DE IVDICIIS

De foro competenti, & Legitima Iudicum potestate;

A C

DE IVDICIIS

In Genere, Iudicio executiuo, & Concursu Creditorum.

TOMI DVO.

DISPVTATIONVM IVRIS VARIARVM.

Ad Interpretationem Regiarum Legum Regni Castellę, & illis similium, tam ex iure Neapolitano, quam ex vtroq; Communi Ciuili, & Canonico.

LIBRI PRIMI. DE IVDICIIS.

TOMVS PRIOR.

Continens Titulum Primum de Iudicibus, & eorum legitima potestate, cum integro Tractatu de foro competenti, & alijs spectantibus ad Iudicum potestatem.

AVCTORE
D.D. THOMA CARLEVALIO HISPANO
Patritio Baecensi, Philosopho, Theologo, & Iurisconsulto, olim in Baecensi Academia ingenuarum Artium Professore. Post in Sacro Supremo Iustitiæ Consilio Regni Neapolitani Regio Consiliario.

Opus omnibus, tùm Theoricis, tùm Practicis vtilissimum.

Cum summis in cuiusque Disputationis Capite; & suis locis insertis multis Decisionibus eiusdem Sacri Regij Consilij Neapolitani.

Adiecto duplici Indice; altero Argumentorum Disputationum hoc Opere contentarum, altero Sententiarum insignium copiosissimo.

Secunda editio Venetijs cum additionibus suis locis insertis.

VENETIIS, Apud Bertanos; M.DC.LXXXIII.

SVPERIORVM PERMISSV, ET PRIVILEGIO.

Reuerendiss. Patri Magistro Fratri

VINCENTIO PRÆTO

Santissimæ inquisitionis Commissario Generali.

IOANNES ANTONIVS BERTANVS.

.S. P. D.

QVO Ingenij accumine,quaue profunditate Doctissimus Hieronymus Carleual suum nuperrimè tractatum de Iudicijs illustrauerit Reuerendissime Pater, Immortalitatis fama, quam ob id assequutus est, facilè comprobat. Et cum mihi denuo fortuna aridente illum litteratorum commodo permissum sit,diu dubitaui,cuius potissimum Patrocinium huic operi adoptare debuerim; occurrebāt quippa multi,& sua, & honorum quos gerunt dignatione prestantes Viri, tandem perlustratis singulis, commodissimum visum est te adire. Certè timendum mihi non est,ne laudis inde plurimum non feram; cum Eminentissimi Cardinalis Sfortiæ Pallauicini exemplum sequar, qui Te suarum Assartionum, Theologicarum patronum elegit. Non est meum Reuerendissime Pater causas huius mei consilij commemorare; satis habeo si dicām Te ex omni sapientum Domicanæ familiæ copia Theologo purpura decorato ad hoc ipsum placuisse. Liceat tamen mihi vnum,aut alterum præterea in medium adducere;nam nostrorum temporum Iuris prudentiæ corona ille Antonius Merenda, qui cum Tijpis mandare volui suum de Consilio tractatum,tibi illum direxit, vt tua virtute tueretur: Sapientissimus verò Carena in suo de Inquisitione tractatu, atque Quæstionis Decimæ.

Dominici Guidonis Tuliodij Cardinalis Te defensorem,atque tutorem constituit,imò & in præfatione eiusdemmet Libri egregium tuæ sapientiæ Testimoniū perhibuit. Quid ergo mihi dicendum superest, cum à tam prestantibus viris præuentus sim? Fortasse parum erit si Te tui ordinis in omnium facultatum studijs facilè principem appellem. Iure quidem appellato cum Te vnum inter omnes Dominicanæ Religionis Filio sedes Apostolica Christinæ pietatis custodem, atque

excul-

excultorem imposuerit. Parum fortasse erit si Te socium Patris Generalis Seraphini Sechi, cuius virtutis fama vsque ad remotissimas Regiones peruolauit, prædicem, atque Definitorem in Capitulo Generali acutissimum recorderer? Vnde vt tantarum virtutum cumulum assequereris, diuturna annorum serie in reuoluendis monumentis consumpsisti. Qua propter insignes Cathedras in testimonium tantæ virtutis assequutus es; nam Romæ eruditissimæ Sacræ Theologiæ difficultates explanasti Bononiæ, atque Neapoli in conuentu Sancti Dominici subtilissimus Regens fuisti, atque nunc celebri cum fama per tot annorum circuitus incomparabili Religionis, & fidei Christianæ augmento in Sacræ Inquisitionis præpositura desudas, quod munus iam elapsis temporibus Genuæ, Cremonæ, atque Bononiæ cum animi integritate, morum honestate, sapientiæ singulari ita copulasti, vt ijs Innocentius X. Sanctissimus Pontifex edoctus, ad Romam Inquisitionem regendam inter tot doctissimos integerrimosque viros Te solum omni genere virtutum ornatum sublimitauit; quod autem admirandum est non Principum, ac Magnatum potentia, vt id assequereris, sed vna Tua virtute vsus es, vltro contempto omni, quod Te commendandum susceperat patrocinium. Parua hæc esse & meritorum tuorum magnitudini respondentia, satis intelligo Reuerendissime Pater; cum ab exili ingenij mei censu profecta esse considero, sed fortasse exilia videri non poterunt, si mei erga Te animi beneuolentiæ argumenta, Credas; quod vt facias, humillimè etiam Te, atque etiam Rogo. Vale.

DON

D. THOMAS CARLEVALIVS REGIVS CONSILIARIVS, Studioso Lectori.

DIXI, studiose Lector, quibus ex causis impulsus hæc scripserim in Operis proœmio, dicam tibi quibus motus ediderim. Prima fuit nè post tàm prolixum laborem meum vtilitati tuæ deessem. Deindè postquam omnibus notum erat, me his edendis attendere, tot fuerunt orta impedimenta, partim fortuita incredibilia, quæ editionem ita distulerant, vt ferè mihi persuascrim, diuinam voluntatem esse nè ederentur, ac de non edendis cogitarem, partim obiecta obtrectatorum improbissimorum opera, quos plurimos hisce postremis temporibus odiosos sum expertus, sine vlla tamen mea culpa, quàm agnoscam, qui omnibus prodesse omnibus morem gerere, & seruire desideraui, studui, curaui quantum fuit in me situm, sed vel odium gratuitum, vel inuidia immeritissima erga me, qui nulla ex causa inuidiosus esse possum, nisi quia non sum ambitiosus, vel improbitas nimia, cuius omnibus numeris absolutos quosdam ex aduersarijs agnoui, vel ipsum officium iudicandi ex se odiosissimum, iustitiaque, & veritas, quas semper ex corde amaui, & colui, tametsi plurimis inuisas occultam mihi multorum æmulationem peperunt. Aduersus hos conatus enitẽdum fuit, curandumque vt his editis obturarentur, quorumdam ora, qui prima illa fortuita impedimenta causare posent, non esse, vt significabantur vera, sed illis tegi operis indignitatem communis loci is ind gni. Quis enim crederet, & bella, & pestes Italiæ effecisse, vt hoc opus quatuor ante ann s missum Venetia excudendum supprimeretur, cum eo temporis articulo, quo missum est commercium cessare incœpisset. Sic effectum est, vt iam vocaretur in discrimen fama, quam despicere, & aspernari non licebat. Non me mouit doctrinæ ostentatio, non inanis gloriæ affectus, qui scio, doctrinam viri per patientiam nosci, gloriamq; eius esse, iniqua præter gredi, cœteras meras vanitates esse. Illud admoneo de opere ipso, me vidisse omnia loca, quæ allego originalia nullo omisso, summo meo labore: si libris tuis loca non respondeant, non negligentiæ me ı imputabis, sed diuersitati impressionum. Ego nactus sum nouiores, & meliores, & nihilominus errores Typographi aliquando me errare fe.e-runt in allegandis quibusdam locis. fruere igitur laboribus meis, & vale.

IN-

INDEX
ARGVMENTORVM
Disputationum hoc Opere contentarum.

FINIS

DON

D. THOMÆ CARLEVALII
REGII CONSILIARII
Disputationum Iuris Variarum.
LIBER PRIMVS DE IVDICIIS.
Dominus illuminatio mea.
PROEMIVM.

DECREVERAM ex ijs ipsis studijs, quæ molestiam aliquando attulerunt, solatium quærens, veluti ex labore requiem, quę inde oriri solet (Platone teste) magis, vt calamitatum priuatarum, & domesticarum perturbationum (quibus iamdiù circumuentus vexatus fueram, vt solent ferè homines) ægritudini medicinam adhiberem, quam vt iuuarem, quam alios; studensque mihimetipsi potiùs consulere à proprijs diuertens curis, & solicitudinibus, atque ad malorum, aut communi naturæ, aut conditioni propriæ annexorum dolorem mitigandum, & leniendum, opem à musis grauioribus petens, quam inanem gloriam, ostentatione copiosæ supellectilis bonarum rerum, sententiarum, & subtilitatum, cæteris intentus docendis, (à quibus certè doceri possim, & malim) aucupari, selectas quasdam disputationes texere, & difficultates declarare, quę vel in priuata lectione, cui bonam ætatis partem dedi, vel in causis quas defendi, aut iudicaui, in quo exercitationis genere diù sum versatus, mihi occurrerunt, possuntque alijs frequentissimè occurrere; easque in certos quosdam locos, ac titulos distribuere, certisque concludere finibus. Non ita quidem, vt censeri, velim sub vnoquoque titulo integrum adere tractatum, in quo quasi in perfecto, & suis numeris absoluto opere nihil desiderari, & quidquid quæratur inueniri possit; irritus enim esset labor, cuius nullus esset futurus exitus, frustraq; cæptum esset opus, cuius non posset expectari finis: verùm ita tamen, ne rem actam agere repetens vulgaria, transcribensque aliorum scripta, sed ad aliorum doctrinam aliquid adderem, vbi deesse visum est, vel minus ingenio meo satisfactum; aut afferrem in medium occultiora quædam notatione digna, & passim non obuia; aut cum minimum redigerem in ordinem, ac methodum aliqua, quæ apud Doctores inueniuntur ipsa diffusione confusa, & indigesta, ruditateque obscura, & difficilia, quibus vel series, & dispositio ipsa sola lucem afferre possit. Quo in genere apud Iuris ciuilis interpretes, & professores, inuenies plurima, quæ dispositionis auxilio planè indigent. Hæc autem ideo dixerim, ne incusare me possit, qui in hoc opusculum inciderit, quasi parum fidelem promissis, quod amplissimis propositis disputationum titulis, attigerim pauca ad eos attinentia, velut amphora institui cæpta currente rota in vrceum desierit; nisi timendum sit de primo titulo, ne videatur vrceus in amphoram desijsse. Operę pretium me facturum existimaui, si cum possem, vt multi faciunt, varias scribere quæstiones nullo connexas ordine, sed collectas in rudem, indigestumque aceruum vt se menti, calamoque offerunt, commodioris doctrinæ, & ordinis gratia, in certos quosdam locos, ac titulos conijcerem, vt non tàm integros tractatus componam, quàm ijs, quæ tractaturus sum methodum præfiniam, indicans ad quam materiam pertineat, vnaquęque ex propositis à me disputationibus. Erat vero institutum meum hoc primo disputationum libro complecti materiam iudiciariam, & difficultates ad eam pertinentes tribus titulis distributas includere. Primo, de Iudicibus, & eorum legitima potestate, vbi tota de foro competenti doctrina difficillima, diffusissima, & vtilissima continetur. Secundo, de iudicijs in genere. Tertio, de iudicijs executiuis, & concursu creditorum. Quoniam vero, dum primum titulum prosequerer, excreuit in iustum volumen, opus fuit præcidere filum, & ex primo libro duos diuidere tomos; quorum isto primo, primus dumtaxat titulus continebitur. Quem si placere videam, Deo dante vitam, & vires; annectam secundum cum duobus prædictis titulis. Deinde librum secundum de contractibus. Tertium, de vltimis voluntatibus. Quartum, de delictis. Quintum denique de iuribus anomalis, quæ tum ex contractibus, tum ex contractibus, tum ex vltimis voluntatibus originem ducunt; & tam ex istis, quàm ex illis, ab alijs in alios transferuntur, vt sunt dominia rerum possessiones, seruitutes, & eiusmodi alia.

TITVLVS PRIMVS.

De Iudicibus, & eorum legitima Potestate.

SVMMA DISPVTATIONIS PRIMÆ.

1 *QVanti momenti sit in Republica Magistratum creatio*
2 *Referunt leges, & Doctores de ea agentes.*
3 *Dignitas Magistratum non est simplex qualitas.*
4 *Veritas, quæ contraria habeat.*
5 *Timor Dei, & odium auaritiæ, necessaria in Magistratu, & Iudice.*
6 *Iudex quibus virtutibus muniatur ab ijs, quę prauertunt humanum iudicium.*
7 *Diuitiæ, & nobilitas, non sunt necessario requisita in Magistratu.*
8 *Sententia eorum, qui crediderunt Magistratum debere esse diuitem, reijcitur.*
9 *Diuitiæ, & paupertas, sunt qualitates indifferentes.*
10 *In Republica bene instituta non arcentur inopes ab honorib.*
11 *In Republica Hebræorum inopes euecti sunt ad summas dignitates.*
12 *Item in Romana.*
13 *Item in Atheniensi.*
14 *Inopes si quando sunt exclusi, non tamen ob paupertatem.*
15 *Inopes etiam in Sancta Ecclesia admittuntur ad summos gradus.*
16 *Inopes non est censendus, cui de publico assignatur salarium quo se, & familiam alat.*
17 *Sapientia valdè necessaria est gubernatori, n. 18.*
19 *Qui alijs est præficiendus, debet cæteris præstare.*
20 *Digni compellendi sunt, vt suscipiant Magistratus, quibus indigni sunt vltro petentes.*
21 *In omni Republica mulcta est indicta bonis Viris, qui Magistratus non petierint ex Platone.*
22 *In quo consistat personarum acceptio, ex Diuo Thoma, & quantum debeat vitari.*
23 *Exclusio etiam personarum opponitur iustitia, quemadmodum admissio.*
24 *Dignus an possit admitti ad officia prætermisso digniori remissiuè.*
25 *Nostrum seculum hominibus, qui se dignos existimant abundantissimum, cum vix in præteritis vnus, vel alter dignus inueniretur.*

DISPVTATIO I.

Quibus morum, & naturæ dotibus Iudicem quem vis prędictum esse oporteat?

Ad l. 1. tit. 2. lib. 1. Recopilationis.

1 PArum est Ius esse in Ciuitate, nisi in ea sint Magistratus, qui iura reddere valeant, & velint, vt rectè animaduertit Plato *dialogo 6. de l. in princ & lib. 36. suorum operum epist. 11.* Arist. *l. 6. politic. seu de Rep. c. 8.* Cic. *l. 3 de leg. n. 9.* & Pomponius *in l. 2. §. post originem ff. de orig. iur.* Tantique ponderis, ac momenti est, quales in quauis Republica creantur Magistratus, vt in hac vna re omnia sint sita, & in ea sola tota eius fælicitas, & beatitudo, aut pernicies, & miseria sit collocanda Non opes, non diuitiæ, non auri, argentique copia, non innumerosi exercitus, terra, marique diffusi, non militum pedestrium copiosæ phalanges, non cataphractorum equitum turmæ salutem Reipublicæ tuentur, ac seruant; desistans à sententia sua decepti politici: sed sola iustitia. Non hostes, non arma, non insidiæ, non facultatum inopia euerrunt ciuitates, & a gente in gentem transferunt Regna sed sola iustitiæ penuria: siquidem catholicè credendum est, curare Deum res mortalium, & regi omnia diuina prouidentia. Igitur in Magistratibus, qui iustitiam administrant, vel salus, vel pernicies Regnorum sita est. Ergo admonendi sunt ij, penes quos huius rei cura est, quo magis, ac magis inuigilante totis viribus, ac neruis in hanc rem incumbant, in qua vna in sunt omnia, & in qua si erratur, perniciosè erratur. Testor Deum Optimum Maximum scrutatorem cordium, zelo salutis publicæ permotum me, vt hæc scriberem, colligens, ex literis, ex Sanctis Patribus, ex grauissimis Philosophis, ex iure ipso, quæ ad hanc rem faciunt, quo magis sint in promptu, quæ expedit Reipublicæ animaduertere in Magistratuum creatione. Quæ si contemnantur, vt sepius contemni vidimus, vtinam non videamus, de Republica actū esse credendum est: sin vero obseruentur, quod hucusque rarò est factum, non salua solum futura sit, sed etiam fælicissima.

2 Hinc ortum est, vt frequentissima, & celeberrima fuerit apud politicos disputatio ista, vtque nihil magis, quam curam eligendi bonos ministros legum latores commendatum velint ijs, ad quos pertineat Reipublicę gubernacula. Agunt apud nos de hac re multæ patriæ leges, tam veteres, quam nouæ, l. 5. *l. 8 lex 12. tit. 9. p. 2. l. 3. tit. 4. p. 3. l. 1. tit. 2. lib. 1. nouæ recopilationis.* Sanctissimè latæ, Reipublicæq. tuentis, ac ferè collapsæ vtilissimæ, si seruarentur. Notæ quidem illæ sunt, sed nescio, quo malo facto, minus vsitatæ, quam notæ. Verum nouum non est, bona instituta à multis scribi, à paucis seruari, & à dictis facta distare, vt mores à legibus. De hac quæstione multa scribunt sancti Patres, & Sacri Interpretes super cap. 18. Exodi ad num. 21. vbi continetur celebre illud consilium datum Moysi, à socero suo Iethro, circa electionem Iudicum populi Hebræi. Plato passim in multis locis suorum operum, ac eo dialogo, quem inscripsit Menesenum, vel Epitaphium, *& dialog. 1. 3. 6. & 7. de Repub. vel de iusto, & dialog. 3. 4. & 6. de legib.* Aristoteles *politicorum, seu de Republica lib. 2. cap. 9. & 11. fere per totum, & lib. 4. cap 15. & libr. 5. cap. 8. & 9.* Diuus Gregorius *in Pastorali part. 1. per totam* tametsi eo in loci præsertim agat de electione Principis Ecclesiastici, proportione sua, quæ docet, accommodari possunt ad Præfectum secularem, & Rectorem politicum. Diuus Thomas Aquinas *opusculo 20. & de Regimine Principum lib. 2. cap. 8. & 10. & lib. 4. cap. 24. & sequentibus, & cap. 20. & opusculo 21. de regimine Iudeorum ad Ducissam Barbantiæ §. quinto quærebatis, & opuscolo de ditione Principium lib. 1. cap. 1. 2. & 3. & lib. 4. per totum,* Ægidius Romanus *de Regimine Principum libro 3. part. 2. cap. 18. & 19.* Cassaneus *in Cathalogo glorię mundi 10. par. consideratione 8. & 12. par. considerat 8.* Matheus de Afflictis *in Constitut. vt vniuersis ex n. 48. rubr. 45. libr. 1. Constit. Neapol.* petrus Gregorius *de Republica lib. 4. cap. 5. & 6.* Mattienzus *in dialogo relatoris 3. p. per totam. Simancas de catholicis institution. tit. 41. ex num. 1.* Thesaurus *in Præfatione ad decisiones Pedemontanas ex num. 24.* Mastrillus *de Magistrat. integro lib. 2. præsertim cap. 1.* Card. Bellar. *de officio Principis lib. 1. cap. 10. & 19.* Adamus Contzen *lib. 7. politicorum cap. 7. & 13.* Iustus Lipsius *ciuilis doctr. lib. 3. c. 4. cum sequent.* Ioannes Kochier *in Thesauro aphorismorum politicorum lib. 3. per totum,* Boterus *in Hispana versione libelli de ratione status lib. 1. tit. de los Ministros de Iustis.* Hispani quoque politici, Bouadilla *li. 1. politicę ex c. 3. ad 11.* Ioannes Morquez *lib. 1. del Gouernador Christiano c. 3. & 20.* Ioannes de Sancta Marta *in sua Republ. Christiana c. 8. & seq. & iterum c. 22. & seqq.* insignis vir Ioānes de Auilla *in suo epistolario spirituali tract. 4. Epist. 1. §. 1. 2. & 4.* Ex quibus locis ille, ad quem exspectabit electio, nominatio, aut propositio publici ministri, petere poterit, quis sit iudicandus idoneus ad Officia, & Magistratus, eorumque dignos, vt ad eos admittatur, quis idem dignior, vt præferatur.

3 In summa dignitas, & aptitudo ad officia publica, non est simplex aliqua qualitas, sed consistit in cumulo quodam, ac permixtione diuersarum virtutū intellectualium, & apetiuarum, & variorum animi ornamentorum. Dicto c. 18. Exodi n. 21. text. sacer ita habet: *Prouide autē de omni plebe viros potentes, & timētes Deum, in quibus sit veritas, & qui oderint auaritiam, &c. qui iudicent populum omni tempore.* Quo loco quatuor virtutes requiruntur in eis, qui iudices futuri sunt. Duæ pertinet ad intellectum; duæ

duæ ad voluntatem. Ex ijs, quæ ad intellectum expectant, prima est, vt sint *viri potentes*, idest, *sapientes*, iuxta aliam lecturam, & glossam interlinearem, Nicolaus de Lyra explicat, *potentes*, scilicet iudicare per suam sapientiam, & experientiam. Sapientia inquam, sapientia practica, quæ versatur circa operationes, videlicet prudentia; hæc enim in eo, qui iudex futurus sit, maximè requiritur: & quoniam prudentia practica est, & in operibus elucet, nomine potentiæ eo loco significatur, hispanè diceremus, *escoged hombres sufficientes y bastantes* id significat *potentes*.

4 Secunda est, vt in eis sit *Veritas*. Veritas autem duo habet contraria, quæ impedimenta sunt, quominùs in aliquo veritas sit. Primum contrarium veritatis est falsitas, qui enim fallitur non attingit veritatē, sed eam ignorat. Ignorantiam autem, & falsitatem, aufert ab intellectu scientia, seu sapientia speculatiua, quę veritatem inquirit, & verum à falso discernit. Secundum cōtrarium veritatis est mendacium. Non secus.n. abest veritas ab eo, qui alios fallit, quam ab eo qui ab alijs fallitur. Mendacium verò, & dolus, cum veritate pugnantia, quā maximè abesse debent à iudicibus, quidquid Plato *dialogo 3. de Republica* mendacium suis Magistratibus permiserit. Similis itaque debet esse iudex Deo, quantum fieri possit, qui nec fallit, nec fallitur, *c. à nobis 28. §. nos igitur. de sent. excom.* cùm sit minister Regni illius, & à Deo data sit illi potestas, vt diuinam repraesentet in terris, Sapientiæ 6. & ad Roman. 13. Vt ea qualitate sit ornatus, quam in infimo ministro ponderatore auri exegit Imperator Iulianus *in l. vlt. C. de ponderatoribus auri lib. 10. qui pro sua* (ait) *fide, que industria, neq; fallat, neque fallatur*, quod animaduertit Bald. *in l. rem non nouam 12. num. 2. C. de iudicijs*. Quasi diceret, iudices eligendos esse prudentes, sapientes, ac veraces. Veritas enim virtus est comes iustitiæ, eique valdè affinis, vt docet D. Thom. 2. 2. *q. 109. art. 3.* imò vero, & prudentiæ, vt obseruat idem D. Tho. *d. q. 109. art. 4. in corpore*, post Aristot. *lib. 4. ethicorum ad Nicomachum cap. 7.* vt ferè veritas sit lydius lapis, quo probandus sit idoneus ad Magistratum, vt potè quę sit indicium animus prudentis, & ad iustitiam proni.

5 Ex virtutibus ad voluntatem attinentibus prima est, *timor Dei*, sacris literis maximè commendatus, sapientia, & omnium virtutum initium, & parēs, cum omnibusque virtutibus connexus. Secunda, *odium auaritiæ*, quę radix est omnium malorum, vt docet D. Paulus 1. *ad Thimot.* 6. & declarat D. Thom. 1. 2. *q. 84. art. 1.*

6 Istis virtutibus si iudex ornatus sit, munitus est aduersus ea, quæ prauertunt humanum iudicium, quæ docente Isidoro quatuor sunt, vt refertur *in cap. quatuor 78. vndecima q. 3.* videlicet, *timor, seu metus hominum, cupiditas, odium, amor*. Ego quintum addo, *ignorantiam*, quam obiuisit, quę nō minora solet iudicijs afferre detrimenta. Nam timor Domini pellit humanum timorem, qui enim Deū timet, non homines, non humanos casus, neque aliquid aliud veretur, iuxta Christi Domini nostri testimonium Lucæ 12. *Nè terreamini ab his, qui occidunt corpus, & post hęc non habent amplius quid faciant: ostendam autem vobis, quem timeatis: timete eum qui postquam occiderit, habet potestatem mittere in Gehennam*. Et Ecclesiastici 34. *num. 16.* dicitur, *qui timet Dominum nihil trepidabit, & non pauebit, quoniam ipse est spes eius*. Quod animaduertit D. Augus. *in Psal. 22.* & eo relato Salazar *in Prouerb cap. 10. versic. 19. num. 318.* Quod idem D. August. insinuat relatus *in c. quisquis metu. 11. q. 3.* Item timor Dei facilè sternat imperium amoris, & odij humani, ne quis illis inescatus iustitiam præuertat, & conculcet. Odium autem auaritiæ, cupiditatem aduersatur: ignorantiam mentis prudentia, & veritas fugat. Ita fit, vt iudex prudentia, veritate, auaritię odio, & Dei timore pręditus, tutus sit vndique, & securus ab illis omnibus, quæ iudicij rectitudinis sunt impedimento.

7 Hæ sunt internæ dotes, & animi ornamenta, quibus iudicem praeditum esse oportet, vt in eo, quo functus fuerit munere praeclarè se tractet, quorum quodlibet si desit, impar planè erit muneri subeundo. Cæterum externa bona fortunæ, diuitiæ, & vulgaris nobilitas, iuuant quidem, & cæteris paribus poterunt expectari; verum nec apud sacras literas, nec apud politicæ, & publicæ gubernationis peritos necessariò requisita sunt, nec insigniorum rerū publicarum vsus obtinuit, vt necessaria fuerint administrationem Reipublicæ sustinendam, itaut ob earum defectum præcisè excludantur ab honoribus ciues. Dum tamen existimes, nolle admittere me viles quousque, & mēdicos ad publica munera, & honores Magistratus, aut in tam summa paupertate, & vtilitate cōstitutos, vt credita sibi officia dehonestet, & auctoritatem dignitatis non minuant solùm, sed deleant, dum ab omnibus etiam mediocribus contemnantur. Assentior quidem Vlpiano *in l. rescripto 6. in principio ff. de muner. & honor.* dicenti. *Cęterū si ita quidam tenues, & exhausti sunt vt non modo publicis honoribus pares nō sint, sed etiam vix de suo victū sustinere possint, & minus vtile, & nequaquam honestum est talibus mandari Magistratum, pręsertim cum sint, qui conuenienter rei, & suę fortunę, & splendori publico possint creari*. Hac enim ratione apud Thebanos lege cautum erat, referente Aristotele *lib. 3. de Republica c. 5. & lib. 6. c. 7.* ne, qui non decem annos perpetuos sine vlla intermissione mercaturam in foro, & taberna facere desijsset, Magistratum capere posset. Meminerunt Petrus Gregorius *de Republica l. 4. c. 7. nu. 6.* Iustus Lipsius *ciuilis doctrinę lib. 3. c. 6. in fin.* & Mastrillus *de Magistrat. lib. 2. c. 12. n. 20.* Imò & Ecclesiastici 38. cùm textus sacer enumerasset multos mechanicos artifices, & de eorum exercitatione egisset, subiungit *num. 38. super sellam iudicis non sedebunt*.

8 Scio quidem esse quosdam, qui maiore in pretio habētes diuitias, quam haberi debent, crediderint Magistratus diuites esse oportere. Et sunt, quibus placeat, vt quod dicitur Exodi 18. *viros potentes* referatur ad diuites, quasi diuitiæ necessariæ sint, vt possit Magistratus, & iudex rectè munus suum obire, atque quod consequens est, diuitias esse ex qualitatibus, quæ ad Magistratum capessendum reddunt idoneos.

9 Verius est tamen diuitias, & paupertatem esse qualitates indifferentes, quæ neque ad admittendos, neque ad excludendos ab honoribus ciues faciant. Quod rectè animaduertit Petrus Gregorius *lib. 4. de Republica cap. 5. nu. 18. vers. sed putarem*, & colligitur ex doctè congestis Ioanne Mattenzo *in dialogo relatoris p. 4. c. 8.*

10 Deinde non arridet interpretatio loci Exodi 18. vt nomine *potentum* significarentur *diuites*, quasi Iethro crediderit diuites esse eligendos iudices, idque ob duas potissimum rationes. Prima, quoniam in benè instituta Republica neminem excludendum censeam à Magistratu, quia non sit diues; nam Respublica, in qua diuites præferuntur pauperibus in obtinendis honoribus, est Oligarchia, species iniustæ gubernationis, & Aristocratiæ opposita, in qua virtus viget, & ciues virtute pollentes in honore habentur, vt planè docet Aristoteles *libro 8. de moribus c. 12. & lib. 3. de Republica cap. 7. & lib. 4. cap. 4. 5. & 6.* D. Thomas *opuscul. de regimine Principum lib. 1. cap. 1.* obseruat Iacobus Faber *in introductione in Politicam Aristotelis*, & ad eum locum Iodocus Clictoueus, Petrus Gregorius *de Republica lib. 5. c. 1. nu. 2. & 25.* Adamus Contzen *lib. 1. politicorum c. 16.* & rectè notauit Salazar *in prouerbia Salomonis c. 28. vers. 2. n. 16.* Oligarchiam esse speciem deteriorem imperij, quæ communis est Politicorum doctrina. Item video *Arist. lib. 2. de Republ. c. 11.* reprehendere Rempublicam Carthaginensium, quod in ea Magistratus ex diuitijs eligi oportere existimarent, credentes fieri non posse, vt ij, cui desunt rei familiaris facultates, rectè fungatur Magistratu, atq; ex hoc Magistratus venales fieri. Audiamus ipsum si placet. *Efficit enim* (ait) *hæc lex, vt maiore in pretio, atque honore sint diuitiæ, quā virtus, & vt tota ciuitas immoderato pecunię studio sit dedita. Quidquid autem honoratu Principes ciuitatis, & in Republica dominatum obtinentes existimarint, idem & reliquis ciuibus tale videatur necesse est. Qua autē in Republica non maximo in honore, pretioq; virtus est, hæc Respublica ad stabilem optimatum Principatum nullo modo pertinere potest. Probabile est porro eos, qui Magistratus emerunt, cū*

impensam fecerint in Magistratum, assuescere quæstum facere; absurdum enim fuerit eum, qui pauper quidem sit, sed tamen vir bonus, quæstus faciendi voluntatem habiturum, eum qui sit improbus, & qui sumptum fecerit, non habiturū. Quapropter oportet qui optime Reipublicæ præesse possunt, hos regere. Hactenus Aristot. Plato autem *lib.* 36. *Epist.* 8. Paulò post medium ait. *Principio leges tales sint, quæ non ad opes, pecuniasq; comparandas, neque ad libidines mentes conuertant, sed cum tria sint anima, corpus, pecunia, virtutē animi maxime anteponant.* Item D. Thom. *opuscul. de regim Princip. lib.* 4. *cap.* 15. & 20. tametsi primo aspectu sentire videatur, anteponendos diuites pauperibus in Magistratibus assequendis, tamen re vera concludit paupertatem virtuti, & honestati coniunctam aptissimam esse, cui quiuis Magistratus deferatur, subdens, *dicto cap.* 20. *Siue ergo pauper sit siue diues, dummodo viuat secundum virtutem, assumendus est in vera Politia. Et opusc.* 21. *de regim Iudæorum.* maximum oriri incommodum ex venalitate officiorum animaduertit, dicens. *Contingit frequēter, quod illi, qui essent magis idonei ad eiusmodi officia exercenda, sint pauperes, vt emere non possint*, & Paulo post. *Sequitur igitur, quod vt plurimum illi officia in terra vestra suscipiant, qui sunt peiores, ambitiosi, & pecuniæ amatores*, Quod præscriserat Iustinianus *in auth. vt iudices sine quoquo suffragio* §. *aucerte.* Adijcio Platonem *dialog.* 5. *de legibus circa finem.* & sensisse, & optima ratione probasse, non posse fieri, vt valdè diuites simul sint probi. Magis autem ineptū Magistratui reddit improbitas, quam paupertas. Atque in omni euentu, diuites, & potentiores, multò maioribus vitijs sunt obnoxij, quam pauperes. Nam quamuis egestas quandam præbeat occasionem furtis, ac rapinis, *Prouerb.* 30 *n.* 8. & 9. & ad eum locum Salazar *nu.* 83. longè tamen maiora sunt ditiorum, & potentiorum latrocinia, vt non minus verè quam eleganter respondit Pirata Alexandro Apud D. Augu. *de ciuitate Dei lib.* 4. *c.* 4. multóque grauius furto malum est Dei contemptus, & superbia, damnosiusque Reipublicæ, & administrationi iustitiæ in quæ vitia diuitia prouocant, & alliciunt, *dicto c.* 30. *Prouerbior. Nè forte satiatus illiciar ad negandum, & dicam quis est Dominus*; Salazar *vbi supra ex n.* 71. adnotauit Lorinus *in c.* 2. *Sapientiæ vers.* 10. *verb. pauperem iustum.*

11 Si autem consulamus exempla rerum publicarum, quę in toto terrarum Orbe maximè floruerunt, idipsum vsu receptum inueniemus. Notum est in republica Hæbreorum ab ipso Deo instituta, aditum ad summa loca inopibus patuisse. Moyses ex ouium pastore factus est populi Gubernator. Erat autem proculdubio pauper, alioquin non dixisset de eo Paulus ad Hæbreos 11. *Negauit se esse filium filiæ Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere iucunditatem, maiores diuitias æstimans thesauro Ægyptiorum, improperiū Christi.* Sauli agricolæ pauperi, quod licet colligere ex narratione *lib.* 1. *Reg. cap.* 9. Regnum est delatum, *c.* 10. Dauid fratrum minimus, & abiectissimus, ouium etiam Pastor, in Regem vnctus est. 1. *Reg.* 16. Ieroboam quoq; Salomonis seruus, filius viduæ, transfuga, & quod ex ijs infertur, pauper, autore Deo factus est Rex decem Tribuum Israel. 3. Reg. 11. Imo vero ordinaria, & consuetissima Dei prouidentia exaltantur pauperes, & humiles, idque quasi Deo proprium tribuitur Psalm. 112. *Quis sicut Dominus Deus noster, qui in altis habitat, & humilia respicit in Cœlo, & in terra. Suscitat de terra inopem, & de stercore erigens pauperem. Vt collocet eum cum principibus, cum principibus populi sui*, & Lucæ 1. in Cantico Sanctissimæ Dei Genitricis. *Deposuit potentes de sede, & exaltauit humiles. Esurientes impleuit bonis, & diuites dimisit inanes*, notanti Marquez *de Gubernatore christiano lib.* 1. *c.* 3. §. 4. referens hæc, & alia exempla. Quo fit, vt manifesti detractores sint diuinæ prouidentiæ, qui inopes ab honoribus excludunt, in quos rectè cadit illud Prouerbior. 17. *n.* 5. *Qui despicit pauperem, exprobat factori eius*, & contra eos exclamat Iacob. Apostolus in *sua epist. c.* 2. *n.* 5. & 6.

12 In Romana autem Republica, quam potest quæuis rectè instituta imitari, sibiq; imitandam proponere, cum eius mores commendent sacræ literæ 1. Machab. *cap.* 8. & D. August. *lib.* 5. *de Ciuitate Dei c.* 12. quibus meruisse ait, vt Deus eius augeret imperium, & eum sequutus D. Tho. *de regim. Princ. lib.* 3. *c.* 4. *cum seqq.* paupertas nunquam fuit viris probis impedimento, quo minus supremos Magistratus assequerentur. Multa videri possunt exempla apud Titum Liuium ab Vrbe condita *decada lib.* 1. *c.* 2. Publius Valerius Publicola quater Consul creatus, item Menenius Agrippa Consul Romanus, legatus patrum ad plebē de componenda pace, reductorque plebis Romanæ in Vrbem, cuius fuit celebris ille apologus de ventre, & cæteris membris dissentientibus, decessere copijs familiaribus adeo exiguis, vt funeri sumptus deessent, & de publico fuerint elati: angustas res fuit in uita, quibus tam tenuis fuit in morte. Hæc, & alia exempla congessit Valerius Maximus *lib.* 4 *c.* 4. retulit quædam D. August. *lib.* 5. *de Ciuitate Dei c.* 18. quorum etiam meminit ad hanc rem confirmandam Petrus Gregorius *de Republica lib.* 4. *c.* 5. *num.* 18. *vers. sed putarem.*

13 In Atheniensium Republica Grecarum sapientissima, & florentissima, a qua Romana planè deriuata est, cum ab ea leges primas acceperit, *leg.* 1. §. *exactis deinde Regibus ff. de orig. iuris* §. & *non ineleganter, instituit. de iure natural. gent. & ciuil.* idem factum fuisse testis est Plato, eam vel ob hoc summopere laudans in Menexeno, vel Epitapeio *Vbi* (inquit) *neque parentum debilitate, nec paupertate, vel ignobilitate, quisquam reijcitur, neque contrarijs de causis honoratur, vt in alijs ciuitatibus fieri solet, sed hæc est summa, quicunq; sapiens, & bonus habetur, dominatur, & imperat.*

14 Quod si vnquam vel apud Romanos, vel Athenienses exclusi sunt pauperes à Magistratu, non ob paupertatem exclusi sunt; sed quod virtus eorum, & fides non esset probata, & prudenter timeri potuerit de moribus eorum, vt de ijs, qui cupiditatis, & auaritiæ nomine malè audirent, & suspecti essent, rapinis vastaturos esse Prouincias.

15 Tandem, quod est maius omnibus, autor salutis nostræ Iesus Christus Dominus noster, cuius omnis actio est nostra instructio, *capt. Deus omnipotens* 20. *Secunda quæst.* 1. *cap. cum pastoris* 58. *eadem caus. & q.* 7. *capit. legitur* 25. *dist.* 81. *glos. in c.* 1. *de concess. præb. in extrauag. Ioan.* 22. *verbo. in suis actibus.* cum instituit Ecclesiæ suæ ministros, elegit pauperes, & ex hominibus opinione vulgi abiectis, & humilibus, creauit supremos Ecclesiæ Gubernatores, quos fecit Pastores, & Iudices: eo ipso manifeste ostendens, non esse Deum personarum acceptatorem. Atque ex eo tempore in Ecclesia Catholica ad summas eius dignitates, & supremum Pontificatum, aditus patefactus est, & expedita fuit via pauperibus viris bonis, morum tamen nobilitate pręstantibus, & animi dotibus præclaris excellentibus. Facit tex. *in c. venerabilis* 37. *de præben.*

16 Illud quod ad hoc attinet monuerim, censeri non posse inopem Magistratum, cui constitutum est salarium publicum, & designata emolumenta, quibus se, & familiam alere possit. Quod animaduertit D. Thomas *de regim. Princ. lib.* 4. *c.* 20. tunc libenter admittens pauperem ad Magistratum, quando potest se stipendio publico alere: quod tamē in nostra Republica plerumque contingit. Ei enim, qui plus desiderat, quam satis est, nihil satis est. Quoniam diuitiarum appetitus infinitus est, siquidem cum fine careat, vt subtilissimè docuit Arist. *lib.* 1. *politicorum, seu de Republica c.* 8. & 9. & *lib.* 2. *c.* 7. in quo non est impedimento paupertas publicis muneribus, & honoribus, sed cupiditas nimia, & immoderata, cui non magis est obnoxia inopia, quam copia, vt ipsa experientia ostendit, & nos superius notauimus.

17 Altera ratio est, quoniam si amplectamur expositionem eorum, qui nomine potentium in d. c. 18. Exodi, diuites intelligunt, fieret vt in illo consilio Iethro, tam prudenti, quam comprobauit sapientissimi Moysis approbatio, & obsequium, cum mentio facta fuerit de qualitate diuitiarum, parum aut nihil attinentium ad subeundum Iudicis munus, vt ex antedictis constat, omissa fuerit qualitas prudentiæ, & sapientiæ præcisè necessaria, & in qua præsertim consistit habilitas ad suscipiendum Magistratum. Quod ex eo colligitur, quoniam Salomon initio Regni

sui sola sapientia egere se iudicauit, vt tàm numerosi populi Iudex esse posset, *lib.3.* Regum *c.3.* quam cùm solam supplex à Deo postulasset, grata fuit, & exaudita oratio eius, vt facet textus notat, & ad eum glossa, & interpretes. Quid quod ipse Moyses, qui consilium ipsum sequutus est, narrans, quid à socero hortatus fecerit, quidque eius suasu faciẽdum iudicauerit Deuteronomij 1. *ex n.9.* sic ait. *Dixique vobis illo tempore, &c. non valeo solus negotia vestra sustinere, & pondus ac iurgia. Date ex vobis viros sapientes, & guaros, & quorũ conuersatio sit probata in Tribubus vestris, vt ponam eos vobis Principes. Tunc respõdistis mihi, bona res est, quam vis facere. Tulique de Tribubus vestris viros sapientes, & nobiles, & constitui eos Principes &c.* Quæ in loco glossa interlinearis, & ordinaria, & Nicolai Lyrani id animaduerterunt. Et Philo Iudæus *libro de creationis Principis.* cùm dixisset, esse officium summæ potestatis, eligere aliquot administrationis, reddendique iuris socios, quia vnus solus non sufficit tantam negotiorum molem, ac multitudinem sustinere, subdit. *Proinde assumendi sunt optimates, selecti, spectatæ prudentiæ, fortitudinis, iustitiæ, pietatisque incorrupti, & ante omnia infensi superbiæ. Nam huiusmodi viri maximè idonei sunt ad subleuandum ope sua bonum, honestumque Principem.*

18 Certè ij omnes, quos superius num.2. retulimus, existimant prudentiam, & sapientiam esse Gubernatoribus, & Iudicibus maximè necessariam, vt officio suo satisfaciant. Ea in Principe, & Gubernatore commendatur in sacris literis sæpissimè, præsertim in libris Prouerbiorum, Sapientiæ, & Ecclesiastici, & ostenditur quàm perniciosa sit Reipublicæ, Principis, & Gubernatoris ignorantia, & imprudentia. Aristoteles *lib.3. de Republica cap.4. Virum* (inquit) *facultate prædictũ ciuitatis regendæ necesse est, esse prudentem.* Et ex doctrina eius *lib. 1. de Republica c. 5. & 6.* planè colligitur, sapientiores, natura dominos esse ignorantium, illosque esse natura seruos, quasi ad seruiendum natos, illos ad imperandum. Cuius doctrinæ meminit Tiraquellus multis additis eam confirmans in *ll. connub. gles.1.p.num.50.* D.Tom. *de eruditione Princip. lib.1.cap.2.* multis probat, habenti potestatem terrenam, necessariam esse sapientiam, vbi congerit multa Sacræ Scripturæ loca, quæ id docent. Huc pertinet Platonis sæpè repetita sententia *dialogo 5. & 6. de Republica, & Epist.7. libro 36.* infelicem esse Rempublicam, in qua, vel Philosophi non regnant, vel Reges non philosophantur, quam non improbandam sensit Philo Iudæus *libro 2. de vita Moysis in princip.* Aristot. item *lib.2. Rethoricorũ ad Theodactẽ cap.23.* autor est, simulatque Thæbis Præsides Philosophi electi sunt, fælicem fuisse ciuitatem. Cui consonat D. Aug. *lib.5. de Ciuitate Dei cap.19.* cùm ait. *Illi autem qui vera pietate præditi benè viuunt, si hãc scientiam regendi populos consectati sunt, nihil est facilius rebus humanis, quam si Deo miserante habeant potestatem.* Et Aurelius Cassiodorus *lib.6. variarum Epist.10. Sapientia est* (ait) *quæ honores meretur, totum aliud extrinsecus venit. Sola est prudentia, quæ rebus omnibus præponitur, quando in homine fæliciter inuenitur.* Qui nam verò fuerint Philosophi celebres qui rebus publicis optimè, & laudatissimè præfuerint, refert Ælianus *de varia hist. lib.3.c.17.* Non est igitur verisimile, omissam fuisse rem tàm patentem, tàm notam, & quæ ante omnium oculos obseruetur.

19 Tandem vt finem faciam, par esse omnes existimant, vt is, qui cæteris est præficiendus, & mentis, & morum dotibus cæteris antecellat. Plato *dialogo 4. de legibus, ait. Quemadmodum in gregibus, non boues bobus, nec capris capras præficimus, sed nos melius genus ipsis dominamur, sic nec hominibus homines, sed aliquod præstantius genus dæmonum esse præficiendum: alioquin si ciuitati mortalis aliquis dominetur, nullam vnquam malorum, laborumque fore requiem.* Et D.Gregor. *p.2. pastoralis c.1. Tantum* (ait) *debet actionem populi actio transcendere præsulis, quantũ distare solet à grege vita pastoris.* In eandem rem hæc habet Seneca *Epistola 90. Naturæ est potiorib. deteriora submittere. Mutis quidem gregibus, aut maxima corpora præsunt, aut vehementissima. Non præcedit armenta degener taurus, sed qui magnitudine ac toris cæteros mares vincit. Elephantorum gregem excelsissimus ducit. Inter homines pro summo est optimus. Animo itaque rector eligebatur, ideoque summa fælicitas erat gentium, in quibus non poterat potentior esse, nisi melior.* Et paulò post. *Illo ergo sæculo, quod aureum perhibetur, penès sapientes fuisse Regnum Posidonius iudicat.* Et Cassiodorus *lib.4. variarum c.3. Tales enim* (ait) *prouehere Principem decet, vt quoties procerem suum fuerit dignatus aspicere, toties se cognoscat recta iudicia habuisse. Moribus enim debet esse conspicuus, qui datur imitandus.* Et Paulus Iurisconsultus *in l. honores 7. in princip. ff. de Decurion. & eorum filijs.* Honores potioribus quibusque, non spectato ordine temporis, ac ijsdem munera esse iniungenda præcepit. Cum quo conuenit Rubrica *Cod. de potioribus ad munera nominandis lib.10.* & apud nos notatu digna, *l.17. tit.3. lib.7. recopilat.* In eamque rem multa eruditè congessit Cassenæus *in Catalogo gloriæ mundi p.10. considerat. 8. & p.11. considerat. item. 8.* Plato autem *dialogo 3. de legib.* Hominibus incontinentibus, qui cùm sciant, quæ recta sint, perturbationibus se vinci permittunt, & affectibus præcipites aguntur, aduersus ea, quæ honesta sentiunt, quasi essent ignorantissimi, etiam si acutissimi, & disertissimi sint, nihil ad Principatum pertinens committendum esse, arbitratus est.

20 Quoniam verò ij, ad quos Reipublicæ administratio pertinet, postposita propria vtilitate aliorum commodis semper inuigilare debent, iuxta text. *in l. pupillus 239. §. munus ff. de verbor. signif.* Et quæ ad eum locum notat Rebuffus, quod arti gubernatoriæ cum alijs commune est, nam qui ex qualibet arte rectè acturus est, nũquam in suum proprium commodum agit secundum ipsius artis imperium, sed in aliorum, quibus ars deseruit, vtilitatem, vt in Medicina, vel nautis gubernatoria cõtingit: & tales homines, quales sunt necessarij, & qui hoc agant, non facilè, nec frequenter inueniuntur, (tantum abest, vt eiusce modi sint, tàm numerosi greges ambientium palacia, & domos Consiliatiorum frequentantium, & intercursantium) non enim pecunia, aut honore ducti boni viri imperare volunt, quippe eum, nec mercenarij sint, nec cupidi, aut ambitiosi videri patiantur; nulli enim nisi ambitiosi spontè Magistratum petunt, qui eò se ostendunt indigniores, quò magis ambiunt, cùm non sit alienum à turpitudine, vt quis spontè ad imperandum accedat, neque expectet necessitatem. *cap. vltimo 1. quæst. 6. cap. in scripturis cum seqq. 8. quæst. 1. cap. vos autem 16. quæst. 1.* inde fit, vt statuant peritiores Politici, Magistratus non esse deferendos petentibus, sed inuitos trahendos eos, qui idonei sunt, vt velint, nolint, Magistratum gerant. Hæc omnia ita docuit Plato *dialogo 1. de Republica paulò ante finem.* Aristoteles *lib.2. Republica cap.9.* reprehendens in Republica Lacedemoniorum, quod solum deferret Magistratus petentibus, quoniam hoc sit facere ciues ambitiosos. D. Thomas *opusculo 21. de regimine Iudeorum §. quinto quærebatis.* Petrus Gregorius *lib. 4. de Republica cap.5. num.4.* Magister Ioannes de Auila *Tract. 4. epistolarij spiritualis Epist.1. §.1.* idque quod attinet ad Episcopos, statuerant Imperatores Leo, & Anthemius *in l. si quemquam 31. Cod. de Episcopis, & Clericis.* Iusta quidem ratione, nam teste D. Augustino. *libr.19. de Ciuitate Dei cap.19.* relato *in c. qui Episcopatum 8. q.1.* cui consonat D.Thom. *quodlibeto 2. art.11. & 2.2 quæst.185. art.1. locus superior, sine quo regi populus non potest, & si ita teneatur, atque administretur, vt decet, tamen indecenter appetitur.* Bernardus quoque *lib.4. de consideratione ad Eugenium c.4.* inter multa, quæ in electione coadiutorum scrutari Episcopum oportet, hæc monet. *Sanè huic negotio non se ingerat rogans, consilio, non prece agendum est.* Et paulò post. *Pro quo rogaris sit suspectus, qui ipse rogat se, iam iudicatus est. Nec interest, an per se, an per alium quis roget. Clericum curiam frequentantem, qui non sit de curia, ad idem nosti pertinere ambientium genus.* Et paulò post. *Verbosulum adolescentem, & studentem eloquentiæ, cùm sapiẽtiæ sit inanis, non aliud, quàm iustitiæ hostem reputes.* Et paulò post. *Et hoc tibi persuade, qui admittendi sint, difficile in curia posse probari, & ideo si fieri potest, viros probatos oportere deligi, non probandos. Nos in Monasterijs omnes recipimus spe-*

mur spe meliorã dicat curia bonos faciliùs recipere, quàm facere consueuit. Quod si plures in ea defecisse bonos, quàm malos profecisse probauimus quærendi sanè, quibus nec defectus timeatur, nec profectus optetur vt potè iam perfectis. Itaque non volentes, neque currentes assumito, sed cunctantes, sed renuentes: etiam coge illos, & compelle intrare. Hæc Bernardus. Quem credamus præcepta dare sæcularibus, de eligendis, & assumendis ad Magistratus. Eò quoque pertinent, quæ scribit Cassiodorus *lib. 6. variarum cap. 10.* Verùm clament leges licet, fremant Patres, Doctores, & Politici, rarissimè hæc antiquitus obseruata sunt; in posterum autem sæculis nostris in deterius ruentibus, qua ratione obseruanda sperabimus?

21 Neque tamen prætermittenda est hac de re rememoratu digna Platonis aduotatio, ab acerrimo eius ingenio prolecta, excusantis bonos viros, qui quoslibet Magistratus ambiant, & vt more nostro loquar, limitantis prædictam doctrinam. Cum enim præmisisset, turpe esse sponte sua ad imperandum accedere, neque expectare necessitatem, quàm cùm mulcta bonis viris imponi oportere, quo compellantur accipere Magistratum, *dicto dialog. 1. de Republica*, concludit in omni ferè Republica (vtinam non in nostra) illis mulctam esse indictam, nisi Magistratus quærant, & procurent. Quænam verò sit mulcta ista, his verbis declarat. *Maxima verò mulctarum est, administrationi malorum subijci, nisi ipse acceperit Reipublicę gubernaculũ. Hanc vtique pœnam timentes Magistratus capere boni homines mihi videntur, si quando capiũt & tunc ad eos accedunt, non tamquam ad bonum aliquod, neque tamquam ex ijs voluptatem aliquam capientes, sed tamquam ad rem necessariam, cum neque melioribus, neque similibus se committere valeant.* Hac Plato satis arguté. Addo ego, mulctam istam multò auctiorem, grauioremq; ac penè intolerabilem grauibus viris, & doctis hominibus impositam quoque esse, nisi quærant Magistratus, quibus eueniet, non vt iam malis solùm, sed vt ignorantibus, & stultis subijciantur, quod nonnumquam euenit, euenietque sæpissimè, nisi præcaueant, quibus id curæ est. Nam stulti instant opportunè, importunè, exquisitasque adhibent diligentias ad consequendas dignitates, quibus sunt indigni, vt merita, diligentia, & importunitate, vtinam non auro, suppleãtur. Quo fiet, vt malum illud, quod vidit, & doluit Sapiens *Ecclesiast. 10. n. 5.* dicens. *Est malum, quod vidi sub sole, quasi per errorem egrediens à facie Principis, positum stultum in dignitate sublimi*, non quasi per errorem accidere, sed quasi consulto procurari videatur, tàm erit frequens, cùm *stultorum infinitus sit numerus*, Ecclesiastes 1. *& pecuniæ obediant omnia*. Ibidem *cap. 10.* Verùm dicamus cum Origene *homilia 4. in libr. Iudicum* cuius verba referuntur *in cap. audacter 18. octaua qu. 1.* Et apud glossam ordinariam in *c. 4. Iudicum in princip. Audacter fortassis aliquid dicimus: tamen quod scriptum est dicimus. Non semper Princeps populi, & Ecclesiæ Iudex per Dei arbitrium datur: sed prout merita nostra deposcunt.* Nimirum aliquando Deus *regnare facit hominem hypocritam propter peccata populi* Iob. 34. *n. 30.* Notat ad eum locum D. Greg. *lib. 25. moral. c. 14. 15. & 16.* omninò videndus. Et D. August. *lib. 5. de ciuitate Dei c. 19.* Et D. Thom. *opusc. 20. de regim. Principum lib. 3. c. 7.*

22 Vnum non tacebo, cuius esse memores velim eos ad quos ea res pertinet, si Sacra Scriptura, si Sancti Patres, si Politici, si doctores, has duntaxat qualitates agnoscunt, quibus redditur quis idoneis publicis muneribus: item si D. Thomas 2. 2. *quæst. 65. artic. 1.* quem cæteri Theologi vnanimes sequuntur, docet, in eo consistere personarum acceptionem, vitium, iustitiæ oppositum, quod in distributione munerum spectetur in persona qualitas, ex qua non oritur dignitas eius, ob quam debitum sit ei munus: si itaque hæc vera sunt, excusari non posse a graui culpa in re grauissima eos, qui hasce qualitates non inueniunt, nisi in suis, vel suorum amicorum consanguineis, & qui ad dignitates, & officia non promouent, nisi suos amicos, & consanguineos, & socios, vel consanguineos, & amicos suorum amicorum, sociorum, & consanguineorum, vel promouendos proponunt. Quasi officia ista, & dignitates iure maioratus deferrentur, primum lineæ descendentium, post transuersalium, tandem amicorum, vt rarò videantur emergere, nisi qui aliquo horum graduum contingant promotores. Caueant superiores, ne ista in Republica permittantur, quæ nisi extirpentur, & erradicentur funditus, maxima illi imminet calamitas. Viuius *decis. 455. ex num. 1.* multa in hanc rem congessit, quo commendaret modum in electionibus seruandum adducens, *cap. Moises, & sequentia 8. qu. 1.* quæ tota *cum quæst. 2.* mirè facit ad id, de quo agimus, & ad detestationem huius vitij acceptionis personarum aduersarij iustitiæ distributiuæ ex vno extremo, quod nostra ætate vidimus frequentissimum. Sed referamus cumulatissimam gratiam eorum zelo, qui nobis sunt præpositi quorum diligentiæ, egregijsque conatibus debemus, quod meliuscule valeamus, quod aliqua videtur esse morbi remissio. Nonne post tot discrimina vidimus publica munera rectè collocata, subleuatos viros bonos, graues, & doctos viros prouectus, leuataque præterita mala, imò correcta, ablatis lupanaribus, & vestium luxuria, & immoderato sumptu?

23 Cæterum non ommittam, longè peius esse alterum extremum vitium eidem iustitiæ distributiuè ex aduerso oppositum, quod nostra quoque ætas vidit, vt nullis non fuit referta malis, quo se adstringunt difficiles quidam, & acerbi, sibi solis nati, qui consanguineos suos, amicos, & clientes, ob eam ipsam rationem, etiam si dignissimi sint, excludunt à muneribus, & honoribus, vt appareant hominibus iustiores & à carnis affectibus alieni, cum intus pleni sint inani gloria, & hypocrisi. Quos iure reprehendit glossa penult. & additio ibi & in casu positione, *in c. 1. de concess. præbend. in 6.* Et Rebuffus *in tract. de priuileg. scholasticorum priuileg. 69. num. 163. vers. aduertendum est*, meminit collega noster Cons. Scipio Rouitus, post hæc scripta visus *in pragmat. Regni Rubrica de sale vendendo, num. 16.* Certè primum illud vitium frequentiùs est, sed humanum: hoc frequens minus, sed ferinum, & diabolicum.

24 Non erat ab hoc loco aliena illa quæstio frequentissima, Vtrum electio, nominatio, vel præsentatio ad officium, vel beneficium, sæculare, vel ecclesiasticum, ita fieri debeat, vt assumatur dignior, digno prætermisso sub pœna peccati mortalis, vel licitè possit assumi dignus, prætermisso digniori? In qua tametsi duæ sint extremæ sententiæ, altera affirmans licitè posse assumi dignum prætermisso digniori: altera negans: tertia item distinguens electionem à præsentatione, & quoad illam, asserens esse veriorem secundam sententiam, quoad hanc verò; primam; frequentior tamen, & tutior iuri, & veritati conformior, vtiliorque Reipublicæ opinio est, tàm in præsentatione, quàm nominatione, vel electione, secundam sententiam esse veram; tenerique sub præcepto iustitiæ eos, quibus ius est præsentandi, nominandi, vel eligendi, assumere digniores prætermissis dignis. Res est à multis tractata, vide de illa si placet *cap. licet ergo 8. q. 1. & cap. illud, ibidem, cap. quoniam, de iure patronatus*, glos. ibi *verbo. maioribus.* Panormitan. *in c. constitutis 46. numero 1. & 7. de appellation.* & ibi Philip. Franc. *num. 4. & sequentibus.* Philip. Decium *numero 12. & 13.* Federicum de Senis *cons. 95. numer. 1.* Tridentinum Concilium *sess. 24. decret. de reformat. cap. 1. & 18.* Diuum Thomam *2. 2. quæst. 63. art. 2. ad 3.* Sotum *de instit. & iur. lib. 3. qu. 6. art. 2. & 4.* Lessium *de iustitia, & iure lib. 2. c. 34. dubitat. 24. & capit 32. dubitat. 3.* Salon. *de iustitia, & iure. d. quæst. 63. artic. 2. controuersia 3. & sequentibus.* Gabrielem Vazquez *in opuscolo de beneficijs cap. 2. §. 3. per totum*, & vide ibi *dubit. 13. & sequentibus*, latè, & benè, nisi quod displicet singularis quædã eius opinio, censura, & reprehensione digna, qua conatur assignare discrimen inter beneficia, & officia sæcularia, quoad obligationem iustitiæ distributiuæ, sed sine fundamento, quod eius pace dictum sit. Lambertinum *de iure patronatus lib. 2. part. 1. q. 10. artic. 3.* Couarruuia *in regula peccatum 2. part. §. 7. num. 3. cum sequentibus.* Nauarrum *in manuali cap. 17. ex num. 72.* Garciam *de beneficijs 7. part. capit. 16.* Gutierrez *libr.*

2. cano.

2. *canonicarum quæstionum. cap.* 11. Molinam *de primogen. lib.* 2. *cap.* 5. *num.* 46. *& sequentibus & nu.* 50. *& n.* 69. Gratianum *decis.* 97. *num* 21. *& disceptat forensi tomo* 2. *capit.* 211. *ex num*. 8. Raudensem *decis.* 34. 35. *&* 36. Mastrillum *de Magistratibus lib.* 2. *cap.* 1. *num.* 63. *& sequentibus*. Cauallos *in speculo pract. quæst.* 559. *num.* 1. *&* 2. *lib.* 2. Marquez. *in lib. del Gouernador Christiano lib.* 1. *c.* 20. §. 4.

5 Concludam ex tollendo summi laudibus nostrum mirabile seculum, quod cùm antiqua fuerint iàm sterilia, & infecunda, vt vnus, vel alter duntaxat? vir strenuus reperiretur, qui posset ad publica munera dignè assumi, & cui tuo committeretur Respublica administranda, vtque Diogenes referente Plutarco *in apophtegmatibus Diogenis lib.* 3. *n.* 63. Obambulans in medio Athenarum foro accensa lucerna vnum hominem quæreret, non inueniret, percunctarusque (vt refertur ibidem *nn.* 3.) to qua parte Greciæ vidisset viros bonos, responderet viros nusquã se vidisse: tamen hoc nostrum iàm abundans est viris, an candidis aliorum esto iudicium, candidatis dico, Magistratus parentibus, qui se non impare existumant oneribus dum annexi sint honores pecuniæ commoditates, quamuis inde incommoditates, & iniuriæ aliorum oriantur immo verò; & superiores multis multorum officiorum oneribus; vt nihil sit hodie in nostram Republica magis superuacãtem, quam homines nullius rei tanta copia, tamquem immodica abundantia, quam istorum candidatorum Magistratus ambientium. Testes sunt domus & familiares officia conferentium. Fœlix verè seculum, in quo abundant, quæ tot anterioribus sæculis sunt desiderata. Faxit Deus? sed de istis satis. Madriti Ianuarij 25. anni 1622.

SVMMA DISPVTATIONE Secundæ.

1 *LEx 20. in tit. 21. libr. 4. recopil. in indicijs frequentissima præsertim, executiuis, occasionem præbuit hinc disputationi, & tractat. de foro competenti.*
Doctrina de foro competenti diffusa, est ac difficilis.
2 *Plurimi modi sortiendi forum traduntur remissiue.*
Reliqua inuenies post nu. 2.

DISPVTATIO II.

De Iudice legitimo, & competenti in quauis causa ciuili, & criminali.

Ad l. 32. tit. 2. p. 3. & l. 20. tit. 21. lib. 4. recopilationis, & multas alias Regni Castellæ, & iuris communis.

1 NVlla lex in iudicij, præsertim executiuis, frequentiùs occurit, quam *l. 20. tit. 21. libr. 4. recopil.* ad cuius explicationem, cum quarundam obseruationum occasione accingi, esset in animo, præsupponendam duxi integram doctrinam de foro competenti, sine qua rectè intelligi non potest. Ea autem vt est in negotijs frequentissima, ita in iure difficilima, si quæ alia valdè q; ampla, diffusa, ac sinuosa, tum rerum copia, tùm ambiguitate quæstionum, & varietate sententiarum. Hac de causa opere pretium existimaui, (quod futurum, sit vtilissimum) eam in ordinem redigere. Nam & si nihil noui afferam (afferam autem quàm pluta non contemnenda) præter methodum, & dispositionem materiæ, quam indigestio ipsa reddit difficilem, & ferè insuperabilem, oleum, & operam perdidero, neque perdidisse videbor. Doctrina igitur, quæ se ipsam commendat, lubenti, & quod consequens est, petienti animo, & grato auditu suscipienda est, neque tractatio eius prolixa censenda, cui quidquid adimatur, sit planè defuturum.

2 Satis autem indicant istius disputationis latitudinem, leges, & Doctores tractantes de foro competenti, si quidem plurimos enumerant modus sortiendi forum, ex quorum vnuquoque Iudex, apud quem reus conuenitur, legitimus, & vt vulgò dicitur, competens existimandus est. In primis *l. 32. tit. 2. p. 3.* enumerauit quatoordecim modos sortiendi forum Speculator *lib. 2. tit. de competentis Iudicis aditione §. generaliter*, retulit quinquaginta duos. Marianus Soccinus, qui omnium copiosissimè, & elegantissimè hanc materiam prosequutus est, in suis commentarijs tituli de foro competenti in rubrica *ex num.* 1. centum, & nouem congessit alphabetico ordine, quo nullum se dixit inuenisse aptiorem, vt in eum tantam multitudinem redigeret. Reassumpsit Scaccia æditus post hoc opus scriptum *de sententia, & re iudicata gloss. 7. qu. 1. nu.* 28. Non sum ego dilutus omnia? nam quis posset? Saterit egisse de frequentioribus, & magis præcipuis, Atque ne prolixitas tam diffusæ disputationis tedium pariat, in varia membra secanda est, diuidendáque in tot quæstiones, quot sunt modi sortiendi forum, de quibus sum acturus. Erunt autem octo. Primus forus domicilij. Secundus originis Tertius rei sitæ. Quartus contractus. Quintus hæredis, & successoris. Sextus priuilegij. Septimus delicti. Octauus prorogationis.

SVMMA QVAESTIONIS Primæ.

3 *In loco domicilij quiuis sortitur forum in ciuilibus, & criminalibus.*
4 *Forus domicilij quibusdam qualitatibus præstat cæteris foris.*
5 *Forus domicilij est vniuersalior cæteris.*
6 *In foro domicilij quis conuenitur omnibus actionibus, & de contractibus, & delicti intus, & extra gestis.*
7 *Forus domicilij concurrit cum cæteris foris.*
8 *Ratione domicilij quis dicitur proprie subditus, non ratione contractus, vel delicti.*
9 *Forus domicilij in ciuilibus est cæteris foris potentior.*
10 *Forus domicilij præfertur cæteris foris.*
11 *Domicilium quando, & ex quibus indicij præsumatur acquisitum, in quo differat ab habitatione, quando amittatur, & transferatur remissiue.*
12 *Domicilium differt ab habitatione, & habitatio tribuit ius parochiæ non fori.*
13 *In foro domicilij conueniri potest reus præsens, & absens in cæteris tamen foris solum præsens regulariter.*
14 *In foro domicilij aduersus absentem proceditur ad diffinitiuam, & executionem eius. in cæteris foris ad solam possessionem ex primo decreto.*
15 *Ad missionem in possessionem est necessaria legitima citatio.*
16 *Iudex an possit citare reum in territorio alieno existentem verbaliter, & quid quidam senserint.*
17 *Literrarum hortaterialium rara mentio apud Iurisconsultos in ciuilibus, aliqua tamen in criminalibus.*
18 *Cum duo territoria subsunt vni Principi, cur Iudex vnius possit verbaliter citare in territorio alterius, & adducitur l. 7. tit. 3. lib. 4. recop.*
19 *Citatio in territorio alieno etiam verbalis sine requisitorijs literis non valet, si territoria subsint diuersis Principibus.*
20 *Referuntur Doctores pro ea sententia.*
21 *Sententia eorum, qui omni casu existimant requiri literas hortatorias ad citationem in alieno in territorio.*
22 *Expediuntur textus in l. 1. §. Præsides ff. de requir. reis & in §. si quis vero comprehensorum, in Auth. vt nulli iudicum, & num. 23*
24 *Distinguntur quatuor casus, & in primo statuitur, non posse extra territorium Iudicis expediri decretum de citatione facienda.*
25 *Iudex in alieno territorio non potest citare realiter, & non iure captus debet in pristinam libertatem restitui, etiam si duceretur ad Iudicem, qui eum iure carcerare potuisset.*
16 *Iudex potest alieno territorio citare inuocato auxilio per literas requisitorias; & quæ solemnitas requiratur in eis in ciuilibus.*
27 *Verius est de iure, Iudicem posse citare reum in alieno territorio*

pitorio subdito suo Principio verbaliter propria auctoritate: sed ius in contrarium prævaluit, cui tutius est acquiescere,

28 *Iudex qui habet generalem Iurisdictione in tota Prouincia, potest citare in quolibet territorio propria auctoritate.*

29 *Iudex, cuius iurisdictio nulli territorio cohæret, citat in quolibet territorio propria auctoritate.*

30 *Explicantur verba textus in cap. Romana §. contrahentes de foro competenti in 6.*

31 *Expenditur contra prædictam resolutionem textus in l. 7. tit. 3. lib. 4. recopilat*

32 *Explicatio Azeuedi refertur.*

33 *Reijcitur, & impugnatur, & notatur discrimen inter causam impulsiuam, & finalem, & num. 34.*

35 *Refertur alia explicatio Gratiani, & impugnatur, & numero 36.*

37 *Citatio, si fierat in alieno territorio sine hortatorijs, debere sustineri.*

38 *Quibus remedijs sit vtendum, si Iudex nolit obsequi literis hortatorialibus.*

39 *Reccurri debet ad superiorem requisiti, qui eum compellat.*

40 *Notatur discrimen inter Iudicem ecclesiasticum, & secularem, requirentes, & eosdem requisitos.*

41 *Recusante Iudice obsequi hortatorialibus, Iudex requirent poterit propria auctoritate citare in eius territorio verbaliter.*

42 *Requirens iure poterit non obedire hortatorialibus eius Iudicis, qui suis non obedierit.*

Denegata administratione iustitiæ in executione hortatorialium deuenitur ad represalias, & ad bellum, sed pedetentim ijs remedijs vtendum, & in causis grauissimis.

43 *Reus vbi habet domicilium generale etiam conuenitur, scilicet in Patria communi.*

44 *Fallit in casibus, in quibus habet locum priuilegium reuocandi domum, & qui sint remissiuè.*

45 *Proponitur quæstio vbi conueniatur vagabundus.*

Terminos quæstionis prius exponendos, quàm quæstio dissoluatur.

46 *Vagabundus quis dicatur?*

47 *Vagabundus vbicumque conuenitur.*

Cætera inuenies post numerum 47.

QVÆSTIO PRIMA

De foro domicilij.

3 STatuenda est conclusio, & regula generalis; in loco domicilij quemuis forti forum vt apud eius loci Iudicem ordinarium conueniri possit; & ille sit Iudex competens, & legitimus in omnibus causis eorum, qui domicilia habent in territorio, subdito ipsius iurisdictioni, tam ciuilibus, quàm criminalibus. Eam probat textus *in leg hæres absens* 19. §. *si quis tutelam, & proinde, &* §. *illud sciendum est, l. si fideicommissum* 50. §. *sed & rescriptum est, ff. de iudicijs*, Glossa magistra in verbo *debebit, in d.* §. *proinde*. & ibi Legistæ omnes, & textus *in cap. licet ratione, vltimo de foro compet.* vbi Bernardus *verbo, aut domicilij, l. 32. tit. 2. p. 3.* & ibi Gregorius *glossa* 12. Speculator. *dicto lib. 2. tit. de comp. t. Iudicis adition.* §. 1. *n. 29. in fin. vers. quadragesimus, &* §. *sequitur n. 1.* Abbas Panormitan *in c. 1. nu. 6. & in cap. vltimo ex num. 39. de foro compet.* vbi Marianus Soccinus *ex nu. 6. vers. gloss. 3.* omnino videndus quia eleganter, & copiosè omnia huc attinentia prosequitur. Ias. *vers. plus autem, num. 19. & 20. institut. de action.* Anton. Gomez *tomo 3. variar. cap. 1. num. 87.* Farinac. *in praxi crim. quæst. 7. ex n. 1.* D. Riccius *collectan.* 615

4 Habet autem forus domicilij speciales quasdam qualitates, & attributa, quæ Doctores referunt, quibus cæteris foris præstat.

5 In primis est generalior, & vniuersalior cæteris foris, secundum Abbatem Panormitanum *in d. cap. 1. numero 6.* Marianum Soccinum *in d. cap. vltimo num. 45* Felynum *ibi nu. 23. de foro competenti.* Bernardum Diaz *in practica criminum. canon. cap. 9. in principio* Decianum *tractat. crimin. lib. 4. cap. 16. num. 9.*

6 Ex quo prouenit, vt in foro domicilij quis conueniri possit, & agi aduersus eum in omnibus actionibus, realibus: & personalibus, ac de rebus sitis, intra, vel extra locum domicilij, de contractibus ibi, & alibi gestis, & de quibusque delictis ibi, & vbicunque commissis. Notat Abbas *in d. c. vltimo n. 38. de foro comp.* Gandinus *de maleficijs, Rubrica vltima.* Farinac. *in praxi crim. d. quæst. 7. ex nu. 19.* Sesse *decis.* 100. *n.* 8. *lib.* 1. Bernardus Diaz vbi supra.

7 Secundo item, concurrit forus domicilij cum alijs foris. Iuxta textum *in d. l. hæres absens*, §. *vltimo ff. de iudic.* & ibi Doctores. Barbosa, *num. 3. & 20.* Marianus Soccin. *in c. dilecti, 17. num. 7. in princip. & in d. c. licet ratione, vlt. num. 8. de foro compet.* Felyn. *ibi num. 23.* Ripa *in c. 1. nu. 63. de iudicij.* Gregorius Lopez *in d. l. 32. tit. 2. part. 3. glos. 10. vers. tertio limita.* Sesse *d. decis.* 100. *nu.* 5. & 6

8 Tertio item, ratione domicilij, quis dicitur propriè subditus Iudici loci domicilij, nō verò ex vlla alia subiectione, ratione contractus, vel delicti. Glossa celebris *in Clem. 1. verbo subditos, de foro comp.* Abbas Panormitanus *in d. c. 1. nu. 6.* Marianus Soccinus *n. 4. & in c. licet ratione, vlt. n. 8. de foro comp.* vbi Felyn. *num. 23. & 24.* Idem Felyn. *in cap. dilectus filius, el 2. nu. 13. de rescript.* Decius *in cap ad nostram, el 1. num. 9. & 10 de appellat.* Baldus *in l. vltima, n. 2. C si à non competente Iudice.* Alexand. *in l. additione Bart. in l. assumptio*, §. 1. *num. 2. verb. item in eo, ff. ad municip. & de incol.* Rolandus à Valle *tract. de lucro dotis, q. 22. nu. 21.* Tiraqu. *de tract. lignag.* §. 9 *glossa 2. num. 22.* Gail, *obseruat. pract. lib. 1. obseruat. 56. nu. 8. in fin. lib. 2. obseruat. 36. nu. 15. & lib. de pignorationib. obseruat. 15. num. 7.* Decian. *tract. crim. lib. 4. d. c. 16. num. 9.* Bossius *tit. de crimine læsæ Maiestatis, nu. 95.* Barbosa *in d. l. hæres absens*, §. *vltimo, num. 39. ff. de iudicijs.* Sesse *dicta decis. 100. num. 6.* Parisius *consil. 12. nu. 14. part. 3.* Natta *consil. 4. nu. 1. lib. 1.* Laurentius Siluianus *consil. 25. nu. 14. & 55.*

9 Quarto item, forus domicilij in ciuilibus est cæteris. fori potentior, & principalior. Glossa *in cap. statutum. 11. verb. vnam dietam, in* §. 1. *de rescript. in 6.* Baldus *in l. de quibus num. 74. ff. de legibus.* Paulus Castrens. *in l. 1. num. 2. C. vbi de crim. agi oport.* Decius *cons.* 352. *num.* 3. Rollandus à Valle *tract. de lucro dotis q. 22. num. 16.* Decianus *tractat. crim. lib. 4. c. 16. nu. 9. vers. sed notandum.* Barbosa *in d. leg. hæres absens, 19.* §. *fin. nu. 34. ff. de iudicijs.*

10 Quinto tandem, forus domicilij ob istas rationes, & quia est fortior, & magis naturalis, præfertur cęteris foris, Barbosa *in d.* § *fin. n. 40. & seqq.* Sed distinguendi sunt duo effectus fori domicilij, vt hæc doctrina penitus declaretur. Primus est, vt quis possit in eo conueniri, & ad iudicium prouocari apud eius Iudicem: secundus vt possint domiciliario decerni honores, & munera. Quoad primum effectum, præfertur forus domicilij cæteris foris, etiam foro originis in ciuilibus, nam in criminalibus cedit foro delicti, vt suo loco dicemus. Quoad secundum verò effectum, forus originis præfertur foro domicilij, vt probat textus *in l. libertus. 17.* §. *præscriptio in fin ff. ad municip. & de incol.* Et notat glossa *in l. ciues, verbo allectio C. de incolis lib.* 10. Et iterum glossa vltima *in l. 1. C. de municipib. & originar eod. lib.* Ratio autem est, quia obligatio ad munera personalia subeunda, prius fuit contracta apud locum originis, quàm in loco domicilij. Quā distinctionem, & doctrinam commendat, & non obliuiscendam dicit Ias. *in l. si arrogator. nu. 48. ff. de adoption.* Sequitur Rolandus *de lucro dotis dicta quæst. 22. n. 27.* Et Barbosa vbi supra.

11 Domicilium vero, quando, & ex quibus iudicijs præsumatur, aut censeatur contractum in aliquo loco, & in quo differat domicilium, ab incolatu, & habitatione, & possit ne quis habere duo domicilia, & quando, & ex quibus domicilium amittatur, & transferatur in alium locum, & de alijs quæstionibus pertinentibus ad istā materiam,

terism, vide textum *in l. assumptio, §. iuris prudentibus, l. non vtique, l. domicilium, ff. de municip. & de incol. l. ciues C. de incol. li. 10. l. 32. tit. 2. part. 3.* & ibi *gloss.* 11. & 13. & glossas iuris, communis in prædictis locis, & ad ea Doctores, Marianum Soccinum latissimè omnia tractantem *in d. c. licet ratione, vltimo, ex nu. 27. de foro competenti.* Rebuffum *tomo 3. in Constit. Regi tract. de domicilij electione.* Decianum *tract. crim. libr. 4. c. 16. num. 8.* Menochium *de præsuption. lib. 6. præsump. 42. & de arbitrarijs Iudicum libro 2. centuria 1. casu 85.* Gratianum *disceptationum forensium tomo 1. c. 151. ex n. 1.* Farinacium *in fragmentis criminalibus litera D. verbo domicilium ex num. 193.* Cardinalem Tuscum *litera D. conclusione 599. tomo 2.* Ritam diuersorum *decis. 150. part. 2.* Triuisanum *decis. 23. libro 1.* Gail. *obseruat. practic. lib. 2. obseruat. 35. nu. 7. & seqq. & obseruat. 26.* D. Riccium *collectanea 615. post medium.* Barbosam *in d. l. hæres absens §. finali ex numero 70. ff. de iudicijs.*

12 Illud tamen hic ad monendum occurrit, cum domicilium, & habitatio longe inter se differant, nàm domicilium habet, qui in aliquo loco animo permanendi cum suis fortunis consistit, *l. ciues C. de incolis, lib. 10.* habitationem verò habere potest quis, etiam sine animo permanendi, dummodo non habitet tanquam hospes; quæ distinctio colligitur *ex l. 1. §. habitare ff. de ijs, qui deiecerunt, vel effuder.* vbi notat Vbericus *nu. 10.* Federicus *de Senis cons. 254. nu. 6.* Bar. *in l. 4. §. prætor ait, num. 24. ff. damn. infect.* Felyn. *in cap. quoniam, nu. 2. de offic. ordinarij.* Rebuffus *in repetition. cap. extirpandæ, §. qui verò, nu. 134. vers. primo intelligentia, & nu. 135. de præbendis.* Menoch. *de præsumpt. libr. 9. præsumpt. 42. n. 2.* Carauit *ad Ritam 301. ex nu. 30.* non requiri, vt aliquis sit Parochianus alicuius Parochiæ vt ioca habeat domicilium pressè, & propriè sumptum, sed sat est, si habeat habitationem. Quare si pupillus, relicto paterno domicilio, & nullo nouo expressè constituto, adhibita tutoris auctoritate (quæ in eo constituendo requiritur, vt docuit Bart. *in l. 1. num. 7. ff. de tutor. & curat. datis ab his.* Salicetus *in l. 1. C. vbi petantur tutor.* Gregorius Lop. *in l. 11. tit. 16. par. 6. glos. 2.* quod ideo contingit, quia minores ea constitutione domicilij manent obligati ad soluenda onera incolis imposita, qui tamen sine auctoritate tutoris, vel curatoris obligari non possunt, *§. neque instit. de auctorita e tutorum*) si inquã, relicto paterno domicilio minor traducatur, educationis causa, ad domum tutoris, vel curatoris, in qua cum eo habitet, efficietur Parochianus illius Ecclesiæ, ad quam domicilium tutoris, vel curatoris pertinet: ita vt eidem quarta Parochialis debeatur omissa Ecclesia Parochiali sui domicilij, iuxta textum *in cap. 1. & 2. de sepultur. et in c. vltimo, de testamentis.* Tradit Federicus de Senis *cons. 253. & 254.* Rebuffus vbi supra *nu. 136.* Mascardus *de probation. conclus. 545. domicilium præsumi ex nu. 30.* Thomas Sanchez *de matrimonio libro 3. disputat. 23. num. 12. & seqq.* Idem etiam procedit, in obligatione soluendi decimas personales, persoluendæ enim sunt Ecclesiæ parochiali habitationis pupilli, vel minoris, non paterni domicilij, argumento textus *in cap. quæsiti sunt. 16. q. 1. & in c. ad apostolicæ, de decimis.* Notat Rebuffus *d. n. 136.* Idem prorsus dicendum est de scholasticis, qui causa studiorum in loco aliquo, & de Aduocatis, & alijs Officialibus, qui negotij, vel officij causa, in curia cõmorantur. Qui non censentur ibi domicilium cõtrahere, *l. 2. C. de incolis lib. 10.* Notat Franciscus Suarez. *in tertiam partem D. Thomæ, tomo 4. disput. 25. sectione 2. nu. 6.* Quo fit, vt non possit agi de habitatione ad domicilium, neque de iure Parochiæ, ad ius fori, quod qui sortitur alicubi, non ea habitatione, quamadmodum ius Parochiæ, sed ex domicilio sortitur, iuxta superius tradita. Est vero magni effectus ista doctrina, ad discernendum, quis Parochus interesse possit, & debeat, in matrimonio contrahendo, iuxta Concil. Tridentin. *sess. 24. decreto de reformat. matrim. c. 1.* de qua in causa quadam ardua matrimoniali vidi conuerti.

13 Amplia primo prædictam conclusionem, & regulam principalem, vt in loco domicilij conueniri possit quiuis reus, non solùm præsens, sed etiam absens. Nam non est necessaria eius præsentia in eo loco, vt possit ibi conueniri, cùm tamen regulariter sit necessaria in loco cuiuslibet alterius fori ad facultatem conueniendi. Ita probat textus *in l. dies cautioni, 4. §. prætor ait, ff. de damno infecto, & in §. si vero etiam quidam, in Auth. de exiben. reis, collat. 5. & in cap. causam, de dolo, & contumac.* Adnotauit Paul. Castrens. *in d. l. hæres absens, in princip. numero 1. & in §. 1. nu. 8. ff. de iudicijs, & in l. 2. §. legatis, num. 3. ff. eod. & in l. 1. num. 3. ff. de eo, quod cert. loco, & in l. 2. nu. 4. & 6. C. de iurisd. omn. Iud.* Alex. *in l. cum quædam puella, 19. n. 5.* Oroscius *ibi num. 5. ff. de iurisd. omn. Iud.* Idem Castrens. *cons. 413. viso dicto casu, n. 4. circa medium 2. p.* Panormitan. *in c. licet ratione, vltimo, nu. 41.* Marian. Soccin. *num. 46. & 50. de foro comp.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. fin. nu. 37. & seqq.* Gail. *obseru. practic. lib. 2. obseruat. 36. num. 11.* Decian. *tract. crim. lib. 4. c. 16. num. 12.* Sesc. *decis. 100. num. 8. & 9.*

14 Ex quo infertur, quod licet aduersus absentem a locis, in quibus sortitur forum, alio modo, quam ratione domicilij, solùm procedi possit ad possessionem ex primo decreto, bonorum, quæ possidet in territorio Iudicis, eius fori, nisi compareat se defensurus, vt *in d. l. hæres absens §. 1.* vbi notant Scribentes, præsertim Paulus Castrens. *& in cap. Romana, §. contrahentes, de foro comp. in 6.* vbi Canonistæ. Couarr. *in pract. c. 10. num. 4.* & nos dicemus inferius hac eadem disputatione, vbi agemus de foro contractus quæst. 4. item procedi possit ad possessionem ex secundo decreto, & ad diffinitiuam sententiam, in illis casibus, in quibus lite non contestata ad illam procedi potest, quos enumerat glossa prima *in capit. quoniam frequenter, vt lite non contestata.* Et ibi Marianus Soccinus, vltra eam, qui congessit *ex num. 8.* octuaginta duos casus, quibus conuenit, *l. 2. & sequentes vsque ad 7. tit. 16. part. 3.* tamẽ in foro domicilij proceditur aduersus absentem ad condemnationem omnimodam, & executionem eius. Quam doctrinam tradit multum commendans, & sibi atrogans Paul. Castrens. *in d. l. hæres absens, §. 1. nu. 2. 5. & 8. ff. de iudicijs, & in l. 1. num. 3. ff. de eo, quod certo loco, & in l. 2. num. 4. 5. & 6. Cod. de iurisd. omn. Iud.* Quem sequitur Barbosa *in d. l. hæres absens, §. fin. num. 37. & 38.*

15 Sed hic occurrit difficultas, cùm ad missionem in possessionem bonorum, quæ quis habet, & procedendum in causa quouis modo, necessaria sit præuia legitima citatio, *l. nam & ita diuus, 39. ff. de adoption. l. de vnoquoque, 47. ff. de re iud. cap. Romana, §. contrahentes, ibi, si eorum auctoritate citati de foro compet. in 6.* Quonam modo procedere debeat Iudex domicilij aduersus absentem à suo territorio, & quomodo possit ipsum legitimè citare, & ad iudicium vocare, cùm extra territorium ius dicenti impunè non pareatur *l. vltima, ff. de iurisd. omn. Iud.* Quæ eadem quæstio generalis est, & communis de quocunque Iudice competenti, procedente aduersus absentem à suo territorio, sibi tamen subiectum, alia ratione, quam domicilij, videlicet contractus, rei sitæ, delicti, vel quauis altera.

16 In qua difficultate duæ fuerunt principales opiniones. Prima, distinguit, an territoria duorum Iudicum (scilicet eius, qui de causa cognoscit, & eius, qui præest loco, in quo reus adest) quæ sunt distincta ratione iurisdictionis, subsint eidem superiori: an vero illa duorum Iudicum territoria sint subdita diuersis superioribus, (superiores verò vocamus supremos Dominos, vel Respublicas liberas.) Primo casu ait, posse vnum Iudicem citare verbaliter in territorio alterius: in secundo casu non posse, sed debere mittere literas deprecatorias, vel requisitorias, quas vocant, ad Iudicem alterius territorij, quibus deprecetur, & requirat, vt per suos apparitores, & ministros reum citet, & ad iudicium Iudicis requirentis vocet.

17 Harum literarum, tametsi apud Iuris consultos nulla aut rarissima mentio in ciuilibus fiat, & solùm innuatur in criminalibus causis, vt *in l. 1. §. si autem grauius aliàs §. præsides ff. de requirendis reis, & in §. si vero quis, in*

Auth.

Auth. vt nulli Iudicum collat. 9. apud Imperatores tamen earum mentio reperitur in causis ciuilibus, *in l. properandum §. sin autem reus, Cod. de iudicijs.* ibi *Siue ipse Iudex ex sub iurisdictione hoc facere potest, siue per relationem ad maiorem.* iuxta secundam interpretationem glossæ *ibi verbo, ad maiorem.* quam approbant Cynus *nu. 9. & 10.* Angelus *num. 1.* Salicetus *nu. 19.* Paulus *nu. 4. & 5.* qui dicit esse textum meliorem de iure, Ias. *num. 2.* & obseruant communiter Scribentes *in leg. à diuo Pio 15. §. sententiam Romæ ff. de re iud.* & Hippolytus de Marsilij *singul. 158.* apud Pontificem autem fit etiam in ciuilibus harum literarum commemoratio *in d. cap. Romana, §. contrahentes, de foro compet. in 6.* ibi. *Loci diœcesanus ad denunciationem ipsorum faciat eiusmodi missionem.* Voi notant Pontificij, & Franciscus Molinus *de brachio sæculari lib. 2. c. 22.*

18 Hanc igitur sententiam, & distinctionem tradit Bart. *in l. 1. §. 1. num. 3. ff. de requirendis reis, & extrauaganti ad reprimendum, verb. per edictum n. 9.* & quoad primam partem probat. Quoniam cum duo territoria subsunt vni Principi, Princeps superio videtur permittere, vt vnus Iudex verbaliter citet in territorio alterius, *l. omnes 31. §. executoribus, vers. verum si apparitor, C. de Episcopis, & Clericis.* Cæterum citatio realis, idest captura personæ non est permissa in alieno territorio, sed fieri debet a Iudice in suo propriu territorio commonito literis requisitoris alterius Iudicis, iuxta *Auth. si verò criminis, C. ad leg. Iul ad adulter.* Certè quoad istam primam partem, de iure Reg. 1 Castellæ videtur apertè probari hæc sententia, ex textu expresso *in l. 7. tit. 3. lib. 4. recopil.*

19 Quoad secundam vero partem probatur ex textu *in clem. pastoralis, §. esto igitur, vers. vt illud tanquam notissimum, & §. nos quoque de re indic.* vbi requisitoriæ ad citationem verbalem requiruntur, & sine illis citatio in territorio alieno supremi Principis, & alteri non subiecti non valet.

20 Eidem sententiæ subscribunt Cyn. *in l. vt. nu. 4. ff. de iurisd. om. Iud. & in l. omnes. nu. 2. C. de Episcopis, & Cleric.* Baldus *in d. l. vlt. nu. 13. & seqq. ff. de iurisd. omn. Iud. & in d. l. omnes, §. verum si apparitor num. 1. & 2.* Albericus *in l. vlt. nu. 2. ff. de officio Præfect. verb.* Ioannes de Imola *in leg. in tempus, 62 nu. 4. ff. de hæred. inst.* Paulus Castrensis *in d. l. vlt. nu. 4. ff. de iurisd. omn. Iud.* & ibi Angel. *nu. 6.* Alex. *num. 13.* Ias. *numero 24.* Barth. Socc. *num. 1.* Oroscius *numer. 11.* Angelus *de maleficijs, verb. Iudex commisit. nu. 11.* Oldradus *cons. 88.* Franciscus Marcus *decis. 179. num. 3. & seqq. 1. par.* Ioannes Andreas *in d. cap. Romana, §. contrahentes, & nu. 2. cum seqq. de foro comp. in 6.* Geminianus *ibi, nu. 12. & seqq.* Anchatanus *n. 3.* Philippus Francus *num. 10. cum seqq.* eandem sequitur Panormitanus *in cap. licet ratione. v. timo, num. 41. de foro compet.* qui subdit, posse Iudicem in suo territorio decernere citationem, licet nuncius eacquatur extra territorium, cùm enim illa nuncij executio non sit actus, iudicialis, potest extra territorium exerceri. Eidem videtur adhærere Marianus Socinus, post longam disputationem, & multas distinctiones factas *in cap. dilecti, ex nu. 22. ad 25.* satis prolixè, & confusè, *de foro comp.* clarius eidem adhæret, *in cap. sanè si Episcopi, num. 13. eod. titul.* eam tenet Bossius *tract. crim. tit. de citationibus, num. 20. & seqq. & num. 26.* Montalius *in l. 4. tit. 3. lib. 2. fori glossa penult. magna in verbo, fagan de Iustitia, col. 4. vers. ergo dicendum,* Didacus Perez *in l. 1. tit. 2. lib. 3 ordinem gl. 1. quæst. 3. col. 816.*

21 Secunda opinio est, si territoria sint distincta ratione iurisdictionis etiam si vni superioris sint subiecta, nihilominus non posse Iudicem vnius territorij citare in territorio alterius, misso ad eam citationem faciendam suo nuncio, vel tabellione, & citationem ita factam non valere, nec arctare citatum ad comparendum, sed debere mittere literas ad Iudicem alterius territorij, quibus ab eo petat: & cum requirat, vt citet suum subdictum ibi existentem, & huc dumtaxat modo factam citationem valere. Ita sentit Speculator *lib. 2. tit. de competen. Iudex dition. §. generaliter 1. num. 5. & lib. 3. tit. de accusatione, §. qualiter num. 12.* Felin. *in cap. licet ratione vlt. num. 1. cum seqq. de foro comp.* in eadem videtur inclinare Marianus Socinus *in capit. postulasti, num. 13. eod. tit.* Hippolytus de Marsil. *in l. extra territorium, nu. 34. et 35. ff. de iurisd. omn. Iud. et singul. 128. et 203.* Ioannes Faber. *in §. fin. num. 10. in finem. inst. de pœna temer litigant* Sallicetus *in l. omnes. §. executoribus num 1. C. de Episcop. et Cleric.* Iacobus de Bellouiso *in repet d. §. contrahentes, num. 139* *enim ex num. 131.* latè tractasset *in cap. Romana, de foro li. 6.* & vide ibi vsque ad *num. 144.* Rebuffus *tomo 2. in Constit. Regi tract. de literis requisitorijs, art. vnico, glos. 3. num. 11. 12. & seqq.* Couarr. *in pract. c. 10. nu. 7.* qui testatur de praxi, & vsu huius Regni Petrus Follerius *in pract. crimin. 1 par. secundæ patris. Rubrica vel eos verbaliter citari faciat. nu 27.* Iulius Clarus *lib. 5. sententiarum §. fin. q. 31. num. 20.* qui ait, in Ducatu Mediolanensi non seruari opinionem Bartoli, sed citationes fieri per literas subsidiales. Maranta *in praxi 6. p. tit. de citatione n. 40. & 41.* Gratianus *regula. 491.* Azeuedus *in l. 3. nu. 32. tit. 3. lib. 4. recopil.* Et Barbosa *in d. l. hæres absens §. fin. num. 84. & seqq. ff. de iudicijs* Paz. *in praxi, 1. tomo 4. p. c. 2. nu. 9.* Molinus *de brachio sæculari lib. 2. c. 23. ex nu. 1. ad 9.*

22 Pro hac sententia in primis adducitur textus. *in d. leg. 1. §. præsides, ff. de requirendis reis.* vbi statuitur, vt Iudices loci delicti mittant litteras ad Magistratus locorum, vbi rei consistunt, ad eos citandos, cum tamen eo tempore Imperio Romano subiectæ, essent omnes Prouinciæ Orbis, in quibus illud ius ciuile vigebat.

23 Pro eadem sententia, & eodem modo expendit Barbosam, vbi supra, *num 86.* textum *in §. si quis vero comprehensorum, in Auth. vt nulli Iudicum colat. 9.* ex quo desũpta est *Auth. si verum criminis, C. ad l. Iul. de adulter.* in quo requiritur epistola publica missa ad iudicem loci, vbi reus degit, idest, literæ deprecatoriæ, seu requisitoriæ, vt reus citetur, cùm tamen vt dictum est, eo tempore Prouinciæ vni superiori, videlicet Imperatori Romano, subditę essent.

24 Quid dicendum in tanta varietate? Et cum quadruplex casus hic occurrat, vtriusque sententiæ Doctores in trium decesione conueniunt, in resolutionem verò alterius tota dubicatio versatur. Primò, certum est, iuxta primæ, & secundæ sententiæ sectatores, decretum Iudicis de citatione facienda, non posse extra territorium Iudicis decernentis expediri, quod hic sit actus iurisdictionis, quę extra territorium exerceri non potest, *l. vltima, ff. de iurisdict. omn. Iud.* Marian Socc. *in Rubr. de dilation. art. 4. n. 1. et 3.* Guido Papę *dec. 275. n. 2.*

25 Secundo, certum est, Iudicem in alieno territorio non posse citare realiter subditum suum auctoritate propria, idest capere, vt in carcerem ducat. Quod adeo verum est, vt si de facto ad capturam, procederet, & eum caperet, ante omnia esse relaxandus, & tanquam non iure libertate sua naturali spoliatus in pristinam libertatem restituendus. In quo articulo adde ad prælatos Authores Anton. Gomez *tomo 3. variar. cap. 9. num. 4. et 5.* & Caballum *resolut. crim. cas. 291. per totum.* Quid ampliat etiam si eo modo captus, ductus esset ex loco, vbi non iure captus est, ad Iudicem loci delicti, vbi iure capi potuisset, quem refert, sequiq; videtur Regens Ruitus *in prag. 6. nu. 11. vbi de delicto duis debet conueniri,* tametsi in facti contingentia vlterius, cogitandum moneat Verum pro ampliatione Caball. facit decisio Vincent. de Franch. 415. Peguer. *dec. 133.* quos sequitur Regens Tapia *in Ritum 285. num. 12. sub Rubr. 19. libr. 4. Iuris Regni Neap.* Ceuallos *de cognitione per viam violentiæ, 2. par quæst. 5. num. 31.* tametsi inferius *quæst. 64. nu. 14.* referat contrariam decisionem Consilij Regij Patrimonij Castellæ. In qua tamen cùm peteretur relaxatio, res non erat integra, nec manebat in eodem statu eandem superiorem resolutionem sequitur Rolandus *consil. 60. ex n. 9. volum. 2.* & Farinac. *in praxi quæst. 7. numer. 40 et 41.* pro qua videndus est Bartolus latè tractans *quæst. 6. l apud.*

26 Tertio certum est, Iudicem posse subditum suum in alieno

lieno territorio existentem citare verbaliter, se realiter, videlicet capere, inuocato per literas requisitorias auxilio Iudicis extranei perfecti ei territorio, in quo subditus, degit, & eo requisito, vt per proprios ministros, & apparitores, vel nuncios, & tabelliones citet, & citari faciat, seu capi, & ad se remittet in ijs casibus, in quibus remissio de iure locum habet. Quæ tamen literæ requisitoriæ, vt solennes sint, & obligent Iudicem eas recipientem ad eis obsequendum in ciuilibus, debent continere insertum libellum partis aduersæ, vel testimonium illud referens, quod fidem faciat Iudici, vt citatio arctet citatum ad comparendum per se, vel procuratorem ad se defendendum, & satisfaciendum, aduersarij petitionibus. Quod si petatur aduersus reum executio, continere debet insertum instrumentum obligationis publicæ, vel chirographi recogniti, vel sententiæ, & rei iudicatæ, vel alterius cuiuslibet habentis executionem paratam, quo constet, non solùm reum posse cogi executiuè ad satisfactionem creditoris, sed etiam Iudicem eas literas mittentem esse legitimum, & competentem, vt de causa cognoscat. Quod si libellus sit oblatus, vel executio sit petita ab aliquo procuratore nomine actoris principalis, inseri debet literis copia authentica mandati, vel eius testimonium, seu fides authentica, quibus constet actorem esse legitimum Notat Couarr. *practic. d. cap.* 10. *numer.* 7. *in fin.* Parlador. *lib.* 2. *rerum quotid. c. fin. par.* §. 1. *num.* 7 *&* §. 2. *n.* 4. *&* 5. Rodriguez de executione *capit.* 2. *numero* 10. Molinus *de brachio seculari l.* 2 *capit.* 21. In criminalibus verò, requisitoriæ literæ continere debent probationem corporis delicti, (quod dicitur) & probationem, qua constet reum contra quem petitur citatio realis, seu capturæ, esse verè delinquentem, & Iudicem requirentem esse legitimum eius causæ Iudicem obseruat idem Couarr. vbi supra, *cap.* 11. *nu.* 8. & nos fusius dicemus infra agentes de literis requisitorijs, *quæst.* 7. *ex n.* 757. Hactenus omnia vera sunt, & indubitata.

27 Quarto tota difficultas, & dubitatio in eo versatur, an possit Iudex in suo territorio existens, qui decreuerit citationem aduersus subditum in alieno territorio existentem, mittere nuncium, & ministrum, suum apparitorem, vel tabellionem in territorium alienũ, vt ibi nulla petita Iudicis eius venia, citet verbaliter tantum subditum suũ ibi commorantem. In qua, vt meum interponam iudicium, censeo priuam opinionem Bartoli esse de iure vetustiorem, & maiori: frequentiorique auctoritate fulcitam: Secundam verò Speculatoris, tutiorem, & ab omnibus incommodis liberam, quæ ideo iure in vsu, & practica præualuit, à qua, vt magis tuta, in consulendo, & practicando recedendum non est.

28 Quę tamen secunda sententia limitanda est primò, cum Iudex aliquis habet generalem iurisdictionem in tota Prouincia, nam poterit per suos officiales citare in tota Prouincia, quamuis sit diuisa in diuisa territoria ratione iurisdictionis. Id probat textum ita intelligendus *in d. l. omnes,* 31. §. *executoribus, vers. verum si apparitor Cod. de Episcopis, & Clericis.* vbi notat Salicetus *numero* 1. Bart. *in extrauaganti ad reprimendum.* §. *per edictum n.* 10. *quomodo in crim. læsæ Maiest. procedatur.* Felyn. *in d. c. fin. nu.* 1. *vers. fallit.* 2. *de foro comp.* Rebuffus *tomo* 2. *in Constit. Regit. tract. de literis requisitory, artic. vnico. gloss.* 3. *n.* 20. Barbosa vbi supra, *n.* 87. Ideo quoque videtur pertinere textus *in l.* 2. *C. de officio præfect. vrb.* qui adducuntur pro prima sententia. Et ob hanc rationem, iure Castellæ, Consilium Regij Patrimonij citat in toto Regno, & eius Prouincij, quia habet generalem iurisdictionem in omnes. Et ob eadem, Consilium Sanctæ Cruciatæ citat in toto Regno, imò in omnibus Regnis Regiæ Coronæ, ad quæ se extendit gratia Cruciatæ.

29 Secundò limita, vbi iurisdictio citantis nulli territorio cohæret, vt contingit in Iudice delegato è Papa, vel Rege, qui existens in vno loco citat existentes in alijs territorijs, quoniam eius iurisdictio se extendit ad omnia loca, ad quæ extendit iurisdictio delegantis. Ita Felyn. *in d. capit. fin. nu.* 1. *vers. fallit.* 3. Rebuffus *tomo* 2. *in Const. Regi, tract. de litteris requisit. art. vnico glos.* 3 *n.* 19. Atque ita praxi receptum est, & id ego sæpissime sum expertus, qui dum munere delagati fungebar, quo multis annis functus sum, extra, & intra Curiam Regiam, expediui mandata citatoria in omnia loca Regiæ Coronæ Castellæ sine vlla Iudicum ordinariorum repugnantia. Cùm verò se obtulit occasio expediendi mandata in Regna Nauarræ, & vtriusque Siciliæ, impetrata sunt regia rescripta, quibus iubebantur seruari ea mandata, expedita per suprema Consilia Castellæ, & Italiæ; quemadmodum nunc obseruat praxis, in mandatis expeditis per Iudices Castellę exequendis in Regnis Indiarum, quæ non mandantur executioni, nisi impetrato regio rescripto in supremo Indiarum Consilio, quo seruari iubentur, quatenus de iure locum habent, cuius mihi sæpius fui testis. Tertiam limitationem istius sententiæ addemus infra in numer. 4.

30 Ex quibus intelligitur, quomodo sint explicanda verba textus *in d. cap. Romana,* §. *contrahentes, de foro compet. in* 6. *ibi. Si eorum auctoritate citati.* Quibus multi credunt significari, Iudicem loci contractus posse sibi subditum, ratione contractus à suo territorio absentem citare in alieno territorio auctoritate propria, & sine interuentu Iudicis eius territorij alieni. Quæ expositio pugnat cum prædicta secunda sententia. Sed verius est citationem factam in alieno territorio per Iudicem eius, requisitum per literas Iudicis loci contractus factam videri auctoritate Iudicis requirentis, quoniam videtur eius iussu facta, *l. à diuo Pio,* §. *Sententiam Romæ, ff. de re iudic.* iuxta lecturam Florentinam. Et in hoc iuris articulo iudex requirens censetur iubere, & esse maior, requisitus autem minor, & merus executor Iudicis requirentis vt obseruat Barr. *in l. interdum,* 16. §. *idem autem, nu.* 1. *ff. de publican. & vectigal. & in d. l. à diuo Pio, in princ. p. ex n.* 6. & Doct. ibi. *& in* §. *sententiam Romæ.* Oroscius *in l. cum quædam puella,* 19. *in princip. n.* 18. *ff. de iurisd. omn. Iud.* Rebuffus *tomo* 2. *in Constit. Regi tract. de literis requisit. art. vnico, gloss.* 2 *n.* 13. *&* 14. Mandelus Albensis *cons.* 208. *num.* 16. Bouadilla *lib.* 2. *polit. cap.* 18. *nu* 82. Quam expositionem *d.* §. *contrahentes,* amplexus est Barbosa *in d. l. hæres absens,* §. 1. *num.* 91.

31 Solum videtur negotium facessere, *d. l.* 7. *tit.* 3. *lib.* 4. *recop.* quæ est textus expressus pro prima Bartoli sententia. Nam si imperturbato animo inspiciatur, cum superuenerit post prædictam Doctorum cõtrouersiam, cuius etiam lex ipsa expresse meminit, & latefuerit super quæstione dubia iuris, quam Angelus *in l. vltima, num.* 6. *ff. de iurisd. omn. Iud.* dixerat, egere decisione Cæsarea, cui plurimi assentiunt, credendum est, & ego id persuasum habeo, emanasse ad hanc controuersiam decidendam, cùm, & ipsa lex dicat, *y nos por quitar esta duda,* *&c.* & se conformasse cum opinione magis communi Bartoli, & sequacium, Verum cum eam praxis, & vsus fori non admiserit Doctores nostri, qui frequenter leges sibi subijciunt, non se legibus, varias eius interpretationes commiscuntur.

32 Azeuedus in *d. l.* 7. ait legem illam, eo solo casu practicandam esse, quo reus fraudulenter iudicium subterfugit, & eo fine in alienum territorium se confert, idque constat iudicialiter Iudici de causa cognoscenti: alias nõ posse Iudicem vnius territorij citare in alio subditum suum. Mouetur ex initio illius legis, quod ita habet. *Acaece muchas vezes, que algunos per su voluntad, y por no cumplir de derecho a los querellosos ante el alcalde de cuya iurisdicion son, se van a otros lugares de otras iurisdiciones.* In qua eadem sententia videtur esse Follerius *in pract. crim.* 1. *part. secundæ partis, Rubr. notatos capiat, num.* 3. loquens in fortiori casu citationis realis, cuius in eo facultatem iudici concedit extra territorium: & multi quos refert Caballus *resolut. crim. casu* 191. *num.* 5. *&* 6. à quibus tamen ipse discedit, cum plurimis, quos congerit.

33 Mihi non satisfacit, primo, quia ista verba, non tàm significant rationem, & causam legis finalem, quàm impulsiuam, & motiuam, eam autem nõ est necessarium tàm latè patere, quàm legis decisionem, quippè cum ea ces-

ea cessante, nihilominus obseruanda sit legis, & cuiuscunque dispositionis decisio, iuxta latæ tradita à Tiraquello *in tract. de cessante causa limitat. 1. ex numer* 1. Didaco couarr. *libr. 1. variar. cap. 20. no. 1. vers. contrariam sententiam, & numer.* 2. Sebastiano Medices *tract. de legibus, & statutis, par. 4 quæst. 2. num. 2. 3. & 5.* Card. Mantica *de tacit. & ambig. conuent. lib. 3. c. 12.* Francisco Suarez *de legibus lib. 3. cap. 20 num. 11. & 12. & lib 6. cap. 5. ex numer. 5. ad. 8.* fuisse verò istam causam impulsiuam, & non finalem, ex contextu constat. Cum enim initium legis declarauerit, ex qua occasione motus legislator legem tulerit, in corpore ipso legis iudicatur finis legis latæ, ibi. *Nos por quitar esta duda y alongamiento de pleito, que por est razon podia suceder, mandamos, &c.* Quæ plane ratio est vniuersalior, & amplior, Pluraque comprehendens, quam contenta in legis initio, eaponitque, & declarat, quod nam bonum publicum fuerit intentum à legislatore per legis constitutionem. Cùm autem finis sit, cuius gratia aliquid fit, vt doceat Aristoteles *lib. 2. phisicorum, textu. 29. & 31. lib. 5 metaphisicæ, textu, 2. & 3.* & omnes peripatetici post ipsum, requiratque ad sui naturam duas conditiones, quas idem Aristoteles exigit *lib. 2. phisicorum, c. 2. textu. 23. et lib. 1. moralium ad Nicomachum, c. 1.* & iisdem libris de moribus sæpissimè, videlicet vt sit vltimum, in quod tendit appetitus agentis, & sit optimum; quod appetitur (quod nos latè explicuimus *1. par. naturalis philophiæ, tract. 2. disput. 4. quæst. 2. membro 1.* & duo sint in hac lege, quæ videntur de ratione finis contendere, alterum videlicet, ne fiat fraus iurisdictioni Iudicis de causa nognoscentis, aut damnum inferatur litiganti, alterum, vt tollatur antiqui iuris dubitatio, & lites breuientur, quod ad bonum publicum pertinet, *l. properandum, in principio, C. de iudic.* notat Bart. *in l. 1. n. 3. & 22,* per text ibi. *C. de nouo Codice fac.* Baldus in *eadem l. in principio, nu. 4. & 5. et §. fin. nu. 31.* hoc secundum præponderat primo, illudque vincit. Quoniam hoc habet ratione boni, quod procuratur: illud verò primum ratione incommodi, quod fugitur. Malum autem fugitur propter bonum, vt notat D. Thomas 1. 2. *qu. 23. art. 3. in corpore.* Quare fuga mali anis rationem habere non potest, sed boni adeptio. Ita fit, vt, prima ratio pertineat, ad causam impulsiuam secunda ad finalem. Confirmatur etiam ea quoniam illa lex fauorabilis est, vt potè lata ob tollendas litium dilationes, & decidendam antiqui iuris dubitationem. quæ indigebat decisione regia. Si vero ratio legis esset, quam reddit Azeued. illa lex esset potius odiosa, facta in odium fraudis subter fugientis iudicium.

34 Secundò, quoniam lex ista 7. erat in veteri ordinamento, *l. 5. tit. 2 lib. 3.* & initium eius paulò aliter legebatur per disiunctionem. *Acaece muchas vezes, que algunos por su voluntad, o por no cumplir de derecho alos querellosos, &c. se van a otros lugares.* cum qua litera non conuenit interpretatio Azeuedi. Legis enim decisio, non solum comprehendit eiusam iudicium dolo subterfugientis, sed etiã eis, qui sponte sua a loco iudicij abest sine fraude. Atque tametsi in noua recopilatione legatur per copulatiuam. *Acaece muchas vezes. que algunos por su voluntad, y por no cumplir de derecho.* tamen copulatiua non ita est accipienda, vt significet duas eiusdem casus qualitates, & vt intelligatur lex loqui de vno, & eodem casu, quo quis ob uoluntatem suam, & simul vt ledat ius aduersarij, abest à loco iudicij. Alioqui superflua essent, & nullum haberent effectum illa propria verba, *por su voluntad.* quod credi non debet, *l. 2. §. 1. ibi nec frustra adijcitur, ff. de iureiuran. c. in his, de priuilegijs, cap. si Papa, ibi. enim verba aliquid operari debeant, eod. tit. in 6. cum similib.* Felynus *in capit. Rodulphus, 35. n. 5. de rescript.* Mieres *de maiorat. 1. p. q. 62. n. 5. & sequentib.* Simon de Pretis *de interpret. vltim. volunt. libr. 2. interpret. 3. dubitat. 2. fol. 5. ex n. 1. fol. mihi* 273. Mantica *de tacit. & ambig. conuent. lib. 2. tit. 12. ex no. 1.* Sed accipienda est copula, continuatiuè, vt coniungat duos casus, vnum quo aliquis reus sponte abest, alterum quo ab est fraudolenter a loco iudicij, eosque æquiparet, sunt enim quoad id re vera pares, quod litiganti æquale damnum infert collitigatoris absentia, siue ex vna, siue ex altera causa, & significet de illis tanquam de similibus, & æquiparatis ob damnum illarum actori, idem ius esse statuendum. Qua ratione accepta copulà, & non differt a disiunctiua contenta in litera legis ordinamenti, & vna lex cum alia ex omni parte conuenit, quod potius existimandum est, quam correctam esse legem ordinamenti à lege recopilationis, *c. cum expediat, 29. de elect. in 6.* Et ea ratione accipiendam esse copulam, &, cum inferitur inter duas orationes, quarum qualibet habere potest sensum separatum ab alia, quemadmodum in hac lege fit, docet *Bart. in l. 1. num. 2. ff. de iustitia, & iure, & in l. si is, qui ducenta, 13. §. vtrum, num. 5. ff. de rebus dubijs* Alciatus *in l. sæpe 53. num. 4. ff. de verborum significat.* Felinus *in cap. 2. nu. 38. colum. 4 vers. fallit 6. de rescript.* Ludouicus Roman. *consil. 104. num. 4.* Plotus *de in litem iurando, §. 6. numero 34.* Decius *in dicto cap. 2. num. 55.* Ripa *num. 56. de rescript.* indicat Tiraquel. *de retractu lignag. §. 1. glossa. 20. num. 3. in fine,* & refert Tuschus *litera Cod. conclus* 1035. *ex numero 93. tomo 2.* Verba vero illa, *por su voluntad,* posita in ista *leg. 7.* excludere videntur casũ quo quis necessitate compulsus abest, nam generaliter quotiescumque quis ex necessitate, non ex voluntate absuit oportet ei subueniri, vt ait Iurisconf. *in l sed & si per Prætorem, §. fin in fine, ff. ex quibus caus. maior.*

35 Gratianus *regula 491.* aliter interpretatur, *d. l. 7.* videlicet. vt cum lex dicit, *pueda ir por si, o embiar por su carta.* permittàt Iudici mittere literas requisitorias extra territorium ad vocandum in iudicium suum subditum ibi commorantem. Sed hæc interpretatio iure displicet Azeuedo. Quam ego duabus potissimum rationibus reijciendam existimo, Primo, quoniam lex de re indubitata disponeret, & eius decisio caderet super certo, contra textum *in leg. Domitius labeo, 29. ff. de testamen. l. quod labeo, ff. de Carbonian. edict.* & notata à Ioanne Lupo *in repetit. cap. per vestras, notab. 3. §. 19. num. 1. & 2. de donat. inter.* Præsertim cum legislator dicat, decidere se antiquam de hac re controuersiam, & inde ortam dubitationem. Quæ tamen non versabatur in eo, an posset Iudex citare subditum suum extra territorium missis literis requisitorijs ad Iudicem loci vbi reus inuenitur, vt dixi superius nu. 26. Quare potius existimo, legem loqui de mandato citatorio misso à Iudice decernente per proprium nuntiũ, vel tabellionem, vt fiat notum reo à territorio absenti, ut rectè interpretatur Azeuedus.

36 Secundo, quia cum lex concedat Iudici facultatem per se ipsum citandi in aliano territorio, aut per literas missas, etiam si daremus verba illa, *por su carta,* referenda esse ad literas requisitorias, negari non potest, licere Iudici, qui per se ipsum potest citare, per suum etiam nuncium, vel tabellionem citare, Cum regulare sit posse quemque per alium facere, quod potest facere per se ipsum, *c. potest quis, 68. de reg. iur in 6.* quod planè in eandem difficultatem recidit.

37 Ea, quæ hactenus dicta sunt, ex consequenti confirmant id, quod asserui videlicet hanc sententiam esse veriorem, non solùm attento iure communi, verum etiam regio. Nihilominus tutiorem partem, quæ vsu, & praxi Tribunalium approbata est, amplecti solemus. Si tamen citationem in alieno territorio fieri contingeret, mãdato Iudicis superioris, in ius vocati, & post quæstio incideret de eius validitate, eam pronunciare iure firmam, & validam, non dubitarem.

38 Huc pertinet illa quæstio, quibus remedijs vtendum sit, si Iudex nolit mittere literas requisitorias ad Iudicem alieni territorij, ut in eo citatio rei ibi degentis fiat; uel sententia ab ipso lata executioni mandetur; aut Iudex requisitus circa expeditionem citationis, uel essequutionem decreti immisionis in possessionem bonorum, quæ reus habet in territoriu Iudici requisiti, aut sententiæ latæ a requirente, causaesue alterius actus ad iudicium pertinentis ad eodem pronisi, nolit, aut negligat assentiri requirentis precibus, officiumque suum, auxilium, &

aut

aut brachium (nam ita vocant) impartiri, quo literæ requisitoriæ, hortatoriæ aut subsidiales ad ipsum missæ, effectum sortiantur?

39 Bartolus *in l. à diuo Pio, 15. §. sententiam Romæ, num. 5. ff. de re iudicij.* cui nullus contradicit, vt testatur Alexan. *ibi. nu. 14.* docet, hoc casu adeundum esse superiorem requirentis, à quo petendum esse, vt eum cogat, & compellat literas requisitorias mittere: item superio requisiti, vt eum compellat exequi literas requisitorias ad eum missas. Et rursus addit, Iudicem negligentem exequi decretum requirentis, vel repugnantem, teneri parti ad interesse, quemadmodum teneri solet, cùm facit litem suã, *l. vltima, ff. de var. & extraor. cognit. & instit. de oblig. quæ ex quasi delicto, in princ.* sequitur Couarr. *pract. c. 10. num. 1. 2. & 7. circa medium*, qui testatur de vsu Tribunalium superiorum, Rebuffus *tomo 2. in constit. Regi. tract. de literis requisitoriis, art. vnico, glossa 3. nu. 6.* Paz. *in praxi 1. tomo 4. par. c. 2. n. 10. & 11.* Gratianus *discept. forens. tomo 2. c. 389. nu. 1.*

40 Illud notandum est, quod si Iudex sæcularis requisitus ab Ecclesiastico, precibus requirentis non consentiat, & brachium suum impartiri recuset, poterit per censuras Ecclesiasticas compelli, opem ferre, auxiliumque præstare, vt probat textus *in c. 2. de maledicis, & in cap. licet*, vbi notat glos. *verbo compellendos, de iuraran. lib. 6. & in cap. cum quidam, &* ibi glossa, *verbo, compellantur, & verbo, per superiores, de exceptionibus, eodem lib. 6.* Molinus *de brachio sæculari lib. 1. c. 14.* cum multis, quos refert: dum tamen Ecclesiasticus, cum primum ad sæcularem literas dirigit, vtatur debita vrbanitate precibus agens cum Iudice sæculari, non præceptis, vt tradit Salicetus *in Auth. si verò criminis, nu. 3. circa finem, C. ad l. Iul. de adul.* Alioqui si literæ sint præceptoriæ, non deprecatoriæ, iuxta multorum sententiam poterit sæcularis renuere executionem earum & in Hispania interposita appellatione ad Ecclesiasticum superiorem, inuocari solet regium auxilium violentiæ, eoque modo causa ad Regiam Curiam, seù Cancellariam trahi, & in ea Ecclesiasticus moneri, vt vrbanus sit, & præceptis desistat; æquum enim est, vt debitus honos Iudicibus deferatur, *cap. vt debitus honor, de appellation.* tractat. Gratianus *disceptat. forens. tomo 1. c. 164. nu. 55.* ita obseruat Cauallos *in speculo practic. lib. 4. quæst. 897. nu. 1004.* & Marta *tract. de iurisdict. part. 2. c. 52. ex num. 1. & numer. 12.* vbi ait, literas præceptorias non esse in vsu in Curia Romana, consonat Farinac. *in praxi crim. quæst. 97. num. 82. vers. in quamuis* Salcedo *ad practic. Bernard. c. 151. nu. 9. vers. in hac tamen*, *additio Ghiacbari ad Iul. Clar. lib. 5. sent. §. fin. q. 37. nu. 10.* Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, num. 1017.* & omnium optimè Franciscus Marcus *decis. 147. 1. part.* tametsi vt verum fatear, melius esset istis ineptijs non immorari, ex traditis ab Erasmo Cochier *de iuris. tomo 2. p. 2. q. 46. ex num. 4.* & ad iustitiam properantem scrupulos istos insuper habere. Dixi, *cum primum ad sæcularem literas dirigit.* quoniam si post primas literas Ecclesiastici vrbaniter missas, sæcularis eis obsequi distulerit, aut repugnauerit, poterit Ecclesiasticus mittere secundas præceptiuas sub pœna excommunicationis, & nõ poterit censeri inurbanus. Cùm autem Iudex sæcularis possit item inuocare auxilium Ecclesiastici in multis casibus, iuxta textum *in Auth. seu hodie, Cod. ad l. Iul. de adulter* & egregium textum *in capit. dilecto, 6. in fin. de sent. excom. lib. 6.* & ea, quæ notant Marian. Soccin. *in c. cum sit generale, nu. 24. de foro compet.* Panormitan. *in cap. 1. num. 10. & 14. de offic. ordinar.* Alciat. *ibi, nu. 25 & 123.* Nauarrus *in cap. cum contingat, remedio 1. n. 6. de rescript. tomo 2.* Salcedo *ad pract. Bernard. d. c. 151. numer. 10.* Paz *in praxi, tomo 2 in proæmio, num. 4.* Mart. *de iurisd. 2. par. d. c. 52. num. 12. vers. multoties* Aries *in c. 20. prætor. verbo, vsurpan. ex n. 17.* Bouadilla *lib. 2. politicæ. c. 17. n. 130.* Franciscus Molinus *de brachio sæculari, lib. 1. capit. 19.* Grassis *d. 1. effectu, num. 1032.* Michael Agia *de exibendis auxiliis, conclus. 7.* Farinac. *d. q. 97. num. 84.* si Iudex Ecclesiasticus requisitus à sæculari auxilium suum denegauerit, non poterit ab alio sæculari ad illud impartiendum compelli, sed recurrendum est ad Ecclesiasticum superiorem denegantis, videlicet Metropolitanum, aut alterum, à quo petendum est, vt cogat inferiorem suum ad impartiendum brachium, & auxilium sæculari, vt eius decretum executioni mandetur, vt probat textus *in d. c. cum quidam, &* ibi gl. *verbo, per superiores, de exception. lib. 6.* Cuius discriminis ratio est, quia sæcularis Iudex obsequendo, Ecclesiasticus verò solum patrocinando huiusmodi auxilium impartitur. Ita Ias. *in l. à diuo Pio, 15. §. sententiã Romæ, nu. 15. & 16. ff. de reiud.* Panorm. *in d. c. 1. num. 11.* Alciatus *num. 26. & 123. de offic. ordinar.* Rebuffus *tomo 2. in constitut. Regi. tract. de literis requisitorii; artic. vnico, glossa 3. num. 8.* Couarr. *pratic. d. c. 10. nu. 1. vers. eadem ratione.* Salcedo *ad Bernardum d. c. 151. n. 10.* Parladorius *lib. 2. rerum quotid. cap. fin. 2. p. § 2. n. 3.* Seguia Daualos *in directorio Iudicum Ecclesiasticorum. 2. par. cap. 14. ex num. 32.* late vsque ad finem capitis Bouadilla *libr. 2. politic. c. 17. num. 80.* Marta *de iurisdictione, 2. p. d. c. 52. num. 13.* Pereira *de manu regia, 2. p. c. 52. nu. 33. vers. quartus casus.* An verò possit Iudex sæcularis, cuius auxilium inuocatur ab Ecclesiastico, examinare processum Ecclesiastici, & iustitiam decreti, vel sententiæ, cuius executio petitur, vel teneatur potius sine vllo examine exequi, tractant Doctores in *l. Magistratibus, ff. de iurisd. omn. Iud.* & nos fusè disseremus infra *q. 7. sect. 1. ex n. 772.*

41 Secundò idem Bartol. *in extrauagan. ad reprimendum, verbo, per edictum, n. 12.* quem sequitur Ias. *in l. cum quædam puella, 19. in princip. numer. 19. & in l. extra territorium 20. n. 13. ff. de iurisdict. omn. Iud.* vbi Hippolyt. de Marsil. *num. 21. & 153.* & Oroscius *num. 19.* qui dicit crebriorem sententiam, idem Ias. *in l. à diuo Pio, 15. §. sententiam Romæ, num. 19. ff. de re iudic.* & idem Hippolytus *singul. 203.* Rebuff. *tomo 2. in constit. Reg. tit. de literis requisitoriis, artic. vnico, glossa 3. ex n. 6.* eo casu quo Iudex requisitus denegaret executionem literarum requisitoriarum, credit posse Iudicem requirentem propria auctoritate citare in territorio requisiti, & mittere proprium nuncium in locum alienæ iurisdictionis ad vocandum in iudicium suum subditum, sic limitata traditione communi vsu recepta, quod Iudex extra proprium territorium citare non possit. Quæ est tertia limitatio addenda duabus alijs, de quibus supra *n. 28. & 29.*

Tertiò, Bartolus in eodem loco *d. nu. 12.* quem sequuntur Ias. nuper relatus, & Hippolyt. de Marsilijs. *d. sing. 203.* Rebuffus *d. glos. 3. num. 2.* ait, Iudicem requirentem, cuius literas deprecatorias requisitus exequi recusat, posse citare reum absentem per edictum, iuxta textum *in clem. 1. de iudic.* Verum quoniam glossa, ibi, *verbo Papa*, & Zabarella ibidem in principio, Imola, Ancharanus *num. 5.* & Felynus *in c. quoniam frequenter, 5. num. 13. vt lite non contestata*, dicunt, textum *in d. clem. 1.* procedere in solo Papa; declarant Baldus *in l. consentaneum. num. 2. C. quomodo, & quando iud. et in l. si accusatoribus, 4. num. 15. C. de accusation.* Alex. *in additione ad Bartol. in l. 1. §. præsides, verbo, canonistarum. ff. de requiren. reis*, & Marania *in praxi, par. 6. tit. de citatione, num. 83. et 84.* edictum huius citationis debere constitui in locis publicis eius ciuitatis, vel oppidi, vbi reus habitat, vel moratur: nec sat esse apponi edictum in loco, vbi moratur Iudex requirens: specialeque esse in edicto Papæ, vt appositum Romæ arctet citatos degentes in locis extraneis, iuxta textum *in d. clem. 1. de iudic.* Et citationem eo loci affigendam, vbi verisimiliter ad notitiam citati peruenire possit, rectè tradit Gail. *pract. lib. 1. obseruat. 57. nu. 3. et 4.* & vbi tutus non est accessus, edictum in locis vicinis esse affigendum, vt notat idem Gail. *d. lib. 1. obseruat. 57. ex numer. 1. ad 3.* & recolegit D. Riccius *collect. 2212.* Quare Barbosa *in d. l. heres absens, 19. § 1. num. 95. et 96. ff. de iudic.* Post Oldradum *cons. 43. nu. 7.* & Felinum *in cap. cognoscentes, 2. n. 8. de constit.* vniuersim negauit, locum esse citationi per edictum, quoties est certus locus, in quo moratur absens citandus.

42 Quarto, addit Rebuffus *d. tit. de literis requisitoriis, art. vnico, glos. 2. num. 10.* Iudicem requirentem, cuius literas requisitus exequi distulit, aut noluit, non teneri postea

in simili casu, eaequi requisitorias illius Iudicis, qui ad eum missis obsequi, & consentire noluit. Quod enim iuris in alium statuit, eodē iure vbi debet. *Rub. ff. quod quisque iuris, cap. cum omnes, de constit.* Et ideo credit in literis requisitorijs opponi solere clausulam, *nos offerentes in similibus vobis complacere*. Quam sententiam sequitur Iacobus de Bellouiso *in repet. §. contrahentes, n. 147. in fin. in c. Romana, de foro compet in 6.* Follerius *in pract. crim. 1. p. secundæ partis. Rubr. notatos capiat, nu. 26.* licet dubitet Pereira *de manu regia 2. p. c. 52. nu. 34. vers. quarto denegari*. Quod remedium est conforme doctrinæ Bart. notatu dignæ, *in d. §. sententiam Romæ, num. 4.* cui nullus contradicit, vt ibidem notant Alexand. *nu. 13.* & Iaso. *num. 14.* videlicet, posse Iudicem, qui sententiam tulit, eam exequi denegando iurisdictionem suam subdito, donec sententiæ pareat. Est enim quidam modus compulsionis, denegatio audientiæ, & pœna contumaciæ priuatio beneficiorum iuris, quorum qui capax est, quæ inferri solet inobedientibus, donec resipiscant, & Iudicis mandatis obediant, valdè similis excommunicationi Ecclesiasticæ. Probat vbi supra Alexander optimis textibus. Primo *in leg. sed. & si per Prætorem. 26. §. sed & si dum decreto*: vbi notat Baldus *num. 2. 5. & 6.* Albericus *num. 9 ff. ex quibus caus. maior.* idem Albericus *in l. iusiurandum, & ad pecuniat 35. §. ait Prætor, n. 6.* post glos. ibi *verbo, non dabit, ff. de iureiurand.* vbi enumerat plurimos casus, in quibus denegari potest iurisdictio. Secundo ex textu *in cap. ex literis, 11. de constit.* Eandem sententiam amplectuntur Follerius *in practic. crim. 1. par. secundæ partis. in d. Rubr notator cap. d. n. 26. & in Rubr. banniantur, n. 55.* Asinius *in tract. de executionibus, §. 3. capit. 326.* Vincent. de Franchis *decis. 193. num. 15. & 16. & 281.* Carol. de Grassis *tract. de effectibus clericatus, 1. effectu, nu. 794.* Iuxta quam doctrinam post hac scripta, me referente decisum est in S. C. iunctis duabus Aulis, die 1. Iunij anni 1627. in causa Ioannis Baptistæ Ambrosini, cum illis de Massa, denegandam esse audientiam illis de Massa super alimentis petitis, donec obedirent decreto lato ab eodem S. C. coram Cioffo Actuario, & allegata sunt ista eadem, quibus S. C. acquieuit.

Quinto denegata iustitiæ administratione in exequendis requisitorijs literis iustè, & solenniter expeditis, deueniri posse credunt Doctores ad represalias aduersus Dominum, vel Iudicem requisitum, tanquam ad remedium subsidiarium, & vltimum. Sic notat Doctores in *Auth. sed omnino, C. ne vxor pro marito*, agentes de casibus, in quibus esse solet locus represalijs, vbi Baldus *num. 38. & 39.* Bart. *in tract. de represaliis, q. 1. n. 4. & 7 & qu. 2. in princ.* Io. Iacob. à Canibus *tract. de represaliis, 1. par. in Rubr. de iniuriis, & damno dato, n 15. tomo 12. tract.* Martinus Laudensis *tractat. de represal. n. 57. eod. tomo* Guidu Papę *dec. 32. n. 2.* Franciscus Marcus *dec. 767. n. 5. 1. p. & decis. 359. n. 1. 2. p.* Peguet. *dec. 11. n. 7. 8. & 9.* Bellug. *in specula Principum, Rubr. 11. §. iam supra, n. 3. 4. & 5.* & ad eum locum Borrellus, *verba, Represaliis, ex vers. secundo limita.* Lancellottus Conradus *in templo omnium Iudicum, lib. 1. c. 1. §. 3. vers. vigesimoquinta, num. 3.* Ancharanus *cons. 140. primum dubium, n. 3.* Angelus Clauasius *in summa, verba, represalia, n. 1.* Siluest. *in summa, verbo, Represalia, n. 3.* Caietanus *in summa, eodem verbo.* Molina *de iustitia, & iure tract. 2. disp. 121. §. confirmari.* Caballus *resolut. crimin. casu 91. n. 24.*

Sexto, videtur etiam aduersus Rempublicam, aut superiorem loci, vbi denegatur iuxta exequutio literarum requisitoriarum, deueniri posse ad bellum, & esse hæc iusta belli causa, iuxta text. *in cap. Dominus noster, 23. q. 2.* & tradita ab Innocentio *in cap. olim causam, 12. ex n. 8. de restit. spoliat.* D. Thom. *2. 2. q. 40. ar. 1.* Anchar. *vbi supra.* Victoria *relect. 6. de iure belli, n. 13.* Molina *de iustitia tract. 2. disput. 102. & 104. vers. septima, & vers. quinta.* Castro *de iusta hæreticorum punitione, lib. 2. c. 14. §. tertia iusta belli causa, cum sequentib. 4. 5. & 9.* Couarr. *in cap peccatum, de reg. iur. in 6. 2. p. relectionis, §. 9. n. 4.* & colligitur ex præcedentibus nam represaliæ species belli sunt, & ex ijsdem causis iustæ redduntur, & se habent velut belli appendix. Rectè autem monet Caballus *d. cas. 291. num. 25.* in adhibendis istis remedijs requiri altiorem indaginem, & cum sint grauissimi ponderis, & maximum damnum Reipublicæ afferre soleant, non nisi in rebus maximi momenti sunt adhibenda, cunctanterque, & pedetentim amplectenda. Quæ omnia memoria digna sunt, & pertinent ad primam ampliationem traditam supra n. 13.

43 Amplia secundò, propositam conclusionem, & regulam principalem, vt non solùm quis possit conueniri, vbi habet domicilium particulare, sed etiam vbi censetur habere domicilium generale, & commune: videlicet in Regia Curia, quæ censetur communis patria omnium subditorum, *l. Roma, ff. ad municip. & de incol.* elegans text. *in leg. sed & reprobari, §. Romæ, ff. de excus. tut. & in l. vlt. de interd. ff. releg. l. 4. tit. 3. p. 3. c. vlt. de foro comp.* vbi Marian. *n. 12. 15. et 63.* Speculat. *lib. 2. tit. de compet. Iudic. addit. §. sequitur nu. 2.* Couarr. *pract. c. 5. in princ.* Farinac. *in praxi crim. q. 7. n. 12.* qui plurimos refert, Barbosa *in l. 2. §. legatis, ex n. 10. ff. de iudiciis.*

44 Limita istam secundam ampliationem, in omnibus personis, & casibus, in quibus habet locum priuilegium reuocandi domum, vt probat textus *in l. 2. §. legatis, cum sequentibus, ff. de iudiciis*, & ibi notant Doctores, & Barbosa, qui rem ex professo tractat, *ex n. 48. & in cap. vlt. de foro compet. vbi glossa vlt.* Panormitan. *ex n. 45.* Felinus *n. 25.* Marianus *ex n. 60. ad 90.* qui de hoc priuilegio, & iure reuocandi domum subtilissimè agit, apud quem vsq; ad satietatem inuenies, quando existens, in Curia excusetur, vel non excusetur à sustinendo iudicio. De iure nostri Regni est textus *in leg. 4. tit. 3. par. 3.* vbi Gregorius notat. Couarr. *practic. d. cap. 5.* Antonius de Mattheis *tractat. de prorogatione iurisdictionis, est nu. 48. tomo 3. tract. 1. par.* nouissimè Anastasius Germon. *tract. de legatis, lib. 3. ex c. 4.*

45 Quæstio tamen hoc loco se offert, vbi sit conueniendus vagabundus, seu vagus? sed cum prius exponi oporteat quæstionis terminus, quam quæstionem dissolui, *ex leg. Domitius Labeo, ff. de testamen. l. vt responsum, C. de transact.* prius declarandum erit, quis dicatur vagus, seu vagabundus.

46 Dicitur autem vagabundus, qui nullibi habet certum domicilium, vbi moretur, & nullibi fixam habitationem incollit. Ita sentit glossa *in l. dies cautioni 4. §. Prætor ait, verbo, habitationem habeat, ff de damno infecto*, quam sequitur ibi, Bartolus *numero 24.* Panormitanus *in dicto capit. vlt. numer. 12.* Marianus *numero 57. de foro competenti.* Duenas *regula 378. limitat. 4. in fine, versic. porro quis propria.* Mascardus *de probationibus, conclus. 1403. vagabundum numero 2. volum. 3.* Decianus *tractat. crimin. lib. 4. capit. 13. ex numer. 1.* Peguera *decis. 3. numero 9.* Iulius Clarus *libr. 5. sentent. §. fin. quæst. 39. numero 8.* Farinacius *in praxi crimin. quæstion. 7. numero 15.* Thomas Sanchez *de matrimonio, lib. 3. disputat. 25. numero primo & sequent.* Borrellus *ad Bellugam in speculo Principum, Rubr. 11. §. ex qua prædiximus, additione 1. column. 3. versic. vagabundus.* Barbosa *in d. leg. hæres absens, §. proinde, in articulo de foro delicti, ex numero 14. ff. de iudiciis.* Capiblancus *in pragmat. 8. part. 2. numero 223. de Baronibus.* Dixi, *domicilium vbi moretur*; nam cum domicilium duplex sit, alterum originis, alterum habitationis, vt quis dicatur vagabundus, non inspicitur, an habeat domicilium originis, quamuis enim illud habeat, erit vagabundus, si non habet domicilium habitationis, & fixam sedem, in qua permaneat, & vagetur per mundum iuxta sententiam communiorem, & veriorem. Quod reprobata contraria expenderunt Marianus, Clarus, & Farinacius, vbi supra, Caballus *resolut. crimin. centuria 2. casu 178. numer. 4.* Tuscus *litera V. conclus. 10. numer. 2.* Azeuedus *in l. 1. numer. 3. tit. 11. libr. 8. recopilat.* Bouadilla *lib. 2. polit. cap. 13. numer. 33.* In qua re oportet aduertere, carentiam domicilij propriè dicti, vt distinguitur ab habitatione, iuxta notata à me supra, num. 12. non sat esse, vt quis censeatur, & sit vagabundus, nam qui habitationem fixam habet alicubi, tametsi propriè domicilium non contraxerit, non potest dici

vsga-

vagabundus. Alioquin officiales Curiæ, Aduocati, & Scholastici, qui in alijs locis Regni domicilium non habent, censerentur vagabundi quod est absurdum. Itaque hoc loco domicilium habitationis pro fixa habitatione accipimus. Quo fit, vt Doctores communiter dicant, vagabundum esse, qui per mundum vagatur, & nullibi habet fixam habitationem. Et Bossius *tit. de foro competenti, n.70.* in definitione vagabundi nullam domicilij mentionem fecit sed vagabundum à vagando dictum eum esse ait, qui per mundum vagatur, & Caluinus in lexico, vagabundum ait esse eum, qui crebro vagatur, & cui nec certum domicilium, nec constans est habitatio, quod Ioannis Spiegelij, & Padulphi Prateij auctoritate confirmat.

47 Igitur, cùm de hoc dubitatur, vbi sit conueniendus, dicendum est vagabundum vbicumque reperitur, ibi posse conueniri ciuiliter, & criminaliter, & in eo habere locum, vulgare dictum, *vbi te inuenero, ibi te iudicabo*. Probat apud nos textus *in d. leg. 32. tit. 2. par. 3. versic. e la ottena, & in l. 15. tit. 1. par. 7.* de iure communi textus cum glossa, & doctoribus ibi *in l. 1. Cod. vbi de criminibus agi oport.* docuit glossa magistra *in verbo, debebit, in l. hæres absens, §. proinde, ff. de iudicijs.* Marianus Soccin. *in d. cap. vltimo, num. 58. de foro compet.* Couarr. *practic. capit. 11. num. 7. & num. 10. circa medium, vers. attamen est animaduertendum.* Farinacius *in praxi crim. d. quæst. 7. ex num. 13.* qui plurimos refert, Tuscus *litera V. d. conclus. 10. numer. 4.* Bouadilla *lib. 2. polit. cap. 13. num. 34.* Barbosa *in d. leg. hæres absens, §. proinde, in articulo de foro delicti, numer. 11.* & nos iterum dicemus *infra quæst. 7. numero 746. & numer. 816. cum sequentibus*. & vide limitationem huius doctrinæ eximiam ibidem *numero 847.* Hæc dicta sint de foro domicilij. Madriti vltima die Decembris anni 1623.

SVMMA QVÆSTIONIS Secundæ.

48 *Ratione originis propriæ sortitur quisque forum.*
49 *Originarius dicitur aliquis multis modis.*
50 *Forum sortitur quiuis, etiam in origine paterna.*
51 *Item in auita: sed non in origine atiaui, aut superiorum ascendentium.*
52 *Quo argumento probauerit glosæ non sequi descendentes originem vltra auitam.*
53 *Nepos sequitur aui originem, si eo viuo sit conceptus.*
54 *Nepos sequitur aui originem si nascatur in potestate aui.*
Ex matrimonio cum benedictionibus Ecclesiæ liberatur filius à patris potestate de iure Castellæ.
55 *Verius est nepotem sequi originem auitam, etiam si nascatur extra potestatem aui.*
56 *In loco originis propriæ, paternæ, vel auitæ, ciuis originarius sortitur forum in ciuilibus, & criminalibus.*
57 *In loco originis sortitur forum ciuis originarius, vt possit vocari ibidem ad honores, & munera, & numer. 58. & 59.*
58 *Qui adeptus est senatoriam dignitatem non vocatur in loco originis ad honores, & munera.*
60 *Qui senserint non posse ciuem originarium conueniri ciuiliter, et criminaliter in foro originis, saltem ex consuetudine recepta.*
61 *Reijcitur prædicta sententia, et eius fundamentis satisfit.*
Doctori attestanti de consuetudine non est credendum, et num. 62.
63 *Originarius non potest conueniri in loco originis, nisi ibi inueniatur.*
64 *Originarius absens promouetur ad honores in loco originis, et remittendus est ad eum, vt munere fungatur.*
65 *Mulieri nuptæ in propria origine munera non iniunguntur neque ibi potest conueniri.*
66 *Origo per matrimonium non amittitur, sed eius effectus suspenduntur.*
67 *Quæstio celebris, & difficilis proponitur quis censendus sit ciuis originarius.*
Thomæ Carleualij de Iudicijs.
68 *Vtilitas eius multis exemplis commendatur.*
69 *In Episcopatu Giennensi virtute indulti apostolici impetrati à Cardinali D. Gabriele Merino Episcopo Giennensi beneficia curata non conferuntur, nisi originarijs.*
70 *Laudatur Baeca Authoris patria.*
7. *Baetia dicta à Bætica soluto diphtongo, & laudatur Illustrissimus D. Santius de Auila, & Toledo Episcopus Giennensis.*
72 *Laudatur Academia Baecensis.*
73 *Laudatur Bernardinus Carnecarius patruus, Authoris Collega imperialis Collegij Granatensis insignis Theologus, & in Baecensi Academia primus Magister, Doctor, & Professor, celeberrimus Sacræ Scripturæ Interpres, & sanctitate vitæ conspicuus.*
Ad Administratores Baecensis Academiæ pertinet nominatio Cancellarij, qui gradus conferat iuxta decisionem Rotæ.
74 *In Baecensi Academia Autor bis publice professus est ingenuas artes, & studiorum eius discursus refertur.*
Laudatur celeberrimus D. Franciscus Sarmiento Episcopus Giennensis.
75 *Comendatio sui quandoque licita, & quando.*
79 *Proponitur quæstio qui censendus sit ciuis, & in quo consistat ciuilitas.*
77 *Platonis Aristotelis, & Vlpiani sententia ciuis est, qui participat in Ciuitate honoris, & munera.*
78 *Ciuilitas differt à subiectione Magistratus quoad iudicia.*
79 *Ciuis diffinitio examinatur, & tradita reijcitur.*
80 *Ciuis est qui in ciuitate, vel municipio domicilium contraxit.*
81 *Ciuis apud Iurisconsultos distinguitur ab incola, & in quo, & aliquando indistinctè accipitur ciuis pro incola.*
Ex quo intelligatur quis domicilium contraxisse.
82 *Nomen ciuis duobus modis accipitur, pro incola, & pro ciue originario.*
83 *Clerici censendi sunt ciues, quamuis sint exempti à seculari iurisdictione.*
84 *Ratio originis aliquid superaddit ad ciuilitatem.*
85 *Quis potest esse ciuis in duabus ciuitatibus, quemadmodum apud eas duo domicilia habere.*
86 *Si ex propria origine, & paterna resultant contrariæ qualitates vincit qualitas paterna, & inter qualitates paternas, & auitam vincit etiam paterna regulariter.*
87 *Sententia antiquorum de principali quæstione Gorgiæ Leontini, & Vlpiani. & Athenìensium lex à Pericle lata.*
88 *Propria cuiusque origo natiuitate contrahitur.*
89 *Distinguuntur duæ natiuitates.*
90 *Quatuor difficultates proponuntur, ad quas reducitur controuersia propositæ quæstionis.*
91 *Sententia eorum, qui credunt quocumque modo contingat natiuitas facere ciuem originarium.*
92 *Verius est ex natiuitate casuali non effici, quem ciuem originarium, sed ex natiuitate in loco paterni domicilij.*
93 *Expenditur textus in l. filios. C. de municipibus, & originar. lib. 10.*
94 *Refertur, & impugnatur solutio glosæ.*
95 *Reijcitur inepta subtilitas Petri Barbosæ.*
96 *Soluitur primum argumentum contrariæ sententiæ ex textu in l. ciues, Cod. de incolis, lib. 10. & in l. 1. ff. ad municipal.*
97 *Non efficitur quis ciuis originarius ex sola destinatione patris.*
98 *Ostenditur quid seruandum sit de iure Castellæ, & explicatur, l. 19. tit. 3. lib. 1. recop.*
99 *Indigenæ Regni Nauarræ Censendi sunt naturales Castellæ quoad capacitatem beneficiorum, et offisiorum secularium, vt est praxi receptum.*
100 *Decisio dictæ legis extendenda est ad originarios diœcesum, nisi aliter statutum sit in constitutionibus synodalibus.*
101 *Filius non sequitur originem matris, aut auorum maternorum de iure communi, et de iure Castellæ, sed aliter seruatur in Regno Franciæ.*
Filius vulgo quæsitus matris originem sequitur.
Filij bastardi legitimati sequuntur originem patris.

102 *Vt filius acquirat originem in ciuitate, vel Regno, in quibus pater habet domicilium, non requiritur vera, & realis natiuitas in eo loco, sed satis est natiuitas ibi contingens iuris fictione, & confirmatur exemplis adductis à Paulo Pelino, & Menochio.*

103 *Pecorum fugatorum, quæ in aliena Parochia parturiunt, decima solui debet Parochiæ, ex qua sunt fugata.*

104 *Castellano transferente se in aliud Regnum, & post domicilium ibi quæsitum procreatis filijs, an filij censendi sint exteri, vel Castellani, & quid si procreentur ante domicilium quæsitum.*

Occurente quæstione an aliquis sit originarius, cui incumbat probatio qualitatum ad originem requisitarum, an ei, qui se dicit regnicolam, an ei, qui dicit illum exterum.

105 *Subtilis obiectio contra propositam doctrinam, & illi satisfit, tradita notabili limitatione, & n. 106.*

107 *Quando filius nascitur trãslato patris domicilio in alium locum non dicitur originarius loci domicilij deserti.*

108 *Cum agitur de legibus, aut statutis admittẽtibus, aut excludentibus aliquos ad officia, aut honores ex hac qualitate originis, agitur de materia in qua nullius detrimentum versatur, & per consequens istæ leges, et statuta benignè, & non rigidè sunt interpretanda.*

109 *Ciues originarij ciuitatis censentur nati in suburbijs, aut vicos, vel comitatu ciuitatis.*

110 *Origo non solum contrahitur natiuitate naturali, sed etiã ciuili vt emancipatione, adoptione, & manumissione.*

111 *Origo etiã contrahitur natiuitate spirituali, vt baptismo*

112 *An natiuitas, quæ facit originarium, communicet omnes effectus originis, & referuntur diuersæ sententiæ, et earum fundamentum, & n. 113. 114. & 115.*

116 *Reyciuntur, & ostenditur originarium semel pactum participare omnes effectus originis.*

117 *Ciues absentes à loco originis, an gaudeant priuilegijs, & immunitatibus originis, res fuit controuersa inter quatuor egregios consulentes modernos, Cefalum, & Decianum ex vna parte Rolandum, & Surdum ex altera.*

118 *Satisfit fundamento priorum sententiarum.*

119 *In Regno Castellæ est quædã alia origo anomala, et irregularis, vt possit quis exercere commercia in Regnis Indiarum.*

120 *An origo possit ammitti, & qui senserint posse vtrĩque dicendi modo, et n. 121. 122. & 123.*

124 *Originem amitti non posse verior sententia.*

Si quis reperiatur mortuus in aliquo loco, et non constet esse aliunde præsumitur inde esse originarium, & ibi habere domicilium vnde originem ducit, & habere originem vbi habitat.

125 *Doctores eam sententiam sequentes referuntur.*

126 *Reijcitur, et impugnatur solutio Afflicti ad text. asserentes originem mutari non posse.*

127 *Originem mutari non posse habendum pro regula. Et an originarij gaudeant priuilegijs loci originis, pendet ex duobus principiis, voluntate, inquam, & potentia disponentis.*

128 *Ad percipiendam voluntatem concedentis priuilegia, vel immunitates inspicienda sunt verba statuti, vel priuilegii. Statutum vel priuilegium ciuitatis extra territorium vires non habet.*

129 *Ostenditur ad quem effectum sit vtile examinare, an origo ex traslatione domicilii amittatur.*

130 *Originarius cuiusque Regni, & prouinciæ etiam si mutet domicilium in aliud Regnũ, ratione originis manet subditus Regi Domino suæ patriæ, & si eum offendat incurret crimen lesæ Maiestatis.*

In originariis Hispanis erga Regem speciale ius est, aliis non commune, ex l. 26. tit. 13. par. 2.

131 *Origo amittitur ipso facto ex proditione patriæ vel Regis cui patria est subdita.*

132 *Ex minoribus delictis in pœnam amittit quis originẽ, ne possit in eius loco ad dignitates, & honores promoueri, vt si quis à Senatu propter turpitudinem remoueatur.*

133 *Propter inobbedientiã, & contumaciã regiorum præceptorum imponitur pœna amissionis originis, & naturalitatis.*

134 *Origo ammittitur, si originarius ex iusta causa renunciauerit origini & ab ea se exẽmerit, quod hispanè dicitur desnaturalsearse, quod facere potest quis in casibus relatis in l. 5. tit. 24. par. 4. Primo, si Rex iniustè insidiaretur vitæ vasalli Secũdo, si Rex cum vxore vasalli committat adulterium. Tertio, si Rex vasalli bona iniustè auferat, & nolit administrare ei iustitiam*

Rex negligens facere iustitiam potest administratione Regni priuari.

135 *Origo amittitur si quis patriam periclitantem deseruerit.*

136 *Origo amittitur si Ciuitas originis perierit.*

137 *Origo amittitur quoad fauorabilia si quis ei expressè renunciant, non vero quoad munera, & onera, & in præiudicium patriæ, & n. 138.*

139 *Origo amittitur per matrimonium, & quatenus.*

140 *Origo amittitur quoad onera per adoptionem senatoriæ dignitatis, non quoad honores.*

141 *An origo semel amissa possit recuperari, & quid in Regnis Portugalliæ, & Aragoniæ.*

142 *In Regno Castellæ origo semel amissa nõ recuperatur, nisi per priuilegium. Cætera inuenies post n. 142.*

QVÆSTIO SECVNDA.

de foro originis.

Ad l. 19. tit. 3. lib. 2. Recopilationis.

48 STatuenda est in primis, regula, & conclusio generalis. Ratione originis propriæ sortitur quis forum, *lib. 1. l. 1. in principio, leg. assumptio. 6. §. filius, & §§. sequentibus, l. Libertus, 17. §. patris, leg. incola, 26. ff. ad municipalem, & de incolis, l. 1. l. origine, l. vltima C. de municipibus, & originariis, li. 10. l. 32. vers. la primera,* & ibi Gregorius Lopez *glosa 4. tit. 1. partita 3.* Speculator *lib. 2. tit. de competentis Iudicis aditione §. generaliter, 1. n. 33. vers. quadragesimus secundus.* Marianus Soccin. *in Rubr. de foro competent, n. 25. vers. octuagesimo secundo.* Hippolytus de Marsilijs *singul. 404.* Bernardus Diaz *in pract. crim. canon. cap. 8. nu. 1.* Farinacius *in praxi crim. q. 7. num. 1. & 19. cum sequẽt.* Antonius Thesaurus *dec. 90.* Gaspar. Antonius Thesaurus *l. 4. quæst. forensium q. 55.* Iosephus Ludouicus *dec. Lucens. 16.* Bellonus *decis. 104. nu. 7.* & ordinarij Scribentes in prædictis locis. Cardinalis Tuscus *litera F. conclus.* 436

49 Dicitur autem quis originarius multis modis, quorum decem enumerat, *l. 1. titul. 20. p. 2. & l. 2. tit. 24. part. 2.* ad quas videndus est Gregorius Lopez, & notanda simul, quæ nos infertus afferemus.

50 Amplia primò, prædictam conclusionem, & regulam, vt non solum sortiatur quis forum in origine propria, sed etiam in paterna. Ita probat text. *in d. l. assumptio. §. filius, ff. ad municip. & de incol. & in l. filios. C. de municip. & orig lib. 10.* sentit glossa *1. in l. 1. ff. ad municip. & de incol.* Speculator *lib. 2. tit. de compet. Iud. adition. §. 1. n. 33.* Bartolus *in d. §. filius, n. 2. ad finem.* Baldus *in l. 2. n. 4.* Salicetus *num. 5. in fin.* Paulus *n. 5. C. de iurisdict. omn. Iud.* glos. *in c. 1. verbo, alienigenas, de vsur. in 6.* Panormitan. *in cap. significauit, n. 7. de Parochiis.* Marian. Soc. *in Rub. de foro comp. n. 15. vers. octuagesimo secundo, in princ.* Barbosa *in d. l. heres absens, §. proinde, in art. de foro originis, n. 24. cum seqq. ff. de iudiciis.* Boerius *decis. 13. n. 5.* Afflict. dec. 384. *num. 4.* Rota Romana *diuersorum decis. 414. 1. p.* Antonius Faber *lib. 9. C. tit. 30. definit. 24. n. 4.* Salcedo *ad practicam Bernard. Diaz, cap. 54. nouè edito, n. 25.* D. Riccius *collect. 925. prope finem, vers. limita tamen.*

51 Amplia secundò, vt non solum in paterna origine sortiatur quis forum, sed etiam in auita. Nam aui originem sequitur nepos: non autem originem vlteriorum atauorum, & parentum. Primam partem affirmatiuam istius ampliationis probat textus *in d. l. assumptio, 6. §. Libertini, ibi, item qui ex his nascuntur, & in l. Libertus, 17. §. in adoptiua, ff. ad municip.* & amplectitur Bar. *in d. §. filius n. 1.* & ibi Albericus *n. 1. et 2. et in d. §. in adoptiua.* Marian. Soc.

in Rubr.

in Rubr. de foro comp. nu. 15. verf. quid autem. Laurentiua Siluanua *conf. 1. n. 91.* Boerius decil. 13. *nu. 6. & 7.* Barbofa *in d. art. de foro originis, n. 27. & 28.* difcedentes à gloffa *in d. §. filius.*

52 Secundam verò partem negatiuam probat gloffa *in d. l. affumptio, §. filius, verbo, nō domicilium fequitur, ff. ad municipal. & orig. lib.* 10. quam fequuntur communiter Doctorea, eo argumento. Quoniam alioqui fi nepos, aut defcedens fequeretur originem atauorum, & fuperiorum afcendentium ononteret nos quærere agrum Damafcenum vbi à multia æftimatur creatus Adam primua humanæ naturæ arens, vt refert Auguftinus Tornielus *in annalibus facris, prima mundi ætate, die 6. n. 12.* & tractat Archidiaconua *in cap. illud, n. 4. diftinct* 40.

53 Limita primò, dictam fecundam ampliationem, vt nepos ita demum fortiatur forum in origine aui, fi viuo eo fit conceptus: fecus fi conceptua fit eo mortuo. Ratio eft, quia conceptus auo mortuo nullo iure cognationis auo iungitur. Ex quo confequens eft, vt cum ex perfona fua non admittatur ad bona, & hæreditatem aui non fequatur quoque eius originem: vt pote radice coniunctiona diffoluta diffolnantur quoque cæteræ colligationea appendicea, *§. cum autem quæritur, inft. de hæred quę ab inteft. defect.* Iftam limitationem tradit Cynus *l. 2. nu. 2. Cod. de iurifd. omn. Iud.* vbi Albericua *n. 3. in fin.* & inclinant Baldus, & Salicet. tametfi de hac limitatione minua exprefsè loquantur ibi. docet *Bart. in d. §. filius, n. 1. in fin.* Ioannea de Platea *in l. filios, n. 2. C. de municp. & origin lib.* 10. Luc. de Penna *ibi n. 1.* Marian. Socin. *vbi fup. in d. verf. quid autem.* Surd. conf. 343. *n. 28. lib. 3.* Barbofa *in d. art. de foro originis, n. 28. & 31.*

54 Limita fecundò, dictam fecuodam ampliationem, vt nepos fortiatur forum in origine aui, eamque tunc fequatur, cùm nafcitur in poteftate aui; fecus fi in eius poteftate non nafcatur. Ita fentit Bart. *in d. l. affumptio. §. filius n. 1. in fin. ff. ad municip.* Ioannes de Platea *in d. l. filios n. 2.* Lucas de Penna, *ibi n. 1. in fi. C. de municip. & orig. lib.* 10. quam fententiam, vt indubitatam videtur præfupponere Gregor. Lopez *in d. l. 32. tit. 2. p. 3. gloffa* 4. qui ea eo ait hodie apud noa Caftellanoa ferè locum non habere prædictam fecundam ampliationem, quia nepotes legitimi plerumque nō nafcuntur in poteftate auorum. Quippe cùm ex contractu matrimonij cum benedictionibus Ecclefiæ filius liberetur à patria poteftate, iuata *l. 47. Tauri, quæ eft l. 8. tit. 1. lib. 5. recopil.* & confequenter filios fuos in poteftate habeat. Quo fit, vt nepos ea legitimis procreatus nuptijs non cadat in poteftatem aui ad fimilitudinem nepotis concepti ex filio emancipato, *§. illud autem, verfic. quod fi poft emancipationem, Inftit. quibus modis, ius patrię poteft folui.* quam eandem fententiam ex eodem fundamento, iuata iura Caftellæ fequuta eft Rota Romana diuerforum *dec. 359. num. 2. 1. p.* Cæfar de Graffis *dec. 5. qui filij fint legitimi, aliàs decif.* 180. & Hieronymus Gonzalez *in regulam* 8. *Cancellariæ, gloff. 9. §. 1. n. 98. & 99.*

55 Sed ab hac limitatione recedit Barbofa *in d. art. de foro originis, n. 30.* expendens aduerfua eam teat. *in d. l. Libertus §. in adoptiua, ff. ad municip.* vbi nepos fequitur originem aui naturalis quantumcumque fit natus in adoptiua familia; quo cafu certum eft non nafci in poteftate aui naturalia. *d. §. illud antè fcire, Inft quib. mod. ius patriæ poteft folui.* Ergo ea tantum ratione nepoa fequitur originem auitam, quia eft conceptus viuo auo, etiam fi extra eius poteftatem, & quia adoptio non mutat originem naturalem, *l. ordine. §. ius originis, ff. ad municip. & de incol.* Cuius fententiæ ego quoque ea ratione ductua fubfcribo.

56 Amplia tertiò, prædictam regulam, & conclufionem principalem, vt ratione originis propriæ, paternæ, vel auitæ, non folùm fortiatur forum ciuis originariua in loco originis, quoad ciuilia, fed etiam quoad criminalia; vt ibi quoad omnia poffit conueniri, & Iudea loci originis fit competena, & legitimus, vt in omnibua caufis ciuia originarij fui territorij, & iurifdictionia, poffit procedere, de illifque cognofcere. Ita fentiunt Doctorea, quos retulimus fuprà *n. 48.* & nos plenius examinabimus, quod attinet ad cognitionem criminalem inferius agentes de foro delicti ea n. 735.

57 Sub amplia, & declara, prædictam tertiam ampliationem, vt cum duplea effectua poffit confiderari huiua fori originia, alter vt in eo poffit ciuis originarius vocari ad honores, & munera; alter vt in eo poffit in ius vocari, & conueniri de quauis actione contra ipfum iudicium deducta, vt planè defumitur ea gloffa *in d. l. affumptio, §. 1. verbo, non domicilium fequitur, ff. ad municipal. & de incol.* & communiter Doctoribus: quicumque forum originis fortitur in aliquo loco, quoad ambos iftos effectùs forum fortiatur; videlicet vt poffit in eo loco vocari ad honores, & munera, item ad iudicium fuper quauis actione ciuiliter, vel accufatione criminaliter intenta.

58 Quod primam partem iftam fub ampliationem probat textus *in l. municep. 23. l. ordines, 15. §. ius originis, ff. ad municip. l. 1. C. vbi petantur tutor. vel curat. l. 1. C. de municip. & orig. lib. 10. l. priuil. 6. C. de incol. eod. lib.* eamque vt certam præfupponit Siluanus *conf. 1. n. 101. & 102.*

Sed limitanda eft prima hæc fub ampliationis pars, vt quod dicitur in loco originis poffe quem vocari ad honores, & munera locum non habeat in eo, qui adeptus eft fenatoriam dignitatem. Nam ille retinet quidem ius honorum in loco originis; onerum autem redditur immunis. Quod notauit Oldradus *conf. 169. n. 1. verf. fallit tamen.* Rebuffua *tract. de Confiliarijs Regum, n. 28.* Tufcus *litera D. concl. 595. n. 4.* quod probat textua *in d. l. municeps in princip.*

59 Quoad fecundam partem probatur, ex *l. incola, 29. ff. ad municipal. iuncta gloffa penult. ibi. & in l. 1. verbo munerib. C. de municip. & orig. lib. 10. & in d. l. hæres abfens, verbo, debebit, in §. proinde, ff de iudic.* vbi notant cōmuniter Scribentes, apud nos textus *in l. 32. tit. 2. p. 3. verf. la primera.* vbi expendit Gregorius *gloffa* 4. tradit Bartolus *in d. l. affumptio, §. filius, n. 2 ff. ad municip.* omnino vidēdua, quia doctiffima diftinctione, vt folet complectitur omnea cafus. Albericus ibid. *num* 6. Baldua *in l. vlt. n. 2. Co. fi à non comp. I. Iud.* Alex. *in l. cum quadam puella, 19. in princ. n. 5.* Deccius *n. 5. ff. de iurifd omn. Iud.* Marianua *in Rub. de foro compet. n. 15. verf. octuagefimo* 2. Quæ eadem fuit fententia Cyni *in l. iuris ordinem, 2. n. 3.* Alberic. *n. 4.* Baldi *n. 4.* Saliceti *n. 6.* Pauli *n. 5. C. de iurifdict. om. iud.* quam fequitur Lucaa de Penna *in d. l. filios, n. 1. C. de municip. & orig. lib. 10.* vbi per omnia affentitur diftinctioni Bartoli. Boerius, *decif. 13. n. 13.* Antonius Faber *lib. 9. C. tit. 30 definitione, 24. ante n. 12.* Crauetta conf. 451. *n. 4. vol. 3.* Caldas *in conf pro D. Ioanne de Taffis, n. 9. poft. repet. l. fi curatorem.* Barbofa *in d. l. hæres abfens, §. proinde, in art. de foro originis, ex num. 24. ff. de iudicijs.* Bellonus *decif. 104. num. 7.*

60 Sed contrariam fententiam, imò id foro originis non poffe originarium conueniri ciuiliter, vel criminaliter; fed duntaxat vocari ad honores, & munera, afferuit gloffa *in d. l. affumptio, 6. §. filius, verbo, non domicilium fequitur,* Azo. *in fumma, C. de iurifd. omn. Iud. n. 28.* Hoftienfis *in fumma de foro compet. n. 6.* Speculator *lib. 2. tit. de competentia Iudicis aditione, §. 1. n. 34.* Iacobus Rebuffus *in l. 1. n. 3. C. de municip. & orig. lib. 10.*

Barbofa autem vbi fuprà, *n. 35.* quamuis agnofcat, de iure communis receptiffimum effe, quod originatiua ita fortiatur forum in loco originia, vt ibi conueniri poffit ciuiliter, & criminaliter tamen credit confuetudine obtentum effe, vt in foro originis propriæ, vel paternæ non fortiatur quis forum, vt poffit ibi conueniri. Adducit pro confirmatione fuæ fententiæ, *l. 15. tit. 1. partita 7.* & ibid. Gregorium *gloffa vlt.* & eius confuetudinis teftam Thefaurum *dec. 90. ad fin.*

61 Nihilominus non eft recedendum à priori fententia, quæ verior eft, & communior. Nam gloffa, & alij, qui ab ea receffetunt nihil adducunt, quo fuam fententiam confirment, & vt ingenuè dicam loquuntur ex capite. Tantum autem valere debet auctoritas humana, quantum valet ratio: vt defumitur ex textu *in c. ego folis, cum alijs, diftin. 9.* notant Mafcardua *de probation. concl* 843. gloffæ auctoritaa *n. 15. vol. 2.* Simon de Pretis *de interpreta-*

tione vltim. volunt. in præmio n. 15. Tuscus litera A. conclus. 409. num. 2. Salon de Paz. in l. 1. Tauri, num. 628. cum seqq.

62 Neque obstant, quæ adducit Barbosa, cuius sententia, quod attinet ad consuetudinem illam iudicio meo, vt doctissimi viri pace dicam, fide caret. Nam illa. l. 15. tit. 1. p. 7. de consuetudine nullum habet verbum. Cùm vero significat nullum Iudicem posse cognoscere de delicto, nisi Iudicem loci delicti commissi, vel domicilij, vel loci, vbi reus habet maiorem partem fortunarum suarũ, vel prorogatæ iurisdictionis, præter quam si reus sit vagabundus qui in quocumque loco, in quo inuentus fuerit, potest accusari: debet ita explicari, vt conueniat cũ l. 32. tit. 2. p. 3. vers. la primera, & cum iure cõmuni. Nam leges partitarum, nunquam censeri debent ius commune corrigere, nisi cum id exprimunt, vt obseruat Gregorius Lop. insignis earumdem commentator, in l. 9. tit. 13. p. 6. glossa 3. per textum ibi, qui est notatu dignus, & in l. 10. tit. 5. ead. par. 6. glossa 10. Couarr. lib. 1. variar. c. 14. nu. 5. & de matrimonio, 2. p. c. 7. §. 7. num. 4. Peralta in l. si quis, in princip. testamenti, n. 38. ff. de leg. 3. Pelaiz de maioritatib. 1. p. q. 1. num. 74. in noua impressione, num. 277. & sequent. Salon de Paz. in l. 1. Tauri, n. 571. cum sequ. Gutierez lib. 3. pract. q. 29. num. 6. Amesqua de potestate in se ipsum, lib. 1. c. 23. n. 39. Carrasco ad nouam recopilationem, c. 8. num. 91. Igitur vel interpretemur, cum lex agit de loco, in quo reos habet domicilium, sub domicilio comprehẽdisse domiciliũ originis, & habitationis, vel non meminisse loci originis (quod satis est verisimile) quia in eo reus absens conueniri, aut accusari non potest, vt inferius dicemus. Gregorius autẽ in illa glossa vltima locum originis omisit, quoniam paulò ante in glossa 5. de illo egerat referẽs opinionem Doctorum circa potestatem Iudicis loci originis, quo ad delicti punitionem. Tandem, quod attinet ad decis. 90 Antonij Thesauri, nõ inuenio, quid in ea dicatur de simili consuetudine, imò vero ibi agit de comparatione fora originis cum foro delicti, & in criminalibus forum delicti foro originis præfert, relatis opinionibus Doctor. de hac re, & concludit, cùm territoria sunt sub vno Principe, Iudicem originis, cogendum à superiore, vt reum remittat ad locum delicti, quæ omnia nihil faciunt pro Barbosa. Sed tametsi testaretur de ea consuetudine fidem non faceret apud nos. Nam Doctori attestanti de consuetudine solùm creditur quoad suam patriam, aut Curiam, & locum, in quibus versatus est, non quoad alios, vt obseruarunt Rodericus Suarez in præmio legum fori, nu. 17. in fin. Ioannes Lupus in Rub. §. 21. n. 1. de donat. inter. Anton. Gabriel lib. 1. communium, tit. de probation. conclus. 4. nu. 3. Mascardus de probation. conclus. 426. n. 19. & conclus. 529. num. 6. vol. 1. Tuscus liter a D. conclus. 558. nu. 15. & seqq. tomo 2. cum plurimis omissis. Vt omittamus, item communem esse opinionem, Doctori attestanti de consuetudine fidem habendam non esse. An verò possit Iudex originis punire originarium, & aduersus ipsum procedere ob delicta extra locum originis commissa, quod ad hunc locum pertinere videbatur, tractabimus inferius in quæstione de foro delicti, 7. num. 735. cum seqq.

63 Limita nunc primam regulam, & conclusionem principalem propositam, vt non possit originarius conueniri in loco originis, nisi ibi inueniatur, nam necessaria est in loco originis præsentia rei, vt aduersus ipsum procedi possit: & quod consequens est, Iudex originis non est legitimus, & competens ad procedendum aduersus absentem. Ita sentit glossa vltima, in verbo muneribus, in l. 1. C. de munic. orig. lib. 10. Bartolus in l. assumptio §. filius, num. 2. in fin. ff. ad munic. & de incol. Baldus in Rubrica, n. 1. in fin. C. si à non compet. Iudice. Angelus in d. l. hæres absens, §. si quis tutelam. nu. 4. & 14. ff. de iudiciis. Paulus Castrens. ibi nu. 8. & in l. 2. n. 6. C. de iurisd. omn. Iud. Alexan. in l. cum quædam puella, 19 in princ. n. 5. ff. de iurisd. omn. Iud. vbi Decius n. 5. dicit communem. Panormitan. in c. significauit, num. 6. de Parochiis. Felynus in c. vlt. nu. 24. in princ. de foro compet. idem Decius in c. 1. 1. lectura, num. 158. & 159. de iudiciis. Ripa ibi, nu. 64. vers. quarto amplia. Alciatus n. 33. Barbosa in l. 2. §. legatis, nu. 7. ff. de iudicis, & in d. l. hæres absens, §. proinde, in art. de foro originis, nu. 27. Lucas de Penna in l. filios num. 1. C. de municip. & orig. lib. 10. Frãciscus Aretin. in l. cum specialis, penult. n. 1. C. de iudiciis. Afflict. dec. 384. num. 6. Gail. obseruat. pract. lib. 2. obseruat. 36. num. 11. Tuscus littera D. conclus. 592. num. 15. & litera F. conclus. 537. num. 12. tomo 4. Bellonus dicta decis. 104. nu. 7. Bernardus Diaz in pract. crim. canon. c. 8. nu. 1. in fin. apud nos probat textus expressus in l. 32. tit. 2. p. 3. & ibi notat Gregorius Lopez glossa 5. Ex quo credẽdum est falli Marianum Socinum cùm in Rubric. de foro compet. num. 15. vers. conclude igitur, extimauit quemlibet posse in origine propria conueniri, etiam si ibi non reperiatur, nam præterquam quod eius opinio est singularis, eam nullo fundamento confirmat.

64 Sublimita præcedentem limitationem, vt in loco originis possit originarius, quamuis absens, & ibi non inueniatur, promoueri ad honores, & vocari ad munera, quæ absentibus etiam conferuntur, & indicuntur, cap. si tibi absenti. 17. de præbend. in 6. Tuscus litera A conclus. 39. liter. B. conclus. 85. & litera C. conclus 433. quibus nihilominus fungi compellendus erit. Notat Franciscus Aret. in d. l. cum specialis, penult. num. 1. C. de iudicis. & Petrus Barbosa in d. art. de foro originis, num. 38. Atque si in eum sensum accipiatur sententia Mariani Socini proximè relati, vera erit. Aretinus pro hac sublimitatione refert Speculatorem, apud quem tamen eam non inueni. Verùm eam planè probat textus in l. 1. C. de manicip. & orig. lib. 10. vbi glossa vltima. Item glossa in l. ciues, verbo, allectio, C. de incolis, eod. lib. item glossa vltima in l. in adoptionem, l. 1. C. de adoptionib. quatenus præsupponunt posse, quem in duabus ciuitatibus simul vocari ad munera, cùm tamen simul non possit in duabus ciuitatibus præsens esse. Appositissimi exempli absentis promoti meminit Cassenæus in cathalogo gloriæ mundi, 10. p. considerat. 4. §. non erant inter alios omittendi. vbi refert Adrianum de Traiecto ob eius eminentem sciẽtiam, & virtutem, licet nunquam fuisset Romæ visus, nec cognitus à Cardinalibus, fuisse electum Romanum Pontificem, quo tempore erat in Hispania, quod eodem modo retulit in eius vita Onuphrius Panuinus in additionibus ad Platinam de vitis Põtificum. Cùm verò Iudex originis compulsurus fuerit absentem ad subeundos honores, vel munera, iuxta l. si quis Magistratus, 9. ff. de muner. & bonor. & notata à Ioanne de Platea in l. ex omnibus. 31. per text. ibi. C. de Decurionibus, & filiis eorum, lib. 10 Alexan. in l. libertas. 36. ex n. 4. ff. solut. matrim. & in additione ad Bart. in l. nam. §. iudicandi, verb. tabellio compellitur, ff. de muner. & hon. Auendano de exequend. mandat. 1. p. c. 19. nu. 24. Bouadilla lib. 1. politicæ, c. 15. nu. 42. cum seqq. Farinac. in praxi crim. q. 78. nu. 5. vol. 2. id faciet missis requisitorijs literis ad Iudicem loci domicilij, vbi inhabitatis, qui ad honores, vel munera in sua origine vocatur, quibus petat, vt eum ad se remittat iniuncto munere functurum. Iste est enim vnus ex casibus, in quibus in ciuilibus remissio locum habet, cum regula sit in contrarium, argum. l. 1. & 2. C. vbi quis de curiali, vel cohortali. & eorum, quæ notant Marianus Socin. in cap. dilecti filii, nu. 43. de foro compet. Bartholom. Socin. littera R. regula 5. septima fallent. aliàs est regula 416. Bernardus Diaz regula 642. fallentia 6. & ante omnes Angelus in d. l. hæres absens. §. si quis tutelam, nu. 4. ff. de iudicis. Alioqui non poterit extra territorium vti remedijs iuris, quibus qui est compellendus, l. vlt. ff. de iurisd. omn. Iud. iuxta dicta superius hac eadem disputatione ca num. 25. & 26.

65 Limita secundo, principalem conclusionem, & regulam, vt mulieri nuptæ in propria origine, & patria munera iniungi non possint, neque ibi possit conueniri, l. vlt. §. item rescripserũt mulierẽ. ff. ad municip. & de incol. l. vnica, C. de mulier. & in quo loco, lib. 10. l. vlt. C. de incol. eod. lib. Rationem quius limitationis reddunt multi, nec inferioris notæ Doctores, quoniam ita vxor transit in domicilium mariti, vt videatur ciuilitatem, & originem in effectu amisisse, & ex consequenti mutasse forum originis: estque iste casus specialis, in quo amittitur origo, cũ regulariter amitti nequeat, vt inferius dicendum est. Ita Bart. in d. §. item rescripse.

scripserunt mulierem, nu. 4. & in l. cum quædam in princ. n. 3. ff. de iurisd. omn. Iud. & ibi Decius nu. 6. Ias. nu. 1. cum seqq. Soc. n. 2. & 3. Baldus in l. 2. nu. 4. in fin. Cod. de iurisd. omn. Iud. Marianus Socin. in Rub. num. 12. & in c. vl. num. 52. ver. aduerte etiam, de foro comp. Paul Castrens. cons. 89. num. 2. 2. p. Tiraquel. in leges connubial. glossa 1. p. 1. n. 30. Bossius tit. de foro comp. nu. 34. in fin. Thesaur. decis. 123. ex n. 8. & n. 12. Duenas regula 377. cum alijs, quos refert. Surd. dec. 330. n. 16.

66 Verum hæc ratio sano modo intelligenda est, verius est enim, mulierem nubendo propriam originem non amittere, quæ amitti non potest, l. assumptio. 6. in princ. ff. municip. l. origine & ibi Bart. Cod. de municip. & orig. lib. 10. Sed effectu fori originis per matrimonium suspendi, & eatenus liberari mulierem ab honoribus, & muneribus, & foro propriæ originis, quatenus auocaretur propter illa à seruitio, & cohabitatione viri. alijs autem effectibus, & oneribus procedentibus ab origine remanere obnoxiam vt se ipsum explicans notat ipse Bart. in d. §. item rescripserunt mulierem, num. 5. & in l. vnica, num. 1. C. de mulier. & in quo loco, lib. 10. sequitur Alex. cons. 100. numer. 1. lib. 3. Iaso in l. si arrogator, num. 44. in fin. ff. de adoption. & relati à Thesaur. d. dec. 123. num. 1. Marianus, & Decius vbi supra, idem Decius in l. 1. n. 17. C. vnde vir. & vxor. Ioan. de Platea in l. origine. n. 1. C. de municip. & orig. lib. 10. Mandelus Albensis cons. 23. n. 10. & 11. Franchis dec. 416. n. 2. & sequent. & dec. 547. nu. 19. & 20. & nu. 29. 30. & 31. Tiraquell. vbi supra n. 30. & 34. Becius cons. 149. n. 26. & 27. lib. 2. Gregorio Lop. in d. l. 32. tit. 2. p. 3. gl. 7. Barbosa in d. l. hæres absens, §. proinde, in art. de for. orig. n. 41. & 42. ff. de iudic.

67 Huc pertinet enodatio celebris illius dubitationis quis sit censendus ciuis originarius alicuius Ciuitatis, aut etiã Prouinciæ vel Regni. Quæ neque apud veteres, neque apud recentiores facilem habuit expeditionem, cùm sic difficile explicatu, ex quo contrahatur ratio ista originis à qua quis originarius dicitur.

68 Est autem eius examen cum primis vtile, & necessariũ propter frequentiam legum, statutorum, & priuilegiorum, quæ originarios admittunt ad officia, vel beneficia; aut, immunitates, à quibus excludunt exteros, alienigenas à Ciuitate, Diœcesi, vel Regno, quædam item prohibentur originarijs, quæ exteris, & alienigenis permittuntur. Apponamus exempla, quò magis quæstionis vtilitatem commendemus. Iure communi prohibitum est ijs, qui officium in aliqua Prouincia administrant, inde oriundam vxorem ducere. l. si quis officium, 28. in princ. ff. de ritu nuptiarum, l. 2. tit. 14. p. 4. Item & matrimonij filiorum consentire, l. qui Prouincia 57. in princ. ff. eod. tit. & iuxta ea iura in regis rescriptis, & ordinationibus Indiarũ interdictum est Præsidibus, & Auditoribus regiorum auditoriorum, quæ sunt in illis Prouincijs, ne ipsi, aut filij, filiæue eorũ, matrimonium contrahant cum subditis iurisdictioni eius auditorij in quo ipsi officium exercent, sub pœna priuationis officij ipso iure. Item in l. 4. tit. 9. lib. 3. recop. prohibitum est, ne correctores Regni habeant vicarios, aut apparitores domiciliarios, aut originarios locorum suæ iurisdictionis. Item originarijs quorundam locorum Regni Granatensis, & aliarum ciuitatum Regni, concessa est immunitas à gabellis rerum sui laboris, & cultus, hispanè dicimus, labranza, y crianza, ea priuilegijs regijs vsu comprobatis. Item in leg. 14. et seqq. vsque ad 23. inclusiuè, tit. 3. lib. 1. recop. statutum est, ne officia, aut beneficia Regni Castellæ exteris seu alienigenis conferantur, Idem in l. 2. tit. 3. lib. 7. recop. continetur, et in l. 1. tit. 4. eod. lib. annotauit Borellus de Regis Cathol. præstantia, 51. num. 1. et 1. post Couar. pract. c. 35. num. 5. Idem in l. 5. tit. 2. et l. 1. tit. 3. eod. lib. 7. statuitur, ne officia Decurionatus conferantur à Rege, nisi originarijs Ciuitatis, cuius fuerit Decurionatus in ea habitantibus, aut domiciliarijs earum, vt expendit Burgos de Paz in l. 3 Tauri, num. 369. cum seqq. Quæ iura, priuilegia, constitutiones sine explicatione huius difficultatis intelligi non possunt. Item in Episcopatibus Burgensi, Placentino, & Calagurritano, consuetudine obtentum est, vt beneficia sint patrimonialia, & ad ea dumtaxat admittantur earum Diœcesum originarij. Quam consuetudinem confirmatam esse priuilegijs Apostolicis testatur, l. 11. tit. 3. lib. 1. recop. eamque per omnia obseruari iubet. Eandem consuetudinem seruari in Regno Granatensi autor est Pelaez de maioritatib. 1. p. q. 51. num. 28. in noua impressione, num. 288. cum seqq.

69 Eadem consuetudo introducta virtute indulti Apostolici impetrati, vt fert traditio, ab insigni viro Cardinali D. Gabriele Merino Episcopo Giennensi, viget, & inuiolabiliter obseruatur in Episcopatu Giennensi, cuius originarius erat Cardinalis, quoad beneficia curata, quæ ibi vocantur prioratus. In quorum institutione, & collatione seruatur decretum Conc. Trident. sess. 24. decr. de reformat. c. 18. nam quolibet vacante, per edicta publica vocantur, qui examinari volunt, & adoptioni beneficij se opponere. Iuxta indultum vero Apostolicum prædictum moribus confirmatum, qualitates cuiuslibet oppositoris esse debent, vt in primis sit originarius illius diœcesis, deinde insignitus cum minimum gradu Bacalaureatus in Theologia, vel iure canonico in Vniuersitate approbata.

70 Obseruantiæ autem eius consuetudinis ego sum oculatus testis, quoniam in ea Diœcesi sita est Baeza patria mea, multis nominibus inter Bæticas ciuitates insignis. Quod tempore Regni Gothorum fuerit ciuitas Episcopalis, & caput diœcesis, vt enumerans diuisionem Episcopatuum Hispaniæ, tempore Regis Vuambæ, circa annum Christi sexcentesimum octuagesimum, refert diligentissimus, & eruditissimus historicus Ioannes Mariana in Historia hispana, lib. 6. cap. 15. & ex ijs, quæ idem cap. 16. dicit accepisse se à Rasis Arabe, colligitur à tempore Constantini Magno fuisse etiam caput diœcesis, & Episcopalem Ciuitatem, quod antiquitatem, & nobilitatem eius arguit. Quòd prima ex Bæticis ciuitatibus fuerit ab Arabibus recuperata, circa annum Christi millesimum centesimum quadragesimum sextum, tempore Regis Alfonsi Septimi, vulgò dicti Imperatoris, vt refert idem Mariana libr. 10. historiæ, cap. 18. Stephanus Garibai libr. 12. compendij historialis Hispaniæ cap. 6. Hieronymus Zurita libr. 2. Annalium Regni Aragoniæ cap. 6. ac breui amissa, iterum recuperata ab eodem Rege anno Christi millesimo centesimo quinquagesimo septimo, ex eodem Mariana libr. 11. cap. 4. Garibai vbi supra, cap. 9. Zurita eodem lib. 2. cap. 18. tandem postea iterum amissam, iterùm a Rege Alphonso Octauo recuperata, circa, annũ Christi millesimum ducentesimum duodecimum, celeberrimo, ac miraculoso prælio conserto cum Arabum Rege, in saltu Marianorum montium, quem vulgariter appellamus las nauas de Tolosa. quod huc vsque celebrat Ecclesia Hispana sub nomine triumphi Crucis decimasexta die Iulij, quæ idem Ioannes Mariana refert libr. 11. historiæ c. 24. & 25. Garibai d. lib. 12. cap. 33. Zurita d. l. 2. cap. 61.

71 Quod tamquam Bæticæ præcipua, & capitalis Ciuitas nomen totius Prouinciæ sibi arrogauerit. Baetia enim à Bætica non differt, nisi solutione diphtongi: vt tam ingeniosè, & acute, quam verosimiliter expedit Illustrissimus nobilitate sanguinis, non minus illustris doctrina, eruditione, scripturæ sacræ peritia, gratia sermonis, & sanctitate vitæ, morumque suauitate, nunquam satis laudatus D. Sanctius de Auila, & Toledo Carthaginensis, Giennensis, Seguntinus, tandem Placentinus Episcopus patruus Marchionis de Velada, qui nunc viuit, in sermone prædicato in sua Cathedrali Ecclesia Baecensi in festiuitate anniuersaria Ciuitatis in gratiarum actionem suæ recuperationis. Quem honoris causa nominauit, contentus eius laudes breuiter perstrinxisse, quas ne longo quidem sermone referre possem, in signum grati animi erga bene meritissimum patronum. Quod par sit ciuium nobilitas Ciuitatis antiquitati, qua nulli Bæticarum inferior, superior plurimis, paucissimas pares recognoscit. Quod ex illa insignes viri in bello, & pace, fortitudine, & literis prodierint: cuius rei testes sunt, quotquot fuerunt exercitus Hispanorum Regum, apud Belgas, Gallos, Germanos, Hungaros,

geros, Italos, & Arabes; testes item florentissimæ huius
73 Regni Academiæ. Quod habeat florentissimam Academiam, quæ si auditorum numero quibusdam impar est, qualitate, & sufficientia nulli inferior, superior pluribus. Quam instituit, ac fundauit Apostolicus ille vir, & immortali dignus memoria Magister Ioannes Auila euangelicus præco post Apostolos nulli secundus, de cuius canonizatione dum hæc scribo, agitur in hac regia Curia instantibus pijs quibusdam Sacerdotibus, vtinam consequantur, quod procurant, quod colatur ab vniuersa Ecclesia sanctissimus homo. Ille quosdam ex discipulis suis Baezam aduocauit, vt iaceret fundamenta illius Academiæ. Inter quos Bernardinum Carneuarium patruum meum collegam tunc Imperialis, & Regij Granatensis Collegij, addictissimum sibi, singularem virum ingenio, doctrina, exemplo, vt taceam ortum ex antiqua, patritia, & nobili familia Carneualiorum, ab Insubria, seu Mediolano Longobardiæ Metropoli originem ducente, in ea que Prouincia satis frequenti, ac nota. Qui primus fuit eius Academiæ ingenuarum artium Magister, & Theologię Sacrę Doctor, & Professor, & per triginta, & amplius annos Scripturę Sacrę celeberrimus, & peritissimus Interpres: vnusque ex duobus eius Academię patronis, & administratoribus, ad quos pertinet iam inde ab institutione, ex Apostolicis priuilegijs professorum omnium nominatio, & electio, salariorum designatio, & nominatio Cancellarij, qui gradus conferat, vt post longam litem cum scholastico Giennensi decisum extat apud Rotam diuersorum *decis. 503 p. 1.* quę est apud Cęsarem de Grassis *decis.* 13. seu 2. *de electione.* vt omittam multos alios eius Academiæ illustres, & gloriosos filios, redolentes spiritum institutorum suorum, & mores, excellentesque ingenio, & doctrina, tum nostra, tum superiore ætate, quos recensere longum esset. In ea Academia ego publicè in-
74 genuas artes bis sum professus. Primum, a decima die Septembris anni 1594. vigesimo ætatis meæ incipiente, suasu, & patrocinio egregij illius, celeberrimique & omni æuo memorandi viri D. Francisci Sarmiento Episcopi Giennensis, non minus vitæ sanctitate, candoreque animi, quam ingenio, & doctrina, omnigenaque iurium, & sacrę Theologiæ eruditione insignis. Cuius memoriæ plurimum me debere recognoscam, dum vixero, eo quod dum diu, magno me amore, & fauore fuerit prosequutus. Secundo, ab eadem die decima Septembris reuoluta anni 1600. cum magno Doctorum hominum, tum patriæ ipsius meæ, tum totius Prouincię applausu, & approbatione. Habuique discipulos, qui in potioribus huius Regni Academijs, Salmaticensi, & Complutensi fuerunt probatissimi Magistri: itque non semel inuitatus a Patronis, vt Sacram Theologiam docerem, fecissem quidem id, nisi nescio, quo impulsu, iuris ciuilis professio me à prioribus meis studijs auocans à priori via, & cursu depulsum ad se extraxisset, cui vt incumberem, patriam relinquere, & Salmanticam adire oportuit: vbi sub doctissimis præceptoribus, ei facultati dedi operam, donec peractis consuetis annorum curriculis, studijs eius finem imposui. Ita tamen ad disciplinæ nouæ studium traduxi animum, ne per eam priores in obliuionem venirent: neque enim decebar, sic induere ciuile ius, vt exuerem Theologiam Sacram, & ingenuas artes, politioresque literas, in quibus à primis annis fueram educatus, imbutusque ab ineunte ætate.

Nolim autem videri reprehensione dignus, quod ad
75 Patriæ meę, & Academię, in qua educatus sum laudes diuerterim: à qua me excusat tum Vlpiani exemplum, qui quasi quæsita occasione patriam suam eximijs ornauit laudibus, *in l. 1. in prin. ff. de censib.* tum quod quis nec sibi nec parentibus solum, sed patriæ etiam & Reipublicæ suæ nascitur, *l. 1. §. & generaliter, in fin. ff. de ventre in poss. mitten. & testatur Plato lib. 36. Epistola 9.* quam commemorasse, & eius laudes reticuisse, sine ingrati animi nota non potuissem: aut quod mei commendationem inseruerim Astydamę in modum, iuxta vetus prouerbium, contra præceptum Sapientis, *Prouerb. 27. n. 2. Laudet te alienus, & non os tuum, extraneus, & non labia tua.* Sed nonne Beatus Iob suas laudes prolixè enumerauit, imò, & amplis exaggerauit verbis, c. 29. 30. & 31. Nonne sanctus Rex Ezechias, Isaię, 38. num. 3. Denique & sanctus Paulus 2. *Corinth. 11. & 12. & 2. ad Thimot. 4.* ? Nonne & Iustinianus Imperator (vt ad eum descendam) commendauit se se amplissimis verbis, *in l. vnica, C. de nouo Cod. faciendo* & ex eo loco notauit, Bald. *ibi. num. 9.* & Albericus *num. 6. & 7.* & *Oroscius in l. obseruare, 4. n. 10. ff. de officio Procons. & L. Cassaneus in cathalogo gloriæ mundi 1. p. consideratione 59.* commendationem sui licitam quandoque esse? Id certum est, licere, & indecentem non esse commendationem, sui laboribus, & infortunijs oppresso homini, dum collapsum inter aduersa ad spem animum resoluat, ex doctissimi, & sanctissimi Gregorij doctrina, in prefatione expositionis libri Iob *cap. 3. circa fin.* quem sequutus est D. Thom. opusc. 19. c. 13. & D. Antonius 2. p. summę, tit. 4. cap. 4. §. 2. Sed & ignoscendum est, si qua sit culpa ei, qui cum ab alijs commendari possit, & debeat, commendatio ab ipso expectatur, dicente Paulo, 2. *Chorint. 12. nu. 11. Factus sum insipiens, vos me coegistis, ego enim a vobis debui commendari.* Quod acutè & cum iudicio expendit Salazar *in prouerb. d. c. 27. num.* 12. Coegit autem me fortuna minus prospera, quam qua labores, & prolixa studia mea digna iudicarunt, quicumque me nouerunt, mei, studiorumque meorum rationem reddere ijs, qui me viderunt in inferiore multo loco, quam vmquam re spes laborem, & studiorum meorum sperauerint. Delata sit hęc meę fortunę ad posteritatem querimonia.

76 Eius vero difficultatis resolutio (vt ad me reddeam vnde sum digressus) quam examinandam suscepi, presupponit resolutionem alterius prioris. Antequam enim explicetur, quis sit censendus ciuis originarius cuiusuis ciuitatis, declarandum est quid sit esse ciuem, & in quo consistat ciuilitas. Nemo enim originarius ciuis esse potest, qui non sit ciuis.

77 Qua in re Aristoteles *lib. 3. de Republica, c. 1. & 2.* definit ciuem esse eum, qui in ciuitate aliqua potestatis iudicandi, & Magistratus particeps sit. Idest qui ad honores in Republica admittitur, & publicorum munerum est capax. Hoc verò desumsit, vt multa etiam alia tacito autore ex Platone *dialogo 6. de legibus,* paulo post medium *Nam qui a iudicandi* (inquit) *potestate omnino repellitur is a ciuitate se prorsus existimat alienum.* Idem videtur docuisse Vlpian. *in l. 1. §. 1. ff. ad municip. et de incol.* vbi ait. *Et proprie quidem municipes appellantur muneris participes recepti in ciuitate, vt munera nobis cum facerent.* nisi quod Plato, & Aristoteles, magis ad honore, Vlpianus magis ad munera respexit Quod nomen generalius est, communeque honoribus, & oneribus, *l. munus tribus, 18. l. munus, 214. l. pupillus, 239. § munus, ff. de verb. signif.* & Alciatus, & Rebuff ad hæc loca notarunt, *l. 1. cum seq. ff. de muner. & honor* Vuesembecius *in paratitla. eod. tit.* Caluinus *in lexico, verbo. munera, & verb. munus.* Eandem sententiam sequutus est Baldus *in l. si non speciali, 9. n. 6. C. de testam.* vbi ait. *Ciues muneribus, & honoribus cognosci, eos autem, qui non participant in publicis honoribus, non dici propriæ ciues, quia non tractantur vt ciues in eo, quod est supremum, & maximum ciuilitatis argumentum, vt in l. quidam cum filium, 132. ff. de verb. oblig.* Eum sequuti sunt hæc eius verba referentes Afflict. *dec. 384. n. 7.* & Gramaticus *cons. ciuili 5. n. 10.* in eadem sententia fuit Petrus Gregorius *lib. 4. de Republica, c. 4. n. 22. vers. incolæ, in fin.* vbi, ait incolam differre a ciue, quod capax non sit priuilegiorum ciuitatis, quamuis in ea habitet, nisi ei concedatur, & fiat ciuis, & *in vers. ciues.* Aristotelem sequitur quoque Adamus Contzen. *lib. 1. politicorum, c. 4. §. 3.* Quibus consonant, quæ tradit Tuscus *litera C. conclus. 276. tomo 1.* & Laurentius Siluanus *cons. 1. n. 101. & seqq. & 107. & seqq.* Quæ eadem sententia Platoni, & Aristoteli censenda est antiquissima gentium traditio: quod ego colligo ex Genesis *c. 19. n. 9.* vbi cum Loth sodomitas reprehendisset, quod hospitibus suis vim inferre conarentur contra ius, fasque, vt eorum animum à nefanda nequitia diuerteret obtulisset filias suas virgines, cum quibus congrederentur, responderunt nequissimi homines, *Ingressus es, vt aduena: num-*

quid

quid vt Iudices? Quasi dicerent, cur tu, qui aduena es apud nos, & quod est consequens, incapax muneris iudicandi. Iudicem agis, & iudicandi officium vsurpas? Significauerunt plane aduenam Iudicem esse non potuisse.

78 Illud optime notauit Aristot. *lib. 3. de Republica, d. cap. 1.* ciuilitatem differre à subiectione Magistratus, quoad iudicia. Non enim soli ciues subijciuntur iudicio publici Magistratus cuiusque ciuitatis, sed multi etiam alij, in quos nomen, & ratio ciuis non cadit. Nam sæpenumero exteri, & aduenæ contrahentes in ciuitate, in iudicium vocati possunt apud eius Iudicem, quippè cum ea contractu forum sortiantur (vt inferius latius dicemus) nihilominus non quod iudicij passiui participes sint, vocandi erunt ciues, sed ea participatione iudicij actiua, idest quod iudicandi munus participare possint, ea enim differunt ciues ab aduenis, vt ex dicti deducitur.

79 Verùm hæc ciuis deffinitio non vsquequaque perfecta est, & absoluta, tum quia Rerumpublicarum variæ sunt species, & formæ, in quibus ciues non vno modo ad honores admittuntur, quod idem Aristoteles aduerti *d. c. 1.* tum quod non videatur omnes ciues comprehendere, quippè cum ætate minores ad honores non admittuntur, *l. ad Republicam. 8. ff. de muner. & honor.* nihilominus negari non potest quin sint ciues. Sunt item in ciuitatibus, & Prouincijs statuta diuersa de ijs, qui ad honores sunt admittendi: ea quibus non omnibus ciuibus deferuntur honores, sed quidam admittuntur quidam excluduntur. Plerumque enim admittuntur soli originarij ad honores, & officia, vt contingere in nostro Regno diximus num. 68. supra: pleruumque etiam excluduntur originarij, vt ibidé diximus, cum tamen fatendum sit, non solos originarios esse ciues. Quo fieri videtur, vt non consistat ciuilitas in participatione honorum, & Magistratuum. Ea quo rursus fit, vt videatur deffinitio Vlpiani præferenda deffinitioni Aristotelis, quòd magis in ea onerum, quam honorum rationem habuerit, frequentius verò ciues participes sunt oneris quam honoris, cum multis, qui ab honoribus arcentur, onera, neque pauca, neque leuia imponantur. Quam verò id sit æquum aliorum esto iudicium: certè & Plato, & Aristoteles, nullum ciuem ab honoribus Reipublicæ arcendum existimarunt si munera publica sustinere debet.

80 Igitur crederem rectius deffiniri ciuem, vt distinguitur ab extero, & aduena, si dicamus ciuem esse, qui in ciuitate, vel municipio domicilium contraxit. Nam contracto domicilio incipit quis, esse capax publicorum munerum, & honorum, nisi, aliquo statuto specialem aliam qualitatem, præter domicilium, requirente prohibeatur, & desinit esse, & iudicari exterus, & alienigena. Id videtur docuisse Alexand. *cons. 16. num. 10. & 11. lib. 5.* Socinus *cons. 129. n. 3. vol. 1. Paris. cons. 53. n. 88. p. 3.* Siluan. *cons. 1. nu. 90. & seqq. & num. 107. & seqq.* Bossius *tit. de foro comp. numer. 30.* Card. Tuschus *lit. C. conclus. 274. num. 37. & conclus. 275. numero 14. & sequentibus.* Collega noster doctissimus, & integerrimus Consilia. Scipio Rouitus, post hæc scripta visus, *in pragmat. 1. de immunitate Neapolitanorum, n. 6.* faciunt, quæ latè tradit Cæphalus *cons. 451. n. 16. lib. 4.* consonant. Menoch. *de præsumpt. lib. 6. præsumpt. 30. nu. 23.* & colligitur *ex c. vltimo, de Parochijs, & alien. Paroch.*

81 Socio apud Iurisconsultos, & Imperatores, eum quem deffiniuimus ciuem, vocari incolam, *l. ciues, 7. C. de incolis, lib. 10. vbi, ciuis ex origine, manumissione, allectione, vel adoptione, incola ex domicilio*: & distingui incolam à ciue tùm hic, tùm *in l. incola, 29. ff. ad municip. incola, & his Magistratibus parere debet, apud quos incola est, & illis, apud quos ciuis est.* Item *in l. pupillus, 239. § incola, ff. de verb. signific.* dicitur incola, qui in aliquam regionem domicilium suum contulit. & ibi notat Alciatus, *& in lib. 2. parergon. c. 7.* Bossius *tit. de foro comp. n. 26.* Iacobus Rebuffus *in d. l. ciues, ex n. 2. C. de incol. lib. 10.* Siluan. *cons. 1. n. 92.* Sed discrimen istud incolæ à ciue non est perpetuum appud I. C. nam cùm municeps, & ciuis, re vera, non distinguantur essentia, & ratione. incola cum municipe sæpè confunditur, & indifferenter dicitur incola, vel municeps, *l. rescripto, 6. §. vltimo, ff. de muner. & honor. l. vltima, §. patrimoniorum ff. eod. tit.* præsertim cum municeps non sit aliud ex Vlpiano *in l. 1. §. 1. ff. ad municip.* quam munerum particeps? incola autem munerum particeps sit, *d. l. incola, 29. l. incola, 34. l. scire oportet, 35. ff. eod. tit.* constat autem ex ante dictis, ciuem ab aduena, & extero in hac munerum participatione præcipuè distingui. Glossa quidem prima *in d. l. ciues, 7. C. de incol. lib. 10.* rem ita componit, vt municeps sit genus, ciuis autem, & incola, species sub eo genere comprehensæ, cui consentit Bart. *in l. 1. num. 1. ff. ad municip.* sequitur Rouitus vbi supra, *num. 9. vers. item in hac.* quod si ita esset, ciuis ab incola differret specie, sed ciuis solùm diceretur, qui ex aliqua ciuitate originem ducit, quæ nimia esset eius nominis restrictio. Iuxta quam nonnulli, quos nu. sequenti referemus, existimarunt, statutum, quod de ciue loquitur, de solo originario intelligi oportere. Si vero ciuem accipiamus, vt ab aduena condistinctum (vt vulgò accipitur) rectè à nobis tradita fuit eius definitio, vt ciuis intelligatur is, qui domicilium in ciuitate, vel municipio contraxit. Domicilium vero contraxisse intelligitur, *qui in aliquo loco larem, rerumque ac fortunarum suarum summam, constituit, vnde rursus non sit descessurus, si nihil auocet, vnde cum profectus est, peregrinari videtur, quod si redijt peregrinari iam desijt.* vt eleganter constituerunt Imperatores *in d. l. ciues, C. de incolis, lib. 10.* de quo tamen vide remissionem factam à me superius hac disputatione *num. 11.* hoc tamen loco animaduertendum occurrit nomen, *Vicinus*, apud Hispanos accippi pro ciue ex domicilio, seù incola. Vt notat Burgos de Paz *in leg. 2. Tauri, num. 360. et seqq. 364. in fin. et 367. cum sequentibus.* Auendanus *de exequend. mand. 1. p. c. 7. num. 5. versic dicitur autem vicinus.* Mattienzus *in l. 1. tit. 4. lib. 5. recop. glossa. 5. num. 2. et seqq.* Sesse *decis. 90. num. 6.* in quo fallitur Cæsar de Grassis *decis. 17. num. 2. de probation.* qui existimauit vicinum dici in Hispania originarium.

82 Ex quibus deducitur, nomen ciuis duobus modis accipi. Primò late, & vulgariter, vt distinguitur ab extero, & aduena. Et sic acceptum est nomen generis, solum distinctum a nomine municeps, quod municeps à municipio, quemadmodum ciuis à ciuitate dicitur, sed significata eorum non differunt substantia, & comprehendit sub se duas ciuium species, videlicet incolas, qui domicilium in ciuitate habent, & originarios, qui originem ex ciuitate ducunt: in vtrosque enim, & in eos, qui facti sunt ciues per priuilegium, nomen ciuis rectè cadit, & eos complectitur, vel latè probat respondens contrarijs argumentis Cæphalus *consil. 451. ex num. 16. vsque ad 88. lib. 4.* & Menoch. *de præsumpt. lib. 6. præsumpt. 30. nu. 21. et 22.* Gregor. Lop. *in l. 2. tit. 24. p. 4. glossa 14. in princip.* & in Hispania non admitti differentiam incolæ à ciue, sed appellatione ciuium comprehendi etiam incolas, autor Barbosa *in d. l. heres absens, §. proinde in art. de foro originis, num. 47. cum seqq.* & ibi, *num. 52.* tractat vtrum ciues ex priuilegio gaudeant priuilegij ciuium: de quo latè Cæphalus *d. cons. 451. ex num. 1. ad 88.* Iosephus Sesse *decis. 90. tomo. 1.* Secundò, accipitur nomen ciuis strictè, rigorosè, & proprijssimè, vt differt ab incola, & sic solum dicitur de originarijs ciuibus. Ita fit vt in materia stricta in statutis, solùm accipiatur nomen *ciuis* pro ciue originario & censeatur exclusus à dispositione, qui fuerit ciuis per incolatum, aut domicilium. Ita Alexander *cons. 41 num. 12. et 13. lib. 5.* Natta *cons. 254. num. 2. et 3. lib. 2.* qui multos refert Boerius *dec. 13 num. 24.* Surdus *decis. 329. nu. 9.* Grammaticus *cons. ciuil. 5. n. 1. cum sequent.* Guttierez *cons. 7. nu. 2.* Tuscus *litera C. concl. 275. n. 1. et 2.* Anto. Faber. *lib. 6 C. tit. 19. definitione 17.* Riccius *collect. 1893. in pri.* quemadmodum nomine ciuis originarij solùm ille, qui verè originarius est, non originarius ex priuilegio comprehenditur. Qua ratione Fulgosius *cons. 49. per totum*, defendit amitti legatum relictum sub conditione, nubendi ciui oriundo à tali castro, nisi grauata nubat ciui verè

ui verè originario, etiam si nubat ei, qui per priuilegium sit originarius, aut habeatur pro originario.

83 Illud addendum est, tametsi clerici sint exempti a sæculari iurisdictione, *cap. decreuimus, c. & si clerici, c. cum non ab homine. de iudicijs, cap. 1. c. 2. cap. si diligenti, de foro comp. cum multis aliis.* & legi eti non soleant statutis laicorum, iuxta textum *in cap. Ecclesiæ Sanctæ Mriæ.* & ibi notata à Doctoribus *de constitut.* lausstin.è Masca. *de generali statutorum interpret. conclus.* 1. Nihilominus clericos dici, & esse ciues cuiusque ciuitatis, quemadmodum laicos. Victoria *relectione 1. de potestate Ecclesiæ, q. 7. num.* 4. Valascus *consultat.* 100. *nu.* 2. Surdus *decis.* 129. *nu.* 13. 14. *&* 15. vbi dicit eos vocari de districtu, & de iurisdictione ciuitatis, & illius originarios. Card. Tuscus *litera C. conclus.* 383. Burgos de Paz *in l. 3. Tauri, num.* 399. *cum seqq.* Marta *de iurisdictione 4. part. cent. 1. casu 1. nu.* 27. qui multos refert. Ambrosinus *de immunitate, & libert. Ecclesiastica, c. 21. nu. 1. & seqq.* Carolus de Grassis *tract. de effectibus claricatus in preludio, n. 368. cum antecedentibus, et seqq.* Bossius *tit. de crim. læsæ Maiestatis, nu.* 88. Riccius *collectanea* 269. Bouadilla *lib. 2. politica, cap. 18. nu.* 308

84 Veniamus, iam ad principalem difficultatem, quam discutiendam proposuimus: quis videlicet censendus sit ciuis originarius, & quomodo acquiratur ratio ista originis, ex qua ciuis dicitur, & fit originarius. Et in primis præsuppono, rationem originis proculdubio aliquid superaddere ad ciuilitatem, eamq; contrahere, & limitare, neque enim vt ex ante dictis colligi potest, omnes ciues sunt originarij, neque admitti debent ad ea, ad quæ originarij duntaxat admittuntur. Vt docet Paulus Castrensis *cons. 21. n. 3. 1. p.* Pela. *2. de maiorat. 1. p. q. 51. num.* 28. Menoch. *de præsumpt lib. 6. præsumpt. 30. nu.* 22. Gail *obseruat. practic. lib. 2. obseruat. 35. nu.* 6. Barbosa *in d. l. hæredes, §. proinde, in art. de foro originis, nu.* 58. quod vel ex eo etiam confirmatur, quod alienigena facilè fit ciuis contrahendo domicilium, quod in eius potestate est, *l. non vtique. 4. l. domicilium, 20. l. filij libertorum, 22. §. municeps l. nihil. 31. ff. ad municip. l. si quis, vltima, C. de municip. & orig. lib. 10. l. priuilegio 6. C. de incol. eod. lib.* Originarius autem fieri non potest, nisi per priuilegium. Imò in nostro Regno, neque per ipsum, nam iuxta ius regium irritatur priuilegium concessum exteris, quo fiant Regni nostri originarij, quo hispanè vocamus, *carta de naturaleza, l. 14. 15. & 16. tit. 3. lib. 1. recopilat.* tametsi ea priuilegia, & literæ naturalitatis concedi soleant derogatis ijs legibus per clausulam, non obstantibus, quæ suum effectum sortientur iuxta tenorem, quo fuerint concessæ, vt multis tractat Barbosa *in d. art. de foro originis, ex nu.* 59. & Menchaca *de successionibus, lib. 3. §. 30. n. 287. vers. vnde cum tamen 1.* & de litteris naturalitatis iuxta iura, & consuetudines Galliæ agit latè Rebuffus *in constit. reg. tom. 2. tract. de litteris naturalitatis.*

85 Secundò præsuppono, quemadmodum quis duo domicilia habere potest in duabus ciuitatibus, *l. Labeo. 5. l. assumptio 6. §. iuris prudentib. l. eius qui, 27. §. Celsus, ff. ad municip.* ita quoque diuersas origines apud diuersas ciuitates posse sortiri. Quod probat textus *in l. si quis 7. l. ordine, 15. §. ius originis l. eius, qui manumisit. 27. in princ. ff. eo.* quod etiam ex ante dictis, nu. 50. & 51. apertè deducitur. Nam si filius non solùm habet propriam originem, sed etiam paternam, & auitam, cùm fieri possit, vt filius habeat diuersam originem à patre, & auo: consequens est, vt filius habere possit plures origines, nempè propriam, paternam, & auitam. Intellige tamen, non posse filium habere plures origines proprias, sicut neq; in multis locis nasci. Quod verò plures origines possit aliquis sortiri, docuit glossa *in l. filios, verbo, non in materna, C. de municip. & orig. lib. 10.* Ioannes Andreas *in c. cum nullus, num. 3. de tempor. ordination. in 6.* & Martan. Socin. *in Rubrica de foro comp. nu. 15. vers. octuagesimo secundo.* Felinus *in cap. Rodulphus, 35. num. 14. de rescript.* Grammaticus *voto 10. num.* 14. Ant. Faber *lib. 9. Codicis, tit. 30. definit 24. ante num.* 10. Caldas Pereira *in consilio pro D. Ioanne de de Tassis, post tractatum, de restitutione, num. 6. & sequen-* *lib. vsque ad 9.* Barbosa *in d. art. de foro originis, num. 32. cum sequentibus.*

86 Qua in re annotare oportet, quòd si ex propria origine & paterna, resultant contrariæ qualitates præponderabit, & vincet qualitas procedens ex origine paterna, *l. cum satis. 22. in principio, C. de agricol. & censitis, lib. 11. ibi sit suppositos vnà cum omni sobole sua (& si in alia terra eam fecerit) huiusmodi fortunæ, & capitali illationi.* & eum textum referens sentit Bart. *in l. 1. n. 4. ff. ad municip.* Baldus. *cons. 294. ista causa, volum. 4.* Boetius *decis. 13. n.* 49 Barbosa *in d. art. de foro originis n.* 36. Capiblancus *in prag. 8. p. 2. n. 240. & 241. de Baronibus.* Inter qualitates verò paternam, & auitam secum pugnantes vincet paterna auitam, & eam sequetur magis filius, quàm auitam, *l. priuilegio, 27.* & ibi Doctores *C. de Decurionibus, lib.* 10. Videnda sunt tamen, quæ ad eam rem expendit Baldus *in d. consil. 294. circa medium.* Ancharanus *cons. 37. ex nu.* 5. Decius *cons. 352. num. 3. 4. & sequentib.* Barth. Socin. *in Rub. n. 31. & sequentib. ff. sol. matr.* Ioan. de Platea *in d. l. priuilegio.* Ias. *in l. si arrogator, nu. 45. & seqq. ff. de adoption.* Gregor. Lop. *in l. 5. tit. 24. p. 4. glossa 2.*

87 Quibus positis circa difficultatem, quàm examinamus, antiquissimi etiam diuersas habuerunt opiniones. In primis Georgiss Leuntinus, quem refert Aristoteles *lib. 3. de Republica, c.* 2. existimauit, ciuem originarium alicuius ciuitatis esse eum, qui ab vtroque parente ciue eius ciuitatis natus esset Cui consentire videtur Vlpianus *in l. 1. §. qui ex duobus ff. ad municip.* & Couarr. *in c. quamuis pactum. p. 2. §. 1. n. 5. de pact. in 6.* quo pertinere etiam videtur lex posita à Pericle Athenensium Duce, vt nemo ad gubernandam Rempublicam accedere permitteretur, nisi qui vtroq; parente ciue natus esset, cuius meminit Ælinus *lib. 6. variæ historiæ, c. 10.* Alij ciuis originarij procreationem ad longiorem tractum perducebant exigentes duos, aut tres annos, aut plures, ciues eiusdem ciuitatis quos Aristoteles suppresso nomine eodem loco refert.

88 Verùm vt certa, & indubitata separemus ab incertis, & ea, in quibus Doctores conueniunt, ab ijs, in quibus differepant, statuamus primo, quod apud omnes certum est, propriam cuiusque originem natiuitate cotrahi, & ciuem effici originarium per natiuitatem, in ciuitate, municipio, aut Regno, ex quibus quis originem ducere dicitur. quod planè docet Vlpianus *in l. 1. in princip. ff. ad municip. ibi municipem, aut natiuitas facit* & Scribentes tùm eo loco, tùm in alijs quibusque concordi voto consentiunt, quos inferiùs copiosè referemus, & apud nos probat optiprobat optimus textus *in l. 1. tit. 20. par. 2.*

89 Secundò, statuendum est, ex communi omnium doctrina: duobus modis posse contingere filij natiuitatem. Primo, qui frequentior est, cum filius nascitur in illos in quo pater fixum, & permanens domicilium contraxit, & vbi inquiete habitat: quam doctrinæ gratia vocemus, natiuitatem quietam. Secundo, qui est minus frequens, cùm filius nascitur in peregrinatione, vel itinere, aut transitu ad locum, ad quem pater domicilium transferre destinauit, vel quo negotiandi causa profectus erat, vel in loco, in quo pater ad tempus habitat eodem negotiandi, aut alters causa, cum animo reuertendi ad suum domicilium, quam Doctores vocant natiuitatem fortuitam, & casualem.

90 Quatuor autem sunt difficultates, in quibus tota Doctorum controuersia versatur. Prima, vtrum quæuis natiuitas, siuè ea, quam diximus quietam, siuè quam Doctores fortuitam, & causualem vocant, efficiat ciuem originarium? Secunda, vtrum ita requiratur vera natiuita in loco originis, vt quis sit originarius; vt censendus sit ea terus, & alienigena, qui quouis modo extra ciuitatem, vel Regnum natus fuerit; Tertia, vtrum natiuitas, quæ originarium facit, faciat plenè originarium quoad duplicem originis effectum, videlicet, vt tàm possit in loco originis conueniri: quàm vt sit particeps honorum, & munerum loci originis, & priuilegiorum eius? Quarta, an, & quibus modis origo possit amitti? De quibus sigillatim a nobis agendum est, earum enim dissolutione totam materiam, & ambiguitatem eius reddemus clariorem,

rem.& distinctiorem, quam viderimus hucusque.

91 Quod attinet ad primam difficultatem, prima sententia ait, originem propriam contrahi, & ciuem originarium effici, quem ex natiuitate in aliquo loco quocunque modo contingat, siuè sit ea, quam diximus quietam, siuè fortuita, vel casualis. Ita sentit Imola *in l. huiusmodi*, 86. §. *legatum, num. 9. ff. de legat.* 1. Alexand. *ibi, num. 4.* Paul. Castrensis *num. 4.* Iaso. *nu. 14. & sequentibus.* Cumanus *num. 1. & in l. cętera, §. sed si parauerit, num 2. ff. eodem, & consil. 177. num. 4.* Felynus *in c. Rodulphus*, 35. *nu. 14. de rescriptis.* Grammaticus *voto* 10. *numero* 14. Crsuetta *consil.* 441. *num.* 3. *volum.* 3. Gratianus *disceptation. forens. c. 75. num. 1. & sequentibus, tomo* 1. Barbosa *in d. l. heres absens, §. proinde, in artic. de fori originis num. 3. & sequentibus, & ex num. 9. & num.* 12. & 22. & 23. Narbona post hæc scripta visus *in l* 20. *tit.* 1. *lib. 4. recopilation. glos. 2. num. 32. & 33. & ex numer.* 138. Caldas Pereira *in dicto consil. 1. pro Don. Ioanne de Taßis, num. 6. & sequentibus, & num.* 13. iuxta quam sententiam consilium dedit ibi Caldas Don Ioannem de Tassis natum Lusitaniæ natiuitate fortuita, & casuali, ex vtroque parentes Castellano, & ibi baptizatum, cum parentes vnissent in regno famulato sine animo ibi commorandi, sed cum animo reuertendi cum Rege in Castellam, effectum esse ciuem originarium, Lusitanum, & ex consequenti capacem officiorum Regni Lusitaniæ, vbi est lex sollos indigenas admittens ad officia Regni, & alienigenas excludens. Fundamentum primum huius sententiæ est, *leg. ciues, C. de incolis, lib.* 10. quæ generaliter docet, ciuem effici origine. Item *l.* 1. *principio, ff. ad municipalem.* dùm generaliter dicit, *municipem, aut natiuitas facit*. Ergo quæuis natiuitas nulla facta distinctione efficit ciuem originarium. Item secundò, quia nisi originem tribueret natiuitas casualis, sequeretur filium natum in itinere facto ad Parisios, si non est ciuis loci, in quo nascitur, esse ciuem Parisiensem, & parisijs sortiri originem, si sola patris destinatio originem tribuit. Quod planè absurdum est, & a nemine concedi potest. Melius ergo dicitur, filium sortiri propriam originem, vbi re vera nascitur.

92 Secunda sententia vera, & amplectenda, negat propriam originem contrahi natiuitate casuali, & ex ea effici ciuem originarium: sed asserit, contrahi originem propria ex natiuitate filij in loco, in quo pater domicilium habeat, & ita natum filium effici ciue originarium ciuitatis vel municipij, in quo pater habet domicilium. Ita sentit Bart. *in l. filios, n. 4. C. de municip. & orig lib.* 10. Ioannes de Platea *ibi, nu.* 2. Baldus *in l. huiusmodi*, 80. §. *legatum, num. 1. ff. de leg.* 1. & 101. Albericus, & Angelus Abbas Panorm. *in c. Rodulphus*, 35. *nu. 9. de rescript.* Angelus Clauasius *in summa, verbo ciuitas, nu.* 3. Syuestr. *in summa, eodem verbo, num.* 4. Gregor. Lopez *in l. 2. tit. 24. par. 4. glossa vlt.* vbi refert, iuxta illam sententiam esse iudicatum in Regio Consilio Castellæ, & eam dicit magis communem. Grammaticus *decis.* 103. *num.* 111. Menoch. *de præsumpt. lib. 6. præsumpt. 30. num. 13. & consil.* 80. *num. 13. lib.* 1. Siluanus *consil.* 1. *n.* 92. & 81. Hondedeus *consil. 5. num. 5. volum* 1. Salcedo *ad practicam Bernardi Diaz, cap. 54. nouè edito, ex num.* 27. Afflictus *decis* 384. *num.* 4. Rota Romana diuersorum *decis.* 327. *num. 1. & seq. 1. par.* Anton. Faber *lib. 6. Codicis, definit. 20. n. 4. tit. 19. & lib. 9. Codicis, tit. 30. defin. 24. ante n.* 29. Riccius *collect.* 269. 846. 1583. *in principio, & collect.* 1893. *prope finem.* Boerius *decis. 13. num. 50. & 51. & sequentib.* Gutierez *consil. 7. num. 7.* Cæuallos *in speculo pract. lib. 2. q.* 458. *num. 17. & sequentib.* Tomas Sanchez. *de matrimonio. lib. 3. disput. 23. nu.* 3. Azeuedus *in l. 19. nu. 1. & 2. tit. 3. lib. 1. recopilat.* Ignatius Villar. *in silua responsorum, responso 7. 4. p. num.* 19. Mascardus *de probation, conclus.* 808. *forensis, nu. 3. vol. 2. & concl. 1146. varia, & multiplex, vol.* 3. eamque dicit communem Ripa *de peste, tit. de priuil. contract. caus. pestis, ex nu.* 181. qui in eam magis inclinat. Licet duo isti posteriores eam conentur conciliare cum prima: conciliationes autem displicent Petro Barbosæ, & eas impugnat *in dicto art. de foro originis, hac num.* 14.

93 Probatur autem ex sententia expresso textu, cui iudicio meo nulla congrua solutio potest assignari, quem maturè in eam rem perpendit Afflictis *d. decis. 384. num. 4.* videlicet *in l. filios, C. de municip. & orig. lib.* 10. quæ ita habet *Filios apud originem patris non in materna ciuitate, & si ibi nati sint, (si modo non domicilijs retineantur) ad honores seu munera posse compelli explorati iuris est.* Ecce filius natus in materna ciuitate, & ibi non potest ad munera, aut honores compelli, nisi in eodem loco domicilium habeat. Ergo non est originarius ciuitatis. Consequentia est aperta, nam quiuis originarius compelli potest in loco originis ad honores, & munera, *l. 1. & vltim. C. de municip. & orig. lib. 10. l. priuilegio, C. de incolis, eod. lib. l. libertus, 17. §. præscriptio, in fine, l. incola, 29. ff. ad munic. l. & qui originem, 3. in principio, ff. de munerib. & honorib.* & nos diximus supra num. 56. & 57. & 64. & 77. quia capax est eorum munerum, & hic est pręcipuus originis effectus.

94 Neq; sustineri potest solutio Glossæ, ibi, verbo, non in materna, dicentis, filios in materna ciuitate natos non sortiri originem maternam, sed propriam. Neq; assentiendum Bart. eatenus digno reprehensione, quod Gl. non reprehenderit. Manifestè enim destruit textum, nam si filius in materna ciuitate natus sortiretur ibi propriam originem, planè ibi tanquam originarius posset ad honores, & munera compelli, vt probant textus adducti numero præcedenti. Si igitur filius in materna ciuitate non potest ad munera, & honores compelli, etiam si ibi sit natus, non solum non habet ibi originem maternam, sed nec propriam, & quod consequens est, non quæuis natiuitas facit ciuem originarium, sed quę coniungitur cum domicilio paterno.

95 Neq; item satisfacit Barbosa, vbi supra *n.* 9. recurrens ad ineptam subtilitatem formalitatum, quasi textus neget, filium in loco natiuitatis subire onera, ex eo, quod sit materna origo, non vero ex eo, quod sit propria, quia hæc subtilitas repugnat textui simpliciter, & absolute neganti, filium ad munera in eo loco compelli posse, quæ simplex, & absoluta negatio, nullam secum compatitur affirmatiuam propositionem, iuxta eruditè congesta à Card. Tusco *lit. N. concl. 26. te.* 5. Pelaez *de maiorat. in noua impress. 2. p. q. 6. nu. 74. 75. & 76. in antiqua impress. numer.* 20.

95 Prædictis non obstant fundamenta primæ sententiæ, Nam *l. ciues*, nihil facit contra nos, dùm dicit ciuem effici origine, nam intelligenda est de origine non casuali, & fortuita, quę non est in consideratione; sed de ea, quam quis sortitur in loco, vbi pater domicilium habet. Simili modo explicamus L. 1. in prin. ff. ad municip. non enim quælibet natiuitas facit municipem, sed eos quam vocauimus quetam. Neq; vero nouum est legem generaliter loquentem declarari, & restringi ex ratione, vel alia leg. quamuis, ff. de ius vocando. & ibi Albericis, Baldus, & Iaso. numero 1. & 2. Cacheranus decis. 31. num. 18. & decis. 167. nu. & 17. & sequentib. Surdus decis. 122. num. 20.

97 Non item obstat secunda ratio ducta ab incommodo, nam ex ista sententia, quam defendimus, non sequitur destinationem solam patris, originem tribuere filio, atq; ideo natum in itinere ad parisios facto, esse ciuem Parisiensem, neque id nos concedimus. Nam cum domicilium, quod facilius acquiritur, ex sola destinatione animi non contrahatur, *l. domicilium, ff. ad municip. domicilium* (inquit Paulus) *re, & facto transferatur, non nuda contestatione*, quod etiam deducitur ex *d. l. ciues. C. de incolis. lib.* 10. & notat Marianus Socinus in c. vltimo, nu. 25. de foro comp. origo filij, quæ patris domicilium requirit, non consistet sola destinatione animi. Necessarium est, itaque, vt filius originem propriam alicubi contrahat, vt ibi nascatur, & simul pater eius in eodem loco domicilium constituerit, ac per consequens non solus animus patris alio se conferentis faciet filium originarium loci, ad quem pater profectus est.

Hæc cum de iure communi ita sint controuersa, de iure Regni Castellæ sunt indubitata, nam *l. 19. tit. 3. lib. 1. recop.* definit,

defi iat, quis cẽsẽdus si regni nostri indigena, seù originarius, vel naturalis, & quas conditiones requirat ea naturalitas, quæ efficit quem capacem officiorum, & beneficiorum regni, quæ ita habet. *Ordenamos, y mandamos, que à quel se diga natural, que fuere nacido en estos Reynos, y hijo de padres, que ambos à dos, ò alomenos el padre sea à si mismo nacido en estos Reynos, o aya contraido domicilio en ellos, y de mas desto aya viuido en ellos por tiempo de diz anos. Con que si los padres, siendo ambos o alomenos el padre nacido y natural en esto reynos, estando fuera dello en seruicio nuestro, o por nuestro mandado, o de paso, y sin contraer domicilio fuera destos Reynos, ouieren algun hijo fuera dellos, este tal se a auido por natural destos Reynos. Y esto se entiendas en los hijos legitimos, y naturales, o en los naturales solamente, pero en los espurios disponemos, y mandamos, que las calidades, que conforme à lo desuso dispuesto, se requieren en los padres, ayan de concurrir, y concurran en las madres.* de cuius explicatione præter Azeuedum ibi, agit Salcedus *ad practicam Bernardi Diaz, cap. 54. noue ædito, ex num. 23.* Ignatius Villar *in silua responso 7. 4. part. ex n. 39.* & ad eam conducunt tradita à Burgos de Pax *in l. 3. Tauri, ex num. 374.* Barbosa *in d. l. hæres absens §. proinde, in art. de foro originis, ex num. 72. ff. de iudicijs,* Heuia Volano *de commerciis, lib. 1. c. 1. ex nu. 37.* In qua primo, oportet annotare, hanc legem in eo, à iure communi discrepare, quod ad faciendum originarium horum Regnorum filium exteri, requirit, non solùm domicilium, patris, quemad modum ius commune, sed etiam habitationem decem annorum, quam ius commune non requirebat. Circa quam eandem legem, eiusq; interpretationem non omittam videri lapsos Azeuedum *in eadem l. 19. nu. 7.* Salcendum *in d. c. 54. nu. 38.* & Volanum *de commerc. lib. 1. c. 1. nu. 37.* contendentes contrahi naturalitatem in Regno, si post natiuitatem filij impleatur à patre spacium decennalis habitationis. Quod cum litera, & simplici sensu prædictæ legis 19. pugnat, quæ planè ad naturalitatem contrahendam requirit decennalem habitationem, quæ natiuitatem filij præcedat, non quæ subsequatur, vt patet ex illis verbis; *nacido de padre, que aya contrahido, &c. y de mas destos aya viuido*, quæ sunt verba præteriti temporis.

99 Secundò, occurit annotandum, indigenas Regni Nauarræ, tametsi neque Castellani sint, neque Legionenses, quos prædicta lex dumtaxat comprehendit, sub verbo *natural de estos Reynos*, excludens Tarraconenses, & Lusitanos, & eos, qui ad illorum Regnum pertinent, videlicet Valentinos, & Catalanos, vt obseruauit etiam Salcedus *d. c. 54. nu. 24.* tamen censendos esse naturale Regni Castellæ, quoad capacitatem beneficiorum huius Regni, quoniam ita statutum sit regio rescriptio expedito die 28. Aprilis anni 1553. vsu in permultis casibus recepto, vt testantur Burgus de Paz *in l. 1. Tauri, nu 451. in fi.* Salcedo *d. num. 24. in fine.* Heuia Volano *de commer. lib. 1. cap. 1. num. 37.* & Olanus *in præfatione concordiæ, nu. 20.* Cuius dicta si vera sunt, (quod credo) videlicet, quod prædictum rescriptum indistinctè Castellanorum priuilegia Nauarris largiatur, & eos Castellanis in omnibus, & per omnia exequet, non video, cur non sit idem dicendum de officijs secularibus Regni Castellæ, posse inquam Nauarris conferri. Sed quia rescriptum non vidi, & Castellani de solis beneficijs Ecclesiasticis loquntur, nihil constanter affirmo, nisi quod viderim praxi receptum, admitti Nauarros ad secularia officia in Regno Castellæ, in supremis etiam eius Tribunalibus, sine vllo scrupulo.

100 Quòd verò statuit prædicta lex circa Regni originarios, proportione, sua exteudendum est ad originarios diœcesum, præterquã quod intra Regnum ad acquirendam originem alicuius ciuitatis, vel diœcesis, ab aliquo filio non requiram patris habitationem decem annorum in loco, in quo nascitur filius, nam id iure communi non requiritur, sed solam natiuitatem cum domicilio patris. Estque diuersa ratio in exteris à Regno, cur que plures in eis requirantur conditiones ad acquirendam Regni naturalitatẽ, quã in ipsius Regni filijs, ad acquirendam originem, in ciuitatibus, & oppidis, quæ eiusdem Regni partes, & membra sunt. tum quod verisimilius in casu alienigenarum timeantur fraudes, tum quoniam inter simbola facilior est transitus Bart. *in l. Centurio, 15. nu. 3. ff. de vulgari* & ibi Baldus *nu. 5.* Paulus *nu. 5. & cons. 414. n. 3. 2. p.* per textum *in l. sed cum patrono, 9. in prin. ff. de bonor. poss.* Cephalus *cons. 451. n. 21. lib. 4.* Tuscus *literas S. conclus. 248.* Quod tamen erit seruandum, nisi peculiari constitutione sinodali, statuto, aut consuetudine Episcopatuum, in quibus beneficia sunt patrimonialia, aliter sit constitutum, nam in omnibus eiusmodi Episcopatibus constitutiones sinodales de prouisione beneficiorum, & qualitatibus admittendorum ad ea, aut statuta, aut consuetudines sunt, de quarum nonnullis, vt Burgensis, & Calagurritana, & quibusdam ista concernentibus, consulendus, erit Hieronymus Gonzalez *in reg. 8. Cancellar. glossa 9. §. 1. ex nu. 1. & nu. 14. 19. 20. & seq.* Garcia *de beneficijs, 7. p. c. 9. ex num. 1. 1.* Guttierez *d. cons. 7.* quibus addenda sunt, quæ dicemus inferius, nu. 105 & 105.

101 Ex dictis infertur, filium, quem supra, nu. 50. & 85. diximus, sequi originem paternam, non sequi originem matris, aut auorum maternorum, vt in *d. l. filior. C. de municip. & orig. & in l. exemplo. C. de Decurionib. lib. 10.* planè continetur: & de iure nostri Regni *in d. l. 19. tit. 3. lib. 1. recop.* quod annotauit quoque Barbosa *in d. ar. de foro orig. num. 80.* & Salon de Pace *in l. 3. Tauri, n. 379.* aliter autem seruari in Regno Franciæ tradit Rebuffus *tomo 2. comment. in leges regias, tract. de literis naturalitatis, glossa 1. n. 3.* Quare iure probari à Boerio *d. decis. 13. nu. 9.* sententiam Bertrandi, cons. 157. sentientis filium retinere originem matris, & aui materni. Quod tamen limitandum est, in filio vulgo quæsito, idest eo, qui patrem ostendere non potest, seu quod idem est, spurio, vt explicat textus *in l. vulgo, ff. de statu homin* & Card. Paleotus *in tractat. de nothis, spurijsque filijs, c. 16. nu. 7.* & Iacobus Reuardus coniectaneorum, lib. 2. c. 5. iste enim filius, sicut matris conditionem per omnia sequitur, *leg. cum legitime, l. lex naturæ, ff. de stat. hom.* ita etiam habet maternam originem, vt apud nos statuit prædicta, *l. 19. tit. 3. lib. 1. recopil.* conformis in hoc iuri communi, *in l. eius, qui in st. um, 6. ff. ad municip.* Quam enim aliam habere posset? *l. 1. §. qui ex duob. in fi. ff. eod. ad municip. Anton. Faber lib. 9. Codicis tit. 30. definit. 24. num. 7. &* 8. Sicut, ob eandem rationem, expositus originem habet in eo loco, quo exponitur, vt docet Bar. *in leg. 1. num 21. ff. ad municip. Angelus in l. hæres absens §. si quis tutelam num. 17. ff. de iudicijs. Marianus Socinus in Rubrica de foro competent. nu. 7. vers. quadragesimo primo.* Boerius *dicta decis. 13. num. 41. Anton. Faber. lib. 6. Codicis tit. 19. definition. 20. in fin. Gratianus discept. forens. c. 75. numer. 12.* Ignatius Villar. *in silua responsorum, responso 7. 4. p. numer. 25.* Verum eadem qualitates, & conditiones requiruntur ex parte matris suprij, vt filius eius sit huius Regni originarius, que requiruntur ex parte patris. vt filius legitimus originarius sit, vt statuit prædicta l. 19. ex quam prædicta regula, vt filius sequatur patris originem, tantum est seruanda in filij legitimis, & naturalibus, aut naturalibus tantum. Eam autem regulam extendit Bart. *vbi supra nu. 22.* ad filios bastardos legitimatos à Principe, qui etiam sequentur patris originem quemadmodum sequuntur adoptiui *l. ordines §. ius originis, ff. ad municip.* quam eandem sententiam tradiderat Azo, seu Pileus *in somma num. 10. C. de municip. & orig. lib. 10.* Et hæc dicta sint ne primo difficultate.

102 Quòd attinet ad secundam difficultatem, vtrum reratur vera, & realis natiuitas ad contrahẽdam originem; itaut alienigena, & exterus censeri debeat, qui quouis modo extra locum Paterni domicilij, ciuitatem, aut Regnum nascitur; Dicendum est, vt filius acquirat originem propriam in ciuitate, vel Regno, in quibus pater domicilium habet, non requiri veram, & realem natiuitatem in ciuitate, vel loco domicilij paterni; sed satis esse natiuitatem ibi contingentem iuris fictione. Exemplum est, in filio nato in itinere, aut transitu extra locum domicilij paterni, aut nato in loco, in quò pater ad tempus habitat cum animo ad suum domicilium reuertendi, à quo

profe-

profectus est, aut negotiorum causa, aut alicuius alterius occasionis absentiæ temporalis, vt ministerij, aut officij exercendi, militiæ, aut seruitij Regis: iste enim filius sic natus, iuris censura censetur natus apud paternum domicilium. Et sicut natiuitas ista fortuita, & casualis originem non dat, ita eam non tollit. Ita sentiunt Doctores omnes, quos superius in præcedenti difficultate pro secunda sententia retulimus. num. 92. quæ sententia ex illa consequitur. Sed quod mirum est, multi etiam ex ijs, quos retulimus num. 91. pro prima sententia: in quo minus cõsequenter loquuti, & sibi ipsis inconstantes fuisse videntur. Nam si natiuitas ista casualis tribuit originem propriã filio in eo loco, in quo nascitur, quomodo facit etiam eum originarium loci domicilij patris? Nisi existiment, vnam, & eandem natiuitatem tribuere filio duas origines proprias, alteram loci, in quo nascitur, alteram loci, in quo pater domicilium habet, quod nobis non persuadebunt. Cæterum ex horum numero est Paulus Castrensis *in d. l. huiusmodi. 86. §. legatum, num. 3.* qui ait, se vidisse id de facto seruari in filijs quorundam Doctorum illius ciuitatis Paduanæ natis alibi, vbi pater erat conductus ad legendum, vel ad aliud ministerium, non enim propterea minus dicebantur originarij Paduani. Rationem reddit, quia filius fingitur natus in ciuitate, vbi mater fingitur esse, *l. nihil interest, 25. ff. de capti. & post. lim. reuer.* meliore textus *in d. l. huiusmodi, §. legatum, ff. de leg. 1.* ibi. *Ancilla quamuis in fuga sit, legata videtur, & licet fugitiua erat, perinde habetur, ac si in eo fundo fuisset moriente patrefamilias. Huic consequens est, vt partus quoq; matrẽ sequatur, & proinde legato cedat, ac si in fundo editus fuisset.* Ex quo videtur, (ait Paulus) quòd non sit ciuis originarius loci vbi nascitur, ex quo mater non erat ibi, vt esset perpetuò, sed ad tempus. Quod dicit notandum propter statuta Paduæ, & Bononiæ, quòd nullus Doctor possit esse de Collegio Medicorum, vel Iuristarum, nisi sit originarius eius. Hactenus Pauli doctrina: quæ redolet planè, recantasse illum pallinodiam, mutasseque sententiam, quã dicitur sequutus in lectura Bononiensi, quam non habemus, in qua docuisse refertur contrarium eius, quod modò docet in lectura Paduana, quam habemus, vt eum retulimus supra dicto num. 91. nam hæc doctrina cum illa sententia pugnare videtur, vel minus consonat. Eodem morbo laborat Felynus *in c. Rodulphus, 35. num. 14. de rescriptis*, vbi sequutus, Imolam, Paulum, & Alexandrum discedit à sententia Panormitani, atque *in vers. sed Imola*, Paulo subscribens, dicit, se vidisse sententiam eius seruatam esse in pluribus Doctoribus, & in se ipso in Collegio Ferrariensi, in quo viget eiusmodi statutum vt nemo nisi originarius admittatur, vbi nihilominus ipse fuit admissus, licet ipsi origo fuerit casualis ex Felina oppido diœcesis Regiensis, origo autem vtriusque parentis ex Ferraria. Eandem sententiam sequitur Rebuffus *in tr. de priuilegijs Scholastic. n. 159. priu. 65.* Menoch. *de presumpt. lib. 6. presumpt. 30. n. 16.* vsus exemplo suorum filiorum Anto. Faber *definitione 20. C. de verborum significat.* Riccius *collect. 208.* Villar *in Silua, responso 7. 4. par. nu. 15. vers. colligitur*, in eamque inclinat Iaso *in d. l. huiusmodi, §. legatum num. 9. & 10.* tametsi posteà videatur ab ea discedere, dubitanter loqui, & nihil ex propria sententia dicere, & Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proindè, in art. de foro originis, n. 22. & 23. ff. de iudiciis*, hoc casu limitans suam sententiam, & aliorum, quos retulimus supra num. 91. quod natiuitas casualis tribuat filio originem, qui nisi ibi refert alios pro eadem. Quàm efficaciter confirmat in nostro Regno *d. l. tit. 3. lib. 1. recop.* qua expresse statuitur, filium natum extra Regnum casualiter patre retinente in Regni domicilium, esse Regni originarium, non alienigenam. Cuius legis difficultatem, & vim ad probandam sententiam, quam amplexi sumus, videlicet filium non sortiri originem ex natiuitate casuali, benè percepit Barbosa vbi supra. *n. 90. & seqq.* & non potest ab ea se extricare.

103 Ex hac resolutione primò inferunt Doctores communiter, *in d. l. huiusmodi, §. legatum ff. de l. 1.* quòd si pecora ob hostium, vel anigrorum incursiones fugata sint in alienam Parochiam, & ibi pariant, decima solui debeat Parochiæ, ex qua sunt fugata, vbi iuris censura nata censentur, non ei, in qua re vera enata sunt. Ita Albericus ibid. Baldus *num. 1.* Cumanus *num. 1.* Ioan. de Imola *n. 9.* Paulus de Castro *n. 3.* Iaso *n. 4.* tametsi ipse post Cumanum non approbet. Sequuntur tamen Boerios *dicta decis. 13. n. 74.* Anton. Faber *lib. 9. Codicis, tit. 30. definit. 24. in fin.* Salcedo ad practicam Bernardi. *d. c. 54. nu. 31.* pro qua illatione facit, *l. 9. tit. 20. p. 1. vers. E si acaeciese, que pariese el ganado faciendo pasada por algun lugar*, & ibi Gregor. *glossa 5. & vlt.*

104 Secundo infertur ex ea, & ex *d. l. 19. tit. 3. libr. 1. recop.* à contrario sensu, quòd si aliquis Castellanus transfert se ad aliud Regnum, & in eo domicilium constituit, & post domicilium constitutum ibi procreet filios, isti filij censebuntur exteri à Regno, & alienigenæ spectata propria origine extra Castellæ Regnum contracta, & ex consequenti erunt incapaces beneficiorum, & officiorum Regni Castellæ, etiamsi pater, aut ipsi posteà reuertantur ad Regnum Castellæ; vt rectè obseruat Barbosa *in d. art. de foro origin. num. 88.* & apertè probant præter iura a me relata supra *num. 68. l. 6. & 7. tit. 18. lib. 5. recop.* Quòd si Castellanus in aliud Regnum translatus antequam in eo domicilium constituat, procreet filios, vel eos habeat antequam ab hoc Regno recedat, etiamsi post eorum procreationem contrahat domicilium in Regno extero, vt in Lusitania, vel Catalonia, quia non potest iuri quæsito filiorum præiudicare, argumento *l. emancipatum, 7. §. si ff. de Senator. l. & seruor. 5. §. ingenui, ff. de stat. hom.* nihilominus censendi sunt illi filij originarij Regni Castellæ, capacesque officiorum, & beneficiorum in eo Regno, vt idẽ Barbosa annotauit vbi supra *nu. 99. &* 100. Ex quo rursùs ego colligo, quoties inciderit quæstio in iudicio, an aliquis sit, vel non sit originarius, ei qui probare intenderit, aliquem natum extra Regnum esse alienigenam, & exterum a nostro Regno, si ille fuerit filius originarij Castellani, incumbere probationem qualitatum, quas requirit ista lex ad exteraneitatem, quæ cùm in facto consistant, non præsumuntur, *l. si emancipati, C. de collat. l. quæcunq; in fi. ff. de public. in rem act. l. quoties, ff. de probat.* Molina *de primog. l. 4. c. 7. n. 33.* Barbosa *in l. Titia, nu 11. ff. sol. mat.* Menoch. *de præsumpt. lib. 6. præsumpt. 14. per totam.* Mascar. *de probation concl. 343. n. 6. vol. 1.* cùm quilibet teneatur probare fundamentum intentionis suæ, *§. non solum in fin. institut. de legat. l. 2. l. ab ea parte, l. verius, ff. de probation.* Cacheran. *decis. 171. n. 8.* Bellonus *decis. 173. n. 7.* Menochius *cons. 495. n. 41.* Surdus *cons. 12. nu. 1. & seqq. lib. 1.* & latè prosequitur Pacianus *de probationibus, lib. 1. c. 6. & 7. & seqq.* Ac per consequens obtinere non poterit, nisi probet filium Castellani natum esse in Regno extero post contractũ in eo Regno à patre domicilium, alioquin non probabitur, neque præsumetur alienigena, etiam, si ipse pro se nihil probet, *l. actor, quod asseruerat, C. de probat.*

105 Sed subsistendum est, quoniam cum filius duas sortiatur origines, videlicet propriam, & paternam, iuxta dicta supra num. 50. & 85. iste filius sic procreatus post contractum a Castellano in Regno extero domicilium, tametsi quòd ad originem propriam attinet, censeatur exterus à Regno, tamen ex origine paterna re vera est Castellanus, iuxta notata a Siluano *cons. 1. n. 91. et* 101. Castellano Cotta *in memoralib. verbo, statuto cauetur in multis ciuitatibus Insubriæ, ad finem.* Ignatio Villar *in silua responso 7. p. 4. n. 11. et* 12. vbi tamen minus cautè loquutus est, non distinguens inter duas filij origines, propriam, & paternam. Succedit ergò doctrina à nobis tradita supra num. 86. vt quoties ex origine propria, & paterna, resultant contrariæ qualitates, vincere, & præponderare debeat qualitas, procedens ex origine paterna, eam quæ procedit ex propria, præsertim cum sit fauorabilis, ex doctrina Anchatani *cons. 37.* quem sequuntur Decius, & alij relati, *d. n. 86.* Ac per consequens iste filius censebitur potius huius Regni originarius, ex origine paterna, quam alienigena ex propria.

106 Respondendum est tamen, prędictam regulam, & doctrinam limitandam esse, cùm lex, vel statutum expresse

requirit ad aliquem effectum qualitatem prouenientem ex origine propria. Tunc enim, si qualitas procedens à propria origine differt à qualitate proueniente à paterna, aut ei repugnat, non potest paterna vincere propriam, sed ab ea vincitur, eique cedit. Dicta autem *l.19.tit.3.lib.1.recop.* expressè requirit ad capacitatem beneficiorum, & officiorum Regni Castellæ naturalitatem filij ex origine propria prouenientem, quare non sufficiet naturalitas procedens ex origine paterna. Quòd addendum est dictis à nobis supra num. 100. Cessante verò lege aut statuto, procedit optimè argumentum, vt filius censeatur originarius loci, ex quo pater originem ducit, & in eo loco debeat admitti ad honores, & munera. Quare cum pater non transfert domicilium extra Regnum, sed ex vna ciuitate, vel diœcesi ad aliam intra hoc Regnum, filius procreatus in nouo domicilio, censendus est originarius loci originis paternæ, & gaudebit priuilegijs, & immunitatibus concessis ciuibus originarijs illius loci, nisi priuilegium, vel statutum aliter disponat. Quam sententiam, quoad hanc posteriorem partem, sequitur Barbosa qui alios refert, vbi supra, *n.96. & sequentibus.*

107 Tertiò infertur, quòd quando pater transfert domicilium de vna ciuitate ad aliam, & post domicilium translatum filius nascitur, non poterit dici originarius loci, in quo pater domicilium habuit, & ex quo domicilium trãstulit. Ratio est, quia ex toto cessat ratio, cur filius possit vocari originarius eius loci. Nam non ideo, quia ibi natus fuerit, cùm alibi natum supponamus, neque quia ibi natus fingatur, ex eo, quòd pater ibi domicilium habebat iuxta *d.l. huiusmodi, § legatum*, & ibi notata, quippè cum iam ponamus domicilium translatum, & non extans. Nõ ergo poterit originem tribuere filio: non entis enim nullę sunt qualitates, aut effectus, *l. eius qui in Prouincia, vers. quoniam tunc, ff. si cert. petat.* Atq; ita concordi omnium Dominorum voto decisum extat apud Rotam Romanam diuersorum *dec.327. nu.1.2. & 6 part.1.*

108 Quartò, ex prædictis annotandum venit, quòd materia istius legis, aut similium statutorum, quibus agitur de admittendis ad beneficia, officia, aut honores aliquibus, ex eo, quòd sint originarij, est ex illis, in quibus nullius detrimentum versatur; vt obseruat præter statim referendos, Paulus Castrensis *in d. §. legatum, nu.3.* ac per consequens ista lex, & statuta benignè, & non rigidè interpretanda sunt, vt probat textus *in l.2.§. item verus, ff. de aqua pluuia arcend.* & ex eo ita docuit Baldus *conf.183. statuto Ciuitatis Veronę num 2. in fin. vol.2.* & eo relato Ias. *in d. l. huiusmodi, 86 §. legatum, num.19. ff. de legat. 1.* dicens, se solitum esse multum allegare istam decisionem consulendo in tali materia. Sequutus est Alciatus *libr.2. responsorum, consil.30. n.14 & sequentibus, & conf.42. ex num.1.* & multis rationibus confirmat, & Menochius eum, & eas, pluresque alios referens, *conf.227. ex nu.1. lib.3.* Rebuffus *de priuileg. scholastic. nu.159. priuilegio 65.*

109 Amplia modo primo, prædictam resolutionem, vt non solùm sint ciues originarij, nati in Ciuitate ipsa patre habente in ea domicilium, sed etiam filij, qui nati fuerint in suburbijs, aut continentibus ciuitatis, aut eius vico, vel comitatu, vt vulgo dicitur, si tamen pater ibi habeat domicilium. Ita probat text. *in l. qui ex vico, 30.* vbi glossa, & Doctores notant. *ff. ad municip. leg. qui in continentibus, 147.* vbi Alciatus, & Rebuffus *ff. de verbor. signific. l. est verum*, iuncta Glossa ibi, *Cod. de incolis, lib.10.* ac per cõsequens isti, vt verè originarij participes erunt honorum & munerũ, Azo, seu Pileus *in summa C. de municip. & origin. lib.10. num.6.* Bart. *in l. si quis, 3. num.1. C. de natural. liber.* Baldus *conf.183. vol.2.* Geminianus *in c.1.§. & quia, nu.5. de vsuris, in 6.* post Glossam ibi, *in verbo. Alienigenas*, Menochius *de præsumpt. lib.6. præsumpt.30. num.13. vers nec refert*, Gomezius de Leon *in sua centuria responsorum, responsio 20. nu.4. & responsio 26. nu.2. & 3.* Ignatius Villar *in silua. responso 7.2 p. per tot.*

110 Amplia secundò, vt non solum origo contrahatur natiuitate propria, & naturali, sed etiam ciuili, videlicet emancipatione, & adoptione, & manumissione. Nam istis actibus contrahitur etiam origo, & sequitur manumissus, & adoptatus originem manumittentis, & adoptantis, *l.1. in princip. l. assumptio, 6.§. Libertini, l. si quis à pluribus, 7. ff. ad munic. & de incol. l. si vt proponis, C. de munic. & orig. lib 10. l. ciues, C. de incolis eod. lib. l.32. tit.2. p.3. vers. la segunda, l.2. tit.24. part.4.* & ibi Gregorius Lopez Hostiensis *in summa de foro comp. n.6. vers. item ratione originis*, Speculator *titul. de compet. Iud. adit.§.1. num.35. vers. quadragesimus primus*, Marianus Socinus *in Rubric. de foro compet. num.3. vers. quarto.* Petrus Gregorius *de Republica lib.4. cap 3. num.22.* Decianus *Tract. crimin. lib.4. c.16. num.21.* Franciscus Marcus *quæst.880. 1. par.*

111 Amplia tertiò, vt non solùm contrahatur origo natiuitate ciuili, sed etiam spiritnali, nàm per baptismum acquiritur origo in loco, in quo quis baptismum suscipit, Ita statuit apud nos, *d l.2. tit.24. par.4. vers. la nouena.* tenet de iure communi Lucas de Penna *in l. ciues, num.3. C. de incolis. lib.10.* Azeuedus *in d.l. 19. num.11. tit.3. lib.1. recopilat.* Gonzalez *in regulam 8. Cancellar. glossa 9.§.1. ex num.106.* Gratianus *disceptation. forensium, cap.75. nu.16. tomo 1.* tametsi dubitauerit Bartolus *in l. 1. num. 8. ff. ad municipalem, & de incolis*, & negauerit Angelus *in d. l. hæres absens, §. si quis tutelam, nu.16. ff. de iudicijs.*

112 Succedit tertia difficultas, vtrum natiuitas, quæ facit ciuem originarium faciat eum plenè originarium quoad omnes originis effectus, tàm fori, quam capacitatis officiorum, honorum, & munerum, & participationis priuilegiorum, & immunitatum, quæ ciuibus conceduntur? In quam inuenio diuersos modos sentiendi Doctorum, Nàm in primis Paulus Castrensis *in d. l. huiusmodi, § legatum. num. 4. ff. de legat.1.* sic distinguit. Vt natiuitas casualis, & fortuita sola sine vllo altero additamẽto faciat ciuem originarium, quoad sortiendum forum in loco originis, & vt ibi possit conueniri originarius: hæc verò non satis sit, vt gaudeat quis priuilegijs loci originis, sed præter natiuitatem necessarium sit, vt etiam subeat onera, & faciat se describi ad munera, quòd si non faciant, non gaudebit priuilegijs originariorum.

113 Antonius Faber *lib.9. C. tit.30. definit.25.* ait, originarium ciuitatis cuiusq; non posse frui priuilegijs loci originis, nisi solitus sit subire ibi munera. Quæ sententia videtur quidem conformis sententiæ Pauli modo relati, sed malè refert pro ea Boerium *decis.13. numer.45.* qui ei nullo modo assentitur.

114 Menochius *de præsumpt. lib.6. præsumpt.30. nu.24. & præsumpt. 42. num. 7.* quam sequitur Barbosa *in d. art. de foro originis, num.115. & 116.* ait, ciuem originarium priuilegijs, & immunitatibus originis non gaudere, nisi in loco originis subeat munera, & cum alijs ciuibus sustineat onera, & simul habeat domicilium. In qua sententia videntur esse alij, quos refert Cæphalus *d. conf.451. ex num. 89. lib.4.* quos nos inferius num.121. cum sequentibus commodiore loco, & proposito referemus.

115 Fundamentum istorum non videtur esse aliud, quam quòd significauit Boerius *d. decis.13. num. 44.* videlicet, quòd qui sentit commodum, & onus sentire debeat, ex regula iuris *in cap. qui sentit, & in cap. rationi congruit, de regul. iur. in 6. Neq; ferendus est is, qui lucrum amplectitur onus autem ei annexum contemnit, l. vni. § pro secundo. C. de caduc. toll.* vt igitur priuilegijs, & immunitatibus gaudeant originarij, participes debent esse munerum, & onerũ.

116 Sed non iure Paulus, & cæteri discesserunt à communi sensu Doctorum, qui simpliciter loquentes in hanc materia dicunt, originem duos effectus parere, iuxta latiùs dicta supra num. 57. videlicet, vt originarius possit conueniri in foro originis, si ibi reperiatur, & in eodem loco sit capax honorum, & munerum, ad eaque vocari possit, nihil aliud requirentes ad hos effectus, quam vt quis sit verè originarius. Quod sonant etiam leges sæpiùs à nobis allegatæ, nempe *l. libertus, §. præscriptio, l. incola, ff. ad municip. l. & qui originem, 3. in principio, ff. de muner. & honor l.1. l. vltima, C. de municip. et orig. lib.10. l. priuilegio, C. de incolis, eod. lib.* cum alijs. Dicendum est igitur, quemcumque ciuem semel legitima natiuitate, quali oportet, & à nobis explicata est, originarium factum, eo ipso, & sortiri forum in loco originis, & esse capacem officiorum

& be-

& beneficiorum, & gaudere priuilegijs, & immunitatibus loci originis, concessis originarijs, sine vllo alio requisito, nisi forte statuto, aut consuetudine aliud caueretur, tunc enim seruandum esset statutum, aut consuetudo; alioqui ex origine legitime contracta omnes originis effectus resultant. Quod in nostro Regno plane confirmatur, *ex d. l. 19. tit. 9. lib. 1. recopilat.* in qua, vt quis in Regno sit capax officiorum, & beneficiorum eius, non aliud requiritur, quam vt sit verè originarius, non præterea vt domicilium in Regno habeat, aut in eo subeat munera, vel onera. Cum igitur origo Regni, & origo ciuitatis à pari procedant, & proportionem habeant inter se, non plus requiri debet, vt quis fruatur effectibus originis in ciuitate priuata, quam vt fruatur effectibus originis in Regno.

117 An vero ciues absentes à loco originis, & in eo domicilium non habentes gaudere debeant priuilegijs, & immunitatibus originis non repugnantibus verbis priuilegiorum, aut statutorum, res fuit inter quatuor egregios Doctores nostri temporis controuersa consulentes de vna, & eadem causa. Cæphalus *dicto consil. 451. et numer. 88. ver. secunda dubitatio est, vsque ad numerum 170. lib. 2.* copiosè, & optimè rem disputauit, defendens partem affirmatiuam, & ad contraria respondens. Pro cuius sententia consuluit etiam Decianus responso 44. volum. 3. Partem tamen negatiuam tuetur in eadem causa Rolandus à Valle consil. 79. volum. 3. & eandem defendit Surdus consil. 313. lib. 3. nimis tamen anceps, & dubius, & ferè nihil firmiter affirmans. Huic negatiuæ parti fauet, & adhæsit Afflictis *dicta decis. 384.* Ego magis Cæphalo, & Deciano essentior contentus nunc eorum relatione, nam ferè nihil addi potest, ad ea, quæ dixerunt; inferius tamen iterum erit eadem quæstio obuia commodiore loco, n. 128. vbi iudicium meum interponam, & magis declarabo.

118 Neque quidquam facit aduersus prædicta fundamentum pro prioribus sententijs adductum. Nam cum possit originarius etiam absens vocari ad munera, & honores in loco originis, vt notauit Boerius *d. decis. 13. nu. 44.* & nos expendimus, supra n. 58. & ad ea compelli, vt diximus, num. 64. neque possit se excusare, quominus ea subeat, per ipsum non stabit quominus vocetur, atque ita succedit regula, vt quoties non stat per aliquem, quominus ex sua parte impleat, quæ implere debet, censeatur impleuisse, ac satisfecisse, ad effectum, vt consequatur eadem commoda, quæ si vere impleuisset, fuisset acquisiturus, *l. qui operas, 41. ff. locati. l. iure ciuili, 24. ff. de condit. et demonst. l. 3. Diuus Seuerus, ff. de varijs, et extraord. col. cou. iu iure ciuili, 122. ff. de reg. iur.* Igitur originarius iste poterit frui commodis, & priuilegijs loci originis, si quidem per ipsum non stat quo minus subeat onera: sibi autem imputent cęteri ciues, si illi absenti munera non iniungunt, & ad ea subeunda non compellunt, vel compelli faciunt.

119 Solum annotandum superest, in nostro Regno esse quamdam aliam originem, & naturalitatem anomalam, & irregularem diuersam ab ea, de qua hucusque egimus: que eum solum habet effectum, vt alienigenæ possint exercere commercium in Regnis Indiarum. Hæc autem naturalitas diuerso modo acquiritur. Nam in regijs rescriptis ordinationum Indiearum statutum est ne exteri à Regno Castellæ commercium exerceant in Regnis Indiarum pesse, aut interpositas personas præter eos, quibus id à Rege concessum. De quo extat regium rescriptum diei vigesimæ septimæ Iulij anni millesimi quingentesimi nonagesimi secundi. Quod statutum fuerat *l. 5. tit. 18. lib. 6. recop.* vbi notauit Azeued. *et in l. 14. n. 50 tit. 3. lib. 1. recop.* & Volano *de commer. lib. 1. c. 1. n. 36.* Regio autem rescripto dato 2. die Octobris 1608. reuocato & obseruari iusso altero rescripto edito 25. die Decembris anni 1616. statutum est vt alienigena possit exercere commercium in Regnis Indiarũ, sudiceturque, originarius, & naturalis horum Regnorum quoad hunc effectum, requiri, vt viginti annis continuis habitauerit in his Regnis Castellæ, vel Regnis Indiarum, & vt spatio decem annorum existis viginti, hauerit domum, & bona immobilia, vtque sit coniugio copulatus cum vxore originaria horum Regnorum. vel saltem filia alienigenæ, & extranei, quæ tamen nata fuerit in his Regnis. Statutum item est, ne possint alienigenæ hoc priuilegio frui, quin ante in Regio supremo Indiarum Consilio declaratum fuerit, eos huius rescripti conditiones seruasse, in eisque hasce qualitates inueniri, & expedite sint in eo literæ naturalitatis, quibus indulgeatur illis negociandi facultas: imponuntur quæ illis aliaquædam grauamina, vt confiscendi inuentarij. Additum vero est regio rescripto expedito die vndecima Octobris anni 1618. nouum grauamen requisitum ad istam naturalitatem acquirendam, videlicet vt bona immobilia, quæ possidere debet decem annis continuis in istis, vel Indiarum Regnis alienigena, qui iudicari velit originarius, & naturalis horum Regnorum ad effectum negotiandi in Indiarum locis, sint pretij quatuor mille ducatorum quæ possideat titulo, & iure hæreditatis, donationis, emptionis, aut alterius contractus onerosi, de quo constet per scripturam publicam authenticam venditionis, aut permutationis perpetuæ, nec sat fuerit id probasse testibus. Quo rescripto, vt obuiam iretur fraudibus hac in re contingentibus exclusæ sunt testium probationes ad probandas hasce qualitates. Exclusæ item sunt possessionem bonorum ad vitam dumtaxat possidentis, vt vsusfructus, vel census vitalitij, declaratumque est bona immobilia possessa ab alienigena, vt conducant ad effectum reddendi eum originarium, quoad commercia exercenda, futura eius conditionis, vt perpetua sint, & vita possidentis non finiantur, sed maneant apud eius hæredes. Idque si præfationem eius rescripti attendas, nam in decisione solum reperitur illud verbum *permutationis perpetuæ.* Est autem similis ista naturalitas naturalitati, quam in Regno Portugalliæ exteri acquirere possunt vt testatur Barbosa *in d. §. proinde, in artic. de foro originis, nu. 72. cum seqq.* Imò, verò, & ex antiquo domicilio attento iure partitarum contrahit domicilliarius quamdam naturalitatis speciem, *l. 2. tit. 24. vers. la decena.* notat. Gregorius ibi *glos. 14.* Auendanus *de exequen. mandat. 1. par. cap. 3. nu. 5. vers. naturalis autem dicitur.* Salcedo *ad practicam Bernardi, c. 54. n. 33.*

201 Reliqua est quarta, & vltima difficultas, vtrum origo amitti possit, & ex consequenti effectus eius omnino, & in vniuersum cessare, & extingui?

In qua prima sententia asserit, originem posse amitti, & eum, qui originarius est, effici alienigenam, & non originarium. In hac conueniunt multi Doctores statim referendi, sed differunt, & nimis variè declarant modum, & formam amissionis originis, & causas, in quibus amittitur Quo fit, vt ista sententia in varias secta, & sententi modos diuidatur.

121 Quidam dicunt, originem amitti quoad forum, munera, & onera, & ex consequenti quoad immunitates, & priuilegia, si originarius transferat suum domicilium extra locum originis, Ita sentit afflictis *decis. 384. ex num. 2.* & ad eum locum Vrsillus *n. 3. & 4.* Cuius sententiam sequitur, & consuetudine vbique, & in Germania feruari testatur Gail *obseruat. practic. lib. 2. obseruat. 36. nu. 6. & 7. & seqq.* Rolandus *consil. 79. n. 31. 32. et 33. vol. 3.* Surdus *consil. 313. n. 60. lib. 3.* Mascardus *de probat. conclus. 1146. varia, & multiplex, n. 22. vol. 3.* Ignatius Villar *in silua, responso 74. par. n. 32. & 34.*

122 Alij dicunt, originem quoad omnes suos effectus amitti si originarius transferat domicilium suum extra Regnum, vel prouinciam: secus si transferat domicilium intra prouinciam, vel Regnum ex vna parte, vel ciuitate Regni, in aliam eiusdem Regni, vel Prouinciæ. Atque ita, vt vtamur exemplo indiuiduali, si Castellanus transferat domicilium suum in Lusitaniam, vel Galliam amittet iura naturalitatis, & non censebitur vlterius Castellanus. Ita sentit Accursius *in l. si in adoptionem, 7. verbo, non mutatur, C. de adoptiou.* quem sequitur Baldus *in Authen. sed omnino, nu. 35. C ne vxor pro marito,* & vtrumque Gregor. Lopez *in l. 5. tit. 24. par. 4. glos. 2. in principio.* Hondedeus *consil. 5. num. 27. & seqq. & numer. 43. & sequentibus, volum. 1.* Azuedus *in l. 19. num. 3 et 4. tit. 3. lib. 1. recopilatio-*

pilationi Salcedo ad practicam Bernardi, c.54. n.36. Ignatius Villar. in silua, respõso 74. par. n.33. qui refert pro hac Paul. Castrens. in d. l. huiusmodi. 86. §. legatum, ff. de leg. 1. apud quem nihil tale inuenies, & Alexan. in additione ad Bartolum in l. assumptio, 6. §. iurisprudentibus, verbo præsumitur habere, ff. ad municip. Qui tamen ibi referens Bald. videtur eius sententiam approbare quoad eam partem, qua sentit originarium non censeri deserere originem, cum transfert domicilium intra prouinciam mutat, eam censeatur deserere, vt Baldus sentit, Alexander non determinat.

123 Alij dicunt, originem posse amitti quoad ea quæ sunt vtilia, & comoda originatio, non verò quoad onera, & incommoda. Ita sentiunt quidam suppresso nomine relati apud Rotam Romanam diuersorum decis. 327. num. 5. & apud Surdum consil. 346. n. 12. lib. 3. Quæ sententia conuenire videtur cum doctrina, quam nos multis Doctoribus pro ea relatis trademus infra nu. 136. Fundamentum autem, quo ista opinio niti posse videtur, tactum est à nobis supra n. 115. & dicitum n. 118.

124 Secunda sententia vera, & à nobis amplectenda, est, originem amitti non posse, siue domicilium transferatur extra locum originis ad aliam partem eiusdem prouinciæ, vel ciuitatem eiusdem Regni siuè extra prouinciam, vel Regnum; vel quouis alio modo velit originarius eximere se ab origine, & quemadmodum partem nos mutare non posse, ita nec patriam. Id probat textus expressus in d. l. assumptio, 6. in principio, ff. ad municip. ibi. Neque recusando quis patriam, ex qua oriundus est, neque mētiendo de ea, quam non habeat, veritatē mutare potest. Quasi diceret, a pari procedunt acquisitio, & amissio patriæ, nam quemadmodum quis patriam acquirere non potest, ita nec amittere; nam propter nostrum affirmare, vel negare, nihil ponitur in rebus, l. ordine, 15. §. ius originis, l. incola, 29. ff. eod. l. 3. in principio, ff. de muner. & honor. l. origine, C. de municip. & orig. libr. 10. Origine propria neminem posse voluntate sua eximi manifestum est, l. vltima, C. eod. tit. l. in adoptionem, la 1. Cod. de adop. quibus conuenit, l. 5. in principio, tit. 24. part. 4. & ibi glossa 1. Id confirmat quoniam sicut iura sanguinis nullo modo diminui possunt, l. iur cognationis, ff. de pact. l. iura sanguinis. ff. de reg. iur. ita etiam neque naturalis origo. Facit. §. sed naturalia. instit. de iur. natur. gent. & ciuil. Est enim ciuis originarius quodammodo hypothecatus patriæ, vt ait Baldus in d. l. in adoptionem, numer. 3. & quod plus est, vt notat Glossa in verbo, oriūdus, in cap. cum nullus, 3. de tempor. ordinat. in 6. dicitur quis ibi domicilium retinere, vbi oriundus est, l. Senatores, 11. ff. de Senator. Potuisset Glossa addere, etiam si re vera mutet domicilium, quia mutatio in originario domicilium addit, non adimit, quòd eadem lege planè probatur, & d. l. in adoptionem, & notat Alexand. in l. cum quædam, numer. 5. ff. de iurisditione omnium Iudicum. Quo fit, vt quisque ibi habere domicilium præsumatur, vnde originem ducit nisi probetur translatum, vt docet Baldus in l. & in priuatorum, 4. nu. 13. vers. pone in instrumento, Cod. si à non compet. Iudice. & Gregorius Lopez tit. 20. in summa, p. 2. Quæ præsumptio eo vsque procedit, vt si quis reperiatur alicubi occisus, præsumatur inde esse originarius, si non constat esse aliunde, vt notarunt Angelus in l. si cum exceptione. 14. §. in hac actione, nu. 3. ff. quod met causa, Augustinus Ariminens. ad Angelum de maleficijs verbo, hæc est quædam inquisitio, num. 90. & verbo, de Bononia, num. 3. Felynus in capit. quoniam, 14. nu. 3. de offic. ordin. Menoch. de præsumpt. lib. 6. præsumpt. 30. nu. 27. Ioannes Bota consil. 18. ex num. 7. Scipio Rouitus Collega noster post hæc scripta visus in pragmat. 1. n. 9. in fin. de immunit. Neapolit. Et vbicumque etiam quis habitat, censetur originarius, nisi probetur contrarium. Notat Cauallos in specul. pract. quæst. 458. ex num. 8. Alciatus de præsumpt. regula 2. præsumpt. 15. Menoch. vbi supra, ex num. 24. Capiblancus in pragmat. 8. par. 1. nu. 230. & 231. de Baron.

125 Hanc sententiam, originem nempe amitti non posse, vt iure manifestam sequuti sunt Bart. in d. l. assumptio, in principio. Albericus in d. l. incola. Bald. in Rubrica, n. 1. in fine, Cod. si à non compet. Iudice. Angelus in d. l. hæres absens, §. si quis tutelam, num. 13. & 16. ff. de iudicijs. Alex. in l. cum quædam, 19. in principio, num 5. ff. de iurisdict. omn. Iud. Paulus, ibi, num. 6. Decius num. 5. Ias. in l. si arrogator, numer. 44. in fine, ff. de adoption. Ioannes de Platea in d. l. origine, num. 1. & in d. l. vltima, C. de municip. & orig. lib. 10. & vtrobique Iacobus Rebuffus, & Lucas de Penna, Marianus Socinus in cap. licet ratione, vltimo, num. 52. qui latè, & eleganter loquitur, de foro compet. Decian. tractat. crimin. lib. 4. cap 16. num. 19. in fine Bossius tit. de foro compet. numer. 34. Boerius decis. 13. num. 3. 4. & 5. num. 12. & 13. Menoch. de præsumpt. lib. 6. de præsumpt. 30. num. 32. Sanchez de matrimonio, lib. 3. disputat. 23. num. 4. Barbosa in d. l. hæres absens, §. proinde, in art. de foro delicti, numero 24. & in art. de foro originis, ex numer. 5. numer. 26. num. 41. num. 87. num. 102. & 103. & seqq. Oldradus consil. 169. n. 1. & 2. Ancharanus consil. 37. n. 7. Alexand. consil. 34. n. 3. & 4. lib. 6. Cephalus consil. 451. nu. 109. & 125. cum seqq. Bertazzolus consil. ciuil. 56. num. 14. cum seqq. qui copiosè allegat, Surdus cons. 346. numer. 11. 12. & seqq. lib. 3. qui multos etiam pro hac sententia congessit, & decis. 330. nu. 4. & 5.

126 Neque satisfacit textibus expressis hanc sententiam confirmantibus Afflictis d. decis. 384. num. 9. dum ait, priuilegium originis ideo vocari immutabile, quia non potest mutari, nisi deseratur. Quem ad eum locum sequitur Vrsillus nu. 4. Est enim solutio prorsus ridicula, & docto viro indigna. Nam si ita licet respondere, cur non etiam dicatur domicilium esse immutabile, quòd nisi transferatur, & deseratur, mutari non potest? Et omnia quæcumque mutari possunt, eo modo sunt immutabilia, videlicet nisi mutentur, & homo erit immortalis, quia non potest mori, nisi moriatur, quæ omnia risu digna sunt. Igitur quod desertione mutatur, & deseri potest, mutabile planè, est, & immutabile dici non potest. Cur enim Doctores comparassent ius patriæ cum iure patris, & consanguinitatis, nisi quemadmodum consanguinitas non pendet à voluntate nostra, ita neque ius originis? Nisi velit etiam Afflictis consanguinitatem ideo dici immutabilem, quia quisque permanet consanguineus, quousque vult consanguineus esse: sed si vel consanguinitatem neget, vel ei abrenunciet amplius consanguineus non erit. Neque est cur tàm amplis verbis exageret nobis auctoritatem Glossæ, nàm illa, quam pro se refert num. 2. & quam extollit nu. 3. vix affirmat vnam inter multas sententias, & illam, quam Afflictis sequitur tandem in fine reprobat. Vastanus verò auctoritas quanta sit, iudicet quiuis imperturbatus Iudex, ex textu in l. qui falsò, 16. ff. de testibus.

127 Est igitur statuenda regula secundum hanc sententiā originem mutari non posse, & ex consequenti effectus eius esse immutabiles. Sunt verò præcipui, quos superius enumerauimus num. 57. 63. & 64. vt originarius possit conueniri in loco originis, propriæ, paternæ, aut auitæ, si ibi inueniatur, & in ijsdem locis vocari ad honores, & munera etiam inuitus. Quos effectus parit origo de iure communi, Cæterum an originarius gaudeat priuilegijs, & immunitatibus loci originis longè aliam habet considerationem. Pendet enim ea duobus principijs, quæ attentè oportet inspicere quoties ea quæstio venerit in disputationem, quæ omni dispositioni communia sunt, videlicet voluntate, & potentia disponentis, sine quibus nihil fit, & quorum vtriusque, vel alterius defectu omnis actus reddetur inutilis, si quis vel quod potest nolit, vel quod vult adimplere nequeat, l. multum interest, C. si quis alteri, vel sibi, l. siue emancipatis, C. de donat. l. in ambiguo, 3. ff. de rebus dubiis, cap. cùm super Abbatia, 23. de officio, & potest. Iud. deleg. Baldus cons. 325. Rex Romanorum, nu. 2. vol. 1. Hyppolitus de Marsil. singulari 262. quod posuit Molina de primogen. lib. 2. cap. 2. nu. 11. vers. prima, in fin. & lib. 1. cap. 24. num. 24. Castillo lib. 2. quotid. controuers. cap. 26. n. 4. Surdus decis. 62. num. 19. & decis. 93. num. 24. Tuscus litera A. conclus. 127. & litera B. conclus. 133. tomo 1.

128 In primis igitur ad percipiendam voluntatem concedentis

dendis priuilegia, vel immunitates, inspicienda sunt verba statuti, vel priuilegij, nàm ex illis colligitur mens, & voluntas statuentis, indulgentis priuilegium; quod indicauit Vlpianus *in l. rescripto, 6. §. fin. de muner. & honor.* Attendendum est itaque, an priuilegium, vel statutum loquatur simpliciter de originario, nam tùnc eum comprehendet, siue moret domicilium originis, intra vel extra Regnum, semper enim permanet originarius, & verbis statuti, vel priuilegij comprehenditur. Quòd si priuilegium indultum sit (quod sæpius solet contingere) originarijs ciuibus, & habitatoribus, vel ea mente, & fine concessum, vt ciuitates, vel loca habitentur, & incolantur, quemadmodum concessa sunt priuilegia locorum Regni Granatensis, quæ tempore, quo priuilegia indulta sunt, erant deserta, cuius modi item sunt priuilegia concessa ciuibus castellorum limitaneorum Regni, & ciuitatibus limotrophis, quas habitari multum interest Reipublicæ, vt eiusmodi priuilegijs ciuis frui possit, necessaria erit habitatio in loco originis, & translatio domicilij erit causa, cur amittantur priuilegia, quæ magis loco, quàm personæ videntur indulta. Non quidem quia ciuis mutatione domicilij originem amittat, sed quia originarius ex mente, vel verbis priuilegij non comprehenditur, nisi simul sit habitator. Similis fuit casus, in quo diximus consuluisse Rolandum *d. cons. 79. vol. 3.* & Surdum *d. cons. 313. lib. 3.* relatos supra n. 117. nam statutum quoddam, vel sententia arbitraria concedebat immunitatem ciuibus, & habitatoribus: eo autem casu non est mirum censuisse eos, amitti immunitatem ab originatijs aliò domicilium transferentibus.

Secundum item caput (quod hac in re video minus expensum a Doctoribus, quam oporteret, cùm tamen sit præcipuum) est, quod pertinet ad potentiam statuentis, vel indulgentis priuilegium, vel immunitatem extra locum illum, in quo statutum, vel priuilegium viget. Nam si immunitas pendet à statuto ciuitatis, extra territorium vires non habet, iuxta Doctrinam communem Doctorum *in l. extra territorium, vltima, ff. de iurisd. omn. Iudic. & c. 2. de constitut. in 6.* quam ex multis tradit Tuscus *litera S. ex conclus. 542. ad 546.* Caualcanus *decis. 2. num. 7. & 13. par. 1.* Nam cùm paria sint, & à pari procedant foro subijci, & statutis ligari, Decius *in d. l. vltima, numer. 1. & cons. 283. num.* Alex. *cons. 210. num. 2. lib. 2. & cons. 10. num. 8. lib. 6.* Alciatus *cons. 30. ex numer. 2. lib. 2.* Crauetta *cons. 441. num. 4. par. 3.* Gozadinus *cons. 49. numer. 13.* Surdus *cons. 343. num. 33. lib. 3.* Boerius *decis. 13. numer. 14.* Thesaurus *decis. 123. num. 11.* Gail *obseruat. lib. 2. obseruat. 35. num. 6.* Mascardus *de generali interpret. statutor conclus. 6. num. 176.* Tuscus *litera F. conclus. 444.* Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 2. effectu, numero 1.* & extra territorium, territorij iurisdictio se non extendat, non se extendent quoque statutorum vires. Quare originarius extra locum originis habitans non gaudebit immunitate statuti originis, non quidem, quia originem amiserit, aut originarius esse desierit, sed quia statutum originis vires suas non porrigit ad locum domicilij eius originis, & ibi neque ligat, neque seruatur. Considerat Barbosa *in d. art. de foro originis, numer. 109.* traditque ex multis Tuscus *litera S. d. conclus. 542. 543. vsque ad 546.* Priuilegio autem concesso originario a Principe gaudebit quidem vbicunque originarius domicilium habuerit dummodò illud habeat intra Regnum eius Principis, qui priuilegiũ concessit: verùm si domicilium in aliam prouinciam, vel Regnum si translatum, subditum alteri Principi; priuilegio non gaudebit; non quidem ex eo, quod originem amiserit, ita domicilium transferens, sed ex eo, quod priuilegium extra Regnum Principis concedentis vires suas non extendit, iuxta ea quæ notauit Lapus *allegatio 91. n. 8.* Ponamus Hispanum originarium Baecensem, vel Vbetensem immunem esse à gabellis, vel vectigalibus ex priuilegio Regnum Hispaniæ, & trãsferre domicilium suum in Galliam; aut Romam, iste non erit in illis Regnis immunis à gabellis, & vectigalibus. Quoniam priuilegium Regis Hispaniæ non seruatur extra Regnum Regis Hispani, nec diffudit vim suam in Galliam, aut Romam. Quemadmodum Hispaniæ non seruarentur priuilegia Regis Galliarum, aut Romani Pontificis, quoad temporalia, aut Imperatoris, cùm Regnum Hispaniarum non subsit Imperio, iuxta Glossam celebrem *in cap. Adrianus verbo, per singular, 63. distinct.* notant Panormitanus *in cap. per venerabilem, num. 37. qui filii sint legitimis.* Felynus *in cap. cum non liceat, num. 10. de prescript.* Ias. *in l. cunctos populos, nu. 11. C. de summa Trinit. et Fid. Cathol.* Afflictis *§. in glossa 1. num. 1. de pace iuram. firman.* Lancellottos Conradus *in templo omn. Iud. lib. 1. c. 2. §. 3. num. 14. & seqq.* Belluga *in speculo Principum, Rubrica 6. num. 3.* & ad eum locum Camillus Borrellus *litera C. & in Rubrica 14. §. veniamus, num. 25.* idem Camillus Borrellus *de Regis Catholici præstantia, cap 47.* vbi latè Marta *de iurisd. 1. p. cap. 21. nu. 13. & c. 26. num. 68. cum seqq.* Baldus *de præscription. 2. p. 5. par. princip. q. 2. num. 5.* Gregor. Lopez *in l. 17. tit. 23. part. 3. glossa 3.* Couarr. *in regula peccatum, 2. par. §. 9. n. 9.* Salon de Pace *in præmio legum Tauri, num. 32.* Auendanus *de exequendis mand. 1. par. cap. 1. n. 7.* Auiles *in præmio capitum prætorum, glossa 1. num. 13.* Palladorius *lib. 1. rerum quotid. cap. 3. in principio, num. 12.* Tuscus *litera R. conclus. 345. tomo 7.* Ioannes Garcia *de nobilitate, glossa 13. §. 2. num. 15.* Bouadilla *lib 2. polit. cap. 16. n. 67. & lib. 3. c. 2. n. 4.* Mariana *lib. 9. historiæ Hispanæ c. 5. cum plurimis omissis.*

129 Ad eum casum dumtaxat posset esse magni effectus inquirere, & examinare an origo ex translatio domicilij amittatur, qui frequenter contingere solet; videlicet si originarius, qui transtulit semel domicilium extra Regnum reuerteretur, nam tunc dubitari poterit, an sit capax honorum, & munerum Regni. Et pendebit quæstio ex eo an originem amiserit, nam origo semel amissa recuperari non posse videtur, nisi ex priuilegio quomodo denuò acquiri solet ab exteris. Quod si non fuit amissa nihil oberit, quominus ad Regnum reuertens ad honores, & munera admittatur. Nisi quis velit amitti quidem originem ex sola domicilij translatione, verùm facilè etiam recuperari domicilij reductione, vt per quas causas res resoluitur per easdem renascatur, *cap. 1. de reg. iur.* verùm hæc omnia sine fundamento asseruntur, vt prædictum est.

130 Ex hac regula sic explicata infertur originarium cuiusque Regni, & Prouinciæ, etiam si mutet domicilium in aliud Regnum ratione originis manere subditum Regi patriæ suæ Domino, & has secum originis portare reliquias. Et ideo si eum Regem offendat Maiestatem eius lædens rebellans, vel sollicitans milites, vel tumultum concitans, vel quouis alio modo machinatus aduersus ipsum ex is, quos refert, *l. 1. & 3. ff. ad leg. Iul. Maiest. & l. quisquis, Cod. eod. tit.* & Baiardus ad Iulium Clarum *lib. 5. sent. §. læsæ Maiestatis, n. 2.* qui enumerat 45. modos, quibus in id crimen inciditur desumens tacito nomine ab Afflictis *in tit. quæ sint regalia, verbo, & bona committentium crimen læsæ Maiestatis, ex num. 36.* & Narbona post hæc scripta æditus *in l. 20. tit. 1. lib 4. recopilat. glossa 7. ex num. 4.* incurrere crimen læsæ Maiestatis. Ita videtur præsupponere text. *in clem. Pastoralis. §. quod si punitio, vers. Rursus non est, ibi, ac originem inde trahens de re iudicata.* apud nos docet expressius textus *in l. 26. tit. 13. p. 2. vers. ca la lealtad de España.* Quæ item probat (quod mirabile est) esse ius originarijs Hispanis peculiare, non solùm vt non possint aduersus suum Hispanum Regem bellum gerere, cum ab hoc Regno domicilium transtulerint, sed etiam, vt teneantur, si Rex, cui ratione domicilij fuerint subditi, bellum gerat cum Rege Hispaniæ, vel eius exercitu, prælio ipso imminente deserere Regem domicilij, cuius actu vasalli fuerint, & transfugere ad exercitum Regis Hispaniæ, eiusque vexillum sequi. Res notatu digna, & cuius contrarium quiuis responderet. Prædictam autem sententiam probat Bossius, *tit. de crimine læsæ Maiestatis, ex nu. 95.* Iulius Clarus *lib. 5. sent. §. læsæ Maiestatis crimen, num. 6.* Gregor. Lopez *in l. 5. tit. 24. par. 4. glossa 2. in fin.* Decianus *tract. crim. lib. 7. c. 8. n. 7. ad fin. & cap. 32. num. 40.* Farinac. *in praxi crim. quæst. 112. inspect. 8. numer. 258.* Barbos. *in d. art. de foro origin. num. 7.* Quæ etiam

illatio egregiè confirmat propositam conclusionem, & regulam, scilicet originem translatione domicilii non amitti.

131 Regula tamen ista, quod origo sit immutabilis, & amitti non possit, suas habet limitationes. Nàm cùm originis constitutio sit quidem iuxta naturam, sed non à natura, imò verè à iure ciuili, idem ius potest eam tollere, & mutare eius effectus, qui eam statuit, & eos attribuit. Cum verò origo sit neaus quidam, & affinitas inter originarium, & patriam, patremque patriæ, videlicet Principem, cui patria subdita est, quo inter se coniunguntur, & colligātur, ea causa legitima potest dissolui nodus iste, siue consideres personam originarij, siue personam Principis, quorum vterque potest huic dissolutioni causam dare, siue Rempublicam ipsam, & ciuitatem, aut municipium, vnde quis originem ducit, vt considerat, *l.* 5. *tit.* 24. *p.* 4. & nos statim subijciemus. Primo, itaque limitanda est dicta regula, *ex d. l.* 5. si vasallus causam det dissolutioni istius neaus, qui ea origine resultat, cùm vassallus originarius proditor est patriæ, vel Regis, cui patria subdita est, nam tunc ipso facto amittit originem, & naturalitatem Regni, & quoad omnia iudicandus est tanquàm exterus, & alienigena. Ita statuit, *d. l.* 5. *vers. e esto seria*, & ibi explicat Gregor. Lopez. *glos.* 3.

132 Amplia primò, dictam limitationem ea dicta *glossa* 3. vt propter minora delicta amittere possit quis in pœnam, originem, quoad eum effectum, vt in loco originis non possit ad dignitates, & honores promoueri. Nàm si quis à Senatu propter turpitudinem remoueatur, amittit propriam originem, *l. filys*, 22. §. *Senator, ff. ad municip.* vbi Bart. & Albericus sequuti Dynum, inferunt ex eo textu, quod si Abbas factus Episcopus remoueatur ab Episcopatu propter turpitudinem, non recuperat Abbatiam, nisi specialiter impetret. Eos sequutus est Ioannes de Platea *in l. origine, num.* 2. *C. de municip. & orig.* & ante eos Azo, seu Pilcus *in summa, num.* 12. *C eod. tit lib.* 10. Rectè tamen sublimitauit ampliationem istam Gregor. Lopez vbi supra, vt eo casu non amittatur origo, & naturalitas totius Regni, sed patriæ dumtaxat.

133 Amplia secundò, prædictam limitationem, vt possit etiam imponi pœna amissionis originis, & naturalitatis, propter inobedientiam, & contumaciam circa præcepta regia. Vt re vera imponitur *d. l.* 21. *l.* 25. *tit.* 3. *lib.* 1. *recop. l.* 5. *tit.* 6. *eod. lib. l.* 4. *tit.* 1. *lib.* 4. *recop.* notat pereira *de manu regia*, 2. *p. c.* 59. *cum seqq.* Auendanus *de exeq. mand.* 2. *p. c.* 6. *n.* 12. Bouadilla *lib.* 2. *polit. c.* 18. *nu.* 62. Salcedo *ad pract. Bernardi, c.* 102. *violentiæque illatores, lit. A. vers. quæ sanè*, & frequenter in prouisionibus, quæ expediuntur contra Iudices Ecclesiasticos in causis deuolutis ad regia Tribunalia ratione violentiæ illatæ subditis, quod in Hispania receptissimum est iuxta *l.* 2. *tit.* 6. *li.* 1. *re. l.* 36. 37. 38. 39. 80. *tit.* 5. *lib.* 2. *recop.* imponitur illis pœna amissionis naturalitatis, seu, temporalitatum, (quas vocant) nisi obediant, & exequantur ea, quæ à regijs supremis Tribunalibus eis iniunguntur, vt notat Couarr. *pract. c.* 35. *n.* 3 *vers. aduersus*, & Ceuallos *tract. de cognitione per viam violentiæ*, 1. *p. glos.* 16. *n.* 9. & 10.

134 Limita secundò, dictam regulam principalem, si originarius ex iusta causa vellet expresse renunciare origini, & ab ea se eximere, quod hispano iure, & vocabulo dicitur *desnaturarse, o desnaturalizarse*. Tunc enim omninò amittet originem, & manebit quasi alienigena per omnia. Id autem facere potest in tribus casibus relatis *in d. l.* 5. *tit.* 24. *p.* 4. Primò, si Rex iniustè insidiaretur vitæ vasalli sui originarij, eumq; vellet vita priuare aduersus iura, & contra iustitiam, vt probatur *in c.* 1. §. *porro, quæ fuit prima causa beneficij amit.* præsupposito ad inductionē, quod ex ijsdem causis, ex quibus vassallus amittit feudum, amittit dominus ius vasallagij erga vasallū, vt *in c.* 1. *qualiter dominus propriet. feudi priuetur.* Marta *de iurisd.* 4. *p. cent.* 2. *casu* 187 Secundò, si Rex cum vxore vasalli committat adulterium, hacq; iniuria vasallum afficiat, & eum dehonestet. *c.* 1. §. 1. *quib. mod. feud. amit.* Crederemq; extendendā esse istam conclusionem ad casum, quo Rex filiæ vasalli, vel nurui, aut sorori in domo viuenti se immisceret, quo vassallus similiter feudum amitteret, *ex c.* 1. §. *rursus, quæ fuit prim. caus. benef. amit.* In quo tamen deliberādum esset, tùm quia ista extensio à lege patriæ prætermissa est: tùm quoniam docente Arist. *lib.* 5. *de morib. c.* 8. iustum non semper est idem, quod contra passum, neq; sequimur sententiam Pythagoreorum, & ius Radamanthi.

Si quis quod fecit patiatur, ius erit equum, scimus enim non eandem pœnam imponendam Principi iniuriam inferenti suo vasallo, quam vassallo Principem offendenti, notat Afflict. *dec.* 265. *n.* 30. Tertiò, si Rex vasalli bona iniustè auferret, & nollet ei administrare iustitiam, per se, aut suos Iudices. Neq; mirùm id videri debet, siquidem cùm Rex negligit facere iustitiam, vel perperam iudicatum emmendare, Regnum dicitur vacare de facto, & de iure, *c. ex transmissa*, 6. *c. licet ex suscepto*, 10. *c. ex tenore*, 11. *de foro comp.* ex quibus id tradit Andræas de Isernia *in c. Imperialem*, §. *preterea si inter duos, num.* 82. *de probib. feud. alien.* per Feder. conducunt ibi tradita à Baldo *nu.* 2. Mattheo de Afflictis *n.* 12. & 13. sequitur Gregor. Lopez *in d. l.* 5. *glos.* 7. & Rex negligens iustitiam facere, potest Regno, vel eius administratione priuari, vt colligitur *ex c. grandi, cum glos. ibi, verbo, regis de supplenda neglig. Prælat. in* 6. & ex eo id intulit Ias. *in l. eum, qui*, 3. *n.* 4 *C. de procurat.* Lancellotus Conradus *in templo omn. Iud. lib.* 1. *c.* 2. §. 1. *q.* 1. *nu.* 14. Bouadilla *lib.* 5. *polit. c.* 1. *num.* 153 & 196. & Rege negligente expedire, quæ ad eius officium pertinent, deoluitur potestas ad populum à quo in eum deriuata est, §. *sed & quod Principi, inst. de iure natural. gent. & ciuil. l.* 2. §. *nouissimè, ff. de orig. iur. l.* 1. *ff. de const. Princ.* vt contingit in simili, *in c.* 2. *de concess. præbend. & in l.* 8. *l.* 9. & *l.* 10. *tit.* 16. *p.* 1. vt in pulchris casibus, & notatu dignis obseruarunt Bald. *in l. non ambigitur*, 8. *ex n.* 5 *ff. de l. & in Auth. statuimus, n.* 2. *C. de Episc. & Cler. & in c* 1. *n.* 10. *de alleodijs, in vsib feu. & in c.* 1. *in* 2. *lect. n.* 9. *de indic.* Andræas de Isern. *in d c. Imperialem, n.* 81. *et* 82. *de prohibita feudi alien. per Feder.* Nauarrus *in c nouit*, 3. *notab. n.* 99. & *seqq.* & 114. *cum seqq. de iudic.* Couarr. *pract. c.* 4. *nu.* 3. Molina *inst. tract.* 2. *disp.* 23. §. *cum potestate regia*, & §. *concessa vero alicui*, & *tract.* 5. *disp.* 3. *n.* 1. Suarez *contra errores Anglicanos, lib.* 3. *c.* 3. *n.* 3. & *lib.* 6. *c.* 4. *n.* 15. quibus planè fauet Glos. cum apostilla marginali ibi, in c. vltimo 23. q. 3. Et quod magis est Deus optimus maximus, ad quem mortalium cura, & eorum summa gubernatio tanquam ad supremum Regem Regum pertinet, solet Regna transferre à gente in gentem propter iniustitias, & iniurias, & contumelias, & diuersos dolos, Ecclesia. 10. n. 8. Baruch. 4. n. 51. Scire enim oportet Reges, non amitti Regna ob inopiam, auri, & argenti, quod eleganter indicat Plato lib. 36. epist. 1. in fin. sed ob copiam iniuriarum, & penuriam iustitiæ.

235 Limita, tertio, predictam regulam, si quis patriam periclitantem deseruit, & pro viribus non iuuauerit, nam eo casu amittit originem, & iura originarij. Intellige tu ex patria, quam deseruit, non ex toto Regno. Ita tenet Baldus per illum textum *in l.* 2. *num.* 4. *C. de infantibus expositis*, Ias. *in l.* 1. §. *huius studij, num.* 15. *ff. de inst. & iure*, Boet. *decis.* 260. *num.* 34 *Petrus Gerardus singul.* 2. *num.* 10. *Cæphalus d. cons.* 451. *nu.* 146. & *seqq. lib.* 4. Barbosa *in d. l. hæres absens*, §. *proinde, in art. de foro originis, nu.* 103. Galluppus *in praxi S. C. par.* 2. *cap.* 7. *num.* 67. Surdus *cons.* 437. *num.* 11. *lib.* 3. Et hæc limitatio malè intellecta, & cauillationibus adulterata fuit præcipua occasio erroris, in quam lapsi sunt Doctores, quos retulimus pro sententia propria in hac difficultate, num. 120. & sequentibus, curque eius sectatores à veritate, magisque communi sententia discesserint, existimantes, eum patriam deserere, qui in alteram ciuitatem, vel Regnum domicilium transferi, vt planè docuit Afflictis *dicta decis.* 384. *num.* 13. & alij, qui sententiam suam auctoritate Baldi nunc relati confirmatur, quem tamen malè in suam sententiam trahere conantur alienissimum ab ea, eamque illi falsò imponunt.

136 Limita quarto, si ciuitas originis terremotu, aut ex mare periret, aut igne de Cœlo missu, vt Sodoma, & Gomorrā. Genesis 19. aut ab hostibus exparetur, aut de-

strucre-

strueretur, vt Troya: vel passa esset aratrum, vt Carthago, & Briaa, & Bononia (quæ antea vocabatur Thessalonia, *cap. cum apud Thesalonicam, 69. vndecima, q. 3.*) vel quia ciuitas aliquo casu fieret inhabitabilis, & ideo omnes habitatores ab ea recederent, vt contigisse Myuntiorum vrbi in Ionia, & Ataruensium ciuitati desolatis inguente culiculum ingenti copia, qua ciues relicti vrbibus patrijsque sedibus, aliò migrare coactos esse, author est Nicolaus Leonicius *lib. 2. de varia historia, c. 71.* & varias ciuitates cattium passas, & desertas, deletasque à diuersis animalibus, scribit Plinius *de naturali historia, lib. 8. c. 29.* Nam his omnibus casibus originarij originem, & eius iura amitterent. Hanc limitationem tradit Glossa *in l. eius, qui, 27. §. Celsus. Verbo, domicilio, ff. ad municip.* Quam sequuntur Bart. *ibi, ex num. 1.* Marianus Socinus *in capit. licet ratione, vltimo, nu. 52. col. 3. de foro comp.* Probant ea textu *in l. si vsufructus, 21.* vbi etiam notant Glossa *ff. quib. mod. vsufructus. amit. & ex l. cum loca, 36. ff. de relig. & sumpt. funerum*, Confirmaturque ea traditis ab Erasmo Cochier *tract. de iurisdict. in exemptos. par. 3. q. 29. ex n. 1.* Ratio autem huius limitationis philosofica est, quoniã ius originis est relatio originarij ad patriam. Omnis autem relatio duo extrema requir: quolibet autem pereunte perit. Atque ita, quemadmodum perit originis ius pereunte originatio, ita amittitur pereunte patria.

137 Limita quinto, si quis sponte sua velit expresse renunciare suæ origini, & iuribus eius. Nam tunc amittet originem, quoad ea omnia, quæ sunt commoda, & fauorabilia; non verò quoad munera, & onera: & renuntiatio ista habebit effectum in præiudicium originarij, non tamen in præiudicium patriæ Ratio est, quia quilibet potest fauori suo renunciare, *l. si quis in, conscribendo, penultima, C. de pact. l. si Iudex, ff. de minor. l. inuito, 70. ff. de reg. iur.* Glossa notatu digna *in leg. pactum, verbo, licet. ff. de pact.* Verùm alteri per alterum iniqua conditio inferri non potest, *l. non debet alteri. 75. ff. de reg. iur.* Tuscus *litera A. conclus. 313.* Atque ita voluntas originarij originem volentis patriæ non præiudicat, *d. l. assumptio, 6. in princip. ff. ad municip. & de incol. l. origine, C. de municip. & orig.* Quam limitationem tradunt Bart. *in l. priuilegio, 27. C. de Decurion. lib. 10.* & ibi Ioannes de Platea *ante num. 1.* Alex. *ad Bart. in l. eius qui, 27. §. Celsus, verbo, casmate peryt, ff. ad municip.* Bossius *tit. de crimine læsa Maiestat. nu. 94.* Gregor. Lopez *in d. l. 5. tit. 24. par. 4. glossa 2. ad fin.* Barbosa *in d. art. de foro originis, n. 34. 101. 103. seqq. & 108.*

138 Dixi, *velit, expressè renunciare*, quoniã si renunciatio non sit expressa, non facilè iudicandum, est renunciatum esse iuri originis, nisi actus, ex quo renunciatio illa colligitur, manifestè arguat renunciationem. Quod omnibus renunciationibus generale est. Renunciatio enim stricti iuris est, & in ea non veniunt, nisi quæ exprimuntur, aut quæ necessariam connexionem habent cum expressis vt rectè notat cum multis Francus *conf. 197. n. 16. & 17. lib. 3.* Surdus *decis. 33. num. 9. & 10.* Nouarius *de elect. fori. q. 13. sect. 1.* Et nemo præsumendus est iuribus suis renunciare *ex l. cum de indebito, ff. de probation.* Ias. *in l. 2. n. 124. C. de iur. emphit.* Gregor. Lopez *in l. 13. tit. 11. par. 5. glossa 6.* Ionnes Lupus *in Rubrica de donat. inter, §. 6. n. 10. 11. & seqq.* Paz *in praxi, 1. tomo, 4. par. c. 3. nu. 31. circa fin.* Mascardus *de probat. conclus. 1270. renunciatio cum sit*, vbi latè, *vol. 3.* Menoch. *de præsumpt. lib. 6. præsumpt. 41. n. 1. & seqq.* Alioquin translatio domicilij in aliam ciuitatem, Regnum, vel prouinciam, non arguit renunciationem iuris originis, vt hactenus diximus & probat textus *in l. 3. ff. de muner & honor. & l. Senatores, penultima, ff. de Senator.* & rectè animaduertit Barbosa *vbi supra, nu. 107.* Domicilium enim nouum additur potius domicilio originis, quam illud adimatur, *d. l. Senatores, & l. in adoptionem, la. 1. C. de adoptin.* & significat. Albericus *in d. l. eius, qui, §. Celsus, alias l. si quis instructus, 27. n. 8. ff. ad municip.* Cùm vero fieret actus directè contrarius iuri, & priuilegio originis, in eo tamen in particulari casu præiudicaret sibi originarius, *vt in l. priuilegio, 27. C. de Decurion. lib. 10.* & ibi notat Ioannes de Platea *ante n. 1.* argum. *l. voluntarie, C. de excusat. tuto.* Quæ rectè confirmantur ex traditis à Panormitano *conf. 62. n. 16. 17. & 18. in principio, 2. par. & Menochio vbi supr. n. 3. & seqq. Deciano conf. 21. n. 76. vol. 1.*

139 Limita sexto, vt per matrimonium à muliere contractum ipsa originem amittat. Quod an, & quatenus verum sit, & quomodo intelligendum, diximus supra num. 65. & 66.

140 Limita septimo, vt per adoptionem senatoriæ dignitatis amittatur origo, quoad onera, non vero quoad honores vt notauimus supra n. 58.

141 Pro coronide adijcienda est quæstio, an origo semel amissa ijs modis, quibus eam amitti diximus, possit iterum recuperari? Et Barbosa in d. artic. de foro originis, nu. 85. & 86. iuxta forum Aragoniæ, & Constitutiones Portugalliæ, quas refert, iemit filiosnatos extra ea Regna procreatos a patribus originarijs eorum, Regnorum, postquam in alias prouincias transtulerant domicilia, posse recuperare originem, quam mutatio domicilij paterni eis ademit, si patres eorum reuertantur ad ea Regna, & sua domicilia reducant. Pro quibus facit, quod res de facili reddit ad suam naturam, l. si vnus, §. quod, & in specie, ff. de pact. facit textus melior de iure, *in l. filio, quem pater, 23. in principio, ff. de liber. & posthum. ibi, quod non translatus, se redditus videretur.* Item, quod res facilius perficitur, quam de nouo producitur, quemadmodum facilius conseruatur *l. patre furioso, ff. de his, qui sunt sui, vel alien. iur.* Iste autem filius si respicias paternam originem, est originarius Tarraconensis, vel Lusitanus. Ergo tametsi exteros sit, & alienigena respectu originis propriæ, faciliùs debet recuperare partem, vt sic dicam, originis, quæ illi deest, vt sit integrè originarius, quam si ea integrò originem vellet acquirere. Ea ita se habent in istis Prouincijs.

142 In Regno autem Castellæ, qui semel originem amisit, factus originarius extranei Regni ex origine propria, ea recuperare non potest. Neque est lex, aut constitutio aliqua, quæ hoc ei beneficium indulgeat tametsi animus ei desit, vt fiat huius Regni originarius; cùm ex origine paterna sit Castellanus, quam si esset ex patre extero. Quare siue quis nascatur ex patre Castellano post mutatum extra Castellæ Regnum domicilium, quo casu ex origine propria factus est extraneus, & alienigena, quamuis ea paterna origine Castellanus maneat, siue qui re vera erat originarius nostri Regni originem amiserit, aut sua culpa, aut ex renunciatione facta ex causis, quas retulimus (amiserit, in quam ex toto, & integrè, non secundum quid, & quoad quosdam solum effectus, vt nonnunquam diximus contingere) originem recuperare non potest, nisi per priuilegium impetratis à Rege literis naturalitatis, vt posset quilibet alius extraneus eas impetrare: aut per restitutionem à Rege factam, quod est pinguius remedium, & magis liberum ab incommodis, quippè cum restitutio omnia redigat ad pristinum statum iuxta, latè notata ab Sfortia Odi *tract. de restitut. in integrum, 2. par. q. 9. 1. artic. 1. & quæstionibus vsque ad finem tractat. r.* Quæ tamen restitutio tunc locum habere poterit, cum is qui erat planè originarius ex origine propria, eam amiserit, non cùm extra Regnum natus, & origine propria extraneus originarius fieri vult, quia origo restitui non potest ei, qui eam non habuit. Hæc de foro originis dicta sint, quæ alibi congesta non inuenies. Madriti die 20. Aprilis 1624.

SVMMA QVÆSTIONIS Tertiæ.

143 R*Ationes rei sitæ sortitur quis forum.*

144 *In foro rei sitæ conuenitur reus coram Ordinario, quamuis sit exemptus: nisi in priuilegio exemptionis aliter sit expressum.*

145 *In foro rei sitæ conuenitur quis in profanis, & spiritualibus.*

Clericus

Clericus, vbi habet beneficium requirens residentiam, censetur habere domicilium.

146 *In foro rei sitæ conuenitur quis tàm ob res corporales, quam incorporales.*

Explicatur text. legistis difficilis, in l. vlt. Cod. de præscript. longi temporis.

Nomina debitorum etiam in eo loco esse censetur, vbi exactio de iure, & facto fieri potest.

Arrestum, & sequestratio in quo differant.

147 *In foro rei sitæ conuenitur qui ratione rerum immobilium, & mobilium, vel se mouentium, & explicantur Doctorum sententiæ de hac re.*

148 *De iure Castellæ non excusatur reus à suscipiendo iudicio in loco, vbi res mobilis reperitur, quamuis sit non suspectus & idoneus, nisi satisdet iudicio Sisti in suo foro, & quid obseruandum sit satisdatione non data.*

149 *Reus non conuenitur in loco rei sitæ, nisi præsens, & absens patietur possessionem rei petitæ, sed ad iudicium venire non cogetur.*

150 *Iudex loci rei sitæ procedit aduersus absentem per literas requisitorias, quemadmodum aduersus absentem à loco contractus.*

151 *In foro rei sitæ potest conueniri reus actionibus realibus non personalibus.*

152 *Forum rei sitæ necessarius est ex parte rei, voluntarius ex parte actoris.*

Electio fori pertinet ad actorem si reus multiplicem forum habeat.

153 *Reus attenta qualitate personæ sortitur forum in loco rei sitæ, scilicet sæcularis coram sæculari Iudice, Ecclesiasticus coram Ecclesiastico.*

154 *Consuetudo Francorum conueniendi Clericos in actionibus realibus coram sæcularibus, non est iuri consona, neque seruatur in Hispania.*

155 *Pecora Clerici damnum dantia in agris contra statuta, poterunt capi à Iudice laico, & damnari pœna statuaria, retinerique donec parti satisfiat.*

156 *Contraria sententia existimantium, istam pœnam statutariam imponendam esse à Iudice Ecclesiastico.*

157 *Reycitur tamen, & refertur contrarius vsus Tribunalium Hispanorum, & decisiones.*

158 *In Hispania praxi receptum est, vt Clerici inuenti post signum campanæ cum armis, ipsis spolientur à secularibus.*

Hæc doctrina partim admittenda, si Clericus non inueniretur in ragazzi violatione statuti.

158 *Clericus negotiator debens gabellam, potest capi pignoribus ad solutionem compelli à Iudice sæculari in Hispania, non tamen potest aliquid agi aduersus eius personam.*

Res Clerici eadent in commissum, ob violationem statuti potest capi à seculari in prouincijs, vbi id moribus introductum est.

Cætera inuenies post n. 159.

QVÆSTIO TERTIA.

De foro rei sitæ.

143 REgula, & conclusio generalis est. Ratione rei sitæ sortitur quis forum, vt possint conueniri coram Iudice territorij, in quo res est sita, etiam si ibi nulla alia ratione forum sortiatur videlicet ratione domicilij originis, contractus, delicti, aut vlla alia. Eam probat textus *in leg. sed & si susceperit, 52. §. vltimo, ff. de iudicijs, & in l. actor vltima, Cod. vbi in rem actio.* vbi Bart. Bald. Angel. Salicet. Fulgos. Paulus annotarunt *in cap. sanè, si Episcopi, 3. de foro comp. & cap. vltimo, eod. tit.* quibus locis prosequuntur Canonistæ: *l. 32. tit. 2. part. 3. vers. la quinta, & vers. e la docena, & ibi glossa 8. & 19. l. 48. tit. 9. part. 6. & ibi glossa 3.* Glossa *in d. l. hæres absens, §. proinde, verbo, debebit, ff. de iudicijs*, Speculator *lib. 2. tit. de compet. Iud. adit. §. 1. num. 4. vers. septimus*, Marianus Socinus *in d. cap. sanè si Episcopi, num. 3. vers. est igitur regula, & numer. 3. vers. quarta declaratio*, Felynus *in cap. dilectus, el 2. num. 10. de rescript.* Ludouicus Romanus *conf. 250.* Natta *conf. 4. nu. 2. lib. 1.* Vicentius de Franchis *decis. 177. n. 1. & seqq. & decis. 389. ex num. 2.* Caualcanus *decis. 3. nu. 16. 1. par.* D. Riccius *collect. 735.* Barbosa *in d. l. heres absens, §. proinde, in art. de foro rei sitæ, n. 1. & in initio eiusdem legis, n. 50. & 56.* Tuscus *litera F. conclus. 439.*

144 Amplia primò, propositam regulam, vt in foro rei sitæ possit conueniri reus coram ordinario, quamuis habeat priuilegium exemptionis, dummodò res, de qua contra ipsum agitur, non sit sita in loco exempto. Probat text. *in c. 1. in principio, de priuilegijs, in 6.* vbi notat *glossa 1. & in verbo, aut rei*, Geminianus *n. 3.* Franchus *n. 2. & 5.* Ancharanus *n. 2.* Paulus Castrensis *in d. l. vltima, n. 1. C. vbi rem actio.* & Barbosa *in d. art. de foro rei sitæ, n. 3.* Quã tamen ampliationem limitabis, nisi priuilegium expressè concedat exemptionem à foro rei sitæ, quomodo nonnulla expedita esse priuilegia, refert Ioannes Andreas *in d. c. 1. ante num. 1.*

145 Amplia secundò, prædictam regulam, vt procedat non solùm in prophanis, sed etiam in spiritualibus. Nam si Clericus conueniatur ratione beneficij non requirentis residentiam, conueniri poterit apud Iudicem loci, ad quem pertinet beneficium. Hæc ampliatio colligitur ex regula ob identitatem rationis eamque tradit Marianus vbi supra, vers. prima declaratio, & Felynus eum sequutus *in d. c. dilectus, el 2. num. 9. de rescriptis.* Dixi, si clericus conueniatur ratione beneficij non requirentis residẽtiam. Quia si beneficiũ requirat residentiam, tunc Clericus dicetur habere ibi domicilium, iuxta notata *in d. c. dilectus, vbi latè Felyn. n. 2. & in c. ex ore, de priuileg.* notat Bernardus Diaz in practica crim. canon. c. 10. nu. 1. & seqq. & ad eum locum Salcedo, atque ita magis ratione domicilij, quam rei sitæ sortietur ibi forum. Verum si exigente beneficio residentiam beneficiarius ab ea esset excusatus ex priuilegio, vel alia causa, locum haberet ista ampliatio. Et non solum in vno beneficio, sed in pluribus locum habet, ita in quolibet loco, in quo Clericus beneficium possidet, forum sortitur ratione beneficij possessi, vt rectè vtrumque animaduertit vbi supra Marianus.

146 Amplia tertiò, vt non solùm regula locum habeat in rebus corporalibus, sed etiam in incorporalibus, videlicet actionibus, iuribus seruitutum, patronatus, & alijs, nominibusq; debitorum; quæ tametsi sicut incorporalia, *inst. de reb. corporal. et incorporal. l. 1. §. quædam, ff. de rerum diuis.* elegans textus (& legistis difficilis, vt id obiter dicam, quia dependet ea traditis à Theologis de modo existendi in loco, & operadi substantiarum spiritualium, de quo D. Thomas *1. par. q. 52. art. 1. quodlibelo 1. quæst. 3. art. 4.* quod animaduertit quoque Franciscus Sarmiento inferius referendus) *in l. vltima, C. de præscript. longi tempor. ibi. Ideo enim nostri maiores subtilissimo animo, et diuino quodam motu ad actiones, & earum iura peruenerunt, vt incorporales constitutæ possint vbicunque ius suum, & effectum corporalem extendere.* tamen seruitutes vbi esse censentur, vbi sunt corpora, quibus accedunt, *l. 3. ff. de seruitutib.* Nomina autem debitorum in eo loco esse existimandum est vbi, exactio de iure, & facto fieri potest. Ita docuit singulariter Lapus *allegat. 91. num. 8.* & ad eum Mandosius, consonat Salicetus *in leg. cunctos populos, numer. 14. paulò post medium, Cod. de summa Trinit. & Fid. Cathol.* sequitur Alex. *consil. 16. num. 4. lib. 1.* Socinus *conf. 101. num. 5. & 6. lib. 1.* Mandellus Albensis *conf. 370. num. 20.* Fabius de Anna *conf. 45. nu. 79.* Franchis *decis. 93. per totam.* Peregrin. *de iure fisci, lib. 5. tit. 1. num. 142. et conf. 90. num. 29. lib. 1.* Tiraquel. *de tract. linguag. §. 36. glossa 3. num. 16. et 17.* Simancas *de catholicis institut. tit. 9. num. 130. et 131.* Caballus *resol. crim. centur. 3. casu 258. nu. 4. et 5.* Quod confirmari videtur ex gregorio textu *in l. si deicommissum, 50. §. tractatum est, ff. de iudicijs*, & traditis à Pinelo *in Rubr. C. de bonis maternis, 1. par. n. 12.* & Gratiano *discept. forens. tomo 1. c. 29 ex nu. 26.* Et quod magis est Baldus *in d. §. tractatum est, n. 3. in final.* ait, argumento illius textus dicendum esse *quod ille officialis faciat executionem datiorum, et collectarum,*

lectarum, in cuius territorio est res affecta pro datijs, & collectis, Etiamsi vt ex ijs, quæ Tiraquel. refert, *in tractation. de iur. primog. q.* 40. & Ioannes Lecirier *de iure primogen. lib.* 2. *q.* 9. & Mandellus Albensis vbi supra; diuersæ fuerint opiniones Doctorum de loco, cui ad scribendæ sint actiones, & nomina debitorum, quarum hæc, quam retulimus, videtur esse verisimilior, & frequentior, tamen ferè omnes conueniunt, alicui loco esse adscribendas, quidquid dicat Tiraquel. *de retractu lignag.* §. 1. *glossa* 7. *numer.* 11. *& in l. si vnquam, verbo, bona, num.* 13. *Codicis de renoc. donat.* cum alijs, quos refert, disputetque doctissimus Franciscus Sarmiento *l.* 6. *selectarum, c.* 18. Ex quo consequens est, vt Iudex loci, in quo censentur esse ista incorporalia, petente eo, cui ius fuerit, possit nomina debitorum, aut exigere, aut sequestrare, vel vt dicam proprius, arrestare, seù prohibere, ne soluant suis creditoribus; eorumque exactionem interdicere, quod hispanè dicimus, *embargar*. Quæ est quædam species sequestrationis, minus tamen propriæ, cùm maneat apud debitorem pecunia, quæ creditori solui deberet. Sequestrum enim propriè est, cum deponitur apud aliquem res, quæ apud ipsum non erat, impropriè, cùm mnere iubetur rem, quæ apud ipsum iam est. Explicarunt Caualcanus *decis.* 3. *n.* 12. 1. *par.* & Cabedus *decis.* 86. 1. *p.* Hanc ampliationem significauit Caualcanus *dicta decis* 3. *num.* 7. *&* 8. & quemadmodum proxima præcedens, ex regula à paritate rationis colligitur.

147 Amplia quartò, vt regula procedat non solùm in rebus immobilibus, se etiam mobilibus, vel se mouentibus. Nàm non solum potest reus conueniri apud Iudicem loci, in quo inuenta fuerit res immobilis, de qua in iudicio contenditur, sed etiam vbi fuerit res mobilis, & se mouens, de quibus controuertitur. Quæ tamen ampliatio, vt omnino explicetur, & perfectè intelligatur, oportet adnotare, fuisse de hac re inter Doctores tres opiniones. Prima simpliciter affirmat, in loco rei sitę, quę immobilis, seù mobilis, posse reum conueniri indistictè, & in omni casu. Ita sensit Azo *in l. vltima, C. vbi in rem actio* relatus ab Accursio *in glossa vltima*. Quem sequuntur ibi Cynus *num.* 1. Salicetus *num.* 1. Bernardus *in cap. vltimo. in verbo contra possessorem, de foro comp.* & Hostiensis *in summa, eod. tit. num.* 5. Card. Zabarella *in d. cap. sanè, nu.* 2. *eod. tit.* Ancharanus *cons.* 140 *primum dubium, numer.* 7. Boetius *decis.* 218. *num.* 3. *et* 5. vbi ait, opinionem Azonis seruari in praxi. Secunda opinio simpliciter negat, regulam habere locum in rebus mobilibus, aut se mouentibus, sed duntaxat ait, locum habere immobilibus. Ratione autem mobilium si quis conueniatur in loco, in quo fuerit inuentus cum illis, posse declinare forum, & petere remitti se ad forum domicilij, cùm tamen satisdet iudicio sisti in suo foro, argumento, *l. Senatusconsulto, ff. de offic. Presid. et l. si fideiussor.* §. *fin. ff. qui satisd. cog.* quod si satisdare non possit, res sequestrabitur propter suspicionem de recessu, & transportatione. Ita sensit Hugolinus, quem refert, & sequitur Accursius *in d. gloss. fin. in l. vlt. C. vbi in rem actio*. Tertia opinio ita distinguit. Aut res mobilis, de qua controuersia oritur, per mansura, est in loco aliquo, aut non est mensata, sed est in transitu, & via ad alium locum Primo casu locum habet prima opinio. Secundo casu secunda Hec fuit sententia Placentini Glosatorijs antiqui, quem sequutus est Petrus. Inest Ioannes Andræas, qui eas omnes refert, *in cap. vltimo, num.* 12. *de foro comp. et additione Speculatoris, lib.* 2. *tit. de comp. Iudicis adition.* §. 1. *nu.* 17. *verbo, in principio*, in eadem videtur esse Speculator *ibi, d. num.* 17. *et tit. de satisdation.* §. 2. *in princ. et num.* 1. & Cynus supra allegatus, si attenè legatur, Bart. *in d. l. vltima, num.* 1. *C. vbi in rem Actio* Albericus *ibi, num.* 2. Baldus *nu.* 4. Angelus *num.* 2. Paul. Castrens. *num.* 3. Fulgos. *vers. in eadem glosa*. Panormitanus *in cap. vltimo, nu.* 43. *et* 44. *de foro comp.* Marianus Soccinus *in d. c. sane, nu.* 4. *vers. secunda declaratio, eod. tit.* Franciscus Marcus *decis.* 1056. *nu.* 1. 1. *par.* Quam sententiam de iure communi frequentiorem apud nos approbauit, *l.* 32. *tit.* 2. *p.* 3. *vers. e la docena.* & eam sequitur ibi Gregorius *glos.* 18. *et* 19. Barbos. *in d. art. de foro rei sitæ, num.* 4. *et seqq.*

148 Duo solùm animaduertenda sunt. Primum, apud nos de iure partitarum non posse excusari quemuis à suscipiendo iudicio in loco, vbi res mobilis reperitur, quamtumuis sit non suspectus, & soluendo, nisi satisdet iudicio sisti in suo foro, quod si satisdar non possit, sustinebit quidem ibi iudicium, & res sequestrabitur. Si autem sit suspectus, idest, iuxta partitæ legem, vrgeatur iudicijs furti, tùm sustinebit quidem iudicium, tùm etiam conijcietur in carcerem durante iudicio, donec purget suspicionem furti, vel culpa detegatur. Ita disponit, *d. l.* 32. contraria in hoc sententiæ Panormitani, *d. num.* 44. vt animaduertit Gregorius *d. gl.* 18. Secundò aduerto, tametsi iuxta prædictam legem partitæ, solùm videatur ex parte rei requiri satisdactio de iudicio sisti? verùm quia Marianus vbi supra, cuius sententiam sequitur Felynus *in d. c. vltimo, n.* 24. *in fin. versic. de foro rei sitæ*, & Ias. *in l. si fideiussor*, §. *si satisdatum; num.* 1. *ff. qui satisd. cogn.* & ante eos idem docuit Speculator *tit. de satisdation.* §. 3. *in principio et n.* 1. hoc casu ait, præstare debere reum cautionem de re exhibenda, & non trasportanda, aut barattanda (vt dicunt) propter interesse actoris, ob difficultatem probationis, si res non exhiberetur, ob quam alioqui actori plenè cautum non erit, argumento *d. l. Senatusconsulto, ff. de offic. Præsid.* quod quidem suadet equitas, & lex nostra non contradicit, crederem verum id esse, & in praxi seruandum suaderem.

149 Limitabis tamen primò, propositam conclusionem, & regulam, vt procedat, & locum habeat, si reus inueniatur præsens in loco rei sitæ, nam tunc poterit ibi conueniri, & cogetur suscipere iudicium, & ibi se defendere, ad hoc enim est necessaria præsentia rei, in eo loco; alioqui si absit; non poterat cogi precisè in iudicio comparere, & ibi se defendere, sed duntaxat causatiuè, quia nisi compareat, patietur possessionem rei petitæ, in quam à Iudice eius loci mittetur actor ex primo decreto, exemplo rei absentis à foro contràctus, iuxta textum *in cap. Romana*, §. *contrahentes, de foro comp.* 6. de quo fusius agemus infrà quæstione sequenti, ex n. 220. Hanc limitationem tradit Paulus Castrensis *in d. l. actor, vlt. nu.* 2. *C. vbi rem actio.* Marianus Soccinus *in d. c. sane si Episcopi, n.* 12. *de foro comp.* Franchis *in d. decis.* 177. *n.* 2. *&* 3. Barbosa *in d. artic. de foro rei sitæ, num.* 15. *et* 16. esseque regulare, vt in omni foro præter forum domicilij, requiratur præsentia rei, vt ibi possit conueniri, docuit idem Paulus relatus à me supra, n. 13. multique alij, quos referam inferius quæstione sequenti, nu. 218. Rationem autem reddit Paolus, quia hoc forum non est fortius foro contractus. At in foro contractus requiritur præsentia, *d. cap. Romana*, §. *contrahentes*, ergo & in hoc. Qua eadem ratione vtitur Barbosa modo relatus.

150 Si verò quæras, quoniam modo procedere debeat Iudex aduersus absentem ab hoc foro? Respondendum est, missurum esse literas subdiales requisitorias, seù deprecatorias ad Iudicem loci domicilij rei, quibus ab eo petar, vt suorum ministrorum interuentu eum citet, vel citari faciat, vt veniat ad iudicium coram Iudice loci rei sitæ, quemadmadum diximus procede debere aduersus absentem à foro domicilij superius quæstione 1. ex num 15. Quod si non compareat se defensurus, post quam constet esse citatum, & ad iudicium vocatum mittet auctorem in possessionem rei petitæ ex primo decreto, iuxta dicta supra n. 14. & ea, quæ fusius dicemus quæstione frequenti de de modo procedendi aduersus absentem a foro contractus, ex n. 220. nam eadem prorsus hic locum habent, vt rectè obseruauit Marianus *in d. c. sane, n.* 12. *cum seqq.* Barbos. *vbi, sup. n.* 16. Molinus *de brachio seculari, lib.* 2. *c.* 27. *n.* 15. quia iste forus, & forus contractus pares sunt, & à pari iudicantur vt docet Paulus vbi supra, & Panormitanus *in d. cap. sane, nu.* 5. *et in d. c. vlt. nu.* 44. *fin. de foro comp.*

151 Limita secundo, prædictam regulam, vt locum habeat quoties quis in foro rei sitæ agit actione reali, vt rei vindicatione, publiciana, confessoria, negatoria, vel hypo-

chatia;

echaria, aut etiam mixta, seù personali in rem scripta, vt est actio pro iure congrui, pro retractu, pro re violenter sublata, & similes, nàm istę actiones deduci possunt in iudicium in hoc foro: secus si quis agat actione merè personali, nàm ea non potest agi in foro rei sitæ. Ita docet Gl. *in l. forma, §. si vero quis, verbo, lenari, ff. de censib.* Bart. *in d. l. actor. vlt. n. 3. C. vbi in rem actio.* Angelus ibi, *n. 1. & 3.* Paulus *in 1.* Fulgos. *vers. in textu ibi.* Specular. *lib. 2. tit. de comp. Iud. addit. §. 3 n. 4. vers. septimus*, Panormitan. *in d. c. vlt. n. 43.* Marianus *in d. c. sanè, n. 4. ver. secunda declaratio, & n. 6. vers. septima declararatio, & vers. octaua declaratio, de for. comp.* Roman. *consil. 197. nu. 1.* Tiraquel. *de retract. lignag. §. 8. glos. 5 n. 1. & multis seqq.* Franchis *dec. 177. n. 1. & dec. 389. ex n. 2.* Franc. Marcus *dec. 1056. n. 2. 1. p.* Caualcan. *dec 3. nu. 16. 1. p.* qui multos refert, D. Riccius *collect. 735.* Barbosa *in d. art. de foro rei sitę, n. 8. & 11.* Antonius de Amato *resolut. 33. n. 17.*

152 Limita tertiò, vt iste forus rei sit quidem necessarius ex parte rei: voluntarius vero ex parte actoris. Nam reus actione reali prouocatus in foro rei sitæ, & ibi inuentus, iudicium subterfugere non potest, sed ibi necessario debet se defendere, alioqui aduersus ipsum procedetur tanquam contra contumacem ex remedijs a iure proditis. Actor verò non tenetur eam actionem intentare apud Iudicem eius loci, sed poterit etiam in foro domicilij rei, aut alio sibi competenti eum ad iudicium prouocare, etiam si res, circa quam lis versatur, non sit in eo loco. Ratio autem est, quia forus rei sitæ non admit forum domicilij, sed illi accedit, & cum illo concurrit, vt diximus supra. n. 5. 6. & 7. Regula autem est, vt quoties reus sortitur multiplicem forum ordinarium, electio fori pertineat ad actorem. Ita docet gloss. vlt. *in fin. in d. l. actor, vlt. C. vbi in rem act.* & ibi Cinus *n. 2.* Bald. *nu. 5.* Salicet. *n. 2.* Paulus *n. 4.* Panormit. *in d. c. sane, nu. 4. & in d. c. vlt. n. 43. de foro comp.* Marianus *in d. c. sane, n. 11. vers. duodecima declaratio, & in c. cùm sit generale, nu. 6. & in c. licet ratione, vlt. n. 90. vers. vlterius quia supra, eod. tit.* vbi latissimè Felyn. *in c. dilectus, el 2. n. 10. de rescript.* Aretin. *in d. c. cum sit generale, n. 7.* idem Bald. *in l. vlt. n. 2. C. si à non comp. Iud.* Roman. *d. cons. 197. n. 1.* Tiraquel. *de retract. lignag. §. 8. d. glos. 5. n. 9.* Couarr. *lib. 1. variar. resol. c. 18. n. 6.* Franchis *d. decis. 177. per tot.* apud nos probat *d. l. 32. tit. 2. p. 3. & ibi gloss. 17.*

153 Limita quarto, & declara conclusionem principalem & regulam, vt reus sortiatur quidem forum in loco, in quo res est sita; sed non ita, vt quilibet reus apud quemcumq; Iudicem loci rei sitæ possit conueniri, sed attenta qualitate personæ, rei, & causæ, de qua in iudicio contenditur: videlicet, vt si persona conuenienda sit ecclesiastica, debeat conueniri in foro rei sitæ apud ecclesiasticum Iudicem ordinarium, si verò reus sit sæcularis apud ordinarium secularem. Similiter si causa sit ecclesiastica, vt si contendatur de iure decimarum, aut beneficio, quæ causæ ecclesiasticæ sunt, *l. 56. tit. 6. p. 1.* apud Iudicem ecclesiasticum sit agenda: si verò causa sit profana apud sæcularem. Idque commune esse omnibus decisionibus generalibus, vt personarum qualitatibus sint accomodandæ, & coaptandæ, probat text. *in l. penum, 1. equitij, ff. de vsu, et habitation.* Colligitur autem hæc declaratio argumento a simili, nàm quemadmodum licet quis sortiatur forum in loco contractus, non intelligitur quemuis, qui contraxerit, apud quemlibet Iudicem loci contractus indifferenter conueniri posse, sed seruata qualitate personarum, & Iudicum, vt obseruat Fugos. *in d l. hæres absens, §. 1. n. 6. ff. de iud.* ita prorsus, quod ad hunc forum rei sitæ attinet, dicendum est. Hanc declarationem tradit Marianus *in d. c. sane, n. 9. vers. nona declaratio, & n. 10. 11. & 12. de foro compet* Rota *decis. 5. n. 1. de foro competenti, in antiquis, aliàs decis. 55.* Barbosa *in d. artic. de foro rei sita, ex n. 19.* & confirmat egregiè, Oldradus, *consil. 83. ex num. 3. &* Albericus, qui latè disputat *in Auth. statuimus, ex num. 4. ad 7. C. de Episcop. & Cler.* Socinus *cons. 65. num. 5. et 6. vol. 3.* Decius *in l. vlt. num. 16. ff. de iurisd. omn. Iud.* Afflictis *dec 2. ex n. 8.* & ad eum, Vasillus *ex n. 3.* Gratianus *discept. c. forens. 16. ex n. 21. & c. 141. nu. 9. vol.* 1. Marta *de iurisdict. 4. p. cent. 2. casu. 125.* Res enim in loco sita inspicitur, tanquam accessoria ad qualitatem personæ, & ex consequenti quemadmodum persona est exēpta, ita & patrimonia, & bona Clericorum, ex eo enim non subiacent laicorum statutis, vt admonuit Panormitanus *in c. Ecclesia Sanctæ Mariæ n. 21. & 22. de constit.* vbi falsam dicit eorum opinionem, qui credunt posse Clerico actione reali conueniri coram sæculari Iudice, & ibi additiones, Felynus *n. 8.* Decianus *n. 66. & 67. & n. 176. cum seqq.* Grammaticus *decis. 29. n. 14. & decis. 61. ex num. 2. & decis. 100. n. 7. & seqq.* Humada *ad Glos. 4. in leg. 54. tit. 6. par. 1. n. 7.* Marta *de iurisdict. 4. p. cent. 1. casu 49* Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 1. effectu, ex n. 10.* Farinac. *in praxi, q. 8. ex n. 21.* Scaccia *de iudicijs causar ciuil. & crim. lib. 1. c. 11. n. 28. & 30. & 31.* Bouadilla *lib. 2. polit. c. 18. n. 164.* Gironda *de priuileg. q. 76. ex nu. 373.* Alderanus Mascardus *de generali statutorum interpretat. nu. 83. & seqq.* qui multos allegat.

154 Ex quo deducitur, non esse iuri consonam illam consuetudinem, quam in Francia vigere dixerunt multi, vt videlicet Clerici realibus actionibus conueniantur apud Iudices sæculares, & trahantur ad Tribunalia sæcularia, quam commemorant Baldus *in Auth. Clericus quoque, nu. 2. C. de Episcop. & cler.* Ioannes Faber *§ fin. nu. 7. in fin. inst. de satisdation. & in § item seruiana, num. 28. in fin. institut. de action.* Boerius *decis. 69. numer. 7.* Gulielmo Benedictus *in repet. capit. Rainutius, verbo, & vxorem nomine Adelasiam, dec. 2. numer. 34. cum antecedentibus, & seqq.* Auferius *in clem. 1. de offic. ordin. ex numer. 87. & tract. de potestate secularium in Ecclesiasticos, reg. 2. fallen. 4. & fallen. 24.* Tiraquel. *de retractu lignag. §. 8. glos. 5. numer. 13. & §. 32. glos. 1. n. 81.* Franc. Marcus *dec. 61. num. 5. 2. p.* Couarr. *pract. c. 31. n.* Ioannes Garcia *de nobilitate, glos. 9. numer. 45.* Quam consuetudinem iure obseruandam censent Triuisanus *decis. 34. 1. p.* D. Ricc. *collect. 735.* inclinat idem Franc. Marcus *dec. 250. et dec. 1053. nu. 3. 1. p.* Petrus Bertrandus *tract. de origine iurisdictionis. q. 3. n. 15. et 16. tomo 2 tract. 1.* & plures quos refert Bouadilla *lib. 2. polit. c. 18. n. 164. et num. 245. addit. penult. marginali, quæ incipit. De qua questione.* Similis item consuetudinis in Camera Imperiali seruari solitæ meminit Gail *pract. obseruat. li. 1. obseruat. 37. nu. 4. et seqq. et obseru. 38. et lib. de pignoration. obseruat. 7. n. 2.* Misinger *cent. 1. obseruat. 22. nu. 2. et seqq. et cent. 4. et obseruat. 93. ex n. 2. et cent. 5. obseruat. 93. nu. 5.* Quæ consuetudo in nostra Hispania non sèruatur, vt tradit Couarr *d. c. 31. n. 5. in fi.* eamq; iuri contrariam latè probat Marta *de iurisdict. 4. p. cent. 2. casu 125* Gaspar Rodericus *de ann. reddit. lib. 2. q. 9. n. 59.* & Felicianus *de cens. tomo 2. lib. 2. c. 3. nu. 19. vers. tum quia.* Sed & in Anglia alia esse solebat consuetudo circa clericorum coram sæcularibus conuentionem, libertatem ecclesiasticam multo magis limitas, & coarctans: quam tamen improbat Rot. Rom. *dec. 10. de consuetudine, in antiq. alias, decis. 840.* & idem Couarr. *d. n. 5 vbi sup.* Carolus de Grassis, qui hanc, & similes omnes improbat, *de effectib. clericat. 1. effect. ex nu. 372.* multaqs eiusmodi consuetudines commemorauit Salas *de legibus, disput. 14. sect. 12. nu. 123.* non omnino ab eis abhorrens.

155 Sublimita tamen primo dictam quartam limitationem, vt quamuis regulariter verum sit, Clericum non esse conueniendum coram seculari Iudice etiam actione reali, sed in suo foro ecclesiastico, & apud Iudicem ecclesiasticum: nihilominus si Clerici, aut Monasterij, alteriusue pii loci, pecora, aut animalia damnum dederint in agris, aut hortis contra dispositionem statutorum, quæ in populis esse solent (quemadmodum erat pręstatuta pœna, iuxta legem salui illi datam, de quo Gordianus Imperator *in leg. 2. Cod. de nox. action.*) capi poterunt a Iudice laico pecora ipsa, & damnari pœna statuaria, retinerique donec Parti læsæ, & pœnæ incursæ, & indictæ fuerit satisfactum. Ita sentiunt Lucas de Penna *in l. iubemus, num. 1. vers. hæc faciunt, et n. 2. et 3. Cod. de nauibus non excusandis, lib. 11.* Guglielmus Benedictus *in repet. cap. Rainuntius, verbo, et vxorem, nomine Adelasiam, decis. 1. nu. 36. et seqq. de testamentis.* Rutles *in cap. 87.*

pratorum:

pratorum.glossa 1.*n*.12. Azeuedus *in l*.12.*per text.ibi*, *nu*.2.*tit*.3.*lib*.1.*recop*. Auendanus *de exeq. mand*. 1.*p.c*.4.*nu*.30.*vers.item in proposito*, *&* *c*.13.*num*.7.*&* 2.*p.c*.13.*num*.13. Gutierrez *lib*.1.*pract.q*.4.*ex num*.2. Salcedo *ad pract. Bernardi Diaz*.*c*.55.*litera A.vers.septimo his*. Humada *ad glos*.2.*in leg*.54.*tit*.6.*p*.1.*nu*.18.*cum seqq*. Bouadilla *lib*.2.*politicæ*, *cap*.18.*ex num*.243. Emanuel Rodericus *tomo* 1.*quæst.regularium*, *q*.65.*art*.1. Cæuallos *in speculo pract.lib*.4.*q* 897.*ex num*.620.*&* *in tract.de cognitione per viam violentiæ*, *p*.2.*q*.23.*num*.18.*&* 19.*& seqq.latinè*, *q*.11.*ex num*.41. Paladorius *in sesquicenturia*, *differentia* 9.§.4.*n*.14.& Peretra *tract.de manu regia post hæc scripta edito*, 2.*p.c* 39.*num*.4.*&* *ex numer*.9. faciunt, quæ tradit Greg. Lopez *in l*.51.*tit*.6.*par*.1.*glossa*.4.*&* *in l*.55. per text ibi. *glosse* 10.*eod.tit*. Ratio esse videtur, quia ista statuta res ipsas afficiunt, & rebus imponuntur, non personis, vt aliàs dicitur, *In l.qui aliena*, §. *vno defendente*, *ff. de negot.gest.l.lege fundo*, 5.*ff.de lege commis.l.lex vectigali*, *ff. de pignorib*.*& l*.2.*Cod.de noxalibus action*. notat. Ioannes de Platea *in leg. Domini*, *num*.4.*in fin.C.de agricol.& censis lib*.11.& Quesada *diuersarum quæstion. iuris*, *c*.4.*num*.6.*&* 7. atque ita res ipsæ conueniuntur, & damnantur, non personæ, vt *in l. Imperatores*, 7.*in princip.ff.de publican.& vectigal.l.denique* 19.*ff. de iure fisci*. Accedit quod animalia, quæ pascendo damnum dederunt, retine possent etiam à priuata persona pro alimenti consumptis, vt potè tacitè hypothecata pro alimentorum expensa, vt docet Bart. *in l.interdum*, 5.*n*.1.*ff.qui potiores in pign.hab*. Alciatus *de præsumpt.regula*, 1.*præsumpt*.50. Surd. *de alimentis*, *tit*.8.*priuilegio* 62.*nu*.3. Non est autem dandæ minor potestas Magistratui, quam priuato, imo maior, *leg non est singulis*, 137.*ff.de regul.iur*. notat Gulielmus Benedictus *in repet.c.Raimutius*, *verbo*, *vt vxorem.decis*.2.*nu*.163.*de testament*. Est autem speciale in hoc iudiciorum genere, vt res Clericis tribunali sæculari subijciantur, vt statim dicemus.

156 Contrarium tamen sententiam huic sublimitationi, imo istam pœnam imponendam esse à solo Iudice Ecclesiastico, & exequendam, & capienda ab eo pecora tanquam pignora condemnationis, & non a seculari, sequuti sunt Gregor. *in l*.24.*tit*.15.*p*.7.*glossa* 2. Didacus Perez *in l*.1.*tit*.3.*lib*.1.*ordinament*.*gl*.1.*vers.est*, *& aliud priuilegium*, *col*.94. Mascardus *de generali statutorum interpret.conclus*.1 *ex nu*.204.*&* *num*.240.*cum seqq*. Matta *de iurisd*.4.*par.cent*.1.*casu* 8. Fundamentum huius sententiæ est idem, quo confirmauimus prædictam limitationem, quod videlicet, non minus sint exemptæ res Clericorum a sæculari Iudice, quàm personæ.

157 Nihilominus in hoc casu non est recedendum in Hispania, aut alibi, vbi moribus recepta sit, à proposita sublimitatione, quam vsu forensi admissam apud Regiam Cancellariam Vallisoletanam vidisse se testantur Gutierez, & Azauedus vbi supra. Nam cum procedente Ecclesiastico contra secularem Iudicem, ob capturam pecorum Clericorum, causa per viam violentiæ deducta esset ad prædictam Regiam Cancellariam, Iudices regij declararunt, vim fieri, & Ecclesiasticos inhibuerunt. Idem prorsus vidi pronunciatum, in Regia Cancellaria Granatensi, in quadam causa capti gregis ouium Collegij Iesuitarum Baecensis, ob damnum datum in agris, contra illius ciuitatis statuta. Etenim cum Iudex conseruator suscitatus à Collegio procederet per censuras aduersus sæculares Iudices, quo restituerent gregem, causamq; remitterent ad ipsum, vt competentem me patrocinante, causa deuoluta per viam violentiæ ad Prætorium Granatense declaratum est, conseruatorem vim facere. Tantum potest consuetudo Tribunalium. Dum tamen aduertamus, cautè agendum à sæculari Iudice ad exigendam pœnam statuti contra animalia ipsa, vel gregem, non contras personas dominorum, quę sunt exemptæ, & ad pœnā persoluendam compelli non possunt, nisi grege retento, & sic causatiuè, & indirectè. Ratio autem cur hoc casu res Clericorum nō gaudent consueta immunitate, sed subiacent laicis Iudicibus, est primò, quoniam in illis causis, in quibus summariæ proceditur aduersus res ipsas Clericorum, & iudicium incipit à captione pignorum, quod in fraganti statuti violatione res ipsæ inueniantur, legitimè procedit Iudex sæcularis aduersos ipsas, cui ius est prohibendi, ne statuta violentur, aut damna inferantur, etiam à Clericis, ex latè deductis à Luca de Penna, & Gulielmo Benedicto nuper relatis, & docet Innocentius *in cap.si Verò*, 3.*n*.2.*de sentent.excommun*.

158 Ex quo item fit, vt in Hispania sit praxi receptum, iuxta communiorem, & veriorem sententiam, vt Clericus inuentus cum armis post signum receptui datum sono campanę, spolietur ipsis à Iudice, aut ministris sæcularibus, sine vllo metu, aut scrupulo, vt docent Couarr. *lib*.2.*variar.cap*.20.*nu*.18.*vers.trigesimo sexto*, *& practic.c*.33.*nu*.7. Plaza *de delict.c*.8.*n*.26. Iulius Clarus *libr*.5.*sent*.§.*fin.q*.36 *num*.26. Menoch. *de arbitrarijs*, *lib*.2.*cent*.4.*casu* 394.*ex num*.31. Guttierrez *lib*.1.*pract.q*.12.*num*.6.*&* 7. Cæuallos *de cognitione per viam violentiæ*, 2.*p.q*.64.*num*.17. Salcedo *ad pract. Bernardi*, *d.c*.55.*lit.A.vers.quamuis ab hac*, Ioannes Garcia *de nobilitate*, *glossa* 9.*num*.53.*in fin*. Parladorius *in sesquicenturia*, *differentia* 9.§.4.*num*.3. Bouadilla *lib*.1.*polit.c*.13.*num*.87.*&* *c*.18.*num*.66. Cenedo *collectanea decreti*, 37.*num*.17.*& ad Decretales*, *collectanea* 7.*num*.1. Peguera *decis*.55.*num*.17.*&* 18. Pereira latè tractans, *de manu regia*, 2.*p.c*.43.*ex num*.2. Farinac. *in praxi crim.q*.8.*num*.96.*vol*.1. Borrellus *de Regis catholici præstantia.c*.71.*ex num*.45. Ambrosinus *de immunitate*, *& libertate Ecclesiastica*, *c*.18.*num*.36. Scaccia *de iudiciis causar.ciuil.& crim.lib*.1.*c*.78.*num*.5.*vers.amplia* Carolus de Grassis *de effectibus clericatus*, 1.*effectu*, *num*.862.*&* 10.*effectu*, *num*.20. qui plurimos alios referunt. Quidquid nimis restringat hanc potestatem Matta *de iurisdict*.4.*par.centur*.1.*casu* 7. Secundò (& est ratio irrefragabilis, & quæ nullam congruam solutionem admittit) quoniam cum liceat non solum publicis custodibus, sed etiam cuicumque priuato (vt dicebamus supra, num. 155. in fin.) capere iure pignoris animal, quod in suo agro damnum dedit, illudque retinere, donec sibi sit satis factum, cùm Clericus petit animal suum iure pignoris à custode publico, vel priuato domino agri, vel horti captum, sibi restitui, verus actor est, non secus, ac si rem pignoratam apud laicum, & ab illo retentam postularet quoniam mediante lege, aut statuto contrahitur per impletionem causæ, est enim quasi organum, quo mediante contractus fit, vt eleganter docuit Baldus *in l. pecuniam*, 10.*num*.1.*C.de condict.ob causam*. Ex quo consequens est, vt non possit id petere Clericus in suo foro, sed in foro illius laici, qui illud retinet, & est reus, ea regula generali, qua actor sequitur forum rei, *cap.cum sit generale*, *de foro compet*. Cuius restitutionem, tunc demum obtinebit, cùm damnum resarcierit, & pœnam soluerit, quibus hypothecæ iure est obnoxium, & non aliter, nec alio modo. Ita fit, vt indirectè damnetur, & sententiæ obsequi, & parere debeat, alioqui animalis sui restitutionem non obtenturus. Et possit fortassis videri mirum, quod si quilibet laicus fur auferat Clerico per furtum res suas, extra omnem ambiguitatem debeat furem in foro sæculari conuenire, quo & puniatur, & restituere cogatur, non apud Ecclesiasticos Iudices, quorum nullus vnquam conatus est, nullus vsquam contendit, de furto cognoscere contra secularem, eo pretextu, quod res Clerici abstulerit, neque id cuiquam eorum venerit in mentem, opinentur verò quidam mordicus, publicum officialem, laicum, vel ministrum ex facultate à iure, & consuetudine sibi concessa, iuxta tradita ab Auendano *de exequen. mandat*.1.*par.c*.1.*nu*.13.*cum seqq*. auctoritate publica suffragante capientem, & retinentem res Clericorum, conueniendum esse in foro Ecclesiastico, & contra istum reum ablatorum iustum, vel iusta saltem causa, & titulo, sibi non permittant solum, sed arrogent, quod sibi licere aduersus furem non arbitrantur. Paucis tamen hæc doctrina esse admittenda, si res Clerici non deprehenderentur in fraganti statuti violatione, sed illis post violatum statutum inuentis, tractaretur de imponenda pœna, facto processu, admissa informatione, adhibitaque causæ cognitione, vt fieri solet in causis criminalibus denun-

denunciationum, tunc enim difficilior redderetur ista praxis, & securius esset aduersus res Clerici patrimoniales adire Iudicem Ecclesiasticum. Quod si eo sensu explicati velint ij Doctores, quos pro contraria sententia retulimus, ab eis ferè non dissentiemus. Semper autem verba statuti expendenda sunt, vt certa capiatur resolutio. Vtrumque verò, tàm inquam sententia, quam defendimus, qua ista cautela, seu limitatio, confirmatur exemplo indubitato, deducto à personis ipsis Clericorum. Quis enim dubitet Clericos ipsos esse exemptos à seculari iurisdictione, quam immunitatem omnia iura clamant, Nos notauimus supra, num. 83. & dicemus inferius, num. 392. nihilominus si iudex laicus inueniret Clericum, vel Religiosum in fraganti delicto, potest eum capere, vt suo Iudici remittat sine metu excommunicationis, *cap. vt famæ, in fin. de senten. excommun.* Glossas, & Doctores *in c. cum non ab homine, de iudicijs*, Farinac. *in praxi crim. q. 8. num. 116. & seqq.* Menochius *de arbitr. casu 180. ex num. 16.* Bouadilla *lib. 2. polit. c. 18. nu. 50. & seqq.* qui plurimos referunt Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, num. 537. cum seqq.* Follerius *in pract. crim. 2. par. secundæ partis Item, Rubricas, quod fuit cauptus in fragati crimine, numer. 6.* Parladorius *in sesquicenturia, differentia 9. §. 4. num. 1. & 15. & 16.* Pereira *de manu regia, 2. p. d. c. 43. num. 6.* Gregorius Lopez *in l. 2. tit. 9. p. 5. glossa 2.* & est communissima sententia, à qua tametsi discedat Marta *de iurisdict. 4. p. cent. 1. casu 42. ibi, num. 6.* dicit esse sententiam omnium modernorum. Quod tamen post commissum delictum vbi nulla esset fugæ suspicio laicus Iudex proculdubio efficere non posset ob immunitatem personæ, vt omnes annotarunt. Similiter tametsi regula sit, vt nemo possit sibi in sua causa ius dicere, vt in rubro, & nigro, *C. ne quis in sua causa*, nihilominus creditor inuentum debitorem de fuga suspectum potest capere, & ad Iudicem trahere, *l. 2. tit. 13. lib. 8. recopil.* Azeuedus *ibi, ex num. 15. l. 10. tit. 15. p. 1. vbi glos. 1. l. ait prætor, §. si debitorem, ff. quæ in fraud. creditor,* Hippolytus de Marsilijs *singul. 43.* qui id extendit *nu. 3.* ad debitorem Clericum existente creditore laico, Menochius *de arbitrar. lib. 2. centur. 1. casu 87.* iunctis ijs, quæ tradit Mascardus *de probation. concl. 824. fugæ suspicio, ex num. 25.* Bouadilla *lib. 2. polit. d. c. 18. numer. 51.* Parladorius *vbi supra, num. 2.* Cochier. *de iurisdictione tomo 1. par. 2. quæst. 45. num. 10. & par. 4. quæst. 52. numer. 2.* qui referunt plurimos, quos ego consultò omitto. Mirùm igitur esse non debet, delicti fragrantia aliquantulum maioris potestatis tribuat Iudici laico in rebus clericorum, si tribuit quoad personas: itaque in odium præsentis delicti plus permittant laicis circa bona clericorum, quam alioqui permitterent. Et quod fragrantia criminis iurisdictionem tribuat eam non habenti prosequitur nonnullis exemplis adductis Auendanus *de exequen. mandat. 1. par. cap. 1. n. 33. ex vers. vigessima tertia causa*, doctissimus Riccius *decis. Curiæ Archiepiscopalis Neapolitanæ 206. 1. p.* ex quo dissoluit contrariæ sententiæ fundamentum. Hæc dicta sint pro ea prouincia, in qua vt in Hispania illa introduxit antiqua, & inueterata consuetudo, in Regno vero Neapolitano quid seruetur, vide apud Viuium *decis. 280.* & in alijs prouincijs standum erit prædictæ limitationi.

159 Sublimita secundo, prędictam quartam limitationem (quod videtur ex eodem fonte, & doctrina procedere) vt Clericus negotiator, qui gabellam, & tributa debet, possit captis pignoribus ad solutionem gabellæ compelli à Iudice sæculari; dum tamen caueat, ne quid agat aduersus personam: in illis tamen prouincijs, vbi moribus hæc sententia fuerit recepta, à quibus, & consuetudine legitimè introducta multum iuuatur, aut impeditur iurisdictionis vsus. Est autem hoc apud Hispanos receptum, & vsu comprobatum. Ita sentit Gutierez clericus ipse *lib. 7. pract. de gabellis, qu. 93. n. 5.* Humada *ad glossa 3. in l. 49. tit. 6. p. 1. n. 2.* Axeuedus *in l. 11. n. 5. tit. 3. lib. 1. recop. & in l. 7. n. 13. & 14. tit. 18. lib. 9. eiusdem recop.* Lassarte *de decima venditionis, c. 19. n. 84.* Messia *in pragmaticam taxæ panis conclus. 5. num. 23.* Cenedo *ad decretum, collect. 37. num. 2. & 4.* Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, n. 874.* Cæuallos *de cognitione per viam violentiæ, 2. p. 23. nu. 2. & seqq.* Villadiego *in politica, c. 5. num. 89.* idem Cæuallos *vbi supra, q. 64. ex num. 7.* Parlador. *in sesquicenturia, d. differentia 9. §. 4. num. 20. & 21.* Pereira *de manu regia. 2. p. cap. 38. ex num. 5.* conferunt notata ab Olano *in sua concordia, litera C. n. 39.* apud quos plurimos inuenies. Et in fortioribus, & vniuersalioribus terminis sentit idē Rebuffus *in tract. in quib. casibus Iudices seculares possunt cognoscere de personis ecclesiasticis, n. 78.* Confirmant hoc ex doctrina Baldi *in l. de his. 3. num. 1. C. de Episc. & Cleric.* vbi referens sententiam Guielmi de Cuneo, subiungit, *Ego credo, quod res ipsa benè pertineat ad forum seculare, & quod Iudex secularis possit mittere ad rem ipsam pro tributo, & inde recipere tributum, quia est de sua iurisdictione tam vniuersali, quàm particulari. Sed quod in personam Clerici Iudex secularis aliquid possit, hoc ego nego, per Auth. statuimus, infra eod.* Baldum sequitur multa addens, quæ conferunt ad prædicta Iacobus de beluiso *in repet. §. contrahentes, n. 114. in cap. Romana, de foro comp. n. 6.* Hanc tamen sublimitationem ego ita intelligerem, vt si res summariè esset agenda, & posset iudicium incipere à captione pignorum pro gabella dubita, vel collecta, vel res ipsa incidisset in commissum, siue quia non comprehensa instrumento professionis, seu quia extracta, vel introducta contra statutum indicens pœnam commissi, quo casu sententia magis rei dicitur, quàm personę practicandum crederem istam doctrinam apprehensa re ipsa fraganti statuti violatione, vel debiti præsentanei exactione, iuxta latius notata a Pereira *d. cap. 38. num. 14. 15. & 22.* Hevia Volano *de commercijs, lib. 3. cap. 10. num. 15. & in Curia Philippica, 3. p. §. 3. num. 11.* Mausonio *de contrabandis, q. 8. num. 13.* Quomodo videtur loquutus Bouadilla *lib. 2. polit. d. cap. 18. num. 117. 118. 119. & 121. cum sequentibus.* Quidquid contra videatur sentire Grassis *de effectibus clericatus, d. 1. effectu, num. 1269.* Alioqui si causa esset plenariè agenda seruatis processus solemnitatibus, & consueta iudicij forma, res scrupulo non careret, & maturiore deliberatione opus esset. Quoniam causa agi non posset sine citatione Clerici, ad quem res ista pertineret, qui exemptus est, foro non subiectus, & sæculari iurisdictione immunis. Hæc de foro rei sitę dicta sint pleniusculè fortassis, quàm alibi. Madriti 12. Maij 1624.

SVMMA QVÆSTIONIS Quartę.

160 *RAtione contractu sortitur quis forum, vt possit conueniri apud Iudicem loci contractus.*

161 *Ex contractu ab institore gesto sortitur forum dominus institoris.*

162 *Non solum id locum habet in institore generali, sed etiam in procuratore particulari.*

163 *Ex contractu etiam nullo sortitur quis forum.*

164 *Ex contractu sortitur quis forum, siue agatur actione personali, siue real.*

165 *In loco contractus sortitur quis forum, siue agatur quoad principalem obligationem, siue quoad accessoria damna, interesse, et expensas, quæ cadant sub obligatione secundaria.*

166 *Ex quasi contractu sortitur quis forum.*

167 *Ex quasi contractu per se subsistente, constituitur forum, non vero ex eo, qui pendet aliunde, et explicatur hæc Doctorum distinctio.*

168 *Ex quasi contractu per se subsistente, conuenitur etiam absens, et ad eius locum remittendus est.*

Executio sententiæ capitalis differtur, donec reddatur ratio, à reo damnato.

169 *Sententia distinguentium quoad hoc administratione priuatam à publica, et eius probatio, n. 170.*

171 *Reijcitur hæc sententia, et ostenditur, remissionem fieri ex quasi contractu, in administratione publica, et priuata.*

172 *Satisfit argumento Barbosæ contrarium sentientis.*

173 *Forum dat qua contractus voluntarius, non quasi contractus*

tractus necessarius, qui forum ipsum præsupponit, non mutat.

Nouatio necessaria non tollit priuilegia, neque forum.

Laudatur insignis Doctor Franciscus Caldera Lusitanus, Authoris præceptor, in Salmanticensi Academia primarius legum Professor.

174 *Omnis obligatio vndecunque oriatur habenda est pro contractu.*

175 *Relatores, Aduocati, Notarij, & Procuratores, apud Iudices litis possunt agere pro suis sportulis, & salarijs: idque receptum est, apud Tribunalia Hispaniæ.*

176 *Expensæ litis connexionem habent cum causa principali, ideo idem est Iudex vtriusque causæ. Connexorum idem est iudicium.*

177 *Tacite actum videtur, vt salaria, & sportulæ soluantur in loco iudicij.*

178 *Expenditur contra hoc tex. in c. Romana, §. neque etiam, de foro compet. in 6.*

179 *Quid responderit Glossa ibidem.*

180 *Quid responderit Barbosa.*

181 *Approbatur circa hanc rem sententia Mariani Socini.*

182 *Salaria Aduocatorum, & Procuratorum, possunt à Iudice taxari, & reformari, contra expressam partium conuentionem.*

Sæpius potest Iudex obligationem contractus moderari, & ad æquitatem reducere.

183 *Ad decernenda alimenta filio legitimo, naturali, aut spurio, idoneus est, & competens Iudex loci, vbi filius genitus est, vel natus.*

184 *Contrahens sortitur forum in loco contractus non solùm quando agitur de ipsius implemento, sed etiam de eius rescissione, seù distractu.*

Distractus duplex est, alius voluntarius, alius necessarius.

Distractus voluntarius constituit forum diuersum, à foro contractus.

Contractus, & distractus à pari procedunt.

185 *Iudex loci contractus est competens, cum agitur de rescissione eius, & distractu necessario, & adducitur textus in l. in contractibus, 14. §. in omni, C. de non numerata pecunia.*

186 *Quid ad eum textum responderit Barbosa.*

187 *Eius solutio late impugnatur.*

188 *Qui senserint in loco contractus, non posse agi de eius rescissione, quod probatur ex textu in l. 2. C. vbi, & apud quem.*

189 *Reijcitur eorum sententia, & explicatur, dicta l. 2. & circa eam noua Authoris consideratio.*

190 *Secunda solutio Bartoli.*

191 *Tertia solutio Couaruuia.*

192 *Cum petitur Contractus rescissio, vel restitutio aduersus ipsum, addiri debet Iudex rei, contra quem petitur, videtur, aut Iudex domicilij, aut Iudex loci contractus.*

193 *Sit ne vniuersim verum, in iudicio restitutionis actorem sequi forum rei, etiam cum Ecclesia petit restitutionem aduersus laicum, & sententia negantium.*

194 *Expenduntur pro ea textus in c. 1. & in c. constitutis, de in integrum restitut. & in cap. ad nostram, de rebus Ecclesiæ non alienand.*

195 *Astruitur contraria sententia.*

196 *Respondetur fundamentis contrariæ sententiæ prioris.*

197 *An relaxatio iuramenti adhibiti in contractu, dumtaxat ad effectum agendi, sit petenda à superiori iurantis, an à superiore eius, cui iuratum est.*

Cum petitur relaxatio iuramenti ad effectum agendi dumtaxat, & non simul ad rescindendam obligationem contractus iurati, communis, & recepta sententia est, non esse necessariam citationem.

198 *Qui senserint pro petenda relaxatione à iuramento, adeundum esse superiorem iurantis.*

199 *Qui petit relaxationem iuramenti originaliter est reus atque item, qui intentat beneficium l. diffamari.*

200 *In relaxatione iuramenti solum agitur de tollendo ligamine iurantis.*

201 *Sententia contraria eorum, qui absolutionem iuramenti censent, petendam à superiore eius, cui iuratum est.*

202 *Posterior sententia approbatur, & satisfit fundamentis contrariæ, agitur de beneficio l. diffamari, & quid in eo peculiare sit.*

Expenditur duplex iudicium in hoc beneficio, alterum præuium, & antecedens, alterum principale, & subsequens.

203 *Satisfit secundo argumento prioris sententiæ, & distinguitur forum internum ab externo, & in foro pœnitentiali, & interno statuitur, adeundum esse superiorem iurantis.*

204 *Relaxatio iuramenti in contractu adhibiti, peti potest coram Iudice domicilij, illius, cui iuratum est, vel in foro contractus, etiamsi aduersarius sit absens.*

Idem Iudex est causæ præparatæ, & præparantis.

Connexorium idem est iudicium.

Iuramentum facit contractum subijci foro Ecclesiastico, & addit forum foro.

205 *Relaxare iuramentum est remittere spiritualem obligationem ex iuramento ortam, non semper condonare obligationem.*

206 *An petenda sit relaxatio iuramenti à Iudice laico superiore contrahentium, an à superiore Ecclesiastico.*

207 *Qui senserint sæcularem esse incompetentem ad concedendam relaxationem iuramenti, & eorum fundamenta, & n. 208.*

209 *Secunda sententia, posse potestates laicas iuramenta remittere, eorumque relaxationem concedere.*

Causa iuramenti ex mixti fori, cum iuramentum adhibetur circa rem, quæ non transcendit naturalem, ac politicum Reipublicæ sæcularis finem: Vtriusque Religionis, quæ cultum naturalem Deo defert, non transcendit finem eiusdem, & est intra ordinem naturæ.

210 *Distinguitur duplex obligatio orta ex iuramento, prima respectu Dei, secunda respectu alterius hominis, cum quo contrahitur: & ita duplex est iuramenti relaxatio, altera directa, altera indirecta.*

211 *Directa absolutio à iuramento, siue in foro pœnitentiali siue in externo, dumtaxat pertinet ad potestates Ecclesiasticas.*

212 *Relaxatio indirecta iuramenti potest fieri à potestatibus, laicis, & ciuilibus.*

Contrahens potest remittere, & condonare iuranti obligationem ex iuramento ortam.

Remissa, & condonata obligatione iuramenti à contrahente, vinculum iuramenti, etiam quoad Deum, remissum, & solutum censetur.

Quoties consensu subditi opus est ad aliquem actum, Iudex superior eius, consensum supplere potest.

Factum Iudicis, censetur factum partis.

Iudex laicus adiri potest, vt compellat subditum suum ad relaxandum iuramentum, cum relaxatio locum habet.

213 *Reprehenditur Thomas Sanchez, & ostenditur condonationem obligationis iuramenti, posse fieri à Iudice sæculari ad effectum agendi aduersa parte non citata.*

214 *Condonatio iuramenti non potest fieri à superiore iurantis, sed à superiore eius, cui iuratum est.*

215 *Si iurat infidelis fideli. Iudex Ecclesiasticus, vel laicus superior fidelis, relaxat infideli iuramentum.*

Si vterque contrahens sit infidelis, aut is solus, cui iuratur: solus sæcularis superior infidelis, cui iuratur, potest concedere relaxationem.

Infidelis, qui nunquàm fidem suscepit, non subditur Ecclesiasticæ potestati.

Deus inter fideles ab initio mundi in lege naturæ, veteri, & gratiæ, cognitus est, non solum, vt finis naturalis, sed etiam, vt supernaturalis.

Fides supernaturalis semper fuit ad salutem necessaria.

Deus apud fideles fuit simul cognitus, & cultus, vt auctor naturæ, & gratiæ.

Sacrificia in omnibus legibus oblata sunt, in recognitionem Dei simul, vt auctoris naturæ, & finis naturalis, & vt auctoris gratiæ, & finis supernaturalis.

In Ecclesia nunquam fuit duplex summum Sacerdotium, vnum ad offerenda sacrificia Deo, vt auctori naturæ, alterū ad offerenda sacrificia, vt auctori gratiæ, sed ad officium, & vnum ministrum pertinet vterque cultus.

Non nunquam vnita fuit potestas sæcularis cum Ecclesiastica in vna, eademque persona.

Discreta sunt iura, quamuis in vnam personam concurrant.

Cura Religionis, cultusque Dei, vt auctoris naturæ, & gratiæ pertinent directè ad solam potestatem Ecclesiasticam, atque ita relaxatio iuramenti, etiam si non excedat ordinem naturalem.

216 *Potestates sæculares relaxant iuramenta interposita circa materiam ipsis subiectam.*

In omni iuramento videtur excepta superioris auctoritas.

Pater irritat iuramenta filij, vir vxoris, dominus serui.

Explicatur text. in l. vlt. ff. ad municip.

217 *An Principes sæculares possint statuere, ne interponatur iuramentum, & vt interpositum sit irritum & nullum remissiue.*

218 *Contrahens conuenitur in loco contractus, si ibi inueniatur. Remissioni non est locus in contractibus.*

219 *Remissioni est locus in contractibus, cùm contrahens submittit se Iudici contractus, cum renunciatione pro prij fori.*

220 *Iudex contractus non compellit contrahentem præcisè coram se litigare, sed causatiuè mittendo actorem in possessionem bonorum rei.*

Explicatur textus in cap. Romana, §. contrahentes de foro comp. in 6. & distinguitur quinque casus.

221 *Iudex loci contractus mittit actorem in possessionem bonorum sitorum in suo territorio rei absentis, & se non defendentis, non tamen procedit ad diffinitiuam.*

Ad possessionem ex secundo decreto requiritur vera contumacia, & ad diffinitiuam proferendam in absentia, ficta.

Contumax potest dici reus non comparens in loco contractus, quoad effectum missionis in possessionem ex primo decreto, non vlterius, vt possit puniri, vel excommunicari.

222 *Iudex loci contractus non potest contra reum absentem, latitantem procedere ad diffinitiuam, nec petere eum ad se remitti, sed potest decernere possessionem bonorum sitorum extra territorium ex primo decreto.*

223 *Qui senserint contrarium, & impugnantur, & nu. 224.*

225 *Cùm reus non habet bona in loco contractus, potest Iudex eius loci, decernere possessionem bonorum sitorum extra suum territorium, & ad eam exequendam, mittere literas requisitorias, si latitat, vbi habitat.*

226 *Quid senserint nonnulli faciendum esse, cum reus non habet bona in loco contractus.*

227 *Cum reus non latitat, & in loco contractus bona non habet, non potest Iudex loci contractus, petere eum ad se remitti, aut decernere missionem in possessionem bonorum sitorum extra territorium.*

228 *Iudicis, loci contractus in reum, qui nullibi bona habet, nullæ sunt partes.*

229 *Quid debeat obseruari in adimpletione literarum requisitoriarum.*

230 *Iudex loci contractus potest procedere ad difinitiuam contra reum absentem, quando cum præsenti cœptum est iudicium.*

231 *Propter nimiam rei contumaciam, an reus sit remittendus ad locum contractus, & n. 232.*

233 *De iure Regni Castellæ in contractibus an sit locus remissioni.*

234 *Verius est non esse locum, & agitur de interpretatione legis 1. tit. 16. lib. 8. recopilat.*

235 *Traditur vera eius interpretatio, & noua.*

236 *Forus contractus necessarius est parte rei, voluntarius ex parte actoris.*

De contractu potest etiam agi in foro domicilij.

237 *Contractus non dat forum, quando fit cum aduena, & viatore.*

238 *Contractus cum mercatore in nundinis habente tabernam dat forum.*

239 *Viator potest conueniri in loco contractus, vt impleat, ea, quæ secundum naturam contractus erant statim expedienda.*

240 *Cum res tradita est aduenæ, non dato pretio, non præsumitur habita fides de pretio.*

241 *Multa in iure ciuili contra strictam iuris rationem pro vtilitate communi recepta sunt.*

242 *Tacitè actum videtur in contractu facto cum aduena, vt in loco contractus impleatur in contractu promissa, & continetur in eodem loco tacita destinatio solutionis.*

243 *Contrahens cum aduena, eius fidem sequutus, debet eum conuenire in loco domicilij, non contractus.*

244 *Contrahens cum eo, qui ignorauerit esse aduenam, potest eum conuenire in loco contractus.*

245 *Cùm dubitatur, an quis sciuerit, vel ignorauerit, contrahentem esse aduenam, vel viatorem, cui incumbat probatio, & pro quo stet præsumptio.*

246 *Contrahentes non sortiuntur forum in loco contractus, cum conuenit inter eos, vt in alio loco defendantur, vel respondeant.*

247 *Prædicta conuentio non est inefficax.*

248 *Reus non conuenitur in loco contractus, cùm in alium destinatur solutio, sed in loco destinatæ solutionis.*

Intelligitur quis contraxisse in loco destinatæ solutionis, non vbi verba sunt prolata: & in eodem conuenitur quis, etiam de accessorijs contractus.

249 *Multi casus possunt distingui in destinatione solutionis facta in contractu remissiue.*

250 *Cum contractus fit in vno loco, & solutio destinatur in alium particularem, sortitur forum contrahens in loco destinatæ solutionis, non in loco contractus.*

251 *An possit, alibi conueniri reus in prædicto casu, quam in loco solutioni destinato, & quid senserit Bart.*

252 *Verius est reum non posse conuenire vbicunque in prædicto casu, sed solùm in loco destinatæ solutionis, vel domicilij, vel alio foro competenti.*

253 *Qui destinauit solutionem in quemlibet locum, nullo in specie expresso, potest conueniri vbicunque inueniatur.*

254 *Limita nisi inueniatur in itinere, vel nauigatione, vel in alio loco infecto peste.*

255 *Solutione in multa loca destinata alternatiuè, electio est actoris, vbi petat, quemadmodum rei, vbi soluat.*

256 *Solutione destinata in multa loca copulatiuè, diuiduntur summæ debitę quantitatis pro rata.*

257 *Destinatis duobus, vel tribus locis in specie solutioni, & adiecta clausula generali, non censetur diuisa solutio per partes, verùm non potest conueniri reus in locis distantioribus, quàm sint expressa.*

258 *Quid dicendum sit, cùm contrahens in vno loco, promittis se responsurum in alio.*

259 *Idem operatur destinatio tacita solutionis, quod expressa.*

260 *Idem dicendum est, si post perfectum contractum in vno loco, adijciatur ex interuallo destinatio solutionis in alium locum.*

261 *Qui contrahit per nuntium, vel per epistolam missam ad alium locum, censetur contrahere in loco, ad quem mittitur epistola.*

262 *In loco destinatæ solutionis conuenitur, reus, si ibi inueniatur, non aliter.*

263 *Quod restringitur quinque modis, & num. 264. 265. 266. & 267.*

268 *Explicatur locus Innocentij, circa postremam restrictionem & duæ posteriores restrictiones impugnantur, & nu. 259. cum 270.*

271 *Qui promittit soluere certo loco cum iuramento, & se ibi representare, potest absens ibidem conueniri.*

272 *Quoad forum inspicitur locus destinatæ solutionis, quoad alios verò effectus locus contractus.*

273 *Quoad exequutionem attenditur locus destinatæ solutionis.*

274 *Quoad ordinem iudicij attendi debet locus iudicij.*

275 *Si reus in loco destinatæ solutionis sit tanquàm aduena, an possit ibi conueniri.*

275 *Verius est posse cōueniri, qui destinauit solutionem in ali.*

quem

quem locum, etiam si in eo inueniatur tanquam aduena, & vera ratio huius resolutionis.

277 *Designatur disparitas, inter locum veri contractus, & ficti.*

278 *Cum quis promisit se solaturum, vbicumque inueniatur, nullo certo loco expresso, non conuenitur in loco, in quo fuerit aduena, vel pregeraanigans, vel in loco non tuto.*

279 *Forum contractus sortitur quis, vbi gestum est negotium, non vbi ratum habetur.*

280 *Forum contractus sortitur quis vbi contractus fit, non vbi confirmatur.*

281 *Locus contractus intelligitur, vbi facta est conuentio, non vbi scriptum est instramentum, nisi contrahatur in scriptis.*

282 *An conueniatur in loco domicilii, qui ab eo, in alium domicilium transtulit, ex contractu facto ante translationem.*

283 *Qui affirmant conueniri posse indistinctè, & expenditur l. 2. C. de iurisd. omnium Iud.*

284 *Distinguuntur duo casus.*

285 *De contractibus gestis extra domicilium, non conuenitur quis in loco prioris domicilii, ipso mutato.*

286 *Mutato domicilio extinguitur omnes eius effectus.*

287 *Qui contrahit in loco domicilii, duplici ratione sortitur forum, ratione domicilii reuocabiliter, ratione contractus irreuocabiliter.*

QVÆSTIO QVARTA.

De foro contractus.

160 IN primis regula, & conclusio generali sit. Ratione contractus sortitur quisque forum, vt possit conueniri apud Iudicem loci contractus. Hanc docet Aristoteles *lib. 3. de Republica, cap. 1.* & textus *in l. hæres absens, 19. §. proinde, ff. de iudiciis, & in §. hæc considerantes & §. si igitur, in Auth. vt omnes obediant Iudicib. collat. 5. tit. 24. cap. vltimo, de foro comp.* & istis locis Accursius, Bernardus, & Doctores, *& in cap. dilecti, eod. tit. d. l. 32. tit. 2. par. 3.* & ibi Gregorius *gloss. 10.* ampliat, limitat, & declarat, Speculator *lib. 2. titul. de comp. Iud. adition. §. 1. num. 2. vers. quinto ratione contractus,* Card. Tuscus *litera F. concl. 438.*

161 Amplia primò, dictam regulam, & conclusionem, vt non solum sortiatur quis forum in loco contractus, quem ipse gessit, sed etiam vbi gessit contractum institor eius. Nàm ille contractus perinde habetur, ac si ipse dominus in eo loco contraxisset, *d. l. hæres absens, §. apud Labeonem,* vbi Doctores, *ff. de iudiciis,* Romanus *singul. 240.* Franciscus Cremensis *singul. 77.* Boerius *decis. 114. ex numer. 1.* Stracca *de mercatura, tit. quomod. in causis mercat. sit procedem. 2. particula, n. 21.* Generale enim est non interesse, an quis aliquid faciat per se ipsum, an per Procuratorem, eius negotium gerentem, *cap. qui per alium, de reg. iur. in 6.*

162 Extende ampliationem, vt non solùm locum habeat in institore, qui negotiationi alicui vniuersali præponitur, iuxta *l. institor est, 18. & l. institor, 3. cum seqq. ff. de institor. act.* sed etiam in contractu facto à Procuratore particulari, ex quo in loco, quo geritur, sortitur forum is, cuius nomine contractum est, ob eamdem rationem, quam nuper reddidimus in institore. Ita sentiunt Romanus *d. singul. 240.* Cremens. *d. singul. 77.* & Paul. de Castrens. *in d. §. apud Labeonem,* format generale summarium de contrahentibus nomine alieno indistinctè, & Barbosa *in §. apud Labeonem, num. 12. & seqq.* reprobans sententiam Decij *cons. 150. num. 5. in fin.* qui contrarium sensit.

163 Amplia secundò, vt non solùm sortiatur quis forum ex contractu valido, sed etiam ex contractu nullo. Nàm contractus nullus constituit, & producit forum, in quo cognosci debet, an valeat necne. Obseruat elegantissimè Baldus *in l. præscriptione, 2. num. 15. C. si contra ius, vel vtilit. publ.* & eum sequutus Gregorius Lopez *in d. l. 32. tit. 2. p. 3. glossa 10. in principio, vers. extende procedere,* & *Thoma Carleualij de Iudicijs.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, num. 25. ff. de iudiciis.*

164 Amplia tertiò, vt ex contractu sortiatur quis forum, non solum si agatur actione personali, & de ipsa exerceatur iudicium, sed etiam si agatur hypothecaria, & de ipsa controuertatur. Docet Glossa notatu digna *in Auth. vt omnes obed. Iudicib. prouinciar §. hæc considerantes, verbo, hypotheca,* quam sequitur, & commendat Baldus *in l. 2. n. 2. C. mandati,* Gregor. Lopiz *in d. l. 32. tit. 2. p. 3. gl. 20. vers. extende etiam.*

165 Amplia quartò, vt in loco contractus non solùm sortiatur quis forum quoad principalem ipsam contractus obligationem, sed etiam quoad secundariam, quæ inducitur ad damna, interesse, & expensas, eò quòd primariæ debito tempore non satisfiat, & sic quoad accessoria contractus. Probat textus *in d. cap. dilecti, 17. de foro comp.* vbi notat Panormitanus *num. 6.* Felyn. *in d. c. vltimo, numer. 19. eod. tit.* Decius *in l. si conuenerit, 18. num. 31. ff. de iurisd. omn. iud. et in cap. 1. 1. lectura, num. 150. de iudiciis,* Alciatus ibi. *num. 32.* Ias. *in l. 1. num. 6. ff. de eo, quod certo loco,* Barbosa *in d. l. hæres absens, 19. §. proinde, n. 7. ff. de iudiciis.*

166 Amplia quinto, vt non solùm ex contractu quis sortiatur forum; sed etiam ex quasi contractu; nam in loco, in quo quis quasi contractum gerit, conueniri potest de omnibus pertinentibus ad quasi contractum. Probat textus *in d. l. hæres absens, §. 1. & l. Argentarium, 45. ff. de iudiciis,* præsupposita ad inductionem, *d. §. 1.* doctrina textus *in §. tutores, inst. de obligat. quæ ex quasi contractu.* Probat item *l. 32. tit. 2. par. 3. vers. la catorcena,* & ibi Gregor. *glossa 1. vers. extende etiam.* Sentiunt Bart. *in d. §. 1. in princip.* Baldus ibi, *1. lect. in princip.* Albericus *num. 5.* Angelus *num. 1.* Paulus *num. 1.* Fulgotius *num. 1.* Barbosa *num. 1.* Romanus *in d. l. hæres absens, in principio,* idem Bart. *in l. qui certo loco, 27. ff. de condic. indeb.* vbi Salicet. *num. 2. & 3.* Ias. *num. 1.* Decius *in l. vinum, 22. num. 11. ff. si certum pet.* Marianus Socinus *in d. c. dilecti, 17 n. 37. de foro comp.* Felynus *in d. c. licet ratione, vltimo, n. 17.* Panormitanus *n. 29. eod. tit.*

167 Limita primò, dictam quintam ampliationem, vt forum constituatur ex quasi contractu per se subsistente, non verò ex eo, qui pendet aliunde, & dirigitur in alium finem, vel effectum. Pro cuius limitationis intelligentia nota, esse duplex genus, quasi contractuum. Primum genus est, quasi contractuum per se subsistentium. & qui aliunde non pendent, vt est gestio tutelæ, vel Argentariæ, & susceptio, administratioque publici officij. Secundum genus est quasi contractuum, qui oriuntur ex anteriore iure, à quo pendent, & in alium finem diriguntur: cuiusmodi est quasi contractus, qui inducitur ex aditione hæreditatis, qui pendet ex iure hæreditatis delatæ inter hæredem, & legatarios, vt *in §. hæres quoque, inst. de obligat. quæ ex quasi contract.* Ita distinguit Baldus, *in l. omnem, 20. ff. de iudiciis,* quem sequuntur Marianus Socinus *in d. cap. dilecti, num. 37.* & Gregor. Lopez *in d. l. 32. tit. 2. par. 3. glossa 10. vers. extende etiam.* Fateor tarditatem meam, differentiam agnosco, quid isti Doctores per hæc verba velint significare non percipio, neque cur alios quasi contractus per se subsistentes dicant, alios vero aliunde pendere; cum vtriqua pendeant aliunde; siquidem quemadmodum defertur hæreditas, defertur quoque tutela, *toto titulo, inst. de legit. agnat. tutel.* item, & confertur dignitas. Igitur aliter eandem doctrinam, & mentem prædictorum declaro. Primum genus quasi contractuum est eorum, qui producunt obligationem eius, qui quasi contrahit ad alterum, cum quo quasi contrahitur, sine vllo alio respectu ad tertiam aliam personam, quos vocat Bald. per se subsistentes: eiusmodi est susceptio officij publici, vel priuati, ex qua quis obligatur Reipublicæ, aut ei, cuius fauore suscipit officium tutelæ, vel Argentariæ, sine respectu ad vllam aliam tertiam personam. Secundum est genus quasi contractuum, qui producunt obligationem vnius quasi contrahentis ad alterum cum respectu ad aliam personam ab ipsis diuersam, qualis est additio hæreditatis. Per

quam tametsi legatarijs hæres obligetur ex persona sua, quibus defunctus obligatus non erat, & obligatio ab ipso hærede incipiat, neque sit ad eum à defuncto transfusa, quemadmodum obligationes hæreditariæ, quibus defunctus suis creditoribus erat obligatum, tamen hæc ipsa obligatio respicit personam defuncti, quam hæres repræsentat, à cuius voluntate, & præceptum ortum habuit. Ita fit, vt subiecta maneat legibus, quibus defunctus, & patrimonium eius subijciebatur. Igitur quasi contractus primi generis forum constituunt in loco, in quo intelligitur celebrari, & in eo quasi contrahens forum sortitur, & conueniri potest: quasi contractus autem secundi generis forum non tribuit, neq; vbi celebratur conueniri potest illum exercens, sed alius locus est adeundus, *d. l. heres absens, in principio, l. de eo. 26. ff. de iudicijs*. Quis autem iste locus futurus sit, declarabimus inferius quæstione 5. de foro hæredis, & successoris, ex num. 288.

168 Extende limitationem, vt non solum quis sortiatur forum, & conueniri possit in loco quasi contractus per se subsistentis, si ibi inueniatur, sed etiam absens, & sit remittendus ad locum quasi contractus. Si tamen hanc conclusionem, & doctrinam restringas ad quasi contractum, quo quis obligatur reddere rationem officij publici, seu administrationis publicæ, vel priuatæ, vt planè probat textus *in dict. l. hæres absens, §. si quis tutelam. & l. Argentarium. 45. ff. de iudicijs, l. 1. & 2. C. vbi de ratiociniis agi oport. l. 1. C. vt omnes Iud. tàm ciuil. quam milit. & in §. si quis autem, in Auth. de Administratoribus, collat. 7. l. 23. tit. 7. l. 3. l. 1. 9. lib. 3. recop.* tenet Albericus *in Auth. qua in prouincia, num. 13. C. vbi de crim. agi oport.* Grattanus *decis. 180. num. 3.* additio ad Bart. *in d. §. si quis tutelam, num. 1. verbo, in dubiis casibus,* Paulus Castrensis *in d. §. si quis tutelam, num. 2. & 8. & in d. l. 1. num. 1. Cod. vbi de ratiocin.* vbi Baldus, & Salicetus post Glossam, Martan. Socinus *in Rubrica, nu. 1. vers. septimo ratione, & in d. cap. dilecti, n. 40. de foro comp.* Panor. titan. *in cap. licet, vltimo. numero 37.* Butrius *num. 15.* Felyn. *nu. 22. vers. fallit, 1. eod. tit.* Philippus Francus *in cap. Romana, §. contrahentes, num. 9. versic. quarto pro redenda, eodem tit. in 6.* qui addit maximè notatu dignum, tam inquam, requiri præsentiam personæ ad reddendam rationem administrationis etiam priuatæ, vt debeat differri executio sententiæ capitalis rei ad ratiocinia obligati, quousq; ratio reddatur ab eo, iuxta doctrinam Baldi, Iasonis, & Doctorum *in l. seruus. 70. & in l. seruo legato. 72. §. seruus, ff. de legat. 1.* quod probat expressè textus *in l. 1. C. de bonis prescrip.* vbi notat Cinus *num. 2.* Bart. Bald. Angel. Saliect. Fulgos. idem Salicet. *in l. cum reis, 18. C. d. pœnis,* Paulus *in l. si cognati, 21. C. de negotijs gest.* Cepolla *cautela 2. nu. 5.* Peguera *decis. 22. num. 2.* Anton. Gomez *tomo 3. variar. c. 13. num. 36. vers. secundus casus,* Iul. Clar. *lib. 5. sent. §. fin. q. 97. num. 1.* Hippolitus de Marsilijs *in pract. crim. §. opportunè, num. 2. & 3.* Volasio *in Curia Philippica, 3. par. §. 17. numer. 18. de commercijs, lib. 2. c. 9. num. 10.* & licet Angelus dicat id consuetudine receptum non esse, eius censuram limitat Iaso, & Cepolla. Ex quo redditur suspecta, quod nullus alius id animaduerterit. Eandem principalem sententiam sequuntur Gregor. Lopez *in d. l. 32. tit. 2. part. 3. glos. 22.* Bernardus Diaz *regula 642. fallentia 9.* Couarr. *practic. c. 10. num. 4. vers. quarta illud,* Franciscus Molinus *de brachio sæculari lib. 2. cap. 35.* Marcellus Cala *tract. de modo articulandi, in principio, num. 68.* Quod procedit ex obligatione residentiæ personalis, quam quis incurrit ex officij publici, vel priuati administratione, & ex eo, quod quæcumque in administratione malè gessit, non possint alio in loco probari, quàm in quo quis officium exercuit, quæ ratio exprimitur *in d. l. 2. C. vbi de ratiocin.* ea autem malè gesta non latere maximè interest Reipublicæ, vt planum est. Idem videtur sensisse Escobar *de ratiocin. administrat. c. 7. num. 2. et ibi, ex numer. 7.* latè prosequitur an quod generaliter statuitur, conueniri posse administratorem apud Iudicem loci, vbi administratio gesta est, extendatur ad Clericum administrationem Bonorum laici suscipientem ad Iudicem sæcularem. Hæc autem ratio, quam reddidimus desumptam, *ex d. l. 2.* cum in alijs quasi contractibus non militet, in eis quoque hæc doctrina locum non habebit: ideo in eis erit seruanda generalis conclusio inferius tradenda limitatione prima principali, num. 218. nempè, conueniri non posse in loco quasi contractus, qui ibidem inuentus non fuerit: vt in repetitione indebiti soluti, de qua vide Bart. *in l. qui certa loco, 27. ff. de condit. indebit.* & in alijs casibus. Quod est de mente omnium Doctorum, quos nuper retulimus.

169 Sed subsistendum est, nàm contrariam sententiam, quinimò hoc casu distinguendum esse administrationem priuatam à publica, vt in illa locum non habeat remissio ad locum quasi contractus, neque possit administrator in eo conueniri absens: in hac verò, & possit absens conueniri, & debeat ad locum administrationis etiam inuitus ad reddendam rationem remitti, sequutus est Barbosa *in d. l. hæres absens, §. 1. ex num. 68. ff. de iudicijs,* sublimitans hoc modo dict. in restrictionem propositæ extensionis. Eidem opinioni ex ijs, quos vidi, solus expressè adhæsit Fulgosius, *in d. l. 1. C. vbi de ratiocin.* tametsi alios pro eadem referat Barbosa, et fauet Escobar vbi supra, *num. 6.* Fulgosius ait, eam communiter receptam, sed planè fallitur, cùm viderimus contrariam ab omnib. nullo ferè discrepante approbari.

270 Probatur tamen illa Fulgosij sententia ex textu *in d. §. si quis tutelam,* iuncta glossa, ibi *verbo, debebit,* & communi ferè Doctorum interpretatione, qui videntur docere, supplendum esse ibi, verbum. *si ibi inueniatur,* quasi ad conueniendum reum in loco quasi contractus administrationis, de quo ibi agebatur, necessaria sit eius præsentia in eo loco, quemadmodum necessaria est esse in loco contractus dicemus inferius prima limitatione principali, n. 218.

271 Nihilominus non est recedendum ab ea conclusione, quam proposuimus in prædicta extensione, & restrictione eius, vt tàm administratione publica, quam priuata in loco administrationis possit absens conueniri, & sit ad eum locum remittendus pro reddenda ratione; quæ communior est, & magis approbata sententia, vt ex Doctoribus pro ea relatis constat. Quam probat manifesta ratio designata *in d. leg. 2. Cod. vbi de ratiocin.* quæ planè militat in vtroq; casu ratiociniorum tàm publicorum, quam priuatorum, ac per consequens succedit regula, vt extendenda sit ad vtrumque casum eadem iuris dispositio, ex vulgari textu *in lig. illud ff. ad leg. Aquil.* cum similibus.

172 Neque obstat fundamentum Barbosæ. Quoniã etiam si negari non possit, Doctores loquutus circa dictam Glossam nimis inaduertenter, ac inconsideratè, & profusè, quasi in textu ageretur de quasi contractibus in genere, atque ita formarunt summarium generale de omnibus quasi contractibus; & non in specie de administrationibus: agnoscamusque multò magis propriè, & rigorosè loquutum Iurisconsultum in textu, qui non apposuit illud verbum, *si ibi inueniatur,* vt fecerat in legis initio, quod tamen addtturum fuisse credendum est, si in ea specie quasi contractus, de quo ibi agebat, forus requirere rei præsentiam: verùm si mentem ipsius Glossæ, & Doctorum attendas intelliges significasse omnes, esse constituendam generalem regulam, videlicet necessariam esse præsentiam rei in loco quasi contractus, vt ibi conueniri possit, quemadmodum est necessaria in loco contractus, neq; esse locum remissioni absentis ad locum quasi contractus regulariter, sed regulam istam pati limitationes quasdam, & fallentias, ex quibus vna sit, nec minus celebris, nec minus commendata à Doctoribus ista, de qua loquimur, in casu ratiociniorum administrationis cuiuslibet tàm publicæ, quam priuatæ, idq; esse admittendum ex expressa ratione *in d. l. 2. C. vbi de ratiocinis agi oport.* vt superius adnotauimus.

173 Limita secundo, prædictam quintam amplationem, vt sortiatur quis forum in loco quasi contractus voluntarij, non tamen in loco quasi contractus necessarij. Vocamus quasi contractum voluntarium eum, qui geritur ex con-

ex consensu, & voluntate quasi contrahentis, vt est susceptio tutelæ, vel cuiuslibet publici muneris, aut honoris, quæ regulariter voluntariè deferuntur, & suscipiuntur, etiamsi aliquando per accidens quis, ad ea suscipienda cogatur. Quasi contractum verò necessarium vocamus eum, qui fit in iudicio: Nàm in iudicio quasi contrahitur, *l. licet.* 3. *§. idem scribit*, vbi Bart. *num.* 1. *& 6. ff. de peculio*, Felyn. *in Rubrica, nu.* 23. *de re iudicata*, iudicium autem redditur in inuitum, *l. inter stipulantem*, 83. *§. si stichum, ff. de verb. oblig.* ex quo nouatio illa, quæ fit in iudicio, dicitur nouatio necessaria, & quæ extra iudicium fit, voluntaria à Bartol. *in l.* 1. *num.* 2. *& 7. C. de iudiciis*, post Glossam, ibi, iuxta mentem Pauli Iurisconsulti *in l. aliam*, 29. *ff. de nouation.* Igitur quasi contractus voluntarius forum procedit, vt in loco eius possit quis conueniri: quasi contractus autem necessarius forum non mutat, neque nouum forum tribuit. Quod confirmo duabus rationibus, prima; quia quasi contractus necessarius, cùm in iudicio fiat forum præsupponit, & est post ipsum, cum iudicium sine foro esse non possit; atque ita cùm ipsum aduenit, iam forum præcedat necesse est, non subsequatur. Ea enim, quæ ex natura sua præsupponuntur ad aliquam rem, non subsequuntur ex eadem, ne effectus sit causa suæ causæ. Secunda ratio est, quia nouatio necessaria, quæ per litis contestationem inducitur, iuxta textum *in d. l. aliam*, non efficit ius actoris deterius, vt ibi dicit Paulus I.C. in fin. *& in l. non solet*, 86. *ff. de reg. iur.* notat Alciat. *cons.* 20. *nu.* 21. *lib.* 8. & ideo actio, & obligatio noua, quæ ex iudicio resultat, videlicet actio iudicati, & obligatio illi correspondens, sortitur naturam primæ actionis, & obligationis, quoad ius fori competentis, & neque nouum forum tribuit, neque antiquum mutat. Etenim quemadmodum licet per nouationem voluntariam priuilegia, quæ doti conceduntur, perimantur, per necessariam tamen non extinguuntur, vt docet textus *in d. l. aliam, vers. perit*, pro quo facit textus *in l. Nesennius.* 41. *§. vltimo, ff. de re iudicata. et in l. ex diuerso*, 17. *§. vltimo, ff. soluto matrim.* quibus probatur eos, qui habent priuilegium ne conueniantur, nisi in quantum facere possunt, id priuilegium non amittere, quamuis insolidum à Iudice condemnentur, atque ita constat priuilegium non amitti per nouationem necessariam: ita neque priuilegium, aut iura fori competentis primæ actioni, per quasi contractum, & nouationem necessariam amitti debuit, aut mutari: & consequenter, ex iudicio non additur nouum forum, foro competenti primæ actioni in iudicium deductæ. Quæ fuit sententia Fulgosij *in l. Argentarium*, 45. *§. nomine pupillæ*, *numer.* 1. *& 2.* post Angelum per textum ibi, *ff. de iudiciis*, qui summarium illius textum ita deducunt. *Per nouationem necessariam nõ tollitur prius forum: seu actio iudicati sequitur naturam principalis actionis, quoad ius fori.* Hæc fuit animaduersio doctissimi, & ingegnosissimi Doctoris Francisci Caldera præceptoris mei, *in l. à Diuo Pio. §. sententiam Romæ, num.* 5. *ff. de iudicata*, quam ego ab eo audiui anno 1603. in Salmanticensi Academia, vbi erat Cathedrarius legum vespertinus proprietarius, post promotus est ad Cathedram primariam proprietatis legum eiusdem Academiæ, nullo se illi opponente. Nunc in sua patria Lusitania primariæ legum Cathedræ in Conimbricensi celeberrima Academia præfectus est, & simul fungitur senatoria dignitate Vlisipone. Vir eminentissimus nostri sæculi, vtriusque iuris doctrina, & omnigena eruditione, ingenio nulli nostra ætate secundus, multis mihi nominibus carissimus, quocum, præterquam quòd eius fuerim continuus multorum annorum discipulus, non leuis familiaritas, & necessitudo intercessit, cuius me laudibus prædicandis, & celebrandis imparem fateor libentissimè.

174 Amplia sextò, propositam principalem regulam, vt omnis obligatio, vndecunque oriatur, habenda sit pro contractu: vt vbicunque quis obligetur, ibi, videatur contractus gestus, & pro implenda, & obseruanda obligatione possit conueniri. Hanc probat expressè textus *in l. omnem*, 20. *ff. de iudiciis*, cuius hæc ferè sunt verba, & ibi notant Accursius, Bartolus, Albericus, Baldus, Angelus, Paulus, Fulgos. Tametsi quidam ex istis exemplificent in delictis, & inter illa, & contractus similitudinem inducant: sed exempla non arctant regulam, *l. damni*, 30. *§. vltimo, ff. de damn. infect.* & Iurisconsultus *in d. l. omnem*, vniuersaliter loquutus est, & regulam generalem statuit.

175 Ex qua ampliatione infertur primò, relatores, Aduocatos, Notarios, & Procuratores ad exigendas sportulas, & salaria, posse conuenire litigantes apud eosdem Iudices, apud quos lis agitata est, ex qua orta est obligatio soluendi sportulas, & salaria; & eosdem esse competentes, & legitimos, vt cogant litigantes ad solutionem eiusmodi sportularum, & salariorum. Ratio est, quoniam in loco, in quo litigatum est, orta est obligatio soluendi illis sportulas, & salaria, ac per consequens ibi reus pro eis soluendis conueniri potest, neque poterit forum declinare, quia locus seruitij æquiparatur loco administrationis. Et ita obtinuit vsus Tribunalium Curiæ, vt decernantur regiæ prouisiones ad sportulas, & salaria exigenda, quæ debentur ex litibus ibi agitatis, tametsi litigantes sint domiciliarij in alijs Regni ciuitatibus, quæ me teste sæpius sunt expeditæ in supremo Indiarum Consilio. Ita sentit Abbas Panormitanus *in capit. licet ratione, vltimo, num.* 33. *vers. & per hoc dico, de foro comp.* Felynus ibi, *num.* 19. *in fine*, Marianus Socinus *in dicto c. dilecti*, 17. *nu.* 20. *& 34. eodem titulo*, Franciscus Marcus *decis.* 1059. 1. *par.* Verallus *decis.* 342. *s. p.* Marius Giurba *decis.* 38 *nu.* 1. Leon *decis.* 177. *lib.* 2. Stephanus Gratianus *disceptat. forens.* 1. *tomo, cap.* 56. *num.* 7. *& c.* 154. *num.* 24. Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, nu.* 126. *& sequentibus, ff. de iudiciis*, Cancer. *variar. resolut. par.* 2. *cap.* 15. *n.* 66. *& 67.* Florez de Mena *lib. variar. quæst.* 12. *numer.* 50. vbi testatur de praxi omnium Tribunalium. Quod adeo verum est, vt oblatio solutionis alibi facta non valeat, vt annotarunt Verallus, & Giurba.

176 Qui stilus ex eo etiam coadiuuatur, quoniam expensæ litis connexionem habent cum lite, & causa principali, & ab ea dependent ex quo fit, vt idem sit Iudex vtriusque causæ. Nam connexorum idem est iudicium, Hippolytus de Marsilijs *singul.* 251. Tuscus *litera C. conclus.* 626. Doctores *in Rubrica, C. de edendo.* Decius *in Rubrica.* 1. *lectura, num.* 8. & ibi Ripa *num.* 27. *de iudiciis*, Surdus *cons.* 42. *num.* 17. *lib.* 1. Bossius *tit. de foro compet. nu.* 117. & probat textus *in cap. de prudentia, de donat. inter vir.* & magis in specie *in cap. statutum, §. assessorem, et §. notarium, de rescr. in* 6. vbi ad Iudicem expectat constituere competens, & commodum salarium Notario causæ, & assessori à Iudice electo, Ergo salarium per Iudicem taxatum apud eum peti poterit.

177 Addunt Panormitanus, & Marianus vbi supra, quod tacite actum videtur, vt ista salaria, & sportulæ soluantur in loco iudicij. Non enim est verisimile; Aduocatum, seu Procuratorem voluisse pro suo salario insequi clienculum ad suum domicilium, cùm quandoque possit esse maior expensa itineris, quam sit debitum, atque ita succedit regula, vt ibi debeat quis conueniri, quo solutionem destinauit, de qua inferius agendum est, ex num. 248.

178 Verum negocium facessit hac in re textus, qui videtur contrarium decidere, *in c. Romana, §. neque etiam, de foro compet. in* 6. vbi non potest Metropolitanus cogere subditos sui suffraganei, vt coram se respondeant querelantibus super salarijs Aduocatorum, & Procuratorum in causis, quæ in sua Curia ventilantur. Ex quo textu id docuit Speculator *lib.* 1. *tit. de salariis, §. sequitur, nu.* 16.

179 Glossa *in d. §. nec etiam, verbo respondere*, quæ difficultatem textus sensit, quam sequuntur nihil addentes Geminianus Francus, & Anchatanus tribus modis respondet; seu quod idem est ad tres casus decisionem textus accommodat, significans extra illos contrarium practicari debere. Primus est, cum contractus initus est in loco suffraganei. Exempli causa, Bononiæ quis appellauerat, & secum duxit Aduocatum Rauenam, & ita contractus Rauenæ initus non fuerat. Secundus, quando contractus Rauenæ gestus est, sed contrahens ibi non

inuenitur, ideo non potest pro contractu Rauenæ conueniri, quia vt quis possit conueniri in loco contractus, necesse est, vt ibi sit præsens, vt infra dicturi sumus limitatione 1. num. 218. Tertius casus, qui magis videtur approbari à Glossa, & alijs, est, quando contractus gestus est Rauennæ, sed tamen contraxit litigans cum Procuratore, & Aduocato, tanquàm aduena, & statim recessurus, atque ideo ea contractu non est sortitus forum, vt dicemus inferius, limitat. 3. principali. Quam tamen conclusionem Glossa limitat, nisi litigans promisisset se ibi soluturum Procuratori, & Aduocato, tùnc enim ibi poterit conueniri. Sed cum tacitè id agere videatur, & ibi destinari solutio, vbi negotium geritur, vt rectè docuit Panormit. *in cap. licet, vltimo, nu. 32. de foro compet.* si contrahentes aliud non exprimant, paulatim fiet, vt eo solo casu textus locum habeat, quo expressè dictum fuit, non esse in loco Metropolitani faciendam solutionem, vel tacitè destinata est solutio in locum diuersum. Quæ nimia est textus restrictio, sed nimis vera, & eo nomine suspecta, quòd eo sensu decisio text. caderet in rem non dubiam, cùm ea non prima fronte sub generalibus verbis nimis dubia visa fuerit.

180 Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, num.* 128. aliter respondet, decisionem videlicet textus *in d. §. nec etiam*, specialiter procedere in Archiepiscopo, qui de causis suorum suffraganeorum cognoscit in loco suæ iurisdictionis, quos non potest cogere soluere salaria Aduocatis, & Procuratoribus, quia in eo textu id est ei specialiter prohibitum. Verum hæc solutio, vt iacet approbationem non meretur, recurrere enim ad specialitatem, specialitatis ratione non reddita, diuinatio est, quod miserorum refugium reputauit Glossa *in l. filium quem habentem, verbo, hæreditaria parte prædij. Co. familiæ herciscun.* quam ibi secuti sunt Bartolus, Baldus, Paulus, & Ias. Addendum porro est, non esse alienum à ratione, vt hoc sit speciale in Metropolitano cognoscente de causis subditorum suffraganei, & in alijs Tribunalibus contrarium regulariter sit seruandum. Ratio specialitatis est, quoniam Episcopi suffraganei sunt quoad potestatem ordinis, & dignitatem eius, Archiepiscopis Metropolitanis omnino æquales, *cap. in nono, distinct.* 21. *& ibi Glossa verbo, pari*, Archidiac. *num* 12. Geminianus n. 4. Barbatia *tract. de præstant. a Cardin. q. 1. primæ partis, n.* 8. & docet Diuus Thomas *in additionibus ad tertiam partem, q. 40. art. 6. ad 3. &* Dominicus Soto *in 4. distinct. 24. q. 2. art. 4. c. concl.* Cordubensis *lib. 4. quæstionarii, quæst.* 14. exegit verò Ecclesiasticæ Hierarchiæ, & gubernationis rectus, & politicus ordo, vt inter eos induceretur inæqualitas quoad iurisdictionem, subijcerenturque Episcopi Metropolitanis, vt idem Diuus Thomas *dict. art. 6. in corpore*, & Dominicus Soto vbi supra, *conclus.* 1. obseruarunt. Æquum verò fuit, vt id fieret, debito honore Episcopis reseruato, & limitata intra suos certos terminos Archiepiscopi iurisdictione, *vt in d. §. nec etiam, & in c. nullus primas, & cap. conquæstus, 9. q. 3. & l. 15. tit. 5. p. 1.* & in Concil. Trident. *sess. 24. decreto de reform. c. 20.* & in multis alijs articulis, quos commemorat D. Antoninus 3. *p. summæ, tit. 20. c. 4. in princip. & §. 1. & l. 11. tit. 5. p. 1.* At in alijs Tribunalibus subordinatis id non reperitur: quoniam superior inferiori, neq; in officio, dignitate, aut vllo alio æqualis est, cum ferè semper contingat, aut inferiorem esse Iudicem temporalem, aut si sit perpetuus, vt sunt vassalli feudistæ, à quibus ad Tribunalia Regia appellatur, est superiori in omnibus, & per omnia subditos, a quo iurisdictionem voluntariè accepit, quæ est multò maior subiectio, quàm ea, qua Episcopus subijcitur Archiepiscopo Metropolitæ, a quo neque eius dignitas pendet, neque iurisdictio originem sumpsit.

181 Vt verum fatear, magis arridet sententia Mariani Socin. *in d. c. dilecti, num.* 20. qui videtur magis approbare primam lecturam Glossæ *in dict. §. nec etiam*, vt textus loquatur de casu, quo conuentio de salario Aduocati, & procuratoris ob litem agitatam in metropoli, non est facta in ipsa metropoli, sed in loco suffraganei. Ego verò id colligo (tametsi nullus quem viderim animaduertat) quoniam *§. nec etiam* præcedit immediatè *§. contrahentes*, vbi agitur de contractibus gestis in metropoli, & deciditur, quid de illis sentiendum sit Ergo *in d. §. nec etiam*, non agitur de casu: quo in metropoli est contractum, alioqui iste casus pertineret ad decisionem paragraphi sequentis, & non fuisset necessaria diuisio, & distinctio decisionis.

182 Sed postquam incidimus in exactionem salariorum Aduocatorum, & Procuratorum, obseruare oportet, id esse peculiare in eo genere debiti, vt tametsi ab initio de eo conuenerit inter partes & ea, contractu initio certum debeatur, possit nihilominus à Iudice reformari non obstante conuentione facta. Ita planè indicat textus *in l. 1. §. in honorarijs, & §. si cui cautum, ff. de varijs, & extraord. cognit.* & obseruarunt Dominus Franciscus Sarmiento *lib. 1. selectarum, cap. 11. num. 5.* Guttierez. *de iuram. confirm 1. part. capit. 56. numer. 29. & 32.* Segura Daualos *in directorio Iudicum Ecclesiast. 1. p. c. 13. ex num. 6.* Cæuallos *in spec. pract. lib. 1. q. 288. ex num. 8* Florez *lib. 1. var. qu. 8. §. 1. num. 50.* Gratianus *discept. forens. cap. 56. num. 3. & 4.* Parladorius *in sesquicenturia, differentia* 130. §. 1. & id statutum erat de iure nostri Regni, *in l. 20. tit. 16. lib. 6. recopilat.* & renouatum per pragmaticam anni 1617. superadditis quibusdam alijs. Nam vt *omnia fert ætas*, teste Virgilio, & rebus ipsis, & homines senectute vires amittunt, ita nostro sæculo quasi leges sicut vestimenta veterascerent, & vires amitterent, renouantur, & iuuenescunt. Sed nec possunt melius seruari nouæ, quam antiquæ. Nimirùm leges mortuæ cum sint, seruare se non possunt, & parum est ius esse in ciuitate, nisi sint qui iura reddant, & leges seruent, seruareq; faciant. Hoc opus hic labor est, vt initio primæ disputationis diximus Neq; verò nouum est in iure, vt penès Iudicem sit potestas moderandi obligationem contractus, & ea ad æquitatem reducendi, vt *in cap. quanto de censib.* & notat Decius *cons. 335. n. 1. 2. & sequentibus*, Ioannes Lupus *in Rubrica de donation. inter, §. 69, nu.* 14. Segura *in repetitione, l. vnum ex familia, §. sed si fundum, n. 22. ff. de leg. 2.* Capolla *de seruitut. vrban. præd. c. 50. ex num. 12.* Thesaurus *decis. 120. & dec. 226. dec. 329. nu. 10.* & planè probat text. *in l. cum quidam, 17. in princ. ff. de vsuris*.

183 Secundò ex prædicta ampliatione infertur, ad decernenda alimenta filio legitimo, vel naturali, iuxta *l. quia à libertis ff. de lib. agnosc.* vel adulterinis, aut spurijs, iuxta textum *in cap. cum haberet, in fin. de eo, qui duxit in matr. quam pol. per adulter.* esse idoneum, & competentem Iudicem loci, vbi filius genitus, & natus est, & vbi mater domicilium, vel habitationem tempore generationis, vel natiuitatis habuit, quoniam illa obligatio alendi liberos, quæ à iure naturali descendit, *l. 1. §. ius naturale, ff. de iust. & iur. princip. instit. de iure nat. gent. & ciuil. l. 2. tit. 1. par. 1. vbi glossa* 3. in eo loco contracta est, in quo filius progenitus est, & natus. Cùm ergo omnis obligatio etiam naturalis, vndecunq; oriatur, pro contractu habenda sit, quoad hunc effectum fori, iuxta *d. l. omnem obligationem*, & ibi notata à Doctoribus, *ff. de iudi.* consequens est vt Iudex eius loci, in quo hæc obligatio ortum habuit, decernere possit alimenta, cogereque parentem, si ibi inueniatur, ad filium alendum. Si minus poterit decernere possessionem eorum bonorum, quæ in suo territorio inuenientur, pertinentium ad parentem absentem, vel eorum arrestationem, vel sequestrum, iuxta ea, quæ dicemus de absente a loco contractus inferius, ex n. 220. atq; ita ex facto consultus respondi.

184 Amplia septimò, propositam principalem regulam, vt non solum sortiatur forum contrahens in loco contractus, quando agitur de ipsius contractus implemento, & obseruantia, sed etiam cum agitur de rescissione contractus, seù distractu. Nàm in loco contractus, & apud eius Iudicem potest contrahens conueniri, cùm agitur, vt contractus rescindatur ex dolo, minori ætate, læsione, aut quouis alio iuris remedio. Vt autem exponamus istã ampliationem, supponimus distractũ esse duplicem; aliũ voluntarium, aliũ necessarium. Voluntarius est, qui ex conformi voluntate contrahentium resultat violentiom

contra-

contractum resoluere, aut ab eo discedere. Etenim quemadmodum ex concordi consensu contrahentium contractus fit, *l. 1. l. iuris gentium, in principio, ff. de pact. l. sicut ab initio, C. de action. & oblig.* ita contrario consensu resoluitur, & desinit *l. ab emptione, 56. de pactis, l. 1. 2. & 3. ff. de rescind. vend. l. vnica, C. quando liceat ab emp. disced.* nihil enim est tam naturale, quàm iisdem causis quidque dissolui, quibus est constitutum, *l. nihil tam naturale, 35. ff. de reg. iur. c. omnis res, de reg. iur.* Alter est distractus necessarius, qui per iudicium fit (quod redditur in inuitum, *d. l. inter stipulatem, § si Stichum, ff. de verb. obligat.*) ex remedijs à iure prodiris, vt in integrum restitutione ob metum, vel dolum, vel rescissione ob læsionem vltra dimidiam iusti pretij, & alijs. Quam inter istos distractus diuersitatem satis significauit Iustinianus Imperator, dum *lib. 4. C.* duos constituit titulos, alterum de distractu voluntario, videlicet, *C. quando liceat ab emp. disced.* alterum de necessario, vt *Cod. de rescind. vend.* præter alios, quos lib. 2. Codicis inscripsit de restitutione aduersus contractus. Igitur cum dicimus locum contractus esse forum competentem ad agendum de distractu, accipimus distractum pro necessario, non pro voluntario. Quinimò sentimus, & planè profitemus distratum voluntarium in aliquo loco factum, constituere forum per se distinctum a foro contractus, quo possit agi de quæstionibus ad ipsum attinentibus, si de illis aliqua controuersia iudicialis contingeret. Non est enim minus efficax voluntas distrahentium, & dissoluentium contractum ad constituendum forum distractus, quam contrahentium ad constituendum forum contractus; siquidem contractus, & distractus à pari procedunt, *l. Pomponius, 13. §. præterea* vbi notat Angelus, Cumanus *num. 4.* Alexand. *num.* *Ias. num. 9. ff. de acquiren. possess.* Paulus, *in l. exigere dotem, numer. 2. ff. de iudicijs, & in l. qui loco certo, 27. num. 2. ff. de condict. indeb.* qui in specie loquuntur de isto effectu constituendi forum, idem Ias. *in Auth. Sacramenta puberum, nu. 73. C. si aduers. vend.* Lapus *allegat. 10. numer. 6.* Tiraquel. *in leges connubial. gloss. 5. ex n. 5. & n. 8.* Surdus *cons. 136. nu. 17. 18. & 19. lib. 1.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, n. 12. & 13. ff. de iudicijs* Caldas Pereira *in l. si curatorem, verbo, implorandum, nu. 30. vers. postremo hæc sententia, Cod. de in integr. restitut. colum. 3.* Et retinebis memoria hanc animaduersionem, quæ nostra est, ex cuius inaduertentia, in quæstione de qua agimus, laborant in æquiuoco Doctores nō contemnendi.

185 Itaque Iudex loci contractus est cōpetens non solum cum agitur de contractus implemento, sed etiam de eius rescissione, & distractu necessario, & iudiciali. Quam sententiam amplexati sunt Bart. *in l. qui loco certo, num. 2. ff. de condict. indeb.* & ibi Fulgos. *num. 2.* & Ias. *num. 1.* Albericus *in l. exigere dotem, 65. num. 2. ff. de iudicijs, & in l. 2. nu. 1. & 2. C. vbi, & apud quem,* Baldus *in l. in contractibus, 14. §. in omni, n. 1. & 2. C. de non numer. pec.* Decius *in l. vinum, 22. nu. 11. ff. si cert. pet. & in c. 1. 1. lectura, n. 124 de iudicijs,* vbi Alciatus *nu. 33. vers. & vltra limitationes,* additio ad Bart. quam dicunt esse Alexandri *in d. l. hæres absens, §. si quis tutelam, n. 1. 2. verbo, in duobus casibus,* Romanus *singul. 477.* Felynus *in cap. licet ratione, vltimo, numer. 24. vers. vltimo in isto subditus de foro comp.* Angelus *in sua quæst. 5. duo inuicem, n. 32. & 33.* Francus *in Rubrica, n. 45 appellat.* Couar. *lib. variarum, c. 4. n. 1.* Surdus *cons. 105. n. 15. & 16. & cons. 136. nu. 19. & 20. lib. 1.* Gutierr. *2. lib. canonicar. quæst. cap. 24. num. 9.* Ioannes Mauritius *tract. de in integr. restit. c. 36. num. 5.* Sfortia Oddus *eodem tract. 1. par. q. 32. art. 13. num. 114.* Fuscus *litera F. conclus. 138. num. 6.* faciunt, quæ tradit Tiraquellus *in leges connubial. glossa. 1. par. 1. nu. 33.* vbi ait, vxorem sequi forum mariti, etiam cum agitur de dissoluendo matrimonio. Probat hanc sententiam textus in *d. l. in contractibus, 14. §. in omni C. de non numer. pec.* vbi exceptio non numeratæ pecuniæ, quæ contra mutui contractum opponitur, si adsit mutuator in loco contractus proponitur coram Iudice loci contractus. Ergo locus contractus est forus compet. ad impugnandum, & rescindendum contractum. Huic textui nulla congrua solutio assignari potest.

158 Neq; satisfacit, quam tradit Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, n. 25. cum seqq.* vbi distinguendum putat, an contractus sit perfectus ab vtraque parte, & postea propter aliquam qualitatem extrinsecam agatur de eius rescissione; & tunc putat non posse agi in foro contractus quia cum perfecto contractu sublata sit actio ea contractu oriens, *princip. inst. quib. mod. toll. oblig.* in consequentiam sublatus videtur forus ad eius implementum inductus, *l. cum principalis, ff. de reg. iur.* & in specie textus *in cap. dilecti, de foro comp.* & ibi Panormitan. *num. 6.* An vero contractus ab vtraque parte non fuerit perfectus, & tunc quia cessat prædicta ratio durat forus contractus: & consequenter in loco eius potest agi per rescissione. Et in his terminis existimat procedere *d. §. in omni.* nam in effectu exceptio non numeratæ pecuniæ importat contractum non fuisse impletum ab vtraq; parte, & ideo in loco contractus de hoc defectu agendum est.

187 Non in quam satisfacit, quoniam non pendet competentia ex fori ex eo, quod actor foueat iustitiam reus verò iniustè se defendat; sed siue lis iustè siue iniustè moueatur, idem est forus. Ergo siue actor litem moueat perfecto contractu ab vtraque parte, quo casu iniustè mouebit, & proponet, verbi causa, exceptionem non numeratæ pecuniæ, siue contractu non perfecto, quo casu mouebit iustè, idem Iudex erit adeundus. Confirmatur, quoniam videtur doctrina noua, & iuri dissona, vt ea eo forus competens, & locus iudicij mutetur, quod proponantur diuersæ actiones, vel exceptiones, cum regulariter, vbi quis legitimè conuenire potest de aliqua re, ibi possint proponi actiones, & exceptiones omnes sibi competentes. Secundò, quoniam forus tolli non potest, eo quod actio sit sublata, & agens agat sine actione, tunc enim partes Iudicis erunt in actore repellendo, & reo absoluendo, iuxta tradita Glossa *in l. vbi pactum, verbo, pœna, C. de transact. Bart. in l. si vnus, §. pactus ne peteret, n. 20. ff. de pact.* Alex. *in l. 1. n. 6. C. vt quæ desunt Aduoc. suppl. Iud.* Tertio, quoniam non semper lites fundantur super actionibus, sed interdum super officio Iudicis, quod actor implorat, vt Barbosa ipsemet animaduertit, vbi supra, *n. 12.* Ergo non rectè colligitur forum deesse, eò quod actio sit sublata. Neq; video cur sit allegatus à Barbosa textus in d. c. dilecti, & Panormitan. ibi, *n. 6.* ad hanc rem, ex quibus id neque expressè, neque implicitè colligo, nisi allegatio sit falsa, aut deprauata, quod in multis illius libri contingit, itaut ea eo habeam illum suspectum. Quartò, quoniam tametsi perfecto contractu ab vtraq; parte actio esset sublata, ex ipso implemento orta esset exceptio in fauorem implentis, *l. exceptionis opponuntur, 20. ff. de except.* Si ergo quis ea contrahentibus deducat in iudicium exceptionem istam, & petat à Iudice declarari sibi competere, iuxta *l. si contendat, 28. ff. de fideiussor* quod in iudicijs frequentissimum esse, tradit Paz *in praxi tom. 3. c. 9. §. 2. ex n. 1.* cum multis, quos ibi refert: aut petat declarari se, vel fideiussorem esse liberum, id petere poterit apud Iudicem loci contractus. Excogitari enim non potest ratio, ob quam ille non sit competens in hac lite: præsertim cum & nos dixerimus supra nu. 165. ampliat. 4. & ibi relatus Barbosa fateatur, Iudicem loci contractus non solum esse competentem, quoad ea, quæ ad contractum principalem pertinent, sed etiam quoad accessoria; neq; enim forus contractus, solum inducitur ad implementum, & obseruantiam eius, vt Barbosa assumere videtur sed etiam quo ad omnia alia à contractu dependentia, vt multis in eam rem adductis contendit Decius *in cap. 1. 1. lectura, num. 122 de iudicijs, cum sequentibus.* Ex quo consequens est, vt impleto contractu, & sublata actione; adhuc permaneat, & sublatus non sit forus contractus, cum sint exceptiones, & dependentiæ, quæ in illo possunt discuti, & multa alia, de quibus possit in iudicio disceptari. Quinto, quoniam contractus nullus, nullam actionem producit, quia quod nullum est, nullum effectū habet, *l. 4. §. condemnatum ff. de re iud. l. non putauit, §. non quærit, ff. de bon. poss. contra tab. l. non dubium, Cod. de legib. cap. illud, n. de iure patron. cap. non præstat, 52. de reg. iur. in 6.* & tamen nulla existente actione potest agi

agi de nullitate eius apud Iudicem loci contractus, vt nos diximus supra, ampliatione 2. num. 163. & consentit ibi relatus Barbosa. Ergo non recte arguitur fori cessatio, ex actionis defectu, sed potuerit nihilominus moueri lis super rescissione contractus coram Iudice fori eius, tametsi post eius implementum nulla superesset actio. Sextò, tandem quoniam quoties in iudicio intenditur rescissio contractus, non nititur lis qualitate extrinseca, sed potius vitio intrinseco, aut contractui, aut personis contrahentium. Non minus igitur potest agi de rescissione in foro contractus, quam de implemento. Alias solutiones ad textum *in d. §. in omni.* impugnat Barbosa *in d. §. proinde, ex num. 22.* & Caldas *in d. l. si curatorem, verbo, implorandum, num. 30. C. de in integr. restit.* reliquum est, vt nulla assignari possit, quæ satisfaciat ex ijs, quas Doctores adducunt.

188 Sed contrariam sententiam prædictæ ampliationi, imo in loco contractus non posse agi de eius rescissione, sed dumtaxat de implemento, & obseruantia, sequuti sunt alij. Inter quos sunt Baldus sibi contrarius, *in l. exigere dotem, 65. in 2. lectura, ante num. 1. ff. de iudicijs, & in l. 2. num. 1. C. vbi & apud quem* Paulus *ibidem num. 1.* Angelus sibi etiam contrarius, *in l. qui loco certo, num. 1. in fi.* vbi etiam sibi parum constans Albericus *num. 2. ff. de condic. indeb.* Decius contrarius etiam sibi, *in Rubrica, 1. lectura, nu. 19. de iudicijs,* Gregor. Lopez *in d. l. 32. tit. 1. part. 3. glossa 10. vers. secundo limita.* Socinus *regula 204. fallentia 1. alias litera F. regula 19.* Duarenus *ad tit. C. vbi & apud quem, in principio,* Marcellus Cala *tract. de modo articulandi, in principio, num. 67.* Cacheran *decis. 78. numer. 14. & 45.* Barbosa *in d. l. heres absens, §. proinde, num. 14. & 21. ff. de iudicijs,* & Caldas *in d. l. si curatorem, verbo, implorandum num. 30. C. de in integ. restit.* tametsi satis anceps, & dubius, iam oppositæ, iam huic sententiæ adhæreat, tandem in hac resedit. Multos Doctores referunt illi pro hac sententia, qui tamen si attentè legantur, eam non sequuntur, sed dumtaxat dicunt actorem, cum agitur de rescindendo contractu, & petenda contra ipsum restitutione, sequi debere forum rei, quod neque nos negamus, neque est contrarium nostræ statutæ ampliationi. Ita non iure refertur pro hac sententia Tiraquel. *de retract. lign. §. 8. glossa 5. num. 7.* qui vt in eo loco videri potest, eam non tetigit, neque erat hæc sententia ad rem eius, de quo ibi agebat. Proposuerat enim quæstionem, quis Iudex esset competens in retractu, an domicilij rei, an loci, in quo sita est res retrahenda, *& ibi n. 9.* concludit vtrumque esse competentem, prout actor elegerit. De alijs idem dictum intellige. Quare existimo te vera hanc sententiam esse minus communem, minusque frequentem. Habet tamen pro se vrgens argumentum ex textu *l. 2. C. vbi et apud quem* qui ita habet. *Quoniam ea, quæ in transactione dari placuerat, te tradidisse, proponis, consequens est, si de ijs repetendis per in integrum restitutionem, vel quamcunque aliam causam, putaueris agendum, eius adire de prouincia Præsidem, in qua domicilium habent, quos conuenis.* Ex quo colligunt isti Doctores, non potuisse peti hanc restitutionem coram Iudice loci in quo factus fuit transactionis contractus: ac per consequens non agi de rescissione contractus in foro contractus.

189 Sed nihilominus, non est recedendum à proposita ampliatione 6. & non obstat *d. l. 2. C. vbi & apud quem.* Nam pro eius interpretatione ego considero, duas esse posse inter se multum diuersas difficultates, & quæstiones in hac materia. Prima, vtrum Iudex competens ad concedendam restitutionem sit Iudex domicilij actoris petentis restitutionem, cui ipse subditus est, an verò Iudex domicilij rei, contra quem restitutio petitur. Quam disputat Sfortia Odus *de restitut. in integr. 1. p. q. 32. art. 13.* Mauritius eodem tract. 36. Secunda, vtrum sit competens ad concedendam restitutionem Iudex loci quo contractus gestus est, an vero solus Iudex loci domicilij eius, contra quem restitutio petitur. Et cum has diuersas esse difficultates euidens sit, iuxta magis receptam, & communem interpretationem, d. l. 2. decidit primam difficultatem, videlicet, cum restitutio petitur, non esse adeundum Iudicem, cui subditus est actor petens restitutionem, sed eum Iudicem, cui subditus est reus, contra quem restitutio petitur, & vbi ipse domicilium habet: & ea lex non pertinet ad secundam difficultatem, quam nos modo tractamus. Quam eius legis interpretationem tradunt in ea Barthol. Alber. Angel. Salicet. Fulgos. nulla facta mentione de secunda difficultate. Atque ideo statuitur communiter summarium eius textus *in causa restitutionis actor sequitur forum rei,* quæ est ratio decidendi eiusdem legis, & conformis, *l. 2. C. de iurisd. omn. Iud. l. actor. C. vbi in rem actio et c. cum sit generale, de foro comp.* Quæ tamen ratio parum faceret ad decidendam secundam difficultatem, cum facile possit dici, forum contractus etiam forum rei, si ibi inueniatur: vt optimè animaduertit Alciatus *in cap. 1. nu. 33. vers. & vltra limitationes, de iudic.* ex quo constat, *dict. l. 2.* nihil facere ad difficultatem secundam, de qua agimus, neque esse contrariam propositæ ampliationi.

190 Secundò respondet Bart. *in d. l. qui loco certo, 27. num. 2. ff. de condict. indeb.* tametsi eo textu dictum sit, ad petendam in integrum restitutionem adeundum esse Iudicem domicilij rei, non tamen ibi esse negatum, quin similiter adiri possit Iudex contractus, neque expressione solius loci domicilij, exclusio loci contractus colligi potest. Bartolo consentiunt eodem loco Fulgos. *num. 2.* Ias. *num. 1. circa fin.* Salicet. *num. 3.* tametsi dubitans, Philipp. Francus *in rubr. num. 45. de appellat.* Alciatus *in d. c. 1. num. 33. de iudic.* Couarr. *lib. 1. variar. c. 4. num. 1.* Guttierez *lib. 1. canonic. qu. c. 34. num. 9. in fi.* Ideo autem omissum est locus contractus, quia (vt rectè considerat Alciatus) ratione domicilij quis sortitur forum vniuersum, & sine vlla exceptione, siue ibi contraxerit, siue non, siue ibi reperiatur, siue non, ideo textus respondet de regula, quæ indistinctè procedit, non autem explicuit casus, qui non procedunt nisi concurrentibus quibusdam qualitatibus, quod sæpissimè in iure vsu venit, vt *in l. qui accusare, C. de edendo* statuitur generalis regula, quæ explicatur, & limitatur *in vltima, Cod. eodem tit. facit textus in l. apud Labeonem, 15. §. ait prætor, el 2. ff. de iniurijs.* Nunquamque siue in iure, siue in philosophia, rectè sumitur argumentum ab affirmatione vnius ad negationem alterius, nisi cum comparantur inter se opposita, & contraria. Quando enim duo opposita non sunt, qui vnum affirmat, alterum non negat, quia separatorum separata est ratio, & ab vno ad alterum, neq; affirmatiuè, neq; negatiuè rectè ducitur argumentum, *l. vltima, ff. de calumniator.* Fuerardus *in locis legalibus, loco 18. de separatis.* Claudius Cantiuncula *in topicis legalibus, loco 12. differentibus,* Cicero *in topicis, num. 14. vers. differentia.* Dialectici, & nos eorum communi auctoritate ducti *in introductione ad logicam Aristotelis. 1. p. c. 9.* eos vocauimus terminos impertinentes, qui nec se inferunt, nec sibi repugnant, cuiusmodi sunt album, & dulce, musicum, & medicum. Nàm qui dicit album, neq; affirmat, neque negat dulce, siquidem album potest esse dulce, & non dulce: item qui medicum dicit, musicum non negat, cum contingere possit, medicum esse musicum. Ita in proposito.

191 Tertiò respondet Couarr. *lib. 1. variarum, dict. cap. 4. num. 1. dict. l. 2. C. vbi & apud quem,* intelligendam esse, cum reus abest à loco contractus, qui ideo non potuit in loco contractus conueniri, sed adeundus est Iudex domicilij, Nam cum in loco contractu necessaria sit rei præsentia ad facultatem conueniendi, vt dicemus inferius limitatione 1. num. 216 si reus absit loco contractus, ibi conueniri non potest. Hanc tamen interpretationem reprehendunt Caldas, & Barbosa vbi supra, vbi diuinatoriam.

192 Ex hactenus dictis inferens, si petenda sit alicuius contractus rescissio, vel restitutio aduersus ipsum, adeundum esse Iudicem rei, contra quem petitur rescissio, vel restitutio, iuxta generales regulas, quibus statuitur actorem sequi debere forum rei. *d. l. actor. vlt. C. vbi rem act.* cũ similibus, notat Gaspar Rodericus *de ann. redit. lib. 1. q. 18. nu. 64.* videlicet, aut Iudicem domicilij, aut Iudicem loci contractus, si reus ibi inueniatur. Quorum quilibet

poterit

poterit petente actore contractum rescindere, aut restitutionem concedere. Erit verò in actoris potestate eligere Iudicem, quem maluerit, vt docet Bald. *in l. vlt. C. si a non comp. Iud. nu. 2. ex l. non vtique, 3. in princ. ff. de eo quod certo loc.* & nos diximus, quo præcedenti, nu. 152.

193 Sed an vniuersim id verum sit, vt in hoc rescissionis, vel restitutionis iudicio actor forum rei sequi debeat (ne prætermittamus tamen primæ illius difficultatis, quam proposuimus supra, nu. 189. quod non est alienum ab instituto nostro, imo maximè cognatum) dubitationē habet non leuem. Nam sunt, qui credant, regulam communem limitandam esse in Ecclesia, quæ si velit restitui aduersus contractum initum cum laico, debeat restitutionē petere coram Iudice proprio Ecclesiastico, non coram laico Iudice rei, contra quem petitur restitutio, idque ius esse Ecclesiæ proprium, & speciale, eiusque priuilegium. Ita sentiunt Innocentius *in c. cum sit generale, nu. 2. de foro com.* Panormit. *in c. 1. n. 18. de in integr. restit. & in c. constitutus, n. 1. eod. tit. & in c. ad nostram, 11. per tex. ibi, n. 2. & 6. de reb. Eccl. alien. vel non, & in d. c. cum sit generale, 8. n. 19.* vbi Felyn. *ante nu. 1. vers. Ecclesia restituetur*, Marian. Soc. *n. 13.* qui post Panormit. *in d. c. constitutus.* hoc etiam extendit ad Ecclesiasticas personas, consentit Rom. *in sing. 113.* Aufrer. *tract. de potest. Eccl. super laicis, casu 105. n. 48.* Maranta *in praxi 6. p. tit. de appell. num. 113.* Sfortia Odus *tract. de integ. rest. 1. par. q. 32. art. 13. num. 115. & art. 15. n. 123. & seqq.* Didacus Perez *in l. 1. tit. 4. lib. 3. ordinam. glossa 1 colum. 883. vers. item fallit.* Bernard. Diz *regula 219 fallent. 2.* qui loquitur de sola Ecclesia. Gutierrez *lib. 1. canonicar. quæst. c. 34. nu. 10.* qui tamen sentit hoc non esse extendendum ad Ecclesiasticas personas quoad patrimonia sua priuata, *ibi, n. 11. & 12.* & Sfortia *vbi supra, nu. 125.*

194 Pro hac sententia adducuntur textus *in c. 1. de in int. rest. & in c. constitutus eod. tit.* vbi Clerici coram Ecclesiastico Iudice petunt restitutionem ob damnum illatum in venditione rerum suarum personalium. Item tex. *in d. c. ad nostram*, vbi Ecclesia coram Pontifice petit restitutionem contra laicum, & sic coram ordinario petentis, non eius, contra quem petitur.

195 Sed cum non facilè regulæ generales sit infringendę aut ab eius recedendum, neq; introducenda priuilegia iuris derogatoria, nisi apertè legibus exprimantur, nihilominus amplectenda est contraria sententia, videlicet, regulam generalem, quod actor debeat sequi forum rei, iuxta doctrinam text. *in d. l. 2. Cod. vbi & apud quem*, & ibi Gl. & Doctorum, etiam in hoc casu seruandam esse, & petendam restitutionem, cùm petitur ab Ecclesia, vel Ecclesiastica persona contra Laicum, coram Iudice rei conuenti iudicio restitutionis. Quā sententiam amplectitur Couarr. *lib. 1. var. d. c. 4. n. 2.* vt mirum sit à plerisq; esse relatum pro contraria. Eidem item adhęret Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde ex n. 31. ff. de iud.* Parlador. *in sesquicenturia, differentia 9. §. 3. n. 8.* videturq; eā approbare Caldas *in d. l. si curatorem, verb. implorādum, n. 32. in fin. C. de in integ. rest.* nisi quod in principio illius numeri cōtrariam sententiam dixerat veriorem, & probabiliorem, vt nos reddat ancipites, pro qua sentētia sit referendus, quod illi familiare est. Certè contrariam sententiam communiorem dicere potuit iure optimo: veriorem non item. Verum hanc, quam sequimur, seruatam esse in Regia Cancellaria Vallisoletana, & iuxta eam iudicatum in causa occurrente, testatus est Gutierrez *in dict. cap. 34. num. 10.*

196 Neque obstant fundamenta contrariæ sententiæ. In primis non obstat textus *in d. cap. 1. de integ. rest.* in quo nihil deciditur de Iudice, coram quo sit petenda restitutio; sed de casu, in quo locum habet. Neque item obstat textus *in d. cap. constitutus, eod. tit.* quoniam credendum est, Pontificem, à quo petita est ibi restitutio, esse Iudicem competentem rei, contra quem est petita, eò quòd, vel esset Clericus is, contra quem petebatur, vel prouincia ipsa subiecta Romanæ Ecclesiæ, quòad sæcularem iurisdictionem. Neque verò hoc est diuinare, nam cùm in eo textu non sit principalis quæstio de foro, sed potius de restitutione in integrum petēda, præsupponi possunt termini habiles quoad forum, absque vitio diuinationis, *l. qui testamento, cum similibus. ff. de testament.* vt eleganter animaduertit Barbosa *in d. §. proinde, nu. 35.* tametsi Couarruu. huius solutionis primus author, eam diuinationi obnoxiam ferè fateatur, minus hoc reputans incommodi, quam oppositæ sententiæ acquiescere. Neque item obstat textus *in d. cap. ad nostram, de rebus Eccles.* quoniam laicus, contra quem eo textu restitutio petita est, erat subditus Ecclesiæ iurisdictioni, quia erat feudatarius Ecclesiæ, seu Monasterij, & causa erat pertinens ad feudum: quare dominus feudi erat Iudex competens, vel is, cui subditus erat infeudator, vt probat textus *in c. ex transmissa, & c. verum, de foro compet.* & tradit Gail. *pract. observat. lib. 1. observat. 30. ex num. 1.*

197 Cognata est huic altera non minus dubia, nec minus vtilis, & frequens quæstio, scilicet cum petitur absolutio, seu relaxatio iuramenti adhibiti in contractu, dumtaxat ad effectum agendi, & non simul ad rescindendam obligationem contractus iurati, quo casu magis communis, & recepta sententia est, non esset necessariam citationem aduersarij ad eam obtinendam, vt obseruarunt Oldradus *cons. 120.* Paulus Castrensis *cons. 259. numer. 2. vers. circa quartum, 2. patr.* Rolandus à Valle *cons. 2. nu. 6. & sequent. volum. 2.* Afflictis *decis. 210. num. 10.* Ioseph Ludouicus *decis. Perusin. 18. numer. 3.* Peguera *decis. 188* Triuisanus *decis. 64. num. 8. lib. 1.* Valiscus *consultat. 130. num. 14.* Couarr. *lib. 1. variar. d. c. 4. numer. 6.* Gulielmus Benedictus *in repetit. cap. Raynucius, verbo, duas habens filias, num. 299. de testam.* Gutierrez *in repet. Auth. Sacramenta puberum, num. 111. & 112. Cod. si aduers. vendit.* Azeuedos *in l. 1. ex num. 137. tit. 21. lib. 4. recop.* Ceuallos *in specul. pract. lib. 2. q. 337. ex num. 2.* Parlador. *lib. 2. rerum quotid. c. 4. num. 55.* Paz *in praxi, tomo 2. præludio 2. num. 38.* Sanchez *in summa, lib. 3. cap. 31. num. 38.* Brunorus à Sole *in quæstion. legalib. q. 21. n. 59. & 60.* Hercules Marescotus *lib. 2. var. res. c. 84. nu. 19.* eo in quam casu dubitatio non leuis, a quo Iudice sit petenda absolutio, seu relaxatio iuramenti, an à superiore iurantis, an à superiore eius cui iuratum est.

198 In qua prima sententia est, adeundum esse Iudicem superiorem iurantis, & eum solum posse absoluere subditum suum a iuramento, illudq; relaxare. Hanc tuetur Lapus *alleg. 10. num. 5.* & ibi Quintilianus Mandosius *in addit.* Panormit. *in cap. si quis contra, 4. n. 3. & in repet. eiusdem, n. 3. de foro comp.* Felyn. *in c. 1. n. 31. de iureiur.* Barth. Soc. *in l. libertus, 14. n. 9. ff. de in ius voc.* Tuscus *lit. A concl. 57. ex n. 1.* Zerola *in praxi Episc. verbo iuramenti absolutio 5. ad quintum,* Capyc. *decis. 18. num. 6.* Sanchez *in summa, lib. 3. c. 21. nu. 35.*

199 Fundamentum est (vt desumitur ex Socino, & Capicio relatis,) quia is, qui petit relaxationem iuramenti originaliter est reus. Ergo quemadmodum ob istam eandem rationem, qui intentat in iudicio beneficium, *l. dif. ferari, C. de ingen. & manumis.* potest illud intentare coram suo Iudice, & non debet adire Iudicem aduersarij, vt notat post antiquos Greg. Lopez *in l. 46. tit. 2. p. 3. gloss. 3.* Couarr. *lib. 1. variar. cap. 18. num. 5. circa fin.* Maranta *in speculo, 4. part. distinct. 21. num. 19.* Anton. Gabriel *libr. 3. commun. tit. de actionibus, concl. 6 num. 41.* Capicius *d. dec. 18.* Cacheran. *decis. 151.* Ponte *decis. 31. numer. 4. & per totum* Boerius *decis. 114. ex numer. 6.* qui multa allegat, & inter alios Alex. *cons. 103 consideratis his, volum. 5.* ibi vide additiones, & Baldum *in l. acceptam, 19. num. 40. C. de vsuris,* Mifinger, *centur. 6. obseru. 90.* Sesse *decis. 115. ex num. 5. tomo 2.* cum plurimis omissis: ita qui petit relaxationem iuramenti, eam coram suo Iudice petere debet, quia debet agi coram Iudice, coram quo ageretur, si conueniretur ille, qui petit relaxationem, qui re vera reus est, debet enim attendi naturalis origo causæ, non quod accidentaliter contingit, argumento, *l. qui habet in principio ff. de tutel.* vbi notat Bart. *ex n. 1.* Baldus *num. 1. & 3.* Cumanus *ante n. 1. & 3.* Tuscus *litera G. concl. 147.* Boerius *d. dec. 114. nu. 6.*

Addit

denunciationum, tunc enim difficilior redderetur ista praxis, & securius esset aduersus res Clerici patrimoniales adire Iudicem Ecclesiasticum. Quod si eo sensu explicari velint ij Doctores, quos pro contraria sententia retulimus, ab eis ferè non dissentiemus. Semper autem verba statuti expendenda sunt, vt certa capiatur resolutio. Vtrumque verò, tàm in quam sententia, quam defendimus, qua ista cautela, seù limitatio, confirmatur exemplo indubitato, deducto à personis ipsis Clericorum. Quis enim dubitet Clericos ipsos esse exemptos à seculari iurisdictione, quam immunitatem omnia iura clamant, Nos notàuimus supra, num. 83. & dicemus infertus, num. 392. nihilominus si iudex laicus inueniret Clericum, vel Religiosum in fraganti delicto, potest eum capere, vt suo Iudici remittat sine metu excommunicationis, *cap. vt famæ, in fin. de sentent, excommun.* Glossas, & Doctores in *c. cum non ab homine, de iudicijs*, Farinac. *in praxi crim. q. 8. num 116. & seqq.* Menochius *de arbitr. casu* 180. *ex num.* 16. Bouadilla *lib. 2. polit. c. 18. nu. 50. & seqq.* qui plurimos referunt Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, num. 537. cum seqq.* Folletius *in pract. crim. 2. par. secundæ partis Item, Rublicas, quod fuit captus in fraganti crimine, numer. 6.* Parladorius *in sesquicenturia, differentia 9 §. 4. num. 1. & 15. & 16.* Pereira *de manu regia, 2. p. d. c. 43. num. 6.* Gregorius Lopez *in l. 2. tit. 9. p. 5. glossa* 2. & est communissima sententia, à qua tametsi discedat Marta *de iurisdict. 4. p. cent. 1. casu 42. ibi, num. 6.* dicit esse sententiam omnium modernorum. Quod tamen post commissum delictum vbi nulla esset fugæ suspicio laicus Iudex proculdubio efficere non posset ob immunitatem personæ, vt omnes annotarunt. Similiter tametsi regula sit, vt nemo possit sibi in sua causa ius dicere, vt in rubro, & nigro, *C. ne quis in sua causa*, nihilominus creditor inuentum debitorem de fuga suspectum potest capere, & ad Iudicem trahere, *l. 2. tit. 13. lib. 8. recopil.* Azeuedus *ibi, ex num. 154. l. 10. tit. 15. p. 1. vbi glos. 1. l. ait prætor, §. si debitorem, ff. quæ in fraud. creditor*, Hippolytus de Marsilijs *singul.* 43. qui id extendit *nu.* 3. ad debitorem Clericum existente creditore laico, Menochius *de arbitrar. lib. 2. centur. 1. casu* 87. iunctis ijs, quæ tradit Mascardus *de probation. concl. 824. fugæ suspicio, ex num.* 25. Bonadilla *lib. 2. polit. d. c. 18. numer.* 51. Parladorius *vbi supra, num.* 2. Cochier. *de iurisdictione tomo 1. par. 2. quæst* 45. *num.* 10. *& par. 4. quæst. 52. numer.* 2. qui referunt plurimos, quos ego consulto omitto. Mirum igitur esse non debet, delicti fragrantia aliquantulum maioris potestatis tribuat Iudici laico in rebus clericorum, si tribuit quoad personas: iuraque in odium præsentis delicti plus permittant laicis circa bona clericorum, quam alioqui permitterent. Et quod fragrantia criminis iurisdictionem tribuat eam non habenti prosequitur nonnullis exemplis adductis Auendanus *de exequen. mandat. 1. par. cap. 1. n. 33. ex vers. vigessima tertia causa*, doctissimus Riccius *decis. Curiæ Archiepiscopalis Neapolitanæ 206. 1. p.* ex quo dissoluit contrariæ sententiæ fundamentum. Hæc dicta sint pro ea prouincia, in qua vt in Hispania illa introduxit antiqua, & inueterata consuetudo, in Regno vero Neapolitano quid seruetur, vide apud Viuium *decis.* 280. & in alijs prouinciis standum erit prædictæ limitationi.

159 Sublimita secundo, prædictam quartam limitationem (quod videtur ex eodem fonte, & doctrina procedere) vt Clericus negotiator, qui gabellam, & tributa debet, possit captis pignoribus ad solutionem gabellæ compelli à Iudice sæculari; dùm tamen caueat, ne quid agat aduersus personam: in illis tamen prouincijs, vbi moribus hæc sententia fuerit recepta, à quibus, & consuetudine legitimè introducta nullatenus iuuatur, aut impeditur iurisdictionis vsus. Est autem hoc apud Hispanos receptum, & vsu comprobatum. Ita sentit Gutierez clericus ipse *lib. 7. pract. de gabellis, qu. 94. n.* 5. Humada *ad glossa 3. in l. 49. tit. 6. p. 1. n. 2.* Axeuedus *in l. 11. n. 5. tit. 3. lib. 1. recop. & in l. 7. n. 13. & 14 tit. 18. lib. 9. eiusdem recop.* Lasarte *de decima venditionis, c. 19. n. 84.* Mestia *in pragmaticam taxæ panis conclus. 5. num. 23.* Cenedo *ad decretum, collect. 37. num.* 2. & 4. Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, n.* 874. Cæuallos *de cognitione per viam violentiæ, 2. p. 23. nu. 2. & seqq.* Villadiego *in politica, c. 5 num.* 89. idem Cæuallos *vbi supra, q. 64. ex num.* 7. Parlador. *in sesquicenturia, d. differentia 9. §. 4. num. 20. & 21.* Pereira *de manu regia. 2. p. cap. 28. ex num.* 5. conferunt notata ab Olano *in sua concordia, litera C. n.* 39. apud quos plurimos inuenies. Et in fortioribus, & vniuersalioribus terminis sentit idē Rebuffus *in tract. in quib. casibus Iudices seculares possunt cognoscere de personis ecclesiasticis, n.* 78. Confirmant hoc ea doctrina Baldi *in l. de his. 3. num. 1. C. de Episc. & Cleric.* vbi referens sententiam Guielmi de Cuneo, subiungit, *Ego credo, quod res ipsa benè pertineat ad forum seculare, & quod Iudex secularis possit mittere ad rem ipsam pro tributo, & inde recipere tributum, quia est de sua iurisdictione tam vniuersali, quàm particulari. Sed quod in personam Clerici Iudex secularis aliquid possit, hoc ego nego, per Auth. statuimus, infra eod.* Baldum sequuntur multa addens, quæ conferunt ad prædicta Iacobus de beluiso *in repet. §. contrahentes, n. 114. in cap. Romana, de foro comp. n.* 6. Hanc tamen sublimitationem ego ita intelligerem, vt si res summariè esset agenda, & posset iudicium incipere à captione pignorum pro gabella dubia, vel collecta, vel res ipsa incidisset in commissum, siue quia non comprehensa instrumento professionis, seù quia extracta, vel introducta contra statutum indicens pœnam commissi, quo casu sententia magis rei dicitur, quàm personæ practicandam crederem istam doctrinam apprehensa re ipsa fraganti statuti violatione, vel debiti præsentanei exactione, iuxta latius notata à Pereira *d. cap. 38. num. 14. 15. & 22.* Heula Volano *de commercijs, lib. 3. cap. 10. num. 15. & in Curia Philippica, 3. p. §. 3. num.* 11. Mausonio *de contrabandis, q. 8. num.* 13. Quomodo videtur loquutus Bouadilla *lib. 2. polit. d. cap. 18. num.* 117. 118. 119. & 121. *cum sequentibus.* Quidquid contra videatur sentire Grassis *de effectibus clericatus, d. 1. effectu, num.* 1269. Alioqui si causa esset plenariè agenda seruatis processus solennitatibus, & consueta iudicij forma, res scrupulo non careret, & maturiore deliberatione opus esset. Quoniam causa agi non posset sine citatione Clerici, ad quem res ista pertineret, qui exemptus est, foro non subiectus, & sæculari iurisdictione immunis. Hæc de foro rei sitæ dicta sint pleniusculè fortassis, quàm alibi. Madriti 12. Maij 1624.

SVMMA QVÆSTIONIS Quartæ.

160 R*Atione contractu sortitur quis forum, vt possit conueniri apud Iudicem loci contractus.*

161 *Ex contractu ab institore gesto sortitur forum dominus institoris.*

162 *Non solum id locum habet in institore generali, sed etiam in procuratore particulari.*

163 *Ex contractu etiam nullo sortitur quis forum.*

164 *Ex contractu sortitur quis forum, siue agatur actione personali, siue real.*

165 *In loco contractus sortitur quis forum, siue agatur quoad principalem obligationem, siue quoad accessoria damna, interesse, et expensas, quæ cadant sub obligatione secundaria.*

166 *Ex quasi contractu sortitur quis forum.*

167 *Ex quasi contractu per se subsistente, constituitur forum, non vero ex eo, qui pendet aliunde, et explicatur hæc Doctorum distinctio.*

168 *Ex quasi contractu per se subsistente, conuenitur etiam absens, et ad eius locum remittendus est.*

Exequutio sententiæ capitalis differtur, donec reddatur ratio, à reo damnato.

169 *Sententia distinguentium quoad hoc administratione priuatam à publica, et eius probatio, n.* 170.

171 *Reijcitur hæc sententia, et ostenditur, remissionem fieri ex quasi contractu, in administratione publica, et priuata.*

172 *Satisfit argumento Barbosæ contrarium sentientis.*

173 *Forum dat qua contractus voluntarius, non quasi contractus*

tractus neceſſarius,qui forum ipſum præſupponit;non mutat.
Nouatio neceſſaria non tollit priuilegia, neque forum.
Laudatur inſignis Doctor Franciſcus Caldera Luſitanus, Authoris præceptor,in Salmanticenſi Academia primarius legum Profeſſor.
174 *Omnis obligatio vndecunque oriatur habenda eſt pro contractu.*
175 *Relatores, Aduocati, Notarij, & Procuratores, apud Indices litis poſſunt ag re pro ſuis ſportulis, & ſalarijs: idque receptum eſt,apud Tribunalia Hiſpaniæ.*
176 *Expenſæ litis connexionem habent cum cauſa principali, ideo idem eſt Iudex vtriuſque cauſæ. Connexorum idem eſt iudicium.*
177 *Tacite actum videtur,vt ſalaria,& ſportulæ ſoluantur: in loco iudicij.*
178 *Expenditur contra hæc tex.in c.Romana,§. neque etiam, de foro compet.in 6.*
179 *Quid reſponderit Gloſſa ibidem.*
180 *Quid reſponderit Barboſa.*
181 *Approbatur circa hanc rem ſententia Mariani Socini.*
182 *Salaria Aduocatorum, & Procuratorum, poſſunt à Iudice taxari,& reformari,contra expreſſam partium conuentionem.*
Sæpius poteſt Iudex obligationem contractus moderari,& ad æquitatem reducere.
183 *Ad decernenda alimenta filio legitimo,naturali,aut ſpurio,idoneus eſt,& competens Iudex loci, vbi filius genitus eſt,vel natus.*
184 *Contrahens ſortitur forum in loco contractus non ſolùm quando agitur de ipſius implemento,ſed etiam de eius reſciſſione,ſeu diſtractu.*
Diſtractus duplex eſt, alius voluntarius, alius neceſſarius.
Diſtractus voluntarius conſtituit forum diuerſum, à foro contractus.
Contractus,& diſtractus à pari procedunt.
185 *Iudex loci contractus eſt competens, cum agitur de reſciſſione eius,& diſtractu neceſſario, & adducitur textus in l.in contractibus,14.§. in omni,C. de non numerata pecunia.*
186 *Quid ad eum textum reſponderit Barboſa.*
187 *Eius ſolutio late impugnatur.*
188 *Qui ſenſerint in loco contractus, non poſſe agi de eius reſciſſione, quod probatur ex textu in l. 2. C. vbi, & apud quem.*
189 *Reijcitur eorum ſententia,& explicatur,dicta l.2.& circa eam noua Authoris conſideratio.*
190 *Secunda ſolutio Bartoli.*
191 *Tertia ſolutio Couaruuia.*
192 *Cum petitur Contractus reſciſſio, vel reſtitutio aduerſus ipſum,adiri debet Iudex rei,contra quem petitur, videtur,aut Iudex domicilij,aut Iudex loci contractus.*
193 *Sit ne vniuerſim verum, in iudicio reſtitutionis actorem ſequi forum rei, etiam cum Eccleſia petit reſtitutionem aduerſus laicum,& ſententia negantium.*
194 *Expenduntur pro ea textus in c.1.& in c.conſtitutis,de in integrum reſtitut.& in cap.ad noſtram,de rebus Eccleſiæ non alienand.*
195 *Aſtruitur contraria ſententia.*
196 *Reſpondetur fundamentis contrariæ ſententiæ prioris.*
197 *An relaxatio iuramenti adhibiti in contractu,duntaxat ad effectum agendi,ſit petenda à ſuperiori iurantis, an à ſuperiore eius, cui iuratum eſt.*
Cum petitur relaxatio iuramenti ad effectum agendi duntaxat, & non ſimul ad reſcindendam obligationem contractus iurati,communis,& recepta ſententia eſt,non eſſe neceſſariam citationem.
198 *Qui ſenſerint pro petenda relaxatione à iuramento, adeundum eſſe ſuperiorem iurantis.*
199 *Qui petit relaxationem iuramenti originaliter eſt reus atque item,qui intentat beneficium l. diffamari.*
200 *In relaxatione iuramenti ſolum agitur de tollendo ligamine iurantis.*

Thomæ Carlenalij de Iudicijs.

201 *Sententia contraria eorum, qui abſolutionem iuramenti cenſent, petendam à ſuperiore eius, cui iuratum eſt.*
202 *Poſterior ſententia approbatur, & ſatisfit fundamentis contrariæ, agitur de beneficio l. diffamari, & quid in eo peculiare ſit.*
Expenditur duplex iudicium in hoc beneficio,alterum prænium, & antecedens, alterum principale, & ſubſequens.
203 *Satisfit ſecundo argumento prioris ſententiæ, & diſtinguitur forum interuum ab externo,& in foro pœnitentiali, & interno ſtatuitur, adeundum eſſe ſuperiorem iurantis.*
204 *Relaxatio iuramenti in contractu adhibiti, peti poteſt coram Iudice domicilij, illius, cui iuratum eſt, vel in foro contractus,etiamſi aduerſarius ſit abſens.*
Idem Iudex eſt cauſæ præparatæ,& præparantis.
Connexorium idem eſt iudicium.
Iuramentum facit contractum ſubijci foro Eccleſiaſtico,& addit forum foro.
205 *Relaxare iuramentum eſt remittere ſpiritualem obligationem ex iuramento ortam, non ſemper condonare obligationem.*
206 *An petenda ſit relaxatio iuramenti à Iudice laico ſuperiore contrahentium, an à ſuperiore Eccleſiaſtico.*
207 *Qui ſenſerint ſæcularem eſſe incompetentem ad concedendam relaxationem iuramenti, & eorum fundamenta, & n.208.*
209 *Secunda ſententia, poſſe poteſtates laicas iuramenta remittere,eorumque relaxationem concedere.*
Cauſa iuramenti ex mixti fori,cum iuramentum adhibetur circa rem, quæ non tranſcendit naturalem, ac politicum Reipublicæ ſæcularis finem: Vtriuſque Religionis, quæ cultum naturalem Deo defert,non tranſcendit finem eiuſdem,& eſt intra ordinem naturæ.
210 *Diſtinguitur duplex obligatio orta ex iuramento,prima reſpectu Dei, ſecunda reſpectu alterius hominis, cum quo contrahitur:& ita duplex eſt iuramenti relaxatio,altera directa, altera indirecta.*
211 *Directa abſolutio à iuramento,ſiue in foro pœnitentiali ſiue in externo,duntaxat pertinet ad poteſtates Eccleſiaſticas.*
212 *Relaxatio indirecta iuramenti poteſt fieri à poteſtatibus, laicis, & ciuilibus.*
Contrahens poteſt remittere, & condonare iuranti obligationem ex iuramento ortam.
Remiſſa,& condonata obligatione iuramenti à contrahente, vinculum iuramenti,etiam quoad Deum,remiſſum,& ſolutum cenſetur.
Quoties conſenſu ſubditi opus eſt ad aliquem actum, Iudex ſuperior eius,conſenſum ſupplere poteſt.
Factum Iudicis,cenſetur factum partis.
Iudex laicus adiri poteſt, vt compellat ſubditum ſuum ad relaxandum iuramentum,cùm relaxatio locum habet.
213 *Reprehenditur Thomas Sanchez, & oſtenditur condonationem obligationis iuramenti, poſſe fieri à Iudice ſæculari ad effectum agendi aduerſa parte non citata.*
214 *Condonatio iuramenti non poteſt fieri à ſuperiore iurantis,ſed à ſuperiore eius, cui iuratum eſt.*
215 *Si iurat infidelis fideli, Iudex Eccleſiaſticus, vel laicus ſuperior fidelis,relaxat infideli iuramentum.*
Si vterque contrahens ſit infidelis,aut is ſolus,cui iuratur: ſolus ſæcularis ſuperior infidelis,cui iuratur,poteſt concedere relaxationem.
Infidelis, qui nunquàm fidem ſuſcepit, non ſubditur Eccleſiaſticæ poteſtati.
Deus inter fideles ab initio mundi in lege naturæ,veteri,& gratiæ, cognitus eſt, non ſolùm, vt finis naturalis, ſed etiam,vt ſupernaturalis.
Fides ſupernaturalis ſemper fuit ad ſalutem neceſſaria.
Deus apud fideles fuit ſimul cognitus, & cultus, vt auctor naturæ,& gratiæ.
Sacrificia in omnibus legibus oblata ſunt,in recognitionem Dei ſimul, vt auctoris naturæ, & finis naturalis, & vt auctoris gratiæ, & finis ſupernaturalis.

In Ecclesia nunquam fuit duplex summum Sacerdotium, vnum ad offerenda sacrificia Deo, vt auctori naturæ, alterũ ad offerenda sacrificia, vt auctori gratiæ, sed ad officium, & vnum ministrum pertinet vterque cultus.

Non unquam vnita fuit potestas sæcularis cum Ecclesiastica in vna, eademque persona.

Discreta sunt iura, quamuis in vnam personam concurrant.

Cura Religionis, cultusque Dei, vt auctoris naturæ, & gratiæ pertinent directè ad solam potestatem Ecclesiasticam, atque ita relaxatio iuramenti, etiam si non excedat ordinem naturalem.

216 *Potestates sæculares relaxant iuramenta interposita circa materiam ipsis subiectam.*

In omni iuramento videtur excepta superioris auctoritas.

Pater irritat iuramenta filij, vir vxoris, dominus serui.

Explicatur text. in l. vlt. ff. ad municip.

217 *An Principes sæculares possint statuere, ne interponatur iuramentum, & vt interpositum sit irritum & nullum remissiue.*

218 *Contrahens conuenitur in loco contractus, si ibi inueniatur. Remissioni non est locus in contractibus.*

219 *Remissioni est locus in contractibus, cùm contrahens submittit se Iudici contractus, cum renunciatione pro prij fori.*

220 *Iudex contractus non compellit contrahentem præcisè coram se litigare, sed causatiue mittendo actorem in possessionem bonorum rei.*

Explicatur textus in cap. Romana, §. contrahentes de foro comp. in 6. & distinguitur quinque casus.

221 *Iudex loci contractus mittit actorem in possessionem bonorum sitorum in suo territorio rei absentis, & se non defendentis, non tamen procedit ad diffinitiuam.*

Ad possessionem ex secundo decreto requiritur vera contumacia, & ad diffinitiuam proferendam in absentia, ficta.

Contumax potest dici reus non comparens in loco contractus, quoad effectum missionis in possessionem ex primo decreto, non vlterius, vt possit puniri, vel excommunicari.

282 *Iudex loci contractus non potest contra reum absentem, latitantem procedere ad diffinitiuam, nec petere eum ad se remitti, sed potest decernere possessionem bonorum sitorum extra territorium ex primo decreto.*

223 *Qui senserint contrarium, & impugnantur, & nu. 224.*

225 *Cùm reus non habet bona in loco contractus, potest Iudex eius loci, decernere possessionem bonorum sitorum extra suum territorium, & ad eam exequendam, mittere literas requisitorias, si latitat, vbi habitat.*

226 *Quid senserint nonnulli faciendum esse, cum reus non habet bona in loco contractus.*

227 *Cum reus non latitat, & in loco contractus bona non habet, non potest Iudex loci contractus, petere eum ad se remitti, aut decernere missionem in possessionem bonorum sitorum extra territorium.*

228 *Indicis, loci contractus in reum, qui nullibi bona habet, nullæ sunt partes.*

229 *Quid debeat obseruari in adimpletione literarum requisitoriarum.*

230 *Iudex loci contractus potest procedere ad difinitiuam contra reum absentem, quando eum præsenti cęptum est iudicium.*

231 *Propter nimiam rei contumaciam, an reus sit remittendus ad locum contractus, & n. 232.*

233 *De iure Regni Castellæ in contractibus an sit locus remissioni.*

234 *Verius est non esse locum, & agitur de interpretatione legis 1. tit. 16. lib. 8. recopilat.*

235 *Traditur vera eius interpretatio, & noua.*

236 *Forus contractus necessarius est parte rei, voluntarius ex parte actoris.*

De contractu potest etiam agi in foro domicilij.

237 *Contractus non dat forum, quando fit cum aduena, & viatore.*

238 *Contractus cum mercatore in nundinis habente tabernam dat forum.*

239 *Viater potest conueniri in loco contractus, vt impleat, ea, quæ secundum naturam contractus erant statim expedienda.*

240 *Cum res traditas aduenæ, non dato pretio, non præsumitur habita fides de pretio.*

241 *Multa in iure ciuili contra strictam iuris rationem pro vtilitate communi recepta sunt.*

242 *Tacitè actum videtur in contractu facto cum aduena, vt in loco contractus impleatur in contractu promissa, & continetur in eodem loco tacita destinatio solutionis.*

243 *Contrahens cum aduena, eius fidem sequutus, debet eum conuenire in loco domicilij, non contractus.*

244 *Contrahens cum eo, qui ignorauerit esse aduenam, potest eum conuenire in loco contractus.*

245 *Cùm dubitatur, an quis sciuerit, vel ignorauerit, contrahentem esse aduenam, vel viatorem, cui incumbat probatio, & pro quo stet præsumptio.*

246 *Contrahentes non sortiuntur forum in loco contractus, cum conuenit inter eos, vt in alio loco defendantur, vel respondeant.*

247 *Prædicta conuentio non est inefficax.*

248 *Reus non conuenitur in loco contractus, cùm in alium destinatur solutio, sed in loco destinatæ solutionis.*

Intelligitur quis contraxisse in loco destinatæ solutionis, non vbi verba sunt prolata: & in eodem conuenitur quis, etiam de accessorijs contractus.

249 *Multi casus possunt distingui in destinatione solutionis facta in contractu remissiue.*

250 *Cùm contractus fit in vno loco, & solutio destinatur in alium particularem, sortitur forum contrahens in loco destinatæ solutionis, non in loco contractus.*

251 *An possit, alibi conueniri reus in prædicto casu, quam in loco solutioni destinato, & quid senserit Bart.*

252 *Verius est reum non posse conuenire vbicunque in prædicto casu, sed solùm in loco destinatæ solutionis, vel domicilij, vel alio foro competenti.*

253 *Qui destinauit solutionem in quemlibet locum, nullo in specie expresso, potest conueniri vbicunque inueniatur.*

254 *Limita nisi inueniatur in itinere, vel nauigatione, vel in alio loco infecto peste.*

255 *Solutione in multa loca destinata alternatiuè, electio est actoris, vbi petat, quemadmodum rei, vbi soluat.*

256 *Solutione destinata in multa loca copulatiuè, diuiduntur summæ debitę quantitatis pro rata.*

257 *Destinatis duobus, vel tribus locis in specie solutioni, & adiecta clausula generali, non censetur diuisa solutio per partes, verùm non potest conueniri reus in locis distantioribus, quàm sint expressa.*

258 *Quid dicendum sit, cùm contrahens in vno loco, promittit se responsurum in alio.*

259 *Idem operatur destinatio tacita solutionis, quod expressa.*

260 *Idem dicendum est, si post perfectum contractum in vno loco, adijciatur ex interuallo destinatio solutionis in alium locum.*

261 *Qui contrahit per nuntium, vel per epistolam missam ad alium locum, censetur contrahere in loco, ad quem mittitur epistola.*

262 *In loco destinatæ solutionis conuenitur, reus, si ibi inueniatur, non aliter.*

263 *Quod restringitur quinque modis, & num. 264. 265. 266. & 267.*

268 *Explicatur locus Innocentij, circa postremam restrictionem & duæ posteriores restrictiones impugnantur, & nu. 259. cum 270.*

271 *Qui promittit soluere certo loco cum iuramento, & se ibi repræsentare, potest absens ibidem conueniri.*

272 *Quoad forum inspicitur locus destinatæ solutionis, quoad alios verò effectus locus contractus.*

273 *Quoad exequutionem attenditur locus destinatæ solutionis.*

274 *Quoad ordinem iudicij attendi debet locus iudicij.*

275 *Si reus in loco destinatæ solutionis sit tanquam aduena, an possit ibi conueniri.*

275 *Verius est posse cõueniri, qui destinauit solutionem in aliquem*

quem locum, etiam si in eo inueniatur tanquam aduena, & vera ratio huius resolutionis.

277 *Designatur disparitas, inter locum veri contractus, & ficti.*

278 *Cum quis promisit se soluturum, vbicumque inueniatur, nullo certo loco expresso, non conuenitur in loco, in quo fuerit aduena, vel preternauigaus, vel in loco non tuto.*

279 *Forum contractus sortitur quis, vbi gestum est negotium, non vbi ratum habetur.*

280 *Forum contractus sortitur quis vbi contractus fit, non vbi confirmatur.*

281 *Locus contractus intelligitur, vbi facta est conuentio, non vbi scriptum est instrumentum, nisi contrahatur in scriptis.*

282 *An conueniatur in loco domicilii, qui ab eo, in alium domicilium transtulit, ex contractu facto ante translationem.*

283 *Qui affirmant conueniri posse indistinctè, & expenditur l. 2. C. de iurisd. omnium Iud.*

284 *Distinguuntur duo casus.*

285 *De contractibus gestis extra domicilium, non conuenitur quis in loco prioris domicilii, ipso mutato.*

286 *Mutato domicilio extinguitur omnes eius effectus.*

287 *Qui contrahit in loco domicilii, duplici ratione sortitur forum, ratione domicilii reuocabiliter, ratione contractus irreuocabiliter.*

QVÆSTIO QVARTA.

De foro contractus.

160 IN primis regula, & conclusio generalis sit. Ratione contractus sortitur quisque forum, vt possit conueniri apud Iudicem loci contractus. Hanc docet Aristoteles *lib. 3. de Republica, cap. 1.* & textus *in l. hæres absens, 19. §. proinde, ff. de iudiciis, & in §. hæc considerantes & §. si igitur, in Auth. vt omnes obediant Iudicib. collat. 5. tit. 24. cap. vltimo, de foro comp.* & istis locis Accursius, Bernardus, & Doctores, *& in cap. dilecti, eod. tit. d. l. 32. tit. 2. par. 3.* & ibi Gregorius *gloss. 10.* ampliat, limitat, & declarat, Speculator *lib. 2. titul. de comp. Iud. adition. §. 1. num. 2. vers. quinto ratione contractus,* Card. Tuscus *litera F. concl. 438.*

161 Amplia primò, dictam regulam, & conclusionem, vt non solùm sortiatur quis forum in loco contractus, quem ipse gessit, sed etiam vbi gessit contractum institor eius. Nàm ille contractus perinde habetur, ac si ipse dominus in eo loco contraxisset, *d. l. hæres absens, §. apud Labeonem,* vbi Doctores, *ff. de iudiciis,* Romanus *singul. 240.* Franciscus Cremensis *singul. 77.* Boerius *decis. 114. ex numer. 1.* Straccea *de mercatura, tit. quomod. in causis mercat. sit procedeu. 2. particula, n. 21.* Generale enim est non interesse, an quis aliquid faciat per se ipsum, an per Procuratorem, eius negotium gerentem, *cap. qui per alium, de reg. iur. in 6.*

162 Extende ampliationem, vt non solùm locum habeat in institore, qui negotiationi alicui vniuersali præponitur, iuxta *l. institor est, 18. & l. institor, 3. cum seqq. ff. de institor. act.* sed etiam in contractu facto à Procuratore particulari, ex quo in loco, quo gestus, sortitur forum is, cuius nomine contractum est, ob eamdem rationem, quam nuper reddidimus in institore. Ita sentiunt Romanus *d. singul. 240.* Cremens. *d. singul. 77.* & Paul. de Castrens. *in d. §. apud Labeonem,* format generale summarium de contrahentibus nomine alieno indistinctè, & Barbosa *in §. apud Labeonem, num. 12. & seqq.* reprobans sententiam Decij *cons. 150. num. 5. in fin.* qui contrarium sensit.

163 Amplia secundò, vt non solùm sortiatur quis forum ex contractu valido, sed etiam ex contractu nullo. Nàm contractus nullus constituit, & producit forum, in quo cognosci debet, an valeat necne. Obseruat elegantissimè Baldus *in l. præscriptione, 2. num. 15. C. si contra ius, vel vtilit. publ.* & eum sequutus Gregorius Lopez *in d. l. 32. tit. 2. p. 3. glossa 10. in principio, vers. extende procedere,* & Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, num. 25. ff. de iudiciis.*

Thomæ Carleualij de Iudicijs.

164 Amplia tertiò, vt ex contractu sortiatur quis forum, non solum si agatur actione personali, & de ipsa exerceatur iudicium, sed etiam si agatur hypothecaria, & de ipsa controuertatur. Docet Glossa notatu digna *in Auth. vt omnes obed. Iudicib. prouinciar §. hæc considerantes, verbo, hypotheca,* quam sequitur, & commendat Baldus *in l. 2. n. 2. C. mandati,* Gregor. Lopez *in d. l. 32. tit. 2. p. 3. gl. 20. vers. extende etiam.*

165 Amplia quartò, vt in loco contractus non solùm sortiatur quis forum quoad principalem ipsam contractus obligationem, sed etiam quoad secundariam, quæ inducitur ad damna, interesse, & expensas, eò quòd primariæ debito tempore non satisfiat, & sic quoad accessoria contractus. Probat textus *in d. cap. dilecti, 17. de foro comp.* vbi notat Panormitanus *num. 6.* Felyn. *in d. c. vltimo, numer. 19. eod. tit.* Decius *in l. si conuenerit, 18. num. 31. ff. de iurisd. omn. iud. et in cap. 1. 1. lectura, num. 150. de iudicijs,* Alciatus ibi. *num. 32.* Ias. *in l. 1. num. 6. ff. de eo, quod certo loco,* Barbosa *in d. l. hæres absens, 19. §. proinde, n. 7. ff. de iudiciis.*

166 Amplia quinto, vt non solùm ex contractu quis sortiatur forum; sed etiam ex quasi contractu; nam in loco, in quo quis quasi contractum gerit, conueniri potest de omnibus pertinentibus est quasi contractum. Probat textus *in d. l. hæres absens, §. 1. & l. Argentarium, 45. ff. de iudiciis,* præsupposita ad inductionem, *d. §. 1.* doctrina textus *in §. tutores, inst. de obligat. quæ ex quasi contractu.* Probat item *l. 32. tit. 2. par. 3. vers. la catorcena,* & ibi Gregor. *glossa 1. vers. extende etiam.* Sentiunt Bart. *in d. §. 1. in princip.* Baldus ibi, *1. lect. in princip.* Albericus *num. 5.* Angelus *num. 1.* Paulus *num. 1.* Fulgosius *num. 1.* Barbosa *num. 1.* Romanus *in d. l. hæres absens, in principio,* idem Bart. *in l. qui certo loco, 27. ff. de condic. indeb.* vbi Salicet. *num. 2. & 3.* Ias. *num. 1.* Decius *in l. vinum, 22. num. 11. ff. si certum pet.* Marianus Socinus *in d. c. dilecti, 17. n. 37. de foro comp.* Felynus *in d. c. licet ratione, vltimo, n. 17.* Panormitanus *n. 29. eod. tit.*

167 Limita primò, dictam quintam ampliationem, vt forum constituatur ex quasi contractu per se subsistente, non verò ex eo, qui pendet aliunde, & dirigitur in alium finem, vel effectum. Pro cuius limitationis intelligentia nota, esse duplex genus, quasi contractuum. Primum genus est, quasi contractuum per se subsistentium. & qui aliunde non pendent, vt est gestio tutelæ, vel Argentariæ, & susceptio, administratioque publici officij. Secundum genus est quasi contractuum, qui oriuntur ex anteriore iure, à quo pendent, & in alium finem diriguntur: cuiusmodi est quasi contractus, qui inducitur ex additione hæreditatis, qui pendet ex iure hæreditatis delatæ inter hæredem, & legatarios, vt *in §. hæres quoque, Instit. de obligat. quæ ex quasi contract.* Ita distinguit Baldus, *in l. omnem, 20. ff. de iudiciis,* quem sequuntur Marianus Socinus *in d. cap. dilecti, num. 37.* & Gregor. Lopez *in d. l. 32. tit. 2. par. 3. glossa 10. vers. extende etiam.* Fateor tarditatem meam, differentiam agnosco, quid isti Doctores per hæc verba velint significare non percipio, neque cur alios quasi contractus per se subsistentes dicant, alios vero aliunde pendere; cum vtrique pendeant aliunde; siquidem quemadmodum defertur hæreditas, defertur quoque tutela, *toto titulo, inst. de legit. agnat. tutel.* Item, & confertur dignitas. Igitur aliter eandem doctrinam, & mentem prædictorum declaro. Primum genus quasi contractuum est eorum, qui producunt obligationem eius, qui quasi contrahit ad alterum, cum quo quasi contrahitur, sine vllo alio respectu ad tertiam aliam personam, quos vocat Bald. per se subsistentes: eiusmodi est susceptio officij publici, vel priuati, ex qua quis obligatur Reipublicæ, aut ei, cuius fauore suscipit officium tutelæ, vel Argentariæ, sine respectu ad vllam aliam tertiam personam. Secundum est genus quasi contractuum, qui producunt obligationem vnius quasi contrahentis ad alterum cum respectu ad aliam personam ad ipsis diuersam, qualis est additio hæreditatis. Per

quam tametsi legatarijs hæres obligetur ea persona sua, quibus defunctus obligatus non erat, & obligatio ab ipso hærede incipiat, neque sit ad eum a defuncto transfusa, quemadmodum obligationes hæreditariæ, quibus defunctus suis creditoribus erat obligatum, tamen hæc ipsa obligatio respicit personam defuncti, quam hæres repræsentat, à cuius voluntate, & præceptum ortum habuit. 1 Ita fit, vt subiecta maneat legibus, quibus defunctus, & patrimonium eius subijciebatur. Igitur quasi contractus primi generis forum constituit in loco, in quo intelligitur celebrari, & in eo quasi contrahens forum sortitur, & conueniri potest: quasi contractus autem secundi generis forum non tribuit, neq; vbi celebratur conueniri potest illum exercens, sed alius locus est adeundus, *d. l. hæres absens, in principio, l. de eo. 26. ff. de iudicij*. Quis autem iste locus futurus sit, declarabimus inferius quæstione 5. de foro hæredis, & successoris, ex num. 288.

168 Extende limitationem, vt non solum quis sortiatur forum, & conueniri possit in loco quasi contractus per se subsistentis, si ibi inueniatur, sed etiam absens, & sit remittendus ad locum quasi contractus. Si tamen hanc conclusionem, & doctrinam restringas ad quasi contractum, quo quis obligatur reddere rationem officij publici, seu administrationis publicæ, vel priuatæ, vt planè probat textus *in dict. l. hæres absens, §. si quis tutelam, & l. Argentarium, 45. ff. de iudicij, l. 1. & 2. C. vbi de ratiocinijs agi oport. l. 1. C. vt omnes Iud. tàm ciuil. quam milit. & in §. si quis autem, in Auth. de Administratoribus, collat. 7. l. 23. tit. 7. l. 3. t. 9. l. 6. 3. recop.* tenet Albericus *in Auth. qua in prouincia, num. 13. C. vbi de crim. agi oport.* Gratianus *decis. 180. num. 3.* additio ad Bart. *in d. §. si quis tutelam, num. 1. verbo, in dubiis casibus*, Paulus Castrensis *in d. §. si quis tutelam, num. 2. & 8. & in d. l. 1. num. 1. Cod. vbi de ratiocin.* vbi Baldus, & Salicetus post Glossam, Marian. Socinus *in Rubrica, nu. 1. vers. septimo ratione, & in d. cap. dilecti, n. 40. de foro comp.* Panormitan. *in cap. licet, vltimo. numero 37.* Buttrius *num. 15.* Felyn. *nu. 22. vers. fallit, 1. eod. tit.* Philippus Francus *in cap. Romana, §. contrahentes, num. 9. versic. quarto pro redenda, eodem tit. in 6.* qui addit maximè notatu dignum, tam inquam, requiri præsentiam personæ ad reddendam rationem administrationis etiam priuatæ, vt debeat differri exequutio sententiæ capitalis rei ad ratiocinia obligati, quousq; ratio reddatur ab eo, iuxta doctrinam Baldi, Iasonis, & Doctorum *in l. seruus. 70. & in l. seruo legato. 72. §. seruus, ff. de legat. 1.* quod probat expressè textus *in l. 1. C. de bonis proscrip.* vbi notat Cinus *num. 2.* Bart. Bald. Angel. Salicet. Fulgos. idem Salicet. *in l. cum reis, 18. C. d. pœnis*, Paulus *in l. si cognati, 21. C. de negotij gest.* Cepolla *cautela 2. nu. 5.* Peguera *decis. 22. num. 2.* Anton. Gomez *tomo 3. variar. c. 13. num. 36. vers. secundus casus*, Iur. Clar. *lib. 5. sent. §. fin. q. 97. num. 1.* Hippolitus de Marsilij *in pract. crim. §. opportunè, num. 2. & 3.* Volasio *in Curia Philippica, 3. par. §. 17. numer. 18. de commercijs, lib. 2. c. 9. num. 10.* & licet Angelus dicat id consuetudine receptum non esse, eius censuram limitat Iaso, & Cepolla. Ex coque redditur suspecta, quod nullus alius id animaduertit. Eandem principalem sententiam sequuntur Gregor. Lopez *in d. l. 32. tit. 2. part. 3. glos. 22.* Bernardus Diaz *regula 642. fallentia 9.* Couarr. *practic. c. 10. num. 4. vers. quarto illud*, Franciscus Molinus *de brachio sæculari lib. 2. cap. 35.* Marcellus Cala *tract. de modo articulandi, in principio, num. 68.* Quod procedit ex obligatione residentiæ personalis, quam quis incurrit ex officio publici, vel priuati administratione, & ex eo, quod quæcunque in administratione malè gessit, non possint alio in loco probari, quàm in quo quis officium exercuit, quæ ratio exprimitur *in d. l. 2. C. vbi de ratiocin.* ea autem malè gesta non latere maximè interest Reipublicæ, vt planum est. Idem videtur sensisse Escobar *de ratiocin. administrat. c. 7. num. 2. & ibi, ex numer. 7.* latè prosequitur an quod generaliter statuitur, conueniri posse administratorem apud Iudicem loci, vbi administratio gesta est, extendatur ad Clericum administrationem Bono-
2 rum laici suscipientem ad Iudicem sæcularem. Hac autem ratio, quam reddidimus desumptam, *ex d. l. 2.* cum in alijs quasi contractibus non militet, in eis quoque hæc doctrina locum non habebit: ideo in eis erit seruanda generalis conclusio inferiùs tradenda limitatione prima principali, num. 218. nempè, conueniri non posse in loco quasi contractus, qui ibidem inuentus non fuerit: vt in repetitione indebiti soluti, de qua vide Bart. *in l. qui certo loco, 27. ff. de condit. indebit.* & in alijs casibus. Quod est de mente omnium Doctorum, quos nuper retulimus.

169 Sed subsistendum est, nàm contrariam sententiam, quinimò hoc casu distinguendum esse administrationem priuatam à publica, vt in illa locum non habeat remissio ad locum quasi contractus, neque possit administrator in eo conueniri absens: in hac verò, & possit absens conueniri, & debeat ad locum administrationis etiam inuitus ad reddendam rationem remitti, sequutus est Barbosa *in d. l. hæres absens, §. 1. ex num. 68. ff. de iudicijs*, sublimitans hoc modo dict. in restrictionem propositæ extensionis. Eidem opinioni ex ijs, quos vidi, solus expressè adhæsit Fulgosius, *in d. l. 1. C. vbi de ratiocin.* tametsi alios pro eadem referat Barbosa, et fauet Escobar vbi supra, *num. 6.* Fulgosius ait, eam communiter receptam, sed planè fallitur, cùm videmus contrariam ab omnib. nullo ferè discrepante approbari.

270 Probatur tamen illa Fulgosij sententia ex textu *in d. §. si quis tutelam*, iuncta glossa, ibi *verbo, debebit*, & communi ferè Doctorum interpretatione, qui videntur docere, supplendum esse ibi, verbum, *si ibi inueniatur*, quasi ad conueniendum reum in loco quasi contractus administrationis, de quo ibi agebatur, necessaria sit eius præsentia in eo loco, quemadmodum necessaria est in loco contractus dicemus inferius prima limitatione principali, n. 218.

271 Nihilominus non est recedendum ab ea conclusione, quam proposuimus in prædicta extensione, & restrictione eius, vt tàm administratione publica, quam priuata in loco administrationis possit absens conueniri, & sit ad eum locum remittendus pro reddenda ratione; quæ communior est, & magis approbata sententia, vt ex Doctoribus pro ea relatis constat. Quam probat manifesta ratio designata *in d. leg. 2. Cod. vbi de ratiocin.* quæ planè militat in vtroq; casu ratiociniorum tàm publicorum, quam priuatorum, ac per consequens succedit regula, vt extendenda sit ad vtrumque casum eadem iuris dispositio, ex vulgari textu *in leg. illud ff. ad leg. Aquil.* cum similibus.

172 Neque obstat fundamentum Barbosæ. Quoniã etiam si negari non possit, Doctores loquutus circa dictam Glossam nimis inaduertenter, ac inconsideratè, & profusè, quasi in textu ageretur de quasi contractibus in genere, atque ita formarunt summarium generale de omnibus quasi contractibus; & non in specie de administrationibus: agnoscamusque multò magis propriè, & rigorosè loquutum Iurisconsultum in textu, qui non apposuit illud verbum, *si ibi inueniatur*, vt fecerat in legis initio, quod tamen additurum fuisse credendum est, si in ea specie quasi contractus, de quo ibi agebat, forus requirere rei præsentiam: verùm si mentem ipsius Glossæ, & Doctorum attendas intelliges significasse omnes, esse constituendam generalem regulam, videlicet necessariam esse præsentiam rei in loco quasi contractus, vt ibi conueniri possit, quemadmodum est necessaria in loco contractus, neq; esse locum remissioni absentis ad locum quasi contractus regulariter, sed regulam istam pati limitationes quasdam, & fallentias, ex quibus vna sit, nec minus celebris, nec minus commendata à Doctoribus ista, de qua loquimur, in casu ratiociniorum administrationis cuiuslibet tàm publicæ, quam priuatæ, idq; esse admittendum ex expressa ratione *in d. l. 2. C. vbi de ratiocinijs agi oport.* vt superius adnotauimus.

173 Limita secundo, prædictam quintam amplationem, vt sortiatur quis forum in loco quasi contractus voluntarij, non tamen in loco quasi contractus necessarij. Vocamus quasi contractum voluntarium eum, qui geritur ex con-

ea consensu, & voluntate quasi contrahentis, vt est susceptio tutelæ, vel cuiuslibet publici muneris, aut honoris, quæ regulariter voluntariè deferuntur, & suscipiuntur, etiamsi aliquando per accidens quis, ad ea suscipienda cogatur. Quasi contractum verò necessarium vocamus eum, qui fit in iudicio: Nàm in iudicio quasi contrahitur, *l. licet. 3. §. idem scribit*, vbi Bart. *num. 1. & 6. ff. de peculio*, Felyn. *in Rubrica, nu. 23. de re iudicata*, iudicium autem redditur in inuitum, *l. inter stipulantem, 83. §. si stichum, ff. de verb. oblig.* ex quo nouatio illa, quæ fit in iudicio, dicitur nouatio necessaria, & quæ extra iudicium fit, voluntaria à Bartol. *in l. 1. num. 2. & 7. C. de iudiciis*, post Glossam, ibi, iuxta mentem Pauli Iurisconsulti *in l. aliam, 29. ff. de nouation.* Igitur quasi contractus voluntarius forum procedit, vt in loco eius possit quis conueniri: quasi contractus autem necessarius forum non mutat, neque nouum forum tribuit. Quod confirmo duabus rationibus, prima; quia quasi contractus necessarius, cùm in iudicio fiat forum præsupponit, & est post ipsum, cum iudicium sine foro esse non possit; atque ita cum ipsum adueniat, iam forum præcedat necesse est, non subsequatur. Ea enim, quæ ex natura sua præsupponuntur ad aliquam rem, non subsequuntur ex eadem, ne effectus sit causa suæ causæ. Secunda ratio est, quia nouatio necessaria, quæ per litis contestationem inducitur, iuxta textum *in d. l. aliam*, non efficit ius actoris deterius, vt ibi dicit Paulus I.C. in fin. *& in l. non solet, 86. ff. de reg. iur.* notat Alciat. *cons. 20. nu. 21. lib. 8.* & ideo actio, & obligatio noua, quæ ex iudicio resultat, videlicet actio iudicati, & obligatio illi correspondens, sortitur naturam primæ actionis, & obligationis, quoad ius fori competentis, & neque nouum forum tribuit, neque antiquum mutat. Etenim quemadmodum licet per nouationem voluntariam priuilegia, quæ doti conceduntur, permaneant, per necessariam tamen non extinguitur, vt docet textus *in d. l. aliam, vers. perit*, pro quo facit textus *in l. Nesennius. 41. §. vltimo, ff. de re iudicata. et in l. ex diuerso, 17. §. vltimo, ff. soluto matrim.* quibus probatur eos, qui habent priuilegium ne conueniantur, nisi in quantum facere possunt, id priuilegium non amittere, quamuis insolidum à Iudice condemnentur, atque ita constat priuilegium non amitti per nouationem necessariam: ita neque priuilegium, aut ius fori competentis primæ actioni, per quasi contractum, & nouationem necessariam amitti debuit, aut mutari: & consequenter, ex iudicio non additur nouum forum, foro competenti primæ actioni in iudicium deductæ. Quæ fuit sententia Fulgosij *in l. Argentarium, 45. §. nomine pupillæ, numer. 1. & 2.* post Angelum per textum ibi, *ff. de iudiciis*, qui summarium illius textum ita deducunt. *Per nouationem necessariam nō tollitur prius forum: seu actio iudicati sequitur naturam principalis actionis, quoad ius fori.* Hæc fuit animaduersio doctissimi, & ingeniosissimi Doctoris Francisci Caldera praeceptoris mei, *in l. à Diuo Pio. §. sententiam Romæ, num. 5. ff. de iudicata*, quam ego ab eo audiui anno 1603. in Salmanticensi Academia, vbi erat Cathedrarius legum vespertinus proprietarius, post promotus est ad Cathedram primariam proprietatis legum eiusdem Academiæ, nullo se illi opponente. Nunc in sua patria Lusitania primariæ legum Cathedræ in Conimbricensi celeberrima Academia præfectus est, & simul fungitur senatoria dignitate Vlisipone. Vir eminentissimus nostri sæculi, vtriusque iuris doctrina, & omnigena eruditione, ingenio nulli nostra ætate secundus, multis mihi nominibus carissimus, quocum, preterquam quòd eius fuerim continuus multorum annorum discipulus, non leuis familiaritas, & necessitudo intercessit, cuius me laudibus prædicandis, & celebrandis imparem fateor libentissimè.

174 Amplia secundò, propositam principalem regulam, vt omnis obligatio, vndecunque oriatur, habenda sit pro contracto: vt vbicunq; quis obligetur, ibi, videatur contractus gestus, & pro implenda, & obseruanda obligatione possit conueniri. Hanc probat expressè textus *in l. omnem, 20. ff. de iudiciis*, cuius hæc sunt verba, & ibi notant Accursius, Bartolus, Albericus, Baldus, Angelus, Paulus, Fulgos. Tametsi quidam ex istis exemplificent in delictis, & inter illa, & contractus similitudinem inducant: sed exempla non arctant regulam, *l. damni, 30. §. vltimo, ff. de damn. infect.* & Iurisconsultus *in d. l. omnem*, vniuersaliter loquutus est, & regulam generalem statuit.

175 Ex qua ampliatione infertur primò, relatores, Aduocatos, Notarios, & Procuratores ad exigendas sportulas, & salaria, posse conuenire litigantes apud eosdem Iudices, apud quos lis agitata est, ex qua orta est obligatio soluendi sportulas, & salaria: & eosdem esse competentes, & legitimos, vt cogant litigantes ad solutionem eiusmodi sportularum, & salariorum. Ratio est, quoniam in loco, in quo litigatum est, orta est obligatio soluendi istas sportulas, & salaria, ac per consequens ibi reus pro eis soluendis conueniri potest, neque poterit forum declinare, quia locus seruitij equiparatur loco administrationis. Et ita obtinuit vsus Tribunalium Curiæ, vt decernantur regiæ prouisiones ad sportulas, & salaria exigenda, quæ debentur ex litibus ibi agitatis, tametsi litigantes sint domiciliarij in alijs Regni ciuitatibus, quæ me teste sæpius sunt expeditæ in supremo Indiarum Consilio. Ita sentit Abbas Panormitanus *in capit. licet ratione, vltimo, num. 33. vers. & per hoc dico, de foro comp.* Felynus ibi, *num. 19. in fine*, Marianus Socinus *in dicto c. dilecti, 17. nu. 20. & 34. eodem titulo*, Franciscus Marcus *decis. 1059. 1. par.* Verallus *decis. 342. 1. p.* Marius Giurba *decis. 38 nu. 1.* Leon *decis. 177. lib. 2.* Stephanus Gratianus *disceptat. forens. 1. tomo, cap. 56. num. 7. & c. 154. num. 24.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, nu. 126. & sequentibus, ff. de iudiciis*, Cancer. *variar. resolut. par. 2. cap. 15. n. 66. & 67.* Florez de Mena *lib. variar. quæst. 12. numer. 50.* vbi testatur de praxi omnium Tribunalium. Quod adeo verum est, vt oblatio solutionis alibi facta non valeat, vt annotarunt Verallus, & Giurba.

176 Qui stilus ex eo etiam coadiuuatur, quoniam expensæ litis connexionem habent cum lite, & causa principali, & ab ea dependent ex quo fit, vt idem sit Iudex vtriusque causæ. Nam connexorum idem est iudicium, Hippolytus de Marsilijs *singul. 251.* Tuscus *litera C. conclus. 626.* Doctores *in Rubrica, C. de edendo.* Decius *in Rubrica. 1. lectura, num. 8.* & ibi Ripa *num. 27. de iudiciis*, Surdus *cons. 42. num. 17. lib. 1.* Bossius *tit. de foro compet. nu. 117.* & probat textus *in cap. de prudentia, de donat. inter vir.* & magis in specie *in cap. statutum, §. assessorem, et §. notarium, de rescr. in 6.* vbi ad Iudicem expectat constituere competens, & commodum salarium Notario causæ, & assessori à Iudice electo, Ergo salarium per Iudicem taxatum apud eum peti poterit.

177 Addunt Panormitanus, & Marianus vbi supra, quod tacitè actum videtur, vt ista salaria, & sportula soluantur in loco iudicij. Non enim est verisimile; Aduocatum, seu Procuratorem voluisse pro suo salario insequi clientulum ad suum domicilium, cùm quandoque posset esse maior expensa itineris, quam sit debitum, atque ita succedit regula, vt ibi debeat quis conueniri, quo solutionem destinauit, de qua inferius agendum est, ex num. 248.

178 Verum negotium facessit hac in re textus, qui videtur contrarium decidere, *in c. Romana, §. neque etiam, de foro compet. in 6.* vbi non potest Metropolitanus cogere subditos sui suffraganei, vt coram se respondeant querelantibus super salarijs Aduocatorum, & Procuratorum in causis, quæ in sua Curia ventilantur. Ex quo textu id docuit Speculator *lib. 1. tit. de salariis, §. sequitur, nu. 16.*

179 Glossa *in d. §. nec etiam, verbo respondere*, quæ difficultatem textus sensit, quam sequuntur nihil addentes Geminianus Francus, & Ancharanus tribus modis respondet; seu quod idem est ad tres casus decisionem textus accommodat, significans extra illos contrarium prædicari debere. Primus est, cum contractus initus est in loco suffraganei. Exempli causa, Bononiæ quis appellauerat, & secum duxit Aduocatum Rauenam, & ita contractus Rauenæ initus non fuerat. Secundus, quando contractus Rauenæ gestus est, sed contrahens ibi non

inueniatur, ideo non potest pro contractu Rauennæ conueniri, quia vt quis possit conueniri in loco contractus, necesse est, vt ibi sit præsens, vt infra dicturi sumus limitatione 1. num. 218. Tertius casus, qui magis videtur approbari à Glossa, & alijs, est, quando contractus gestus est Rauennæ, sed tamen contraxit litigans cum Procuratore, & Aduocato, tanquàm aduena, & statim recessurus, atque ideo ex contractu non est sortitus forum, vt dicemus inferius, limitat. 3. principali. Quam tamen conclusionem Glossa limitat, nisi litigans promisisset se ibi soluturum Procuratori, & Aduocato, tunc enim ibi poterit conueniri. Sed cum tacitè id agere videatur, & ibi destinari solutio, vbi negotium gerunt, vt rectè docuit Panormit. *in cap. licet, vltimo, nu. 32. de foro compet.* si contrahentes aliud non exprimant, paulatim fieri, vt eo solo casu textus locum habeat, quo expressè dictum fuit, non esse in loco Metropolitani faciendam solutionem, vel tacitè destinata est solutio in locum diuersum. Quæ nimia est textus restrictio, sed nimis vera, & eo nomine suspecta, quòd eo sensu decisio text. caderet in rem non dubiam, cùm ea non prima fronte suo generalibus verbis nimis dubia visa fuerit.

180 Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, num.* 128. aliter respondet, decisionem videlicet textus *in d. §. nec etiam*, specialiter procedere in Archiepiscopo, qui de causis suorum suffraganeorum cognoscit in loco suæ iurisdictionis, quos non poterit cogere soluere salaria Aduocatis, & Procuratoribus, quia in eo textu id est ei specialiter prohibitum. Verùm hæc solutio, vt iacet approbationem non meretur, recurrere enim ad specialitatem, specialitatis ratione non reddita, diuinatio est, quod miserorum refugium reputauit Glossa *in l. filium quem habentem, verbo, hæreditaria parte prædij, Co. familiæ herciscun.* quam ibi sequuti sunt Bartolus, Baldus, Paulus, & Ias. Addendum porro est, non esse alienum à ratione, vt hoc sit speciale in Metropolitano cognoscente de causis subditorum suffraganei, & in alijs Tribunalibus contrarium regulariter sit seruandum. Ratio specialitatis est, quoniam Episcopi suffraganei sunt quoad potestatem ordinis, & dignitatem eius, Archiepiscopis Metropolitanis omnino æquales, *cap. in nouo, distinct.* 21. *& ibi Glossa verbo, pari,* Archidiac. *num* 12. Geminianus *n.* 4. Barbaria *tract. de præstant. a Card. n. q. 1. primæ partis, n.* 8. & docet Diuus Thomas *in additionibus ad tertiam partem, q. 40. art. 6. ad 3. &* Dominicus Soto *in 4. distinct. 24. q. 2. art. 4. c. concl.* Cordubensis *lib. 4. quæstionarii, quæst.* 14. exegit verò Ecclesiasticæ Hierarchiæ, & gubernationis rectius, & politicus ordo, vt inter eos induceretur inæqualitas quoad iurisdictionem, subijcerenturque Episcopi Metropolitanis, vt idem Diuus Thomas *dict. art. 6. in corpore*, & Dominicus Soto vbi supra, *conclus.* 1. obseruarunt. Æquum verò fuit, vt id fieret, debito honore Episcopis reseruato, & limitata intra suos certos terminos Archiepiscopi iurisdictione, *vt in d. §. nec etiam, & in c. nullus primas, & cap. conquæstus, 9. q. 3. & l. 15. tit. 5. p. 1.* & in Concil. Trident. *sess. 24. decreto de reform. c. 20.* & in multis alijs articulis, quos commemorat D. Antoninus 3. *p. summæ, tit. 20. c. 4. in princip. & §. 1. & l. 11. tit. 5. p. 1.* At in alijs Tribunalibus subordinatis id non reperitur: quoniam superior inferiori, neq; in officio, dignitate, aut vllo alio æqualis est, cùm ferè semper contingat, aut inferiorem esse Iudicem temporalem, aut si sit perpetuus, vt sunt vassalli feudistæ, à quibus ad Tribunalia Regia appellatur, est superiori in omnibus, & per omnia subditus, a quo iurisdictionem voluntariè accepit, quæ est multò maior subiectio, quàm ea, qua Episcopus subijcitur Archiepiscopo Metropolitæ, a quo neque eius dignitas pendet, neque iurisdictio originem sumpsit.

181 Vt verum fatear, magis arridet sententia Mariani Socin. *in d. c. dilecti, num.* 20. qui videtur magis approbare primam lecturam Glossæ *in dict. §. nec etiam*, vt textus loquatur de casu, quo conuentio de salario Aduocati, & procuratoris ob litem agitatam in metropoli, non est facta in ipsa metropoli, sed in loco suffraganei. Ego verò id colligo (tametsi nullus quem viderim animaduertat) quoniam §. *nec etiam* præcedit immediatè §. *contrahentes*, vbi agitur de contractibus gestis in metropoli, & deciditur, quid de illis sentiendum sit. Ergo *in d. §. nec etiam*, non agitur de casu: quo in metropoli est contractum, alioqui iste casus pertineret ad decisionem paragraphi sequentis, & non fuisset necessaria diuisio, & distinctio decisionis.

182 Sed postquam incidimus in exactionem salariorum Aduocatorum, & Procuratorum, obseruare oportet, id esse peculiare in eo genere debiti, vt tametsi ab initio de eo conuenerit inter partes & ex, contractu initio certum debeatur, possit nihilominus à Iudice, reformari non obstante conuentione facta. Ita planè indicat textus *in l. 1. §. in honorariis, & §. si cui cautum, ff. de varijs, & extraord. cognit.* & obseruarunt Dominus Franciscus Sarmiento *lib. 1. selectarum, cap. 11. num. 5.* Guttierez. *de iuram. confirm. 1. part. capit. 56. numer. 29. & 32.* Segura Daualos *in directorio Iudicum Ecclesiast. 1. p. c. 13. ex num. 6.* Cæuallos *in spec. pract. lib. 1. q. 288. ex num. 8* Florez *lib. 1. var. qu. 8. §. 1. num. 50.* Gratianus *discept. forens. cap. 56. num. 3. & 4.* Parladorius *in sesquicenturia, differentia* 130. §. 1. & id statutum erat de iure nostri Regni, *in l. 20. tit. 16. lib. 6. recopilat.* & renouatum per pragmaticam anni 1617. superadditis quibusdam alijs. Nam vt *omnia fert ætas*, teste Virgilio, & rebus ipsis, & hominea senectute vires amittunt, ita nostro sæculo quasi leges sicut vestimenta veterascerent, & vires amitterent, renouantur, & iuuenescunt. Sed nec possunt melius seruari noua, quàm antiqua. Nimirùm leges mortuæ cùm sint, seruare se non possunt, & parum est ius esse in ciuitate, nisi sint qui iura reddant, & leges seruent, seruareq; faciant. Hoc opus hic labor est, vt initio primæ disputationis diximus. Neq; verò nouum est in iure, vt penès Iudicem sit potestas moderandi obligationem contractus, & ea ad æquitatem reducendi, vt *in cap. quanto de censib.* & notat Decius *consil. 335. n. 1. 2. & sequentibus*, Ioannes Lupus *in Rubrica de donation. inter, §. 69, nu.* 14. Segura *in repitione, l. vnum ex familia, §. sed si fundum, n. 22. ff. de leg. 2.* Cæpolla *de seruitut. urban. præd. c. 50. ex num. 12.* Thesaurus *decis. 120. & dec. 226. dec. 329. nu. 10.* & planè probat text. *in l. cum quidam, 17. in princ. ff. de vsuris.*

183 Secundò ex prædicta ampliatione infertur, ad decernenda alimenta filio legitimo, vel naturali, iuxta *l. quia à libertis ff. de lib. agnosc.* vel adulterinis, aut spurijs, iuxta textum *in cap. cum haberet, in fin. de eo, qui duxit in matr. quam pol. per adulter.* esse idoneum, & competentem Iudicem loci, vbi filius genitus, & natus est, & vbi mater domicilium, vel habitationem tempore generationis, vel natiuitatis habuit, quoniam illa obligatio alendi liberos, quæ à iure naturali descendit, *l. 1. §. ius naturale, ff. de iust. & iur. princip. instit. de iure nat. gent. & ciuil. l. 2. tit. 1. par. 1. vbi glossa 3.* in eo loco contracta est, in quo filius progenitus est, & natus. Cùm ergo omnis obligatio etiam naturalis, vndecunq; oriatur, pro contractu habenda sit, quoad hunc effectum fori, iuxta *d. l. omnem obligationem*, & ibi notata à Doctoribus, *ff. de iud. s.* consequens est vt Iudex eius loci, in quo hæc obligatio ortum habuit, decernere possit alimenta, cogereque parentem, si ibi inueniatur, ad filium alendum. Si minus poterit decernere possessionem eorum bonorum, quæ in suo territorio inueniuntur, pertinentium ad parentem absentem, vel eorum arrestationem, vel sequestrum, iuxta ea, quæ dicemus de absente a loco contractus inferius, ex n. 220. atq; ita ex facto consultus respondi.

184 Amplia septimò, propositam principalem regulam, vt non solum sortiatur forum contrahens in loco contractus, quando agitur de ipsius contractus implemento, & obseruantia, sed etiam cum agitur de rescissione contractus, seu distractu. Nàm in loco contractus, & apud eius Iudicem potest contrahens conueniri, cùm agitur, vt contractus rescindatur ex dolo, minori ætate, læsione, aut quouis alio iuris remedio. Vt autem exponamus istã ampliationem, supponimus distractũ esse duplicem; aliũ voluntarium, alium necessarium. Voluntarius est, qui ex conformi voluntate contrahentium resultat violentium

contra-

contractum resoluere, aut ab eo discedere. Etenim quemadmodum ea concordi consensu contrahentium contractus fit, *l. 1. l. iurisgentium, in principio, ff. de pact. l. sicut ab initio, C. de action. & oblig.* ita contrario consensu resoluitur, & desinit *l. ab emptione, 56. de pactis, l. 1. 2. & 3. ff. de rescind. vend. l. vnica, C. quando liceat ab emp. disced.* nihil enim est tam naturale, quàm iisdem causis quidque dissolui, quibus est constitutum, *l. nihil tàm naturale, 35. ff. de reg. iur. c. omnis res, de reg. iur.* Alter est distractus necessarius, qui per iudicium fit (quod redditur in inuitum, *d. l. inter stipulantem, § si stichum, ff. de verb. obligat.*) ex remedijs à iure proditis, vt in integrum restitutione ob metum, vel dolum, vel rescissione ob læsionem vltra dimidiam iusti pretij, & alijs. Quam inter istos distractus diuersitatem satis significauit Iustinianus Imperator, dum *lib. 4. C.* duos constituit titulos, alterum de distractu voluntario, videlicet, *C. quando liceat ab emp. disced.* alterum de necessario, vt *Cod. de rescind. vend.* præter alios, quos lib. 2. Codicis inscripsit de restitutione aduersus contractus. Igitur cum dicimus locum contractus esse forum competentem ad agendum de distractu, accipimus distratum pro necessario, non pro voluntario. Quinimò sentimus, & planè profitemus distratum voluntarium in aliquo loco factum, constituere forum per se distinctum a foro contractus, quo possit agi de quæstionibus ad ipsum attinentibus, si de illis aliqua controuersia iudicialis contingeret. Non est enim minus efficax voluntas distrahentium, & dissoluentium contractum ad constituendum forum distractus, quam contrahentium ad constituendum forum contractus; siquidem contractus, & distractus à pari procedunt, *l. Pomponius, 13. § praeterea* vbi notat Angelus, Cumanos *num. 4.* Alexand. *num.* *Ias. num. 9. ff. de acquiren. possess.* Paulus, *in l. exigere dotem, numer. 2. ff. de iudicijs, & in l. qui loco certo, 27. num. 2. ff. de condict. indeb.* qui in specie loquuntur de isto effectu constituendi forum, idem Ias. *in Auth. Sacramenta puberum, nu. 73. C. si aduers. vend.* Lapus *allegat. 10. numer. 6.* Tiraquel. *in leges connubial. gloss. 5. ex n. 5. & n. 8.* Surdus *cons. 136. nu. 17. 18. & 19. lib. 1.* Barbosa *in d. l. hæres absens, § proinde, n. 12. & 13. ff. de iudicijs* Caldas Pereira *in l. si curatorem, verbo, implorandum, nu. 30. vers. postrema hæc sententia, Cod. de in integr. restitut. colum. 3.* Et retinebis memoria hanc animaduersionem, quæ nostra est, ex cuius inaduertentia, in quæstione de qua agimus, laborant in æquiuoco Doctores nō contemnendi.

185 Itaque Iudex loci contractus est cōpetens non solum cum agitur de contractus implemento, sed etiam de eius rescissione, & distractu necessario, & iudiciali. Quam sententiam amplexati sunt Bart. *in l. qui loco certo, num. 2. ff. de condict. indeb.* & ibi Fulgos. *num. 2.* & Ias. *num. 1.* Albericus *in l. exigere dotem, 65 num. 2. ff. de iudicijs, & in l. 2. nu. 1. & 2. C. vbi, & apud quem,* Baldus *in l. in contractibus, 14. § in omni, n. 1. & 2. C. de non numer. pec.* Decius *in l. vinum, 22. nu. 11. ff. si cert. pet. & in c. 1. 1. lectura, n. 124. de iudicijs,* vbi Alciatus *nu. 33. vers. & vltra limitationes,* additio ad Bart. quam dicunt esse Alexandri *in d. l. hæres absens, § si quis tutelam, n. 1. verbo, in duobus casibus,* Romanus *singul. 477.* Felynus *in cap. licet ratione, vltimo, numer. 24. vers. vltimo in isto subdito de foro comp.* Angelus *in sua quæst. 5. duo inuicem, n. 32. & 33.* Francus *in Rubrica, n. 45. appellat.* Couar. *lib. variarum, c. 4. n. 1.* Surdus *cons. 105. n. 15. & 16. & cons. 136. nu. 19. & 20. lib. 1.* Guttierr. *2. lib. canonicar. quæst. cap. 24. num. 9.* Ioannes Mutetius *tract. de in integr. restit. c. 36. num. 5.* Sfortia Oddus *eodem tract. 1. par. q. 32. art. 13. num. 114.* Tuscus *litera F. conclus. 138. num. 6.* faciunt, quæ tradit Tiraquellus *in leges connubial. glossa. 1. par. 1. nu. 33.* vbi ait, vxorem sequi forum mariti, etiam cum agitur de dissoluendo matrimonio. Probat hanc sententiam textus *in d. l. in contractibus, 14. § in omni C. de non numer. pec.* vbi exceptio non numeratæ pecuniæ, quæ contra mutui contractum opponitur, si adsit mutuator in loco contractus proponitur coram Iudice loci contractus. Ergo locus contractus est forum competens ad impugnandam, & rescindendum contractum. Huic textui nulla congrua solutio assignari potest.

158 Neq; satisfacit, quam tradit Barbosa *in d. l. hæres absens, § proinde, n. 25. cum seqq.* vbi distinguendum puta, an contractus sit perfectus ab vtraque parte, & postea propter aliquam qualitatem extrinsecam agatur de eius rescissione; & tunc putat non posse agi in foro contractus quia cum perfecto contractu sublata sit actio ex contractu oriens, *princip. inst. quib. mod. toll. oblig.* in consequentiam sublatus videtur forus ad eius implementum inductus, *l. cum principalis, ff. de reg. iur.* & in specie textus *in cap. dilecti, de foro comp.* & ibi Panormitan. *num. 6.* An vero contractus ab vtraque parte non fuerit perfectus, & tunc quia cessat prædicta ratio durat forus contractus: & consequenter in loco eius potest agi per rescissione. Et in his terminis existimat procedere *d. § in omni.* nam in effectu exceptio non numeratæ pecuniæ importat contractum non fuisse impletum ab vtraq; parte, & ideo in loco contractus de hoc defectu agendum est.

187 Non inquam satisfacit, quoniam non pendet competentia ex fori ex eo, quod actor foueat iustitiam reus verò iniustè se defendat; sed siue lis iustè siue iniustè moueatur, idem est forus. Ergo siue actor litem moueat perfecto contractu ab vtraque parte, quo casu iniustè mouebis, & proponet, verbi causa, exceptionem non numeratæ pecuniæ, siue contractu non perfecto, quo casu mouebis iustè, id in Iudex erit adeundus. Confirmatur, quoniam videtur doctrina noua, & iuri dissona, vt ex eo forus competens, & locus iudicij mutetur, quod proponantur diuersæ actiones, vel exceptiones, cum regulariter, vbiquis legitimè conueniri potest de aliqua re, ibi possint proponi actiones, & exceptiones omnes sibi competentes. Secundò, quoniam forus tolli non potest, eo quod actio sit sublata, & agens agat sine actione, tunc enim partes Iudicis erunt in actore repellendo, & reo absoluendo, iuxta traditia Glossa *in l. vbi pactum, verbo, pœna, C. de transact.* Bart. *in l. si vnus, § pactus ne peteret, n. 20. ff. de pact.* Alex. *in l. 1. n. 6. C. vt quæ desunt Aduoc. suppl. Iud.* Tertio, quoniam non semper lites fundantur super actionibus, sed interdum super officio Iudicis, quod actor implorat, vt Barbosa ipse animaduertit, vbi supra, *n. 22.* Ergo non rectè colligitur forum deesse, eò quod actio sit sublata. Neq; video cur sit allegatus à Barbosa textus in d. c. dilecti, & Panormitan. ibi, n. 6. ad hanc rem, ex quibus id neque expressè, neque implicite colligi, nisi allegatio sit falsa, aut deprauata, quod in multis illius libri contingit, itaut ex eo habeam illum suspectum. Quartò, quoniam tametsi perfecto contractu ab vtraq; parte actio esset sublata, ex ipso implemēto orta esset exceptio in fauorem implentis, *l. exceptionis opponuntur, 20. ff. de except.* Si ergo quis ex contrahentibus deducat in iudicium exceptionem istam, & petat à Iudice declarari sibi competere, iuxta *l. si contendat, 28. ff. de fideiussor* quod in iudicijs frequentissimum esse, tradit Paz *in praxi tom. 3. c. 9. § 2. ex n. 1.* cum multis, quos ibi refert: aut petat declarari se, vel fideiussorem esse liberum, id petere poterit apud Iudicem loci contractus. Excogitari enim non potest ratio, ob quam ille non sit competens in hac lite: præsertim cum & nos dixerimus supra nu. 165. ampliat. 4. & ibi relatus Barbosa fateatur, Iudicem loci contractus non solum esse competentem, quoad ea, quæ ad contractum principalem pertinent, sed etiam quoad accessoria; neq; enim forus contractus, solum inducitur ad implementum, & obseruantiam eius, vt Barbosa assumere videtur sed etiam quo ad omnia alia à contractu dependentia, vt multis in eam rem adductis contendit Decius *in cap. 1. 1. lectura, num. 122 de iudicijs, cum sequentibus.* Ex quo consequens est, vt impleto contractu, & sublata actione; adhuc permaneat, & sublatus non sit forus contractus, cum sint exceptiones, & dependentiæ, quæ in illo possunt discuti, & multa alia, de quibus possit in iudicio disceptari. Quinto, quoniam contractus nullus, nullam actionem producit, quia quod nullum est, nullum effectū habet, *l. 4. § condemnatum. ff. de re iud. l. non putauit, § non quæsit, ff. de bon. poss. contra tab. l. non dubium, Cod. de legib. cap. illud, x. de iure patron. cap. non præstat, 52. de reg. iur. in 6.* & tamen nulla existent actione potest agi

inueniatur, ideo non potest pro contractu Rauenæ conueniri, quia vt quis possit conueniri in loco contractus, necesse est, vt ibi sit præsens, vt infra dicturi sumus limitatione 1. num. 218. Tertius casus, qui magis videtur approbari à Glossa, & alijs, est, quando contractus gestus est Rauenæ, sed tamen contraxit litigans cum Procuratore, & Aduocato, tanquàm aduena, & statim recessurus, atque ideo ex contractu non est sortitus forum, vt dicemus inferius, limitat. 3. principali. Quam tamen conclusionem Glossa limitat, nisi litigans promisisset se ibi soluturum Procuratori, & Aduocato, tunc enim ibi poterit conueniri. Sed cum tacitè id agere videatur, & ibi destinari solutio, vbi negotium geritur, vt rectè docuit Panormit. *in cap. licet, vltimo, nu. 32. de foro compet.* si contrahentes aliud non exprimant, paulatim fiet, vt eo solo casu textus locum habeat, quo expressè dictum fuit, non esse in loco Metropolitani faciendam solutionem, vel tacitè destinata est solutio in locum diuersum. Quæ nimia est textus restrictio, sed nimis vera, & eo nomine suspecta, quòd eo sensu decisio textus caderet in rem non dubiam, cùm tamen prima fronte suo generalibus verbis nimis dubia visa fuerit.

180 Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, num.* 128. aliter respondet, decisionem videlicet textus *in d. §. nec etiam*, specialiter procedere in Archiepiscopo, qui de causis suorum suffraganeorum cognoscit in loco suæ iurisdictionis, quos non poterit cogere soluere salaria Aduocatis, & Procuratoribus, quia in eo textu id est ei specialiter prohibitum. Verùm hæc solutio, vt iacet approbationem non meretur, recurrere enim ad specialitatem, specialitatis ratione non reddita, diuinatio est, quod miserorum refugium reputauit Glossa *in l. filium quem habentem, verbo, hereditaria parte prædij, Co. familiæ herciscun.* quam ibi sequuti sunt Bartolus, Baldus, Paulus, & Ias. Addendum porro est, non esse alienum à ratione, vt hoc sit speciale in Metropolitano cognoscente de causis subditorum suffraganei, & in alijs Tribunalibus contrarium regulariter sit seruandum. Ratio specialitatis est, quoniam Episcopi suffraganei sunt quoad potestatem ordinis, & dignitatem eius, Archiepiscopis Metropolitanis omnino æquales, *cap. in nouo, distinct.* 21. *& ibi Glossa verbo, pari,* Archidiac. *num* 12. Geminianus *n.* 4. Barbatia *tract. de præstant. Cardin. q.* 1. *primæ partis, n.* 8. & docet Diuus Thomas *in additionibus ad tertiam partem, q.* 40. *art.* 6. *ad* 3. *&* Dominicus Soto *in* 4. *distinct.* 24. *q.* 2. *art.* 4. *c. concl.* Cordubensis *lib.* 4. *quæstionarij, quæst.* 14. exegit verò Ecclesiasticæ Hierarchiæ, & gubernationis rectus, & politicus ordo, vt inter eos induceretur inæqualitas quoad iurisdictionem, subijcerenturque Episcopi Metropolitanis, vt idem Diuus Thomas *dict. art.* 6. *in corpore,* & Dominicus Soto vbi supra, *conclus.* 1. obseruarunt. Æquum verò fuit, vt id fieret, debito honore Episcopis reseruato, & limitata intra suos certos terminos Archiepiscopi iurisdictione, *vt in d. §. nec etiam, & in c. nullus primas, & cap. con quæstus,* 9. *q.* 3. *& l.* 15. *tit.* 5. *p.* 1. & in Concil. Trident. *sess.* 24. *decreto de reform. c.* 20. & in multis alijs articulis, quos commemorat D. Antoninus 3. *p. summæ, tit.* 20. *c.* 4. *in princip. & §.* 1. *& l.* 11. *tit.* 5. *p.* 1. At in alijs Tribunalibus subordinatis id non reperitur: quoniam superior inferiori, neq; in officio, dignitate, aut vllo alio æqualis est, cùm ferè semper contingat, aut inferiorem esse Iudicem temporalem, aut si sit perpetuus, vt sunt vasalli feudistæ, à quibus ad Tribunalia Regia appellatur, est superiori in omnibus, & per omnia subditus, a quo iurisdictionem voluntariè accepit, quæ est multò maior subiectio, quàm ea, qua Episcopus subijcitur Archiepiscopo Metropolitæ, a quo neque eius dignitas pendet, neque iurisdictio originem sumpsit.

181 Vt verum fatear, magis arridet sententia Mariani Socin. *in d. c. dilecti, num.* 20. qui videtur magis approbare primam lecturam Glossæ *in dict. §. nec etiam,* vt textus loquatur de casu, quo conuentio de salario Aduocati, & procuratoris ob litem agitatam in metropoli, non est facta in ipsa metropoli, sed in loco suffraganei. Ego verò id colligo (tametsi nullus quem viderim animaduertat) quoniam §. *nec etiam* præcedit immediatè §. *contrahentes*, vbi agitur de contractibus gestis in metropoli, & deciditur, quid de illis sentiendum sit. Ergo *in d. §. nec etiam,* non agitur de casu: quo in metropoli est contractum, alioqui iste casus pertineret ad decisionem paragraphi sequentis, & non fuisset necessaria diuisio, & distinctio decisionis.

182 Sed postquam incidimus in exactionem salariorum Aduocatorum, & Procuratorum, obseruare oportet, id esse peculiare in eo genere debiti, vt tametsi ab initio de eo conuenerit inter partes & ex contractu ioito certum debeatur, possit nihilominus à Iudice, reformari non obstante conuentione facta. Ita planè indicat textus *in l.* 1. *§. in honorarijs, & §. si cui cantum, ff. de varijs, & extraord. cognit.* & obseruarunt Dominus Franciscus Sarmiento *lib.* 1. *selectarum, cap.* 11. *num.* 5. Guttierrez. *de iuram. confirm.* 1. *part. capit.* 56. *numer.* 29. *&* 32. Segura Daualos *in directorio iudicum Ecclesiast.* 1. *p. c.* 13. *ex num.* 6. Cæuallos *in spec. pract. lib.* 1. *q.* 288. *ex num.* 8 Florez *lib.* 1. *var. qu.* 8. *§.* 1. *num.* 50. Gratianus *discept. forens. cap.* 56. *num.* 3. *&* 4. Parladorius *in sesquicenturia, differentia* 130. §. 1. & id statutum erat de iure nostri Regni, *in l.* 20. *tit.* 16. *lib.* 6. *recopilat.* & renouatum per pragmaticam anni 1617. superadditis quibusdam alijs. Nam vt *omnia fert ætas*, teste Virgilio, & rebus ipsis, & homines senectute vires amittunt, ita nostro sæculo quasi leges sicut vestimenta veterascerent, & vires amitterent, renouantur, & iuuenescunt. Sed nec possunt melius seruari noua, quàm antiquæ. Nimirùm leges mortuæ cùm sint, seruare se non possunt, & parum est ius esse in ciuitate, nisi sint qui iura reddant, & leges seruent, seruareq; faciant. Hoc opus hic labor est, vt initio primæ disputationis diximus. Neq; verò nouum est in iure, vt penès Iudicem sit potestas moderandi obligationem contractus, & ea ad æquitatem reducendi, vt *in cap. quanto de censib.* & notat Decius *cons.* 335. *n.* 1. 2. *& sequentibus,* Ioannes Lupus *in Rubrica de donation. inter, §.* 69. *nu.* 14. Segura *in repitione, l. vnum ex familia, §. sed si fundum, n.* 22. *ff. de leg.* 2. Cæpolla *de seruitut. vrban. præd. c.* 50. *ex num.* 12. Thesaurus *decis.* 120. *& dec.* 226. *dec.* 329. *nu.* 10. & planè probat text. *in l. cum quidam,* 17. *in princ. ff. de vsuris.*

183 Secundò ex prædicta ampliatione infertur, ad decernenda alimenta filio legitimo, vel naturali, iuxta *l. quis à libertis ff. de lib. agnosc.* vel adulterinis, aut spurijs, iuxta textum *in cap. cum haberet, in fin. de eo, qui duxit in matr. quam pol. per adulter.* esse idoneum, & competentem Iudicem loci, vbi filius genitus, & natus est, & vbi mater domicilium, vel habitationem tempore generationis, vel natiuitatis habuit, quoniam illa obligatio alendi liberos, quæ à iure naturali descendit, *l.* 1. *§. ius naturale, ff. de inst. & iur. princip. instit. de iure nat. gent. & ciuil. l.* 2. *tit.* 1. *par.* 1. *vbi glossa* 3. in eo loco contracta est, in quo filius progenitus est, & natus. Cùm ergo omnis obligatio etiam naturalis, vndecunq; oriatur, pro contractu habenda sit, quoad hunc effectum fori, iuxta *d. l. omnem obligationem,* & ibi notata à Doctoribus, *ff. de iud.* consequens est vt Iudex eius loci, in quo hæc obligatio ortum habuit, decernere possit alimenta, cogereque parentem, si ibi inueniatur, ad filium alendum. Si minus poterit decernere possessionem eorum bonorum, quæ in suo territorio inuenientur, pertinentium ad parentem absentem, vel eorum arrestationem, vel sequestrum, iuxta ea, quæ dicemus de absente à loco contractus inferius, ex n. 220. atq; ita ea facto consultus respondi.

184 Amplia septimò, propositam principalem regulam, vt non solum sortiatur forum contrahens in loco contractus, quando agitur de ipsius contractus implemento, & obseruantia, sed etiam cum agitur de rescissione contractus, seu distractu. Nàm in loco contractus, & apud eius Iudicem potest contrahens conueniri, cùm agitur, vt contractus rescindatur ex dolo, minori ætate, læsione, aut quouis alio iuris remedio. Vt autem exponamus istā ampliationem, supponimus distractū esse duplicem; aliū voluntarium, alium necessarium. Voluntarius est, qui ex conformi voluntate contrahentium resultat violentium contra-

contractum resoluere, aut ab eo discedere. Etenim quemadmodum ex concordi consensu contrahentium contractus fit, *l. 1. l. iuris gentium, in principio, ff. de pact. l. sicut ab initio, C. de action. & oblig.* ita contrario consensu resoluitur, & definit *l. ab emptione, 56. de pactis, l. 1. 2. & 3. ff. de rescind. vend. l. vnica, C. quando liceat ab emp. disced.* nihil enim est tam naturale, quàm iisdem causis quidque dissolui, quibus est constitutum, *l. nihil tam naturale, 35. ff. de reg. iur. c. omnis res, de reg. iur.* Alter est distractus necessarius, qui per iudicium fit (quod redditur in inuitum, *d. l. inter stipulantem, § si Stichum, ff. de verb. obligat.*) ex remedijs à iure proditis, vt in integrum restitutione ob metum, vel dolum, vel rescissione ob læsionem vltra dimidiam iusti pretij, & alijs. Quam inter istos distractus diuersitatem satis significauit Iustinianus Imperator, dum *lib. 4. C.* duos constituit titulos, alterum de distractu voluntario, videlicet, *C. quando liceat ab emp. disced.* alterum de necessario, vt *Cod. de rescind. vend.* præter alios, quos lib. 2. Codicis inscripsit de restitutione aduersus contractus. Igitur cum dicimus locum contractus esse forum competentem ad agendum de distractu, accipimus distractum pro necessario, non pro voluntario. Quinimò sentimus, & planè profitemus distractum voluntarium in aliquo loco factum, constituere forum per se distinctum a foro contractus, quo possit agi de quæstionibus ad ipsum attinentibus, si de illis aliqua controuersia iudicialis contingeret. Non est enim minus efficax voluntas distrahentium, & dissoluentium contractum ad constituendum forum distractus, quam contrahentium ad constituendum forum contractus; siquidem contractus, & distractus à pari procedunt, *l. Pomponius, 13. §. præterea* vbi notat Angelus, Cumanus *num. 4.* Alexand. *num. Ias. num. 9. ff. de acquiren. possess.* Paolus, *in l. exigere dotem, numer. 2. ff. de iudicijs, & in l. qui loco certo, 27. num. 2. ff. de condict. indeb.* qui in specie loquuntur de isto effectu constituendi forum, idem Ias. *in Auth. Sacramenta puberum, nu. 73. C. si aduers. vend.* Lapus *allegat. 10. numer. 6.* Tiraquel. *in leges connubial. gloss. 5. ex n. 5. & n. 8.* Surdus *cons. 136. nu. 17. 18. & 19. lib. 1.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, n. 12. & 13 ff. de iudicijs* Caldas Pereira *in l. si curatorem, verbo, implorandum, nu. 30. vers. postremo hac sententia, Cod. de in integr. restitut. colum. 3.* Et retinebis memoria hanc animaduersionem, quæ nostra est, ex cuius inaduertentia, in quæstione de qua agimus, laborauit in æquiuoco Doctores nō contemnendi.

185 Itaque Iudex loci contractus est cōpetens non solum cum agitur de contractus implemento, sed etiam de eius rescissione, & distractu necessario, & iudiciali. Quam sententiam amplexati sunt Bart. *in l. qui loco certo, num. 2. ff. de condict. indeb.* & ibi Fulgos. *num 2.* & Ias. *num 1.* Albericus *in l. exigere dotem, 65 num. 2. ff. de iudicijs, & in l. 2. nu. 1. & 2 C. vbi, & apud quem,* Baldus *in l. in contractibus, 14. §. in omni, n. 1. & 2. C. de non numer. pec.* Decius *in l. vinum, 22. nu. 11 ff si cert. pet. & in c. 1. 1. lectura, n. 124 de iudicijs,* vbi Alciatus *nu 33. vers. & vltra limitationes,* additio ad Bart. quam dicunt esse Alexandri *in d. l. hæres absens, §. si quis tutelam, n. 1. verbo, in duobus casibus,* Romanus *singul. 477.* Felynus *in cap. licet ratione, vltimo, numer. 24. vers. vltimo in isto subditis de foro comp* Angelus *in sua quæst. 5. duo inuicem, n. 32. & 33* Francus *in Rubrica, n. 45 appellat.* Couar. *lib. variarum, c. 4. a. 1.* Surdus *cons 105. n. 15. & 16. & cons. 136 nu. 19. & 20. lib. 1.* Guttierr. *2. lib. canonicar. quæst. cap. 24. num 9.* Ioannes Mauritius *tract. de in integr. restit c. 36. num. 5.* Sforcia Oddus *eodem tract. 1. par. q. 32. art. 13. num. 114* Fulcus *litera F. concl. 136. num. 6.* faciunt, quæ tradit Tiraquellus *in leges connubial. glossa. 1. par. 1. nu. 33.* vbi ait, vxorem sequi forum mariti, etiam cum agitur de dissoluendo matrimonio. Probat hanc sententiam textus *in d. l. in contractibus, 14. §. in omni C de non numer. pec.* vbi exceptio non numeratæ pecuniæ, quæ contra mutui contractum opponitur, si aliter mutuator in loco contractus proponitur coram Iudice loci contractus. Ergo locus contractus est forum competens ad impugnandam, & rescindendum contractum. Huic textui nulla congrua solutio assignari potest.

158 Neq; satisfacit, quam tradit Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, n. 25. cum seqq.* vbi distinguendum puta, an contractus sit perfectus ab vtraque parte, & postea propter aliquam qualitatem extrinsecam agatur de eius rescissione; & tunc putat non posse agi in foro contractus quia cum perfecto contractu sublata sit actio ex contractu oriens, *princip. inst. quib. mod. toll. oblig.* in consequentiam sublatus videtur forus ad eius implementum inductus, *l. cum principalis, ff. de reg. iur.* & in specie textus *in cap. dilecti, de foro comp.* & ibi Panormitan. *num. 6.* An vero contractus ab vtraque parte non fuerit perfectus, & tunc quia cessat prædicta ratio durat forus contractus: & consequenter in loco eius potest agi per rescissione. Et in his terminis existimat procedere *d. §. in omni,* nam in effectu exceptio non numeratæ pecuniæ importat contractum non fuisse impletum ab vtraq; parte, & ideo in loco contractus de hoc defectu agendum est.

187 Non inquam satisfacit, quoniam non pendet competentia ex fori ex eo, quod actor foueat iustitiam reus verò iniustè se defendat; sed siue lis iustè siue iniustè moueatur, idem est forus. Ergo siue actor litem moueat perfecto contractu ab vtraque parte, quo casu iniustè mouebit, & proponet, verbi causa, exceptionem non numeratæ pecuniæ, siue contractu non perfecto, quo casu mouebit iustè, id in Iudex erit adeundus. Confirmatur, quoniam videtur doctrina noua, & iuri dissona, vt ex eo forus competens, & locus iudicij mutetur, quod proponantur diuersæ actiones, vel exceptiones, cum regulariter, vbi quis legitimè conueniri potest de aliqua re, ibi possint proponi actiones, & exceptiones omnes sibi competentes. Secundò, quoniam forus tolli non potest, eo quod actio sit sublata, & agens agat sine actione, tunc enim partes Iudicis erunt in actore repellendo, & reo absoluendo, iuxta traditia Glossa *in l. vbi pactum, verbo, pœna, C. de transact. Bart. in l. si vnus, §. pactus ne peteret, n. 20. ff. de pact.* Alex. *in l. 1. n. 6. C. vt quæ desunt Aduoc. suppl. Iud.* Tertio, quoniam non semper lites fundantur super actionibus, sed interdum super officio Iudicis, quod actor implorat, vt Barbosa ipse animaduertit, vbi supra, *n. 21.* Ergo non rectè colligitur forum deesse, eò quod actio sit sublata. Neq; video cur sit allegatus à Barbosa textus in d. c. dilecti, & Panormitan. ibi, n. 6. ad hanc rem, ex quibus id neque expressè, neque implicitè colligo, nisi allegatio sit falsa, aut deprauata, quod in multis illius locis contingit, itaut ex eo habeam illum suspectum. Quartò, quoniam etiamsi perfecto contractu ab vtraq; parte actio esset sublata, ea ipso implemento orta esset exceptio in fauorem implentis, *l. exceptiones opponuntur, 20. ff. de except.* Si ergo quis ex contrahentibus deducat in iudicium exceptionem istam, & petat à Iudice declarari sibi competere, iuxta *l. si contendat, 28. ff. de fideiussor* quod in iudicijs frequentissimum esse, tradit Paz *in praxi tom. 3. c. 9 § 2. ex n. 1.* cum multis, quos ibi refert: aut petat declarari se, vel fideiussorem esse liberum, id petere poterit apud Iudicem loci contractus. Excogitari enim non potest ratio, ob quam ille non sit competens in hac lite; præsertim cum & nos diximus supra nu. 165. ampliat. 4. & ibi relatus Barbosa fateatur, Iudicem loci contractus non solum esse competentem, quoad ea, quæ ad contractum principalem pertinent, sed etiam quoad accessoria; neq; enim forus contractus, solum inducitur ad implementum, & obseruantiam eius, vt Barbosa assumere videtur sed etiam quo ad omnia alia à contractu dependentia, vt multis in eam rem adductis contendit Decius *in cap. 1. 1. lectura, num. 122 de iudicijs, cum sequentibus.* Ex quo consequens est, vt impleto contractu, & sublata actione adhuc permaneat, & sublatus non sit forus contractus, cum sint exceptiones, & dependentiæ, quæ in illo possunt discuti, & multa alia, de quibus possit in iudicio disceptari. Quinto, quoniam contractus nullus, nullam actionem producit, quia quod nullum est, nullum effectū habet, *l. 4. §. condemnatum. ff. de re iud. l. non putauit, §. non quæuis, ff. de bon. poss. contra tab. l. non dubium, Cod. de legib. cap. illud, & de iure patron. cap. non præstat, 52. de reg. iur. in 6.* & tamen nulla existente actione potest agi

poterit petente actore contractum rescindere, aut restitutionem concedere. Erit verò in actoris potestate eligere Iudicem, quem maluerit, vt docet Bald. *in l. vlt. C. si a non comp. Iud. nu. 2. ex l. non vtique, 3. in princ. ff. de eo quod certo loc.* & nos diximus, quo præcedenti, nu. 152.

193 Sed an vniuersim id verum sit, vt in hoc rescissionis, vel restitutionis iudicio actor forum rei sequi debeat (ne prætermittamus examen primæ illius difficultatis, quam proposuimus supra, nu. 189. quod non est alienum ab instituto nostro, imo maximè cognatum) dubitationē habet non leuem. Nam sunt, qui credant, regulam communem limitandam esse in Ecclesia, quæ si velit restitui aduersus contractum initum cum laico, debeat restitutionē petere coram Iudice proprio Ecclesiastico, non coram laico Iudice rei, contra quem petitur restitutio, idque ius esse Ecclesiæ proprium, & speciale, eiusque priuilegium. Ita sentiunt Innocentius *in c. cum sit generale, nu. 2. de foro com.* Panormit. *in c. 1. n. 18. de in integr. restit. & in c. constitutus, n. 1. eod. tit. & in c. ad nostram, 11. per tex. ibi, n. 2. & 6. de reb. Eccl. alien. vel non, & in d. c. cum sit generale, 8. n. 19.* vbi Felyn. *ante nu. 1. vers. Ecclesia restituatur*, Marian. Soc. *n. 13.* qui post Panormit. *in d. c. constitutus.* hoc etiam extendit ad Ecclesiasticas personas, consentit Rom. *in sing. 113.* Aufrer. *tract. de potest. Eccl. super laicis, casu 105. n. 48.* Maranta *in praxi 6. p. tit. de appell. num. 113.* Sfortia Odus *tract. de integ. rest. 1. par. q. 32. art. 13. num. 115. & art. 15. n. 122. & seqq.* Didacus Perez *in l. 1. tit. 4. lib. 3. ordinam. glossa 1 colum. 883. vers. item fallit.* Bernard. Diaz *regula 219 fallent. 2.* qui loquitur de sola Ecclesia. Gutierrez *lib. 1. canonicar. quæst. c. 34. nu. 10.* qui tamen sentit hoc non esse extendendum ad Ecclesiasticas personas quoad patrimonia sua priuata, *ibi, n. 11. & 12.* & Sfortia *vbi supra, nu. 125.*

194 Pro hac sententia adducuntur textus *in c. 1. de in int. rest. & in c. constitutus eod. tit.* vbi Clerici coram Ecclesiastico Iudice petunt restitutionem ob damnum illatum in venditione rerum suarum personalium. Item tex. *in d. c. ad nostram*, vbi Ecclesia coram Pontifice petit restitutionem contra laicum, & sic coram ordinario petentis, non eius, contra quem petitur.

195 Sed cum non facilè regulæ generales sit infringendę aut ab eius recedendum, neq; introducenda priuilegia iuris derogatoria, nisi apertè legibus exprimantur, nihilominus amplectenda est contraria sententia, videlicet, regulam generalem, quod actor debeat sequi forum rei, iuxta doctrinam text. *in d. l. 2. Cod. vbi & apud quem*, & ibi Gl. & Doctorum, etiam in hoc casu seruandam esse, & petendam restitutionem, cùm petitur ab Ecclesia, vel Ecclesiastica persona contra laicum, coram Iudice rei conuenti iudicio restitutionis. Quā sententiam amplectitur Couarr. *lib. 1. var. d. c. 4. n. 2.* vt mirum sit à plerisq; esse relatum pro contraria. Eidem item adhæret Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde ex n. 31. ff. de iud.* Parlador. *in sesquicenturia, differentia 9. §. 3. n. 8.* videturq; eā approbare Caldas *in d. l. si curatorem, verb. implorādum, n. 31. in fin. C. de in integ. rest.* nisi quod in principio illius numeri cōtrariam sententiam dixerat veriorem, & probabiliorem, vt nos reddat ancipites, pro qua sentētia sit referendus, quod illi familiare est. Certè contrariam sententiam communiorem dicere potuit iure optimo: veriorem non item. Verum hanc, quam sequimur, seruatam esse in Regia Cancellaria Vallisoletana, & iuxta eam iudicatum in causa occurrente, testatus est Gutierrez *in dict. cap. 34. num. 10.*

196 Neque obstant fundamenta contrariæ sententiæ. In primis non obstat textus *in d. cap. 1. de integ. rest.* in quo nihil deciditur de Iudice, coram quo sit petenda restitutio; sed de casu, in quo locum habet. Neque item obstat textus *in d. cap. constitutus, eod. tit.* quoniam credendum est, Pontificem, à quo petita est ibi restitutio, esse Iudicem competentem rei, contra quem est petita, eò quòd, vel esset Clericus is, contra quem petebatur, vel prouincia ipsa subiecta Romanæ Ecclesiæ, quòad sæcularem iurisdictionem. Neque verò hoc est diuinare, nàm cùm in eo textu non sit principalis quæstio de foro, sed potius de restitutione in integrum petēda, præsupponi possunt termini habiles quoad forum, absque vitio diuinationis, *l. qui testamento, cum similibus. ff. de testament.* vt eleganter animaduertit Barbosa *in d. §. proinde, nu. 33.* tametsi Couarruu. huius solutionis primus author, eam diuinationi obnoxiam ferè fateatur, minus hoc reputans incommodi, quam oppositæ sententiæ acquiescere. Neque item obstat textus *in d. cap. ad nostram, de rebus Eccles.* quoniam laicus, contra quem eo textu restitutio petita est, erat subditus Ecclesiicæ iurisdictioni, quia erat feudatarius Ecclesiæ, seù Monasterij, & causa erat pertinens ad feudum: quare dominus feudi erat Iudex competens, vel is, cui subditus erat infeudator, vt probat textus *in c. ex transmissa, & c. verum, de foro compet.* & tradit Gail. *pract. obseruat. lib. 1. obseruat. 30. ex num. 1.*

197 Cognata est huic altera non minus dubia, nec minus vtilis, & frequens quæstio, scilicet cum petitur absolutio, seù relaxatio iuramenti adhibiti in contractu, dumtaxat ad effectum agendi, & non simul ad rescindendam obligationem contractus iurati, quo casu magis communis, & recepta sententia est, non esset necessariam citationem aduersarij ad eam obtinendam, vt obseruarunt Oldradus *cons. 120.* Paulus Castrensis *cons. 259. numer. 2. vers. circa quartum, 2. patr.* Rolandus à Valle *cons. 2. nu. 6. & sequent. volum. 2.* Afflictus *decis. 210. num. 10.* Ioseph Ludouicus *decis. Perusin. 18. numer. 3.* Peguera *decis. 188* Triuisanus *decis. 64. num. 8. lib. 1.* Valascus *consultat. 130. num. 14.* Couarr. *lib. 1. variar. d. c. 4. numer. 6.* Gulielmo Benedictus *in repetit. cap. Rainucius, verbo, duas habens filias, num. 299. de testam.* Gutierrez *in repet. Auth. Sacramenta puberum, num. 111. & 112. Cod. si aduers. vendic.* Azeuedus *in l. 1. ex num. 137. tit. 21. lib. 4. recop.* Ceuallos *in specul. pract. lib. 2. q. 433. ex num. 1.* Parladur. *lib. 2. rerum quotid. c. 4. num. 55.* Paz *in praxi, tomo 2. præludio 2. num. 38.* Sanchez *in summa, lib. 3. cap. 31. num. 28.* Bruniorus à Sole *in quæstion. legalib. q. 21. n. 59. & 60.* Hercules Marescotus *lib. 2. var. res. c. 84. nu. 19.* eo in quam casu dubitatio non leuis, a quod Iudice sit petenda absolutio, seù relaxatio iuramenti, an à superiore iurantis, an à superiore eius cui iuratum est.

198 In qua prima sententia est, adeundum esse Iudicem superiorem iurantis, & cum solum posse absoluere subditum suum a iuramento, illudq; relaxare. Hanc tuetur Lapus *alleg. 10. num. 5.* & ibi Quintilianus Mandosius *in addit.* Panormit. *in cap. si quis contra, 4. n. 3. & in repet. eiusdem, n. 3. de foro comp.* Felyn. *in c. 1. n. 31. de iureiur.* Barth. Soc. *in l. libertus, 14. n. 9. ff. de in ius voc.* Tuscus *lit. A concl. 57. ex n. 1.* Zerola *in praxi Episc. verbo iuramenti absolutio §. ad quintum*, Capye. *decis. 18. num. 6.* Sanchez *in summa, lib. 3. c. 21. nu. 35.*

199 Fundamentum est (vt desumitur ex Socino, & Capicio relatis,) quia is, qui petit relaxationem iuramenti originaliter est reus. Ergo quemadmodum ob istam eandem rationem, qui intentat in iudicio beneficium, *l. diffamari, C. de ingen. & manumis.* potest illud intentare coram suo Iudice, & non debet adire Iudicem aduersarij, vt notat post antiquos Greg. Lopez *in l. 46. tit. 2. p. 3. gloss. 3.* Couarr. *lib. 1. variar. cap. 18. num. 5. circa fin.* Maranta *in speculo, 4. part. distinct. 21. num. 19.* Anton. Gabriel *libr. 3. commun. tit. de actionibus, concl. 6 num. 41.* Capicius *d. dec. 18.* Cacheran. *decis. 151.* Ponte *decis. 31. numer. 4. & per totam* Boerius *decis. 114. ex numer. 6.* qui multa allegat, & inter alios Alex. *cons. 103 consideratiō bis, volum. 5.* ibi vide additiones, & Baldum *in l. acceptam, 19. num. 40. C. de vsuris*, Misinger, *centur. 6. obseru. 90.* Sesse *decis. 115. ex num. 5. tomo 2.* cum plurimis omissis: ita qui petit relaxationem iuramenti, eam coram suo Iudice petere debet, quia debet agi coram Iudice, coram quo ageretur, si conuenirentur ille, qui petit relaxationem, qui re vera reus est, debet enim attendi naturalis origo causæ, non quod accidentaliter contingit, argumento *l. qui habet in principio ff. de tutel.* vbi notat Bart. *ex n. 1.* Baldus *num. 1. & 3.* Cumanus *ante n. 1. & 3.* Tuscus *litera C. concl. 147.* Boerius *d. dec. 114. nu. 6.*

Addit

220 Addit Sanchez *d.c.21.n.34.* aliam rationem, quoniam is cuius relaxatur iuramentum, suaditur suo Iudici. & iam agitur in hac relaxatione de tollendo grauamine, & legamine sibi subditi, nec aliquid disponitur circa personam non subditi, aut aliquid ab eo, & aduersus eum petitur, ideo enim in hoc casu citatio non est necessaria. Ergo potestatem huius ligaminis tollendi is solus habebat, qui habet iurantem sub sua potestate.

201 Secunda sententia asserit, peti debere relaxationem iuramenti, seù absolutionem eius ad effectum agendi, à Iudice superiore eius, cui iuratum est. Ita sentit Cardin. Zabarella *in c.1. num 4. de iureiur.* Natta *cons. 145. nu. 38. vol. 1.* Cara Petra *in l. si curatorem, verbo implorandum, n. 31. C. de in integr. restit.* Molina *de iustitia, tomo 1. tract. 2. disp. 149. §. deinde relaxare, cum seqq. & 2. tomo, disp. 281. vers. dubium vlterius est, & disp. 515. § vtrum autem, vers. qui enim vsuras, & disput. 571. §. secunda, si renuncient. & 3. tomo, disp. 579. num. 28.* Lessius *de iust. & iure, lib. 2. cap. 42. dubitat. 12. num. 63.* faciunt tradita à Couarr. *lib. var. d. c. 4. num. 1. & 2.* & Doctoribus *in dict. l. 2. C. vbi & apud quem*, cum textu ibi, & quæ à nobis dicta sunt superius ex n. 198. nam ex iis probatur, restitutionem petendam coram Iudice eius, contra quem petitur restitutio. Ergo simili modo relaxatio iuramenti penda est coram Iudice eius, contra que iurammentum relaxatur. Probat autem eam Molina, quia Iudex relaxat iuramentum condonando obligationem ex eo ortam, gerens in hoc vices sui subditi, & loco eius, cui iuratum est, vt sic suo nomine obligationem condonet. Ergò debet habere iurisdictionem in eum, cui iuramentum est præstitum, alioqui si ille non esset Iudici subiectus qui est pars, non posset factum Iudicis reputari factum partis, iuxta *l. si ob causam, 13. C. de dict.*

201 Qua sententia retenta, non obstant fundamenta contraria, quia ad primum respondetur, nullum esse in iure actum, aut contractum extra iudicium, ex quo quis ita efficiatur, ac resultet reus, vt non possit esse actor. Quare nihil momenti habet illa consideratio de reo originario, aut actore originario, ille enim qui est reus originarius, seù reus in potentia, poterit esse actor actu, & e contra. Quare ille dumtaxat est censendus verè actor, qui ad iudicium prouocat, & ille vera reus, qui prouocatur *l. in tribus, 13. ff. de iud. cap. forus, §. accusator, de verb. sign.* Bart. *in l. libertus, num. 2. ff. de in ius vocan.* & ibi Bald. *in 1. lectura*, Decius *cons. 43. ex num. 1.* Hoc dumtaxat fallit in singulari remedio, & beneficio *l. diffamari, C. de inge. & manumis.* (quod tamen adhuc non est sine difficultate, vt videbi adud Gregorium Lopez *in dict. l. 49. tit. 2. part. 3. glossa 3.* Gail *obseru. pract. lib. 1. obseruatione 11. ex num. 2.* Afflictis *decis. 268.* & Vicentium de Franchis *dec. 657.*) in quo beneficio, qui ad iudicium prouocat, recognoscit aduersarium suum actorem, & se reum, in quo ob illius æquitatem violatur regula iuris, de qua *in rubro, & nigro, C. vt nemo inuitus agere, aut accusare compellatur.* Nam qui se adiuuat beneficio *l. diffamari*, intendit, vt actor appellatur agere, non quidem præcisè, quod fieri non potest, sed causatiuè, assignato illi termino, intra quod agat sub comminatione, quod si intra illum non egerit, censebitur ab actione destitisse, & ab ea deinceps excludetur, imponeturque illi silentium ad iudicium accedenti. Ita fit, vt in vsu illius remedij, non agatur de causa principali, sed dumtaxat instigatur actor, vt prouocet reum, atque in iudicium descendat actionem suam propositurus. Quod si obediat Iudici terminum assignanti, ex eo tempore iudicium principale incipiet, & illo beneficio prouocatus re vera sustinebit partes actoris; qui vero prouocauit reus: quoniam id dumtaxat intendebat, id remedium proponens, vt a se peteretur, neque differretur petitio quod in nullo alio remedio contingit. Imò, & si res medullitus consideretur, dicere possumus, quoties agitur ex remedio, *l. diffamari*, duplex esse iudicium: alterum præuium, & minus principale, in quo actor erit, qui agit ex illo remedio, & ad iudicium prouocat; reus autem qui prouocatur. Quod iudicium breuium durat, donec discepi... tur super illo remedio. Cùm verò prouocatus illo beneficio Iudici obedit, finitur iudicium illud præuium, & antecedens, & incipit secundum iudicium principale, in quo actor est, qui reus fuerat iudicio priori, & reus esse incipit primi iudicij prouocator, vt obseruat acutè Gail paolò ante relatus, Afflictis, & Franchis, vbi supra, & ante omnes Marian. Socinus *in c. proposuisti, n. 26. de foro comp.* Cæterum in nullo alio iudicio id contingit; nam cum fideiussor petit se liberari à fideiussione re vera est actor, & reus est ille, à quo petit, vt eum liberet. Item cum petit, declarari competere sibi aliquam exceptionem, est re vera actor, & petit reum sibi condemnari, vt in quouis alio iudicio, vt intelligitur ex traditis à Molina de *primog. lib. 3. c. 14. nu. 22.* Simili igitur modo, qui petit relaxationem, vel absolutionem iuramenti ad effectum agendi actor est re vera; quod ex ipsis terminis est manifestum. Si enim petit relaxationem ad effectum agendi, & vt aperiat viam actioni proponendæ in iudicio, cui iuramentum impedimento est, planè actor est: nemo enim reus petit absolutionem à iuramento ad effectum se defendendi, sperans fore, vt ad iudicium prouocetur, & lite, impetatur ab aduersario. Ac per consequens, iste comprehendetur sub generali regula, quod actor forum rei sequatur, iuxta *leg. 2. Cod. de iurisd. om. Iud. & d. l. 2. C. vbi & apud quem*, & tametsi in hac relaxatione non requiratur citatio partis, est tamen accessio quædam, & præparatio iudicij. Et negari non potest, quin si deueniret ad notitiam aduersarij, petitio relaxationis à iurante facta, posset ei se opponere, eam contradicere, & litem super relaxatione agitare. Quo fit, vt necessario sit ad eam impetrandam adeundus Iudex, qui possit de causa cognoscere si necesse fuerit, qui autem non poterit super ea causa litigantes audire, & eam diffinitiuè decernere, non est censendus competens ad relaxationem concedendam.

203 Ad secundum argumentum, quo vtitur Sanchez, respondetur, solum probare, quod attinet ad forum pœnitentiale, & interius conscientiæ, adeundum esse proprium Prælatum iurantis ad impetrandam absolutionem à iuramento, quia is solus habet in eo foro iurisdictionem in iurantem, *l. vltimo, 22. q. 1.* cum Glossa ibi, *cap. nuper, 29. de senten. excommun. c. noua, cap. omnis, de pœnit. & remiss.* Abbas Panormit. *in cap. cum sit, numer. 21. de foro compet.* Marian. Socin. *ibi, num. 22. vers. in distingue post Dominum Antonium.* & nulla desideratur citatio partis, quia non agitur de damno aduersarij, cuius interesse actuale, vel potentiale posset impedire, quo minus relaxatio concederetur, vt rectè animaduertit ipse Sanchez *in summa lib. 3. cap. 21. num. 36.* Cæterum, quod attinet ad forum externum, & iudiciale, etiam si citatio non exigatur, quoniam posset contingere, vt aduersarius non citatus compareret contradicturus relaxationem, debet ea peti à Iudice competenti, coram quo possit causa relaxationis ventilari, si opus fuerit. Alioqui regulare est, vt qui non potest damnare, non possit absoluere, *leg. nemo, 38. ff. de regi. iur.* iuncta Gloss. *in leg. qui condemnare, 3. de re iud.* Ex quo fit, vt non superior iurantis sit adeundus ad petendam relaxationem, sed superior eius, cui iuratum est.

204 Illud verò animaduertere oportet, non solùm posse peti relaxationem, & absolutionem iuramenti in contractu adhibiti, coram Iudice, cui ratione domicilij est subditus ille, cui iuratum est, sed etiam coram Iudice loci contractus, qui ratione contractus initi iurisdictionem habet in contrahentes, tum circa contractum principalem, tum etiam circa omnia illi accessoria, & ab illo dependentia, vt diximus superius, num. 165. in quibus comprehenditur iuramentum contractu adhibitum, quæ annotatio consequens est ad supra dicta à nobis de rescissione contractus, & restitutione aduersus ipsum, ex num. 185. Nam idem Iudex, qui potest restitutionem concedere, & contractum rescindere, poterit etiam rescindere iuramentum, & ab eo absoluere, cùm iuramenti absolutio, & relaxatio præuia sit ad restitutionis concessionem, rescissionem contractus, & veluti quędam eius præparatio, & accessio. Annotauit Felynus *in d. c. cum sit generale*,

rale, num. 4. & in cap. licet ratione, vltimo, nu. 24. versic. vltimo in isto subdito, de foro compet. & in cap. 1 numer. 31. de iureiur. Romanus singul. 477. Florentinus, Cardio. Tuscus litera A. conclu. 57. num. 5. Tomas Sanchez lib. 3. summæ, c. 21. num. 31. Quod existimo verum, etiam si aduersarius, cui iuratum est sit absens à loco contractus, vt sensit Romanus dicto singul. 477. quidquid contrarium dicat Felynus modo relatus, Ratio est, quoniam præterquam quod ad istam relaxationem, vt supponimus, non est necessaria citatio aduersarij, Iudex loci contractus competens est ad decernendam citationem contrahentis absentis, eumque vocandum, vt si velit in eo loco sponte iudicium subeat de contractu principali, tametsi eo inuitus trahi nequeat. Quod vt certum præsupponit Pontifex, in c. Romana, § contrahentes, de foro comp. in 6. & ibi notant Doctores omnes, & nos dicturi sumus late inferius circa explicationem eius textus. Si igitur potest citare poterit relaxationem iuramenti concedere, quæ citationem præcedere debet, & est eius præparatio. Nam Iudex causæ præparatæ, est Iudex causæ præparantis, l. ordinary, 13. vbi Baldus nu. 2. C. de rei vindicat. Barbosa in d. l. hæres absens, in principio, nu. 196. Cacheran dec. 78. num. 5. 6. & 16. Couarr. lib. 1. variar. cap. 4. numer. 7. & 8. Farinac. in praxi crim. q. 8. numer. 144. cap. de prudentia, de donat. inter, Doctores in Rub. C. de edendo, Decius in Rub. 1. lectura, num. 8. de iudicijs, & ibi Ripa num. 26. Alexand. cons. 58. num. 7. lib. 1. Mandellus cons. 208. num. 3. Caldas in d. l. si curatorem, verb. implorandum, n. 31. C. de in integ. rest. Gutierez de iuram. cons. 3. p. c. 12. nu. 6. ex Baldo, & alijs, Surdus cons. 42. num. 17. Bosius tit. de foro comp. num. 117. Gambacurta de immunitate Ecclesiarum, lib. 6. c. 8. num. 3. & connexorum idem est iudicium, Hippolytus de Marsilijs singul. 251. Tuscus lit. C. conclus. 626. Argumentum autem securè procedit in contractu facto inter Clericos, vel inter Clericum, & laicum, cùm Clericus est reus, cùm verò laicus est reus, & sæcularis Iudex est adeundus pro petenda restitutione, vel rescissione contractus, iuxta notata à Couarr. lib. 1. var. d. c. 4. nu. 8. Gutierrez de iuram. confirm. 3. p. 12. nu. 6. Farinacio in praxi crim. q. 8. nu. 144. vers. horum tamen, Sanchez in summa, lib. 3. c. 13. n. 15. quorum sententiam veram existimo, an possit etiam addari pro petenda relatione iuramenti statim examinabimus. Illud modo dixisse sat sit, Ecclesiasticum Iudicem loci contractus habere iurisdictionem in contrahentes ratione contractus iurati in suo territorio initi, nàm iuramentum facit contractum subijci foro Ecclesiastico, & addit forum foro. Quod ea ratione in l. 11. tit. 1. lib. 4. recop. prohibitum est adhiberi in contractibus laicorum, ne eius occasione laici ad Ecclesiastica Tribunalia traherentur, & coram Iudicibus Ecclesiasticis cogerentur litigare, vt ad eum locum notat interpretes, Azeuedus, ibi, num. 2. 8. & 9. qui alios Castellanos refert, & desumitur, ex textu cap. vltimo, de foro compet. in 6. & traditis à Baldo in repetit. l. 2. nu. 86. ff. de iureiur. Romano singul. 219. Ioanne de Imola in c. cum contingat, n. 29. de iureiur. & à Felyno in c. cùm sit generale, num. 6. & 7. de foro compet. Philippo Franco in cap. quamuis pactum, n. 3. de pactis, in 6. Gutierez de iuram. confirm. 3. par. c. 12. nu. 1. & seqq. Farinacio in praxi crim. d. quæst. 8. nu. 141. Tosco litera I. conclus. 498. Sanchez lib. 3. summæ, c. 22. n. 16. Afflicto decis. 263. nu. 3. Asinio tract. de exequutionibus, §. 9. c. 170. Seraphino de priu. iurum. priu. 67.

205 Tandem circa ratione illam, qua vtitur Ludouicus Molina ad prædictam sententiam comprobandam, quam retulimus, num. 201. animaduertit rectè Thomas Sanchez d. c. 21. num. 35. non esse vniuersim verum, quod in ea assumi videtur. Videlicet relaxare iuramentum, esse condonare obligatione ex eo ortam, quemadmodum posset condonare is, in cuius fauorem iuratum est. Sed relaxare iuramentum est remittere spiritualem obligationem ex iuramento subsequutam, tanquam Vicarium Dei. Quæ absolutio similis est dispensationi voti? quæ ad solos Ecclesiasticos pertinet, vt rectè obseruat idem Molina de iustitia, tract. 2. dispu. 148. §. aliud accipe, col. 834.

205 Sed traditis proxima est difficultas illa, quæ ex præiactis fundamentis se offert, an petenda sit relaxatio iuramenti à Iudice laico superiore contrahentium, an à superiore Ecclesiastico? Est autem difficultas, quando vterque contrahens est laicus, vel vnus Clericus, qui sit actor, alter laicus, qui sit reus. Nàm cùm vterque contrahens Clericus est, proculdubio adeundus est Iudex Ecclesiasticus loci contractus, vel domicilij eius, cui iuratum est, ad petendam relaxationem iuramenti, quia Iudex laicus nullam potestatem habet in Clericos, c. qualiter, & quando, de iudicijs, c. 1. 2. & 4. de foro comp. c. 2. eod. tit. in 6.

207 In qua difficultate prima sententia est, absolutionem iuramenti, & relaxationem eius petendam esse necessariò quotiescunque petitur à Iudice Ecclesiastico; & sæcularem ad eam concedendam esse incompetentem. Hanc videtur tenere D. Thom. 2. 2. qu. 89. art. 9. ad 3. & Caietanus ibi, sic sentit Panormitanus in cap. cum sit generale, nu. 21. de foro comp. & ibi Marianus nu. 22. circa medium, Felyn. num. 4. & 6. & in c. 1. n. 21 & 22. de iureiur. & in cap. 2. num. 28. de sponsalib. Ias. in l. vltima, ex num. 25. & 26. ff. quis sati. d. cog. qui multos allegat Couarr. in cap. quamuis pactum par. 1. §. 3. nu. 14. et seqq. et nu. 27. et seqq. de pact. in 6. Gutierez in Aut. Sacramenta puberum, num. 46. C. si aduersus vend. Barbosa in l. 1. 1. par. num. 77. ff. sol. matr. Azeuedus in l. 11. nu. 3. tit. 1. lib. 4. recop. Fachinæus lib. 3. controuersiarum. c. 13. Farinac. in praxi crim. q. 8. num. 143. Tuscus litera A. conclus. 57. ex nu. 21. Bouadilla lib. 2. polit. c. 17. nu. 52. Anton. Corneus in tract. de absolutione forensi iuramenti promissorii, p. 2. q. 7. ex num. 1. & alij, quos refert Sanchez lib. 3. summæ, c. 22. n. 13. videtur probari ex textu in c. venerabilem, 34. de elect. cap. nouit. de iudicijs. c. vltimo, de foro cõp. in 6. Tametsi re vera in istis locis non agatur de relaxatione iuramenti, sed de duobus alijs articulis, quorum vnus planè propius est Ecclesiastici iudicij, de quod in d. c. venerabilem, videlicet, cùm dubitatur an iuramentum sit licitum, vel illicitum, & ideo seruandum, an non seruandum, (quæ sunt expressa verba illius tex.) quod tradit Panorm. ibi, num. 13. Felyn. in d. c. cùm sit generale, num. 7. Roman. singul. 426. Thomas Sanchez de matr. lib. 1. disp. 32. num. 18. vers. hoc tamen, declarando tamen, & limitando ex traditis à Couarr. omnino videndo in d. §. 3. nu. 27. vers. tertium illud. Alter de iuramenti obseruantia de quo in d. cap. nouit, & d. capit. vltimo, qui tamen ad Ecclesiasticum, non priuatiuè, sed cumulatiuè pertinet; siquidem potest etiam Iudex sæcularis adiri, vt cogat subditos ad iuramentorum obseruantiam, ac per consequens iste articulus est mixti fori. Quod pro constanti præsupponit textus in c. licet, de iureiuran. in 6. Romanus singul. 498. Alex. cons. 59. num. 3. lib. 1. Panormit. in d. cap. cum sit generale, 8. num. 21. Marian. ibi. num. 22. Felyn. nu. 6. & 7. Philipp. Franchus in cap. cùm C. laicus, num. 9. de foro comp. in 6. Couarr. lib. 1. var. c. 4. num. 5. Gail. obseru. pract. lib. 1. obseru. 25 n. 4. Afflictis decis. 24. n. 9. Antonius Corneus in tract. de absolutione forensi iuramenti, par. 2 q. 7. nu. 51. Seraphinus de priuil. iuram. priuil. 67. n. 1. & 7. & ibi additiones Gutierez de iuram. confirm. 1. p. c. 12. num. 3. & 4. cum seqq. vbi meminit textus in d. c. nouit, Bouadilla lib. 2. polit. cap. 18. n. 173. Thomas Sanchez de matr. lib. 1. disput. 32. num. 18. & lib. 3. summæ, cap. 13. num. 13. et cap. 22. num. 1. Anton. Gomez tomo 2. variar. cap. 14. num. 2x.

208 Fundamentum igitur huius sententiæ est, quoniam iuramentum producit spiritualem, ac diuinam obligationem, cuius absolutio ad eam solam potestatem pertinet, ad quam spectat cura Religionis, cuiusmodi est potestas Ecclesiastica, & non sæcularis, 23. dist. per totam, et 96. distinct. per totam. c. 1. et 2. de transl. Episc. c. solitæ, de maior. et obed. cum similibus.

209 Secunda sententia ait, posse etiam potestates laicas iuramenta remittere, eorumque relaxationem concedere. Ita videtur sentire Glossa celebris in d. l. adigere, §. lego verbo, remittitur, ff. de iure patron per textum ibi, quam approbat Bartol. ibi, quæ ait, legem quoad remittenda iuramenta habere vim apostolici. Eamque commendat,

& se-

& sequitur Baldus *in l. non dubium, n. 4. Cod. de legib. & in l. pactum nu. C. de collat. & in l. 1. nu. 8. C. de operis libert.* cuius verba ibi, animositatis, (sic enim ille vocat audaciam (& insolentiæ, notat Felynus *in c. 1. nu. 21. de iureiur.* eo quod dicerit, nescire se cur canonistæ quæstiones de iuramento, etiam quando de eius nullitate agitur, reuocent ad suum imperium, & omnia de iuramento dubia trahant ad suum forum. Verum est in hoc vltimo loco Baldum non agere de relaxatione iuramenti, sed solùm docere sæcularem esse competentem, cum agitur de validitate iuramenti, eandem glossæ doctrinam approbant, & defendunt, Anchar. *in c. ea quæ 26. nu. 9. de reg. iur. in 6.* & Cassaneus *in consuet. Burgund. rubr. 4. §. 7. verbo suppose, n. 36. cum seqq.* & Oroscius *in l. iurisgentium. 7. §. si paciscar num. 6 & 7. ff. pact.* in eadam sententia est Guido Papæ *decis. 178. num. 3. & decis. 194. ex num. 1.* & istis locis additiones, Gail. *pract. obseruat. lib. 1. obseruat. 25. nu. 2.* qui testatur vsitatum esse in Camera imperiali, concedi iuramentorum relaxationem ad effectum agendi præuia cognitione causæ, vtrum iuramentum si obligatorium, nec ne, quod idem restabatur Misingerius *singular. obseru. cent. 3. obseruation. 99.* quæ tamen deleri iussa est à sancto Inquisitionis officio, & meminit Regnerus Sixtinus *de regalibus, libr. 1. capit. quarto, numer. 8. prope finem.* Eidem sententiæ adhæret, Ludouicus Molina *de iustitia tomo 1. tract. 1. disp. 1 ,9. §. aliud accipe, & §. deinde relaxare, & tom. 2. disp. 281. §. dubium vlterius est*, Leonardus Lessius *de iustit. & iur. lib. 2. capit. 42. dubit. 2. numer. 56. versic. secundo intelligi potest, & num. 65. & 66.* Emanuel Sa *in summa, verb. iuramentum, n. 29.* Probatur autem hæc sententia ea textu *in l. vltim. in princip. ff. ad municip. & deincol.* Rationem autem eius reddit Molina, quia quando res, circa quam iuramentum versatur, non trascendit naturalem, ac politicum Reipublicæ sæcularis finem, causa iuramenti est intra fori, cum virtus religionis cultusq; ac honor, quantum lumen naturale docet, Deo debitus, non trascendat, neque superet finem politicæ, ac sæcularis Reipublicę, cum sit intra ordinem, naturæ, & ad supernaturalem ordinem non pertineat. Præterea, quia sicut seculares, qui sunt de gremio Ecclesiæ plenissimè subiacent potestatibus Ecclesiasticis, quantum bonũ eorum spirituale, finisque supernaturalis, in quem dirigitur Ecclesia postulat, ac proinde possunt relaxare eorum iuramenta, quatenus concernunt bonum spirituale subditorum, vel ei oponuntur; sic etiam, cum simili modo subiaceant potestatibus laicis, quantum postulat finis ac bonum naturale politicę, ac sæcularis Reipublicæ, potuerunt eorum iuramenta relaxare, quando id commune bonum Reipublicæ exegerit. Addit item alias rationes, quas nos inferius commodiore loco referemus.

210 Mihi in hac graui difficultate placet distinctio qua vtitur Thomas Sanchez *lib. 3. summa, cap. 22. numer. 15.* ad has duas sententias conciliandas, tantisper extensa, & explicata Cum enim ex iuramento adhibito contractui oriatur duplex vinculũ, & obligatio; prima respectu Dei, cui quis ex iuramento adstringitur: secunda respectu alterius hominis, cũ quo contrahit, & cui ex contractu obligatur: ita duobus modis possumus intelligere relaxari, & dissolui iuramentum quoad vinculum, & obligationẽ, quam producit. Primo, cum soluitur directè vinculum eius, quoad obligationem diuinam, & spiritualem, qua iurantem religiosè astringit, vt Deo fidem seruet, *cap. debitores. cap. & si Christus, de iureiurand.* quod videtur proprius significatu nomen absolutionis. Quæ vinculi spiritualis dissolutio directa, duobus item modis fit, aut in foro pænitentiali, aut in foro externo Secundo dissoluitur iuramentum, & eius obligatio quoad Deum indirectè, ex eo, quod dissoluatur obligatio quæsita ei, cuius fauore iuramentum fuit adhibitum. Qua in re oportet adnotare, semper esse distinguendam obligationem formalem iuramenti (vt metaphysicè loquatur) tam respectu Dei, quam respectu hominis, ab obligatione materiali quæsita parti contrahenti ex contractu iurato, & deriuata à iuramento in contractum ipsum, & participata ab ipso iuramento. Re enim vera istæ obligationes distinguuntur, & secunda manet sine prima, quoties impetratur absolutio, & relaxatio iuramenti duntaxat ad effectum agendi, qua impetrata qui iurarauit solutus manet ab obligatione formali iuramenti, non solum respectu Dei, sed etiam respectu alterius contrahentis; ex eo enim fit, quod reatum periurij non incurrat contrauenienss, ijs, quæ iurauerat; tametsi tunc maneat integra obligatio contractus participata à relato iuramento in fauorem, aduersarij, quæ post venit rescindenda per sententiam, & alia iuris remedia. Estquè ea adnotatio conformis communi doctorum consensui; nunquam enim istæ duæ obligationes sunt confundendæ. Distinctionis huiuius directæ, & indirectè solutionis iuramenti, meminit Caietanus *2. 2. quæst. 80. ad artic. 9. §. in eodem articulo*, quam tamen Paulò aliter, & ad alium finem explicat, & idem Sanchez, *dicto c. 22. num. 10.*

211 Si igitur loquamur de absolutione à iuramento priori modo facta, siue fiat in foro penitentiali, siue in foro externo pertinet duntaxat ad potastates Ecclesiasticas, quod probant rationes adductæ pro priori sententia, & significant textus, & doctores pro ea relati, neque id fortassis negabunt auctores posterioris sententiæ, præsertim, quia forum pænitentiale non est quoad potestatea ciuiles, vt notat Panormitanus *in d. cap. cum si generale, nu. 21.* & ibi Marian. *nu. 22. de foro compet.* & ex textu *in c. prædicandum, cum gloss. ibi, 22. q. 1. & c. noua, & c. omnis, de pænitent. & remiss. & c. nuper. de sentent. excommunic.* diximus supra post eusdem, nu. 203.

212 Si vero agamus de relaxatione iuramenti, quæ fit secundo modo, seù indirectè, quæ magis tendit ad remittendam obligationem quæsitam alteri ex contrahentibus, cuius fauore iuramentum adhibitum est, eamque condonandam, ea concedi potest à potestatibus ciuilibus, atque ita est interpretanda secunda sententia, neque vlterius procedere credendi sunt eius authores, aut probant eorum argumenta. Quod probatur efficassima ratione, qua etiam vtitur Ludouicus Molina vbi supra, & cui nulla congrua solutio potest assignari. Nam ille contrahens, in cuius fauorem iuratum est, & cui actio ex iuramento quæsita est, cuique iurans obligatione adstringitur, potest eam obligationem remittere, & condonare, *c. 1. de iureiuran. l. vltim. in princip. ff. qui, & à quibus manumiss.* cum similibus; qua obligatione remissa, & condonata, vinculum iuramenti etiam quoad Deum remissum, & solutum, censetur, *c. 2. de sponsalib.* notat D. Thomas *2. 2. q. 89. art. 9. ad 2.* D. Antonius *2. part. summæ tit. 10. cap. 6. §. 4.* Oldradus *cons. 241. num. 3.* Bartol. *in l. 1. §. & post operis nu. 7. ff. de nou. oper. nunc.* Paul. Castrens. *consil. 210. num. 2. 2. par.* Ioannes Andreas *in d. cap. 2. de sponsalib. num. 7. & 8* Zabarell. *num. 4.* Panormitan. *num. 6.* Ancharan. *num. 5.* Marian. Socin. *num. 3. 4. & 9.* Felyn. *numero 33.* Angel. Clauas. *in summa, verb. iuramentum 6. numero 2.* Siluester, *verb. iuramentum 5. numer. 8. & 9.* Sa, *verb. iuramentum, num. 29.* Nauarrus *in manuali cap. 22. numer. 25.* Soto *de iustit. & iur. lib. 8. q. 1. art. 9. ad 2.* Leonardo Less. *de iust. & iur. lib. 2. capit. 42. dubitat. 12. num. 57.* Sairus *in claui Regia lib. 5. cap. 7. num. 4. vers. tertia propositio, & n. 10.* Ioanne Lupus *in rubric. de donation. inter virum, & vxorem, §. 54. nu. 6. in fine*, Couarru. *in repetit. cap. quamuis pactum, part. 1. §. 3. num. 1. de pactum in sexto, & in quarto decretalium 1. part. cap. 5. in princip. n. 1.* Tellus Fernandez *in l. 6. Tauri numer. 42.* Mattienzo *in rubric. tit. 1. lib. 5. recopil. gloss. 1. numer. 45.* Menochius *de arbitrar. lib. 2. cent. 2. cas. 103. num. 2.* Mascardus *de probationibus conclusio. 1035. non minor est labor, numer. 17. volum. 2.* Cardin. Tuscus *litera I. conclus. 515.* Maria *de iurisdiction. 2. 2. par. cap. 46. num. 20.* Tomas Sanchez *de matrimonio lib. 1. disputat. 52. num. 6. & 8. & in opere morali lib. 3. cap. 20. ex numer. 4.* & res est indubitata. Quemmadmodum igitur potest contrahens, cui iuratũ est, condonare iuranti obligationem ex iuramento ortam, eamq; remittere, qua remissa manet iurans liber à vinculo iuramenti, quod est indirectè iuramentum dissonere: sic potestas ciuilis, & seculari publica, cum res iuramento promissa non transcendit iurisdictionem eiusdem, poterit erga sibi subdi-

tos

eos condonare eam obligationem nomine contrahentis sibi subiecti, supplendo consensum, quem ipse ei remissioni præstare tenebatur, iuxta elegantem adnotationem Oldradi *cons.* 186. Ancharani *consil.* 198. & Panormitani *consil.*8. quos sequitur Tuscus *litera I. conclus.*516. *num.*3. 5. 6. 7. 13. *&* 17. Nam quoties consensu subditi opus est ad aliquem actum, & illum ille præstare renuit, Iudex eius superior eum consensum supplere potest, vt apud nos probat optimus textus *in l.* 57. *&* 59. *Tauri*, quæ sunt *l.*4. *&* 6. *tit.*3. *libr.*5. *recopil.* notat multis in eam rem adductis Gizzarellus *decision.*65. *ex num.*3. & Franchis *decision.*310. & Fuluius Constantius *in l.*1. *num.*41. *C. de vendit. rerum fiscal. cum priuat. commun. lib.*10. & tunc factum Iudicis censetur factum partis, iuxta celebrem textum *in l. si ob causam, C. de euictionibus.* Potest autem adiri Iudex laicus, vt compellat subditum suum ad relaxandum iuramentum, cum relaxatio locum habet, ea textu expresso *in cap.* 1. *de iureiuran.* & ibi notatis à Doctoribus, & à Romano *singulari* 498. qui dicit contrarium esse maximam ignorantiam, Couarr. *in cap. quamuis pactum* 2. *par.* §. 3. *num.*1 Afflictis *decis.*263. *n.*3. *&* 4. Anton. Corn. *in tractat. de absolut. forensi iuramenti par.*2. *quæst.*7. *n.*63. & ab ijs, quos retulimus supra numer. 207. in fine, quod tanquam certum, & indubitatum apud omnes præsupponit Thomas Sanchez *lib.*3. *operis moralis, cap.*22. *num.* 1. Ergo eiusmodi indirecta relaxatio non transcendit iurisdictionem, & potestatem sæcularem, ac per consequens tam Princeps sæcularis, quam quicumque Iudex laicus eo inferior, poterit relaxare isto modo iuramenta inter subditos. Quam sententiam sequutus est Franciscus Suarez post hæc scripta visus, *de religione tom.*2. *tract.* 5. *lib.* 2. *cap.* 41. *num.* 16. & tradiderat planè Alexander *consil.* 125. *nu.* 6. *prope finem sub versic. nec obstat secundum, libr.* 1. Afflictis *in constitut. constitutionem diuæ memoriæ, n.*38. & ante omnes Baldus *in repetition. l.* 2. *num.* 111. *&* 112. *ff. de iureiurand.* nouissimè Vincentius Fillicius *moralium quæst. tom.*2. *tractat.*25. *num.*284.

213 Qua in re non est omittendum, repræhensione dignũ esse Thomam Sanchez *libr.*3. *operis moralis d. cap.*22. *nu.* 16. eò quòd censet, hanc condonationem fieri debere à Iudice sæculari cum causæ cognitione, & citata parte, quia eredat ea concessa, extinctam remanere principalem contractus obligationem. Repræhensionem inquam meretur, nam etiamsi verum, sit, hanc condonationem, cum fit à Iudice sæculari ad rescindendum contractum, & eius obligationem, faciendam esse citata parte, & cum causæ cognitione, verum negari non potest, fieri quoque posse remissionem, & condonationem iuramenti à Iudice sæculari dumtaxat, quò ad effectum agendi; quemadmodum fieri posset à contrahente ipso, in cuius commodum & fauorem prestitum est iuramentum, vt obseruat Paulus Castrẽsis *in l. ordinarij* 13. *n.*4. *C. de rei vindicat.* & quẽadmodum à Iudice Ecclesiastico fit, cum eo solo discrimine, quod ab Ecclesiastico soluitur directè vinculum iuramenti ad effectum agendi, à sæculari verò indirectè. Non rectè igitur Sanchez confundit obligationem iuramenti formaliter sumptam, (vt metaphysicè loquamur) cum obligatione contractus iurati, quas semper esse distinguendas obseruauimus supra, numero 210. circa finem.

214 Ex prædictis infert Molina, dicta disputatione 149. quem sequuntur Leonardus Lessius, & Thomas Sanchez relati, imprimis, hanc condonationem non posse fieri à superiore iurantis, sed à superiore eius, cui iuratum est, quia iste potestatem habet in rebus, & iuribus ad suum subditum pertinentibus, non habebit autem Iudex, cui ille subditus non fuerit, qui per consequens non poterit eius iura condonare, neque supplere vice eius consensum requisitum. Hactenus illi acquiescimus, dum intelligas superiorem eius, cui iuratum est, non esse solum Iudicem domicilij, sed etiam Iudicem loci contractus, iuxta adnotata supra n. 204.

215 Deinde infert, si ex contrahentibus is, qui iurat, sit infidelis, is autem, cui iuratur, fidelis, posse Iudicem Ecclesiasticum, vel laicum superiorem fidelis relaxare infideli iuramentum. Si verò vterque sit infidelis, & iurans, & cui iuratum est, aut is solus, cui iuratur, sola potestas secularis superior eius infidelis, cui iuratum est, posse concedere relaxationem. Ratio est, quia infidelis non subditur Ecclesiasticæ potestati, infidelis inquam, qui nunquam fidem suscepit: iuxta testimonium Pauli 1. *ad Corinthios* 5. *num.* 12. *Quid enim mihi* (ait) *de ijs, qui foris sunt iudicare?* & interpretationem Glossæ Interlinearis ibi, quæ exponit, *foris*, idest *extra Ecclesiam*, & Nicolai de Lyra, Caietani ibidem, & Cornelij à Lapide, *num.*78. quam approbat *Concilium Tridentinum, idem tradens sess.* 14. *capit.*2. & textus *in cap. gaudemus* 8. *de diuortijs*, quod obseruauit D. Thomas 2.2. *q.*12. *art.*2. *in corpore*, Francis. Suarez *de legibus lib* 4. *c.*19. *num.*2. & Theologi communiter. Probatur *in cap. multi* 2. *q.* 1. notat Anchar. *in cap. ea quæ* 26. *num.*12. *q.* 6. *de reg. iur. in sexto*, Alexand. *in l. Titia diuortium*, 35. *num.*8. *ff. solut. matrimon.* Maranta *de ordine iudiciorum* 4. *par. distinct.* 11. *nu* 67. Bouadilla *lib.*2. *politicæ, cap.*18. *num.*230. Idem animaduerterat Baldus ita intelligendus *in c.*1. §. *item sacramenta, nu.*12. *in fine, de pace iurament. firmand.* non iure reprobatus à Mariano Socino *in cap. cum sit generale, nu.*23. *de foro compet.* Simili modo si vterque contrahens est Clericus, vel is, cui iuratum est, solus Ecclesiasticus relaxat, quia ille solus est superior eius, cui iuratum est.

Ad argumentum autem Ludouici Molinæ, quo suam sententiam confirmat, quod supra commemorauimus, num. 209. circa finem, quatenus aliquid vltra hanc à nobis traditam concordiam probare videtur, ex eoque conuincere, quòd ad laicam potestatem pertineat directè relaxare iuramentum, cum adhibitum est contractibus factis inter laicos de rebus non excedentibus naturæ ordinem, quòd id non videatur excedere terminos laicæ potestatis, ad quam etiam pertinet curare, vt Deo reddatur cultus, ac honor debitus, quantum lumen naturale docet; ex profundissimis theologiæ principijs petenda est solutio. Dicendum est itaque, tam inde ab Ecclesiæ nascentis primordijs, tàm in lege naturæ, quàm scripta, nedum tempore nouæ legis, inter fideles Deum, non solum esse cognitum, vt Authorem naturæ, sed etiam gratiæ, neque solùm vt finem naturalem, sed etiam vt supernaturalem. Fides enim supernaturalis, quæ Deum proponit modo supernaturali, semper fuit ad salutem necessaria. Quod docet Diuus Paulus *ad Hæbreos* 11. *nu.* 6. dum ait: *Sine fide impossibile est placere Deo*, quod toto illo capite multis comprobat exemplis petitis ab ipsa, etiam naturæ lege, & tempore, quo vigebat, ex Abel, Henoch, & Noe, & post ea Patribus antiquis Abraham, Isaac, Iacob, & alijs, admonet Diuus Thomas 2.2. *quæst.* 2. *art.*3. 5. 7. *&* 8. & prosequitur Cordubensis *lib.*2. *quæstionarij q.*5. *propositio*. 1. Molina *post eundem D. Thomam prima parte quæst.*1. *art. disput.*1. *&* *disput.*2. §. *iuxta hęc ergo*, Suarez *in tractatu de fide, disputat* 12. *section.*1. *ex nu.* 2. *&* *section.* 2. & planè docet Concilium Tridentinum *session.*6. *decreto de iustificatione, cap.*6. *&* 7. *&* 8. & omnes Theologi. Quo factum est, vt semper Deus apud fideles fuerit cognitus, & cultus: simul vt Author naturæ, & gratiæ, neque fuerit sacrificium vllum institutum, aut oblatum in recognitionem eius, vt Autoris naturæ, & finis naturalis, quo simul non fuerit recognitus, vt Author gratiæ, finisque supernaturalis, & quod consequens est, nunquam fuit in Ecclesia duplex summum Sacerdotium, vnum, ad quod pertineat recognoscere Deum, vt naturæ Authorem; eique hac ratione offerre sacrificium, & cultum; alterum, ad quod spectet recognoscere Deum eique offerre sacrificia, vt Authori gratiæ, finique supernaturali: sed vterque Dei cultus ex officio pertinet ad vnum summum Sacerdotem, potestatemq; Ecclesiasticam. Quæ licet interdum vnita fuerit cum potestate Regia, & sæculari, vt tempore legis naturæ in Melchisedec, qui simul fuit Rex, & Sacerdos, *Genesis* 14. & tempore legis scriptæ in Hæli, & Samuel, 1. *Regum capite primo*, & sequentibus, & in quibusdam ex Machabeis, *vt in libr.* 1. *Machabeorum, capite secundo*, refertur de Mathathia, *&* *cap.*9. de Ionatha, *&* *capit.*13. de Simone, de quibus Iose-

phus, *antiquitatum Iudaicarum lib.* 14 & 15. Egesipus *de excidio vrbis Hierosolimitanæ lib.* 1. *cap.* 1. & 2. notat Eusebius *lib.* 1. *historiæ Ecclesiasticæ cap.* 5. & Isidorus *in cap. Cleror,* §. *Pontifex,* 21. *distinct.* Duarenus *lib.* 1. *de Ecclesia, capit.* 1. & in noua lege summus Pontifex habeant etiam potestatem sæcularem, tùm Romæ, tùm in alijs locis de patrimonio Ecclesiæ, vt obseruat Francisc. Suar. *de legib. lib.* 4. *cap.* 10. *ex num.* 3. discreta tamen sunt iura, quamuis plura in vnam personam concurrant, *l. tutorem,* 22. *ff. de his, quib. vt indign.* Statin. *de regal. lib.* 1. *c.* 4. *num.* 122. Et ad Pontificem quatenus Pontifex est, pertinet directò, & per se ex officio proprio cura Religionis, cultusq; Dei vt Authoris naturæ, & gratiæ. Neq; enim expediens fuisset ad politicam Ecclesiæ gubernationem, diuidi Sacerdotia, & cultus diuinos inter sæculares, & Ecclesiasticas potestates, pertinereque ad laicas, Religionem, qua ex parte naturam non excedit: ad Ecclesiasticas verò, qua ex parte superat naturæ captum. Sed omnis Religionis materia ad vnum summum Sacerdotem, Pontificemque pertinet ex omni parte. Quo fit, vt relaxatio iuramentorum dicta, etiam si proportionata naturali fini, & non excedens ordinem naturalem, finemq; politicum, ad potestates Ecclesiasticas, eorumque ministros spectet, quia est res ad Religionem pertinens, non ad Iudices sæculares.

216 Non est item prætermittendum, ex alio capite posse sæculares potestates relaxare iuramenta, & soluere eorũ obligationem, videlicet, cùm interponuntur circa materiam subiectam ipsis potestatibus. Quo spectat textus *in l. vltima, ff. ad municipal. & de incol.* adductus pro secũda sententia, num. 209. Nam si quis iurauerit se ordini non interfuturum, potest Princeps iuramentum remittere, si fuerit electus in decurionem, nam cùm Princeps cogere possit quemlibet ad subeundum magistratum, aut quodnis minus ob publicam vtilitatem, *l. si quis Magistratus* 9. *ff. de muner. & honor.* & nos ex pendimus supra numer. 64. iuramentum in hac materia habet in se tacitam conditionem, nisi Princeps aliud imperauerit, quare non est censenda hæc remissio, iuramenti, propria relaxatio, quia prouenit ex conditione tacitè iuramento comprehensa, qua non impleta iuramenti obligatio cessat. Hac enim ratione dici solet, in omni iuramento videri exceptam superioris authoritatem, quoad ea scilicet, quæ ad eius potestatem pertinet, *cap. venientes* 19. *de iureiur. l. qui iurato,* vbi notat Bart. & Ias. *num.* 6. *ff. qui satisdar. cogant.* Sanchez *operis moralis, lib.* 3. *cap.* 20. *num.* 1. & 3. cum per iuramentum superiori non possit fieri præiudicium, quod rectè adnotauit Couarruuias *in cap. quamuis pactum* 1. *p.* §. 3. *nu.* 11. & *sequentib.* vbi alia affert exempla, & *num.* 36. Frideric. Schench *in viridario conclus.* 24. & 69. Tuscus *litera I. conclus.* 503. *numer.* 12. & *sequentib.* Sanchez *lib.* 3 *summæ dicto c.* 22. *numer.* 1. Imò D. Thomas 2. 2. *q.* 89. *art.* 9. *ad tertium in fine,* & Caietanus ibi facultatem irritandi, & relaxandi eiusmodi iuramenta facta à subditis, circa ea, quæ cuiusque potestati subduntur, cuius superiori concedit, vt patri comparatione filij, viro comparatione vxoris, & domino comparatione serui: notat Sanchez *operis moralis lib.* 3. *capit.* 19. *num.* 2. & *cap.* 20. *nu.* 3. Quod in voto quoque locum habet ex eodem D. Thom. 2. 2. *quæst.* 88. *art.* 8. & 9. Ex quo colligitur, non rectè intellexisse Fachineum, textum *in d. l. vltima* dum dixit *libr.* 3. *controuers. dicto capit.* 13. illam remissionem iuramenti locum habuisse antiquo tempore Imperatorum: non verò postquam iura canonica robur habent; constat enim ex nunc dictis, non minus hodie locum habere decisionem, *d. l. vltimæ,* quam vnquam ante habuerit.

217 Quæ dicta sunt procedunt in iuramento præstito. Sed an circa iuramentum antequam præstetur possint Principes sæculares statuere, prohibendo, ne adhibeatur in aliquo actu, & irritando, annullandoque adhibitum? & an eiusmodi leges, & statuta vllam vim habeant? non leuis est difficultas. Quam tamen consulto duximus omittenda, quia sit prorsus aliena ab instituto nostro, tametsi satis cognata ijs, quæ de iuramento dicta sunt. Verùm ne frustrà eam videamur commemorasse, videas quæ de illa copiosè scribunt, Ias. *in l. qui iurato, vltima ex numer.* 22. *ff. qui satisdare cogantur, & in authent. sacramenta puberum, ex num.* 80. *C. si aduers. vendit.* Ioannes de Imol. *in l. si quis inquilinos,* 115. §. *si quis scripserit, n.* 4. *ff. de legat.* 1. & *in c. cum contingat, ex nu.* 38 *de iureiur.* Alexand. *consil.* 151. *lib.* 7. Abbas Panormitan. *quæst.* 2. *incip. stante statuto,* Felin. *in cap. Ecclesia sanctæ Mariæ,* 10. *num.* 66. *de constitut. & in cap. præterea, num.* 32. *de sponsalib.* qui congessit omnia loca, quibus antiqui Doctores de hac quæstione agunt Alciat. *in cap. cum contingant, ex nu.* 141. *de iureiur.* Ferrarius *caut.* 16. Cassaneus *in consuet. Burgund. rub.* 4. §. 7. *verbo suppose nu.* 57. *vers. item etiam,* Couarr. *in c. quamuis pact.* 1. *par.* §. 3. *ex nu.* 22. & 2. *par.* §. 1. *ex nu.* 18. *de pact. in* 6. Aluar Valas. *consultat.* 99. Guttierez *in authent. sacramenta puberum, ex num.* 46. *C. si aduers. vendit.* Barbosa *in l.* 1. 1. *part. ex numer.* 72. *ff. solut. matrimon.* Parlador. *lib.* 2. *rerum quotid. capit.* 3. *numer.* 53. Pereira *de manu regia* 1. *par. cap.* 19. *ex num.* 3. Ceuallos *in specul. pract. lib.* 1. *quæst.* 188. Tuscus *litera I. conclus.* 497. & *litera S. conclus.* 580. Ludouicus Molina *de instit. tract.* 2. *disput.* 149. *ex* §. *ex his colligo, tom.* 1. *col.* 846. Tomas Sanch. *lib.* 3. *summæ cap.* 22. *ex num.* 5. Ex quibus intelliges, quam vim habeant leges, Regiæ prohibentes, adhiberi in quibusdam actibus iuramenta, cuiusmodi sunt, *l.* 11. & 12. *tit.* 1. *lib.* 4. & *l.* 2. *tit.* 14. *lib.* 8. *recopil.* tametsi hæc vltima videatur agere de iuramento adhibito in materia illicita, subiectaque potestati Regiæ.

218 Regulam tamen principalem prædictam modo limitabis primo, & hæc limitatio adhiberi, etiam debet omnibus prædictis ampliationibus,) vt ita demum contrahens possit conueniri, & sortiatur forum in loco contractus, si ibi inueniatur *d. l. hæres absens, in princip. ff. de iudicijs cap. Romana* §. *contrahentes, de foro compet. in sexto,* tradunt Marian. Socin. *in c. dilecti,* 7. *nu.* 23. *de for. comp.* Couarru. *in practicis cap.* 10. *nu.* 3. Gail. *lib.* 2. *obseruat. practic. obseruat* 36. *numer.* 14. Guttierez *de iurament. confirmat.* 3. *part. capit.* 16. *num.* 1. Paz *in praxi* 1. *tom.* 4. *part. cap.* 2. *numer.* 7. & 8. Quod in omni foro præter forum domicilij regulare esse, docuit Paul. Castrens. *in d. l. hæres absens* 19. §. 1. *numer.* 8. quem refert, & sequitur Gregor. Lop. *in d. l.* 32. *titul.* 2. *part.* 3. *glossa* 5 per textum ibi, & est textus expressus *in l.* 8. *tit.* 9. *par.* 1. & ibi notat *glos.* 7. Tuscus *litera F. conclus.* 442. & *conclus.* 443. *nu.* 11. Rouitus *in pragmat.* 1. *num.* 9. *de immunitatib. Neapolita.* Alioquin absens compellendus non est, comparere præcisè vt se defendat coram Iudice loci contractus: neque Iudex loci contractus potest literis deprecatorijs, seu requisitorijs ad alios Iudices missis petere, vt reus ad se remittatur. Nam in contractibus regulariter non est locus remissioni, vt notat glossa reputata singularis, & notatu digna, *in l.* 2. *ff. si quis in ius vocat. non ierit. verb. pro mandato,* & ibi Doctores, Baldus *numer.* 4. & 5. Albericus *numer.* 2. *in fine,* Angelus *num.* 3. Bartolus *num.* 3. Paulus *numer.* 11. & 12. Fulgosius *num.* 3. & 4. Romanus *num.* 5. Socinus *num.* 15. Alexand. *num.* 6. & 7. Iaso *numer.* 9. & *in l. si conuenerit* 18. *num.* 39. *ff. de iurisd. omn. iudic.* idem Roman. *sing.* 283. *regula est,* idem Socin. *reg.* 416. & 417. *aliàs litera R, reg.* 5. & 6. Bernard. Diaz *reg.* 642. item Doctores *in d. l. hæres absens* §. 1. vbi Bartol. *nu.* 1. Alber. *nu.* 5. Bald. *in* 1. *lect. n.* 21. & *in* 2. *lect. n.* 3. Angel. *num.* 3. & 4. Fulgos. *num.* 1. & *seqq.* Paulus *nu.* 8. idem Baldus *in l. cum Archimedoram, num.* 5. & 6. *C. vt in possess. leg.* notauerat glossa *in d. l. hæres absens,* §. 1. *verb. debebit,* Card. Zabarell. *in clement.* 2. §. *denique, n.* 14. *de sentent. & re iudicat.* Panormitanus *in c. licet, vltimo, num.* 36. *de foro compet.* & ibi Felin. *num.* 21. & 22. Marian. Socin. *in d. cap. dilecti, numer.* 16. 23. 38. & 39. *eodem titulo,* Glossa *in dict.* §. *contrahentes, in præsuppositione ad positionem casus, & in verb. inuitos.* Ioannes Andreas ibi *in principio,* & *n.* 1. & 2. Geminianus *nu.* 1. & 16. Franchus *num.* 1. *et* 9. Ancharanus ante *num.* 1. Decius *in c.* 1. *ex nu.* 158. *de iudicijs, in prima lectur.* & *num.* 161. Ripa ibi, *numer.* 64. Aleiatus *num.* 33. Couarru. *in d. cap.* 10. *numer.* 3. Barbosa *in d. l. hæres absens,* §. 1. *num.* 32. *cum sequentib.* Gregor. Lopez *in l.* 32. *titul.* 2. *part.* 3. *glossa* 10. *prope finem, versic. quartò limita,* Auiles *in cap.* 27. *Prætorum, verbo entreguen. nu.* 16. Caualcanus *decis.* 2. *num.* 3. 1. *part.* Peregrin.

de fi-

de fideicommiss. art.53. nu.7. Alderanus Mascard. *de general. statut. interpret. conclus.6. n.38.*

219 Sublimita primo, dictam primam limitationem principalem, vt absens possit conueniri in loco contractus, & ad eum sit remittendus, cum se submiserit Iudici loci cōtractus cum renunciatione proprij fori. Ita sensit glossa *in d.l.1. ff. si quis in ius vocat. non ierit, ver. pro non dato.* quæ sublimatio celeberrima est apud doctores, & quoniam est in iudicijs frequentissima, & approbata à lege nostri Regni, videlicet, *l.20. tit.21. lib.4. recopilat. in cap. vltimo*, latiùs est a nobis prosequenda, & explicanda inferius, eamque exornanda reseruamus in finem huius disputationis, in quæstione octaua de foro submissionis, seu prorogationis, vbi alia circa eā notatu digna adiūgemus.

220 Sublimita secundo, vt tametsi Iudex loci contractus non possit reum absentem compellere, vt coram se litiget præcisè, neque missis literis deprecatorijs, vel requisitorijs ad Iudicem loci vbi reus adest, ab eo petere, vt reum ad se remittat; potest tamen causatiuè compellere, procedendo aduersus eius bona, vt mittat actorem in eorum possessione. Ita docet celebris textus *in capit. Romana. §. contrahentes, de foro compet. in sexto*; Pro cuius, & istius sublimitationis expositione distinguendi sunt quinque casus. Primus est cum reus habet bona solum in territorio Iudicis loci contractus, & non alibi. Secundus, cum in loco contractus non habet reus bona, sed illa solum habet in loco sui domicilij, vel habitationis: ibi tamen latitat, & dolosè fraudolēterque se occultat, ne ad ipsum perueniat citatio Iudicis loci contractus. Tertius, cum reus vtrobique habet bona, in loco inquam contractus, & domicilij; sed in loco domicilij latitat fraudulenter, ne ad ipsum perueniat citatio Iudicis loci contractus, quemadmodum in casu præcedenti proximo. Quartus, cum in loco contractus non habet bona reus, sed ea solum habet in loco domicilij sui, aut habitationis: tamen in eo ipso loco, in quo habet bona non latitat fraudolenter, sed publicè adest, & copiam sui facit, vt a quocunque citari, & ad iudicium vocari possit. Quintus, cum reus nullibi habet bona, neque in loco contractus, neque in loco domicilij.

221 In primo casu dicendum est, posse Iudicem loci contractus præmissa legitima citatione, (quæ quonam modo legitimè sit facienda cum reus est absens diximus hac eadem disputatione ex numer. 15.) si reus se defensurus coram ipso comparere contemnat, mittere actorem ex primo decreto in possessionem bonorum sitorum in suo territorio. Si tamen reus compareat, & se defendere incipiat contestata lite, poterit cognoscere Iudex loci contractus de causa vsque ad diffinitiuam, & eam terminare pronunciata diffinitiua sententia. Huic resolutioni conformis est textus *in d cap. Romana §. contrahentes, in primo responso*, notarunt Couarr. *in pract. d. cap.10. num.4. in principio*, Barbosa *in d. l. heres absens §. 1. num. 8. & sequentibus*, docuit Paul. Castrens. *in d. l. heres absens, §. 1. num.2. & 5. circa finem.* Qui tamen eleganter animaduertit, non posse istum Iudicem decernere bonorum possessionem ex secundo decreto, neque procedere ad diffinitiuam in absentia, etiam in ijs casibus, in quibus, litis contestatio non est necessaria. Quoniam ad decernendam possessionem ex secundo decreto requiritur vera contumacia: ad proferendam verò diffinitiuam ficta, *l. si ab eo, C. quomodo, & quando Iudex*: neutram verò incurrit iste reus, cum non teneatur se defendere in loco contractus, neque ibi comparere. Possessio verò ex primo decreto non requirit contumaciam, sed ad ipsam decernendam satis est si reus non defendatur: & ideò decerni potest contra pupillum, & absentem causa Reipublicæ, qui non possunt constitui in contumacia: quia illa possessio paruum præiudicium affert, *vt in l. si finita, §. si forte, ff. de damn. infect. l. ignorare.* vbi notat Cynus, *C. de restitut. militum*, quam doctrinam videtur approbasse, vbi supra, Couarru. sed non displicet adnotatio Andreæ Gail. *lib. 1. practic. obseruat. 56. nu.5. & 6.* & Barbosæ *in d. §. 1. num. 23. 104. & 106.* quod iste reus non comparens coram Iudice loci contractus, habeatur pro contumace dumtaxat quòad eum effectum, vt patiatur possessionem bonorum sitorum intra territorium Iudicis contractus; non autem vt possit procedere contra eius personam, aut bona sita extra territorium Iudicis neque quòd ad alios iuris effectus aduersus veros contumaces; nam neque iste iudex poterit mulctare in obedientem eius citationi, vocationique ad iudicium, iuxta *l. 1. ff. si quis ius dicenti non obtemper.* neque si sit Ecclesiasticus, poterit contra prædictum reum absentem proferre sententiam excommunicationis: quia hæc pœna videtur pertinere ad districtionem personæ, docuit Panormitanus *in d. cap. vltimo, num 36. de foro compet.* Ioannes Andreas *in d. §. contrahentes, num. 1. verb. inuitos*, Marian. Socin. *in dicto cap. dilecti, n.23. in principio, de foro competent.* Iacobus de Beluiso *in repetit. dicti §. contrahentes, numer. 66. & num. 81. cum sequentibus*, Aleiatus *in cap. 1. num. 33. de iudicijs*, Barbosa *in dicto §. 1. ex nu. 21.* Quemadmodum, ob eandem rationem Iudex loci rei sitæ excommunicare quoque nō potest reum absentem, si vocatus ad iudicium coram eo non compareat, vt adnotauit Marianus *in dicto cap. sanè, num. 12. de foro competent.* cum isti fori sint similes, & à pari procedant, quoque de vno dicitur simili modo possit ad altero intelligi, vt ibi Marianus notant, & nos diximus supra quæstione precedenti numer. 150. Idem autem Barbosa nihilominus assentitur Paulo Castrensi, & alijs eum sequutis, quòad distinctionem factam de primo, & secundo decreto.

222 Secundo casu dicendum est. Primò, nō posse Iudicem loci contractus de causa cognoscere, nec ex consequenti eam sententia definire, neque petere per requisitorias, aut depræcatorias literas, reum ad se remitti inuitum. Secundo dicendum est, posse Iudicem loci contractus in pœnam fraudolentæ latitationis decernere possessionem bonorum, quæ reus habet extra territorium ea primo decreto, & circa exequutionem eius requirere Iudicem loci, vbi bona existunt, qui tenebitur requirentis mandatum implere. Huc pertinet decisio textus *in dicto §. contrahentes*, in secundo responso, iuxta communem interpretationem; quam sequuti sunt Angelus *in dicta l. heres absens, §. 1. num. 3.* Paulus Castrensis *numer. 11.* Fulgosius *num. 4.* Barbosa *num. 16. 32. 33. 34. & 118.* Ripa *in cap. 1. num. 66. versic. septimo fallit, de iudiciis*, Felinus *in dicto cap. vltim. nu. 22. vers. septimo fallit, de foro competent.* Couarr. *in d. cap. 10. num. 4. in fin. principii, & in vers. tertio subinfertur.* Præterquàm, quod eo casu poterit citare reum per edictum, quæ citatio censenda erit legitima, vt etiam eo, quo reus est in loco, quo non potest tutè liberenè adiri, vt probat textus *in clementin. 1. de indiciis*, quem licet Cardinal. Zabarella *ibi in principio*, dicat procedere in solo Papa; & idem dicat Ancharanus *num 5.* fortassis verius, est, quod tradit Bartolus *in extrauagant. ad reprimendum, verbo, per edictum, nu. 12.* extendendam esse eius decisionem ad omnes Iudices, eo saltem casu, de quo ibi loquitur, quod nos diximus alijs in eandem rem relatis superius numero 41.

223 Contrariam tamen sententiam primo dicto in hoc casu, imò in eo locum esse remissioni rei ad Iudicem loci contractus, sequutus est Bartolus *in d. l. heres absens, §. 1. num. 1. in fine*, Marianus Soccinus *in d. cap. dilecti, num. 39. vers. secundo fallit*, Bernardus Diaz *regula 642. fallent. 7. & 8.* & alios pro eadem refert Barbosa *in d. §. 1. nu. 33. & 118.*

224 Sed non est recedendum à prędicta resolutione nostra, quæ pro se habet textum *in d. §. contrahentes*, in quo, in hoc casu, non conceditur remissio rei ad locum contractus, sed duntaxat possessio bonorum extra territorium Iudicis loci contractus in pœnam fraudulentę latitationis; neque verò prædicta sententia vllo fundamento nititur, quod solutionem mereatur.

225 Tertio casu, Paulus *d. l. heres absens, §. 1. nu. 8.* credit non posse Iudicē loci contractus, decernere possessionem bonorum rei extra suum territoriū, quasi ad hac possessionem decernendam duæ requirantur necessariæ conditiones. Prima vt reus non habeat bona in loco contractus; secunda, vt in hoc casu prima conditio, cum ponamus

reum in loco contractus bona habere. Nihilominus dicendum est, hoc esse Iudicem loci contractus non solum posse ob absentiam rei mittere actorem in possessionem eorum bonorum, quæ habet reus intra suum territorium iuxta textum *in d. §. contrahentes*, in primo responso, & dicta à nobis in primo casu, supra num. 221. sed etiam decernere possessionem bonorum rei extra suum territorium constitutorum, & ad eam exequendam mittere literas requisitorias ad Iudicem loci, vbi bona sunt iuxta dicta in secundo casu n. 222. Qui Iudex requisitus tenebitur obsequi Iudici, quò ad hoc requirenti, extensa ad hunc casum resolutione casus secundi. Ita sentit Barbosa *in d. §. 1. n. 17. & 115. cum seqq.* Fundamentum est, quoniam causa principalis, ob quam Iudici contractus permittitur, vt decernat possessionem bonorum rei extra suum territorium, est fraudulenta eius latitatio, cuius pœna planè est ista permissio, vt ex contextu *d. §. contrahentes* colligitur: non vero est causa permissionis istius, quod reus in loco contractus bona non habeat. Imò vero si attentè expendatur verba textus, videntur illum casum decidere, tametsi prima fronte videatur omissus à Pontifice, textus sic habet: *Vel si fortè malitiose se occultent, ne citatio perueniat ad eosdem, decernere faciendam possessioné bonorum, quæ in alia etiam Diœcesi obtinere noscuntur* expendo verbum *etiam*, nam bona etiam alia in Diœcesi habere non dicitur, qui in ea sola bona habet, sed qui simul habet in alia: nam dictio, *etiam*, est implicatiua, & addit casum magis dubitabilem, augetq; & ampliat dispositionem de vno casu ad alterum, vt multis tractat Cenedo *singul. 51.* & Barbosa *in remissionib. Doctor. dict. 95.* Ergo in hoc textu proculdubio existimandum est, præsupposuisse Pontificem, non solum si quis habeat bona in loco contractus, sed si ea etiam, idest *simul*, habeat in loco domicilij, quod si extra Diœcesim contractus, se malitiosè occultet, pati debere missionem in possessionem bonorum constitutorum extra Diœcesim etiam: cùm igitur non mereatur minorem pœnam latitatio dolosa eius, qui in territorio bona habet subiecto Iudici contractus, quàm si ibidem bona non haberet, eidem pœnæ meritò subijciendus est, vt patiatur possessionem bonorum extra Diœcesim, & territorium contractus constitutorum, illo tamen adhibito temperamento, quod adhibuit Barbosa *in d. §. 1. n. 116.* post Iacobum de Belloviso. Quod cùm missio in bonorum possessionem non debeat fieri, nisi pro quâtitate debiti, *auth. & qui iurat. C. de bon. auth. Iud. possid.* prius hoc casu fiat missio in possessionem bonorum sitorum intra territorium Iudicis loci contractus, quod si hæc satis sint ad debiti satisfactionem, vlterius Iudex non progrediatur. Si verò bona intra territorium sita non sufficiant ad solutionem debiti, pro eo, quod deest, fiat missio in bonis sitis extra territorium, & ad eam faciendam expediantur literæ requisitoriæ, vt in simili probat textus *in l. properandum, §. sin autem reus,* & ibi notat glossa, *verb. audiatur, C. de iudicijs.*

226 Quartus casus omissus est à Pontifice, *in d. §. contrahētes*, in quo quidam dicunt, Iudicem loci contractus duo posse facere. Primum, petere reū ad se remitti: ex eo enim solum, quod non habeat bona in loco contractus, etiamsi non latitet, vbi est, remissioni locus fit: ita sentit Accursius *in d. §. 1. verb. debebit, in fin. & in authen. si vero verb. transmittet, C. ad l. Iul. de adult.* Bart. *in d. §. 1. n. 1. in fin.* post Io. Glossatorem antiquum, Socin. *reg. 416. alias lit. R. reg. 5. fallent. 8.* Secundò, in eodem casu posse Iudicem loci cōtractus & decerne missionem in possessionem bonorum rei extra suum territorium ita sentit idem Bart. *in d. §. 1. n. 3.* Marian. Socin. *in d. cap. dilecti, n. 25. ad medium, de for. comp.* & alios pro eodem secundo dicto refert Barbos. *in d. §. 1. n. 15. & n. 99. & 100.* inter eos verò minus fideliter Accurs. *in d. §. 1. verb. debebit,* & Paul. *in l. 1. n. 3. circa medium, ff. de eo, quod certo loco,* nam ibi nihil dicunt de possessione bonorum absentis non latitantis.

227 Sed contrarium est verius, videlicet neque in eo casu esse locum remissioni, neque possessioni bonorum ex decreto Iudicis loci contractus, vt vtrumque planè colligitur ex textu *in d. §. contrahentes*; qui etiam in casu latitationi non concedit remissionem ad locum contractus, sed dumtaxat permittit decerni missionem in possessionem bonorum extra territorium. Ergo reo non latitante maiore cum ratione non erit permittenda remissio, atq; ita à Bartolo discessit eius additio, quæ tribuitur Alex. *in d. §. 1. n. 1. liter. F. verb. in duobus casibus,* & Paul Castrens. *in d. §. 1. n. 11.* Deinde textus requirit latitationem absentis, vt possit Iudex loci contractus decernere missionem in possessionem bonorum, quæ sunt extra suum territorium, hac pœna coercens fraudem, & dolum latitantis. Si igitur reus non latitet, à cessante ratione colligitur planè, non esse locum huic missioni in possessionem bonorum: quod animaduertit Barbosa *in d. §. 1. nu. 15. & 16. & 102. cum seqq.* satisfaciens ijs, quæ in contrarium adduci possent. Probat autem hanc sententiam optimus textus *in l. Titium, & Meuium, 48. §. tutores, ff. de administr. tutor.* & ibi notat Bartol. *n. 2.* Alberic. *n. 2.* Alexand. *in l. si conuenerit, 18. n. 10.* Ias. *n. 38. 39. ff. de iurisd. omn. iudic.* Butr. *in cap. 1. n. 37.* Decius *n. 158. 159. 160. de iudicijs.* Barbosa expendens optimè prædictum textum, *vbi supra nu. 110. & 111.* quibus consonat de iure Castellæ *d. l. 20. tit. 21. li. 4. recopil.* Confirmatur, quoniam Iudex regulariter non potest decernere missionem in possessionem bonorum, quæ in alieno territorio sita sunt, *l. cum vnus, 12. §. is qui, ff. de bon. author. Iudic. possid.* à qua regula non receditur, nisi cum reus se occultat fraudulenter, ne ad ipsum citatio perueniat, vt *in d. §. contrahentes*, Ergo extra hunc casum standum est regulæ gener. It. *l. ab ea parte, ff. de probation.* & exceptio firmabit regulam in contrarium, *l. nam quod liquidè, §. vltimo, ff. de penu legat. l. quæsitum, §. denique, ff. de fund. instruct.*

228 Quintus tandem casus omissus item est à Pontifice *in d. §. contrahentes*, in quo ex prædictis constat quid dicendum sit. Nam cum Iudex loci contractus non habeat potestatem in personam contrahentis absentis à suo territorio; sed solum in bona, neque possit personam coercere, aut cogere, vt coram se compareat; in hunc absentem, qui nullibi bona habet, ratione quorum Iudici loci contractus subdatur, nullæ sunt eius partes, atq; vt solet dici, inanem esse actionem, quam inopia debitoris excludit, *l. nam it, ff. de dolo, itaque fullo, 12. in princ. ff. de furt. l. cura 4. §. inopes, ff. de muner. & honor. cap. olim. 16. de restit. spol.* ita forum contractus ad conueniendum istum in opem debitorem erit inane, & nullius momenti. Addes tamen ad hæc, quæ diximus infra circa hunc eundem casum, n. 270. Atque ex his habes plenam interpretationem *d. §. contrahentes*, qualem apud neminem reperies.

229 Ex dictis colligendum est, an & quatenus Iudex requisitus teneatur implere literas requisitorias Iudicis loci contractus, aut quod ferè idem est, loci rei sitæ. Nam si requisitoriæ sint expeditę duntaxat ad citandū reum subditum ratione domicilij Iudici requisito, aut degentē in eius territorio, implendæ planè sunt, cū Iudici loci contractus, aut rei sitæ ius sit citandi reum absentem, & ad iudicium vocandi. Si vero sint expeditæ ad exequendam possessionem bonorum absentis ijs casibus, quibus diximus eum posse illam iure decernere, similiter impleri debent. Si vero expeditæ sint ad faciendā missionem in possessionem ijs casibus, quibus decerni non potest, aut ad hoc, vt reus ad locum contractus remittatur, decernendum est à Iudice requisito earum exequutioni locum non esse.

230 Sublimita tertiò, prædictam limitationem primam principalem, vt tunc Iudex loci contractus possit procedere contra absentem vsque ad diffinitiuam, quando semel iudicium cæptum est cum præsente, & post cæptum iudicium reus recessit, *l. consentaneum,* & ibi Baldus *nu. 8. Cod. quomodo, & quando Iudex l. si is qui Romæ, 34.* iuncta glossa vltima, *ff. de iudicijs,* Paulus *in d. l. hæres absens, §. 1. num. 8. vers. fallit etiam quando,* Ias. *in l. 1. num. 2. vers. secundo limita, ff. de eo, quod certo loco,* additio ad Bartol. *in d. l. hæres absens, §. 1. num. 1. liter. G. verb. locus remissioni,* Bernardus Diaz *regul. 642. fallent. 14.* Innocentius *in cap. propterea, num. 1. vers. si autem vocatus venit, de dilationib.* Abbas Panormitan. *in d. cap. vltimo, num. 36.* Marian. Socin. *in d. cap. dilecti, num. 23. in princip. de foro compet.* Ripa *in cap.*

in cap. 1. num. 66. vers. sexto limitatur, de indicijs, Barbosa *in d. l. hæres absens, §. 1. num. 30. & 31.* Et confirmari videtur ex textu *in l. cum qua iam, 19.* & ibi notatis à Doctoribus, *ff. de iurisdict. omn. iudic.*

231 Sublimita quartò, vt propter nimiam rei contumaciam reus sit remittendus ad locum contractus, & Iudicem eius, vt post Baldum *in d. l. consentaneum, n. 8. C. quomodo, & quando Iudex*, tradit Marianus Socinus *in d. cap. dilecti, nu. 41. de foro compet.* Romanus *in l. si verò, §. de viro, num. 80. ff. solut. matrimon. & singular. 283.* Bernardus Diaz *regul. 642. fallent. 10* Felinus *in d. cap. vltimo, num. 23. vers. sexto fallit, de foro compet.* Didacus Perez *in l. 1. tit. 17. lib. 8. ordinam. gloss. vltima in fin.* qui alios refert.

232 Sed contrarium, imò ob nimiam contumaciam non esse locū remissioni ad Iudicem loci contractus, & hanc sublimitationē esse falsam, Baldumque loquutum esse in casu diuerso ab hoc, videlicet, sublimitationis præcedentis, verius arbitror. Ex eo impugnatur prædicta sublimitatio, quoniam, vt adnotauimus superius, num. 221. post Paulum Castrensem, à quo non videtur dissensisse Marianus ibidem ad finem dicti numeri relatus absens à loco contractus, etiam si vocetur ad iudicium, & non comparеat coram Iudice, non est contumax, nedum nimis contumax. Non ergo verificari potest ista conclusio in casu, de quo loquimur, quippè cum termini ipsi casui nostro videantur repugnantes: atque ideò eam meritò reiecerunt Ripa *in c. 1. n. 66. vers. sexto limitatur de indicijs*, Couarruuias *in practic. d. c. 10. n. 4. vers. tertio subinfertur, in fi.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. 1. n. 36.* Molinus *de brachio sæculari lib. 2. c. 33.*

233 Sublimita quintò, vt de iure Regni Castellæ in contractiuus locus sit remissioni aduersus prædictas regulas iuris communis, & regij partitarum, iuxta *l. 1. tit. 17. lib. 8. ordinamenti veteris, quæ est l. 1. titul. 16. liber. 8. recopil.* qua statuitur, eodem modo debitores, qui ad loca munita, & priuilegiata se receperunt, posse ab eis extrahi, quo delinquentes, & vtrosque debere remitti ad loca vbi contraxerunt vel deliquerunt, non obstantibus quibuscunque priuilegijs. Ex qua lege hanc sublimitationem tradit Auendanius latè eam comprobans *in l. 4. tit. de las exceptiones, lib. 3. ordinamenti, ex num. 10. & responso 40. num. 11. & de exequend. mandat. 2. par. c. 7. numer. 9.* Hanc verò iuris ciuilis correctionem oriri putat ex alio discrimine inter ius ciuile, & regium: nempè, quod iure ciuili creditor nullum ius habebat in persona debitoris, *l. vltima, §. creditor, ff. de liber. homin. exhib.* quoniam facta cessione bonorum liberabatur, vt ait Bartol. *in l. immo magis, num. 2. ff. de liber. exiben.* quod quidem verum erat quoad eum effectum, vt etiam iudicatus in carcerem duci non posset, *l. 1. C. qui bon. ceder. poss.* atque ita ob æs alienum seruire liberos creditoribus compelli, ea iura non patiebantur, imò in eos, qui id egissent statuta erat pœna, *l. ob æs, cum auth. immo, C. de action. obligat.* Iure verò regio si debitor non soluit, quia non habet vnde soluat, potest capi, & traditur tandem creditori cum torque ferreo in collo; vt ei seruiat, atque mercede ipsa operarum obsequialium compensata debito satisfaciat, *l. 4. 5. 6. & 7. titul. 16. liber. 5. recopilat.* atque ob id potest ob debitum ciuile ab Ecclesia extrahi, *l. 13. tit. 2. liber. 1. recopilation.* quemadmodum iuxta ius commune seruus extrahi poterat, *l. si seruus 4. C. de ijs, qui ad Eccles. confug.* ita fit, vt ad eum effectum debeat fieri remissio debitoris ciuilis ad locum contractus. Hactenus Auendani paradoxa, quem Castellanorum nemo sequutus est.

234 Sed verius est, per *d. l. 1. tit. 17. liber. 8. veteris ordinamenti, & l. 1. tit. 16. lib. 8. recopilat.* quæ est eadem, non corrigi iuris communis, & partitarum regulas, videlicet, in ciuilibus non esse locum remissioni ad Iudicem contractus, & ea consequenti prædictam quintam sublimitationem falsam esse. Quod quoniam foret dubium data opera in noua recopilatione sublata sunt verba illa legis veteris ordinamenti, *o ficieron la deuda y contrato*, quæ dubiorem reddebant decisionem, & absolutè statutum est, quoslibet debitores, & delinquentes ex quibuscumque locis, quoquo modo etiam priuilegiatis, extrahendos esse, & remittendos ad loca, vbi delinquerunt, vt ibi puniantur nullis priuilegijs obstantibus. Quod stantibus etiam prioribus verbis opinatus est Montaluus ab Auendano relatus, Auiles *in cap. 27. Prætorum, verb. entreguen, nu. 16. & 17.* Didacus Perez *in d. l. 1. tit. 17. lib. 8. ordinament. gloss. vlt.* Gutierez *de iurament. confirmat. 3. par. c. 16. n. 2.* Azeuedus *in l. 1. n. 54. 55. & 56. tit. 21. lib. 4. recopilat.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. 1. nu. 157.* Rodriquez *de exequutione cap. 2. nu. 5. & 6.* Fundamentum est, quoniam expedit iura iuribus cōcordare *l. vnica, C. de inoffic. dotib. cap. cum expediat, 29. de elect. in 6.* & eorum correctio quantum fieri possit est vitanda: non enim credendum est, Legislatorem, qui iura potiùs tueri debet, vno verbo, quod tantis vigilijs excogitatum est, & inuentum, subuertere voluisse, *l. si quando 35. in princ. Cod. de inoffic. testam. cap. Ecclesia vestra 57. de election.* Mulina *de primog. lib. 3. cap. 13. num. 41. & 42.* Menoch. *de præsumpt. lib. 6. præsumpt. 38. ex numer. 2.* Cardin. Tuscus *litera C. concl. 1037.*

235 Assignant autem varias interpretationes ad *d. l. 1. tit. 17. lib. 8. ordinament.* prædicti Doctores, ego verò facillimo negotio hanc difficultatem dilui posse arbitror: nam lex illa id quidem principaliter statuit, ne vlla locorum priuilegia impediant, ne remissio fiat ad locum contractus, aut delicti, & remissionem faciendam nullis priuilegijs obstantibus. Ne quis existimet esse in Regno nostro ciuitates effugij gaudentes immunitate, quales erant apud Israelitas *Numeror. 35. num. 19. Deuteronom. 19. nu. 1. & 2. Iosue 20. num. 2.* sed omnem locum patere Iudicibus, quo iustitiam exerceant; & nullum immunitate loci excusari posse, quominus impleat literas requisitorias Iudicis petentis; remittendo sibi delinquentes, aut debitores; sed lex illa non facit Iudicem competentem ad petendam remissionem eum, qui alioqui competens non esset, de ea enim re nihil disponit. Itaque remissio quidem debitoris facienda est, sed tamē fieri debet ex requisitione Iudicis competentis, & qui iure possit eam petere non aliàs. Si enim Iudex aliquis peteret, ad se remitti reum in ciuilibus, vel in criminalibus, qui competens nō esset, vel literas requisitorias mitteret sine solemnitatibus requisitoris, & vt vulgò diximus, non iustificatas, certè is reus remittendus non esset, neque extrahendus à ciuitate, vel loco, in quo inuenitur, etiam si nullo nitatur priuilegio, vt extante prædicta lege niti non potest, iuxta rectè tradita à Farinacio *in praxi crimin. qu. 7. num. 34. & 35.* Cum igitur Iudex contractus competens non sit ad petendam remissionem regulariter, eo petente decerni non debet. Quòd si in celebratione contractus interuenisset submissio rei ad iudicem loci contractus, cum renunciatione proprij fori, & Iudex iste peteret eo casu ressionem rei; remittendus quidem esset, quoniam eo casu remissio locum habet, vt potè petita a Iudice competente, & eam iure postulante, vt retigimus supra num. 219. & inferius quæst. 8. latiùs tractabimus. Itaque decisio eius legis intelligenda est præsuppositis terminis habilibus, quod in cuiuslibet legis, & dispositionis interpretatione locum habet, *l. qui testamento, ff. de testament. ibi, nisi quid aliud eos impediat, l. dudum, in fine ff. de contrahend. empt. c. 1. de filijs Presbyter. in 6.* Quæ communis est Doctorum traditio, notat Decius *in cap. quæ in Ecclesiarum, 7. n. 2.* & ibi additio Syluestri Aldobrandini, *de constitution. & in cap. 1. 1. lectur. num. 89. circa finem, de iudicijs*, vbi Alciatus *num. 22.* Paiador. *lib. 2. rerum quotidianar. cap. 3. num. 49.* Igitur remissio in contractibus, aut delictis facienda est à locis munitis, & quantumcunque priuilegiatis: sed tamen ijs casibus, quibus de iure locum habet, interuenientibusque cæteris solemnitatibus debitis, & consuetis. Quam solutionem miror, cum sit tàm plana, & patens, à nemine, ex ijs, quos retulimus, fuisse adhibitam, aut animaduersam. Non est igitur vera prædicta quinta sublimitatio. Aliàs sublimitationes prædictæ limitationis principalis tradiderunt Doctores in locis relatis, quas tamen nos hoc consultò omittimus, & inferius præcipuas ex is congruentioribus obiter attingemus.

236 Limita secundò principalem regulam, & conclusionem propositam, vt forum contractus non sit quidem ita necessarium, vt non possit contrahens alibi conueniri: potest enim etiam conueniri de rebus ad contractum pertinentibus apud Iudicem domicilij, si actor id forum eligat, quoniam forum contractus est cumulatiuum, & additum foro domicilij, non priuatiuum. Cui consequens est, vt sit voluntarium quidem ex parte actoris, qui facultatem habet eligendi, vel id, vel forum domicilij, si malue rit, iuxta dicta superiùs, n.152. de foro rei sitæ; necessarium verò ex parte rei, qui si conueniatur ibi non potest forum declinare. Limitationem probat textus *in cap. dilecti. 17. de foro compet. vbi gloss. verbo, vbi domicilium.* Zabarella *n. 3.* Panormitanus *n. 10.* Ancharanus *n. 7.* Marian. Socin. *num. 7. in princ.* Felin. *in cap. licet ratione, vltimo, n. 19. vers. et nota, eod. tit.* Ripa *in cap. 1. num. 63. de iudiciis*, Gregor. Lop. *in d. l. 32. tit. 2. par. 3. gloss. 10. vers. tertio, limita*, item textus *in d. l. heres absens, §. vltimo*, vbi Doctores, Baldus *in 2. lectur. n. 1.* Barbosa *n. 3. 9. 10. 20. 21. et seqq. ff. de iudiciis.*

237 Limita tertiò, vt ex contractu non sortiantur forum contrahentes, quando contractus fit cum aduena, & viatore, & tanquam cum statim recessuro, de quo contractu contrahens in loco contractus conueniri non potest. Ita probat textus *in d. l. hæres absens, §. proinde, ff. de iudiciis*, & ibi notant Doctores, Barbosa *numer. 94. et seqq.* Marian. Socin. *in d. cap. dilecti, numer. 18. de foro compet.* Gregorio Lopez *in d. l. 32. tit. 2. part. 3. gloss. 10. vers. limita primo*, Guid. Papæ *singul. 677. num. 1.* Capella Tholosan. *quæst. 103.* Caualcanus *decis. 2. numer. 3. 1. part.* Aldeian. Mascard. *de general. statut. interpret. concl. 6. numero 36.*

238 Sublimita primò, prædictam tertiam limitationē principalem, vt si quis contrahat cum mercatore aduena, sed qui in loco contractus, in quo fortè celebrantur nundinæ, ad quas mercator accessit exercendi commercij causa habuit tabernam, pergulam, vel armarium, horreum, seu officinam conducta, in quibus merces reponeret; tunc ratione contractus sortiatur forum vterque contrahens. Expone verò prædicta verba, *taberna, pergula, armarium, horreum, officina*, vt exponit Ioannes Caluinus, *in lexico Iuris*, ita probat textus *in d. §. proinde*, Marianus *in d. cap. dilecti, num. 18. et 21.* rationem autem regulæ, & limitationis reddit Iurisconsultus Vlpiano *in d. §. proinde* quoniam, vbi quis sic venit ad locum aliquem vt statim sit discessurus, atque sic contraxit, durissimum esset, vt in omnibus locis, ad quæ iter faciens, vel nauigans delatus est, conueniretur, ac ligaturus, defensurusque se detinetur. Quæ ratio non militat in eo, qui ad nundinas cum mercibus profectus pergulam, armarium, vel tabernam constituit, nàm ibi creditur moraturus, & ea mente venisse, vt moretur, donec satisfaciat contractibus ibidem celebratis, vt rectè etiam notat Barbosa *in d. §. proinde, num. 105. et sequentib. et num. 122. et 123.* ac per consequens, de ibidem gestis ibi meritò conuenitur.

239 Sublimita secundò, vt si contractum sit cum aduena, & viatore possit in loco contractus conueniri, vt impleat ea, quæ secundum naturam contractus erant statim expedienda. Exemplum sit, emit quis equum certo pretio, quod statim soluit, & equus ei non traditur, poterit emptor conuenire venditorem, vt statim equum tradat. Ita docet Bart. *in d. §. proinde, n. 1.* Bald. *1. lect. n. 1. et 2. lect. in 2.* Angel. *n. 8.* Paul. *n. 5. et 13.* Fulgos. *n. 7.* Geminianus *in c. 1. §. nec etiam, num. 6.* & ibi Philip. Franc. *num. 4. de foro comp. in 6.* Stracca *tract. de mercatura, tit. quomodo in causis mercat. proced. sit, 2. particula, n. 20.* idem prorsus vice versa dicendum est, quoties in venditione agitur, ne fides de pretio habeatur, sed soluatur statim, quia in venditio sit præsenti pecunia; nàm nisi soluatur, poterit aduena conueniri in loco contractus, vt ab eius loci Iudice soluere compellatur. Ita præter relatos animaduertit Baldus *in Rubr. n. 5. Cod. de reuocand. iis, quæ in fraud.* Panormitanus *in cap. licet ratione, vltimo num. 33. vers. secunda limitatio est, de foro comp.* Felyn. *ibi, n. 17. vers. item referunt*, Marianus *in d. cap. dilecti, num. 19.* Rodericus Suarez *in l. 2. tit. de los emplazamientos, §. fin. num. 37.* Benedictus Vadus post regulas Socini *litera A. regula 13. fallent. 4. 7. et 8.* Caualcan. *decis. 2. num. 9. 18. et seqq. 1. par.* atque ita ista sublimitatio est communis Doctorum sententia. Ratio est quoniam alioqui, si non posset contrahens implorato officio Iudicis loci contractus, & eius auxilio, compellere alterum secum contrahentem, vt impleret, quæ statim ex natura contractus implenda sunt, maneret deceptus, & durissimum esset sequi forum domicilij contrahentis distantissimum fortassis, vt compelleretur implere eas, quæ tacitè actum fuisset, vt impleret in loco contractus cui iniquitati, & dolo locus esse non debet, quod annotauit vbi supra Marianus, & Albericus *in d. l. hæres abs. numer. 8.*

240 Confirmatur, quoniam licèt quando traditur res simpliciter non tradito pretio, videatur habita fides de pretio, vt tradit Glossa *in l. quod vendidi, 19. ff. de contrah. empt.* quam sequitur Romanus *singul. 310.* Menoch. *de præsumpt. lib. 3. præsumpt. 79. n. 4.* & Lucas de Penna ab eo relatus; tamen cum res traditur aduenæ, non præsumitur habita fides de pretio. Neque est verisimile, haberi fidem contrahenti ignoto, & vt plerumque contingit statim recessuro, vt docuit Baldus *in l. si non donationis, 8. C. de contrah. empt.* & ibi Paulus *num. 2. et 3.* & Rom. *singul. 311.* & ibi addit. Mantica *de tacit. et ambig. conuention. lib. 4. tit. 21. num. 9. vers. tertio notandum est*, Gizzarellus *decis. 40. ex num 2.*

241 Neque obstat, quod hæc sublimatio nimis videatur restringere decisionem textus *in d. §. proinde* rationemq; eius, illique aduersarij. Quo fundamento motus Barbosa ibi, *num. 116. et seqq.* ab hac sententia discessit. Nam respondendum est, in primis, non esse nouum, multa iure ciuili contra strictam iuris rationem pro vtilitate communi recepta esse, quod innumerabilibus exemplis probari potest, *l. si ita vulneratus, 51. §. vltimo, ff. ad l. Aquil.* Vtilitas autem communis poscere videtur, ne impunè decipiantur, & fraudentur contrahentes cum aduenis, Etenim si ideo possent aduenæ non implere contractus, & fidem fallere, quod non possit adiri Iudex, qui compellat eos fidem seruare, deretur illis impunè peccandi, & fraudandi libera occasio, quod iura abhorrent, *l. illud, 5. ff. de pact. dotalib.* Cui rationi non satisfaciet, si quis dicat, imputare debere sibi contrahentem cum aduena, & statim recessuro, si ab initio non exegit ab eo cautionem. Quoniam id fieri non solet, & esset nimia humanorum commerciorum restrictio, si venditori, qui vendit præsenti pecunia, posset imputari quod non exegerit cautionem ab emptore; itemq; emptori, quod à venditore, cui pro re præsente vendita pretium soluit, cautionem de ea tradenda non exegit. Ciuili enim modo exerceri solent commercia, neque existimare debet semper contrahens, omnes, cum quibus contrahit, eum esse decepturos, vt istis cautelis opus sit se præmunire. Contingit enim sæpè eum, qui emit, à mercatore petere, vt merce tradita secum mittat, qui pecuniam reportet. Erit ne in culpa mercator, si id agat? quis id dicat? quòd si id agens ab emptore decipiatur, qui velit retinere rem emptam, & pretium, qua fronte negabitur Iudici loci contractus, facultas compellendi emptorem, vt venditori satisfaciat; fidemq; contractus seruet? Non video cur possit id persuaderi. Certè DD. omnes, quos retulimus, communi consensu credunt, eam facultatem Iudici loci contractus negari, nec debere, nec posse. Cui consequens est vt neque restringatur nimis decisio, *d. §. proinde*, neque offendatur eius ratio, quæ in hoc casu nullatenus militat. Qua æquitate conuinctus idem Barbosa *in d. §. proinde, num. 129.* vel inuitus in hanc sententiam descendit.

242 Secundò respondendum est, in contractu facto cum aduena, in quo non habetur fides de pretio, nec solutio differtur in diem, aut traditio rerum, circa quas contractus versatur, tacitè actum videri, vt in eodem loco, in quo contrahitur, statim contractus impleatur. Ex quo consequens est, vt in eodem loco contrahens conueniri possit

possit ratione destinatæ solutionis, vt latiùs dicemus infra, limitat. 5. ex num. 248. tametsi enim quòd ad contractum attinet, soleant Doctores ex doctrina Iurisconsultorum distinguere, an fiat cum aduena, & statim recessuro, an cum permansuro, tamen, quod attinet ad destinationẽ solutionis, locumque eius, eam distinctionem non faciunt, & indistinctè aiunt, posse conueniri contrahentem in loco destinatæ solutionis, siue ibi sit tanquam aduena, & statim recessurus, siue tanquam permansurus, vt dicturi sumus inferius, num. 276. Mirum igitur non est, si ratione illius tacitæ destinationis aduena possit in loco contractus conueniri. Quæ fuit annotatio Baldi *in d. l. hæres absens, 2. lectura, nu. 2.* quam etiam tradit Panormitanus *in d. c. vltimo, n. 33.* Felyn. *ibi numer. 17. 19. & 20. de foro compet.* Marianus *in dicto cap. dilecti n. 19.* additio Cæpollæ Tholosanæ *quæst. 103. n. 3. vers. 2. limitatio*, Caualcanus *decis. 2. ex n. 16. 1. part.* Barbosa *in dicto §. proinde, num. 134. & 135.*

243 Igitur prædicta tertia limitatio locum habet, & seruanda est, eo casu quo contrahens cum aduena, & statim recessuro, eius fidem sequutus fuerit circa obseruantiam contractus. Tunc enim eum conuenire debet in suo foro, & domicilij Iudicem adire, quòd si Iudicem loci contractus adeat, poterit exceptione fori submoueri, quia illum Iudicem reus iure declinare potest, iuxta dictam tertiam limitationem, & tradita à Paulo Castrensi, *in d. l. hæres absens, §. si quis tutelam, num. 4. ff. de iudicijs*, & Roderico Suarez *in l. 2. tit. de los emplazamientos, §. fin. n. 35. & 36.* Natta *cons. 430. n. 19.*

244 Sublimita tertiò, si is, qui contraxit cum aduena, & statim recessuro, probabiliter, & inculpabiliter, seu incõuincibiliter ignorauit, eum esse aduenam, & statim recessurum: nã is tunc ex contractu in loco contractu aduena forum sortitur, & conueniri potest. Id videtur probari ex textu *in d. l. hæres absens, §. proinde, in secundo responso*, & tradit Bartol. *ibi, numer. 1.* Angelus *§. 1. numer. 6. in fine.* Panormitan. *in d. cap. vltimo, num. 33.* Marian. *in d. cap. dilecti, n. 18. de for. comp.* Philip. Franch. *in cap. 1. §. nec etiam, num. 4. eod. tit. n. 6.* additio Capellæ Tholosanæ *quæst. 103. nu. 3. limit. 1.* Benedict. Vadus post regulas Socin. *lit. A. regul. 13. fallent. 5.* Bernardus Diaz *regul. 146. limitat. 1.* Caualcanus *decis. 3. numer. 9. 1. part.* Anderan. Masceard. *de general. statut. interpretat. conclus. 6. nu. 41.* Ratio est, quia iusta, & probabilis ignorantia nulli damnum debet afferre, *§. item si ad huc, instit. de mandato*, & ibi Glossa. Æquumque est, ne sibi præiudicet, qui ignoranter cum alio contrahit, credens, aut illum sibi citò satisfacturum, aut si minus id faciat, breuiter, & facilè posse inuocato auxilio Iudicis loci contractus, præstò est exigere debitum sibi ab eo, neque venit in scius animum fore vt longo terræ tractui necesse foret contrahentem in sequi, vbi furtassis domicilium ille habet, vt ab eo peteret apud eius loci Iudicem sibi debita.

245 Verùm si dubitetur, an sciuerit, an ignorauerit eum, cum quo quis contrahit aduenam esse, & statim recessurum, difficultas est, cui incumbet probatio, & pro quo stabit præsumptio; an pro aduena eum cognitum esse tanquam aduenam, an pro contrahente eum ignorasse; Et Bartol. *in dicto §. proinde, num. 1.* distinguit sic: aut aduena habebat tabernam, per gulam, vel armarium, & tunc contrahens cum eo præsumitur ignorasse eum statim recessurum: aut non habebat, & præsumitur agnouisse contrahentem, eum statim recessurum, & esse aduenam, viatorem, Addere tamen debes, si tamen iste incederet in habitu aduenæ, & viatoris, & non ciuis. Nam præsertim in ciuitatibus numerosis, in quibus populi, ciuiumque frequentia, & multitudo maximà ast, quis poterit vllo alio signo distinguere ciues ab aduenis? Grauissimum autem iugum imponeretur contrahentibus, si iuxta regulam, *leg. qui cum alio, 20. ff. de regul. iuris*, & ibidem tradita à Decio, & Cagnolo, item Menoch. *de præsumption. libr. 3. præsumption. 88.* hoc casu deberent cognoscere antequam contraherent nomen, genus, patriam, & qualitates eius, cum quo contrahunt, quibus rectè responderetur, quod Angelus respondit Thobiæ seniori, *Thob. 5. numer. 17. Genus quæris mercenarij, an ipsum mercenarium?* Certè nimia esset curiositas à morali, & humano negotiandi modo, & receptis moribus omninò aliena. Ita Panormit. *in d. cap. vlt. numer. 33. de for. comp.* quidquid contrarium dixerit Barbos. *in d. §. proinde, nu. 97. & seqq.* Certè Decius *in d. l. qui cum alio, n. 3. in fin.* & Cagnol. *nu. 15. & 16.* regulam illam credunt limitandam quoties contingerit contrahentem iusta, & probabili ignorantia deceptum esse, & in multis casibus iustam, & probabilem ignorantiam conditionis eius, cum quo contrahitur admittit Menochius *dicta præsumption. 88. num. 15. & sequentib.* Igitur illi incumbet probatio, contra quem stat præsumptio scientiæ, vel ignorantiæ. Dum addamus sentire Masceardum *conclus. 479. debitorem tanquam idoneum, nu. 3. volum. 1.* cuius sententiam approbat Menoch. *dicta præsumption 88. n. 17.* ignorantiam similem, ignorantis iuramento probari.

246 Limita quartò principaliter propositam conclusionẽ; & regulam, si cum quis contrahit in vno loco, conuenit, vt in alio defendatur, & respondeat; tunc enim non sortitur forum in loco in quo contractus geritur. Ita probat textus *in dicta l. hæres absens, §. proinde, ff. de iudicijs.* Ratio est, quoniam vbi tempore celebrati contractus declaratum est reum alio loco responsurum esse, tacitè videtur conuentum, quod in loco contractus non teneatur respondere, ac per consequens in eo non sortiatur forum, neque conueniri poterit, tametsi ibi inueniatur; Nata *cons. 430. n. 19.*

247 Neque obstat, quod hæc conuentio censeatur inefficax iuxta *l. si conuenerit. ff. de iurisdict. omn. iud.* nam respondetur Glossa *in d. §. proinde, verb. vt defenderet conuenit*, pactum illud efficax esse ad declinandum forum, non ad constituendum; quam approbant communiter Doctores ibi, Bartol. *num. 1.* Baldus *in 2. lect. num. 2.* Angel. *num. 6.* Fulgos. *numer. 6.* Speculator *lib. 1. tit. de actore, § 1. num. 68. in fin.* idem Bald. *cons. 365. ad euidentiam num. 3. vol. 5.* & alijs quos refert Barbosa *in d. §. proinde, num. 47.* & Nicolaus Genua *in conciliatione, l. si quis in conscribendo, C. de pact. & l. si cõuenerit, ff. de iurisd. omn iudic. ex numer. 11.* Itaque cum hoc pactum habeat duas partes, vnam negatiuam tacitam, quòd contrahens non conueniatur in loco contractus, alteram positiuam, & affirmatiuam expressam, quod conueniatur in alio, quò ad primam validum est ex concordi Doctorum fere omnium sententia post glossam: quò ad secundam verò partem, an sit validum controuersum est, negante Glossa, affirmantibus alijs. Sed quoniam hæc difficultas directo pertinet ad eam partem huius disputationis, qua inferiùs promisimus acturos esse de submissionibus, prorogationeque iurisdictionis alieni Iudicis, habetque amplam materiam, in eum locum, quæ erit octaua quæstio reseruamus, contenti hac limitatione, quam in præsenti asseruimus.

248 Limità quinto principaliter propositam regulam, si in vno loco fiat contractus, in alium destinetur solutio; nam tunc reus non est conueniendus, neque sortitur forum in loco contractus, sed in loco, in quem solutio destinatur. Ita probat textus *in dicta l. hæres absens, §. illud sciendum, ff. de iudicijs*, & ibi notant Doctores, *l. 3 a. tit. 2. part. 3. vers. e la sexta*, vbi Gregorius *glossa 10. vers. quinto limita, & glossa 11.* Ratio autem limitationis, est quoniam iuris censura non intelligitur quis contraxisse, vbi contractus verba sunt prolata, sed in eo loco, in quem solutio destinata est, *l. contraxisse, 21. ff. de action. & obligation. l. 3. ff. de bon. authorit. indic. possidend.* Quam limitationem, & rationem docet Bartol. per textum ibi, *in l. quero, 100. ff. de solution.* Salicetus *in l. prima, num. 4. ff. de eo, quod certo loco*, Iaso. *in versic. plus autem, numero 16. 17. & 18. instit. de action. & in d. l. 1. numer. 3. & sequentib. ff. de eo, quod certo loco*, Panormitan. *in d. capit. vltimo, num. 30. de foro compet.* vbi Felin. *num. 19.* Martian. Socin. *in d cap. dilecti, ex n. 9. eod. tit.* Addit Ias. *in d. l. 1.* ex communi sensu Doctorum, quod in loco destinatæ solutionis conueniri possit quis, non solùm quòad ea, quæ principaliter veniunt in contractu, sed etiam quòad accessoria

eius,

eius, nempè interesse, damna, & expensas, id quod in foro contractu contingere notauimus supra, numero 165. adnotauit id quoque Panormitan. *cap. 1. numer.* 21. 22. *&* 23. *de iudicijs*, Decius ibi 1. *lect.* 1. *num.* 124. *&* 149. *& seqq.* Ripa *ex numer* 61. latè Alciatus *ex num.* 31. Couarru. *in practic. c.* 10. *num.* 5. *vers. sexto subdeducitur*, Bellon. *dec.* 105. *& dec.* 161. *n.* 5 6. *&* 7. Barbosa *in d. leg. heres absens. § proinde, numer* 7. *&* 57. *& seqq. & § final. num.* 2. *&* 16. Mantica *de tacit. & ambign. conuent. liber.* 14. *tit.* 39. *num.* 22.

249 Pro perfecta autem declaratione prædictæ limitationis nonnulli casus sunt distinguendi, quemadmodum diuersis modis possunt concipi verba, quibus in locum à contractus loco diuersum destinari solet solutio, vt quid in vno quoque dicendum sit, exponatur. Et tametsi Marian Socin. *in d. c. dilecti, n.* 6. *circa fin.* distinguat plurimo casus, & fortassis omnes, qui possunt contingere, ad quem si quid à nobis omittatur poterit recurri, nos præcipuo duntaxat attingemus.

256 Primus casus est, cum contractus in vno loco fit, & solutio destinatur in alium particulare locum expressum; verbi gratia, contraho Hispali, & destino solutionem faciendam Toleti. In quo casu dicendum, est contrahentes non sortiri forum Hispali, sed Toleti, & ibi esse conueniendum reum, iuxta superiùs dicta.

251 Sed difficultas est, an eo casu possit reus alibi conueniri, quam in loco solutioni destinato ratione prædicti contractus? Sunt enim, qui dicant prædicti contractus reum posse conueniri in quocumque loco, in quo reperiatur, non solùm in quo solutio destinata est: ita sentit Bartolus *in leg.* 1. *nu.* 2. *ff. de eo, quod certo loco*.

252 Sed verior est contraria sententia, nempè non posse reum ratione huius contractus conueniri vbicunque reperiatur, sed solùm in loco destinatæ solutionis, vel foro domicilij, vel alio idoneo loco, in quo reus forum sortiatur. Quod possit præter forum destinatæ solutionis conueniri in alio competenti foro, probat textus *in d. l. hæres absens, § illud sciendum*, & quod de foro contractus similiter dictum est superius, num. 236. non posse autem cum vbique conueniri fuit sententia Glossæ vltimæ, *in d. l.* 1. *ff. de eo quod certo loco*, communiter approbata à doctoribus Salicet. ibi, *num.* 2. Ias. *num.* 7. qui alios refert Panormitan. *in cap.* 1. *num.* 5. *de plus petition.* Marian. Socin. *in d. cap. dilecti, num.* 10 *de for. compet.* Belono *decis.* 104. *num.* 7. Barbosa *in. d. l. hæres absens, § vltimo, ex n.* 23. Ratio autem cur reus in alio loco, quam in solutioni destinato conueniatur, est, quam *in d. l.* 1. reddit Iurisconsult. quoniam nisi reus hoc casu in loco domicilij conueniri posset, creditor suum debitum consequi non posset, cum debitor, vel data opera, vel necessitate alijs locis detentus nunquam ad locum solutioni destinatum accederet, Ratio verò cur non possit vbique conueniri est, quoniam si vbique conueniri posset deterioris conditionis esset, qui certo loco soluere promisit, atque ex consequenti elegit vnum locum cæteris exclusis, qui strictior est contrahendi modus, quàm quis simpliciter promisit soluere nullo loco expresso, cum iste non nisi in loco idoneo posset conueniri, posset vbique, quod est ab omni ratione alienum. Ita argumentatur Paul. Castrens. *in d. l.* 1. *num.* 6. & Ias. *num.* 7. fundamentis autem Bartoli satisfaciunt prædicti. Omitto verò data opera hac in re, quod pertinet ad actionem arbitrariam, quæ vertitur in hoc iudicio circà interesse actoris in exactione debiti sibi, potius in vno loco quàm in alio; de qua Doctores agunt *in d. l.* 1. *& in c.* 1. *de plus petition.* quippè cum sit materia diffusa, & a nostro instituto aliena.

253 Secundus casus est, si contractus fiat in vno loco, & solutio destinetur in quemlibet locum nullo in specie expresso. In quo sententia communis est, posse reum conueniri in quocumque loco inuenatur, & apud quemuis Iudicem ordinarium eiusdem loci vt contractum seruet: sic sentit Speculat. *lib.* 2. *tit. de compet. iud. addition.* § 3. *n.* 18. *&* 19. Ias. post Bartol. *in l. si conuenerit.* 18. *num.* 39. Decius *ibi num.* 31. *ff. de iurisd. omn. iudic.* Orofcius *numer.* 7. Panormitanus *in capit.* 1. *numer.* 23. *de iudicijs*, Decius *ibidem* 1. *lectur. n.* 153. 167. Ripa *num.* 72. Alciatus *num.* 32. *vers. quarto amplia*, Marian. Socin. *in d. cap. dilecti, nu.* 31. Vicent. de Franch. *decis.* 177. *numer.* 2. Andreas Gail *obseruat. practic. lib.* 2. *obseruat.* 36. *num.* 16. Cartarius *decis.* 6. *numero* 5. Gratianus *decis.* 180. *in additione, numero* 11. Rodericus Suarez *in leg. post rem, ff. de re iudic. in declaratione legis Regni. § circa Iudicem, seu quæstione* 5. *numer.* 19 Gallesius *de cameriali obligatione* 2. *part. tractat. ad secundam partem formulæ, quæst.* 3. *ex nu.* 1. *alias quæst.* 9.

254 Limita tamen resolutionem huius casus Iaso. *in d. l. si conuenerit, num* 43. nisi in aliquo loco inueniatur promissor à casu in transitu, iter faciendo, vel nauigando, nam ibi conueniri non poterit non obstante generali, illa, & improuida solutionis destinatione. Cui ego libenter assentior, quoniam non est verisimile voluisse quem obligare se sub verborum generalium inuolucro, vt iter faciens, & nauigans detineatur in quocunque loco obuius, compellaturque iudicium suscipere, & soluere: quam rationem collige ex textu *in d. l. hæres absens, § proinde*, Idemque ex eadem verisimili contrahentium mentem dicendum esset, si promissor per aliquem locum pertransiret infestum peste: ibi enim non esset æquum eum conuenire ex simili indefinita, & indeterminata, generalique destinatione, ex eiusdem Iasonis sententia, *dicto num.* 43. post Angelum, & Alexandrum, quos refert. Quam eandem sententiam sequutus est Aretinus *in l. cum res legata* 47. *n.* 2. *colum.* 2. *ff. de legat.* 1. Decius *in d. c.* 1. 1. *lectur. num.* 168. *de iudicijs*, Orofcius *in d. l. si conuenerit, n.* 7 Seraphinus *de priuileg. iuram. loquens in strictiori casu, priuileg.* 105 *n.* 4. Mantica *de tacit. & ambigu. conuentior. lib.* 14. *tit.* 39. *num.* 9.

255 Tertius casus est si contractus fiat in vno loco, & solutio destinetur in multa loca alternatiuè, vt si contrahens Hispali, promittat soluere Baeææ, vel Toleti. In quo dicendum est, non soluente reo in vno ex istis locis statuto tempore, cui electio danda est, vbi soluat, dandam esse electionem actori, vbi petat, & in eo locu quo actor maluerit, forum sortiri reum, vt se defenderet debeat: ita probat elegans textus *in leg. non vtique,* 3. *princip. ff. de eo, quod certo loco*, qui rationem reddit, & ibi Doctores notant, obseruat Marin. Socinus *in d. cap. dilecti, num,* 28. *de foro compet.* Ripa *in capit.* 1. *numer.* 69. *de iudicijs*.

256 Quartus casus est, cum contractus fit in vno loco, & solutio destinatur in multa loca copulatiuè. Et isto casu dicendum est, videri pro rata diuisas summas debitæ quãtitatis in tot loca, quot continet solutionis distinatio; ita scilicet, vt si sunt duo loca solutio, & petitio fiat per medietates, si tria loca, per tertias partes, si quatuor, per quartas; ita probat textus *in d. l. non vtique,* 3. *§ si quis ita, ff. de eo, quod certo loco*, & ibi Doctores Marianus *in d. cap. dilecti, n.* 29. Ripa *in d. cap.* 1. *n* 69. *de iudicijs*. Dum aduertamus, si adiecta fuerit copulatiua locorum promissioni rei indiuiduę, ne contractus vitietur, vtpotè de re impossibili, copulatiua, pro disiunctiua benignè erit accipienda, quod frequentissimè contingere, testis est Iurisconsult. *in l. sæpe,* 53. *ff. de verbor. signific.* cum doceat generaliter Glossa notatu digna, *in l. & puto,* 16. *§ Iulianus, verb. non communicari, ff. famil. ercisc.* verba impropriè esse accipienda, vt valeat actus, qui aliòqui nullus futurus fuisset, & inualidus: quam Glossam, quę loquitur de sententia strictè interpretanda, non minus quam contractu, commendant Baldus *c. licet, vltimo, n.* 8. *de translat. Episcop.* & Angel. *in § omnium autem actionum, n.* 24. *instit. de action.*

257 Quintus casus est, si exprimantur in contractu duo, vel tria loca, in quæ solutio destinetur, & subiungatur clausula generalis. Verbi gratia, contraho Hispali, & promitto me soluturum Cordubæ, Toleti, & Granatæ, & vbicunque fuerim inuentus. In quo Bartol. *in d. leg. non vtiq;* 3. *§ si quis ita, n.* 1. quem sequitur ibi, Ias. & alij, quos ille refert, ait, dicendum esse, non videri pro rata diuisas partes solutionis. Quoniam si præstatio per loca singula diuideretur,

uideretur, redigeretur ad tam paruas summas, vt esset inutilis creditori: quæ interpretatio vitanda est ex texto in l. quotiens, ff. de reb. dub. Ea est igitur adhibenda interpretatio, vt credatur reus se obligasse, vt totam quantitatem in quolibet loco solui. Verum Bartolo addendum est, ex contractu istis verbis concepto, non posse promissorem conueniri in locis distantioribus, quàm sint expressa: argumento textus in l. vltimo, §. cui dulcia, ff. de tritico, vino, & oleo legat. & in clem. non potest, in fin. de Procurat. & in cap. sedes, 15. de rescript. quæ fuit annotatio Panormit. in c. 1. n. 23. de iudicijs, quem sequitur ibi Felin. num. 7. vers. secundo declara, Decius 1. lectur. num. 157. Ripa num. 71. Alciatus num. 32. vers. quarto amplia, tametsi tantisper discedat à communi, Ias. in d. l. si conuenerit, 18. ex num. 44. ff. de iurisd. omn. iudic. Mantica de tacit. & ambig. convent. lib. 14. tit. 39. n. 6. Anton. Massa Galles. ad secundam partem formul. cameral. oblig. q. 3. n. 2. & 3. alids qu. 9. & Marisnus in d. cap. dilecti, n. 30. qui alios quosdam casus prosequitur.

258 Ex dictis infertur, quid dicendum sit quando contrahens in vno loco promittit responsurum se in alio: nam verbum, respondere, duobus modis accipitur. Primo, vt idem sit, quod soluere: secundo, vt idem sit, quod litigare, vt notat Glossa in l. cum qui, 3. verb. respondere, C. de Procurat. & ibi Baldus n. 3. Alexand. in l. si quis, penultima, n. 7. C. de pact. Ias. in vers. plus autem, num. 26. inst. de action. Felin in cap. 1. num. 7. vers. tertia declara, de iudicijs. Decius ibi 1. lectur. n. 169. & 170. & in 2. lectur. nu. 78. & 80. Ripa num. 50. & 73. Barbosa in l. 1. in artic. 3. num. 232. ff. de iudicijs. Igitur si verbum, respondere, accipiatur pro soluere, idem dicendum est, quod dictum est de promissione soluendi in prædictis casibus. Si verò accipiatur pro litigare, pactum pertinebit ad materiam submissionis, & prorogationis iurisdictionis iuxta l. si conuenerit, ff. de iurisdict. omn. iudic. de quo agit Mantica dicto tit. 39. n. 8. & nos in quæstione octaua, & vltima huius disputationis acturi sumus.

259 Quintam prædictam limitationem sic explicatam, nunc amplibabis primò, vt idem operetur destinatio tacita solutionis in alium locum, quod expressa, videlicèt, vt in loco tacitè destinato ad solutionem faciendam conueniri debeat, qui contrahit, non in loco celebrati contractus quoniam hac in re idem operatur tacitum, quod expressum, ex vulgari regula textus in l. cum quid, ff. si certum petatur. Ita Abbas Panormitanus in c. dilecti vltimo, n. 32. de foro compet. Felin. ibi n. 17. in fin. Dec. in c. 1. 1. lectura nu. 151. de iudicijs, Ripa ibidem n. 61. Alciatus n. 32. vers. amplia secundo, idem Decius in d. l. si conuenerit, 18. n. 91. ff. de iurisdict. omn. iudic. Barbosa in d. l. hæres absens, § proinde n. 135. & docuit Bart. in l. si fideicommissum, 50. n. 1. ff. de iudicijs ex textu in l. sed & si susceperit, 52. §. sed & si proponas, ff. eodem, idque planè probat textus ex hac ratione intelligendus, in l. exigere dotem, 65. ff. de iudic. qui nihil continet speciale in contractus dotis, sed conforme huic generali regulæ vt rectè interpretatur Barbosa ibi, num. 13. & 14.

260 Amplia secundò, quintam limitationem, vt idem sit dicendum, etiam si post perfectum contractum in vno loco adijciatur ex interuallo destinatio solutionis in aliu locum, nàm in loco solutionis destinatæ poterit conueniri reus. Ita sentit Felynus, in cap. vltimo, n. 17. de foro compet. Decius in d. cap. 1. 1. lectura, num. 152. de iudicijs, & ibi Ripa num. 63. in fine, Alciatus num. 32. vers. amplia tertiò, Ioannes Baptista Sancto Seuerinus in repetit. l. cunctos populos, n. 130. C. de summa Trin. & Fide Cathol. Verum tamen ex animaduersione eorundem, quam etiam sequitur Barbosa in d. §. proinde, n. 50. notandum est, hoc casu forum solutionis accumulari foro contractus, vt reus possit vtrobique conueniri tam inquam in foro contractus, quàm destinatæ solutionis. Nam forus contractus iàm perfecti non impediretur ex nouo foro solutionis destinatæ addito priori, ex pacto cohærente contractui principali. Idem tradit idem Barbosa in d. l. hæres absens, in princ. n. 85.

261 Amplia tertiò, eandem quintam limitationem, vt si quis existens Romæ, verbi gratia, vendat fundum per nuntium, vel epistolam existenti Bononiæ inspiciendus sit locus Bononiæ, in quo censetur contraxisse venditor, & ibi sortitur forum, & non ipsa Roma, in qua venditor existit. Ita docet Baldus in l. multum interest, num. 28. C. si quis, alteri vel sibi. Hippolytus de Marsilijs in repet. l. vltimæ, n. 104. ff. de iurisd. omn. Iud. Felynus in cap. 1. nu. 23. vers. sed aduerte, de sponsalib. Gregor. Lopez in d. l. 32. tit. 2. par. 3. glossa 10. in fin.

262 Sublimita modo primò, dictam quintam limitationē principalem, vt in loco destinatę solutionis, ita demum possit reus conueniri, si ibidem inueniatur, nàm absens nō poterit conueniri, nec remitti ad forum solutionis destinatæ. Ita sentit Innocentius in d. cap. dilecti, num. 2. fora comp. Panormitan. in c. 1. nu. 23. de iudic. Decius ibi, 1. lect. n. 158. Ripa nu. 64. Alciat. nu. 33. idem Decius in d. l. si conuenerit, 18. n. 33. ff. de iurisd. omn. iud. Et manifestè colligitur ex dictis à nobis supra in prima limitatione principali n. 218. cum sequentib. ex quibus debes declarare, & extendere, aut restringere conclusionem hac sublimitatione contentam. Nam quod de vero contractu dictum est, procedit etiam in hoc ficto, qui iuris fictione censetur celebrari in loco destinatæ solutionis, vt tetigimus supra num. 248 & notant Panormitan. in d. cap. licet, vltimo. nu. 30. de foro compet. Decius in c. 1. 1. lect. nu. 155. de iudicijs, Ripa ibi, nu. 62. Alciatus n. 31. Barbosa in d. l. hæres absens, §. proinde, n. 64. & §. vltimo, num. 6. & 16. Si enim in vero contractu necesse est, vt concurrat præsentia rei, vt possit in eius loco conueniri, quantò magis id erit necessarium in contractus ficto.

263 Restringe igitur primo hanc primā sublimitationem, sit reus se submisit Iudici loci destinatæ solutionis cum renuntiatione proprij fori, nam tunc iste Iudex poterit procedere contra absentem, & ad eum erit remittendus, iuxta dicta supra, n. 219.

264 Restringe secundò, vt possit absens conueniri in loco destinatæ solutionis, quoad bona iuxta decisionem textus in cap. Romana, §. contrahentes, de foro comp. in 6. & latè à nobis dicta supra, n. 220. cum sequentibus.

265 Restringe tertiò si contra reum præsentem captum est iudicium, & post captum iudicium locum iudicij subterfugiat, & ab eo recedat, poterit enim tùm Iudex loci destinatæ solutionis litem prosequi, & definire iuxta dicta supra, n. 230.

266 Restringe quartò, vltra dicta, dictam primam sublimitationem, si quis in certo loco soluere promisit, & se ibi repræsentare, nàm in eo loco poterit conueniri, etiam si sit absens, & ad eius loci Iudicem erit remittendus. Ita sentit Baldus in l. cum Archiemedoram, numer. 5. 6. & 7. C. vt in possess. legat. quem sequitur Decius in capit. 1. 1. lect. num. 162. de iudicijs. & ibi Ripa nu. 66. vers. tertio limitatur, Marian. Socin. in d. cap. dilecti, num 34. in fine, de fora compet. Felyn. in d. cap vltimo, num. 12. vers. 4. fallit, eodem tit. Ias. in l. conuenerit, 18. nu 41. ff. de iurisd. omn. Iudic. & in l. 1. nu. 2. vers. 4. limita, ff. de eo, quod certo loco. Bartholom. Socin. regula 416. fallentia 3. alias litera R. regula 5. Bernardus Diaz regula. 642. fallentia 3. Couarr. practic. c. 10. n. 6. vers. duodecimo, vbi, Molinus de brachio sæculari, lib. 2. c. 31. Guttierrez de iuramento confirm. 3. p. c. 16. n. 3.

267 Restringe quintò, eandem primam sublimitationem, si quis promisit soluere certo loco, & certa die: nam in eo loco poterit, absens conueniri, & quod consequens est ad eum erit remittendus. Ita sentit Baldus in c. 1. nu. 9. de milite vassallo, qui contumax est. Iaso. in l. si conuenerit. 18. num. 42. ff. de iurisd. omn. Iud. & in l. 1. nu. 2. vers. quintò, ff. de eo, quod certo loco, Decius in d. c. 1. 1. lect. nu n. 164. de iudicijs, Ripa ibi, num. 66. vers. quarto limitatur, Alciatus num. 33. vers. fallit etiam Bernardus Diaz regula. 642. fallentia 15. Couarr. practic. cap. 10. nu. 6. vers. decimotertio, Guttierrez de iuram. confirm. 3. part, capit. 16. num. 6. in fin. Franciscus Molinus de brachio sæculari, lib 2. cap. 32. Isti ad hoc asserendum mouentur auctoritate Innocentij, quem pro sua sententia referunt in cap. si aduersarius, nu. 4. vers. sed. hac ratione videtur, de eo, qui mittitur in possess. causa rei seruand.

uand. addunt que rationem, quam ex doctrina Innocentij colligunt. Quoniam quis ita soluere promisit, si non soluat eo loco, & tempore, quo promisit videtur per dolum abesse vnde habetur pro præsente: quemadmodum is, qui dolo desijt possidere, pro possessore *l. is, qui dolo, & l. fin. autem, §. 1. ff. de rei vindicat.* quæ eadem ratio facit pro præcedenti restrictione.

268 Ergo vt verum ingenuè fatear salua tantorum hominum auctoritate suspectas habeo falsitatis duas istas posteriores conclusiones istis duabus restrictionibus contentas, & difficultèr eas practicarem. Moueor primò, quod Innocentius originalis author, vt fertur illius postremæ restrictionis nō dicit id, quod dixisse refertur: imò vero contrarium. Cum enim *in d. cap. si aduersarius, num.* 3. præmisisset generalem doctrinam, videlicet præsumi malitiosam absentiam vbicunque qui tenetur aliquid facere, & abest, vt Clerici ab Ecclesia, in qua tenetur residere, id quod etiam asserit Felyn. *in capit. dilectus, el 2. numer. 7. de rescrip.* & mariti ab vxore, cum qua tenetur cohabitare. & ideo si absunt sine insta causa procedi contra eos lite non contestata, & sufficere citationem fieri ad domum, dicto num. 4. limitat prædictam generalem doctrinam, vt tunc locum habeat, quando vxor agit contra maritum, & Ecclesia contra Clericum, vel Prælatum: secus quando quiuis extraneus ageret actione reali, vel personali contra quemlibet istorum. Quia quantum ad illa non videtur esse absens causa malitiæ, cùm ad illa nō teneatur præsens esse citaretur. Objicit autem statim contra se innocentius. *Sed hac ratione videtur, quod si aliquis tenetur soluere aliquid certo loco. & tempore, quod videtur malitiosè absens, si tunc affuit: & sic procedendum sit contra huiusmodi ad missionem in possessionem. & ad sententiam.* Hactenus objectio; subiungit autem solutionem, *Sed hoc non obstaret* (Inquit) *quia illis non potest procedi, nisi admissionem in possessionem, quod licet etiam si sine malitia absens sit. Etenim non ita præcise tenetur ad soluendum sicut maritus ad debitum vxori reddendum, & Clericus ad Ecclesiæ seruiendum*, Hactenus Innoc. Ergo ea sententia Innocentij non potest procedi contra absentem istum, præterquam admissionem in possessionem, quod generale est in omnibus, qui contractui suo non satisfaciunt, quod latiùs tractauimus supra, ex n. 220. Qui autem Innocentio illam sententiam imponunt, locum non legerunt integrum, cùm id, quod contra suam sententiam objicit, sententiam eius fuisse crediderint, aut non intellexerunt; quod ijs, qui cursim legunt sæpè contingit, non expendentibus, quid Doctores sentiant perspectu integra doctrina, & tota mente.

269 Secundo moueor, quoniam qui contrahit in aliquo loco, & obligationi contractus non satisfacit, dolo etiam videbitur abesse à loco, in quo contractum implere obligatus est, ex regula generali. *l. dolus, 44. ff. man.* quod qui potest, & tenetur aliquid facere, & non facit, est in dolo. Iste tamen absens non conuenitur in loco contractus veri, sed dumtaxat proceditur contra eius bona: quod locum habet etiam si dolo lateret, iuxta textum *in d. cap. Romana, §. contrahentes*, & latiùs à nobis dicta, ex d. num. 220. ergo non sat est, quem dolo videri abesse à loco contractus ficti, in quo videlicet soluere promisit, vt ad eum possit absens remitti, aut in eo absens conueniri: cum enim dolum eatenus iura punire voluerunt, vt possit Iudex procedere ad possessionem ex primo decreto bonorum eius, non vlterius.

270 Nec satisfacit Alciatus *in d. cap. 1. num. 33. de iudicijs*, restringens, & limitans superiorem doctrinam ad eum casum, de quo nos egimus supra num. 229. quo reus, neque habet bona intra territorium Iudicis loci destinatę solutionis, neque in suo domicilio, nàm in eo casu non potest pati missionem bonorum ex primo decreto, cum bona non habeat, subijcique supplicio iurium per eam dolum eius punientium: neque enim videtur æquum, vt iste bona non habens impunitus maneat ob fraudem contrahenti factam, fractamque contractus fidem, quare locum habebit remissio ex Baldi: & aliorum doctrina, non in quam satisfacit. Primo, quoniam facilè occurritur, istum reum malè quidem facere, quod contractus fidem non seruat, obligationique suæ non satisfacit, sed pœnam in eum statutam non esse, vt dicit Vlpianus *l. at si quis, §. diuus Marcus, ff. de religios. & sumptib. funer.* non enim punitur omne illicitum Farinac, *in praxi crim. q. 18. num 6. & 7. & q. 31. num. 108.* multis relatis, & Anastasius Germonius *de sacrorum immunitatibus. libr. 3. cap. 12. numer. 59. & lib. 1. animaduersionum, cap. 11.* & notat eleganter loquens vniuersim de omni legislatione humana reddens etiam rationem Abulensi *in opusculo defensorij, 2. part. cap. 57. & 58.* dicamque iterum inferius disputat. 3. num. 12. Secundo, quoniam satis est à iure prouisum, hoc càsu remedium ex eo, quod poterit creditor coram Iudice domicilij rei petere ab eo principale debitum, cum damnis, & interesse illatis ex mora solutionis iuxta textum *in d. l. hæres absens, ff. vltimo, ff. de iudicijs*, vt superius diximus, nu. 236. Quam nostram sententiam videtur tradidisse Gregorius Lopez *in l. 13. tit. 21. p. 5. gl. 4.* declarans textum ibi, qui videatur facere pro contraria sententia, à qua discendimus.

271 Restringe sexto prædictam primam sublimitationem, si quis promittat soluere certo loco, & se ibi repræsentare adhibito iuramento: nam tunc absens poterit conueniri apud eius loci Iudicem, & ad eum erit remittendus. Ita sentit Marianus Socinus *in dict. cap. dilecti, num. 31. in fin. vers. 2. fallit, de for. compet.* Felynus *in c. vltimo, nu. 22. vers. quinto fallit, eod. tit.* Ripa *in cap. 1. n. 66. vers. 5. fallit, de iudicij*, Ias. *in l. 1. nu. 2. vers. limita, ff. de eo, quod certo loco*, Barthol. Socin. *regul. 416. fallent. 2. & 4.* Bernardus Diaz *regul. 642. fallent. 2.* Guttierrez *de iurament. confirm. 3. p. c. 16. n. 6. in fin.* Seraphin. *de priuileg. iuram. priuil. 105. n. 3.* Tuscus *lit. F. conclus. 442. n. 4.* Allegatur pro hac sententia Angelus *in d. l. hæres absens, §. si quis tutelam, n. 3. in fin. ff. de iudic. & in §. si vero, n. 18. in Auth. de exhibit. reis*, & Romanus *singul. 283.* sed Angelus, & Romanus loquuntur de casu diuerso, in quo quis præstito iuramento se obligauit ad litigandum coram certo Iudice confirmans iuramento pactum, de quo *in l. si conuenerit, ff. de iurisd. omn. iud.* Et Couarru. *in practic. c. 10. n. 6. vers. 10.* discedit à prædicta sententia, vbi iuramentum adhibetur ad contractus confirmationem, & non cadit super promissione de litigando. Cuius sententiam sequitur BeneKendorsius *in addit. ad Seraphinum d. priuil. 105. n. 4.* de qua tamen promissione de litigando iuramento confirmata inferius agemus, cum de submissionibus sermo sit. Ideo restrictionem istam suspectam quoque habeo, quam improbauit Molinus *de brach. sæcul. lib. 2. c. 26. ex n. 5.* tametsi ob reuerentiam iuramenti de ea censeam maturius deliberandum.

272 Sublimita secundò propositam quintam limitationem principalem, vt locus destinatæ solutionis, & non locus celebrati contractus attendatur, quod attinet ad sortiendum forum; sed cum agitur de alijs effectibus, videlicet de solemnitate contractus, de eius interpretatione, viribus obligationis, modo cauendi, & consequenter decisione litis, cum sententia iuxta obligationem sit ferenda, *l. vt fundus, ff. comm. diuid.* attenditur locus negotij gesti, eiusque consuetudines, & statuta: & non locus in quem collata est solutio. Hæc fuit traditio Bart. *in l. 1. num. 13. cum seqq. C. de summ. Trin. & in l. semper in stipulationibus, 35. numer. 2. ff. de reg. iur.* vbi Decius *numer. 8.* & Cagnol. *numer. 8.* Bald. *in d. l. 1. numer. 63. C. de sum. Trin. & in l. 1. numer. 11. C. ne filius pro parte*, sequitur Cyn. *in d. l. 1. num. 4.* Alberic. *numer. 23.* Salicet. *numer 4. & seqq.* Paul. *num. 11.* Fulgos. *numer. 18.* Ias. *1. lect. ex numer. 17. & 2. lect. ex num. 56.* Alciat. *num. 16. C. de sum. Trin.* Decius item *in d. l. si conuenerit, 18. num. 32. ff. de iurisd. omn. iud.* Panormit. *in d. cap. dilecti, 17. numer. 5. & in cap. licet, vltim. numer. 30. de for. comp.* Felin. *in d. cap. vltim. numer. 18. & in cap. 1. num. 23. de sponsal.* vbi etiam idem Panormit. *numer. 10.* Marian. Socin. *in d. cap. dilecti, numer. 47.* Phil. Franch. *in cap. 1. §. nec etiam, nu. 6. for. comp. in 6.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, ex numer. 58. ad 93.* Alexand. *cons. 21. num. 3. lib. 2.* Socin. *cons. 247. num. 5. lib. 2.* Cassan. *consil. 7. nu. 1. 2. & 3.* Surd. qui plurimos refert, *cons. 257. n. 1. lib. 2.*

Afflictit

Afflictis in pulchro casu decis. 226. Guid. Pap. decis. 262. Mantica de tac. & amb. conu. lib. 3. tit. 13. ex num. 14. & lib. 14. tit. 39. num. 24. Ant. Gabr. lib. 6. commun. tit. de consuetudine, concl. 2. ex nu. 1. & nu. 6. Cardin. Tusc. lit. S. concl. 461. ex n. 7. & concl. 653. num. 1. Alder. Mascard. de gener. statut. interpret. concl. 7. ex n. 1. Cancer. var. resol. 1. par. cap. 9. num. 91. Probant apertè hanc conclusionem textus in l. si fundus, ff. de euiction. & in l. 2. Cod. quemadm. testamen. apert.

273 Restringe tamen primò dictam secundam sublimitationem, vt tametsi locus contractus, & non destinatæ solutionis attendatur, quoad vim obligationis, & eius solemnitates, tamen, si agamus de ijs, quæ respiciunt executionem ipsius, attendatur locus destinatæ solutionis. Ita animaduertit Panormit. in cap. 1. n. 11. de sponsal. Barthol. Socin. qui dicit esse communem sententiam cons. 14. num. 5. volum. 4. Afflict. vbi supra, Mantica de tacit. ambigu. conuent. lib. 3. tit. 13. ex num. 16. Barbosa in d. §. proinde, nu. 69. & seqq. & planè colligitur ea doctrina Baldi in l. 1. in princ. ff. de vsuris, vbi eius legis summam ita excipit, in bonæ fidei iudicijs præstantur vsuræ secundum consuetudinem regionis, vbi est collata solutio, seu quod idem est loci indic. quicquid dubitauerit Cott. in memoralibus, verb. instrumentum factum.

274 Restringe secundò, vt quoad ordinem iudicij attendi debeat locus iudicij, & non locus contractus, nec destinatæ solutionis si differant inter se, vt docent Bartol. Bald. Ias. & cæteri Doctores, à nobis adducti supra numer. 272.

275 Sublimita tertiò quintam limitatione principalem, si reus sit tanquam viator, & aduena, statim recessurus in loco destinatæ solutionis: nam non poterit ibi conueniri, vt de loco veri contractus diximus supra n. 237. Ratio est, quia in loco veri contractus non sortitur forum, qui ibi contraxit, vt aduena. Ergo idem dicendum est in loco ficti, idest destinatæ solutionis, ne alioqui maiorem vim tribuamus fictioni quam veritati. Ita ex hac ratione sensit Alber. in l. hæres absens, §. 1. nu. 9. & in eandem sententiam refert Iacobum de Rauena, sequitur Paul. Castr. in l. 1. n. 3. ff. de eo, quod certo loco.

276 Sed contrarium est verius, videlicet eum, qui destinauit solutionem in specialem aliquem locum posse in eo conueniri, etiam si ibi inueniatur tanquam aduena, & statim recessurus, Ita sentit Bart. in d. l. hæres absens, §. proinde, num. 1. in fin. Barbos. ibi, num. 131. Marian. Soc. in d. c. dilecti, 17. num. 28. de for. comp. Franc. Aret. in l. cum res legata, 47. num. 2. colum. 2. ff. de leg. 1. facit quod tradit Paul. Castr. in l. 2. §. legatis, num. 5. & 6. ff. de iudicijs. Ratio est quia cum quis in aliquo loco semel sortitus est forum, non inspicitur, an sit in eo tanquam permansurus, an tanquam statim recessurus, vt possit in eo conueniri, alioqui in loco domicilij non posset, qui peregrinari vult, statim recessurus est, conueniri. At qui in vno loco cōtrahit, in alio autem soluere promittit, adstrictus manet foro loci solutionis destinatæ. Ergo nō debet inspici, an sit ibi, vt aduena, & statim recessurus, an vt permansurus, sed indistinctè poterit conueniri, si ibi inueniatur.

277 Ad argumentum vero Alberici & Paul. Castr. omissa solutione Barbosæ in d. §. proinde, n. 131. quæ non satisfacit. Respondendum est, esse disparem rationem inter locum veri contractus, & ficti, quoad id, in quo comparantur, & per consequens ea vno ad alterum argumentum non valere, l. Papinianus 21. in fin. principij, ff. de minor. Euerardus in locis legalibus, loc. 18. Discrimen verò in hoc cōsistit, quod per verum contractum factum in loco aliquo ab aduena, & statim recessuro, non producitur forum in eo loco, cum necesse sit ad primam productionem fori in loco contractus, vt quis contrahat in eo, & ibi existat cōtractus tempore, tanquam permansurus, vt diximus supra n. 247. ex quo fit, vt si tempore contractus fuit, vt aduena, etiam si postea ad eum locum reuertatur, & ibi inueniatur, nihilominus conueniri non possit apud eius loci iudicem, vt potè apud incompetentem, & cuius foro non subijcitur, neque vnquam fuit subiectus. Quod docuit glossa notatu digna in cap. 1. §. nec etiam versic. responderi, de foro comp. in 6. & ibi Philip. Franc. num. 2. Mantica de tac. & amb. conu. lib. 14. tit. 39. num. 31. Forum verò in contractu ficto non producitur per veram existentiam in loco ficti contractus, sed per solam destinationem solutionis, semel autem productum, & contracta subiectione Iudici eius loci, non amittitur ex eo, quod quis ibi inueniatur tanquam aduena, & statim recessurus. Quemadmodum semel productum forum veri contractus, non amittitur, si quis reuertatur ad locum ipsius tanquam aduena, & inueniatur ibi tanquam statim recessurus; imò eo non obstante poterit ibi conueniri, vt per locum ab speciali probat textus in leg. qui mittuntur, 35. §. sed et si, ff. ex quib. caus. maior. & explicat Glossa in verb destinati, in l. 2. §. legatis, ff. de iudic. & Barbos. in d. §. proinde, num. 136. exceptiones enim semper firmant regulam in contrarium, l. nam quod liquidè, §. vltim. ff. de pen. l. in quo similis est vterque forus, veri scilicet, & ficti contractus, quod animaduertit idem Barbos. in d. §. proinde n. 130. sequutus Paul. Castr. in d. l. hæres absens §. 1. n. 5. vers. in text. ibi durissimum est.

278 Restringenda tamen est resolutio ista eo casu, quo superius restringendam diximus, n. 254. scilicet, cum quis promisit se soluturum vbicunque inueniatur nullo certo loco expresso; nam tunc ex verisimili mente contrahentium, non intelligitur voluisse obligare se, vt soluat in loco, in quo inuentus fuerit peregrinus, aduena, & prænauigans, vel in loco infecto peste, aut alioqui non tuto; vt notauit Angelus in l. cum res legata, 49. n. 2. ff. de legat. 1. quem sequitur Alexand. ibi, n. 4. & Aretin. n. 2. eius sententiam egregiè interpretatus, quam confirmant argumento, l. obligatione generali, ff. de pign. & l. 1. C. quæ res pign. oblig. poss. Nos, Iasonem, & alios pro eadem retulimus d. n. 254.

279 Limita sextò principaliter propositam regulam, & conclusionem, vt forum contractus sortiatur quis in loco, in quo gestum est negotium, non in loco, in quo ratum habetur. Id docuit Cynus in l. si pecuniam, n. 2. in fin. C. de neg. gest. vbi Baldus nu. 5. & in l. ex placito, n. 6. vers. octauo, C. de rer. permut. vbi ex n. 5. multa adducit in eius sententiæ confirmationem, Greg. Lopez in leg. 32. tit. 2. p. 3. gloss. 10. in fin.

280 Limita septimò, vt si quis contractum ante factum confirmauerit non sortitur forum in loco, in quo confirmatio facta est, sed in loco, in quo ab initio contraxit. Probatur ex singulari textu in l. si quis in legatione, 8. ff. de iudicijs, quem Romanus sub l. non videtur, 3. num. 3. eod. tit. ait perpetuò memoria tenendum, & alibi se nescire, sequitur Ias. in l. more, 5. num. 29. ff. de iurisd. omn. iud. Gail. obseru. pract. lib. 2. obseru. 1. num. 4. Mantica de tac. amb. conuent. lib. 14. tit. 39. num. 28. Barbosa in l. 2. §. legatis, nu. 146. & 147. de iudicijs, Molinus de brach. sæcul. lib. 2. c. 27. n. 14.

Limita octauò de iure Regni Castellæ, vt non sortiantur forum in loco contractus Agricolæ ob priuilegium illis concessum per nouam pragmaticam eiusdem Regni; vt latius dicemus inferius hac eadem disputatione quæst. 9. sectio. 8. num. 1132. atque ideo non possint in loco contractus conueniri, sed solùm in loco sui domicilij.

281 Declara tandem omnia dicta, vt locus contractus intelligatur, in quo facta est conuentio; non autem in quo conscriptum est instrumentum, quia iste locus non est in consideratione. Obseruat Abb. Panormit. in cap. licet, vlt. n. 31. de for. compet. Marian. Socin. in cap. dilecti, num. 32. eod. tit. Angel. post Gloss. in l. exigere dotem, 65. n. 2. Paul. num. 3. Cagnol. n. 31. & 32. ff. de iudic. & ibidem Barbosa n. 181. cum seq. per textum ibi, Ant. Gab. lib. 6. commun. tit. de consuetud. concl. 2. n. 15. Mantica de tacit. ambig. conu. lib. 14. tit. 39. n. 25. Cautè tamen limitat hoc Abbas nisi contractus fieret in scriptis, iuxta notata à Doctoribus in l. contractus, C. de fid. instrum. per textum ibi. Qua in re videndi sunt Menoch. de præsumpt. lib. 3. præsumpt. 148. Mantica de tac. & amb. conu. lib. 1. tit. 10. Tuscus litera C. concl. 990. & 991. apud nos, l. 6. tit. 5. par. 5. & ibi Gregor. gloss. 1. Ant. Gom. tom. 2. var. c. 2. num. 17. Parlad. lib. 2. rer. quotid. c. 3.

tid.c.3. Castillo *lib.3.quotid.contrau.c.26.* Ex quibus colliges, scripturam quandoq; adhiberi in contractibus dumtaxat ad probationem conuentionis partium, quandoq; ad essentiam, perfectionem, & complementum contractus. Primo casu dicimus, locum scripturæ non producere forum, neque esse in consideratione; secundò verò casu, ibi contrahere censendi sunt, qui cōtrahunt, vbi instrumentum, & scriptura contractus fit, quia scriptura est de essentia, complemento, & perfectione contractus, atque ex consequenti vbi fit scriptura contractus fit, idq; contrahere in scriptis; locus ergò contractus, qui forum producit est locus, vbi fit scriptura, notat Barbosa vbi supra *n.* 186.

282 Verum adijciamus examen eius difficultatis, quod ad hunc locum planè pertinet? an possit quis conueniri in loco domicilij, in quo habitabat, cum contraxit, qui post contractum in alium locum transtulit domicilium, an conueniri potius debeat apud Iudicem loci noui domicilij.

283 Et conueniri posse istum indistinctè in foro priorijs domicilij, probare videtur textus expressus *in l.2.C.de iurisd.omn.iud.* vbi docuit Bart. *n.*1. Baldus *n.*2. Speculat *lib.* 2. *tit.de comp.Iud.aditio.* §. 1. *n.*33. idem Bart. *singul.* 150. Marcellus Cala *de modo articulandi, in princ.n.66. seu in* §. 1. *gl.* 1. *n.* 66.

284 Ad explicationem tamen illius legis, & eorum, quæ circa eam notant Doctores distinguendi sunt duo casus, Primus, quando quis contraxit extra locum domicilij, & postea mutauit domicilium, quod habebat tempore contractus. Secundus, quando quis contraxit in ipso loco domicilij, & post mutauit domicilium.

285 Primo casu dicendum est, mutato domicilio, non posse quem conueniri in loco prioris domicilij, de contractibus ante mutationem gestis extra ipsum. Ita sentit Glossa *in d.cap.Romana,* §. *contrahentes, in positione casus circa medium, de for.compet. in* 7. Panormitanus *in c. proposuisti, num.*8. Felin. ibi, *num.*2. *de for.comp.* Marianus *in cap.licet rationis, vltimo num.*56. *eod.tit.* Saliectus *in d.l.* 2. *num.*3. *&* 4. *C.de iurisd.omn.iud.* Paul. Castrens. ibi, *nu.*7. Alexand. *in l.cum quædam puella,* 19. *in princip. num.* 2. *ff. de iurisdict.omn.iud.* Decius ibi, *num.*4. Ias. *n.*5. Cagnolus *num.*22. Barbosa *in d.l. hæres absens,* §. *proinde, numer.*8. *& seqq.ff.de iudicijs.* Gregorius Lopez *in leg.*32. *tit.*2. *part.*3. *gloss.*10. *vers.tertio limita.* Quod apertè probatur ex textu *in d.c.proposuisti, & in d.l.cum quædam,* in quibus, vt Iudex veteris domicilij possit prosequi iudicium contra reos domicilium mutantes, ponderatur præuentio, & in ea fit fundamentum decisionis: quæ si necessaria non fuisset, frustra expenderentur, vt præcipuum eorum textuum fundamentum. Ex quibus à contrario sensu colligitur, vbi non præcessisset præuentio, non posse Iudicem domicilij procedere contra reos, qui domicilium mutauerant.

286 Secundo, quoniam mutato domicilio priori, & eo finito extinguuntur omne eius effectus, vt notat Panormitanus *in c.significauit, nu.* 6. *de Parochijs,* cum cessante causa cesset effectus, *l.adigere,* §. *quamuis, ff.de iurepatron. cap.cum cessante, de appellat.* Ergo non potest reus in loco prioris domicilij deinceps conueniri, cum is sit præcipuus effectus domilij, vt ratione illius, quis sortiatur forum, *d.l.hæres absens,* §. *vltimo, c. vltimo, de for.competent.* vbi notat Martan. Socin. *n.* 43. *&* 45. Cagnolus *in l.cum quædam,* 19. *in princip num.*22. *ff.de iurisdict.omn. Iudic.* & dixi supra n.3. cū sequentib. Atq; ideo à Bartholi, & aliorum sententia recedunt prædicti Doctores, quatenus hoc casu credit, posse reum conueniri apud Iudicem veteris domicilij.

287 Secundo casu dicendum est, eum, qui contrahit in loco domicilij, duplici ratione sortiri forum, tum ratione domicilij, tùm ratione contractus, ratione quidem domicilij reuocabiliter, nam domicilium mutari potest, *l.non vtique,* 4. *l.domicilium,* 20. *l.filij libertorum,* 22. §. *municipes, ff.ad municipal.l.nihil.*31. *ff.eodem,* & eo mutato expirat subiectio Iudicis deserti domicilij, vt priore casu dictum est: ratione autem contractus, irreuocabiliter forum acquiritur, quia cum contractus nequeat non esse gestus, quippè cum facta infecta fieri non possint, *l. in bello,* 12. §. *facta, ff.de captiu.& postlim.reuers.* ratione contractus poterit ille conueneri apud Iudicem domicilij antiqui: cum ijs tamen conditionibus, quæ in foro contractus requiruntur: videlicet si ibi inueniatur, vt rectè adnotauit Angelus *in l.hæres absens,* §.1. *num.* 13. *ff.de iudicijs,* præter eos, quos retuli num. 285. antecedenti, qui ita interpretantur, *d. l.2.C.de iurisdict.omn. iud.* vt loquatur, & intelligenda sit de hoc secundo casu. Pro cuius plena expositione animaduerto, verbum, *tantum* in eo textu additum esse ad excludendum forum actoris iuxta quæstionem ibi propositam, & decisam, non ad excludendos foros rei, aut aliquem ex ipsis, quod ibidem notauit Glossa *scholio vltimo.* Iuxta quam expositionem, & sententiam ègo in occurrenti casu practicaui hanc doctrinam, fungēs officio Iudicij ordinarij in patria mea, ciuitati Baecensi: cum enim essent coram me præsentatæ quædam literæ requisitoriæ, quibus extraneus Iudex petebat, vt caperem quendam reum, & cum ad illum remitterem, virtute contractus facti in illius territorio, in cuius instrumento, non aderat clausula submissioni, qui reus cum contraxi habuerat in illo territorio domicilium, quod tempore iudicijs transtulerat ad ciuitatem Baecensem, vbi adrat pronunciaui non esse locum exequutioni requisitoriarum: quòd si actor vellet apud me agere cum reo, qui ratione domicilij præsentis erat meus subditus, præstò esse, vt iustitiam ipsi administrarem. Hactenus de foro contractus, fusè quidem, sed non inutiliter Madriti die 32. Iunij 1624.

SVMMA QVÆSTIONIS. Quinta.

defuncti debet conueniri necessario, non in suo domicilio.
308 L.57. tit.6. p.1. quomodo accipienda.
309 Iudicio cœpto cum defuncto laico apud sæcularem, Clericus hæres laici cogendus erit litem prosequi coram sæculari, & duæ notabiles limitationes remissiuè.
310 Instantia incoata cum defuncto transit in hæredem.
311 Hæres, etiam Clericus, succedit in vniuersa iura defuncti, actiua, & passiua, & obligatur contractibus eius, & quasi contractibus.
312 In contraria sententia quinam fuerint, & eorum fundamenta, & n.313. & 314.
315 Prior sententia est magis communis, & approbata.
Multum interest, an conueniatur Clericus ante litem motam, an lite cœpta.
316 Vera ratio decidendi ad text. in l. si constante, §. fin ff. soluto matrimonio, non est, quod fiscus habeat proprios Iudices, sed quod fiscus succedens per publicationem, succedit bonis, non personæ.
317 Expenditur aduersus hanc rationem tex. in l. tam ex contractibus, ff. de iud.
318 Explicatur prædictus textus.
Pater videtur intercedere pro filio, quatenus est in peculio, & ob id in patrem instantia transfertur, & potest aduersus eum exequutioni mandari sine nouis actis, & processu.
Regula est, vt aduersus fideiussorem iudicij sententia sine nouo processu exequutioni mandetur.
Item instantiam, & acta illi nocere, quibus nocet sententia.
319 Laicus hæres Clerici defuncti, pro debitis defũcti, vbi debeat conueniri, & distinguitur an lis fuerit cœpta cum defuncto, an non.
320 An, et quãdo priuilegiatus succedens non priuilegiato, vtatur priuilegio suo circa obligationem ab antecessore cõtractam resoluitur sub eleganti distinctione, & n.321.
322 Hæreditas iacens, & non addita sortitur idem forũ, quod defunctus, hæreditas laici iacens, etiã si hæres sit Clericus conuenitur apud laicum; & Clerici iacens, etiam si hæres sit laicus, conuenitur apud Clericum.
Laudatur Doctor Grabriel Henriquez in Salmanticensi Accademia primarius Professor, Authoris præceptor.
323 Cum conuenitur hæreditas iacens, an adeundus sit Iudex domicilij defuncti, vel loci, vbi est hæreditas.
324 Hæreditas iacẽs Clerici, gaudet priuilegijs, quibus gaudebant bona viuo Clerico, non solum quoad forum, sed quoad exemptionem à gabellis.
325 Qui senserit contrarium.
Priuilegium personale extinguitur cum persona, & hæreditati communicari non potest.
326 Magis repræsentat defunctum hæreditas iacens, quam hæres et hæreditati iacenti communicatur multa iure personalissima defuncti, quæ ad hæredem non transeunt.
Hæreditas personæ defuncti vicem sustinet, in omnibus, in quibus non requiritur factum, neque opera, neque substantia personæ.
Hæreditas iacens repræsentat defunctum quoad ætatem.
Iura loquentia de casu vero, extenduntur ad casum fictum, in quo viget eadem ratio.
327 Priuilegia personalia defuncti fori, & immunitatis, durãt apud hæreditatem iacentem.
328 Vbi veritas, et fictio concurrunt circa idem subiectum, & eundem finem, veritas præualet fictioni.
Hæreditas non addita repræsentat defunctum, & non hæredem.
Addita repræsentat hæredem, & non defunctum.
329 Quæ ad hæreditatem pertinent, an sint expedienda in foro defuncti.
330 Quid de insinuatione, & publicatione testamenti quidam dixerint, & 331.
332 Testamenti publicatio, & insinuatio semper est facienda coram iudice sæculari, & non coram Ecclesiastico.
333 Causa exequutionis testamenti est mixti fori.
334 Exequutio vltimarum voluntatum quoad legata pia est mixti fori: Exequutio autem quoad profana pertinet ad Iudicem sæcularem.
335 Hæres laicus pro legatis profanis soluendis conueniendus, est apud sæcularem, non apud Ecclesiasticum.
336 Explicatur l.7. tit.10. p.6.
Officium exequutoris testamenti est ministerij, non iurisdictionis, & quatenus pertineat ad Episcopos.
337 Inuentarium bonorum Clerici defuncti faciendum est apud Iudicem sæcularem.
338 Bona hæreditatis Clerici additæ per laicum, cẽsenda sunt laici, & amittunt fori priuilegium.
339 Aperitur in hoc articulo duplex difficultas.
340 Inuentariũ hæreditatis Clerici iacentis, non additæ à laico, confici debere coram Ecclesiastico, qui senserint.
341 Contrariam sententiam qui tenuerint, & qua ratione.
342 Resolutio prædictæ difficultatis, et censura, et fundamenta postremæ sententiæ.
Apud tabelliones in Regni Hispaniarum securius, & fidelius custodiuntur instrumenta, quam apud Notarios Ecclesiasticos, & eorum successores.
Instrumentorum seruandorum magna sollicitudo apud antiquos.
343 Hæreditatis iacentis laici, relinquentis hæredem Clericum, vel pium locum, inuentarium conficitur apud sæcularem Iudicem.
344 Consuetudo Hispaniæ in conseruandis bonis Prælatorum defunctorum.
345 Hæreditatis aditæ per Clericum, vel pium locum, inuentarium conficiendum interuentu Ecclesiastici, qui senserint.
346 Contrariam sententiam, inuentarium eo casu conficiendum coram sæculari, qui amplectantur.
347 Consuetudo multum valet in hac re.
348 Forus defuncti non transit in particularem successorem, et limitatur.
349 Successor singularis ex tit. inualido priuilegiatus, an subijciatur eidem foro cui subijciebatur antecessor, et proponitur frequens quæstio.
350 Clericus possidens hypothecas census obtentas à laico, conueniendus est coram sæculari pro exactione pensionum decursarum.
351 Verius est conueniendum esse coram Ecclesiastico.
Ex titulo inualido transfertur possessio.
Citari debet possessor hypothecarum.
Sæcularis non potest citare Ecclesiasticum.
352 Satisfit argumentis contrariæ sententiæ.
353 Cum hæres conuenitur actionibus initium sumentibus à persona ipsius hæredis, ex quasi contractu aditionis, non conuenitur in foro defuncti, sed vbi fuerit maior pars hæreditatis apud competentem, scilicet hæres laicus apud laicum, Ecclesiasticus apud Ecclesiasticum.
354 Si legatarius conueniat hæredem, vt caueat pro legato, potest id facere apud Iudicem loci, vbi est hæreditas, vel maior eius pars.
355 Hæres adeundo hæreditatem videtur quasi contrahere cũ legatarijs in loco, quo eam adiuit: tacitè tamen solutionem destinare in locum, vbi fuerit maior eius pars.
Testator in dubio præsumitur in minimo velle grauare hæredem.
356 Exceptio ex l. si fideicommissum, ff. de iudiciis, in fauorem hæredis conueniri in loco vbi hæreditas est addita, est incompetentia, quæ opponi potest, & exequutioni legati, et petitioni.
357 Hæres pro legatis, conueniendus est in, loco vbi fuerit maior pars hæreditatis, si fuerit præsens, non si sit absens.
358 Hæres pro re legata in specie potest conueniri, in loco, in quo est ipsa res, si ibidem inueniatur, etiamsi in diuerso loco inueniatur maior pars hæreditatis.
359 An in loco, vbi est res legata, pro ipsa possit agi actione personali, vel solum reali, grauis controuersia, et qui negauerint.
360 Verius est, posse etiam agi actione personali ex testamento.
361 Explicatur textus in dicta l. sed & si susceperit, §. si ea res, ff. de iudiciis, et reiicitur sententia Fulgosii, et Petri Barbosæ.
362 In loco vbi existit res legata, agitur pro satisdatione, & cau-

cau-

cautione præstanda. Officium Iudicis magis simile est actioni persali, quam reali.

363 *Hæres per hereditatis additionem videtur se obligare, vt soluat legata in loco, in quo res legata existit.*

364 *Hæres pro legatis legitimè conuenitur actione reali, at personali in loco in quo testator tacite, vel expresse vult ea solui.*

365 *Legata peti possunt in domicilio hæredis, vel vbi fuerit maior pars hæreditatis, vel vbi fuerit res legata, de iure Castellæ.*

366 *Conciliatio Pauli Castr. an arum præcedentium contrariarum sententiarum.*

Voluntatem excludit ignorantia. Nihil volitum, quin præcognitum.

367 *Ab affirmatione vnius ad negationem alterius non inducitur legitimè argumentum, nisi inter contraria.*

368 *Cum in foro rei sitæ sortitur reus forum, non solum ratione rei sitæ sed destinationis solutionis, potest ibidem conueniri actione reali, & personali.*

369 *Secluſa voluntate testatoris, in foro rei sitæ agitur solum actione reali, non personali.*

370 *Cum hæres promisit soluere legata in certo loco, potest ibi pro eorum solutione conueniri.*

371 *Hæres potest conueniri pro legatis, vbicunque voluerit testator ea solui, etiam si ibidem non sit maior pars hæreditatis.*

372 *Sin in aliquo loco hæres cœpit soluere legatum, omittens dilatoriam exceptionem, ibidem cogetur integrè legatarijs satisfacere.*

373 *Proponitur circa hanc rem duplex difficultas.*

374 *Hæres legitimè potest conueniri in loco, in quo soluere cœpit vnum legatum, pro reliqua parte eiusdem legati, & quæ sit huius conclusionis ratio.*

Laudatur insignis Vir, Illustrissimus Dominus Cardinalis D. Gabriel de Trejo, Episcopus Malacensis, Supremi Hispaniarum Senatus Præses, Authoris præceptor.

375 *Opponitur prædictæ resolutioni text. in l. vltima, C. ne vxor pro marito, & duobus modis dissoluitur eius difficultas, & n. 376.*

377 *Renunciatio exceptionis fori declinatoriæ est indiuidua.*

378 *Obligatio ex solutione partis ad solutionem totius est grauis momenti, leuis vero, alligari foro, cui quis alligatus non erat.*

Minori omittenti proponere exceptionem fori declinatoriam non est concedenda in integrum restitutio.

379 *Ex solutione vnius legati in aliquo loco facta ab hærede non censetur renunciatum exceptioni declinatoriæ quoad cætera legata.*

380 *Hæres scienter soluens vnum legatum ex testamento inutili, non manet obligatus ad soluenda alia legata inutilia.*

381 *Consensus debet regulari iuxta actum, ex quo deducitur, & actus limitatus producit consensum limitatum.*

382 *Hæredem soluentem vnum legatum in loco incompetenti, posse conueniri pro alijs ibidem, qui crediderint.*

383 *Expenditur distinctio Pauli Castr. in hac re.*

384 *Explicatur textus in d. l. si fideicommissum, §. fin. ff. de iudicijs.*

385 *Verisimilem esse Pauli opinionem, sed quid contra eam obijci possit.*

386 *Forus loci, in quo fuerit maior pars hæreditatis, est necessarius ex parte hæredes, voluntarius ex parte actoris.*

Cum reus sortitur multos foros, electio fori ad actorem pertinet.

387 *Vbi legatum solui debeat remissiue.*

388 *Terminus iuris deliberandi petendus est de iure Castellæ à Iudice loci vbi est maior pars hæreditatis.*

389 *Cum ratio constituendi forum in defuncto fuit personalis, non est conueniendus hæres, vbi debuit conueniri defunctus.*

390 *Hæres ex contractu à defuncto iurato non potest coram Ecclesiastico conueniri, neque ex eius contrauentione censetur periurus.*

Cætera inuenies post n. 350.

QVÆSTIO QVINTA.

De foro hæredis, & successoris.

SIT regula generalis, & conclusio. Hæres, cum conuenitur tanquam hæres in eodem loco, & foro conueniri debet, in quo defunctus debuit conueniri. Hanc regulam probat textus *in d. l. hæres absens, in principio, ff. de iudicijs*, cum qua conuenit, *l. 32. tit. 2. par. 3. vers. è la fiesta*, tradunt Doctores *in d. l. hæres absens, in princip.* vbi Bart. Alberic. Bald. Angel. Fulgos. Roman. Sapia *numer.* 1. Barbosa *num.* 1. idem Roman. *cons.* 300. *num* 2. Anchar. *cons.* 243. *num.* 2. Franc. de Ponte *cons.* 18. *num.* 9. *volum.* 1. Card. Tusc. *lit. H. concl.* 48. *& concl.* 49. *num.* 10. Ratio huius conclusionis est, quia hæres, & defunctus censentur esse eadem persona, *Auth. de iureiur. à morient. præstit. post princip. collat. 5. l. hæredem*, 59. vbi Decius, & Cagnol. vterq; *num.* 1. *ff. de reg. iur.* Surd. *cons.* 222. *num.* 12. *lib.* 2. *l.* 13. *in fin. tit.* 9. *p.* 7. in quam rem nonnulla congessit Nouatius *in prax. elect. & variat. fori*, post hæc scripta visus *q.* 20. *n.* 2. *&* 3. *cum seq.* Quare ex persona hæredis nullam mutationem recipit obligatio defuncti quoad forum, aut vllam aliam conditionem, *l. 2. §. ex his, ff. de verb. oblig. l. in exequutione*, 85. §. *pro parte*, vbi not. Paul. *ff. eod. tit.* Surd. *dict. cons.* 222. *n.* 14. *l.* 2. Eam rationem reddunt Ancharanus & Sapia, vbi supra, Cardin. Tusc. *d. concl.* 49. *n.* 10. Barbosa *vbi supra n.* 10.

289 Amplia primò, & declara regulam istam, vt vbi defunctus absens potuit conueniri, possit etiam conueniri hæres absens, & vbi presentia fuisset necessaria ad conueniendum defunctum, necessaria sit presentia hæredis, vt tanquam hæres possit conueniri. Quapropter quia defunctus in loco sui domicilij potuit etiam absens conueniri, iuxta dicta supra quæstion. 1. num. 13. in eodem loco hæres tametsi absit poterit conueniri; in cæteris autem foris videlicet originis, rei sitæ aut contractus, quoniam præsentia defuncti fuisset necessaria ad facultatem conueniendi, ex dictis supra dicto num. 13. & numer. 149. & 218. etiam est necessaria præsentia hæredis, vt conueniri possit. Quam ampliationem, & declarationem conuincit prædicta ratio, & eam docet Bart. *in l. si fideicommissum*, 50. *in princip. ff. de iudicijs*, Baldus *in repetit. l.* 2. *n.* 86. *ff. de iureiur.* vbi ait, forum reale, quod defunctus contrahit ratione rei, seu domicilij, bene transire in hæredem, vt respondeat in eodem foro: & Fulgosius *in d. l. hæres absens, §. 1. nu.* 1. & Barbosa cum alijs, quos refert vbi supra, *num.* 9. 12. 13. 20. *&* 26. eisq; de mente Glossæ *in eadem l. hæres absens, in princ. schol.* 2. *&* 3. cui fauet Paulus ibi *nu.* 2.

290 Sed contrariam sententiam huic ampliationi, quinimo hæredem non posse conueniri in foro defuncti, nisi ibidem inueniatur, & sic necessariam esse præsentiam hæredis in foro defuncti ad facultatem conueniendi eum, amplectuntur Angelus *in d. l. hæres absens, in princ. num.* 1. Paulus *num.* 2. Sebastiano Sapia *ante num.* 1. Romanus *d. cons.* 300. *num.* 2. Mandellus Albensis *cons.* 208. *numer.* 1. Tuscus *lit. H. concl.* 48. *num.* 3. Ant. Massa Gallesius *ad* 2. *part. formul. cameral. obligat. quæst.* 2. *nu.* 5. *alias q.* 8. & alij quos refert Barbosa, vbi supra, *nu.* 6. Quam probant primo ex textu *in d. l. hæres absens, in princip.* vbi videtur requiri præsentia hæredis, vt in foro defuncti possit conueniri, dicente Iurisconsulto, *& conueniendus si ibi inueniatur*, scilicet hæres.

291 Secundò, ex textu *in l. si is qui Romæ*, 34. *ff. de iudiciis*, vbi ad hoc, vt hæres, Romæ conueniri possit, & ibi defendi debeat, requiri videtur, vt defunctus Romæ iudicium susceperit, acceptoque iudicio decesserit. Ex quo colligi videtur, aliud esse dicendum, si ante acceptum iudicium decessisset, eoq; casu hæredem Romæ defendi non oportere, si absit alibiq; domicilium habeat.

292 Nihilominus non est recedendum à prædicta prima ampliatione, & declaratione, vt planè probat adducta ratio ex textu *in d. Authen. de iureiurand. à morien. præst. post principium*. Neque obstat textus *in d. l. hæres absens, in* prin-

principio; qui primo quidem aspectu ex eo videtur difficilis, quod initium illius primi versiculi contineat repugnantia cum fine; nam initium videtur loqui de hærede absente, quem ita demum conueniri posse dicit, si ibi inueniatur, quod inuoluit repugnantiam; si enim abest cum defenditur, quomodo præsens est cum conuenitur?

293 Hanc repugnantiam varijs modis componunt Doctores. Nam primo Albericus ibi, *num.2.* ait, hæredem dici absentem à loco domicilij defuncti, quia extra eum locum habet suum domicilium; cæterum, vt ibi conueniri possit, requiritur in eo loco eius personalis præsentia. Sed videtur inferre vim literę, cum absentem vocant eum, qui re vera præsens est, contra textum *in l. absentem, 199. ff. de verb. signif.* quo argumento eam sententiam reprobat Sebastianus Sapia ibi, *ante n.1.*

294 Secundò Angelus *eodem loco n.1.* & Paulus *n.2.* quorum sententiam sequitur Sapia vbi supra, & communem credit, dicunt hæredem absentem conueniri posse in loco, in quo potuit defunctus, si lis fuerit cum defuncto contestata, iuxta, textum *in dict. l. si is qui Romæ*: de quo casu loquitur initium textus *in d. l. hæres absens*: secus erit si iudicium cum defuncto cęptum non fuerit, nam tunc requiretur præsentia hæredis, vt hæres eo loco conueniri possit; de quo casu loquitur finis illius primi versiculi. Sed non minorem vim infert illa sententia prædicto textui, dum in eodem verborum contextu supplet verba aliena à mente Iurisconsulti, quod non caret vitio diuinationis.

295 Meliùs igitur respondendum est, nullam in eo textu contineri repugnantiam, sed Iurisconsultum comparasse hæredem absentem cum defuncto absente, & hæredem præsentem cum defuncto præsente. In priori quidem parte illius versiculi loquutum esse de vtroque absente, dum ait, hæredem absentem ibi defendendum, vbi defunctus debuit, scilicet defendi absens: nam verbum, *defendere*, refertur ad eos, qui absunt à loco iudicij, *l. de qua re, 74. §. final. ff. de iudicijs, l. solutionem, 23. ff. de solution.* notat Fulgosius *in dicta l. hæres absens, §. 1. numer. 1.* significat Caluinus in Lexico exponens verbum, *defendere*. In posteriore autem parte illius versiculi, vbi ait, conueniendum hæredem si ibi inueniatur, agit de hærede præsente, ad quem refertur verbum, *conuenire*, & supplenda sunt verba, *vbi defunctus debuit, aut potuit præsens conueniri*. comparat enim ibi hęredem præsentem cum defuncto præsente quasi planius diceret hæres absens ibi est defendendus, vbi defendi debuit defunctus absens, & hæres præsens ibi est conueniendus; vbi conueniri debuit defunctus præsens. Quę expositio confirmat egregiè prędictam ampliationem, & expeditum reddit sensum textus, qui est de mente Glossę ibi *scholio 2. & 3.* & Fulgosij vbi supra, & eam probat Barbosa *ibidem ex nu. 12.* cum alijs, quos refert.

296 Neque item obstat textus *in d. l. si is qui Romæ, 34. ff. de iudic.* nam in primis respondetur, in eo textu non declarari, an defunctus Romę domicilium habuerit, atque exinde potuerit ibi absens conueniri, cum tamen videatur pręsupponi ad facultatem conueniendi hęredem ibidem, presentiam eius fuisse necessariam nisi iudicium à defuncto fuisset susceptum: nam forsassis eo casu Romę non potuit inchoari iudicium cum defuncto, nisi ibidem fuisset inuentus, ac per consequens inter hęredem, & defunctum nihil interest, cum par fuerit vtriusque conditio, neque in eo textu vllum inter eos discrimen, aut introducatur, aut significetur. Secundo respondetur, iuxta communem interpretationem in eo textu agi de diuerso quodam effectu orto ex litis contestatione, videlicet de translatione instantię litis cęptę cum defuncto, ad quam requiritur iudicium esse susceptum à defuncto, ne sit necessarium cum hęrede nouam litem inchoare; nam ad hoc, vt hæres possit conueniri vbi defunctus potuit, non erat necessarium litem esse inchoatam cum defuncto, vt modo diximus, & expressè tradit Romanus *dicto cons. 300. num. 2.* ex quo fit, vt Bartolus *in d. l. quis si Romę*, summarium ita formauerit, *in successorem*

transit instantia, quę debet terminari in eodem loco, Bartoli sensum sequuti sunt ibi Baldus, Angel. *num. 1. & 2.* Fulgos. *num. 1.* & est de mente Pauli ibidem, adhæsit Barbosa vbi supra, *num. 22. & sequentib.* Maranta *in praxi 5. par num. 12.* Gail. *obseruat. practic. lib. 1. obseru. 37. numer. 9.* & de translatione instantiæ in successorem, quibusque casibus contingat, vide Doctores Canonistas *in cap. quia V. 11. de iudicijs*, vbi Panormit. *nu. 11. prope medium*, Felin. *ex n. 2.* Decius *ex n. 14.* Maranta vbi supra, Imola *in l. si eum hominem, 24. ff. de fideiussor.* Molina *de primogen. lib. 4. c. 8. num. 6.* Peregrin. *de fideicommiss. art. 53. ex nu. 18.* Galluppus *in prax. Sac. Reg. Consil. Neapol. par. 2. c. 16. ex n. 9.* Barbosa *in l. si constante, §. fin. ex n. 15. ff. solut. matr.* Guido Papę *singul. 631. an instantia.*

297 Qua in re adnotare oportet, etiamsi *in d. l. si is qui Romę*, requiri videatur ad prædictum effectum translationis instantiæ, litem fuisse contestatam cum defuncto, verius tamen esse, satis esse ad eam instantiæ translationem, quod defunctus citatus fuerit ad causam ante mortem. Quod comprobare videntur simplicia verba, & generalis conclusio textus *in l. si petitur, 31. ff. de iudicijs, &* melior textus *in l. si defunctus, 15. in princip ff. de Procurat.* docet Bald. *in l. 1. num. 2. C. si pend. appellat. mors interuen.* Ias. *in l. eum quędam, 19. in principio, num. 8. ff. de iurisdict. omn. iudic.* Barbosa *in l. si constante, 25. §. fin. num. 21. circa fin. & num. 28. circa med. ff. solut. matrim.* Couarr. *in pract. cap. 8. num. 3. in fin.* Molina *de primogen. lib. 4. cap. 8. nu. 6.* Quam resolutionem tametsi idem Molina significet procedere vniuersim, & sine limitatione quoad translationem instantiæ in quemlibet successorem, siuè vniuersalem, siuè singularem. Tamen Couarruuias credit limitandam esse ad successorem vniuersalem, qualis est hæres, in quem instantia transfertur ex sola defuncti citatione; in cæteros vero singulares, aut vniuersales, qui non sint hæredes non transferri, nisi lis cum defuncto fuerit contestata. Quæ fuerat sententia Angeli *in l. idem ex contractibus, 57. nu. 2. & 4. ff. de iudicijs*, Pauli ibi, *num. 3.* quem sequitur Barbosa *in d. l. hæres absens, in princip. nu. 25. 143. & 144.*

298 Amplia secundò prædictam principalem regulam, & conclusionem, vt hæres sit conueniendus in foro defuncti, etiam si sit priuilegiatus, qui suo proprio priuilegio non potest excusari, quominus in foro defuncti iudicium subeat. Ita probat textus *in d. l. hæres absens, in fine principij, ibi, nullo que suo proprio priuilegio excusatur*, vbi tradunt Glossa in verbo *excusatur* Bartol. *ante, & post num. 1.* Albericus *nu. 1.* Baldus *in 1. lectur.* Angelus *nu. 1.* Fulgosius *nu. 1.* Paulus *nu. 3.* Romanus *nu. 1.* Barbosa *num. 89. & seqq.* Franchis *decis. 234. n. 2.*

299 Limita tamen istam ampliationem, vt procedat in hærede priuilegiato priuilegio proprio, & speciali indulto sibi à Principe: illo enim priuilegio non obstante poterit iste hæres conueniri in foro defuncti: secus erit, si priuilegium sit clausum in corpore iuris, & commune; hoc enim priuilegium fori obstabit, quominus hæres priuilegiatus in foro defuncti conueniri possit: qualia sunt priuilegia Clerici, militis, pupilli, & viduæ. Ita docent Glossa, & Doctores omnes relati numero præcedenti, & indicat textus ipse, dum loquitur de priuilegio hæredi proprio; sequitur Ponte *consil. 18. numer. 10.* Couarru. *in practic. cap. 8. nu. 4. vers. tertia conclusio*, Franchis *d. decis. 234. num. 2. & decis. 363. num. 4.* Gratian. *discept. forens. tom. 1. cap. 182. nu. 27.* Giurba *decis. 82. nu. 9.* & loquentes de priuilegio viduæ & pupilli, *ex l. vnica, C. quando imperat. inter pupillos, vel viduas*, Fulgosius *in d. l. hæres absens, in princip n. 1.* Paulus *num. 3.* Baldus *in authent. quas actiones, num. 13. C. de Episc. & cleric.* Quæ tamen limitatio sublimitanda est, vt non procedat de iure Regni Neapolitani in quo hæres conuentus ex contractu defuncti, non potest declinare forum etiamsi sit priuilegiatus priuilegio inserto in corpore iuris, vt est illud sigillatim, quo gaudent pupillus, & vidua, *ex d. l. vnica, Cod. quando imper. inter pupil. vel vidu.* vt statuitur *in ritu 214.* vbi notat Carauita *ex num. 1.* & Vincentius de Franchis *d. decis. 234. num. 3. & decis. 364. ex num. 3. & 4.* tametsi

contra sentiat, sic decisum referens Bartholomeus de Capua *in constitut. statuimus, in princip. Magistri iustitiarij*, loquitur tamen contra textum ritus, dicant infra num. 622.

300 Ex qua limitatione relata ad textum *in d. l. hæres absens, in fine principij*, inferunt prædicti Doctores communiter, clausulam generalem, *non obstante quocumque priuilegio*, non abesse, aut derogare priuilegijs in corpore iuris clausis, neque ad ea referri, sed dumtaxat ad priuilegia propria, & priuata extra corpus iuris vagantia; notauit Glossa *in auth. qua in prouincia, verb. illis omni priuilegio Cod. vbi de crimin. agi. oport.* & ibi Bartol. *num.* 2. Bald *num.* 3. Salicet. *num.* 4. Paul. *numer.* 5. idem Bartol. *in l. 2. §. legatis, num. 5. ff. de iudicijs*, idem Paulus *in l. 1. nu. 2. ff. de legibus*. Ludouicus Romanus *in l. si vero, 65. §. de viro, num. 45. ff. solut. matrimon. & cons.* 498. *num.* 15. Fulgosius *cons.* 105. *num.* 1. *circa finem* Felynus *in cap. nonnulli*, 28. *num.* 26. *de rescript.* Ripa *in cap.* 1. *numer.* 55. *post medium, eod. tit.* Ias. *in l.* 1. *num.* 10. *ff. de constitut. Princip.* Decius *cons.* 165 *num.* 4. Hippolyt. de Marsil. *singul.* 558. *clausula generalis*, Menoch. *de præsumptionib. lib. 6. præsumpt.* 40. *num.* 13. Neque verò mirum, id est cum facilius collantur, quæ iure speciali sunt inducta quam quæ iure communi *l. cum militis, §. militia missus, ff. de milit. testament.* Ant. Gabr. *lib. 5. communium tit. de regul. iur. concl.* 9. *nu.* 6 *cum seqq.* Molin, *de primogen. lib. 4. cap. 3. num.* 25. *in fin.* Caterum tametsi huius illationis doctrina vera, ea non colligitur ex textu *in d. l. hæres absens, in princip.* in quo nulla inuenitur clausula generalis, quæ ad omnia priuilegia referri possit: tantum enim agit de priuilegijs hæredi proprijs, quibus non obstantibus in foro defuncti conueniri posse, definit.

301 Secundò infertur, Clericum hæredem laici, cum conuenitur actionibus hæreditarijs à defuncto transfusis ex contractibus, aut iuribus à defuncto originem habentibus, conueniendum esse nihilominus apud Iudicem Ecclesiasticum non apud sæcularem, sibi defunctus erat cõueniendus. Quoniam priuilegium fori, quo Clericus gaudet, non est proprium & personale, sed commune, & insertum in corpore iuris, ac per consequens, obstat, ne Clericus hæres apud sæculare tribunal defuncto competens conueniri possit. Hanc doctrinam tradunt Glossa in verbo, *sæcularem, in c. Clericum nullus*, 11. *qu.* 1. vbi Archidiacon. & Geminian. vterque *num.* 3 Bartol. *in d. l. hæres absens, in princip. num.* 1 Alberic *num.* 4. Bald. *in 1. lectur. num.* 1. Angel. *num* 1. Fulgos. *num.* 1. post Cinum, quem refert Paulus *nu.* 3. & 4. Ias. *in auth. quas actiones, num.* 39. *C. de sacros. Eccles.* post Cinum, Baldum, & Fulgos. ibidem Romanus *in l. si constante*, 25. §. *fin. num.* 14. *ff. sol. matrim.* Panormitan. *in cap. quia, V.* 11. *num.* 12. *de iudicijs*, Felyn. *ibi, num.* 3. *in fine*, & eius additio. Decius *num.* 36. vbi ait, de hoc non dubitari, Couarr. practic. *cap.* 8. *num.* 4. Gregor. Lopez *in l.* 57. *tit.* 6. *part.* 1. *gloss.* 5. Salon de Pace *in l.* 3. *Tauri ex num.* 785. vbi satis prolixè tractat, & numer. 797. ait, nullum Doctorem expressè tenere sententiam contrariam, Gail *obseruat. pract. lib.* 1. *obseruat.* 37. *num.* 10. Farinacius *in praxi crim. quæst.* 8 *num.* 46 *vers. amplia*, 17. Scaccia *de iudic. causar. ciuil. & crim. lib. 1. cap. 11. num.* 23. Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, ex num.* 278. Cataurta *ad Ritum* 234 *nu.* 5. Bouadilla *lib. 2. politic.* 18. *numer.* 166. Parladorius *lib. 2. rer. quotid. c. fin. 2. part. §. 1. num.* 8. & 10. Paz *in praxi tom. 2. præludio. 2. num.* 40. Azeuedus *in l.* 15. *num. 6. tit. 4. lib. 5. recop.* Olanus *in concordia, litera C. num.* 26. *& seqq.* Spino *in specul. testament. glossa* 34. *princip. numer.* 72. Surdus *decis.* 110. *num.* 8. & 9. & *consil.* 222. *num.* 1. 2. *cum sequent.* & *num.* 16. *lib.* 2 Marta *de iurisdictione. 4. part. cent. 9. casu. 33. nu.* 5. Barbosa *in l. si constante*, 25. §. *final. num.* 28. & 29. *ff. soluto matrim.* & in eam tandem inclinat *in dict. l. hæres absens, in princip. num.* 167. *cum sequentibus*, Gratian. *tomo 1. discep. forens. c.* 16. *n.* 32. Peregrinus *de fideicommis. art.* 53. *num.* 20. faciunt tradita à Caualcano, qui loquitur de fisco successore priuati, *dec.* 8. *n.* 10. & 11. 1. *par.*

302 Ratio autem est, quoniam postquam Clericus hæres hæreditatem adiuit, incipit patrimonium defuncti, & iura ab eo transfusa censeri patrimonium proprium Clerici adeuntis, §. *licet autē, inst. quibus ex caus. manu mit. non licet*, §. 1. *inst. de hæred. qualit. & differ. l. sed si plur.* 1, 10. §. *filio, ff. de vul. & pupill. substit. l. paterfamilias*, 12. *ff. de priuil. credit.* notat Glossa *in l.* 1. §. *veteres, verbo, per vnum reliquorum, ff. de acquirend. possess.* & multis relatis Gutierrez *lib. 7. pract. de gabellis, q.* 88. *num.* 7. Pereira *de manu regia*, 1. *part. c.* 16. *num.* 20. atque adeo incipit gaudere priuilegio competenti patrimonio Clerici; quod iurisdictioni sæculari non subiacet, vt diximus supeius n. 153. & dicemus quæstione sequenti, nu. 393. Nam quando res non priuilegiata peruenit ad priuilegiatum, amittit naturam antiquam, & efficitur priuilegiata, vt probat text. *in cap. vnico, §. fin. de iure patronatu, in* 6. & tradit Panormitan. *consil. 9. nu. 2. part.* 1. & greg è nota. Achararus *cons.* 129. *num.* 9 Iason. *in Auth. quas actiones, num.* 38. & 42. *C. de sacros. Eccles.* Marta *de iurisd. 4. par. cent. 1. casu* 11. *num.* 28 & 29. & *seqq.* & *cent.* 2. *casu* 125. *num.* 10. & *seq.* quemadmodum è contra, res priuilegiata amittit priuilegium, cùm peruenit ad non priuilegiatum, *l. per Procuratorem*, 89. & ibi notat Bart. *n.* 3. *ff. de acquir. hæred.* Franciscus de Ponte *consil.* 18. *nu.* 11. & 14. Menoch. *cons.* 322. *numer.* 17. & *seqq. lib.* 4. & iterum attingemus inferius, num. 319.

303 Contrariam tamen sententiam huius illationis conclusioni, quinimò Clericum hæredem laici conueniendum esse in foro sæculari, non obstante priuilegio fori, tenent nonnulli, quos suppresso nomine retulit dicta Gl. *in c. clericum nullus*. 11. *q.* 1. quod ita determinatum fuisse Pergami per quosdam antiquos, testatur Albericus *in d. l. hæres absens, num* 4. sequitur Menchaca *de successio. lib. 3. §. 22. num.* 70. *cum sequentibus*, Ioannes Lupus *in repet. Rubr. de donat. inter*, § 39. *num.* 8. Rodericus Suarez *in repet. l. post rem, in declaratione l. Regni extensione* 1. *num.* 4. *ff. de re iud.* Auiles *in c.* 10. *prætorum, verbo, la execucion, num.* 66. Quesada *diuersarum quæst. iuris. c.* 4. *num.* 7. *vers. quòad patrimonialia verò*, Villalobos *inter communes opiniones, litera C. conclusione Clerici nunquā fuerunt de iurisdictione laicorum, pag. mihi* 110. *colum.* 2. *in maiori impressione, sub titul.* 11. *de foro compet. num.* 3. *lib* 1. Barbosa sibi fere contrarius *in d. l. hæres absens, in princ. ex n.* 104. *ff. de iudicijs*. Fundamentum est textus *in d. l. hæres absens, in princ.* qui loquitur generaliter, & statuit ibi esse conueniendum hæredem, vbi defunctus conueniri debuit, ex ea ratione, quia defunctum repræsentat, & ex persona defuncti conuenitur, quæ ratio extendit se etiam ad Clericum, qui tametsi ex sua persona gaudeat priuilegio fori, non tamen gaudet quatenus repræsentat personam defuncti, discreta enim solent esse iura, quamuis in vnam, & eandem personam concurrant, *l. tutorem*, 22. *ff. de ijs, quib. vt indig.* Secundo item, quod ad nostrum Regnum attinet, hæc sententia videtur apertè definiri *in l.* 57. *tit.* 6. *p.* 1. quæ statuit, Clericum hæredem laici conueniendum apud Iudicem sæcularem, cum conuenitur ex iuribus hæreditarijs, aut ratione noxæ à defuncto illatæ. Quo sensu acceperunt prædictam legem Doctores Hispani modo relati.

304 Nihilominus non est recedendum à prædicta conclusione, & sententia, quæ vt est tutior, & magis iuribus conformis, ita communior planè est, & Tribunalium vsu magis recepta. Neq; obstat text. *in d. l. hæres absens*, nam respondendum est, intelligendum esse de foro defuncti respectu loci, non respectu personæ Iudicis idest hæredem conueniendum esse in eodem loco, in quo defunctus debuit conueniri, sed non apud eundem Iudicem, apud que defunctus debuit conueniri, nam aduerbium *vbi* magis denotat locum, quàm Iudicis Tribunal. Quare nihil facit pro prædicta sententia. Ita respondet Fulgosius *in d. l. hæres absens, in principio, nu.* 1. quod ante tradiderant *in d. cap. Clericum nullus*. 11. *q.* 1. Archidiacon. *nu.* 3. & Geminianus *num. item*, 3. & Albericus *in dict. l. hæres absens, num* 4. sequitur Couarr. *practic. d. c.* 8. *num.* 4. *vers. non eberit*, Franciscus de Ponte *cons.* 18. *num.* 9. Marta *de iurisdict.* 4. *p. cent.* 1. *casu* 33. *nu.* 10.

305 Sed

305 Sed hæc solutio planè displicet, cùm enim textum *in d. l. hæres absens, in princip.* denotasse hæredem in eodem foro, & apud eundem Iudicem conueniendum esse, apud quem poterat defunctus conueniri. Quod conuincit ratio decidendi supra adducta. Si enim hæres repræsentat defunctum, & censetur eadem persona cum defuncto, quonam modo in vna, & eadem persona locus fiet Tribunalium, & Iudicum diuisioni? Deinde quoniam aduerbium *vbi* non solum significat locum, sed etiam Tribunal, & denotat identitatem locis Tribunalis, & Iudicis, vt constat ex *l. vbi captum. 30. ff. de iud.* quo textu absurdum esset, significari solum, litem esse terminandam in eodem loco, in quo capta est, & non etiam apud eundem Iudicem, coram quo initium sumpsit. Præter quam quod Vlpianus prędictæ legis author, non agnouit distinctionem iurisdictionis Ecclesiasticæ à sæculari, & Tribunalis laicorum, & Clericorum: sed cum vnam solum iurisdictionem ordinariam agnosceret, & vnum solum Iudicem, in quolibet loco subiecto Romano Imperio, hæredem dixit conueniendum, vbi defunctus debuit. Ergo contra Iurisconsulti mentem est huiusmodi interpretatio. Quare merito ab ea discessit Barbosa *in d. l. hæres absens, in princ. nu. 121. & 122.* etiam si harum rationum non meminerit.

306 Respondendum est igitur, regulariter verum esse hæredem conueniri debere apud eundem Iudicem, apud quem potuit conueniri defunctus, nihilominus id esse limitandum ex mente Iurisconsulti, & verbis textus *in d. l. hæres absens*, cum hæres excusatur priuilegio fori clauso in corpore iuris, & communi toti alicui ordini, ne conueniatur apud Iudicem defuncti, vt superius numer. 299. diximus ex sententia communi Doctorum. Et quo, puta Clericus habet priuilegiũ fori clausum in corpore iuris, iuxta *in d. c. Clericum nullus, 11. q. 1.* & alios textus, quos congeremus inferius, quæstione sequenti, n. 398. ius speciale constituit, & à prædicta regula excipiendus est, vt ex ante dictis constat.

307 Neque verò existimandum est, propterea Clericum hæredem laici extraneum à loco, in quo degebat defunctus, & alibi domicilium habẽtem, conueniri debere apud Iudicem Ecclesiasticum sui domicilij; immò verò tenebitur respondere coram Iudicem Ecclesiastico loci eius, in quo degebat defunctus creditoribus hæreditarijs, & non poterit forum declinare sub eo prætextu, quod alibi domicilium habeat, & suo priuilegio potuerit forum defuncti declinare: immo verò Clericus conuentus apud Ecclesiasticum loci defuncti, censendus est conueniri in eodem foro: forum enim non diuidunt Iudices diuersi, & variæ iurisdictione, sed territoria diuersa, vt tradunt Baldus *in Auth. qua in prouincia, num. 7.* Paulus *num. 4. C. vbi de crim. agi opor.* Illud autem priuilegium postquam cum effectum sortitum fuerit, vt Clericum eximat à Iudice sæculari defuncti, iuxta omnium priuilegiorum naturam sic debet interpretari, vt ius commune lædat, quantò minus possit, *l. 2. C. de noxalib. actionib.* notat in simili Grammaticus *decis. 92. numer. 7. & 8.* & restringi debet ad terminos iuris communis, ne creditorum iuri quæsito ad exigenda sua debita in foro defuncti præiudicium inferatur, iuxta generalem doctrinam Baldi *in l. si quando, 35. num. 4.* & ibidem Cyni *ante num. 1.* Saliceti *num. 3. Cod. de inoffic. testam.* Felyni *in cap. 1. numer. 9. vers. declara*, Decij *ibi, num. 31. de rescriptis*, Ludouici Molinæ *de primog. lib. 2. cap. 10. num. 77. & 78. & cap. 11. num. 11. vers. tertiò, quia, & lib. 4. c. 7. num. 2.* priuilegium enim vnius non debet alteri præiudicium generare, *l. 2. §. si quis à Principe, ff. ne quid in loco publ. cap. ex multiplici 3. de decimis, cap. quamuis, 8. de rescriptis, in 6. cap. si propter tua debita, eod. tit. & lib.* Glossa prima *in c. pastoralis, 19. de priuilegijs*, Peregrinus *de iure fisci, lib. 1. tit. 3. nu. 21.* Riccius *collectan. millesima decima*, neque priuilegia porriguntur ad alienam iniuriam, *l. impuberi, 41. ff. de administrat. tutor. l. debitor 3. in princ ff. de separationib. l. cum filiusfamilias, 28. ff. de militar testament.* Ac per consequens etiamsi Clericus ex suo priuilegio reddatur immunis à Iudice sæculari defuncti, manet subiectus foro Ecclesiastico eiusdem loci, vbi degebat defunctus, vt ibidem conueniatur de iuribus hæreditarijs, quominus clerali priuilegio lædantur creditores defuncti laici: atque eatenus assentimur sententiæ Alberici, Fulgosij, & aliorum, quos supra n. 304. præcedenti retulimus, & à quibus discessimus.

308 Non item obstat *d. l. 57. tit. 6. p. 1.* quæ intelligenda, & practicanda est iuxta limitationem prædictæ illationis statim subijciendam.

309 Conclusionem tamen prædicta illatione contentam, de qua supra n. 301. limitabis, vt procedat cum conueniatur Clericus hæres laici ante iudicium cæptum cum defuncto: tunc enim conueniendus est apud Iudicem Ecclesiasticum: secus est si iudicium cæptum fuit cum defuncto laico apud Iudicem sæcularem: nam tunc Clericus hæres laici adstringitur instãtia cæpta cum defuncto, quæ ad illum translata est per aditionem hæreditatis, & cogendum erit litem prosequi coram Iudice sæculari. Et erit hæc sublimitatio generalis ad limitationem traditam à nobis supra numer. 299. nam cum regulare sit instantia transferri in successorem vniuersalem, vt supra diximus, num. 296. cum sequenti, ex textu *in d. leg. si is qui Romæ, 34. ff. de iudicijs*; quoties priuilegiatus priuilegio etiam inserto in corpore iuris succedit non priuilegiato post litem cæptam cum defuncto tenebitur prosequi litem coram Iudice defuncti, vbi cæpta est eo priuilegio non obstante, vt de vidua, pupillo loquens, tradit Nauarrus *in praxi electionis, & variation. fori*, post hæc scripta visus, *quæst. 20. section. 2.* Prædictam limitationem in casu Clerici succedentis laico post litem cæptam cum defuncto coram Iudice sæculari, tradiderunt Angelus *in d. leg. hæres absens, in princip. num. 3.* Paulus *num. 4.* Imola *in l. si eum hominem, 34. num. 4. ff. de fideiussor.* Ias. *in authent. quas actiones, num. 39. C. de sacrosanct. eccles. & in l. cum quædam, 19. in princip. num. 8.* & ibi Paulus *num. 9. ff. de iurisdict. omn. iudic.* idem Paulus *in l. si constante, 25. §. final. num. 5. ff. solut. matrim.* vbi Romanus *numer. 13. in fin. & num. 14.* Alexand. *num. 4.* Ioan. Crotus *in repetit. l. nemo potest, nu. 84. ff. de legat. 1.* Felinus *in cap. quia, 11. num. 3. de iudicijs*, post Marianum quem suum Dominũ appellat, Aufrerius *de potestat. sæcular. in ecclesiastic. regul. 2. fallent. 9.* Couarru. *in practic. d. c. 8. nu. 2. & 3.* Burgos de Paz *in l. 3. Tauri, numer. 787. & 797. & seqq.* Gail. *practic. obseruat. lib. 1. obseruat. 37. num. 8. & 9.* qui dicit hanc sententiam veriorem, & in camera approbatam, Minsinger *centur. 3. obseruat. 45. numer. 2. & 3.* qui tamen requirit litem contestatam cum defuncto laico, Viuius *inter commun. opin. verb. Clericus. opinion. 108.* relatus nunc *tom. 1. commun. opinion. lib. 3. tit. 1. de iudicijs, num. 115.* qui ait in iudicando, & consulendo hanc sententiam intrepidè sequendam, vti veriorem, æquiorem, & communiorem, refertque iuxta eam decisionem Regiæ Audientiæ Aprutinæ, Barbosa *in l. si constante, 25. §. final. num. 27. & seqq. ff. solut. matrim. & in d. l. hæres absens, in princip. ex num. 137. ff. de iudicijs*, Spino *in specul. testam. gloss. 33. num. 75.* Scaccia *de iud. causar. ciuil. & crimin. lib. 1. cap. 11. num. 23.* Farinacius *in prax. criminal. quæst. 8. num. 46. vers. amplia, 17.* Ceuallus *in specul. practic. lib. 1. quæst. 36. nu. 9. & seqq. & lib. 4. q. 897. num. 625. & tract. de cognitione per viam violentiæ 2. p. q. 40. ex numer. 9.* Castillo *lib. 3. quotidian. controuers. cap. 25. nu. 49.* & rationem reddit *ex numer. 45.* Auendanus *de exequend. mandat. 1. part. cap. 1. num. 33.* Bouadilla *lib. 2. politicæ, cap. 18 num. 165.* Menchaca *de successionibus lib. 3. §. 22. num. 72. tom. 1.* Surdus *decis. 110. ex num. 1. & cons. 222. num. 9. cum seqq. lib. 2.* Follerius *in additione ad Marantam in praxi 4. par. distinct. 11. num. 79.* Paz *in praxi, 2. tom. prælud. 2. num. 41. in fin.* Azeuedus tametsi dubius *in l. 15. numer. 6. in fin. tit. 4. lib. 5. recopil.* Grattianus *disceptat. forens. cap. 26. num 31. & 33.* Gallesius *ad form. cameral. obligat. 2. part. q. 2. num. 5. & larg. 8. numer. 5.* & ad eum Zacharias, *verb. per Iudicem laicum ad vlteriora, ex num. 1.* Emanuel Rodericus *tom. 2. regular. q. 62. art. 21.* Castillo *decis. 2. nu. 2. & seq.* Galluppus *in prax. Sacr. Reg. Consil. Neapolit. par. 2. cap. 16. n. 20.* Carauita *ad ritum 234. num. 3.* Pereira *de manu regia, 2.*

par. cap. 30. ex num. 1. & num. 6. Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 1. effect. num. 282. cum seqq.* Quæ sententia in nostro Regno seruanda est, iuxta textum *in leg. 57. tit. 6. part. 1.* quam ita intelligendam sentit, Gregor. ibi, *gloss. 5.* quem sequitur Couarruuias, & Auendanus, & alij, quidquid nonnulli Hispani contradicant, vt superius aduertimus, nu. 303. Addendum tamen est ad effectum istũ translationis instantiæ captæ cum defuncto in Clericum hæredem satis esse, iuxta dicta superius, num. 297. si defunctus citatus fuerit, non etiam requiri, vt lis fuerit cum defuncto contestata, quidquid Minsingerus, vbi supra dixerit. Addes autem notabilem huius limitationis ampliationẽ de continuando iudicio apud sæcularem Iudicem cum Clerico fideicommissario per hæredem laicum, quàm habes apud Peregrinum *de fideicommiss. art. 48. ex num. 62.* quem sequitur Grassis *de effectib. cler. 1. effectum. 947. vers. limitatur vigesimooctauo*, & Christophorus de Paz *post hæc scripta visu, de tenuta c. 64. nu. 13.* aliam apud Franchis, *decis. 656. n. 1.* quàm tamen, & ipse reprobat ibi, & ego non credo veram, de quibus agam latius infra, ex num. 950.

310 Ratio autem huius limitationis est, quia iure sancitum est, instantiam inchoatam cum defuncto transire in hæredem, *d. l. si is qui Romæ 34. ff. de iudicijs. & in l. si eum, hominem, 34. ff. de fideiussor. & in cap. quia V. 11. de iudicijs* quibus locis notant Doctores, & Barbosa *in dicta l. si constante, 25. §. final. numer. 15. ff. solut. matrim.* alios recitu congerens: non repetitur autem decisum limitandam esse regulam in hærede laico, vt in eo tantum procedat, non in hærede Clerico. Ergo standum est regulæ in quocunque casu, & indistinctè accipienda est in quocunque herede cuiuscunque sit conditionis, *l. de pretio, ff. de publician. in rem act.* Neuizanis *in sylua nuptiali, lib. 6. num. 21. & 22.* Viuius *decision. 135. ex numer. 1.* Couarruuias *lib. 2. variarum, cap. 13. num. 4.* Gonzalez *in regulam 8. cancellar. gloss. 8. ex nu. 70.* & plerique alij, quos consulto omittimus. Præsertim cum eadem ratio vigeat in hærede Clerico, quæ viget in laico ad transferendam instantiam, & eadem incommoda sequantur, si Clericus non alligaretur instantiæ captæ, quam si laicus. Violaretur enim regula, l. *vbi cœptum, ff. de iudicijs*, & regula *l. nulli, Cod. eodem titulo*, cum causæ continentia diuidenda foret, si cœpta semel lite nouus Iudex esset adeundus, & nouum iudicium inchoandum, priuilegiumque clericale, contra manifestas iuris regulas, creditori laico, qui cum Clerico non contraxit, neque Clericum conuenerat, ac per consequens compelli non poterat tribunal Ecclesiasticum sequi, præiudicium generaret, ad eiusque iniuriam traheretur, quod fieri non debet, *capit. ex multiplici, de decimis, cap. si propter tua debita. 10. cap. quamuis, 8. de rescriptis in sexto*, & ibi Doctores Glossa prima *in c. pastoralis. 19. de priuilegijs, l. 2. §. si quis à Principe, ff. ne quid in loco publico, l. impuberi, 41. ff. de administrat. tut. leg. quamquam, C. de testament. milit.* & ibi Baldus *l. cum filias 28. ff. de milit. testament. l. debitor, in principio, ff. de separation.* Peregrinus *de iure fisci, lib. 1. tit. 3. ex nu. 21.* Riccius *collectan. 1010.* Molina *de primog. lib. 2. c. 1. nu. 13.* cum tamen obligationes, earum iura ex persona successoris immunitati non soleant, *l. 2. §. ex his, ff. de verb. oblig.*

311 Deinde quoniam hæres etiam Clericus succedit in vniuersa iura actiua, & passiua defuncti, & ligatur contractibus eius, & obligationes defuncti in eum transfunduntur per hæreditatis aditionem, *l. nihil est aliud, 24. ff. de verborum significat. leg. hæreditas, 62. ff. de regulis iuris, l. cum a matre, 14. C. de rei vindicat.* Ergo simili modo ligabitur, quasi contractibus defuncti, & obligationibus, quæ inde procedunt. Cum igitur in iudicio quasi contrahatur, *l. 3. §. idem scribit, ff. de pecul.* notat Bartolus *in l. 2. §. sed et si vnus, num. 2. ff. de prætor. stipul.* Paul de Castro *in dicta l. 3. §. si filiusfamiliar, numer. 3. de pecul.* quasi contractus iudicio à defuncto celebratur transferetur in Clericum hæredem, vt eodem ligetur, & teneatur iudicium cœptum prosequi; valet enim argumentum à contractibus ad iudicia, Euerardus *loco 39.* quemadmodum à contractibus ab quasi contractus, *l. si pupilli, 6. §. sed si quis ita, ff. de negotij gestis*, idem Euerardus *loco 37.* Plures rationes huius limitationis adducit Surdus *dicta decis. 110. & dict. consil. 222. ex numer. 10.* & Carolus de Grassis *de effectibus clericat. 1. effect. ex num. 283.* Qui tamen eam vtiliter limitat, *ex num. 291.* cum iudicium cœptum fuerit nullum, vel perimatur instantia, quia cessant tunc prædictæ rationes, & iudicium de nouo est inchoandum. Quam limitationem quoad id, quod si iudicij cœpti cum laico, & prosequuti cum Clerico instantia perimatur Clericus heres laici conueniendus sit coram Ecclesiastico ampliandam credunt multi etiam si per insufflationem spiritus vitæ apud Neapolitanos vsitatam instantia restauretur, & lis reuiuiscat. In ijs sunt Vincentius de Anna *sing. 129.* Marta *de iurisdict. par. 4. cas. 141.* Rouitus *in pragmat. Reg. in Rubric. de instantia causę non restituenda, num. 13. 14. & 15.* Pascalis *de patria potestate, par. 1. c. 8. nu. 218.* Galluppus *in praxi Sac. Reg. Cons. Neapol. par. 2. cap. 16. n. 38.* Trentacinquius *lib. 2. resol. 4. nu. 40. de iudicijs.*

312 Contraria tamen sententiam huic limitationi, quin imo Clericum hæredem laici etiam si succedat lite iam cœpta cum defuncto non teneri prosequi litem in foro seculari, sed trahendum esse ad IudicemEcclesiasticũ nouo iudicio, neque in eum transferri instantiam cœptam cum defuncto laico, cui successit, senserunt multi, & nun contemnendi Doctores. Ex quibus fuit Abb. Panormitan. *in d. cap. quia V. 11. num. 12. in fin.* Decius *num. 37.* Ant. Butr. *nu. 11.* Io. Imola sibi contrarius *num. 3.* & vterque dubitanter, *de iud.* Cui multum fauent Baldus, & Salicetus *in l. 1. in fin. C. si pendent. appellat. mors interuen.* sequitur Maranta *in prax. 5. par. nu. 13.* Didacus Perez *in l. 4. tit. 2. lib. 5. ordinament. gloss. 2. ad fin. pag. 143. vers. quid esset si Clericus.* vbi dicit hanc opinionem esse communiorem, veriorem, & tutiorem que iuxta iura vetera, & ius commune veriorem cẽset Burgos de Paz *in l. 3. Tauri n. 792.* licet iuxta iura Regni ab ea recedendum putet, recedatq; re vera, *num. 797.* eidem mordicus adhæret Marta *de iurisdictione 4. par. centur. 1. cas. 33. num. 5. cum seqq.* tenet Peregrin. *de fideicomm. art. 53. num. 20.* Seraphin. *decis. 957. nu. 8. & 9.* quæ eadem est apud Farinacium *inter criminales decis. 81. num. 5. 1. par.* Trentacinq. *variar. resol. lib. 2. resol. 4. nu. 17. de iudicijs*, Alexan. Ambrosin. *de immun. & libert. eccles. cap. 20. num. 45. & seq.* aliosq; refert pro eadem Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 18. nu. 167.* Carul. de Grassis *de effectib. cler. effect. 381. vers. suampliatur tertio*, tuetur Molfesius *ad consuetud. Neapol. par. 2. tit. de personis, qu. 8. & in additione ad eam, ex nu. 2. & cons. 16. nu. 19.* qui nimis ardenter, & audacter, sed nimis etiam sine fundamento adhibet in hac re censuram, vocans hanc sententiam vsu receptam in tòto Orbe, & ab ea in consulendo, & iudicando non recedendum; cum tamen semper recedatur in tribunalibus sæcularibus, & habeatur pro re indubitata, & incontrouertibili contrarium.

313 Probatur primò hac sententia, quoniam etiam in hoc casu viget ratio ea, quod Clericus non possit conueniri coram Iudice sæculari, *Auth. statuimus, C. de Episcop. & cler. cap. si diligenti de for. competent.* Ergo tametsi lis cœpta sit contra defunctum laicum, Clericus hæres non tenebitur eam prosequi, sed perimetur instantia, & lis denuò inchoabitur coram Ecclesiastico, quia quando forus mutatur ex mutatione personæ successoris, & qualitatis eius, successor non tenetur sequi forum defuncti, Glossa *in cap. is qui in ius, 46. de regulis iuris in sexto.*

314 Secundò probatur ex textu *in l. si constante, 25. §. fin. ff. sol. matrim.* vbi ex eo instantia cœpta cum delinquente non transit in fiscum, quia fiscus habet suos Iudices speciales, vt ibi docet Bartol. *num. 4. & in l. si eum hominem, 34. nu. 1. ff. de fideiussor.* Paulus *in l. tam ex contractibus, 57. num. 3. ff. de iudicijs*, Panormitan. *in cap. quia V. num. 12. de iud.* quibus alios etiam referens subscribit, Peregrinus *de iure fisci, lib. 5. tit. 1. nu. 65. & lib. 7. tit. 1. num. 11.* plures etiam allegat Barbosa *in d. l. si constante, §. final. num. 17. ff. solut. matrimon.* Ergo simili modo instantia cœpta num

tran-

transferetur in Clericum, aut Ecclesiam hæredem, cum suos quoque Iudices, videlicet Ecclesiasticos habeat.

315 Sed non est recedendum à prædicta limitatione, quam planum est pensatis Doctoribus eidem adhærentibus, censendam esse, vt est verior, ita magis communem, & approbatam, vt ex eorum relatione constat, falliquè qui censuerunt eam, à qua recessimus communiorem opinionem, quod adnotauit quoque Viuius ante relatus num. 309. inuehens aduersus Marantam tanquam ex semetipso, suoque capite loquentem, cum eam dixit esse magis communem. Neque obstant fundamenta proposita; nam ad primum respondendum est, inter casum, quo conueniendus est Clericus hæres laici ante litem motam cum defuncto, & quando conuenitur lite cum defuncto cæpta, esse magnum discrimen. Nam primo casu lis incipit postquam Clericus est effectus dominus hæreditatis per aditionem, ac per consequens tanquam circa factum initium sumens à sua persona, quæ priuilegiata est, quodque posterius est priuilegio Clericali, vtitur priuilegio suo. Sed in secundo casu lis antecedit tempus, quo Clericus efficitur dominus hæreditatis, & prior est quam Clerici priuilegium, ex quo consequens est, vt Clericus non possit quoad eam litem vti suo priuilegio, iuxta textum in l. fiscus 6. cum l. eum qui 33. ff. de iure fisci. & tradita à Peregrin. de iure fisci, lib. 6. tit. 7. num. 3. & Barbosa in l. si constante, 25. §. fin. num. 16 vers. & pro illis vrgenter facit, ff. solu. matrim. Ita respondit idem Barbosa in d. l. hæres absens, in princip. nu. 138. ff. de iudicijs, & considerat in d. §. fin. numer. 29. vers. neque dicas, quod nos inferius magis declarabimus, & confirmabimus, numer. 320. & 321.

316 Ad secundum argumentum ex textu in d. l. si constante, §. fin. respondetur, rationem decidendi conclusionis illius textus, quod instantia non transfertur in fiscum non esse eam, quod fiscus habeat proprios Iudices, quinimo ea non obstante instantia transibit in fiscum hæredem institutum, iuxta textum in l. 6. §. fin. ff. de offic. Procur. Cæsar. & in l. aufertur, 45. §. seruus Cæsaris, ff. de iur. fisc. quoniam fiscus hæres institutus vtitur iure priuati, l. si legatus, 30. §. fin. ff. ad tabell. l. ex imperfecto, 3. C. de testam. docet. Bald. in d. l. si constante § fin. num. 2. Angel. num. 3. Cuman. num. 7. Imol. num. 10. Paul. nu. 5. Barbos. nu. 18. idem Imol. in l. si eum hominem, 34. nu. 3. ff. de fideiuss. Dec. in c. quia, 11. num. 15. de iudic. Pereira de manu regia 2. p. c. 30. nu. 9. quidquid alij dicant, quos refert vbi supra Barbosa: sed rationem esse, quoniam cum fiscus succedit per publicationem, succedit bonis, non personę, ac per consequens non repræsentat personam, quo fit, vt in eum instantia non transeat, tametsi successoris vniuersalis vicem sustineat, atq; adeo argumentum nihil conuincit aduersus conclusionem quam defendimus. Quam doctrinam tradiderunt prædicti Doctores locis modo relatis, post Iacobum de Arena, quem refert Barbos. in d. § fin. n. 19. & Guillelm. Bened. in repet. cap. Raynutius, verb. & vxorem, decis. 5. num. 277. & 288. cum multis antecedentibus, & sequentibus, de testamentis.

317 Neq; aduersus hanc solutionem quidquam facit textus contra eam à nonnullis expensus in l. tam ex contractibus, 57. ff. de iud. vbi instantia iudicij cæpti cum filio familias mortuo, transit in patrem successorem peculij, qui non est hæres, neq; filium repræsentat, l. qui contra, 12. & ibi Paul. ff. de fideiuss. sed tantum successor bonorum, l. 2. ff. de castrens. pecul. Ex quo fieri videtur, vt transferatur in fiscum instantia, etiam si non sit hæres, aut repræsentet personam defuncti, cum quo iudicium cæptum est, ex eo solum, quod sit bonorum successor, nisi obstaret alia ratio supra adducta, quod habeat suos proprios speciales Iudices.

318 Non inquam obstat textus iste, quoniam respondetur filium familias dum litem contestatur adstringi quasi contractu, vt soluat id in quo fuerit condemnatus, & pater videtur pro eo intercedere, quatenus est in peculio, l. 3. §. idem scribit, ff. de peculio, quasi quidem esset fideiussor iudicij, vt docet Bartol. in l. filio, 57. numer. 8. ff. solut. matrimon. & Cumanus in d. l. si constante, §. final. num. 8. Ob eam ergo rationem instantia ad patrem transfertur, vt potè ad eum, cui nocet sententia, & aduersus quem potest executioni mandari in peculio sine nouis actis, aut processu. Regulare enim est, vt aduersus fideiussorem iudicij sententia sine nouo processu executioni mandetur, l. 1. ff. iudicatum solui, vbi Bartol. numer. 1. & 2. l. vltima. §. vltime, C. de vsur. rei iudic. Vicentius de Franchis decis. 400. num. 1. Peguera decis. 167. numer. 3. Carrocius decis. 136. num. 12. Sesse decis. 194. ex numer. 1. Surdus decis. 218. num. 12. & 13. Misingerius singul. obseruat. cent. 4. obseru. 99 ex nu. 1. Caballus resol. crim. cent. 3. casu 252. num. 7. Caballinus milleloq. 268 Cardin. Tuscus liter. F. conclus. 311. ex num. 10. Castillo quotid. controuers. lib. 4. cap. 14. ex numer. 26. cum plurimis omissis. Iure igitur instantia iudicij ad eum transit, & ei nocet, siquidem nocent acta, & sententia: nam generalis est regula, instantiam, & acta iudicij illis nocere, quibus sententia nocet, cap. inter dilectos, 6. versic. nec attestationes, de fide instrumen. l. sed etsi possessori, §. final. ff. de iureiurand. Afflictis decis. 295. num. 3. Molina de primogen. lib. 4. cap. 8. numer. 5. Peregrinus de fideicommiss. artic. 53. numer. 31. Barbosa in d. l. si constante, §. fin. num. 21. ff. solut. matrimon. qui multos referunt. Ex quibus intelliges in casu dict. l. tam ex contractibus, non ex eo in patrem transire instantiam, quod sit successor bonorum filij vt quidam Doctores existimauerunt, sequuti Bartolum in d. l. si constante, § fin. sed ex eo, quod cum propter quasi contractum litis contestationis, teneatur pro filio, quasi fideiussor iudicij, ei nocet instantia, & processus, actaq; iudicij, quemadmodum, & sententia, quæ aduersus eum potest mandari executioni, iuxta superius dicta, quæ locum non habent in fisco, qui succedit reo in bonis per publicationem, cuius tamen personam non repræsentat, quo fit, vt in eum instantia non transferatur.

319 Tertiò ex prædictis infertur, quid dicendum sit in casu inuerso, scilicet si laicus hæres Clerici conueniatur pro debitis defuncti: nam si lis cum Clerico cæpta fuisset apud Iudicem Ecclesiasticum, ibi prosequenda est à laico herede, ne continentia causæ diuidatur, l. nulli, Cod. de iudicijs. cap. 1. de caus. possess. & proprietat. & vt ibi iudicium finem accipiat, vbi initium sumpsit, l. vbi cæptum, 30. ff. de iudicijs, quia ob easdem rationes ex superius dictis, & quia repræsentat defunctum hæres, eandemque personam cum ipso censetur, instantia in eum transit à defuncto, atque apud eundem Iudicem tenetur litem prosequi, apud quem à defuncto cæpta est: comprobat Cochier de iurisdiction. part. 2. quæst. 18 tom. 1. Pereira de manu regia 2. part. cap. 30. numer. 13. Si verò lis cæpta non fuisset, laicus non poterit ex persona Clerici, quam vt hæres repræsentat, allegare declinatoriam fori, aut eius priuilegijs gaudere, quæ cum persona extincta fuerunt: nam mutatione personę mutatur priuilegium, vt probat textus in l. licitatio, 9. §. fiscus, ff. de publican. & vectigal. & in l. in omnibus causis id obseruatur, 68 ff. de regulis iuris, & in l. 1. C. de imponend. lucrati. description. libr. 10. & notarunt præter eos, quos retulimus supra hac eadem quęstione num. 302. in fine Baldus in rubr. num. 13. Cod. de vsur. & Bartol. quæst. 2. Pisanæ ciuitatis, num. 8. dicens, quod si non priuilegiatus priuilegiato succedat, priuilegio non vtetur, Decius in d. l. in omnibus causis, num. 18. Boerius decis. 180. num. 10. & decis. 213. numer. 19. Guido Papæ decis. 261. num. 1. & 2. Alexand. cons. 35. numer. 16. lib. 4. Rolandus cons. 61. num. 5. & sequent. volum. 4. Ponte cons. 18. num 10. & 11. Tiraquel. tract. de cessante causa, nu. 217. & de casu nostro in specie loquentes Iaso. in Auth. quas actiones, num. 41. C. de sacros. Eccles. vbi tangit Baldus num. 13. Fulgos. cons. 105. num. 1. in fin. Menoch. cons. 322. num. 18. et 19. lib. 4. Barbosa in d. l. hæres absens, in princ. nu. 216. et seqq. Carol. de Grassis de effectibus clericat, 1. effectu, num. 320. atque ideo laicus heres Clerici, non est conueniendus apud Ecclesiasticum Iudicem pro defuncti debitis, sed apud Iudicem sęcularem. Rectè igitur Bal. in d. Auth. quas actiones, nu. 13. (cuius doctrinam approbat, & sequitur Pont. d. cons. 18. num. 15. retulitq; Rodericus

cus Suarez *in l. post rem, ff. de re iudicat, in declarat. l. Regni ampliatione* 1. *n.* 4.) notauit, esse discrimen inter obligationem tam contractam per defunctum, & forum, quod illa, tanquam respiciens solum præteritum tempus, non variatur ex persona successoris, *l.* 2. §. *ex his, de verb. oblig.* at hic, cùm respiciat iudicium, sic totus pendeat à tempore futuro, variari potest ea persona successoris, quæ quoad attinet ad forum, & iudicium attendenda est, si iudicium in ea sumat initium, non in persona defuncti. Dum tamen addas, iuxta dicta superius, num. 299. tunc personam hæredis variare forum defuncti, cum est priuilegiata priuilegio in corpore iuris inserto, si tamen lix cum defuncto cœpta non est: secus si priuilegium hæredis non sit insertum in corpore iuris, sed hæredi proprium, nam ex eo non introducitur varietas quoad forum defuncti.

320 Tandem vt quoties casus occurrat, radicitus possit examinari, & definiri, reducenda est in memoriam traditio Doctorum *in d. Aut. quas actiones, C. de sacros. Eccl.* circa difficultatem, eo loco iactam ab interpretibus, an & quando priuilegiatus succedens non priuilegiato, vtatur priuilegio suo circa obligationes ab antecessore contractas, ex qua, velut ex prima radice, & fundamento, propositarum quæstionum resolutio ducit originem. Videndus est autem ibi Cynus *num.* 3. *cum seqq.* Albericus *num.* 3. Baldus *num.* 12. & 13. Salicet. *num.* 9. Ias. *numer.* 38. & Barbosa *in d. l. hæres absens, in princip. ex n.* 147. *ff. de iudic.* Et verior sententia, quæ ex eorum doctrina colligitur, ait distinguendos esse duos casus. Primus est, cùm agimus de obligatione contracta, & perfecta cum defuncto antecessore non priuilegiato, quæ in nullo pendet ex facto, vel non facto, seu omissione successoris priuilegiati. Et in hoc casu, quoad eam obligationem successor priuilegiatus nõ vtitur priuilegio suo, ne iure plenè, quæ sibi a contrahente præiudicium fiat, cum ex persona successoris conditio obligationis immutari non soleat, *d. l.* 2. §. *ex his, ff. de verbor. obligat. l. apud Iulianum,* 3. *in princ. ff. quib. ex caus. in posse. eatur. l. cum quidam,* 17. §. *fiscus ff. de vsur.* Surd. *cons.* 222. *n.* 14. *lib.* 3. Gratianus *discept. forens. tomo* 1. *cap.* 182. *num.* 32. *& sequentibus.* Secundus casus est, cum agimus de obligatione, quæ tametsi ab antecessore non priuilegiato contracta sit, pendet tamen effectus eius ex facto, vel omissione successoris priuilegiati. Et hoc casu, quoad hanc obligationem successor priuilegiatus, pro tempore antecedenti successionem suam, non vtitur suo priuilegio: pro tempore verò post suam successionem succedente: vtitur suo priuilegio *l. Æmilius largiamur,* 39. *in princip. ff. de minor. l. cum filiusfamilias,* 49. §. *in hac,* & ibi Glossa *verbo stetisse, ff. de verb. oblig. d. l. cum quidam,* 17. §. *si debitores, ff. de vsuris,* optimus textus *in l. fiscus,* 6. *in princip. ff. de iure fisci. Fiscus* (ait Vlpianus) *cum in priuati ius succedit, priuati iure pro anterioribus suæ successionis temporibus vtitur, cæterum postea quam successit, habebit priuilegium suum.* Confirmat id textus *in l. cum qui* 33. *ff. eod tit.* Et ex hac conclusione procedit *dec.* Afflict. 212.

321 Cuius tamen casus resolutionem rectè limitat Imola *in d. l. si cum hominem,* 24. *num.* 3. *ff. de fideiussor.* quem sequitur Romanus *in d. l. si constante,* 25. §. *si bona, num.* 13. *paulo post medium, ff. solut. matrimon.* Alexand. ibi *nu.* 4. *in fine,* & Peregrinus *de iure fisci. lib.* 7. *tit.* 1. *nu.* 11. vt priuilegiatus pro tẽpore, & successu futuro, post suam successionem vti, debeat etiam iure priuati, & non suo priuilegio, cum agitur de aliquo effectu, qui est conneaus cum ante gesto, & inseparabilis ab eo, quoniam iste casus æquiparatur primo à nobis commemorato. Hinc oritur, vt tàm fiscus, quàm Clericus hæres instantiam cœptam cum defuncto prosequi teneantur coram Iudice defuncti, eorum priuilegijs non obstantibus, & eis vis non possit quoad mutationem fori, & iudicij, vt diximus superius n. 209. & sequentibus. Quoniã acta iudicij subsequuta post eorum successionem separari non possunt ab ante gestis, & finis iudicij cum initio eius sit conneaus, quippè cum vbi cœptum est, ibi finem accipere debeat: neq; possit diuidi continentia causæ, vt dicebamus supra, n. 310. Quibus tamen addes, quæ eleganter hac in re adnotauit Gaspar Rodericus *de annuis redditibus lib.* 2. *qu.* 4. *ex num.* 42.

322 Amplia tertiò prædictam regulam, vt non solùm hæres cum hæreditatem adiuit, sortiatur idem forum, quod defunctus, sed etiam hæreditas ipsa iacens, & non adita: quare si hæreditas laici adita non est, etiam si hæres institutus sit Clericus, conuenienda est coram Iudice laico, apud quem defunctus debebat conueniri, & viceuersa si hæreditas iacens sit Clerici, tametsi laicum hæredem instituerit, conuenienda erit coram Ecclesiastico Iudice Clerici defuncti. Ratio est, quoniam hæreditas quandiu iacens est, repræsentat defunctum, non hæredem futurum, *l. non minus,* 31. *in fine, ff. de hæred. institut. l. hæreditas,* 34. *l. hæreditas,* 61. *ff. de acquir. rer. domin. in l. denique* 13. §. *quæsitum, ff. quod vi, aut clam l. quod seruus,* 36. *ff. de stipul. seruor. l. mortuo,* 23. *ff. de fideiussor.* §. *seruus etiam alienus, instit. de hæred. inst. Princ. inst. de stipul. seruor.* not. Bartol. *in rub. n.* 1. *ff. de acquir. hæred.* Angel. ibi *n.* 1. Ias. *n.* 4. & 5. Franchis *decis.* 101. *n.* 28. Peregr. *de fideicommiss. art.* 49. *n.* 3. Menoch. *consil.* 105. *nu.* 60. *lib.* 1. & insignis præceptor noster Gabriel Henriquez, iuris ciuilis notitia, & docendi gratia præclarus, *in eadem rubrica, numer.* 4. *& seqq.* & Glossa *in c. causa carpensis,* 13. *verb. solis Ecclesiarum, de verb. significat.* Si igitur hæreditas iacens defunctum repræsentat, & eius personæ vicem sustinet, quemadmodum bona Clerici, dum viuebat, exempta erant à sæculari iurisdictione, & subiecta dumtaxat cognitioni Iudicis Ecclesiastici, vt diximus quæstion 3. num. 153. & fusius dicemus quæstione sequenti numero 393. ita etiam hæreditas Clerici dum iacet, & Clericum repræsentat, & non hæredem laicum, *l. si mihi, & Titio,* 57. §. 1. *ff. de legat.* 2. vbi Bartol. subdita dumtaxat erit Iudici Ecclesiastico, tàm quò ad seipsam, quæ est persona quædam ficta vice defuncti, quàm quoad bona, quæ censentur esse sub ipsius personæ fictæ dominio *d. l. hæreditas,* 61. *ff. de acquir. rer. domin. d. l. denique,* §. *quæsitum, ff. quod vi, aut clam.* Et vniuersa ob eandem rationem, hæreditas laici iacens, etiam si hæres institutus Clericus sit, quia interim dum iacet, repræsentat defunctum laicum, non pertinebit ad iurisdictionem Ecclesiasticam, sed sæcularem. Hanc ampliationem tradit Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, num* 180. *& seqq. ff. de iudicijs,* & colligitur ex traditis à Gutierrez *libr.* 2. *practicar q.* 49. *num.* 3. significet Florez *lib* 2. *variar quæstion.* 21. *n.* 200. & aperte sentit Lassarte *de decima venditionis, c.* 19. *n.* 44. Maria *de iurisdictione,* 4 *part. cent.* 2. *casu.* 122. *nu.* 14. & 15. & ante eos omnes Belluga *in specul. Princip. rubric.* 17. §. *fin. n.* 14. & 15. quidquid contrarium probare conetur Fulgosius *cons.* 105.

323 Sed quæret quispiam, quis Iudex laicus, vel clericus sit adeundus, cum conuenitur hæreditas iacens, an inquam Iudex domicilij defuncti, an loci vbi est hæreditas, vel maior eius pars? Respondendum est; idem in hoc casu constituendum esse, quod si viueret defunctus: nam si actio realis in iudicium deducatur, adiri poterit Iudex loci, vbi res est sita. Si verò actio personalis competens contra defunctum, Mandellus *cons.* 208. *num.* 1. ex textus *in l. vnica, C. vbi de hæredit. agitur,* & ibi traditis à Doctoribus cum Glossa existimat, adeundum esse iudicem loci, vbi est maior pars hæreditatis, & hæreditatem iacentem non posse alibi conueniri, quam vbi sunt bona hæreditaria. Sed hoc nulla ratione probat, quare existimo verius esse hæreditatem iacentem, ibi posse conueniri, vbi defunctus poterat, & vbi hæres conueniendus esset, si adijsset, ex foris inquam ab hæreditate prouenientibus iuxta hactenus dicta: dum tamen intelligas, vbi multi sunt fori electionem foro actorum, vt diximus supra n. 152.

324 Ex qua ampliatione sic explicata, in primis infertur, cum hæreditas Clerici defuncti, antequam adeatur repræsentet Clericum, & sit persona ficta vice defuncti, censeri quoque debere bona eius, bona & patrimonium Cleri, & eisdem priuilegijs gaudere, quibus gaudebant viuo Clerico. Vnde si aliqua ex prædictis bonis distribuantur,

buantur, vel vendantor pæreditate iacente, id fiet apud Iudicem Eeclesiasticum, vt apertè sentire videntur Gutierrez, & Lassarte vbi supra, & tradit Barbosa *vbi supra numer.* 199. *&* 200. Item quemadmodum ea bona viuo Clerico erant exempra à gabellis, *cap. quamquam, 4. de censibus in 6. l. 6. tit. 18. lib 9. recopilat.* ita si dum eius hæreditas iacet, aliqua venderentur ad hæreditatem pertinentia, immunia esse deberent à solutione gabellæ. Ita sentit Florez *lib 2. variar. dicta q. 21. num.* 201. testaturq; sed id sempre vidisse vsu receptum: sequitur Barbosa *vbi supra, num.* 201. Molina *de iustitia, tract. 2. disput. 663. num.* 11.

325 Quòad hoc vltimum tamen contrariam sententiam, quinimo bona Clerici hæreditaria, dum eius hæreditas iacet, non gaudere immunitate gabellæ, qua viuo Clerico gauderent, sed ex eorum venditione exigendam esse, docuerunt Lastarte *de decima venditionis, cap. 19. num. 38. & 40.* Gutrierrez *libr. 7. practicarum de gabellis, quæstionem. 88. numer. 4. & seqq.* allegans pro eadem sententia Girondam *de gabellis, par 11. in princip. num. 8. & 9.* quem videre non licuit, quos sequitur Pereira post hæc scripta visus *de manu regia 1. part. capit. 16. num.* 28. probant isti suam sententiam, quoniam immunitas bonorum Clerici est priuilegium personale, quod extinguitur cum persona Clerici defuncti, *l. quia tale, 14. ff. solut. matrimon. cap. priuilegium 7. de regul iur. in 6.* & hæreditati communicari non potest. quemadmodum nec hæredi, vt de priuilegio fori considerauimus supra nu. 302. & 319. & 320. quamuis defunctum sine dubio (ait Lassarte) repræsentat à tempore mortis, *l. hæres quandoque, 54. ff. de acquir. hæred.* Igitur si bona Clerici, etiam eius hæreditate iacente veodantur, oneri gabellæ erunt obnoxia.

326 Nihilominus prior sententia eximens à gabella bona Clerici, dum eius hæreditas iacet, verior est, quam vltra citatos sequuntur Ricciua *in praxi fori Eccles. resol. 129. p. 3. & Nonarius de elect. fori, quæst 27. num. 5. sect. 2. in vlt. impress. Neap.* Neque obstat fundamentum contrariæ sententiæ, nam ius ciuile longe maiorem vim repræsentandi defunctum tribuit personæ illi fictæ hæreditaris iacentis, quam hæredi: ratione cuius hæreditati iacenti communicantur multa iura, etiam personalissima defuncti, quæ ad hæredem non trascunt, neque transire possunt: nam cum hæreditas iacet defunctus ipse viuere intelligitur, nō sic post hæreditatem aditam, quippè cum in omnibus hæreditas personæ defuncti vicem sustineat, in quibus non requiritur factum, nec opera, aut substantia personæ, vt probat textus *in l. hæreditas, 61. ff. de acqui rer. dom. l. 1. §. scæuola, ff. si quis testam. liber. esse iuss. fue.* notat. Bart. *in l. si is, qui pro emptorem, 15. numer. 20.* Ias. *n. 28. ff. de vsu capion.* Ideoq; licet ætas personalissima sit, ob quam causam ad hæredem non transit, *l. ea quæ, §. si quando*, & ibi notat Paulus *num. 9. C. de tempor. in integ. restit.* tamen hæreditas iacens repræsentat defunctum, etiam quoad ætatem, vt ibidem notauit Paulus, & Afflictis decis. 211. num. 2. Quo fit, vt si quid hæreditate maioris iacente contigerit etiam si pupillus hæres sit, cum maiore gestum intelligatur, non cum pupillo: quia hæreditas iacens defunctum maiorem repræsentat, non pupillum hæredem, *l. hæreditas, 34. ff. de acquir. rer. dominio*: quod probat elegans textus *in l. nam, & Seruius, 22. §. qui negotia, ff. de negotijs gest.* nam licet gestum pro pupillo, non obliget illum, nisi quatenus factus est locupletior, *l. si pupilli, 6. in principio, ff eod. tit.* gestum tamen pro hæreditate maioris iacente, cuius hæres pupillus futurus est, obligat pupillum insolidum, vt dicitur in d. §. qui negotia, tametsi hæres retro fingatur à tempore mortis defuncti dominus hæreditaria, *d. l. hæres, quandoque, 54. ff de acquir. hæred* nam hæc fictio non est in consideratione, quando vertitur præiudicium tertij, qui ius habebat quæsitum, antequam fictio locum habeat vt docet Bart. *in d. l. nam & Seruius, §. qui negotia, n. 1.* Cumanus *in d. l. hæres quandoque, ante nu. 1.* Paulus *n. 2. Decius in l. omnia fere, 153. numer. 2. ff. de reg. iur.* quod idem probat text. *l. in integrum. 23. ff. de minor.* vbi ea, quæ facta sunt a curatore bonorum iacente hæreditate secundum iuris formam, rata habentur sine auxilio restitutionis, quod minori futuro hæredi non competit, vt ea eo texto docuit Bart. *in l. si quis Institutatur, 23. § & ideo num. 1. ff. de hæredib. instit. Lex in integrum* (ait) *de qua glossa facit mentionem, loquitur in pupillo, qui non restituitur de eo, quod factum est ante aditam hæreditatem, cum interim tunc non fiebat contra pupillum, sed contra hæreditatem, quæ interim representat personam defuncti maioris*, quem sequitur Paulus *in d. §. & ideo, nu. 2. & 3.* & pro eadem doctrina faciunt, quæ cumulat Gratianus *discep foren tom. 1. c. 182. ex n. 32. & Afflictis decis. 211. & 212.* & Franchis *dec.* 647. Et vice versa, in specie *d. §. qui negotia*, argumento à contrario sensu, si defunctus esset pupillus, & hæres maior, & hæreditas iaceret, hæres non tenebitur pro gesto cum hæreditate, nisi quatenus iacens hæreditas locupletior esset facta, quia dum iacet pupillum defunctum, repræsentat, non hæredem maiorem. Ita sensit Alberic. *in d. §. qui negotia, num. 4. in fin.* Fulgos. *nu* 1. Paulus *num. 2. & in l. sine hæreditaria, 23. nu. 3. ff. eod. tit. de negotijs gest.* Cum igitur hæreditas personæ defuncti vicem sustineat, & fingatur esse idem defunctus, gaudere debit omnibus priuilegijs, & beneficijs defuncti, iuxta doctrinam Iasonis *in d l. si is qui pro emptore, 15. ex num. 291. & numer. 306. & 307.* quod quis ex fictione habetur pro tali, gaudet priuilegijs concessis tali, cum iura loquentia de casu vero extendantur ad casum fictum, in quo viget eadem ratio, *cap. ad audientiam, de cleric. non resident,* Imola *in l. 1. §. lex falcidia, num. 8.* Alexand. *num. 9. ff. ad l. facid.* Gregor. Lopez *in l. 4. tit. 24. part. 3. glos. 1.* Florez de Mena *lib. 2. variarum, d. qu. 21. nu. 502.*

327 Reliquum est igitor, etiam si priuilegia sint personalia, & extinguantur cum persona, quoniam dum hæreditas iacet persona defuncti, & si secundum veritatem sit extincta, tamen secundum fictionem iuris censeatur persistere, durare priuilegia personalia, & qualitates quantumuis personales defuncti apud hæreditatem iacentem. Quod & ij aduersus quos disputamus, negare non possunt, siquidem Gutierrez *lib. 2. practicarum dicta q. 49 n. 3.* planè significat hæreditati Clerici iacenti competere priuilegium fori, idque disertis verbis asserit Lastarte *de decima vendition. d. cap. 19. numer. 44.* tametsi priuilegium fori personale sit. Ergo eodem modo hæreditati communicari poterit priuilegium immunitatis, tametsi personale; non est enim in vno casu maior ratio, quam in alio, sed vna, & eadem est in vtroque quod hæreditas defunctum priuilegiatum repræsentat. Et tametsi prædicto loco Lassarte conetur inter duos illos casus disparitatem inducere, ipsoc non potest ab hac difficultate se expedire.

328 Argumentum verò à simili, quo prædicti Doctores vtuntur ab hæreditate ad hæredem, quoniam similiter heres repræsentat à morte testatoris ipsum defunctum, *d. l. hæres quandoque 54. ff. acquir. hæred.* & tamen illi immunitatis priuilegium non communicatur: ergo neque hæreditati iacenti: non est ad rem: nam postquam hæreditatem adiuit, non est in consideratione ficta illa personam, & ficta repræsentatio, sed magis attenditur veritas personæ hæredis, & eius qualitas: succedit enim regula, quod vbi veritas, & fictio concurrunt circa idem subiectum, & ad eundum finem, veritas præualet fictioni, Bart. *in l. 1. §. hoc autem nu. 3. ff. ad sylan.* atq; ea ratione post hæreditatem aditam, tàm priuilegium fori, quam immunitatis cessare debet, si hæres priuilegio non gaudet, quia iam bona illa non censentur bona defuncti, sed hæredis, vt diximus supra numer. 320. ex iuribus ibidem congestis, & notat Pereira *de manu regia 1. par. cap. 16. num. 20. &* quia sicut hæreditas non adita repræsentat defunctum, & non hæredem, adita repræsentat hæredem, & non defunctum, *l. 1. §. scæuola, ff. si quis testam. lib. esse iuss. fuer. l. hæreditas in multis, 61. ff. de acqu. rer. dom. l. capta, ff. de vsucap.* Io Lupus *in rubr de donat. inter, §. 39. numer. 12.* Guid. Pap. *q. 261. num. 2.* Roland. à Vall. *de inuentario 2. p. q. 17. nu. 10. in fine* Gutierez *lib. 2. practic. quæst. 49. nu. 2.*

329 Prædictis annexa est quæstio frequens, magis quam facilius,

facillis virum quemadmodum hæreditas iacens conuenienda est in foro defuncti, ita ea, quæ ad hæreditatem pertinent, siue adita siuè non adita, expediri debeant in foro defuncti, eo præsentim casu, quo defunctus fuit Clericus, etiam si instituere laicum hæredem: videlicet insinuatio, & publicatio testamenti, confectio inuentarij, designatio curatoris bonorum ijs casibus, quibus de iure locum habet, ac per consequens an sit adeundus Iudex Ecclesiasticus an secularis, vt ista fieri iubeat?

330 Et quod attinet ad insinuationē, & publicationem testamenti quidam existimant testamentum posse insinuari, & aperiri coram Iudice Ecclesiastico, etiam si testator sit laicus. Ita sentit Felinus *in c. si instrumenta. 16. n. 3. fid. instrum.* & dici communem sententiam.

331 Alij dicunt testamenti posse in insinuari, & publicari coram Iudice Ecclesiastico, si confectū sit à Clerico, vel compertum sit factum esse à laico distribuente bona sua in pia opera. Ita sentit Couarr. *in c. hæredes, 6. nu. 3. de testam* Gutierez *lib. 2. practic q. 48. num. 2. & 3.* Molina *de iustitia. tract. 2. disp. 250. §. Conarruuias*, & Azeued. *in l. 15. nu. 7. tit. 4. lib. 3. recop.* Menchaca *de successionu. tom. 3. lib. 2. §. 18 n. 14. & 15.*

332 Nihilominus verior videtur contra sententia, nempè testamenti publicationem, & insinuationem, siuè facti à Clerico, siue à laico, siue in causas pias, siuè in prophanas, siuè instituatur hæres Clericus, siuè laicus semper esse faciendam coram Iudice sæculari, & non coram Ecclesiastico; quoniam prohibitum est ne Ecclesiastici Iudices se immisceant in testamentorum insinuatione, vel publicatione, *l. repetita. 39. C. de Episcop. & cler. l. consulta diualia, 23. C. de testam.* & vtrobique notant Bald. & Salic. cum, igitur, vt rectè Iustianus ait *in d. l. consulta absurdum sit si promiscuis actibus rerum turbentur officia*, non debent Iudice Ecclesiastici, quod ad insinuationem, & publicationem testamentorum pertinet laicis, subtrahere. Eam quoque sententiam sequutus videtur Innocēt. *in d. cap. si instrumenta, vltimo, n. 1. in fin.* & ibidem Panormit. *nu. 9. de fid. instrum.* & Gloss. *in d. si hæredes, verb. de Episcopo, de testam.* idem Couarru. *in pract. cap. 8. n. 1.* tametsi loquatur de testamento laici instituentis Clericum hæredem. Sed eam sententiam generaliter loquens tuetur Guel. Benedict. *in rep. et. c. Raynutius, verb. & vxorem decis. 2. nu. 129. de testam.* Aufrerius *de potest. sæcul. in ecclesiast. regul. 2. fallent. 11.* Ancharan. *in ca. p. ea quæ, 26. nu. 21. in fin. vers. in contrarium videtur, de regul. iur. in 6.* Montaluus *in l. 13. tit. 5. lib. 3. fori, verb. ante el alcalde.* Io. Lupus *in l. 3. Tauri, nu. 22.* Burgus de Paz ibi, *num. 795.* Menchaca *de success. tom. 1. lib. 3. §. 26. nu. 59. & 60.* Spino *in specul. testam. gloss. 28. n. 43. & 44.* Paz *in praxi tom. 2. prælud. 2. n. 42.* vbi dicit se in eraai hoc obtinuisse in Clerico hærede instituto à laico, Barbosa *in d. l. heres absent, in princip. numer. 187. & seqq.* Emanu. Roderic. *tom. 2. regularium, q. 62. artic. 12.* Surdus *decis. 26. nu. 14.* Pereira *de manu regia, cap. 16. num. 18. 1. par.* Barrius *de successionibus, lib. 11. tit. 1. nu. 4.* Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 1. effect. num. 961. & 1034.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 18. nu. 168.* quemadmodum emancipatio filij, etiam si à Clerico fieret, apud Iudicem secularem esset facienda, non apud Ecclesiasticum, Ancharanus vbi supra, & Aufrerius *dicta regul. 2. fallent. 7.* Probat autem apud nos hanc sententiā, *l. 15. tit. 4. lib. 5. recopil.* & ibi notat Matienzus *gloss. 1.* quæ lex loquitur de Clerico hærede instituto à laico, ac per consequens videtur non esse dubitandum de hoc in nostro Regno.

333 Illud tamen verum est, & negari non debet, semel publicato testamento apud sæcularem Iudicem, si agatur de exequutione ipsius, causam esse mixti fori, & posse adiri pro ea tàm Ecclesiasticum, quàm sæcularem, esseque locum præuentioni. Probat textus *in l. hæreditas, 50. in §. ff. de petit. hæredit. cap. si hæredes, 6.* vbi notat Gloss. verb. *ab Episcopo* & Couarr. *nu. 1. & 2. cap. tua, 17. cap. Ioannes, 16. de testam.* idem Couarr. *in cap. relatum, el 1. nu. 22. eod. tit.* Paz *in praxi 2. tom. 2. prælud. n. 44.* Maranta *in praxi 4. par. dist. 11. num. 6.* Guttierez *lib. 2. practicar. d. q. 48. nu. 2. & 3. & lib. 3. practic. q. 29. num. 14.* Ceruantes *in l. 6. Tauri, ex nu. 116.* Belluga *in specul. Princip. rubr. 17. §. finaliter, vers. videamus, ex nu. 5.* Barbosa vbi supra *num. 191.* Tiraquellus *de priuileg. piæ causæ, priuil. 149. & 150.* Bouadilla *lib. 2. polic. cap. 17. nu. 101. & 105. & cap. 18. num. 120.* Ceuallos *de cognisione per viam violentiæ. 2. p. q. 84.* Franc. Hieronym. Leo. *decis. 20. ex num. 2.* vbi latè disputat, *& ex num. 18.* Pereira *de manu regia. 2. par. cap. 16. ex num. 2. & n. 13.* Crassus *de success. lib. 2. art. exequutores vltimar. voluntat. q. 1. num. 3. & 4.* Didacus Perez *in l. 2. tit. 7. libro 5. ordinament. pag. 206.* Marta *de iurisdiction. 4. p. cent. 1. cas. 88. nu. 13. & 14.* Molina *de iustitia tract. 2. disput. 250.* Cenedo *practicarum quæst. 14. nu. 2.* Surdus *de alimentis titul. 8. priuileg. 9. n. 2. & 4.* Probat apud nos *l. 7. titul. 10. par. 6.* vbi notat Gregorius *gloss. 1.*

334 Ex quamuis isti Doctoribus, Gloss. Couarru. Gregor. Didacus Perez, Paz, Ceruantes, Barbosa, Guttierrez, & Molina, loquantur in genere de exequutione vltimarum voluntatū, tam quòad pia, quam quòad prophana, significantes in vtroque casu exequutionem esse mixti fori; cæteri tamen loquuntur de exequutione dumtaxat testamenti quòad legata pia, quæ procuIdubio est mixti fori. Cæterum exequutio vltimarum voluntatum quòad ea, quę sunt merè prophana, non video cur pertineat ad Iudicem Ecclesiasticum, cum textus iuris canonici *in dicto c. tua cap. nos quidem. c. relatum el primo, de testament.* de solis legatis pijs loquantur textus autem *in dicto cap. Ioannes*, tametsi generaliter videatur loqui de legatis pijs, ac prophanis: agit tamen de hæreditate Clerici, quam subijci foro Ecclesiastico, diximus supra num. 321 cum sequentibus, item *d. l. hæreditas, ff. de petition. hæredit.* agit de legato ad monumentum construendum, quod pium esse planum est; & Concilium Tridentinum *sess. 22. decreto de reformationem, capit. 8.* de solis pijs legatis agit item *leg. nulli, 28. Codic. de Episc. & cleric. & leg. si quis ad declinandam, 49. Cod. eodem titul.* exequutionem legatorum Episcopis iniungente, de legatis pijs agunt.

335 Igitur contrariam sententiam, quinimo exequutionem testamentorum quoad ea, quæ merè prophana sunt, & pietatem non concernunt, non pertinere ad Episcopalem, aut Ecclesiasticam iurisdictionem, sed ad solos sæculares Iudices, si hæres si laicus, & tunc hæredem pro legatis prophanis soluendis esse conueniendum apud sæcularem Iudicem, non apud Ecclesiasticum, existimo veriorem. Quam tradit, & doctè probat Belluga *in specul. Princip. rubric. 17. §. final. ex nu. 11.* & ibi additio Camilli Borelli *litera I.* eadem docuit Baldus *in l. vltima, num. 65. in fin. Cod. de heredib. inst.* Alexand. *in l. qui liberis 8. §. hæc verba, numer. 8. ff. de vulg. & pupill. substit.* Azeuedus *in l. 10. numer. 49. tit. 1. lib. 4. recopillat.* Bouadilla *lib. 2. politic. d. c. 16. numer. 105.* & vt veram, & indubitatam videtur presupponere Guttierez *lib. 1. practicar. quæst. 44. per totam, & lib. 3. quæst. 29.* eandem sequitur Cenedo *practicarum canonicarum, q. 14. num. 3. & sequentib. & num. 8.* Ioannes Lupus *in repetit. cap. per. vestras, notab. 2. num. 19. & 29. de donat. inter*, Ceuallos *in tract. de cognitione per viam violentiæ, 2. part. q. 21. ex nu. 2.* Pereira *de manu regia 1. par. cap. 16. nu. 14. & 14.* Molina *de primogen. libr. 2. cap. 15. nu. 75. & 76.* dicens contrarium opinionem apud supremam huius regni tribunalia non admitti. Qua de causa existimo legatarium laicum, qui in nostro Regno conueniret hæredem laicum coram Ecclesiastico de legato merè prophano non esse excusandum à prima *l. 10. tit. 1. libr. 4 recopilat.* Dixi *si heres sit laicus*, quoniam si hæres esset Clericus, planè esset conueniendus apud Iudicem Ecclesiasticum, iuxta supra notata nu. 301. cum sequentibus ex regula generali, quod actor sequatur forum, rei, *l. actor. vltima, C. vbi rem actio, cap. cum sit generale. 8. de foro compet.*

336 Neque obstat *d. l. 7. tit. 10. par. 6.* quæ vniuersim, & nulla distinctione facta videtur Episcopis iniūgere testamentorum, exequutiones, cuius decisio ad pia, & non pia videtur extendi. Nam ego considero, quòd exequutio testamentum, & officium exequutorum, in se spectatum sit res continens nudum ministerium, non iurisdictionē, nam

nam testator; qui nullam potest iurisdictionem tribuere, exequutores testamentarios nominat, & facit: ius autem in casu negligentiæ eorum, aut omissionis testatoris circa eos nominandos, id officium Episcopis detulit subrogans eos in locum testamentariorum, tanquam legitimos, animaduertit Cenedo *in decretales, collectanea* 114. *num.* 1. *&* 8. Quare succedit vulgaris regula, vt subrogatum sapiat naturam eius, cui subrogatur, *l. si eum.* 10. *§. qui iniuriarum, ff. si quis cautionibus, l. postquam, §. vltimo, vers. vltimo, ff. vt legat. seu fideicomiss. nom. caue.* Hippolitus *singular.* 255. Anton. Gabr. *lib.* 6. *communium, tit. de regul. iur. conclus.* 2. Cardin. Tuscus *littera S. concl.* 757. Euerardus *in locis legalibus, loco* 122. *à vi subrogationis*, cum plurimis omissis. Igitur officium executorum legitimorum nihil habet ad iurisdictionem pertinens, sed ad solum, & nudum ministerium. Quæ fuit doctrina Ioannis de Imol. *in l. qui liberis*, 8. *§. hæc verba, num.* 5. *&* 6 & Alexand. ibi, *num.* 8. *ff. de vulg. & pupill. substit.* in quo nudo ministerio pietatem & spiritualitatem quandam agnouit, *d. l.* 7. *in fin. tit.* 10. *par.* 6. dum dicit, *E esto deuens ellos facer para cumplir la voluntad del testador, que es obra de piedad, e como cosa spiritual.* & textus *in §. si verò expressim in authent. de hæredib. & falcid.* lucrum habere ait piè agendo eum, qui testatoris voluntatem exequitur ex, quo id notauit vbi supra, Alexand. dicens, exequutorem testamentarium expectare meritum à Deo, si bene exequatur atque ex ea ratione considerari posse pietatem, etiam in exequutione legati non pij. Id etiam adnotauit Spino *in speculo testamentorum, gloss.* 28. *num.* 6. 25. 77. *&* 80. consonat Cenedo *collectan.* 114. *in decretales, num.* 8. *& practicarum canonicarum, quæst.* 14. *num.* 2. *in fine*, & ex hac eadem ratione docuit Tiraquell. *in leges connubial. gloss.* 5. *num.* 190. *&* 191. & Surdus *de alimentis, tit.* 8. *priuil.* 9. *nu.* 4. Itaque Episcopi poterunt quidem tanquam nudi ministri, & exequutores legitimi curare, vt defunctorum voluntates, etiam non piæ, exitum habeat. Poterunt item per suam iurisdictionem, & tanquam ordinarij Iudices exequutores testamentarios, aut datiuos compellere de exequendas testatorum voluntates, in quo pietatum versari, dixit partitæ lex: subsunt enim exequutores testamentorum, etiam exempti Episcoporum iurisdictioni, quodammodo quò ad rationem officij, quod pium est reddendam, vt rectè notat Spino *dicta gloss.* 28. *nu.* 20. ex textu optimo *in clement. vnica. de testament.* & Pereira *de manu reg.* 1. *p. c.* 16. *nu.* 10. *vers. quare sine dubio, & num.* 14. post hæc scripta visus. Poterunt item in locum exequutorum testamentariorum negligentium designare datiuos. Poterunt item de legatis pijs, & eorum exequutione cognoscere; non autem erunt Iudices competentes, vt compellant hæredes laicos soluere legata non pia; hæc enim res pertinet ad Iudices sæculares, vt prædictum est, dictæ sint de insinuatione, & publicatione testamentorum Ecclesiasticarum personarum.

337 Cæterum quod attinet ad inuentarium bonorum Clerici defuncti, communis sententia est, confectionem inuentarij bonorum Clerici defuncti instituentis hæredem laicum pertinere ad Iudicem sæcularem, non ad Ecclesiasticum. Hanc amplectitur Guido papæ *decis.* 161. quem sequuntur Aufrerius *de potestate sæculari in ecclesiasticos, regul.* 4. *fallent.* 1. *num.* 3. *in fin. versic. adde quod propter rationes*, Chasenæus *in consuetud. Burgund. rubric.* 6. *§.* 4. *verb. si par le pere, nu.* 19. *& rubr.* 7 *§.* 13. *verb. par b... d'inuentarie, num.* 16. Ioannes Lupus *in repetit. rubric. de donat. inter. §.* 39. *nu.* 12. Roland. à Valle *cons.* 61. *nu.* 9. *volum.* 4. Franciscus de Ponte *cons.* 18. *num* 13. Cabedo *decis.* 81. 1. *par.* idem Rolandus *tract. de inuentario*, 2. *par. quæstion.* 17. *nu.* 1. *alias in tractatibus varijs de inuentario quæst.* 31. *num.* 1. *& sequent.* Phanutius *de inuentario, in tractatibus varijs, quæst.* 240. *num.* 24. *&* 25. Azeuedus *in l.* 15. *numer.* 8. *&* 9. *tit.* 4. *lib.* 5. *recopilat.* Gutierrez *lib.* 2. *practicarum, quæst.* 49. *num.* 1. *&* 2. Bouadilla *libr.* 2. *politic. cap.* 18. *num.* 179. Mart. *de iurisdictione*, 4. *part. centur.* 2. *cas.* 122. *numer.* 16. Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, numer.* 173. *&* 179. Crassis *de effect. clericat.* 1. *effect. num.* 1010. Ceuallos *in tract. de cognitione per viam violentiæ*, 2. *par. quæst.* 78. *ex numer.* 7. inclinat Pereira *de manu regia* 1. *part. cap.* 16. *numer.* 19. *&* 20. Villadiego *in politica cap.* 5. *§.* 20. *numero* 106.

338 Fundamentum est, quoniam bona Clerici defuncti postquam per hæreditatis aditionem in hæredem laicum transierunt, non amplius censenda sunt bona Clerici, sed laici, amittuntque fori priuilegium, quod mutatione personæ mutatur, vt diximus superiùs num. 302. & 319. ac per consequens manent sub sæculari iurisdictione. Ergo eorum inuentarium fieri debet interuentu Iudicis sæcularis.

339 Sed cum hoc fundamentum ad eum solum casum pertineat, quo hæres laicus à Clerico institutus hæreditatem adiuit remanet adhuc in hoc articulo duplex difficultas. Prima quid dicendum sit cum adhuc iacet Clerici hæreditas, & eam nondum adiuit hæres laicus, & agitur de conficiendo eius inuentario? Secunda, quid item dicendum sit, de inuentario hæreditatis laici, vel clerici, qui Clericum, aut pium locum, vel opus hæredem instituit, postquam adita est ab hærede, an inquam in istis casibus pertineat inuentarij confectio ad Iudicem Ecclesiasticum, an ad secularem?

340 Et quod ad primam difficultatem attinet, quidam existimarunt inuentarium eo casu confici debere coram Iudice Ecclesiastico, non sæculari. Ita sentit Franciscus Mateus *decis.* 105. *& decis.* 1058. *num.* 3. 1. *part.* loquens de spolijs Clericorum. Vbi eam tribuit Guidon. Papæ *in dicta decis.* 261. minùs tamen verè, quoniam Guido non loquitur de hoc casu: eum tamen sequitur Masta *de iurisdictione*, 4. *part. centur.* 2. *casu* 122. *num.* 14. *&* 15. Pereira *de manu regia* 1. *part. d. cap.* 16. *nu.* 21. 28. *&* 29. Probatur hæc sententia ex eo, quia hæreditas Clerici iacens, sinè hæres, qui nondum adierit sit Clericus, siue laicus, repræsentat personam Clerici, & gaudet priuilegio fori; vt diximus supra ex numer. 322. Ergo apud Iudicem Ecclesiasticum fiet inuentarium bonorum eius, non apud secularem.

341 Contrariam nihilominus sententiam, imò confectionem inuentarij hæreditatis Clerici iacentis pertinere ad Iudicem sæcularem, non ad Ecclesiasticum, tenent Guilielmus Benedictus *in repetit. cap. Raynutius, verb. & vxorem, decis.* 2. *num.* 132. *de testament.* & eum referens Rebuffus *in constit. Reg. tom.* 1. *tract. de sententijs præiudicialibus, art.* 3. *gloss.* 3. *num.* 11. loquens per verba generalia, Gutierrez *lib.* 2. *practicar. quæst.* 39. *num.* 3. Ceuallos *d. cognition. per viam violentiæ, part.* 2. *quæst.* 78. *ex num.* 14. Barbosa *in d. l. hæres absens, in princip. num.* 192. *& seqq. ff. de iudicijs.* Redditque eam rationem huius sententiæ, quoniam conficere inuentarium nihil aliud est, quam declarare in specie bona, quæ per testamentum in confuso relinquuntur hæredi, atque ideò cum declaratio solum detegat id, quod latebat, *l. adeo*, 7. *§. cum quis, vers. vltimo, ff. de acquir. rer. domin. l. hærede, palam.* 21. *§. sed si quid post in fin. ff. de testament.* debet considerari tanquam quid inclusum, & contentum in testamento. Cum igitur inuentarium sit declaratorium testamenti, & quasi eius pars, sequetur ipsius testamenti naturam, & sicut testamentum debet perfici, & publicari per Iudicem sæcularem, vt diximus superiùs num. 332. ita etiam inuentarium eius interuentu confici debebit. Et confirmatur, quoniam inuentarium est quædam dependentia à testamento, cum illoque connexum, quippè cum ex eo constet, quot bona defunctus reliquerit, quibus satisfiat voluntati eius publicatæ. Quo fit, vt Iudex legitimus, & competens publicationis, sit etiam Iudex legitimus inuentarij, quasi causæ præparatæ, & præparantis, *l. ordinarij*, 13. *Cod. de rei vindicat.* notauimus supra quæstion. præcedenti, nu. 204. Ergo Iudex Ecclesiasticus non potest se ingerere circa inuentarium hæreditatis iacentis defuncti.

342 In his rationibus agnosco illud vitium, quod procedant solum in hæreditate, quæ ex testamento defertur, non in ea, quæ defertur ab intestato: nam eo casu nulla fit publicatio, aut insinuatio testamenti, quod non existit, neque ratione connexitatis, eum ea potest Iudex laicus fieri legitimus, & competens inuentarij hæreditatis

Clerici

Clerici iacentis. Quare censeo quidem rigoris iuris conformiorem primam prædictam sententiam Francisci Marci, nisi Hispaniæ consuetudo secundam sententiam introduxisset, quam etiam in Gallia seruari, auctores sunt Gulielmus, & Reboffus, relati numero præcedenti. Cuius fortasse ratio non est alia, (vt significat Guttierez *dicta q. 49. numer. 3.*) nisi quia in bonorum descriptione, & inuentario faciendo, agitur solum de fauore, & commodo hæreditatis, & bonorum, hæredisq; futuri, non de vllo præiudicio, damno, aut læsione: nam ea inuentarij confectione oritur, vbi bona custodiantur; eorum ratio reddi possit. Mirum igitur non est si hoc fiat in foro sæculari, cum apud eius fori Tabelliones in nostro Regno, melius, & securiùs, quam apud Notarios Ecclesiasticos scripturæ inuentarij deponantur, & fidelius custodiantur, quippè cum maior habeatur ratio scripturarum apud successores Tabellionum sæcularium, quam apud successores Notariorum Ecclesiasticorum, quorum officia ita sunt personali, vt successor non acquirat scripturas antecessoris, quemadmodum acquirunt Tabelione publici sæculares apud quos manent acta omnia antecessoris in eodem officio, quod transfertur ea antecedente ad succedentem per renunciationem, vt statuitur *d. leg. 24. titul. 25. lib. 4. recopilat.* atque ita in hoc patria consuetudo ad perpetuitatem, & commodiorem, securioremque custodia horum instromentorum, quæ iam necessaria sunt, videtur respexisse. Quorum seruandorum apud antiquos tanta fuit sollicitudo, vt atrium libertatis apud Romanos constitutum fuerit archium, quod nos Archiuum vocamus, pro tabulis publicis testamentorum, contractuumque, & aliarum conuentionum custodiendis, vt eruditè obseruat Iacobus Reuardus *lib. 1. coniectaneorum cap. 3.* & iure Cassiodorus *lib. 12. variarum epistol. 21.* dixerit Scribarum officium securitatem esse cunctorum, quoniam ius omnium eorum sollicitudine custoditur. Archiui quoque publici, quo instrumenta publica seruarentur & debitorum obligationes, meminit Iosephus de bello Iudaico *lib. 2. cap. 17.* Neque verò nouum est, vt multa in iure ciuili contra strictam rationem disputandi pro vtilitate communi sint recepta, *l. si ita vulneratus, 52. §. vltim. ff. ad l. Aquil.*

343 Multo autem vrgentiori ratione, quod dictum est de hæreditate Clerici iacente, dicendum erit de hæreditate laici iacente, cuius hæres ex testamento, vel ab intestato futurus est Clericus, vel pius locus; quia cum illa hæreditas repræsentet defunctum laicum, & interim dum iacet fori priuilegio gaudere non possit, iuxta dicta superius numer. 329. proculdubio confectio inuentarij bonorum eius ad sæcularem Iudicem pertinebit, vt animaduertit Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, numero 185.* quidquid dicant Marcus, & Phanucius ab eo relati.

344 Ex consuetudine ista credit Guttierez *dict. quæst. 49. numer. 4.* ortam esse in hoc Regno aliam, quam præ ai frequenti receptam videmus, vt quoties Episcopus vita functus est, Iudex sæcularis faciat describi bona Prælati defuncti, atque deponi apud sequestrum qui ea fideliter custodiat: atque vt id fiat, expediantur regia rescripta in supremo Castellæ consilio. Quod si collector spoliorum Cameræ Apostolicæ proferat excommunicationis sententiam aduersus Iudicem sæcularem, quò eum inhibeat: implorato regio auxilio violentiæ recurritur ad idē Consilium, vbi mouentur absolui excommunicati hac de causa, quod iustis de causis fieri existimat, vt creditoribus defuncti facilius satisfiat, & breuius iustitia ministretur; eiusdem consuetudinis meminit Lassarte *de decima venditione, cap. 19. num. 48.* & Bouadilla *lib. 1. politic. c. 18. n. 180.* eandem reddens rationem, & Villadiego *in sua politica, cap. 5. §. 20. num. 107.* & Ceuallos *de cognitione per via violentiæ, 2. par. quæst. 78. nu. 13.* item Cabedo *decis. 84. 1. par.* quam antiquissimam esse Hispaniæ consuetudinem, testatur, *l. 18. tit. 5. par. 1.* vbi notat Gregorius *gloss. 3.* Et *in l. 11. tit. 15. eadem par. 1. gloss. 4.* autumat hanc consuetudinem ortam esse ex iure patronatus, quem Reges Hispaniæ exercent in suis Ecclesijs, quemadmodum Regibus Franciæ, & Angliæ Regibus est erant catholici, & alij Principibus, ex eodem iure, & consuetudine approbata à sede Apostolica idem ius prouenit, vt testatur Ioannes Andreas *in cap. cum vos, 4. num. 15. de offic. ordin.* Hostiensis, & Imola ibidem relati ab eodem Gregorio, & Boerius *decis. 32. per totam, maximè nu. 8. & 9.* Ex qua consuetudine verisimilius est duxisse originem alteram illam, de qua egimus, de inuentario bonorum Clerici defuncti apud sæcularem Iudicem faciendo, cum caput membra sequantur, & idem ius in membris futurum sit, quod in capite, *cap. in Synodo, dist. 63.* & ibi Glossa *verb. ac per hoc, capit. cum non liceat. 12. in principio, de præscription.* Cardin. Tuscus *liter. C. conclus. 78.* quam e contra ex illa ortam istam alteram, vt sentiebat Guttierez.

345 Quòad secundam autem difficultatem, quando hæres Clerici, vel laici, est Clericus, vel locus pius, & hæreditas est adita; prima sententia ait, inuentarium esse conficiendum interuentu Iudicis Ecclesiastici, non sæcularis. Ita sentit Phanutius *in tractatibus varijs, de inuentario quæstion. 240. num. 25.* qui tamen falsò pro eadem sententia allegat Cassanæum, quam tamen sequitur Guttierez *lib. 2. practicar. dicta quæst. 49. numer. 5.* & Marta *de iurisdictione 4. part. cent. 2. cas. 22. numer. 14. & 15.* Ceuallos *de cognitione per via violentiæ dicta quæst. 78. numer. 14. 15.* Pereira *de manu regia. 1. part. capit. 16. numer. 24. & 25.* tametsi loquantur solum de casu, quo testator, & hæres sunt Clerici, omittentes casum testatoris laici, & hæredis Clerici. Verum eadem ratio videtur vigere in vtroque casu, videlicèt, quòd hæres gaudeat priuilegio fori.

346 Contrariam tamen sententiam, imo in istis omnibus casibus inuentarium interuentu sæcularis Iudicis confici debere, tenent Guielmus Benedictus *in repet. cap. Raynutius, verbo, & vxorem decis. 2. nu. 132.* Reboffus *tomo 2. in constitut. Reg. tr. act. de sentent. præiudicialib. art. 3. glossa 3. num. 11.* qui loquuntur de inuentario indistinctè, & generaliter, Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 1. effect. nu. 1010.* Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, num. 179.* Mattheus, & Ferrarius *in additionibus ad Guidon. Papæ decis. 261.* Villadiego *in politica, cap. 5. §. 20. numer. 106.* quam seruari, & in praxi receptam iuxta consuetudinem suarum Prouinciarum testantur. Pro qua sententia faciunt, quæ in præcedenti difficultate pro secunda sententia adducta sunt: locum enim habent in isto casu, quemadmodum in illo Confirmatur, quoniam non obstante priuilegio fori, quo Clericus gaudet, statutum est in nostro Regno, vt Clericus hæres laici testamenti publicationem faciat coram Iudice sæculari *l. 15. tit. 4. lib. 5. recopilat.* Ergo simili modo coram eodem debet facere inuentarium, cum inuentarium, sit appendix testamenti. Ex quo rursus colligitur Clericum hæredem Clerici eodem modo debere interuentu Iudicis laici inuentarium conficere: non est enim maior vis priuilegij bonorum Clerici defuncti, quam personæ hæredis Clerici, qui hæreditatem adiuit, imò maior personæ viuentis, quàm bonorum defuncti: cum hoc ex veritate pendeat, illud ex iuris fictione. At non obstante priuilegio Clerici hæredis qui adiuit, cum Clericus laico successit, testamenti publicatio, & inuentarij confectio, quod consequens est, pertinet ad Iudicem laicum, *ex d. l. 15.* Ergo similiter cum Clericus successit Cler. cum non possit reddi ratio disparitatis.

349 Neque obstant, quæ Gutierrez pro sua sententia adducit *dicta quæst. 49. numer. 6. & seqq.* Arguit enim ab exemplis dubioribus, & quæ non modicam patiuntur difficultatem: imò vero satis est verisimile, vera non esse, vt doctè adnotauit Molina *de iustitia, tract. 2. disput. 133. §. dubitant Doctores, circa finem, vers. multum tamen dubito.* quare rectè cadit illud Horatij *lib. 2. satyr. 3. versu 325.*

Nihil agit exemplum litem, quod lite resoluit.

Esto autem vera essent ab illis ad inuentarij confectionem argumentum sumi non potest, tum ob ante dicta, tum ob consuetudinem, quæ hac in re multum valet. Tametsi

metsi fortassis res hæc censenda sit mixti fori vbi prædicta contraria consuetudo non vigeret, quod vno verbo videtur significasse. Sarmiento *de redditibus Ecclesiasticis, 4. part. cap. 1. n. 8.*

348 Regulam tamen prædictam, & conclusionem principalem limitabis primo, vt procedat, & habeat locum in hærede, & successore vniuersali: secus erit in successore particulari; in quem non transit forus principalis sui antecessoris. Probat hanc limitationem per argumentum à contrario sensu textus *in d. l. hæres absens in principio, ff. de iudicijs*, notat Paulus *in l. 1. nu. 3.* & probat textus ibi, *ff. si ex noxal. caus. agat.* & Barbosa *in d. l. si constante 25. §. fin. n. 30. ff. solut. matrimon.* qui refert Curtium Iuniorem *in d. l. hæres absens, in principio, n. 3.* Quę tamen limitatio primo sublimitanda est in successore particulari ex necessitate in iudicio, & actione reali vt probat textus *in l. in iudicio, 48.* vbi notat Glossa, *verb. parte ad iudicatur. ff. famil. erciscun.* & ex illo notat Bart. *in l. Lucius, 78. §. rogatur, ff. ad tabell. et in l. si eum hominem, 34. n. 4. ff. de fideiussor.* Marian. Socin. Iunior. *cons. 34. n. 13. li. 3.* Peregrinus *de fideicommissis art. 53. num. 24.* & pro maiori explicatione adde eundem ibidem *num. 25.* Puteus *decis. 177. li. 2.* Mohedanus *decision. 1. de iud. alias decision. 41.*

349 Sed an ista limitatio sit sublimitanda eo casu quo singularis successor ex titulo inualido, & nullo, acquirit possessionem rei, vt tunc, etiam si sit exemptus, censeatur nihilominus subijci eidẽ foro cui subijciebatur antecessor, difficultatem habet. Declarabimus autem eam aptatis terminis generalibus ad casum in specie expressum. Ponamus laicum transtulisse in Clericum ex aliquo particulari titulo legatis, donationis, aut venditionis hippotechas speciales censuales, cum tamen in contractu census esset adiecta consueta clausula, qua contineretur pactum de non alienando conforme celebrare textui *in l. si creditor, 7. §. vltimo, ff. de distract. pignor.* quo casu alienationem nullam esse, saltem in creditoris præiudicium, communis est omnium sententia: tunc si creditori decursas pensiones soluere renuat, aut differat Clericus hippothecarũ possessor, dubium est, quẽ Iudicem adire debeat creditor pro exactione sui debiti, an sæcularem, cui antecessor subditus erat, & coram quo erat conueniendus, an Ecclesiasticum cui Clericus successor est subiectus.

350 Prima sẽtentia est, adeundum esse Iudicem secularem quemadmodum adeundus esset, si hippothecæ possiderentur a laico antecessore. Ita sentit Parladorius *l. 2. rer. quotid. c. fin. 2. p. §. 1. nu. 11. & 12.* Olanus *in sua concordia, liter. C. n. 30. & 31.* Ceuallus *in specul. practic. lib 1. q. 30. ex n. 14. & in tract. de cognitione per viam violentiæ, 2. par. q. 16. n. 35. & q. 40. ex num. 14.* pro quibus faciunt tradita à Gutierrez *lib. 2. practicar. q. 132. num. 9.* allegant isti pro se Gulielmum de Cuneo, Afferium, Gulielmum Benedictum, & alios. Fundamentum huius sententiæ, est, quoniam, isto casu hippotheca censui supposita virtute pacti de non alienando, non potest alienari in Clericum, neque in eius dominium transire, iurisque censura manet sub laici alienatoris dominio; ac per consequens non est exempta à sæculari iurisdictione, poteritq; Iudex secularis expedire mandatum de exequendo, & eam capere iure pignoris iudicialis, iuberetq; distrahi, aut possideri, vt creditori satisfiat.

351 Contraria nihilominus sententia, quinimo re censui supposita ad Clericum deueniente ex titulo, etiam inualido, & inepto ad transferendum dominium, non esse petendam exequutionem pro redditibus decursis aduersus hippothecas, & Clericus earum possessorem, apud Iudicem laicum, sed apud Ecclesiasticum, cui subest Clericus debitor decursarum pensionum, verior est, & iuri conformior, tùm item magis communis, & vsitata, approbatque a tribunalibus superioribus. Eam tradunt Gaspar. Rodericus *de annuis redditibus, lib. 2. quæst. 9. nu. 59.* qui ait, ita iudicasse pluries Senatum Pintianum, & se obtinuisse in quadam causa Mettnensi, Felicianus *de censibus, tomo 2. lib. 2. capit. 3. num. 16.* Gratianus *disceptation. forens. tomo 1. cap. 16. num. 21. & sequentibus, & cap. 141. num. 9.* Zachias *ad Gallesium de obligatione camerali, Thomæ Carleualij de Iudicijs, q. 8. nu. 4. 5. & 6.* Marta *de iurisd. p. cent. 2. cas. 152. ex n. 2.* & ante omnes vno verbo Ancharanus *in c. ea quæ 26. n. 21. infra.* vbi est etiam finis *qu. 17. de reg. iur. in 6.* Fundamentum est, quoniam tametsi per alienationem hippothecæ contra pactum, quæ nulla est dominium non transfertur in Clericum, tamen in eum transfertur possessio, *l. 1. §. si vir vxori, ff. de acquir. poss* & diffusè probat Anton. Gomez *in l. 45. Tauri, num. 23. cum seqq.* quia possessione non potest Clericus priuari à Iudice sæculari sine citatione, vt probat optimus textus *in cap. licet Episcopus, 28. de præbend. & dignitatib. in 6. & in l. cum fundum, 18. ff. de vi, & vi arm. & in l. meminerint 6. C. vnde vi*, notat Menoch. *de recuper. poss. remed. 1. num. 101. & remed. 8. per tot. maxime num. 67.* Peregrinus *de iur. fisc. lib. 1. tit. 3. nu. 60. & lib. 6. tit. 4. num. 13. de fideicommiss. art. 48 nu. 18.* Castillo *quotid. controuer. lib. 3. cap. 24. num. 66. & seqq.* & idem Ceuallos *de cognition. per viam violentiæ d. q. 16. num. 14. & 15.* præterquam quod possessor hippothecarum citari debet, iuxta iura regia processu exequutiuo ad sententiam addictionis, vt statuit *l. 19. tit. 21. lib. 4. recopil.* & notat Parlador. prioris sententiæ sectator, *libr. 2. rerum quotidian. c. fin. 4. par. §. 5. numer. 19.* quippè cum de ipsius præiudicio tractetur, & subsit regulæ, *l. de vnoquoque, 47. ff. de re iud.* Iudex autem sæcularis non potest citare, vocareq; ad suum tribunal Clericum à sua iurisdictione immunem, Card. Tusc. *liter. C. concl. 239.* quem si de facto citauerit, & ille petierit, vt ad suum Iudicem Ecclesiasticum remittatur, remitti debet, Grammaticus *decis. 61. num. 1. 2. & 3.* idem Tuscus *lit. C concl. 345. n 24.*

352 Neque obstant adducta pro prima sententia: nam in primis Doctores antiqui pro ea allegati loquuntur, præsupposita opinione illa, quod Clericus actione reali conueniri possit apud Iudicem sæcularem, quam in Gallia seruari testantur multi quam tamen esse iuri dissonam, & in Hispania insuetam, diximus superiùs quæst. 3. num. 154. cum alijs, quos ibi retulimus. Item argumentum Parladorij nullius momenti est: nam tametsi ex alienatione nulla in Clericum non transierit rei censui suppositæ dominium, acquisita est saltem illi possessio: ratione cuius Clerici interest ad iudicium vocari, citarique ad sententiam addictionis ferendam in processu exequutiuo: non potest autem vocari ad iudicium a Iudice laico, qui est incompetens, & alienus Iudex, vt præsupponit textus *in l. si quis ex aliena, 5. ff. de iudicijs*, & notant Doctores *in l. vltima. ff. de iurisdiction. omn. iud.* Marian. Socinus *in rubrica de dilationibus, art. 4 num. 1. art. 17. n. 1.* Marta *de iurisdiction. 4. par. cent. 2. cas 102. n. 3. & 4.* Tuscus *liter. C. dicta concl. 239.* cum citare sit actus iurisdictionis, quæ in non subditum non potest exerceri. Si verò ad iudicium accedat proponens exceptionem fori declinatoriam, ad suum Iudicem est remittendus, vt rectè Grammaticus, Tuscus, & Gaspar. Rodericus supra relati adnotarunt.

353 Limita secundò propositam regulam, & cõclusionem generalem, vt procedat, & locum habeat cum hæres conuenitur ex contractibus vel quasi contractibus defuncti, pro quibus ipse poterat conueniri, si viueret: secus erit, si in iudicium deducantur actiones initium sumentes à persona hæredis, quæ oriuntur ex quasi contractu celebrato in additione hæreditatis, iuxta textus *in l. apud Iulianum, 3 §. vltimo, in fine, ff. quibus ex caus. in possess. eantur, & in §. hæres, instit. de obligat. quæ ex quasi contractu*, vt si petantur legata, vel fideicommissa à defuncto relicta: nam non debet hæres conueniri pro illis, attento foro defuncti, cum actio à defuncto non fuerit transfusa, sed in loco, vbi fuerit maior pars hęreditatis, apud Iudicẽ competentem, videlicèt hęres laicus apud Iudicem laicum, Ecclesiasticus verò apud Ecclesiasticum. Hanc limitationem probat textus *in l. si fideicommissum, 50. de iudiciis, & in l. vnica, C. vbi fideicommiss. peti oport.* cum quibus conuenit *l. 1. tit. 6 part. 6.* vbi notat Gregorius *gloss. 4. & l. 48. tit. 9. eadem par. 6.* & præter Bart. Bald. & cæteros *in d. l. si fideicommissum, & in d. l. vnica*, meminit Molina *de primogen lib. 3. cap. 13. n. 73.* & Peregrinus *de fideicommiss. art. 53. n. 1. & 2.*

354 Amplia limitationem, vt si legatarius velit hæredem

conueniri, non vt legatũ soluat, sed vt pro legato caueat, possit id facere apud Iudicem loci, vbi est hæreditas, vel maior pars eius, & non sit necesse heredem remitti ad Iudicem sui domicilij. Probat textus *in l. postquam, 5. §. cum quærebatur, versic. quare si hæres, ff. vt legat. seu fideicommiss. nom. caue.*

355 Quæ nam verò sit ratio huius limitationis, & ampliationis eius, non conuenit inter Doctores, qui varias assignant, quas tamen improbat Barbosa *in d. l. hæres absens, in princip. ex num. 37.* redditq; aliam *n. 39. cum seqq.* quam & nos probandam duximus. Est igitur ratio, quoniam tametsi hęres adeundo hęreditatem videatur in loco, quo eam adiuit, quasi contrahere cum legatarius, *vt in §. hæres, instit. de oblig. quæ ex quasi contract.* tacitè tamen videtur solutionem destinare in locum, vbi fuerit maior pars hæreditatis: nam cum ius præcipiat legata peti, & solui in prædicto loco, *vt in d. leg. vnic. Cod. vbi fideicommiss. peti oport.* videtur hæres obligare se, vt ibi soluat, quasi conformans se dispositioni iuris, iuxta *l. si duo, 38. ff. de acq. hæred. l. hæredes mei, 57. §. cum ita,* vbi notat Ripa *n. 75. ff. ad trebel.* imò, & testator, qui in dubio præsumitur in minimò velle grauare hæredem, *l. Titia cum testamento, 35. §. qui inuita, ff. de legat. 2.* Parisius *de resignat. beneficior. lib. 6. q. 2. n. 44.* Molin. *de primog. lib. 1. c. 4. n. 8. & 9. lib. 2. c. 14. num. 46. vers. ex aduerso,* Menoch *de præsumption. b. libr. 4. præsumpt. 106. ex num. 17* Peregrinus *de fideicommiss. art. 1. n. 33.* Quesada *diuersar. quæst. c. 22. n. 2. & 3.* tacitè videtur in eum locum contulisse solutionem, vbi commodius ab hærede fieri potest ex bonis hæreditarijs, *l. sed etsi suscepit, 52. §. sed etsi proponat, ff. de iudicijs,* ex quo textu id docuit Bart. *in d. l. si fideicommissum, 50. n. 1. ff. eod. tit.* Succedit igitur doctrina, conclusio a nobis tradita supra, quæstione præcedenti ex nu. 248. & num. 259. quòd vbi contrahitur in vno loco, & in alium confertur solutio, non censetur contractum in loco, in quo contractus celebratur, ad effectum, vt contrahentes ibi sortiantur forum, sed in loco, in quem solutio destinata est, *l. contraxisse, 21. ff. act. & obligat. l. 3. ff. de bonis author. iudic. possid.* Quæ conclusio etiam in quasi contractibus locum habet, vt docuit Paulus Castrensis *in l. non alias, 24. num. 2. ff. de iudicijs,* & ex Lancellotto, Decio, notauit Barbosa vbi supra *num. 40. in fine.* Quibus adde, cum accessorium sequatur naturam principalis *l. cum principalis, 178. ff. de reg. iur. cap. accessorium, de reg. iur. in 6.* eundem locum esse idoneum pro petenda cautione, qui idoneus est pro petendo legato, quod est principale, cum cautio accessoria sit principali causa, *l. in omnibus, 43. ff. de solutionib.* Ex qua ratione comprobatur prædicta limitatione ampliationis ampliatio.

356 Vnde fit, vt exceptio, quæ oritur ex *d. l. si fideicommissum,* in fauorem hæredis conuenti in loco, vbi hæreditas est adita, pro legatis, vel fideicommissis, sit exceptio incompetentiæ, seu declinatoria, quasi Iudex illius loci, nullam iurisdictionem habeat in aduentem, vt videtur sensisse Glossa *in l. sed etsi suscepit, 52. in princ. in verb. non potest, ff. de iudicijs,* quæ non solum executioni legati opponi potest, vt sensit Paul. Castrens. *in d. l. si fideicommissum 50. in princ. n. 2. & in §. fin. n. 2.* sed etiam petitioni, & ab ea legatarium excludet, debebitq; remitti ad Iudicem loci, vbi est maior pars hæreditatis, quod videtur esse contra sententiam Pauli. Quæ tamen eo solo casu admittetur, quo hæres conuenitur quidem in loco, in quo est maior pars hæreditatis, atq; adeò apud Iudicem competentem: res autem in specie legata, quæ petitur est in alio loco, tunc enim exceptio non opponetur petitioni legati, quod congruo loco petitur, sed eius executioni, quia legatum præstari, ac solui debet in eo loco, in quo erat tempore mortis testatoris, *l. quod legatur, 38. ff. de iudicijs, l. cum res, 49. ff. de legat. 1.* quod adnotauit quoque Barbosa vbi supra *ex numer. 41.* & nos dicemus numer. 358. sequenti.

357 Sublimita primò prædictam secundam limitationem principalem, vt hæres pro legatis sit conueniendus in loco, vbi fuerit maior pars hæreditatis; si tamen ibi inueniatur, alioqui si fuerit absens, conueniri non poterit. Obseruat Salicetus *in d. l. vnica, n. 4. C. vbi fideicommiss. peti oport.* Peregrinus *de fideicomm. artic. 53. n. 7. iuncto num. 1.* Quod Salycetus ex eo probat, quoniam hæres ibi conuenitur ratione quasi contractus, & solutionis tacitè destinatæ, vt diximus superius num. 355. Sed in loco veri contractus, & solutionis expresse destinatæ, conueniri, non potest contrahens, nisi ibidem inueniatur, vt diximus quæstione præcedenti num. 262. Ergo neque hæres in loco, vbi fuerit maior pars hæreditatis: nam ex contractu ad quasi contractum, argumentum legitimè in iure deducitur, & è contra, vt notat Euerardus *in locis legalibus loco 37. & 38.*

358 Sublimita secundò prædictam secundam limitationem, si legata sit res in specie, quæ sit alibi, quam vbi est maior pars hæreditatis: nam pro eâ poterit hæres conueniri in loco, in quo sit res legata: dum tamen hæres ibidem inueniatur, etiam si sit in diuerso loco maior pars hæreditatis. Hanc sublimitationem probat textus *in l. sed etsi suscepit. 52. §. si ea res, ff. de iudicijs, & in leg. 48. tit. 9. p. 63.* Azo *in summa, C. vbi fideicommissum pet. oport. n. 1.* Salycetus *in l. vnica, num. 2. & 3. Cod. eod. titul.* Paulus Castr. *in d. l. quod legatur, num 2. ff. de iudicijs.* Rationem reddit Salycetus, prim. nō. quoniam testator tacitè videtur voluisse præstari rem, vbi est suæ mortis tempore, *cum res, 49. ff. de legat. 1. d. l. quod legatur, 38. vers. nisi si adiectum,* Ergo ibidem peti potest, *d. l. si fideicommissum, 50. in principio, versic. nisi probetur, d. l. sed etsi suscepit, § si libertati, versic. cum appareat.* Et confirmatur, quoniam hæres per quasi contractum aditionis videtur tacitè conuenire cum legatarijs de soluendo eo loco, quo testator disposuit, *l. si hæres, 9. iuncta l. 1. ff. de eo, quod certo loco.* In loco autem, vbi soluere promisit, conueniri potest hæres, *l. quamuis 51. §. 1. ff. de iudicijs.* Salycetum suppresso nomine sequutus est Barbosa *in d. l. hæres absens in principio, ex numer. 46.*

359 Sed an hæc sublimatio vera sit, & procedat solum, cum agitur pro legato actione reali, videlicet rei vindicatione, vel hipothecaria vel personali in rem scripta; an etiam cum agitur actione merè personali ex testamento, eamque possit intentari apud Iudicem loci vbi res legata existit, non est leuis controuersia inter Doctores, Nam glossa magistra vltima *in dicta l. quod legatur,* quem sequuntur approbantes Bartol. ibi, Bald. Angel. *numer. 2.* Fulgosius Peregrinus *de fideicommiss. artic. 53. numer. 1.* Simon de Pratis *de interpretat. vltimar. voluntat. lib. 4. interpretat. 1. dubitat. 8. num. 105. & sequentib.* Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, num. 50. & 52. cum sequentib.* & ante eos omnes idem docuit Azo *in summa num. 1. C. vbi fideicommiss. peti oport.* & Cynus *in leg. vnica, num. 1. C. eodem titulo,* sentit rem in specie legatam non posse peti actione personali in loco, vbi est, sed solum reali, vel personali in rem scripta, quod significare videtur textus *in dict. l. quod legatur.* Et probatur, quoniam in foro rei sitæ non potest agi actione personali, sed solum reali, vt adnotauimus hac eadem disputatione quæstion. 3. num. 151. Ergo neque in loco, vbi sita est res legata, agi potest aduersus hæredem, vel grauatum eam tradere, & legatum soluere, actio personali, sed duntaxat realis.

360 Contrariam tamen sententiam quinimo in loco, vbi sita est res legata, posse agi aduersus hæredem, vt eam tradat legatario, non solum actione reali, sed etiam personali ex testamento, sine metu exceptionis, quod alibi sit maior pars hæreditatis, sequuti sunt Gulielmus de Cuneo, quem refert Paulus Castrensis *dict. leg. quod legatur, numer. 2.* Albericus ibi, *numer. 3.* Salycetus *in d. leg. vnica. numer. 3. Codicis vbi fideicommissum, peti oportet* Antonius Gomez *tomo primo variarum capit. 12. numero 84.* Probatur hæc sententia, primò, ex generalitate textus *in dict. leg. sed etsi suscepit, 52. §. si ea res, ff. de iudicijs,* vbi petenti fideicommissum in loco, vbi est, non obstant exceptio, quod alibi sit maior pars hæreditatis. Qui textu iuxta interpretationem Fulgosij ibi, *numer. primo* loquitur de actione personali in iudicium deducta.

361 Neque

361 Neque satisfacit Fulgosius ibi, & eum sequutus Barbosa *in d.l. hæres absens, in principio, ex num.* 58. recurrens ad eam considerationem, quòd in eo §. vt in præcedentibus, agatur de legato, quod petebatur Romæ actione personali, vbi ex eo peti poterat, quod sit communis patria, & ibi omnes domicilium habere intelligantur. Non inquam satisfacit, primò, quoniam *in §. si ea res*, nulla relatio fit ad paragraphos præcedentes, neque casus ibi propositus vllam dependentiam habet ab alijs, aut similitudinem cum illis, ob quam intelligamus Iurisconsultū agere de legato, quod Romæ peteretur, & prosequi casum propositum superioribus periodis, & non potius fecisse transitum ad alium casum diuersum, vt plerumque fit. Secundò, quoniam tametsi paragraphis præcedentibus egerat Iurisconsultus de legato Romæ petito, non in eo fundauit, aut ex ea ratione confirmauit decisionem suam, quod Roma esset communis patria, sed ea potius, quod testatoris verisimilis voluntas eo loco solui legata decreuerat. Ergo prædicta subtilitas attendenda non est.

362 Secundò, quoniam non solum cum agitur pro ipso legato, vel fideicommisso, potest agi in loco, vbi existunt, sed etiam cum agitur pro satisdatione, & cautione præstanda, vt *in d. §. si ea res, in fine*, in quo iudicio nulla actio realis proponitur, sed imploratur officium Iudicis, quod magis personali actioni, quàm reali simile est, vt notat ibidem Fulgosius.

363 Tertiò, quoniam per hæreditatis additionem hæres quasi contrahere videtur cum legatarijs, & se obligare, vt soluat legata, non quidem in loco, vbi hereditatem adiuit, sed in loco, in quo res legata existit vt considerabamus supra n. 355. & 358. & docuit Cumanus *in l. cum res 49. 1. lectura, num. 3. in fin. ff. de legat* 1. vbi ait, hanc obligationem contrahi respectu loci, vbi res est eumque sequutus, magisque explicans Ias. ibi, *num. 12. & 13.* referens Angelum, apud quem tamen id non inuenitur. Sed in loco solutioni destinato conueniri potest reus, non solum actione reali, sed etiam personali, vt constat ex traditis quæstione præcedenti, ex numer. 248. & num. 259. Ergo & hæres pro re legata, in loco, in quo existit.

364 Quartò, quia in loco, in quo testator tacitè, vel expressè vult solui legata, peti possunt ab herede, & ibi legitimè conuenitur hæres, tùm actione reali, tum personali, *d.l. quod legatur, 38. d.l. si fideicommissum, 50. in principio, d. l. sed etsi susceperit, 52. §. si libertis, & §. sed etsi proponar, ff. de iudicijs, d.l. cum res, 49. ff. de legat.* 1. quasi ille sit locus solutioni destinatus, & expressè apud nos statuit, *l. 48. tit. 9. p. 6. circa fin. ibi: O en aquel lugar do el testador las mandasse pagar*. Sed in loco, vbi existit res legata, videtur tacitè voluisse testator, vt eam tradat hæres legatario, & legatū soluat, *d.l. cum res*, & ibi notarunt Doctores. Ergo ibi potest conueniri pro soluendo legato, tùm actione reali, tùm personali.

365 Quintò tandem apud nos Hispanos res videtur esse minus dubitabilis, ob generalitatem verborum, *d. leg. 48. tit. 9. par. 6.* quæ indistinctè ait, legata peti posse in quocunque ex tribus locis: aut vbi hæres habet domicilium, aut vbi fuerit maior pars hæreditatis, aut vbi fuerit res legata. Ergo indistinctè est accipienda eius dispositio, siuè agatur actione reali, siuè personali, *l. de pretio, ff. de publ. in rem act.* cum vulgatis.

366 Paulus autem Castrensis *in dict. l. quod legatur, 38. n. 2.* quibusdam ex istis fundamentis conuictus, cōciliat duas istas contrarias sententias facta distinctione casuum. Primus casus est, cum tempore testamenti, vel mortis, res legata erat alicubi, & id sciebat testator. Nam si tempore exactionis ibidem reperitur, hæres poterit ibi pro ea conueniri actione reali, & personali. Ratio est, quia cum loco concurrit tacita voluntas testatoris, quæ locum facit actioni personali eo loco mouendæ. Secundus casus est, cum res non est in loco, in quo erat tempore mortis testatoris, vel testator ignorabat esse extra locum testamenti. Quo casu non poterit agi aduersus hæredem pro legato actione personali in loco, in quo res legata existit, sed solum actione reali, qua agi potest vniuersim in foro rei sitæ, iuxta dicta à nobis quæst. 3. num. 151. Ratio est, quia hoc casu deest voluntas testatoris, quæ excluditur ignorantia, *l. si per errorem, 15. ff. de iurisdict. omn. iudic. l. cum testamentum, cum sequenti*, vbi notat Bartol. *ff. de iuris, & facti ignor.* optimus textus *in l. si quis ita, 16. §. si quis cum ignoraret, ff. de testament. tut. l. Titius, 25. in princ. ff. de liber. & posthum.* Hinc ortum est vulgare, & certissimum Philosophorum axioma, *nihil volitum quin præcognitum*, desumptum ex Aristotele *lib. 3. moralium ad Nichomachum, capit. 1. & 2.* de quo D. Thomas *1. par. quæst. 82. art. 4. ad 3. & 1. 2. quæst. 5. art. 8. in corpore, & q. 9. art. 1. in corpore, & qu. 76. artic. 1. ad 3.* & Thomistæ illis locis Scholastici *in 2. dist. 22.* vbi agit magister de ignorantia, Cordubensis *lib. 2. quæstionarij, q. 16. & 17.* Alphonsus de Castro *de potestate legis pœnalis, lib. 2. cap. 14. post conclusionem secundam principalem, proposition. 1.* vbi illud attribuit Diuo Augustino non designato loco. Cuius etiam meminit Baldus *in l. quæ fortuitis, numer. 2. C. de pignorat. action. & in leg. certi iuris, num. 2. C. locati* Eadem quoque voluntas testatoris excluditur mutato loco, vbi res erat tempore mortis testatoris, quoniam ad id tempus debet eius voluntas referri, *§. in extraneis, instit. de hæred. qualit. & different.* ac per consequens nihil operante testatoris voluntate, quam deesse certum est, remanet forus rei sitæ duntaxat, in quo sola actio realis, aut in rem scripta in iudicium deducitur, non personalis, vt diximus supra quæstion. 3. dicto num. 151. & hæc conciliatio Pauli nobis placet.

367 Aduersus quam nihil faciunt vtriusque sententiæ proposita fundamenta: nam ad fundamenta primæ respondetur, in primis textum *in d.l. quod legatur*, in quo Iurisconsultus docet, actionem realem pro specie legata deducendam in loco, vbi res est, non negat eodem loco posse moueri personalem actionem. Ab affirmatione autem vnius, ad negationem alterius, non ducitur legitimè argumentum, nisi inter contraria, & incompatibilia, vt diximus quæst. præcedenti num. 190. Item Iurisconsultus ibi agit de loco, vbi sita est res legata, qui est forus legitimus, & competens, vbi legatum peti potest actione reali ex se, & ex natura sua, etiam si voluntas testatoris non concurrat, vt dicebat Paulus Castrensis contingere in secundo ex enumeratis casibus, in quo actio personalis ibi moueri non potest. Addimus tandem ex Alberico *in dict. leg. quod legatur, numer. primo* mentem Iurisconsulti ibi fuisse, notare differentiam inter, actionem realem, & personalem, quibus legatum peti potest: nam si petatur actione personali distinguendum est, an petatur species, an quantitas: si autem legatum petitur actione reali, non est necesse hanc distinctionem facere. Item dicimus in prima parte legis, in qua Iurisconsultus agit de lato personali actione petito, decernere solum, vbi legatum solui debeat, non vbi debeat peti quoniam vero affirmat, soluendum legatum petitum actione personali, vbi est, non negat ibidem peti posse actione personali, vbi est. In secunda verò parte legis, vbi agit de legato petito actione reali, determinat solum, vbi legatum peti debeat, non vbi solui.

368 Ad secundum argumentum deductum à simili ex foro rei sitæ neganda est consequutio: nam ideo in foro rei sitæ, solum potest deduci actio realis, quia ex se, & natura sua locus rei sitæ præcisè spectatus, reddit forum competentem ad actionem realem duntaxat mouendam aduersus reum non obligatum, & qui ex nulla alia ratione forum sortitur: si verò reus sortiretur forum in eodem loco, in quo res existit ex destinatione solutionis eo relata, vel contractu ibi facto, proculdubio posset etiam ibidem moueri personalis actio. Hæres igitur cum in loco, in quo est res legata non ex sola re sita sortiatur forum, sed ex tacita voluntate defuncti, eum ibi obligante, vt soluat legatum, cuius solutionem in eum locū tacitè destinauit, iustum non est, si conueniatur legitimè, tàm reali, quàm personali actione, quia ex noua causa superueniente forus fortificatur, vt nostri loquuntur, &

in eo non solum reali, sed personali actioni locus sit, cum duo vincula fortiora sint, quam vnum *Authent. itaque, C. commun. de successión.*

369 Ad omnia autem argumenta adducta pro secunda sententia facile respondetur, quod in secundo ex prædictis casibus propositis a Paulo, cessat verisimilis voluntas testatoris, qua cessante, cessant quoque omnes prædictæ rationes: manet enim dumtaxat forus rei sitæ a voluntate testatoris separatus, in quo solum locus est actioni reali, non personali, vt sepius dictum est.

370 Sublimita tertio prædicta in secundam principalem limitationem, vt non procedat, cum hæres promisit soluere legata in certo loco: nam ibi poterit conueniri, etiam si alibi sit maior pars hæreditatis. Ita probat textus *in l. quamuis, 51. §. 1. ff. de iudic.* & ibi notant Doctores, Peregrinus *de fideicommissis ar. 53. n. 4.* Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, n. 77.* Ratio est, quia est destinatione solutionis in aliquem locum facta contrahitur forus in eodem loco, vt possit ibi promissor conueniri non secus, ac si ibidem contraxisset, iuxta latè dicta quæstione præcedenti n. 248. cum sequentibus.

371 Sublimita quartò eandem secundam limitationem, vt pro legato possit hæres conueniri in quocunque loco, in quo voluerit testator solui legatum, etiam si ibi non sit maior pars hæreditatis. Ita planè tradit textus *in leg. quod legatur, 38. & in d. l. si fideicommissum, in principio, & in d. l. sed etsi susceperit, §. si libertis, & §. sed etsi proponas, ff. de iudicijs, & in d. l. cum res, 40. ff. de legat. 1.* & istis locis notant Doctores, apud nos apertè probat *l. 48. tit. 9. par. 6.* Peregr. *de fideicommiss. art. 53. num. 6.* Duennas *regul. 161 vers. 3. fallit.*

372 Sublimita quintò eandem secundam limitationem, si hæres spontè incipiat soluere legatum in loco, in quo poterat opponere exceptionem dilatoriam, quod alibi sit maior pars hereditatis: nam ipso facto videtur ei exceptioni renunciare, & cogetur integre legatario satisfacere in eodem loco, & solutionem perficere. Ita probat textus *in d. l. si fideicommissum, 50. §. vltimo,* & ibidem notant Bartolus, & Baldus, & Albericus *numer. 3. versic. sed quæris,* Fulgotius *num. 5.* Paulus Castrensis *num. 1.* Angelus *in l. 1. num. 5. C. de fideicomissis,* Menesius *in l. etsi inutiliter, 2. numer. 6. eodem titulo,* Duennas *regul. 161. limitation. 4.* Peregrinus *de fideicommissis dicto artic. 53. nume. 3.* probat item apud nos *d. l. 48. titul. 9. par. 6.* vbi notat Gregorius *gloss. 7.*

373 Sed hæc sublimitatio maiori eget declaratione: nam duas difficultates inuoluit. Prima est, an ex solutione partis vnius legati fieri cæpta ab hærede, reddatur locus, in quo facta est, forus legitimus, & competens, in quo conueniri possit ipse idem heres pro solutione reliquæ partis eiusdem legati, quod ceptum est solui. Secunda, an ex solutione partis vnius legati, aut integra vnius legati solutione, reddatur ille locus, quo eius legati solutio facta est, forus legitimus, & competens, in quo possit hæres ab alijs legatarijs pro legatorum suorum solutione conueniri.

374 Et quod attinet ad primam difficultatem, dicendum est, hæredem legitimè posse conueniri in loco, in quo soluere cæpit vnum legatum, pro reliqua parte eiusdem legati, quod cæptum est solui. Quod planè probatur *ex d. l. si fideicommissum, cum l. quamuis sequenti, & l. sed etsi susceperit, ff. de iudicijs, & l. 48. titul. 9. par. 6.* expressè id cum minimum decidentibus; pro quo qua decisione facit etiam text. *in l. 1. §. non semper, in fin.* & ibi Glossa, *verbo ceperit, ff. de pollicitationib.* Ratio autem huius conclusionis (reiecta ea, quam reddit Ias. *in l. 2. num. 9.* quem sequitur Menesius *ibidem num. 6. C. de fideicommissis,* quæ planè est diuinatoria) est, quoniam cum exceptio fori sit declinatoria, quæ litis contestatione creditur renunciata, *l. Prætor. §. finali, ff. de vacationib. & excusationib. muner. l. exceptionem, 19. C. de probationib. leg. præscriptiones, Cod. de exception. cap. inter monasterium, 20. de re iudicat. l. 1. tit. 5. lib. 4. recopilat.* simili modo solutione facta in loco, in quo quis poterat, si conueniretur pro debito, forum declinare videtur declinatoriæ exceptioni renunciare; vt explicant *in d. l. si fideicommissum, §. quoties,* Bartol. *et in eius summario* Baldus, Fulgosius *n. 5.* quos sequitur Cuiacius *in posthuma explicatione illius §. et in rationibus* Antonius Faber, quia soluens videtur se gerere pro condemnato; vno verò, & potens terminum ad soluendum id, in quo fuit condemnatus, dicitur sententiæ acquiescere, & appellationi renunciasse, *l. ad solutionem, C. de re iudicat.* Romanus *consil. 9. in fine,* Magonius *decis. Lucens. 24. num. 18.* quanto magis idem censebitur interueniente solutione Alexand. *consil. 139. numer. 2. lib. 2.* Hanc explicationem tradidit doctissimus, & ingeniosissimus vir, non minus sanguinis, & generis nobilitate, quam omnigena literarum omnium eruditione præclarus, & insignis Præceptor, & Dominus meus nunquam pænitendus, illustrissimus Dominus Gabriel de Treio, sanctæ Romanæ Ecclesiæ meritissimus Cardinalis, quo cum mihi non leuis familiaritas, & necessitudo intercessit, (cuius enim tanta est clarissimi viri humanitas; satis memore nunc etiam sum, aperte (in commentarijs manuscriptis ex eius lectione à me acceptis, *in l. 1. et 2. num. 19. C. de fideicommissis:* dum esset cathedræ Codicis in Salmanticensi Academia moderator. Postquam in eadem Academia adeptus est cathedram proprietatis legum vespertinam, & supremas in Hispania Republica dignitates, & officia: in Regia nempe Cancellaria Vallisoletana, in ordinum militarium Consilio, habitu Æquestri militiæ de Alcatara insignitus, in Consilio supremæ, & generalis Inquisitionis Hispaniarum, in supremo Regio Consilio, & Præsidentia consilij Cruciatæ. Quæ præclarè & laudabiliter cum gessisset, & Præsidentiam Regiæ Cancellariæ Vallisoletanæ suscipere renuisset, ad Cardinalitiam dignitatem petente Rege catholico Philipo III. est promotus a Paulo V. Pontifice Maximo anno 1615. propè finem, ab eoque, & successoribus Gregorio XV. & Vrbano VIII. nunc viuente maximo in pretio habitus eximat usq; vt erat re vera, omnibus numeris absolutus, virtutibus, & sanctitate egregius, sapientia clarus, nobilitate commendatus, humanitate, ipsoq; corporis aspectu amabilis, tunc tandem quod in dies spetabatur, è Roma in Hispaniam patriam euocatus à Rege catholico Philippo IV. cooptatus in Castella Præsidum dignissimè, vequi reparationi Reipublicè erat pernecessarius, maximo eius bono, bonorum omnium communi gratulatione, & applausu, adeptus est eius officij possessione Martij 26. die anni 1627. quo hac scribuntur, & factus Episcopus Malacensis, tandem ante hæc in lucem edita obijt requiescat in pace.

375 Sed contra videtur opponi posse textus *in l. vltima, C. ne vxor pro marito,* vbi mater soluens partem debiti pro filio, non ideo tenetur ad reliquam partem, vbi notarunt Baldus, & Salycetus. Ergo similiter partem legati soluens in loco, in quo non poterat pro eo conueniri, non censebitur consentire, vt in eodem loco pro reliqua parte conueniatur, sed poterit nihilominus opponere exceptionem fori declinatoriam.

376 Sed respondendum est Primò, multo disparem esse rationem inter istos duos casus: nam in casu *d. l. vltimæ* mater non erat obligata soluere filij debitum, & ideò gratuito soluens vnam partem, non obligatur ad reliquum. Sic enim posuit Baldus eius legis summarium: *gratuita solutio partis non grauat ad solutionem alterius partis,* at in nostro casu, hæres tenebatur soluere integrum legatum, ciuiliter, & naturaliter, atque ideo partem in aliquo loco soluens, non potest se ab alterius partis solutione excusare. Eodem modo soluitur difficultas ex textu *in Authent. sed cum testator, Cod. ad l. falcid.* a Raphaele Cumano *in l. Lucius, 90. §. testator, in fine, ff. de legat. 2.* Hugone Donelo *in l. non dubium, 16. n. 4. C. de test.* qui similiter aduersus hanc solutionem obijci posset.

377 Secundo, & melius respondetur, concesso antecedenti, & negata consequutione: non enim valet argumentum à diuiso ad indiuiduum. Nam solutio debiti diuisionem recipit, potestque per partes fieri, ac per consequens solutio partis non obligat ad solutionem totius: attamen renunciatio exceptionis fori declinatoriæ res est indiuidua,

dua, quæ partium expers est: non enim potest quis in vno, & eodem negotio renunciare exceptioni fori pro parte, & pro parte non renunciare; sed semel renunciata quòad integrum negotium censetur renunciata. Hinc fit, vt quoniam solutio partis legati inducit tacitam renunciationem exceptionis declinatoriæ, vt diximus superiùs num. 374. censeatur exceptio tacitè renunciata quoad integram legati solutionem.

378 Denique inter duos illos casus non leue discrimen intercedit: nam in primo, in quo agitur de obligatione ipsa principali, grauissimi momenti, & præiudicij est, quod reus ex partis solutione obligetur ad solutionem totius: at quod quis alligetur foro cui alligatus non erat, & proroget iurisdictionem Iudicis incompetentis, res est leuissimi momenti, & nullius ferè præiudicij, aut grauaminis, adeo vt ob eam causam minori omittenti proponere exceptionem fori declinatoriam non sit concedenda in integrum restitutio ad eam proponendam, non enim conceditur minori restitutio pro modica læsione, qualis ista censetur. Innocentius *in cap. coram, 7. ante nu. 1. de restitut. in integr.* Felynus *in cap. Fraternitatis, 37. nu. 6. vers. fallit. secundo, de testibus*, Bald. *in l. peremptorias, nu. 28. C. sentent. resc. non poss.* Alexand. *in l. 1. §. nunciatio, nu. 33. ff. de nou. oper. nunciat.* Io. Lupus *in repet. cap. per vestras, §. 26. n. 9. de donat. inter*, Anton. Gabriel *lib. 2. communium. tit. de restitut. in integr. conclus. 1.* Octauianus Vestrius *in practica libr. 8. c. 3. n. 7.* Farinacius *in prax. crim. q. 75. num. 451. vol. 2.* Menochius *de retin. possess. remed. vltimo num. 54. & 55. & de presumption. lib. 2. presumpt. 67. num. 10. & 11.* Guttierrez *lib. 1. practic. q. 52.* Ceuallos *in specul. practic q. 835. lib. 3.* Molina *de primogen. lib. 3. cap. 13. num. 60.* Capycius *decis. 13. & decis. 109. nu. 9.* & ibi additio *verb. pro modica*, Franchis *decis. 290. et decis. 439.* apud nos statuit *l. 16. tit. 10. lib. 2. recopil.* atque ideo, quod consequens est de vno casu ad alterum non potest sumi argumentum, cum non valeat de maiori ad minus negatiuè, vt nos post dialecticos notauimus, *5. par. introductionis ad logicam, c. 4.* & significat Aristoteles *lib. 2. topicorum, cap. 10.*

379 Quoad secundam verò difficultatem ex propositis supra numer. 373. dicendum ex solutione vnius legati in aliquo loco facta, non censeri renunciatum ab hærede exceptioni declinatoriæ quòad cætera legata, vt possit hæres in loco, in quo vnum legatum, vel partem eius soluit à cæteris legatarij pro aliorum legatorum solutione conueniri: imò non obstante ea solutione, si a cæteris conueniatur, posse iuuari fori declinatoria. Ita sentit Ias. *in l. 2. nu. 9. et 10. C. de fideicommiss.* Barbosa *in d. l. heres absens, in princ. n. 69. et sequentib. et nu. 76. ff. de iudicijs.* Probatur hæc conclusio. Primò, ex textu *in l. Lucius, 90. §. testato, ff. de leg. 2.* iuxta expositionem Azonis ibi relatam à Glossa, *verb. testator*, qui decernit, licet hæres vnum legatum ante tempus soluerint, non ob id esse cogendum alia legata soluere ante tempus. Idem igitur dicendum est de loco cum de tempore ad locum argumẽtum de iure valeat, *l. vinum, 22. ff. si cert. petat. l. si res, vltima, ff. de cōdict. tritic.* Euerardus *in locis legalibus, loco 88. a tempore ad locum*. Et tametsi ab ea expositione recedant Doctores communiter, eaq; minus conueniat textui *in d. §. testator*, cui aliam assignat Cuiacius *lib. 3. responsorum Scæuolæ, ad d. §. testator*, tamen conclusionem veram esse agnoscit Cumanus ibi.

380 Secundò etiam probatur, quoniam hæres vnum legatum scienter soluens ex testamento inutili, non ob id manebit obligatus ad alia similia legata inutilia soluenda, *l. non dubium, 16. C. de testamentis*, vbi id docet Accursius, *verb. agnouerit*, Bartol. ibi *num. 2.* Fulgos. *nu. 3.* Alexand. *num. 3.* Ias. *nu. 5.* idem Accursius *in l. 1. verb. præstiterunt*, & ibi Mensius *nu. 2.* vbi multos allegat. *C. de fideicommiss.* Iulius Clarus *lib. 3. sententiarum, §. testamentum, quæst. 90. num. 7.* Ergo simili modo, non ex eo, quod in loco, in quo non erat obligatus, vnum legatum soluerit hæres, tenebitur ibidem alia legata soluere, aut ibi poterit conueniri sine metu exceptionis fori declinatoriæ fori competenti de iure. Probatur consequutio, quoniam similiter valet argumentum de re ad locum, *l. si quis ita, 32. ff. de aur. et argent. legat.* Ias. *in l. vinum, 22. num. 6. vers. secundo, ad notata ff. si certum petatur.* Euerardus *in locis legalibus, loc. 87. de re ad locum.*

381 Tertiò, (quod caput est, & congruam solutionem habere non potest) quoniam consensus debet regulari, iuxta actum, ex quo deducitur; nam in actibus voluntariè factis nulla fit extensio vltra actum expressum, præsertim in præiudicium actum exercentis, iuxta coniecturam vulgarem textus *in leg. Arrianus, 47. ff. de action. & oblig. & in l. cum de indebito, 25. ff. de probationibus* & ex consequenti actus limitatus producit consensum limitatum, *d. l. vltima, C. ne vxor pro marito & l. voluntarie, 12. C. de excusat. tutor.* notauit Decius *in cap. 1. 1. lect. num. 177. & 178. de iudicijs*, & ibi additio Aldobrandini, *verb. colligitur*, Surdus loquens de eodem casu *in tract. de alimentis, tit. 4. q. 56. num. 27. cum antecedentibus, & sequentibus, & decis. 33. nu. 9. & 10.* nosq; diximus supra quæstion. 2. nu. 138. sed non habet necessariam connexionem voluntas soluendi vnum legatum in aliquo loco, cum volũtate ibidem soluendi cætera, aut consentiẽdi in Iudicem alias incompetentem, renunciandiq; quã ad alia exceptionem declinatoriam. Ergo non debet vna voluntas colligi ex alia, neque vnus actus alium inducit.

382 Contrariam nihilominus sententiam, quinimo hæredem, qui in loco incompetenti, & vbi conueniri non posset, soluit vnum legatum, ibidem posse pro alijs omnibus legatis ab alijs legatarijs conueniri, sequuti sunt Albericus, Angelus, Duenas, Mensius supra relati num. 372. & id regulare esse sensit Gulielmus Benedictus *in repet. cap. Raynutius, verb. si absq; liberis moreretur, el 2. tract. de legatis n. 176. & 177. de testament.* Fundamentum non est aliud, quam text. *in d. l. si fideicommissum, 50. §. vltimo, ff. de iudicijs*, vbi Iurisconsultus docuit hæredem conueniri posse, vbi soluere cœpit fideicommissum sine metu exceptionis declinatoriæ, qua vti non potest.

383 Paulus autem Castrensis *in d. l. si fideicommissum, §. vltimo, num. 1.* quem sequutus est Peregrinus *de fideicomm. d. art. 53. numer. 3.* rem distinctione componit. Aut enim (ait) hæres soluit vnum legatum in loco, in quo legitimè poterat conueniri, quia re vera erant forus competens legitima aliqua ratione, quamuis ei competeret exceptio, quod alibi esset maior pars hæreditatis, & tunc cogetur in eo loco cætera omnia legata soluere, quasi spontanea solutione prædictus forus fuerit fortificatus. Aut hæres soluit legatum in loco, in quo nullo modo forum sortiebatur, & non cogetur in eodem loco alijs legatarijs soluere, quia licet per spontaneam solutionem forus fortificetur, non tamen inducitur de nouo. Quàm distinctionem confirmat planè alia distinctio communiter tradita a Doctoribus *in l. 2. cum glossa ibi, verb. præstiterunt*, iuncta *Auth. sed cum testator, C. ad l. falcid.* Ex quibus colligitur, quod si legatum vnum mero iure debitum ab hærede soluatur, non ob id cogetur alia legata indebita, & inutilia soluere, tamen si legata sint mero iure debita, ex quibus tamen heres poterat falcidiam deducere, & ex vno legato eam non deduxit, non poterit ex alijs deducere.

384 Sed non est recedendum à sententia, & conclusione, quam amplexi sumus suprà num. 379. aduersus quam nihil facit, *d. l. si fideicommissum, §. final.* vt animaduertit Iaso *in l. 2. n. 9. C. de fideicommiss.* Solum enim probat, quoad solutionem illius eiusdem fideicommissi, quod soluere cœpit hæres, non posse vti exceptione, quod maior pars hæreditatis alibi sit: eodem modo interpretor *d. l. 48. tit. 9. par. 6.* vt intelligenda sit de illis eisdem legatis, quæ soluere cœpit hæres, non de alijs, quæ soluere nondum cœpit.

385 Pauli vero Castrensis sententia, quamuis videatur verisimilis, quam cuique sequi liceat per me, non videtur nisi fundamento vrgenti, quo in eam trahamur. Præterquam, quod non prætermitto, cum duæ sint in hac materia diuersæ difficultates. Prima, vbi possit hæres conueniri pro soluendo legato; & vbi possit opponere exceptionem fori declinatoriam, quam huc vsque sumus prosequuti: altera, vbi hæres soluere debeat legata: non enim

cus Suarez in l. post rem, ff. de re iudicat, in declarat. l. Regni ampliatione 1. n. 4.) notauit, esse discrimen inter obligationem iam contractam per defunctum, & forum, quod illa, tanquam respiciens solum præteritum tempus, non variatur ex persona successoris, l. 2. §. ex his, de verb. oblig. at hic, cùm respiciat iudicium, sic totus pendeat à tempore futuro, variari potest ex persona successoris, quæ quod attinet ad forum, & iudicium: attendenda est, si iudicium in ea summat initiũ, non in persona defuncti. Dum tamen addas, iuxta dicta superius, num. 299. nunc personam hæredis variare forum defuncti, cum est priuilegiata priuilegio in corpore iuris inserto, si tamen lis cum defuncto cœpta non est: secus si priuilegium hæredis non sit insertum in corpore iuris, sed hæredi proprium, nam ex eo non introducitur varietas quòad forum defuncti.

320 Tandem vt quoties casus occurrat, radicitus possit examinari, & definiri, reducenda est in memoriam traditio Doctorum in d. Aut. quas actiones, C. de sacros. Eccl. circa difficultatem, eo loco tactam ab interpretibus, an & quando priuilegiatus succedens non priuilegiato, vtatur priuilegio suo circa obligationes ab antecessore contractas, ex qua, velut ex prima radice, & fundamento, propositarum quæstionum resolutio ducit originem. Videndus est autem ibi Cynus num. 3. cum seqq. Albericus num. 3. Baldus num. 11. & 13. Salicet. num. 9. Ias. numer. 38. & Barbosa in d. l. hæres absens, in princip. ex n. 147. ff. de iudic. Et verior sententia, quæ ex eorum doctrina colligitur, ait distinguendos esse duos casus. Primus est, cùm agimus de obligatione contracta, & perfecta cum defuncto antecessore non priuilegiato, quæ in nullo pendet ex facto, vel non facto, seu omissione successoris priuilegiati. Et in hoc casu, quòad eam obligation in successor priuilegiatus nõ vtitur priuilegio suo, ne iuri plenè, quæsito à contrahente præiudicium fiat, cum ex persona successoris conditio obligationis immutari non soleat, d. l. 2. §. ex his, ff. de verbor. obligat. l. apud Iulianum, 3. in princ. ff. quib. ex caus. in posse. eatur. l. cùm quidam, 17. §. fiscus ff. de vsur. Surd. cons. 222. n. 14. lib. 3 Grattianus discept. forens. tomo 1. cap. 182. num. 32. & sequentibus. Secundus casus est, cum agimus de obligatione, quæ tametsi ab antecessore non priuilegiato contracta sit, pendet tamen effectus eius ex facto, vel omissione successoris priuilegiati. Et hoc casu, quòad hanc obligationem successor priuilegiatus, pro tempore antecedenti successionem suam, non vtitur suo priuilegio: pro tempore verò post suam successionem succedente: vtitur suo priuilegio l. Æmilius largiamus, 39. in princip. ff. de minor. l. cùm filiusfamilias, 49. §. in hac, & ibi Glossa verbo stetisse. ff. de verb. oblig. d. l. cum quidam, 17. §. si debitores, ff. de vsuris, optimus textus in l. fiscus, 6. in princip. ff. de iure fisci. Fiscus (ait Vlpianus) cum in priuati ius succedit, priuati iure pro anterioribus suæ successionis temporibus vtitur, cæterum postea quam successit, habebit priuilegium suum. Confirmat id textus in l. eum qui 33. ff. eod tit. Et ex hac conclusione procedit dec. Afflict. 212.

321 Cuius tamen casus resolutionem rectè limitat Imola in d. l. si eum hominem, 24. num. 3. ff. de fideiussor. quem sequitur Romanus in d. l. si constante, 25. §. si bona, num. 13. paulo post medium, ff. solut. matrimon. Alexand. ibi nu. 4. in fine, & Peregrinus de iure fisci. lib. 7. tit. 1. nu. 11. vt priuilegiatus pro tẽpore, & successu futuro, post suam successionem vti, debeat etiam iure priuati, & non suo priuilegio, cum agitur de aliquo effectu, qui est connexus cum ante gesto, & inseparabilis ab eo, quoniam iste casus æquiparatur primo à nobis commemorato. Hinc oritur, vt tàm fiscus, quàm Clericus hæres instantiam cœptam cum defuncto prosequi teneantur coram Iudice defuncti eorum priuilegijs non obstantibus, & eis vti non possunt quoad mutationem fori, & iudicij, vt diximus superius n. 209. & sequentibus. Quoniã acta iudicij subsequuta post eorum successionem separari non possunt ab ante gestis, & finis iudicijs cum initio eius sit connexus, quippe cum vbi cæptum est, ibi finem accipere debeat: neq; possit diuidi continentia causæ, vt dicebamus supra, n. 310. Quibus tamen addes, quæ eleganter hac in re adnotauit Gaspar Rodericus de annuis redditibus lib. 2. qu. 4. ex num. 42.

322 Amplia tertiò prædictam regulam, vt non solùm hæres cum hæreditatem adiuit, sortiatur idem forum, quod defunctus, sed etiam hæreditas ipsa iacens, & non adita: quare si hæreditas laici adita non est, etiam si hæres institutus si Clericus, conuenienda est coram Iudice laico, apud quem defunctus debebat conueniri, & viceuersa si hæreditas iacens sit Clerici, tametsi laicum hæredem instituerit, conuenienda erit coram Ecclesiastico Iudice Clerici defuncti. Ratio est, quoniam hæreditas quandiù iacens est, repræsentat defunctum, non hæredem futurum, l. non minus, 31. in fine, ff. de hæred. institut. l. hæreditas, 34. l. hæreditas, 61. ff. de acquir. rer. domin. in l. denique 13. §. quæsitum, ff. quod vi, aut clam l. quod seruus, 36. ff. de stipul. seruor. l. mortuo, 23. ff. de fideiussor. §. seruus etiam alienus, instit. de hæred. inst. Princ. inst. de stipul. seruor. not. Bartol. in rub. n. 1. ff. de acquir. hæred. Angel. ibi n. 1. Ias. n. 4. & 5. Franchis decis. 101. n. 28. Peregr. de fideicommiss. art. 49. n. 3. Menoch. consil. 105. nu. 60. lib. 1. & insignis præceptor noster Gabriel Henriquez, iuris ciuilis notitia, & docendi gratia præclarus, in eadem rubrica, numer. 4. & seqq. & Glossa in c. causa carpensis, 13. verb. solis Ecclesiarum, de verb. significat. Si igitur hæreditas iacens defunctum repræsentat, & eius personæ vicem sustinet, quemadmodum bona Clerici, dũ is viuebat, exempta erant à sæculari iurisdictione, & subiecta dumtaxat cognitioni Iudicis Ecclesiastici, vt diximus quæstion. 3. num. 153. & fusius dicemus quæstione sequenti numero 393. ita etiam hæreditas Clerici dum iacet, & Clericum repræsentat, & non hæredem laicum, l. si mihi, & Titio, 57. §. 1. ff. de legat. 2. vbi Bartol. subdita dumtaxat erit Iudici Ecclesiastico, tàm quò ad seipsam, quæ est persona quædam ficta vice defuncti, quàm quoad bona, quæ censentur esse sub ipsius personæ fictæ dominio d. l. hæreditas. 61. ff. de acquir. rer. domin. d. l. denique, §. quæsitum, ff. quo vi, aut clam. Et vniuersa ob eandem rationem, hæreditas laici iacens, etiam si hæres institutus Clericus sit, quia interim dum iacet, repræsentat defunctum laicum, non pertinebit ad iurisdictionem Ecclesiasticam, sed secularem. Hanc ampliationem tradit Barbosa in d. l. hæres absens, in principio, num 180. & seqq. ff. de iudicijs, & colligitur ex traditis à Gutierrez libr. 2. practicar q. 49. num. 3. significet Florez lib. 2. variar quæstion. 21. n. 200. & aperte sentit Lassarte de decima venditionis, c. 19. n. 44. Marta de iurisdictione, 4. part. cent. 2. casu. 122. nu. 14. & 15. & ante eos omnes Belluga in specul. Princip. rubric. 17. §. fin. n. 14. & 15. quidquid contrarium probare conetur Fulgosius cons. 105.

323 Sed quæret quispiam, quis Iudex laicus, vel clericus sit adeundus, cum conuenitur hæreditas iacens, an inquam Iudex domicilij defuncti, an loci vbi est hæreditas, vel maior eius pars? Respondendum est; idem in hoc casu constituendum esse, quod si viueret defunctus: nam si actio realis in iudicium deducatur, adiri poterit Iudex loci, vbi res est sita. Si verò actio personalis competens contra defunctum, Mandellus cons. 208. num. 1. ex textus in l. vnica, C. vbi de hæredit. agitur, & ibi traditis à Doctoribus cum Glossa existimat, adeundum esse iudicem loci, vbi est maior pars hæreditatis, & hæreditatem iacentem non posse alibi conueniri, quam vbi sunt bona hæreditaria. Sed hoc nulla ratione probat, quare existimo veriùs esse hæreditatem iacentem, ibi posse conueniri, vbi defunctus poterat, & vbi hæres conueniendus esset, si adijsset, ex foris inquam ab hæreditate prouenientibus iuxta hactenus dicta: dum tamen intelligas, vbi multi sunt fori electionem foro actorum, vt diximus supra n. 152.

324 Ex qua ampliatione sic explicata, in primis infertur, cum hæreditas Clerici defuncti, antequam adeatur repræsentet Clericum, & sit persona ficta vice defuncti, censeri quoque debere bona eius, bona & patrimonium Cleri, & eisdem priuilegijs gaudere, quibus gaudebant viuo Clerico. Vnde si aliqua ex prædictis bonis distribuantur,

bnantur, vel vendantur hæreditate iacente, id fiet apud Iudicem Ecclesiasticum, vt apertè sentire videntur Gutierrez, & Lassarte vbi supra, & tradit Barbosa *vbi supra numer.* 199. *&* 200. Item quemadmodum ea bona viuo Clerico erant exempta à gabellis, *cap. quamquam, 4. de censibus in 6. l. 6. tit. 18. lib 9. recopilat.* ita si dum eius hæreditas iacet, aliqua venderentur ad hæreditatem pertinentia, immunia esse deberent à solutione gabellæ. Ita sentit Florez *lib 2. variar. dicta q. 21. num.* 201. testaturque sed id sempre vidisse vsu receptum: sequitur Barbosa *vbi supra, num.* 201. Molina *de iustitia, tract. 2. disput.* 663. *num.* 11.

325 Quòad hoc vltimum tamen contrariam sententiam, quinimo bona Clerici hæreditaria, dum eius hæreditas iacet, non gaudere immunitate gabellæ, qua viuo Clerico gauderent, sed ea eorum venditione exigendam esse, docuerunt Lassarte *de decima venditionis, cap. 19. num.* 38. *&* 40. Gutierrez *libr. 7. practicarum de gabellis, quæstionem.* 88. *numer.* 4 *& seqq.* allegans pro eadem sententia Girondam *de gabellis, par* 11. *in princip. num* 8. *&* 9. quem videre non licuit, quos sequitur Pereira post hæc scripta visus *de manu regia* 1. *part. capit.* 16. *num.* 28. probant isti suam sententiam, quoniam immunitas bonorum Clerici est priuilegium personale, quod extinguitur cum persona Clerici defuncti, *l. quia tale,* 14. *ff. solut. matrimon. cap. priuilegium 7. de regul. iur. in 6.* & hæreditati communicari non potest, quemadmodum nec hæredi, vt de priuilegio fori considerauimus supra nu. 302. & 319. & 320. quamuis defunctum sine dubio (ait Lassarte) repræsentat à tempore mortis, *l. hæres quandoque, 54. ff. de acquir. hered.* Igitur si bona Clerici, etiam eius hæreditate iacente vendantur, oneri gabellæ erunt obnoxia.

326 Nihilominus prior sententia eximens à gabella bona Clerici, dum eius hæreditas iacet, verior est, quam vltra citatos sequuntur Riccius *in praxi fori Eccles. resol.* 129. *p.* 3. *& Nouarius de elect. fori, quæst* 27. *num.* 5. *sect.* 2. *in vlt. impress. Neap.* Neque obstat fundamentum contrariæ sententiæ, nam ius ciuile multo maiorem vim repræsentandi defunctum tribuit personę illi fictę hęreditatis iacentis, quam hęredi: ratione cuius hæreditati iacenti communicantur multa iura, etiam personalissima defuncti, quæ ad hæredem non transeunt, neque transire possunt: nam cum hæreditas iacet defunctus ipse viuere intelligitur, nō sic post hæreditatem aditam, quippè cum in omnibus hæreditas personæ defuncti vicem sustineat, in quibus non requiritur factum, nec opera, aut substantia personæ, vt probat textus *in l. hæreditas, 61. ff. de acqui. rer. dom. l. 1. §. scæuola, ff. si quis testam. liber. esse iuss. fue.* notat Bart. *in l. si is, qui pro emptorem,* 15. *numer.* 20. Ias. *n.* 28. *ff. de vsu caption.* Ideoque licet ætas personalissima sit, ob quam causam ad hæredem non transit, *l. ea quę, §. si quando,* & ibi notat Paulus *num. 9. C. de tempor. in integ. restit.* tamen hæreditas iacens representat defunctum, etiam quoad ætatem, vt ibidem notauit Paulus, & Afflictis decis. 211. num. 2. Quo fit, vt si quid hæreditate maioris iacente contigerit etiam si pupillus hæres sit, cum maiore gestum intelligatur, non cum pupillo: quia hæreditas iacens defunctum maiorem repręsentat, non pupillum hæredem, *l. hæreditas, 34. ff. de acquir. rer. dominio:* quod probat elegans textus *in l. nam, & Seruius, 22. §. qui negotia, ff. de negotiis gest.* nam licet gestum pro pupillo, non obliget illum, nisi quatenus factus est locupletior, *l. si pupilli, 6. in principio, ff eod. tit.* gestum tamen pro hæreditate maioris iacente, cuius hęres pupillus futurus est, obligat pupillum insolidum, vt dicitur in d. §. qui negotia, tametsi hæres retro fingatur à tempore mortis defuncti dominus hęreditatis, *d. l. hæres, quandoque, 54. ff de acquir. hæred.* nam hęc fictio non est in consideratione, quando vertitur pręiudicium tertij, qui ius habebat quęsitum, antequam fictio locum habeat vt docet Bart. *in d. l. nam & seruius, §. qui negotia, n.* 1. Cumanus *in d. l. hæres quandoque, ante nu.* 1. Paulus *n.* 2. *Decius in l. omnia fere,* 153. *numer.* 2. *ff. de reg. iur.* quod idem probat text. *l. in integrum. 23. ff. de minor.* vbi ea, quę facta sunt a curatore bonorum iacente hęreditate secundum iuris formam, rata habentur sine auxilio restitutionis, quod minori futuro hęredi non competit, vt ex eo textu docuit Bart. *in l. si quis instituatur, 23. § & ideo num. 1. ff. de hæredib. instit. Lex in integrum* (ait) *de qua glossa facit mentionem, loquitur in pupillo, qui non restituitur de eo, quod factum est ante aditam hæreditatem, cum interim tunc non fiebat contra pupillum, sed contra hæreditatem, quę interim representat personam defuncti maioris,* quem sequitur Paulus *in d. §. & ideo, nu. 2. &* 3. & pro eadem doctrina faciunt, quę cumulat Gratianus *discep foren tom. 1. c.* 182. *ex n.* 32. *& Afflictis decis.* 211. *&* 212. & Franchis *dec.* 647. Et vice versa, in specie *d. §. qui negotia,* argumento à contrario sensu, si defunctus esset pupillus, & hęres maior, & hęreditas iaceret, hęres non tenebitur pro gesto cum hereditate, nisi quatenus iacens hereditas locupletior esset facta, quia dum iacet pupillum defunctum, repręsentat, non heredem maiorem. Ita sensit Alberic. *in d. §. qui negotia, num. 4. in fin.* Fulgos. *nu* 1. Paulus *num. 2. & in l. sine hæreditaria, 23. nu. 3. ff. eod. tit. de negotijs gest.* Cum igitur hęreditas personę defuncti vicem sustineat, & fingatur esse idem defunctus, gaudere debit omnibus priuilegijs, & beneficijs defuncti, iuxta doctrinam Iasonis *in d. l. si is qui pro emptore, 15. ex num. 291. & numer.* 306. *&* 307. quod qui ex fictione habetur pro tali, gaudet priuilegijs concessis tali, cum iura loquentia de casu vero extendantur ad casum fictum, in quo viget eadem ratio, *cap. ad audientiam, de cleric. non resident,* Imola *in l. 1. §. lex falcidia, num.* 8. Alexand. *num. 9. ff. ad l. facid.* Gregor. Lopez *in l. 4. tit. 24. part. 3. glos.* 1. Florez de Mena *lib. 2. variarum, d. qu. 21. nu.* 201.

327 Reliquum est igitur, etiam si priuilegia sint personalia, & extinguantur cum persona, quoniam dum hęreditas iacet persona defuncti, & si secundum veritatem sit extincta, tamen secundum fictionem iuris censeatur persistere, durare priuilegia personalia, & qualitates quantumuis personales defuncti apud hęreditatem iacentem. Quod & ij aduersus quos disputamus, negare non possunt, siquidem Gutierrez *lib. 2. practicarum dicta q. 49 n.* 3. planè significat hęreditati Clerici iacenti competere priuilegium fori, idque disertis verbis asserit Lassarte *de decima vendition. d. cap. 19. numer.* 44. tametsi priuilegium fori personale sit. Ergo eodem modo hęreditati communicari poterit priuilegium immunitatis, tametsi personale; non est enim in vno casu maior ratio, quam in alio, sed vna, & eadem est in vtroque quod hęreditas defunctum priuilegiatum repręsentat. Et tametsi prędicto loco Lassarte conetur inter duos istos casus disparitatem inducere, plane non potest ab hac difficultate se expedire.

328 Argumentum verò à simili, quo prędicti Doctores vtuntur ab hereditate ad hęredem, quoniam similiter hęres repręsentat à morte testatoris ipsum defunctum, *d. l. hæres quandoque 54. ff. acquir. hæred.* & tamen illi immunitatis priuilegium non communicatur: ergo neque hęreditati iacenti: non est ad rem: nam postquam hęreditatem adiuit, non est in consideratione ficta illa personam, & ficta representatio, sed magis attenditur veritas personę hęredis, & eius qualitas: succedit enim regula, quod vbi veritas, & fictio concurrunt circa idem subiectum, & ad eundum finem, veritas pręualet fictioni, Bart. *in l. 1. §. hoc autem nu. 3. ff. ad sylan.* atque ea ratione post hęreditatem aditam, tam priuilegium fori, quam immunitatis cessare debet, si hęres priuilegio non gaudet, quia iam bona illa non censentur bona defuncti, sed hęredis, vt diximus supra numer. 320. ex iuribus ibidem congestis, & notat Pereira *de manu regia 1. par. cap. 16. num.* 20. *&* quia sicut hęreditas non adita repręsentat defunctum, & non hęredem, adita repręsentat hęredem, & non defunctum, *l. 1. §. scæuola, ff. si quis testam. lib. esse iuss. fuer. l. hæreditas in multis, 61. ff. de acqu. rer. dom. l. capta, ff. de vsucap.* Io. Lupus *in rubr. de donat. inter, §. 39. numer.* 12. Guid. Pap. *q.* 261. *num.* 2. Rolan. à Vall. *de inuentario 2. p. q. 17. nu. 10. in fine* Gutierez *lib. 2. practic. quæst. 49. nu.* 2.

329 Prędictis annexa est quęstio frequens, magis quam

facilius,

facillis verum quemadmodum hæreditas iacens conuenienda est in foro defuncti, ita ea, quæ ad hæreditatem pertinent, siue aditã siuè non aditam, expediri debeant in foro defuncti, eo præsenti casu, quo defunctus fuit Clericus, etiam si instituere laicum hæredem: videlicet insinuatio, & publicatio testamenti, confectio inuentarij, designatio curatoris bonorum ijs casibus, quibus de iure locum habet, ac per consequens an sit adeundus Iudex Ecclesiasticus an sæcularis, vt ista fieri iubeat?

330 Et quod attinet ad insinuationẽ, & publicationem testamenti quidam existimant testamentum posse insinuari, & aperiri coram Iudice Ecclesiastico, etiam si testator sit laicus. Ita sentit Felinus *in c. si instrumenta. 16. n. 3. fid. instrum.* & dicit communem sententiam.

331 Alij dicunt testamentum posse in insinuari, & publicari coram Iudice Ecclesiastico, si confectũ sit à Clerico, vel compertum sit factum esse à laico distribuente bona sua in pia opera. Ita tenet Couarr. *in c. hæredes, 6. nu. 3. de testam* Guttierez *lib. 2. practic q. 48. num. 2. & 3.* Molina *de iustitia. tract. 2. disp. 250. §. Couarruuias,* & Azeued. *in l. 15. nu. 7. tit. 4. lib. 3. recop.* Menchaca *de successi on. tom. 3. lib. 2. §. 18 n. 14. & 15.*

332 Nihilominus verior videtur contra sententia, nempè testamenti publicationem, & insinuationem, siuè facti à Clerico, siue à laico, siue in causas pias, siuè in prophanas, siuè instituatur hæres Clericus, siuè laicu semper esse faciendam coram Iudice sæculari, & non coram Ecclesiastico; quoniam prohibitum est ne Ecclesiastici Iudices se immisceant in testamentorum insinuatione, vel publicatione, *l. repetita. 39. C. de Episcop. & cler. l. consulta diualia, 23. C. de testam.* & vtrobique notant Bald. & Salic. cum, igitur, vt rectè Iustianus ait *in d. l. consulta, absurdum sit si promiscuis actibus rerum turbentur officia,* non debent Iudice Ecclesiastici, quod ad insinuationem, & publicationem testamentorum pertinet laicis, subtrahere. Eam quoque sententiam sequutus videtur Innocẽt. *in d. cap. si instrumenta, vltimo, n. 1. in fin.* & ibidem Panurmit. *nu. 9. de fid. instrum.* & Gloss. *in d. si hæredes, verb. de Episcopo, de testam.* idem Couarru. *in pract. cap. 8. n. 1.* tametsi loquatur de testamento laici instituentis Clericum hæredem. Sed eam sententiam generaliter loquens tuetur Guel. Benedict. *in repet. c. Raynutius, verb. & vxorem decis. 2. nu. 129. de testam.* Aufrerius *de potest. secul. in ecclesiast. regul. 2. fallent. 11.* Ancharan. *in cap. ea quæ, 26. nu. 21. in fin. vers. in contrarium videtur, de regul. iur. in 6.* Montaluus *in l. 13. tit. 5. lib. 3. fori, verb. ante el alcalde.* Io. Lupus *in l. 3. Tauri, nu. 22.* Burgos de Paz ibi, *num. 795.* Menchaca *de success. tom. 1. lib. 3. §. 26. nu. 59. & 60.* Spino *in specul. testam. gloss. 28. n. 43. & 44.* Paz *in praxi tom. 2. prælud. 2. n. 42.* vbi dicit se in praxi hoc obtinuisse in Clerico hærede instituto à laico, Barbosa *in d. l. hæres absens, in princip. numer. 187. & seqq.* Emanu. Rodetic. *tom. 2. regularium, q. 62. artic. 12.* Surdus *decis. 26. nu. 14.* Pereira *de manu regia, cap. 16. num. 18. 1. par.* Barrius *de successionibus, lib. 11. tit. 1. nu. 4.* Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 1. effect. num. 961. & 1034.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 18. nu. 168.* quemadmodum emancipatio filij, etiam si a Clerico fieret, apud Iudicem sæcularem esset facienda, non apud Ecclesiasticum, Ancharanus vbi supra, & Aufrerius *dicta regul. 2. fallent. 7.* Probat autem apud nos hanc sententiã, *l. 15. tit. 4. lib. 5. recopil.* & ibi notat Matienzus *gloss. 1.* quæ lex loquitur de Clerico hærede instituto à laico, ac per consequens videtur non esse dubitandum de hoc in nostro Regno.

333 Illud tamen verum est, & negari non debet, semel publicato testamento apud sæcularem Iudicem, si agatur de exequutione ipsius, causam esse mixti fori, & posse adiri pro ea tàm Ecclesiasticum, quàm sæcularem, esseq; locum præuentioni. Probat textus *in l. hæreditas, 50. in fi. ff. de petit. hæredit. cap. si hæredes, 6.* vbi notat Gloss. *verb. ab Episcopo* & Couarr. *nu. 1. & 2. cap. tua, 17. cap. Ioannes, 16. de testam.* idem Couarr. *in cap. relatum, el 1. nu. 22. eod. tit.* Paz *in praxi 2. tom. 2. prælud. n. 44.* Maranta *in praxi 4. par. dist. 11. num. 6.* Guttierez *lib. 2. practicar. d. q. 48. nu. 2. & 3. & lib. 3. practic. q. 29. num. 14.* Ceruantes *in l. 6. Tauri. ex nu. 116.* Belluga *in specul. Princip. rubr. 17. §. finaliter, vers. videamus, ex nu. 5.* Barbosa vbi supra *num. 191.* Tiraquellus *de priuileg. piæ causæ, priui. 149. & 150.* Bouadilla *lib. 2. polic. cap. 17. nu. 104. & 105. & cap. 18. num. 120.* Ceuallos *de cognitione per viam violentiæ. 2. p. q. 84.* Franc. Hieronym. Leo. *decis. 20. ex num. 2.* vbi latè disputat, *& ex num. 18.* Pereira *de manu regia. 2. par. cap. 16. ex num. 2. & n. 13.* Crassus *de success. lib. 2. art. exequutores vltimar. voluntat. q. 2. num. 3. & 4.* Didacus Perez *in l. 2. tit. 7. libro 5. ordinament. pag. 206.* Marta *de iurisdiction. 4. p. cent. 1. cas. 88. nu. 13. & 14.* Molina *de iustitia tract. 2. disput. 250.* Cenedo *practicarum quæst. 14. nu. 2.* Surdus *de alimentis titul. 8 priuileg. 9 n. 2. & 4.* Probat apud nos *l. 7. titul. 10. par. 6.* vbi notat Gregorius *gloss. 1.*

334 Et quamuis isti Doctoribus, Gloss. Couarru. Gregor. Didacus Perez, Paz, Ceruantes, Barbosa, Guttierrez, & Molina, loquantur in genere de exequutione vltimarum voluntatũ, tam quòad pia, quam quòad prophana, significantes in vtroq; casu exequutionem esse mixti fori; cæteri tamen loquuntur de exequutione dumtaxat testamenti quòad legata pia, quæ proculdubio est mixti fori. Cæterum exequutio vltimarum voluntatum quòad ea, quę sunt merè prophana, non video cur pertineat ad Iudicem Ecclesiasticum, cum textus iuris canonici *in dicto c. tua cap. nos quidem c. relatum el primo, de testament.* de solis legatis pijs loquantur textus autem *in dicto cap. Ioannes,* ta netsi generaliter videatur loqui de legatis pijs, ac prophanis: agit tamen de hæreditate Clerici, quam subijci foro Ecclesiastico, diximus supra num. 322 cum sequentibus, item *d. l. hæreditas, ff. de petition. hæredit.* agit de legato ad monumentum construendum, quod pium esse planum est; & Concilium Tridentinum *sess. 22. decreto de reformationem, capit. 8.* de solis pijs legatis agit item *leg. nulli, 28. Codic. de Episc. & cleric. & leg. si quis ad declinandam, 49. Cod. eodem titul.* exequutionem legatorum Episcopis iniungente, de legatis pijs agunt.

335 Igitur contrariam sententiam, quinimo exequutionem testamentorum quoad ea, quæ merè prophana sunt, & pietatem non concernunt, non pertinere ad Episcopalem, aut Ecclesiasticam iurisdictionem, sed ad solos sæculares Iudices, si hæres sit laicus, & tunc hæredem pro legatis prophanis soluendis esse conueniendum apud sæcularem Iudicem, non apud Ecclesiasticum, existimo veriorem. Quam tradit, & doctè probat Belluga *in specul. Princip. rubric. 17. §. final. ex nu. 11.* & ibi additio Camilli Borelli *litera I.* eadem docuit Baldus *in l. vltima, num. 65. in fin. Cod. de hæredib. inst.* Alexand. *in l. qui liberis 8. §. hæc verba, numer. 8. ff. de vulg. & pupill. substit.* Azeuedus *in l. 10. numer. 49. tit. 1. lib. 4. recopillat.* Bouadilla *lib. 2. politic. d. c. 16. numer. 105.* & vt veram, & indubitatam videtur pręsupponere Guttierez *lib. 1. practicar. quæst. 44. per totam, & lib. 3. quæst. 29.* eandem sequitur Cenedo *practicarum canonicarum, q. 14. num. 3. & sequentib. & num. 8.* Ioannes Lupus *in repetit. cap. per vestras, notab. 2. num. 19. & 29. de donat. inter,* Ceuallos *in tract. de cognitione per viam violentiæ, 2. part. q. 21. ex nu. 2.* Pereira *de manu regia 1. par. cap. 16. nu. 14. & 14.* Molina *de primogen. libr. 2. cap. 15. nu. 75. & 76.* dicens contrariam opinionem apud supremæ huius regni tribunalia non admitti. Qua de causa existimo legatarium laicum, qui in nostro Regno conueniret hæredem laicum coram Ecclesiastico de legato merè prophano non esse excusandum à pœna *l. 10. tit. 1. libr. 4 recopilat.* Dixi *si hæres sit laicus,* quoniam si hæres esset Clericus, planè esset conueniendus apud Iudicem Ecclesiasticum, iuxta supra notata nu. 301. cum sequentibus ex regula generali, quod actor sequatur forum rei, *l. actor. vltima, C. vbi rem actio, cap. cum sit generale. 8. de foro compet.*

336 Neque obstat *d. l. 7. tit. 10. par. 6.* quæ vniuersim, & nulla distinctione facta videtur Episcopis iniũgere testamentorum, exequutiones, cuius decisio ad pia, & non pia videtur extendi. Nam ego considero, quòd exequutio testamentum, & officium exequutorum, in se spectatum sit res continens nudum ministerium, non iurisdictionẽ; nam

nam testator: qui nullam potest iurisdictionem tribuere, executores testamentarios nominat, & facit: ius autem in casu negligentiæ eorum, aut omissionis testatoris circa eos nominandos, id officium Episcopis detulit subrogans eos in locum testamentariorum, tanquam legitimos, animaduertit Cenedo *in decretales, collectanea* 114. *num.* 1. & 8. Quare succedit vulgaris regula, vt subrogatum sapiat naturam eius, cui subrogatur, *l. si eum.* 10. *§. qui iniuriarum, ff. si quis cautionibus, l. postquam, §. vltimo, vers. vltimo, ff. vt legat. seu fideicomiss. nom. caue.* Hippolitus *singular.* 255. Anton. Gabr. *lib.* 6. *communium, tit. de regul. iur. conclus.* 2. Cardin. Tuscus *littera S. concl.* 757. Euerardus *in locis legalibus, loco* 122. *à vi subrogationis*, cum plurimis omissis. Igitur officium executorum legitimorum nihil habet ad iurisdictionem pertinens, sed ad solum, & nudũ ministerium. Quæ fuit doctrina Ioannis de Imol. *in l. qui liberis*, 8. *§. hæc verba, num.* 5. & 6 & Alexand. ibi, *num.* 8. *ff. de vulg. & pupill. substit.* in quo nudo ministerio pietatẽ & spiritualitatem quandam agnouit, *d. l.* 7. *in fin. tit.* 10. *par.* 6. dum dicit, *E esto deuens ellos facer para cumplir la voluntad del testador, ques es obra de piedad, e como cosa spiritual.* & textus in *§. si verò expressim in authent. de hæredib. & falcid.* lucrum habere ait piè agendo eum, qui testatoris voluntatem exequitur ea, quo id notauit vbi supra, Alexand. dicens, executorem testamentarium expectare meritum à Deo, si bene exequatur atque ex ea ratione considerari posse pietatem, etiam in executione legati non pij. Idetiam adnotauit Spino *in speculo testamentorum, gloss.* 28. *num.* 6. 25. 77. & 80. consonat Cenedo *collectan.* 114. *in decretales, num.* 8. & *practicarum canonicarum, quæst.* 14. *num.* 2. *in fine*, & ex hac eadem ratione docuit Tiraquell. *in leges connubial. gloss.* 5. *num.* 190. & 191. & Surdus *de alimentis, tit.* 8. *priuil.* 9. *nu.* 4. Itaque Episcopi poterunt quidem tanquam nudi ministri, & executores legitimi curare, vt defunctorum voluntates, etiam non piæ, exitum habeat. Poterunt item per suam iurisdictionem, & tanquam ordinarij Iudices executores testamentarios, aut datiuos compellere de exequendas testatorum voluntates, in quo pietatem versari, dicit partita lex: subsunt enim executores testamentorum, etiam exempti Episcoporum iurisdictioni, quodammodo quò ad rationem officij, quod pium est reddendam, vt rectè notat Spino *dicta gloss.* 28. *nu.* 20. ex textu optimo *in clement. vnica de testament.* & Pereira *de manu reg. a* 1. *p. c.* 16. *nu.* 10. *vers. quare sine dubio*, & *num.* 14. post hæc scripta visus. Poterunt item in locum executorum testamentariorum negligentium designare datiuos. Poterunt item de legatis pijs, & eorum executione cognoscere; non autem erunt Iudices competentes, vt compellant hæredes laicos soluere legata non pia; hæc enim res pertinet ad Iudices sæculares, vt prædictum est, dictæ sint de insinuatione, & publicatione testamentorum Ecclesiasticarum personarum.

337 Cæterum quod attinet ad inuentarium bonorum Clerici defuncti, communis sententia est, confectionem inuentarij bonorum Clerici defuncti instituentis hæredem laicum pertinere ad Iudicem sæcularem, non ad Ecclesiasticum. Hanc amplectitur Guido papæ *decis.* 161. quem sequuntur Aufetius *de potestate sæculari in ecclesiasticos, regul.* 4. *fallent.* 1. *num.* 3. *in fin. versic. adde quod propter rationes*, Chasenæus *in consuetud. Burgund. rubric.* 6. *§.* 4. *verb. si par le pere, nu.* 19. & *rubr.* 7. *§.* 13. *verb. par benefice d'inuentarie, num.* 16. Ioannes Lupus *in repetit. rubric. de donat. inter. §.* 39. *nu.* 12. Roland. à Valle *cons.* 61. *nu.* 9. *volum.* 4. Franciscus de Ponte *cons.* 18. *num.* 13. Cauedo *decis.* 81. 1. *par.* idem Rolandus *tract. de inuentario*, 2. *par. quæstion.* 17. *nu.* 1. *alijs in tractatibus varijs de inuentario quæst.* 31. *num.* 1. & *sequent.* Phanutius *de inuentario, in tractatibus varijs, quæst.* 240. *num.* 24. & 25. Azeuedus *in l.* 15. *numer.* 8. & 9. *tit.* 4. *lib.* 5. *recopilat.* Gutierrez *lib.* 2. *practicarum, quæst.* 49. *num.* 1. & 2. Bouadilla *libr.* 2. *politic. cap.* 18. *num.* 179. Marta *de iurisdictione*, 4. *part. centur.* 2. *cas.* 122. *numer.* 26. Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, numer.* 173. & 179. Crassis *de effect. clericat.* 1. *effect. num.* 1010. Ceuallos *in tract. de cognitione per viam violentiæ*, 2. *par. quæst.* 78. *ex numer.* 7. inclinat Pereira *de manu regia* 1. *part. cap.* 16. *numer.* 19. & 20. Villadiego *in politica cap.* 5. *§.* 20. *numero* 106.

338 Fundamentum est, quoniam bona Clerici defuncti postquam per hæreditatis aditionem in hæredem laicum transierunt, non amplius censenda sunt bona Clerici, sed laici, amittuntq; fori priuilegium, quod mutatione personæ mutatur, vt diximus superius num. 302. & 319. ac per consequens manent sub sæculari iurisdictione. Ergo eorum inuentarium fieri debet interuentu Iudicis sæcularis.

339 Sed cum hoc fundamentum ad eum solum casum pertineat, quo hæres laicus à Clerico institutus hæreditatem adiuit remanet adhuc in hoc articulo duplex difficultas. Prima quid dicendum sit cum adhuc iacet Clerici hæreditas, & eam nondum adiuit hæres laicus, & agitur de cõficiendo eius inuentario? Secunda, quid item dicendum sit, de inuentario hæreditatis laici, vel clerici, qui Clericum, aut pium locum, vel opus hæredem instituit, postquam adita est ab hærede, an inquam in istis casibus pertineat inuentarij confectio ad Iudicem Ecclesiasticum, an ad sæcularem?

340 Et quod ad primam difficultatem attinet, quidam existimarunt inuentarium eo casu confici debere coram Iudice Ecclesiastico, non sæculari. Ita sentit Franciscus Marcus *decis.* 105. & *decis.* 1058. *num.* 3. 1 *part.* loquens de spolij Clericorum. Vbi eam tribuit Guidon. Papæ *in dicta decis.* 261. minùs tamen verè, quoniam Guido non loquitur de hoc casu: eum tamen sequitur Marta *de iurisdictione*, 4. *part. centur.* 2. *casu* 122. *num.* 14. & 15. Pereira *de manu regia* 1. *part. d. cap.* 16. *nu.* 21. 28. & 29. Probatur hæc sententia ea eo, quia hæreditas Clerici iacens, sinè hæres, qui nondum adierit sit Clericus, siue laicus, repræsentat personam Clerici, & gaudet priuilegio fori; vt diximus supra ex numer. 322. Ergo apud Iudicem Ecclesiasticum fiet inuentarium bonorum eius, non apud sæcularem.

341 Contrariam nihilominus sententiam, imò confectionem inuentarij hæreditatis Clerici iacentis pertinere ad Iudicem sæcularem, non ad Ecclesiasticum, tenent Guilielmus Benedictus *in repetit. cap. Raynutius, verb. & vxorem, decis.* 2. *num.* 132. *de testament.* & eum referens Rebuffus *in constit. Reg. tom.* 1. *tract. de sententijs præiudicialibus, art.* 3. *gloss.* 3. *num.* 11. loquens per verba generalia, Gutierrez *lib.* 2. *practicar. quæst.* 49. *num.* 3. Ceuallos *d. cognition. per viam violentiæ, part.* 2. *quæst.* 78. *ex num.* 14. Barbosa *in d. l. hæres absens, in princip. num.* 192. & *seqq. ff. de iudicijs.* Redditq; eam rationem huius sententiæ, quoniam conficere inuentarium nihil aliud est, quam declarare in specie bona, quæ per testamentum in confuso relinquuntur hæredi, atque ideò cum declaratio solum detegat id, quod latebat, *l. adeo*, 7. *§. cum quis, vers. vltimo, ff. de acquir. rer. domin. l. hærede, palam.* 21. *§. sed si quid post in fin. ff. de testament.* debet considerari tanquam quid inclusum, & contentum in testamento. Cum igitur inuentarium si declaratorium testamenti, & quasi eius pars, sequetur ipsius testamenti naturam, & sicut testamentum debet perfici, & publicari per Iudicem sæcularem, vt diximus superiùs num. 332. ita etiam inuentarium eius interuentu confici debebit. Et confirmatur, quoniam inuentarium est quædam dependentia à testamento, cum illoq; connexum, quippè cum ea eo constet, quot bona defunctus reliquerit, quibus satisfiat voluntati eius publicatæ. Quo fit, vt Iudex legitimus, & competens publicationis, sit etiam Iudex legitimus inuentarij, quasi causæ præparatæ, & præparantis, *l. ordinarij*, 13. *Cod. de rei vindicat.* notauimus supra quæstion. præcedenti, nu. 204. Ergo Iudex Ecclesiasticus non potest se ingerere circa inuentarium hæreditatis iacentis defuncti.

342 In his rationibus agnosco illud vitium, quod procedant solum in hæreditate, quæ ex testamento defertur, non in ea, quæ defertur ab intestato: nam eo casu nulla sit publicatio, aut insinuatio testamenti, quod non extitit, neque ratione connexitatis, cum ea potest Iudex laicus fieri legitimus, & competens inuentarij hæreditatis

Clerici

Clerici iacentis. Quare censeo quidem rigoris iuris conformiorem primam prædictam sententiam Francisci Marci, nisi Hispaniæ consuetudo secundam sententiam introduxisset, quam etiam in Gallia seruari, auctores sunt Guilelmus, & Rebuffus, relati numero præcedenti. Cuius fortasse ratio non est alia, (vt significat Guttierez *dicta q.49. numer. 3.*) nisi quia in bonorum descriptione, & inuentario faciendo, agitur solum de fauore, & commodo hæreditatis, & bonorum, hæredisque futuri, non de vllo præiudicio, damno, aut læsione: nam ex inuentarij confectione oritur, vbi bona custodiantur; eorum ratio reddi possit. Mirum igitur non est si hoc fiat in foro sæculari, cum apud eius fori Tabelliones in nostro Regno, meliùs, & securiùs, quam apud Notarios Ecclesiasticos scripturæ inuentarij deponantur, & fideliùs custodiantur, quippè cum maior habeatur ratio scripturarum apud successores Tabellionum sæcularium, quam apud successores Notariorum Ecclesiasticorum, quorum officia ita sunt personalia, vt successor non acquirat scripturas antecessoris, quemadmodum acquirunt Tabelliones publici sæculares apud quos manent acta omnia antecessoris in eodem officio, quod transfertur ex antecedente ad succedentem per renunciationem, vt statuitur *d. leg. 24. titul. 25. lib. 4. recopilat.* atque ita in hoc patria consuetudo ad perpetuitatem, & commodiorem, securioremque custodia horum instrumentorum, quæ tàm necessaria sunt, videtur respexisse. Quorum seruandorum apud antiquos tanta fuit sollicitudo, vt atrium libertatis apud Romanos constitutum fuerit archium, quod nos Archiuum vocamus, pro tabulis publicis testamentorum, contractuumque, & aliarum conuentionum custodiendis, vt eruditè obseruat Iacobus Reuardus *lib. 1. coniectaneorum cap. 3.* & iure Cassiodorus *lib. 12. variarum epistol. 21.* dixerit Scribarum officium securitatem esse cunctorum, quoniam ius omnium eorum sollicitudine custoditur. Archiui quoque publici, quo instrumenta publica seruarentur & debitorum obligationes, meminit Iosephus de bello Iudaico *lib. 2. cap. 17.* Neque verò nouum est, vt multa in iure ciuili contra strictam rationem disputandi pro vtilitate communi sint recepta, *l. si ita vulneratus, 52. §. vltim. ff. ad l. Aquil.*

343 Multò autem vrgentiori ratione, quod dictum est de hæreditate Clerici iacente, dicendum erit de hæreditate laici iacente, cuius hæres ex testamento, vel ab intestato futurus est Clericus, vel pius locus; quia cum illa hæreditas repræsentet defunctum laicum, & interim dum iacet fori priuilegio gaudere non possit, iuxta dicta superius numer. 329. proculdubio confectio inuentarij bonorum eius ad sæcularem Iudicem pertinebit, vt animaduertit Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, numero 185.* quidquid dicant Marcus, & Phanucius ab eo relati.

344 Ex consuetudine ista credit Guttierez *dict. quæst. 49. numer. 4.* ortam esse in hoc Regno aliam, quam praxi frequenti receptam videmus, vt quoties Episcopus via functus est, Iudex sæcularis faciat describi bona Prælati defuncti, atque deponi apud sequestrum qui ea fideliter custodiat: atque vt id fiat, expediantur regia rescripta in supremo Castellæ consilio. Quod si collector spoliorum Cameræ Apostolicæ proferat excommunicationis sententiam aduersus Iudicem sæcularem, quò eum inhibeat: implorato regio auxilio violentiæ recurritur ad idem Consilium, vbi mouentur absolui excommunicati hac de causa, quod iustis de causis fieri existimat, vt creditoribus defuncti faciliùs satisfiat, & breuius iustitia ministretur; eiusdem consuetudinis meminit Laffarte *de decima venditione, cap. 9. num. 48.* & Bouadilla *lib. 1. politic. c. 18. n. 180.* eandem reddens rationem, & Villadiego *in sua politica, cap. 5. §. 20. num. 107.* & Ceuallos *de cognitione per via violentiæ, 2. par. quæst. 78. num. 13.* item Cabedo *decis. 84. 1. par.* quam antiquissimam esse Hispaniæ consuetudinem, testatur, *l. 18. tit. 5. par. 1.* vbi notat Gregorius *gloss. 3.* & *in l. 11. tit. 15. eadem par. 1. gloss. 4.* autumat hanc consuetudinem ortam esse ex iure patronatus, quem Reges Hispaniæ exercent in suis Ecclesijs, quemadmodum Regibus Franciæ, & Angliæ Regibus cum erant catholici, & alijs Principibus, ea eodem iure, & consuetudine approbata à sede Apostolica idem ius prouenit, vt testatur Ioannes Andreas *in cap. cum vos, 4. num. 15. de offic. ordin.* Hostiensis, & Imola ibidem relati ab eodem Gregorio, & Boerius *decis. 32. per totam, maximè nu. 8. & 9.* Ex qua consuetudine verisimilius est duxisse originem alteram illam, de qua egimus, de inuentario bonorum Clerici defuncti apud sæcularem Iudicem faciendo, cum caput membra sequantur, & idem ius in membris futurum sit, quod in capite, *cap. in Synodo, dist. 63.* & ibi Glossa *verb. ac per hoc, capit. cum non liceat. 12. in principio, de præscription.* Cardin. Tuscus *liter. C. conclus. 78.* quam è contra ex illa ortam istam alteram, vt sentiebat Guttierez.

345 Quòad secundam autem difficultatem, quando hæres Clerici, vel laici, est Clericus, vel locus pius, & hæreditas est adita; prima sententia ait, inuentarium esse conficiendum interuentu Iudicis Ecclesiastici, non sæcularis. Ita sentit Phanutius *in tractatibus varijs, de inuentario quæstion. 240. num. 25.* qui tamen falsò pro eadem sententia allegat Castanæum, eam tamen sequitur Guttierez *lib. 2. practicar. dicta quæst. 49. numer. 5.* & Maria *de iurisdictione 4. part. cent. 2. cas. 22. numer. 14. & 15.* Ceuallos *de cognitione per via violentiæ dicta quæst. 78. numer. 14. 15.* Pereira *de manu regia. 1. part. capit. 16. numer. 24. & 25.* tametsi loquantur solum de casu, quo testator, & hæres sunt Clerici, omittentes casum testatoris laici, & hæredis Clerici. Verum eadem ratio videtur vigere in vtroque casu, videlicèt, quòd hæres gaudeat priuilegio fori.

346 Contrariam tamen sententiam, imo in istis omnibus casibus inuentarium interuentu sæcularis Iudicis confici debere, tenent Guilelmus Benedictus *in repet. cap. Raynutius, verbo, & vxorem decis. 2. nu. 132.* Rebuffus *tomo 2. in constitut. Reg. tr. add. de sentent. præiudicialib. art. 3. glossa 3. num. 11.* qui loquuntur de inuentario indistinctè, & generaliter, Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 1. effect. nu. 1010.* Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, num. 179.* Mattheus, & Ferrarius *in additionibus ad Guidon. Papæ decis. 261.* Villadiego *in politica, cap. 5. §. 20. numer. 106.* quàm seruari, & in praxi receptam iuxta consuetudines suarum Prouinciarum testantur. Pro qua sententia faciunt, quæ in præcedenti difficultate pro secunda sententia adducta sunt: locum enim habent in illo casu, quemadmodum in illo Confirmatur, quoniam non obstante priuilegio fori, quo Clericus gaudet, statutum est in nostro Regno, vt Clericus hæres laici testamenti publicationem faciat coram Iudice sæculari *l. 15. tit. 4. lib. 5. recopilat.* Ergo simili modo coram eodem debet facere inuentarium, cum inuentarium, sit appendix testamenti. Ex quo rursus colligitur Clericum hæredem Clerici eodem modo debere interuentu Iudicis laici inuentarium conficere: non est enim maior vis priuilegij bonorum Clerici defuncti, quam personæ hæredis Clerici, qui hæreditatem adiuit, imò maior personæ viuentis, quàm bonorum defuncti: cum hoc ex veritate pendeat, illud ex iuris fictione. At non obstante priuilegio Clerici hæredis qui adiuit, cum Clericus laico successit, testamenti publicatio, & inuentarij confectio, quod consequens est, pertinet ad Iudicem laicum, *ex d. l. 15.* Ergo similiter cum Clericus successit Cler. cum non possit reddi ratio disparitatis.

349 Neque obstant, quæ Guttierez pro sua sententia adducit *dicta quæst. 49. numer. 6. & seqq.* Arguit enim ab exemplis dubioribus, & quæ non modicam patiuntur difficultatem: imò verò fassus est verisimile, vera non esse, vt doctè adnotauit Molina *de iustitia, tract. 2. disput. 133. §. dubitant Doctores, circa finem, vers. multum tamen dubito.* quare rectè cadit illud Horatij *lib. 2. satyr. 3. versu 325.*

Nihil agit exemplum litem, quod lite resoluit.

Esto autem vera essent ab illis ad inuentarij confectionem argumentum sumi non potest, tum ob ante dicta, tùm ob consuetudinem, quæ hac in re multum valet. Tametsi

metsi fortassis res hæc censenda sit mixti fori vbi prædictis contraria consuetudo non vigeret, quod vno verbo videtur significasse. Sarmiento *de redditibus Ecclesiasticis, 4. part. cap. 1. n. 8.*

348 Regulam tamen prędictam, & conclusionem principalem limitabis primo, vt procedat, & habeat locum in hærede, & successore vniuersali: secus erit in successore particulari; in quem non transit forus principalis sui antecessoris. Probat hanc limitationem per argumentum à contrario sensu textus *in d. l. hæres absens in principio, ff. de Iudicijs*, notat Paulus *in l. 1. nu. 3.* & probat textus ibi, *ff. si ex noxal. caus. agat.* & Barbosa *in d. l. si constante 25. §. fin. n. 30. ff. solut. matrimon.* qui refert Curtium Iuniorem *in d. l. hæres absens, in principio, n. 3.* Quę tamen limitatio primo sublimitanda est in successore particulari ex necessitate in iudicio, & actione reali vt probat textus *in l. in iudicio, 48.* vbi notat Gloss, *verb. parte ad iudicatus. ff. famil. ercisc.* & ex illo notat Bart. *in l. Lucius, 78. §. rogatus, ff. ad tabell. et in l. si eum hominem, 34. n. 4. ff. de fideiussor.* Marian. Socin. Iunior. *cons. 34. n. 13. li. 3.* Peregrinus *de fideicommissis art. 53. num. 24.* & pro maiori explicatione adde eundem ibidem *num. 25.* Puteus *decis. 177. li. 2.* Mohedanus *decision. 1. de ind. aliàs decision. 41.*

349 Sed an ista limitatio sit sublimitanda eo casu quo singularis successor ex titulo inualido, & nullo, acquirit possessionem rei, vt tunc, etiam si sit exemptus, censeatur nihilominus subijci eidē foro cui subijciebatur antecessor, difficultatem habet. Declarabimus autem eam apertis terminis generalibus ad casum in specie expressum. Ponamus laicum transtulisse in Clericum ex aliquo particulari titulo legatis, donationis, aut venditionis hippotechas speciales censuales, cum tamen in contractu census esset adiecta consueta clausula, qua contineretur pactum de non alienando conforme celebrare textui *in l. si creditor, 7. §. vltimo, ff. de distract. pignor.* quo casu alienationem nullam esse, saltem in creditoris præiudicium, communis est omnium sententia: tunc si creditori decursas pensiones soluere renuat, aut differat Clericus hippothecarū possessor, dubium est, quē Iudicem adire debeat creditor pro exactione sui debiti, an sæcularem, cui antecessor subditus erat, & coram quo erat conueniendus, an Ecclesiasticum cui Clericus successor est subiectus.

350 Prima sētentia est, adeundum esse Iudicem secularem quemadmodum adeundus esset, si hippothecæ possiderentur a laico antecessore. Ita sentit Parladorius *l. 2. rer. quotid. c. fin. 2. p. §. 1. nu. 11. & 12.* Olanus *in sua concordia, liter. C. n. 30. & 31.* Ceuallos *in specul. practic. lib. 1. q. 36. ex n. 14. & in tract. de cognitione per viam violentiæ, 2. par. q. 16. n. 35. & q. 40. ex num. 14.* pro quibus faciunt tradita à Gutierrez *lib. 2. practicar. q. 132. num. 9.* allegant isti pro se Gulielmum de Cuneo, Afrerium, Gulielmum Benedictum, & alios. Fundamentum huius sententiæ, est, quoniam, isto casu hippotheca censui supposita virtute pacti de non alienando, non potest alienari in Clericum, neque in eius dominium transire, iurisque censura manet sub laici alienatoris dominio; ac per consequens non est exempta à sæculari iurisdictione, poteritq; Iudex secularis expedire mandatum de exequendo, & eam capere iure pignoris iudicialis, iubereq; distrahi, aut possideri, vt creditori satisfiat.

351 Contraria nihilominus sententia, quinimo re censui supposita ad Clericum deueniente ex titulo, etiam inualido, & inepto ad transferendum dominium, non esse petendam exequutionem pro redditibus decursis aduersus hippothecas, & Clericus earum possessorem, apud Iudicem laicum, sed apud Ecclesiasticum, cui subest Clericus debitor decursarum pensionum, verior est, & iuri conformior, tùm item magis communis, & vsitata, approbatque à tribunalibus superioribus. Eam tradunt Gaspar. Rodericus *de annuis redditibus, lib. 2. quæst. 9. nu. 59.* qui ait, ita iudicasse plures Senatum Pintianum, & se obtinuisse in quadam causa Metmensi, Felicianus *de censibus, tomo 2. lib. 2. capit. 3. num. 16.* Gratianus *disceptation. forens. tomo 1. cap. 16. num. 21. & sequentibus, & cap. 141. num. 9.* Zachias *ad Gallesium de obligatione camerali,*

Thomæ Carleualij de Iudicijs,

q. 8. nu. 4. 5. & 6. Marta *de iurisd. p. cent. 2. cas. 152. ex n. 2.* & ante omnes vno verbo Ancharanus *in c. ex qua 26. n. 21. in fin. vbi est etiam finis qu. 17. de reg. iur. in 6.* Fundamentum est, quoniam tametsi per alienationem hippothecæ contra pactum, quæ nulla est dominium non transfertur in Clericum, tamen in eum transfertur possessio, *l. 1. §. si vir vxori, ff. de acquir. poss.* & diffusè probat Anton Gomez *in l. 45. Tauri, num. 23. cum seqq.* quia possessione non potest Clericus priuari à Iudice sæculari sine citatione, vt probat optimus textus *in cap. licet Episcopus, 28. de prębend. & dignitatib. in 6. & in l. cum fundum, 18. ff. de vi, & vi arm. & in l. meminerint 6. C. vnde vi*, notat Menoch. *de recuper. poss. remed. 1. num. 101. & remed. 8. per tot. maxime num. 67.* Peregrinus *de iur. fisc. lib. 1. tit. 3. nu. 60. & lib. 6. tit. 4. num. 13. de fideicommiss. art. 48. nu. 18.* Castillo *quotid. controuer. lib. 3. cap. 24. num. 66. & seqq.* & idem Ceuallos *de cognition. per viam violentiæ d. q. 16. num. 14. & 15.* præterquam quod possessor hippothecarum citari debet, iuxta iura regia processu exequutiuo ad sententiam addictionis, vt statuit *l. 19. tit. 21. lib. 4. recopil.* & notat Parlador. prioris sententiæ sectator, *libr. 2. rerum quotidian. c. fin. 4. par. §. 5. numer. 19.* quippè cum de ipsius præiudicio tractetur, & subsit regulæ, *l. de vnoquoque, 47. ff. de re iud.* Iudex autem sæcularis non potest citare, vocareq; ad suum tribunal Clericum à sua iurisdictione immunem Card. Tusc. *liter. C. concl. 239.* quem si de facto citauerit, & ille petierit, vt ad suum Iudicem Ecclesiasticum remittatur, remitti debet, Grammaticus *decis. 61. num. 1. 2. & 3.* idem Tuscus *lit. C concl. 345. n. 24.*

352 Neque obstant adducta pro prima sententia: nam in primis Doctores antiqui pro ea allegati loquuntur, præsupposita opinione illa, quod Clericus actione reali conueniri possit apud Iudicem sæcularem, quam in Gallia seruari testantur multi quam tamen esse iuri dissonam, & in Hispania insuetam, diximus superiùs quæst. 3. num. 154. cum alijs, quos ibi retulimus. Item argumentum Parladorij nullius momenti est: nam tametsi ex alienatione nulla in Clericum non transierit rei censui suppositæ dominium, acquisita est saltem illi possessio: ratione cuius Clérici interest ad iudicium vocari, citarique ad sententiam addictionis ferendam in processu exequutiuo: non potest autem vocari ad iudicium a Iudice laico, qui est incompetens, & alienus Iudex, vt præsupponit textus *in l. si quis ex aliena, 5. ff. de iudicijs*, & notant Doctores *in l. vltima ff. de iurisdiction. omn. iud.* Marian. Socinus *in rubrica de dilationibus, art. 4. num. 1. art. 17. n. 1.* Marta *de iurisdiction. 4. par. cent. 2. cas. 102. n. 3. & 4.* Tuscus *liter. C. dicta concl. 239.* cum citare sit actus iurisdictionis, quæ in non subditum non potest exerceri. Si verò ad iudicium accedat proponens exceptionem fori declinatoriam, ad suum Iudicem est remittendus, vt rectè Grammaticus, Tuscus, & Gaspar. Rodericus supra relati adnotarunt.

353 Limita secundò propositam regulam, & cōclusionem generalem, vt procedat, & locum habeat cum hæres conuenitur ex contractibus vel quasi contractibus defuncti, pro quibus ipse poterat conueniri, si viueret: secus erit, si in iudicium deducantur actiones initium sumentes à persona hæredis, quæ oriuntur ex quasi contractu celebrato in additione hæreditatis, iuxta textus *in l. apud Iulianum, 3. §. vltimo, in fine, ff. quibus ex caus. in possess. eantur, & in §. hęres, instit. de obligat. quæ ex quasi contractu*, vt si petantur legata, vel fideicommissa à defuncto relicta: nam non debet hæres conueniri pro istis, attento foro defuncti, cum actio à defuncto non fuerit transfusa, sed in loco, vbi fuerit maior pars hęreditatis, apud Iudicē competentem, videlicèt hęres laicus apud Iudicem laicum, Ecclesiasticus verò apud Ecclesiasticum. Hanc limitationem probat textus *in l. si fideicommissum, 50. de iudiciis, & in l. vnica, C. vbi fideicommiss. peti oport.* cum quibus conuenit *l. 1. tit. 6. part. 6.* vbi notat Gregorius *gloss. 4. & l. 48. tit. 9. eadem par. 6.* & præter Bart. Bald. & cæteros *in d. l. si fideicommissum, & in d. l. vnica*, meminit Molina *de primogen. lib. 3. cap. 13. n. 73.* & Peregrinus *de fideicommiss. art. 53. n. 1. & 2.*

354 Amplia limitationem, vt si legatarius velit hæredem

conuenire, non vt legatū soluat, sed vt pro legato caueat, possit id facere apud Iudicem loci, vbi est hæreditas, vel maior pars eius, & non sit necesse heredem remitti ad Iudicem sui domicilij. Probat textus *in l. postquam, 5. §. cum quærebatur, versic. quare si hæres, ff. vt legat. seu fideicommiss. nom. caue.*

355 Quæ nam verò sit ratio huius limitationis, & ampliationis eius, non conuenit inter Doctores, qui varias assignant, quas tamen improbat Barbosa *in d. l. hæres absens, in princip. ex num. 37.* redditq; aliam *n. 39. cum seqq.* quam & nos probandam duximus. Est igitur ratio, quoniam tametsi heres adeundo hereditatem videatur in loco, quo eam adiuit, quasi contrahere cum legatariis, *vt in §. heres, instit. de oblig. quæ ex quasi contract.* tacitè tamen videtur solutionem destinare in locum, vbi fuerit maior pars hæreditatis: nam cum ius præcipiat legata peti, & solui in prædicto loco, vt *in d. leg. vnic. Cod. vbi fideicommiss. peti oport.* videtur hæres obligare se, vt ibi soluat, quasi conformans se dispositioni iuris, iuxta *l. si duo, 38 ff. de acq. hered. l. hæredes mei, 57. §. cum ita,* vbi notat Ripa *n. 75. ff. ad trebel.* imò, & testator, qui in dubio præsumitur in minimo velle grauare hæredem, *l. Titia cum testamento, 35. §. qui inuita, ff. de legat. 2.* Parisius *de resignat. beneficior. lib. 6. q. 2. n. 44.* Molin. *de primog. lib. 1. c. 4. n. 8. & 9. lib. 2. c. 14. nu. 46. vers. ex aduerso,* Menoch. *de præsumptionib. libr. 4. præsumpt. 106. ex num. 17* Peregrinus *de fideicommiss. art. 1 n. 33.* Quesada *diuersar. quæst. c. 22. n. 2. & 3.* tacitè videtur in eum locum contulisse solutionem, vbi commodius ab hærede fieri potest ex bonis hæreditarijs, *l. sed etsi suscepit, 52. §. sed etsi proponar, ff. de iudicijs,* ex quo textu id docuit Bart. *in d. l. si fideicommissum, 50. n. 1. ff. eod. tit.* Succedit igitur doctrina, conclusio a nobis tradita supra, quæstione præcedenti ex nu. 248. & num. 259. quod vbi contrahitur in vno loco, & in alium confertur solutio, non censetur contractum in loco, in quo contractus celebratur, ad effectum, vt contrahentes ibi sortiantur forum, sed in loco, in quem solutio destinata est, *l. contraxisse, 21. ff. act. & obligat. l. 3. ff. de bonis author. iudic. possid.* Quæ conclusio etiam in quasi contractibus locum habet, vt docuit Paulus Castrensis *in l. non alias, 24. num. 2. ff. de iudicijs,* & ea Lancellotto, Decio, notauit Barbosa vbi supra *num. 40. in fine.* Quibus adde, cum accessorium sequatur naturam principalis *l. cum principalis, 178. ff. de reg. iur. cap. accessorium, de reg. iur. in 6.* eundem locum esse idoneum pro petenda cautione, qui idoneus est pro petendo legato, quod est principale, cum cautio accessoria sit principalis causæ, *l. in omnibus, 43. ff. de solutionib.* Ex qua ratione comprobatur prædicta limitatione ampliationis ampliatio.

356 Vnde fit, vt exceptio, quæ oritur ex *d. l. si fideicommissum,* in fauorem hæredis conuenti in loco, vbi hæreditas est adita, pro legatis, vel fideicommissis, sit exceptio in competentiæ, seu declinatoria, quasi Iudex illius loci, nullam iurisdictionem habeat in aduentem, vt videtur sensisse Glossa *in l. sed etsi suscepit, 52. in princ. in verb. non potest, ff. de iudicijs,* quæ non solum exequutioni legati opponi potest, vt sensit Paul. Castrens. *in d. l. si fideicommissum 50. in princ. n. 2. & in §. fin. n. 2.* sed etiam petitioni, & ab ea legatarium excludet, debebitq; remitti ad Iudicem loci, vbi est maior pars hæreditatis, quod videtur esse contra sententiam Pauli. Quæ tamen eo solo casu admittetur, quo hæres conuenitur quidem in loco, in quo est maior pars hæreditatis, atq; adeò apud Iudicem competentem: res autem in specie legata, quæ petitur est in alio loco, tunc enim exceptio non opponetur petitioni legati, quod congruo loco petitur, sed eius exequutioni, quia legatum præstari, ac solui debet in eo loco, in quo erat tempore mortis testatoris, *l. quod legatur, 38. ff. de iudicij, l. cum res, 49. ff. de legat. 1.* quod adnotauit quoque Barbosa vbi supra *ex numer. 41.* & nos dicemus numer. 358. sequenti.

357 Sublimita primò prædictam secundam limitationem principalem, vt hæres pro legatis sit conueniendus in loco, vbi fuerit maior pars hæreditatis; si tamen ibi inueniatur, alioqui si fuerit absens, conueniri non poterit. Obseruat Salicetus *in d. l. vnica, n. 4. C. vbi fideicommiss. peti oport.* Peregrinus *de fideicomm. artic. 53. n. 7. iuncto num. 1.* Quod Salycetus ex eo probat, quoniam hæres ibi conuenitur ratione quasi contractus, & solutionis tacitè destinatæ, vt diximus superius num. 355. Sed in loco veri contractus, & solutionis expresse destinatæ, conuenire, non potest contrahens, nisi ibidem inueniatur, vt diximus quæstione præcedenti num. 262. Ergo neque hæres in loco, vbi fuerit maior pas hæreditatis; nam ex contractu ad quasi contractum, argumentum legitimè in iure deducitur, & è contra, vt notat Euerardus *in locis legalibus loco 37 & 38.*

358 Sublimita secundò prædictam secundam limitationem, si legata sit res in specie, quæ sit alibi, quam vbi est maior pars hæreditatis: nam pro eà poterit hæres conueniri in loco, in quo sit res legata: dum tamen hæres ibidem inueniatur, etiam si sit in diuerso loco maior pars hæreditatis. Hanc sublimitationem probat textus *in l. sed etsi suscepit. 52. §. si ea res, ff. de iudicijs, & in leg. 48. tit. 9. p. 63.* Azo *in summa, C. vbi fideicommissum pet. oport. n. 1.* Salycetus *in l. vnica, num. 2. & 3. Cod. eod. titul.* Paulus Castr. *in d. l. quod legatur, num 2. ff. de iudicijs.* Rationem reddit Salycetus, pri nó. quoniam testator tacitè videtur voluisse præstari rem, vbi est suæ mortis tempore, *cum res, 49. ff. de legat 1. d. l. quod legatur, 38. vers. nisi si adiectum,* Ergo ibidem peti potest, *d. l. fideicommissum, 50. in principio, versic. nisi probetur, d. l. sed etsi suscepit, § si libertati, versic. cum appareat.* Et confirmatur, quoniam heres per quasi contractum aditionis videtur tacitè conuenire cum legatarijs de soluendo eo loco, quo testator disposuit, *l. si hæres, 9. iuncta l. 1. ff. de eo, quod certo loco.* In loco autem, vbi soluere promisit, conueniri potest hæres, *l. quamuis 51. §. 1. ff. de iudicijs.* Salycetum suppresso nomine sequutus est Barbosa *in d. l. hæres absens in principio, ex numer. 46.*

359 Sed an hæc sublimatio vera sit, & procedat solum, cum agitur pro legato actione reali, videlicet rei vindicatione, vel hipothecaria vel personali in rem scripta, an etiam cum agitur actione merè personali ex testamento, eamque possit intentari apud Iudicem loci vbi res legata existit, non est leuis controuersia inter Doctores, Nam glossa magistra vltima *in dicta l. quod legatur,* quem sequuntur approbantes Bartol. ibi, Bald. Angel. *numer. 2.* Fulgosius Peregrinus *de fideicommissis, artic. 53. numer. 1.* Simon de Pratis *de interpretat. vltimar. voluntat. lib. 4. interpretat. 1. dubitat. 8. num. 105. & sequentib.* Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, num. 50. & 52. cum sequentib.* & ante eos omnes idem docuit Azo *in summa num. 11. C. vbi fideicommiss. peti oport.* & Cynus *in leg. vnica, num. 1. C. eodem titulo,* sentit rem in specie legatam non posse peti actione personali in loco, vbi est, sed solum reali, vel personali in rem scripta, quod significare videtur textus *in dict. l. quod legatur.* Et probatur, quoniam in foro rei sitæ non potest agi actione personali, sed solum reali, vt adnotauimus hac eadem disputatione quæstion. 3. num. 151. Ergo neque in loco, vbi sita est res legata, agi potest aduersus hæredem, vel grauatum eam tradere, & legatum soluere, actio personali, sed dumtaxat realis.

360 Contrariam tamen sententiam quiuimo in loco, vbi sita est res legata, posse agi aduersus hæredem, vt eam tradat legatario, non solum actione reali, sed etiam personali ex testamento, sine metu exceptionis, quod alibi sit maior pars hæreditatis, sequuti sunt Gulielmus de Cuneo, quem refert Paulus Castrensis *dict. leg. quod legatur, numer. 2.* Albericus ibi, *numer. 3.* Salycetus *in d. leg. vnica. numer. 3. Codicis vbi fideicommissum, peti oportet* Antonius Gomez *tomo primo variarum capit. 12. numero 84.* Probatur hæc sententia, primò, ex generalitate textus *in dict. leg. sed etsi suscepit, 52. §. si ea res, ff. de iudicijs,* vbi petenti fideicommum in loco, vbi est, non obstant exceptio, quod alibi sit maior pars hæreditatis. Qui textu iuxta interpretationem Fulgosij ibi, *numer. primo* loquitur de actione personali in iudicium deducta.

361 Neque

361 Neque satisfacit Fulgosius ibi, & eum sequutus Barbosa *in d.l. hæres absens, in principio, ex num. 58.* recurrens ad eam considerationem, quòd in eo §. vt in præcedentibus, agatur de legato, quod petebatur Romæ actione personali, vbi ex eo peti poterat, quod sit communis patria, & ibi omnes domicilium habere intelligantur. Non inquam satisfacit, primò, quoniam *in §. si ea res,* nulla relatio fit ad paragraphos præcedentes, neque casus ibi propositus vllam dependentiam habet ab alijs, aut similitudinem cum illis, ob quam intelligamus Iurisconsultũ agere de legato, quod Romæ peteretur, & prosequi casum propositum superioribus periodis, & non potius fecisse transitum ad alium casum diuersum, vt plerumque fit. Secundò, quoniam tametsi paragraphis præcedentibus egerat Iurisconsultus de legato Romæ petito, non in eo fundauit, aut ex ea ratione confirmauit decisionem suam, quod Roma esset communis patria, sed ea potiùs, quod testatoris verisimilis voluntas eo loco solui legata decreuerat. Ergo prædicta subtilitas attendenda non est.

362 Secundò, quoniam non solum cum agitur pro ipso legato, vel fideicommisso, potest agi in loco, vbi existunt, sed etiam cum agitur pro satisdatione, & cautione præstanda, vt *in d. §. si ea res, in fine,* in quo iudicio nulla actio realis proponitur, sed imploratur officium Iudicis, quod magis personali actioni, quàm reali simile est, vt notat ibidem Fulgosius.

363 Tertiò, quoniam per hæreditatis additionem hæres quasi contrahere videtur cum legatarijs, & se obligare, vt soluat legata, non quidem in loco, vbi hæreditatem adiuit, sed in loco, in quo res legata existit vt considerabamus supra n. 355. & 358. & docuit Cumanus *in l. cum res 49. 1. lectura, num. 3. in fin. ff. de legat. 1.* vbi ait, hanc obligationem contrahi respectu loci, vbi res est eumque sequutus, magisque explicans Ias. ibi, *num. 12. & 13.* referens Angelum, apud quem tamen id non inuenitur. Sed in locu solutioni destinato conueniri potest reus, non solum actione reali, sed etiam personali, vt constat ex traditis quæstione præcedente, ex numer. 248. & num. 259. Ergo & hæres pro relegata, in loco, in quo existit.

364 Quartò, quia in loco, in quo testator tacitè, vel expressè vult solui legata, peti possunt ab hærede, & ibi legitimè conuenitur hæres, tum actione reali, tum personali, *d.l. quod legatur, 38. d.l. si fideicommissum, 50. in principio, d. l. sed etsi susceperit, 52. §. si libertis, & §. sed etsi proponas, ff. de iudicijs, d.l. cum res, 49. ff. de legat. 1.* quasi ille sit locus solutioni destinatus, & expressè apud nos statuit, *l. 48. tit. 9. p. 6. circa fin. ibi: O en aquel lugar do el testador las mandasse pagar.* Sed in loco, vbi existit res legata, videtur tacitè voluisse testator, vt eam tradat hæres legatario, & legatũ soluat, *d.l. cum res,* & ibi notarunt Doctores. Ergo ibi potest conueniri pro soluendo legato, tum actione reali, tum personali.

365 Quintò tandem apud nos Hispanos res videtur esse minus dubitabilis, ob generalitatem verborum, *d. leg. 48. tit. 9. par. 6.* quæ indistinctè ait, legata peti posse in quocunque ex tribus locis: aut vbi hæres habet domicilium, aut vbi fuerit maior pars hæreditatis, aut vbi fuerit res legata. Ergo indistinctè est accipienda eius dispositio, siuè agatur actione reali, siuè personali, *l. de pretio, ff. de publ. in rem act.* cum vulgatis.

366 Paulus autem Castrensis *in dict. l. quod legatur, 38. n. 2.* quibusdam ex istis fundamentis conuictus, cõciliat duas istas contrarias sententias facta distinctione casuum. Primus casus est, cum tempore testamenti, vel mortis, res legata erat alicubi, & id sciebat testator. Nam si tempore exactionis ibidem reperitur, hæres poterit ibi pro ea conueniri actione reali, & personali. Ratio est, quia eum loco concurrit tacita voluntas testatoris, quæ locum facit actioni personali eo loco mouendæ. Secundus casus est, cum res non est in loco, in quo erat tempore mortis testatoris, vel testator ignorabat esse extra locum testamenti. Quo casu non poterit agi aduersus hæredem pro legato actione personali in loco, in quo res legata existit, sed solum actione reali, quæ agi potest vniuersim in foro rei sitæ, iuxta dicta à nobis quæst. 3. num. 151. Ratio est, quia hoc casu deest voluntas testatoris, quæ excluditur ignorantia, *l. si per errorem, 15. ff. de iurisdict. omn. iudic. l. et cum testamentum, cum sequenti,* vbi notat Bartol. *ff. de iuris, & facti ignor.* optimus textus *in l. si quis ita, 16. §. si quis cum ignoraret, ff. de testament. tut. l. Titius, 25. in prin. ff. de liber. & posthum.* Hinc ortum est vulgare, & certissimum Philosophorum axioma, *nihil volitum quin præcognitum,* desumptum ex Aristotile *lib. 3. moralium ad Nichomachum, capit. 1. & 2.* de quo D. Thomas *1. par. quæst. 82. art. 4. ad 3. & 1. 2. quæst. 6. art. 8. in corpore, & q. 9. art. 1. in corpore, & qu. 76. artic. 1. ad 3.* & Thomistæ illis locis Scholastici *in 2. dist. in 1. 22.* vbi agit magister de ignorantia, Cordubensis *lib. 2. quæstionarij, q. 16. & 17.* Alphonsus de Castro *de potestate legis pœnalis, lib. 2. cap. 14. post conclusionem secundam principalem, propositione 1.* vbi illud attribuit Diuo Augustino non designato loco. Cuius etiam meminit Baldus *in l. quæ fortuitis, numer. 2. C. de pignorat. action. & in leg. certi iuris, num. 2. C. locati.* Eadem quoque voluntas testatoris excluditur mutato loco, vbi res erat tempore mortis testatoris, quoniam ad id tempus debet eius voluntas referri, *§. in extraneis, instit. de hæred. qualit. & different.* ac per consequens nihil operante testatoris voluntate, quam deesse certum est, remanet forus rei sitæ dumtaxat, in quo sola actio realis, aut in rem scripta in iudicium deducitur, non personalis, vt diximus supra quæstion. 3. dicto num. 151. & hæc conciliatio Pauli nobis placet.

367 Aduersus quam nihil faciunt vtriusque sententiæ proposita fundamenta: nam ad fundamenta primæ respondetur, in primis textum *in d.l. quod legatur,* in quo Iurisconsultus docet, actionem realem pro specie legata deducendam in loco, vbi res est, non negat eodem loco posse moueri personalem actionem. Ab affirmatione autem vnius, ad negationem alterius, non ducitur legitimè argumentum, nisi inter contraria, & incompatibilia, vt diximus quæst. præcedenti num. 170. Item Iurisconsultus ibi agit de loco, vbi sita est res legata, qui est forus legitimus, & competens, vbi legatum peti potest actione reali ex se, & ex natura sua, etiam si voluntas testatoris non concurrat, vt dicebat Paulus Castrensis contingere in secundo ex enumeratis casibus, in quo actio personalis ibi moueri non potest. Addimus tandem ex Alberico *in dict. leg. quod legatur, numer. primo* mentem Iurisconsulti ibi fuisse, notare differentiam inter, actionem realem, & personalem, quibus legatum peti potest: nam si petatur actione personali distinguendum est, an petatur species, an quantitas: si autem legatum petitur actione reali, non est necesse hanc distinctionem facere. Item dicimus in prima parte legis, in qua Iurisconsultus agit de lato personali actione petito, decernere solum, vbi legatum solui debeat, non vbi debeat, peti quoniam vero affirmat, soluendum legatum petitum actione personali, vbi est, non negat ibidem peti posse actione personali, vbi est. In secunda verò parte legis, vbi agit de legato petito actione reali, determinat solum, vbi legatum peti debeat, non vbi solui.

368 Ad secundum argumentum deductum à simili ex foro rei sitæ neganda est consequutio: nam ideo in foro rei sitæ, solum potest deduci actio realis, quia ex se, & natura sua locus rei sitæ præcisè spectatus, reddit forum competentem ad actionem realem dumtaxat mouendam aduersus reum non obligatum, & qui ex nulla alia ratione forum sortitur: si verò reus sortiretur forum in eodem loco, in quo res existit ex destinatione solutionis ro relata, vel contractu ibi facto, proculdubio posset etiam ibidem moueri personalis actio. Hæres igitur cum in loco, in quo est res legato non ex sola re sita sortiatur forum, sed ex tacita voluntate defuncti, eum ibi obligantis, vt soluat legatum, cuius solutionem in eum locũ tacitè destinauit, mirum non est, si conueniatur legitimè, tàm reali, quàm personali actione, quia ex noua causa superueniente forus fortificatur, vt nostri loquuntur, &

dua, quæ partium capers est: non enim potest quis in vno, & eodem negotio renunciare exceptioni fori pro parte, & pro parte non renunciare; sed semel renunciata quoad integrum negotium censetur renunciata. Hinc fit, vt quoniam solutio partis legati inducit tacitam renunciationem exceptionis declinatoriæ, vt diximus superius num. 374. censeatur exceptio tacitè renunciata quoad integram legati solutionem.

378 Denique inter duos illos casus non leue discrimen intercedit: nam in primo, in quo agitur de obligatione ipsa principali, grauissimi momenti, & præiudicij est, quod reus ex partis solutione obligetur ad solutionem totius: at quod quis alligetur foro cui alligatus non erat, & proroget iurisdictionem Iudicis incompetentis, res est leuissimi momenti, & nullius ferè præiudicij, aut grauaminis, adeo vt ob eam causam minori omittenti proponere exceptionem fori declinatoriam non sit concedenda in integrum restitutio ad eam proponendam, non enim conceditur minori restitutio pro modica læsione, qualis ista censetur. Innocentius *in cap. coram, 7. ante nu. 1. de restitut. in integr.* Felynus *in cap. Fraternitatis, 17. nu. 6. vers. fallit. secundo, de testibus*, Bald. *in l. peremptorias, nu. 28. C. sentent. resc. non poss.* Alexand. *in l. 1. §. nunciatio, nu. 33. ff. de nou. oper. nunciat.* Io. Lupus *in repet. cap. per vestras, §. 26. n. 9. de donat. inter*, Anton. Gabriel *lib. 2. communium. tit. de restitut. in integr. conclus. 1.* Octauianus Vestrius *in practica libr. 8. c. 3. n. 7.* Farinacius *in prax. crim. q. 75. num. 451. vol. 2.* Menochius *de retin. possess. remed. vltimo num. 54. & 55. & de præsumption. lib. 2. præsumpt. 67. num. 10. & 11.* Gutierrez *lib. 1. practic. q. 52.* Ceuallos *in specul. practic. q. 835. lib. 3.* Molina *de primogen. lib. 3. cap. 13. num. 60.* Capycius *decis. 13. & decis. 109. nu. 9.* & ibi additio *verb. pro modica*, Franchis *decis. 290. et decis. 439.* apud nos statuit *l. 16. tit. 10. lib. 2. recopil.* atque ideo, quod consequens est de vno casu ad alterum non potest sumi argumentum, cum non valeat de maiori ad minus negatiuè, vt nos post dialecticos notauimus, *5. par. introductionis ad logicam, c. 4.* & significat Aristoteles *lib. 2. topicorum, cap. 10.*

379 Quoad secundam verò difficultatem ex propositis supra numer. 373. dicendum ex solutione vnius legati in aliquo loco facta, non censeri renunciatum ab hærede exceptioni declinatoriæ quoad cætera legata, vt possit hæres in loco, in quo vnum legatum, vel partem eius soluit à cæteris legatarijs pro aliorum legatorum solutione conueniri: imò non obstante ea solutione, si a cæteris conueniatur, posse iuuari fori declinatoria. Ita sentit Ias. *in l. 2. nu. 9. et 10. C. de fideicommiss.* Barbosa *in d. l. hæres absens, in princ. n. 69. et sequentib. et nu. 76. ff. de iudicijs.* Probatur hæc conclusio. Primò, ex textu *in l. Lucius, 90. §. testato, ff. de leg. 2.* iuxta expositionem Azonis ibi relatam à Glossa, *verb. testator*, qui decernit, licet hæres vnum legatum ante tempus soluerint, non ob id esse cogendum alia legata soluere ante tempus. Idem igitur dicendum est de loco cum de tempore ad locum argumentum de iure valeat, *l. vinum, 22. ff. si cert. petat. l. si res, vltima, ff. de condict. tritic.* Eucradus *in locis legalibus, loco 88. a tempore ad locum*. Et tametsi ab ea expositione recedant Doctores communiter, eaq; minus conueniat textui *in d. §. testator*, cui aliam assignat Cuiacius *lib. 3. responsorum Scęuolæ, ad d. §. testator*, tamen conclusionem veram esse agnoscit Cumanus ibi.

380 Secundò etiam probatur, quoniam hæres vnum legatum scienter soluens ex testamento inutili, non ob id manebit obligatus ad alia similia legata inutilia soluenda, *l. non dubium, 16. C. de testamentis*, vbi id docet Accursius, *verb. agnouerit*, Bartol. ibi *num. 2.* Fulgos. *nu. 3.* Alexand. *num. 3.* Ias. *nu. 5.* idem Accursius *in l. 1. verb. præstiterunt*, & ibi Menlius *nu. 2.* vbi multos allegat. *C. de fideicommissis*, Iulius Clarus *lib. 3. sententiarum, §. testamentum, quæst. 90. num. 7.* Ergo simili modo, non ex eo, quod in loco, in quo non erat obligatus, vnum legatum soluerit hæres, tenebitur ibidem alia legata soluere, aut ibi poterit conueniri sine metu exceptionis fori declinatoriæ licet competenti de iure. Probatur consequutio, quoniam similiter valet argumentum de re ad locum, *l. si quis ita, 32. ff. de aur. et argent. legat.* Ias. *in l. vinum, 22. num. 6. vers. secundo, ad notata ff. si certum petatur.* Eucradus *in locis legalibus, loc. 87. de re ad locum.*

381 Tertiò, (quod caput est, & congruam solutionem habere non potest) quoniam consensus debet regulari, iuxta actum, ex quo deducitur; nam in actibus voluntariè factis nulla fit extensio vltra actum expressum, præsertim in præiudicium actum exercentis, iuxta coniecturam vulgarem textus *in leg. Arrianus, 47. ff. de action. & oblig. & in l. cum de indebito, 25. ff. de probationibus* & ex consequenti actus limitatus producit consensum limitatum, *d. l. vltima, C. ne vxor pro marito, l. voluntarie, 12. C. de excusat. tutor.* notauit Decius *in cap. 1. 1. lect. num. 177. & 178. de iudicijs*, & ibi additio Aldobrandini, *verb. colligitur*, Surdus loquens de eodem casu *in tract. de alimentis, tit. 4. q. 16. num. 27. cum antecedentibus, & sequentibus, & decis. 33. nu. 9. & 10.* nosq; diximus supra quæstion. 2. nu. 138. sed non habet necessariam connexionem voluntas soluendi vnum legatum in aliquo loco, cum volũtate ibidem soluendi cætera, aut consentiendi in Iudicem alias incompetentem, renunciandiq; quo ad alia exceptionem declinatoriam. Ergo non debet vna voluntas colligi ex alia, neque vnus actus alium inducit.

382 Contrariam nihilominus sententiam, quinimo hæredem, qui in loco incompetenti, & vbi conueniri non posset, soluit vnum legatum, ibidem posse pro alijs omnibus legatis ab alijs legatarijs conueniri, sequuti sunt Albericus, Angelus, Duenas, Mensius supra relati num. 372. & id regulare esse sentit Gulielmus Benedictus *in repet. cap. Raynutius, verb. si absq; liberis moreretur, el 2. tract. de legatis n. 176. & 177. de testament.* Fundamentum non est aliud, quam text. *in d. l. si fideicommissum, 50. §. vltimo, ff. de iudicijs*, vbi Iurisconsultus docuit hæredem conueniri posse, vbi soluere cœpit fideicommissum sine metu exceptionis declinatoriæ, qua vti non potest.

383 Paulus autem Castrensis *in d. l. si fideicommissum, §. vltimo, num. 1.* quem sequutus est Peregrinus *de fideicomm. d. art. 53. numer. 3.* rem distinctione componit. Aut enim (ait) hæres soluit vnum legatum in loco, in quo legitimè poterat conueniri, quia re vera erant forus competens legitima aliqua ratione, quamuis ei competeret exceptio, quod alibi esset maior pars hæreditatis, & tunc cogetur in eo loco cætera omnia legata soluere, quasi spontanea solutione prædictus forus fuerit fortificatus. Aut hæres soluit legatum in loco, in quo nullo modo forum sortiebatur, & non cogetur in eodem loco alijs legatarijs soluere, quia licet per spontaneam solutionem forus fortificetur, non tamen inducitur de nouo. Quàm distinctionem confirmat planè alia distinctio communiter tradita a Doctoribus *in l. 2. cum glossa ibi, verb. præstiterunt, iuncta Auth. sed cum testator, C. ad l. falcid.* Ex quibus colligitur, quod si legatum vnum mero iure debitum ab hærede soluatur, non ob id cogetur alia legata indebita, & inutilia soluere, tamen si legata sint mero iure debita, ex quibus tamen hęres poterat falcidiam deducere, & ex vno legato eam non deduxit, non poterit ex alijs deducere.

384 Sed non est recedendum à sententia, & conclusione, quam amplexi sumus suprà num. 379. aduersus quam nihil facit, *d. l. si fideicommissum, §. final.* vt animaduertit Iaso *in l. 2. n. 9. C. de fideicommiss.* Solum enim probat, quoad solutionem illius eiusdem fideicommissi, quod soluere cæpit hæres, non posse vti exceptione, quod maior pars hæreditatis alibi sit: eodem modo interpretor *d. l. 48. tit. 9. par. 6.* vt intelligenda sit de illis eisdem legatis, quę soluere cæpit hæres, non de alijs, quæ soluere nondum cępit.

385 Pauli vero Castrensis sententia, quamuis videatur verisimilis, quam cuique sequi liceat per me, non videtur nisi fundamento vrgenti, quo in eam trahamur. Pręterquam, quod non prętermitto, cum duę sint in hac materia diuersa difficultates. Prima, vbi possit hæres conueniri pro soluendo legato; & vbi possit opponere exceptionem fori declinatoriam, quam huc vsque sumus prosequuti: altera, vbi hæres soluere debeat legata: non enim

est semper idem locus, vbi hæres potest conueniri pro soluendo legato, & vbi legatum est soluendum, *d. l. quod legatur, ff. de iudicijs*: exceptio autem ea, quod alibi sit maior pars hæreditatis, non solum est fori declaratoria, respiciensque competentiam Iudicis, sed etiam modificatoria spectans ad exequutionem, cui opponi potest vt planè colligitur ex textu *in d. l. si fideicommissum, in principio* vbi egregiè notat Paulus *in §. final. eiusdem legis, n. 2.* & nos superius notauimus n. 356. distinctionem Pauli magis videri pertinere ad secundam difficultatem, quam ad primam, magisque respicere locum, vbi legatum debet solui, quam vbi debet peti.

386 Sublimita sexto, & vltimo prædictam secundam limitationem principalem, vt forus loci, in quo fuerit maior pars hæreditatis, sit quidem necessarius ex parte hæredis nam si ibi conueniatur non poterit forum declinare, sed sit voluntarius ex parte actoris legatarij, vel fideicommissarij, qui poterit hæredem conuenire in quocumque foro competenti, videlicet, in loco domicilij hæredis, & in loco originis propriæ, vel paternæ, si ibi inueniatur. Idem intelige de alijs foris, de quibus egimus in præcedentibus sublimitationibus, vt de foro loci, in quo est res legata: nam est necessarius ex parte hæredis, voluntarius autem ex parte legatarij. Probatur ex textu *in d. l. si fideicom §. sed, & rescriptum est, & in d. l. quod legatur, & in d. l. 48. tit. 9. p. 6.* notat Simon de Prat. *de interpret. vltim. volunt. lib. 4. interpr. 1. dubit. 8. n.* 110. itaque actor pro legato, vel fideicommisso, in diuersis foris potest hæredem conuenire: regulare autem est vt quoties reus sortitur diuersos foros, electio fori ad actorem pertineat, vt multis relatis diximus Hac eadem disputatione q. 3 nu. 162. & qu. 4. nu 236.

387 Huc vsque egimus de loco, vbi hæres pro solutione legati, vel fideicommissi potest conueniri; sed vbi legatum soluere debeat, quoniam nostri instituti non est videantur Doctore *in d. l. quod legatur*, 38. vbi est Glossa magistra vltima, *ff. de iudicijs, & in l. eum res, 49. ff. de legat.* 1. Salycetus *in l. vnica, num. 6. C. vbi fideicommiss. peti opor.* Ant. Gomez *tom. 1. variarum, cap 12. num.* 83. Menochius *de præsumptionib. lib. 4. præsumpt.* 200. Pratis *de interpr. vltim. volunt. lib. 4. interpr. 1. dubit. 8. ex n.* 101. petrus Pechius *de testam. coniugum, lib. 5. c. 28. n.* 3. Et communior resolutio est, quod legatum ibi sit soluendum, vbi testator expressè, vel tacitè solui voluit, quod si de eius voluntate non constet legatum generis, aut quantitatis, soluendus est vbicunque legitimè ab hærede petitus, idest vbi hæres forum sortitur, si ibi ab eo petatur legatum verò speciei, vbi res est.

388 Tertio limita prædictam regulam, & conclusionem principalem, vt terminus iuris deliberandi, quod ius indulget hæredi instituto, non debeat peti ab hærede, vbi defunctus debuit conueniri: sed quemadmodum aduersus eum petuntur legata, in loco scilicet vbi est maior pars hæreditatis, & apud eius loci Iudicem, ita similiter in eodem loco, & apud eundem Iudicem, ipse petere debet terminum iuris deliberandi. Ita probat textus notatu dignus *in l. 1. ti. 6. par. 6.* & ibi eum commendat Gregorius *glossa* 4. notas id non reperiri tam aperte decisum de iure communi, sed colligi ex *d. l. si fideicommissum, in principio, ff. de iudicijs*.

389 Quartò, & vltimò limita prædictam regulam, & conclusionem principalem, vt hæres non sit conueniendus, vbi defunctus debuit, cum ratio constituendi forum in defuncto fuit personalis, & non transitoria ad hæredem: nam quemadmodum forus defuncti priuilegiatus non transit ad hæredem, ad quem priuilegium defuncti non transfunditur, quod in priuilegijs regulare est, *l. maritum*, 13. *cum l. quia tale*, 14 *ff. solut. matrim.* vbi latè tractat Barbosa, quo fit, vt mutatione personæ mutetur priuilegium, vt diximus superius num. 319. ita propter eandem rationem, cum causa constituendi forum defuncti fuerit personalis, & ad hæredem non transitoria, mutatione personæ mutatur forus. Hanc limitationem ita in genere propositam docuit ingeniosè vt solet, Ancharanus *cons.* 244. *quia quæstio est dubitabilis, n.* 9.

390 Ex quo fit, vt tametsi defunctus contractum iurauerit, & ratione iuramenti potuisset conuenirI coram Ecclesiastico, cum iuramentum faciat contractum subijci foro Ecclesiastico, vt diximus quæstion. 4. præcedenti num. 204. in fine: tamen ratione eiusdem contractus non poterit hæres eius coram Ecclesiastico conueniri, quoniam vinculum iuramenti personale est, & non potest in hæredes transfundi, ita vt hæres ea contrauentione censeatur periurus, vt docuit D. Thomas 2. 2. *q.* 98 *art.* 2. *ad* 4. & ibi Caietanus Soto *lib. 8. de iustit. & iure, q. 2. art. 2. ad* 4. Sanchez *lib. 3. operis moralis cap.* 13. *num.* 1 *& seqq.* Canonistæ, *in cap. veritatis, de iureiurand* vbi Innocentius, Hostiensis Ioannes Andreas, Panormitanus; Ancharanus, & alij, Baldus *in cap. vltimo, num. 7. in fin. de translat. Episcopi* Alexand: *in cons.* 146. *numer.* 4. *lib. 7. & consil.* 151. *numer.* 11. *eodem lib.* 7. paulus Castrensis *in Authent. sacramenta puberum, num. 3. & 9. C. si aduersus vend.* Couarruuias *in cap. requisisti*, 15. *num. 4. de testament. & in c. quamuis pactum*, 1. *p. §. 5. numer. 7. de pact. in* 6. Parladurius *lib. 2. rerum quotidian. cap. 4. numer.* 19. Gironda *de priuilegijs, quæst.* 271. *num.* 1552. Cencius *de censibus, par. 2. c. 2. quæst. 3. art* 8. *ex num.* 21. Seraphinus *de priuilegijs iuramenti, priuileg.* 67. *n.* 22. 23. *& seqq.* Franciscus Suarez *de religione, tom. 2. tract.* 5. *lib. 2. cap.* 31. *numer.* 12. *&* 13. Hanc limitationem in his terminis, & ex hac ratione tradiderunt, idem Ioannes Andreas *in cap. Parochiano*, 14. *num. 5. de sepulturis*, Baldus *in rubrica, num. 11. ff. de iureiurand. & in repetit. l.* 2 *num.* 86 *ff. eod. tit. & in Authent. sacramenta puberum, numer.* 17. *C. si aduersus vendit.* & ibidem Ioannes Guttierrez *num. 16. & de iurament. confirmat. 3. part. cap. 12. numer.* 7. Romanus *singular.* 219. Guid. Papæ *decis.* 414. *numer.* 13. Capella Tolosana decis. 416. & ad eam Aufrerius, Cassiadorus *decis. 2. num. 9. de iureiurand.* Felynus *in cap. cum sit*, 8. *numer. 9. de foro compet.* idem Aufrerius *in tract. de potestate sæculari in ecclesiasticos, regul. 4. numer.* 6. Bernardus Diaz *regul.* 386. *in principio*, Thomas Sanchez *operis moralis, lib. 3 dicto cap. 13. num.* 11. Antonius Gomez *tom.* 2. *variarum, cap. 14. n.* 22. Couarruuias *in repet. d. cap. quamuis pactum, 1. par. dicto §. 5. num.* 16. Barbosa *in d. l. hæres absens, in principio, num.* x18. *ff. de iudicijs*, Hactenus dicta sint de foro hæredis, & successoris, Madriti die 14. Decembris 1624.

SVMMA QVÆSTIONIS Sexta.

391 *Ampla est materia de foro priuilegijs.*

QVÆSTIO SESTA.

De foro priuilegij.

391 AMpla sanè offerebat se nobis scribendi occasio, & materia latissimusque spatiandi campus, si de ijs, quæ proposito titulo continentur exactè essemus scripturi; cum de ea sola materia non pauci integros, libros, & tractatus ediderint. Tertio, vt ea vna parte nostro satisfaciamus instituto, & ea altera ne habeamus in immensum, res erit breuiter præstringenda, & si quid defuerit indicabuntur loci vbi latius inuenientur tractata, quæ à nobis ad metam peruenire cupientibus consulto fuerunt omittenda.

SVMMA SECTIONIS. Primæ.

392 *CLerici gaudent foro priuilegiato in omnibus suis causis apud Iudicem Ecclesiasticum.*
393 *Priuilegio fori annexum est alterum immunitatis quoad personas, & bona.*
391 *Paria sunt foro subijci, & statutis ligari.*
Clerici non subijciuntur statutis laicorum.
395 *Immunitas, & exemptio Clericum, quo iure fuerit introducta, & qui senserint esse iure diuino.*
376 *Qui senserint esse de iure humano.*

397 Con-

397 *Conciliantur sententię ista distinctione, vt Clerici in causis merè Ecclesiasticis, & spiritualibus exempti sint de iure diuino à Iudicibus laicis; in causis verò prophanis, & temporalibus, de iure humano, partim ciuili, partim canonico.*

. *Papa potuit eximere Clericos à potestate sæculare, quoad temporalia Ius humanum, ciuile, & canonicum, quo Clerici sunt exempti, originem duxit à diuino, eique fuit valdè conforme.*

396 *Constans est omnium catholicorum doctrina potestatem ecclesiasticam, circa spiritualia omnino distinctam a potestate ciuili, & laica, institutam esse a Christo sub lege euangelica, Petroque, & eius successoribus commissam, non Principibus secularibus.*

399 *Communis est sententia Thelogorum in esse vllum testimonium in nouo testamento, quod eximat Clericos a potestate ciuili in temporalibus.*

400 *Papa iure diuino exemptus est ab omni terrena potestate.*

401 *Apud ius canonicum dicitur de iure diuino, quod a lege veteri diuina originem ducit.*

402 *Priuilegio fori gaudent Clerici in sacris, & in minoribus, & vniuersim omnes personæ Ecclesiastica.*

403 *Priuilegio fori Cloricorum non potest renunciari.*

404 *In multis casibus Clericus subest Iudicis seculari, & laicus ecclesiastico, remissiue.*

SECTIO PRIMA.

De foro Clericorum.

392 PRima conclusio. Præcipuum, & primum priuilegium exemptionis fori est, quo gaudent Clerici, vt debeant conueniri apud Iudicem Ecclesiasticum in omnibus, & quibuscunque causis tam spiritualibus, quam temporalibus, tàm ciuilibus, quàm criminalibus, & non possunt trahi ad tribunalia sæcularia quacunque de re, & quocunque modo conueniantur. Probatur 11. *q.* 1 *per totam*, vbi multa loca ex Epistolis decretalibus Pontificum, & Conciliorum decretis referuntur hanc conclusionem continentia. Probatur item *ex cap. denique*, 3. & fere omnibus alijs, *96. distinctione, ex c. decernimus*, 1. *c. etsi Clerici*, 4. *c. cum non ab homine*, 10. *c. qualiter*, 17. *de iudicijs, c. si diligenti*, 12. *c. significasti*. 18. *de for. comp. c. seculares de foro comp in 6. c. si Iudex laicus*, 12. *de sentent. ex c. in 6.* Trident. *sess.* 25. *decreto de reformatione, c.* 20. *Auth. statuimus, C. de Episc & cler. Auth. apud quos oporteat causas dicere. tit. 8. collat. 6. Auth. vt Cler. quod proprios Epis. tit. 12 eadem collat. l. 50. tit. 6. p. 1.* & istis locis tradunt Doctores canonistę, & legistæ post glossas vtriusque iuris, Aufrerius *tract. de potestate seculari in ecclesiastic, reg. 1. in princip. & reg. 2. in princ.* Chassancus *in consuet. Burgund. rubr. 1. §. 5. verb. silua grace, nu. 47. & n. 92.* Gulielmus Benedictus *in repet. c. Raynutius, verb. & vxor. nomine Adelasiam, decis. 2. n. 30. & seqq. de testam.* Couarr. *in pract. cap. 31. n. 1. 2. & 3. & per totum, & c. 32. & 33.* Belluga *in spec. Princ. rubr. 11. §. videndum, ex n. 7.* & ad eum locum Borrelus, Menchaca *de successi nib. lib. 3 §. 22. n. 60. cum seqq.* Card. Tuscus *lit. C, concl. 385. cum tribus sequentibus* Ioannes Garcia *de nobilitate, glossa 9. ex n. 2.* Grattanus *discep. forens. tom. 1. c. 90. & tom. 2. cap. 226.* Salcedo *ad practicam Bernardi Diaz, c. 62. ex n. 1.* Bouadilla *li. 2. politic. cap. 18. num. 6. & num. 17. & s qq.* Menochius *de arbitrarijs cent. 3. casu. 246.* Marania *in praxi, 4. par. distinct. 11. num. 2. & seqq.* Tiberius Decianus *tract crim. libr. 4. cap. 9. ex num. 1.* Scaccia *de iudicijs, lib. 1. c 11. ex n. 14* Farinacius *in praxi crimin. q. 8. num. 1. cum seqq.* Bossius *tract crim. tit. de foro comp. ex n. 126.* Alex. Ambrosinus *tract. de immunitate, & libertate Ecclesiastica, c. 16. ex n. 1. & cap. 17. ex n. 1. & cap. 20. per totum,* Marta *de iurisdictione 1. par. c. 8. n. 6 & c. 9. et seqq. vsque ad 16. & cap. 25. num. 46. & 47. & 2. par. c. 5. & 6.* Cenedus *collect. 57. ad decretum, ex num. 1.* Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 1. effect. ex num. 1.* Socinus *regul. 83.* Bernardus Diaz *regul. 92.* Grattanus *reg. 9.* Dominicus Soto *in 4. distinct. 25 q. 2. art. 2.* Michael Salon *2. 2. 4. 67. art. 1. controu. 1.* Molina *de Iustitia tract 2. disput. 31.* Franciscus Suarez *tract. de legibus, lib. 3. cap 34. num. 2. & in defensione fidei aduersus errores Anglicanos, lib. 4. per totum maximè c. 14. & 15.* Sayrus *in claui regia, lib. 12. c. 7. num. 6.* Lessius *de iustitia, & iure, lib. 2. cap. 29 dubit. 6. numer. 51.*

393 Huic priuilegio fori annexum est alterum immunitatis, quoad personas, & bona, ne possit Ecclesijs, aut ecclesiasticis personis imponi à potestatibus sæcularibus tributum aliquod, aut eorum bona affici grauamine collectæ, gabellæ, vectigalis, aut vllo alio, sed sint immunes ab omni omnino impositione, & onere Principum sæcularium, reali, personali, aut mixto, tàm quòad personas, quam quòad bona. Probatur ex text. *in c. in qualibet, c. secundum, c. sancitum, 23. quæst. 8. in c. non minus, c. aduersus, de immun. eccl. c. quamquam, de censib. in 6. c. 1. c. Clericis, de immun. ecclesiast. in 6. clem. præsenti, de censib. clement. vnica, de immunit. eccles.* Consonat etiam ius ciuile *in l. placet, 5. l. sancimus, 20. C. de sacrosanct. eccles. l. omnis à Clericis 2. Authent. item nulla, C. de Episcop. & cleric.* de iure nostri Regni, *l. 50. & 51. titul. 6. l. 1. titul. 11. p. 1. l. 3. l. 4. l. 7 l. 11. tit. 3. lib. 1. recop. l. 6. l. 7. tit. 18. lib. 9 recopil.* Chassanaus *in consuetud. Burgund. rubr. 1. §. 4. in principio, ex numer. 28.* Couarruuias. Ioannes Garcia, Soto, Molina, & Suarez, vbi supra Marta *de iurisdictione, 4. par. cent. 2. casu, 10. 11. & 12.* Bouadilla *lib. 2. politic. d. cap. 18. ex num. 252.* Regnerus Sixtinus *de regalibus, lib. 2. cap. 14. ex numer. 107.* Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 3. effect. per totum* Lessius *de iustitia, & iure, lib. 2. cap. 33. dubit. 3. ex nu. 18.* idem Molina *de iustitia, tract. 2. disput. 670 cum duabus sequentibus tom. 3.* idem Franciscus Suarez *in defensione fidei aduersus errores Anglicanos lib. 4. cap. 17. & seqq. vsque ad 26.* Salon *2. 2. q. 78. disput. de tributis vectigalibus, art. 5. controuer. 1. sub tit. de Ecclesijs, & controuers. 2.* Lassarte *de decima venditionis, cap. 19. ex num. 9.* Guttierez *lib. 7 practic. de gabellis, q 92.* Petrus Gregorius *de Republica, libr. 3. cap. 7.* Guido Papæ *decis. 381. de Clericis* Cacheranus *decis. 68. & consil. ibidem inserto,* preter glossas iuris canonici, ciuilis, & regi, & ordinarios interpretes locis relatis, à quibus petendæ sunt huius regulæ limitationes.

394 Cùm vero parìa sint foro subijci, & statutis ligari, vt post multos relatos aduertimus supra hac disputatione, quęst. 2. nu. 128. §. *secundum item,* ex hoc priuilegio originem ducit alterum, videlicèt, vt Clerici non subijciantur laicorum statutis, vt probat textus *in capit. Ecclesia sanctę Marię de constitution.* vbi notant Doctores. Pręter quos Rebuffus *tom. 1. in constitut. Reg. in proœmio gloss. 1. ex num. 35.* Tiroquel. *de retract. lignag. §. 1. gloss. 13. ex n. 2. et in leges connubial. gloss. 8. ex num. 171. de primogenijs quæst. 43. ex num. 3. & ex numer. 5. & in tract. le mort, 3. par. declarat. 8. ex num. 4.* Cardin. Tuscus *liter. L. conclusio 277. ex numer. 7. tom. 5.* Alderanus Mascardus *de general. statutor interpret. conclus. 1. ex num. 1.* Alexan. Ambrosinus *de immunit. & libert. eccles 21.* Marta *de iurisdictione, 4. par. centur. 1. casu 1. cum multis sequentibus,* Carolus de Grassis *de effectib. clericat. 2. effect. ex numer. 1.* Franciscus Suarez *de legibus, lib. 3. cap. 34. & in defensione fidei, lib. 4. cap. 16.* Salas *de legibus, disput. 14. sect. 8. ex nu. 92.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 18 num. 245.* vbi in Marginali Glossa allegat multos, Riccius *collectan. 171.* Caballus *resolut. crimin. centur. 1 casu 9. ex num. 6. & casu 12. ex num. 1.* Molina *de primogen. lib. 2. cap. 10. num. 81. & 82.* Cenedo *collectan. 2. ad decretales, ex num. 1.* Salcedo *ad practicam Bernardi, cap 55 liter. A. §. ex quibus nonnulla, pagin. mihi 202.* qui limitat, Guttierez *lib. 4. practicarum, qu. 38. & 39.* Azeuedus *in l. 3. ex numer 19. titul. 18. lib 6. recopilat.* Mattienzus *in l. 1. titul. 25 lib. 5. recopil. glos. ex numer. 1.* Messia *in pragmaticam taxæ panis, conclus. 5. ex nu. 1.* Gaspar. Rodericus *de annuis redditibus, libr. 2. quæst 5 nu. 49. & 50.* Raudensis *variar. resolut. cap. 11. ex num. 1.* Duenas *regul. 145.* Grattanus *regul. 292.* Gaspar. Anton. Thessaurus *quæst. forens. lib. 2. q. 1. ex num. 2. & quæst. 2. ex num. 1. & q. 3. ex num. 1. & q. 7. ex num. 1.* Andreas Gail *practicar. obseruat. lib. 2. obseruat. 32.* Suidus *decis. 20.* Franchis *decis. 9. numer. 3. et decis. 285. ex num. 3. et decis. 280.* Grammaticus

ticus *decis.* 100. *ex num.* 1. apud quos habes regulam, & interpretationem eius, cum limitationibus,

395 Sed quoniam iure hac Clericorum immunitas, & exemptio à sæculari potestate, tàm quoad personas, quam quòad bona, introducta sit diuino ne, an humano, non conuenit inter Doctores. Prima enim sententia fuit eorum, qui existimant, immunitatem, & exceptionem istam Clericorum à sæculari iurisdictione, tam quoad personas, quam quoad bona, esse de iure diuino. Quod sentit Glossa *in verbo, & discuti, in cap. si Imperator,* 96. *distinction.* item Glossa *in cap. quamquam, verbo diuino, de censibus in* 6. communiter recepta Cardin. Zabarella *in repet. cap. perpendimus, numer.* 5. *opposit.* 7. *de sentent. excommun.* Romanus *singul.* 419. *sed an potest, et in leg. si vero,* 65. §. *de viro, numero* 29. *ff. soluto matrimon.* Abbas Panormitan. *in cap. Ecclesia Sanctæ Mariæ, num.* 6. *de constitut.* vbi Felyn. *numer* 6. Decius *num.* 14. idem Panormitan. *in cap.* 2. *numer.* 1. *&* 2. *de maiorit. et obed. & in cap. at si Clerici,* 4. *in princip. numero* 23. *de iudicijs,* idem Felynus *in dicto cap.* 2. *num.* 1. *&* 2. *de maioritat. & obedient* Aufrerius *in repetit. clement.* 1. *de offic. Ordinarij, quæst.* 1. *numer.* 59. *& sequentibus.* Ioannes Oroscius *in leg. de quibus,* 32. *num.* 144. *ff. de legibus.* Iulius Clarus *libr.* 5. *sentent.* §. *fin. quæst* 30. *num.* 2. vbi dicit communem Decianus *in tract. crim. lib.* 4 *cap.* 9. *num.* 1. Belluga *in speculo Principum, Robr.* 11. §. *videndum,* & ad eum locum Camillus Borellus *verbo, probemus, litera G,* Guttierrez *in repet. l. nemo potest, num.* 107. *ff. de legat.* 1. Azeuedus *in l.* 3. *num.* 6. *tit.* 3. *lib.* 1. *recop.* Ioannes Garcia *de notabilit. gloss.* 9. *ex nu.* 1. Rebuffus *in praxi beneficiali, tractatu concordatorum, titulo de protectione concordatorum,* §. *& primo sciendum,* Grassis *de effectibus clericatus,* 1. *effectu, numer.* 2. *cum sequent.* Anastasius Germonius *de sacrorum immunitatibus, lib.* 3. *cap.* 15. *numer.* 15. *ex versiculo maior hæsitatio, per multos numeros sequentes* Barbosa *in l.* 1. *art.* 3. *num.* 174. *ff. de iudicijs,* Azor. *institut. moral. tomo* 1. *lib.* 5. *cap.* 12. *quæst.* 1. Ambrosinus *de immunitat. & libert. Ecclesiastic. cap.* 16. *ex numer.* 4. Marta *d. iurisdict.* 2. *part. cap* 6. *ex num.* 1. *&* 4. *part. cent.* 1. *cas.* 64. *num.* 1. Scaccia *de iudicijs causar ciuil. & crim. lib.* 1. *cap.* 11. *nu.* 44. Bouadilla *lib.* 2. *polit. c.* 18. *nu.* 252. Cabedo *decis.* 83. *n.* 10. 2. *p.* Surdus *cons.* 301. *n.* 46. *&* 55. *lib.* 3. plures Doctores, & rationes pro hac sententia refert Franciscus Suarez *in defensione fidei aduersus errores Anglicanos, lib.* 4. *c.* 8. *ex num.* 9. *& cap.* 9. vbi et videtur adhærere. Eamque plana expressis verbis tradidit Pontifex Bonifacius *d. cap. quamquam, de censib. in* 6.

396 Secunda sententia huic extremæ opposita fuit exemptionem, & immunitatem Ecclesiasticorum introductam esse iure humano. Ita sentit Alciatus *in cap. cum ab homine, in* 2. *expositione, nu.* 2. *&* 3. *de iudicijs,* Ioannes Medina *C. de rebus restituendis, q.* 15. Salgado *tract. de Regia protectione vi oppressorum appellantium, par.* 1. *cap.* 1. *præludio.* 1. *num.* 50. Felcionus *de censibus, tomo* 2. *lib.* 2. *cap.* 3. *numer.* 14. Petrus de ferrara *in practica, titulo de confessoria,* §. *plenam,* cuius verba refert Rebuffus vbi supra §. *nec obstat falsa,* Boerius *decis.* 31. *ex numer.* 3. Valascus *consultat.* 100. *ex numer.* 8. Ceuallos *in speculo pract. lib.* 2. *quæst.* 556. Pereira *de manu regia,* 1. *par. capit.* 3. *ex n.* 2. Excobar. *de ratiocinijs,* 1. *part. c.* 7. *n.* 33. & plures pro eadem sententia refert Franciscus Suarez *in defensione fidei aduersus errores Anglicanos, lib.* 4. *c.* 8. *n.* 1. *&* 2. & Felcianus vbi supra.

397 Tertia sententia verior, & communior, conciliat duas præcedentes ex aduerso oppositas, distinctione. Aut enim, esse distinguendas causas merè ecclesiasticas, & spirituales (quales sunt creatio Sacerdotum, & Episcoporum, distributio Diœcesum, & parochiarũ, & quecumque de ordinibus, gradibus, Sacramentis, Fide, lege christiana, alijsque rebus ecclesiasticis quæstiones, & controuersiæ; aut ex ijs originem ducentes: iuxta obseruationem Didaci Couàrruuias *in practic. cap.* 31. *num.* 2. *vers. prima conclusio,* & Farinacij *in prax. q.* 8. *nu.* 20. aliorum, quos ibi refert: enumerat eas, *l.* 56. *tit.* 6. *par.* 1. & Duarenus *de Ecclesia, libr.* 1. *c.* 2. Parlador. *in sesquicentenaria differ.* 9. §. 1.) distinguendas, inquam, esse causas istas, a causis prophanis, & temporalibus, siuè ciuilibus, siuè criminalibus; quòad causa primis generis Clericos exemptos, & immunes est à potestatibus laicis de iure diuino; quoad causas verò secundi generis de iure humano partim ciuili, partim etiam canonico, potuit, enim Papa Clericos eximere à potestate sæculari quòad temporalia, eo quòd id exegerit recta, & prudens gubernatio politica Ecclesiæ, decensq; & conueniens status tùm ordinis, tùm christianæ reipublicæ, vt pluribus prosequitur Franc. Suarez *in defensione fidei aduersus errores Anglicanos, lib.* 4. *c.* 11. *ex n.* 5. & docuit Innocentius *in cap.* 2. *n.* 1. *de maiorit. & obedient* & Victoria *relect.* 1. *de potestate Ecclesiæ, sect.* 7. *n.* 5. *vers. quinta propositio,* Salas *de legib. disp.* 14 *sect.* 11. *ex n.* 120. Anastasius Germonius *de sacror. immunitat. lib.* 3. *cap. ex* 18. *n.* 37. Bouadilla *lib.* 2. *polit. cap.* 18. *n.* 35. quod tamen ius humanum, ciuile, & canonicum, originem duxerit à diuino, eiq; fuerit maximè conforme. Hanc sententiàm tuetur Innocentius *in d. c.* 2. *n.* 1. *de maiorit, obed.* Cardin. Zabarella *in repetit. capit. perpendimus, n.* 5. *in solutione oppositionis* 7. *de sentent. excommunic.* Couarruuias *in practic. d. cap.* 31. *num.* 2. *ex vers. prima conclusio.* Nauarr. *in manual. c.* 27. *num.* 119. Farinac. *in prax. crim. q.* 8. *ex n.* 2. Cenedo *collectan.* 37. *ad decretum, num.* 1. *& in canonic. quæstionib. q.* 4. *num.* 11. qui plurimos refert, Ioseph. Sesse *de inhibitionib. c.* 8. §. 1. *n.* 15. Ceuallos *tract. de cognit. per viam violent in proœmio, cap.* 5. *ex n.* 3. Victoria *in relect.* 1. *de potestate Ecclesiæ sect.* 7. *num.* 2. *vers. secunda propositio, & seqq. per totam sectionem,* Salas *de legibus dicta disput.* 14. *section.* 11. *ex num.* 117. Bellarminus *in disputatione de exemptione Clericorum, cap.* 1. *&* 2 *ad finem tomo* 2. *controuersiarum, & tomo* 1. *vol.* 2. *contron.* 5. *de Clericis, lib.* 1. *c.* 28. 10. Garcia *de nobilit. gloss.* 9. *ex n.* 14. Soto *in* 4. *dist.* 25. *q. art.* 2. Molina *de iustitia, tom.* 1. *tract.* 2. *disp.* 31. *& tomo* 3. *disp.* 670. *n.* 2. Salon. 2. 2. *quæst.* 67. *art.* 1. *controuers.* 1. *& q.* 78. *disputatione de tributis vectigalibus, art.* 5. *controuers.* 3. Lesius *de iustitia, & iure lib.* 2. *cap.* 33. *dubit.* 4. *ex num.* 28. Emanuel Rodericus 2. *tom. quæstion. regular. q.* 62. *art.* 2. Castillo *lib.* 2. *quotidianus contron. cap.* 5. *num.* 29.

398 Quod prima partem hæc sententia probatur, quoniam vt constans est omnium catholicorum doctrina, potestas Ecclesiastica, quæ circa spirituali versatur, distinctà omninò à potestate ciuili, & laica, quæ respicit temporalia, instituta est à Christo Domino nostro sub lege Euangelica, Petroque, & eius successoribus commissa, non Principibus sæcularibus, vt colligitur *ex cap. duo sunt, distinct.* 96. vbi glossa, & capitibus sequentibus, *capit. solitæ, de maior. & obed. cap. decernimus, de iudic.* quam latè probant D. Thom. *opuscul. contra errores Græcorum, capit.* 32. *titul. quod Pontifex Romanus cum seqq.* D. Antonius 3. *par. summæ, tit.* 22. *cap.* 2. *seqq.* Caietanus *tom.* 1. *opusculorum. tract. de auctoritate Papæ, cap.* 1. Franciscus Victoria *de potestate Ecclesiæ relect.* 1. *sect.* 1. *& sect.* 7. *versic. tertia propositio,* Dominicus Soto *in* 4. *dist.* 25. *q.* 2. *artic.* 1. Anton. Cordubens. *lib.* 4 *quæstionarij, q.* 4. Molin. *de iustit. tract.* 2. *ex disp.* 21. *ad* 29. Alphons. de Castro *lib.* 12. *contra hæreses, verb. Papa, & de potest. leg. penal. lib.* 2. *c.* 10. *vers.* 1 *igitur argum. propè fin.* Bellarmin. *tom.* 1. *controu. vol.* 1. *controu.* 3. *libr.* 4. *& lib.* 4. *per tot.* Franc. Suar. *in defensione fid. aduersus errores Anglicanos, li.* 3. *c.* 6. *et* 7. *cum seqq. et l.* 4. *c.* 2. Sayrus *in claui regia lib.* 12. *c.* 7. *n.* 9. Emanuel. Rodericus *tomo secundo regularium, q.* 62. *art.* 7. Duarenus *lib.* 1. *de Ecclesia, c.* 1. *&* Marta *de iurisd.* 1. *par. c.* 9. *cum multis sequentibus,* Camillus Borellu *Bellugam in* [*specul. Princip. rubr* 11. *in* §. *videndum, liter. G. verb. probemus* Ceuallos *in specul. pract. lib.* 2. *q.* 739. *n.* 72. *& seqq.* Ergo de iure diuino quoad spiritualia Clerici subsunt soli summo Pontifici, & iurisdictiones sunt, & exempti potestate ciuili Principum laicorum.

399 Quoad secundam verò partem ex eo probatur, quod communis est Theologatorum sententia, ad quos sacræ scripturæ interpretatio pertinet, non esse vllum testimonium in lege Euangelica, & nouo testamento, quod eximat Clericos à potestate ciuili. Ergo exemptio ista non

ast de

est de iure diuino, sed de iure humano, tum ciuili, tum item canonico, vt constat ex testimonijs vtriusque iuris à nobis Paulò ante adductis, nu. 392. & congestis à Francisco Suarez *in defensione fidei, lib. 4. ex c. 8. vsq; ad 13.* & Victoria *d. relecti 1. sect. 7. n. 2.* Duareno *d. lib. 1. de Ecclesia, c. 2. propè finem.*

400 Qua in re non est omittendum, probabile admodum visum esse Lud. Molio *de iustit. tract. 2. d. disp. 31. §. quarta conclusio.* summum Pontificem iure diuino esse omninò exemptum ab omni vniuersim terrena potestate: consentire videtur Victoria *relect. 1. de potestate Ecclesiæ, sect. vlt. n. 9. in fin.* relato in eandem rem Caietano *opuscul. de author. Papæ, & Concilij, cap. 27. vers. ad secundam,* in qua eadem sententia fuit Franc. Suarez *in defens. fidei, d. li. 4. c. 4. ex num. 3.* fueruntq; per multi, quos ibi refert, *& c. 5. cum seqq.* secutus est Salas *de legib. disput. 14. sect. 11. concl. 1. n. 116.* Quod colligitur ex Matthæi *c. 17.* cum Christus Dominus iussit, vt vitaretur scandalum publicanorum tributum exigentium, pro se, & Petro solui tributum, cæteros Apostolos omittens, & quoniam potuit Christus hanc immunitatem suo Vicario communicare, quam ipse habuit, decensq; fuerit, vt communicauerit; ac per consequens verisimile communicasse, pluribus probat Suarez vbi supra *d. c. 4. n. 4. & seqq.*

401 Ad textum autem *in d. cap. quamquam, de censib. in 6.* & alios iuris canonici, qui adduci solent pro prima sententia; respondendum est, frequenter in iure canonico dici esse aliquid de iure diuino, ex eo, quòd à lege veteri diuina, aut authoritate veteris testamenti originem duxerit, cùmque ex aliquot locis veteris testamenti constet, sacerdotes exemptos fuisse à potestatibus sæcularibus, immunesque ab omni ipsarum grauamine, fit, vt apud ius canonicum vocetur ea exemptio, & immunitas de iure diuino. Ita respondit Couarruuias *in practicis d. c. 31. num. 2. vers. tertia vero probatio, & lib. 1. variarum, c. 27. num. 2. vers. & præter has rationes*, cuius doctrinam approbarunt Io. Garcia *de nobilitate gl. 9. n. 13. vers. ad c. quamquam,* & Sesse *de inhibitionibus, c. 8. §. 1. nu. 14. & 15.* Bellarminus *in disputatione de exemptione Clericorum c. 1. vers. quinta propositio, & vers. certè Geminianus, ad finem 2. tom contrau.*

402 Hoc autem priuilegio potiuntur non solum Clerici in sacris ordinibus constituti, sed etiam minoribus initiati: *cap. nullus Iudicum, 2.* vbi Panormitan. *n. 2.* Io. Andreas Anchatan. *n. 2.* Martian. Socin. *n. 1. de for. comp.* Farinac. *in praxi crim. q. 8. num. 5.* etiam tonsurati, dum tamen eis insint qualitates contentæ in decreto Concil. Trident. *sess. 23. decreto de reform. cap 6. & in l. 1. tit. 4. lib. 1. recop.* notat Couarr. *in pract. d. cap. 31. n. 5. vers. tertio illud, & n. 6. vers. quarto deducitur, & c. 32. per tot.* Gutier. *lib. 1. pract. qu. 7.* Azeuedus *in d. l. 1. ex n. 1.* Salcedo *ad practicam Bernardi cap 62. n. 9.* Farinacius *in prax. crim. d. q. 8. n. 5. vers. & hodie,* & plurimos de hac re tractantes vide apud Barbosam *in rem. [...]ionibus ad Trident. sess. 23. de reformation. ca. 6. ex num. 2.* Item Clerici coniugati, in quibus seruanda est ex eodem Concilio Tridentino *d. cap. 6.* Constitutio Bonifacij VIII. *in c. 1. de cleric. coniug. in 6.* vt adnotauit idem Couarruuias vbi supra *d. cap. 31. n. 6. vers. hinc apparet, & num. 7. & seqq.* Salcedo *ad practicam Bernardi, d. cap. 26. n. 13.* Auendanos *de exequ. mandat. 1. par. cap. 22. ex num. 12. vers. & vltra supra dicta,* Farinacius *in praxi d. qu. 8. n. 6. & seqq.* Gaudent item eo priuilegio fori vniuersæ personæ Ecclesiasticæ, vt Trident. *sess. 25. decreto de reform. cap. 20.* dicitur, & statuitur à Gregorio XIV. *in extrauaganti, de immun. Eccles.* tradit Martian. Socin. *in cap. si quis Clericus, 1. ex n. 9. de foro compet.* Ambrosinus *de immun. et libert. Eccles. c. 16. n. 1.* Quænam autem personæ hoc nomine contineantur, docuit Glossa *in cap. sciant cuncti, 12. verb. Ecclesiasticas*, quam sequuntur, & approbant ad eum locum Geminianus *n. 5.* & Franchus *n. 3. de elect. in 6.* Albericus *in dictionario, verb. Ecclesiastica persona:* & sigillatim, quænam personæ censeantur Ecclesiasticæ, vt gaudeant priuilegio fori, prosequitur D. Antoninus *3. par summæ, tit 23. cap. 16.* Martianus Socinus *in dict. cap. si quis Clericus, 1. ex num. 7. de for. compet.* tractant Panormit. & Fely. *in dict. cap. 2 eodem tit.* Card. Tuscus *liter. E concl. 27. & 28. integris.* Carol. de Grassis *de effectib. cleric. in præludio numer. 253. & 1. effectu ex num. 77.* Syluester *in summa, verb. Clericus, num. 1.* Iul. Clar. *lib. 5. sentent. §. fin. q. 35. & 36.* Zerola *in praxi Episcopali, verb. Clericus, §. ad primum,* Nauarrus *comment. 2. de regularib. num. 63. vers. addo quartò,* Decianus *tract. crim. lib. 4. cap. 9. ex n. 1.* Farinacius *in praxi crim. d. q. 6. ex nu. 46.* Marta *de iurisdict. 4. par. cent. 3. cas. 111. 112. & 113.* Ceuallos *tract. de cogn. per viam violent. in proemio, cap. 8.* Thesaurus *quæst. forens. lib. 13. q. 78* Emanuel Rodericus *tom 2. quæst. regular. q. 62. art. 1. & 2. & seqq.* Franciscus Suarez *in defensione fidei aduersus errores Anglicanos, lib. 4. cap. 27. 28. & 29.* apud quos videbis, quid dicendum sit de vxore, & concubinis, & familiaribus Clericorum. Quid item de Monachis, conuersis, nouitijs, oblatis, seruientibus Ecclesijs. Monasterijs, aut pijs locis, Hospitalarijs, & Eremitis, & similibus personis. Item de Monialibus monasterio inclusis, & in communi viuentibus, Grassis vbi supra, *d. 1. effect. nu. 97. & seqq.* qui alios refert. De pœnitentibus, Simancas *de cathol. inst. tit. 47. ex n. 18.* Couarruuias *in pract. c. 34 ex n. 3.* Iulius Clarus *lib. 5. sent. §. fin. q. 35 n. 20.* negat gaudere fori priuilegio.

402 Huic verò priuilegio nullus eorum, qui eo gaudet renunciare potest, quia non est in cuiusui particularis fauorem, & gratiam, indultum, sed totius ordinis, & collegij Ecclesiastici *cap si diligenti, 12. cap. significasti, 18. de foro compet.* & vtrobique Glossa, & doctores, Syluester. *in summa, verb. Iudex, 1. n. 3.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin q. 35. nu. 4.* Sigismundus Scaccia *de iudicijs, lib. 1. c. 11. num. 35. vers. ampliatur tertiò,* Farinacius *in praxi crim. quæst. 8 num. 10. & 13.* Marta *de iurisdictione 2. part. cap. 6. ex num. 37.* Couarruuias *in practic. cap. 10. numer. 5. vers. octauo ab eadem.* Guttierrez *de iurament. confirmat. 1. part. 16 num. 50.* Gironda *de priuilegijs, quæst. 38. num 227.* Franciscus Suarez *aduersus errores Anglicanos, lib. 4. cap. 31. ex num. 1.* Carolus de Grassis, qui copiosè in hanc rem allegat *de effectibus clericat. 1. effect. ex nu. 42.* Tuscus *liter. C. conclus. 387.*

404 Nihilominus tametsi duæ istæ iurisdictiones, spiritualis, & temporalis, sint diuersæ, inuicemque separatæ, & Clerici ad spiritualem, laici ad temporalem pertineant, multi adhuc sunt casus, in quibus Clerici ipsi subsunt sæculari iurisdictioni, quos prosequuntur Doctores occasione textus ibi *in capit. cum non ab homine, de iudicijs, & in capit. 1. de homicidio in sexto,* recenset Glossa penultima *in cap. Principes seculi 23. quæst. 5.* apud nos *l. 59. tit. 6. par. 1.* Benardus Laurentius *in tract. Iudex sæcularis, in quibus potest imponere manus in personas Clericorum sine metu excommunicationis tomo. 11. tractat. part. 1.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 36* Menoch. *de arbitr. lib. 2. centur. 2. casu. 180. ex num. 18.* Farinacius *in praxi, quæst. 8. ex num. 47.* Cenedo *ad decretum collectan. 37. ex num. 2.* Bouadilla *lib. 2. politic. c. 18 ex nu. 42.* Tuscus *liter. C. conclus. 385. & 386.* Carolus de grassis *de effectib. cleric. 1. effectu, ex num. 668. latè,* Io. Garcia *de nobilitate glos. 9. ex num. 28.* Franchis *decis. 176.* Ceuallos *in specul. pract. lib. 4. q. 897. ex num 592.* Sesse *de inhibitionibus, cap. 8 §. 3.* Marta *de iurisdictione, 4. par. centur. 2. casu. 102.* Aufrerius *tract. de sæculari potestat. in ecclesiasticos. per totum.* Pereira *de manu regia. 1. p. cap. 7. cum sequentibus* Volano *in curia philippica, 3. par. §. 2. ex n. 1.* Et vicissim multi etiam sunt casus, in quibus Iudex Ecclesiasticus potest immiscere se sæculari iurisdictioni, & procedere aduersus laicos, quos enumerat Glossa penultima *in c. licet. ex suscepto, 10. de foro comp.* Auiles *in c. 20. Prætorum, verb. vsurpan. nu. 11.* Bouadilla *lib. 2. politicæ, cap. 17. ex numer. 26.* Decianus, *tractat. crim. lib. 4. cap. 10.* Thesaurus *libr. 2. quæstion. forens. quæst. 15.* Volano vbi supra, *§. 2. ex numer. 1.* Aufrerius *in tractat. de potestate Ecclesiæ super laicis, & rebus eorum.*

SVM.

SVMMA SECTIONIS. *Secundæ.*

405 *MOnachi, & Religiosi in communi viuentes habent speciale forum priuilegiatum:*
406 *Eo foro non solum gaudent professi, sed etiam in nouitij.*
407 *Religiosi quamuis exempti in multis casibus subsunt Episcopis & locorum ordinarijs.*

SECTIO SECVNDA.

De foro Monacorum.

405 SEcunda conclusio. Monachi, & religiosi quicumque in communi viuentes sub regula, & instituto, à sede Apostolica approbatis, non solum gaudent priuilegio fori, vt neque ciuiliter, neque criminaliter possint conueniri coram Iudicibus secularibus, iuxta dicta hactenus de Clericis, sed etiam habent speciale forum priuilegiatum, vt neque item ciuiliter, aut criminaliter possint conueniri coram Iudicibus Ecclesiasticis ordinarijs, aut illis subiaceant, sed exempti sint ab ordinaria Ecclesiastica iurisdictione, & solum subsint summo Pontifici, & suis superioribus religiosis, aut Iudicibus Apostolicis, quos Conseruatores vocant, suscitatis virtute bullarum, & indultorum Apostolicorum, in gratiam suarum Religionum concessorum. Probatur ex textu *in Authent. causa, C. de Episcop. & cleric. & in c. quam sit, 18. quæst. 2. cap. cum dilectus, 8. de religiosis domibus cap. 1. §. in eos, cap. ne, aliqui, 5. de priuileg. in 6.* Tridentin. *sess. 7. decreto de reformat. cap. 14. & sess. 14. de reform. cap. 5. & sess. 24. de reformat. cap. 11.* tradunt D. Antonius *3. part. summę titul. 9. cap. 4. & titul. 16. cap. 9.* Siluester *in summa, verb. exemptio, per totum*, Angelus *verb. exemptio, ex numer. 1.* Nauarrus *commentar. 2. de regularibus, ex nu. 63.* Farinacius *in praxi crim. quæst. 8. numer. 46. versic. amplia 20.* Iulius Clarus *lib. 5. sent. 2. fin. quæst. 35. num. 15.* Guido Papæ *decis. 556.* Emanuel Roderic. *1. tom. quæst. regular. quæst. 65. art. 3. & seqq. & art. 12. et 2. tom. q. 2. art. 1. & 5 6. & 8. & quæst. 63. per totam præsertim. art. 3. & 7.* Guttierrez *lib. 3. practicar. quæst. 9. et 10. & libr. 4. quæst. 63.* Valascus *consultat. 152.* Azeuedus *in rubr. tit. 8. lib. 1. recopil.* Ceuallos *tract. de cognitione per viam violentiæ, 2. par. quæst. 20. & 22. & 71. num. 1. & seqq.* Narbona *in l. 59. tit. 4. lib. 2. recopilat. glossa 1. ex num. 227. in Codice addito* Volano *in curia philippica, 3. part. §. 1. num. 12. in fin.* Cenedo *in decretales, collectan. 87. nu. 4. & collectan. 121. ex num. 1. & collectan. 137. num. 2. & in practicis quæstionibus canonicis, p. 26 ex num. 3.* Et de Iudicibus conseruatoribus, eorumque potestate, latissimè agit Erasmus Cochier, post hæc scripta visus *tractatu de iurisdictione, 2. tomo. par. 2. per totam.* & Molina *de iustitia, tract. 5. disput 29.* Pereira *de manu regia, 1. par. cap. 7. ex num. 3.* Qui autem Pontifices religiosos exemerint ab ordinaria iurisdictione Ecclesiastica, refert ex parte Emanuel Rodericus *tom. 2. quæstio. regular. quæst. 8. art. 1. et. tom. 2. dicta quæst. 63. art. 3.* & ea priuilegia continentur in mari magno, vt refert Idem Rodericus *tom. 1. quæst. 7. art 4.* Enumerat autem ordines exemptos Cochier *de iurisdiction. part. 1. quæst. 17.* latè Regens Carolus Topia *in repet. authent. ingressi, verb. monasteria,* vbi de Religionum omnium institutione agit per 55. capita *C. de sacros. eccles.* Azor. *inst. moral. 1. p. lib 13. c. 11.*

406 Amplia prædictam secunda conclusionem, vt non solum Religiosi professi gaudeant foro priuilegiato, vt dictum est, sed etiam nouitij ante professionem, & intra annum probationis. Probatur ex textu *in cap religioso, 21. §. quamuis, de sentent. excommunic. in 6.* vbi nouitius gaudet priuilegio canonis, *si quis suadente, 17. q. 4.* notat Cenedo cum multis, quos allegat *ad decretum, collectan. 24. num. 12.* Ergo gaudebit etiam priuilegio immunitatis, & exemptionis, cum facilius admittatur priuilegium canonis, *si quis suadente* quam priuilegium fori docente, Cardin. Zabarella *in repet. cap. perpendimus, num. 5. in solutione oppositionis, 7. de sentent. excommunicat.* Socino *consil. 12. num. 19. & 20. volum, 1.* Bossio *tractat. crimin. tit. de foro comp. num. 129.* Barbosa *in l. si quis postea quam, 7. num. 224. ff. de iudicijs.* Sententiam huius ampliationis amplectitur Ioannes Andreas *in cap. beneficium, 4. paulo ante nu. 1. de regular in 6. & in d. cap Religioso, num. 2.* Ancharanus *num. 3.* Philippus Franchus ibi *in §. quamuis, numer. 3.* Decius *in cap. in præsentia, §. num. 287. de probationibus* Ias. *in l. cum quadam, 19. in princip. numer. 13 ff. de iurisdict. omn. iudic. & in Authent. ingressi, numer. 59. Cod. de sacrosanct. eccles.* qui referunt Angelum *in l. 1. ff. de pœnis,* & optimum textum *in l. statu liber. 24. ff. de quæstionib.* lecturam tamen Angeli, quam referunt nunc non habemus, Tiraquellus *de retract. lignag. §. 1. gloss. 8. num. 21.* Federicus de Senis *cons. 32. quæstio talis est, num. 9. & num. 10. vers. verumtamen,* ibidem Ancharanus *cons. 69. contra donationem, num. 11 & 12.* Spino *in specul. testament. gloss. 12. num. 60.* Guttierez *lib. 2. canonicarum quæstionum, cap. 1. num. 107.* Cenedo *practicar. canonicar q. 4. num. 41. & quæst. 6. num. 13.* Belluga *in specul. Princip. rubr. 11. §. videndum, num. 5. in fine,* Decianus *tractat. crim. libr. 4. cap. 9. numer. 24.* Farinacius *in praxi crim. quæst. 8. num. 46. vers. amplia. 16. & vers. amplia 20.* Bossius *tract. crim. d. tit. de foro compet. num. 127.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 18. numer. 86. &* ibi copiose allegat in glossa marginali Carolus de Graffis *de effectib. clericat. 1. effect. num. 78.* Sigismundus Scacia *de iudicijs, lib. 1. cap. 11. num. 21. & cap. 12. num. 5.* Caualnus *decis. 10. num. 37. lib. 5. & decis. 11. ante numer. 1. cum seqq. eodem libr. 5.* Molina *de iustitia, tract. 2. disput. 671. n. 2. tomo 3.* Emanuel Rodericus *tomo 1. regular, quæst. 21. art. 11 & q. 29. art. 4. & tomo 2. q. 2. art. 10. & tom. 3. quæst. 51. art. 12.* Azor *instit. moral. 1. par. lib. 12. c. 3. q. 2.* Ceuallos *de cognit. per. viam violent. 2. par. q. 104.* Marta *de iurisd. 4. p. cent. 2. cas. 121. n. 4.* Volano *in curia philippica, 3 p. §. 1. n. 12.* Caballus *resol. crim. cent. 2. cas. 108. n. 20.* Duenas *reg. 99. ampl. 9.* Giurba *cons. 15. n. 8.* doctissimus Riccius *decis. 119. par. 2.*

407 Limitanda tamen est prædicta secunda conclusio in multis casibus, in quibus Religiosi quatumuis exempti suis priuilegijs, non obstantibus adhuc subsunt Episcopis, & locorum ordinarijs, aut simpliciter, aut tanquam sedis Apostolicæ delegatis, quos recenset Tridentinum *sess. 6. decreto de reformat. cap. 3. & sess. 7. de reformat. cap. 14. sess. 14. de reformat. cap. 5. & sess. 24. de reformat, cap. 10. & 11. & sess. 25. decreto de regularibus*, quasi per totum, Emauel Rodericus *2. tomo regul. dicta quæst. 2. art. 6. & quæst 63. artic. 11.* & multis alijs in locis, Cardin. Tuscus *liter. E. conclusion. 244. & 245. 565. & 566. & liter. V. conclus. 218. & 219.* Riccius *collectan. 503. & 882. & 1021.* Ceuallos *in tractat de cognitione per viam violentię 2 par. quæst. 22.* Flaminius Parisius *de resignatione beneficiorum, lib. 3. quæst. 11. ex num. 8.* Narbona *in tertiam partem recopilat. in l. 59. tit. 4. lib. 2. recopilat gloss. 1. ex nu. 230.* Cenedo *in practicis canonicis quæst. 26. ex num. 6.* Erasmo Cochier *tract. de iurisdictione Ordinarij in exemptos, par. 2. qu. 45. tomo 1.* qui congessit casus 116. An autem possint religiosi renunciare suę exemptioni, vt maneant subiecti Iudicibus ordinarijs, saltem Ecclesiasticis, tangemus inferius q. 8. n. 1057.

SVMMA SECTIONIS *Tertiæ.*

409 *REligiosi ordinum militarium gaudent foro priuilegiato.*
409 *Sub cuiusque Religionis militaris vniuersitate continentur diuersi generis personę, & quæ.*
410 *De initio, & institutione ordinum militarium remissiuè.*
411 *Religiosi tàm mares, quàm fœminæ in communi viuentes gaudent fori priuilegio.*
412 *Circa equites cruciferos sæculariter viuentes occurrunt duæ difficultates.*
413 *Milites cruciferi in sęculo viuentes non esse verè religiosos, qui senserint.*
414 *Milites ordinum militarium esse personas Ecclesiasticas*

quamuis

quamuis non sint verè religiosi secunda sententia.

415 *Equites ordinum militarium esse vere religiosos tertia sententia.*

416 *Controuersiam esse de modo loquendi, & conciliantur prædictæ sententiæ, quarta sententia ab Auctore approbata.*

417 *Equites ordinum militarium non gaudere priuilegio fori, qui senserint.*

418 *Verius, & receptus est, religiosos ordinum militarium etiam sæculariter viuentes, gaudere priuilegio fori, & canonis.*

419 *Expenditur pro hac sententia textus in cap. 1. in princip. de verb. signif. in 6.*

420 *Textum in d. c. 1. loqui de militibus ordinis militaris Hispanæ sancti Iacobi.*

421 *ex constitutis à summis Pontificibus colliguntur quatuor conclusiones, & n. 422. 423. 424. & 425.*

426 *Potuisse Papam in præiudicium iurisdictionis Regiæ tot subditos eximere.*

Scienti, & consentienti nulla fit iniuria.

427 *cum laico additur aliqua qualitas ordinis, vel religionis, ex qua prouenit exemptio, potest eximi à iurisdictione laica.*

Cursus, & via vitæ humanæ non est propter iurisdictionem sed iurisdictio propter ipsam.

Superior laicus non potest impedire subditum ne fiat Clericus, aut Religiosus.

Sine superioris iniuria potest quis mutare domicilium.

Presbyteri, Curati, & Archidiaconi sine superioris licentia possunt ingredi Religionem.

Ad summum Pontificem pertinet potestas creandorum, & approbandorum ordinum, & cura Religionis ex toto, quæ deriuatur à potestate clauium.

428 *In Hispania vsus obtinuit, vt Religiosi militares in criminalibus causis, etiam atrocissimis gaudeant priuilegio fori.*

429 *quid acciderit tempore D. Petri Castellæ Regis.*

430 *De casu D. Aluari de Luna Magistri ordinis S. Iacobi, tempore Ioannis II. Castellæ Regis.*

431 *Pragmatica Regum catolicorum excludens religiosos militares ab officiis sæcularibus, & eius condendæ occasio.*

432 *Res iudicata tempore eorundem Regum pro exemptione religionis Calatrauæ.*

433 *Concordia cum capitulo generali ordinis Diui Iacobi facta à Carolo V. & quid continuerit.*

434 *Celebris casus tempore Regis Philippi II. notatur.*

435 *Rex vt supremus administrator ordinum Equestrium potest delegare casus criminales religiosorum cum potestate puniendi capitaliter, ex bulla Pontificis Leonis Decimi.*

436 *In omni Regno catholicorum religiosi militares gaudent priuilegio fori.*

437 *Seruatum esse fori priuilegium Equitum militarium ordinum Castellæ in Regnis exteris, & quibus.*

438 *Eandem consuetudinem seruari Valentiæ, & in Regno Siciliæ, non tamen in Regno Neapolis.*

439 *Non solum professi ordinum militarium, sed etiam nouitij gaudent priuilegio fori in criminalibus.*

440 *Contraria sententia, & eius fundamenta, & n. 441.*

442 *Reijcitur, & respondetur primo argumento.*

Clausura in nouitijs quatenus requiratur.

Paria sunt intra Monasterium morari, et cum superioris licentia extra illud degere.

343 *Vna hirundo non facit ver, & vnum exemplum multis exemplis vincitur.*

444 *Explicatur locus Trid. sess. 24. decreto de refor. c. 11. in fine, vers. exceptis tamen ijs.*

445 *An qui assumpsit habitum religionis militaris post commissum delictum, vel institutam inquisitionem gaudeat fori priuilegio.*

446 *Non gaudet fori priuilegio, qui nondum susceperat habitum militarem tempore capturæ ob delictum.*

447 *Clericus, aut Monachus factus post delictum an gaudeat fori priuilegio, remissiuè.*

448 *Distinctio communis Clericatus, vel Religionis susceptæ in fraudem sæcularis iurisdictionis, vel sine fraude.*

Clericus, & Monachus etiam in fraudem facti subduntur sæcularis quoad bona, non quoad personas.

449 *Quoad religiosos quid statuerit Sixtus V. cuius tamen bulla reformata est à Clemente VIII.*

450 *Religiosi militare Castellæ sortiuntur forum in ciuilibus apud Iudices consilij ordinum, si eum forum eligant actores.*

451 *Religiosi ordinis S. Ioannis Hierosolymitani sunt omnino exempti à sæculari iurisdictione in ciuilibus, & criminalibus, tanquam vere religiosi.*

452 *Religiosi militares non possunt renuntiare priuilegio fori.*

453 *Religiosi militares quoad delicta commissa in administratione officij publici ab eis suscepti subiacent iurisdictioni sæculari quoad pœnas pecuniarias, & suspensionis aut priuationis officij, non tamen quoad corporales, & eatenus fori priuilegio non gaudent.*

454 *Contraria sententia reijcitur, & qui eam fuerint amplexi.*

455 *Confratres ordinis Sanct. Ioannis Hierosolymitani portantes mediam crucem albam non gaudent priuilegio fori.*

456 *Religiosi militares violantes pragmaticas regias, an possint puniri à sæculari.*

457 *Resoluitur difficultas sub distinctione.*

458 *Religiosum militarem occidentem Clericum posse puniri à sæculari, qui senserint.*

459 *Verius est religiosum militarem reum homicidij Clerici gaudere priuilegio fori.*

460 *Explicatur c. 2. de pœnit. & remission.*

SECTIO TERTIA

De foro Religiosorum Militarium.

408 Tertia conclusio. Religiosi ordinum militarium gaudent foro priuilegiato, & exempti sunt ab ordinaria, tum sæculari, tum etiam Ecclesiastica iurisdictione in causis criminalibus, & in ciuilibus pertinentibus ad bona Religionis in communi, aut commendarum ipsius, in quibus non possunt conueniri coram Ordinarijs sæcularibus, aut Ecclesiasticis; sed solum coram Magistris ordinum, aut alijs suis superioribus Iudicibus ab eis deputatis, aut Conseruatoribus apostolicis suscitatis virtute bullarum apostolicarum illis Religionibus militaribus indultarum: è quibus est notatu digna bulla Pij Quinti, quam refert Didacus de la Mota *de confirmatione ordinis D. Iacobi, libr. primo, cap. 4. §. 42.*

409 Adnotare tamen oportet ad maiorem huius conclusionis explicationem, sub cuiusque Religionis militaris regula, & corpore, aut collegio, & vniuersitate contineri diuersi generis personas: sunt enim Clerici religiosi conuentualiter, & in communi viuentes, quos fratres vulgo *Freiles* vocamus. Sunt item Moniales fœminę suis conuentibus clausę, quorum vtrique vouent tria vota substantialia Religionis, *iuxta cap. cum ad Monasterium 6. in fin. de statu monachorum*. Sunt item milites cruciferi quibusdam iuxta suas regulas votis adstricti, in sæculo tamen manentes, & seorsim sęculariter viuentes. Id præterquam quod notum est, inueniri in religionibus militaribus Hispanis S. Iacobi Calatrauæ, & Alcantaræ, item & in Religione S. Ioannis Hierosolimitanæ, cuius omnes sumus oculati testes, quod ad Religionem D. Iacobi pertinet, adnotauit Emanuel Rodericus *tom. 1. quæstion. regular. q. 5. art. 5. in fin.* & de Religionibus militaribus in communi agens Dominus Franciscus Sarmiento *in defensione sui libri de redditibus ecclesiasticis, par. 1. §. in 55. monito num. 3. & 4. & §. in 56. monito num. 4.* Azor. *institution. moral. 1. par. lib. 13. cap. 3. q. 1.* Sunt enim in Religione S. Iacobi conuentus virorum in villa Veles, qui caput est Religionis, S. Marci Legionensis, & alter Emeritensis. Fæminarum autem sancti Spiritus Salmanticensis, &

fis, & alij. In Religione Calatrauæ couentus virorum Calatrauæ, conuentus fœminarum nuper ad hanc regiam curiam translatus conceptionis regiæ. In Religione Alcantaræ conuentus Alcantaræ virorum, & xlij.

410 De initio autem, & institutione harum, & aliarum Religionum militarium, & quo tempore vnaquæque cæperit, vide Polidorum Virgilium *de rerum inuentoribus*, *lib. 7. cap. 5.* Chassenæuio *in catologo gloriæ mundi, 9. par. considerat. 4 cum seqq.* Regentem Carolum Tapia *in repet. Auhtent. ingressi, verb. monasteria, ex cap. 3. . ad 38. & ex c. 48. ad 53. C. de sacrosanct. eccles.* Petrum Gregorium *in syntagmat. iur. vniuers. lib. 15. cap. 35.* Emanuelem Rodericum *tom. 1. quæstion. regular. dicta q. 5. ex art. 1.* Azor *institution. moral. 1. par. lib. 13. cap. 5. q. 3. & cap. 6. q. 2. & q. 5.* & de initio ordinis D. Iacobi Didacum de la mota *in libro speciali hispano de principio de la orden, y caualleria de Santiago*, vbi omnia refert.

411 Igitur quod attinet ad religiosos tàm mares, quàm fœminas, conuentualiter, & in communi viuentes, planum est, gaudere priuilegio fori velut personas verè, & propriè ecclesiasticas exemptas, & sæcularis iurisdictione, quoad se, & quoad bona sua, tàm in ciuilibus, quam in criminalibus. Item gaudere foro exempto ab ordinaria iurisdictione ecclesiastica, iuxta priuilegia istis Religionibus indulta: nihil enim hic noui occurrit, sed seruanda sunt tradita à nobis supra num. 402. & 405. cum sequentibus, ex rationibus ibidem adnotatis, quæ in hoc casu simili modo militant, & robur habent quod adnotauit quoque vbi supra Sarmiento.

412 Cæterum, quod pertinet ad milites, seu Equites crucisferos seorsum, & sæculariter viuentes, & persæpè vxoratos, occurrunt duæ difficultates. Prima, an sint verè religiosi; secunda, siuè sint, siuè non sint religiosi, an gaudeant priuilegio fori, & exempti sint à sæculari, & laica iurisdictione, & quatenus;

413 Circa primam, quatuor fuerunt sententiæ. Prima est, hos milites equestres in sæculo viuentes, qui vel sunt vxorati, vel nubere possunt, non esse verè, & perfectè religiosos, sed secundum quid, impropriè, & imperfectè. Ita sentit Diuus Thomas, 2. 2. *quæst. 186. art. 4. ad 3.* Soto *de iustitia, & iure, lib. 7. quæst. 5. artic. 3. ad 3.* qui tamen contrarium dicit de Equitibus Gierolymitanis, qui nubere non possunt, etiam si in sæculo seorsim viuant, Sarmient *de redditibus ecclesiasticis, part. 4. cap. 1. numer. 15. & defensione eiusdem libri part. 1. in responsione ad 55. monitum, num. 1. & sequentibus*, vbi dicit, nullum catholicorum dixisse Commendatores esse personas Ecclesiasticas, *& in responsione ad 56. monnitum, ex num. 1.* Molina *de iustitia, tractat. 2. disput. 141. §. est vero rigida, columna mihi 772. tom. 1.* Lesius *de iustitia, & iure, lib. 2. c. 41. dubitat. 1. nu. 7.* Sayrus *in claui regia, lib. 6. cap. 9. num. 10.* Emanuel Rodericus *2. p. summæ, cap. 31. num. 1.* Montaluus *in l. 8. tit. 1. lib. 2. fori, gloss. 1. vers. & nota circa hanc legem* Molina *de primogenijs lib. 1. cap. 13. num. 98.* Azeuedus *in l. 14. num. 3. tit. 5. lib. 3. recop. & in l. 1. n. 4. & 5. tit. 14. lib. 6. recopil.* Menochius *de arbitr. libr. 2. cent. 1 cas. 56. nu. 13. & cent. 3. cas. 231. num. 21. & cons. 904. num. 53. lib. 10.* Burgos de Paz *cons. 17. num. 2.* loquens de militibus S. Iacobi, nam *nu. 1.* statuit milites ordinis Calatrauæ esse verè religiosos, Guttierrez. *lib. 2. practicarum, q. 111. num. 2.* Lassarte *de decima venditionis, cap. 19. nu. 92.* Gonzalez *in regul. 8. cancellar. gloss. 8. nu. 55. & 57.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 10. nu. 10. & 11.* Cerdan Tallada *tract. de la visita de carcel. cap. 11. §. 4. nu. 13.* Lambertinus *de iurepatronatus, 1. par. 2. lib. q. 7. art. 5. num. 2.* Ceuallos *de cognitione per viam violentiæ, 2. part. q. 149. nu. 1. & seqq.* Marta *iurisdiction. 2. par. cap. 32. num. 14. & 15. & seqq.* Parladorius *in sesquicenturia, different. 9. §. 1. nu. 10.* Fundamentum est, quia, nec vouent, nec seruant tria vota castitatis, paupertatis, & obedientiæ, quæ sunt de substantia propriæ Religionis, iuxta textum *in cap. cum ad Monasterium in fine, de statu Monachorum*, & doctrinam D. Thomæ *2. 2. quæst. 186. art. 3. 4. 5. 6. & 7.* Leonardi Lesij *de iustitia, & iure, lib. 2. dicto cap. 41. dubit. 1.* & communem sententiam Thologorum, & Canonistarum de qua Sanchez *lib. 5. operis moralis, cap. 1. ex num. 16.* sed vouent laxiora vota, nam cum eis dispensatum, est vt voueant vota, minus stricta.

414 Secunda sententia est hos, milites ordinum militarium, etiam, si non sint vere & perfectè religiosi,) vt statuunt Auctores primæ sententiæ) esse tamen personas Ecclesiasticas. Ita sentit Syluester *in summa, verb. Ecclesia, num. 6. versic. quantum ad Deo deuotos*, vbi loquitur de templaris sancti Ioannis Hierosolymitani, & militibus de spata nuncupatis, portantibus signum sparæ rubeæ in pectore, qui plane sunt Equites sancti Iacobi, *& in verb. religio, 1. num. 1. versic. tertium.* Humada *in l. 1. titul. 7. par. 1. scolio ad glossam primam, nu. 1. et 2.* Zerola *in praxi Episcopali, 2. part. verbo, Commendatarij §. 1. et 2.* Florez de Mena *lib. 1. variarum, q. 24. nu. 205.* Azor *institutionum moralium, 1. par. libr. 13. c. 3. q. 2. et 3.* Nicolaus Garcia *de beneficijs, 1. par. c. 4. n. 13. & 21.* Cæsar de Grassis *decis. 47. alioqui 1. probationibus*.

415 Tertia sententia est, hos milites crucesignatos ordinum militarium, etiam si nubere possint, & in sæculo viuant, iuxta suum institutum esse, verè, & propriè religiosos. Hanc tenetur Petrus Belluga *in specul Principum rubr. 7. num. 7.* & ad eum locum Camillum Borrellus *liter. F. verb. sunt religiosi*, Couarruuias *de matrimonium 2. p. cap. 3. §. 1. num. 27.* Aucodaous *de exequ. mandat. 2. par. cap. 36. num. 11. in fine*, Nauarrus *tract. de redditibus ecclesiasticis, q. 1. monito 55. num. 3. 4. 5. & seqq. et q. 3. monito 27. ex num. 1. et monito 25. ex num. 1. et cons. 9. N. nobilis num. 6. in titul. de ijs, quæ vi, lib. 1. & consil. 10. cum Vincentius, cons. 11. quisdam eruditissimus, et cons. 12 an milites, num. 1. in titul. de regularibus, lib. 3.* Aluarus Valascus *consult. 14. num. 7. & consultat. 131. numer. 3. & 4.* Didacus Perez, *in l. 10. tit. 11 lib. 4. ordinament. gloss. 3. in verb. hijosdago. ban encomiendas colum. 1531.* Hojeda *de incompatibilitat beneficior 1. par. cap. 24. num. 105.* Emanuel Rodericus *quæstion. regul. 1. 10. q. 13. art. 2. vers. ex qua bulla*, Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, ex n. 109. vsque ad 116.* & de militibus Hierosolymitanis loquentes Menoch. *cons. 54. nu. 17. lib. 1.* Cacheranus *decis. 27. num. 18.* Farinacius *decis. 203. num. 3. 2. par. criminalium, et cons. 167. lib. 3 ex num. 1.* Marta *de iurisdictione, par. 2. cap. 32. ex nu. 7.* Thomas Sanchez *de matrimon lib. 2. disp. 18. n. 8.* Barbosa *in rubrica, 2. par. num. 82. ff. solut. matrimon.* Thesaurus *lib 1. quæstio. forens. q. 18. nu. 3.* idem Sanchez *operis moralis, lib. 4. cap. 16. nu. 11.* Mastrillus *decis. 290. ex nu. 32.* Franc. Suar. *de Religione, tract. 9. lib. 1. c. 4. nu. 9. cum seq. to. 4.* & latissime omnium, loquens de Equitibus S. Iacobi Didacus de Mota *tract. de confirmat. ordinis D. Iacobis, lib. 2. c. 1. §. 2. 3. & 4 & cap. 2. per totum*, vbi rem ex professo tractauit satisfaciens omnibus argumentis, quæ in contrarium obijci possunt. Quæ sententia probari videtur ex textu *in c. cum et plantare, 3. in principio, de priuilegijs*, vbi notat Decius *n. 4. & in clementina, quia contingit, §. præmissa, de religiosis domibus*, & ibi Gloss. *verb. militarium, & verb. aliorum*.

846 Quarta sententia conciliare conatur omnes præcedentes distinctione facta atque controuersiam hac in re magis versari circa nomina, & modum loquendi, quam circa res ipsas: nam si religiosos propriè dicatur, qui emittit tria vota substantialia Religioni rigida, & illa rigide seruat, quales sunt, Monachi, & Moniales in communi viuentes, eo modo non possūt dici propriè religiosi milites ordinum militarium, qui etiam si voueant tria vota, habent tamen dispensatum illorum rigorem; nam pro castitate vouent continentiam coniugalem, quæ re vera à castitate multum differt, & obedientiam Magistro ordinis, qui nihil fere illis imperat, aut iniungit; pro paupertate viuere sine proprio, & nihil proprium habere sine licentia Magistri, & de suis bonis absque voluntate, & beneplacito eius non disponere in vita, aut morte: qui tamen magister nulli hucusque denegauit veniam acquirendi quantumuis ampla patrimonia, illisque fruendi, de illisque tàm in vita, quàm in morte disponendi, iuxta proprium arbitrium, & voluntatem. De quo votorum genere latius agunt Azor *institution. moral. 1. part.*

1. part. libr. 13. cap. 5. quæst. 2. Emanuel Rodericus quæstionum regularium tom. 1. quæst. 1. art. 6. vers. in hac igitur opinionum, Didacus de la Mota de cõfirmatione ordinis D. Iacobi, lib. 2. cap. 1. §. 2. & 4. Sarmiento in defensione libelli, de redditibus ecclesiasticis, par. 1. §. in 56. monito, vbi refert formas professionis trium ordinum, S. Iacobi, Calatrauę, & Alcantaræ. Si verò religiosus vocetur, qui iuxta suum institutum approbatum à sede Apostolica (ad quam expectat decernere, & statuere quæ vota Religionem constituant, eaq; limitare, ac moderari, aut restringere, & coarctare, vt tangemus inferiùs nu. 427.) vouet, quod ad suam Religionem talem, qualis est instituta, & approbata à Pontifice, necessariũ est eo modo religiosi isti militares vocantur propriè religiosi, nam vouent, & seruant, quod necessarium est, vt sint religiosi militares. Ita videtur sensisse prius, quem viderim. Lambertinus de iurepatronat. 1. part. lib. 2. 7. quæstion. principal. artic. 7. num. 6. & 7. Azor institut. moral. 1. par. lib. 13. cap. 3. quæst. 3. vers. verum enim verò, Emanuelem Rodericus tom. 1. quæstion. regular. q. 1. artic. 6. & non abhorret Sanchez operis moralis, lib. 4. dicto cap. 16. num. 11. faciuntque tradita à Cardin. Zabarella in clemen. cum ex eo, 3. nu. 4. de sentent. excommunicat. & ab Archidiacono in cap. ex eo, num. 4. de election. in 6. Geminiano ibidem in §. in Ecclesijs, num. 1. Ioanne Andrea num. 4. Antonio Butrio num. 5. Ancharano num. 4. & 5. Philippo Francho nu. 5. Et hæc videtur mihi verissima sententia, ex qua facillimè satisfit fundamentis aliarum. Hæc de prima difficultate.

417 Quod verò ad secundam difficultatem attinet, an isti milites gaudeant priuilegio fori? Prima sententia negat hos milites seorsim viuentes gaudere priuilegio canonis, aut fori esseque exemptos à sæculari iurisdictione, vt potè qui non sint Ecclesiasticæ personæ, sed laici, & sæculares. In hanc inclinat Gregorius Lopez in l. 1. titul. 7. part. 1. gloss. 1. tametsi dubius, & iudicium videatur suspendisse; sentit Montaluus in l. 8. tit. 1. lib. 2. fori, glos. 1. vers. & nota, Burgos de Paz cons. 17. num. 1. & 2. Sarmiento in defensione libell. de redditibus, 1. par. §. in 55. monito, nu. 5. & §. in 56. monito, num. 3. & 4. Gutierez lib. 2. practicarum. qu. 111. num. 2. Azeuedus in l. 1. num. 4. 5. & 6. tit. 14. lib. 6. recopilat. Lasarte de decima venditionis, cap. 19. nu. 92. Parladorus in sesquicenturia different. 9. §. 1. num. 10. Marta de iurisdictione 4. par. cent. 2. cas. 113. num. 33. loquens militibus Hispanorum ordinum, & de militibus S. Stephani. Pro eadem refertur Portoles in additionibus ad Molinum, verb. Clericus, in tract. de competentia iurisdictionis, q. 3. num. 6. in eamque inclinat Iosephus Sesse de inhibitionibus, c. 8. §. secundo, num. 19. multum dubitans de contraria sententia.

418 Secunda sententia verior, & communior, vsque hodie recepta apud omnia Hispaniæ tribunalia sine vlla controuersia, asserit hos milites crucesignatos religiosos ordinum militarium S. Iacobi, Calatrauę, & Alcantarę, etiam si viuant extra Monasteria seorsim, & nubere possint nihilominus gaudere priuilegio canonis, & fori in criminalibus: item in ciuilibus cum agitur de bonis commendarum, aut iuribus earum; & de istis rebus esse conoeniendos coram supremo ordinum Administratores perpetuò, & Iudicibus ab eo deputatis in Regio ordinum consilio, cuius consiliarij sunt præditorum ordinum Equites, & coram Iudicibus conseruatoribus, qui suscitantor virtute bullarum Apostolicarum ad eum effectum, vt quoties sæculares Iudices de istis causis cognoscunt inhibeantur, & remittant reos, & processus ad Iudices consilij ordinum deputatos à Rege nostro supremo trium ordinum Administratore perpetuò ad cognoscendum de eiusmodi causis, easque diffiniendas, & non posse iudicari de istis a Iudicibus sæcularibus, aut ordinarijs Ecclesiasticis. Idem dictum putato de religiosis aliarum ordinum militarium, vt ordinis Christi Lusitaniæ, & multo maiori cum ratione de militibus S. Io. Hierosolymitani, qui nubere nõ possunt, iuxta priuilegia apostolica istis ordinibus indulta, quibus conceditur istis exemptio à sæculari iurisdictione, & ordinaria ecclesiastica, quę oportebit inspicere cũ casus ocurrerit. Hãc sententiam amplectuntur D. Anton. 3. p. summ. tit. 23. c. 5. §. 3. loquens de Equitibus D. Iacobi, Syluester, in summa, verb. Ecclesia, 2. num 6. vers. quantum ad Deo de votos, & vers. tertio templarij, & vers. quinto militer de spata, Belluga in specul. Princip. rubr. 7. nu. 7. & ad eum locum Borrellus, verb. sunt Religiosi, vbi ait, idem dicendũ in Regno Neapolitano de militibus S. Lazari. In eandem inclinat Montaluus sibi ferè contrarius in l. 1. tit. 7. par. 1. gloss. 2. ad verbum, como religiosos. Azeuedus in l. 14. nu. 4. tit. 5. lib. 3. recopilat. Menchacha libr. 3. controuersiarum illustrium, cap. 105. num. 49. 50. & seqq. Humada ad gloss. 1. num. 1. in l. 1. tit. 7. part. 1. Azor. institut. moral. 1. par. lib. 13. cap. 3. q. 3. Zerola in praxi Episcopali, 2. par. verb. commendatarij, §. 1. vbi ait, eos gaudere priuilegio canonis, si quis suadente, Nicolaus Garcia de beneficijs, 1. part. c. 4. per totum, præsertim num. 21. Emanuel Rodericus tomo 1. quæstion. regular. q. 13. art. 2. vers. ex qua bulla, & tom. 2. q. 2. art. 2. & q. 62. art. 13. 14. 15. 16. & 17. Valascus consult. 108. num. 27. & consul. 131. num. 3. & 4. & consul. 152. ex num. 10. vbi de militib. Hierosolymitanis, Nauarrus tract. de redditibus ecclesiasticis, q. 1. monito 55. ex num. 3. & q. 3. monito 27. & 28. & cons. 10. cum Vincentius, numer. 7. vbi loquitur de militibus S. Stephani, & cons. 11. quidam eruditissimus, num. 1. vbi loquitur de milite ordinis Christi, & num. 5. vbi loquitur de milite ordinis, S. Iacobi, tit. de regularibus, lib. 3. Cenedo practicarum canonicarum, quæst. 4. nu. 39. idem Menchaca de successionib. tom. 1. lib. 3. §. 30. num. 205. & 269. cum seqq. Molina de iustitia tract. 2. disput. 141. §. est vero rigida, in fine, Bouadilla lib. 2. politic. cap. 18. num. 232. & 233. & cap. 19. ex num. 9. Mastrillus de magistratibus, lib. 2. cap. 6. nu. 35. & decis. 290. post hæc scripta edita: Regens Valenzuela cons. 95. ex num. 50. Maurus Burgius de modo procedendi ex abrupto, cent. 1. q. 65. num. 57. cum seqq. Caualcanus decis. 28. nu. 47. 1. part. loquens de Equitibus Alcantaræ, Ceuallos de cognitione per viam violentiæ, 2 par. q. 149. num 20. Caballus resolut. crim. casu 64. & casu 225. num. 11. cum seqq. Decianus tract. crim. libr. 4. cap. 9. num. 36. Marta de iurisdictione 4. part. casu 113. ex num. 32. priuilegium fori concedens solis militibus Hierosolymitanis, Io. Franciscus de Ponte cons. 14. num. 2. Grassis de effectibus clericatus. 1. effectu, ex num. 109. & num. 116. Volaoo in curia philippica, 3. part. §. num. 13. Cacheranus decis. 27. nu. 28. loquens de militibus Hierosolymitanis; de eisdem Decianus responso 51. ex num. 9. volum. 3. & Franchis decis. 476. num. 12. 4. & 5. & Cæsar de Grassis decis. 47. num. 12. alioqui 1. de probationib. & Farinacius cons. 197. lib. 3. Didacus de la Mota agens de Equitibus S. Iacobi, in tractatu de confirmatione ordinis militiæ S. Iacobi, lib. 2. c. 1. §. 9. vbi refert Pontifices qui in fauorem huius ordinis bullas expedierunt, quibus hoc fori priuilegium indulserunt. Apud quos Doctores videbis fori priuilegium in criminalibus non solum esse concedendum militibus ordinis S. Ioannis Hierosolymitani, S. Iacobi, Calatrauæ, & Alcantaræ, sed etiam ordinis Lusitani Iesu Christi, S. Iacobi, & Dauis, Valentini Montesæ; exterorum etiam S. Lazari, S. Stephani, & alijs.

419 Pro hac sententia adducitur textus in cap. 1. in princip. de verbor. significat. in 6. in quo explicantur verba quædam priuilegiorum Alexandri III. & Lucij III. Pontificum, quæ ita habent, in speciales & proprios Ecclesiæ Romanæ filios vos recipimus; & deciditur non significari verbis illis omnimodam exemptionem religiosorum à iurisdictione ordinaria Episcoporum, sed solum eam exemptionem ab Ordinarijs, ne possint ab eis interdici, aut excommunicari. Presupponit palã textus ille religiosos, de quibus loquitur subditos esse iurisdictioni ordinariæ Episcoporum, ac per consequens gaudere priuilegio fori Ecclesiastici, & decidit ex illis verbis ab ea iurisdictione, non omninò eximi, sed tantisper, vt in prædicto textu continetur.

420 Dubitant autem Doctores, de quibus Religiosis ille textus loquatur. Et existimant nonnulli loqui de militibus Hierosolymitanis; verum Innocentius, & Abbas antiquus, quos in dicto cap. 1. in principio referunt, & non

improbat Io. Andreas Geminianus, Ancharan. & Franch. sentiunt loqui de militib. ordinis militaris Hispani S. Iacobi; idque videtur proculdubio verum esse, quoniam Auctor *prædicti cap. 1. de verbor. significat. in 6.* est Innocentius IV. & idemmet explicans in lectura suum textum in fine numer. 8. ait agere de ordine S. Iacobi. Quis autem tam verè, ac rectè potuit textum interpretari, quam eius Auctor? tum etiam, quoniam verba illa priuilegij, de quibus in textu, continentur in bullis summorum Pontificum Alexandri III. Lucij III. Vrbani III. & Innocentij III. quas refert Didacus de la Mota, *de confirmatione ordinis D. Iacobi, lib. 1. cap. 4. §. 2. §. 4. § 6. & §. 7. & lib. 2. del principio de la orden de Santiago cap. 1.* vbi Bullam Alexandri in Hispanum sermonem versam refert, quæ expeditæ sunt in gratiam ordinis D. Iacobi. Ergo de eius ordinis religiosis proculdubio loquitur textus.

421 Sed quod caput est, circa Religiones istas militares Hispanas ex decisis, & constitutis in diuersis summorum Pontificum bullis, & priuilegijs, quatuor conclusiones colliguntur statutæ, & declaratæ de quibus deinceps ferè dubitare non licet.

422 Prima est, Equites horum ordinum esse religiosos militares, vt constat ex multis, quas refert Didacus de la Mota *tractat. de confirmatione ordinis D. Iacobi, lib. 2. cap. 1. §. 3.*

423 Secunda, tanquam religiosos, & personas ecclesiasticas gaudere priuilegio *canonis, si quis suadente, 17. q. 4.* vt constat ex bullis relatis ab eodem Mota *d. libr. 2. cap. 1. §. 8.*

424 Tertia, non solum esse regulares, & ecclesiasticas personas, sed immediatè subiecto sedi Apostolicæ, ex bullis Alexandri III. Innocentij IV. Vrbani IV. Gregorij X. Bonifacij VIII. Clementis V. Leonis X Clementis VII. Pauli III. Pij V. Gregorij XIII. Sixti V. relatis ab eodem Mota *d. lib. 2. cap. 1. §. 9.*

425 Quarta, gaudere priuilegio exemptionis fori sæcularis in criminalibus causis, & esse subiectos Ecclesiasticæ iurisdictioni, vt cōstat ex bulla Gregorij IX. quàm refert Mota *d. tract. de confirmatione ordinis D. Iacobi, libr. 1. cap. 4. §. 12. & lib. 2. cap. 1. §. 9. num. 2.* & altera Martini V. quam refert idem Mota *dicto lib. 1. cap. 4. §. 29. & lib. 2. cap. 1. § 9. num. 5. vers. Martinus*, altera Leonis X. quem refert idem Mota *dicto lib. 1. cap. 4. §. 35. & lib. 2. capit. 1. §. numer. 5. versic. Leo Papa*, & alijs duabus Pij V. expeditis ad instantiam Philippi II. Hispaniarum Regis; prima anno 1566. quinto idus Ianuarij; secunda anno 1569. vigesimo die Ianuarij, relatis à Mota *dicto libr. 1. cap. 4. §. 42. & §. 43.* altera Clementis VIII. expedita ad instantiam Regis Philippi III. anno 1600. 31. die Ianuarij: altera Pauli V. expedita ad instantiam eiusdem Philippi III. Domini nostri die 5. Nouembris anni 1608. referens prædictam Clementis VIII. bullam, & eam confirmante. Quas bullas Clementis, & Pauli Pontificum obseruari iussit idemmet Philippus III. rescripto suo regio expedito die 19. Ianuarij anni 1609. cuius tenorem refert post hæc scripta visus Mastrillus *decis. 290. nu. 165.* quod conforme fuit antiquo alteri ragio rescripto, expedito Vallisoleti 23. die Augusti anni 1527. quo præcipiebatur ne de causis criminalibus Equitum D. Iacobi cognoscant Iudices sæculares: cuius meminit Monterrosus *in sua practica tract. 5. de las chancillerias, sub titul. prouisiones, y cedulas, que tocan à los pleitos.*

426 Ex quibus facile satisfit obiectioni quæ sese offerebat, non posse videlicèt Papam in præiudicium iurisdictionis Regiæ sæcularis tot subditos eximere ab ea, & illis priuilegium fori concedere: neque verò verisimile videri id voluisse Pontificem, *cap. nouit, 13. in princip. de iudicijs*, quæ fuit consideratio Gregorij *in gloss. 1. in fin. in l. 1. tit. 7. par. 1.* eiusque obiectionis meminit Menchaca *de success. sion. tom. 1. lib. 3. §. 30. num. 296.* cui inquam facilè satisfit. Primò, si dicamus nullum posse considerari præiudicium factum regiæ iurisdictioni, cum regiæ Maiestatis consensus interuenerit indulgentis exemptionem istam, iubentisq; Pontificum bullas seruari, quibus religiosi militares exempti sunt à sæculari iurisdictione. Scienti enim, & consentienti nulla fit iniuria, neq; dolus, *in l. diem, 9 in fin. princ. ff. de acq. plun. arcendi, cap. scienti, 27. de reg. iur. in 6.* cum vulgatis.

427 Secundò, eidem difficultati optimè satisfacit Menchaca vbi supra ex doctrina Innocentij *in c. 2. de maiorit. & obedient.* Cardinalis Zabarellæ *in repet. cap. perpendimus, num. 5. in fine, in solutione septimæ oppositionis, de sentent. excommunic.* posse Pontificem eximere quemcumque laicum à iurisdictione sæculari, cum ei additur aliqua qualitas, seu causa ordinis, vel religionis ex qua immediatè prouenit exemptio, quemadmodum eximere potuit familiam Episcopi, vt gaudeat priuilegio fori Ecclesiastici statuendo, vt statuit *in cap. dilecto, de offic. Archidiacon.* vt notant Doctores *in cap. 1. de foro competenti*, & adnotauit Carolus de Grassis *de effectibus clericatus, 1. effectu, numer. 128. & sequentib.* sic & potuit eximere innumerabiles primæ tonsuræ coniugatos, vt *in cap. vnico, de clericis coniugatis in 6.* & nouitium quoque laicum intra annum nouitiatus exemit à iurisdictione sæculari, iuxta, *cap. religioso, 21. §. quamuis, de sentent. excommunic. in 6.* vt nos animaduertimus superius, numer 406. Inde fit, vt Bartol. *in l. vltim. num. 6. ff. de collegijs illicit.* dixerit, si auctoritate summi Pontificis constituatur collegium, personas illius effici posse Ecclesiasticas. Nulla itaque fit iniuria Principibus, si Pontifex approbet Religionem aliquam, & ecclesiasticas faciat personas, dum subsit aliqua Religionis causa; neque item laicus ipse, qui se Religioni subijcit iniuriam suo Principi facit ab eius se iurisdictione eximendo; hoc enim potest liberè facere, nam quilibet subditus potest mutare iurisdictionem, & cursum vitæ subijciendo se Ecclesiæ. Quia cursus, & via vitæ humanæ non est propter iurisdictionem, sed iurisdictio propter ipsam constituta est, vt apud Marcum *cap. 2. num. 27.* Christus Dominus respondit Pharisæis, *non est homo propter sabbatum, sed sabbatum propter hominem, & 2. Machab. cap. 5. num. 19. Non propter locum gentem, sed propter gentem locum Deus elegit*: neque locus hominem sanctificat, sed homo locum, *cap. nos qui, cap. non loca, cap. illud, cap. multi, 40. distinct.* nec domo Dominus, sed Domino domus honestanda est, ex Cicerone, *lib. 1. de officijs, num. 139.* & possessiones viros, sed viri possessiones nanciscuntur, vt dicebat Pericles apud Thucydidem, *lib. 1. historiæ, num 97. in fine*, & vniuersim res hominibus accedunt; non rebus homines, *l. iustissime, 44. in princ. ff. de edil. edict.* Rectèque Zabarella vbi supra dixit, non posse à superiori laico impediri laicum, ne fiat Clericus, aut etiam religiosus: nam quando quis ducitur spiritu Dei, non constringitur lege publica, quo minus etiā suo inuito superiore, cui de lege publica parere tenetur, ad Religionem possit transire, *cap. licet quibusdam, 18. de regularibus.* Inde prouenit, vt sine superioris iniuria possit quis mutare domicilium, & iurisdictionem, tàm sæcularem, quam spiritualem, vt probant textus *in cap. significauit, vltimo, de Parrochijs, & alien. Parroch. & in l. si conuenerit, 18 ff. de iurisdictio. omn. iudic. l. 1. l. hæres absens, 19. §. proinde, ff. de iudicijs, l. si qui ex consensu, 7. Cod. de Episcop. audient.* quinimò possunt Presbyteri, Curati, & Archidiaconi, sine superioris licentia ingredi Religionem, *cap. Clerici, 19. q. 1.* notat Diuus Thomas *opusc. 18. cap. 25.* Non poterit igitur conqueri Princeps, quod laicus subditus ordinem Religionis ingrediatur, & ita se ab eo eximat, quia non homo propter iurisdictionem, sed iurisdictio propter hominem est instituta. Neque causare poterit in Pontifice summo deesse potestatem, cum ad eum pertineat creandorum ordinum, & approbandarum Religionum potestas, vt potè ad quem cura Religionis ex toto spectat, vt tetigimus supra quæst. 4. n. 208. & hanc eadem quæstione nu. 397. & 398. & probatur *in c. vltimo, de religios. domib. cap. 1. eod. tit. in 6. extrauag. Sancta Romana Ioann. XXII. ad fin. de religios. dom.* & ibi Glossa recepta, *verb. Pater cœlestis*, quæ an hanc potestatem deriuari à potestate clauium. Notant idem Menchaca *controuersiarum illustrium, lib. 3. cap. 105. ex num. 49.* Suarez *de religione, tom. 3. lib. 2. cap. 17. ex numer.*

1. ium-

3. *in duobus capitibus præcedentibus*, Azor *instit. moral. 3. par. lib. 11. cap. 24. q. 5. & seqq. & lib. 13. cap. 11.* Banes 2. *q. 1. art. 1. dub. 6. concl. 2.* & Emanuel Rodericus *tom. 1. quæst. regular. q. 17. art. 2. in princ.*

428 Iuxta has igitur antiquas, & recentiores Pontificum constitutiones, & induIta semper in Hispania vsus obtinuit, vt Equites horum ordinum in causis criminalibus, quantumuis grauibus, & atrocibus fortiti fuerint proprium forum exemptum à sæcularibus Iudicibus, & ad suos proprios Iudices remissi fuerint. Quod hisce nostris temporibus iam est receptum, & varijs, quotidianisque experimentis notis omnibus, & decisionibus supremi regij Senatus in congregatione competentiarum comprobatum, vt obstinationi, & inflexibili pertinaciæ tribui possit de hac veritate dubitare, aut eam in controuersiam deducere.

429 Certè id persuasum fuisse antiquis Hispaniæ Regibus, ex eo planè colligitur, quod circa annum salutis millesimum trecentesimum quinquagesimum fextum, cum Petrus Castellæ Rex per nuntium Petro Aragoniæ Regi delegatum, quærelam inter alias detulisset, quod Equites Calatrauæ, & S. Iacobi in Aragonia residentes non obedirent Magistris ordinum in Castella creatis, quasi ad eum spectaret, id non permittere, eiusque culpis esset adscribendum, quidquid esset in hoc delicti. Respondit Rex Aragoniæ, quod de militibus D. Iacobi, & Calatrauæ quæreretur, id sui iudicij non esse, sacra iura à Romanis Pontificibus petenda se neq; Auctore, neque repugnante, vt refert insignis historicus Ioannes Mariana, *historia Hispanæ lib. 17. c. 1.*

430 Item Ioannes II. Castellæ Rex cum capite damnasset D. Aluarum de Luna Magistrum ordinis S. Iacobi, & capitalis sententia iussu eius execuutioni mandata esset, iusto scrupulo, & timore ductus, quod incurrisse sententiam excommunicationis, exercens iurisdictionem in personam Ecclesiasticam exemptam, petijt absolutionem censurarum à Romano Pontifice, eamque impetrauit sibi, & ijs omnibus, qui in prædicta damnatione, & eius execuutione, & vtriusque processu interuenerant, vt refert Montaluus eisdem Regis Ioannis Consiliarius partitarum glossator, *in l. 1. tit. 7. par. 1. gloss. 2. in verb. como religiosos* & Nauarrus *de reddit. eccles. qu. 3. monito 28. nu. 2. circa fin.* ex tractatu quodam D. Michaelis de Marañon consilij ordinum fiscalij regij.

431 Catholici autem Reges Fernandus, & Isabella anno 1480. condiderunt, pragmaticam, quæ continetur *in l. 12. tit. 16. lib. 2. ordinamenti*, qua ordinum militarium S. Iacobi, Calatrauæ, & Alcantaræ, Equites vocant religiosos, & æquiparant religiosis militaribus ordinis S. Ioannis Hierosolimitani, omnesque reddunt incapaces officiorum administrationis iustitiæ, & cæterorum publicorum ad administrationem rerum publicarum pertinentium. Occasio verò prædictæ legis ferendæ ea fuit, quod quidam Eques ordinis Calatrauæ Corrector ciuitatis regalis homicidium perpetrauerat, de quo in syndicatu accusatus iurisdictione sæculari declinata obtinuit, vt ab ea eximeretur, & ad suos Iudices remitteretur, vt refert ex D. Michaele de Maranon, Martinus Nauarrus vbi supra. Tamet postea correcta sit prædicta *l. 12. tit. 16. lib. 2. ordinamenti, ex l. 14. tit. 5. lib. 3. recopilat.* qua permissum est Equites S. Iacobi, Calatrauæ, & Alcantaræ, fungi prædictis publicis muneribus, postquam annexum est Regiæ coronæ munus Magisterijs, seu administrationis perpetuæ prædictorum ordinum, vel postquam per concordiam factam inter Regem nostrum, & Capitulum generale ordinis D. Iacobi, (de qua statim agemus) decretum est, vt religiosi militares Equites in officijs publicis delinquentes suuderentur, quoad ea delicta Iudicibus sæcularibus.

432 Tempore etiam Regum Catholicorum Matriti ipsis præsentibus à Consilio Regio supremo pronunciatum est contra Baccalaurem de la Torre regium fiscalem, pro exemptionem Religionis Calatrauæ; quæ eadem est cum Religione Alcantaræ, est enim illi annexa, quibus quoad hoc æquiparata est religio S. Iacobi, vt ex D. Michaele de Maranon refert Martinus Nauarrus vbi supra.

Thome Carlenaly de Iudicijs.

433 Carolus autem V. Imperator Romanus, & Hispaniæ Rex, in concordia facta cum Capitulo generali ordinis D. Iacobi vigesimatertia die mensis Augusti anni millesimi quingentesimi vigesimi septimi (quam vocant concordiam Comitis de Osorno) statuit Equites D. Iacobi esse exemptos à seculari iurisdictione, eorumq; immunitatem asseruit referens quærelam Equitum prædicti ordinis in hæc verba: *Que los Comendadores, y Cavalleros della por ser como son personas de orden, y religion, y por bulas, que tienen dadas y cōcedidas de los sanctos Padres passados de felice recordacion algunas dellas diz que à suplicacion de los Reyes nuestros abuelos, que ayan gloria, son libres, y exemptos de la iurisdiction real, y no pueden, ni deuen conocer de sus pleitos, ni causas ciuiles, y criminales, las iusticias seglares sino solamente los Iueces de la dicha orden, y què esta possession vso, y costumbre an estado.* Cūq; statuisset quædam aduersus prædictæ ordinis exemptionem, decernens eius Equites in sex casibus fore iurisdictioni sæculari subiectos, seu amittere priuilegium fori: videlicet: in casu hæresis, criminis lesę maiestatis, peccati nefandi, proditionis, seu rebellionis, seditionis, tumultus, commotionis, seu concitationis populorum, aut illationis belli, violationis regiorum rescriptorum, aut securitatis regię, aut inobedientię regiorum preceptorum: in cęteris autem casibus, quantumuis grauibus, & atrocibus definiuit esse, & foro subditos Iudicibus sui ordinis, & excēptos à seculari iurisdictione, per hęc verba: *Item que en otros qualesquier delictos enormes, y atroces, no siēdo de los arriba contenidos, como si fuessen aleues, o forzadores, a publicos robadores, o incendiarios, escandalizadores, quebrantadores de Yglesias, o Monasterios, o incurriessen en otro delictos semeiantes, e calificados, que aora sea a pedimento de parte, que acusse, o se proceda de officio, que aya lugar preuencion entre las nuestras iusticias, e de la dicas ordē, Peroque ē todos los otros delictos, y excessos, menores, y de menos calidad, que los susodichos, aunque sean tales, que por ellos se deua imponer pena de muerte, o cortamiento de miembro, o destierro perpetuo, conforme a derecho, y leyes de nuestros Reynos, que contra los dichos Comendadores puedan solamente conocer para hacer la pesquisa, e prender, o prendar los delinquentes: pero luego dentro de veintiquatro horas si los Iueces de la orden estuuieren presentes, y en otra manera dentro de tres dias sean obligados a los remitir, o entregar a los Iueces de la orden, a costa de los delinquentes, cō la informaciō, que vuieren tomado, para que por ellos seā punidos, y castigados, cōforme a iusticia, y que no puedā boluer, ni bueluā a la iurisdiciō del Iuez que los prēdio, a dōde se cometio el delicto, sin que traigā carta en forma de los Iueces de las ordenes, de como fueron sentenciados, y muestren como an cumplido la sententia en el tiempo, segun, y de la manera, que en ella fuere contenido.* Huius concordię meminerunt Greg. Lop. *in d. l. 1. tit. 7. p. 1. gloss. 1. circa fin.* Azeuedus *in l. 14. nu. 4. tit. 5. lib. 3. recopil.* Emanu. Roderic. *tom. 2. regularium, q. 62. art. 13.* Bouadil. *lib. 2. politic. c. 19. nu. 10. & alij.* Cui quidem concordię tametsi religiosi non consenserint in ijs, quę concernunt limitationem iurisdictionis Iudicum sui ordinis, & prę iudiciom exemptionis religiosorum, eorumq; grauamen; in ijs tamen, quę respiciunt fauorem, & commodum: suum eam susceperunt, semperq; fuit obseruata.

434 Celebris fuit tempore Regis Domini nostri Philippi II. felicis recordationis casus ille cuius meminit Bouadilla *lib. 2. politic. c. 19. num. 12.* de quo planè tametsi tacitis nominibus loqui videtur Regens Valenzuela *consil. 95.* & Farinacius *consil. 210. libro 3.* nam cum delegatus esset quidam tunc Alcaldus Granatensis Cancellarię (sic vocamus Hispani Iudices criminales Regiorum Prætoriorum) in quadam criminali causa, contra quendam Equitem ordinis Calatrauæ ciuitatis Hispalensis, facto processu damnauit eum pęna capitali, & iussit eam exequutioni mandari, vt est mandata, non obstantibus fori priuilegijs, & Iudicis conseruatoris admonitionibus ideò fortassis, quoniam crimen, cuius ille reus fuerat, erat ex exceptis in prædicta concordia, & in quo iuata ipsum

ipsam fori priuilegio non gauderet. Verùm cum patri successisset Rex Philippus III. prædictis Equitis hæredes apud Romanum Pontificem questi sunt de prædicto Iudice, quod contra ius, fasque violasset fori priuilegium procedens contra prædictum Equitem, eoque ab eo confessione capite damnasset, à sæculari iurisdictione immunem, & exemptum. Atque anno 1614. & 1615. quibus ista lis est suscitata, citatus fuit Iudex prædictus, qui iam erat Auditor in eadem Granatensi Cancellaria, vt in Romana curia se defensurus personaliter compareret, sisteretque sese. Cumque inuocato regio auxilio violentiæ, causam introduxisset apud supremum regium Consilium, declaratum est Ecclesiasticum vim non facere, & aduersus ipsum, eo quod non comparuisset tanquam contra inobedientem, & contumacem, prolata est excommunicationis sententia, affixis etiam literis, & testimonijs eius celebrioribus, & publicissimis curiæ regiæ locis, cumq; varijs, grauissimisq; huius litis molestijs esset vexatus, quarum & nos testes fuimus, tandem obijt Burgis lite pendente mense Octobri anni 1615. exemplum cæteris relinquens, ne humano procerum aut regũ fauore freti, aut cæca, & ambitiosa dignitatum cupiditate ducti, quid contra ius facere audeant: *Altissimus enim est patiens redditor, Eccles. 5.*

535 Illud est tamen notatione dignum, posse Regẽ Dominum nostrum, vt supremũ, & perpetuum ordinum Equestrium administratorem, delegare, causas criminales religiosorum militariũ, cum potestate puniendi capitaliter, iuxta facultatem ipsi concessam ex bulla Leonis Decimi Pontificis Maximi; quam refert Didacus De Mota, *de confirmatione ordinis Diui Iacobi, lib. 1. c. 4. §. 35.* atq; adeò cum casus acciderit, quo seuera castigatione opus sit non erit necessarium impetrare denuò a Pontifice Maximo commissionem ad puniendum, & iudicandum prædictos Equites, pæna etiam capitali dignos.

436 Hoc autem priuilegio fori religiosi militares potiuntur, & gaudent in omni loco, & in omni Regno catholicorum: nam cum hoc priuilegium illis sit indultum, ob id, quod sint religiosi militares, quæ qualitas pertinet ad statum personæ, succedit doctrina Bart. *in l. 1. n. 50. C. de summ. Trin. & fide cath.* quod pęnę, (& eadem est ratio de beneficio, vel priuilegio,) quæ respiciunt statum personæ, sequuntur personam sicut lepra leprosum; non enim coarctantur loco, sed vbicunq; locorum ei adhærent, Glossa *in l. ex ea, 9. verb. non irrogat, ff. de postuland.* Panormit. *in c. ad reprimendum, 8. num. 2. de offic. ordin.* Felynus *in capit. postulasti, 14. nu. 5. de for. compet.* præsertim quia cum priuilegium se extendat ad ea omnia loca, ad quæ se extendit potestas concedentis, & hoc priuilegium sit apostolicum, indultum a Papa, ad omnes catholicas Prouincias extendi debet, in quibus statuta à summo Pontifice in causa religionis vigent, & seruantur, *cap. cuncta per mundum, 9. q. 3. cap. solitę, 6. maiorit. & obedient.* & nos in genere notauimus supra quæst. 2. num. 128. *vers. secundum item.*

437 Atque ita hoc priuilegium fori Equitum militarium ordinum Castellæ, seruatum est sæpissimè in Regnis exteris, Aragoniæ, Valentiæ, Cataluniæ, Nauarræ, Siciliæ, & Ducatibus Mediolani, & Mantuæ. In primis in Regno Aragoniæ, cuius diuersi Reges diuersas donationes in ordines istos contulerunt, vt refert Didacus de la Mota, *de confirm. ordin. D. Iacobi, lib. 2. c. 1. §. 3. n. 10.* equites in eo Regno delinquentes sæpissimè remisit Regium Aragoniæ consilium ad Consilium ordinum; cuius Aragoniæ consuetudinis meminit Bouadilla *lib. 2. polit. d. c. 19. n. 12.* & Marius Burgius *in tract. de modo procedendi ex abrupto, cent. 1. q. 65. n. 57.*

438 Eadem consuetudo seruata est in Regno Valentiæ, ex quo remissi sunt plures Equites ad Consilium ordinum, cum capti fuissent a Iudicib. sęcularib. Valentinis, & Philippus II. Rex noster expediuit diuersa rescripta ad Valentiæ Proreges, & statuens, & asserens milites de Montesa gaudere hoc fori priuilegio, & prohibens ne contrauentionibus daretur locus. Primum rescriptum expeditum est 19. die mensis Decembris anni 1593. corum Franqueza: alterum paulò post. Regnanteq; Philippo III. Consilium Aragonię expediuit in eundem finem duo alia rescripta: primum die 24. Octobris anni 1615. alterum die 7. Nouẽb. anni 1616. quorũ verba consulto omittimus ne plus debito videamur immorari. Possemusq; nominatim referre plurima exemplaria Regnorum Aragoniæ, Valentiæ, Cataloniæ, insularum Maioricę, & Sardinię, Nauarrę, Sicilię, & Mediolani, à quibus multi equites militares trium ordinum, Sancti Iacobi, Calatrauę, & Alcantarę, remissi sunt ad regium ordinum Consilium: cuius consuetudinis, quod attinet ad Regnum Sicilię meminit Carol. de Graf. *de effect. lib. cleric. 1. effect. num. 116.* testem eius se referens. Tametsi post hęc scripta audierim à doctissimo, & grauissimo viro, multis nominibus venerãdo, D. Hieronymo Camino, in supremo, Italię Senatu Regente meritissimo, eam consuetudinem Neapoli nõ seruari, neque in eo Regno gaudere immunitate fori equites ordinum militarium Hispaniarum, & postquam huc adueni, inueni non esse vsu receptum in Regno hoc Napolitano priuilegium fori prædictorum ordinum militarium, sed subiacere adhuc equites eorum ordinum Sac. Reg. Consil. et cęteri Iudicibus ordinarijs, atque ita testati sunt mihi socij mei antiquiores Consiliarij; fortassis ideò quia in hoc Regno eorum priuilegium apostolicum non habet regium exequatur, vel quia absente Iudice proprio, vt in hoc Regno abest, Rex est Iudex exemptorum: iuxta textum *in cap. filij, vel nepotibus, 16. q. 2.* & ibi Gloss. *verb. Regis,* vt tradunt Belluga *in specul. Princip. rubr. 11. §. videndum, ex nu. 10. & vide ibi num. 12.* Cenedo *collect. 37. ad decretum, num. 3.* Sesse *de inhibitionibus, cap. 8. §. 2. num. 19.* Oliuanus *de iure fisci, cap. 14. num. 3.* Tandem ex Mantua Flaminij Paleologi ordinis D. Iacobi delinquentis remissio petita est à Philippo II. Rege nostro literis ad Ducem Mantuæ datis die 20. Maij anni 1564. Quæ exemplaria constiterunt ex Authenticis testimonijs actuariorum consilij ordinum. In Castella vero plura occurunt exempla, quorum & nos testes fuimus, quàm vt paucis referri possint.

439 Amplia primò prædictam tertiam conclusionem, & secundam sententiam, vt non solum religiosi professi ordinum militarium, sed etiam nouitij habitu suscepto, & ante professionem emissam, gaudeant priuilegio fori in criminalibus, & remittendi sint, cum deliquunt ad Iudices suos, consiliumque ordinum. Hæc ampliatio est conformis ampliationi à nobis traditæ supra num. 406. cum de religiosis in genere sermo esset, & procedit ex eadem ratione. Et in specie nouitios religionum militarium gaudere priuilegio canonis, *si quis suadente, 17. quæst. 4.* ex quo colligitur gaudere etiam priuilegio fori, quemadmodum ex eadem ratione id colligunt Doctores quòad cęteros nouitios vniuersim ex textu *in capit. Religioso, 21. §. quamuis, de sentent. excomm. in 6.* sentit Didacus de la Mota *in tract. de confirmat. ordin. D. Iacobi, lib. 2. capit. 2. §. 8. numer. 3.* Priuilegio autem fori gaudere sentit Volano *in curia philippica 3. part. §. 1. num. 13.* tametsi sub quodam verborum inuolucro videatur limitare sententiam; & Scipio Rouitus collega noster *consil. 96.* referens sic fuisse decisum per Sacro Consilio Neapol. in nouitio religionis S. Ioannis Hierosolimitani, Regens Valenzuela loques in genere de nouitijs ordinium militarium *cons. 95. n. 53.* Confirmatur quoniam, qui habitum militarem suscepit proximè professionem facturus est: succedit igitur regula, vt censeatur factum, quoad de proximo faciendum est, *l. penultim. ff. de milit. testament. l. qui pœne, §. diuus, ff. de manumissio.* Ioannes Lupus *in rubr. de donatio. inter, §. 38. fere per totum,* Farinacius *in praxi crimin. q. 34. num. 55. vol. 1.* Caballus *resolut. crimin. centur. 1. casu 63. numer. 1. & 7.* Franchis *decis. 111. ex nu. 3. & decis. 449. n. 1. & 5.* Tuscus *liter. A. concl. 83.* Ioannes Garcia *de nobilitate gloss. 3. §. 1. n. 30.* Bartholom. Socin. *cons. 70. vol. 4.* Tiraquellus *in lege connubiales, gloss. 2. ex num. 2.* Sanchez *de matrimonio lib. 8. disput. 34. num. 8.* cum plurimis omissis. Quod in hac specie maiori ratione locum habet, nam eos, qui habitum suscipiunt militarem, nũquam vidimus habitum abiecisse, & religionem egressos esse, aut profes-

sionem

sionem recusasse, vt in alijs Religionibus Monachalibus, aut Mendicantibus obseruantium contingit persæpè, sed semper nouitij in Religione perseuerant. Ergo quemadmodum nouitij in cæteris Religionibus obseruantibus censetur professi ad eum effectum, vt eorum beneficia post ingressum Religionis, & intra annum etiã probationis vacent, si constet eos voluisse vitam absolutè mutare, quæ fuit egregia decisio text. *in c. beneficiu. 4. de regular. in 6.* ita qui militarem religionem ingreditur, cum constet statim eum velle in Religione perseuerare, & vitam mutare, censebitur professus ad eum effectum, vt gaudeat fori priuilegio. Quod enim in odiosis locum habet, multo magis locum in fauorabilibus habere debet; argumento sumpto à minori, de quo Euerardus *in loc. legalib. loco* 16. atque hæc sententia sæpissimè est vsu recepta in supremo regio consilio, vbi frequentissimè decisum est, nouitios horum ordinum militarium delinquentes remittendos esse ad Consiliarios ordinum, vt plurimis exemplis, quorum testes sumus etiam in grauissimis criminibus, homicidij, assassinatus, & alijs, comprobare possemus, nisi delinquentium nominibus parcendum esset.

440 Contrariam tamen sententiam huic ampliationi, quinimo nouitios ordinum militarium Castellæ nõ gaudere priuilegio fori, amplectitur Bouadilla *lib. 2. politic. cap.* 18. *num.* 86. *& cap.* 19. *ex numer.* 16. quem sequuntur Cenedo *practicarum canonicarum q.* 4. *num.* 40. *in fine*, Villadiego *in politica cap.* 5. §. 20. *num.* 112. *&* 114. Emanuel Rodericus *tom. 2. quæstion regular. q.* 62. *art.* 14 Mastrillus *dicta decis* 290 *num.* 166. *cum seqq.* Probatur hæc sententia primò, quoniam nouitius militaris manet in sæculo; nouitij autem aliarum Religionum sunt intra claustra Monasterij. Ergo etiam si nouitius monachus gaudet fori priuilegio, iuxta superius dicta n. 405. non gaudebit eodem priuilegio nouitius militaris, atque ita fuit practicatum in D. Hieronymo Cortes nouitio ordinis Alcãtaræ, qui ob delictum remissus est ad forum sæculare, & declaratum priuilegio fori non gaudere; decidente ita supremo regio Consilio Castellæ, vt Bouadilla pridem relatus refert.

441 Secundò, ex decisione Tridentini *sess.* 24. *decreto de reform. cap.* 11. *in fine, vers. exceptis tamen ijs*, vbi cum definiat Concilium non gaudere exemptos, etiam religionum militarium priuilegio fori, quominus Episcopis, & Ordinarij, tanquam Apostolicæ sedis delegatis subiecti existant ab ea regula, excipit quasdam personas suis ijs verbis: *Exceptis tamen ijs, qui prædictis, aut militiis actu seruiunt, & intra earum septa, & domos resident, subque earum obedientia viuunt, siue ij, qui legitimè, & secundum regulam earundem militarium professionẽ fecerint, de qua Ordinario constare debeat, nõ obstantibus priuilegiis quibuscunque etiam Religionis S. Ioannis Hierosolymitani, & aliarũ militarium* Ergo nouitius militaris ante factam professionem, cum intra septa Monasterij non degat, non gaudet priuilegio fori, & remittendus est si delinquat ad Iudices sæculares.

442 Nihilominus est recedendum à prædicta ampliatione, neque obstant, quæ in contrarium adducuntur argumenta. Nam ad primum respondetur, priuilegium fori, quòd a iure nouitijs indulgetur, non concedi ob clausuram, aut quia intra septa Monasterij degant, vt constat ex *dicto capit. religioso, §. quamuis, de sentent. excommun. in 6.* vbi nulla fit distinctio nouitiorum obseruantium clausuram, vel non obseruantium, sed vniuersim agitur de omnibus nouitijs Religionum à sede Apostolica approbatarum, & eis priuilegium fori in consequentiam priuilegij canonis tribuitur; nouitius enim satisfacit officio suo assistens religioni, in quam ingressus est, iuxta constitutiones, & præcepta eius, cum clausura, si religio clausuram imponat, sine illa verò si illam non postulet; deferens tamen continuò habitum religionis ad quam est admissus. Quod videtur annotasse Ioannes Andreas *dicto cap. religioso, num.* 2. dum ait, nouitium ex habitu religiosum iudicari, vt *in cap. si Iudex laicus, de sentent. excommunicat. in 6.* & Federicus de Senis *cons.* 32. *num.* 10. vbi addit, ratione possessionis vitæ, & habitus, debere no-

Thomæ Carlenalij de Iudicijs,

uitium inter religiosos numerari. Cum ergo religiones militares non exigant clausuram in nouitijs, iuxta propria statuta, neque vt intra claustra Monasterij degant, sat erit, vt nouitius habitum deferat, vt gaudeat fori priuilegio. Imò verò cum paria sint intra Monasterium morari, & cum superioris licentia degere extra illud, vt notat Panormit. *in cap. ex rescripto. 9. num. 5. de iureiurando & in cap. cum contingat*, 13. *num.* 24 *de foro competenti*, & Nauarrus *cons.* 41. *nu.* 2. *de regularibus* Surdus *de alimentis tit.* 8. *priuileg.* 97. *num.* 7. *&* 8. Giurba *cons.* 49. *num.* 1. & idem Nauarrus vbi supra *cons.* 32. *nu* 2. 3. *&* 4. *& in commentar. 4. de regularib. ad cap. statuimus*, 19. *q.* 3. *numer.* 76. *ver. aduertendum tertiò*, Syluester *in summa, verb. religio*, 3. *num.* 14. Non ideò minus nouitij militares debent gaudere fori priuilegio extra Monasteria degentes, etiam si priuilegium fori clausuram requireret, quam si intra Monasteria habitarent, siquidem ex permissu Magistri ordinis, seu administratoris perpetui, qui est Vicemagister, extra Monasteria viuunt. Id quod adnotauit in specie Nauarrus *dicto consil.* 41. *num.* 3. loquens de nouitijs religionum militarium. & Giurba *d. cons.* 49. *numer.* 1.

443 Quod vero addit Bouadilla, referens exemplum D. Hieronymi Cortes nouitij ordinis militaris Alcantarensis, facilem habet solutionem, si dicamus iuxta vetus prouerbium, hirundinem vnam ver non facere quod ad Diui Epiphanij factum, respondit Diuus Damascenus, agens aduersus Iconomachos, referente Gabriele Vasquez *in tertiam partem D. Thom. tom. 1. disput.* 105. *c.* 3 *nu.* 18. prouerbij meminit Erasmus *chiliad.* 1. *cent.* 8. *adag.* 94. igitur vnum exemplum multis exemplis vincitur, cũ ætate nostra iam hæc res in dubitationem ferè non cadat; nam ita practicatum est in Marchione de Alcanizas, Marchione Tauaræ, Duce Maquedæ, quamplurimisque alijs; ac tãdem in quodam nouitio militari de assassinatu accusato, cuius causa nunc pendet in ordinum consilio, quo remissus est, de nulla re extant tot, tam frequentesque supremi consilij decisiones.

444 Ad secundum dicimus textum Consilij *in d. cap.* 11. nihil dicere, quo faueat iurisdictioni sæculari, sed quo non præiudicet iurisdictioni ordinariæ ecclesiasticæ Episcoporum, quibus subijcit omnes exemptos tanquam Apostolicæ sedis delegatis, præterquam in casibus, quos excipit *in d. vers. exceptis tamen ijs*, vt attentè perlegenti, & expendenti Tridentini locum apertè constabit. Itaque si quid ille Concilij locus probaret, solum esset nouitios militares, qui exempti sunt, non solum à foro sæculari, sed etiam ab ordinario ecclesiastico, subiectos esse ordinario ecclesiastico, verum subdi sæculari, nullum est verbum, quod vel leuiter significet; sed tamen neque id receptum est, sed quotidianis experimentis compertum habemus, nouitios militares, etiam Clericos, remitti cum delinquunt ad Iudices proprios consilij ordinum, non ad ordinarios Ecclesiasticos, etiam ad se remitti petentes, vt paucis ante diebus decisum vidimus, in nouitio militari Clerico inquisito de homicidio. Ideò fortassis, quoniam, vt numero præcedente dicebamus, censeantur intra septa Monasterij viuere, qui permissu superioris in sæculo manent, ac proinde priuilegium fori non amittant.

445 Sed an hæc ampliatio extendenda, & subampliãda sit ad eum casum, quo nondum quis habitum susceperat tempore commissi delicti, & post contractum capitale crimen, vel aliud leuius, aut etiam institutam inquisitionem, vel accusationem propositam, vel pronunciatam capitale sententiam habitum militarem suscepit; & possit sæcularis Iudex, cui reus subditus erat tempore commissi delicti, aut inquisitionis, vel accusationis institutæ, vel pronunciatæ sententiæ processum cœptum perficere, & vel sententiam pronunciare, vel pronunciatam executioni mandare: an verò potius reum ad Consiliarios ordinum remittere debeat, vt potè gaudentem immunitate Ecclesiastica, & priuilegio fori, dubitationem habet. Quæ cum ex facto hisce diebus occurrisset, causa de competentia, & controuersia Iudicem sæcularium, &

militarium nunc pendet apud supremum regium Consilium in aula competentiarum, in cuius difficultatis examine ob eam causam latius non insistam, ne de re ad tantos Iudices delata iudicium meum interponam.

446 In primis autem de eo, qui tempore capturæ ob delictum, habitum militarem nondum susceperat, etiam si tunc cœptæ essent informationes ad habitum militarem præuiæ, agunt in specie Vincentius de Franchis *decis.* 449. cumque referens Matta *de iurisdictione par. 2. capit. 32. numer. 12. & 13.* Giurba *cons. 59. nu. 73.* Maurus Burgius *de modo procedendi ex abrupto, centur. 1. q. 65. num. 64.* & Petrus Caballus *resolut. crimin. cent. 1. casu 65. & cent. 3. casu 294. nu. 391.* resoluentes fori priuilegio non gaudere. Tamen contrarium post Decianum, & Marsilium à prior sententia recedens, resoluat idem Caballus, *cent. 1. cas. 147.* dicens tamen priorem à qua ob militarum fauorem recedit esse de iure veriorem.

447 Verum hæc difficultas videtur ex iisdem principiis decidenda, ex quibus Doctores eandem dubitationem resoluunt in eo casu, quo quis post eo commissum delictum fit Clericus, aut Monachus. De qua consuli possunt Speculator *lib. 1. tit. de reo, §. 1. num. 4.* Ioannes Andreas *in c. 1. ex num. 19. de obligat. ad ratiocin. non ordinan.* Federicus de Senis *cons. 97. ex num. 2.* Oldradus *cons. 4.* Marianus Socinus *in cap. proposuisti, penultimo, ex numer. 45. de foro compet.* qui copiosè, & optimè rem prosequitur relatis omnium sententiis, quæ in hac difficultate inueniuntur, quæ septem sunt, Bartolus *in l. 1. nu. 3. ff. de pœnis,* Alericus *l. cum ratio, &. §. ex bonis, ff. de bonis damnat.* Angelus *in l. hos accusare, 12. §. hoc priuilegio, ff. de accusation.* Iason *in l. cum quædam, 19. in princ. nu. 10. cum seqq. ff. de iurisdict. omn. iudic.* Ignæus latissime disputans *in l. fideicommissum, ex nu. 260. ff. ad Syllanian.* Iulius Clarus *lib. 5. sent. §. fin. q. 36. ex num. 43.* Baiardus *ad eam quæstionem, ex num. 41.* Plaza *de delictis, cap. 35. ex num. 1.* Couarruuias *in practicis, cap. 32. ex num. 4.* Decianus *tract. crim. lib. 4. capit. 9. num. 60. & capit. 24.* Antonius Gomez *tomo 3. variarum, cap. 10. n. 5.* Farinacius *in praxi crimin. quæst. 8. ex num. 104.* Scaccia *de iudiciis, causar. crimin. lib. 1. capit. 12. ex nu. 2.* Follerius *in practic. crimin. 1. part. 2. par. rubr. audiantur excusatores, num. 145.* Matta *de iurisdictione, part. 4. cent. 2. cas. 121.* Narbona *in l. 20. tit. 1. lib. 4. recopilation. gloss. 21. ex num. 38.* Mastrillus *decis. 294.* Fabius de Anna *cons. 139. lib. 2.* Cenedus *ad decretales, collectan. 23. ex num. 1.* Ambrosinus *de immunitate, capit. 19.* idem Follerius *in constitutione ascriptitios, n. 7. de Episcop. & cleric.* Caualcanus *decis. 10. libr. 5.* Cancer *variarum resolutionem, 2. par. cap. 2. ex num. 133.* Bortellus *de regis cathol. præstant. cap. 71. ex num. 276.* Cenedo plurimos allegans *in decretales, collectan. 23. num. 1.* Aluarius Valascus *consultat. 48.* Franchis *decis. 209. 384. 395. & 417.* & ad eas Flauius Amendola, Gutierrez *lib. 1. practicar. qu. 5.* Caballus *resolut. crimin. cent. 2. casu. 108.* Auendanus *de exequend. mandat. 1. p. cap. 22. num. 12.* Emanuel Rodericus *tomo 2. regularium, quæst. 2. artic. 3.* Bouadilla *lib. 2. politic. capit. 18. ex numer. 77.* Volano *in curia philippica, 3. part. §. 1. num. 8.* Barbosa *in l. si quis posteaquam, ex nu. 199.* latè tractans *ff. de iudiciis,* latissimè Grassis *de effectib. clericat. 1. effect. limit. 61. ex num. 1071.*

448 Et communis resolutio esse videtur sub distinctione. Nam aut reus efficitur Clericus, vel Monachus in fraudem iurisdictionis sæcularis, aut sine dolo, & fraude. Primo casu, non eximit superueniens ordo, vel monachatus à foro sæculari, ne dolus, aut fraus cuique patrocinetur. Secundo verò casu eximit priuilegium superueniens à foro sæculari; dum tamen intelligas Clericum, & Monachum subditos manere foro sæculari quoad bona, non quoad personas, etiam si vel Clericatum, vel Religionem in fraudem susceperint: priuilegium enim operatur, vt Iudex sæcularis maneat solum Iudex causæ, non personæ.

449 Tametsi quod ad religiosos attinet, extet de hac re constitutio Sixti quinti Pontifex Maximo, edita anno incarnationis Dominicæ 1586. Kalend. Decembris, Pontificatus eius anno tertio, quæ est inter Bullas Sixti quinti Bulla 71. cum Bulla 72. sequenti, *tomo secundo Bullarii noui,* qua prohibens ne ad Religiones admitterentur, qui in sæculo criminosi fuissent, & delicta perpetrassent, irritat susceptionem habitus, & professionem eorum, nullamque esse declarat, & decernit ac proinde nullum ea ex causa præiudicium sæculari iurisdictioni, quominus possint iidem Iudices, quibus antea rei subiecti erant, aduersus eos, vel ex officio, vel ad cuiusuis instantiam, & querelam ciuiliter, vel criminaliter, vel mixtim procedere. Cuius constitutionis meminerunt Emanuel Rodericus vbi supra, & Grassis *dicto primo, effect. num. 1142.* Quaranta *in summa Bullarii, verbus Monasteria, & Conuentur,* Tapia *in constitut. de personis, num. 31.* Superuenit tamen post hæc altera Bulla Clementis VIII. edita anno 1602. de 8. Mensis Aprilis, Pontificatus sui anno vndecimo, qua prædictam Sixti constitutionem reformauit quoad eam partem, qua irritat professiones admissorum ad Religionem, easque nullas declarat, & decernit; reducens prædictam; constitutionem ad terminos iuris communis, & sacrorum canonum, perinde ac si prædicta constitutio cum alia posteriore illam interpretante in illa parte editæ non fuissent, vt in §. 3. *eius Bullæ* continetur: tamen in §. 4. easdem Sixti V. constitutiones quoad pœnas superioribus indictas, qui contra earundem formam religiosos admiserint, saluas esse statuit, & seruari iubet: est autem ex Bulla 83. inter alias Clementis VIII. *tomo 3. Bullarii,* cuius meminit Sanchez *operis moralis, lib. 4. cap. 19. num. 2. & & seqq.*

450 Amplia secundò prædictam tertiam conclusionem, & secundam sententiam, vt non solum religiosi militares Castellæ gaudeant priuilegio fori in criminalibus, sed etiam sortiantur forum legitimum competens apud Iudices consilii ordinum in ciuilibus, si actores eos velint coram istis iudicibus conuenire. Itaque forus est necessarius ex parte rei conuenti, qui non potest illum declinare ciuiliter conuentus; sed ex parte actoris est voluntarius nam potest eum etiam apud sæculares Iudices conuenire in causis ciuilibus: quoties enim multiplex est forus, electio fori ad actorem pertinet, vt diximus superius quæst. 3. n. 152. ita fit, vt forus priuilegiatus concurrat cum Ordinario. Hæc ampliatio vsu recepta est sine vlla dubitatione, vt omnes Ministri consilii ordinum testantur, cuius rei, & nos testes sumus, & planè consensit Bouadilla *lib. 2. politic. c. 19 num. 26.* & illum sequutus Villadiego *in politica. cap. 5. num. 117.* atque hactenus, & non vlterà, recepta sunt summorum Pontificum priuilegia, quæ videntur tribuere religiosis militaribus exemptionem, tùm in ciuilibus, quam in criminalibus, vt bulla Martini V. quam refert Didacus de la Mota *de confirmatione ordinis D. Iacobi, lib. 1. c. 1. §. 29.* & Bulla Sixti IV. quam refert idem Mota ibidem §. 31. Bulla Pii V. quam ibidem refert Mota §. 42. præsertim cum bullæ recentiores Pontificum Clementis VIII. & Pauli V. quas obseruari iussit Rex noster Philippus III. vt antea diximus num. 425. iurisdictionem tribuant Consiliariis ordinum in solis causis criminalibus, & mixtis Equitum cruciferorum. Temperanda est igitur ita res ista, vt forum necessarium sortiantur religiosi militares in criminalibus apud ordinum consiliarios; voluntarium vero in ciuilibus; imò verò si actor, & reus sint Equites ordinum militarium, iuxta stabilimenta (quæ vocant) statuta est pœna pecuniaria, si in ciuilibus conueniat reum coram sæcularibus Iudicibus; debet enim conuenire eum apud Iudices ordinum scilicet Consiliarios consilii ordinum; vt continetur in definitionibus, & stabilimentis ordinis de Alcantara, *titul. 31 capitul. 7.* idemque statuitur in bulla quadam Innocentii VIII. relata in eisdem definitionibus, *tit. 37.*

451 Amplia tertio prædictam tertiam conclusionem, & secundam sententiam, vt religiosi militares ordinis sancti Ioannis Gierosolymitani gaudeant non solum in criminalibus, sed etiam in ciuilibus foro priuilegiato, & non possint conueniri nisi coram sui ordinis Iudicibus, aut Conseruatoribus Apostolicis suscitatis, virtute bullarum

apo-

apostolicarum,& sacra Assemblea,(quam vocant) Congregatione, in qua, in quadam capitulari ordinis, iuxta eiusdem ordinis statuta, & priuilegia, moribus obseruata. Sunt enim omnino exempti, à seculari iurisdictione tamquam veri religiosi. Faciunt quæ tradit loquens de illis Minardus *decis. Tholos.* 17. *ex nu.* 1. Thesaurus *quæst. foren. lib.* 1. *q.* 18. *nu.* 3. Emanuel Rodericus 2. *tom. regularium, q.* 2. *art.* 7. *& q.* 52. *art.* 13. Bouadilla *lib.* 2. *polit. c.* 19. *n.* 15. Mastrillus *de magistratib. lib.* 2. *c.* 6. *n.* 35. Marta *de iurisdictione*, 4. *p. cent.* 1. *cas.* 113. *n.* 32. & obseruat sine difficultate praxis vulgaris.

452 Amplia quartò, vt huic fori priuilegio, vt potè in totius ordinis fauorem indulto non possint renunciare singuli religiosi militares, ex regula generalis textus *in c. si diligenti, & c. significasti de for. compet.* quemadmodum neque Clerici, vt diximus supra num. 403. & in militibus Hierosolymitanis obseruauit, Angelus. Aretinus *in §. idem iuris est, num.* 49. *instit. de exception.* vbi *ex num.* 44. latè, & optimè ex professo agit, & an & quando possit quis iuribus suis renunciare, de militibus ordinis Christi, Pereira *decis.* 58. *ex num.* 28. *& num.* 25. *in fine*, & de exemptis in genere Cochier *de iurisdictione par.* 2. *quæst.* 7. *num.* 2. *&* 3.

453 Limita tamen primò prædictam tertiam conclusionem, & secundam sententiam, vt religiosi militares non gaudeant priuilegio fori, quoad delicta concernentia administrationem publici officij, quod susceperunt, sed subiaceant iurisdictioni sæculari, & puniri possint in syndicatur à Iudicibus sæcularibus. Ita statutum est expressè in concordia Comitis de Osorno, cuius supra nu. 433. meminimus, & obseruat consueta praxis quotidiana, cuius ego sæpè testis, fui, imò & Auctor, nam ita practicaui dum à Rege nostro Philippo III. delegatus essem per supremum Indiarum consilium anno præterito 1618. Iudex syndicatus nobilissimi viri Marchionis de Cadereita: equitis ordini Diui Iacobi. Ducis generalis classis ad custodiam cursus Indici deputatæ, & omnium ducum, & officialium illius legionis, inter quos non pauci erant equites ordinum Diui Iacobi, Calatrauæ, & Alcantaræ; nihilominus de delictis in officio commissis aduersus ipsos facta est à me inquisitio, & quosdam carceraui, & damnaui. Imò vero quod magis est vidi in supremo Indiarum consilio puniri in syndicatu equitem sancti Ioannis Hierosolomitani, qui fuerat gubernator villæ de potosi apud Indos. Ita tamen temperanda est huius limitationis doctrina, vt possint quidem Iudex sæcularis punire in syndicatu istos equites pœna pecuniaria, aut suspensionis, vel priuationis ab officio. tamen capitali, aut corporali. Hanc limitationem tradunt Bouadilla *lib.* 2. *politic. cap.* 16. *numer.* 232. *& cap.* 19. *num.* 14. Pereira *decis.* 58. *ex num.* 25. Marius Giurba *consil. crimin.* 96. *nu.* 11. *&* 23. Villadiego *in sua politica, cap.* 5. § 20. *num.* 112. Heuia Volano *in curia philippica*, 3. *par.* § 1. *num.* 13. & Carolus Tapia *in constitutione de personis, num.* 9. *sub tit. de sacros. eccles. ad constitut. Neapolit.* Carauita *ad ritum* 49. *nu.* 19. Flauius Amendola *in additione ad decis.* 379. *Vincentij de Franchis, ex num.* 1. verum loquens de Clericis illi posteriores, & ex superioribus Giurba. Ratio est, quia Clerici etiam qui exempti sunt omninò à laica, & sæculari iurisdictione in ijs causis subiacent foro seculari, etiam si non de iure, de consuetudine tamen vsu recepta, & praxi obseruata, vt obseruat Bouadilla cum multis, quos refert *lib.* 2. *politic. ca.* 18. *num.* 99. & Salcedo *ad practicam Bernardi, cap.* 61. *literi B. vers. si tamen Clericus*, Pereira vbi supra, nec minus Salas *de legibus, disp.* 14. *sect.* 12. *numer.* 123. Borellus *de regis catholicis præstantia, cap.* 71. *ex nu.* 34. & videtur probare textus *in cap. sacerdotibus*, 2. *cap. Clericus in sacris*, 5. *ne Clerici, vel Monachi, secul. negot. se immisc.* Ergo simili modo religiosi militares, quorum exemptio, nec tam firma, nec tam indubitata est, quam exemptio Clericorum. Et hanc planè limitationem satis indicat illud, quod cum lata esset, *l.* 12. *tit.* 16. *lib.* 2. *ordinamenti*, à Regibus catholicis, qua cauebatur ne officia ad iustitia, vel Reipublicæ administrationem pertinentia conferentur equitibus sancti Iacobi Calatrauæ, aut Alcantaræ, postea prædicta lex est correcta ex *l.* 14. *tit.* 5. *lib.* 3. *recopilat.* qua illis permissum est prædictis officijs fungi, vt supra notauimus nu. 431. Idque non alia ratione, nisi quia introductum est, vt subiacent ministrorum sæcularium syndicatui. Ferendum enim non erat, vt se dicerent exemptos à syndicatoribus, qui publica officia exercuissent. Qua ratione sanctissimè statutum est de iure Neapolitano à Carolo II. *in cap.* 159. *& cum nihil.* & à Philippo II. *in præmatica, per lego, vnica de Ecclesiasticis personis*, apud D. Carolum Tapiam *in constit. Neapolitan. lib.* 1. *sub titul. de Episcop. & cleric.* (*quæ est rubric* 3.) ne Clerici officia secularia exerceãt; notauit idem Tapia *in constitut. Clerici, n.* 5. *eod. tit.* Couarruia *in practicis, capit.* 33. *n.* 6. Vinc. de Franchis *decis.* 449. *nu.* 5. Mastrillus *de magistratibus, lib.* 2. *cap.* 6. *n.* 1. *& seqq. & n.* 10.

454 Contrariam tamen sententiam huic limitationi, quinimo de iure non posse in syndicatu puniri personas exemptas seù Clericos, seù religiosos milites de delictis in officio publico commissis, Iudicibus secularibus, sequuti sunt Vinc. de Franch. *decis.* 479. Caballus *resolut. crim. cent.* 1. *cas.* 64. quos sequitur Narbona *in l.* 20. *tit.* 1. *lib* 4. *recopil. glos.* 20. *n.* 34. Carolus de Tapia *in d. constit. de personis, nu.* 6. Couart. *in practic. cap.* 33. *num.* 6. Marta *de Iurisdictione, par.* 4. *cent.* 2. *cas.* 127. & Iul. Clar. loquens de Clericis officialibus *lib.* 5. *sentent.* § *fin quæst.* 36. *numer.* 25. Marius Giurba *d. cons.* 96. *nu* 22. agnoscentes tamen contrariam praxim. Quibus quidem non ineptè ad sedandũ scrupulum dici posset, multa in iure ciuili contra strictam rationem disputandi pro vtilitate communi esse recepta, innumerabilibus exemplis probari, *l. ita vulneratus*, 51. *ff. ad l. Aquil.* magnamque esse quòd hæc vim consuetudinis antiquissimæ tacito consensu superiorum scientium, & patientium approbatæ, vt insinuat Salas *de legibus, disput.* 14. *sect.* 12. *n.* 123

455 Limita secundo prædictam tertiam conclusione, vt Confratres ordinis sancti Ioannis Hierosolomitani portantes mediam crucem albam, quam vocant, *Tau*, non gaudeant priuilegio fori in ciuilibus, aut criminalibus, illi enim censentur, merè seculares, & neque assistunt Conuentibus, aut Hospitalibus prædicti ordinis, neque sunt oblati, neque emittunt vota, & ideò tanquam non religiosi nulli fruuntur priuilegio, aut exemptione ordinis. Notat Azeuedus *in l.* 1. *num.* 11 *titul.* 14. *lib.* 6. *recop.* Giurba *cons.* 21. Bouadilla *lib.* 2. *politic dicto cap.* 18. *n.* 233. Emanuel Rodericus *tom.* 2 *regularium, q.* 62. *art.* 18. Villadiego *in politica dicto c.* 5. *n.* 115. Volano *in curia philippica*, 3. *par.* § 1. *n.* 13. atque hæc limitatio est conformis constitutionis Pontificiæ Gregorij XIII. *in bula* 67 *circumspectæ, tom.* 2. *Bullarij noui*, edita 25. die Nouembris anni 1580.

456 Limita tertiò prædictam tertiam conclusionem, vt sit eques ordinis militaris violet pragmaticas regis, & earum pænis se obstringat, possit à Iudicibus secularibus puniri, & non gaudeat priuilegio fori, sed subiaceat sæculari iurisdictioni. Ita videtur sentire Bouadilla *libro* 2. *politic. c.* 19. *n.* 27. & eius vestigia sequuntus Villadiego *in politica, dicto c.* 5. *n.* 118. vtitur autem Bouadilla exemplo vendentis triticum pluris taxa.

457 Sed oportet distinguere, nam aut lex, vel Pragmatica imponit pœnam amissionis ipso iure alicuius rei volens vt incidat in commissum in casu contrauentionis, veluti si prohibeantur portari vestis, aut arma, aut extrahi, vel introduci merces in Regnum, nisi fiat instrumentum professionis, vel ne fiat fraus iuribus fiscalibus, sub pœna commissi, & inuenitur religiosus militaris, aut res religiosi in fragranti crimine, & violatione legis, pragmaticæ, aut regiæ ordinationis, statutis, vel pacti. Ad hunc casum pertinet etiam prohibitio alicuius facti habentis tractum successiuum, etiam sine pæna commissi, vt portatio armorum, vel vestium prohibitarum, ob publicum, & communem bonum. Aut pragmatica regia imponit aliam pœnam, quæ non incurratur ipso iure, & religiosus non apprehenditur in crimine fraganti. Primo casu dicendum est, posse religiosum militarem quantumuis exemptum puniri à iudice sæculari, quoad rem ipsam

quæ

quæ incidit in commissum, auferente illam, & declarante incidisse in commissum, aut auferente arma vetita, vel vestem prohibitam religioso? quemadmodum posset iisdem casibus puniri Clericus gaudens priuilegio fori, & spoliari, armis, aut veste prohibita, iuxta tradita à nobis superius quæst. 3. nu. 155. 157. 158. & 159. Secundo vero casu non posset puniri religiosus militaris à Iudice sæculari, sed ad suos Iudices remitti debet, quemadmodũ remittendus esset Clericus, vt sentit Emanuel Rodericus *tom. 2. regular. q. 62. art. 16.* cuius sententia ad hunc casum restringenda est, vt sit vera, atque iuxta hanc distinctionem interpretatur se ipsum Bouadilla prædicto loco, dum remittit se ad dictam à se ipso, *lib. 2. politic. cap. 18. num. 72. & nu. 121. & 122.* vbi de clericis loquitur. Quo etiam tenditur resolutio tradita à Couarruuia *in practic. d. cap. 33. nu. 7. vers. vtcumque.* Et iuxta hanc doctrinam in supremo Indiarum consilio hisce diebus decisa est causa criminalis denunciationis fragmentorum argenti allati ea Indiarum Prouincijs contra regias prohibitiones, quæ apprahensa sunt à Visitatoribus classis Indicæ, & sequestrata in domo commercij Indiarum Hispalensi, contra Fernandum de Sossa equitem ordinis D. Iacobi, Præfectum classis nouæ Hispaniæ. Exemplum autem quo vtitur Bouadilla d. cap. 16. num. 27. ad suam sententiam confirmandam, tametsi partim videatur pertinere ad secundum casum, non facit contra hanc resolutionem; nam illis temporibus magis controuersa erat exemptio religiosorum militarium, quam istis, & decisio supremi Senatus, quam refert equitum Calatrauę, & S. Io. Hierosolymitani damnatorum ob portationem armilij, conducit ad confirmandam nostram eandem doctrinam, dum diximus ad primum casum pertinere, etiam prohibitiones factorum habentium tractum successiuum; nam procul dubio ius est sæcularibus Iudicibus prohibendi, ne violentur iusta statuta, aut leges factæ ob commune bonum, etiam à personis quantumuis exemptis, vt dicebamus supra nu. 157.

456 Quarto limitandam credunt nonnulli prædictam tertiam conclusionem, si eques ordinis militaris occidat Clericum: quo casu eassirmant amittere eum fori priuilegium, & posse puniri à Iudice sæculari. Ita sentiunt Bouadilla *libr. 2. politicę, cap. 15. numer. 23.* Emanuel Rodicus *tom. 2. regularium, q. 62. artic. 15.* Villadiego *in politica, cap. 5. numer. 112.* probari autem videtur hæc limitatio *ex cap. 2. de pænit. & remiss.* & notatis à Puteo *de syndicatu, tit. de excessibus militum sęcularium, num. 8. in fine.*

459 Sed contrariam sententiam, quinimo etiam in casu, quo equites ordinum militarium occiderent Clericum gaudere priuilegio fori, & esse iudicandos à suis Iudicibus consilij ordinum, & non à sæcularibus existimo veriorem. Ratio est, quoniam priuilegia, quibus eis indulgetur priuatum forum distinctum à sæculari, loquuntur vniuersim in omnibus criminibus, & non excipiunt homicidium Clerici ergo vniuersim, & sine exceptione, aut limitatione accipienda sunt, & practicanda; atque ita nuper vidimus decisum in casu homicidij cuiusdam magni viri, perpetrati à quodam equite ordinum militarium, & cum occisus esset Clericus, & homicida captus à Iudice sæculari, Clericus etiam, & subortaesset contentio de iurisdictione inter Ecclesiasticum, sęcularem laicum, & Iudices consilij ordinum, tandem causa remissa est ad Iudices consilij ordinum, ea decisione supremi Senatus in aula competentiarum. Sæpius etiam practicari vidimus hanc doctrinam in crimine assassinatus, quod grauissimus est, & æquiparatur crimini læsæ maiestatis, vt obseruat Farinacius *consil. 4. num. 7. libro 1.* cuius grauitatem etiam Clerici amittunt priuilegium fori, iuxta *cap. 1. de homicid. in sexto*; nihilominus religiosos militares eius criminis reos gaudere fori priuilegio, & ad suos Iudices esse remittendos sæpe decisum est à supremo regio consilio in aula competentiarum.

460 Neque fundamenta contrariæ sententiæ vllam vim habent: nam *c. 2. de pænit. & remiss.* interpretandum est de foro pænitentiali, vt interpretatur Innocentius ibi, & eum sequutus Abbas Panormitanus; quod si exponamus eum textum de foro exteriori, nihil probat aduersus nostram sententiam, nam significat militi laico à Iudice Ecclesiastico esse imponendam pænitentiam priuationis militiæ, si Clericum occiderit: denotans laicum subiacere ob sacrilegium Iudici ecclesiastico, vt ibidem Innocentius. & Panormitanus adnotarunt, & obseruat Salcedo *ad practicam criminalem Bernardi, c. 87. lit. B. vers. sed vtrum laicus.* Ea eo vero non infertur Clericum occidentem alium Clericum, ita priuari priuilegio fori, vt subiectus maneat sæculari iurisdictioni. Longe enim aliter res habet, & testatur consueta praxis, iuxta quam Clericus de Clerici homicidio ab Ecclesiastico Iudice iudicatur, & punitur, vt tradit Bernardus Diaz *in sua practica, cap. 96. parricide, num. 2.*

SVMMA SECTIONIS. Quarta.

461 *MIlites gaudent priuilegio fori tam in ciuilibus, quam in criminalibus.*

492 *Delicta militum quædam sunt communia, quæ militaria, & quid de vtrisque dicendum sit, attento iure communi.*

463 *Ex Regijs rescriptis hodie receptum est, vt Iudices militum cognoscant de omnium militum delitis; & commemoratur pragmat. 16. de militib. Comitis de Lemos.*

464 *Milles non potest foro suo renunciare.*

465 *Contraria sententia, quæ tamen reijcitur, & numero 466.*

467 *Antiquo iure Romanorum exercituum Duces poterant in castris supplicium, etiam capitale sumere de militibus quod Imperatorum tempore limitatum est Tribunis, alijsque Ducibus inferioribus vitæ, & necis potestas permissa non est, sed tantum leuis coerctio.*

468 *Qui non sunt relati in numeros militum, seu matriculam, & actu non militant non gaudent priuilegio fori.*

469 *Qui militiam deposuit si conueniatur super caussis publicis, quas exercuit, dum militabat, aut ratiociniis militaribus gaudet militari foro.*

470 *Iudicio semel capto apud Iudicem militarem mortuo reo, aut deposita militia ibi finiri debet.*

471 *Miles negotiator non obstante fori priuilegio conuenitur coram Iudice negotiationis, quam exercet, etiam si negotiatio finita sit, & n. 472.*

473 *Effectus miles post citationem non potest declinare forum paganorum.*

474 *Forum superueniens non prodest militi præuento, etiam in ciuilibus, neque in criminalibus.*

475 *Expenditur pro contraria sententia textus in l. qui cum vno §. reus, ff. de re militari.*

476 *Reijcitur, & soluitur difficultas ex prędicto textu duobus modis, & n. 477.*

478 *Mile, falsum deponens apud Iudicem paganorum fori priuilegio non gaudet.*

SECTIO QVARTA.

De foro Militum.

461 QVarta conclusio. Milites gaudent priuilegio fori, tam in ciuilibus, quam in criminalibus, vt non possint conueniri, nisi coram Magistris militum, & Præfectis, & Ducibus suis, aut Auditoribus exercitus designatis, ad quos remitti debent: à quibus apud nos Hispanos ad supremum belli consilium interponuntur appellationes, *l. magisteria, 9. Cod. de iurisdiction. omn. iudic.* vbi Glossa, Baldus Angelus Salycet. Fulgos. Paulus. *l. 1. §. si vero miles, C. de fals. monet. l. tam collatores, 17. §. erit autem, & §. quoniam vero, C. de re militar. lib. 12. l. desertorem, 3. in principio, l. officium regentis, 12. §. officium tribunorum, ff. de re militar. l. de militib. 8. ff. de custod.*

stod. & exhib. reorum, & illis locis Doctores, *l.16. tit. 9. p. 2. l.11. tit. 18. part. 4. l.3. tit. 29. par. 7.* vbi Gregorius Marianus Socinus *in rubr. de foro competenti, num. 14. vers. sexigesimonono*. Cladius Cotereus *de iure militum, lib. 2. c. 6.* Iulius Ferretus *tract. de re, & disciplina militari, rubr. de militari iustitia, & de penis desertoribus infligendis, n. 152.* Ayala *de iure belli, lib. 3. cap. 8. ex num. 1.* Mastrillus *de magistratibu., lib. 5. cap. 16. nu. 5. cum seqq.* Ponte *de potestate Proregis, tit. 7. §. 7. nu. 11.* Azeuedus *in l. 1. num. 70. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 35. num. 24.* Belluga *in specul. Princip. rubr. 25. §. sæpissimè videmus numer. 1. 2. & 3.* tametsi de iure Regni Aragonum aliud dicendum existimet, *ex numer. 4.* Camillus Borellus *ad eum locum, liter. A*, Afflictis *in constit. Neapolit. lib. 1. rub. 45. in institut. vt vniuersis, num. 8.* Follerius *in practic. crimin. 1. par. 2. part. verb. audiantur excusatores, numer. 141.* Bouadilla *lib. 4. politic. cap. 2. ex num. 67.* Volano *in curia philippica, 3. p. §. 1. numer. 16.* Nauarius *in praxi electionis fori sect. 2. quest. 37. ex num. 2.* Giurba *cons. 59. numer. 77.* Rodriquez *de annuis redditibus, lib. 3. q. 1. num. 3.* Castillo *decis. 105. num. 8. & seqq.* Bossius *diuersor. tractat. tit. de foro compet. ex numer. 3.* Caballus *resolut. crim. cent. 3. casu 225. numer. 24. & casu 294. ex numero 252.* Farinacius *in fragment. crimin. 2. par. lit. M. num. 218. & cons. 4. ex num. 9. lib. 1.* Franchis *decis. 88. ex num. 1.* Viuius *decis. 254. ex numer. 1.* Riccius *collectan. 95.* Tuscus *lit. M. conclus. 233. numero 4.*

462 Declaranda tamen est prædicta quarta conclusio, si animaduertamus præter causas ciuiles, quæ proculdubio ad Iudices militares pertinent, militum crimina esse in triplici genere, quod docuit Glossa *in d. l. magisteriæ, verb. etiam ciuilium questionum, C. de iurisdict. omn. iudic.* post textum *in l. 2. ff. de re milit.* & post eam, *d. l. 3. tit. 29. par. 7.* & omnium optimè Salycetus, Bouadilla vbi supra, & Caballus *dicto casu. 294. num. 71. & 72.* nouissimè Giurba *dict. cons. 59. ex num. 64.* Aut enim crimen est militare, aut commune atrox, & enorme, aut commune mediocre, vel leue; delictum proprium militare est quod quis, vt miles admittit, *l. 2. §. proprium, ff. de re milit.* videlicet cum aliter, quàm disciplina militaris exigat committitur, *l. omne delictum, 6. in princ. ff. eod. tit.* veluti amissio, & alienatio armorum, desertio militiæ, emansio, segnitia, contumacia, aut desidia circa ducum precepta, fuga in acie, & alia eiusmodi, quæ diligenter, & copiosè retulit Tiberius Decianus *tractat. crimin. lib 7. cap. 14. & 15.* Caballus *dicto cas. 294. ex numer. 87.* & Ayala *de iure belli, lib. 3. cap. 10. & seqq.* commemoratque breuiter *d. l. 2. 3. tit. 29. par. 7.* in quibus delicti milites subiacent dumtaxat coercitioni Iudicum militarium, & non ordinariorum, vt prædicta l. 3. notatur. Crimen commune atrox, & enorme est, quod tam miles, quàm non miles committere potest, ea se autem, & natura sua atrox est, & graue, vt homicidium, rapina, raptus, & alia eiusmodi: in quibus delictis subiacent milites iurisdictioni Iudici ordinarij loci, in quo deliquerunt, à quo etiam puniri possunt, & non tenebitur eos ad Iudicem militarem remittere, vt ibidem pœna irrogetur, vbi crimen patratum est ob publicum exemplum, *l. vltima, ff. de accusation. l. desertorem, 3. in princip. ff. de re milit. l. C. vbi Senatores, vel clarissimi, d. l. 3. tit. 29. part. 7.* crimen commune leue, vel mediocre est, quod cum ea se sit leue, vel mediocre, potest tam à militibus, quàm non militibus committi, vt iniuria, contumelia, vis sine armis illata, & alia eiusmodi; de quibus criminibus possunt milites accusari, non solùm apud suus Iudices, Duces, & perfectos, sed etiam apud Iudices ordinarios paganorum: qui tamen si de istis causis aduersus milites congnoscant, & proferant condemnatoriam sententiam debent executionem eius & militum Præfectos, & militares Iudices remittere, *d. l. de militibus, 8. ff. de cust. & exhib. reor.* Ita expressè statuit *d. l. 3. tit. 29. par. 7.* sequuta Glossam *in d. l. magisteriæ*, adnotaueruntque Salycet. vbi supra, item Follerius, & Bouadilla, & Franchis, *d. decis. 88. num. 2.*

463 Hæc ita antiquo iure communi, & Castellano obseruabantur, verùm postea ad istas ambiguitates, & ambages, Iudicumque ordinariorum cum militaribus controuersias, & contentiones tollendas, cautum est Regio decreto, & rescriptis, vt de omnibus vniuersim militum causis nulla dempta Duces, & Præfecti, Iudicesque militares priuatiuè cognoscant, inhibeanturque ab eis Iudices ordinarij paganorum: quod ita ex facto seruatur. Meminit Azeuedus *in l. 1. nu. 70. in fine, tit. 16. lib 8. recopilat.* Bouadilla *lib. 4. politic. dicto cap. 2. nu. 68.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 35 num. 24.* Caballus *dicto casu 294. num. 389.* Mastrillus *de magistratibus, lib. 5. dicto cap. 16. nu. 19.* Tametsi in Regno Neapolitano adhuc seruetur ius commune, vt milites non remittantur ad Auditorem generalem militum nisi in delictis militaribus, vt obseruat Vincentius de Franchis *dicta decis. 88.* & Mastrillus *dicto cap. 19. nu. 21.* Verum post hæc scripta inueni apud D. Regentem Carolum Tapiam *de iure Regni Nepolitani, libr. 3. rubric. 6. vbi de crimin. agi oport. in pragmat. 1. num. 45.* immutatum esse eius antiquum Neapoli seruari solitum ex ordinatione Comitis de Lemos, qua cautum est, vt de omni vniuersim militum crimine cognoscat Auditor generalis exercitus, vbi meminit decisionis prædictæ 88. Vincentij de Franchis, est autem *pragmat 16. de militibus*; in qua tamen exceptæ sunt causæ ciuiles, quoàd quas milites in Regno Neapolitano Iudicibus ordinarij subijciuntur, vt constant *ex dicta pragmatica cap. 1.* Milites inquam, tùm cataphracti, tùm alij equites ordinarij equitatur Regni Neapolitani, nam cæteri milites pedites Hispani manet exempti tam in ciuilibus, quàm in criminalibus, & mixtis causis à iurisdictione ordinaria, vt constat ex initio prædictæ pragmaticæ; quod ita vidi seruari in Sacro Regio Consilio, & obseruant collegæ, & socij nostri doctissimi Mattheus Patinus *in pragmat. 15. ex nu. 17.* & Scipio Rouitus *in pragmatic. 16. & ex num. 12. de militibus.*

364 Amplia primo prædictam quartam conclusionem, vt miles non possit huic foro priuilegio renunciare, subiicereque se Iudici pagano ob generalem regulam textus *in cap. si diligenti. de foro competenti*. Beneficijs enim & priuilegijs, quæ personalia non sint, sed toti alicui ordini, aut collegio indulta renunciari non potest à singulis: iuri enim publico pactis priuatorum non derogatur *l. ius publicum, 38. ff. de pact.* & eo loco notant Doctores omnes. ob eandem rationem non possunt Clerici fori priuilegio renunciare, Farinacius cum plurimis, quos allegat *in praxi crimin. q. 8. n. 10. & 11.* & nos diximus supra nu. 403. neque item Doctores suis priuilegijs, idem Farinacius *in praxi, q. 27. num. 84.* neque religiosi militares, vt diximus supra n. 452. ob eam igitur rationem, neque milites suis priuilegijs, & foro renunciare poterunt, Ita sentiunt Caualcanus *de tutore, & curatore, nu. 318. & 323.* Caballus, qui optimè confirmat, loquens in specie de foro militum, *cent. 3. casu 225. per totum, & dicto cas. 294. numer. 255.* Palchalis *de patria potestate parr. 3. cap. 3. num. 27.*

465 Contrariam sententiam huic ampliationi, quinimo milites posse fori priuilegio renunciare, sequotus est Ayala *de iure belli, lib. 3. dicto cap. 8. nu. 3.* Touitus *in pragmat. 16. numer. 44. de militibus*, Claudius Cotereus *de iure militum, lib. 2. cap. 6. post medium*, mouetur ex textus *in l. si quis in conscribendo, 29. Cod. de pact.* iuncta Glossa ibi, *verb. militiæ*.

466 Sed non est recedendum à præcedenti ampliatione, nam ad textum *in d. l. si quis in conscribendo*. Respondetur illam loqui de priuilegio personali, cui persona vt potè in suum fauorem indulto renunciare potest, ea regula generalis iuris antiqui, quam illa lex refert, videlicèt: *omnes licentiam habere ijs, quę pro introducta sunt renunciare*. Eo enim loco nomen militiæ, quo Iustinianus vtitur, non pro publica militia armata, quę belli causa suscipitur accipiendum est, sed pro dignitate aliena, vel officio militia, videlicèt, palatina seu ciuili, quemadmodum idē nomen vsurpauit idem Iustinianus *in l. illud, 20. in princip. C. de collationibus*, idque ex eo conijcitur, quoniam *in d. l. si quis in conscribendo*, nomen militiæ coniunxit cum nomine dignitatis, æquiparans dignitatem

cum

ma sublimitatione primæ limitationis, nu. 469. Ampliationem tradidit Vinc. de Franch. *dec.* 417. *n.* 9. post Paul. Castrens. vbi supra.

473 Limita tertiò Principaliter quartam præcedentem conclusionem, vt si quis postquam in ius vocatus est efficiatur milles quoad cæptam litem, quasi præuentus non possit se tueri priuilegio fori, quò iudicium cæptum declinet, *si quis posteaquam, 7. ff. de iudicijs,* & ibi Doctores post glossa. in *l. 12. titul. 7. par. 3.* ibi enim iudicium finem accipere debet, vbi cæptum est, *leg. vbi acceptum, 34. ff. de iudicijs, l. cum quædam puella, 19. ff. de iurisdiction. omn. iudic.* Ayala *de iure belli, libr. 3. dicto cap. 8. numero 4.* Caballus *dicto casu 293. num. 256.* Barbosa *in dict. l. si quis posteaquam, nu. 110.* Marianus Socinus *in cap. proposuisti num. 27. & 28. de foro competenti,* vbi latè agit de præuentione iurisdictionis, & eius effectibus.

474 Amplia prædictam tertiam limitationem, vt non solùm procedat in causis ciuilibus militum, sed etiam in criminalibus, videlicèt, vt quemadmodum in causis ciuilibus militi præuento non prodest priuilegium militiæ superueniens, quò forum, quod sortitus est ante ipsum, & in quo est præuentus declinet, aut mutet, conueniríque possit coràm Magistro militum: ita neque prosit in criminalibus: atque ideò qui ante militiam deliquit accusatusque est de crimine apud Iudicem paganorum, vel ab illo captus, non potest iudicium cæptum subterfugere, subireque iudicium militare, Ratio est quia valet argumentum de causa ciuili ad criminalem, *l. absentem, ff. de pœnis,* Euerardus *in locis legalib. loco* 114. à ciuilibus ad criminalia, Follerius *in practica criminali, 2. part. 3 partis, rubric. etsi constitbuntur, num. 3.* Quemadmodum igitur in ciuilibus priuilegium superueniens, non eximit reum à Iudice, qui præuenit, *d. l. si quis posteaquam;* ita neque in criminalibus priuilegium postea adueniens, & eximet militem à iurisdictione Iudicis pagani, quominus possit puniri ab eodem; quod planè probat textus *in l. hoc accusare, 12. §. hoc beneficio, ff. de accusation.* quatenus requirit criminis abolitionem in reo, vt possit se iuuare illo beneficio quasi secus esset dicendum non interueniente abolitione, vt ibidem significat Glossa, Bartol. *numer. 3.* Albericu, & alij, idem Bartol. *in l. 1. num. 3. ff. de pœnis.* Hanc ampliationem tradit tametsi in genere loquens Barbosa *in d. l. si quis posteaquam, nu. 162. et 163 ff. de iudicijs,* pro quo facit doctrina Vincentij de Franchis *dicta decis. 417. num. 3. & 4.*

475 Contrariam tamen sententiam huic ampliationi, quinimo non obstante præuentione Iudicis pagani in causis criminalibus, posse militem effectum post delictum, & præuentionem, & debere conueniri coram Iudice militari, vtpotè gaudentem fori priuilegio, & remittendum esse à Iudice præueniente ad Iudicem militarem, videtur apertè probare textus expressus *in l. qui cum vno, 4. §. reus, ff. de re militar.* & eo permoti eam sententiam sequuti sunt Hippolytus de Marsilijs *in rubrica, ff. de fideiussoribus, quæstion. 12. n. 156.* Ayala *de iure belli, libr. 3. dicto c. 8. nu. 6.* Decianus *tractat. crim lib. 4. cap 14. n. 2. vers. ibidem,* Caballus *resolut. criminal. centur 2. casu 147. ex nu. 1.* qui tamen ibidem *n. 12.* contrariam sententiam agnoscit in puncto iuris veriorem, item *dicta casu 294. nu. 260.* Ayale se subscribens.

476 Nihilominus non est recedendum, à prædicta ampliatione, quæ verior est, & communior, magisque conformis doctrinæ Doctorum in illa vulgari quæstione, cui nam Iudici subijciatur, & à quo iudicari debeat, qui post delictum, & accusationem, effectus est clericus, quam tetigimus supra n. 447. vbi multos Doctores ea tractantes retulimus. Nec obstat text. *in d. l. qui cum vno, §. reus,* quoniam reiecta solutione Gloss. penul. *in d. l. si quis posteaquã,* vt potè inepta, & planè diuinatoria, respondetur primò, Iudicem qui præuenit procedens contra reum effectũ militem post præuentionem non impediri, quominus iudicium captum prosequatur, & finiat prolata diffinitiua sententia: neque ante debere reum ad Iudicem militarem remitti, neque ideo textu significari. Pronunciata verò definitiua executionem eius pertinere ad Iudicem militarem, sub cuius iurisdictione reus incæpto iam iudicio esse cæpit, & ad effectum executionis ad eum remitti reum debere, quod ille textus docet, quemadmodum superius n. 462. dicebamus fieri debere iuxta ius commune, & regium partitarum, cum agitur de delictis militũ communibus, mediocribus, vel leuibus apud Iudices paganos: hoc autem non pugnat cum *d. l. si quis postea quam,* & ampliatione prædicta. Ita respondet ad eum textum Angelus *in d. l. si quis posteaquam n. 4.*

477 Secundò, & melius respondetur, *in dict. §. reus,* præsupponi reum criminis postulatum antequam purgaret innocentiam suam voluntarium militem effectum, quod prohibitum erat *in l. vnica, C. de reis postulat. libr. 10. & in l. vltima, ff de re militar.* ob cuius legis violationem, iuxta Traiani rescriptum, capite puniendus esset, dura quidem lege sed ita seruanda; capitalis enim erat eiusmodi ad militiam aditus. Vide si placet epistolam Traiani Ad Plinium, inter epistolas Plinij, *lib. 10. epistola 31.* de hac re agentem. Fuerunt enim Romani in militaribus pœnis seuiores, vt rectè animaduertit Ayla *de iure belli, lib. 3. capit. 9. numer. 6.* & satis desumitur ex Valerio Maximo, *lib. 2. cap. 7.* & Rosino *antiquitat. Roman. libr. 10 capit. 25.* aspero enim, & seuero castigationis genere indiget militaris disciplina. Et ob hoc ipsum capitale crimen violationis prædictæ legis accusatum, (vt in eodem *§. reus, verb. capite,* explicuit Accursius) iure optimo docet coram Magistro militum accusari, & puniri posse, vtpotè ob militare crimine, quod solùm ad iudicium militare pertinet, superius num. 462. adnotauimus; atque ideò de eo crimine accusatum non esse remittendum ad Iudicem, qui de priori crimine cognouerat, & iurisdictionem præuenerat, antequam militum præfectus de hoc nouo militari delicto reum puniat, iuxta textum *in l si cui, 7. §. cui sacrilegium, ff. de accusat.* & notat à Guidone Papa *decision. 202. num. 2.* Quomodo ille textus explicatus non contradicit nostræ, neque fauet contrariæ sententiæ. Ita explicat Albericus *in d. l. si quis posteaquam num. 1.* Fulgosius *numer. 1. in fine,* post Oldradum quem referunt, eosque sequitur Barbosa, *numer. 166. & 167.* & ante eos planè idem significauerat Accursius *in dicto §. reus.* Qua propter si reus ille non fuisset voluntarius miles, sed coactus, quo casu non incurret crimen, de quo posset apud militum Magistrum accusari, tunc Iudex ordinarius paganorum, qui inquisitionem instituisset aduersus ipsum de delicto ante militiam commisso, vel suscepisset accusationem, processum prosequi non impediretur ob superuentionem militiam, & possent iudicium cæptum definire sententiam; ad eumque miles remittendus esset, vtpotè ad eum qui iurisdictionem præuenisset. Quod autem ducitur Barbosa vbi supra, *num. 168* & non displicet Rouito *in pragmatic. 16. nu. 11. de militibus,* tametsi paulò aliter explicet textum prædictum.

478 Limita quartò Principaliter prædictam quartam conclusionem, vt si miles falsum testimonium dicat non obstante fori priuilegio subiectus maneat Iudici, apud quem falsum deposuit, & cuius aures, & dignitatem offendit, etiam si sit paganus, *l. nullam, 14. C. de testibus,* animaduertit Ayala *de iure belli. lib. 3. dicto cap. 8 num. 5.* Caballos *dicto cas. 294. n. 257.*

SVMMA SECTIONIS quintæ.

479 *SCholastici gaudent foro priuilegiato Magistri sui, vel Episcopi. Speciale est, vt scholastici rei possint eligere Iudicem.*

480 *Scholastici gaudent etiam foro priuilegiato coram suo Rectore.*

481 *Scholastici possunt conueniri coram ordinario, si ita ipsi elegerint.*

482 *Qui scholasticum conuenire tentauerit coram Iudice non suo, punitur amissione causæ.*

483 *Priuilegium optionis fori concedendum est scolasticis in causis ciuilibus, & criminalibus.*

484 *Priui-*

484 *Priuilegium optionis non est trahendum ad causas criminales.*
485 *Consiliatio Accursij prædictarum sententiarum.*
486 *Cõciliatio Iacobi de Aretio approbata lege regia Castellæ*
487 *Multæ regulæ in materia fori fallunt fauore scolasticorum.*
488 *Scholaris factus post citationem non obstante præuentione an sit remittendus ad Iudicem priuilegiatum.*
489 *Scholasticus electo vno Iudice potest variare.*
Qui potest variar regulariter, semel tantum potest, non sæpe.
490 *Contraria speculatoris sententia, & aliorum communis, & aduersæ partis fundamentorum euersio, & n.95.*
492 *Scholasticus suo foro potest renunciare.*
493 *Scholaris studens in Academijs approbatis habentibus priuilegia studij generalis gaudet priuilegio fori, secus si studeat sub priuatis præceptoribus.*
494 *Clericus scholaris non potest subijcere se Iudici alieno in præiudicium sui legitimi Iudicis.*
495 *Scholaris qui non est in matricula, vel etiam si sit, qui non exercet actu studium literarum, non gaudet priuilegijs scholarium.*
496 *Scholaris extra locum studij cum animo reuertendi ad eius locum, gaudet priuilegio fori.*
497 *Iudex legitimus, & competens vniuersitati, scholasticorum, quis sit remissiue.*
498 *Quæ sint seruanda de iure Castellæ recentiori circa forum scholarium, & quinam sint eorum Iudices competentes.*
459 *Cessiones in fauorem scholarium quatenus sint admictende.*
100 *Scholasticus Salmanticensis virtute conseruatoriæ, non vocat in iudicium reum plus quatuor dictis distantem à ciuitate Salmaticensi.*
Vna dietæ continet spatium decem leucarum.
Hoc priuilegium restrictum est ad duas dumtaxat dietas ex bulla Innocentij VIII.
501 *Priuilegijs scholarium non gaudeant pharmacopolæ, librarij, & alij officiales sui præcipue exercent suas artes, non studia literarum, neque beneficiati Ecclesiæ cathedralis etiam si describantur in matricula.*
502 *Scholastici Salmancienses, aut Complutenses, non gaudent priuilegio fori quoad debita contracta, aut crimina commissa antequam fuerint scholares, & integrum cursum absoluerint.*
503 *Explicatur hæc doctrina, vt accipiatur, si quis fiat scholaris in fraudem, cæterum cessante dolo gaudere priuilegio fori circa debita contracta, & delicta commissa post descriptionem in matricula.*
504 *Familiares scholarium, qui non sunt scholares, non gaudent priuilegio fori.*
505 *Scholastici resistente Iudicibus regijs, amittunt fori priuilegium, sed excipiendi sunt Clerici.*
506 *Non obstante priuilegio, fori consilium regium Castellæ potest delegare Iudicem, qui procedat aduersus scolasticum atrociter delinquentem.*
507 *In alijs Academijs approbatis, quæ non habent priuilegia designandi Iudicem conseruatorem, seruatur in ius commune.*

SECTIO QVINTA.

De foro Scholarium.

479 QVinta conclusio. Scholastici iure communi gaudent foro priuilegiato, vt debeant conueniri apud alterum ex duobus Iudicibus, vel Domino, aut Magistro suo, vel Episcopo, quem ipsi elegerint speciale autem est, vt cum ipsi sint rei, eligant Iudicem coram quo conueniantur, cum regula sit actori dandam facultatem ligendi forum cum reus multiplici foro gaudet, vt adnotauimus superius quæstion. 3. num. 152. & iterum adnotabimus infra num. 608. vbi limitabimus. Ita docet textus *in Auth. habita, §. verumtamen, C. ne filius pro patre*, vbi Glossa notat, *verb. optione, & verb. Domino*, Cynus *numer.* 4. Bartolus *numer.* 4. Albericus *numer.* 4. Baldus *numer.* 47. & 56. Angelus *numer.* 4. Selycetus *num.* 17. *cum seqq.* Fulgosius *numer.* 4. conuenit *l. 7. titul. 31. par. 2.* vbi Gregorius Speculator *lib. 1. tit. de reo, §. 1. num.* 5. Marian. Socin. *in rubr. de foro compet. numer. 16. vers. octuagessimo nono, & in capit. licet ratione, vltimo, numer. 90. sub §. vltimus, versic. prædicta tamen regula primo fallit, eod. tit.* Rebuffus *de priuilegijs scholasticorum, num.* 193. *priuilegio 69. & in interpretatione prædictæ Authent. habita, numer.* 55. Volano *in curia philippica, 3. part. §. num.* 16.

480 Amplia primò prædictam quintam conclusionem, vt scholastici gaudeãt etiam foro priuilegiato corã suo Rectore, illius videlicet accademię in qua dant operam studijs literarum, sub eadem facultate eligendi, quem malint ex tribus Iudicibus, Episcopo inquam Rectore, aut, Præceptore. Ita sentit Bartol. *in dicta Authent. habita, num.* 5. Baldus *num.* 57. tametsi *nu.* 75. neget electionis facultàtem, Salycetus *num.* 23. remittens tamen sed ad statuta, Fulgosius *numer. 5. vers. in eadem glossa, ad finem*, Marianus Socinus *in d. cap. vltimo. nu. 60. §. vlterius vers. & aduerte, de foro compet.* Rebuffus *dicto num.* 55. qui putat conclusionem huius ampliationis expressè contineri in textu *Authent. habita*, nam verbum *Domino*, interpretatur, idest Rectore, atque ideò sentit textum ipsum, dum ait *corã Domino, vel Magistro suo, vel ipsius ciuitatis Episcopo*, optionem dare scholaribus trium Iudices, videlicèt Rectoris Præceptoris, Episcopi quod non est improbabile Cæteri tamen Dominum, vel Magistrum, accipiunt pro solo vna Præceptoris persona, eundemq; credunt vocari Dominum, qui magister dicitur Ex quo forsassi textu deducta frequentissima antiquorum Doctorum consuetudo, qui vocare solent Magistrum suum, *Dominum meum* quem referendi modum apud eos sæpissimè inuenies. Barttol. tamen, & cæteri cum sequuti, ex eo credunt hanc conclusionem probari, quod nempè scholastici, quemadmodum quælibet alia vniuersitas, possunt sibi facere Rectorem, *l. vltima. C. iurisdict. omn. iudit. l. 5. tit. 4. part. 3.* vbi Gregorius *gloss.* 6.

481 Amplia secundò, vt possint etiam scholastici conueniri coram Iudice ordinario loci, in quo literis incumbunt, si ita ipsi elegerint. Ita docet Glossa *in dicta Auth. habita, §. veruntamen, verb. dedimus*, Bartol. *numer.* 5. Baldus *numer.* 47. & 56. Angelus *num.* 6. Salycetus *numer.* 22. Rebuffus *numer.* 55. & *de priuilegij scholasticorum, num. 265. priuileg.* 152. Marianus Socinus *vbi supra, vers. aduerte tamen*, Additio Aufrerij *ad Capellam Tholosanam in decis. 169. numer. 1.* conuenit *prædicta leg. 7. tit. 31. par.* 2. Et probatur *ex textu in proœmio digestorum, circa finem, §. & hæc omnia.* Consequens est igitur scholasticos posse coram quatuor Iudicibus legitimis, & competentibus conueniri, Potestate inquam, seu ordinario laico Episcopo, Rectore, & Pręceptore, seu Doctore suo, intelligendum ipsi sint laici, nam Clerici non possent sub Potestate laica conueniri, *cap. significasti, & cap. si diligenti, de foro competenti*, quorum quatuor Iudicum ellectio ipsis reis commissa est, vt ante diximus.

432 Amplia tertiò, vt quicunque scholasticum conuenire tentauerit coram non suo Iudice mulctari debeat amissione causæ, quam pænam non ipso iure incurrit, sed per Iudicis sententiam, si id scholasticus petat. statuitur *in dicta Authent. habita, §. qui vero*, & notat Glossa ibi, *verb. cadat*, & doctores communiter, quamuis Rebuffus *numer.* 58. existimet verius non cadere à causa actorem, qui scholasticum coram alio Iudice, quam à lege designatis conuenire tentauerit sed solum à conamine, quasi textus significet, scholasticum, qui ad suum Iudicem remitti voluerit, idque petierit opposita declinatoria fori exceptione (nam citatus ab incompetenti Iudice debet comparere priuilegia sua allegaturus, *leg. si quis ex aliena. §. ff. de iudicijs, dict. leg. 7. titul. 35. part. 2.* & doces Angelus *in dicta Authent. habita, numer.* 10. quidquid dicat Rebuffus post Decium *de priuilegijs scholasticorum, numer. 267. priuileg. 154. vers. fallit.*) remittendum esse, atque ideò actorem cadere à suo conamine, quasi nihil egerit conando scholasticum trahere ad incompetentem

tem Iudicem ; ſed apud nos Hiſpanos iure regio partitarum approbatur ſententia Gloſſæ *in dicta leg. 7. tit. 31. part. 2.* vt actor ſic conueniens ſcholaſticum priuandus ſit iure, quod in iudicium deduxit, atque ita cadat à cauſa.

483 Amplia quartò, vt hoc priuilegium optionis Iudicum prædictorum concedendum ſit ſcholaſticis, non ſolum in cauſis ciuilibus, ſed etiam in criminalibus. Ita ſentit Gloſſa *in dicta Authent. habita, §. verùtamen, verb. ſi litem* Cynus *num.* 5. Bartol. *num.* 4. Salycetus *numer.* 19. Fulgoſius *num.* 4. *&* 5. Speculator *lib. 1. tit. de reo, §. 1. num.* 5. Panormitanus *in ſua quæſt.* 6. Gandulſus *nu.* 7. facit Antonius Corſettus *ſingul.* 321.

484 Contrariam tamen ſententiam, quinimo hoc priuilegium non eſſe trahendum ad cauſas criminales, ſed ſolum pertinere ad ciuiles: tuetur Baldus *in d. Auth. habita, numer.* 51. *&* 53. quem videtur ſequi Salycetus ibi, *num.* 19. motus ex eo, quod verbum, *litem*, contentum in textu ſignificat cauſas ciuiles, aut criminales ciuiliter intentatas, non cauſas criminales, de quibus agitur criminaliter.

485 Et inuenio inter iſtas contrarias ſententias duas conciliationes. Prima eſt Accurſij *in dicto §. verùtamen, verb. ſi litem*, qui ait hoc priuilegium ſcholarium ſeruari Bononiæ, dumtaxat quantum ad cauſas ciuiles, non quoad criminales; quoniam renunciatum eſt quoad criminales à ſcolaribus, & Doctoribus Bononienſibus; tametſi Cynus *in dicta Authent. habita, num.* 6. Angelus *n.* 7. Fulgoſius *n.* 4. credant hanc renunciationem nullius momenti fuiſſe, quominus ſeruandum ſit priuilegium; ſed cæteri Doctores Gloſſæ aſſentiuntur agnoſcentes conſuetudinem priuilegio contrariam: cum quibus ſentit Panormitanus *in cap. cum olim, 6. n. 8. de conſuet.*

486 Secunda eſt Iacobi de Aretio, quem referunt Cynus, & cæteri, diſtinguentis cauſas criminales paruas, & leues, à grauibus, & atrocibus, in illis ait ſeruari priuilegium ſcholaſticis: in illis verò ſeruari negat, & ita ſeruare conſuetudinem teſtatur Angelus *in dict. Authent. habita, n.* 7. Fulgoſius *n.* 5. & credo hanc ſententiam approbatam eſſe in noſtro Regno iure partitarum *in dict. leg. 7. titul 31. p.* 2. dum ait: *Los Maeſtros que mueſtran las ſciencias en los eſtudios puedam iudgar ſus eſcolares in las demandes que ouieren vnos con otros, e en las otras que los omes les ficieſſen, que no fueſſen ſobre pleito de ſangre*. Nam tametſi Gregorius ibi gloſſa prima interpretetur cauſam criminalem in genere, credo verbum illud, *pleito de ſangre* eſſe interpretandum, vt ſignificet cauſam criminalem, in qua ſolet, & debet imponi pœna ſanguinis: nam apud leges partitæ cum agitur de cauſis criminalibus in genere vocantur, *pleito criminal*, non *pleito de ſangre* vt *in l. 9. titul. 4. par. 3.* & alibi item *in leg. 22. tit. Primo, part. 7.* diſtinguuntur quoad alios effectus cauſæ, in quibus imponitur pœna ſanguinis ab illis, in quibus non infligitur pœna corporalis. Cum autem cauſæ criminales, in quibus reus punitur pœna ſanguinis, ſeu corporali, ſint atroces, aut graues; in leuibus enim ſolum imponitur pena pecuniaria, aut exilium cum plurimum, reliquum eſt, vt lex, quæ denegat ſcholarium Præceptoribus iuriſdictionem in cauſis ſanguinis, in ſolis grauibus criminalibus eam deneget; in leuibus autem, quibuſcunque criminalibus, in quibus ciuiliter agitur, eam concedat, quæ fuit ſententia Iacobi de Aretio, quam exiſtimo veriorem, in eamque tandem inclinat vbi ſupra Baldus, & Saycetus, & Angelus *dicto num.* 7.

487 Amplia quintò, vt tametſi regula ſit ibi finiendum eſſe iudicium, vbi ceptum eſt *l. vbi acceptum, 30. de iudicijs* & ſemel citato reo à Iudice competente, quo actu ſit legitima præuentio, vt docet Marianus Socinus *in cap. propoſuiſti, n. 16. cum multis ſequentibus de foro compet.* non poſſit alius competens Iudex in eo cauſam manus mittere, vt ibidem docet Marianus *n. 27. 28. &* 35. & reus præuentus non poſſit mutare forum, & Iudicem, Marianus *ibidem ex n.* 45. fauore tamen ſcholaſticorum fallunt omnes iſtæ regulæ, & etiam ſi iudicium initium ſumpſerit, ex eo, quod vnus Iudex legitimus, & competens ſcholarem citauerit, ſeu vocauerit in iudicium poterit, nihilominus declinare forum, & alium eligere competentem vſque ad litem conteſtatam ex priuilegio optionis *per prædicta Authent. habita, in §. veruntamen*, et indultio, quod omnes prædicti Doctores adnotarunt, & Rebuffus *de priuilegijs ſcholaſticorum, nu. 266 priuileg.* 153 Aufrerius *ad Cappellam Tholoſanam, deciſ. 169. n.* 1.

488 Hanc ampliationem extendit Barboſa *in l. ſi quis poſteaquam, 7. n. 113. ff. de iudicijs*, vt procedat etiam ſi quis citetur antequam ſit ſcolaris, & poſt ſcolaris fiat: nam tunc non obſtante præuentione cauſæ ob ſpecialem ſcholarium fauorem remittendam eſſe ſentit ad ſuum Iudicem priuilegiatum; Cuius extenſionis Auctores refert Bolognitum, Horatium Lucium, & Rebuffum. Rebuffus certè hoc non dicit, vbi refertur à Barboſa, & tametſi extenſio pia ſit, & ratione non careat, mihi eſt dubitabilis. Contrarium caſum, ſi quis ſcholaris factus litem conteſtetur, & lite conteſtata ſuſpendatur à matricula, tractat Baldus *in dict. Authent. habita, n.* 75 & reſoluit nihilominus litem finiendam in foro priuilegiato; quæ reſolutio ſimilis eſt ei, quam nos tradidimus ſupra hac eadem quæſtione n. 470. & procedit ea eiſdem principijs.

489 Quæret tamen quiſpiam, an poſſit ſcholaris poſtquam vnum Iudicem elegerit, variare, eiuſque forum declinare, & petere ſe ad alium remitti, cum habeat quatuor Iudices, iuxta ſupra dicta? Reſpondet Gloſſa *in dicta Authen. habita, §. veruntamen, verb. optione*, poſſe variare, ſicut poteſt actor, *ex l. ſi conuener. 18. ff. de iuriſd. omn. iudic. & l. ſi cum dotem, 22. §. eo autem tempore, ff. ſolut. matrim.* Animaduertitque ibi additio, caſu quo variatio contingat, ſemel tantum variare poſſe, non ſæpius, *leg. non vtique, 3. in princip. ff. de eo, quod certo loco*: id autem regulare eſt, vt qui poteſt variare, ſemel tantum poſſit, *l. ſi fundus, 4. §. eleganter, ff. de l. commiſſor. l. ſi quis iuſiurandum, 11. C. de reb. cred.* Baldus *in dicta Authent. habita, nu. 65. in fin.* Iaſo *in l. prætor, 20. §. ſi aliquando, n. 6. ff. de non. oper. nunciat.* Tiraquellus *in l. boues, §. hoc ſermone, n. 23. ff. de verbor. ſignificat* Molin. *de primogen lib. 2. c. 4. n. 35.* Valaſcus *conſultat. 102. n. 15.* Gloſſæ ſententiam videtur approbare Angel. *in dicta Authent habita, n.* 7. & Folleriis *in practica criminali, 1. par. 2. p rubr. audiantur excuſatores nu. 98. & 99.* & non reprobat Iſernia licet variè loquutus *in d. Authent. habita, n. 15. ſub tit. de ſtatutis, & conſuetudinibus, contra libertatem Eccleſiæ, in vſib feud.*

490 Verum Speculator *lib. 1. tit de reo, §. 1. n.* 3. Cynus *in dicta Authent. habita, n.* 7. Bartolus *n.* 7. Baldus *n.* 65. Salycetus *n.* 21. Fulgoſius *n.* 5. Aufrerius *ad Capellam Tholoſanam, deciſ. 169. n.* 1. Tiraquellus *in dict. l. boues, §. hoc ſermone, n.* 24. Rebuffus *de priuileg. ſcolaſtic. n. 206. priuileg. 153. verſ. ad hæc*, & cæteri Doctores communiter diſcedunt à ſententia Gloſsæ, & conſtituunt ſcholaſticum, qui ſemel elegerit Iudicem, coram quo velit conueniri, etiam ante litem conteſtatam, non poſſe variare, & reprobare, quod ſemel approbauerit, *cap. quod ſemel, 21. de regul. iur. in ſexto, l. generaliter, § ſed iuramento C. de reb. cred. l. ſi ſeruus, 23. l. qui iuraſſe, 26 in principio, ff. de iureiurand. l. Pōponius, in fine principij, ff. de negot. geſt. l. 1. §. vltimo, C. de aſſert. toll.*

491 Ad textum autem *in d. l. ſi conuenerit*, reſpondent Cynus, Baldus, & cæteri Doctores primò, illum agere de Iudice alieno, cui non tribuit iuriſdictionem, ſolum pactum litigantium, quin ante litem conteſtatam poſſint pænitere, & à pacto recedere: hic verò agimus de Iudice proprio, & legitimo, & competenti, ita ſit, vt diſpar ſit ratio. Secundo, illum textum loqui de actore, cuius intereſt litem cito conteſtari, & finire; hunc vero loqui de reo, cuius intereſt iudicium ſubterfugere, & litem differre, *l. properandum, §. ſin autem reus, C. de iudic. l. 2. C. de iureiur. propter calumn. dand.* Quare ſi illi variatio permittatur nunquam litem conteſtabitur, ſed actorem ab vno Iudice ad alium remittendo eludet. Simili modo reſpondent ad textum *in d. l. ſi cum dotem, §. eo autem tempore*: ibi enim agitur de actore, hic agitur de reo.

492 Limita tamen primo prædictam quintam concluſionem ſi ſcholaſticus ſuo priuilegio renunciauerit, nam

nes, vt statuitur *in d. l. 18. cap. 6.* notaruntque Rebufus *de priuileg. scholast. num. 252. priuileg. 141. circa finem.* Paz *in praxi, 2. tomo 1. p. c. 6. n. 30. in fine, & n. 32.* Ceuallos *vbi supra, n. 18.*

503 Quam tamen limitationem ego sublimitarem, vt scholasticus, quòad debita contracta postquam descriptus est in matricula, & cœpit operam dare literis, audireque Magistros in prædictis Academijs, & circa delicta item postea commissa, gaudere debeat statim foro priuilegiato. Ratio est, quoniam ille est scholaris actu, ergo debet gaudere scholarium priuilegijs. Lex autem, quæ hoc priuilegium denegat, cum limitatione, circa debita ante contracta, aut delicta ante patrata posita ob vitandas fraudes, obuiandumque ne quis scholaris prætextu fori priuilegiati ob delicta commissa vel debita contracta, magis quam ob literarum professionem; quòad illa igitur dumtaxat est accipienda, & practicanda.

504 Limita quinto, vt familiares scholarium non gaudeant foro priuilegiato, nisi simul sint scholares. Ita statuitur *in d. l. 18. c. 7.*

505 Limita sexto, vt non gaudeant foro exempto, & priuilegiato scholastici, imò vero immunitatem, & exemptionem amittant, quoties Iudicibus regijs, aut eorum Ministris faciunt resistentiam. Ita statuitur *in l. 28. tit. 7. lib. 1. recopil.* notat Volano in *curia philippica, 3. par. §. 1. n. 16.* Quod planè sublimitandum est, vt non procedat in Clericis, quibus non potuit lex sæcularis adimere immunitatem, & exemptionem, eosque punire.

506 Limita septimò, & vltimo, vt possint nihilominus non obstante priuilegio fori consilium regium, cum ab aliquo scholari laico committitur graue crimen dignum exemplari punitione, delegare Iudicem, qui aduersus delinquentem procedat, illumque puniat. Quod vidimus iam aliquoties accidisse in istis Academijs, seù ob seditiones in prouisionibus cathedrarum, seù ob carmina famosa edita. Ratio est, quia licet Princeps, qui iurisdictione concessit priuilegiatam, penes se eandem retinuit, quam dedit potestatem, *cap. dudum, 4. de præbendis in sexto*, atque aduocare potest causam aliquam specialem inclusam in generali mādato, *cap. studuisti, de offic. legat. cap. cæterum 3. cap. pastoralis, 14. §. quoniam, cap. cum contingat, 24. de rescriptis,* Rebuffus *in constit. regul. tomo primo, tract. de euocationibus, in præfatione, n. 15. & 17.*

507 Cæterum in alijs Academijs approbatis, quæ multæ sunt in hoc Regno, quibus non sunt concessa priuilegia ad designandum eiusmodi Iudicem conseruatorem, qualem habent Academia Salmanticensis, & Complutensis, seruabitur ius commune, & partitarum, de quo supra, nisi quatenus contraria consuetudine aut præscriptione sit introductum.

SVMMA SECTIONIS sextæ.

508 F*Amiliares sancti officij gaudeant foro priuilegiato in criminalibus tribunalium sanctæ Inquisitionis.*
509 *Ratio cur hoc priuilegium illis fuerit concessum.*
510 *Nemo cogitur expensis suis militare.*
511 *Conditiones necessariæ, vt familiares gaudeant priuilegio fori.*
512 *Familiares in ciuilibus non gaudent fori priuilegio regulariter.*
513 *In Regno Valentiæ familiares gaudent in ciuilibus fori priuilegio.*
514 *Officiales alij sancti officij gaudent in ciuilibus, & criminalibus indistinctè priuilegio fori.*
515 *Familiares in criminibus exceptis in concordia non gaudent priuilegio fori.*
516 *Familiares delinquetes in officio publico delictis commissionis ammittunt fori priuilegium; non vero delinquentes delictis omissionis, sententia Narbonæ.*
517 *Reijcitur prædicta sententia, & ostenditur etiam de delicto omissionis in officio familiarem puniri in tribunalibus sæcularibus.*

518 *Ob delicta omissionis in officio sæpè potest quis officio priuari.*
519 *Ex officio duplex oritur obligatio, ad faciendum, & ad non faciendum.*
520 *Delicta omissionis non essent delicta, nisi essent cōtra obligationem officij.*
521 *Exemplis iudicandum non est Rota aliquando rotat.*
522 *Familiares ob violationem pragmaticarum deferendis vestibus, aut extrahendis, aut introducendis mercibus prohibitis, non gaudent priuilegio fori.*
523 *Iudices ordinarii possunt capere familiares delinquentes in quolibet crimine, vt eos remittant ad competentem.*
524 *Orta controuersia de iurisdictione inter Iudices sæculares, & Inquisitores, quis ordo seruandus sit in ea dirimenda.*

SECTIO SEXTA.

De foro familiarium sancti officij.

508 SExta conclusio. Familiares sancti officij gaudent foro priuilegiato in criminalibus vt non possint conueniri nisi apud tribunalia sanctæ Inquisitionis, aut accusari, & puniri, & de quocunque delicto a Iudicibus sæcularibus, aut Ecclesiasticis ordinarij; sed cùm primum constiterit esse familiares sanctæ Inquisitionis sint remittendi ad Inquisitores tanquam Iudices competentes. Ita statuitur *in l. 20. capit. 5. & 6. titul. 1. libr. 4. recopilat.* in Codice nouiter addito, quæ est concordia tandem facta inter Iudices sæculares, & tribunalia sanctæ Inquisitionis in Regnis Hispaniarum anno 1553. post alias factas annis 1518. 1532. & 1545. iussu Caroli Quinti Imperatoris, felicissimæ memoriæ, & Philippi Secundi Regi Domini nostri, dum esset Princeps, & eorundem Regnorum gubernator, quæ in Hispania est in vsu, & obseruantia. Notarunt Simancas *de catholicis institutionibus tit. 41. n. 19.* qui ibidem n. 17. eiusdem concordiæ mentionem fecit, Roxas *de hæreticis, 2. part. numer. 412.* Volano *in curia philippica, 3. part. §. 1. num. 15.* Villadiego *in politica, cap. 5. §. 20. num. 147.* Marius Giurba *consil. criminal. 96. in principio,* Narbona *in dict. l. 20. gloss. 21. ex num. 1.* qui latissimè eam concordiam recenter interpretatus est.

509 Ratio autem, cur hoc priuilegium concessum fuerit familiaribus sanctæ Inquisitionis, ea esse potest, quoniam cum Inquisitores, & Episcopi quoad priuilegia æquiparentur, vt animaduerterunt Zerola *in praxi Episcopali, prima parte, verb. Episcopus, vers. decimonono,* Franciscus Pegna *in additione ad directorium Inquisitorum, part. 3. q. 56. scholio 203. vers. postremo in hac quæstione,* & Gratianus *disceptat. forens. 2. tomo cap. 340. num. 35. & c. 341. num. 11.* neque minora Inquisitoribus sint concessa priuilegia, quam Episcopis, vt constat ex cumulatis à Ioanne Roias *de hæreticis, 2. part. ex num. 409.* & Gratiano nuper relato Ludouico de Paramo *de origine Inquisitionis, tit. 1. cap. 4.* factum est, vt de caussis criminalibus suorum familiarium cognitio concessa sit Inquisitoribus, cum Episcopi possint etiam de caussis suorum familiarium, quamuis laicorum, & merè sæcularium cognoscere, vt probare videtur textus *in l. 2. §. verum etiam, C. de Episcop. & cleric. in cap. Ecclesiarum,* & ibi Glossa, *verb. Clericorum, 12. qu. 2.* Glossa *in verb. Clericum, in cap. Clericum, el primo, 11. qu. 1.* Baldus *in l. 1. ex num. 3. iuncta l. 2. in num. 2. C. de Episcop. & cleric.* Marianus Socinus *in cap. si quis Clericus, num. 21. de foro competent.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. capit. 9. ex num. 47. & num. 57.* Maranta *in speculo, 4. part. distinct. 11. nu. 4.* Duenas *regul. 405. famuli scholarium,* Capycius *decis. 12. n. 1.* & ibi Petra *in addition. 1.* Thesaurus *decis. 22. num. 6.* Viuius *decis. 116.* Cenedus *canonicar. quæst. 9. 4. nu. 26.* Iul. Clar. *lib. 5. sentent. §. fin. q. 35. num. 18.* Farinacius *in praxi crimin. q. 8. nu. 45.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 17. nu. 97.* Zerola *in prax. Episcop. 2. par. verb. Episcopi, verb. vigesimoquarto, & verb. familiares, vers. vltimo,* Gratianus *decis. 233. ex n. 1. & disceptat. forens. dict. cap. 341. ex nu. 5.*

Giurba *consil.88.ex num.1. vbi latè tractat, & consil.70.nu.20. & 21.* Volano *in cur.philip.3.par.§.1.nu.15. in fin.* Galluppus *in praxi Sac. Reg. Cons. Neap.par.2.capit.6.ex nu.47.* Cevallos *in tract. de cognit.per viam viol.2.par.q.58.ex n.1.* referens multos Narbona *in dict.l.20. tit.1. libr.4. recopilat.gloss.1.nu.26. & 27. & gloss.22. num.4.* quemadmodum, & familiares Cardinalium gaudent eodem priuilegio, testante eodem Claro *dicta q.35.num.17. & q.68 nu.32.* Hieronymo Manfredo *tractat. de Cardinalibus, cap.8. priuileg.14. tom.13. tract.2.part.* Hippolyto Bonacossa *in tract. de seruis, q.7.tom.7.tract par.1.* Farinacius *vbi supra n.46.* vbi tamen ait se nunquam vidisse, aut audiuisse obseruatum esse in vrbe hoc priuilegium Cardinalium in quam refert contestem Seacciam, qui idem dicit *de iudiciis causar.ciuil. & crimin.libr.1.cap.11.num.22.* & ibidem ait, neque prædictum priuilegium Episcoporum, quoad suos familiares esse in vsu in curia Romana, quinimo vtrorumque famulos puniri hodie à Iudicibus ordinarijs, non secus, ac alios non priuilegiatos, adde Gaspar. Anton. Thessaurum *lib.3. quæstion. forens.q.78.*

510 Aliam rationem eiusdem priuilegij fori familiarium sancti officij reddit Simancas *vbi supra dicto titul.41. numer.16.* videlicèt, quoniam cum nemo cogatur vnquam suis expensis militare, *1. Corinth.9.* & istis familiaribus salaria non dentur, cum huic muneri inseruiont, non solùm æquum, & conueniens, sed necessarium, etiam fuit, vt salarij loco quędam ipsis priuilegia concederentur; inter alia autem vnum fuit hoc fori priuilegium.

511 Illud tamen addendum est ad declarationem prædictæ conclusionis sextæ, vt familiares sanctæ inquisitionis hoc priuilegio fori potiantur opus esse, vt quædam obseruentur conditiones, & modificationes, quemadmodum in eadem *l.20.c. 1. 2. & 3.* pręcipitur, & animaduertit Simancas *dicto tit.41. numer. 17. & 18.* & Narbona *ad dicta l.20. gloss.3.4. & 5.* In qualiber enim ciuitate, & oppido determinatus esse debet familiarium numerus, qui debent esse matriculati, & in vnaquaque ciuitate, & oppido debet dari copia matriculæ concilijs, & capitulis, vt notum sit, tùm Pręfectis vrbium, tùm etiam Decurionibus, & cæteris Officialibus publicis, qui nam sint, qui prædicta immunitate, & alijs priuilegijs gaudere debeant, videantque an numerum excedant, an sint seditiosi, turbolenti, aut ex alijs causis officio indigni, vt id significent Inquisitori generali, & Senatui supremo inquisitionis. Quod fieri quoque debet, quoties quispiam denuò subrogatur in locum familiaris mortui, aut amoti.

512 Limita tamen primò prædictam sextam conclosionem, vt procedat hoc forum priuilegiatum in causis criminalibus duntaxat, prout conclusio loquitur: cęterum familiares sancti officij in causis ciuilibus non gaudent foro priuilegiato, sed conueniendi sunt apud suos Iudices ordinarios, nulla declinatoria fori obstante. Ita statuitur *in d.l.20. titul.1. lib.4. recopil. in cap.4.* notat Simancas *de cath. l. instit. dicto tit.41.nu.18.* Narbona *in d.l.20.gloss.6. per tot.*

513 Sublimita primò dictam primam limitationem, vt non procedat in Regno Valentino, in quo familiares sancti officij gaudent foro priuilegiato, non solum in criminalibus causis, sed etiam in ciuilibus: quouis enim modo conueniantur, siue ciuiliter, siue criminaliter, debent conueniri apud tribunal Inquisitorum. Ita tradit Roias *de hæreticis, 2.p.d.n.422.* & Narbona *in d.l.20.gloss.6.num.2.* quod extendit ad Regnum Aragoniæ, & Maioricarum, vbi dicit, idem seruari.

514 Sublimita secundò, vt limitatio procedat, prout loquitur in solis familiaribus, quod adnotauit Narbona *in d.l.20.gloss.6. num.4. & gloss.19.numer.2.* cæteros verò officiales sancti officij, vt Iudicem bonorum confiscatorum, secretarios, custodem carceris, & eiusmodi alios, credit sortiri forum, non solum in criminalibus indistinctè, & sine vlla ex exceptionibus inferius referendis limitatione secunda, sed etiam in ciuilibus, & esse conueniendos coram Inquisitoribus, & alibi conuentos posse forum declinare. Idque ea ratione, ne officiales, qui continuò sancti officijs ministerio incombunt, per extranea tribunalia diuagari proprijs litibus occupati cogantur, & ab expeditione causarum fidei auocentur; tametsi ibi nu.6. quoàd adhuc articulum ad varias diuersorum locorũ & Prouinciarum consuetudines in praxi receptas se remittat.

515 Limita secundò prædictam sextam conclusionem, vt familiares inquisitionis non gaudeant immunitate fori, etiam in criminalibus, in criminib. exceptis in prædicta concordia, *& l.20.c. 5. & 6* videlicèt, si fuerint rei criminis læsæ maiestatis, & criminis nefandi contra naturam, & criminis rebellionis, & seditionis publicæ, & criminis contrauentionis literarum securitatis à Rege concessarum, & criminis contumaciæ, & inobedientiæ, contra regia mandata, & criminis proditorij, & criminis violenti stupri, aut raptus mulieris, & qui fuerint publici latrones, & effractores ædium priuatarum, aut Ecclesiarũ, vel Monasteriorum, & qui fuerint incendiarij, & qui alia crimina his maiora, & atrociora commiserint, & qui Iudicib. regijs sæcularibus resistũt, aut procaciter eos contemnunt, aut eis contumeliam inferunt, *desacato calificado*, vocat lex prædicta, & qui officia regia, aut publica, aut alia publica munera secularia exercentes delinquunt, in ijs, quæ ad officia, seu munera pertinent in quibus omnibus casibus familiares sancti officij subijciunt Iurisdictioni ordinariorum, & priuilegio fori non gaudent. Tradit. Simancas *dicto tit.41.num. 19.* Volano *in curia philippica, 3.par.dicto §.1.num. 15.* Villadiego *in politica dicto cap.5.§.20.num.147.* Marius Giurba *dicto cons.96. in principio, per totum*, Cevallos *de cognitione per viam violentiæ, 1.part.gloss.15.n. 17. & 18. & q. 23. num. 9. & 10.* & latissimè prolequitur Narbona *in d.l.20.ex. gl. 7. ad 20.*

516 Hanc limitationem quantum ad eam partem, quod familiares, qui in officio, aut munere publico delinquunt, non gaudeant priuilegio fori, sublimitandam credit Narbona *in d.l.20 gloss.20 ex num. 119.* vt sit intelligenda, si familiares delinquant in officio delictis commissionis, secus si delinquant delictis omissionis (quoad hæc enim credit gaudere foro priuilegiato, ita vt horum delictorum, omissionis in officio dum exercetur cognitio, & punitio pertineat ad Inquisitores, & de illis familiares inquisiti, aut accusati, sint ad eos remittendi. Probat autem suam sententiam ex eo, quod delictum commissionis multo grauius est delicto omissionis, ex congestis à Tiraquello *in tract. de pœnis temperanda causa 44. ex num. 23.* quos ipse refert, & Cardinali Tusco *liter. D. conclus. 177. tom. 2. & liter. P. conclus. 257. tom. 6.* & alij quos consulto omittimus. Cum igitur delicta excepta in dicta concordia excipiantur à cognitione Inquisitorum ob nimiam grauitatem, fit, vt delictum omissionis admissum in officio publico, non suo exceptione, sed sub regula maneat, cum in eo non militet grauitatis ratio, quæ fuit causa excipiendi prædicta delicta. Confirmatur de inde, quoniam delicta omissionis non possunt videri officio, vel occasione ipsius admissa, nec delinquere in officio, qui quod facere tenebatur omisit: consistunt enim delicta omissionis potius id non faciendo, & in neglectu quodam, & desidia, tolerantia, & dissimulatione, ad quæ incurrenda officialis officio non indiget, cum ea in eo etiam, qui officialis non sit, facilè reperiantur. Tandem hæc confirmat duobus exemplis rerum iudicatarum.

517 Verùm vt ingenuè, pace tamen eius dicam, quod sentio, existimo sublimitationem falsam, & nullo fundamento nixam, quo facilè euerso tota sententia corruit: non fuit enim grauitas causa cur in dicta sententia crimina in officio commissa exciperentur, cum multis criminibus, etiam commissionis, in officio admissis, grauius sit homicidium, vel adulterium, quod in prædicta concordia non excipitur, vt adnotauit Simancas *vbi supra d.tit. 41.num.22.* sed huius exceptionis ea fuit ratio, quoniam ferendum non erat, vt se dicerent exemptos à syndicatoribus, qui publica officia exercuissent: atque ita, vel iniuriæ subditorum inultæ, & impunitæ manerent, vel quod

non

non minus est incommodum, cogerentur ad satisfactionem quærendam per extranea tribunalia, in locis fortassis distantissimis diuagari, cum grauissimis sumptibus, molestijs, & vexationibus, magnoque onere conscientiæ eorum, qui similes homines exceptionibus fori, & exemptionibus munitos, & nihil timentes publicis officijs præposuerunt. Quæ eadem ratio, etiam contra strictum iuris rigorem, introduxit, (vt nos superius num. 453. & 454. notauimus) ne qui ea priuilegijs canonicis, & apostolicis exempti sunt à iurisdictione ordinaria, videlicet Clerici, militarium ordinum equites, qui officia regia publica administrassent, quoad delicta in officijs commissa, possent sæcularium syndicatorum iurisdictionem subterfugere, & ad suos Iudices remissionem petere. Ea autem tanto magis in familiaribus Inquisitionis locum habere debet, quantò ipsi ea regia solum permissione, quod ea prædicta concordia constat, exemptione fori potiuntur. Tum vel maximè, cum id iuri communi conformè sit, *in l. vnica, Cod. in quibus causis militantes fori præscriptione vti non possint*, condita à Theodosio Augusto.

518 Præterea, quia cum delicta omissionis in officio, tametsi minus grauia, quam delicta commissionis, (vt omissionem esse sæpè sæpius multò magis damnosa Reipublicæ, quam vlla alia commissionis peccata) tantam grauitatem habere soleant, vt ob ea imponi possit pæna priuationis officij, vt idem Narbona *ibidem num.* 124. adnotauit, & probatur *ex l. si quos Iudices, 3. C. de offic. Præfect. prætor. orient.* & sententia multorum, quos refert, quibus addo Afflict. *in constitut. statuimus, n.* 51. *&* 52. *de offic. Magistri iust tiarij.* Horat. Mand. *in egregia adnotatione prima ad consil.* 60. *Lodouici Romani*, Iul. Clar. *lib. 5. sentent. §. fin. quæst. 73. num.* 5. Menoch. *de arbitrar lib. 1. quæst. 55. num.* 14. *& lib. 2. casu* 341. *num* 5. Francisc. Marc. *quæst. 712. ex num. 1. 2. par.* Auendan. *de exequend. mandat. 1. par. cap. 5. num. 6. versic. & quamuis*, Ludouic. Gomez *in regul. cancell. in regula de triennal. possessor. post quæsti. 28. in epilogo casuum negligentiæ, ex principio, vsque ad casum* 36. Bouadilla *lib. 5. politic. cap. 1. num* 153. *&* 196. imo verò cum etiam supremi Principes propter nimiam negligentiam Regnis suis priuari possint, vt hac eadem disputatione quæstion 2. num. 134. adnotauimus, quæ tamen pœna propter multa delicta commissionis in officio admissa imponi, neque soleat, neque possit; non possunt videri tam leuia omissionis delicta, vt eorum in syndicatu ratio haberi non debeat. Cum verò in syndicatu imputari soleant, & de eis Iudices inquiri accusari, & puniri debeant, vt constat ex latè traditis à Bouadilla *lib. 5. politic. dicto cap. 1. ex num.* 142. & vsu quotidiano, nouum, & inauditum esset, eam partem processus syndicatus, quæ pertinet ad capita omissionis, & negligentiæ culpabilis admissæ ab aliquo familiari in officio regio, remitti ad Inquisitores; & alteram partem pertinentem ad capita commissionis, retineri, & definiri à Iudice syndicatus, diuisa causæ continentia contra manifestas regulas iuris, *in l. vbi acceptum, 30. ff. de iudicijs l. nulli, C. eodem titulo, l. 2. ff. de quib. rebus ad eundem iud. eatur, l. omnes, C. de arbitr. tutel.*

519 Tum præterea, quoniam verba concordiæ, *sub dicta l.* 20 *cap. 6.* planè comprehendunt vtrumque casum, commissionis, & omissionis sub sua generalitate. *Item* (ait) *que los que tuuieren officios reales, o públicos, de los pueblos o otros cargos seglares, y delinquieren en cosas tocantes a los dichos officios, y cargos, se an iuzgados en los dichos delictos por las iusticias seglares*, Qui poterit negare Iudicem negligentem in administranda iustitia delinquere contra obligationem officij, & in re officium tangente. Negabit Narbona, sed si negat, re vera labitur. Nam ex officio duplex obligatio oritur: positiua ad faciendum; & negatiua ad non faciendum: ita tamen, vt præcipua, directa officij obligatio sit positiua: nam officium significat obligationem faciendi; quo fit, vt beneficium detur propter officium, *cap. vltimo, de rescriptis in sexto*, Tridentin. *session. 21. decreto de reformation. capit.* 3. Flamin. Paril. *de resignation. beneficior. libr. 6. quæst. 1. ex num. 37. & numer.* 41. Non enim officium est res emortua, & inanimis, vt quis possit dormiendo, & nihil mali agendo officio satisfacere; sed est viua, & actiua, & officialis de eo inuestitur, vt inseruiat agendo, & laborando. Quod planè indicat euangelica parabola de talentis seruis à Domino peregrè profecturo commissis, & reprahensio serui illius, qui duritiam, & morositatem Domini timens, nihil superlucratus, talentum humi defossum, quod ille cum vsuris expectabat, aduenienti Domino restituit *Matthæi* 25. & quæ ad eum locum notant sacri interpretes è Glossa relati, & Ioannes Maldonatus, *ex num.* 14. Iansenius Cornelius *in concordia euangelica, cap. 107. &* 126. Ergo magis directè peccat contra officium (non dico grauius) qui omittit debita facere ex officio, quàm qui committit indebita; cum ille directò pugnet aduersus officij principalem obligationem, iste aduersus minus præcipuam.

520 Neque item verum est, quod Narbona præsupponit, videlicèt delicta, quæ in omittendo consistunt, non esse eius naturæ, vt quis ad ea incurrenda indigeat officio: cùm ea, quæ in officio admittuntur debeant eius conditionis esse, vt non aliter officialis eis irretiretur, quàm si fungatur officio. Non inquam verùm est suppositum, quoniam imò delicta omissionis non essent delicta, nisi adstrictus esset officialis obligatione officij ad non omittendum: amoto enim officio ea non essent delicta. Finge aliquem non esse officialem, certè non posset vocari negligens in administranda iustitia nulla culpa eius esset Rempublicam non curare, cui illius cura non incumbit, permittere maleficia, non purgare ciuitatem malis hominibus, ad quem non pertinet delinquentes punire, & inquirere: & similiter de cæteris iudicium esto. Eatenus enim delicta sunt ista, quatenus obligationes contrariæ ab officij obligatione descendunt; atque ita officialem, qui omittendo delinquit, in officio delinquere, planè sentit Sesse *de inhibitionibus, cap. 1. §. 3. ex n.* 15. Perniciosa quidem esset practica orta ex contraria doctrina, non solum Reipublicæ, sed etiam Regiæ iurisdictioni.

521 Quod vero attinet ad exempla, res facilem habet exitum, si dicamus, exemplis iudicandum non esse, ex textu *in l. nemo, C. de sentent. & interloqu. omn. iudic.* cum multis cumulatis à Ioanne Neuizano *in sylua nuptiali, lib. 5. nu.* 62. Præterea potuerunt occurrere aliæ vrgentiores rationes, cur in illis casibus à Narbona relatis, ad Inquisitores facta fuerit remissio, non illa friuola, & parum firma, quod delicta illa fuerint omissionis, non commissionis. Quòd si hæc mouerit Iudices, quæ mouere non debuit, dicam Rotam aliquando rotare, quod sæpè sum expertus ante adeptum Consiliarij officium, post hisce oculis egomet vidi; neque enim vtique melius pronunciat, qui nouissimus sententiam laturus est, vt rectè dixit Vlpianus *in l. 1. ff. de appellationib.* Quando autem quis dicatur in officio delinquere, delictis præsertim commissionis vide Rotam nouissimam *decis. 754. 1. part.* Mastrillum *de indulto, cap. 40. num 9. &* 10. Sesse *de inhibitionibus, cap. 1. dicto §. 3. ex num.* 1. Farinacium *in praxi crimin. quæst. 19. num.* 44. Giurbam *dicto consil. 96. numer.* 38. Carauitam *ad ritum 49. num.* 27. Baiardum *ad Clarum, lib. 5 sentent. §. fin quæst. 35. numer. 13 & quæst. 73. num. 1. &* 2. Cardinal Ludouisium *decis. 233. num.* 6. Follerium *in pract. crimin. verb. audiantur excusatores n.* 140.

522 Limita tertiò prædictam sextam conclusionem, vt ex vsu, & obseruantia, & ordinationibus regiorum Senatuum, tàm supremi Castellæ, tùm generalis sanctæ inquisitionis: in alijs etiam criminibus *in d. l.* 20. non expressa familiares sancti officij non gaudeant immunitate fori, sed subiecti maneant Iudicibus ordinarijs, & ab eis puniri possint declinatoria non obstante, videlicèt si familiaris violat pragmaticas regias deferendo aliquid contrà præscriptam normam, & debitam mensuram, si ludat ludis prohibitis per leges regias, si introducat in Regnum, aut extrahat merces prohibitas; aurum, vel argentum, aut monetam. Quoniam omnia statuta, pragmaticas, & banna edita pro bonò regimine publico tenentur exempti obseruare; estque apud potestates publicas, etiam sæcula-

res, ius, & facultas prohibendi, ne statuta ob publicum bonum facta violentur, etiam ab exemptis, vt nos loquentes de Clericis obseruauimus superius quæst. 3. nu. 155. & sequentibus, vsque ad nu. 159. & hac eadem quæstione, ex n. 456. agentes de ordinum militarium equitibus, & de vsu obseruantia tribunalium sanctæ Inquisitionis, testatus tradit Narbona in dicta l. 20. gloss. 21. ex n. 50. ad 52. referens etiam rescripta, tum regia, tum superiorum Senatuum, quibus id mandatum est regijs Iudicibus ordinarijs.

523 Limitia quarto, vt tamen ordinarij Iudices non possint cognoscere plenariè, & definire causas criminales familiarum sancti officij, præter casus in concordia exceptos, de quibus supra limitatione secunda nu. 515. sed earum plena cognitio, & definitio pertineat ad tribunalia sanctæ Inquisitionis: nihilominus ijdem Iudices ordinarij, quoties familiares delinquunt in criminibus, etiam nō exceptis, possunt & debent capere summariam informationem, & procedere ad capturam ipsorum familiarum delinquentium, quos tamen statim remittere debent ad suos legitimos Iudices, cum informatione summaria, & probatione delictorum, idque sumptibus familiaris delinquentis, vt statuit d. l. 20. d. c. 6. & notauit Simancas d. tit. 41. n. 20. Verum prudenter monuit Boua dicta l. 2. polit. c. 21. n. 254. quoslibet ordinarios, vt circumspectè versentur in ea pentis faciendis in inquisitione, & captura reorum priuilegiatorum, & salarijs Custodum, & Ministrorum, qui inuiti solent, cum remissiones, frustrum reorum fiunt, ne facta remissione iudicibus legitimis, expensæ videantur minus iustæ, & debito grauiores, & compellantur censuris, & alijs iuris, vel facti remedijs, eas reis restituere, iuxta decisionem Boerij 303. & notata à Narbona in d. l. 20. gl. 25. n. 11.

524 Cauetur autem in dicta concordia, seu l. 20. c. 8. quod si inter sæculares Iudices, & Inquisitores oriatur de iurisdictione contentio, & controuertatur, quisnam sit futurus Iudex competens, & legitimus, in alicuius criminis a familiaribus admissi cognitione, & punitione, tunc ab vtrisque mitti debeant ad regiam curiam summariæ informationes, ad eis, vel vnoquoque eorum captæ, vbi causa cognita per duos Consiliarios regios, & alios duos Senatu sanctæ Inquisitionis generalis, simpliciter, & de plano, & sine strepitu, & figura iudicij processus remittendus erit ad eos Iudices, ad quos eius cognitio iure pertinere visa fuerit, & ab ea remissione non potest interponi supplicatio, aut alter recursus interuenire. Si vero isti supremi Iudices in sententia remissionis ferenda discordes fuerint, nec tres in eadem sententiam consenserint, Rex ipse consulendus est. Interim autem manere debet familiaris sub custodia eius Iudicis, qui illum carcerauit, & supersedendum in causa est donec ad legitimum Iudicem remittatur. Qua remissa ad eundem remittendus est reus, etiam si ab alio captus fuerit. Adnotauit iuxta prædictam concordiam Simancas *dicto tit. 41. n. 21.* Ceuallos tractatu *de cognitione per viam violentiæ 1. part. gloss. 15. n. 16.* & Narbona *in d. l. 20. gloss. 23. & 24.*

SVMMA SECTIONIS septimæ.

525 *Viduæ, & pupilli, & vniuersim miserabiles personæ, gaudent priuilegio electionis fori apud suprema Principum tribunalia, vel inferiora.*
526 *Ius Castellæ de hac re.*
527 *Ius Neapolitanum de eadem.*
528 *Ad Principum officium præcipuè spectat protectio miserabilium personarum, & illis, in sacris literis passim commendata est illarum cura, & tuitio, etiam sub seuera comminatione.*
526 *Miserabiles personæ sunt, quæ misericordiam mouent ob fortunæ iniuriam, & quis sit miserabilis, positum est in arbitrio Iudicis.*
530 *Personæ expressę in l. vnica, C quando Imperator, sunt miserabiles, & earum miserabilitas non subiacet arbitrio Iudicis.*
531 *Pupillus est miserabilis persona, & qui dicatur pupillus.*
Qui est sub patris, vel aui potestate non est censendus pupillus.
532 *Pupillus est censendus quoad hoc priuilegium minor, qui excessit pupillarem ætatem.*
Priuilegia concessa pupillis, censetur concessa omnibus, qui per administratores reguntur.
533 *Vidua est miserabilis, & quæ nam dicatur vidua.*
534 *Rejicitur sententia Couarruuię, & Alciati, & aliorum de hac re.*
535 *Sub nomine, vidua comprehenditur virgo cælebs.*
536 *Virgo etiam sub patris potestate censetur miserabilis ad effectum gaudendi priuilegio electionis fori.*
537 *Ratio discriminis inter virum sub potestate, & virginem sub potestate, cur ille non gaudeat, ista gaudeat hoc priuilegio.*
538 *Virgo stuprata agens contra stupratorem, gaudet hoc priuilegio.*
539 *Virgo disponsata per verba de futuro, non traducta ad domum viri fraudet priuilegio viduarum.*
540 *Mulier nupta habens virum inutilem censetur vidua.*
541 *Vidua etiam opulenta gaudet priuilegio electionis foris.*
542 *Viduę non censentur miserabiles nisi quando sunt pauperes & oppressæ, & explicatur infra.*
543 *Viduas, & pupillos distinguit Imperator a miserabilibus personis.*
544 *Vidua, & pupillus, etiam diuites sunt fortunæ iniuria miserabiles.*
545 *Ratio cur viduis hoc priuilegium fuerit concessum ex Guillelmo Benedicto.*
546 *Paupertas non est summa miseria, neque diuitiæ summa felicitas: diuitum miseria.*
547 *Paupertas sola facit, quem miserabilem.*
548 *Pupillos, & viduas diuites non gaudere priuilegio l. vnicę, Cod. quando Imperator, multorum sententia.*
549 *Reijcitur prædicta sententia. Vidua & pupillus diuites non gaudent alijs priuilegijs miserabilium, quibus facit locum paupertas.*
550 *Viduæ inhonestę, & luxuriosæ gaudent priuilegio electionis fori.*
551 *Inter inhonestam mulierem, & meretricem, multum interest. Meretrix quę dicatur.*
552 *Quæ inhonestè viuit, non desinit esse vidua, neque miserabilis.*
553 *Viduam inhonestam excludendam esse ab hoc priuilegio communis sententia.*
Priuilegia concessa viduis censentur concessa solum viduis honestis.
554 *Reijcitur superior sententia, & eius fundamentis satisfit.*
555 *Acuta obiectio contra prædicta, & eius dissolutio.*
556 *Vidua habet electionem fori, etiam in exactione dotis.*
557 *Contraria sententia, pro qua expenditur tex. in l. exigere dotem. ff. de iud.*
558 *Reijcitur, leg. exigere dotem, non potuisse tollere priuilegia viduarum postea indulta in d. l. vnica, C. quando Imperator.*
Dos debet exigi in domicilio mariti excluso domicilio vxoris dotem constituentis, sed non excluso fore viduę priuilegiato.
559 *Vidua quæ virum interfecit non gaudet priuilegio electionis fori.*
Beneficium iuris concessum ob aliquam causam non prodest illi, qui eam causam affectauerit.
560 *Debiles, & diuturno morbo fatigati gaudent priuilegio electionis fori.*
561 *Pauper & inops, qui non habet vnde viuat est miserabilis & gaudet electione fori.*
Paupertatis mala, & bona, remissiuè.
562 *Quis dicatur pauper, st arbitrarium Iudicis.*
563 *Paupertas quomodo probetur, remissiuè.*
564 *De iure Castellę, quis dicatur pauper ad effectum gaudendi hoc priuilegio.*
565 *Orphanus est miserabilis persona, & quis dicatur orphanus.*

566 *Minor*

566 *Minor vigintiquinque annorum parentibus orbus, etiam si excesserit in pupillarem ætatem censetur orphanus.*

In Regno Neapolitano minor ætas finitur anno decimo octauo, quod processit ex iure Longobardo.

567 *Orphanum non dici, nisi, vtroque parente orbum quorundam sententia. Reijcitur, & orphanum dici propriè, qui patre orbus est etiam si matrem habeat.*

568 *Orphanus potest dici orbatus matre, si patrem habeat inutilem, in quo versari Iudicis arbitrium.*

569 *Captiuus, & carceratus censetur miserabilis persona.*

570 *Peregrinus, & aduena censetur miserabilis persona.*

571 *Mercatores, qui in itinere pro gabellis grauantur, sunt miserabiles personæ, & gaudent priuilegio electionis fori.*

572 *Agricolæ enumerantur inter miserabiles personas.*

573 *Scholares sunt miserabiles personæ.*

574 *Meretrices sunt miserabiles personæ, & gaudent priuilegio electionis fori.*

575 *Miserabiles censentur expositi, liberti Ecclesiæ, publici pœnitentes, nuper ad fidem conuersi.*

576 *Priuilegium miserabilium personarum, quatenus infringat ius commune.*

577 *Per clausulam, non obstante quacunque lege contrarium disponente, in rescripto contentam, non censetur derogatũ huic priuilegio.*

578 *Per Clausulam,* non obstante quocunque priuilegio, de quo oporteat specialem facere mentione, aut clausulam, non obstantibus priuilegijs quibuscunque: etiam si essent talia, de quibus facienda esset mentio de verbo ad verbum, *in rescripto contentat non censetur derogatum huic priuilegio.*

579 *Clausula generalis derogatoria non reuocat priuilegia clausula in corpore iuris.*

580 *Clausula generalis derogatoria non derogat priuilegio concesso causa miserationis, nisi de ipsis personis, quibus concessum est, fiat expressa mentio.*

581 *Per priuilegium referens se ad aliud sub verbis generalibus, non censetur derogatum priuilegio miserabilium, nisi facta illius expressa mentione.*

582 *Quanam expenaenda cum Barones in Regno Neapolitano petunt remissionem causarum miserabilium personarum.*

583 *Nemo potest superiorem adire per viam querelæ omisso medio.*

Fallit in miserabilibus personis ex priuilegio electionis fori.

584 *Miserabilibus ita fauendum est in iudicio, ne alijs fiat iniustitia.*

585 *Priuilegium electionis fori competit Ecclesiæ.*

586 *Priuilegio electionis fori gaudet Republica, & quælibet Vniuersitas.*

587 *Priuilegio electionis fori gaudent Clerici litigantes pro rebus Ecclesiæ, non pro suis.*

588 *Clerici gaudent priuilegio electionis in causa propria, cum agunt pro iniuria sibi facta.*

589 *Curiales de iure Neapolitano gaudent priuilegio electionis fori.*

590 *De iure Castellæ non gaudent hoc priuilegio.*

591 *De iure Neapolitano Curiales pro iuribus cessis non gaudent hoc priuilegio.*

Consuetudo praua non vincit bonas leges, & rectæ rationi conformes.

592 *Miserabiles personæ gaudent priuilegio electionis fori in ciuilibus, & criminalibus causis, actiuè, & passiuè.*

593 *Contraria sententia, miserabiles delinquentes non gaudere priuilegio fori quibus probetur, & n. 594.*

595 *Textum in Authentica, Qua in prouincia, non tollere priuilegia clausa in corpore iuris.*

595 *Causa appellationis agitur à reis extra Prouinciam, in qua deliquerunt, & non est incommodum causam criminalem miserabilium agitari in tribunali superiori.*

597 *Explicatur tex. in c. 1. de priuilegijs in 6.*

598 *Miserabiles gaudent priuilegio electionis fori, etiam si illi renunciauerint, eius renunciante non valet.*

599 *Baro habens priuilegium cum expressa derogatione leunicæ, Cod. quando Imperator non potest ei renunciare in præiudicium vasalli petentis remissionem ad eius forum.*

Vassallus non potest præiudicare iurisdictioni Baronis renunciando eius forum.

600 *Miserabiles gaudent hoc priuilegio, etiam si sint contumaces,*

Contumaces amittunt fori declinatoriam, si possunt ipsi renunciare, secus si non possint.

601 *Miserabiles possunt allegare declinatoriam post litem contestatam, & in qualibet parte iudicij, etiam in instantia appellationis.*

Declinatoria regulariter non opponitur post litem contestatam, si possit declinatoriæ renunciari, secus si non possit.

602 *Contraria quorundam sententia reijcitur.*

603 *Miserabiles personæ facta semel electione possunt variare à superiori tribunali ad inferius, et ab inferiori ad superius.*

604 *Contraria sententia iuri conformior in praxi Hispanorum tribunalium communis.*

605 *In Regno Neapolitano praxi est approbata variatio.*

606 *Obiectio contra praxi Castellæ pro praxi Regni Neapolitani.*

607 *Subtilis, & vera eius dissolutio.*

608 *Cum reus habet plures Iudices de iure communi, electio fori pertinet ad actorem: cum vero plures habet ex priuilegio, electio Iudicis pertinet ad reum, non ad actorem.*

609 *In Regno Neapolitano miserabilibus licet bis, ter, & quater variare.*

610 *Petita variatione primus Iudex manet incompetens, & omnia eius acta sunt nulla, etiam ante expeditam inhibitoriam.*

611 *Variatio concedi non debet, si nulla subsit causa.*

612 *Neque sic dicetur fraudolenta.*

613 *Post factam concordiam, non variatur à superiori ad inferius tribunal.*

614 *A foro superio ad inferius cautè est permittenda variatio, non indistinctè.*

615 *Miserabiles personæ gaudent priuilegio electionis fori pro iuribus cessis sine fraude, tàm ex causa onerosa, quàm ex lucratiua.*

616 *Miserabiles facti propria culpa, gaudent eodem priuilegio.*

Pauper sua culpa factus, gaudet, priuilegijs pauperum, & alendus est redditibus bonis Ecclesiarum, si opus fuerit.

Distributione quotidianæ Ecclesiarum debentur ei, qui sua culpa incidit in morbum.

Afflicto non est addenda afflictio.

617 *Cum culpa ordinatur ad miserabilitatem, miserabili denegantur priuilegia miserabilium.*

618 *Miserabilis qui fuerat tempore electionis fori, non extrahitur à foro electo, etiamsi lite cœpta desinat esse miserabilis.*

Iudicium vbi est cœptum, ibi debet finiri.

619 *Refertur contraria sententia, & eius fundamentum.*

620 *Reprobatur, & eius fundamento satisfit.*

Non cessat effectus causæ cessante causa, quæ habuit effectum consumatum, vel inchoatum.

621 *Miserabilis conuentus, velut hæres defuncti non priuilegiati, gaudet priuilegio electionis fori.*

622 *Id tamen locum non habet de iure Regni Neapolitani.*

623 *Refertur contraria sententia Bartholomei de Capua.*

614 *Reijcitur.*

625 *Lite cœpta cum defuncto non priuilegiato, heres, miserabilis, non potest virtute sui priuilegij forum declinare.*

626 *Hoc priuilegium extenditur ad litis consortes.*

627 *De iure Neapolitano, vt miserabilis gaudeat hoc priuilegio, requiritur iuramentum de perhorrescentia, aduersarij.*

628 *Sed hoc iuramentum non requiritur de iure communi, & de iure Castiliæ.*

629 *Iuramentum perhorrescentiæ de iure Castellæ dat priuilegium electionis fori, etiam non miserabilibus, si mouent litem aduersus potentes, & dicitur casus Curiæ.*

Ponitur quis censeatur eo iure.

630 *De iure Regni Castellæ non competit hoc priuilegium electionis*

ctionis fori in causis paruis, quarum æstimatio sit minor decem mille marauedinorum.

631 *De iure Neapolitano non gaudent miserabiles priuilegio electionis nisi personaliter compareant suum priuilegium allegaturi.*

632 *Id tamen procedit in criminalibus, non in ciuilibus.*

633 *Miserabilis non gaudet hoc priuilegio aduersus alium miserabilem. Conquassatis priuilegijs reditur ad ius commune Duo vincula fortiora sunt, quam vnum.*

634 *De iure Regni Neapolitani Curialis vtitur priuilegio contra alium Curialem.*

635 *Superueniens miserabilitas post litem captam, non dat priuilegium miserabili, neque eximit litigantem, aut litem, veteri foro.*

636 *Si miserabilis lite capta succedat non miserabili, non gaudet quoad eam litem priuilegio electionis fori.*

637 *Priuilegium superueniens post præuentam iurisdictionem, & litem captam, siuè acquiratur casu, siue impetretur à litigante, siuè concedatur motu proprio, non eximit litem à veteri foro.*

638 *Priuilegium, seu beneficium a iure indultum propter aliquam causam, non prodest ei, qui illa causam affectauerit.*

639 *Concessio Principis etiam motu proprio facta lite pendente sine litis mentione, non valet.*

Princeps non præsumitur per priuilegium suum alijs damnum inferre.

640 *Refertur contraria sententia, Priuilegium motu proprio concessum eximere priuilegiatum quoad litem captam.*

641 *Reprobatur, & explicatur tex. in l. qui autem, in princ. ff. si quis cautionibus.*

642 *Satisfit argumento ducto ex alijs legibus, & n. 943.*

643 *Senatores dum iudicant de causis sociorum, valde sunt suspecti. Suspectus est Iudex socius, & qui similem causam habet.*

645 *Noua declaratio traditur, reiecta communi distinctione.*

646 *Perempta instantia, priuilegium superueniens lite cœpta reassumit vires.*

647 *Refertur contraria sententia Fulgosij, & eius fundamentum, ex l. si quis repetere, ff. ad Senatusconsultum Turpilianum.*

648 *Reijcitur, et fundamento satisfit. Priuilegium miserabilium non transfertur per cessionem.*

649 *Priuilegium fori miserabilium non habet locum in causis fiscalibus.*

Miserabilis non gaudet priuilegio fori, nisi cum eligit Iudicem legitimum, & competentem sui aduersarij.

650 *Miserabilis non gaudet priuilegio electionis fori in causis feudalibus.*

In causis feudalibus, qui sit Iudex competens de iure communi feudorum, & quis de iure Neapolitano.

651 *Vbi agitur de reddendis rationibus miserabiles non gaudent priuilegio electionis fori, & limitatur, remissiue.*

SECTIO SEPTIMA

De foro miserabilium personarum.

525 SEptima conclusio. Viduæ, & pupilli, & vniuersim miserabiles personæ gaudent foro priuilegiato, seu vt proprius loquar, gaudent priuilegio electionis fori, tam siue agant, siue conueniantur, possunt eligere forum Imperiale, & Regium, apud suprema tribunalia, declinareque forum inferiorum Iudicum ordinariorum: vel si conueniantur apud suprema tribunalia, ea declinare, & eligere Iudicem proprium inferiorem. Ita probat de iure communi textus *in l. vnica, Cod. quando Imperator inter pupillos, vel viduas, vel alias miserabiles personas cognoscat*, vbi docuerunt Azo, Cynus, Bartolus, Albericus, Baldus, Angelus, Salycetus, Paulus, Fulgosius, Syntagma communium opinionum *lib. 3. tit. 12. ex num. 1.* Battaglinus *ad Cynum in d. leg. vnica* Tuscus *litera M. conclus.* 273. & 274. Guido Papæ *decis.* 566. Rebuffus *ad leges Galliæ, tom. 1. tractat. de sentent. præiudicialib. seu prouisional. art. 3. glos. vltima, versic. secundo quia causa,* Belluga *in specul. Princip. rubr* 38. §. *conqueruntur, num. 1.* & ibi Borrellus Menochius *de arbitrar. lib. 2. centur. 1. casu 66. ex num. 1. glos. in cap. significantibus, 38. verb. pauperem se dixisse, de offic. & potestat. Iudic. delegat. & in cap. ex tenore, 11. verb. in iustitia, de foro competen.* & illis locis Canonistæ, Andreas Gail *practicar. obseruation. libr. 1. obseru. 1. ex numer* 40. Thessaurus *decis.* 77. Giurba *decis.* 82. Mastrillus *decis.* 268. *nu.* 1. Rolandus à Valle *cons.* 76. *ex nu.* 35. *volum.* 1. Natta *cons.* 590. *tom.* 3. Scaccia *de appell. q. 7. n.* 114.

526 De iure Castellæ conuenit cum illa *l. 3. tit. 10. part. 2.* vbi Glossa sexta, *l. 5. tit. 3. part. 3.* vbi Glossa secunda, *cum seqq. l. 41. tit. 18. part. 3.* & ibi Glossa 1. 2. & 3. *l. 20. titul. 23. eadem par. 3.* & Glossa prima ibi, *cum seq. & l. 1. tit. 1. lib. 4. l. 8. & 9. tit. 3. eodem lib. 4. recopil.* in veteri ordinamento, *l. 1. & 14. tit. 3. eodem libr. 4. recopilat.* in veteri ordinamento, *l. 1. titul. 1. libr. 3 & l. 1. & 14. tit. 2. eodem libr. 3.* Azeuedus *in dicta leg. 8. & 9.* Didacus Perez *in dicta leg. 1. titul. 1. libr. 1. ordinamenti glos. 3. verb. pobres, colum. 764. cum sequent. & in d. l. 1 titul. secundo gloss. 2. colum.* 830. *eodem lib 3.* Couarruuias *in practic. cap. 6. & 7.* Paz *in praxi, tom. 1. part. 1. tempore, ex numer.* 18. Villadiego *in politica, cap. 1. num. 87. & 90.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 15. num.* 214. Castillo *quotidian controuers. libr. 3. cap.* 25.

527 De iure Regni Neapolitani idem statuitus *in constitut. statuimus, de offic. Magist. iustitiar.* vbi notant Andreas de Isernia, & alij antiqui eiusdem constitutionis glossatores, tractat Afflictis *ex n. 13. in fine, cum seqq* Follerius *ex n. 17.* Mormile *n. 1.* Balzaranus *ex num. 12.* & prosequitur elegantissimè doctissimus Regens Carolus Tapia *ex nu. 17.* idem statuitur *in c. Regni, quod decretam* 42. vbi Ioannes Antonius de Nigris *ex num. 8. & in cap. de violentiye,* 150. & ibi idem Nigris *ex n. 9.* idem statuitur *in ritu* 228. *& in ritibus* 229. 230. *&* 233. ad quos videndus est Carauita, qui latè in eorum explicatione agit de hac re, *& ad ritum* 19. idem Afflictis *decision.* 257. Trentacinquius *lib. 2. variarum resolutionum tit. de citationibus resol. 2. per totam* Borrellus *de regis catholic. præstantia, cap. 62. num.* 55. Philippus Paschalis *de viribus patr. potestat. par. 2. cap. 2. num.* 91. Marcellus Cala *de modo articuland. §. 1. gloß. 1. ex n.* 78. idem Follerius *in praxi criminali, 1. par. 2. par. verb. audiantur excusatores, ex n.* 77. Muscatellus *in praxi Sac. Regij Consilij lib. 1. par. 2. gloss. competentes, numer. 29. & 30. & 70. cum seqq.* Galluppus *in praxi Sacr. Reg. Cons. 2. par. cap. 6. ex num* 56. Riccius *collect.* 1. 86. 300. *&* 2274. nouissimè Ioannes Maria Nouarius *in praxi electionis, & variationis fori, libro integro scripto de hoc priuilegio, sect. 1 q. 3. cum sequentibus.*

528 Ratio autem cur his personis indultum sit hoc priuilegium, ea fuit, quod videatur ad Principum officium præcipuè spectare, similium personarum protectio, *cap. 1. & 2. distinct. 87. cap. ab Imperatoribus, 23. quæst. 3. cap. Regum, cap. Administratores,* 23. *q.* 5. vbi Glossæ, & post eas Archidiaconus, & Geminianus adnotarunt: idque quoniam passim in scriptura sacra illarum cura, & tuitio illis commendata, sit etiam sub seuera comminatione, quas Deus ipse videatur sub sua protectione recipere, easque peculiari fauore prosequi, & illis auxilio, & præsto esse: ideoq; Vicarijs suis earum curam nominatim demandasse. *Exod. 22. n. 22. viduæ, & pupillo nō nocebitis. Si læsseritis eos vociferabuntur ad me, & ego audiam clamorem eorum, & indignabitur furor meus, percutiamq. vos gladio, & erunt vxores vestræ viduæ, & filii vestri pupilli.* Deuter. 10. num. 18. *Facit iudicium pupillo, & viduæ amat peregrinum, & dat ei victum, atque vestitum,* & cap. 24. n. 17. *Non peruertes iudicium aduenæ, & pupilli, nec auferes pignoris loco viduæ vestimentum,* cap. 27. num. 19. *Maledictus qui peruertit iudicium aduenæ pupilli, & viduæ,* Psalm. 67. n. 6. *Patris orphanorum, & Iudicis viduarum,* Psal. 145. num. 9. *Dominus custodit aduenas pupillum, & viduam suscipiet,* Prouerb. 5. num. 25. *Firmos faciet terminos, viduæ.* Ecclesiast. 35. num. 17 *Non despitiet preces pupilli, nec viduam si*

effun-

effundat loquelam gemitus. Nonne lacrimæ viduæ ad maxillam descendunt, & exclamatio eius super deducentem eas? A maxilla enim ascendunt vsque ad cælum, & Dominus exauditor non delectabitur in illis. Isaiæ 1. num. 17. Discite benefacere, quærite iudicium subuenite oppresso, iudicate pupillo, defendite viduam. Ierem. 7. num. 6. aduenæ pupillo, & viduæ, non feceritis calumniam, & cap. 22. num. 3. Facite iudicium, & iustitiam, & liberate vi oppressum de manu calumniatoris, & aduenam, & pupillum, & viduam nolite contristare, neque opprimatis inique. Zachar. 17. n. 10. Viduam pupillum, & aduenam, & pauperem nolite calumniari. Psalm. 9. vel. 10. secundum Hebræos n. 9. Occuli eius pauperem respiciunt. & nu. 14. Tibi derelictus est pauper orphano, tu eris adiutor, & num. 17. Desiderium pauperum exaudiuit Dominus præparationem cordis eorum, audiuit auris tua. Isaiæ 66. n. 2. Ad quem autem respiciam nisi ad pauperculum, & contritum spiritum. Ideoque eisdem sacris literis traditum est imminuere diuinum supplicium ijs, qui hoc tam commendatum præceptum despiciunt, imputareque Deum optimum maximum, grauiter, & acerbe eius violationem ijs qui illud non seruant. Amici Iob credebant, ipsum ob id incurrisse diuinam iram, & punitionem, Iob 12. n. 6. abstulisti enim pignus fratrum tuorum sine causa, & nudos spoliasti vestib. Aquam lasso non dedisti, & esurienti substraxisti panem, & n. 9. Viduas dimisisti vacuas, lacertos pupillorum comminuisti, & cap. num. 3. Asinum pupillorum abegerunt, & abstulerunt pro pignore bouem, viduæ subuerterunt pauperum viam, & num. 21. Et viduæ bene non fecit. Psalm. 93. n. 6. Viduam, & aduenam interfecerunt, & pupillos occiderunt. Isaiæ 1. n. 23. Principes tui infideles, socij furum omnes diligunt munera, sequuntur retributione, pupillo non iudicant, & causa viduæ non ingreditur ad illos, & cap. 10. num. 1. Væ qui condunt leges iniquas, & scribentes iniustitia scripserunt, vt opprimerent in iudicio pauperes, & vim facerent causæ humilium pupilli mei, vt essent viduæ præda eorum, & pupillos diriperent. Ierem. 5. n. 28. Causam viduæ non iudicauerunt, causam pupilli non direxerunt, & iudicium pauperum non iudicauerunt. Ezech. 22. num. 6. Aduenam calumniati sunt in medio tui, pupillum, & viduam contristauerunt apud te. Contra vero ipsemet Iob se immunem ab hac culpa, & punitione, indignum ostendit, imo verò tanquam retributionem dignum Deo commendat, dum ait, c. 29. n. 11. Auris audiens beatificabat me, & oculus videns testimonium reddebat mihi eo quod liberasse pauperem vociferantem, & pupillum, cui non esset adiutor. Benedictio perituri super me veniebat, et cor viduæ consolatus sum, & num. 15. Occulus fui cæco, & pes claudo, pater eram pauperum, & causam quam nesciebam diligentissime inuestigabam, conterebam molas iniqui, & de dentibus illius auferebam prædam, & c. 31. nu. 16. Si negaui, quod volebant pauperibus, & oculos viduæ expectare feci, si comedi bucellam meam solus, et non comedit pupillus ex ea, & num. 19. Si dispexi pereuntem, eo quod non habuerit indumentum, & absque operimento pauperem. Si non benedixerunt mihi latera eius, & de velleribus ouium mearum calefactus est. Si leuaui super pupillum manum meam, etiam cum viderim me in porta superiorem. Neque tedeat hæc aliquantò longio testimoniorum sacrorum commemoratio quo sciat Iudex merè laicus, seu Legista, quam passim sit iniunctum sacris literis munus tuendi huiusccemodi personas, quantumque & quàm seuerè commendatum, & sub qua pœna.

529 Sunt autem miserabiles personæ, quæ infelicitatem passæ ob fortunæ iniuriam, misericordiam nostram mouent. Quænam autem sint miserabiles in arbitrio Iudicis positum est, vt notarunt Cynus, Bartolus, Albericus, Baldus, Angelus, in d. l. vnica, C. quando Imperator. Marianus Socinus in cap. ex ten. re, num. 4. de foro compenti, Felynus in cap. significantibus, 38. num. 6. de offic. et potestat. ind. deleg. Rebuffus in d. gloss. vltima, vers. item aliæ personæ Menochius d. casu 66. num. 1. Couarruuias practicarum, d. c. 6. num. 3. in fine, Caballinus millel. qu. 697. prope finem, Mascardus de probationibus, tom. 2. concl. 1065. num. 1. Caluinus in lexico, verb. miserabilium personarum, Trentacinquius dicta resol. 2. num. 24. Nouarius in praxi elect. fori, sect. 1. q. 53. & ferè omnes allegati supra n. 525. & duobus sequentibus.

530 Verùm ea communis Doctorum traditio limitanda est in ijs personis, quas in specie textus d. l. vnica, miserabiles vocat; nam quod ad has attinet, an sint miserabiles, non est positum in arbitrio Iudicis, quippè cùm arbitrarium non sit, quod certo iure definitum est, vt prosequitur Menoc. de arbitrarijs, lib. 1. q. 14. quod verò pertinet ad cæteras in dicta lege non expressas, manet earum miserabilitas sub Iudicis arbitrio. quæ fuit animaduersio Mariani Socini, Rebuffi, Couarruuiæ, Caballani, Menochij, vbi supra, Scacciæ de appellationibus, qu. 7. num. 138.

531 In primis autem est miserabilis persona, primòque expressus in d. l. vnica, Cod. quando Imperator, pupillus. Porrò pupillus dicitus, non solùm ratione ætatis; sed etiam conditionis personæ, ille, qui cum impubes sit, desijt in patris potestate esse, aut morte, aut emancipatione, l. pupillus, 239. ff. de verbor. signific. notat Azo in summa, nu. 4. C. quando Imperator paul. Castrens. in rubric. C. eod. tit. Rolandus à Vallè cons. 76. num. 42. volum. 1 Caluinus in lexico, verb. pupillus, Nouarius in praxi electionis fori, sect. 1. qu. 6. num. 7. tametsi Couarruuias dict. cap. 6. numer. 2. videatur confundere pupillum cum orphano, quasi requiratur, vt pupillus gaudeat priuilegio d. l. vnic. vt patre sit orbatus; quem sequitur Menoch. dicto casu 66. num. 3. Quod tamen non credo verum tantorum virorum pace, cum simpliciter prædicta l. vnica, concedat pupillis hoc priuilegium, & pupillus propriè dicatur non solùm patre orbus, sed quilibet impubes extra patriam potestatem, quod adnotauit quoque Castillo quotidian. controuers. lib. 3. cap. 25. num. 17. Illud tamen verum est, & vt indubitatum assumit Gloss. d. l. vnica, verb. contra pupillus, necessarium esse, vt quis fruatur illo priuilegio tanquam pupillus, vt extra patriam potestatem sit constitutus; quam sequitur Franchis dec. 100. nu. 15. & seqq. & Muscatellus in praxi lib. 1. p. 2. gloss. competenter, nu. 72. Imo verò si quis mortuo patre sub aui potestate maneat, ex hoc capite pupillari conditionis non gaudebit eo priuilegio; vt notat idem Franchis dec. 671. Paschalis de viribus patriæ potest. p. 2. c. 2. n. 91. in fin. Capiblancus in pragm. 8. p. 2. num. 326. de Baronibus, Riccius collect. 1. Nouarius in d. praxi elect. fori, sect. 1. q. 5. nu. 10. Gratianus discept. forens. c. 421. n. 69. & 70. tom. 3. quia pupillus censeri non potest, qui est sub patris, vel aui potestate. Dixi ex c. pupillaris conditionis, nam vtrum ex alio capite, tanquam orphanus, possit gaudere prædicto priuilegio, inferius expendemus.

532 In praxi autem censendus est pupillus, quòad effectum gaudendi hoc priuilegio, etiam ille, qui pupillarem ætatem excessit, dummodo non sit maior, rectè Couarruuia d. cap. 6. num. 2. cuius doctrinam sequitur, & doctè confirmat Paschalis d. num. 92. non iure reprehensus à Nouario in prædicta praxi sect. 1. qu. 6. moto auctoritate Horatij Visconte ad d. decis. 10. Vincentij de Franchis, num. 17. qui refert sic decisum contra Couar. in Regia Audientia Calabriæ vltra. Magna quidem res auctoritas Audientiæ Calabriæ vltra sine alio fundamento, cœtus inquam duorum, vel trium iuuenum analphabiton, quæ præponderet auctoritati Didaci, & praxi Regni Hispaniarum. De qua, quamuis, ille solum loquatur, cùm eius Regni leges, quoad hunc iuris articulum, non discrepent à iure communi, idem recipiendum est, vbicunque ius commune viget. Tametsi enim non negemus, maiorem quatuordecim annorum, non propriè vocari pupillum, fauor tamen, & miseratio minoris ætatis egenti extraneo administratore, quæ in maioribus etiam quatuordecim annorum locum habet, locum facit huic priuilegio ex mente legis, totus decisio extenditur extensa eius ratione, l. regula, §. vltimo, ff. de iuris & facti ignorantia, l. 2. §. quid si decesserint, 40. ff. ad Senatusc. Tertuli. Franciscus Suarez de legibus lib. 6. c. 5. n. 5. Salas de legibus, disput. 51. sect. 5. num. 12. Monter dec. 16. n. 13. & 14. Tiraquellus in l. si vnquam, verb. libertis, n. 45. & 46. C. de reuoc. donat. Quæ fuit ratio cur

cur priuilegia pupillis concessa, censeantur concessa omnibus alijs personis, & personarum vniuersitatibus, aut pijs locis, & causis, quæ per administratores reguntur. Quod desumitur *ex l. 2.* & in Glossa. *verb. adolescentium, C. de curat furios.* cuis consonat Baldus *in l. iubemus, 14. n. 13. C. de sacros. eccl.* & ex illis id tradit Bartholm. Socin. *cons. 66. n. 7. vol. 4.* & Follerius, *in praxi crim. 1. part. 2. part. verb. audiantur excusatores, num. 103. & 104.* & cur pupillus adultu curatorem habenti, prodigoq; & furioso æquiparetur, vt notat Caldas Pereira *in leg. si curatorem, verb. hunccontractatum, n. 1. & 2. C. de integr. minor.* Franchis *dec. 598.* Quare Paschalis sententia non est erronea, vt censuit Nouarius; imo verò magis equa, & verisimilis, quam in consulendo, & iudicando seruandam iudicaremus; quam praxi Hispanorum tribunalium receptam testatur etiam Gregor. Lopez *in l. 5. titul. 3. par. 3. glossa 4.* quem sequitur Castillo *lib. 3. quotid. controuers. c. 25. nu. 17.* & vide *ibid. num. 22.*

533 Secondo, in prædicta *l. vnica, Cod. quando Imperator.* connumeratur inter miserabiles personas a Constantino, *vidua.* Vidua autem propriè dicitur, cuius maritus decessit, *c. vidua, 34. distinct. l. malum, 242. §. viduam, ff. de verb. significat.* vbi notarunt Alciatus, & Rebuffus, Couarruuias *in practic. d. cap. 7. numer. 2.* Neque vero solum vidua dicitur, quæ maritum amisit, sed quæcunq; mulier virum non habet, etiam si virgo sit, *vt in d. §. viduam;* notauit Iurisconsult. Labolenus ex Labeone: vidua enim dicitur, quasi sine duitate, vt vecors, & vesanus sine corde, sine sanitate. Quamobrem nomen, *vidua*, vtraque comprahendit, vtraque censenda est miserabilis persona, & ad vtramque hoc priuilegium, *l. vnicæ*, pertinere credendum est, vt existimarunt Azo *in summa, C. quando Imperator, n. 5. & in d. l. vnica,* Cynus, Bartol. Alberic. Fulgos. Gregor. Lop. *in leg. 5. titul. 3. part. 3. gloss. 2.* Isernia *in d. constituit. statuimus, de offic. Magist. instit.* & ibi Afflict. *n. 25.* Regens Tapia *nu. 20.* Morintic *n. 7. 10.* Lupus *in c. per vestras, notab. 2. n. 12. & 13. de donat, inter.* Caballinus *millelogu. 697.* Rebuffus *in dicta gloss. vltima, vers. prouidere,* Menochius *d. casu 66. num. 8.* Maita *de iurisdictione, part. 2. cap. 21. num. 5.* Follerius *in praxi crimin. verb. audiantur excusatores, ex nu. 85.* Trencacinq. *de resolut. 2, num. 16. vers. hæc conclusio,* Cardin. Tuscus *liter. M. d. conclus. 273. num. 8.* Carauita *ad ritum 10. num. 20. & 21.* Marcellus Cala *de modo articulan. §. 1. gloss. 1. nu. 111.* Grattianus *discept. forens. tom. 3. c. 565. nu. 69. & 72.* Scaccia *de appellat. q. 7. num. 130 versic substringe, 3.* Paschalis *de virib. patr. potest. part. 2. cap. n. 94.* Nouarius *in d. sua praxi, sect. 1. q. 11. & 12.* Guid. Pap. *decis. 566.* Franchis *decis. 100. vbi n. 5. 211,* id semper seruatum in S. C. *& decis. 599.* Peregrin. *decis. 129 nu. 6.* Giurba *decis. 81. n. 1.* Castillo *dec. 48. n. 11.* Mastril. *dec. 127. nu. 8. & seq.* Vinius *decis. 65. n. 3. & d. c. 521. nu. 1.* Riccius *collect. 1.* & est communis sententia, iuxta syntagma communium, *lib. 3. tit. 12. n. 3.* & in hoc Regno Neapolitano est res indubitabilis, vt pote continua, & antiqua praxi S. R. confirmata; est autem hæc sententia habenda pro regula.

534 Neque obstat, quod Couarruuias *d. cap. 7. nu. 2.* quem sequitur Gail *pract. obseruat. lib. 1. obseruat. 1. ex nu. 42.* & Castillo *lib. 3. quotidian. cap. 25. num. 16.* post Alciatum *in d. §. viduam,* existimet nomine viduæ, non propriè comprahendi eam, quæ nupta non fuerit, sed impropriè & sublata eius nominis interpretatione: quo fieri credit: vt ad eam priuilegium *d. l. vnicæ*, non extendatur, quippè cum exorbitans sit à regulis iuris communis, & ipsis aduersus: in qua specie non attenditur lata, sed stricta potius nominum significatio, quominus priuilegium in commune lædat. Expendit in eadem rem argutum Alciati argumentum ductum à Prosodia nominis *vidua* eiusque accentu, contra traditionem Iurisconsult. Iabolent, & Labeo *in d. §. viduam.*

535 Non inquam obstat, quoniam tametsi negari non possit communi vsu, quem penes arbitrium est, & ius, & norma loquendi, (vt rectè monuit Horatius *in arte poetica versu 73.* & Iurisconsul. *in l. librorum, §. quod tamen Cassius, ff. de legat, 2.*) viduam illam appellari vulgo, & frequentissime, quæ maritum habuit, & amisit; non autem eam, quæ cælibem vitam duxit verum cum ex vna parte sub nomine viduæ propriè accepto, iuxta traditionem Labeonis, & Iaboleni, *in d. §. viduam,* comprahendatur virgo, & celebs: ex altera ratio cur hoc priuilegium viduis sit indultum sit fauor, & miseratio sexus, & destitutio defensoris, vt latè prosequitur Guillielmus Benedictus *in repetit. cap. Raynutius, verb. qui cum alia matrimonium contrahens, ex num. 128. de testamen.* & post ipsum Follerius *in dicta constitutio. statuimus, numer. 107.* quę simili modo in celibes cadit, ac in viduas, easque reddit ęquè miserabiles; quid enim differt defensorem amisisse, aut non habere? fit, vt priuilegium prędictæ *l. vnicæ*, celibes etiam comprændat. Nec verò nouum est priuilegia, aut leges, etiam exorbitantes extendi ex identitate rationis, tametsi verba in sui proprietate locum non habeant; vt docuit Bartol. *in l. si constante, 25. in princip. ex num. 37.* Alexand. *num. 5.* Barbosa *ex nu. 94. ff. solut. matrimon.* Tiraquel. *in l. si vnquam, verb. libertis, num. 44. C. de reuoc. donat.* Imo verò vbi in diuersis casibus, eadem est ratio, (vt ibidem *num. 45.* Tiraquell. latè tradidit) non dicitur extensio, sed comprahensio; nedum quando verba legis in significatione propria, tametsi minus vulgari, & visitata continent casum. Coniecturis autem Alciati contra Iurisconsultorum sententiam eruditè satisfacit Rebuffus *in d. §. viduam.*

536 Prędictam autem regulam sic explicatam amplia primo, vt virgo etiam in potestate patris constituta censeatur miserabilis ad effectum gaudendi hoc priuilegio electionis fori, superior in hoc viris, qui vt expendebamus supra numero 531. dum subsunt patriæ potestati priuantur hoc beneficio. Ita tradit Franchis *d. decis. 100. ex num 14* Regens Tapia *in d. constit. statuimus, numer. 20. in fine,* Marcellus Cala *de modo articuland. §. 1. gloss. 1. nu. 111.* Trentacinquius *dicta resolut. 2. num. 16.* Capiblancus *in pragmat. 8. par. 1 numer. 327. de Baronibus.* Probat autem Franchis hanc ampliationem firmissimo fondamento; quia videlicèt virgo gaudet hoc priuilegio, quia viduæ nomine contenta. In vidua autem nulla fit distinctio quoad hoc priuilegium, an sit, vel non sit in patris potestate: nam siuè sit, siuè non sit, fruitur eius beneficio. Ergo simili modo quoad virginem nulla distinctio facienda est.

537 Ex quo satisfit argumento Nouarij, (qui recedit ab hac sententia) desumpto ex similitudine pupilli; quippè cum pupillus gaudeat hoc beneficio, quia pupillus; dum autem est sub patris potestate non est pupillus, quo fit, vt non gaudeat: in vidua vero, seu virgine contrarium inuenitur. Et quoque disparitas in infirmitate sexus, ob quam mulier etiam sub potestate patris constituta, dum caret matrimonio, quo fiunt duo in carne vna, censetur priuata defensore, ereptoque vnico illo fœminini sexus auxilio, & firmamento: præsertim cum fæminæ despici soleant à parentibus, & præfilijs masculis contemni, & postremis haberi, minimique æstimari; quoniam per illas, quæ familię suæ caput, & finis sunt, *l. pronunciatio, 195. in §. vltimo, l. familię 196. §. 1. ff. de verb. signif.* familiarum dignitas, & honor, sanguinisque memoria conseruari non potest. Qui naturalis effectus locum fecit tot statutis de fęminarum exclusionibus masculis superstitibus, institutionibusque maioratuum, & fideicommissorum admittentium, & vocantium agnationem excludentiumque fæminas, & per fęmininam lineam coniunctus, fecitque sexum illum miserabiliorem, & maioribus beneficijs indigentem, vel ob illud periculum destitutionis, cui ob patris mortem subiacet, cuique ob infirmitatem, & lubricitatem expositus est, quæ in masculis locum non habent.

538 Ampla secundo, vt virgo etiam stuprata agens contra stupratorem, gaudeat prædicto priuilegio *leg. vnica.* Ita sentit, optimisque rationibus refert decisum Vincentius de Franchis *decision. 599.* in eadem sententia est Carauita *ad ritum 19. num. 25.* Riccius *collectan. 1. &*
col. 137.

vol. 137. Paschalis de virib. patr. potestat. par. 12. d. cap. 2. n. 95. Nouarius in dicta praxi sect. 1. quæst. 1. n. 2. Capiblancus in dicta pragmat. 8. par. 1. n. 319. de Baronibus Qui tamen limitat in virgine voluntariè corrupta, quæ culpa sua videtur priuilegium amisisse: cui limitationi assentitur Follerius in dicta constitut. statuimus, n. 72. & Trentacinquius vbi supra; de quo tamen inferius occuret iterum accuratius examen numer. 550.

539 Amplia tertiò, vt gaudeat hoc priuilegio virgo; etiam desponsata per verba de futuro, nondum traducta ad domum viri, quoniam adhuc viri patrocinio caret. Ita sentit Andreas de Isernia in dicta constitutio. statuimus, versic. item quid si vidua, quem sequuntur Afflict. ibi, num. 29. 30. & 31. Follerius num. 112. Tapia numer. 20. Mastrillus dicta decis. 127. num. 10. Trentacinquius variar. resolut. lib. 2. de citationibus, de resolut. 2. num. 23. Rolandus à Valle de lucro dotis, q. 12. num. 8. Paschalis d. cap. 2. num. 94

540 Amplia quartò vt etiam censeatur vidua ad effectum gaudendi hoc priuilegio mulier nupta habens virum inutilem, videlicet, bannitum, captiuum, damnatum ad triremes, diù carceratum, indistantibus locis absentem, diuturno, aut perpetuò mentis, vel corporis morbo impeditum, & fatigatum. Paris enim sunt virum non habere, vel habere inutilem, cap. inter corporalia, de translation. Episcop. leg. quoties vitiose, 6. ff. quis satisdar. cogant. leg. nulla, ff. de auctorit. tut. docet Glossa in verb. orbitates, in l. vltima, Cod. ad leg. Flauiam, de plagiar. vbi notat Baldus numer. 1. & 2. Salycetus numer. 2. in fine, Tiraquellus in l. connubial gloss. 1. p. 6. num. 18. Ioannes Lupus in cap. per vestras, notabil. 1. n. 12. de donat. inter Carauita ritu 19. nu. 22. Couarruuias in practic. d. c. 7. n. 2. vers. est in hoc, Menochius d. casu 66. n. 9. Gail practicar. obseru. lib. 1. obseru. 1. n. 44. & 45. Follerius in d. const. statuimus, n. 112. Tapia nu. 19 Cotta in memorialibus, verb. vidua, Azeuedus in l. 9. n. 10. tit. 3. lib. 4. 5. recop. Franchis d. dec. 100. n. 18. Viuius decis. 197. ex numer 1. & decis. 591. num. 2. Nouarius in d. sua, praxi, sect. 1. quæst. 8. nu 2. Scaccia de appellat. quæst. 7. num. 116.

541 Amplia quinto, vt vidua non solùm pauper, & inops, sed etiam qualibet quamuis diues, & opulenta gaudeat prædicto priuilegio electionis fori. Ita sentiunt Baldus Nouellus tract. de dote, part. 9. priuileg. 16. Ioannes de Neuizanis in sylua nuptiali, lib. 6. ex num. 35. Gregorius Lopez in l. 5. tit. 3 part. 3. gloss. 2. prope finem, Couarruuias in practicis, dicto cap. 6. nu 2. vers. primus casus, in fine, Isernia in dicta constit. statuimus, versic. item vidua quantumcumque sit diues, Tapia nu. 18. Ioannes Antonius de Nigris in cap. Regni, de violentijs, 150. num. 13. Menochius dicto casu. 66. num. 11. Natta consil. 190. per totum, volum. 3. Maria de iurisdictione, part. 2. cap. 21. numer. 6. Paschalis de patr. potestat. part. 2. cap. 2. numer. 95. Trentacinquius variarum, libr. 2. tit. de citationibus, d. resol. 2. nu. 16. Capiblancus in pramat. 8. par. 1. num. 309. & 310. de Baronibus, Ioannes Lupus in d. c. per vestras, notab. nu. 12. Gratianus discept. forens. tom. 1. cap. 182. nu. 3. Nouarius in dicta praxi, sect. 1. q. 7. nu. 2. Franchis d. decis. 100. num. 19. qui dicit, ita indistinctè iudicari in Sacr. Consil. Thesaurus dec. 177. nu. 3. Milanensis decis. 5. nu. 2. lib. 2. Viuius decis. 521. num. 7 cum seqq. Gail, practicar. obseruation. libr. 1. obseruat. 1. num. 40. Azeuedus in l. 9. num. 9. tit. 3. libr. 4. recopilat. Didacus Perez in l. 1. tit. 1. lib. 3. ordinamenti, in verb. pobres, col. mihi 768. cum sequenti, vers sed mihi videtur verior, Castillo lib. 3 quotidian. cap. 25. numer. 25. & 26 Barbosa in l. 5. 1. par. num. 50. & 51. ff. solut. matrimon. Scaccia de appellat. q. 7. num. 117. consonat Azo loquens de pupillo diuite in summa, Cod. quando Imperator nu. 6. Fundamenta istius ampliationis sunt. Primò, quoniam viduis sub viduarum nomine concessum est hoc priuilegium in prædicta l. vnica, sed etiam si diuites sint, viduæ nihilominus manent. Ergo nihilominus gaudere debent hoc priuilegio.

542 Neque obstat si dixeris, viduis id priuilegiū concedi quidem sub nomine viduarum, verùm rationem concessionis fuisse, quòd sint fortunæ iniuria miserabiles, quemadmodum cęteri in d. l. vnic. priuilegiati: non posse autem censeri miserabiles viduas diuites, nec passas fortunę iniuriam, quam potius secundam, facilem, ac benignam expertæ sunt: viduæ enim non sunt miserabiles personæ nisi quando sunt pauperes, oppressæ, vel spoliatæ, vt ex doctrina Innocentij notat Alexand. in l. 1. n. 15. ff. sol. mat. & cons. 121. num. 14. lib. 1. & cons. 126. nu. 9. lib. 4. & ex ipso Decius in l. 1. nu. 8. ff. de iurisd. omn. iud. & Peregr. dec. 129. num. 1. 2.

543 Non inquam obstat. Primò, quoniam Imperator in rubr. & in d. l. 1. Cod. quando Imperator, viduas, & pupillos distinguit à miserabilibus personis, cùm interponat dictionem, vel, quæ non nisi inter diuersa ponitur, leg. hæc verba ille, aut ille, 124. ff. de verb. signif. quę fuit adnotatio eiusdem Alexand. in d. consil. 121. & dicto consil. 126. & Nattæ d. consil. 590. nu. 1. & 2. Igitur concedat viduis, & pupillis hoc priuilegium, vt contrapositis miserabilibus personis, & ab ipsis distinctis, non est necessarium ad huius priuilegi, participationem, vt vidua, & pupillus sint miserabiles personæ. Nec mouere debet, quod in rubrica inuenitur dictio, alias, quæ est repetitiua similium, vt notat Glossa vltima in leg. si fugitiui 3. & ibi apostilla marginalis, Cod. de seru. fugit. Glossa secunda in l. 46. tit. 18. part. 3. Glossa sexta in leg. 1. tit. 20. eadem part. Menochius de arbitrar. lib. 1. quæst. 80. numer. 164. Surdus cons. 42. num. 26. lib. 1. Cenedo singular. 4 Barbosa in remissionibus, dictione 17. non inquam mouere debet. Primò, quoniam in antiquis Codicibus deerat in rubrica dictio, alias, ex annotatione marginali emendatorum Codicum. Secundò, quoniam de significatione dictionis, aliut, est materia brocardia, & sæpè illa dictio, ponitur inter diuersa, & dissimilia: vt notant vbi supra Cenedo numer. 5. num. 9. & nu. 10. & seqq. & Barbosa num. 3. & num. 4.

544 Secundò, (quod caput est, & præterquam quòd coarguit responsionem ad primum fundamentum prædictæ quintæ ampliationis, corroborat tandem,) quoniam vidua, & pupillus, etiam diuites sunt fortunæ iniuria miserabiles, cum illa virum, hic patrem amiserit; ex quo fit, vt neuter possit sibi in causis opem ferre, vidua propter sexum, pupillus propter ætatem; ob quam destitutionem expositi sunt improborum insidijs, iniurijs, & vexationibus; quod adnotauit Follerius in practic. criminal. 1. part. 2. part. verb. audiantur excusatores, num. 85. & 86. Natta vbi supra, num. 3. & seqq. Gratianus vbi supra, num. 2. Menochius dicto casu 66. nu. 11. Nouarius in dicta praxi, sect. 2. q. 5. num. 3. Imò verò & vel etiam inuitus confessus est Zabarella in c. significantibus, 38. nu. 2. in fin. de offic. & potest. iud. deleg.

545 Tertiò, quoniam ratio cur viduis hoc priuilegium fuit concessum, ea fuit, vt adnotauit Gulielmus Benedictus in repet. c. Raynutius, verb. qui cum alia matrimonium contrahens, num. 128. de testament. & retulit ex ipso Follerius vbi supra, & in dicta constit. statuimus, nu. 107. quoniam viduæ omnes sunt desolatæ, & tristes propter tria. Primo, quia sæpè decipiuntur iniustè, eo quia sunt viro priuatæ: cui consonat illud Marci 12. num. 40. deuorant domos viduarum, & Matthæi 23. numer. 14. Væ vobis Scribæ, & Pharisæi hippocritę, qui comeditis domos viduarum. Secundò, quia sæpè molestantur cum sint viris destitutæ, qui erant ipsarum defensores, §. patitur, institut. de iniurijs, ideò earum defensio commendatur sacris literis, vt superius numer. 528. adnotauimus. Tertiò viduæ sæpè sunt in tristitia, quia non habent maritos eas consolantes, in cuius signum ornantur semper vestibus lugubribus, non splendidis, & elegantibus, vt coniugatę, quæ rationes communes sunt omnibus viduis quantumuis diuitibus, ac per consequens commune quoque esse debet priuilegium.

546 Quartò, quoniam paupertas non est summa miseria, neque diuitiæ, quæ solam paupertatem excludunt, sunt summa fælicitas, vt omnem miseriam tollant, & illico, qui diues est, non sit miserabilis. Probat optimis rationibus Aristoteles libr. 1. de moribus ad Nicomachum, cap. 3. in fin. & D. Tho. 1. 2. q. 2. art. 1. D. Antoninus in summa par. 4. tit. 7.

4 tit. 7. cap. 4. §. 1. & 2. Imò verò diuites maximis miserijs sunt expositi. In primis auaritiæ, quæ maxima est miseria ob quod videtur, etiam apud vulgus miseriæ tamen sibi arrogasse & ex toto vsurpasse Ecclesiast. 6. num. 1. *Est quidem aliud malum, quod vidi sub sole. & quidem frequens, apud homines, vir, cui dedit Deus diuitias, & substantiam, & honorem, & nihil deest animæ suæ omnibus, quæ desiderat, nec tribuit ei potestatem Deus, vt comedat ex ea, sed homo extraneus vorabit illud. hoc vanitas, & miseria magna est.* Secundo, item est magna diuitum miseria, animi solicitudo, quæ diuitias antecedit, & subsequitur Ecclesiast. 2. numer. 26. *Peccatori autem dedit afflictionem, & curam superfluam, vt addat, & congreget, & tradat ei, qui placuit Deo. Sed & hoc vanitas est, & cassa sollicitudo mentis,* Lucæ 12. nu. 14. *Hi sunt qui audierunt, & à solicitudinibus, & diuitijs, & voluptatibus vitæ euntes suffocantur.* Matth. 13. nu. 22. *Qui autem seminatus est in spinis, hic est, qui verbum audit, & sollicitudo sæculi istius, & fallacia diuitiarum suffocat verbum.* Tertia miseria est adulatio. Ecclesiast. 13. num. 28. *Diues loquutus est, & omnes tacuerunt, & verbum illius vsque ad nubes perducent. pauper loqutus est, & dicunt, qui est hic;* Quarta miseria est, quòd nunquam diues habet amicos fidos, & vero, & sed semper fictos, Ouidius *libro primo de tribus, Elegia Octaua.*

Donec eris felix multos numerabis amicos,
Tempora fuerint nubila solus eris.
Horrea formicæ tendunt ad inania nunquam,
Nullus ad missas ibit amicus opes.

Istæ sunt maximæ diuitum miseriæ, & sunt per plures. Ergo non ideò, vidua, aut pupillus, quod sint diuites, miserabiles esse desinent. Imò pluribus potiùs expositi miserijs præter viduitatem, & destitutionem, priuilegij *dictæ l. vnicæ*, participes esse poterunt tanquam miseriarum nexu non liberari.

547 Quintò, tandem probant prædictam quintam ampliationem, Natta *dicto cons.* 590. *nu.* 7. & eum sequutus tacito nomine Menochius *dicto casu.* 66. *num.* 11. quoniam cum sola etiam paupertas faciat quem miserabilem, vt possit frui priuilegio prædictæ legis vnicæ (vt dicemus inferius num. 561.) si diceremus viduam, & pupillum tunc esse huius priuilegij participes, cùm sunt pauperes, fieret vt qualitas viduitatis, & pupillaris ætatis nihil efficeret, cum sola pauperperitas fori priuilegium indulgeat: tùm tamen ab Imperatore Constantino *in d. l. vnica.*, pupillus, & vidua nominatim excipiantur, vt sint extra communem regulam fori. Ex quibus constat, viduas, & pupillos etiam diuites, gaudere hoc priuilegio.

548 Contrariam nihilominus sententiam, quin imo viduas pupillos, si diuites sint, non gaudere priuilegio, *d. l. vnic.* neque censendos esse miserabiles personas, sequuti sunt Innocentius *in cap. significantibus*, 38. *numer.* 5. Cardin. Zabarella *num.* 1. 2. 3. & 5. Abbas *num.* 2. & 6. Imola *num.* 2. 16. 21. *de offic. & potestat. iudic. deleg* Speculator *li.* 2. *tit. de instrum. edition.* §. *nunc verò aliqua* 13. *nu.* 62. Paulus Castrens. *in rubric. in fine, Cod. quando Imperator,* Rebuffus *in constitut. reg. tom.* 1. *tit. de sentent. præiud. seu prouisional. art.* 3. *gloss. vltim. versic. intellige faciendam,* Maranta *in specul.* 4. *par. distinct.* 9. *numer.* 195. & *distinct.* 11. *num.* 9. Alexand. *consil.* 121. *numer.* 14. *libr.* 1. Roland à Valle *cons.* 20. *ex nu.* 12. *volum.* 2. Iaso *in l. Titiæ textores,* 36. *num.* 31. *ff. de legat.* 1. Ripa *in l.* 1. *numer.* 48. *ff. solut. matrimon.* Caballinus *milleloq.* 697. Synatgoias commun. opinion. *lib.* 3. *tit.* 12. *num.* 1. Mascardus *de probationibus, concl.* 1065. *dubitari consueuit, num.* 3. *tom.* 2. Tiraquellus *in l. si vnquam, verbo, facultatum, num.* 1. *C. de reuoc. donat.* Isernia *in constitut. lege præsenti, versic. sed quid si pupillus,* Afflict. *ibi. nu.* 4. *de dand. aduocat. pupill. & miserab. person,* Caraua *in ritu,* 19. *nu.* 11. Fundamentum non est aliud, quam quod superius attigimus num. 542. quod diuitiæ, facultatum abundantia tollant miseriam, illamq; secum non compatiantur, ac per consequens in diuitibus pupillo, & vidua cessat ratio priuilegij.

549 Sed non est recedendum à prædicta ampliatione, quæ verior est, & magis communis, & fundamentum prædictæ contrariæ sententiæ ex superius dictis planè corruit. Illud verum est, tametsi vidua, & pupillus censendæ sint personæ miserabiles, vt gaudeant hoc priuilegio; non tamen gaudere alijs priuilegijs miserabilium, quibus locum facit paupertas, & inopia; videlicèt eo priuilegio, quod indulget miserabilibus personis in Regno Neapolitano, *prædicta constitut. lege præsenti, & ritus* 19. nempè, quod Aduocatus pauperum pro defensione causarum ad eas attinentium nihil recipiat, sed gratis, aduocationem exerceat; quo sensu loquuntur Isernia, Afflictis, & Carauita à nobis relati, & alios in eundem sensum interpretatur Vincentius de Franchis *d. decis.* 100. *num.* 20.

550 Amplia sextò, vt non solum viduæ castè, & honestè viuentes gaudeant hoc priuilegio, sed etiam viuentes turpiter, inhonestè, & luxuriosè. Ita sentiunt Petra ad Capycium *dec.* 160. *in additione literæ B. verb. in constitut. statuimus*, Paschalis *de viribus patriæ potestatis, par.* 2. *cap.* 2. *num.* 99. Nouarius *in praxi electionis fori, sect.* 1. *quæst.* 7. *num.* 5. Probant hanc sententiam, quoniam meretrix gaudet etiam priuilegio electionis fori contento in prædicta *leg. vnica*, Ergo & vidua luxurians gaudebit eodem; tametsi enim illi videatur denegandum tanquam viduæ, concedendum tamen erit tanquam meretrici saltem.

551 Verum hoc fundamentum displicet; fieri enim poterit, vt vidua inhonestè viuat, luxuriosamq; vitam agat, & tamen non sit meretrix; inter honestam enim, & meretricem, multùm interest, *l. si vxor,* 13. *in principio, ff. ad l. Iul. de adulter.* & notauit Carrocius *decis.* 124. *numer.* 3. Triuisanus optimè declarans *decis.* 33. *num.* 5. *lib.* 2. quippè cum ea, quæ est in concubinatu alterius, quam patroni, non sit honesta persona, *l. crebrum,* 41. § *si qua, ff. de ritu nupt.* item quæ amoris causa sui copiam amanti facit, à nemine censebitur honesta, vt notant Doctores ex textu ibi *in l. si filium.* 10 *C. de inoffic. testam.* cum tamen neutra possit dici meretrix. Meretrix enim est, quæ vulgo, passim, & sine delectu suo corpore quæstum facit vel sine quæstu se prostituit, *l. palam,* 43. *ff. de rit. nuptiar.* notarunt Ioannes Faber *in* §. *soror, ex num* 4. *instit. de inoffic. testament.* Ioannes Lupus *in rubr. de donat. inter,* §. 40. *num.* 1. & *in l.* 92. *Tauri, ex num.* 7. Couarruuias *de sponsa lib.* 2. *part. cap.* 8. §. 11. *num.* 4. Antonius Gumez *in l.* 62 *Tauri, num.* 3. Plaza *in epitome delictorum cap.* 34. *ex num* 7. Menochius *de arbitrar. libr.* 2. *casu* 291. *numer.* 6. & *casu* 328. *num.* 4. Martienzus *in l.* 10. *tit.* 3. *lib.* 5. *recopilat. glos.* 4. *num.* 2. Farinacius *in praxi crimin. q.* 98. *num.* 26. *tom.* 3. & *q.* 136. *ex num.* 76. *tom.* 4. Mascardus *de probationib. tom.* 2. *conclus.* 1607. *rectè præcipiunt,* Cardin Tuscus *liter. M. concl.* 211. Ioseph Ludouicus *commun opinion. tit. de testamentis, conclus.* 8. Surdus *de alimentis, tit.* 7. *quæst.* 4. *num.* 32. *cum seqq.* Franchis *decis.* 68. *l. ex num* 2. Canocius *d. decis.* 124. Triuisanus *d. decis.* 33. *lib.* 2. Gizzarellus *decisio.* 56. *n.* 7. Ex quibus planè colligeretur, viduam luxuriosè viuentem, quæ tamen non venerit in profundum malorum facta meretrix, non gaudere prædicto priuilegio electionis fori, quia neque vt vidua, gauderet, quæ luxuriando illud amisisset, neque vt meretrix, cum nondum sit meretrix. Quam consequutionem tametsi libenter admittat Capibiancus *in pragmat.* 8. *part.* 1. *num.* 310. & 311. *de Baronibus.* est tamen contra mentem eorum cum quibus alle sentit, quos iam referemus, & aduersatur naturali rationi.

552 Fundamentum igitur solidus prædictæ ampliationis est, quoniam viduis concessum est hoc priuilegium *in d. l. vnic.* sub nomine, *viduarũ*, aut quia viduæ sunt aut quia miserabiles personæ at non desinit esse vidua, neque miserabilis, quæ inhonestè viuit, aut luxuriatur, quippè cum non minus sit destituta viri auxilio, neque minori miseratione digna, quod turpem, & inhonestam vitam elegerit. Ergo non minus gaudebit eo priuilegio: nec dicatur etiam si non sit minus miserabilis: indignam tamen se reddidisse legum indulgentia turpiter viuendo. Quoniam meretrix turpior est, quoniam honesta, & luxuriosa, & tamen non est indigna prædictæ legis priuilegio,

uilegio; imò eo gaudere veriùs est, vt existimant multi, & maximi nominis Doctores, quos inferiùs referemus num. 574.

553 Contrariam tamen sententiam huic ampliationi, quinimò solum viduam honestam gaudere priuilegio electionis fori; ab eoque excludendam esse inhonestam & luxuriosam vitam ducentem, amplexi sunt, Isernia in d. const. statuimus, vers. item vidua, in fin. Regens Tapia ibi, num. 19. de offic. Magistrat. iustitiar. Felynus in d. cap. significantibus, 36. nu. 8. de offic. & potestat. iudic. delegat. Lucas de Penna in l. quoties, 3. num. 3. C. de priuil. scholar. lib. 12. Afflictis in constitut. lege præsenti, num. 5. de dand. aduocat. pupill. & miserab. person. Ioannes Antonius de Nigris in cap. de violentijs 50. numer. 11. & numer. 13. circa finem, Gregorius Lopez in l. 5. tit. 3. par. 3. gloss. 2. Rebuffus tit. de sentent. prouisional. art. 3. dicta glo. vltima, versicul. item vidua, Caballinus in eloqu. 697. Couarruuias in practic. cap. 7. num. 1. Menochius de arbitr. ar. d. casu 66. numer. 10. Carauita rit. 19. num. 7. Didacus Perez in l. 1. tit. 1. libr. 3. ordinament. verb. pobres, vers. quod intelligendum, colum. in 768. Azeuedus in l. 9. num. 11. tit. 3. lib. 4. recopil. Castillo quotidian. controuers. lib. 3. cap. 25. numer. 15. Follerius in practic. crimin. 1. par. 2. part. rubr. audiantur excusatores, n. 82. qui ait, id ita se sæpè obtinuisse, Franchis decis. 233. num. 5. Trentacinquius lib. 2. variar. resolut. tit. de citationibus resolut. 2. num. 16. vers. hæc conclusio, paulo post medium, Capiblancus in pragmat. 8. 1. par. num. 310. & 311. de Baronibus, Marcellus Cala de modo articuland. §. 1. gloss. 1. num. 79. Scaccia de appellation. quæst. 7. numer. 131. Probant isti suam sententiam, quoniam priuilegia concessa viduis, intelliguntur concessa solum viduis honestè viuentibus, & luxuriosè viuentibus denegantur, leg. hac edictali solis, §. fin. C. de reuoc. donation. l. quæ adulterii, 29. C. ad l. Iul. de adult. Auth. quib. mod. nat. effic. sui §. si vero effusa.

554 Sed non est recedendum à prædicta ampliatione sexta à nobis proposita, quæ tametsi sit minus communis, est magis vera. Et non obstat fundamentum contrariæ sententiæ: nam respondendum est, viduam luxuriosè viuentem incurrere pœnas omnes, quas incurrunt viduæ secundo nubentes, quæ multæ sunt, quas recenset Ioannes de Garronibus in repetit. rubr. C. de secund. nupt. a n. nu. 8. vbi congerit 76. pœnas. Menochius de arbitrar. libr. 2. casu 288. num. 16. Sanchez de matrimonio, libr. 7. disput. 87. & seqq. vsque ad 91. eaque omnia priuilegia amittere, maiori cum ratione, quæ amittunt illæ honestæ, quæ viduitatem abrecerunt, ad secundas nuptias conuolantes, item quæ conceduntur viduis velut honestis, & iis, quarum fidei leges credant, & se committant, quod probant leges in contrarium adductæ, videlicet, leg. hac edictali solis, §. fin. C. de reuocan. donat. quæ argumentum desumit à muliere secundo nupta ad inhonestam. Item d. l. quæ adulterium, non punit adulterium in muliere vili, quasi lex adulterium vilis nihil faciat; textus verò in d. §. si vero effusa, coitui concubinario denegat, quod denegarat legitimo, conferuntur notata à Capycio decis. 44. & à Petra ad eum locum. Sed non propterea infertur, viduis inhonestis esse deneganda priuilegia, quæ viduis, vel quatenus viduis, vel quatenus miserabilibus conceduntur, quod planè significat Fulgosius in l. cum quadam puella, 19. in principio, n. 4. ff. de iurisdi. omn. iud. iure reprehendens ibidem Angelum credentem, viduam luxuriosè viuentem amittere forum, & domicilium viri.

555 Quod si quis vrgeat, mulier vidua inhonesta amittit iuris priuilegia, quæ amittit honesta secundò nubens; sed honesta secundò nubens amittit priuilegium d. l. vnica, quo nupta non gaudet. Ergo illud etiam amittit vidua inhonesta. Respondendum est, viduam secundo nubentem ideò amittere priuilegium d. l. vnicæ, quia per secundas nuptias desinit esse vidua, ac proinde non potest gaudere priuilegio viduarum: non vero ex eo, quia per secundas nuptias, quasi per eas, quæ iure ciuili attento malè audiunt, vel odio habentur, & omni priuilegio nudantur, prædictum electionis fori priuilegium amittatur. Cuius rei illud est euidens argumentum, quod si mulier, quæ secundas nuptias contraxit, amittit secundum virum, etiā post ipsas secundas nuptias recuperat facta iterum vidua priuilegium hoc electionis fori; cum tamen alia, quæ illi ob secundas nuptias ablata sunt, non recuperet. At in vidua luxuriosè viuente longè aliter res habet, nam neque ob inhonestam vitam vidua esse desinit, neque ob inhonestatem priuilegio redditur indigna, cum eodem gaudeat meretrix, quæ indignior est.

556 Amplia septimo, vt vidua habeat fori electionem, etiam in exactione dotis, & possit eam repetere apud suprema tribunalia omissis ordinarij inferioribus. Id probatur, quoniam hic nihil occurrit speciale, & iuxta hanc ampliationem decisum est in Sac. Cons. die 27. Maij 1627 ad relationem Magnæ Curiæ Vicariæ in causa restitutionis dotis Constantiæ Carraræ viduæ cum illis de Frasio, non esse locum petitæ remissioni ad locum habitationis viri, sed causam remanere debere in prædicta magna Curia, non obstante prædicta petita remissione, Actuario Seraphino. Similem decisionem Sacr. Consil. refert Alphanus ad praxim Magn. C. V. causarum ciuilium Tartagliæ, in additione ad cap. 2.

557 Verum contrariam sententiam, quinimò viduam quòd dotis exactionem amittere priuilegium electionis fori, amplectitur solita sua audacia, & animositate solus ferè Moltesius ad consuetud. Neapolitan. part. 2. titul. de bonis quæst. 12. nu. 18. quem sequutus est Nouarius in dicta sua praxi, section. 1. qu. 7. num. 15. & sect. 1. qu. 43. num. 11. Probant ex textu in l. exigere dotem, 65. ff. de iudicijs, vbi expressè statuitur, vxorem exigere debere dotem in domicilio mariti, ob id videlicèt, quia etiam viro mortuo vidua manet de domicilio mariti, iuxta textum in leg. filij, §. vidua, ff. de municip. cum concordantibus, & tradita à Iasone in leg. si arrogator, nu. 58. ff. de adoptionibus.

558 Sed non est recedendum à prædicta septima ampliatione, & non obstat fundamentum contrariæ sententiæ; quoniam respondetur primò, prædictam antiquam leg. exigere dotem, non potuisse tollere priuilegium viduarum, postea, & nouiter indultum ab Imperatore Constantino in d. l. vnica, C. quando Imperator. Secundò, in d. l. exigere dotem, non statui, viduam debere exigere dotem præcisè in domicilio mariti, quasi denegentur illi priuilegia fori, illi quoad alia loca competentia; sed solùm, vt negetur, dotem exigi posse in domicilio ipsius vxoris dotem constituentis, cum est diuersum à domicilio viri, eo quod contractus dotis tacitè contineat destinationem solutionis dotis, non quidem in domicilio vxoris, vbi constituitur, sed in domicilio viri, de quo per matrimonium mulier efficitur amisso proprio. Quemadmodum igitur prædictum priuilegium non tollit, quin vidua habeat etiam forum ordinarium, in quo possit conuenire aduersarios suos, neque forum ordinarium sit incompatibile cum dicto priuilegio, alioqui si vnum solum forum haberet vidua, electionem facere non posset, quæ non est nisi inter multa; ita, quòd forum ordinarium exactionis dotis sit domicilium viri, vt statuitur in dicta l. exigere dotem, non tollit, quin vidua, etiam quoad dotis exactionem, gaudeat priuilegio electionis fori; atque ita Molfesij, & Nouarij argumentum nihil probat.

559 Prædictam tamen regulam de priuilegio viduarum limitabis, vt locum non habeat in vidua, quæ virum interfecit: nam illa non gaudabit priuilegio electionis fori viduis concesso, quasi se indignam reddiderit eo beneficio, quæ per medium grauissimi facinoris ad viduitatem peruenerit, & data opera tam scelerata ad id priuilegium sibi viam aperuerit. Quam limitationem tradit Couarruuias in practic. dicto cap. 6. numer. 2. versic. sed si quis, in fine Azeuedus in l. 9. numer. 10 in fine, tit. 3. libr. 4. recopilat. Menochius de arbitrar. dicto casu 66. num. 10. in fine, Regens Tapia in dicta constitut. statuimus, numer. 19. in fine, de offic. Magistrat. iustitiar. Pascalis de patr. potest. par. 2. cap. 2. num. 99. Capiblancus in pragmat. 6. 1. par. nu. 11. de Baronibus Scaccia de appellat. q. 7. num. 131. Nouarius in d. prax. sect. 1. d. q. 7. num. 13. Regulare enim est beneficium iuris seu priuilegium indultum ob aliquam causam, non iuuare illum, neque illi prodesse, qui eam causam, etiam licitè, nedum si illicito medio, affectaue-

rit, l. sed & qui data opera, 5. ff. ex quib. caus. maior l. 2. §. vl. ff. si quis cautionibus, l. penultim. C. quomodo, & quãdo Iud. l. vniuersi, C. de legatis, lib. 10. §. item tria, instit. de excusat. tutor. & ibi Gloss. Romanus *singular.* 597. Felynus *in cap. licet ratione, vltimo, num.* 15. *de foro compet. versic. secundo addunt moderni, & in cap. vltim. num.* 2. *in fin. & num.* 3. *&* 4. *de testib.* & additio *ad eum locum*, Hippol. de Marsil. *in repet. rubr. de fideiussorib. ex num.* 175. *& in l.* 1. §. *cum quis latrones, num.* 6. *& seqq. ff. de quæstionibus*, Surdus *cons.* 42. *ex num.* 23. *lib.* 1. Tiraquell. *de retract. lignag.* §. 35. *gloss.* 4. *ex num.* 27. Couarruu. *lib.* 2. *variar. cap.* 16. *num.* 9. *versic. secundo illud*, Barbosa *in l.* 2. § *legatis, num.* 66. *ff. de iudicijs* & dicemus infra num. 638.

560 Tertiò, in prædicta *l. vnica*, à Constantino enumerãtur *debiles, & diuturno morbo fatigati*, quibus competit prædictum priuilegium electionis fori, vt obseruant ibidem Doctores, Rebuffus *ad ll. Gallicas, tit. de sentent. prouisional. art.* 3. *glo. vltim. vers. vltimo miserabiles*, Menoch. *de arbitr. d. cas.* 66. *num.* 13. Rolandus *cons.* 76. *nu.* 44. *vol.* 1. Afflictis *decis.* 257. *num.* 1. Azo *in summa, C. quando Imperator, num.* 6. Isernia *in d. const. statuimus, ver. item qui sint miserabiles*, Tapia, ibi, *num.* 17. Trentacinquius *libr.* 2. *variarum, tit. de citationib. resolut.* 2. *nu.* 31. Belluga *in specul. Princip. rubr.* 23. *vers. sed pone, num.* 10. *vers. item caci*, Mascardus *de probation. tom.* 2. *concl.* 1065. *dubitari consueuit, nu.* 5. *&* 8. Nouarius *in d. praxi, sect.* 1. *q.* 9. *ex nu.* 1. *& q.* 10. 18. *&* 19. Inter hos annumeramus senes decrepitos cas. torum omnium sententia, quod sentit etiam Vincentius de Franchis *dec.* 608. cùm senectus ipsa morbus sit incurabilis, cæcos, surdos, mutos, claudos, & eiusmodi alios morbo diuturno inermis, vel corporis, vel mutilatione impeditos, ne possint se defendere, & suis causis assistere, isti à lege ipsa miserabiles decernuntur: cæteri vero, quos recensebamus, arbitrio Iudicis dicuntur miserabiles.

561 Quartò, censetur miserabilis *pauper, & inops*, qui non habet, vnde viuat, qui habet priuilegium electionis fori. Notant Doctores *in d. leg. vnic.* Couarru. *in pract. d. cap.* 6. *num.* 2. *versic. secundus subsequitur casus*. Belluga *in specul. rubr.* 23. *vers. sed pone, num.* 10. Natta *cons.* 590. *numero* 7. Menochius *d. casu* 66. *num.* 14. Carauita *ritu* 233. *num.* 3. *et* 4. Troilius *ritu* 290. *ex num.* 8. Trentacinquius *vbi supra, num.* 32. Nouarius *d. sect.* 1. *q.* 16. Thessaurus *decis.* 177. *n.* 3. Rebuffus *in dicta glossa vltima, ver. & pauperes*, Gregorius Lopez *in l.* 20. *tit.* 23. *par.* 3. *gloss.* 2. *per textum ibi & in l.* 5. *tit.* 3. *eadem par.* 3. *gloss.* 5. Didacus Perez *in l.* 1. *tit.* 1. *lib.* 3. *ordinament. verb. pobres, colum.* 764. Azeuedus *in d. l.* 9. *num.* 14. *titul.* 3. *lib.* 4. *recopilat.* Castillo *lib.* 3. *quotidian. controuers. d. cap.* 25. *num.* 18. Iure quidem, quoniam paupertas, præsertim inuoluntaria, maxima est miseria, faciq; homines maximis miserijs obnoxios, Isidorus *in c. pauper*, 11. *q.* 3. *Pauper dum non habet, quod offerat, non solum audiri contemnitur, sed etiam contra veritatem opprimitur, cito violatur auro iustitia, nullamq; reus pertimescit culpam quam redimere nummis existimat*, & Iuuenalis *satyrarum lib.* 1. *vers.* 162.

Nil habet infelix paupertas durius in se,
Quàm, quod ridiculos homines facit.

& infera *versu* 474.

Haud facilè emergunt, quorum virtutibus obstat.
Res angusta domi.

Habet autem paupertas bona multa, mala autem plurima, vt de dolijs Iouis dixit Homerus, *Illiados libr.* 24. Quadraginta quatuor prærogatiuas paupertatis, & decem, & septem incommoda, collegit Lucas de Penna *in l. eos, vltima, Cod. de ijs, qui numer. libert. vel paupert. se excus. lib.* 10. meminit Gloss. vltima, & Apostilla ibi, *in l. si quis habens*, 24. *ff. qui, & à quib. manumiss. lib. non fiant*. Rebuffus *in d. glossa vltima, vers. & pauperes*, Mattienzus *in dialogo r. latoris, par.* 4. *cap.* 8. *ex num.* 1. Cerdan Tallada *tractatu de la visita de carcel*, *cap.* 16. *&* 17. in quibus congessit 85. priuilegia paupertatis, & 16. incommoda, Tuscus *liter. P. conclus.* 163. *& seqq. vsque ad* 166. Sebastianus Medices *tractatu de casibus fortuitis*, 2. *par. quæst.* 4. *ex nu.* 9. Troilius *vbi supra*, & omnia paupertatis priuilegia latissimè integro tractatu prosequutus est Cornelius Benincasius *tractatu de paupertate, & eius priuilegijs, tom.* 18. *tractat.* Io. Lupus *de vsuris, comment.* 1. §. 5. *num.* 6. Viuius *decis.* 268. Riccius *collect.* 226.

562 Quis autem censendus sit pauper est arbitrarium Iudici, Couarruuias *lib.* 2. *variarum, cap.* 6. *num.* 8. Menoch. *de arbitrar. casu* 65. Tuscus *liter. P concl.* 160. Medices *vbi supra, num.* 2. *&* 3. Didacus Perez *vbi supra*, Nouarius *dicta sect.* 1. *q.* 17. Mangilius *tract. de imputationibus, & detractionibus, quæst.* 138. & Castillo *lib.* 3. *quotidian. d. c.* 25. *num.* 18. *in fine*.

563 Et quomodo probetur paupertas Mascardus *concl.* 1159. *ex nu.* 13. *vol.* 3. Tuscus *liter. P conclus.* 162. Romanus *cons.* 245. *num.* 8. *&* 9. & ibi additio Mendosij, Couarruuias *vbi supra*, Viuius *decis.* 454. *ex num.* 5. Farinacius *decis.* 532. *ex num.* 2. *par.* 2. *tom.* 2. Medices *vbi supra nu.* 7. Marcellus Cala *de mopo articul.* §. 2. *gl. vnic. ex num.* 308. Barbosa *in l. si constante*, 25. *in princ. nu.* 63. *&* 64. *ff. solut. matrim.*

564 De iure Regni Castellæ, & eius praxi, pauper dicitur ad effectum gaudendi prædicto priuilegio, qui nõ habet in bonis tria millia marauedinorum æreorum ita notat Couarru. *in pract. d. cap.* 6. *nu.* 3. *& in tract. de veter. numismat. collation. cap.* 6. *nu.* 5. *vers. la nouena illacion.* Azeuedus *d. l.* 9. *nu.* 14. *tit.* 3. *lib.* 4. *recopilat.* Est autem marauedinus æreus minutissima illius regni moneta, & cæterarum mensura, valoris trigesimæ quartæ partis regalis argentei; vt idem Couarruuias adnotauit *in d. tractat. de collatione veterum nummismatum, cap.* 1. *n.* 1. Petro à Plaza *in epitome delictorum, cap.* 2. *n.* 14. *&* 15.

555 Quinto, censetur miserabilis persona *orphanus*, vt gaudeat prædicto priuilegio, vt omnes citatis superius animaduerterunt, quos iterum referre esset superuacuum. & Nouarius *d. sect.* 1. *q.* 5. *num.* 5. Orphanus autem dicitur, minor quatuordecim annis, seù pupillus vtroque parente orbatus. sic explicat vocem Lexicon, græcum Simonis Grinei, & sentit Cynus *in l. orphanotrophos, n.* 6. *C. de Episcop. cleric.* Alberic. *in l. vnic. num.* 2. *C. quand. Imperat.* & Paul. *in rubr. eod. tit.* consonat Io. de Platea *in l. vniuersi, n.* 2. *C. de fund. rei priuat. libr.* 11. Gratianus *tom.* 1. *discept. forens. cap.* 182. *n.* 1.

566 Et quidem si de proprietate vocis agatur, res est certa orphanus non esse, nisi sit pupillus; verùm vsus, & praxis Regnis Castellæ; maxima cum ratione, ad id priuilegium admisit minorem viginti quinque annorũ parentibus orbum, quoniam iste ob minorem ætatem suis rebus interesse nequit, & quod orbus sit, destitutus est parentum auxilio. Notat Gregor. Lopez *in d. l.* 5. *tit.* 3. *par.* 3. *gloss.* 4. *& in l.* 41. *tit.* 18. *eadem par.* 3. *gl. ss.* 1. Couarru. *in practic. dicto. cap.* 6. *num.* 2. Belluga *in specul. rubr.* 23. *vers. sed pone, n.* 1. *vers. de aliquibus dubitatur*, Escobar *de ratiocinijs cap.* 7. *nu.* 6. Castill. *lib.* 3. *quotid. d. cap.* 25. *num.* 17. *circa fin.* Villadiego *in politic. cap.* 1. *nu.* 87. Nouar. *vbi supra.* Nisi quod in Regno Neapolitano minor dicitur qui ad decimum octauum annum non peruenit, quo finitur minor ætas, & qui eum excessit, est maior *est constitut. minorum iura, de restitut. minor.* quæ processit ex iure Longobardo, quo attento, tàm in masculo, quàm in fæmina, minor ætas finitur anno decimo octauo, iuxta *l. 1. de probibit. alienat. minor.* qui in legibus Longobardis est, *tit.* 29. *lib.* 2. & notat Andreas de Barulo *in leges Longobard. tit.* 4. & Glossa *in cap.* 1. *verb. à decimo octauo anno, de pace tenenda inter subditos*, tractat Franchis *decis.* 632. *n.* 3. *& decis.* 650. *ex n.* 2.

567 Didacus Perez *in l.* 1. *tit.* 1. *libr.* 3. *ordinament. verb. pobres, colum.* 770. *vers. item est notandum*, existimat orphanum non dici vulgariter, nisi quis sit orbus vtroque parente; & sic non comprehendi in legato orphanis relicto, qui non est vtroque parente orbus. Verum eius sententia rigoris plena vera non est, imò orphanus propriissimè dicitur minor patre orbus, etiam si matrem habeat, quoniam patris ope destitutus est, quæ est præcipua: nam infirmum est fœminæ auxilium, maximè viduæ, atque ita explicat vocem, *orphanus*, Caluinus *in lexico*, & ferè omnes alij.

568 Ne-

568 Neque verò solum orphanus dici potest, qui patre orbus est matrem habens; verum etiam, qui patrem habet, & orbatus est matre, quod probat singularis textus *in cap. admonere, 33. q. 2.* & planè docet Paul. Castrens. *in rubr. num. 1. C. quando Imperator*, nisi mendosa est lectura, & appositum est verbum, *matrem*, pro *patrem*, quod suspicor: hunc autem matre orbatum castissimè, vt orphanum, gaudere priuilegio *d. l. vnica*, nisi quòd credentum, in hoc versari Iudicis arbitrium: nam si pater sui compos, & prudenter se gerens erga familiam, ideoque suam familiarem, filios patrio amore prosequeretur, eosque ea animo protegeret, non crederem indulgendum esse illis hoc priuilegium electionis fori: nam qui talem habet patrem, fomentum matris non desiderabit, neque eius opera indigebit; verùm si pater sibi, ac rebus suis malè consulens, strutionum similis filios oblitus, *duratur ad eos, quasi non sint sui*. Iob 39. *nu.* 16. si dissiparet eorum bona materna, aut arriperet, & vsurparet, eisque non prospiciens eos deseret, aut odio haberet, non video cur orphanis denegandum esset hoc priuilegium; cum patrem habere non sit censendus, qui patrem habent inutilē, vt dicebamus supra de inutili marito n. 540. & eleganter multis in eam rem adductis probat Perea de Lara *de anniuersarijs, & cappellanijs, lib. 1. cap. 21. ex nu. 31.* & ibi *num. 33. & inde*, quo casu in eos rectè cadit orphanorum nomen, iuxta textum *in d. cap. admonere*, in quo agitur de patre, qui post occisam vxorem gerebat se, ex filiorum prædo tametsi dum sub patris potestate sunt, non possint dici pupilli.

569 Sextò, censetur miserabilis persona, & gaudere hoc priuilegio, *captiuus & carceratus*, Rebuffus *d. gloss. vltima vers. duodecimo*, Menochius *d. casu 66. num. 17.* Nouarius *d. sect. 1. qu. 14. & 26.* & alij.

570 Septimo inter miserabiles connumeratus *peregrinus, & aduena*, & gaudet prædicto priuilegio, Butrius *in d. cap. significantibus, 38. nu. 22. de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Rebuffus *in d. gloss. vltim. vec. tertio peregrini*, Menochius *dict. casu 66. numer. 15.* Thesaurus *dict. decis. 177. numer. 1.* Tapia *in dict. constit. statuimus, num. 17.* Nouarius *d. sect. 1. qu. 22.*

571 Octauo, sunt miserabiles personæ, *mercatores*, qui in itinere pro gabellis grauantur, ita vt possint gaudere hoc priuilegio electionis fori. Butrius, Thesaurus, & Tapia, *vbi supra*, Rebuffus *vers. quinto mercatoribus*, Menochi. *d. casu 66. nu. 18.* Trentacinquius *variarum, lib. 2. de citationibus, d. resolut. 2. num. 33.* Nouarius *d. sect. 1. q. 13.* cum & hi aduenæ sint.

572 Nono, ænumerantur *agricolæ* inter miserabiles personas, quæ gaudent hoc priuilegio, à Mariano Socino *in cap. cum sit generale, num. 25. in fine de foro competenti*, post Innocentium *in d. capit. significantibus, 38. num. 1.* quos sequitur Menochius *dicto casu 66. num. 22.*

573 Decimo, enumerantur inter miserabiles quoad hoc priuilegium, *scholares*, dum in Academia studijs operam dant, idque ex multis capitibus, quia pauperes, quia aduenæ, & peregrini, & ob multa alia, prosequitur eorum miserias Horatius Lucius *de priuil. scholar. in præfatione, numer. 13. cum seqq.* notat Viuius *decis. 65. num. 5.* Menochius *d. casu 66. numer. 26.* Nouarius *d. sect. 1. qu. 15. numer. 1.*

574 Vndecimo, enumerantur inter miserabiles, gaudentes fori priuilegio, *meretrices*: nam nulla maior miseria esse potest quam meretricijs artibus victum quærere. Sic decisum in Sacr. Regn. Consil. Neapolit. refert Franchis *decis. 233.* sequuntur Viuius *decis. 521. num. 5.* Carauita *ritu 19. nu. 8. 9. & 10.* Muscatellus *in praxi lib. 1. p. 6. glossa, priuilegiata in additione lit. A.* Tapia *in d. constit. statuimus, num. 24.* Menochius *d. casu 66. num. 25.* Paschalis *de virib. patr. potestat. part. 2. cap. 2. num. 99* Capiblancus *in pragmat. 8. part. 1. nu. 311. de Baronibus*, Nouarius *d. sect. 1. q. 7. num. 5.* Gallupus *in praxi, part. 2. cap. 6. num. 58.* additio *ad decisionem Thesauri 177. ad num. 13.* tametsi videatur illud limitare ad Regnum Neapolitanum, quasi solùm in Regno Neapolitano meretrices essent miserabiles.

575 Duodecimò, miserabiles etiam censetur, quoad hoc priuilegium *expositi, liberti ecclesiæ, publici pœnitentes, nuper ad fidem conuersi*, & si qui sunt alij, in quibus eadem inueniatur miserationis ratio, quæ in superius enumeratis; vt hos, & alios enumerat Innocentius *in d. capit. significantibus, 38. nu. 1. Ioannes Andreas num. 4.* Butrius *n. 22.* Zabarella *num 2. 3. & 5.* Panormitanus *num. 6.* Imola *num. 19. de offic. delegat.* Rebuffus *in d. glossa vltima*, Tapia *in d. constitut. statuimus, num. 17.* Castillo *d. cap. 25. nu. 19.* Eramus Cochet *de iurisdictione tom. 1. par. 4. qu. 108.* Marcus Antonius de Amatis *decis. 59.* Marta *de iurisdictione, 2. part. cap. 21.*

576 Hoc autem priuilegium miserabilium personarum infringit duobus modis ius commune, videlicet. Primò duas fallentias eius regulæ, quæ iuxta ius commune locum habent: secundo, vnam alteram regulam. Ac per consequens non est simplex priuilegium, sed duplex. In primis prima regula est, neminem posse trahi ad iudicium extra domicilium, sed vocari debere ad iudicium coram sui domicilij Iudice. Hæc regula pertinet ad reos eorumque beneficium: continetur autem *in cap. 1. seu §. primo, in Authent. vt differentes Iudices, collat. 6. titul. 15.* Quæ tamen regula iuris ordinarij habet ex eodem ordinario iure duas exceptiones, seu fallentias. Prima est, nisi Iudex ordinarius, sit negligens, *§. super hoc, seu capit. 7. in Authent. de quæstore, collat. 6. tit. 9.* cui consonat de iure Pontificio ex Concilio Tridentino, *session. 24. decreto de reformation cap. 20.* Secunda exceptio, seù fallentia, nisi impetretur imperiale rescriptum ad extraordinarium Iudicem, *l. si quando, 2 C. de dilationibus, l. in criminali, 5. C. de iurisdict. omn. iudic.* Istæ tamen fallentiæ, seu exceptiones, non habent locum in miserabilibus personis, quæ inuitæ, neque cum ordinarius est negligens, neque vigore rescripti imperialis, trahi possunt extra domicilium: seu extra Prouinciam ad extraordinarium Iudicem: quod priuilegium reducit eas, cum conueniuntur tanquam reæ, ad regulam prædictam iuris communis. Ita probat textus *in d. l. vnica, in 1. part. C. quando Imperator*, notat ibi Cynus *ante num. 1.* Bartolus *numer. 2.* Baldus *numer. 3.* Salycetus *numer. 1.* Paulus *numer. 1. & 2.* Fulgosius *num. 1.* Afflictis *in d. constit. statuimus, num. 14.* Follerius *in practic. crim. 1. part. 2. part. rubric. audiatur excusatores. nu. 39.* Trentacinquius *lib. 2. variarum, tit. de citationibus, resolut. 2. numer. 1. & 2.* Castillo *lib. 3 quotidian. controuers. cap. 25. ex num. 3.*

577 Ampliа primo, vt per rescriptum Imperiale non censeatur derogatum huic priuilegio, etiam si insit rescripto clausula, *non obstante quacunque lege contrarium disponente*, ita notat Bald. Sylycet. Paul. Foller. Trentacinqu. *vbi supra*, Afflictis *num. 15.*

578 Amplia secundo, vt non censeatur derogatum huic priuilegio per rescriptum, etiam si contineat clausulam, *non obstante quocumque priuilegio, de quo oporteat specialem facere mentionem*, aut clausulam, *non obstantibus priuilegijs quibuscunque, etiam si essent talia, de quibus facienda esset mentio de verbo ad verbum*, nisi facta fuerit expressa mentio pupillorum, viduarum, vel aliarum miserabilium personarum. Ita notant Cynus *in d. l. vnic. numer. 3.* Albericus *num. 2.* Angelus, *num. 4.* Fulgosius *nu. 1.* Paulus *num. 2. & 3.* Felynus *in cap. accedentes, 11. nu. 4. de præscription.* Aleand. *cons. 122. nu. 16. lib. 4.* Decius *cons. 165. numer. 5.* Barbosa *in l. 1. art. 4. num 71 ff. de iudicijs*, Menochius *d. casu 66 n. 32. & de præsumptionib. lib. 6. præsump. 40. num. 6. 13. 22. & 25.* Rebuffus *commentar. in l. reg. tractat. seù titul. de sent. prouisional. art. 3. d gloss. vltim. vers. decimo quinto*, Afflictis *in d. constit. statuimus, numer. 15.* qui testatur ita vidisse se sæpius iudicatum, & obseruatum Foller. *ibidem num. 20.* Tapia *num. 30.* idem Foller. *vbi supra*, Trentacinquius *d. resolut. 2. nu. 1. & 2. & 3* Paschalis *de patr. potestat. part. 2. cap. 2. nu. 160.* Io. Antonius de Nigris *in cap. quod decretam. 42. nu. 9.* Nouarius *in praxi election. fori, sect. 2. q. 1. num. 1. & q. 14. num. 11. & q. 47. num. 1. & 2.* Galluppus *in praxi Sacr Consil. part. 2 cap. 6. num. 60.* Castillo *lib. 3. quotidian. controuers. d. cap. 25. num. 7.* Grammaticus *decis. 20.* vbi pro hac sententia refert de-

cisum, & Petra, & Didaeus de Mari ad eum locum, Franchis decis. 187. & decis. 192. & decis. 517. num. 3. & additiones ad ea loca, Castillo decis. 39. ex num. 1. lib. 1. & ibi additio, Giurba decis. 82. num. 4. Mastrillus decis. 147. ex num. 28. Peregrin. decis. 129. numer. 7. Gratianus disceptat. forens. cap. 183. nu. 10. 11. & 12. Thesaurus decis. 177. num. 9. & ad eum locum additio Thessauri filij.

579 Ratio harum ampliationum est. Primò, quoniam clausula generalis derogatoria non reuocat priuilegia clausa in corpore iuris, vt multis relatis diximus supra quaest. 5. num. 300. quibus addo Felynus in cap. nonnullis, 28. num. 26. de rescriptis, Raudensem de analogis, cap. 33. nu. 83. Anton. Gabriel. libr. 6. communium, tit. de regul. iur. conclus. 9. ex n. 5. Mariam de clausulis, clausula non obstantibus 77. num. 2. & num. 19. & multos relatos à Barbosa in remissionibus Doctorem, clausula 43. 44. et 45. Nauarrum in praxi electionis fori, sect. 2. qu. 1. num. 2. Quo fit, vt cum hoc priuilegium in corpore iuris clausum sit per praedictam generalem clausulam derogatoriam illi non censeatur derogatum.

580 Secundo, quoniam per clausulam derogatoriam generalem non censetur derogatum priuilegio concesso causa miserationis, nisi de ipsis personis, quibus concessum est, fiat expressa mentio. Quod procedit ex regula textus in l. 1. item apud Labeonem, 15. §. ait praetor, el. 2. ff. de iniurijs: ea enim, quae notabiliter fiunt, nisi specialiter notentur videntur quasi neglecta, cui consonat cap. quamuis, 4. de praebend. in 6. Ita sentiunt Cynus in d. l. vnic. num. 3. Fulgosius num. 1. & 2. C. quando Imperator, Io. Andreas in d. cap. significantibus, 38. numer. 5. de offic. de legat. Romanus in leg. si vero, 64. §. de voto, numer. 45. ff. solut. matrimon. & cons. 269. num. 3. Paul. Castrens. cons. 278. num. 1. & seqq. 1. part. Alexand. cons. 182. num. 16. lib. 4. Decius cons. 165. numer. 5. Felinus in d. cap. nonnulli, 28. nu. 19. de rescript. Tiraquellus in l. si vnquam, in praefatione, num. 124. C. de reuoc. donat. Franchis decis. 192. num. 6. Gratianus disceptat. forens. tom. 1. cap. 182. ex nu. 10. Raudensis de analogis dict. cap. 33. num. 84. At priuilegium d. l. vnic. causa miserationis, & pietatis concessum est, vt ea ipsa lege constat; non ergo derogatur, nisi expressè mentio fiat miserabilium personarum.

581 Amplia tertiò, vt etiam si in priuilegio aliquo referente se aliud sit clausula, prout melius, & plenius tenebat, & possidebat antiquus Dominus, qui antiquus Dominus possideret sub priuilegio continente expressè derogationem d. l. vnica; nihilominus per nouum priuilegium non censebitur derogatum praedictae l. vnicae, nisi in nouo priuilegio ei derogetur expressè, Ita refert decisum in Collaterali Neapolitano consilio Follerius in practic. crimin. 1. par. 2. part. verb. audiantur excusatores, numer. 114. in fine, quam decisionem secutum est Sacrum Regium Consilium, vt testatur Franchis decis. 192. numer. 19. & decisio. 517. Castillo decis. 39. nu. 3. lib. 1. & Thesaurus decis. 137. num. 12. Tapia in dict. constit. statuimus, numer. 31. Nouarius in dicta praxi, sect. 2. qu. 1. num. 13. & expressius q. 47. num. 5. & ad pragm. Regn. Neapolit. collectan. 223. num. 13. quidquid contrarium sine fundamento afferat Capiblancus in pragmat. 8. part. 1. num. 300. de Baronibus, cuius locus est planè corruptus, cum allegat pro se Vincentium de Franchis, qui praedictam sententiam contra opinionem Capiblanci, amplectitur, & rationibus confirmat. Ratio ampliationis est, quoniam quamuis regulariter relatum sit in referente, l. asse toto, cum vulgat. ff. de haered. instit. etiam cum omnibus suis qualitatibus, vt considerat Franchis dicta decis. 192. num. 9. illa tamen verba priuilegij se referentis ad aliud, sunt interpretanda ex Follerio d. num. 114. & traditis à Lanario cons. 66. ex num. 4. vt cadant super expressis tantum in priuilegio nouiter concesso; videlicèt, vt significent, contenta expressè in priuilegio, nouo, concessa esse, prout melius, & plenius tenebat olim antiquus priuilegiatus; non verò, vt ex illis verbis fiat extensio ad alia contenta in antiquo priuilegio, & non expressa in nouo. Quae confirmantur ex traditis ab eodem Vincentio de Franchis decis. 125. ex num. 1. & decis. 275. ex num. 7. & decis. 505. num. 22. & Afflictis decis. 361. numer. 47. Regente Tapia in pragmat. 1. numer. 29. vbi quis de delictis debet conueniri, lib. 3. iuris Neapol. Rubr. 6. Vrsino decis. 208. ex num. 1. eodem Tapia in decis. Sac. Cōsil. 11. ex num. 8. & Io. Thoma Minadoo in repet. constitut. in aliquibus, sub tit. textus constitutionis, num. 39. qui dicunt sapè iudicatum in Sacro Consilio, priuilegia quae conceduntur alicui magno Principi cum casibus reseruatis, non transire in generali alienatione cum assensu facta, in personas inferioris notae, quibus talia Rex non fuisset concessurus; idque multis iuris locis in eam rem adductis comprobant, quibus acquiesco, etiā si eorum sententiam conetur dubitabilem redderet Rouitus in pragmat. 1. num. 43. vbi delict. quis deb. conu.

582 Ex quibus vtiliter colliges, quando sit facienda remissio causarum miserabilium personarum ad Barones in Regno Neapolitano, virtute priuilegiorum ipsi concessorū in inuestituris: in Hispaniarum enim Regnis nunquam fit remissio, neque sunt eiusmodi priuilegia concessa Dominis vassallorum. Nam si in praedictis inuestituris Regni Neapolitani Baronum fit legitimè derogatū priuilegio d. l. vnicae, erit facienda remissio ad Baronem, sin minus facienda non erit, sed causa retinenda vel in Sac. Consil. vel in Magn. Cur. Vicar. quę item est superius regium tribunal legitimum praedictarum causarum, iuxta dict. cōstit. statuimus, de offic. Magist. iustitiar. subordinatum tamen quoad appellationes Sacro Regio Consilio supremo iustitiae tribunali, quemadmodum illi caetera omnia tribunalia Regni subordinata sunt.

583 Secunda regula iuris communis pertinens ad actores est neminem posse adire superiorem per viam querelae omisso medio, scilicèt Iudice inferiore; sed debere coram inferiore prius litem mouere, & si ille grauauerit ad superiorem appellare, vt statuitur in l. nemo 4. Cod. de iurisdict. omn. iudic. & de iure Regni Castellae in leg. 8. et 9. tit. 3. lib. 4. recopilat. Haec autem regula fallit in istis miserabilibus personis, cum agunt, quae possunt introducere causam in prima instantia, si voluerint coram supremis tribunalibus ex priuilegio d. l. vnicae, in 2. part. & de iure Castellae in dict. l. 8. & 9. Notant in praedicta l. vnica, Cynus ante nu. 1. Baldus num. 2. Salycetus num. 2. Paulus n. 4. Follerius in praxi, verb. audiantur excusatores, num. 93. Belluga in speculo, rubr. 23. vers. sed pone, numer. 8. Trentacinquius variarum, lib. 2. de citationib. dicta resolut. 2. n. 3. & 4. Castillo lib. 3. quotid. cap. 25. num. 10.

584 Isti sunt effectus priuilegij fori praedictarum miserabilium personarum, quae tametsi hoc, & alijs priuilegijs gaudeant, quae enumerat Rebuffus in d. gloss. vltima, ex vers. quibus praerogatiuis, Nouarrus in practi electioni fori, sect. 3. qu. 12. ex nu. 1. qui integrum etiam de illis promulgauit tractatum: non tamen ita illis faciendum est in iudicio, vt alijs iniustitiam faciamus, cap. ex tenore, 1. de foro competent. cap. nuper, 6. § quod autem, de donat. inter virum, & vxorem, Ideo enim Exod. 23. num. 2. dicitur: Pauperis quoque non misereberis in iudic. & n. 6. Non declinabit in iudicium pauperis. Leuit. 19. n. 15. Non facies, quod iniquum est, nec iniuste iudicabis, non consideres personam pauperis, nec honores vultum potentis; & Deuteronom. 1. num. 16. & 17. Audite illos, & quod iustum est iudicato, siue ciuis sit ille, siuè peregrinus. Nulla erit distātia personarum, ita paruum audietis, vt magnum, nec accipietis cuiusquam personam, quia Dei iudicium est. Notarunt Philo Iudaeus libro de Iudice, prope finem, Albericus in d. l. vnica, in principio, Rebuffus vbi supra, Follerius in cap. quod decretam, num. 15. Caballinus milleloqu. 698. Neutzano in sylua nuptiali, lib. 6. num. 28. vt discant iudicare, quod clementiam, & potestatem, quam non habent, ostentantes, misericordię, prętextu violant sanctaeum iura legum. Audiant si omnus sacras literas Martianum Iurisconsultū diuino motum spiritu, qui quandoque ad piorum eruditionem per os etiam impiorum loquutus est, in l. respiciendum, 11. ff. de poenis. Nec enim (inquit) aut seueritatis, aut clementiae gloria affectanda est, sed perpenso iudicio prout quaeque res expostulat, statuendum est.

585 Praedictam autem conclusionem septimam principalem sic declaratam ampliabis primo, vt idem priuilegiū

electio-

electionis fori competat Ecclesiæ. Ita sentiunt Isernia *in d.constitut.statuimus, verb. miserabilium, & vers. de Ecclesia*, qui refert sic decisum in Sacr. Consil. Afflictis ibi, *nu.* 16. Follerius *numer.* 21. Tapia *numer.* 21. idem Afflictis *decis.* 257. vbi Vrsillus, Capycius *decis.* 160. & ibi Petra, Franchis *decis.* 234. *num.* 4. Viuius *decis.* 521. *num.* 3. idem Follerius *in cap. quod decretam, nu.* 13. Carauita *ad ritum* 229. *num.* 1. *& ad ritum* 233. *nu.* 1. *seqq.* & Nigris *in d.cap. Regni, quod decretum*, 42. *numer.* 9. & 10. Couarruuias *in practic cap.* 7. *nu.* 3. Menochius *de arbitrar. lib.* 2. *dicto casu* 66. *num.* 19. Scaccia *de appellation. q* 7. *numer.* 130. Trentacinquius *variarum lib.* 2. *titul. de citatibus, d. resolut.* 2. *num.* 34. Marta *de iurisdictione, part.* 2. *cap.* 21. *numer.* 5. Paschalis *de patr. potestat. par.* 2. *capit.* 2. *numer.* 89. Nouarius *in dicta sua praxi, sect.* 1. *quæst.* 28. *ex num.* 1. Ratio est non quidem, quòd Ecclesia censeatur miserabilis persona, vt rectè notauit Couarruuias contra quosdam, qui perperam contrariam opinati sunt; sed quia ex vi interpretationis priuilegium concessum pupillis extenditur ad Ecclesiam, quæ censetur à iure similis minoribus, quoniam res ab alijs administrantur, *cap.* 1. *cap. auditis*, 3. *de in integr. restit. l. vt inter diuinum*, 13. *C. de sacrosanct. eccles.* notant idem Isernia, Couarruuias, Carauita, & Tapia, *vbi supra*, idem Tapia *in l. vltima*, 2. *part. cap.* 3. *num* 92. *ff. de constit. Princip.* Euerardus *in locis legalibus, loco* 68. *à pupillo ad Ecclesiam, vel piam causam*, Tiraquellus *de priuileg. piæ causæ, priuileg.* 142. Quare tametsi iure communi non sit expressum, Ecclesiam hoc priuilegio gaudere, nisi cùm patitur violentiam, rapinam, vel fraudem, iuxta tradita à Matthęo de Afflictis, & Couarruuia, *vbi supra*, ob prædictam rationem praxis introduxit in Regnis Castellæ, & Neapolis, vt Ecclesia isto iure pupillorum vtatur.

586 Amplia secundò, vt eodem priuilegio gaudeant Ciuitas, & Vniuersitas quęlibet, & Respublica, Monasteria, loca pia, Confraternitates, Collegia, & piæ causæ; vt ob eandem rationem prædicti tradiderunt, & notauit Rolandus *cons.* 68. *ex nu.* 20. *vol.* 3. Caualcanus *decis.* 37. *num.* 13. 1. *par.* Castillo *lib.* 3. *quotidianar. cap* 25. *num.* 30 Scaccia *vbi supra*, Vrsillus *ad Afflict. decis.* 257. *nu.* 3. reddens rationem, quòd Vniuersitas includat pupillos, & viduas, & multas alias miserabiles personas, Regens Tapia *decis. Sac. Consil.* 36. *n.* 5. Galluppus *in praxi Sac. Reg. Cons. par.* 2. *cap.* 6. *nu n* 58. referens de hac re decisionem Sacr. Consil. q̃ omnes loquuntur de Republica, seu Vniuersitate. Petra *ad Capycium decis.* 160. *liter. B.* qui refert pro eadem sententia Afflict. *in prælud. constit. q.* 5. *num.* 3. & 4. sed ibi non loquitur de hoc priuilegio, sed de restitutione in integrum.

587 Amplia tertiò, vt eodem priuilegio gaudeant Clerici litigantes pro rebus, & patrimonio Ecclesiæ, non pro suo proprio patrimonio, vt iure Regni Neapolitani statuitur *in ritu* 229. & ad eum notat Carauita *numero* 1. Isernia *in d. const. statuimus, vers. item Clericus*, Afflictis *ibidem. n.* 22. Follerius *nu.* 22. Tapia *num.* 23. Io. Anto. de Nigris *in d. cap. quod decretam*, 42. *num.* 10. Franchis *decis.* 597. *nu.* 1. Viuius *decis.* 27. *num.* 1. & 2. Paschalis *de patr. potest. p.* 2. *c.* 2. *nu.* 89. Cala *de mod. artic.* §. 1. *gloss.* 1. *nu.* 87 Nouarius *in d. praxi, sect.* 1. *q.* 31. *nu.* 1. Riccius *collect.* 300. & *collect.* 2283. Quod procedit ea eadem ratione: nam cum Clericus agit pro re Eccles. ipsa Ecclesia agere videtur; quando verò pro re propria, cessat ratio priuilegij.

588 Subamplia dictam ampliationem, tertiam, vt Clerici gaudeãt eodem priuilegio in causa propria, & priuata cum agunt pro iniuria sibi facta: non enim debet esse minus priuilegiata persona Ecclesiastica quàm bona Ecclesiastica, cum bona sint propter personas §. *vltimo, instit. de iur. natur. gent. & ciuil. l. iustissime* 14. *in princ. ff. de ædil. edict.* Ita sentiunt Vinc. de Anna *allegat.* 146. Tapia *in d. constit. statuimus, num.* 22. Franchis *d. decis.* 597. Viuius *dict. decis.* 17 Paschalis *vbi supra, num.* 90. Ceuallos *de cognitione per viam violentiæ*, 2. *par. q.* 59 *num.* 3 Nouarius *in praxi, sect.* 1. *q.* 31. *n* 2. Riccius *d collect.* 300.

589 Amplia quartò, vt Curiales gaudeant eodem priuilegio electionis fori. Ita statuitur de iure Regni Neapolitani *in ritu* 228. & 229. *in fine, ritu* 232. & 233. notat Carauita *in d. ritu* 229 *num.* 6. & *in ritu* 232 *num* 1. *cum seqq* Afflictis *decis.* 56. Follerius *in dicta constit. statuimus, numer.* 16. Tapia *ad prędictos ritus*, quos retuli *lib.* 3. *iuris Neapolitan. sub rubric.* 1. Capiblancus *in pragmat.* 8. *part.* 1. *nu.* 314. *de Baronibus*, Freccia *de subfeudis, li.* 1. *tit. de officio magni Seneschalchi, numer.* 3. Camillus Borrellus *de Regis cathol. præstantia, cap.* 62. *num.* 35. *vers. quinto, & num.* 36. Marcellus Cala *de modo articulandi*, §. 1. *glos.* 1. *numer.* 50. Nouarius *in praxi, section.* 2. *quæstion.* 34. & *quæstio.* 40. Gratianus *tom.* 3. *discept at. forens. cap.* 421. *ex nu.* 1. cum quo iure conueniebat de antiquo iure Castellæ, *l.* 9. *tit.* 3. *l.* 4. *recopilat.* Qui autem dicantur Curiales, vide apud Matthæum de Afflictis in d. const. statuimus, nu. 13. Tapiam n. 12. Carauitam ad ritum 232. ex num. 1. Hoc autem ideò statutum est, ne ratione litium a suorum officiorum ministerio, & loco, in quo officium exercendum est, auocarentur.

590 Limita primò, prædictam quartam ampliationem de iure nouiori Regni Castellæ, quo attento non possunt Curiales, aut Officiales causas suas, aut suarum vxorum, vel suorum filiorum trahere ad regiam curiam, in qua sua officia exercent, correctu quoad hoc iure veteri. Ita statuitur in l. 10. dicto tit. 3. lib. 4. recopilat. vbi notauit Azeuedus, iure recedens ab opinione Didaci Perez. Quod quidem ideo statutum est, ne ob nimiam Officialium potentiam cum suis socijs iniuriam paterentur colligantes, & vt hoc ius statueretur Neapoli, ob hanc eandem rationem, non potuit obtinere ciuitas Neapolitana per suam supplicatione, vt notauimus inferius n. 711.

591 Limita secundo, de iure Regni Neapolitani, vt Curiales pro iuribus cessis non possint hoc priuilegio gaudere. Ita disponit ritus 228. & ibi notat Carauita *ex numer.* 5. & *ritu* 190. Reg. Tapia *ad eundem ritum, libr.* 3. *iuris Neapolitani, sub rubric...* Follerius *in dicta constitut. statuimus, num.* 74. & 78. Idque factum est ad cunandas fraudes, & molestia illatas colligantibus ab illis Curialibus: tametsi Carauita dicto ritu 228. numero 9. dicat istos ritus non obseruari. Sed non video, cur non sit adscribendum vitio, & culpæ Iudicium, corque possit tuta eorum esse conscientia, si quæ sanctè, & iustè, maximaq; cum ratione stabilita sunt, non obseruentur ab illis, suo co prætextu, quod ab alijs non sint obseruata, quasi iniquitas illorum, qui leges non custodiunt, & rectè statuta violarunt, excuset iniquitatem futuram illorum, qui simili peccato se fecerunt obnoxios. Ego semper fui in ea sententia, vt credam, legem iustam, & ad bonum publicum spectantem, pro qua militat vis rationis naturalis, & æquitatis, non posse vinci à praua Iudicium proditorum consuetudine, qui eam deferentes ob priuatos affectus quorum Deo optimo maximo reddituri sunt, rationem, à lege deuiarunt. Igitur, quæ non sunt obseruata, & obseruentur, & bono vsu, legibusque antiquis conformi emendabitur, tùm iniquitas Iudicium iniquorum, tum praua consuetudo legibus aduersaria. Hæc dicta sint modo, ne sit opus eadem iterum in similibus casibus repetere; quorum vtinam non esse tanta frequentia.

592 Amplia quintò (vt reddeamus ad miserabiles personas,) vt miserabiles personæ gaudeant hoc priuilegio electionis fori, tam in ciuilibus, quam in criminalis causis, actiuè, & passiuè. Quod probari videtur ex dicta l. vnica, quæ nulla facta distinctione ciuilis aut criminalis causæ, illud priuilegium indulget. Ergo indistinctè erit practicandum. Ita etiam expresse statuitur de iure Regni Neapolitani in ritu 230. vbi notat Carauita *num.* 1. & 2. Isernia *in dicta constituit. statuimus, vers. item si pupillus*, Afflictis *num.* 23. Follerius *num.* 69. *cum sequentibus*, Reg. Tapia *num.* 23. *versic amplia quinto*, Menochius *de arbitrarijs, dicto casu* 66 *numer.* 34. Camillus Borrellus *ad Bellugam in speculum Principum, rub.* 38. §. *conquæruntur, in additione prima*, Vincen. de Franchis *decis.* 599. Viuius *decis.* 65. Riccius *collectani.* 1. Trentacinquius *de resolut.* 2. *nu.* 13. Gratianus *discept. foref. tom.* 1. *cap.* 182. *num.* 5.

Castillo *lib. 3. quotidianarum*, *dicto cap. 25. num. 20.* Nouarius *in dicta praxi, sect. 2. q. 2. num. 1.* quo conferunt dicta a nobis supra, nu. 538. & ibidem allegati. Ratio est, quam reddit Follerius a quo non citato transcripsit Nouarius. Quoniam priuilegium *d. l. vnicæ*, eo tendit, ne miserabiles aduersariorum potentia indebitè vexentur in iudicio: hæc autem tàm ciuilibus, quàm criminalibus causis communis est; quippè cùm etiam delinquentes defendi, & protegi debeant à Iudicibus, ne opprimantur, *l. si non defendantur, 19. ff. de pœnis* quo fit, vt tametsi in delictis non sit delinquentibus succurrendum, *l. auxilium, 37. §. el delictis, ff. de minoribus*, tamen hoc priuilegium, de quo agimus, delinquentes, non amittant.

593 Contrariam sententiam huic ampliationi, imo personas miserabiles delinquentes non gaudere priuilegio electionis fori; sed præcisè conueniri debere in loco, in quo deliquerunt, vt amplexi sunt Scaccia *de appellation. q. 7. nu. 132.* & Marchesanus ab eo relatus: in eandem inclinat Nouarius, *vbi supra ex nu. 5.* tametsi tandem videatur manere irresolutus, quemadmodum ipsemet Scaccia, qui vltimo loco refert Afflictum pro contraria sententia, quam nec impugnat, nec approbat. Fundamentum primum huius sententiæ est textus *in Authent. qua in Prouincia, Cod. vbi de crim. agi oport.* quo statuitur reum apud Iudicem loci delicti conueniri debere nullo obstante priuilegio.

594 Secundo, eadem sententia probatur ex textu *in cap. primo de priuileg. in 6.* vbi statuitur exemptos quocumque priuilegio, non obstante posse conueniri coram ordinarijs in loco delicti, contractus, aut rei sitæ. Qui planè conuenit cum prædicta *Auth. qua in Prouincia*, vt animaduerterunt Baldus ibi, *num. 1. & 6.* & Paulus *num. 1.*

595 Sed non est recedendum à supradicta quinta ampliatione, neque obstat textus *in d. Authent. qua in Prouincia*, quoniam ille non tollit priuilegia clausa in corpore iuris, vt docet ibidem Glossa, *verb. illic. omni priuilegio*, Azo *in summa eodem titulo, num. 5.* Cynus *in principio & num. 1. & 6.* Bartolus *num. 1.* Albericus *nu. 1. & 8.* Baldus *num. 7.* Angelus *num. 6.* Paulus *nu. 5.* Fulgosius *num. 2. in fine*, & est communis sententia, consona doctrinæ superius a nobis traditæ hac eadem disputatione quæst. 5. nu. 300. & hac eadem quæstione nu. 577. videlicèt, clausulam derogatoriam generalem non tollere priuilegia clausa in corpore iuris, neque concessa causa miserationis, vt diximus ibidem nu. 580. Cum igitur hoc priuilegium miserabilium inclusum sit in corpore iuris, & sit miserationis causa concessum, non censebitur derogatum per *d. Auth. qua in Prouincia*, cum in illa nulla illius mentio fiat.

595 Imò vero est rationi consonum, iuxta dispositionem prædictæ *Authenticæ*, vt eo priuilegio gaudeant miserabiles. Primò, quoniam in ea excipitur expresè casu appellationis; possunt enim rei extra Prouinciam, in qua deliquerunt, causam appellationis prosequi. Cur ergo non possint miserabiles suas causas in prima instantia introducere in suprema tribunalia, saltem vt dilationibus sublatis litem ocius finiant, & citò iustitiam suam consequantur, etiam si Principis tribunal sit extra locum delicti? Secundò, quoniam fieri etiam poterit, vt locus delicti, & locus Regij tribunalis idem sit, quo casu nil obstabit, quominus miserabilis in causa criminali eligat supremum tribunal, vt sit ab iniustis vexationibus tutus. Tertiò, quoniam decisio prædictæ *Authenticæ*, vt fieri debeat remissio rei ad locum delicti, tunc locum habere non creditur, cum petitur remissio à tribunali superiori ad inferius, vt dicemus quæst. 7. nu. 855. Ergo non est incommodum causam criminalem agitari in tribunali superiori, & ad locum delicti non remitti, cum litigant miserabiles.

597 Neque item obstat textus *in dicto cap. 1. de priuileg. in sexto*: nam in eo non agitur de priuilegio fori clauso in corpore iuris; sed de priuilegio extrauaganti, quo non obstante statuitur ibi reum conueniri posse coram ordinario, in loco contractus, rei sitæ, & relicti, dummodò delictum, contractusuè non fuerit factus in loco exempto, vel res ibidem sita: nam eo casu priuilegium operari, ne possit reus, nisi coram suo Iudice priuilegiato cõueniri: quemadmodum stante eodem priuilegio in alijs foris domicilij, originis, aut quouis alio, præterquam in prædictis tribus delicti, contractus, & rei sitæ conueniri non posset, nisi coram eodem. Quod nos adnotauimus supra hac eadem disputatione, quæst. 3. n. 144.

598 Amplia sexto, vt hoc priuilegio miserabiles gaudeant, etiam si illi renunciauerint: nam eius renunciatio non valet. Ita sentiunt Glossa *in d. l. vnica, verb. excedere, C. quando Imperator*, quam sequuntur ibi Baldus *num. 3.* Salycetus *num. 2* Rebuffus *comment. in constitut. reg. tit. de sentent. prouision. art. 3 gloss. vltim. in fin. ver. postremo*, Caballinus *milleloq. 699.* Natta *cons. 590. num. 15. tomo 3.* Neuizanis *in sylua nuptiali, lib. 6. num. 37.* Belluga *in speculo, rubr. 23. vers. sed pone num. 9.* Carautta *rita 231. num. 4.* Capiulancus *in pragmat. 8. par. 1. num. 301. de Baronibus*, Trentacinquius *lib. 2. variarum, titul. de citationibus, resolut. 2. num. 37.* Scaccia *de appellation. qu. 7. num. 115.* Franchis *decis. 100 num. 21. & decis. 192. numer. 7.* Thessaurus *decis. 177. numer. 5.* Giurba *decis. 81. numer. 5.* Carrocius *de exceptionibus, exption. 22. qu. 6. nu. 8.* Gratianus *disceptat. forens. tom. 1. cap. 282. num 22.* Castilo *lib. 3. quotidian cap. 25. num. 23.* Barbosa *in l. alia 15. §. eleganter. num. 50. ff. solut matrim.* Nauarrus *in praxi electionis fori 3 sect. 2. q. 46.* & clarius *sect. 3. quæst. 7. num. 1.* tametsi *ibidem ex num. 5.* in contrariam sententiam inclinet, & parum sibi constet. Rationem huius ampliationi reddunt isti, quoniam ista renunciatio tolleret misericordiam, & bonis moribus obesset: vertitur etiam in illo priuilegio magis fauor publicus, quam priuatus, ne miserabiles opprimantur à potentioribus, & seruetur æquitas in Republica; & indultum est ab Imperatore quasi reddituro Deo optimo maximo rationem officij sibi iniuncti in miserabilium protectione arctissimè reccomadata. Addit Scaccia, quia hoc priuilegium originem habet à iure diuino, vt constat ex locis à nobis relatis supra num. 528. ac per consequens renunciari non potest, sicut nec priuilegium Clericorum. Ex quibus satisfieri potest ijs, quæ in contrarium expenduntur à Nouario: non enim potest fauori publico à singulis miserabilibus renunciari.

599 Illud autem hac in re est notatione dignum, quod si Baro habeat priuilegium cum expressa derogatione *d. l. vnicæ*, non poterit et renuociare in præiudicium vassalli potentis remissionem ad eius forum: vt refert decisum Franchis *decis. 541.* & sentit Pascalis *de patr. potestat. par. 2. cap. 2. num. 107.* Videlicet vt seruetur æqualitas inter Dominos, & vassallos, qui non possunt præiudicare iurisdictioni Baronius, eius foro renunciando, iuxta textum *in l. vltima. Cod. de fruct. & litium expens. l. in sacris, 12. vers. & quoniam, C. de proxim. sacror. scrin. lib. 12.* & notata a Cardinal Tusco *liter. E. concl. 306.* cum multis consulto omissis.

600 Amplia septimo, (& colligitur ex ampliatione præcedentæ,) vt miserabiles gaudeant eodem priuilegio electionis fori etiam si sint contumaces, contra regulam ordinariam, iuxta quam contumaces amittunt fori declinatoriam, ex eo, quod per contumaciam videtur contumax renunciare exceptioni fori declinatoriæ, eamque amittere; vt probat textus singularis *in l. de die 8. ff. planè, ff. qui satisdar. cogant.* quē in eam rem expendit Angelus *in leg. eum qui, la prima, num. 2. ff. de priuileg. credit.* dicens se eum casum alibi nescire, docet Bartolus *in leg. vbi acceptum, 30. num. 3. ff. de iudicijs*, Mangrella *in additione ad Bartol in d. l. de die, §. planè*, Innocentius *in cap. pręterea, nu. 4. de dilationibus*: Baldus *in l. si quis ex cõsensu, 8. num. 6. & 7. C. de Episcop. andient* Imola *in l. si finita §. item videamus, num. 63. ff. de damn. infect.* Fulgosius *in l. si conuenerit, 18. numer. 12. in fin. vers. nona limitatio, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Alexand. *in l. quidam consulebant, 57. num. 25. ff. de re iudic.* Afflictis *decis. 133. ex num. 1.* & ibi Vrsillus, *& ad decis. 185. numer. 1.* Follerius *in praxi crim. 1. part. 2. part. verbo, banniantur, num. 51.* Anna *singular. 120.* Marcellus Cala *de modo artic. §. 1. gloss. 1. num. 104. & 105.* Franchis *decis. 427. num. 1.* Riccius *ad Franchis d. decis. 427.* Giurba *cons. 95. ex num. 2.* Barbosa *in l. si quis postea.*

pusteaquam,7. ex nu.181. ff. de iudicijs, Nauarius *ad pragmat. Regn. Neapolit. collect. 69. n. 1. ad pragmat. 1. de contumacibus*. Sed cur ita iam variè; Quoniam videlicet prædicta regula patitur exceptionem, & fallit in eo, qui non potest renunciare declinatoriæ: non enim potest operari tacita renunciatio orta ex contumacia, quod non potest expressa, vt obseruat Afflictis *d. decis. 133. nu. 5.* Follerius & Mengrella, *vbi supra*, & Marcellus Cala *num.* 108. Nouarius *in sua praxi, sect. 2. q. 9.* qui tamen sibi videtur incostans, & in hoc articulo parum consequenter loquutus, sed nouissimè vide eundem *in q. 22. seq. 4.* in vltima impressiune.

601 Amplia octauò, (& procedit item hæc ampliatio ex sexta præcedenti, vt miserabiles gaudeant eo priuilegio electionis fori, & possint allegare declinatoriam, etiam post litem contestatam, & in qualibet parte litis, etiam post conclusum in causa, atque item in instantia appellationis secunda. Ratio est quoniam tametsi regulariter non possit declinatoria opponi post litem contestatam, cum sit dilatoria; cui per litis contestationem renunciatum censetur, *cap. inter monasterium, 20. de iudicata, l. præscriptiones, vltima. C. de exceptionibus, l. prætor, §. finali, ff. de vacat. & excusat. maner. l. 1. tit. 5. lib. recopilat.* Gutierrez *lib. 1. practicar. qu. 32. num. 1.* Marcello Cala *de modo articulandi, §. 1. glos. 1. ex nu. 73.* tamen hoc fallit, cum renunciari non potest declinatoriæ, ac per consequens, cum huic priuilegio miserabilium renunciari non possit fit vt possit allegari, & in iudicium deduci, etiam post litem contestatam, & conclusum in causa. Ita sentiunt Follerius *in d. constitut. statuimus, numer. 73. & in practic. crim. rubr. audiantur excusatores, num.* 98 Carauita *nu. 231. num. 3. & 4. & ritu 233. numer. 9.* Neruzanis *in sua ptiali, lib. 6. num.* 38. Muscharellus *in praxi Sacr. Consil. lib. 1. par. 2. gloss. competente. nu. 30.* Capiblancus *in prag. mat. 8. par. 1. num. 238. & 329. de Baronibus*, Scaccia *de appellationis, qu. 7. num.* 120. Castillo latè disputans *lib. 3. quotidian. controuers. cap. 25. ex num. 34. & num. 41.* Marcellus Cala *de mod. articul. §. 2. gloss. 1. num. 75.* Nouarius *in d. praxi, sect. 2. qu. 6. num. 3 & q. 13. num. 3. & sect. 3. q. 5 & ad pragmat. Regn. Neapol. collectan. 223. n. 17.* Natta *cons.* 590. *numer. 14. volum. 3.* Franchis *decis. 100. numer. 20. & 21. & decis. 364. num. 2.* Viuius *decis. 521. num. 17.* Thesaurus *decis. 177. nu. 6.* & ad eum locum additio refert decisionem Senatus Pedemontani, iuxta hanc ampliationem, Belluga *in speculo, rubr. 23. vers. sed pone, num. 9.* Trentacinquius *variarum, lib. 2. tit. de citationibus, d. resolut. 2. num. 7.* qui eandem ampliationem limitat, cum admixta est personæ priuilegiatę persona non priuilegiata: Quæ tamen limitatio displicet Nouario *in dicta q. 6. num* 4. de qua nos inferius agemus ampliatione 14. num. 626.

602 Contrariam nihilominus sententia, imò post litem contestatam non posse miserabiles personas opponere declinatoriam iure ordinario, nisi interueniat error vel alia restitutionis causa; sentit Afflictis *in d. constitut. statuimus num. 24. &. in decis. 185. nu. 2* credens in hoc articulo nihil speciale occurrere in istis miserabilibus personis, sed ex iure communi vsuras, & Barbosa *in leg. 1. articul. 4. num. 70. ff. de iudic. cum antecedentibus, & sequentibus*, ibi qua eadem videtur esse Capycius *decis. 13. numer. 10.* post Ifferniam ibidem allegatum. Verum non est recedendum à prædicta octaua ampliatione, quæ nititur tùm vrgentissimo fundamento, tum maiori auctoritate.

603 Amplia nonò, vt miserabiles personæ possint variare facta semel fori electione, & declinare Iudicem electum, ad aliumq; confugere, & causam trahere, siuè elegerint tribunal inferius, siuè supremum: nam ab inferiori ad superius, & à supremo ad inferius possunt refugere, & tam vnum, quàm alterum declinare. Hæc ampliatio tum præcedentibus annexa est tùm de iure? & praxi Regni Neapolitani planè procedit iuxta ea, quę tradunda nt Afflictis *in d. constit. statuimus, nu. 36.* nescio an satis conformis ijs, quæ dixerat, *dicto num. 24.* Tapia *numer. 23. vers. amplia septimo*, Forellus *in practic. crimin. verb. audiantur excusatores, ex num. 98.* Carauita *ritu 233. num. 9.* Menochius *d. casu 66. num. 30.* Ioannes Antonius de Nigris *in cap. Regni quod decretam. 42. nu.* 15. Capiblancus, *in pragmat. 8. part. 1. ex num. 337. de Baronibus*, Trentacinquius *lib. 2. variarum, de citationibus, de resolut. 2. numer.* 10. Scaccia *de appellationibus, q 7. nu.* 121. Muscarellus *in praxi Sacr. Consil lib. 1. par. 2. glossa, competenter, num. 30.* Nouarius *in dicta sua praxi, sect. 1. q. 1. n. 2. & q. 2. & q. 30. numer. 10. & sect. 2. q. 13. num. 4.* Franchis *decis. 100. num. 20. & 21. & decis. 264. & decis. 364.* Thesaurus *dec. 177. num. 6.* Mastrillus *decis. 147. ex num. 28. & decis. 258 ex num. 24.* Probatur hæc ampliatio, quoniam qui potest eligere, potest variare *l. eum qui certam*, 138. §. 1. *ff. de verbor. obligat.* quo conferunt tradita ab eodem Afflicto *decis.* 146. & ibi vrsillo.

604 Contrariam tamen sententententia, imò miserabiles personas, quæ coram aliquo Iudice litem fuerint contestatæ, & proindè eius forum elegerint, non posse variare declinando ab eius iurisdictione, & ad alium refugere, sequitur Couarruuias *in practic. cap. 6. num. 5. vers. nono*, & Azeuedus *in l. 8. & 9. num. 5. tit. 3. lib. 4. recopilat.* testatus de praxi tribunalium Hispanorum, & quod magis est Nouarius *in dicta sua praxi, sect. 2. q. 21. nu. 19.* transcribens verba Didaci, estque planè conformis sententiæ Afflicti supra relatæ num. 602. Quam praxi Hispanorum tribunalium communem, credo iuri communi magis conformem iuxta dicta à nobis supra num. 489. de scholaris, qui simili modo, quamuis habeat priuilegium electionis fori coram quatuor Iudicibus; vno tamen electo ampliùs variare non potest, iuxta magis communem, & approbatam Doctorum sententiam, quam veriorem agnoscit Nouarius *dicta sect. 2. quæst. 13. num. 8. & 9.* relato in eandem rem Marchesano.

605 Ita tamen componenda res est, vt in Regno Neapolitano non recedatur à prædicta ampliatione nona, vsu, & praxi introducta; in Regno verò Castellę non recedatur ab opinione Didaci Couarruuiæ. Aduersus quam nihil facit textus *in d. l. qui certarum, §. 1.* non enim est tàm generalis regula illa, quàm traditur ab Afflicto, & cæteris; imò verò Paulus Castrensis summarium *prædisti §. cum pure*, ita reddit. *Debitor alternatiuus habens electionem ex dispositione legali, potest variare quadoque vult, ante factam solutionem, non sic semper in eo, qui habet electionem expressa conuentione contrahentium.* cuius doctrinæ explicationem late prosequitur Albericus, Bartolus, & Paulus *ex n. 1.* è quibus Bartolus *n. 3.* breui, sed compendiosa distinctione facta totam rem complectitur. Quæ regula sic explicata non facit ad rem, de qua agimus: non enim sumus in casu debitoris alternatiui.

606 Illa tamen difficultas occurrit pro praxi Regni Neapolitani, aduersus praxim Castellæ, quod videatur repugnare ipsimet priuilegio, carentia facultatis variandi. Etenim cum præsupponamus huic priuilegio non posse renunciari, etiam expressè, nedum tacitè, vt supra dixi nu. 598. atque item posse exerceri in quacunque parte litis, etiam contestatę; & ex eo planè videtur colligi, habere miserabiles facultatem variandi quippè cum ille videatur Iudicem eligere, cui patitur se coram Iudice conueniri litem constando, qui nihilominus poterit eum Iudicem declinare in quacunque parte litis.

607 Verum, difficultas ista non difficilem exitum habet, si concederes, eum, qui eligit, aliquid agere, & non se habere merè passiuè, sed actiue; quare qui solum patitur, & non agit, non potest intelligi eligere. Igitur distinguendum est inter actorem, & reum miserabiles, & quod ad actorem attinet, cum prouocat ad iudicium coram aliquo Iudice, & prosequitur causam vsque ad contestationem, censetur eligere forum, & Iudicem. Quare semel facta electione, non potest variare, neque reprobare, quod semel approbauit, iuxta dicta à nobis superius sectione quinta nu. 489. cum sequentibus, in simili casu de scholari. Quod autem ad reum, cum prouocatus iudicium prosequitur coram Iudice ab actore electo, non elegit Iudicem, sed electo ab actore vtitur; ac per consequens cum non fuerit vsus suo priuilegio elegendi, in

quacun-

quacunque litis parte poterit opponere declinatoriam, cui renunciare non potest, & refugere Iudicem ab actore electum, eligereq; Iudicem ex suo priuilegio; sed post factam semel electionem variare non poterit. Quo conferunt notata à Couarruuia *in practic. d. c. 6. n. 5. vers. 6. deinde*; imò vero in idem recidere videtur, quod tradit Carauita *in ritu* 233. *n.* 9. *&* 10. ita vt videatur concordare vsum Neapolitanum cum Castellano.

608 Illud est notatione dignissimum, quod idem Couarr. *in fin. dicto vers. sexto deinde*, animaduertit, videlicet, tametsi regulariter verum sit, vbi reus habet plures Iudices ex iure communi, electionem cuiusque eorum ad exercendum iudicium pertinere ad actorem, vt dixi supra *quæst.* 3. *n.* 152. multis in eam rem relatis, attamen, vbi reus non habet ex priuilegio plures Iudices, ad ipsum reum electio Iudicis pertinet, cum ad iudicium prouocatur, nō ad actorem. Quod docet Baldus *in l. cum Clericis*, 25. *nu.* 1. *C. Episcop. & cleric.* Romanus *cons.* 412. *num.* 3. Bartholomeus Socinus *consil.* 94. *num.* 1. *&* 2. *lib.* 3. Isernia *in d. constitut. statuimus vers. quid si miserabilis persona*, Afflictis *ibidem, n.* 18. Nicolaus Rebuffus *n.* 13. *in recollectis Thomæ Grammatici*, idem Afflictis *decis.* 257. *n.* 5. *&* 6. & nota ui supra nu. 479.

609 Prædictam ampliationem nonam sic explicatam, sub amplia primò, vt in Regno Neapolitano licitum sit miserabilibus, bis ter, & quater variare; notat Carauita *ritu* 243. *num.* 10. *in fine*; qui tamen agnoscit erroneam praxim, & malè intellectam, Vrsillus *ad Afflict. decis.* 257. *num.* 3. Trentacinquius *d. resolut.* 2. *nu.* 10. Petra *ad Capycium decis.* 160. *liter. B.* Follerius *in practic. crimin. verb. audiantur excusatores*, *nu.* 99. Muscatellus *in praxi Sacr. Consil. lib.* 1. *par.* 2. *glossa competes*, *nu.* 30. Scaccia *de appellationibus*, *q.* 7. *n.* 121. Capiblancus *in pragmat.* 8. *par.* 1. *ex num.* 295. *de Baronibus*, Nouarius *in dicta sua praxi, sect.* 1. *quæst.* 3. *num.* 10. *& sect.* 2. *q.* 13. *n.* 4. *& ad pragm. Reg. Neapolit. collectan.* 222. *n.* 8. quamuis idem Follerius agnoscat spectato iure semel tantum concedi variationem ei, cui licet variare, vt nos notauimus supra, num. 489. & Muscatellus testetur per inquisitionem facta de recenti observatione Magn. Cur. inuenisse se bis tantum concedi variatione incluso tribunali, à quo primò variatur. Quod idem planè sentit Io. Anton. de Nigris *vbi supra*.

610 Sub amplia secundo, vt petita variatione primus Iudex maneat incompetens, etiam ante expeditam inhibitoriam, & omnia eius acta nulla censenda sint; vt sentit Follerius *in practic. crim. verb. audiantur excusatores, num.* 90. post Andr. de Isernia *in constitut. si quem nostrorum, verb. recepto termino*, qui reprobat contrariam sententiam Glossatores ibidem, quam videtur approbasse Afflictis ibi, *num.* 20. Sed iuxta Iserniæ, & Follerij sententiam iudicauit Sacr. Cons. apud Franchis *decis.* 291. quem sequitur Capiblancus *in pragmat.* 8. *par.* 1. *num.* 340. *de Baronibus*, Petra *ad Capycium decis.* 160. *liter. B.* Mastrilles *decis.* 127. *ex num.* 1. Giurba *decis.* 82. *num.* 7. *in fin.* Nouarius *in praxi, sect.* 2. *q.* 13. *n.* 4. *& sect.* 3. *q.* 1. *ex n.* 1. *& ad pragmat. Regn. Neapol. collect.* 223. *numer.* 26. Galluppus *in praxi Sacr. Regn. Cons. par.* 2. *c.* 6. *nu.* 57. Muta *decis.* 29. *n.* 5.

611 Ampliationem nonam prędictam nunc limita primo vt procedat, si subsit causa variationis, secus si nulla causa subsit, nam tunc concedenda non erit variatio, neque censenda licita: tradit Io. Ant. de Nigris *in c. Regn. quod decretam*, 42. *n.* 15. & idem planè sentit Afflict. *in d. constitut. statuimus. n.* 18. qui tunc concedit viduæ variationem, cum Iudex ab ea electus fauet alteri parti.

612 Limitabis secundo, si variatio iudicetur fraudulenta, tunc enim erit deneganda facultas variandi. Hæc colligitur ex superiori limitatione, & traditur planè à Capiblanco *in pragmat.* 8. *par.* 1. *ex nu.* 340. *&* 345. *de Baronibus*.

613 Limita tertiò, vt post factam concordiam inter partes non sit admittenda variatio à tribunali superiori ad inferius. Hæc limitatio est conformis precedenti, quia tunc præsumitur variatio fraudulenta; tradit Franchis *decis.* 100. *num.* 21. Capiblancus *vbi supra nu.* 347. Trentacinquius *d. resolut.* 2. *num.* 10. Nouarius *d. sect. q.* 3. *n.* 10. *in fine*, Regens Tapia *in d. constitut. statuimus, num.* 23. *vers. amplia septimò*, Mastrillus *decis.* 268. *nu.* 28.

614 Limita quartò, vt variatio à foro superiori ad inferius, vt à Sacro Regio Consilio, vel Magna Curia Vicariæ, ad tribunal Baronis, non indistinctè, & passim, sed cautè sit permittenda, nam maxima est fraudis præsumtio, cum eiusmodi variatio fit. Ita sentiunt Franchis *d. decis.* 100. *nu.* 21. Mastrillus *d. decis.* 268. *ex nu.* 22. Capiblancus *in pragmat* 8. *par.* 1. *n.* 338. *&* 340. *de Baronibus*, Nouarius *ad pragm. Reg. Neapol. collect.* 223. *nu.* 7. Didacus de Mari *ad Grammat. decis.* 20. *n.* 8.

615 Amplia decimo principaliter prædictam septimam conclusionem, vt miserabiles personæ, etiam pro iuribus cessis verè, & sine fraude, tam ex causa onerosa, quàm lucratiua gaudeant priuilegio electionis fori. Cum enim facta cessione vera, & non fraudulenta ius excessionis proueniens pertineat ad personam miserabilem, circa illud vtitur iure suo, quemadmodum circa cætera sua bona, & iura vndecunque prouenientia. Ita sentiunt Isernia in *d. constitut. statuimus, vers. item quid si vtatur iure cesso*, Afflictis *late ex num* 25. Fallerius *ex num.* 74. qui tamen tantisper restringit, iuxta ius Neapolitanum *ex ritu* 228. *&* 290. Regens Tapia *numer.* 23. *vers. amplia sexto* Carauita *ad ritum* 228. *ex num.* 5. qui ibi *num.* 9. testatur prædictos ritus quòad hunc articulum non obseruari in prædicta, Franchis *decis.* 195. qui ait, à Sac. Cons. iudicatum esse, personas miserabiles prædictis ritibus non comprehendi, Muscatellus *in praxi Sacr. Consil. lib.* 1. *par.* 2. *gloss. competentes*, *num* 89. Gaspar Rodericus *de annuis redditibus, lib.* 3. *q.* 4. *num.* 42. *&* 43. Castillo *lib.* 3. *quotidian. controuers. cap.* 25. *num.* 31. 32. 33. Scaccia *de appellationibus, q.* 7. *nu.* 133. *vers contra hanc*, Vrsillus *ad Afflict. decis.* 257. *n.* 6. *&* 7. Menochius *de arbitrarijs, lib.* 2. *d. casu* 66. *num.* 35. Marcellus Cala *de mod. articul.* §. 1. *glos.* 1. *n.* 95. Paschalis *de patr. potest. par.* 2. *cap.* 2. *n.* 91. Nouarius *in praxi, sect.* 2. *q.* 4. *& ad pragm. Regn. Neapol. coll.* 223. *num.* 15.

616 Amplia vndecimò, vt miserabiles personæ, non solùm illæ, quæ inuoluntariè iniuria fortunæ factæ sunt miserabiles, sed etiam quæ culpa sua in miseriam inciderunt, gaudeant hoc priuilegio electionis fori. Exemplum sit in paupere, qui ludendo, & meretricando, & prodigendo incidit in paupertatem. Ita sentit Couarruuias *in practicis, dicto cap.* 6. *numer.* 2. *versic. sed si quis*, quem sequitur Nouarius *in praxi, section.* 1. *quæst.* 16. *ex nu* 4. *& section.* 2. *quæst.* 74. *ex nu.* 1. *& ad pragmat. Regn. Neapolit. collectan.* 223. *nu.* 20. Rationem reddit Couarruuias, quoniam hoc priuilegium nulli infert præiudicium, saltem graue: nam si miserabilis confugiat ad Regiam Curiam, vel tribunalia suprema, in eis ministratur æquè iustitia pauperi, & potentis. In ò vero, cum ad ea tribunalia causæ necessariò sint per appellationem deuoluendæ, cedit potius in vtilitatem aduersariorum vsus huius priuilegij, cum ea eo fiat, vt sumptibus litis in prima instantia non vexentur; minusque ideo in lite expendant, securioresque à grauaminibus reddantur tractata causa coram superioribus. Confirmatur primò, quoniam pauper sua culpa factus, excusatur nihilominus ab ijs omnibus oneribus, à quibus excusat paupertas, vt decisum testatur Viuius *decision.* 268. *num.* 9. Secundo, quoniam pauper sua culpa factus alendus est, etiam venditis Ecclesiarum bonis, si opus fuerit vt notat Couarruuia *lib.* 2. *variarum, cap.* 16. *num.* 9. Tertio quoniam distributiones quotidianæ Ecclesiarum debentur ei, qui sua culpa incidit in morbum, vt notat idem Couarruuias *lib.* 3. *variarum, cap.* 13. *num.* 8. *versic. septimo quotidiana*, Guttierrez *lib.* 1. *canonicarum quæstionum, cap.* 1. *num.* 138. Zerola *in praxi Episcopal.* 1. *par. verb. distributiones quotidianæ*, §. *ad* 3. *versic.* 6. *debentur*, Cenedo *canonicarum quæstionum, quæst.* 1. *nu.* 8. qui causam rationem reddat, ne afflicto addatur afflictio; contra regulam textus *in l. tam dementis, C. de Episcop. audientia, & in cap. cum percussio*, 7. *q.* 1. *& in capit. penultimo, de Clerico ægrotante, & in*

leg. 11.

leg. 11. titul. 9. part. 7. & doctrinam sapientis, & Ecclesiastic. 4. *num. 2.*

617 Limita tamen hanc ampliationem, nisi culpa fuerit ordinata ad ipsum miserabilitatem, quo casu deneganda erunt misero miserabilium priuilegia ex regula textus *in l. qui data opera, ff. ex quibus causis maior.* & ijs, quæ eruditè congessit, Couarruias *dicto capit. 16. numer. 9.* & notauit *in dicto cap. 6. num. 2.* & nos dicemus infra disputat. 3. num. 27. & 28. qua ratione viduæ maritum occidenti superius num. 559. denegauimus hoc priuilegium electionis. Iuxta quam limitationem exponendos credo Isernian *in d. constit. statuimus, vers. quid si propter. delictum*, Afflictis *nu. 26.* Follerium *nu. 83.* Balzaranum *n. 47.* quos sequitur Trentacinquius *d. resolut. 2. nu. 20.* & Scaccia *de appellationib. q. 7. num. 136. vers. restringe, 9.* qui vniuersim videntur denegare hoc priuilegium ijs, qui culpa sua in miseria inciderunt.

618 Amplia duodecimo, vt miserabiles, qui tempore electionis fori priuilegio gaudebant, & eius virtute forum elegerunt, non sint extrahendi á foro electo, etiam si lite cæpta desierint esse miserabiles: quemadmodum si pauper lite pendente fieret diues, pupillus maior, vidua nuberet: imo vero in eodem tribunali electo lis erit prosequenda, & finienda, etiam si cessauerit causa miserationis. Probatur ex textu *in l. si quis postea quam, 7. l. vbi acceptum, 30. ff. de iudicijs, leg cum quædam puella, 19. in incipio. ff. de iurisdiction. omn. iudic.* quibus traditur regula generalis, legitimè ceptum iudicium finiendum esse apud Iudicem eundem, apud quem cæptum est, etiam si litigans forum mutauerit lite pendente, id enim operatur legitima præuentio iurisdictionis & satis est ad legitimandum iudicium tempore citationis litem pertinere ad iurisdictionem citantis. Quod confirmantur ea regula textus *in l. in ambiguis, 86. §. non est nouum, ff. de regulis iuris, & in capit. factum legitime, 73. eodem titulo in sexto*, & ijs, quæ notant Doctores *in l. patre furiosa, ff. de ijs, qui sunt sui, vel alieni iuris* Ita sentit Aluarus Valascus *consultat. 57.* magis in specie Vincentius de Franchis *decis. 257. numer. 7.* Follerius *in dicta constitut. constituimus, ex numer. 27. in specie numer. 66.* Regens Tapia *num. 19.* Marinus *num. 11. in recollecti Thomæ Grammatici*, Carauita *ritu 233. num. 18.* qui dicit, ita in practica seruari, Menochius *de arbitrarijs, dicto casu 66. num. 28.* Thessaurus *decis. 177. numer. 4* Giurba *decis. 82. ex num. 11.* Capiblancus *pragmat. 8. par. 1. num. 316. cum sequentibus, de Baronibus*, Scaccia *de appelationibus, quæst. 7. numer. 118. & 119.* Mastrillus *decis. 268.* Giurba *decis. 82. nu. 2.* Paschalis *de patr. potestat. par. 2. cap 2. num. 100.* Nouarius *in praxi, sect. 2. quest. 10. & ad pragmat. Regn. Neapolit. collectan. 213. num. 18.* Confirmant eandem ampliationem, quæ traduntur á Doctoribus de Clerico in minoribus legitimè inquisito tempore, quo gaudebat priuilegio fori; nam etiam si post deponat habitum clericalem, & tonsuram, vel nubat: tamen causa cæpta cora Ecclesiastico non debet remitti ad sæcularem. Iuxta tradita ab Hippolyt. de Marsil. *singul 480.* Capella Tolosana *decis. 378.* Gramat. *decis. 10.* & ibi addentibus Couarruuia *in pract. cap. 31. nu. 8.* Iul. Clar. *lib. 5. sentent. §. fin. q. 36. nu. 11* Farinac. *in praxi q. 8. num. 66.* Erasmo Kochier *de iurisdictione, tom. 1. par. 2. q. 17.* nam attenditur status in quo erat tempore delicti, & inquisitionis, non qui ea post facto superuenire potest, tractat, & multis rationibus probat Giurba *consil. 15.* loquentes in fortioribus terminis; videlicèt casu, quo lis non fuerat cæpta, sed delictum commissum tempore quo quis erat exemptus: nam etiam exemptione cessante contendit pertinere inquisitionem, & punitionem delicti patrati ab exempto, tempore quo erat exemptus, ad Iudicem exempti, atque ita refert decisum. In qua eadem sententia fuit Franchis *decis. 417.* & Caballus *resolut. crimin. casu. 147. ex nu 9.* & Decianus *tract. crim. lib. 4. c. 24. nu. 5.* Barbosa *in l. Titia, 35. nu. 33. ff. de solut. matrimon.* Suarez *in defensione fidei aduersus errores sectæ Anglicanæ, lib. 4. c. 15 ex n. 14.* Ambrosinus *de immunitate, c. 19. n. 3.* circa quam doctrina n vide, quæ inferius resolui n. 924.

619 Contrariam tamen sententiam huic ampliationi, imò miserabilem, qui post litem captam à miseria liberatus est ope diuina, non amplius gaudere priuilegio miserabilium, sed litem etiam cæptam remittendam esse ad ordinarium; censet veriorem, & iuri magis conformem Carauita *ritu 233. n. 12. cum sequentibus*, quem sequitur Marcellus Calla *de modo articulandi, §. 1. gloss. 1. ex nu. 82.* Fundamentum est, quoniam cessante causa, cessat effectus at si cesset miserabilitas, cessat causa priuilegij miserabilibus indulti, Ergo cessare debet ipsum priuilegium, quo cessante causa ex foro priuilegiato, remittenda erit ad ordinarium.

620 Sed non est recedendum à prædicta ampliatione, quæ verior est, iuri conformior, communiorq; Doctorum sententia, & vsu recepta, vt ipsemet Carauita agnoscit. Fundamento autem contrariæ facilè satisfit, si dicamus cum Follerio *in d. constit. statuimus, ex n. 41.* cuius dicta prosequitur Nouarius *dicta q. 10.* & ea Giurba *decis. 82. num. 12. & 13.* qui optimè confirmat, non cessare effectum causæ cum cessat causę, quæ iam habuit effectum consumatum; imò vero etiam inchoatum, vt pluribus tradit Tiraquellus *in tractatu de cessante causa, limitat. 11. & 12.* vbi *num 3. & 13.* Franchis *decis. 719.* Regens Rouitus *consil. 10. num. 7. lib. 1.* Quare cum cæpto iudicio iam miserabilitas suum effectum fuerit sortita, aut sortiri cæperit ex vsu priuilegij, ex quo vsu resultat, quæsitum esse ius iam parti aduersę prosequendi iudicium, vbi est cæptum, tum etiam iurisdictioni Iudicis de causa cognoscentis, etiam si postleà ea superuenienti casu cesset miserabilitas, quæ indulgenti priuilegijs causa fuit, priuilegium ipsum non cessat.

621 Amplia decimo tertio, vt persona miserabilis gaudeat priuilegio electionis fori, etiam conueniatur, velut hæres defuncti non priuilegiati, & ea eius contractu. nam poterit declinare Iudicem, quem non posset declinare defunctus, cui successit probatur ex textu *in leg. hæres absens, 19. in fine principij, ff. de iudicijs*, Cum enim priuilegium miserabilium personarum contentum *in d. l. vnic. C. quando Imperator*, sit clausum in corpore iuris, & non hæredi proprium, se commune, non censetur sublatum ea regula *d. l. hæres absens*, vt dixi supra quęstion. 5. nu. 299. post multos doctores, quos ibi retuli, quibus addo Erasmum Kochier *de iurisdictione, tomo 2. par. 4. quæstion. 46. n. 4.* Scacciam *de appellation. quæst. 7. n. 133. vers. substringe*, Castillo *quotidian. controuers. libr. 3. c. 25. n. 52.*

622 Limitanda tamen est hæc ampliatio primo de iure Regni Neapolitani, quo attento persona miserabilis, si conueniatur, vt hæres, vel successor non priuilegiati, non potest declinare forum defuncti, sed ibi conueniendą est, vbi defunctus debuit, suo priuilegio quantumuis incluso in corpore iuris non obstante, notauit supra dicto num. 299. in fine ex *ritu 234.* relatis in eam eam Carauita *ibidem*, & Vincentio de Franchis *decis. 234. nu. 3. & decis. 364. ex num 3. & 4.* quibus addo eundem Franchis *decis. 553.* & Afflict. *in dicta constitut. statuimus, nu. 26.* Regens Tapia ibi *n. 20.* Petram *ad Grammatic. decis. 52. n. 1.* Didacum pe Mari *ibidem n. 1.* Trentacinqu. *lib. 2. variarum, tit. de citationibus, resolut. n. 6.* Menochium *d. casu. 66. num. 36.* Capiblancus *in pragmat. 8. par. 1. ex n. 314. & 323. de Baronibus*, Viuium *decis. 250. nu. 2.* Marcellum Cala *de mod. articul. §. 1. glossa 1. nu. 54. & 55.* Castillo *quotid. controu. lib. 3. c. 25. nu 52.*

623 Ab hac tamen limitatione recedit Bartolomeus de Capua *in d. constit. statuimus, num 12. in recollectis Thomæ Grammatici*, referens iuxta hanc sententiam decisum à Magna Curia Vicariæ, quem videtur sequutus Muscatellus *in praxi, lib. 1. par. 2. gloss. competentes, ex nu. 91.* qui vix se extricat ab hac difficultate, & in ea videtur manere dubius.

624 Sed in Regno Neapolitano non est recedendum à prædicta limitatione ob expressam constitutionem *in prædicto ritu 224.* & auctoritatem Doctorum eius vsum recipientium.

625 Limita secundo, si lis fuerit cæpta cum defuncto non priuile-

priuilegiatorinam tunc hæres priuilegiatus nō potest virtute sui priuilegij forum declinare, etiam attento iure communi, vt de clerico hærede laici probaui supra d.4. §i nu.309. cum sequentibus, vbi viae rationes huius limitationis, quam tradunt in specie priuilegij *d.l. vnica*, de quo agimus Regens Tapia, & Capilancus *vbi supra*, Scaccia *de appellationibus, q.7. num.*133. Giurba *decis.* 82. *num.* 9. Grattanus *discept. forens. tom.* 2. *cap.* 182. *num.* 27. Cala *de mod. articul.* §.5. *gloss.*1. *n.* 57. Muscatellus *in praxi, lib* 1. *par.* 2. *gloss. competenter, n.*46. Carauita *ritu* 234. *num.* 2. & 3. Trentacinquius *de resolut.* 2. *n.*6. Nouarius *in praxi, sect.* 2. *q.* 20. *ex n.* 1. & *ad pragmat. Regn. Neapol. collect.* 223. *n.* 22. adde quos retuli dict. n. 309. expressim de hoc priuilegio loquentes.

626 Ampl. decimoquartò, vt hoc priuilegio extendatur ad litis consortes, vt notat Couarruuias *in practic. cap.* 7. *numer.* 5. *in fin. vers. solet autem*, Menochius *de arbitrar. d. casu* 66. *num* 29. Thesaurus *d. decis.* 177. *num.* 4. Afflictus *decis.* 213. Neuizanus *in sylua nuptiali, lib.* 5. *ex numero* 39. Capycius *decis.* 133. Follerius *in practic. crimin. verb. audiantur excusatores, n.* 157. Trentacinquius *d. resolut.* 2 *nu.* 9. Capiblancus *in pragmat.* 8. *par.* 1. *nu.* 334. & 335. *de Baronibus*, Muscatellus *in praxi. lib.* 1. *par.* 2. *gloss. competent. num.* 95. Natta *cons.* 590. *num.* 16 Castillo *lib.* 3. *quotidian. c.* 25. *nu.* 29. Nouarius *in praxi sect.* 1. *q.* 45. *ex num.* 1. Scaccia *de appellationibus q.* 7. *n.* 122. Qua tamen in re cautè procedendum est iuxta adnotationem, & distinctionem Couarru. Muscatell. & Scacciæ, *vbi supra, num.* 123. an causa sit diuidua, aut indiuidua, & in textum traditamque à Doctoribus *in leg. vnica, Cod. si in commun. eademque causa*.

627 Prædictam verò septimam conclusionem principalem sic explicatam limita primò de iure Regni Neapolitani, vt non procedet, nisi ante omnia persona miserabilis iuramentum præstet de perhorrescentia aduersarij, alias non gaudebit prædicto priuilegio. Ita statuitur in *d. constit. statuimus, de offic. Magistr. Iustitiar*, vbi glossa *ver. corporali prædicto sacramento*, & *in ritu* 228. vbi notat Carauita *ex nu.* 4. *Afflictis in d. constit statuimus, n.* 39. Follerius *ex n.* 117. Balzaranus *n.* 13. & 14. Tapia *nu.* 32. Couarruuias *in practic. cap.* 6. *num.* 1. 10. Ant. de Nigris *in cap. Regn. quod decretam.* 42. *ex n.* 12. Franchis *decis.* 257. *n.* 1. & 2. Paschalis *de patr. potestat. par.* 2. *cap.* 2. *nu.* 91. Capiblancus *in pragmat.* 8. *par.* 1. *nu.* 342. *de Baronibus*, Trentacinquius *d. resolut.* 2. *nu.* 14. Muscatellus *d. gloss. competenter. n.* 78. & 83. Gallupus *in praxi par.* 2. *c.* 6. *n.* 56. Nouarius *in praxi, sect.* 1. *q.* 2. *ex n.* 1. Menochius *d. casu* 66. *n.* 27.

628 Sublimita hanc primam limitationem, vt non procedat de iure communi, quod est conforme iuri Regio Castelæ, iuxta quæ iura miserabiles non indigent iuramento perhorrescientiæ, vt possint gaudere electione fori. Quod planè probatur ex verbis *d. l. vnica, C. quando Imperator*, ibi, *præsertim cum aduersarij potentiam perhorrescunt*: verbum enim, *præsertim*, indicat casum minus dubitabilem, cui accomodatur decisio, verùm eandem vigere in casu magis dubitabili, notat Cenedus *singular.* 83. *ex num.* 1. & Barbosa *in remissionibus, dictin.* 233. *n.* 2. qui multos referunt, expendit Couarruuias *in practic. d. cap.* 6. *n.* 1. Franchis *in d. decis.* 267. *n.* 2. Menochius *d. casu* 66. *nu.* 27. & ferè omnes relati numero præcedenti.

629 De iure tamen Regio Castellæ hoc iuramentum perhorrescentiæ, & diffidentia iustitiæ consequendæ apud Iudices inferiores, viam aperit huic priuilegio electionis fori multis alijs personis, quæ non reponuntur inter miserabiles, si tamen litem moueant aduersus potentes, quorum potentiam perhorrescant, & ob quorum potentiam iustitiam se posse consequi coram inferioribus Iudicibus diffidant aut metuant. Ita statuitur *in l.* 5. *tit.* 3. *p.* 3. vbi notat Gregorius *gloss.* 7. & *in l.* 8. *tit.* 3. *lib.* 4. *recopilat.* vbi Azeuedus *num.* 2. *in fine*, & *numer.* 2. Couarruuias *in practic. d. cap.* 6. *numer.* 1. Auendanus *de exequend. mandat.* 1. *par. cap.* 1. *num.* 31. *vers. duodecima causa*, referens Montaluum *in l.* 18. *titul.* 23. *part.* 3. idem Auendanus *in dictionario, verb. Corte*, Villadiego *in politica, cap.* 1. *ex num.* 89. Monterosso *in practic tract.* 5. *de los casos de Corte*, & iure communi attento notat Abbas Panormitan. *in cap. Nicolao* 64. *num.* 6. *vers. ad vnum tamen aduerte, de appellationibus*, & Decianus *tract. crimin. lib.* 4. *cap.* 6. Atque ita vt accedamus ad exempla, si quis litiget cum Iudice ordinario, seu Correctores, dum exercet officium, aut Rectore, seu Decurione, aut publico Officiali, Vniuersitatis, aut alio homine in Republica potente, aut cum ipsa Vniuersitatis, seu vniuersitatis Concilio, potest ad Curiam Regiam causam trahere, & ibi forum eligere, nam iste iure Castellæ censetur casus curiæ. Iudicatur vero persona potens in Republica eodem iure, cui tantum, vel plus potest, quantum Iudex ordinarius, aut Decurio quilibet, vt expressè deciditur *in l.* 9. *tit.* 10. *lib.* 9. *recopilat.* vbi notat Azeuedus & Auendanus *de exequend. mand.* 1. *par. c.* 19. *n.* 18. *vers. dicitur autem*, & 2. *par. cap.* 12. *n.* 13. *vers. octauum requisitum*.

630 Limita secundò principaliter dictam septimam conclusionem, attento iure Regni Castellæ, vt personæ miserabiles non habeant priuilegium electionis fori in causis paruis, quarum æstimatio minor sit decem mille marauedinorum æreorum. Est autem ea minutissima Castellæ moneta, vt dixi supra n. 564. ita statuitur *in l.* 11. *tit.* 3. *lib.* 4. *recopilat.* & ibi notauit Azeuedus Paz *in praxi tom.* 1. 1. *par. primo tempore, n.* 21. Villadiego *in politica, cap.* 1. *n.* 98. & Couarruuias *in pract. c.* 7. *n.* 3. *in fine*, qui hanc legem referre voluit, & taxauit quantitatem *sex mille*, quoniam ita habebat litera legis antiquæ pro *decem mille*, quod habemus in noua.

631 Limita tertio eandem septimam conclusionem spectato iure Neapolitano, vt miserabiles non gaudeant priuilegio electionis fori, nisi personaliter compareant suum priuilegium allegaturi. Ita statuitur *in rit.* 230. quem tametsi Afflictus *in d. constit. statuimus, n.* 26. dicat non seruari, & admitti solere fori declinatoriam propositam per Procuratorem: Carauita tamen *in d. ritu* 230. *n.* 3. & *ritu* 269. *nu.* 2. *in* ait esse in viridi obseruantia, quam refert & sequi videtur Nouarius *in d. praxi, sect.* 3. *q.* 10. *ex n.* 1. tametsi post n. 5. contrarium dicat, & se vertat ad opinionem Afflicti. Certè iure communi spectato regulare, est, vt si quis vocetur in iudicium, etiam ab incompetente Iudice, compare debeat per se, vel Procuratorem suum priuilegium allegaturus, *l. si quis ex aliena*, 5. vbi notat Barbosa *ex n.* 1. cum multis quos congerit, *ff. de iudicijs, l. ex quacunque*, 2. *in princ. ff. si quis ius voc. non ier.*

632 Sublimita tamen prædictam limitationem, vt procedat in criminalibus, non in ciuilibus, atque ita concordabis Afflictum cum Carauita: cui concordiæ occasionem dedit Battaglinus *ad Cinum in d. leg. vnica, C. quando Imperator, vers. l. vnica, circa finem*. In criminalibus enim, conforme est iuri communi, ne admittatur declinatoria rei, nisi compareat, & se iudicio sistat, cum potius ex contumacia reus declinatoriam amittat, vt dixi supra n. 600. In ciuilibus vero possit miserabilis absens allegare declinatoriam per Procuratorem: nemo enim cogitur comparere personaliter ad litigandum in causis ciuilibus, *l.* 1. §. *vsus, ff. de procurator. l. præsenti*, §. *cum autem*, *C. de his qui ad Eccles. confug. l. in pecuniarijs*, 26. *C. de Procurator. c.* 1. *de iudicijs, in sexto*, vbi Glossa, *verbo, Iudicem delegatum, leg.* 15. *tit* 3. *lib.* 4. *recopil*. Et vt ad vsum veniam, vidi in Sacr. Consil. me interueniente procedi in causis ciuilibus viduarum ex priuilegio d. l. vnicæ, allegato per Procuratorem, cum ipsæ personaliter non comparuerint, nulla super hac reproposita difficultate, aut ambiguitate; de quo etiam vsu testatur Battaglinus, vbi supra. De quæstione vero generali, an exemptus debeat comparere citatus, vt allleget suum priuilegium, vide Erasmum Kochter *de iurisdictione*, 1. *tom. par.* 2. *q.* 6. Doctores *in d. l. si quis ex aliena*, 5. vbi latè Barbosa *ff. de iudicijs*, Marian. Socin. *in cap. si Clericus, num.* 4. *ex vers. item qua in rubrica*; *cum numeris sequentibus, de foro competenti*, Carauitam *ritu.* 65. & *l.* 2. *tit.* 7. *p.* 3. vbi Gregor.

633 Limita quartò vt miserabilis priuilegiatus hoc priuilegio, non possit vti aduersus alium miserabilem eodem priuilegio priuilegiatum, vt pupillum, aduersus pupillū, vidua

vidua aduersus viduam, vel vidua aduersus pupillum, & è contra, & sic de cæteris. Ita statuitur de iure Regni Neapolitani in ritu 228. & ritu 231. & vtrobique notat Carauita, Isernia in d. constit. statuimus, vers. quid si miserabilis, Afflictis ex num. 19. Tapia num. 26. Follerius in practic. crimin. rubr. audiantur excusatores, ex num. 102. Muscatellus in praxi lib. 1. par. 2. gloss. competentes, num. 85. & 89. Thesaurus d. decis. 177. num. 9. vers. limitatur, Franchis decis. 187. & decis. 553. Giurba decis. 82. num. 8. Vrsillus ad Afflict. decis. 56. num. 1. Riccius collect. 1. & collect. 300. & collect. 348. Trentacinquius lib. 2. variarum, de citationibus, resolut. 2. num. 18. Capiblancus in pragmat. 8. par. 1. n. 350. de Baronibus, Marcellus Cala de mod. articul. §. 1. gloss. 1. num. 80. Menoch. de arbitrar. d. casu 66. num. 38. Gratianus discep. forens. tom. 1. cap. 182. num. 20. & 21. Couarruuias in practic. d. cap. 7. ex num. 4. vbi latè disputat, confirmatque eandem sententiam ex praxi Regni Castellæ, quam sequitur Scaccia de appellation. q. 7. num. 128. Castillo quotidian. controu. lib. 3. cap. 25. num. 27. & 28. Azeuedus in l. 8. & 9. num. 7. tit. 3. lib. 5. recopil. cuius limitationis ratio est. Primo, quoniam priuilegiatus aduersus pariter priuilegiatum non vtitur priuilegio suo, l. sed & milites, 10. ff. de excus. tutor. Doctores communiter in authent. quas actiones, vbi Salycetus n. 3. Cynus n. 1. Bartolus num. 3. Paulus num. 6. C. de sacrosanct. eccles. Gregorius Lopez in l. 5. tit. 2. par. 3. glos. 2. in fine, Riccius collect. 348. Hyppolit. de Marsil. singul. 99. Tuscus liter. P. concl. 760. Castillo quotidian. controu. lib. 3. cap. 16. n. 79. Parladorius lib. 1. rerum quotidianarum, cap. 17. num. 28. Kochier de iurisdictione, 1. tom. p. 1. q. 44. Secundò, quoniam in hac specie conquassatis priuilegijs inter actorem, & reum, reddimus ad ius commune, vt actor forum rei sequatur ex regulis vulgaribus toties repetitis, quam rationem considerat Romanus consil. 385. num. 4. vers. secunda ratio. Tertiò quoniam reus iuuatur priuilegio, & iure communi, actor solo priuilegio, si ipse sit, qui priuilegio vti vult: & simili modo, si reus vti velit priuilegio, ipse solo priuilegio iuuatur, contra actor priuilegio, & iure communi; quo fit cum duo vincula sint fortiora, quam vnum, Auth. itaque, C. communia de successionib. Negusantius de pignoribus 5. par. memb. 4. n. 22. in fine, Io. Garcia de nobilitate, gloss. 6. n. 56. ille, qui nititur iure communi, & priuilegio, facilè vincat actorem, vel reum solo fultum priuilegio. Quam rationem reddit Couarr. approbatque Menoch. & Carauita. Quarto, accedit (quod ibidem Couarruuias, & Menoch. adnotarunt) illud priuilegium præualere debere quod iuri communi conforme est, quod etiam tradit Afflictis decision. 257. n. 5. & 6.

634 Sublimitat prædictam quartam limitionem de iure Regni Neapolitani, quo attento, curialis, potest vti priuilegio fori sibi indulto contra alium curialem priuilegiatum, iuxta d. ritum 228. vbi notat Carauita, Afflictis decis. 56. & ibi Vrsillus, Nouar. in d. praxi sect. 2. quæst. 21. num. 10.

635 Limita quinto principaliter, vt si cæptum sit agi coram ordinario, & miserabilitas, eamque consequens fori priuilegium superueniat, non possit miserabilis vti priuilegio circa causam cæptam, vt ea remittatur ad tribunal supremum Principis. Ratio est, quoniam priuilegium fori superueniens post captam litem non eximit litigantem, aut litem, à veteri foro, quia præuenta est iurisdictio quoad eam causam, in cuius præiudicium forus mutari non potest, l. si quis postea quam, 7. l. vbi acceptum, 30. ff. de iudicijs, l. cum quædam puella, 19. in princip. ff. de iurisdict. omn. iud. e l. tutor. petitus, 28. in princip. ff. de excusation. tutor. cap. proposuisti 19. de foro compet. & istis locis animaduertunt Doctores; conuenit de iure Regni Castellæ, l. 13. tit. 7. part. 3. vbi Gregorius, Capella Tholosana decis. 144. & decis. 147. loquens de priuilegio Clericorum Franchis decis. 544. numer. 3. & seqq. Giurba decis. 23. & decis. 82. Tuscus liter F. concl. 445. Ponce de potest. Proreg. titul. 7. §. 7. ex num. 12. Capiblancus in pragmat. 8. part. 1. nu. 317. de Baronibus, Muscatellus in praxi libr. 1. part. 2. glos. compentes, num. 45. Nouarius in praxi, sect. 2. q. 13. num. 5. Gratianus discept. forens. tom. 3. cap. 421. ex nu. 22. Decianus tract. crim. lib. 4. cap. 22. ex n. 3. Kochier de iurisdictione, tom. 1. 2. part. q. 16. & 19. Barbosa in d. l. si quis postea, quam, 7. num. 1. & num. 110. cum seqq. ff. de iudicijs, tametsi quidam ex ijs loquantur de præuentione in genere, non in specie, de præuentione ex priuilegio miserabilium. Hæc limitatio colligitur ex dictis ampliatione 12. n. 618. & ex congestis à nobis hac eadem quæstione, sect. 3. ex n. 445.

636 Amplia primò prædictam quintam limitationem, vt procedat si miserabilis liti captæ succedat non miserabili, vt si vidua post litem ceptam cum defuncto fieret eius hæres: nam non posset quoad litem captam vti priuilegio viduarum, quoad fori electionem, sed teneretur prosequi litem vbi capta fuisset, idque ob eandem rationem præuentionis. Notauit Castillo libr. 3. quotidian. controuers. cap. 25. num. 45. cum seqq. estque iuxta tradita à Doctoribus in Auth. quas actiones, C. de sacrosanct. eccles. & ea, quæ latè deduxi superius quæst. 5. ex n. 309. & n. 319. cum sequentibus, & dixi n. 625.

637 Amplia secundò dictam quintam limitationem, vt superueniens priuilegium fori seu exemptionis non eximat miserabilem litigantem post præuenta iurisdictionem, & litem captam, siuè priuilegium superueniat, & adquisitum sit ex voluntate, instantia, & proprio facto litigantium, siuè adueniat casu, & inuoluntariè; imo vero motu etiam proprio Principis concessum; sed lis nihilominus terminari debeat coram eodem Iudice, quo cepta est, non obstante priuilegio post quæsito, quocunque modo quæratur. Ita sentiunt Albericus in l. qui autem, 12. vbi Baldus, & Angelus ff. si quis caution. Fulgosius in d. l. si quis postea quàm, 7. num. 1. vers. in eadem ibi leg. 3. & Barbosa ibi, ex nu. 140. magis inclinat in eam sententiam ff. de iudicijs sequitur Iaso in l. si quis quendam, 11. num. 4. ff. si quis caut. & in l. supplicare, 2. num. 2. C. vt lite pendente, Io. Andreas in additione ad specul. lib. 4. tit. de dolo, & contumacia §. 2. nu. 29. ad verbum, interest, Abbas in cap. causamque, 19. n. 3. Imola n. 3. Felynus nu. 2. & 5. & ibi additio, de testibus, Sapia in repet. l. cum quædam puella, 19. nu. 12. & 14. ff. de iurisdict. omn. iudic. Franchis, d. decis. 544. 15. Giurba d. decis. 23. ex nu. 7. & decis. 82. Eras. Kochier de iurisdictione, par. 2. q. 16. ex nu. 5. & nu. 14. & 15. Tuscus liter. F. concl. 445.

638 Hæc ampliatio quoad primam partem, nempè priuilegium fori, seu exemptionis procuratum non eximere à iurisdictione præuenta; probatur ex regula textus in l. & qui data opera, 5. ex quib. caus. maior, & in l. 2. §. vltimo, ff. si quis caut. l. si maritus, 15. §. legis Iuliæ. ff. ad l. Iul. de adulter. cum similibus. Regulare enim est, vt priuilegium, seu beneficium à iure indultum propter aliquam causam, non prosit ei, qui illam causam affectauit, Romanus singul. 597. Felynus in cap. licet ratione vltimo, numer. 25. vers. secundo addunt moderni, de for. compet. & in cap. vltimo, n. 2. in fin. & num. 3. & 4. vbi Additio, de testib. Hippolyt. de Marsil. in rubric. ex nu. 165. ff. de fideiussor. & in l. 1. §. cum quis latrones, nu. 6. & seqq. ff. de quæst. Tiraquellus de retract. lignag. §. 35. glos. 4. ex nu. 27. Couarruuias lib. 2. variarum, cap. 16. num. 9. vers. 2. illud, Barbosa in l. 2. legatis, n. 66. ff. de iudicijs, & nos diximus supra num. 559.

639 Quoad secundam vero partem, videlicèt, priuilegium etiam fori motu proprio Principis concessum non eximere priuilegiatum à foro, quod ex præuentione contraxerat, cum priuilegium superuenit; probatur ex eo, quòad concessio Principis lite pendente facta sine litis mentione non valet, etiam si motu proprio sit facta; vt multis relatis probat Anton. Gabr. lib. 2. commun. tit. de iudicijs, concl. 4. numero 20. Lancellotus de attentatis, part. 2. capit. 4. in præfatione, numero 643. cum seqq. Capycius decis. 86. num. 10. & ad eum Petra Anna singul. 402. Cochier de iurisdictione, tom. 1. part. 2. q. 16. nu. 11. Et colligitur apertè ex textu Authent. in medio litis non fieri sacras formas, §. 1. Idque ex eo prouenit, quod Princeps nunquam præsumitur per priuilegium suum alijs damnum, aut præiudicium inferre, l. 2. §. si quis a principe, ff. ne quid in loco publico, cap.

eo cap. quamuis 8. *cap. si propter tua debita*, 10. *de rescrip. in* 6. Molina *de primogen. lib.* 2. *cap.* 1. *nu.* 13 Peregrin. *de iure fisci, lib.* 1. *ti.* 3. *ex num.* 21. vbi multa in eam rem congessit magnum autem inferretur præiudicium litiganti cum exempto, si lis esset denuo incipienda coram nouo Iudice.

640 Sed contrariam sententiam, quinimo priuilegium superueniens, aut casu, aut etiam motu proprio Principis concessum, dummodo non interueniat factum, & postulatio priuilegiati, eximere eum, cui conceditur, etiam quoad litem cæptam, amplexi sunt per multi inter quos Glos. *schol.* 1. *in l. qui autem*, 12. per textum ibi *ff. si quis caut.* Bartol. *in l.* 1. *nu.* 3. *ff. de pœnis*, Paulus in *l. si quis quædam*, 11. *n.* 2. Alexand. *n.* 1. *ff. si quis caution.* idem Alexand. *in l. eum quandam*, 19. *in princ. n.* 7. vbi Iaso, sibi contrarius *n.* 9. *ff. de iurisd. omn. iudic.* & ibidem etiam Cagnolus *n.* 26 *in fin.* Anchiaranus *in c. proposuisti, num.* 7. *de for comp* Lanfrancus Baldus *decis.* 70. Anton. de Matth. *de prorog. inris. n.* 57. *tom.* 3. *tract. par.* 1. Valascus *consult.* 136. Decianus *tract. crimin. lib.* 4. *cap.* 20. *num.* 25. Erasmus Cocchet *de iurisdictione, tom.* 1. *part.* 2. *q.* 16. *nu.* 14. *& q.* 19. *num.* 5. Nouarius *in pra xi, se* 3. 2. *q.* 1. *n.* 1. *&* 2. *& ad prag. Regn. Neap. collect.* 223. *num.* 19. Riccius *collect.* 2155. Capiblancus *in prag.* 8. *par.* 1. *n.* 318. *de Baronib.* Chabeus, qui sic decisum refert *decis.* 24. *n.* 25. 1. *par. & in d. decis.* 25. agens in specie de nostro casu, quando lite iam cæpta efficitur quis pupillus, vel vidua, dicit, *num.* 8. statutum esse in ordinationibus Lusitanis, vt gaudeat fori priuilegio, etiam quò ad lites cæptas. Ita vno, & altero Doctore eam sequente, alio sine maiori examine ad eos accedente, facta est ista opinio magis communis, vt credit Barbosa *in d. l. si quis postea quàm*, 7. *num.* 132. *ff. de iudicijs*, ita vt si Romanus *cons.* 327. *n.* 11. prædictam Glossæ sententiam non sit ausus veram affirmare.

641 Verum si imperturbato animo hæc res perpendantur, opinio illa nullum habet vigens fundamentum; neque vllo modo probatur ex legibus, quæ ad eam comprobandam adducuntur. Nam in primis *leg. qui autem*, 12. *in principio ff. si quis caut omib.* ex qua Doctores occasionem desumpserunt ad eam asserenda, nihil omninò probat. Eius verba sunt, *Qui autem nouo priuilegio vtitur, nō videtur in eadem causa fisti*, ad quam notat Cuiacius post alios antiquos (tacitos vt solet,) & inter eos Albericum non agere de priuilegio fori. Sed etiam si de illo loqueretur nihil probat: nam non ostendit, quomodo priuilegium fuerit quæsitum, aut concessum, tametsi quæsitum præsupponat, & fortassis concessum est ibi priuilegium expressè, etiam quoad causas cæptas, ac per consequens textus non iuuat sententiam eorum, qui hoc, vel illo modo quæsitum priuilegium, quoad causas cæptas iuuare, vel non iuuare autumant. Imò verò, & ipsa Glossa, quam sequuti Doctores eam sibi sententiam persuaserunt, *in s. d. scholij vltimi, in vers. alij dicunt*, eam reprobat ab ea discedit aliamq; amplectitur, & veram credit, vtde licet, *in d. l. qui autem*, impetratum esse priuilegium specialiter quoad ipsam causam pendentem: alioqui si simpliciter concederetur solum pertinere causas futuras, non ad iam pendentes.

642 Ad textus autem *in l. non distinguemus*, 32. §. *item si quis Romæ, ff. de recept. arbit. & in l. si reus*, 12. *ff. ind. solut. & in l. idem Vlpianus*, 12. §. 1. *ff. de accusat. tutor.* respondet optimè Barbosa *in d. l. si quis postea quàm*, 7. *ex num.* 124. *ff. de iudicijs*, in duobus prioribus dilatoria n. esse temporalem, & suspensiuam iuris litigantium in eadem causa ad tempus, modicique perinde præiudicij, ac per consequens priuilegio quæri posse; secus fore si exceptio esset perpetua, & extinctiua iuris in eadem causa, & iudicium omninò mutaret; tunc enim quæri non posset, qui afferret præiudicium maioris momenti, iuxta distinctionem Aretini *in cap. causam quæ, el secundo, num.* 9. *de testibus*, quam ipse commendat *vbi supra*, *num.* 140. Postremum vero solum arguere, Principem ex certa scientia, & determinata voluntate posse priuilegium fori concedere, etiam quoad ad causam pendentem, non vlterius.

643 Item *ad l. Iurisperitor.* 30. *in principio, ff. de excusat. tut. & l. Prætor*, 13. *in principio, ff. de vocat. & excusat. muner.* quibus vtitur Bari. *in l.* 1. *n.* 3. *ff. de pœnis*, respondendum est, illis solùm probari superueniente publica occupatione incompatibili cum priuata: & ob quam priuato officio vacari non possit, excusatum manere ab officio priuato eum, qui cæptat exercere, quoniam vtilitas priuata cedit publicæ, *l. vnic.* §. *fin C. cadu. toll. Auth. res quæ, C. commun. delegat. l.* 1. §. *sunt qui putent. ff. ne quid in flumin. public.* quod planè significat Iurisconsl. *in d. l. prætor*, dum ait: *vel si sacerdotium nacti sint, vt discedere ab eo sine religione non possint*. Hæc autem doctrina non iuuat sententiam, de cuius veritate disputamus.

644 Neque verò alia ratio habenda est *de consolatione* Valasci 136. quoniam loquitur præsupposita lege illius regni expressè loquente, nos vero similem legem non habemus, vt rectè consideratur Castillo *quotid controu. lib.* 3. *d. c.* 25. *n.* 52. Neque item *de decisionibus* Cebedi 24. *&* 25. eiusdem Senatus Lusi ani; tum quia cum in dicto Regno lata sit lex expressè decidens priuilegium viduæ, aut pupilli superuenientis iuuare quoad lites cæptas; potuit ex ea sumi argumentum ad cætera priuilegia fori superuenientia: tùm vel maximè, quoniam Senatores iudicarunt de priuilegio socij, in quo iudicio valde suspecti, iuxta eleganter, & eruditè congesta a Gerardo Mainardo *decis.* 82. *lib.* 2. non solùm, quia (proh dolor) à socijs plus possint, velint & faciant impetrare, quam æquum esset; sed etiam quod agitur communis causa. Suspectus autem est Iudex, tum quia socius, tum quia similem causam habeat, ex traditis à Doctoribus, cum tractant de causis recusationis, Philippo Francho *in capit. postremo*, 36. *numer.* 20. *causa* 11. *&* 36. *de appellationibus*, Aufrerius *de recusationibus*, *causa* 12. 27. Maranta *in praxi, parte sexta, titulo & quandoque appellatur, n.* 45. *&* 56. Caualcano *in decis.* 28 *num.* 114. *causa*, 12. *&* 22. 2. *p.* Farinacio *in fragmenti criminalibus*, 2. *liter. I. num.* 784. *&* 810. & alijs.

645 Nihilominus tamen prædicta secunda ampliatio quintæ limitationis principalis eget temperamento aliquo, & limitanda est, & declaranda. Verum relicta communi distinctione priuilegij impetrati postulatione, & instantia litigantis, vel motu proprio indulti, statuo in primis nemini dubium esse, quin Princeps de plenitudine potestatis possit indulgere priuilegium litiganti, quo eum eximat, etiam quod causas cæptas, & præuentas ab alicuius Iudicis iurisdictione; quemadmodum communi lege id facere posset, qualis est illa apud Lusitanos, de qua mentionem facit Chabedus *d. decis.* 25. *n.* 8. vt superius retuli num. 540. Et quemadmodum causa in capta in coram inferiori posset ad se aduocare, *cap. vt nostrum.* 56. *de appellationib.* tradit Alexand. *in l. contra pupillum* 54. §. *is qui ad maius, nu.* 5. *ff. de re iudic.* Marian. Socin. *in cap. proposuisti. numer.* 42 *de for. compet.* Barbosa *in leg. si quis postea quàm*, 7. *num.* 17. *ff. iudicijs*; ita potest causam cæptam ad nouum Iudicem per priuilegium trahere. Igitur de sola voluntate Principis dubitari potest, & circa eius coniecturam versabitur tota difficultas. In qua arbitrar distinguendum, an priuilegium exemptionis concedatur per se, & principaliter alieni personæ, an per accidens tanquam annexum, qualitati, officio, aut dignitati alicui, vt conceditur viduis, Magistratibus, militibus, &c. In secundo casu credo nunquam eximere priuilegium superueniens quoad causas cæptas, & præuentas, quod planè significat Franchis *dict. dec.* 544. *num.* 17. *circa finem.* Nam Princeps concedens ab initio, & antequem casus accidat, & diutiniè possit fore, vt contingat, exemptionem annexam qualitati, non censetur velle, vt persona, cui qualitas accesserit, vtatur priuilegio annexo qualitati, etiam quoad ea, quæ ante qualitatis aduentum acciderint; argumento *l. si cus.* 6. *in principio, ff. de iure fisci*, & eorum, quæ congessi supra quæstione quinta num. 320. In primo vero casu adhuc est distinguendum, an simpliciter concedatur priuilegium nullo alio expresso, quam quod talis persona sit exempta, & tunc non sit extendendum ad causas cæptas, & præuentas: an verò concedatur priuilegium exemptio-

exemptionis eo expresso, quod conceditur etiam quoad causas pendentes, & tunc effectum habeat quòad eas, vt vtrumque planè probatur *in l. leges, 7. C. de legibus*, & ibi traditis à Glossa, Cyno, Baldo, Alberico, Salyceto, Paulo, Fulgosio, *& in c. 2. de constit.* cum doctrina Canonistarum ad eum locum, Hostiensi *in summa, de constitut. n. 21. vers. in futurum*. Quam sententiam amplectitur procul dubio Glossa *d. l. qui autem, 12. in princip. schol. 1. in fin ff. si quis cautionib.* eam vltimo loco adducens, vt ante dixi, n. 640. & desumitur ex Io. Andrea *in c. 1. ante num. 1.* Dominico Geminiano *n. 4.* Philippo Francho *num. 6. de priuilegio in sexto*, Erasmo Cochier *de iurisdictione, tom. 1. par. 2. q. 16. n. 12. & 13.* & planè probantur in specie *in l. nullus, 4. C. de veteranis, lib. 12.* ibi, *beneficio specialiter indulto*. Et hæc sit prima limitatio secundæ ampliationis, quintæ limitationis principalis.

646 Limita secundò prædictam secundam ampliationem limitationis quintæ, vt tametsi priuilegium superueniens non eximat priuilegiatum quòad litem cæptam, verùm si perimatur instantia, & iudicium fit de nouo inchoandum priuilegium ressumit vires, & priuilegiatus in noua instantia conueniendus erit in foro priuilegiato coram Iudice per priuilegium constituto. Ita sensit Angelus *in l. cum quædam puella, in principio, num. 3. versicul. vltimo conclude, ff. de iurisd. omn. iud.* Anna *singul.* 402. & nos animaduertimus supra quæst. 5. num. 311. in fin. vbi ampliauimus banc doctrinam, vt procedat, etiam si instantia emortua restauretur per insufflationem spiritus vitæ, quæ non potest effectum habere in præiudicium tertij, cui interim ex prædicta peremptione ius quæsitum fuit, ibi; alios allegauimus.

647 Ab hac tamen limitatione Fulgosius discessit *in d. l. cum quædam puella, 29. in principio, num. 7.* motus ex textu *in l. si quis repetere, 7. ad Senatuscons. Turpillian.* vbi repetita accusatione criminis aboliti transacto abolitionis termino, eodem iure prosequitur accusator Iudicium, & exceptiones, quæ et ante abolitionem obijci non poterant non possunt obijci post abolitionem; addit Fulgosius contra prædictam Angeli sententiam, non meminisse se legisse vnquam iurisdictionem Iudicis solo lapsu instantiæ finiri.

648 Verum non est recedendum à præcedenti secunda limitatione neque obstat textus *in d. l. si quis repetere*; nam respondendum est cum Glossa *in l. aut priuatim, 10. verb. rei, in fin.* iuncta Apostilla noua ibi, *ff. eod. tit.* abolitione nō perimi instantiam, neque extingui iudicium, sed suspendi spatio 30. dierum; ac per consequens peracto illo tempore accusatio eodam iure instaurari potest: non ita esset si iudicium esset extinctum, & instantia perempta, in quo casu nos loquimur; tametsi autem solius instantiæ lapsus, iurisdictionē non perimat, vt Fulgosius dicebat: eam tamen extinguit effectus contrarij priuilegij, quod interim dum cæptum iudicium durabat, erat suspensum, & impeditum, ne posset effectum suum producere, & litigātem priuilegiatum eximere; cum verò extincto iudicio impedimentum remotum fuerit incipit priuilegium contra iurisdictionem ordinariam operari, eamq; extinguere, & litigantem exemptum reddere a iurisdictione ordinaria. Limita sexto principaliter prædictam septimam conclusionem, vt non possit miserabilis priuilegium fori transferre per cessionem in alium non miserabilem, quoniam priuilegium personæ coheret. Ita sentit Baldus *in l. per diuersas, n. 41.* Salycetus *n. 17. C. mandati*, Gaspar Rodericus *de annuis redditibus, lib. 3 quæst. 4. n. 42.* facit Tiraquellus *de retract. lignagier, §. 26. glo. 1. n. 61.* & Ianinus *de citatione reali, lib. 2. cap. 2. num 20.* sentit Carauita *ad rit. 228. ex n. 14.*

649 Limita septimò principaliter prædictam septimam conclusionem, vt non habeat locum priuilegium fori miserabilium in causis fiscalibus. Ita sentit Frāc. Scaglionus *ad ritum 230. n. 3.* Menoch. *de arbitrar. lib. 2. centur. 1. d. casu 66. n. 44.* Nouatrius *in d. praxi, sect. 2. q. 15. nu. 1. & seq.* ratio est, quoniam miserabilis tunc, & non aliter; nec alio modo gaudet priuilegio fori, quam cum agit coram Iudice competenti, & legitimo sui aduersarij. Vt docent *Thomæ Carleualij de Iudicijs*, Isernia *in d. constitut. statuimus, verfic. item quid si pupilli, & versic. probibitus autem cognoscere*, Afflictis, ibi *num. 57.* Tapia *num. 28.* idem Afflictis *decision. 257. num. 2. 3. & 4.* Carauita *ad ritum 233. num. 7.* Menochius *d. casu 65 num. 42.* Ioan. Antonius de Nigris *in cap. Regn. quod decretam, 42. num. 10.* Muscatellus *in praxi Sac. Reg. Consil. li. 1. par. 2. gloss. competenter, num. 76. & 77.* Scaccia *de appellationibus, q. 7. num. 137. in fine*, Anelius Amatus *cons. 31. num. 3. 4. 5. & 6. & 14.* At in causis fiscalibus non sunt Iudices competentes, & legitimi supremum Consilium, & consiliarijs principis, sed Procurator Cæsaris, & speciales Iudices deputati ad decidendas causas Regij patrimonij, *l. si vt proponis, 5. C. de bonis proscriptor. l. 1. & seqq. C. vbi causa fiscai.* & nos dicemus inferius ex num. 698. Ergo non potest miserabilis in causis fiscalibus gaudere priuilegio electionis fori; sed siuè agat, siuè conueniatur à fisco, agere, & conueniri debet coram Iudicibus fiscalibus, & in tribunalibus eorum. Quemadmodum vniuersim in cæteris causis, in quibus est designatus specialis Iudex, qui in eis sit legitimus, & competens, aduocata earum cognitione à reliquis, idem seruandum est, vt rectè docuit Baldus *in l. cum eorum, 5. nu. 7. C. de sentent. & interloquut. omn. iudic.* Marian. Socin. *in cap. significasti, n. 30. vers. tertio quæritur, de for. comp.* & Nouatius *in praxi, sect. 2. quæst. 43.*

650 Limita octauò, vt miserabilis non gaudeat priuilegio electionis fori in causis feudalibus. Hinc limitationem expresse docuit Baldus paulò ante relatus, exemplum adducens de causa feudali, Andr. de Isernia *in d. constitut. statuimus, propè, medium, vers. item quid si pupilli*, Afflictis ibi *n. 33.* Follerius *num. 113.* Tapia *nu. 17.* idem Afflictis *d. decis. 257. num. 2. & 3.* & ad eam Vrsillus *nu. 4.* Trentacinquius *lib. 2. variarum, tit. de citationibus, resolut. 2. num. 21.* Io. Ant. de Nigris *in d. cap. quod decretam, num. 10.* Menochius *d. casu 66. num. 41.* Borellus *de regis cathol. præstant. cap. 62. num. 58.* Hæc limitatio procedit ex eodem fundamento, quo præcedens: nam de causa feudali non cognoscunt Iudices ordinarij, neque in ea sunt legitimi, & competentes: imò de iure feudorum de controuersia feudi cognoscunt pares Curiæ, vt *in cap. 1. de controuersia feudi apud pares terminand. & in capit. 1. an apud Iudicem, vel Curiam Domini, quæstio feudi debeat terminari*, & multos de hac re tractantes refert Scaccia *de appellationibus, qu. 8. num. 12. vers. cæterum*, & cum istis feudorum consuetudinibus conuenit de iure Neapolitano antiquiori, *constit. vt vniuersi, de seruando indemnitatem Comitibus, lib. 1. rub. 45.* vbi vide Iserniam, & Afflict. *nu. 1. 2. 5. & 8. & per tot. & cap. Regn. item statuimus, quod si Comites, 113.* & ibi Sebastianus de Neapolis, & Ioann. Ant. de Nigris. Hodie verò in hoc Reg. Neapolitano sine difficultate recepta est hæc limitatio; eius enim iure ad ordinarios inferiores non pertinet cognitio causarum feudalium, sed duntaxat ad Magnam Curiam Vicariæ, vt decernitur *in d. constit. statuimus, & in constitut. iustitiarij nomen, de offic. iustitiarlatus*, & iure nouiori ad Sacrum Consilium, *iuxta pragmat. 3. de offic. Sac. Reg. Consil.* & ad Regiam Cameiā Summariæ in quibusdam casibus, *vt in pragmat. 62. cap. 10. & 13. de offic. Procurat. Cæsar.* notauit Follerius *in d. constit. statuimus, num. 6.* Borellus *de regis cathol. præstant. d. cap. 62. num. 20. & seqq.* collega noster Scipio Rouitus *in d. pragmat. 3. ex num. 1. & in d. pragmat. 62. num. 4.* Galluppus *in prax. Sac. Reg. Consil. par. 2. cap. 6. num. 73.* quoniam verò incidimus *in d. cap. Regni, item statuimus, quod si Comites, 113.* quo statuebatur, vt de causis Baronum solum cognoscerent compares; non est obliuiscendum, quod notauit Io. Francisc. de Ponte *de potestat. Proreg. tit. 7. §. 7. ex num. 4.* nempè antiquas Regni constitutiones in desuetudinem abijsse, & iam iure, & consuetudinibus nouis in Magn. Cur. & Sacr. Consil. cognosci de omnibus causis omnium Baronum, & Curialium, & D. Reg. Tapia *Senatus supremi decis. 24. num. 8.* notat iudicium parium recessisse ab aula. Illud verissimum est, quod si in aliquo Regno obseruaretur, vt de causis feudalibus cognoscerent indistinctè Iudices ordinarij, in eo non procederet hæc limitatio, vt miserabiles in causa feudi non gauderent

rent priuilegio electionis fori; vt animaduertit Menoch. d. casu 66. n. 41.

651 Limita nonò, & vltimò prędictam septimam conclusionem, vt miserabiles non gaudeant priuilegio electionis fori, in causis, vbi agitur de reddendis rationibus. Hæc limitatio colligitur ex duabus praecedentibus, quia rationes ibi sunt reddendæ, vbi administratio gesta est, *l. 1. & 2. C. vbi de ratiociniis agi oport.* vbi Bartol. Alberic. Bald. Angel. Salycet. Fulgol. Paul. notant, & communiter Doctores *in l. quaeres absens, 19. §. si quis tutelam, ff. de iud.* immò & eò remittendum esse, qui rationem redditurus est, siue publicam, siue priuatam aduersus ordinarias iuris regulas diximus supra q. 4. num. 168. cum sequentib. Hanc limitationem tradit Escobar *de ratiociniis, c. 7. ex num. 56.* qui tamen eam sublimitat, & eo adhibito temperamento poterit in praxi seruari; sequutus Gratian. *dec. 180. in additione, n. 6.* Paschalis *de viribus, patr. potest. par. cap. 2. num.* 199. Nouarius *in praxi sect. 2. q. 17.* Hactenus de foro miserabilium.

SVMMA SECTIONIS Octaua.

652 *NEapolitani gaudent foro priuilegiato, vt conueniantur, & conueniant, ciuiliter, & criminaliter, apud tribunalia Neapolitana, quod vulgo dicitur, trahunt, & non trahuntur.*
653 *Ciuilitas Neapolitana quomodo adquiratur.*
654 *Eodem priuilegio gaudent institores, & negotiorum gestores Neapolitanorum, cum agitur de negotiis pro eis gestis.*
655 *Habitantes Neapoli, etiam non ciues, gaudent eodem priuilegio.*
656 *Eodem priuilegio gaudent exteri in Ciuitate Neapolitana adepti officium vel dignitatem.*
657 *Eodem priuilegio gaudent milites Hispani, qui in Ciuitate Neapolitana stipendia merent.*
658 *Eodem priuilegio gaudent originarii Neapolitani, etiam si alio domicilium transtulerint.*
659 *Id tamen procedit in ciuibus factis per incolatum, aut priuilegium.*
660 *Mulier extra nupta Neapolitano, gaudet hoc priuilegio.*
661 *Neapolitanus agens ex iure cesso sine fraude, tam ex causa lucratiua, quam ex onerosa, gaudet hoc priuilegio.*
662 *Neapolitani, non solum actores, & rei principales, sed etiã laudati in Authores, non adstringuntur foro alieno.*
663 *Refertur contraria sententia, pro qua expenditur l. venditor, in princ. ff. de iud.*
664 *Dictam, l. venditor, limitandam esse in clerico. multi senserunt.*
665 *Verius est prędictam l. venditor procedere in Clerico Authore laudato.*
666 *Traditur noua distinctio.*
667 *Quo casu Author laudatus non possit ex suo priuilegio forum rei principalis, cui assistit, declinare.*
668 *Quo casu. Author laudatus possit forum declinare, siuè Clericus, siue Neapolitanus.*
669 *Natur discrimen inter litem euictoris, & possessoris, cui assistit, Author laudatus non priuilegiatus, & eam, cui assistit Author priuilegiatus, communiter omissum à Doctoribus.*
670 *Fiscum, quod ad hoc attinet, maius habere priuilegium.*
671 *Qui contra senserint, fiscum in hoc nullum habere priuilegium.*
672 *Priuilegio fori gaudent oriundi ex casalibus Vrbis Neapolitanæ, & ibi habitantes.*
673 *Refertur contraria sententia.*
674 *Reprobatur, & explicatur text. in §. si quis igitur Auth. quib. mod. nat. effic. sui.*
675 *Ciues Neapolitani non possunt priuilegio fori renunciare, & quid de Capuanis.*
676 *Neapolitani non possunt consentire in Iudicem extraneum & prorogare iurisdictionem Iudicis non sui.*
677 *Neapolitani gaudent sui fori priuilegio, etiam litigantes cum Capuanis.*
678 *Neapolitani gaudent priuilegio sui fori, etiam litigantes cum viduis, & aliis miserabilis personis.*
679 *Quo fundamento probetur à nonnulis, & improbatur.*
680 *Traditur verum fundamentum prędictæ conclusionis.*
Verbum, non possit, importat necessitatem pręcisam, & priuat omni potentia.
Limitatur nobiliter prędicta conclusio.
681 *Barones ciues Neapolitani, cum conueniuntur de actu ad Baronis officium spectante, gesto extra ciuitatem, non gaudent priuilegio fori.*
682 *Mulier Neapolitana nupta viro extero, et ad domum sui viri traduta, non gaudet priuilegio fori.*
683 *Neapolitana nupta extero, soluto matrimonio non gaudet priuilegio fori.*
684 *Vidua Neapolitana in patriam reuersa, recuperat priuilegium.*
685 *Vidua Neapolitana originaria manens extra ciuitatem, electo domicilio separato à domicilio sui quondam viri, recuperat priuilegium Neapolitanorum.*
686 *Priuilegio Neapolitanorum non gaudet ciuilitatem consequutus lite pendente.*
687 *Neapolitani non gaudent fori priuilegio in causis tangentibus dohanam pecudum Apuliæ.*
688 *In ciuitate Neapolitana sunt multi fori priuilegiati, vt Curia Admiratiæ.*
689 *ytem curia artis serici.*
690 *Item curia artis lanæ.*
691 *Item Curia Siclæ.*
692 *Item tribunal Bagliuę.*
693 *Item forus Doctorum Neapolitanorum.*
694 *Item Consulum nationis Ragusteorum.*
695 *Item Curia Meretricum.*
696 *Tandem forus Baronum.*
697 *Barones eo, quod Barones sint, non sunt censendi Ciues Neapolitani.*

SECTIO OCTAVA

De foro Neapolitanorum.

IN gratiam huius nobilissimæ, & celeberrimæ Ciuitatis Neapolitanæ, & eius ciuium, in qua, & apud quos nunc habitamus, decreuimus adiungere aliqua de foro priuilegiato Neapolitanorum, quoniam & spectet directo ad tractationem, quam prosequimur, & videri possemus non referre quam possumus gratiam beneuolentiæ eorum, qui nos in suam eum... gratiam huc aduentantes admiserunt, si eorum priuilegia cum sese calamo offerunt celebranda, & per exteras nationes diuulganda, quod nisi conniuentibus oculis fieri non posset, prætermitteremus.

652 Octaua conclusio. Ciues Neapolitani gaudent foro priuilegiato, vt tam in ciuilibus, quam in criminalibus actores, siue rei conuenire possint, & conueniri debeant apud Iudices Neapolitanos, & in foro Neapolitano, videlicet, aut in Magna Curia Vicariæ, aut in Sacro Regio consilio: quod vulgo dicitur, trahunt, & non trahuntur. idest reos trahunt ad suum forum, & rei non trahuntur ad extraneum, etiam ex delegatione regia, ad eum modum, quo solent illi, quibus conceduntur Iudices conseruatores. Sic statuitur *in ritu* 301. & in capitulis gratiarum concessarum vniuersitati Ciuitatis Neapolitanæ per Regem Ferdinandum primum, anno 1459. *in libro priuilegiorum, fol.* 19. & in capitulis eiusdem Regis anni 1462. *in cap. vltimo eiusdem libri, fol.* 13. & in priuilegio eiusdem anno 1466. *eiusdem libri, fol.* 14. & in capitulis gratiarum concessarum vniuersitati Ciuitatis Neapolitanæ ab eodem Rege anno 1476. *cap. 1. eiusdem libri, fol.* 16. & in capitulis Regis catholici expeditis Segouiæ anno 1505. *cap. 53. eiusdem libri fol.* 45. quem ritum, & priuilegia sæpissimè in Sacr. Consil. vidimus obseruari. Notat Carauita *in prędicto ritu 301. numer. 5.* Grammaticus *decis. 87. in princip o,* Capycius *decis. 59. num. 1.* Franchis *decis. 382. num. 3. & dec. 416.* & ad eas addentes. Vrsillus ad Afflictis *dec. 31 num. 9. & decis. 133. num. 8.* Io. Ant. de Nigris *in cap. Regn. pridem 4. num. 19.* Anna *singular. 401.*

Tapia

Tapia lib. 3. iuris Neapolit. rubr. 6. in pragm. 1. vbi de delicto quis debeat conueniri, collega noster Scipio Rouitus in pragmat. 5. num. 3. eod. tit. Capiblancus in pragmat. 8. p. 1. num. 343. & par. 2. num. 132. de Baronibus, Muscatellus in praxi, lib. 1. p. 2. gloss. competenter, numer. 74. & 76. Marcellus Cala de mod. articul. §. 1. gl. 1. nu. 93. Riccius collect. 38. & 424. Tartaglia in praxi Magn. Cur. Vicar. causarum ciuilium, cap. 2. num. 23. Galluppus in praxi, par. 2. cap. 6. ex num. 61. Nouarius in d. praxi, sect. 2. q. 38. ex nu. 1. & ad pragmat. Regn. Neapol. collect. 223. n. 31. & collect. 225. ex n. 6.

653 Quibus verò modis ciuilitas Neapolitana adquiratur ad effectum gaudendi hoc, & cæteris priuilegijs concessis ciuibus Neapolitanis, quæ multa sunt nihil noui hic occurrit addendum ad ea, quæ diximus de adquirenda ciuilitate in genere supra q. 2. ex nu. 76. ex quibus constat ciuilitatem adquiri per natiuitatem in loco paterni domicilij, per incolatum, seu domicilium, per concessionem, aut priuilegium; præter quàm quod in prag. 1. de immunitatib. Neap. statuitur, vt exteri, qui Neapolim venerint ad contrahendum domicilium, si vxorem duxerint Neapolitanam, & in ea ciuitate domum emerint, aut ædificauerint reputentur, & tractentur, vt ciues originarij, & gaudeant omnibus immunitatibus ciuium originariorum. Cæterum de acquisitione Neapolitanæ ciuilitatis, & ad eam requisitis agunt collega noster Scipio Rouitus in d. pragm. 1. & Nouarius in praxi. sect. 2. qu. 39. satis se conformantes, ad ea, quæ nos prædicto loco ante ipsos visos tradideramus.

654 Amplia primò prædictam octauam conclusionem, vt eodem priuilegio gaudeant institores, & negotiorum gestores Neapolitanorum cum conueniunt; vel conueniuntur ex negotijs gestis pro Neapolitanis. Ita sentiunt Anna d. singul. 401. & Capiblancus in pragm. 8. par. 2. num. 132. de Baronibus, & Nouarius d. q. 38. nu. 6. Et probatur ex text. in d. l. hæres absens, §. apud Labeonem ff. de iudicijs, & Ibi traditis à Doctoribus, & ijs, quæ nos diximus supra q. 4. n. 161. & 162.

655 Amplia secundò, vt eodem priuilegio gaudeant habitantes Neapoli, etiam si non sint ciues Neapolitani. Quod apertè probatur ex verbis ritus 301. vbi notat Carauita num. 5. & explicat ex n. 27. & affirmat n. 30. Grammaticus d. dec. 87. & adnotatio adiecta ad c. 53. vbi textus, inter capitula Regis catholici anni 1505. in lib. priuilegiorum fol. 46. vers. nota. Quo differant autem domiciliarij, seu incolæ ab habitatoribus diximus supra quæst. 1. num. 12. in quo planè lapsi sunt Galluppus in praxi, par. 2. cap. 6. ex num. 64. & Nouarius in d. praxi, sect. 2 qu. 39. num. 24. existimantes non gaudere prædicto priuilegio, nisi qui per habitationem facti fuerint ciues; re enim vera cum hoc priuilegium concessum sit habitantibus illo gaudebit quisquis Neapoli habitauerit, etiam si ciuis non sit. Cæterum alijs priuilegijs, & immunitatibus, quæ ciuibus sunt concessa gaudere non poterit nisi qui fuerit ciuibus; vt animaduertit idem Carauita d. ritu. 301. num. 33. & 34.

656 Amplia tertiò, vt eodem priuilegio gaudeant, etiam exteri, vt Hispani, Consiliari Sac. Consil. aut Præsidentes Cameræ Summariæ, aut Iudices Vicariæ, aut volueris alium honorem, aut dignitatem adepti in ciuitate Neapolitana. Ita sentiunt Carauita in d. ritu 301. numer. 21. & 23. Nouarius in praxi, sect. 2. q. 38. num. 7. Ratio est, quia isti non solum sunt habitatores in ciuitate Neapolitana, quod satis erat ad participandū prædictum priuilegium, iuxta præcedentem ampliationem, sed etiam ciues, l. Senatores, 11. ff de Senatoribus, l. Senatores, 8. C. de incolis, lib. 10. Franciscus Marcus dec. 713. nu. 26. p. 2. Paris de Puteo de syndicatu, ver. ciuilitas officialis, c. 1. & 2. Anna sing. 365. Riccius collect. 269.

657 Amplia quartò, vt eodem priuilegio gaudeant milites Hispani, qui in eadem ciuitate stipendia merent, quoniam & ij eiusdem ciuitatis Neapolitanæ ciues reputantur l. municeps, 23. §. miles, ff. ad munic. notat Carauita d. rit. 301. num. 22. Anna d. singul. 365. Rouitus in pragm. 1. numer. 14. de immunitatib. Neapolis. Mutius Surgens in

Thoma Carleualij de Iudicijs.

additione ad Marcum Antonium Surgëtem de Neapoli illustrata, libr. 1. ad cap. 16. num. 25. ad versiculum, Magistratus, qui fiscales extorserint pecunias, pagin 6. versicul. hinc est quod id militer, fol. 341. Nouarius in sua praxi sect. 2. d. q. 38. n. 9.

658 Amplia quintò, vt eodem priuilegio gaudeant originarij Neapolitani, etiam si alio domicilium trāstulerint. Ita statuitur in capitulis expeditis per D. Petrum de Toledo Viceregem in parlamento generali, anni 1541. in S. Laurentio, decretatione ad supplicationem, quæ incipit: In primis perche li oriundi, in libro priuilegiorum fol. 143. explicat Rouitus in pragm. 2. num. 1. & 2. de immunitat. Neapolit. sequitur nouarius in sua praxi, sect. 2. q. 39. n. 16. & 57.

659 Limita tamen, vt ampliatio non procedat in ciuibus Neapolitanis facti per incolatum, & domicilium, aut concessionem, seu priuilegium, qui si alio & transferant domicilium amittunt ciuilitatem, & eam consequentia priuilegia vt statuitur in pragm. 2. de immunitatib. Neapolit. vbi notat Rouitus n. 1. & Petra ad Grammaticum dec. 103. n. 90.

660 Amplia sexto, vt eodem priuilegio gaudeat extra mulier nupta viro Neapolitano. Ratio, quia per matrimonium vxor efficitur de foro viri, & eius Domicilio, vt probatur in l. vltima, §. item rescripserunt mulierem, ff. ad municipal. & de incol. leg. vnica C. de mulier. et in quo loco, lib. 10. l. vltim. C. de incol. eodem lib. notat Bartol. in d. §. item rescripserunt mulierem n. 4. Decius, Iaso, Marianus, & plurimi a me relati dicta quæst. 2. num. 65. & 66. sequitur Carauita in d. ritu. 301. nu. 25. Nouarius in praxi, sect. 2. q. 38. num. 8. Tartaglia in praxi Magn. Vic. causar. ciuil. cap. 2. n. 22.

661 Amplia septimò, vt Neapolitani gaudeant hoc priuilegio, etiam si agant iure cesso, tàm ex causa lucratiua, quàm onerosa dummodo cessio vera sit, non fraudulenta. Idque merito, nam cùm per cessionem veram, & non fraudulentam iura cedentis transferantur in cessionarium, & censenda sint eius patrimonium, gaudebit quoad ea cessionarius eiusdem priuilegijs, quibus gaudet circa reliqua res proprias sui patrimonij. Ita censuit Afflictis decis. 74. & ibi Vrsillus num. 6. Gaspar Rodericus de annuis redditibus, lib. 3. q. 4. n. 43. Paschalis de virib. patr potest. 2. par. cap. 2. n. 91. in fin. Petra ad Grammatic. decis. 21. nu. 8. Nouarius d. q. 38. n. 10.

662 Amplia octauò, vt Neapolitani non solum actores, & rei principales gaudeant prædicto suro priuilegiato, sed etiam cum laudantur Authores; non enim adstringuntur foro alieno, in quo versatur lis inter emptorem habentem causam à Neapolitano; & euictorem rei venditæ; sed possunt petere remissionem ad suum forum, videlicet tribunalia Neapolitana. Ita sensit Anna singul. 45. Petra ad Capycium dec. 59. & ad decis. 197. addit. 1. & ad Grammaticum decis. 21. ex num. 6. Marcellus Cala de mod. articulan. §. 1. glos. 1. nu. 51. Muscatellus in praxi, lib. 1 p. 3. gloss. nominet, num. 6. Tartaglia in praxi Mag. C. Vic. caus. ciuil. c. 2. num. 23. & ibi additio Grimaldi, Nouarius in d. sua praxi, d. q. 38. n. 4. & ad pragm. Regn. Neap. collect. 225. n. 9.

663 Contrariam tamen sententiam in genere, imò quemcumque quantumuis priuilegiatum Authorem laudatum debere litem inter emptorem, & euictorem prosequi coram Iudice emptoris, apud quem pendet, & non excusari ab ea prosequutione priuilegio fori sibi competenti, probat expressus textus in l. venditor, 39. in princ. ff. de iudicijs, & in l. 1. C. vbi in rem actio. & moti ex d. l. venditor, ita senserunt ibi Bartolus, & eius additiones, Albericus, Baldus in 1. & 2. lectura, Angelus, Paulus num. 1. & 2. Fulgosius num. 2. Cagnolus num. 11. cum seq. Barbosa ex n. 99. & n. 136. Ancharanus in cap. ex quæ, 26. nu. 21. quæst. 17. de reg. iur. in 6. & cons. 333. n. 2. Bartholom. Socin. qui elegantèr disputat cons. 91. ex n. 10. versic. circa vltimam difficultatem, vol. 3. idem Baldus cons. 460. num. 5 vol. 4. Socinus Iunior cons. 46. n. 5. lib. 1. Marc. Ant. Natta cons. 99. n. 8. tom. 1. Siluanus cons. 49. n. 71. Caballinus tractatu de euictionibus. §. 3. num. 118. cum seq. Antonius Go-

mea *tom. 2. variarum, c. 2. num. 39. vers. item adde, quod talis venditor, vel author,* Gail *practicarum obseruationum, lib. 1. obser. 37. n. 7.* Maranta *in praxi, 6. par. tit. de laudatione 5. membro iudicij, n. 10.* Gamma *dec. 332. num. 1.* Afflictus *dec. 235. n. 6.*

664 Et quamuis quidam sentiant regulam *d. l. venditor*, limitandam esse in Clerico, quem authorem laudatum existimant, non solum esse remittendum ad suum Iudicem, sed totam etiam litem inter laicos remittendam, & non esse prosequendam coram Iudice laico, vbi Clericus author laudatus interuenit; in qua sententia fuit Speculator *lib. 1. tit. de primo decreto, §. restat 3. num. 24.* Angelus, & Paulus *in d. l. venditor,* Boerius *decis. 69. num. 31. & seqq.* & plures, quos refert Grammaticus *decis. 12. num. 9* & ad eam Didacus de Mari *num. 3.* Barbosa *in d. leg. venditor num. 139.* Follerius *in additione ad Marantam vbi supra,* Maria *de iurisdictione, 4. par. cent. 1. casu 34. ex num. 12.* ex qua limitatione desumi poterat argumentum ad confirmandam prædictam ampliationem octauam a nobis traditam.

665 Nihilominus verius est, prædictam regulam *l. venditor,* etiam procedere in Clerico authore laudato, vt de iure Regni Castellæ expressè statuitur *in l. 57. in fine, tit. 6. par. 1.* vbi docet Gregorius *gloss. 5.* Couarruuias *in pract. cap. 8. n. 2. et 3.* Didacus Perez *in l. 4. tit. 2. lib. 5. ordinamenti pag. 143.* Ant. Gomez *vbi supra,* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 18. num. 169.* vbi multos allegat, & præter Angelum, & Paulum *in d. l. venditor,* relatos numero præcedenti pro contraria sententia, sentiunt allegati num. 663. supra; quibus addo Hippolyt. de Marsil. *singul. 694. num. 3.* Decium *cons. 700. num. 7.* Rebuffum *tom. 3. in constit. reg. tit. de dilationibus, art. 4. glos. vnic. num. 8.* Minsinger. *singul. obseruat. cent. 1. obseruat. 22. num. 5.* Scaccium *de iudicijs, lib. 1. c. 11. n. 98. & lib. 2. c. 2. num. 735. & de appellationib. cap. 7. n. 123.* Pereiram *de manu regia, 2. p. c. 32. n. 3.* Mangilium post hæc scripta editum *tractatu de euictionibus, q. 5. ex n. 1.* & eos, quos refert Barbosa *in l. venditor, n. 138.* Ex quo videtur corruere fundamentum prædictæ ampliationis.

666 Quid igitur dicendum in re tam controuersa? Et omissa ea distinctione, quam adhibet Barbosa *in d. l. venditor, ex num. 109.* an priuilegiatus priuilegio fori compareat in iudicio ad defendendum venditorem post cœptam litem, vel nondum cœpta, an suscipiat in se iudicium tanquam principalis transferendo in se illud, quod venditor susceperat; an verò potius, vt iudicium cum ipso inchoetur, non cum venditore: illud existimandum est certum, authorem laudatum, inuito actore neque posse iudicium contra emptorem possessorem rei cœptum in se transferre, neque verò nouare, vt rectè adnotauit Natt. *cons. 630. n. 1. & 2. tom. 3.* & vrgentissimis argumentis probauit Barbosa *in d. l. venditor, ex num. 109.* Igitur desumpto eo casu, quo author laudatus comparet in iudicio, vt liti assistens reum defendat, de quo videtur agi *in d. l. venditor,* ego pro concordia considero, in ea lite tametsi videatur simplex, re vera inuolui duplicem litem, & duas diuersas actiones in iudicium deductas. Prima lis, seu actio est, quam proponit euincens aduersus emptorem possessorem rei, de qua primum controuertitur, quæ denunciatur authori laudato, vt descendat in iudicium illud motum, vel mouendum contra emptorem, seu possessorem, vt iudicio assistens illum defendat, in qua euincens est actor, reus verò possessor, non author laudatus, qui duntaxat liti assistit, vt defensor rei. Secunda actio est, quam possessor ipse habens causam ab authore laudato proponit, vel proponere potest aduersus eundem laudatum authorem, quo reficiat pretium rei venditæ, aut alio titulo concessæ, & expensas litis moræ ad eam rem euincendam. Si spectemus primam litem, seu actionem, author laudatus non intercedit, vt persona principalis, neque in eum potest ferri sententia, sed profertur contra possessorem rei, velut principalem reum. Si verò spectemus secundam actionem, & litem, qua ipsa exercetur, author laudatus ex sua persona reus est; possessor verò ipse, à quo res est euicta, vel euinci speratur, est actor. Ex quo planè colligitur, ista esse duo diuersa iudicia, cum ille, qui in vno vices actoris sustinet, in alio partes rei patiatur, & qui in vno est defensor, & assistens, in alio sit reus, *l. & an eadem 14. in princ. ff. de except. rei iud.* Hæc manifestè deducuntur ex traditis à Rebuffo *tom. 3. in constit. reg. tit. de dilationib. art. 5. gl. vn. ex n. 4.* sed ex natura rei satis constant.

667 Igitur comparente authore laudato priuilegiato in illa prima, quam distinximus lite, non potest ex suo priuilegio forum declinare, aut obtinere, vt causa aduocetur à Iudice ordinario de ea cognoscente, & ad suum Iudicem remittatur: nam ibi non agitur principaliter de eius interesse, sed in consequentiam. Quòd rectè animaduertit Cuiacius post hæc scripta visus *in recitationibus ad lib. 3. responsorum Iulij Pauli Iurisconsulti ad d. l. venditori,* & fieri poterit, vt absoluto reo possessore lis omninò finiatur, & interesse laudati authoris reum defendentis extinguatur. Atque hactenus, & non vltra censendi sunt sensisse Doctores superius relati à nobis numer. 663. & 665. non discedentes à regula, *l. venditor, 49. ff. de iudicijs.*

668 Si vero agamus de secunda lite, in qua versatur ius possessoris, velut actoris, & authoris laudati, velut rei, planè poterit author laudatus ex suo priuilegio forum declinare, siuè sit Clericus, siuè Neapolitanus, vel aliter priuilegiatus priuilegio fori, & petere se ad suum Iudicem remitti, & ad eum est remittendus. Ratio est, quia in hac lite reus, principalis gaudet priuilegio fori, quo priuari nulla subsistente causam non potest; quo tendunt notata ab Antonio Fabro viso post hæc scripta, *de erroribus pragmaticorum, decade 6. errore 10.* qui id extendit ad authorem laudatum alieni fori non priuilegiati, idque iure optimo; & ita interpretandi sunt Doctores, qui existimant regulam *dictæ l. venditor,* limitandam esse in Clerico, aut Neapolitano, aut quibusdam alijs priuilegiatis. Hanc concordiam tametsi minus clare proculdubio amplexi sunt Grammaticus *dicta decision 21. & ibi num. 9.* refert, ita eam sæpius decisum in Sac. Consil. & Capycius *decision. 197. num 7.* Caballinus *tractatu de euictionibus §. 3. num. 140.* Cagnolus *in dicto l. venditor, num. 22. & 23.* Barbosa *num 192* Surdus *consil. 396. ex numer. 35 libr. 3.* Ambrosinus *de immunitate, cap. 20. num. 23. & sequentibus, & num. 33.* & ita eandem concordiam refert iterum decisum in Sacro Consilio adnotatio adiecta ad capit. 53. inter capitula Regis Catholici expedita Segouiæ anno 1505. *vers. adde quod si Neapolitanus, in lib. priu. fol. 46.* cuius meminit Nouar. *in prax. sect. 2. q. 38. n. 5.* videlicet, Neapolitanum authorem laudatum teneri defendere emptorem in loco iudicij, vbi ipse est conuentus; verum sententiam quatenus proferenda esset contra Neapolitanum authore laudatum, proferendam esse in ciuitate Neapolitana, & tribunalibus eius; & est decisio non solum regulis scripti iuris conformis, sed etiam æquitate plenissima, ne lis cœpta in vno tribunali cum magno litigantium sumptu, nec minore molestia, aduocetur ad aliud, in quo denuo esset inchoanda, reuocatis in irritum actis, fraudata iurisdictionis præuentione, & violatis alijs manifestis regulis iuris.

669 Ex qua concordia infertur discrimen inter litem vertentem inter euictorem, & possessorem, cui assistit author laudatus non priuilegiatus, nec subiectus alieno foro ordinario, & eam, quæ versatur inter actorem, & reum, cui assistit author laudatus priuilegiatus, vel alieni fori ordinarij. Nam in prima, vnum met iudicium potest simul, & semel exerceri inter euictorem, possessorem, & authorem, & in vno, & eodem processu examinatur actio inter emptorem, seu possessorem, & euictorem, atque item actio inter possessorem, & authorem laudatum, modo omnes sint eiusdem fori; & compilato processu, seu causa conclusa, contra vtrumque potest simul, & semel ferri sententia, videlicet pro euictore contra possessorem condemnans ipsum ad rem restituendam, & pro possessore contra authorem laudatum condemnans ipsum ad restitutionem pretij, & interesse. Quod præter quam quod tradit Rebuff. *comm. const. reg. to. 2. d. tit. de dilationib. art. 5. gloss.*

s. gloss. vnic. ex nu. 1. Caballinus *de euictionib.* §. 3. *nu.* 129. Cagnolus *in d. l. venditor, nu.* 22. experientia ipsa, & vsus probat, idque statuitur de iure Neapolitano *in pragm.* 2. *dubitationem, de dilationib.* imò vt etiam sententia contra reum lata exequutioni mandatur contra authorem laudatum liti assistentem sine nouo processu. In secunda verò non potest vnum iudicium exerceri inter vtrumque, aut ex eodem processu contra vtrumque procedi; sed priuatim vno iudicio, & processu debet examinari actio euictionis contra possessorem, assistente, vt defensore possessoris, authore laudato: qui si succumbat profertur sententia, dumtaxat contra ipsum possessorem, reseruato eidem suo iure contra authorem, aduersus quem postea poterit possessor comparere coram Iudice competenti, & suis iuribus experiri, vt planè docent Grammaticus *d. decis.* 21. *n.* 9. Capycius *d. decis.* 197. *n.* 7. Caballinus *vbi supra n.* 130. Cagnolus *n.* 23. Barbosa *n.* 192. in quo casu limitata est *dicta pragm.* 2. *de dilationibus.*

670 Illud tamen notandum est fiscum hac in re inueniri magis priuilegiatum: nam simul, atque comparet laudatus in authorem, causam trahit ad suos Iudices, & processum statim aduocat, vt dicemus sectione sequenti n. 703. maius est enim, quod ad hoc attinet priuilegium fisci, quam Ecclesiæ aut Clerici, quippè cum fiscus, etiam actor trahat litem ad suos Iudices; nō verò Ecclesia, aut Clericus, *c. si clericus,* 5. *de for. cōp.* Quod ex eo prouenit, quia cum tota iurisdictio, tàm Iudicum fiscaliū, quam ordinariorū sæcularium, sit sæcularis, & procedat ab eodem fonte, scilicet Principe sæculari, in simbolis facilior est trāsitus, *l. in rem,* 24. §. *item quæcunq; ff. de rei vindic. l. sed cū patrono,* 6. *in princ. ff. de bonor. possess. l. an inutilis,* 8. §. *acceptum, l. si accepto latum,* 19. *in princip. ff. de acceptilationib.* Baldus *in l. centurio,* 15. *n.* 5. *ff. de vulgar. & pupil. substit.* Paul. *cōs.* 414. *n.* 3. 2. *par.* Ancharanus *cons.* 422. *n.* 4. Cardin. Tuscus *liter. F. conclus.* 247. ac per consequens facilè aduocatur ex voluntate Principum sui patrimonijs consulentium processus ex tribunali ordinario ad fiscale. At lōge secus est in aduocatione, & transitu causæ ex tribunali sæculari ad Ecclesiasticum, cum eorum tribunalium iurisdictio, non ab vno, sed à duplici capite deriuetur, videlicet, Ecclesiastica à summo Pontifice, sæcularis à Principe laico, & vnus alteri præiudicare, aut alterius iurisdictionem perturbare, vel minuere, neque soleat, neque velit, *cap. nouit,* 13. *de iudicijs.*

671 In quo articulo non est obliuiscendum, fuisse multos, qui hoc priuilegium fisco denegauerint, credentes in fiscalibus etiam causis, standum esse regulæ *d. l. venditor,* 49. *ff. de iudicijs;* & fiscum Authorem laudatum debere prosequi litem coram ordinarijs, & non posse attento iure communi ad suos Iudices aduocare causas, quibus assistit; vt pluribus prosequitur Barbosa *in d. l. venditor, numer.* 151. *&* 152. *cum seqq.* vbi refert plures pro hac sententia, quam ipse sequitur. Quibus adde Scacciam *de appellationib. q.* 7 *nu.* 123. *vers. moneor secundo,* qui dicit se ita in praxi obtinuisse. Cancer *variarum resolut. par.* 2. *c.* 16. *n.* 42. *cum seqq.* qui ait hoc iure vti Catalanos, Peregrinum *de manu regia,* 2. *par. cap.* 32. *num.* 5. Thesaurum *decis.* 213. & Horatium Barbatum *in pragmat. de assistentia præstanda, gloss.* 9. *n.* 8. Et seclusis specialibus Regnorum constitutionibus, & vsus, & praxi tribunalium, spectato solo iure communi, foret fortassis magis probabilis.

672 Amplia nonò, vt eodem priuilegio fori gaudeant oriundi ex casalibus Vrbis Neapolitanæ, & ibi habitantes probatur *ex l. qui ex vico, ff. ad municipal.* & ijs quæ diximus supra quæst. 2. n. 109. loquens in genere. In specie autem de casalibus Neapolitanis etiam diuisa iurisdictione à ciuitate Neapolitana, tradiderunt Franchis *decis.* 316. *&* Nouarius, qui pluribus confirmat *in d. praxi, sect.* 2. *q.* 38. *ex num.* 14. *& collect.* 225. *ad pragmat. Regn. Neapol. num.* 14. Et apertè videtur probari ex verbis *d. rit.* 310. vbi in fine conceditur prædicta gratia, non solùm ciuibus Neapolitanis, sed etiam habitantibus in ciuitate, & eius districtu: districtus autem planè comprahendit vicos, & casalia, vt colligitur ex traditis ab Alciato *in leg. pupillus,* 239. §. *territorium, num.* 49. *ff. de verbor. signific.* & Caluino *in lexico, verb. districtus.* Confirmatur, quoniam statuta, & consuetudines ciuitatis comprahendunt casalia, & in illis seruanda sunt, vt tradunt, pluribusque probant Aulles *in cap.* 6. *Prætorum, verb. tierra, num.* 2. *& seqq.* Peregrinus *cons.* 90. *num.* 2. *lib.* 1. Bouadilla *lib.* 5. *politic. cap.* 10. *num.* 28. *&* 29. Tuscus *liter. C. concl.* 274 *& liter. S. conclus.* 541. Salon de paz *in leg.* 1. *Tauri, num.* 279. Franchis *decis.* 604. Marta *de iurisdictione,* 4. *par. cent.* 2. *casu* 153. Caldas *cons.* 1 *nnmer.* 15. *post tract. de integr. rest.* Hondedeus *cons.* 13 *ex num.* 3. *vol.* 1. Ergo simili modo priuilegia extenditur ad vicos, & casalia, ne plus restringantur fauores, quam odia, & plus se extendant onera, quam commoda.

673 Contrariam tamen sententiam huic ampliationi, quinimo priuilegia ciuitatis non extendi ad natos in villa, seu vico, aut casali, amplexus est Angelus *in authent. quib. mod. natur. effic. sui, in* §. *si quis igitur, el secundo, num.* 1. per textum ibi, & eum sequitur Ioannes Angelus Pisanellus *ad Afflict. decis.* 74. *in fine suæ adnotationis,* loquens in specie de hoc priuilegio Neapolitanorum, & Petra *ad Grammaticum decision.* 21. *num.* 1. Qui tamen ad ea, quæ in contrarium in limine se offendebant fundamenta, nihil respondet.

674 Sed non est recedendum à prædicta ampliatione, à qua immeritò recesserunt prædicti moti, vno verbo textus *in d. l. si quis igitur,* fortuito, & inopinatè lapso in narratione, non in decreto, fortassis ex originali græco malè translato in latinum, vt plerumque contingit in istis nouellis, tam perperam traductis, quàm indicat barbara phrasis, & inelegans dicendi modus, quasi eo solo Iustinianus tot expressas legum decisiones maturè excogitata subuertere voluisset, quod credi non potest, *l. si quando, in princ. C. de inofficios. testament. cap. ecclesia vestra,* 57. *prope finem, de election.* Tuscus *liter. C. concl.* 1037 *num.* 1. Igitur Imperator ibi distinguit duos casus, statuens quid sit in vtroque obseruandum, vt filius legitimetur. Primus est, si quis natus in ciuitate aliqua filium habeat. Secundus est, si quis non sit natus in ciuitate, sed vico eius, & vt istum secundum casum exprimeret, dixit: *Si vero nec ciuis ipse consistat, sed ex villa quædam, aut vico sit oriundus.* Hinc colligunt oriundū ex vico, aut villa, non esse ciuem, quasi id Imperator statuerit, & non potius vsus esset verbis quidem minus proprijs, ad explicandum, seù potius proponendum illum secundum casum, de filio eius, qui in ciuitate natus non est, sed est oriundus ex vico, aut villa, quos eosdem duos casus sub alijs verbis expressit *in l. si tamen, sequenti.* Respondemus igitur verba in ista narratione posita non esse, ita accipienda, vt expressi textus *in l. qui in vico, ff. ad municipal. & incol. & in leg. qui incontinentibus;* 147. *ff. de verbor. signific. & in l. est verum, Cod. de incol. lib.* 10. corrigantur; id enim esset captare, & calumniari Imperatoris verba; sed esse interpretanda sano modo, vt significet Imperator, quid esset agendum, vbi quis natus in vico, & non ciuitate, filium haberet, Quem vocauit non ciuem, sumpto nomine, *ciuis,* expressè, & vulgariter pro nato in ciuitate ipsa. Hispanæ natum in villa dicimus, *aldeano,* seù *villano,* tametsi iura ciuitatis habeat: conferunt notata à Franchis *dec.* 337. *n.* 2. *&* 3. Quo modo acceptum ciuis nomen, significat factum magis, quam ius. Et ita explicato loco iura iuribus concordant, neque quidam facit textus aduersus ampliationem nonam à nobis traditam.

675 Amplia decimò, vt ciues Neapolitani gaudeant hoc priuilegio, etiam si illi renunciauerint, quia illius renunciatio non valet, neque illius est habenda ratio, cum sit priuilegium indultum vniuersitati, & in gratiam communitatis, non singulorum, vt indicant verba concessionum iuxta regulam textus *in c. cum sit generale, & in cap. si diligenti, & in c. significasti, de foro compet.* Ita sentiunt Vrsillus *ad Afflictum decis.* 41. *nnmer.* 6. Pascalis *de virib. pat. potest. par.* 1. *c.* 3. *num.* 28. Rouitus *in pragmat.* 1. *numer.* 3. *vbi de delicto quis debet conueniri;* Petra *ad Grammat. dec.* 21. *n.* 9. Nouarius *in praxi sect.* 2. *q.* 38. *n.* 3. conducunt quæ tradit Erasmus Cochier *de iurisdictione, p.* 2. *q.* 7. *ex num.* 2.

num.2 tom.1. & Giurba *consil.65 nu.13.* tametsi in priuilegio Capuanorum similis contrarium dicat decisum Afflictis *d d.31.*

676 Amplia vndecimò (quæ ampliatio colligitur ea præcedenti) vt non possint Neapolitani consentire in Iudicem extraneum, & prorogare iurisdictionem Iudicis non sui. Ita sentit Carautta *in d. ritu 301. num. 7.* Vrsillus, & Rouitus *vbi supra*, Nouarius *d.q.38.nu.2.* Capiblancus *in pragm.8.par.1.nu.127. de Baronibus*. Confirmatur hac ampliatio ex traditis ab Erasmo Cochier *de iurisdictione tom.1.par.2.q.7.nu.4.cum seqq.* Etenim planè sequeretur renunciari posse foro, si posset prorogari: sunt etenim hæc duo coniuncta, vt qui potest foro suo renunciare, possit prorogare, extraneum, & vt non possit iurisdictionem prorogare, qui suo foro renunciare non potest. Quo conferunt etiam dictam à Capiblanco *vbi supra n.109.& 110.* & quæ dicam infra n.1061.

677 Amplia duodecimò, vt Neapolitani gaudent eo, fori priuilegio, etiam si litigent cum Capuanis, qui habent simile priuilegium, quod tamen vincitur à priuilegio Neapolitanorum, vt obseruatum semper tempore suo refert Vrsillus *ad Afflictis dec.133.num.8.* Fundamentum est, quoniam *in prædicto c.53.* Regis catholici, inter expedita Segouiæ anno 1505. *in libro capitulorum fol.45.* expressè derogatum est priuilegio Capuanorum, & quorumcumq; priuilegiatorum, etiam priuilegis in corpore iuris clausis.

678 Amplia decimotertio, & vltimò, vt hoc priuilegio gaudeant Neapolitani, etiam cum in iudicium vocantur a viduis, pupillis, & alijs miserabilibus personis, vel vocāt eas, vt multi credunt, non obstante enim miserabilium priuilegio, gaudere debent Neapolitani suo foro. Ita sēsit primus quem viderim Tartaglia *in praxi Mag.Cur. Vicar. causarum ciuilium, c.2.nu.23.* post Marcellus Cala, iisdem ferè verbis relatis tacito Authore, *de modo articulandi, §.1. gloss.1. num.93.* Visconte ambobus commemoratis ad Franchis *decis.416. num.1.* Petra *ad Capycium dec.59.* Nouarius *in d.sua praxi, sect.2.q.38.nu.11.* ex istis principijs fiunt sæpè sæpius opinionum communium incrementa.

679 Probant hanc ampliationem Tartaglia, & Cala *ex d. ritu 301.* Sed cum in dicto ritu nulla sit derogatio priuilegij miserabiliū personarum, non video cur hanc sententiam sibi persuaserint. Visconte nihil allegat, sed dicit ita practicari, neque relato singulari casu, neque cur practicetur designato, quod fidem eius dubiam reddit, & ostendit debiliori nixum fundamento. Nouarius referens pro se Amatum *consil. 31. numer. 2.* vbi tamen Amatus nō agit de priuilegio miserabilium, ait probari hanc ampliationem *ex dicto cap. 53. Regis catholici*, quo continetur derogatio vniuersalis quorumcunq; priuilegiorum, etiam clausorum in corpore iuris. Verum cum superius dixerimus num.577. & 578. cum sequentibus priuilegio miserabilium nunquam censeri derogatum per clausulas quantumcumque generales, nisi expressa mentione facta de ipso; atque ideò si quis Baro haberet inuestituram cum concessione iurisdictionis, cum eadem clausula contenta, in d. c. 53. & peteret remissionem miserabilis, non posset eam obtinere, sic vt prædicta ampliatio velut destituta, tùm auctoritate, tùm fundamento planè sit ruitura.

680 Nihilominus quamuis hanc difficultatem, quòd viderim nullus Neapolitanus attigerit, ob eam non est discedendum à prædicta decima tertia ampliatione. Cuius fundamentum firmius esse potest, quoniam per *dictum ritum 301.* sublata est iurisdictio in Neapolitanos à Iudicibus omnibus extraneis, per illud verbum, *non possint vocari, vel ad iudicium trahi*; & reseruata solis Iudicibus & tribunalibus Neapolitanis potestas iurisdictionis in ciues, & habitatores Neapolitanos. Ex quo oritur, vt non possint Neapolitani prorogare iurisdictionem extraneorum Iudicum in suas causas, siuè ciuiles, siue criminales, vt acutè, & cum iudicio notauit Carautta *in d. ritu 301. numer. 7.* relato in eam rem quodam Federico Longo, Regiæ Cameræ Summariæ fisci patrono. Quod ex eo item confirmatur, quoniam negatio supra verbum *posse*, videlicet verbum, *non possit*, importat necessitatem præcisam, & priuat omni potentia, vt docet Glossa *in verbo, non potest, in c.1. in regulis iuris in 6.* Corsettus *sing. 211.* Hippolyt. de Marsil. *in practica, §. sequitur, num.18.* Ergo significat omnes Iudices extraneos nullam habere iurisdictionem in Neapolitanos, aut habere posse; & per consequens esse incompetentes. Succedit igitur conclusio, quam probauimus supra sectione præcedenti, limitatione sexta principali numer. 649. & limitatione septima num. 650. vt non possit miserabilis gaudere suo priuilegio, nisi cum eligit Iudicem legitimum aduersarij, & illi competentem. At cum eligit quemcunque Iudicem extraneum, eligit Iudicem incompetentem Neapolitano, cuius competentes Iudices sunt solùm, qui tribunalibus Neapolitanis assistunt, iuxta *d. ritum 301.* Ergo miserabilis non potest vti priuilegio suo contra Neapolitanos; ac per consequens non obstante suo priuilegio, cum vocat in iudicium Neapolitanum absque vlla excusatione ad Iudices Neapolitanos trahendus est. Ex qua ratione prædictæ duodecimæ ampliationis planè infertur eiusdem limitatio, vt videlicet si accipienda cum Neapolitani sunt rei conuenti: tunc enim à viduis trahi non possunt ad extraneum forum; cum vero sunt actores si conuenirent viduas, vel alios miserabiles extra forum Neapolitanum, non possent postea eos trahere ad Neapolitanos Iudices. Ratio manifesta est, quoniam Iudicis competentia desumitur ex reo, non ex actore; atque ideo quamuis omnis Iudex extraneus sit incompetens respectu rei Neapolitani; non tamen est incompetens cum Neapolitanus conuenit reum illi subditum; quare illo semel electo à Neapolitano coram illo iudicium peragendum est, nisi miserabilis variauerit. Ex quo paulatim fit, vt miserabiles rei gaudeant suo priuilegio in iudicio cum Neapolitanis actoribus.

681 Prædictam tamen octauam conclusionem ita ampliatam limita primo, vt non gaudeant priuilegio fori ciues Neapolitani Barones, cum conueniuntur tanquam Barones, & de actu ad Baronis officium spectante gesto extra ciuitatem Neapolis, siuè ciuiliter, siuè criminaliter. Ita sentiunt Capycius *decis. 59.* & ad eum Petra Carautta *in d. ritu 301. num. 7. in fin.* Marinus Freccia *de subfeudis, lib.1. tit. de offic. magni Cancellarij, ex num.31.* Regens Tapia *in leg. beneficium, 1.par. cap.5. num.15.16. & 17. ff. de constit. Princ.* Anna *singul.57.* Bottellus *ad Bellugam in specul. Princip. rubr.11. in §. videndum, ad n.10. verb. exempti, litter. F. vers. & delinquens non vt exemptus*, Capiolancus *in pragmat.12.num.2. & 3. de Baronibus*, Galluppus *in prax. Sac.Reg.Cons.2.par. cap.6. num.62. & 63.* Nouarius *in d. praxi sect.2.quæst.38.num.27.* conferunt notata a Didaco Couarruuia *in pract. cap.11. num.5.* & Menoch. *cons.466. n.18. & 19. lib.5.* Ratio est, quoniam quando exempti delinquunt in officio, cuius consideratione non sunt exempti, non gaudent exemptionis priuilegio, sed conueniri possunt coram ordinario, vt statuit textus singularis *in c. 1. §. vltimo, de priuilegijs in 6.* quo nititur decisio Capycij, & cæterorum Neapolitanorum hanc limitationem amplectentium.

681 Limita secundò, vt eo priuilegio non gaudeat mulier Neapolitana nupta viro extero, & ad domum sui viri traducta, vt decisum est a Sac consil. apud Franchis *dec.416.* cui consonat Thessaurus *decis.123.* sequitur Capiolancus *in pragmat.8. p.2. n.192. de Baronibus*, & Scipio Rouitus *in pragm.1. ex n.5. de cessione bonorum*, et eruditissimus Riccius *collect.443. versic. secundò infero* Idque optima ratione, quoniam mulier efficitur de foro, & domicilio viri, ita vt dum nupta est, videatur propriam originem amittere, vt diximus supra hac eadem disputatione quæstione secunda n. 65. & 66.

683 Amplia prædictam secundam limitationem, vt procedat in Neapolitana nupta extero, etiam si solutum sit matrimonium, & ipsa remanserit vidua; nam vidua retinet domicilium mariti *leg. filij 22. §. viduam, ff. ad munic.* Paulus *in leg cum quædam puella, 19. in princip. num.4.* Fulgosius *num.3.* Decius *num.11.* Iaso *num.1. vers. tertio amplia*,

plia, Cagnolus *num. 8. & 9. ff. de iurisd. omn. iudic.* Capiblancus *in pragmat. 8 par. 2. num. 19. de Baronibus*, Milanensis *decis. 9. ex n. 6. lib. 1.* Hondedeus *cons. 6. n. 8. libr. 2.* Barbosa *in leg. quia tale, 14. n. 31. ff. solu. matrimon.* Surdus *decis. 330. num. 25.*

684 Limita primò ampliarione istam, vt procedat, donec vidua remanserit in domicilio viri, cæterum si in patriam suam reuertatur, & recuperabit domicilium tanquam originaris, & priuilegium, eoque deinceps gaudebit. Notat. Paul. Castrens. *in d. l. cum quædam puella nu. 4.* Bartholom. Soc. *n. 10.* Cagnolus *dicto n. 8.* Hondedeus *d. cons. 5. n. 15. & 35.* Surdus *vbi supra.* Et ostendit manifesta ratio; cessante enim matrimonio, & translatione mulieris in viri domicilium, reuertitur in suam naturalem originem, & pristinum domicilium, & forum recuperat.

686 Limita secundo, vt etiam si mulier non reuertatur in ciuitatem Neapolitanam, sed in eadem extera ciuitate, aut populo, in quo vidua mansit domicilium eirgat separatum à domicilio viri antiquo, ita vt possit intelligi ipsa vidua per se, & principaliter domicilium habere, tunc gaudeat priuilegio, Neapolitanorum, si Neapolitana sit originaria. Probatur apertè quoniam Neapolitani origniarij alio domicilium trasferentes, gaudent hoc priuilegio, vt diximus supra n. 658. Ergo simili modo illa vidua originaria Neapolitana, etiam si alibi habeat domicilio.

689 Limita tertiò principaliter dictam octauam conclusionem, vt non possit gaudere priuilegio Neapolitanorum, qui ciuilitatem consequutus est lite iam pendente, quod planè videtur facere in fraudem delicti perpetrati, vel contractus gesti; etenim nemini debet dolus, & fraus sua prodesse, *l. non ex dolo, 13. ff. de dolo malo, l. non fraudantur, 177. §. nemo, ff. de regulis iuris, l. itaque 12. §. 1. l. eum qui, 14. §. ir autem, ff. de furt.* Quo fundamento hanc limitationem amplectuntur Carauita *in ritu 301. numer. 7. in fin.* & Nouarius *in praxi sect. 2. q. 38. n. 26.* & nos diximus superius de ijs, qui data opera lite pendente priuilegium fori adquirunt, quid sit sentiendum, ea n. 635. late.

687 Limita quarto, vt Neapolitani non gaudeant suo fori priuilegio in caulis tangentibus Dobanam pecudum, Apuliæ, seù pascuorum; in quibus Dohanarius habet concessam priuatam iurisdictionem. Ita decisum refert Ioan. Franciscus de Ponte *de potestate Proregis, tit. 4. §. n. 50.* & sequitur Nouarius *in praxi, dicta sect. 2. quæstion. 38. num. 30.*

688 Præter hunc forum communem Neapolitanis sunt intra Neapolitanam ciuitatem quidam alij priuilegiati fori, qui competunt diuersis personis, quæ quotidie petunt remissionem ad suos Iudices, si conueniatur coram extraneis. Est enim tribunal, & forus Curiæ Admiratiæ, quæ habet iurisdictionem super nautas, & viuentes de arte maris, & super suos officiales, cum clausula abdicatiua. De qua agit Franchis *decis. 142. & decis. 417. & decis. 722.* & ibi additiones Marianus Freccia *de subfeudis, lib. 1. titul. de officio Admirati mari, ex num. 1.* Fabius de Anna *cons. 107. lib. 1.* Regens Fuluius Cuirltantinus *in leg. vnica, n. 72. & 73. C. de classis, lib. 11.* Regens Tapia *iuris Neapolit lib. 2. rubr. 31. de officio magni Admirati in adnotationibus, ex n. 2.* Mastrillus *decis. 147 ex n. 15.* Galluppus *in praxi Sac. Reg. Consil. par. 2. cap. 6 n. 71.* Nouarius *in praxi, sect. 2. q. 43. ex n. 9.* à quo tribunali, velut à cæteris, appellatur ad Sac. Cons.

689 Est item Curia artis serici, habens iurisdictionem in eos, qui sub matricula contenti eam exercent, & habet suos Consules, coram quibus conueniuntur artifices, & cæteri, ciuiliter, & criminaliter, habetque carcerem separatum, eius mentio fit *in pragmat. 15. de offic. Procur. Cæsar.* notat Franchis *dec. 174.* Riccius *collect. 94.* Nouarius *in praxi, sect. 2. d. 43. n. 8.*

690 Est item Curia artis lanę, quæ habet suos Consules, & iurisdictionem ciuilem, & criminalem in matriculatos eam artem exercentes, & in officiales curiæ inseruientes, vt refert, & testatur Franchis *dec. 481. & dec. 679.* & Addentes ad eas, Nouarius *d. q. 43. n. 7.* Galluppus *in praxi p. 2. c. 6. n. 68.*

991 Est item Curia Siclæ, ad quam pertinet examinare pondera, & mensuras, & inquirere de falsis ponderibus, & mensuris, referente Follerio *in constit. statuimus, n. 114. & 115. de offic. Magister iustitiar.* Marc. Anton. Surgenti *de Neapoli illustrata, lib. 1. cap. 7. per totum*, & Nouario *in d. q. 43. num. 12.*

692 Est item tribunal Baliuæ, de cuius officio, antiquitate, & Ministris agit Surgens *de Neapol. illustra. lib. 1. c. 10. ex num. 14.*

693 Est item forus priuilegiatus Doctorum Neapolitanorum ordinariorum Iurisstarum, & Medicorum, qui debent conueniri coram Cancellario collegij Doctorum, & Ad eum remitti, meminit Franchis *decis. 234. & dec. 144.* Afflictis *dec. 41.*

694 Est item tribunal consulum natio Ragusęorum, gentis vltra Adriaticum, ea Prouincia Epiri, seu Albanię, vt malè mihi relatum est, aut potius Dalmatiæ, vt est verum, qui habet ex priuilegio, vt cognoscant de causis hominum suæ nationis, & adeos debeant remitti, vt vidi ex facto fieri in Sac. Cons. me interueniente, in causa cuiusdam Ragusei, meminit Franch. *dec. 723.* & Galluppus *in praxi, p. 2. c. 6. d. n. 68.*

695 Et item Curia Meretricum, nam vtilis Dominus gabellæ Meretricum habet iurisdictionem in Meretrices, & Leonones, vt notat Franchis *dec. 68.* & Capycius *dec. 44.* vbi sentit Meretricem nuptam accusatam de adulterio in Mag. Cur. Vic. non esse remittendam ad Iudicem Meretricum. Et tot sunt tribunalia in hac amplissima, & multitudinem ciuium refertissima ciuita, vt multo tempore sit opus ad eorum loca dignoscenda, simpliciterque eorum notitiam habendam; relationem eorum longam habes apud Io. Dominicum Tassonum post hæc scripta editum *in pragmat. de antefato, versic. 3. obseruant. 3.* vbi enumerat triginta nouem tribunalia. Hæc autem omnia tribunalia videntur originem habuisse ex decisione, *leg. pereniquum, vltima, Cod. de iurisdiction. omn. iud. c.* & ibi traditis à Doctoribus, notat Riccius *collectan. 94.* & Galluppus *in praxi, part. 2. cap. 6. n. 68.*

696 Et tandem forus Baronum, qui iure antiquo erant conueniendi cora paribus curiæ ciuiliter, & criminaliter, *vt in constitut. vt vniuersis, de seruand. indemnitat. Comitibus, lib. 1. rubr. 45.* & ad eam notat. Iserma, Afflict. & *in cap. Reg. item statuimus, quod si Comites*, 113. vbi Sebastian. de Neapol. & Io. Ant. de Nigris tradunt, & attento iure communi feudorum obseruat Chassenęus *in catalog. glor. mundi, 5. par. consid. 43.* Hodie sortiuntur forum Principis, & superiorum Magistratuum, videlicet, Magn. Cur. Vic. & Sacr. Consil. *ex ritu 46.* vbi notat Carauita *num. 16.* & Ponte *de potestat. Proreg. tit. 7. §. 7 n. 4.* Capiblancus *in pragmat. 8. par. ex n. 262. de Baronibus*, vbi significat Barones esse curiales, ac proinde gaudere priuilegio Curialium, de quo diximus supra section. 7. nu. 589. cum sequentibus, nos retigimus aliqua hanc rem pertinentia supra num. 560.

697 Dùm vero idem Capiblancus *in pragmat. 12. nu. 1. & seqq. eodem tit. de Baronibus*, & Galluppus *in praxi Sac. Reg. consil. part. 2. c. 6. nu. 63.* conantur ostendere, Barones omnes esse ciues Neapolitanos, & gaudere priuilegio fori ciuium Neapolitanorum nullum adducunt pro se argumentum, non textum, non doctorem quibus niti possint, & ex capite loquuntur. Quamuis enim verum sit, Barones esse ciues locorum suæ Baroniæ, & posse gaudere commoditatibus, quibus gaudent cæteri ciues, vt planè colligitur ex dictis à nobis supra ampliatione tertia num. 656. notauitque collega noster Scipio Rouitus *in dicta pragmat. 12. num. 3. & 4.* & idem Capiblacus in eam rem ibidem nonnulla congessit; non tamen ideò Barones, quia Barones sint, ciues Neapolitani sunt censendi.

SVMMA SECTIONIS
N.ae.

698 F*Iscus gaudet foro priuilegiato, vt, siuè actor sit, siue reus, causas fiscales trahat ad proprio Iudices, & à nemine trahatur.*

699 Quid

699 *Qua idseruatur de iure Castellę, & quenam, & quot sint tribunalia fiscalia in Regno Castellæ.*

700 *Quid seruetur de iure Neapolitano.*

701 *Causæ fiscales censendæ sunt, quæ quocumquemodo pertinẽ ad Principis patrimonium.*

Patrimonium Principis duplex.

Administratio patrimonij iure antiquo ad quos pertinuerit. Officium Procuratoris Cæsaris, Quæstorum, Rationalium Prætoris fiscalis, Comitis rerum priuatarum, & Comitis sacri patrimonij.

702 *Fiscus non potest prorogare Iurisdictionem Iudicum extraneorum.*

703 *Cum vertitur interesse fisci, tanquam authoris laudati, vel alias, causam vertentem inter quoscunque, etiam captam, trahit ad suos Iudices.*

Ius Neapolitanum de hac re, & praxis Regni Castellę.

704 *Iure Neapolitano fiscus ob interesse futurum causam trahit ad suos Iudices.*

705 *Cum interesse fisci non est certum, neque formatum, ex praxi Regni Neapolitani, causa non remittitur ad Iudices fiscales, sed remanet apud Sacrum Consilium, data facultate Aduocato fiscali, assistendi in eadem Sacro Consilio.*

706 *Fiscus trahit ad suos Iudices causas eorum, contra quo ex suo priuilegio potest dirigere actiones suas.*

707 *Iudices fiscales inter priuatos cognoscunt, cum inter eos agitur de ijs, quæ a fiscos dependent.*

708 *Habens causam à fisco conuenit, & conuenitur, apud Iudices fiscales.*

709 *Cum cessio fit à fiscos ex causa necessaria, cessionarius consequitur priuilegium fori, non si fiat ex causa voluntaria.*

710 *Causam habentes à fisco participant forum fisci ex voluntate, non ex necessitate.*

711 *Ratione fisci, multæ personæ participant forum priuilegiatum eiusdem, vbi de officialibus Regiæ Cameræ.*

712 *Fiscus succedens in bonis non tenetur stare instantiæ captę coram Iudicibus extraneis.*

713 *In fiscum hæredem institutum transit instantia capta contra defunctum.*

714 *Cum fiscus succedit priuato post latam sententiam, instantiam appellationis prosequitur coram eodem Iudice, Salyceto sententia, & examinatur.*

715 *In locis in quibus abest procurator, Cæsaris, & tribunalia fiscalia, de causis fiscalibus cognoscit Iudex ordinarius, donec inhibeatur.*

SECTIO NONA.

De foro Fisci.

698 NOstra conclusio. Fiscus gaudet foro priuilegiato, vt siue actor agat aduersus priuatom, siuè reus à quocunque priuato conueniatur, causas fiscales trahat ad proprios Iudices fiscales, & à nemine quantumuis priuilegiato trahatur ad extraneos. Probat de iure communi textus *in l. 1. C. si aduersus fiscum, l. 2. l. ad fiscum, 5. & per totum, C. vbi causæ fiscales*, vbi Doctores, *l. cum eorum, 5.* vbi tradit Baldus *n. 7. C. de sentent. & interloqut. omn. iud. l. si minori, 3.* vbi Iacobus Rebuffus *nu. 1. C. de iure fisci, lib. 10. l. 1. C. de fide instrum. & iur. hastat. fiscal. eodem lib.* notant etiam communiter Doctores *in l. si constante, 24. 5. final. ff. solut. matrim.* vt retuli supra quæstione quinta nu. 314. idem Baldus *in l. 1. nu. 19. Cod. de hered. vel act. vend.* Paulus Castrensis *in l. si in te, vltima, num 4. versic. vndecimo*, Salycetus ibi, *numer. 13. C. de priuileg. fisc.* Menesius Padilla *in l. si manifestè, 7. num. 4. C. de seru. & aqu.* Mart. Laudens. *de fisco, q. 222.* Franc. Lucan. *tract. de fisco. 1. part. num. 24.* Barth. Socin. *regal. 15. fallent. 3. alias liter. A. reg. 10.* Gail *obseruation. practicar lib 1. obseruat. 20 num. 1. & 2.* Bossius *tractat. variarum, tit. de fisco, et priuileg. eius, nu. 43.* Chassanæus *in catalogo gloriæ mundi, 7 part. consideratio 15.* Didacus Perez *in l. 6. titul. 4. lib. 2. ordinament., glossa secunda*, Claperius *in centur. causar. caus. 53.* Lancellottus Conradus *in templo omn. iudic. lib. 1. cap. 8.* Farinacius in *fragment. crim. lit. E, ex n. 180.* Peregrinus *de iure fisci, li. 7. tit. 1. n. 1. 2. & 3.* Altaru *de officio Fiscalis, gl. 16. ex n. 21. gl. 18. num. 7. & 8. & gl. 34. num. 208. & 209. cum seq.* quo iure attento erat Iudex proprius fisci Procurator Cæsaris, vt constat ex legibus allegatis, & traditis à prædictis Doctoribus.

699 De iure Regni Castellæ causæ fiscales, tractantur in consilio Regij patrimonij, quod institutum est à felicis memoriæ Rege nostro Philippo II. antiquis computatoribus maioribus, de quibus *in l. 1. titul. 1. lib. 9. recopilat.* agitur, abolitis, & ad illud consilium reductis; de cuius iurisdictione, & officio factæ sunt nouæ leges, & constitutiones. Et quemadmodum Regium patrimonium Hispaniarum nouissimis temporibus supra modum auctum, amplificatumque est, vltra diuitias cotusuis alterius Regis (ex nobis notis), ita eius consilij amplissima est iurisdictio, vt constat *ex l. 4. dicto titul. 1. & l. 1. & 2. tit. 2. lib 9. recopilat.* continet autem in se tria diuersa suprema tribunalia. Primum est, in quo resident Præses consilij cum Rationalibus, seu computatoribus maioribus rei dominicæ, qui administrationi Regij patrimonij incumbunt, ad quos pertinet locatio Regiorum redituum, exactio omnium debitorum fiscalium, & patrimonialium, solutio omnium regiarum obligationum, expensæ regię, tam publicæ, quam priuatæ, & totius regij patrimonij gubernatio, dispositio, & distributio. Secundum est, in quo resident quatuor, vel quinque Auditores togati, quos vocant Computorum, æquales per omnia Auditoribus cæteris Cancellariarum, vt statuitur *in l. 3. tit. 1. lib. 9. recopilation.* qui habent priuatiuam iurisdictionem inter fiscum, & priuatos, aut inter priuatos de causis à iuribus fiscalibus ortis, tam ciuiliter, quam criminaliter, *l. 1. cap. 3. 4. 5. & seq. iuncta leg. 2. cap. 25. & 26. & 27. titul. 2. lib 9. recopilat.* quibus tribunalibus assistit vnus ex fiscalibus regij suprem. consilij; vt statuitur *in l. 7. tit. 1. lib. 9. recopil.* Censendum autem est, quoad causas ad eius iurisdictionem pertinentes, tam primum, quam secundum tribunal, habere ordinariam iurisdictionem, vt statuitur *in d. leg. 1. capitul. 3. titul. 2. libr. 9. recopilation.* Tertium tribunal est, in quo resident computatores maiores rationum, seu Rationales maiore computorum de quorum officio agitur *tit. 5. d. libr. 9. recopilat.* qui præsunt omnibus computis, & ratiocinijs eorum, qui quocunque modo administrarunt regium patrimonium, aut eius reditus exegerunt, aut apud quos fuit aliquid pertinens ad ipsum. His subest numerosus grex Rationalium minorum, Resultarum vocant, & aliorum, quos vocant *Entretenidos*, omnes pennati homines, inter quos esse solebat perniciosissimum quodam genus sciolorum, qui ignorantissimi cum essent, & ea omnia parte cæci, se tamen existimabant oculatissimos, ad quo cum solum pertineat calculatio Arithmetica, nempe didascalorum officium, tamen conniuentibus superioribus nescio quam bona conscientia, eam computationem ita sibi ex toto vsurparunt, vt procedant ad dijudicandum, quid sit bene, vel male expensum, quid sit, vel non sit accepto ferendum, & in quam rationem, quasi cęco discernendorũ colorum munus deferretur. Istis committitur ea computatio variarum rationum regij patrimonij, & membrorum eius, qui ne videantur cibum gratis accipere, & telluris inutile pondus, quod sunt: tum vt se reddant maioribus eius generis officijs digniores, omnes rationes implent difficultatibus, & ambiguitatibus, quas non habent, & inextricabiles reddunt, vt nunquam finiantur, sed in æternum protrahuntur ad hæredes computantium, & computatorum, ne desit officium vitæ, sed vita potius officio, vt solent interdum ob eandem rationem milites bella protrahere, & aduocati lites. Quod malum nostris temporibus zelo, & diligentia excellentissimi Domini D. Gasparis de Guzman Comitis Oliuarensium, & beneficio Philippi IV. Domini nostri Hispaniarum Regis ex parte leuatum est, facta nouiorum istorum impedientium ratione, & eas obscurantiarum reformatione, cum multa bonorum gratulatione officialiumque vtilium, & rectorum commodo, & gratia; nisi quod timeri potest (tanta est istorum

istorum se Principibus insinuantium improbitas (ne ex quolibet vno reformato resurgant, vt Hydræ capita, alij septem fortassis etiam nequiores, vt mali spiritus apud Matth. c. 12.

700 Iure autem Neapolitano causæ fiscales pertinent ad iurisditionem Magni Camerarij, & Rationales ipsi subordinatos, vt in constitut. officiorum, & constit. Magistris, de offic. Magistri Camerary. Iure nouissimo ad tribunal Regiæ Cameræ Summariæ, & Locumtenentem eius, & Præsidentes, tùm iuristas, tùm idiotas, qui subrogato sunt in locum Magni Camerarij, quibus subsunt rationales, rationibus Regij patrimonij cacomputandis præpositi, vt constat ea iure nouissimo pragmaticarum, tot titulo, de offic. Procurat. Cæsar. præsertim ex pragmat. 23. & 14. & ex pragmat. 62. & 63. annis 1584. & 1585. factis à Duce Ossunensi, in quo tribunali deciduntur lites tangentes interesse fisci, cum assistentia Aduocati fiscalis Regij. Et quoties in lite vertente in Sac. Reg. Consil. dubitatur incidenter, an res sit feudalis, vel non sit, articulus incidens remittitur à Sacr. Reg. Consil. ad Reg. Camer. Summ. tanquam ad Iudicem competentem, ob interesse certum fisci propter successionem, & deuolutionem ob lineam finitam, solutionem adhoæ, & releuij, iuxta d. pragmat. 13. §. item cum de iure, & pragmat. 14. vers. e perche nelle inuestiture, & pragm 63. c. 3. ad quam eo casu solùm pertinet, articulum incidentem decidere, videlicèt, an res sit, vel non sit feudalis, & statim processum remittere ad Sacr. Consil. vbi causa integrè definitur, & litigantibus iustitia administratur, notat Rouitus in pragmat. 38. §. & similiter de definitiuis sententijs, numer. 2. de offic. Procurat. Cæsar. Galluppus in praxi Sacri Regij Consilij Neapolit. 2. par. cap. 6. n. 75. Et me referente sic factum est in causa Iosephi declinares, cum Francisco, & Pyrrho Seaglionibus, Actuario Carbone. in qua cùm remissus esset ad Cameram decidendus articulus incidens, an territorium quodam appellatum de Marata esset, vel non esset feudale, Regia Camera non deciderat articulum remissum à Sacr. Consil. expresse, sed processerat ad diffinitiuam totius litis, incidenti non deciso, adiudicans per eam dictum territorium prædicto Iosepho, quod possidebant illi de Seaglione virtute exequutionis sententiæ. Sac. Cōs. cùmque condemnati a. legareot io Sac. Consil. prædictæ sententiæ nullitatem, habita sententia pro nulla decretum est processum iterum esse remittendum ad Regiam Cameram, quæ deciderer expressè duntaxat articulum incidentem remissum, quo deciso iterum processus ad Sacr. Consil. deferretur ad causam principalem decidendam. De huius tribunalis initio, progresso, iurisdictione, & officio, agunt Marinus Freccia de subfeudis, lib. 1. tit. de offic. magni Camerarij, Marcus Antonius Surgens de Neapoli illustrata, libr. 1. cap. 26. ex numer. 23. Scipio Rouitus collega noster in rubric. & pragmat. prædicti titul. de offic. Procurat. Cæsar. & vno verbo notauit Marcellus Cala de modò articulandi, §. 1. gloss. 1. nu. 52. Nouarius in praxi, sect. 2. q. 15. numer. 2. Gallupus in praxi, par. 2. d. cap. 6 num. 75. Regens Tapia libr. 2. iuris Neapolitani, rubr. 6. de offic. Procurat. Cesar. per totam, præsertim num. 12. & 13.

701 Amplia primò, vt causæ fiscales sint censendæ, quæ quocunque modo pertinent ad Principis patrimonium. Habet autem quicunq; Princeps superiorem non recognoscens duplex patrimonium. Alterum est fiscale, & publicum, quod pertinet ad ipsum principatum. Imperium scilicet, vel Regnum, vel alium Statum; alterum priuatum, quod pertinet ad Principem, vt est priuata quædam persona, quod probat rubricæ titulorum, C. de offic. Comit. sacr. largition. de offic. Comitis rerum priu. de offic. Comitis, sacri patrimon. de fundis patrimonial. lib. 11. ad quas notauit Cuiacius, docuitq; Cynus in rubr. num. 1. ff. de offic. Procurat. Cæsar. Baldus in l. 1. num. 24. C de hæred. vel act. vendit. Lucas de Penna in l. quicunque, 7. n. 2. cum seqq. C. di omni agro desert. lib. 11. Io. de Platea in rubr. C. de fund. patrimonial. eodem libr. 11. Chassanæus in catolog. glor. mun. 6. par. consider. 17. Petra Gregorius in syntamate iuris vniuersi, libr. 3. cap. 2. num. 8. & seqq. Gregorius Lopez in l. 1. tit. 17. par. 2. gloss. 4. & in l. 10. titul. 16. part. 6. gloss. 2. qui licet distinguat triplex patrimonium, illud triplex reducitur ad istud duplex, Io. Garcia de nobilitate, gloss. 3. §. 1. ex nu. 19. Peregrinus de iure fisci, libr. 1. tit. 1. num. 6. Alfaro de offic. Fiscalis, gloss. 20. in initio, nu. 5. & gloss. 34. §. 1. nu. 7. Petra de potestate Principis, cap. 15. nu. 36. Franciscus Marcus dec. 338. 1. part. Riccius collectan. 1191. Quorum patrimoniorum administratio, & controuersiarum de eis ortarum cognitio, & definitio pertinuit ab initio ad diuersos Magistratus, quorum officium succedente tempore passum est diuersas mutationes Adnotauit vbi supra Cuiacius, & Duarenus ad titul. ff. de officio Procuratoris Cæsaris, Oroscius in rubr. ex num. 4. ff. de offic. procurat. Cæsar. & nos inferius tangemus disput. 7. num. 38. & adsumitur ex cassiodoro libr. 6. variarum, capit. seù epistol. 6. 7. & 8. meminit Caluinus tractatione de Magistratibus Romanis ad finem lexici, verb. Prætor fiscalis, & verb. Procurator Cæsaris, & verb. Quæstores ærarij, Alciatus lib. de Magistratib. ciuilibusque, & militaribus officijs, num. 17. Nam patrimonium publicum, & fiscale administrabant primum Quæstores ærarij, aut Rationales, seù Prætor fiscalis, post Imperatorum tempore, Procurator fisci, aut Procurator Cesaris, qui inter fiscum, & Priuatos ius dicebat, l. 1. & seqq. C. vbi causæ fiscales, l. 2. & 3. C. si aduersus. fiscum, l. si manifeste, 7. vbi notat Menesius num. 4. Cod. de seruit. & aquæ, Cynus in d. rubr. num. 1. ff. de offic. Procurat. Duarenus vbi supra, & ad tit. de iudicijs, sub §. de foro competenti, prag. 3. Chassanæus in consuetudines Burgundiæ, rubr. 2. de confiscationis, ex num. 2. & catologo gloriæ mundi, 7. part. consider. 15. Afflictis in constitution. lib. 1. rubr. 58. de offic. Magistri Camerarij, Carauita ritu 17. ex num. 5. Regens Carolus Tapia, lib. 2. Iuris Neapolit. ruar. 6. ex num. 1. Fenestrella de Magistratibus Romanorum, cap. 26. Pomponius Letus de Magistratibus Romanorum. cap. de Procuratore Cæsaris Cuiacius obseruationum lib. 19. cap. 13. & ferè omnes alij à nobis relati supra numero 698. Patrimonium autem priuatum administrabatur à Comite rerum priuatarum, & Comite sacri patrimonij. Hodie igitur omnia ad fiscales Iudices pertinent indistinctè, siuè de patrimonio publico, & fiscali Principis, siuè de priuato agatur: nam omnes causæ, quę quomodolibet tangunt patrimonium vtrumque fiscales sunt, & in eis practicatur prædicta nona conclusio, vt in spetie notauit Alfarus de offic. Fiscal. gl. 9. n. 3. & 4. & gloss. 20. n 5. & 6. Dicuntur autem causæ fiscales ad effectum gaudendi huius fori priuilegio non cum quæritur de crimine, sed de bonis fisco applicandi, vel ex causa criminis commissi sententia lata iam super crimine, & in iudicatum transacta, vel alia quaui ratione; nam de crimine ad pœnam irrogandam Præses cognoscit, l. 1. & 2. C. vbi causæ fiscal. l. 2. C. si aduersus fiscum, l. non valet, C. ad l. Flaniam de plagiar. adnotauit ex professo, & primè Iaso cons. 100. volum. 1. & Peregrinus de iure fisci, lib. 7. dicto tit. 1. num. 2. Cuiacius obseruat. lib. 19. cap. 13.

702 Amplia secundò, vt fiscus non possit prorogare iurisdictionem Iudicum extraneorum, neque consentire, vt causa ipsum tangentes definient. Ita sentit Baldus in l. cum eorum, 5. n. 7. C. de sentent. & interloquut. omn. iud. Peregrinus de iure fisci, lib. 7. dicto tit. 1. n. 6. Farinac. in fragmen. crim. lit. F. n. 181. in fin. Nouarius in praxi, sect. 2. q. 14. n. 3. quod ex eo prouenit, quod habet Iudices speciales cum iurisdictione abdicatiua, seu priuatiua, vt diccoamus supra num. 649. & 676.

703 Amplia tertio, vt non solùm cum fiscus est actor, & reus, sed etiam cum vertitur eius interesse certum, & liti assistit tanquam author laudatus, vel aliàs, causam vertentem inter quoscunque, etiam captam, & eius processum trahat ad suos Iudices, & auocet ab ordinarijs Iudicibus sæcularibus. Probat hanc ampliationem textus in l. si minori, 3. vbi Io. de Platea num. 4. Iacob. Rebuffus nu. 1. in fin. C. de iure fisci lib. 10 Socinus cons. 46 nu. 1. vol. 4. Paulus de Castro in l. venditor, 49. num. 3. Cagnolus nu. 16. & plures relati à Barbosa ibi, num. 140. quam videtur approbasse num. 149. ff. de iudicijs, Duarenus ad titul. de iudicijs,

de iudicijs, §. de foro competenti, in fin. Capycius decis. 197. num. 4. & 5. Caualcanus decis. 7. libr. 1. inclinat Franchis decis. 117. nu. 2. sentit Eueraldus in locis legalibus, loco 61. à fisco ad Ecclesiam, n. 3. & 10. Ancharanus in cap. ea quæ, 26. nu. 2. q. 17. vers. item pro hoc, de reg. iur. in sexto, Decius cons. 700. numer. 8. Peregrinus de iure fisci, lib. 9. dicto titul. 1. nu. 9. Farinacius in fragment. criminal. liter. F. num. 183. Io. Vincentius de Anna allegat. 121. lib. 2. Cancer. variarum resolutionum part. 2 cap. 16. num. 43. Alfaro de offic. Fiscal. gloss. 16. num. 23. & non dissentit Couarruuia in practic. cap. 8. num. 3. tametsi censeatur contrarius, non enim firmat contrariam sententiam, sed resoluit regulariter seruari contrarium, & in fiscò hoc procedere ex speciali priuilegio, relato in eandem rem Socino, & Burgensis. Et quidquid si attento iure communi, de quo diximus superiùs sectione præcedenti nu. 970. & 671. in Regno Neapolitano, ampliatio ista est expresse stabilità in dicta pragmat. 62. c. 7. & in pragmat. 13. & 14. & in dicta pragmat. 63. cap. 3. vbi notat Rouitus numer. 1. de offic. Procurator. Cæsar. Et in Regno Castellæ est praxi receptum, vt omnes lites, in quibus interuenire debet Fiscalis regij patrimonij, remittantur ad regij patrimonij Iudices & ab eis aduocentur à cæteris quibusq; tribunalibus, & memini sæpissimè dum essem delegatus in Curia regia consilij regij patrimonij in causis decoctorum fisci debitorum, & alijs eiusceemodi, quoties interesse quodcunque fisci vertebatur, expedisse me manda innibitoria quibuscunque tabellionibus, & hortatoria directas ad quosuis Iudices, a quibus petebam, vt causas ad me remitterent, qui semper obsequebantur; & si quandoq; contentio orta sit, delata re ad supremos Iudices competentiarum, semper obtinui, vt causæ ad me remitterentur, & cùm ea regia delegatione commissa fuisset mihi anno 1611. & duobus sequentibus, venditio bonorum confiscatorum villę vocatæ, Hornachos, quæ quondam fuerant Moriscorum ab ea expulsorum, vendidi totum villæ territorium, cum omnibus fere prędijs, tàm rusticis, quàm vrbanis, & in omnibus venditionum instrumentis obligabam regium patrimonium ob euictionem cuiuslibet prædij venditi, cum expressa clausula, quod quoties immineret, aut timeretur euictio, Fiscalis regij patrimonij causam esset suscepturus, & expensis fisci apud fiscales Iudices defensurus, donec possessor securus maneret, & omni controuersia liberatus. Tametsi verò Thesaurus decis. 213. contrarium asserat decisum, loquitur attentis legibus, & consuetudine Pedemontium, vbi prius nullum erat speciale tribunal causarum fiscalium, post tamen testatur esse erectum, statutamq; illi certam formam procedendi, & iudicandi.

704 Subampla prędictam tertiam ampliationem de iure eiusdem Regni Neapolitani, vt non solùm cùm Fiscus assistit causæ ob interesse præteritum vel præsens, sed etiam cùm assistit ob interesse futurum, & quod ipsi possit aduenire præcisè, & infallibiliter, possit causam trahere ad suos Iudices, & ad eos sit remittenda, vt statuitur d. pragmat. 13. §. item cùm de iure, & in pragm. 14. & in pragmat. 63. cap. 3. de offic. Procur. Cæsar. Quod etiã ex eadem ratione crederem seruandum iuxta ius commune.

705 Limita tamen subampliationem ex vsu eiusdem Regni Neapolitani, vt cum Fiscus in causa non habet interesse formatum præcisum, de quò clarè, & in promptu constet, sed dubitatur, verum ex lite inter partes possit oriri aliquo commodum, vel damnum fisci futurum, tunc causa non sit remittenda ad Iudices fiscales, seu Regiam Cameram, sed manere debet apud Sacrum Consilium, iuxta dictam pragmat. 62. c. 10. & 13. offic. Procurat. Cæsar. data tamen facultatem Aduocato regij patrimonij assistendi causę in eodem Sacro Consilio, vt docet Franchis decis. 117. & decisum ab eodem Sacro Consilio in causa Monasterij sanctorum Petri, & Sebastiani, cum Marchione Laini Actuario Sacro, se patrocinante, & confirmatum in collaterali, testatur Rouitus in pragmat 13. num 2. de offic. Procurratur. Cæsar. similiterque decisum in collaterali Consilio, in quadam causa inter hæredes Victoriæ Pudericæ, cum Dominico Spinola, & Regio fisco illius creditore, referente nunc Regente meritissimo Didaco Lopez Suarez die 22. Ianuarij anni 1605. refert ipsem Scipio Rouitus in pragmat. 63. numero 2. de offic. Procurat. Cæsar. & ex ipso Nouarius in dicta sua prxi, sect. 2 q. 15 n. 1. & ad pragmat. Regni Neapolis. collect. 165. n. 2. & coll. 167. n. 1 Ide n [illegible] aquitate, & ne daretur occasio fraudandi, & remit [illegible] plurimas causas ad Iudices fiscales, censerem vbi [illegible] seruandum iuxta leg. 2. 3. & 4. Cod. ne fiscus, vel respublica, & tradita à Peregrino de iure fisci lib. 4. tit 5. num. 42. in seqq. vsque ad 47. Quæ praxis confirmatur ea textu in l. defensionis facultas, 7. iuncta Glossa ibi verbo, cognitio, C. de iure fisci, lib. 10. & doctrina Angeli per textum ibi. in auth. nunc si hæres, C. de litigiosis, vbi docet posse liti assistere eum, cuius interest ne inter litigantes colludatur.

706 Amplia quartò, vt fiscus trahat ad suos Iudices causas eorum, contra quos ea suo priuilegio, vel alia ratione potest dirigere actiones suas, veluti cum agit aduersus debitores, debitorem suorum, l. si debitum, l. non prius, in quibus tamen limitatur etiam hæc ampliatio, Cod. quando fiscus, vel priuatus, l. 1. C. de condition. ex lege, l. quoniam Augerio, 3. C. de conueniendis fisci debitor. lib. 10. Peregrin. de iure fisci, lib. 6. tit. 7 n. 28. & lib. 7. tit. 1. n. 10. Farinacius in fragm. criminal. lit. F. num. 184. reiecta sententia Glossa in l. 2. C. de primipilo, lib. 12.

707 Amplia quintò, vt Iudices fiscales etiam inter priuatos cognoscant, cum priuatus cõuenit priuatum ea causa, quæ à fisco dependet, l. cum vendente, C. vbi caus. fiscal. l. si minori, C. de iure fisci, lib. 10. l. in fraudem, 45. §. qui pro alio, ff. de iure fisci, Bartolus in l. cum eorum, 5. nu. 1. Angelus n. 2. Salycetus num. 3. Paulus num. 3. Fulgosius nu. 1. Matthesilanus nu. 9. Cod. de sentent. & interloquut. omn. indic. & communiter Doctores in d. l. cum vendente, Capycius dec. 197. num. 2. cum seqq. Rodericus Suarez in l. 2. titul. de las emplazamientes, §. sed pone quæstionem, nu m. 23. Martin. Laudens. de Fisco, q. 223. Franc. Lucan. de Fisco, 1. par. nu. 24. Bosius tit. de Fisco & priuileg. eius, num. 43. Farinac. in fragm. crim. lit. F. num. 183. in fin. Caualcan. decis. 8. num. 8. & 15. lib. 1. Peregrin. de iure fisci, lib. 7. tit. 1. num. 3. Alfaro de offic. Fiscalis, gloss. 16. priuileg. 1. num. 26. & gloss. 34. §. 1. num. 69. Barbosa in l. venditor. 49. ex num. 184. ff. de iudic. qui alios allegat, Patianus de probationibus, lib. 1. c. 26. ex nu. 45. cum seqq. & statuitur in l. 2. cap. 29. & 22. tit. 2. lib. 9. recopilat. Cuius limitationis eam rationem reddunt Patianus, & Barbosa vbi supra, quòd connexorum idem sit iudicium, & competens Iudex in vna causa principali est competens in connexis, & dependentibus ab ea, vt nos aduertimus supra nu. 176. & 204. & probat textus in l. si quis ex argentarijs, §. rationem, vbi notat Baldus ff. de edendo, & textus in clement. dispendiosam, de iudicijs, Afflictis decis 285. ex numer. 20. Socinus cons. 243. num. 4. volum. 2. Paulus Castrensis in d. l. venditor, num. 4. Cagnolus nu. 22. ff. de iud. Verum est, ideò hanc rationem satis firmam non esse, quoniam omnes Doctores præsupponunt hoc esse Fisci peculiare priuilegium quo secluso aliud foret dicendum, tamen hęc ratio fortasse fuit, cur Fisco hoc priuilegium fuerit, concessum.

708 Amplia sexto, (quæ ampliatio superioribus colligitur) vt habens causam à Fisco conueniat, & conueniatur apud Iudices fiscales, veluti emptor, qui à Fisco emit, & eum ob euictionem obligauit, fideiussor, qui fisco soluit, & ex consequenti cessionem ab eo contra principalem debitorem obtinuit, vel sine cessione actiones fiscales consequutus est, & vniuersim omnis Fisci cessionarius ex necessitate, in quem etiam transit forum Fisci priuilegiarum. Ita sentiunt Baldus in d. l. cum eorum, 5. num. 7. Matthesilanus num 8. C. de sentent. & interloquut. omn. ind. idem Baldus Salycetus, Paulus. & Fulgosius in d. l. cum vendente, C. vbi causæ fiscales, Caualcanus decis. 8. ex nu. 2. Socinus cons. 46. num. 1. vol. 4 Martinus Laudensis de Fisco, q. 192. & q. 223. Franciscus Lucanus de Fisco, 1. par. num. 31. Tiraquellus de retract. lignag. §. 29. gl. 3. num. 28. Gratianus disceptat. forens. tom. 1. c. 56. num. 12. & 13. et cap. 154. ex num. 21. Peregrinus de iur. fisc. lib. 6. tit. 4. num.

41. &

41. & lib.7. tit.1.num.4. & 5. & 8. tit.3. nu.34. Farinacius in fragmen.crimin.liter.F.num.182. & 186. Alfaro de offic. Fiscal.gloſ.16.priuileg.36.num.147. & 148. & gloſ.18.nu. 8. & gloſ.32.num.69. Scipio Rouitus in pragmat.63. num. 3. & 5 de offic. Procurator.Cæſar. Barboſa in l.poſt.dotem, 41.num.58. & 59.ff.ſolut.matrimon. & in d.l. venditor,49. num.183 ff. de iud. Nouarius in praxi,ſect.2.q.15.num.4. & 5. Probatur ex textu in l. vltima, Cod. de priuil. Fiſci, vbi Bartolus,& Doctores,& ex textu in d.l.cum vendente. C.vbi cauſæ fiſcales,& in l.ſi minori.3.C.de iure Fiſci,l.10 & in l.vltima C.ſi aduerſus Fiſcum,vbi notat Paulus Caſtrenſis n.4. & textu in l. in fraudem,45.§.qui pro alio,ff.de iure fiſci.

709 Limita primò prædictam ſextam ampliationem, vt procedat, cum ſeſſio ſit a Fiſco ex cauſa neceſſaria; tunc enim ceſſionarius conſequitur priuilegium fori; ſecus ſi ceſſio fieret ex cauſa voluntaria. Ita docuit Baldus in d. l.cum eorum,5.dicto num.7. Salycetus num.4.C. de ſentent. & interloquut.omn.iudic.Peregrinus de iure Fiſci, lib.7.tit. 1.num.3 Villar in ſylua reſponſorum reſponſo 16.cap.3.n.40. Ratio eſſe poteſt, quia non debet eſſe in voluntate libera miniſtrorum fiſcalium communicare, cui voluerint, forum fiſci,& auocare cauſas à Iudicibus ordinarijs, iuxta l.2.cum ſequentibus,et totum titulum,C.ne Fiſcus,vel Reipublica,quare cum ceduni voluntariè, & neceſſitate ſecluſa non tranſit forum fiſci in ceſſionarium.

710 Limita ſecundo,vt emptor, & ceſſionarius fiſci, & vniuerſim ab eo cauſam habentes, participent forum fiſci priuilegiatum ex voluntate,non ex neceſſitate;ideſt, vt poſſint quidem volentes declinare ordinariam iuriſdictionem,& petere ſe remitti ad Iudices fiſcales: verum ſi velint, poſſint etiam agere, aut pati, conueniri ſe coram ordinarijs; vt probat textus in d.l.cum vendente,4. ibi,ſi eius audientiam,eleg rie,notat Socinus conſ.46. num.1. vol. 4. Peregrinus de iure fiſci,lib.7.d. tit.1. num.4. Farinacius in fragm.crim. lit. F.num.182. in fin.

711 Amplia ſeptimò, vt ratione Fiſci, quædam etiam perſonæ participent forum priuilegiatum eiuſdem, veluti officiales Fiſci, & in Regn. Neapul. officiales Regiæ Cameræ Summariæ. Probat textus in l. nullum,& in l. cum aliquid C.vbi cauſæ fiſcales,cum quibus conuenit de iure Neapolitano c.54. ex capitulis Regis catholici expeditis Segouiæ anno 1505 fol. 46. & ex expeditis Neapoli anno 1507. ab eodem Rege catholico cap. 11. fol. 63. tametſi ibi denegetur illis priuilegium trahendi reos cũ aduerſus ipſos iudicio contendunt ad forũ fiſcale,cuius meminit Franchis deciſ.407.nu 5. Aduerſus quod priuilegiũ officialium non potuit Ciuitas per ſuas ſupplicationes obtinere, vt notaui ſupra nu. 590. Hoc autem tantiſper videtur immutatũ per prag.14. de offic. Procur. Cæſar. Officialibus autem Regiæ Cameræ competere Fiſci priuilegium in Regno, docuit Afflictis in conſtit. Caſtellanorum,n.1 de offic.Caſtellan.& Regens Carolus Tapia lib.2. Iur. Neapol. rubr. 6. n.11. de offic. Procur.Cæſar. & vidi in Sac.Conſil. me interueniente cauſam officialis cuiuſdam Regiæ Cameræ remiſſam eſſe ad ipſam Regiam Cameram, ex ordine facto ab Excellentiſſimo Prorege. Item Coloni, & conductores fiſcales conueniuntur apud fiſcales Iudices,l.ſi quis,6 l. dominicie,7.d l.cum aliquid,8.l. vltima,C vbi cauſæ fiſcales, & iſtis locis notant Doctores Peregrinus de iure fiſci,lib.7. titul.1. num.13.

712 Amplia octauò, vt Fiſcus ſuccedens in bonis; non teneatur ſtare inſtantiæ captæ cora Iudicibus extraneis, ſed de nouo litem inſtauret coram ſuis. Tradunt Doctores per textum ibi, in l. ſi conſtante, 25.§ fin.ff.ſolut.matrimon. quos retuli ſupra quæſt. 5 numer. 314. Baldus in l.1.nu.19 Cod de hæredit. vel action.vend.Angelus in leg. cum quædam puella, 19. in princip. nu.3. verſ. vltimo concludo.ff. de iuriſdict. omn. iud. Salycetus in l.1.num.2.Cod. ſi pendente appellation. mors interuen. & in l. ſi in te, 7. nu. 24.Paulus ibi num.4.verſic.duodecimo,C. de priuileg. Fiſci Boſſius tit. de Fiſco, & priuilegijs eius, nu.44. Peregrinus de iure Fiſci,lib.7. tit.1.nu.11. Martin. Laudenſis tract. de Fiſco,qu.91.Franciſ.Lucanus de Fiſco,1.part.nu.40. & 70. Alfaro de offic.Fiſcal s.gloſſ.10.n.21. & 23. & 24. Ceuallos in pecul. practic. qu. 7. Rationem huius ampliationis reddidimus d.qu.5.num.316.& ſeqq.

713 Limita primò hanc ampliationem, vt non procedat in Fiſco hærede inſtituto, nam in eum tranſit inſtantia capta contra defunctum, vt latius deduximus dicto num. 316. Tradit Ioannes Platea in l. ſcire debet, 1. ante numer. 1.Cod.de bonis vacantibus,libro 10.Surdus conſil. 222. numer.17.lib.2.qui multos refert, Scaccia de appellation. q. 7.num.133.& indicauit Boſſius titul. de Fiſco,num.46.vbi teſtatur de practica,& ad eum locum Quintilianus Mandoſius,Peregrinus de iure fiſci,lib.3.dicto tit.1.n.11.Nouarius in praxi electionis fori,ſect.2.q.15.ex n.6. tranſcribens verba Peregrini.tametſi Boſſius,Peregrinus,& Nouarius, tandem ab hac limitationem recedant licèt immeritò, vt conſtat ex traditis à me d.nu.316.cum ſeqq.

714 Limita ſecundò prędictam octauam ampliationem, vt procedat cum Fiſcus ſuccedit priuato durante prima inſtantia: nam ſi ſuccedat poſt latam ſententiam, tunc inſtantiam appellationis proſequi debet coram eodẽ Iudice. Ita ſentit Salycetus in l.1.nu. 2. C.pendet appellat. mors interuenerit, quem ſequuntur Franciſcus Lucanus de Fiſco,1.part.nu.70.Peregrino de iure fiſci lib.7.dicto tit 1.nu.12.& Nouarius d.qu.15.n. 7. Rationem diſparitatis reddit Salycetus, quoniam perempta inſtantia in cauſa ante latam ſententiam, poteſt denuò inſtaurari; ſi verò inſtantia pereat poſt latam ſententiam in cauſa appellationis perit cauſa, & ius partis, & amplius de ea tractari non poteſt. Ergo ne Fiſcus hoc damnum incurrat tenebitur litem proſequi coram primò Iudice. Certe ſi diſcrimen illud ex quo colligit limitationem Salycetus, verum eſſet,non eſſet de illa dubitandum,& Salyceti doctrinam refert,& approbare videtur Franchis deciſ.473.num.2.ſed non probat ille verum eſſe diſcrimen, & in cauſa ciuili non video cur perempta inſtantia in gradu appellationis priuatur cauſa, curque hoc magis in ſecunda inſtantia contingat,quam in prima. Niſi dicamus ſententiam latã confirmari, & emologari per empta inſtantia appellationis,quod videtur probare l.24 tit. 23. par. 3. ob tranſcurſum fatalium:quæ tamen in Fiſco, quo reſtitutioni beneficio gaudet, locum non haberent; & quo argumento hoc in iſto caſu probetur non video, ac per conſequens valdæ dubito; imò eam falſam exiſtimo. Nam quod Salycetus addit, nullam ſe legem reperire, quæ procuratorem Cæſaris faciat Iudicem competentem in gradu appellationis,leuè fundamentum eſt,cum eædem rationes, & leges, quę probant Procuratorem Cæſaris eſſe iudicẽ competentem in prima inſtantia, conuincant etiam eſſe iudicem in gradu appellationis, vel ſaltem, quod eodem recidit,Fiſcum in gradu appellationeis habiturum quoque proprios Iudices,quod planè comprobat vſus hodiernus tribunalium in omnibus Criſtiani,ſeu politici orbis Prouincijs.

715 Prædictam tamen nonam concluſionem principalem limitabis, vt in loco, in quo adeſt Procurator Cęſaris, & tribunalia patrimonijs Principum, quæ in eius locum ſucceſſerunt, & ſubrogata ſunt, debeat cognoſcere de cauſis fiſcalibus; verum in illis locis, à quibus abeſt Procurator Ceſaris, & prædicta tribunalia, de cauſis fiſcalibus poſſit etiam cognoſcere Præſes Prouinciæ, ſeu Iudex ordinarius; donec fuerit inhibitus à Iudicibus fiſcalibus ſuperiorum tribunalium.Probat textus in l. 1. C. de collatione fundorum fiſcalium,lib.11.& ita ſentit Gloſſa in l.defenſionis,7.verb. cognitio,C.de iure fiſci, libro, 10. & Bartolus illam ſequutus in l.ſi vacantia,5. numer. 1. C.de bonis vacantibus,eodem libro, Decius in cap. cæterum, nu. 57.de iudicijs. Oroſcius in rubrica, num. 3.ff.de offic. Procurator.Ceſar.Peregrinus de iure fiſci lib.8.titul.1. num. 2. verſic. item intellige. De iure Regni Caſtellę probatur in l.1.§.6.titul.2.lib.9.recopilation. & in l.2.l.3.l.5.l. 11.& 12.titul.7.eodem. lib. 9. Tametſi melius facturum ordinarium ſi abſtineat ab huiuſmodi fiſcalium cauſarum cognitionem moneat Vlpianus in leg nec quicquam, 9. in fine principij,ff.de offic. Proconſul. & Legat. Hæc dicta ſint de foro priuilegiato quæ non potuimus breuius colligere Neapoli decimo ſextò die Septembris anni 1627.

SVM-

SVMMA QVÆSTIONIS septimæ,

SVMMA SECTIONIS Primæ.

716 IN loco delicti sortitur forum delinquens, & ibi potest agi ex delicto aduersus ipsum criminaliter ad punitionem, & ciuiliter ad interesse, partis offensæ.

Ius naturale postulat, ne delicta maneant impunita.

717 Exemptus puniri in loco delicti, non obstante priuilegio exemptionis.

Bacilius tollitur, quod competit iure speciali, quàm quod competit iure communi.

Exemptus sortitur forum in loco rei sitæ, & in loco contractus non obstante priuilegio.

718 Reus sortitur forum in loco quasi delicti.

719 Iudex locis delicti potest procedere aduersus reum, non solum via accusationis, & denunciationis, sed etiam via Inquisitionis.

720 Reus sortitur forum, etiam vbi delictum continuatur.

Fur punitur in quocunque loco, in quo apprehenditur cum re furtiua.

Furtum est contrectatio rei alienæ inuito Domino.

Fur qui fugit cum re furtiua, de vno loco ad alium, est vagabundus.

721 Contrariam sententiam, qui sint amplexi.

Ad constituendum sit ne fur manifestus, necne inspicitur tempus delicti.

722 Ex assidua contrectatione rei furtiuæ, non ascitur noua actio furti.

723 Doctor non potest testificari de consuetudine, extra locum in quo degit.

Aliud est agere de qualitate furti aliud de iurisdictione Iudicis competentis ad puniendum furem.

724 Vna actio potest proponi coram diuersis Iudicibus.

725 Iudex loci transitus furis, non procedit via inquisitionis contra furem absentem, sed contra eum cum furtum apprehensum.

726 Diuersum est Iudicem esse competentem ad puniendum delictum, & debere, vel non debere remittere, delinquentem.

Furem etiam cum furto apprehensum, requisitus à Iudice loci, vbi factum est primò furtum, debet ad eum remittere.

727 Delinquens sortitur forum apud diuersos Iudices, cum delictum committitur in diuersis locis.

728 Distinguuntur duo casus.

729 Cum delictum in vno loco inchoatur, in alio perficitur, Iudex vtriusque territorij est competens ad illud puniendum.

730 Homicidio commisso ictu sagittæ ex vno territorio in aliud Iudex vtriusque territorij est competens ad illud puniendum.

Delictum tangens plura loca, vnicuique attribuitur insolidum.

731 Delinquens in confinio duorum Regnorum aut ciuitatum, potest puniri à Iudice vtriusque loci, ita tamen vt si locus præuentioni.

732 Iudex competens ad puniendum mandatum, est Iudex loci, in quo delictum est consumatum.

Ex mandato quis non tenetur, nisi ratione facti ex mandato sequuti.

733 Contraria sententia verior Iudicem competentem ad puniendum mandatum esse Iudicem loci tam, vbi factum est mandatum, quam vbi sequutum est delictum.

734 Explicatur doctrina Bartoli in l. non solum, § si mandato, ff. de iniurijs.

735 Iudex domicilij, & originis, rei criminosi, potest cognoscere de delicto commisso extra suum territorium.

Ex contractibus ad delicta rectè deducitur argumentum quoad effectum sortiendi forum.

736 Iudex domicilij, & originis, est competens ad procedendum via accusationis contra reum, non via inquisitionis.

737 Via inquisitionis pertinet ad vindictam publicam, & oritur ex iniuria reipublicæ facta.

738 Iudex non tenetur inquisitionem facere de delictis extra suum territorium commissis à subditis.

Regulariter in Iudice potestas cum necessitate coniuncta est.

739 Contrariam sententiam, Iudicem originis, & domicilij, posse procedere aduersus subditum via inquisitionis, multi Doctores, tenentur, & quibus fundamentis.

740 Resolutio huius difficultatis est maxime controuersa.

741 Conciliatio insignis viri doctoris Francisci Caldera in hoc articulo.

Opida, & Ciuitates vnius Regni, vel Reipublicæ, vnum corpus efficiunt.

Offensa facta in qualibet parte corporis, toti corpori facta censetur.

742 Prædicta conciliatio non videtur tollere difficultatem huius articuli.

743 Resolutio ex noua Authoris consideratione, & n. 744.

745 Cum in loco originis, aut domicilij viget statutum, vt possit procedi via inquisitionis aduersus ciues, ob dicta patrata extra territorium, Iudex loci, domicilij, & originis, procedit via inquisitionis.

Barones in Regno Neapolitano frequenter habent priuilegia cognoscendi de delictis subditorum extra territorium commissis. & sic procedunt aduersus vassallos via inquisitionis.

746 Vagabundus ex delicto punitur, & accusatur, vbicunque reperitur.

Qui fugit à patria ob delictum patratum, non amittit domicilium, neque censetur vagabundus.

747 In loco delicti proceditur aduersus delinquentem præsentem, & absentem, & n. 748.

749 Aduersus reos præsentes vnus est ferè modus procedendi, tàm de iure communi, quam Regio Castellæ, & Neapolitano, & quis sit.

750 An reus sit relaxandus sub fideiussoribus, & traduntur in hac re duæ regulæ, vna affirmatiua, alia negatiua.

751 Damnatus pœna pecuniaria, aut alia non corporali, qui appellauit, post relaxari sub fideiussoribus à Iudice a quo.

Temporalis relegato, seu exilium, quod Hispani vocant, non est pœna corporalis.

752 Quomodo procedatur aduersus reos fugitiuos, & contumaces. de iure communi, & veteri iure Castellæ partitarum.

753 Quomodo procedatur aduersus absentes contumaces, de iure nouiori Regni Castellæ.

754 Quomodo procedatur aduersus contumaces, de iure, & praxi Regni Neapolitani.

755 De iure Saxonum, quomodo procedatur aduersus contumaces, remissiuè.

756 Iudex quantum in se est, procurare debet, vt delinquens conijciatur in vincula.

757 Iudex aduersus absentem à suo territorio commorantem in alieno, vtitur literis requisitorijs, hortatorijs, seu subsidiarijs, missis ad Iudices vbi reus moratur.

758 Vsus literarum requisitoriarum admittitur inter Iudices, ad diuersos effectus.

759 An Iudex requisitus teneatur fidem adhibere quibuslibet literis requisitorij ad eum missis, sine vlteriori causæ cognitione.

760 Iudicem debere obsequi requisitorij, illisque fide habere, sine vlla causa cognitione, sententia quorundam.

Iudex requisitus habet vicem exequutoris.

761 Non habere Iudicem requisitum exequutioni mandare decreta requirentis sine prævia aliquali causæ cognitione, sententia aliorum magis communis, & vsu recepta.

762 Distinguuntur multi casus.

763 Quænam sint crimina mere Ecclesiastica, difficilis quæstio & sententia eorum, qui existimant, crimen mere Ecclesiasticum esse, quod cœpit prohiberi sola lege diuina supernaturali, aut est vetitum sola lege Pontificia, & reijcitur.

764 Crimen merè Ecclesiasticum esse, vel ratione personæ vel

rei in

vel in qua vel loci in quo committitur, aut ratione, pene sententia aliorum, quæ tamen non est ad rem.

765 Crimina merè Ecclesiastica esse, quæ solo iure canonico prohibentur, & improbantur.

766 Delicta merè ecclesiastica esse, quæ vel solo iure canonico prohibentur, vel de quibus laici Iudices cognoscere non possunt, sententia, quæ difficultatem non explicat.

767 Crimen merè ecclesiasticum esse, quod principaliter respicit potentiam, vel reuerentiam Dei, sententia aliorum, & improbatur.

768 Certum est, esse delictum merè ecclesiasticum, quod prohibetur sola lege canonica, et non ciuili.

769 Delictum mere ecclesiasticum est etiam illud, quod etiam si lege ciuili sit prohibitum, statutum est iure canonico esse crimen ecclesiasticum, vt crimen hæresis.

In causa hæresis non separatur quæstio facti, à quæstione iuris, & de quæstione facti in illa non cognoscit secularis.

Ratio ex Alphonso de Castro cur Iudex sæcularis non cognoscat, neque puniat de hæresi.

770 Illa esse crimina mere ecclesiastica, in quorum examine, & diffinitione inuoluitur discernenda materia causarum merè ecclesiasticarum.

771 Cætera crimina, si dumtaxat prohibeantur iure ciuili, sunt mere sæcularia, & eorum punitio non pertinet ad Ecclesiasticos, nisi ratione personæ: si vero prohibeantur vtroque iure sunt mixti fori, & ambo Iudices Ecclesiasticus, & secularis cognoscunt contra laicos, seruata præuentionis prærogatiua.

Quæ sint crimina mixti fori, remissiue.

772 Iudex sæcularis requisitus pro exequutione sententiæ Ecclesiastici in causa merè ecclesiastica ciuili, vel criminali, debet impartiri brachium sine vlteriori causæ cognitione.

773 Cum Iudex Ecclesiasticus implorat brachium pro exequutione sententiæ contra Clericum degradatum, non Potest sæcularis formare nouum processum.

Sæcularis fundat iurisdictionem in Clericum degradatum, per qualitatem degradationis.

774 Degradato clerico non se intromittit sæcularis in processu degradationis, secus in impositione pœnæ.

775 Iudex sæcularis requisitus ab Ecclesiastico pro exequutione sententiæ latæ in crimine mixti fori, impartitur brachium eisdem diligentijs adhibitis, quibus vtitur ad impartiendum auxilium alteri seculari.

776 Si Iudex sæcularis iuste requisitus deneget auxilium, poterit excommunicari.

777 Iudex sæcularis ab alio sæculari requisitus, non tenetur fidem adhibere literis hortatorijs asserentibus, quem esse delinquentem.

Solemnitas requisita in literis hortatorijs in criminalibus.

In earum exequutione quid debeat Iudex animaduertere.

778 Iudex requisitus etiam si censeatur exequutor, habet cognitionem circa exequutionem, ex qua resultat infamia, vel iniuria alterius.

779 Practica exequendi literas hortatorias.

780 Quænam exceptiones proponi possint coram requisito, remissiue.

781 Quibus remedijs vtendum sit circa expeditionem, & exequutionem literarum hortatorialium remissiue.

782 Forum loci delicti in criminalibus est præstantior, & maioris efficaciæ cæteris foris.

783 Iudex loci delicti quoad punitionem eius formationemque processus, præfertur cæteris omnibus Iudicibus competentibus, & competente remissionem rei, ad eum ex quocunque loco, & foro debet remitti.

784 In foro conscientiæ non attenditur locus delicti ad sortiendum forum, & quæ sit ratio.

785 Delinquens in Terra Baronis contra ipsum Baronem, non sortitur forum in loco delicti, neque potest puniri à Barone sed solum carcerari, & remitti ad superiorem.

786 In sua causa nemo potest esse iudex.

Ab hac regula nemo eximitur, nisi in supremis Principibus, Thoma Carleualij de Iudicijs.

Papa, aut Regibus, qui possunt esse Iudices in proprijs causis, ciuilibus, & criminalibus.

Honestius, & decentius est, vt supremi Principes suas causas alijs dijudicandas committant.

787 De iniuria Baroni facta non potest cognoscere officialis Baronis siuè, delegatus, siuè ordinarius, sed solum, potest reum carcerare, & ad superiorem remittere.

Quisque prohibetur esse Iudex in causa suorum.

788 Quod quis per se facere non potest, non potest per alium.

Idem censetur tribunal Baronis, & officialis, quemadmodum Episcopi, & Vicarij.

789 Baro non habet iurisdictionem circa suas causas, & ita eam alijs non dat.

790 Ex contractu facto cum Barone, aut Domino loci in eius territorio, non sortitur forum contrahens in loco contractus.

791 Barones in Regno Neapolitano sunt officiales Regij.

De delictis Officialium actiue, & passiue, sola Magn. Cur. cognoscit.

792 Contraria sententia, officialem ordinarium Baronis posse, cognoscere de delicto patrato in offensam Baronis, habet multa iuris fundamenta.

Patri Domino, & Patrono, interdicitur officium iurisdicendi in causa criminali filij serui, aut liberti, aut familiaris, non in ciuili, & ratio discriminis.

Iniuriæ nostrorum nobis fiunt.

Causa iusta suspitionis contra Iudicem est consanguinitas litigantium.

Suspitio non reddit Iudicem incompetentem.

793 Officialis Baronis est officialis Regius, & exercet iurisdictionem nomine Regis, non nomine Baronis, & non dependet à Barone post factam nominationem, neque est ad nutum amouibilis.

In Regno fere omnes Barones habent primas, & secundas causas.

794 Confessio iurisdictionis regulariter censetur fieri cumulatiue.

Cum datur annexa feudo est priuatiua, & non cumulatina.

Dominus directus non potest se intromittere in primis causis occurrentibus in terris vassallorum.

Officialis Baronis potest recusari vti suspectus in causis Baronis, ex quo arguitur esse Iudicem competentem in eius causis.

Aduersarius nihil opponendo contra Iudicis personam iurisdictionem eius confirmat.

Pater potest esse Iudex in causa filij, si non recusetur.

795 Contractus factus cum aliquo tanquam cum statim recessuro forum non tribuit; sed delictum semper tribuit forum.

796 Commune Neapolitanorum axio de delictis Officialium solam Magnam Curiam cognoscere, verius est, non esse accipiendum de delictis passiue.

797 Officialis Baronis si nihil opponitur contra eius personam potest esse Iudex de causa Baronis, verum recusatus, etiã non solemniter est remouendus.

Actus etiam nullus in iudicialibus sustinetur parte non opponente.

Statuto annullante actum, etiam ipso iure debet intelligi, si petatur.

Item clausula irritans contrafactum.

798 Iniuriam notoriam sibi illatam in officio officiando (quod dicitur) potest punire Baro, & officialis eius.

Non deferens Iudici honorem, quem debet, potest puniri verbis asperis, & reprehensione dura.

799 Item in dicta multa, aut pœna grauiori quod declara, vt ibi.

Non solum formato processu, sed de facto, & ex abrupto potest punire Iudex iniuriosos in ipsum pro tribunali sedentem.

QVÆSTIO SEPTIMA.

de foro delicti.

M SECT-

SECTIO PRIMA.

Quibus modis delinquens ex delicto, & apud quos Iudices forum sortiatur.

716 Conclusio, & regula prima generalis statuitur, in loco delicti sortiri forum delinquentem, vt ibidem possit ciuiliter, & criminaliter agi aduersus ipsum & possit accusari, seu denunciari de delicto ibidem commisso, aut ratione eius ob interesse partis offensæ conueniri: Iudex eius loci sit competens, & legitimus ad procedendum ciuiliter, & criminaliter aduersus ipsum, cumque carcerandum, condemnandum, & puniendum. Eam probat text. *in l. sicut, 7. §. idem Imperator, & in l. vltima, ff. de accusation. & in l. 1. & Authent. qua in Prouincia, C. vbi de criminib. agi oport. & in auth. vt nulli Iudicum liceat, cap. 5. seù §. si vero quis comprehensorum, collat. 9. tit. 27.* Tradunt Glossa *in d. l. 1. verb. commissa, & in d. Auth. qua in Prouincia, verb. delinquit,* Azo *in summa, C. vbi de criminib. agi oport. nu. 1.* Cynus *in d. l. 1.* Bartolus *ante nu. 1.* Albericus *num. 1.* Baldus *nu. 1. & 2.* Angelus, *nu. 1.* Salycetus *num. 1.* Paulus *num 1.* Fulgosius *nu. 1.* & omnes *in d. Authent. qua in Prouincia, nu. 1.* De iure canonico probatur ex textu *in cap. de illis, vltimo, 6. q. 3. in c. licet ratione, vltimo, de for. compet.* & ibi notat Glossa, & omnes Canonistæ, *& in cap. 1. de raptoribus, & in cap. 1. de priuilegijs in sexto,* Marianus Socinus *in cap. postulasti, num. 4. de for. compet.* vbi per numeros sequentes latissimè, & optimè tractant materiam, *& in cap. 1. n. 12. de raptoribus,* De iure Regio Castellæ, probatur *ex l. 32. tit. 2. part. 3.* vbi Glossa decima quinta, *& in l. 15. tit. 1. par. 7.* vbi Glossa prima copiosè exponit, *& in l. 1. & 3. tit. 16. libr. 8. recopilat.* vbi Azeuedus. De iure Regni Neapolitani probatur *ex pragmat. 1. vbi de delictis, quis deb. conuib.* vbi Rouitus *ex nu. 1.* notant Bossius *tract. diuersorum, tit. de foro comp. nu. 46.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 38. n. 1. & q. 39. n. 1. 2. & 3. & q. 85. num. 1.* & ad hæc loca Baiardus, & alij addentes, Decianus *tractat. crimin. lib. 4. cap. 17. num. 1. & seqq. Farinacius in praxi crimin. q. 7. ex num. 1. Couarruuias in practicis, cap. 11. num. 3. Thesaurus lib. 4. quæstion. forens. q. 55. in principio, & num. Cardin. Tuscus liter. F. conclus. 440. Geualfos tom. 2. communium, qu. 678. num. 1.* Barbosa *in l. hæres absens, 19. §. proinde, in articulo, de foro delicti, ex num. 1. ff. de iudicijs* Tepatus *in compendio variarum, tit. 134.* Duenas *regul. 377. forum,* Medices *regul. 2. numer. 48.* Auendanus *respons. 40. num. 1.* Molinus *de brachio sæculari, cap. 40. ex nu. 1.* Boerius *decis. 270. num. 2.* Francis. Marcus *decis. 179. nu. 1. & decis. 713 nu. 1. 2. part.* Franchis *decis. 37. nu. 1.* Riccius *collectan. 874.* Syntagma commun. opinion. *lib. 3. tit. 13. n. 1. & per totum.* Ratio autem huius conclusionis ea est, quoniam ius naturale postulat ne delicta maneant impunita, *l. ita vulneratur. ff. ad l. Aquil.* imò vt committentes delicta condignis afficiantur pœnis, *l. si areo, 71. §. id, quod vulgo, ff. de fideiussorib.* Impunè autem peccaret quisque nisi posset Iudex loci in quo delinquit illum coercere; sed expectandus esset Iudex domicilij, aut originis, qui illi pœnam imponeret: nam facile pœnam effugeret, aufugiens ex loco delicti, & respublica frequentia iniuriarum, & delictorum copia male vexata periclitaretur. Alias adde ex Couarruuia *dicto cap. 11. numero 3.* Peguera *decis. 66.* Molino *dicto capit. 40. numero 1.* quas inferius adducemus sectione sequenti numero 802.

717 Amplia primò prædictam primam conclusionem, & regulam, vt etiam exemptus Principis priuilegio possit conueniri in loco delicti, & apud Iudicem eius ordinarium, non obstante priuilegio exemptionis. Probatur ex textu *in l. 1. C. vbi Senatores, vel clarissimi, & in Authent. quia in Prouincia, C. vbi de crimin. agi oport.* vbi notant gl. & omnes supra relati, *& ex cap. 1. in princip. de priuilegijs in sexto,* vbi notant Ioannes Andreas, Dominicus Geminianus, Philippus Franchis, & Petrus Ancharanus, Bartolus *singul. 151.* Panormitanus *in cap. licet, vltimo, nu. 11. de foro compet.* Iaso *in l. beneficium, vltima, nu. 52. ff. de constit. Princip.* Couarruuias *in practicis, d. cap. 11. nu. 5.* Franciscus Marcus *quæst. 713. nu. 2. 2. part.* Tepatus *in compend. variar. titul. 134. capit. 1. versic. in loco delicti,* Decianus *tract. crimin. lib. 4. cap. 17. numer. 30.* Baiardus *ad Clarum, lib. 5. sentent. §. fin. qu. 38. num. 3.* Angelus *maleficij, verb. in scholis S. Petronij, n. 4.* & ibi Augustinus Ariminensis in additione, Follerius *in constit. Capitaneorum, ex n. 22.* Quam ampliationem quinque modis limitat Iaso vt sendus *dicto nu. 25.* Rationem autem eius optimam reddit Baldus *in d. Authent. qua in Prouincia, nu. 2.* ex Ioanne Andrea *in cap. 1. in princip. verb. nunquid ergo, & in commentario, num. 2. & 6. in fin. de priuilegijs in sexto;* cuius doctrinam sequuti sunt ibi Dominicus *in §. nunquid, nu. 8.* & Philippus Franchus *in princip. nu. 4. & 5.* Ancharanus *numer. 2.* quoniam non potest plus operari, aut eximere priuilegium, quam ius commune operaretur, aut eximeret; cum imò facilius tollatur, quod competit iure speciali, quàm quod competit iure communi, *l. eius militis, 34. §. militia missus, ff. de milit. testam.* qui autem exemptionem habet de iure communi à Iudice alicuius territorij (videlicet extranei ab eo territorio, & qui nullo modo sunt subditi verbi gratia Anglicanus à Iudice Bononiensi, vt vtatur exemplo Ioannis Andreæ, Baldi, & cæterorum,) nihilominus si delinquant, sortiuntur forum in territorio Iudicis, in quo delinquerunt non obstante exemptione, qua gaudent de iure communi. Ergo similiter modo exemptus per priuilegium, si delinquat in aliquo territorio, nihilominus ratione delicti sortietur forum apud Iudicem eius territorij, exemptionis priuilegio non obstante; ob quam eandem rationem exemptus sortitur forum in loco rei sitæ, suo priuilegio non obstante, vt dixi supra quæstion. 3. num. 144. atque item in loco contractus, vt dixi quæst. 6. num. 597. De interpretatione autem textus *in dicto capit. 1.* vide Couarruuiam *vbi supra.*

718 Amplia secundò, vt quemadmodum reus sortitur forum ratione delicti in loco delicti commissi, sortiatur item forum ratione quasi delicti, vbi commissum est quasi delictum. Probatur *ex l. 1. C. vbi de crimin. agi opor.* iuncta *l. omnem. 20. ff. de iudicijs,* docet Cynus *in Authent. qua in Prouincia num. 7. C. vbi de crim. agi opor.* notat Barbosa *in d. l. hæres absens, §. 1. num. 5. ff. de iudicijs.*

719 Amplia tertiò, vt Iudex loci delicti possit procedere contra delinquentem, non solum interueniente instantia, & petitione offensi, seu via accusationis, vel denunciationis, *iuxta l. vltimam, ff. de accusationibus;* sed etiam ex officio formans processum contra delinquentem, nullo existente accusatore, quæ vocatur via inquisitionis. probatur ex regula generali textus *in l. congruit, ff. de offic. Præsid.* tradit Angelus *de maleficijs, verb. hæc est quædam inquisitio, ex numero 12.* & ad eum locum Augustinus Ariminensis, Gandinus *de maleficiis, rubr. quomodo de maleficiis cognoscatur per inquisitionem, numero 1. & 2.* Decianus *tractat. crimin. libro 4. cap. 17. numero 3.* Iulius Clarus *libro 5. sentent. §. fin. quæst. 3. numero 6.* Farinacius *in praxi crim. quæst. 1. numero 10.* Antonius Gomez *tom. 3. variarum, cap. 1. num. 49.* Ioannes Vela *de modo procedendi in causis criminalibus, cap. 2. ex nu. 1.* Geuallos *lib. 1. commun. qu. 430.* Fachineus *libr. 1. controuersiar. cap. 34.* Caballus *resolut. crimin. casu 114. ex nu. 10.* Rationem huius ampliationis habes apud Angelum *de maleficiis, verb. et eam vestem celest. in nu. 6.*

720 Amplia quartò, vt non solum vbi delinquitur sortiatur forum delinquens ratione delicti, vt possit ab eius loci Iudice puniri; sed etiam vbi delictum continuatur: exemplum. Fur non solum vbi rem furatus est, sed in quocumque loco, in quo apprehenditur cum re furtiua, puniri potest. ita sentiunt Baldus *cons. 471. præsupponitur, quod quidam, vol. 3.* Angelus *de maleficiis, verb. & vestem cælestem, num. 15.* Marianus Socinus *in d. capit. postulasti, nu. 8. de for. compet. & in cap. 1. numer. 15. & 16. de raptorib.* Auendanus *respons. 40. nu. 10. vers. decima quarta conclusio*

qui

qui allegat *l.4. tit.14. part.7.* Duenas *regul.* 378. *forum, limit.5.* Follerus *in pract. crim. 1. part. 2. part. verb. audiantur excusatores, nu.64. & 1. part. 2. part. rubric. & si confitebuntur, numer.* 121. Baiardus *ad Iul. Clar. lib.5. sentent. §. fin. q. 38. ex num.39. ad 45.* Bouadilla *libro 2. politic. cap.13. nu. 72.73. & 74.* Caballus *resolut. crimin. tom.1. casu* 163. Boerius *decis.* 218. Franciscus Marcus *decis.* 176. 2. p. Capycius *decis.* 104. Franchis *decis.* 681. Capiblancus *in prag. 8. part. 2. nu.134. & seqq. de Baronibus* Peguera *decis.* 28 & fuit originalis sententiam Bartoli *in l. si dominium, 48. n. 2. ff. de furt.* vbi additio Alexandri notat, quam praxi vbiq; receptam prædicti testantur. Eamq; apud nos Hispanos planè probat *l. 32. tit. 2. par. 3.* quam nullus ex nostris, quem viderim, quoad hunc articulum expendit, cui coniunge, quæ a me dicta sunt supra quæstion. 3. num. 148. Est autem, vt ego existimo, maximè conformis iuri communi: nam cum furtum si contrectatio rei alienæ inuito domino, *l.1. §. vltimo, ff. de furt.* & furtum delictum sit, *principio institut. de obligat. quæ ex delicto nascunt.* qui cōtinuat hanc contrectationem per multa loca, per multa loca continuat delictum, argumento de tempore ad locum *l. inficiando, 67. §. infans ff. de furt.* quare tanquam continuans delictum in loco suæ iurisdictionis poterit puniri fur à Iudice eius loci, in quo cum re furtiua inuentus est. Accedit, quod fur, qui cum re furtiua ex vno loco fugit ad alium, est vagabundus verè vel præsumptiue, quia suspitio maxima, & spes est ipsum in locum originis, vel domicilij sui non migraturum intra breue tempus. Quo fit, vt possit puniri à quocunque Iudice loci, vbi moram fecerit, aut per cuius territorium transiuerit viator, vt adnotauit Couarruuias *in practic. dicto cap. 11. numer. 10. versic. attamen est animaduertendum*, quo eodem argumento vtitur ad eandem conclusionem comprobandam Baldus *in l. si adducta, 10. numer. 4. in fine C. de furtir.* Idem confirmat egregia doctrina quam tradunt Lucas de Penna *in l. si coloni, 14. num. 12. in fin C. de agricol. & censit. lib. 11.* Cataldinus *de syndicatu num.97.* & Follerius *in practica criminali, 4. par. principali, rubrica pænis debitis feriantur, num.44. in fine*, videlicet cum, qui aufugit a patria sua propter crimen, ex ea fuga censendum vagabundum, ita vt vbique possit puniri; allegant in eius comprobationem *l.1. C. vbi quis de Curiali, vel cohortali.*

721 Verùm contrariam sententiam huic ampliationi, imo non posse furem puniri, vbi inuentus est cum re furtiua, sed solùm in loco, in quo rem furatus est sequuntur multi, inter quos Hyppolytus de Marsilijs *in leg. extra territorium, numer.208 ff. de iurisdiction. omn. indic.* Nelus *in tract. bannitorum, 2. part. primi tempori. num.5. tomo 11. tract. 1. par.* Iulius Clarus *lib.5. sentent. §. fin. q. 38. num.16.* Decianus *tract. crimin. lib.4 cap.17. nu.15.* Couarr. *lib.2. variar. cap.20. n.15. vers. vigesimo octauo in practicis, cap. 11. nu.9.* Franciscus *in praxi crimin. q.7 ex n.7.* Fachineus *libr.9. controuers. cap.19.* Barbosa *in l. hæres absens, 17. §. proinde, in articulo de foro delicti, nu.149.* Ceuallos *in specul. pract. lib.1. q.318.* qui dicit, opinionē contra Bartolum seruari in Hispania, & testatur de praxi. Probatur primò, quoniam inspici debet tempus commissi furti, & initium delicti, ad constituendum, an sit fur manifestus, nec ne, *l. quamuis, 6. ff. de furt.* Ergo simili modo ad puniendum delictum, nam pęna pendet a qualitate delicti.

722 Secundò, quia ex assidua rei furtiuæ contractatione non nascitur noua actio furti, *l. si qui 9. ff. de fur.* Ergo nec noua accusatio, ac per consequens non poterit fur accusari apud Iudicem loci, vbi cum re furtiua fuit inuentus.

723 Verum non est recedendum à prædicta quarta ampliatione, & obstant in contrarium adducta. In primis, quod Ceuallos asserit praxi Hispaniæ seruatam esse contrariam opinionem, mouere non debet quoniam ille Toletum non egressus non potest testificari de praxi totius Hispaniæ. Toleti autem sæpè fuerunt Iudices minus sapientes, quam Salomon, ex quorum praxi mala argumenta possent desumi. Ad primum igitur *ex d. l. quamuis* dicendum est, non tolli, etiam si omnia in argumento contenta vera sint, quin fur cum furto apprehensus, per multa etiam loca vagus puniri possit, vbi fuerit inuentus tametsi tunc iudicandus sit fur nō manifestus, vt potè qui appræhensus non fuerit cum furto, prius quàm rem pertulerit, quò destinauerat, iuxta *l. fur. 3. cum duabus sequentibus, ff. de furtis*; nam etiam si pęna pendeat à qualitate delicti, non pendet ab ea iurisdictio Iudicis delictum punientis.

724 Ad secundum dicendum est, quamuis ex furto quantumuis continuato noua actio non nascatur, vna tamen actio potest coram diuersis Iudicibus proponi & sub diuersis Iudicibus agitari, tam ciuiliter, quàm criminaliter.

725 Duo tamen hac in re sunt animaduertenda, quæ fortassis deseruient ad conciliationem præ istam sententiarum. Primum est, non consensu defendendam esse primam sententiam, vt existimetur, sic manere competentem Iudicem loci transitus furis, vt possit etiam absente fure, & postquam in alterum migrauit locum inquisitionem de furto facere. Nam cùm ob solam cōtinuationem delicti, eiusq; fragrantiam, & furis, cum furto apprehensionem fiat, Iudex competens, cessante in eo loco continuatione, credendum est cessare etiam iurisdictionem, quam dat præsentia furis, & eius cum furto apprehensio, vt quòad hoc constituamus discrimen inter Iudicem loci vbi furtum initium accepit, primoq; factum est, qui semper manet Iudex legitimus, & competens ad inquirendum de furto, etiam si furem non apprehenderit, & Iudicem loci vbi furtum continuatum est. Quod videtur voluisse Nelus ante relatus, & non abhorret Baldus *vbi supra.*

726 Secundum est, longè diuersam esse quæstionē an possit Iudex loci, vbi fur est inuentus cum re furtiua, cognoscere de furto, & furem punire, ab ea, an debeat, vel non debeat furem remittere ad locum, vbi furtum primò factum, etsi ab eius loci Iudice requiratur. Nam quamuis quòad primam censeamus, Iudicem loci, vbi fur transiens cum furto est apprehensus, esse competentem ad cognoscendum de furto, non ideò quoad secundam negare oportet, furem etiam cum furto apprahensum esse remittendum ad Iudicem loci, vbi furtum initio factum, est quasi ad eum ad quem primo loco, & principaliter tanquam ad potiorem, & præferendum pertinet punitio furti. Quod solùm videtur significasse Couarru. *vbi supra*, & inclinat Anna *singular.*438. & Bouadilla *lib.2. politica, cap.13. nu.73.* Didacus Perez *in l.2. titul.18. libr.8. ordinamenti. gloss.1. pag.339. col.1. versic. quæri etiam potest*, tametsi contrarium, videlicet furem cum furto apprahensum non esse remittendum ad Iudicem, in cuius loco furtum primò factum est bis decisum esse in Sacr. Consil. referat Follerius *in practic. crimin. rubr. audiantur excusatores, nu.64.* Capycius *decis.*104. Franchis *decision.* 681. & Regia Papia *in pragm. 1. numer. 17. vbi de delicto quis debet conueniri, sub lib. 3. Iuris Neapolitani, rubr.6.* Verum planè sentiendum est, quod ex inferius dicendis dilucidius apparebit, hæc duo esse inuicem compatibilia, & quem esse Iudicem competentem alicuius causæ, & nihilominùs requisitum ab alio competentem potiore eam ad illum non solùm ex vrbanitate, sed etiam ex necessitate remitere debere.

727 Amplia quintò, vt delinquens sortiatur forum, ratione delicti, etiam apud diuersos Iudices, cum delictum committitur in diuersis locis, quod multis modis contingere potest, vt infra explicabimus. Tradunt Marianus Socinus *in cap. postulasti*, qui latissimè prosequitur materiam huius ampliationis *num.5. & 6. de foro compet.* & *in cap.1. ex num.14. vers. sed quæro, de raptoribus*, Felynus *in cap. vltimo, ex nu.13. de foro compet.* Hippolyt. de Marsil. *in l. extra territorium, ex num.20. ff. de iurisdict. omn. iud. & in repet. l. vnicæ, ex num.296. C. de rapt. virgin.* Decianus *tractat. crim. lib.4. cap.17. ex nu.6.* Farinacius *in praxi q.7. ex num.44.* Bossius *tit. de for. compet. num.59. & 60.* Iulius Clarus *lib.5. sentent. §. fin. qu.38. num.9.* Baiardus *ad eum locum n.16. et seq.* verùm quoniā hęc definitio nimis generalis est, oportet eam ad singulos casus accomodare.

728 Ex Farinactus *dicto num.44.* distinguit post Felynum

tres casus, ego tamen credo duos tantum posse distingui. Primus est, cum delictum in vno loco inchoatur, in alio perficitur, tàm respectu agentis, quàm respectu patientis, idest illius, qui delinquit, & illius in quem delinquitur. Exemplum est, si quis in vno territorio vulneret, & fugientem insequatur, & in alio territorio occidat; vel in vno territorio capiat, & liget, ligatumq; ducat in aliud territorium, & ibi spoliet; vel in vno territorio rapiat puellam in alio violenter cognoscat; vel in vno loco iuret in alio falsum deponat. Secundus casus est, cum delicto in vno territorio inchoatur, in alio perficitur, non respectu vtriusque simul, sed respectu agentis tantum, vel patientis tantum. Exemplum est primò, in eo, qui existens in vno territorio emissa sagitta, seù sclopo occidit aliquem in alio territorio existentem, vel in vno territorio conuicium dicat, & verba iniuriosa iactet in existentem in alio territorio. Secundo, in eo, qui in vno loco mandat, seù tractat, vt delictum fiat in alio loco, vel ratificat delictum in alio loco factum. In quorum vtroque casu persona agentis, & patientis delictum non concurrunt simul in eodem loco. Verùm differunt inter se, quoniam in casu primi exempli delictum est indiuiduū nam emissio sagittæ, aut pilæ plumbeæ displosio, si per se, & seorsim considerentur, delicta non sunt, nisi fiant fine occidendi; & percutiendi, vel percutiant, aut occidant, (seclusis statutis aliter disponentibus, vt notat Decianus *dicto lib. 4 cap. 17. nu 9.*) sed solum sunt inchoationes, seu viæ, & media ad delictum perpetrandum: at in casu secundi exempli mandatum, seu tractatus, aut ratificatio delicti sunt delictum consumatum, etiam seorsim, & per se considerata, tametsi delictum mandati, vel tractatus minus leue censeatur non sequuto effectu; effectu verò sequuto planè duo delicta reputantur, mandatum, & mandati executio, vt notat Baldus *in l. non ideo minus, 5. n. 33. C. de accusationib.*

729 Igitur in primo casu dicendum est, delicto posse puniri a Iudice vtriusque territorij, qui competens erit, ita tamen, vel locus sit præuentioni. Tametsi enim vnicum delictum reputetur ob continuationem eiusdem actus successiui, & vtroque tamen loco videtur commissum, & vtriusque Iudicis Republicæ censetur facta iniuria, & ideò vterque Iudex erit competens punitioni huius delicti. Quod videtur à simili probare textus *in leg. cum qui nocentem, 18. §. si nupta, ff. de iniurijs*, docuit Baldus *in l. si quis non dicam, 5. nu. 10. & 11. C. de Episcop. & cleric.* Marsil. *in repet. l. vnicæ, num. 296. C. de rapt. virgin. & in repet. l. extra territorium, num. 205. & 206. ff. de iurisdict. omn. iudic.* Martanus *in d. cap. postulasti, nu 4. & seq. de foro compet. & in cap. 1. nu. 14. de raptor.* Felynus *in cap. licet ratione, vltimo, nu. 13. de foro competent.* Bossius *tit. de foro compet. nu. 59. & 60.* Euerardus *in locis legalibus loco 42. à contractibus ad delicta, numer. 7.* Molinus *de brachio seculari, lib. 3. cap. 49. ex numer. 5.* Decianus *tract. crim. lib. 4. d. cap. 17. ex numer. 6.* Iulius Clarus, *§. fin. q. 38. numer. 9.* & Farinacius *d. q. 7. num. 45.* Franciscus Marcus *decis. 178. num. 4. 2. par.*

730 Quod verò attinet ad secundum casum circa primum exemplum dicendum est, vtrumque Iudicem, tàm loci, ex quo emissa est sagitta, quam loci in quem est missa, & in quo homicidium, vel vulnus perfectum est esse competentem ad cognoscendum de delicto, & illud puniendum, seruata præuentionis prerogatiua. Ratio est, quoniam quemadmodum publicè interest, ne delicta maneat impunita, *l. ita vulneratus, § 1. ff. ad l. Aquil.* notat Azeuedus *in l. 1. nu. 63. tit. 1. lib. 8. recopilat.* Tuscus *lit. D. conclus. 157.* ita interest, vt faciliter etiam, & promptius puniantur: hoc autem melius fit si delictum, quod ex se indiuiduum et (vt paulo ante diximus) insolidum cuilibet territorio attribuatur, & vtriusque territorijs vterque Iudex sit huius delicti legitimus punitor nam si æquitas illa facit, vt delictum plures personas tangens vnicuique insolidum attribuatur *in d. l. vulneratus, in fin. l. vulgaris 21. §. si duo, ff. de furtis*, non est alienum, a ratione, vt delictum tangens plura loca, vnicuique insolidum attribuatur, quod significat, *l. 1. C. vbi de crim. agi oport.* Ita sentiunt Io. Andr. *in regula in obscuris, 30. ex nu. 3. & ib nu. 6.* Philippus Franchus *num. 2. de regul. iur. in 6.* Panormitanus *in cap. licet ratione, vltimo, num. 25. de for. compet.* Marianus Socinus *in d. cap. postulasti, num. 5. eod. tit. & in cap. 1. nu. 14. de raptoribus*, Baldus *in d. l. si quis non dicam 5. num. 11. C. de Episcop. et cleric.* Hippolyt. de Marsil. *in repet. l. extra territorium nu. 205. & 207. ff. de iurisdict. omn. iudic.* Bossius *tit. de for. comp. num. 59. & 60.* Iulius Clarus *libr. 5. sentent. §. fin. d. q. 38. n. 9.* & ibi Baiardus *ex num. 16.* Decianus *tract. crim. lib. 4. d. cap. 17. num. 9. & 10.* Farinacius *d. q. 7. num. 46.* Molinus *de brachio sæculari, lib. 3. cap. 49. ex n. 16.*

731 Ob eandem prorsus rationem concludunt Doctores, si quis in confinio duorum Regnorum, aut Ciuitatum delinquat, Iudicem vtriusque loci esse competentem ad puniendum delictum, vt tamen sit locus præuentioni: vt docent vbi supra Panormitanus *nu. 26.* Franchus *d. numer. 2.* Martanus *in d. cap. postulasti, nu. 7.* Bossius *num. 60.* Iulius Clarus *nu. 10.* Decianus *num. 16.* Farinacius *nu. 51.* Syntagma commun. opinion. *lib. 3. tit. 13. num. 59.* Franciscus Marcus *decis. 354. 2. part.* Fuluius Constantinus *in l. vnica, nu. 20. C. de classicis, libr. 11.* Barbosa *in l. si quis postea quam, 7. n. 104. ff. de iudicijs*, qui credit, vtrumque posse procedere ad punitionem, etiam præuentione non obstante, & probat quibusdam argumentis, quæ tamen cautè sunt accipienda, ne demus ex vno delicto posse quem bis puniri.

732 Circa secundum verò exemplum de mandante, & mandatario, & ratificante delictum alibi factum, maior est difficultas. Nam quidam existimat Iudicē competentem ad puniendum mandatum, vel ratificationem delicti esse eum, qui præsit loco, in quo delictum est consumatum, cum ex ratificatione, vel mandato non teneatur quis, nisi ratione facti ex mandato sequuti vel ratificationem antecedentis; vt docuit Bartolus *in l. non solum, 11. §. si mandato, n. 9. & in l. sed si vnius, 17. §. seruus meus, nu. 5. & 6. ff. de iniurijs*, & Glossa *in l. 1. §. sed vtrum, verb. furtum, ff. de seru. corrup.* & probatur ex textu *in l. qui seruo, 36. in princ. & in §. item placuit, & in l. si quis vxori, 52. §. neque verbo, ff. de furt.* Atque ita cum vterque ex vno facto teneatur, tàm mandator, quam mandatarius, habeantq; inter se connexitatem delictum mandatoris, & mandatarij facientis, & ratum habentis debent apud eundem Iudicem tractari, *l. 1. ff. de quib. reb. ad eundem Iudic. eat. l. nulli, C. de iudicijs, cum similibus.* Ita sentit Bartolus *in l. si vt proponitur, 62. ex num. 2. ff. de fideiussoribus*, quem sequitur Alexander ibi in additione, & Abbas Panormitanus *in cap. licet ratione, vltimo, numer. 27.* dicens communem sententiam, *de foro comp.* & Marianus Socinus *in d. cap. postulasti, num 5. vers. circa secundam quæstionem, eod. titul.* Angelus *de maleficijs, verb. & Sempronium Rodulphi, nu. 20.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 38. numer. 6.* Follerius *in practic. crim. 1. par. 2. par. rubr. audiantur excusatores, nu. 130.* Strachā *de decoctoribus, vltima parte, quomodo in causis mercatorum sit procedendum, 2. partic. nu. 28* Barbosa *in l. hæres absens, §. apud labeonem, nu. 21. ff. de iudicijs*, Duenas *regul. 738. forum, ampliation. 3.* Menices *regul. 2. num. 48.* Guido Papę *decis. 104.* Franciscus Marcus *decis. 178. nu 3. 2. par.* Hieronymus de Laurentij *dec. 114. num. 5.* Lachineus *lib. 9. controuersiar. c. 25.*

733 Contrariam tamen sententiam, imò vtrumque Iudicem esse competentem ad puniendum delictum mandati, cum mandatum est punibile seorsim; ita vt inquam Iudicem loci, vbi mandatum factum est, quàm loci, vbi delictum ex mandato consumatum est, vt tamen sit præuentioni locus, amplexi sunt multi alij. Dixi, *ad puniendum delictum mandati, cum est punibile seorsim*, quoniam ad puniendum delictum consumatum ex mādato ortum solus Iudex loci, vbi delictum est consumatum, erit competens; cum Iudex loci, vbi mandatum est delictum, non possit punire eum, qui in loco suæ iurisdictioni supposito nō delinquit videlicèt mandatarium; quippè cum Reipublicę, cui præest, nulla sit facta ab illo iniuria, neque ab ipso mandatore, præterquam ex nudo mandato. Item dixi, *cum est punibile seorsim*, quia nonnunquam cō-

tingit

tingit nudum mandatum delicti non esse punibile. Hanc sententiam sequuti sunt Baldus *in l. non ideò minus, num.* 37. *C. de accusationibus*, Imola *in l. si vt proponitur*, 62. *ff. de fideiussoribus*, Alexand. *in aditione ad Bart. verb. quam legem in leg. 1. ff. de quibus rebus ad eundem Iudicem eatur*. Angelus *de maleficijs, verb. existens Florentiæ, nu.* 2. & ibi Augustinus Ariminensis, idem Augustinus *ad eundem Angelum, verb. & Sempronium Rodulphi, nu.* 21. Albertus de Gandino *de maleficijs, rubrica vbi puniatur delinquens, nu.* 4. qui pro ea refert Dynum Muxelanum, Bossius *tit. de foro compet. ex nu.* 109. *ad* 115. Decianus *tract. crimin. lib.* 4. *cap.* 17. *nu.* 7. qui multos allegat, Farinacius *d. q.* 7. *n.* 38. *vers. verum hic non obstantibus*, Plaza *in epitome delictorum, cap.* 15. *nu.* 16. & 17. Baiardus *ad Clarum in d. §. fin. q.* 38. *num.* 11. Franchis *decis.* 37. *nu.* 5. Molinus *de brachio sæculari, ex nu.* 32. & insignis vir Franciscus Caldera Lusitanus Regius Consiliarius, Præceptor meus; *in l. à Diuo Pio, §. sententiam Romæ, n.* 35. *ff. de re indic. in manuscrito*. Imò idem doctissimus vir existimat Iudicem loci, vbi factum est mandatum delicti, non teneri remittere mandatorem ad Iudicem loci, vbi delictum est consumatum, etiam si ab reo requiratur; & posse eidem imponere pœnam ordinariam delicti in alio loco perpetrati. Ratio huius sententiæ est, quoniam cum mandatum etiam seorsim consideratum est punibile, qui in aliquo loco mandat delictum fieri, re vera delinquit, & offendit Rempublicam illam, apud quam degit. Ergo ibidem debet sortiri forum, in quo imponetur illi pœna condigna mandato; minor quidem effectu non sequuto, maior verò sequuto effectu.

734 Qua sententia retenta, non obstant, quæ pro priori adducta sunt: nam in primis doctrinam illam Bartoli *in d. leg. non solum, §. si mandato*, dicendum est, procedere affirmatiuè, vt in loco delicti commissi puniatur is, qui mandauit: non verò procedere negatiuè, vt extra locum commissi delicti puniri non possit. Idque patet ex eo, nam licet delinquens in loco commissi delicti forum sortiatur, non tamen ideò minus aduersus illum poterit procedere Iudex sui domicilij, vt iam dicemus. Neque item obstat, quod mandans, & mandatarius ex vno facto teneantur, & causæ videantur connexæ, quoniam ex eo similiter colligitur affirmatiuè, vt in loco consumati delicti possit vterque conueniri, non verò negatiuè vt non possit alibi conueniri: imò vero ex eo fieri videtur, vt vbi mandatum est delictum, si ibidem reperiretur mandatarius, posset quoque puniri; sed non est tanta causæ connexitas, vt non possit sine mandatario puniri mandans. Quod ex eo constat euidenter, quòd si fugiat mandatarius: constet autem de mandatore nihilominus poterit puniri, & aduersus eum agi suspensa causa mandatarij. Ita similiter fiet, si Iudex loci mandati non esset legitimus, & competens comparatione mandatarij.

735 Amplia sextò propositam primam conclusionem, & regulam, vt possit etiam Iudex domicilij, & originis cuiuscunque rei criminosi cognoscere de delictu ab ipso commisso extra suum territorium, & illum ob eius culpam condignis pœnis afficere. Ita sentiunt Accursius *in l. relegatorum*, 7. *§. intercedere, verb. ad rescripti, per icatum ibi, ff. de interdict. & relegat.* Bartolus *in l. si cui*, 7. *§. cu sacrilegium, nu.* 6. *ff. de accusationibus*, Panormitanus *in cap. licet ratione, vltimo, nu.* 38. Marianus Socinus *num.* 45. & 56. *de foro compet.* Albert. de Gandino *de maleficijs in rubric. vbi puniatur delinquens, num.* 1. & *in rubr. vltima, ex num.* 1. Couarruuias *in pract. cis, cap.* 11. *num.* 6. *ver. sexto in hoc, & vers. his equidem*, Bossius *tit. de foro compet. nu.* 182. Follerius *in practic. crimin.* 1. *part.* 2. *part. rubric. an dicantur excusatores, ex nu.* 127. *ad* 129. & 4. *part. princ. in rubr. pœnis debitis ferientur, num.* 44. & *in constit. Capitaneorum, nu.* 35. Bernardus Diaz *in practic. crimin. canonic. cap.* 8. & 9. & 10. & *ad ea capita*, Salcedo *in annotationibus*, Iulius Clarus *lib.* 5. *sentent. §. fin. q.* 39. *ex num.* 1. Decianus *tract. crimin. libr.* 4. *cap.* 16. *ex num.* 1. Farinacius *in praxi d. q.* 7. *ex nu.* 19. Tepatus *in compend. variar. tit.* 134. *capit.* 3. *vers. Iudex domicilij*, Tuscus *liter. F. concl.* 436. & *concl.* 443. *nu.* 5. Thessaurus *lib.* 4. *quæst. forens. qu.* 55. Iosephus Ludouicus *decis. Lucensi*, 16. *ex n.* 26. Gammæ *decis.* 53. *n.* 1. vbi Blassius Florez *in aditione*, Thessaurus *dec.* 90. *nu.* 2. 3. & 4. Franciscus Marcus *decis.* 331. *num.* 2. 2. *part.* Vincentius de Franchis *decis.* 37. *nu.* 1. & *decis.* 66. & *dec.* 88. *num* 5. Peguera *decis.* 87. *ex num.* 1. *ad* 4. Caballus *resol. crim. casu* 162. *nu.* 1. Cancer *variar. resolut. par.* 2. *cap.* 2. *nu.* 66. Barbosa *in l. hæres absens, §. proinde, in artic. de foro delicti, nu* 9. *cum seqq.* & *nu.* 26. *vsque ad* 37. *ff. de indicijs*. Syntagma commun. opinion. *lib.* 3. *tit.* 13. *num.* 19. & 12. Et probatur apertè hæc ampliatio ex textu *in cap. cum contingat*, 13. *de foro compet.* Ratio autem eius est, quoniam Iudices domicilij, & originis sunt legitimi, & competentes, coram quibus possit conueniri quilibet de omnibus etiam gestis extra domicilium, aut originem, vt dixi quæst. 1. num. 3. & quæst. 2. nu. 56. Et ex eo probatur, quoniam, vt ex prædictis locis constat, reus ex contractibus alibi gestis potest conueniri in foro domicilij, aut originis: *l. hæres absens*, 19. *§. illud sciendum, ff. de iudicijs, c. dilecti, de foro compet.* & dixi quæst. 4. num. 236. Ergo poterit ex delictis alibi patratis ibi conueniri, seu accusari. Probatur consequentia, quoniam ex contractibus ad delicta licèt argumentum ducere, etiam quòad hunc effectum in specie sortiendi forum, vt notat Baldus *in leg. cum quædam, in princip. nu.* 3. *vers. extra quæro, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Euerardus *in locis legalibus, loco* 41. *à contractibus ad delicta, nu.* 4. Rolandus a Valle *consil.* 19. *nu.* 25. *vol.* 2.

736 Prædictam tamen sextam ampliationem limitandam existimant multi, vt Iudex domicilij, & originis sit legitimus, & competens ad procedendum via accusationis contra subditum, & illum puniendum ob delictum commissum extra suum territorium ad instantiam partis læsæ, idest si pars ipsa læsa, cui ius est accusandi, adeat Iudices prædictos domicilij, aut originis, & ibi velit accusationem, denunciationem, aut quærellam proponere: secus ex officio, & via inquisitionis; non enim poterit Iudex domicilij, & originis ex officio inquisitionem formare contra subditum de delicto commisso extra suum territorium nullo accusatore existente. Hæc sententia videtur probari *ex l.* 2. *C. vbi de crim. agi oport.* Ita sentiunt Cynus *in l.* 1. *C. eod. tit.* si bene intelligatur, qui communiter refertur pro contraria sententia, Signorolus de Homodeis *consil.* 128. Baldus *cons.* 393. *num.* 3. *vol.* 1. & *cons.* 471. *vol.* 3. & *in l. cum quædam*, 19. *in princip. nu.* 3. *versic. extra quæro, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Ioann. Andreas post Offredum *in additione ad Speculator. lib.* 2. *tit. de competent. iudic. adition.* §. 1. *nu.* 4. *verbo, & sequentibus*, Hippolyt. de Marsil. *in repet. l. extra territorium, ex num.* 138. & *ibi, nu.* 140. *ff. de iurisdict. omn. iudic.* & *singul.* 576. Parisius *cons.* 159. *num.* 6. & 7. *part.* 4. Menochius *cons.* 2. *nu.* 130. *lib.* 1. vbi sit, hanc esse crebriorem, & veriorem sententiam, & *cons.* 91. *lib.* 1. vbi latissimè disputat, & *numer.* 10. refert pro ea quadraginta septem doctores, Auendanus *respons.* 40. *nu.* 6. *vers. hoc intelligo, & vers. secus vero*, Grammaticus *decis.* 26. *ex nu.* 6. Thessaurus *decis.* 90. *nu.* 5. Bernardus Diaz *in practica criminali canonica, cap.* 9. Follerius *in practic. crimin.* 4. *par. principal. rubr. pœnis debitis ferientur, nu.* 44. Decianus *tractat. crimin. lib.* 4. *cap.* 16. *ex num.* 2. Farinacius *in praxi, d. q.* 7. *num.* 22. *in principio*, Barbosa *in l. hæres absens, §. proinde, in articulo, de foro delicti, ex nu.* 26. & *ex nu* 117. *ff. de iudicijs*, Michael Grassus *apud Syntagma commun. opinion. lib.* 3. *tit.* 13. *nu.* 20. Bonacossa ibi, *nu.* 21. & Viuius *num.* 55. Ceuallos *in specul. practic. qu.* 678. *ex nu.* 9. *ad* 18. Hæc sententia quoad primam partem, nempè posse Iudicem originis, aut domicilij procedere contra reum sibi subditum extra suum territorium delinquentem via accusationis, preterquam quod eam posuit communem fatentur vtriusque iuris interpretes, vt adnotauit Couarr. *in practic. cap.* 11. *nu.* 6. *versic. his æquidem*, & omnes asserunt eam esse indubitatam, vt animaduertit Peguera *decis.* 87. *num.* 6. probatur manifestè ex eo, quod reus ratione delicti, sortitur forum, non solum in loco delicti, sed etiam in loco originis, & domicilij, vt probauimus numero præcedenti. Cum autem reus sortitur iure communi multos foros, electio ad actorem

rem pertinet, vt dixi quæst. 3. num. 152. Ergo accusator poterit eum forum eligere, quem maluerit, ac per consequens accusare in foro originis, aut domicilij, omisso foro delicti.

737 Quoad secundam vero partem, nempè non posse Iudicem originis aut domicilij ex officio procedere contra delinquentem extra territorium suum, probatur: quoniam tunc permittitur Iudici via inquisitionis, quę ad publicam vindictam pertinet, (vt desumitur ex Angelo Perusino in l. si vacantia, C. de bonis vacantibus, lib. 10. & Angelo Aretino de maleficijs, verb. hæc est quædam inquisitio, nu. 29. & 30.) cum Respublica cui præest affecta est aliqua iniuria à delinquente, turbatque malo exemplo, & non scandalo oborto ex patrato crimine, vt eleganter notat Baldus in dicto vers. extra quæro. Sed ex delicto commisso extra territorium, nulla fit iniuria Reipublicæ. Ergo non potest Iudex via in inquisitionis ob illud aduersus suum ciuem reum procedere.

738 Secundò, quoniam Iudex non tenetur inquisitionem facere de delictis extra suum territorium, commissis à suis subditis, vt docet Baldus in cap. 1. §. si Iudex, num. 4. de pace tenenda, & eius violatoribus, & eum sequutus Afflictis decis. 265. nu. 6. Chassenæus in consuetud. Burgund. rubric. 12. §. vnico, num. 3. Follerius in constitut. Capitaneorum num. 34. Ergo non potest. Nam si posset teneretur Reipublicæ hac in re officium suũ impartiri quemadmodum ob eandem ratione tenetur inquirere de delictis intra territorium factis, & Prouinciam suam malis hominibus purgare, leg. congruit, ff. de offic. Præsid. & omissio tam grauis curæ dolo malo videretur facta, Iudicemque oneraret, eique imputaretur, iuxta l. non quidquid, 40. §. Iudex, ff. de iudicijs. Præsertim, quia in Iudice regulariter potestas cum necessitate coniuncta est, vt notat Decius in leg. 1. num. 12. 13. & 14. ff. de iurisdict. omn. iudic. hoc autem onus esset grauissimum, & intollerabile.

739 Sed contrariam sententiam, quinimò Iudicem originis, & domicilij posse procedere ex officio, & via etiam inquisitionis, nullo existente accusatore aduersus reos sibi subditos, ob delicta extra territorium commissa, sequuti etiam sunt plurimi. Menochius dicto cons. 911. num. 17. refert pro ea quadraginta quatuor Doctores. Eum Amplectuntur Bald. in l. 1. nu. 98. C. de summa Trinitate, & fide catholica, qui ait hanc esse tutiorẽ opinionẽ Angelus in l. extra territorium, vltima, num. 7. ff. de iurisdiction. omn. indic. & in quęstione Bononiẽsis suę ciuitatis bãnitus, num. 5. Salycetus in d. l. 1. num. 8. vers. ex quo infero, C. de summa Trinitate, Panormitanus in cap. cum contingat. 13. nu. 6. de for. comp. Marianus Socinus, qui latissimè prosequitur in cap. qualiter, & quando, 24. ex num. 21. de accusationib. Cagnolus in l. vltima, numer. 43. ff. de iurisd. omn. iudic Angelus Aretin. de maleficijs, verb. hęc est quędam inquisitio, num. 85. & ad eum locum Augustinus Ariminensis, Bossius tit. de foro compet. num. 182. Gammia decis. 53. n. 1. & ad eum Florez, Fachineus lib. 6. controuers. cap. 20. Follerius in practic. crim. 1. part. 2. part. rubr. audiantur excusatores, num. 129. & in constitut. Capitaneorum, num. 36. Regens Tapia lib 2. Iur. N apol. rubr. 12. in constit. Capitaneorum, nu 6. in fin. Couarruuias in pract. cap. 11. num. 6. vers. his equidem, Iulius Clarus lib. 5. sentent. §. fin qu. 39. num. 4. & Baiardus ad eum locum nu. 12. & 13. Ceuallos d. q. 676. num. 19. recedens a seipso, Laurentius Siluanus cons. 103. num. 1. qui ait hanc sententiam esse veriorem, & crebriorem, Franchis decis. 66. qui ait hanc opinionem habitã fuisse in Sac. Cons. pro vera, Ioseph. Ludouic. dec. Lucensi, 16. ex nu. 26. Magnonius decis. Lucensi, 36. ex nu. 1 & decis. 70. Peguera decis. 87. nu. 6. Cancer. variar. resolut. 2. part cap. 2. num. 68. Bouadilla lib. 2. politic. cap. 13. nu. 71. Farinacius in prax. crim. d. q. 7. nu. 22. in fin. vbi in aditione retractauit priorem sententiam, quã in principio dicti numeri in prioribus impressionibus sequutus fuerat Syntagma commun. opinion. lib. 3. tit. 13. n. 22. & 41. Caballus resolut. crimin. casu 162. num. 7. vbi in fine ait, se vidisse infinitis vicibus hanc partem affirmatiuam practicatam in varijs Italiæ partibus, & se eam practicasse. Quæ proculdubio maiori cum ratione locum habebit in hoc Regno Neapolitano ex pragmatica quinta Caroli V. Imperatoris, vbi de delicto quis debet conueniri. Fundamentum est. Primò, quoniam ad officium Iudicis pertinet inquirere contra sibi subditos facinorosos, & Prouinciam suã purgare malis hominibus, d. l. congruit, 13. in principio, ff. de offic. Præsid. Ergo poterit inquirere contra malefactores, etiam, si extra territorium delinquerint; præsertim cum publicè intersit, ne delicta maneant impunita. Secundo, probari videtur eadem sententia ex l. 1. C. vbi de criminibus agi oportet. Vbi dicitur, quæstiones de maleficijs posse institui, apud Iudicem loci, vbi ipsa commissa sunt, aut loci, vbi reus adest. Iudex igitur domicilij poterit inquirere contra extra delinquentem. Tertiò, quoniam si Iudex domicilij, & originis inquisitionem facere non posset ex officio contra sibi subditos, facilè quæreretur impunitas maximorum delictorum. Nam subditi ex suo territorio in aliena se conferrent ad grauia delicta perpetranda, euaderentque facilè periculum accusationis, si miserrimis facerent iniuriam, & perpetrarent cædes pauperrimorum hominum, peregrinorum, aduenarum, & mercatorum ex longinquis locis, & distantissimis Prouincijs aduentantibus, qui cùm vel nullos habeant hæredes, vel eos habeant in locis remotissimis, ad quæ delictorum nulla, vel tardissima peruenit notitia, nedum delinquentium, eos accusare non possent, atque ita maxima sceleratis hominibus, latronibus, grassatoribus, homicidis, & assassinis daretur occasio, tum peccandi, tùm impunitatis. Igitur magnis consultum erit Rebus publicis, & earum tranquillitati, si tribuamus Iudicibus facultatem inquirendi contra subditos facinorosos delinquentes extra territorium, quò sic facilius homines saltem metu pœnæ in officio contineantur, & à delictis obstineant.

740 Est res ista proculdubio maximè controuersa pugnãtibus hinc inde rationibus, & Auctoribus maximi nominis pari auctoritate aduersus se inuicem contendentibus. Habet enim vtraque sententia Doctores auctoritatis maxime, habet ratione magni ponderis, testesq; vsus, & praxi multorum, & grauissimorum tribunalium omni exceptione maiores. Quo fit, vt nihil certum resolui possit, & iudicium ad æquilibrium ferè reducatur: certè post multa pro vtraque parte expensa vix adduci possum, vt vni potius, quam alteri subscribam, sed sto inter vtramque, anceps ferè, & ambiguus.

741 Inuenio quidem insignem illum virum Preceptorem, & Dominum meum superius a me commemoratũ Franciscum Calderam in manuscripto à me excerto ex eius lectura in l. a diuo Pio, §. sententiam Romæ, num. 33. ff. de re iudicat. conciliare duas ista sententias, distinctione facta, cuius verba subijciam. Mihi in hoc articulo ita distinguendum videtur, vt si delictum committatur in eo loco, qui subijcitur eidem Principi, cui etiam subijcitur locus domicilij, tunc etiam per viam inquisitionis possit Iudex domicilij, procedere contra subditum, qui in alieno territorio delictum commisit. Si verò locus delicti non existat sub iurisdictione, vel imperio eiusdem Principis, seù Reipublicæ, tunc Iudex domicilij non possit contra delinquentem per inquisitionem procedere. Ratio differentiæ est, quia oppida, & ciuitates alicuius Regni, vel Reipublicæ vnum corpus efficiunt; & constituunt, & ideò quando locus delicti, & domicilij eidem Principi subijciuntur, vel ad vnius Reipublicę corpus reducuntur, quilibet locus eiusdem Regni, etiam remotissimus, & offenditur ex delicto alibi commisso, & ratione huius offensæ poterit etiam Iudex domicilij etiam per viã inquisitionis procedere contra delinquentem. Quemadmodum enim quęlibet offensa facta in qualibet parte corporis humani toti corpori facta intelligitur, ita etiam quoties pluras oppida, vel ciuitates vnum corpus Reipublicæ, Regni, vel Principatus constituunt, delictum in quolibet loco eiusdem Regni commissum singulas partes huius corporis offendit, & propterea Iudex domicilij poterit aduersus delinquentem per viam inquisitionis procedere, quamuis per hunc modum principaliter agatur ad publicam, & non ad priuatam vindictam.

At

At vero quando delictum extra Regnum commissum fuit tunc locus domicilij nullo modo offenditur, & ita Iudex non poterit procedere contra delinquentem per viam inquisitionis, quamuis reus etiam pro delicto extra Regno commisso possit in loco sui domicilij accusari, & puniri, non ad effectum, vt imponatur pœna ordinaria pro delicto, sed vt extra ordinem iudicantis arbitrio puniatur. Ex quibus emendanda sunt, quæ tradit: Gamma dicto decisione 53. Huc vsque Caldera.

742 Ex qua doctissima concilatione colligitur argentissima ratio ad comprobanmdam posteriorem ex relatis à nobis sententijs. Verum plane reducenda est ad ipsam posteriorem sententiam, quoniam Doctores de hoc difficultate tractantes solum agunt de casu quo locus delicti, & locus domicilij delinquentis sunt intra vnum Regnum, & Prouinciam, sub eodem Rege, vel Principatu; nam quando ista loca pertinent ad diuersos Principatus res est minus controuersa, & inferius tractabitur à nobis sectione secunda, vbi de remissionibus sermo erit, ex nu. 827.

743 Ergo certæ si casus occurreret, sub quauis meliori consideratione, cui libentius acquiesceam, cederem, vtranque sententiam ad vsum, & praxim prodentes reducendam, adhibito quodam temperamento, & diligenter attentis circumstantijs locorum, personarum, & delictorum. Etenim in omni casu ante omnia præsupposita fama criminis publica, quæ viam aperit inquisitioni, & in locum accusatoris subrogatur, vt probatur ea reatu in *cap. qualiter, & quando, 3. de accusationibus*, traditq; multis relatis Fachineus *controuers. iuris, lib. 1. cap. 34. & lib. 9. capit. 15.* & Ioannes de Arnono *singular. 58.* si Iudex videat ciuem modestum, & bene moratum intra territorium sine aliorum offensa viuentem, vt viuere solent optime instituti, quem fama denunciet extra territorium, præsertim si in locis remotis, & à propria ciuitate valdè distantibus, deliquisse casu potius, quam præmeritato animo, aut prouocatum potius, quam sponte, eo crimínis genere, quod in homines etiam honestissimos cadere solet, crudeliter faceret iudicio meo, si aduersus eum inquisitionem institueret. Præsertim cum in hoc statu Rerum publicarum omnium, quæ in orbe christiano, sunt non soleat amor publici boni zelusq; exempli, & emendationis inquisitiones promouere, sed sitibunda potius iniquorum Iudicium cupiditas, aut etiam maleuolorum inuidia, & occultæ vindictæ auiditas praua ingerens se per dissimulatos delatores, & instigatores earum. Tamet si enim denegandum non sit interesse Reipublicæ vt malis hominibus purgetur, & ne impunitate obtenta in maiora in dies delicta prolabatur: id tamen maxime locũ habet quoad eos qui intra prouinciã, & territorium delinquunt: nam si intra territorium quietè, & honeste viuant, quoad eam Rempublicam, in qua degunt, mali censeri non possunt, nullaq; ratio est, ob quam debeant inter turbari, etiam si extra territorium in crimina inciderit. Imo vero potius sunt laudandi, quod in prouincia, in qua degunt à criminibus abstinent, cum in alia delicta perpetrauerit, vt notat Baldus *in l. 2. §. deinde ex his, num. 5. & 6.* Gagnolus *nu. 72. & 73. ff. de origin. iur.* Rolandus *cons. 19. n. 23. & 24. vol. 2.* Et colligitur ex textu *in d. l. 2. §. postea ne diutius, 4.* vbi refertur Hermodorum Ephesium exulē in Italia authorem fuisse Romanis ferendarum legum duodecim tabularum, & quod consequens est apud eos in honore habitum: ob quam causam ei erectam esse statuam in Comitio (qui summos honos magnis viris exhibebatur) testatur Plinius *lib. 34. naturalis historiæ, c. 5.* & ex eo Cagnolus *vbi supra*.

744 Si vero videret Iudex, laborare infamia multorum delictorum extra territorium admissorum, aut alicuius grauissimi, ciuem improbum, coruptis moribus insignem, qui ea vtetur cautella ad impunitatem criminum, in quibus assiduè versatur consequendam, vt admittat extra territorium flagitia præsertim apud vicinas ciuitates, aduersus personas exteras, & miserabiles, quæ non facile possunt apud domicilia delinquentium accusationes instituere, & iniuriarum suarum satisfationem quærere, profecto in eiusmodi casu non erit alienum a rationem Iudicem zelo boni publici, & vindictæ peccatis debitæ per mutum inquisitionis via ex officio de eiusmodi criminibus aduersus eum quærere. Etenim tametsi Respublica ipsa non esset affecta iniuria ex crimine extra territorium commisso, negari non potest, quin perturbetur scandalo, & malo exemplo ex patientia, & impunitate publicorum criminum permissorum præsertim cum virgeat illa naturalis, ratio, *quod tibi nō vis, alteri ne feceris*. quemadmodum enim Respublica nollet offendi, & perturbari à ciue Reipublicæ extranæ, ita non debet permittere à ciue suo extraneam offendi. Tum vel maximè cum verissima sit ratio a nobis superius expensa num. 741. eas omnes Respublica, quæ membra sunt vnius, & eiusdem Principatus simul compati, & offendi suo modo cum qualibet ex illis offenditur. Hactenus, æquissimum est omnes Respublicas ad vnum Principatum expectantes censeri fæderatas vt quemadmodum cũ quis delinquit in vna ciuitate, potest in alia confederata puniri, si ad eam confugiat, in qua sententen sui Decianus *tract. crim. lib. 4. cap. 16. nu. 32. & cap. 29. n. 12.* Hippolit. de Marsil. *cons. 121. n. 5. & 10.* Cataldinus *de sydicatu n. 147.* Farinacius *in praxi d. q. 7. numer. 6.* Molinus *de brachia seculari, capit. 21.* ita similiter in hoc casu possit cum ad suum domicilium ex alibi patrato delictum confugit; quo conferunt notata à Iosepho Ludouico *decis. Lucensi, 16. ex num. 28.* item quia quemadmodum auxilio legum non iuuatur, qui in lege committit, *l. auxilium, 37. §. in delictis in fin. de minorib. Authen. vt liceat matri, & auiæ, capit. 15. §. quia vero ita, vers. enim debent*, & ibi Gloss. *verb. despexerunt, collat. 8.* & immunitatē Ecclesię amittunt, qui ea abutentes in Ecclesia ipsa maleficia committunt, sub ea spe, quod ab Ecclesia sunt defendendi *cap. immunitatem. vltimo de immunit. eccles.* & ibi Doctores, notant, Remigius de Goni *de immunit. eccles. fallent. 3. & seqq. vsque ad 11.* Ambrosinus *de immunit. capit. 5. ex nu. 1.* Cambacurta *de immunit. lib. 5. tota parte 3. ex c. 16. vbi ex nu. 6.* latè prosequitur: & quotiescunque priuilegia priuilegio abutitur, illud meretur amittere, *cap. licet quibusdam, de regularibus*, cum concordantibus, quæ congessit idem Ambrosinus *de immunit. cap. 18. nu. 17. &* Castillo *vsufructu, cap. 3. n. 14. & 104.* ita sit equissimum, vt illam quasi immunitatem iure communi indultam, quam quis habet, vt contra eum non possit apud domicilium, vel originem suam inquiri cum intra territorium non delinquit amittat, cum huius ipsius immunitatis occasione abusus ad aliena se conferat territoria, vt in ea delicta committat, quasi sub spe huis immunitatis impunitatem suorum criminum consequuturus, quod permitti non debet.

745 Practicam tamen sexta ampliationem sic explicatam sub amplia maiori cum ratione, vt procedat cum in loco originis, aut domicilij viget statutum, vt possit via inquisitionis procedi aduersus ciues ob delicta patrata extra territorium. In quo casu loquitur Bartolus huic sententiæ acquiescens, *in l. cunctos populos 1. num. 47. C. de summa Trinitate, & fide catholica*, qui refertur communiter pro sententia a me relata supra num. 739. cum tamen videatur restringere se ad huius subampliationis casum. & ob eandem rationem Barones in hoc Regno Neapolitano, qui frequentissimè habent priuilegium cognoscendi de delictis subditorum, etiam extra territorium commissis possunt via inquisitionis procedere aduersus vassallos propter delicta extra territorium commissa, quod videtur præsupponere Franchis *decis. 66.* & sentire Follerius *in practic. crimin. n. 1. par. rubr. audiatur excusatores, ex num. 64. & 65. & ex num. 127. ad 129. & numer. 160.* Petra *ad Grammaticum decis. 26. num. 19.* Rouitus *in pragmat. 1. nu. 9. & seqq. late vbi de delicta, quis deb. conuenir.* Capiblancus *in pragmat. 6. par. 2. num. 135. de Caronibus*.

766 Amplia septimò, vt vagabundus ratione delicti vbicunque perpetrati, etiam extra territorium illius Iudicis, apud quem reperitur, & accusatur sortiatur forum in quocunque loco in quo fuerit inuentus, & possit eius loci Iudex

ci Iudex

ei Iudex procedere aduersus ipsum tam via inquisitionis quà accusationis, ipsumq; punire. Ita sentiunt ij, quo retuli hac eadem discutatione quæst. 1. nu. 47. vbi probaui multis Doctoribus in hanc rem adductis, & in eum sensum accipitur à Glossa, Doctoribus, *textus*, *in d. l. 1. C. vbi de criminalib. agi oport.* vt constat ea scholio vltimo ibidem & traditis ad eum locum. Quibus addo Bosium *titul. de foro compet num. 69. & 70.* Guidonem Papæ *decis. 292. num. 1. & 2.* Duenas *regul. 378. limitat. 4.* Iulium Clarum *lib. 5. sentent. § fin. q. 36. n. 7.* & ad eum Baiardum *nu. 15.* Auendanum *de exequn. mandat. 2. par. cap. 7. nu. 7. & respons. 40. numer. 8. vers. nona conclusio*, Molinum *de brachio sæculari, lib. 3. cap. 40. nu. 24.* Follerium *in pract. crim. 4. par. principali, num. 44.* vbi addit censeri vagabundum eum qui propter crimen à patria sua fugit, vt notaui supra hac eadem quæstione nu. 720. in fine, tametsi doctrina in genere proposita sit valdè dubia; qui enim à patria fugit ob crimen Patratum domicilium non amittit, vt probat textus *in l. si mulieri, 22.* vbi notat Bartol. *ff. qui bus modis vsusfruct. amitt.* idem Bartol. *in l. 1. §. permittitur, n. 7. ff. de liber. agnoscend.* & qui domicilium proprium habet vagabundus non est, vt notat Barbosa *in l. hæres absens. §. proindè in articulo, de foro delicti, ex n. 19. ff. de iudicijs*, quis autem censendus si vagabundus, explicaui, dicta quæst. 1. n. 45.

747 Amplia octauò, vt tàm in loco delicti, quàm in foro domicilij, & originis delinquentis possit procedi, non solum contra reum præsentem, sed etiam contra absentem. Probatur ex textu *in d. l. 1. & in Authent. quam in Provincia, C. vbi de crim. agi oport.* iure Castellæ *in l. 1. & 3. tit. 16. lib. 8. recopilat.* iure Neapolitano *in pragm. 1. vbi de delict. quis dub. conuen.*

748 Eget tamen ampliatio ista vlteriore declaratione, nam hoc loco explicandum occurrit, quomodo sit procedendum contra delinquentes præsentes; quo verò modo contra absentes fugitiuos, & contumaces, tàm de iure communi, quàm de iure Hispano, & Neapolitano; quod quia ad practicos pertinet ex professo tractare, breuiter percurremus.

749 Certè, quod ad reos præsentes attinet, vnus ferè modus est procedendi aduersus ipsos, tàm de iure communi, quàm vtroque Regio, tametsi in quibusdam leuibus diuersus. Nam cum crimen commissum esse, peruenit ad Iudicijs notitiam, seu ex quærela partis offensæ siuè deferente fama, Iudex summarium capit informationem delicti, constitoq; tàm de delicti corpore, quod dicitur quàm de delinquentem, procedit ad capturam, eius, seu citationem realem, vel eum citat ad informandum: captum autem examinat, seu recipit confessionem. Si autem procedit ex officio, edit reo copiam capitum inquisitionis, aut eam facit intimari, vt se defendat: eo discrimine, quod apud Castellanos datur statim, etiam ante ratificationem testium inquisitionis seu accusatoris, copia summariæ informationis reo; iuxta praxim verò Neapolitanam non datur reo copia processus informatiui seu repertorum, nisi habitis testibus pro repertis, qui eo iure haberi possunt pro repertis, etiam in causis grauissimis, & capitalibus; quod iure Regio Castellæ non permittitur in illis causis, in quibus imponi potest pœna corporalis; eo quod quis non est Dominus membrorum suorum, neque reus potest renunciare in eiusmodi causis suis defensionibus. Habitis verò testibus pro repertis in hoc Regno Neapolitano dari potest, & datur copia repertorum, seu summariæ informationis, & lis contestatur. Si verò procedatur via accusationis, facto examine rei, accusatio proponitur, cuius data copia reus litem contestatur, & suas proponit exceptiones; super quarum disceptatione datur terminus quo peracto fit publicatio causaq; concluditur, & deuenitur ad sententiam diffinitiuam, si probationes sint concludentes condemnando, si nullæ absoluendo. Si verò non sint concludentes, sed duntaxat reus vrgeatur grauibus, & legitimis indicijs negati criminis, subijcitur torturæ; de quibus modis procedendi Castellani videant Suarez de Paz *in praxi, 1. tom. 5. part. capit. 1. 2. & 3.* vbi optimè docet Tyrones modum procedendi, & formandi processum contra reos præsentes nihil omisso, & Ioannem Vela *de modo procedendi in causis criminalibus ex c. 2.* Neapolitani verò Folerium *in practic. crimin. 1. part. 2. part. vsque ad rubricam fiat relatio Nuntij, & 2. par. 2. part. & 4. & 3. par. principalibus*, vbi latissimè, & optimè, & Nunciant Tartaglia *in praxi Magn. Cur. Vicar. causarum criminalium, ex cap. 1.* & aliqua apud Maranta *in praxi 4. par distinction. 1.*

750 Solet autem statim post examen rei carcerati incidere quæstio frequentissimè, an sit, vel non sit relaxandus sub fideiussoribus; qua in re duæ regulæ sunt constituendæ. Prima affirmatiua, vt tunc reus sub fideiussoribus sit relaxandus, quando ex processu non venit illi imponenda pœna corporalis. Secunda negatiua, vt vbi venit imponenda pœna corporalis ex processu reus non sit sub fideiussoribus relaxandus. Vtraque traditur *in l. 1. & in l. diuus 3. ff. de custod. & exhibit. reor.* de quibus videantur Rodericus Suarez *de fideiussore in causa criminali, ex nu. 1.* Gregorius Lopez *in l. 16. tit. 1. part. 7. glossa 5. per textum ibi, & in l. 10. titul. 29. eadem par. 7. gloss. 1. & seqq.* & textus ibi, Couarruuias *lib. 2. variarum, cap. 8. num. 8.* Antonius Gomez *tom. 3. variarum, cap. 9. num. 7. & 8.* Matienzus *in l. 10. tit. 16. lib. 5. recopilat. gloss. 1. ex num. 14.* Paz *in praxi, 1. tom. 5. par. cap. 3. §. 6. n. 90.* Salcedo *ad practic. Bernardi, ad cap. 124. lit. A. vers. vltimo*, Ioannes Vela *de modo procedendi in criminalibus, cap. 6. num. 36.* Parladorius *lib. 1. rerum quotidianarum cap. 17. num. 47.* Bossius *tractat. crimin titul. de carcerato fideiussoribus committendo, per totum*, Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin q. 46. ex n. 6.* Farinacius *in praxi crim. q. 33. ex n. 1.* Tuscus *lit. F. conclus. 330. & lit. C. conclus. 87.* Henrigius *de fideiussoribus, c. 10. ex n. 359. & 380.* latissimè Petrus Marcus *de fideiussoribus, 1 p. sect. 2. c. 3. ex n. 2. & 2 par. sect. 4. cap. 21. num. 2. & 3.* Magonsius *decis. Lucensi 42.*

751 Aduertendum est autem regulam affirmatiuam esse ampliandam, vt locum habeat etiam si reus damnatus fuerit pœna pecuniaria, aut alia non corporalis, & appellauerit; nam nihilominus poterit à Iudice à quo relaxari, vt notat Gregorius Lopez *in l. 26. tit. 23. p. 3. gloss. 5.* & Farinacius *in praxis, d. q. 33. ex nu. 10. 23.* & statuitur apud Castellanos *in l. 16 titul. 18. lib 4. recopilat.* quæ tametsi loquatur in causa ciuili idem est dicendum in criminali, dummodò non possint imponi pœna corporalis, ob eandem rationem. Tametsi contrarium sentiat Franciscus Marcus *decis. 913. ex num. 1. par. 1.* iuxta cuius sententiam videtur edita pragmatica quædam vocata duodecima; de appellationibus, in Regno Neapolitano, in nouissima compilatione edita post hæc scripta. Item aduertendum erit, pœnam temporalis relegationis (exilium vocamus indifferenter Hispani, non distinguentes exulem à relegato, vt distinguebantur apud Romanos) non esse corporalem vt probatur *in l. 2. in princ. tit. 19. lib. 8. recopilat.* & notat ibi Azeuedus *n. 1. & in l. 8. num. 1. in fin. cum seqq. tit 18. lib. 4. recopilat.* Auendanus *de exequend. mandat. 2. par. cap. 16. num. 17. & 18.* Antonius Gomez *tom. 3. variarum c. 1. num. 13. in fin.* Bouadilla *lib. 5. politic. cap. 1. n. 128.* Boerius *decis. 154. n. 4.* Cornazanus *decis. 197.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 32. num. 5.* Farinacius *in praxi crim. q. 33. n. 55. vol. 1.* Caballus *resolut. crimin. casu 146. n. 13. & seqq.*

752 Cæterum, quod attinet ad reos criminis absentes, fugitiuosque, & contumaces, de iure communi, & veteri iure Castellæ patritatum, Iudèx loci delicti non potest proferre contra absentem sententiam diffinitiuam capitalem, siuè via inquisitionis, siuè accusationis procedatur, quia hominem inaudita causa damnari æquitatis, ratio patitur, quam consuetudinem aud Romanos receptam dicitur, *Actorum 25. num. 16.* meminis Ioannes Stephanus, Menochius *institutionis politicæ, lib. 2. cap. 12. nu. 3.* probat textus *in clement. pastoralis, §. quod si punitio, de re iudic. & in l. absentem, ff. de pœnis, in l. 1. in princip & §. 1. ff. de requirend. reis, & l. 1. Cod. eod. tit.* & docuit Glossa *in Authent. vt nulli Iudicum, cap. 5. seu §. si vero quis comprehensorum, verbo comprehendere, collat. 9. & in l. 7. tit. 8. part. 3.*

part. 3. & ibi Glossa sexta, notant Olanus *in concordia, liter. A ex n. 1.* & Barbosa *in l. hæres absens, 19. §. proinde, in articulo de foro delicti, n. 5. 6. & 7. & ex num. 92. ff. de iudiciis;* sed duntaxat potest, & debet reum adnotare, idest decernere, vt requiratur relato eius nomine in publica acta, vt placeat Duarano *lib. 1. disput. anniuersaria, cap. 8.* & Vbesembecio *in paratitla, n. 2. ff. de requiren. reis*, & ibidem Cuiacio, & Olano *in concordia, liter. A. n. 19. & seqq.* & edictis eum adesse iubere, vt potestas sit sui purgandi, *d. l. 1. C. de requirend. reis*. interea autem absentis bona describuntur, vt in tuto sint, *l. vltima, ff. eod. tit.* Quod si annotatus, & requisitus absens intra annum, ex quo ea annotatio facta est, Iudicem adierit, & se purgauerit, vel mortuus fuerit, bona viuus recuperat, mortuus ad suos hæredes transmittit, *l. 1. §. sed & Papinianus, l. 2. 4. & 5. ff. de requir. reis, l. 1. C. eod. tit.* Sin verò anno elapso non redierit, sed contumax fuerit, & perseuerauerit, bona fisco irreuocabiliter vindicantur, *d. §. sed & Papinianus, l. anni, l. annus, l. mandatis, ff. de requir. reis, l. 2. C. eod. tit. d. leg. 7. 8. par. 3.* & ibi Gregorius, per omnes Glossas; consonat *constit. grandis vtilitas, lib. 2. constit. Regn. Neapolit.* Adeò, vt etiam si post annum venerit ad iudicium, quasi moram purgaturus, & innocentiam suam ostenderit, nihilominus bona apud fiscum perseuerent, & recuperari non possint; notant Doctores ad prædictas leges, Vocsembecius *in paratitla, ff. de requiren. reis;* quare potest contumax, & absens pœna pecuniaria damnari, *d. l. absentem, §. aduersus contumaces*, vbi dicitur absentem posse damnari pœna infamiæ, & vsque ad relegationem, non vltra; consonat Glossa ibi, *verbo existimationem, cum tribus sequentibus*, & Glossa *in verb. capitaliter, in d. constitut. Regni, grandis vtilitas, lib. 2. tit. 1.* & Andreas de Iserna *ibidem in principio*.

753 De iure nouiori Regni Castellæ modus procedendi contra absentes contumaces traditur *in l. 3. tit. 10. lib. 4. recopilat.* videlicèt, cùm quis crimen incurrerit eius conditionis, vt sit locus bonorum sequestro, bona statim ab initio, capta summaria delicti informatione sequestrantur, post reus absens citatur ter per præconia de nouennio in nouennium, quæ citatione intimantur domi, si eam habuerit in loco delicti; in iisdem dilationibus, & terminis affiguntur edicta in locis publicis ciuitatis, quibus citatur, & vocatur, vt exhibeat se, se purgaturus innocentiam suam à culpa delicti in specie expressi, quod illi imputatur. Quod si se iudicio non sistat, & in carceribus præsenter, facta fide de perseuerantia in contumacia per Scribam causæ in fine cuiusque termini ex prædictis, inculatur eius contumacia, & in ea persistens damnatur quibusdam pœnis pecuniariis contumaciatum, & expensis, quæ Hispanè vocantur, *despreces, y omezilio*, antiquis vocibus. Quod si post tertiam dilationem, non venerit responsurus, si proceditur ex officio proponuntur illi capita inquisitionis, ac si esset præsens, vt se defendat, Hispanè dicimus, *se le hace cargo:* quod si procedatur via accusationis, proponitur accusatio in forma, Iudex quæ decernit edi accusato: copiam non si reus, ac si esset præsens, quod decretum intimatur in adiutorio, admittiturque accusator ad probationem intimatis in auditorio actus, Hispanè dicimus, *se notifican los autos en los estrados de la Audiencia.* repetunturque testes fisci, vel accusatoris, & Iudex ex officio procedit ad veritatem indagandam, & com probandam absentis innocentia, sicque testium publicatio, & tandem conclusio. Quod si reus interea se iudicio sistat, aut in carceribus præsenter, (quod vulgo dicitur) refectis expensis, & solutis prædictis pœnis auditur de nouo; verum testes fisci, & accusatoris iterum non repetuntur, sed ceteretur plenaria, & perfecta probatio damnum contumacis, solum sit locus defensionibus rei. Si verò reus contumax perseueraut proceditur ad sententiam diffinitiuam, in qua si probationes accusatoris videantur Iudici insufficientes reum absoluit vt *in d. l. 3.* dicitur, & tradit Anton. Gomez *in l. 76. Tauri, num. 14.* si verò sint concludentes, & probent delictum, vel saltem adsint in processu indicia, ex quibus reus præsens torqueretur, damnatur, pœna ordinaria delicti tam corporali, quàm pecuniaria in commodum fisci, & accusatoris, & in expensis litis. Quæ sententia quòad pœnas pecuniarias, si reus perseueret per annum contumax, tàm quòad illas, quæ cedunt in commodum fisci, quam in vtilitatem accusatoris, transit in iudicatum, & illas reus non recuperat, exemplo amissionis bonorum rei contumacis iure communi constitutæ, de qua numero præcedenti. Verùm quod ad pœnas corporale attinet, sententia lata reo absente, & contumace, non est mandanda executioni, sed reus circa illam semper auditur, semperq; patet aditus eius defensionibus, ne inaudita causa contra æquitatis rationem iustis defensionibus præclusa via, damnetur. Quare sententiam illam à Iudice in contumacem latam censendam esse interloquutoriam, quæ contrario imperio tolli possit, iuxta textum *in l. quod iussit, ff. de re iudic.* censuit Ioannes Garcia *de nobilitate, gloss. 6. §. 1 num. 25.* & reo se iudicio sistentes vires amittit, & infirma manet, vt notant Auendanus *respons. 15. num. 7.* Azeuedus *in d. l. 3. num 127. & 130. tit. 10. lib. 4. recopilat.* Tuscus *liter. C. conclus. 1021. & liter. D. conclus. 138.* Farinacius *decis. crimin. 191. vol. 2.* de cuius legis tertiæ praxi videndi sunt Azeuedus ad eam Paz *in praxi, 1. tomo 5. par. c. 4.* Monterosus *in pract. tract. 4 tit. de processo en rebeldia*, Olanus *in concordia, lit. A. ex n. 1.* Auendanus *respons. 15.* Ioannes Garcia *dicta gloss. 6. §. 1. ex nu. 21.* Heuia Volano *in curia philippica, 3. par §. 18.* Villadiego *in sua politica, c. 3. ex n. 375.* Barbosa *in d. l. hæres absens, 19. proinde, in articulo de foro delicti, ex n. 95. & 96. ff. de iudiciis*.

754 De iure, & praxi Regni Neapolitani capta summaria informatione delicti reus carceratur, vel citatur ad informandum, idest ad se purgandum à culpa imputata, vel quærela personaliter comparendo, quæ citatio per nuncium fit domi. Quod si facta relatione nuncii se citasse reum, reus non compareat, accusantur duæ contumaciæ, assignatis diuersis terminis; & dilationibus ad comparendum reo absenti extra ciuitatem, & extra prouinciam, & vltimam contumacia accusatur curia pro tribunali sedente. Vocatur autem reus in ipso Prætoreo, seu banca iuris, quam vocant voce præconis, Quod si non compareat, nec aliquis pro eo, qui iustam absentiæ excusationem proponat, condematur pœna contenta in mandato ad informandum, quæ est arbitraria, & ipsi mandato solet inseri, & decernitur aduersus ipsum altera citatio ad recipiendum formam capitulorum specialis, inquisitionis. Si verò compareat aliquis ad ipsum excusandum, cur in iudicium non veniat, debet alteram ex tribus excusationibus proponere, absentiæ, infirmitatis, carcerationis. Si autem, vel excusator Iudicem non adeat, excusationem propositam non comprobat accusata contumacia, vt dictum est, Iudex procedit ad annotationem bonorum rei, & inuentarium conficiendum, ne occultentur, quoniam reus contracta contumacia amittit tertiam partem mobilium bonorum, quæ fisco irreuocabiliter adquiritur. Quòd si in contumacia perseueret, proceditur ad bannum, quod in vltimo decreto contumaciæ comminatum esse debet, Bannire autem non est aliud quàm reum ponere extra ciuitatis protectionem, & correspondet excommunicationi canonicæ, aut antiquæ interdictioni aquæ, & ignis, & exinde a nullo potest impunè receptari, & a quocunque capi potest. In quo banno si quis per annum perseueret contumax, si ob delictum pro quo bannitus est possit imponi pœna mortis naturalis, aut abcisionis membri, aut mortis ciuilis, aut carceris, perpetui, (quæ in foris ciuilibus Neapolitanis, quandoq; admittitur, vt eam vidimus nunquam impositam) profertur contra reum sententia foriudicationis, quæ eum habet effectum, vt possit foriudicatus impunè à quocunque priuato occidi. Imò solet nonnunquam proponi præmium, occidenti foriudicatum, vel indulgẽtia suorum delictorum, vel aliud pecuniarium. Si autem prolata sententia foriudicationis contra aliquem ille capiatur, recognosci debet: & recipitur ad hunc effectum eius confessio. Quod si neget esse illum, qui foriudicatus est, adhibentur testes de recognitione, Recogni-

tione

tione verò facta datur illis breuis terminus ad dicendum, quare sententia foriudicationis executioni mandari nõ debeat, daturque illi Aduocatus, & procurator, & copia processus foriudicationis, & sententiæ. aduersus quam solent allegare nullitates, quæ si militent auditur, & proceditur contra eum, tanquam contra præsentem purgata contumacia. Si verò nullitates locum non habeant intra breuem terminum furca suspenditur. Hanc modum procedendi docet Follerius *in pract. crim. tota 1. par. 2. partis*, & Tartalglia *in practica criminali Magnæ Curiæ Vicariæ, c. 6. præsertim. ex num.* 8. apud quem videbis formam sententiæ foriudicationis. Adde *const. grandir vtilitar, lib. 2. tit. 1. & const. pœnam eorum, eodem libro, tit. 3.* Tametsi verò in hoc Regno tàm seuerus sit modus procedendi contra delinquentes, nusquam vidi, aut atrociosa delicta, aut frequentiora, aut inuerecundius commissa, quam in eo perpetrantur, Scit Deus cui sit imputandum.

755 De iure verò Saxonum quis sit procedendi modus contra absentes, & contumaces delinquentes, habes apud Vbesembecium *in paratitla, ff. de requirend. reis, ex nu. 6.* Hartmanum Pistoris *lib. 1. quæstion. iuris, q. 3.* & Vltricum in additione ad eam; qui tamen multum conuenit cum processu Neapolitano, seù Italico.

756 Quoniam verò ad Iudicem pertinet, quantum in se est curare, vt omne satisfiat parti læsæ, atque item Reipublicæ, cui præest ex malo criminis exemplo offensæ, & scandalo affectæ facta publica vindicta, vt publico supplicio delinquentibus illato cæteri a delinquendo absterreantur; & a maleficijs abstineant, non existimabit, officio se satisfecisse suo formato processu, quibus modis diximus contra contumacem, nisi simul procuret modis omnibus reum vndecunque quæsitum capere, & in vincula conijcere, vt possit illum afficere condignis pœnis. Quare inquirere debebit, in quem locum se contulerit reus, & vbi moretur; quod si locus ille, in quo latitat, & vbi moratur, sit intra suum territorium, illuc se conferre debebit, vel suos Ministros mittere, quo reum capiant, & in carcerem adducant. Si vero locus sit extra territorium, vt plerumque contingit, cum captura sit actus contentiosæ iurisdictionis, & ea non possit extra territorium exerceri, *l. extra territorium, vltima, ff. de iurisdictione omnium Iudicum*; non poterit ipse per se, aut suam familiam in alieno territorio capere delinquentem, quod adnotaui supra quæstione prima nu. 2. & notarunt Bossius *titulo de captura, num.* 34. & Ioannes Vela *de modo procedendi in causis criminalibus, cap. 6. numer.* 9. Quod adeò verum est, vt procedat, etiam si familia Iudicis loci delicti cœperit insequi in suo territorio delinquentem fugientem ab eo, vsque ad extraneum: nam in extraneo capere non poterit. Tradunt Bossius *dicto num.* 44. Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. quæst. 29. numer.* 10. Antonius Gomez *tom. 3. variarum, cap. 9. num.* 5. & ibi addit. *liter. B.* Angelus *de maleficijs, verbo, quod fama publica, num.* 62. Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 13. ex num.* 66. Farinacius *in praxi criminali, quæst. 7. numer.* 41. Caballus *resolution. criminal. casu* 291. *numer. 1. cum sequentibus*, Molinus *de brachio sæculari, lib. 2. cap. 23. numer.* 11.

757 Vtendum ergo erit Iudici in eo casu, frequentissimo remedio literarum, quas vocant hortatorias, seu requisitorias, aut subsidiales, quibus petat à quibuscunque Iudicibus, apud quos reus manet, vt eum capi faciant per suam familiam, & ad requirentem remittant puniendum, quemadmodum idem efficere solet in causis ciuilibus, vt dixi dicta quæst. 1. n. 15. cum seqq. docent Greg. Lopez *in l. 18. tit. 1. par. 7. glos.* 5. per textum ibi, Couarruuias *in practic. cap. 11. ex num.* 3. Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 38. num.* 19. Auendanus *de exeq. mand. 2. p. cap. 7. ex num.* 10. Vela *vbi supra, d. c. 6. nu.* 10. Bouadilla *lib. 2. polit. c. 13. ex n.* 65. Barbosa *in l. hæres absens, 19. §. proinde, in art. de foro delicti, ex numer 69. ff. de iudicijs*, Aunes *in cap. 27. Prætorium, verb. entreguen, nu.* 8. & 9. Molinus *de brachio sæculari, lib. 2. cap. 21. per totum*, & desumitur *ex leg. 20. in principio, & §. 2. tit. 21. lib. 4. recopilat. & ex l. 3. & 5. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Quod ius originem sumpsit, *ex l. 1. §. Præsides, ff. de requiren. reis, l. soleat. ff. de custod. reorum.* & ex textu *in Authent. vt nulli Iudicium, §. si vero quis comprehensorum, collat. 9. & authent. si vero criminis, C. ad l. Iul. de adulter.* De iure Castellæ veteri *l. 1. titul. 29. part.* 7. vbi Gregorius *glossa secunda*, & in dicta quæst. 1. num. 29. dixi, qua forma sint expedienda literæ requisitoriæ in ciuilibus, egi quæ breuiter de criminalibus, remittens ad hunc locum latiorem tractatum. Circa quarum literarum formam, vsum, & executionem solent occurrere quædam difficultates hoc loco explicandæ, vt scire possit Iudex requisitus, quando illis obsequi debeat quando non item.

758 In primis sciendum est, vsum literarum requisitoriarum inter Iudices admissum esse ad diuersos effectus. Aut enim mittunt solùm ad citandum aliquem ciuiliter; aut ad citandum realiter seu capiendum, & remittendum; aut ad sequestranda bona alicuius existentia intra territorium Iudicis requisiti; aut ad immittendum aliquem in eorum possessionem; aut ad exequendum decretum, aut sententiam à Iudice requirente latam, *vt in l. à Diuo Pio, 15. §. sententiam Romæ, ff. de re iudicata*; aut exequendam sententiam criminalem, quemadmodum solent Ecclesiastici remittere sæcularibus executionem sententiarum sanguinis in delictis grauissimis, quod vocant relaxare reos brachio sæculari. iuxta animaduersionem Bartoli *in l. Magistratibus, 12. num. 4. & 5. ff. de iurisdict. omn. indic.*

759 Quo supposito prior dubitatio occurit examinanda, an Iudex requisitus teneatur fidem adhibere quibuslibet literis requisitorijs ad eum missis, easque executioni mandare, nulla alia adhibita causæ cognitione: an verò teneatur id efficere præmissa causæ cognitione.

760 Prima sententia ait, Iudicem teneri præstare obsequium requisitorijs literis, nulla alia adhibita causæ cognitione, illisque simpliciter asserentibus, aliquem esse reum, fidem habere, pro quarum executione statim capi, & remitti oportere à Iudice requisito, sine vllo alio examine, an verum sit, quod continent literæ requisitoriæ an iustum, quod rogant. Ita sentit Cynus *in leg. properandum. §. sin autem reus, num. 10. C. de Iud. cyn, & in Authentic. qua in prouincia C. vbi de criminib. agi opor.* Bartolus *in leg. interdum, vltima §. idemque, ff. de publican. & vectigal.* Fulgosius *in lege Magistratibus, n. 5. in fine*, Paulus n. 2. Romanus *num. 4. in fine*, Iaso *in principio ante num. 1. ff. de iurisdiction. omn. indic.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. final. quæst. 38. nu. 19. in fine*, Rebuffus *tom. 2. in constitut. reg. titulo de literis requisitorijs, in præfatione, num.* 13. vbi testatur de generali vsu, Follerius *in practic. criminal. 1. p. 2 part. rubrica vt capiat de persona, num. 22. & in constitut. Capitaneorum, num.* 65. Franciscus Marcus *decision. 119. num. 5. & decision. 332. num. 7. 2. part.* Antonius Gomez *tom. 3. variarum ca. 1. num. 57. in fine*, Barbosa *in d. l. hæres absens, 16. §. proinde, in articulo de foro delicti, num.* 72. 73. 77. & 87. vbi ait, sic esse statutum in Regno Portugaliæ. Et probatur, quoniam Iudex requisitus habet vicem executoris, vt notat Bartolus, Paulus, & Iaso, vbi supra executor autem non potest cognoscere de veritate causæ, cuius ei committitur executio, *leg. si vt proponis, C. de exequut. rei iudicat. cap. pastoralis, §. quia vero, de offic. deleg.*

761 Secunda sententia est, non debere, nec posse iustè Iudicem requisitum executioni mandare decreta Iudicis requirentis, credendo soli simplici eius relationi, sine præuia aliquali cognitione causæ: veritatisque, & iustitiæ earum literarum, quibus requiritur, vt auxilium requirenti præstet, brachium que impartiatur. Ita sentiunt Glossa *in clement. Pastoral. c. 1. quod si punitio, verbo de more, circa finem de re iudicata*, Bartolus *in leg. Magistratib. 12. num.* 3. Albericus *num. 6. & 7.* Baldus *num.* 3. Angelus *num.* 6. Paulus Castrensis ipsum explicans *num.* 4. Alexand. *num. 8. & seqq. ff. de iurisdiction. omn. indic.* idem Albericus optimè declarans *in Authentic. qua in Prouincia, numer. 11. & 12. C. vbi de criminib. agi oport.* idem Paulus *in leg. 1. num. 6. C. eodem titulo*, Oldradus *consil. 124. num.* 4. Marianus

Socinus

Socinus *in c. postulasti. num. 15. de foro competent.* Panormitanus *in cap. vltimo, num. 18.* Felynus *num. 10. eodem titulo*, Bartholomeus Socinus *regul. 415. alias liter. R regul. 4. fallent. 5.* Couarrunias *in practic. cap. 11. num. 8.* Guido Papæ *decis. 202. num. 1.* Auendanus *de exequ. mandat 2. p. cap. 7. num. 6. & tractat. de exceptionibus, numer. 12. & respons. 40. num. 3. & 4. in num. 9. vers. decima conclusio, & vers. vndecima conclusio*, Didacus Perez *in l. 2. tit. 17. lib. 8. ordinamenti, gloss. 1 pag. 339. colum. 2.* Bouadilla *in politic. lib. 2. cap. 13. num. 69.* Ioannes Vela *de modo procedendi in criminalibus, cap. 6 num. 11.* Bossius *tit. de foro competenti, n. 50. 87. & sequentibus, vsque ad 91.* Molinus *de brachio sæculari, lib. 2. cap. 38. ex num. 2. & cap. 40. ex num. 38.* Farinacius *in praxi, q. 7. ex num. 34.* Franciscus Marcus *decis. 179. nu. 7. 2. par.* Salcedo *ad practicam Bernardi, cap. 151.* Cancer. *variarum resolutionum par. 2. capit. 15. ex num. 9.* Quæ proculdubio est magis communis sententia, & vsu recepta, non solùm in Regno Castellæ, vbi eam sæpius practicaui, & practicari vidi, sed etiam in Regno Neapolitano, in cuius Sac. Cons. me interueniente nonnunquam practicata est. Et probatur ratione textu *in leg. Diuus, 3. ff. de custod. reor & in Authent. de sanctissimis Episcop. c. 21 §. si vero crimen. collat. 9.* Et ex eo probat prædicta Glossa *in dict. clementina pastoralis*, quoniam alioqui per capturam quis iniustè, & calumniosè, & absque vlla iusta causa afficeretur iniuria.

762 Verùm, vt hac in re possit statui certa, & determinata doctrina in casibus occurrentibus, concordarique prima sententia cum secunda, oportet distinguere diuersos casus, in quibus occurunt diuersæ considerationes. Et primò distinguendum est, an per literas requisitorias inuocetur brachium, seù auxilium Iudicis secularis à Iudice Ecclesiastico: an vero inuocetur brachium, seù auxilium Iudicis sæcularis ab alio Iudice sæculari de executionem decreti, seu sententiæ latæ à Iudice requirente. Sub primo autem casu adhuc includuntur plures diuersi. Primus est, cum inuocatur brachium seu auxilium sæculare a Iudice Ecclesiastico super executione alicuius decreti, aut sententiæ, in causis merè ecclesiasticis, vt in causa matrimoniali, aut circa creationem Sacerdotum, & Episcoporum, distributionem Diœcesum, & eiusmodi alijs: quarum definitio de iure diuino pertinet priuatiuè ad tribunalia Ecclesiastica, & circa quas eodem iure Clerici exempti sunt à sæculari, & laica iurisdictione, vt diximus quæstione præcedenti n. 397. & adnotauit Belluga *in speculo, rubr. 11. §. sunt, & aliæ, ex num. 1.* dummodo in illis agatur de iure, non de facto, iuxta distinctionem traditam communiter à Doctoribus *in l. Titia, 35.* vbi videndus est Barbosa, *ex num. 21. ff. solut. matrim.* Eodem pertinet, cum inuocatur brachium, seu auxilium sæculare ad executionem decreti, aut sententiæ latæ in causis criminalibus, in quibus tractatur de crimine merè ecclesiastico, cuius cognitio, & punitio priuatiuè pertinet ad tribunalia ecclesiastica, vt docet textus *in Authent. vt Clerici, apud proprios Episcop. s c. 1. seù §. si vero Ecclesiasticum, collat. 6 nouell. 83.*

763 Non est vero facile discernere, quænam sint crimina merè ecclesiastica: nam Doctores varia dicunt, & difficulter se ab hac difficultate extricant: Quidam existimant crimen merè ecclesiasticum esse illud, quod cæpit prohiberi sola lege diuina supernaturali, vel est vetitum sola lege Pontificiam. Ita definit Nauarrus *in relect. cap. nouit, notab. 6. corollar. 11. num. 39. de iud.* quem sequuntur Ioannes a Lupus, Geminianus *de vsuris comment. 4. 5. 4. num. 8. vers. vnde tertia, alias num. 76.* Simancas *de catholicis instit, tit. 56. num. 1.* dum ait crimen merè ecclesiasticum esse illud, quod Christiana religio ostendit esse crimen, cum tamen antea per eius ciuile crimen esse ignoraretur; quod eodem ferè recidit, & Couarruias *lib. 3. variarum, c. 3. n. 1. § ego, vt libere, vers. tertio ratione*, Gaspar Rodericus *de annuis redditibus lib. 3. q. 2. nu. 125.* Anastius Germonius *de sacrorum immunitatibus, lib. 3. c. 12. num. 51. in fine*, Barbosa *in l. Titia, 35. num. 50. ff. solut. matrim.* Sed hæc sententia non placet, quoniam blasphemia, quæ aduersatur confessioni fidei sola lege supernaturali cæpit prohiberi, & tamen est mixti fori. Item desperatio aduersatur spei supernaturali, ac per consequens sola lege supernaturali cæpit prohiberi, & tamen punitur etiam in foro sæculari, præsertim apud Hispanos, vt constat *ex l. 8. tit. 23. libr. 8. recop.* & tradit attento iure communi Hieronymus à Laurentijs *dec. 123.*

764 Alij ad hanc rem explicandam destinctione vtuntur, dicuntque crimen merè ecclesiasticum esse aliquod, vel ratione personæ, vt crimina Clericorum gaudentium fori immunitate; vel ratione rei in qua, vt quod principaliter committitur in sacris, vel sacerdotibus, vel priuilegijs eorum, aut, ratione loci, vt quia in Ecclesia delinquitur: aut ratione pœnæ, vt illud pro quo fertur sententia excommunicationis, suspensionis, depositionis. Ita explicat Baldus *in Auth. Clericus quoque, num 6. & 7. C. de Episcop. & cleric.* quem sequuntur Belluga *in speculo, rubr. 11. §. videamus, num. 1. & 2.* & Franciscus Marcus *decis. 535. num. 15. 1. p.* discernens ex genere pœnæ crimina ecclesiastica a secularibus. Quæ consideratio proculdubio vera est, sed minus conueniens præsenti articulo, in quo tractamus de ratione, qua crimen ita redditur ecclesiasticum, vt de illo laicus Iudex cognoscere non possit, etiam si laicis committatur.

765 Alij dicunt, crimina merè ecclesiastica esse illa, quæ solo iure canonico sunt prohibita; quę vero vtroq; iure prohibentur, esse mixti fori. Ita definit Goffredus *in c. cum sit generale*, & Cardinalis Zabarella ibi *num. 4. de foro comp.* Archidiaconus *in cap. 1. num. 4. 11. q. 1.* assentiuntur Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 37. num. 4.* Cardin. Tuscus *liter. C. conclus. 566. num. 5. tom. 2.* Duarenus *lib. 1. de Ecclesia, cap. 2.* Sed eos impugnat Abbas Panormitanus *in d. c. cum sit generale, num. 31.* & Marianus Socinus *nu. 26.* ea eo, quod iuxta hanc doctrinam crimen hæresis, quod vtroque iure prohibetur: non esse merè ecclesiasticum.

866 Alij dicunt, delicta merè ecclesiastica esse, quæ vel solo iure canonico prohibentur, vel de quibus laici Iudices cognoscere non possun. Ita declarat Abbas Panormitanus *in d. c. cum sit generale, num. 31.* Marianus *n. 26. de foro comp.* Geminianus *in c. vltimo, num. 12. eod tit. in 6.* Sed est obscura admodum, & confusa definitio, & videtur definiri idem per idem.

767 Alij dicunt, crimen merè ecclesiasticum esse, quod principaliter respicit potentiam, vel reuerentiam Dei. Ita definit Bartol. Socin. *consil. 119. num. 11. vol. 4.* quem sequitur Decianus *tract. crimin. lib. 4. cap. 25. num. 95.* Verum multa crimina sunt admissa contra reuerentiam Dei, quæ mixti fori sunt, vt blasphemia, teste Iulio Claro *lib. 5. blasmia, num. 4.* & ibi Baiardo *num. 15.* & sacrilegium, mixti quoque fori, teste eodem Claro *d. lib. 5. §. fin. q 37. nu. 6.* & Franciscus Marcus *decis. 595. num. 3. & decis. 608. 2. part.*

768 Iam vt accendamus ad resolutionem tàm controuersæ definitionis, primo certum est, delictum merè ecclesiasticum esse proculdubio illud, quod sola lege canonica prohibetur, non ciuili: nam quod fuerit eius conditionis pertinet priuatiuè quoad punitionem ad solum ecclesiasticum iudicem; quippe cum Iudex sæcularis punire non possit, nisi eum, in quem pœna à lege ciuili statuta est, argumento *lege & si quis. 14. §. diuus autem 13. ff. de religios. & sumptib. funer. & ex leg. 3. ff. de concubin.* & traditur ad cam ab Anastasio Germonio *anima aduersionum lib 1 cap. 11.*

769 Secundo certum est, crimen merè ecclesiasticum esse illud, quod tametsi lege ciuili sit prohibitum, & in illud statuta pœna, tamen iure canonico statutum est, esse crimen merè ecclesiasticum. Cuiusmodi est crimen hæresis quod iure, canonico declaratum est, esse merè Ecclesiasticum, vt docet textus *in cap. vt inquisitionis, 18. §. prohibemus*, & ibi Doctores *de hæretici in sexto*: cum tamen iure ciuili sit, etiam prohibitum, vt constat *ex l. 1. 2. 3. & seqq. C. de summa Trin. & fide cathol. & toto titulo, C. de hæreticis, & Manicheis*, apud Hispanos *ex toto titulo, 26. par. 7. & ex l. 1. tit. 3. lib. 8. recopilat.* apud Neabulitanos

tanos

tanos ex constit. in consutilem, de hæreticis, Patarenis, & ex constitut. Patarenorum, de patarenor. receptatorib. Docent Gregorius in l.2. distinct. 26 part. 7. gloss. 2. Alciatus in cap. 1. n. 73 de offic. ordinar. Bossius tit de hæreticis ex n. 10. Iulius Clarus lib. 5. sentent. §. hæresis ex num. 4. Afflictis in verb. bona contrahentium, n. 21. quæ sint regalia, Simancas de catholicis institut. titulo 36. ex nu. 1 Bouadilla lib. 2. polit. cap 17 num. 70 Paz in praxi 2. tom prælud. 2. ex num. 28 Decianus tract. crimin. lib. 4. cap. 26. num. 4. Farinacius in praxi, q. 8. num. 123. & q. 186. §. 9. num. 153. Villas in syua responsorum, respons. 12. num. 18 Carterius tractat de hæreticis, §. 3. circa itaque tertium, ex nu. 1. Castro de iusta hæreticorum punit. lib. 1. cap. 23. Directorum inquisitorum 2. par. q. 46. nom. 11. & ad ipsum Pegna commentar. 158. §. nunc quid, Scaccia de iudicij lib. 1. cap. 15 n. 2. Molinus de brachio sæculari, c. 7. Barbosa in l. Titia, 35. num. 37. & 31. ff. solut. matrimon. vbi egregiè notat, & probat, in causa hæresis non separari quæstionem facti à quæstione iuris, ac proinde in causa hæresis, neque de quæstione facti posse cognoscere sæcularem. Quam eadem doctrinam prosequitur, & declarat ibidem num. 54. ex vers. his ita explicatis: imò verò & Couarruuias libr. 3. variarum, cap. 3 num. 1. § ege, ut liberè, vers quod si hoc crimen. significare videtur, illa sola crimina esse merè ecclesiastica quæ tractare laicis Iudicibus ius canonicum prohibuit; dum ex eo probat, crimen vsurarum non esse merè ecclesiasticum, quod in eo prædicta regula locum non habeat. Quo eodem argumento vsus est Gaspar. Rodericus de annuis redditibus, lib. 3. q. num. 124. vers. probatur primo. Ratio autem huius assertionis est qua vtitur Alphonsus de Castro de iusta hæretic. punit. lib. 1. d. c. 23. Quoniam Iudex sæcularis non potest hæresis inquirere, nec de illa iudicare, videtur non potest iudicare, an hæc, aut illa assertio sit hæretica, an catholica. Ergo non potest propter illud crimen aliquem punire. Consequentia ea eo constat, quia iniustum est, vt quis possit iudicare circa crimen, de quo non potest congnoscere & punire eum, cuius actum non potest, an sit, & in quo genere quantumque criminosus discernere, discernere, & definire. Quod autem non possit sæcularis potestas definire de rebus fidei multis probat idem Alphonsus de Castro dicto lib. 1. 5. & lib. 1. aduersus hæreses, c. 8. de ea re videndus & Farinacius in prax. q. 186. ex n. 1. & sect. 9. ibidem ex n. 152 Bellarminus tom. 1. volum. 2. controu. 5. lib 3. cap. 17. vbi se ad alia loca refert.

770 Tertiò ex prædictis infertur ob eadem rationem, illa crimina esse merè ecclesiastica, in quorum examine, & definitione innuitur, principaliter dicernenda, & discutienda materia illarum causarum merè ecclesiasticarum, quas connumerauimus quæstione præcedenti num. 397. & paulò ante commemorauimus nu. 762. dum tamen tractatur quæstio de iure, non de facto, vt crimen apostasiæ, in quo vertitur quæstio de fide quemadmodum in causa hæresis Crimen schismatis, in quo vertitur, quæstio de electione Pontificis; crimen simoniæ, in quo vertitur quæstio de beneficijs, & iuribus spiritualibus, vt Doctoribus numero præcedenti relati animaduerterunt, & colligitur ea traditis à Fachineo lib. 1 controuersiar. c. 44. Matanta speculo, 4. p. dist. 11. n. 8 & 67. Anastasio Germonio de sacrorum immunitatibus, lib. 3. c. 11. ex n. 113. Barbosa in d. l. Titia 35. ex n. 21 latissimè, & ex n. 54. ff. solut. matrim. Tuseo lit. 1. concl. 446.

771 Cætera verò crimina si dumtaxat prohibeantur ciuili iure, sunt merè secularia, & in eorum cognitione, & punitione Ecclesiastici Iudices nunquam manus mittent, nisi ratione personæ delinquentis, quæ si ecclesiastica. Si verò ab vtroq; iure, tàm ciuili, quàm canonico prohibentur, sunt mixti fori, & ambo Iudices, tàm Ecclesiasticus, quam sæcularis, cognoscunt contra laico seruata præuentionis prærogatiua, vt de blasphemia, de crimine sacrilegij, de vsura, de periurio, de concubinatu; præterquã in Regno Neapolitano, in quo seruandam esse pragmaticam tertiam, de iurisdictionibus inuicem non turbandi, dicam infra n. 775. in fine, & in specie magisque adamussim, quæ nam sint crimina mixti fori; vide apud Iulium Clarum lib. 5. § fin q. 37. Decianus tract. crim. lib. 4. c. 26. Scacciam de iudicij, lib. 1. c. 12. ex num. 15. Farinacium in prax. q. 8. ex n. 129 Franciscus Marcus decis. 597. 2. p. Anastasium Germonium de sacrorum immunitatibus, libr. 3. c. 12 ex n. 51. & Petrum Barbosa in d. l. Titia, 35. ex n. 19. circa finem, ff. sol. matrim. Rutgerum Rolandum de inuocatione brachij sæcularis, c. 9. Tuscum lit. M conclus 293. Parladorium in sesquicenturia, diff. 9. § 2. Pereiram de manu regia, 2. p. c. 56. Martam de iurisd. 2. p. per totam, Binsfeldium de confessionibus maleficorum, 14. prælud.

772 Igitur, vt redeamus eo, vnde digressi sumus, in hoc primo casu, cum Iudex Ecclesiasticus in causa ciuili, vel criminali merè Ecclesiastica inuocat auxilium brachij sæcularis ad exequutionem decreti, seu sententiæ facta fide sæculari Iudicij publica, & authentica de decreto, seù sententia latis ab ipso in prædicta causa merè ecclesiastica cum primum sæculari constiterit decretum, seù sententiam in prædicta causa latam (de quo omninò sæculari constare debet, vt rectè tradit Cancerius variarum resolutionum, p. 3. c. 19. ex nu. 3. in fin. & n. 4. ne alioqui detur occasio Ecclesiasticis sub hoc prætextu quoties libuerit vsurpandi iurisdictionem in laicos, quod aliquando vidimus contingere hoc quæsito, & confictо colore spreta prohibitione textus in clement. 1. §. verum, de hæreticis) sine vlla maiori & vlteriori causæ cognitione, debet sæculare auxilium, seù brachium impartiri sine detractione, nulloque adhibito impedimento, aut allata excusatione. Ita sentiunt de causa hæresis loquentes, Argelus in d. l. Magistratibus, 12. num. 6. Fulgosius n. 5. in fine, Romanus tamen subobscurè num. 4. in fine, Alexander nu 8. Socinus num. 13. Iaso num. 10. Decius num. 10. melius omnibus, ff. de iurisdict. omn. iud. Qui subiungit idem esse iudicãdum quoties inuocatur auxilium sæculare in quouis crimine merè ecclesiastico, Panormitanus in cap. 1. num. 11. & 12. Alciatus ex num. 100. qui limitat de offic. ordinar. Bossius tit. de foro compet. num. 87. & 90. Simancas de catholic. institut. tit. 36. ex nu. 4. Salcedo ad practicam Bernardi, cap. 151. num. 11. vers. vera item est. Auiles in c. 20. Prætorum, verb. vsurpan. num. 20. Paz in praxi, 2. tom. prælud. 2. num. 30. Bouadilla lib. 2. politic. c. 17. num. 171. & 174. Afflictis in const. post mundi machinam, seu in proœmio constitut. 1. par. num. 56. Molinus de brachio sæculari cap. 8. num. 1. et seqq & cap. 9. Marta de iurisdictione, par. 1. c. 51. ex num. 5. Farinacius in praxi, 97. q ex num. 101. & 103. & q. 186. §. 9. num. 165. & seqq. Pereira de manu regia, 2. p. cap. 52. num. 20. Volano in curia philippica, 1. p. §. 3. num. 19. & est communis opinio Canonistarum, & ferè omnium, quos retuli supra n. 769. Ratio est, quoniam in similt crimine Iudex sæcularis non potest vlterius procedere ad dignoscendum, an sententia sit iusta, vel iniusta, an vim habeat, vel sit nulla, cum nullam habeat facultatem cognoscendi de crimine, vt superius dixi numero eodem, paulo ante relato; atque ita decretum est constitutionibus Pontificis catrauagãtibus, vt in constitutione, dilectus filius, edita ab Innocentio VIII. anno 1486. quæ est 10. inter bullas Innocentij VIII. tomo 1. Bullarij noui, & in const Honestis petentium votis, edita à Leone X. anno 1521. quæ est inter bullas Leonis X 43. eodem 1. to. Bullarij; relatis inter literas apostolicas pro officio sanctissimæ inquisitionis, in fine Directorij.

773 Eadem prorsus resolutio amplectenda est, quoties Iudex Ecclesiasticus implorat brachium sæculare ad exequendam sententiam contra Clericum degradatum ab ipsomet Ecclesiastico, & Curiam sæcularem remissum, seu relaxatum. Nam tunc non potest cognoscere de viribus sententiæ, neque nouum formare processum; sed solum imponere pœnam condignam, quam Ecclesia pro misericordia imponere recusauit, tanquam in notoriè concessum, & conuictum, non audito reo super exceptionibus aduersus processum factum ab Ecclesiastico, & sententiam degradationis. Ita sentit Marta de iurisdictione, par. 1. cap. 51. ex numer. 16. & p. 4. casu 131. & 132. Rationem reddit, quia sæcularis fundat suam iurisdictionem in Clericum degradatum per qualitatem degradationis, c. nouimus, 27. in principio, vbi Panormitanus num.

2. de

2. de verbor signif. cap. degradatio, 2. de pœn's, lib. 6. Decius *in cap. cum non ab homine, num. 68. & 69. de iudicijs.* Ergo nisi præsupponatur prædicta qualitas iustæ degradationis, nulla competit sæculari iurisdictio in Clericum, *l. 2. §. sed si dubitetur, ff. de iudicijs, l. 1. §. ait prætor, ff. ne quid in flum. publ. Prætor, §. docere, ff. de vi. bonor. rap.* docet Barr. *in l. multum, 21. nu. 2. ff. de cond. & demonst. & in l. si finita, 15. §. Iulianus, n. 18. ff. de damn. infect.* Bartolomeus Socinus *cons. 39. nu. 49. & 50. vol. 4.* Vantius *de nullitate, tit. de nullit. ex defect. iurisd. n. 53. & 167.*

774 Verùm hanc doctrinam crederem limitandam, vt procedat, & intelligatur dumtaxat quòad processum degradationis, de quo non potest secularis cognoscere, aut eius sententiam in dubium reuocare; secus esset quoad impositionem pœnæ, quæ nondum est imposita ab Ecclesiastico; quòad quam sæcularis manet Iudex competens, cum post degradationem Clericus pertineat ad suū forum. Ita sentit Alciatus *in c. cum non ab homine, 10. num. 122. ff. de iud.* Auiles *in c. 20. Pretorum, verb. vsurpan. num. 20.* Bouadilla *lib. 2. polit. c. 17. num. 175.* Heuia Volano *in curia philippica 3. p. §. 3. n. 18.* Decianus omninò videndus qui hunc articulum tractat exactissimè *tract. crim. lib. 4. c. 9. ex n. 121.* Borrellus *de Regis catholici præstantia, cap. 71. ex num. 65.*

775 Secundus casus est, cum Iudex Ecclesiasticus implorat brachium sæculare ad exequutionem decreti, aut sententiæ latæ pro crimine mixti fori aduersus laicum. In quo dicendum est, Iudicem secularem requisitum debere impartiri brachium, & auxilium, suum eisdem adhibitis diligentijs, quibus vtitur ad impartiendum brachium, & auxilium suum altero Iudice sæculari petente. Quoniam circa istas causas potest ex natura ipsarum cognitionem habere; atque ita obsequi tenetur literis requisitorijs Ecclesiastici auxilium petentis, si debito adhibito examen iustum putauerit suum auxilium impartiri, quemadmodum cum requiritur pro eodem auxilio à Iudice altero sæculari, vt iam dicemus, vt doctè notat, & probat Salcedo *ad practicam Bernardi, dicto cap. 151. ex num. 11.* Afflictis *in proœmio constitut. 1. part. ex num 59. & decis. 220. num. 9.* & ad eam Vrsillus *num. 9.* Auiles *in cap. 20. Pratorum, verb. vsurpan. num. 20.* Azeuedus *in l. 15. num. 9. cum seqq. tit. 1. lib. 4. recopilat.* Cancer *variarum resolutionum, 3. par. c. 19. num. 3. & seqq.* Farinacius *dicta q. 97. num. 100. & 101.* Bouadilla *lib 2. politic. c. 17. num. 175.* Mulinus *de brachio sæculari, lib. 1 cap. 10.* Natta *cons. 529. tom. 3.* Menochius *cons. 104. ex nu. 1. lib. 12.* Et desumitur ex textu intelligendo in hoc sensu, & in causis mixti fori, *in Auth. de sanctissimis Episcopis, ca. 21. in §. si vero crimen, collat. 9.* iuxta interpretationem Alexandri, Decij, & Iasonis, *in d. l. Magistratibus, ff. de iurisd. omn iudic.* à nobis supra relatis. Quid verò in Regno Neapolitano seruandum sit, & an in eo possit Iudex Ecclesiasticus in criminibus mixti fori procedere aduersus laicus, vide *prag. 3. de iurisdictionibus inuicem non turbandis*, quæ negat, & ibi Regentem Rouitum, Baiardum *ad Iulium Clarum li. 5. sentent. §. fin. q. 37. n. 2.*

776 Quòd si Iudex sæcularis debitè, & iustè requisitus auxilium denegat, poterit excommunicationi, & alijs pœnis subijci, vt dixi q. 1. n. 40. & pluribus prosequitur Salcedo *dicto c. 151. n. 20.* & Menochius *de arbitrarijs, casu 452. n. 3.* Cancerius *variarum resolutionum, p. 2. c. 15. nu. 4.* Pereira *de manu regia, 2. p. c. 51. ex n. 32.*

777 Quod verò attinet ad secundum casum principalem, cùm imploratur auxilium, seù brachium sæculare vnius Iudicis ab altero sæculari per literas hortatorias, seù requisitorias ad exequutionem decreti, seu sententiæ, si illa sententia, seù decretum sit in causa ciuili, quid agendum sit dixi dicta quæst. 1. num. 26. Si verò requisitoriæ literæ expediantur in causa criminali, non tenetur Iudex requisitus eis simpliciter asserentibus, aliquem esse reum criminis, fidem habere, vt probat textus, *in l. diuus, 6. ff. de custod. reorum*, ac per consequens illis obsequi, ea que exequutioni mandare non debet. Ideò Iudex requirens, qui aduersus delinquentem procedit, transmittere debet ad requisitum in insertam in literis hortatorias summariam delicti probationem, qua constet delictum esse commissum ab illo, qui capiendus, & remittendus petitur; itemq; esse legitimum, & competentem eius delicti Iudicem ipsum eundem, qui literas deprecatorias mittit. Cognitionem autem istam delicti Iudex remissurus delinquentem adhibere non debet, cùm vicem habeat exequutoris, sed à requirente præmissam, & transmissam examinare, an sit sufficiens ad exercendum actum illum, ad quem eius auxilium imploratur, si propria auctoritate, & in causa ad ipsum pertinente, illum esset effecturus, habens illi fidem sine nouo processu, aut alia à se adhibita de delicti cognitione; & hoc examine præmisso auxilium suum impartiri debebit ad capturam rei, & remissionem in illis casibus, quibus iuxta inferius dicenda remissio locum habet. Quod si viderit illam summariam informationem præmissām sufficientem non esse ad rei capturam, vel ex ea non constet esse Iudicem legitimum qui requirit, ad remissionem petendam, vel remissionē locus non fuerit, iuxta iuris principia, paulo post tradenda, ab exequutione deprecatoriarum debebit abstinere, illamque denegare; quod videtur probare textus *in l. Diuus, 3. ff. de custodia reorum.* Atque hanc sētentiam veluti concordiam duarum extremarum, quas supra retuli, ex num. 760. amplectuntur Albericus *in Authent. qua in Prouincia, num. 12. Cod. vbi de criminibus agi oport.* Socinus *regul. 415. alias litera R. regul. 4. fallentia 5.* Guido Papæ *decision. 202. num. 1.* Chassaneus *in consuetudin. Burgundiæ, rubr. 12. §. vnico, num. 4. & 5.* Couaruuias *in practic. cap. 11. num. 8.* Auendanus *de exequ. mandat. 2. par. cap. 7. num. 6. & in tractat. de exceptionibus, num. 18. & responso 40. num. 3. in fine vers. item illa lex,* Auiles *in cap. 27. Pratorum verbo entreguen, num. 8.* Didacus Perez *in lege 2. titul. 17. lib. 8. ordinament. pagin. 339. cum sequent. ex versic. quæri potest,* Azeuedus *in l. 1. num. 39. & 40. ex versic. quarta limitatur, & ex num. 58. titulo 16. lib. 8. recopilation.* Bouadilla *lib. 2. polit. c. 13. num. 69.* Villadiego *in politica, cap. 5. §. 27. num. 5.* Gamma omninò videndus *decis. 363. ex n. 3.* Peguera *decis. 2. n. 5. & decis. 66. num. 18.* Thesaurus *decision. 90. num. 7.* Riccius *collectan. 2214.* Bossius *tit. de foro competenti, ex num. 87.* Decianus *tract. crim lib. 4. cap. 19. num. 15.* Follerius sibi contrarius *in constitut. Capitaneorum, nu. 63.* Camillus Borellus *ad Bellugam in speculo Principum, rubr. 11. §. ex quo prædiximus, in additione limitation. 16.* Dominus Regens Carolus Tapia *lib. 3. Iuris Neapolit. rub. 6. in pragmat. 1. vbi de delicto quis debet conueniri, num 4. & 28.* Atque ita sunt interpretandi Doctores, quos retuli supra, num. 761. pro secunda sententia.

778 Neque tunc obstabit, quod Iudex requisitus sit exequutor, & per consequens non possit cognoscere de iustitia, vel veritate causæ exequendæ, quia id limitatur, vt non procedat, si agatur de exequutione, ex qua resultat infamia, vel iniuria, cuiusmodi esset captura, & remissio personæ. Nam tunc in exequutione supersedere debebit, donec ei constet saltem summariè de veritate delicti, argumento textus elegantis *in l. si Prætor, 75. ff. de indic.* & hanc sententiam praxis admisit in Regnis Castellæ, & Neapolis.

779 Practica autem esse solet, vt præsentatis requisitorijs, seù hortatorijs literis, si nulla circa earum exequutionem difficultas se offerebat, exequutioni mandari iubeantur. Si vero aliquid appareat difficile, verùm periculum sit in mora, veluti si timeatur fuga rei, aut latitatio, mandantur quidem exequutioni, sed tamen reus opponere volens exceptiones, cur in earum exequutione supersederi debeat, auditur. Si autem periculum non sit in mora, citatur reus ad dicendam causam, quare exequutioni mandari non debeant.

780 Quænam verò exceptiones proponi possint coram requisito, & quas admittere possit, aut reijcere debeat, vide Bartolum *in l. à Diuo Pio, 15. in principio, ex num. 7.* & ibi Doctores, *ff. de re iudicata,* Barbosam *in l. maritum, 13. nu 47. vers. amplia quarto, ff. sol. matr.* Menochium *de arbitrarijs, libr. 1. q. 38.* Cancer *variarum resolutionum, p. 2. c. 15. ex n. 14.* Ignatium Villar *in sylua responsorum, lib 2. respons. 16. c. 4. n. 20.*

781 Quibus autem remedijs vtendum sit, si Iudex, qui requiri debet, nolit mittere literas hortatorias, aut si Iudex requisitus nolit eas exequutioni mandare, dixi latè d. q. 1. ex n. 38.

782 Amplia nonò prædictam regulam, & conclusionem principalem, vt forus loci delicti in criminalibus sit præstantior, potior, magis priuilegiatus, & maioris efficaciæ cæteris l. 1. Hanc tradunt Ioannes Andreas in cap. vt animarum, 2. num. 7. constitution. in sexto, Baldus in l. de quibus, 32. num. 74. ff. de legibus, & in l. edicto, 3. num. 54. in fine, C. de edicto D. Adrian. tollend. & in l. exequutorem, 8. num. 30. C. de exequut. rei iudicat. Paulus in leg. 1. numer. 2. C. vbi de crim. agi oport. Marianus Socin. in c. postulasti, n. 4. de foro comp. Alciatus cons. 13. rogatus in præsenti casu n. 2. & 3. lib. 7. Franciscus Marcus dec. 179. n. 1. 2. p. Thessaurus decision. 90. n. 7. Franchis decision. 37. num. 1. Iulius Clarus lib. 5. §. fin. quæst. 38. num. 19. Thessaurus filius lib. 4. quæstion. forens. quæst. 55. numer. 1. Azeuedus in lege 1. numer. 13. & 26. titulo 16. lib. 8. recopilat. Barbosa in l. hæres absens, 19. §. proinde, in articulo, de foro delicti, nu. 109. & 110. ff. de iudicijs, D. Regens Tapia libr. 3. Iuris Neapolitan. rubr. 6. in pragmatic. 1. ex n. 7. vbi de delicto quis deb. conuen. D. Rouitus in eadem pragmat. 1. ex nu. 46. Molina de brachio sæculari, cap. 42. nu. 5. & 6. Caballus resolut. criminal. casu 162. n. 10. Capiblancus in pragmat. 8. par. 2. num. 206. de Baronibus.

783 Hæc autem præstantia loci delicti, & eius supra alios foros excellentia, & prærogatiua potissimum spectatur, & elucet in eo effectu, vt præferatur Iudex loci delicti quoad eius coercitionem, & cognitionem, formationemque processus de eo, cæteris omnibus Iudicibus, qui de delicto cognoscunt, & eo petente remissionem rei, debeat reus ex quocunque loco, & foro ad eum remitti. Quoniam verò iste est potissimus effectus, & ad hunc locum pertinet de remissione tractare, vt explicetur, quid possit, & debeat Iudex efficere, cùm ab eo remissio petitur ex quocunque foro, & cui alteri Iudici cedere debeat, cui non item, ex quo plenus exponetur paulò ante facta tractatio de requisitorijs literis, quæ plurimùm ad eum effectum expediuntur, oportebit nonnulla de ista remissione subijcere; quæ tamen reseruamus tradenda, postquàm attulerimus quasdam limitationes prædictæ primæ regulæ, & conclusionibus principalis.

784 Prædictam igitur primam regulam, & conclusionem sic ampliatam, & explicatam, limita primò, vt procedat in foro exteriori, non verò in foro interiori conscientiæ, quo attento non fortitur quis forum in loco vbi delinquit, ac proinde debet peccatum confiteri proprio Parrocho, & non coram Parrocho loci delicti. Docuit Glossa in cap. placuit, el primo, verbo, sepeliat, 16. quæst. 1. Imola in cap. P. & G. numer. 45. de efficio, & potestate Iudic. delegat. Ancharanus in cap. postulasti, num. 15. de foro competenti, Romanus singulari 459. Nauarrus in cap. placuit, numer. 83. & 84. de pœnitent. distinct. 6. Couarruuias in practicis, cap. 11. numer. 4. Duenas regul. 378. forum, limitat. 1. Iulius Clarus libr. 5. sentent. §. fin. quæst. 38. numer. 5. Follerius in practic. criminal. rubr. audiantur excusatores, numer. 127. Barbosa in d. l. hæres, absens, §. proinde, in articulo de foro delicti num. 56. ff. de iudicijs, Franciscus Suarez in tertiam partem D. Thomæ, tom. 4. disp. 25. sect. 1. numer. 18. vbi reddit optimam rationem specialitatis, quòd foro interno non potest vnum delictum puniri, aut remitti sine alio, sed simul omnia remittuntur, & puniuntur. Idem igitur debet esse Iudex omnium culparum, & non potest diuidi forus, & iurisdictio, vt contingit in delictis quoad forum exterius; & ideo in c. omnis vtriusque sexus, de pœn. & remiss. dicitur vniuersim, & sine distinctione, omnia peccata esse proprio Sacerdoti confitenda.

785 Limita secundò, vt delinquens in terra Baronis, contra ipsum Baronem, idest ita vt Baro ipse offendatur, non fortiatur forum in loco delicti, neque possit eo casu à Barone procedi contra delinquentem, vt de delicto cognoscat, & delinquentem puniat, veluti si Baronis res furto subtrahat quis, aut occidat filium, famulum, aut seruum eius, eumuè corrumpat, aut audacius Baronem ipsum afficiat contumelia, aut iactans in eum probrosa verba, aut cum eius vxore adulterium cōmittens, aut cum filia stuprum, eundemuè ipsum insultet, aut percutiat; sed solùm possit reus in hisce casibus carcerare, & ad superiorem, & nempè feudi Dominum, qui legitimus est, & competens Iudex, puniendum remittere. Ita sentiunt Bartolus in l. qui iurisdictioni, 11. in secunda lectura, num. 2. & 6. ff. de iurisd. omn. iud. & in additione ad eum locum Mangrella, & Bottis, Decius ibidem num. 3. & cap. cæterum, num. 91. & in cap. cum venissent, 12. num. 45. de iudicijs, Oldradus consil. 23. num. 3. vbi ait, neque in causa ciuili inter Baronem, & vassallum posse iudicare Baronem: idem docet Signorollus de Homodeis consil. 108. num. 1. & 2. Siluanus consil. 63. ex numer. 22. Tiraquellus tract. de iure primogeniorum, quæst. 69. num. 10. Menochius de arb. lib. 2. casu 181. num. 5. Rolandus consil. 16. ex num. 1. & num. 23. volum. 2. Surdus consil. 193. num. 6. lib. 2. Amancllus singul. 189. Bouadilla libr. 2. politic. cap. 16. num. 140. & 164. Capycius decis. 124. & ibi Petra, Caballus resolution. criminal. casu 128. ex num. 3. Cancer variarum resolutionum, par. 3. cap. 13. num. 197. & 200. Mastrillus dec. 234. ex nu. 1. & Fallonus post hæc scripta editus in prag. de antefato, vers. 3. obser. 4. n. 37. Capiblancus in pragm. 16. ex num. 76. de Baronibus, Boerius decis. 55.

786 Hæc limitatio, quæ indubitata est, probatur primò ex textu in Auth. de defensoribus ciuitatum, cap. 5. seu §. & à defensoribus, vers. si vero egerint, collat. 3. vbi de iniuria facta defensoribus ipsi non cognoscunt, sed Præsides Prouinciarum. Secundò, ex leg. qui iurisdictioni, 10. ff. de iurisdict. omn. indic. & ex rubrica, & lege vnica, C. ne quis in sua causa iudicet, l. 10. titul. 4. par. 3. & ibi Gregorio, & communi omnium Doctorum sententia in prædictis locis, iuxta quam certissimum est, neminem posse in propria causa Iudicem esse idem præterea notarunt Authores regularum tom. 1. liter. I. verb. Iudex in causa propria, Socinus liter. I. regul. 21. aliàs regul. 243. Syntagma communium opinionum lib. 3. titul. 3. Afflictis in cap. 1. num. 21. de pace iuramento firmanda, Natta consil. 487. num. 43. tom. 3. Petra de potestat. Princip. cap. 8. num. 5. Petrus Gregorius de Republica, libr. 4. cap. 5. numer. 49. Triuisanus decision. 10. ex num. 34. libr. 2. Farinacius in praxi, quæst. 17. numer. 44. Aulica in cap. 3. Prætorum, verb. Abogndos, ex num. 9. Viuius decision. 223. ex num. 1. Alphanus collect. 203. Tertiò, quoniam vt indubitatum præsupponunt Doctores, à communi regula prædictam dumtaxat esse recedendum in supremis Principibus, vt Papa, & Imperatore, & Regibus, qui possunt esse Iudices in proprijs causis, tàm ciuilibus, quàm criminalibus; vt notant in dictis legibus, & in l. est receptum, 14. ff. de iurisdiction. omn. iudic. Innocentius in cap. ex parte, 22. ex numer. 1. de verb. significat. Panormitanus in cap. cum venissent, 12. ex numer. 6. Decius numer. 29. Felynus numer. 4. de iudic. Oldradus cons. 124. num. 3. Gregorius Lopez in l. 5. titul. 24. par. 4. gloss. 8. Belluga in speculo, rubr. 44. §. quia multitudo, num. 2. & ibi Borrellus, Martinus Laudensis tractat. de Principibus, quæst. 108. tom. 16. tractat. Ioannes Lupus in repetit. cap. per vestras, notab. 2. §. 1. num. 49. de donation. inter, Aulica in cap. 3. Prætorum, verbo, Abogndos, ex num. 9. Maranta in praxi. 6. part. tit. de appellation. numer. 33. Bossius titul. de foro competenti, numer. 170. Trentacinquius variar. resolut. lib. 2. tit. de iudicijs, resol. 5. numer. 1. D. Regens Tapia Senatus supremi Italiæ, decis. 24. num. 7. Tuscus liter. I. conclus. 403. tom. 4. Cabedo decis. 76. 2. par. Petra de potestat Princip. cap. 6. par. 2. num. 51. & cap. 15. num. 75. Conradus in templo omnium iudicum, lib. 1. cap. 1. §. 4. tit. iudicaut in causa propria, ex num. 1. Bouadilla lib. 2. politic. c. 16. num. 140. & 164. Grassia de exceptionibus, except. 24. num. 96. Imò verò illis etiam honestius, & decentius esse iudicant Doctores omnes, si suam ipsorum causam alijs dijudicandam committant, & delegent, vt notat idem Bouadilla lib. 3. politic. cap. 1. num. 38. Chassanæus in catologo gloriæ mundi, 5. par. considerat. 5. vers. sic tertio quoniam, & Gregorius in d. l. 5. titul. 24. part. 3. post

textum

textum ibi, necessarium existimat, vt fiat hæc delegatio; tametsi prædictus textus agat de causa feudali, in qua ex speciali feudorum iure, ad pares Curiæ recurritur: cæterùm in alijs inferioribus superiorem recognoscentibus, standum esse regulæ, vt in specie Decius *in d.l. qui iurisdictioni, ex num.* 10. *& in d. cap. cum venissent, ex nu.* 44. post Panormitanum animaduertit, & alij, relati, & in specie Trentacinqu. *dicta resol.* 5. *n.* 25.

787 Amplia limitationem, vt non solùm Baro non possit de iniuria sua cognoscere; sed neque etiam possit officialis Baronis de ea cognoscere, siuè delegatus à Barone ad eam causam, siuè officialis ordinarius ab ipso Barone nominatus, antequam causa offensæ accidisset; sed dumtaxat possit delinquentem carcerare, & ad Dominum directum feudi puniendum remittere. Ita sentiunt Bartolus *in d.l. qui iurisdictioni,* 10. *num.* 2. *ff. de iurisdict. omn. iudic.* & ad eum locum Mangrella, & Bottis, referentes in huc articulo duas decisiones Sacr. Consil. Signorolus *d. consil* 108. *num.* 1. Siluanus *cons.* 63. *ex num.* 22. Rolandus *cons.* 16. *num.* 6. *& seq. & n.* 23. *volum.* 2. Surdus *cons.* 47. *nu.* 2. *lib.* 1. Caballus *resolut. crim. casu* 128. *ex num.* 5. Flauius Amendola *ad Franchis decision.* 274. *num.* 1. Bouadilla *lib.* 2. *politie. cap.* 16. *num.* 140. *&* 164. Vrsillus *ad Afflict. decis.* 255. *num.* 33. 34. *&* 35. Probatur primò, hæc ampliatio ex *l. lex Cornelia,* 6. *in principio, ff. de iniurijs,* vbi quis prohibetur esse Iudex in causa suorum: ergo è contrario in causa Domini non poterunt eius homines esse Iudices. Et augetur difficultas, quoniam non potest in causa qualibet dari ille Iudex, quem litigans sibi assignari petit *l. obseruandum,* 47. *ff. de iudicijs,* ergo nec poterit esse Iudex, quem pars ipsa litiganti dat, ac per consequens non poterit iudicare causam Baronis, Iudex ab ipso constitutus. Et cum hic articulus incidisset in Sacr. Consil. in quadam causa, expendebatur à quodam ex Dominis pro hac parte *decis.* 124. Capycij, qui tametsi videatur decidere Baronem non posse procedere aduersus eum, qui in eius offensam patrauit delictum; eo tamen tempore, quo dicta decisio prolata est, iam Barones vtebantur officialibus nominatis, & per se non exercebant iurisdictionem, sed per Capitaneos nominatos, vt hodie exercent; imò, & exercere coguntur, vt tradit Franchis *decis.* 511. *numer.* 1. *&* 4. Freccia *de subfeudis, lib.* 2. *auctorit.* 13. *num.* 7. Amendola ad prædictam *decis.* 511. *num.* 6. *&* 8. Muscatellus *in praxi, lib.* 1. *part.* 2. *gloss. competenter, num* 60. *&* 61. & Dominus Rouitus *in pragmat.* 2. *&* 3. *num.* 14. *de suspitionibus officialium,* Capiblancus *in pragmat.* 3. *ex num.* 122. *de Baronians,* D. Regens Tapia *in constit. ea quæ ad spetiale, n.* 54. *et seqq. lib.* 2. *Iuris Neapol. rubr.* 1. ac per consequens, idem fuit decidere, non posse Baronem iudicare causam vassalli, quod non posse officialem Baronis de ea cognoscere.

788 Secundò, quoniam id quod quis per se ipsum facere non potest, facere per alium, *cap. quod alicui,* 67. *capit. cum quid,* 48. *de regul. iur. in sexto;* qui enim per alium facit, per se ipsum facere videtur *cap. qui facit,* 72. *de regul. iur. in sexto.* Sed Baro non potest cognoscere per se ipsum de sua offensa, aut delicto facto in eius iniuriam. Ergo neque per suum officialem, qui cum sit ab ipso dependens, & eius nomine iurisdictionem exerceat, ipsumque repræsentet, vt dicit Franchis *dicta decis.* 511. *num.* 1. quod facit officialis, Baro ipse efficere videtur, cum idem censendum sit tribunal Baronis, & Officialis, quem admodum Episcopi Vicarij eius, *c.* 2. *de consuetud. lib.* 6. notarunt Caballus *d. casu* 128. *num.* 5. Signorolus *d. cons.* 108. *num.* 1. Rolandus *d. cons.* 16. *num.* 7. *vol.* 2. Scaccia *de appell. q.* 8. *n.* 53. *cum seq.* ex quo prouenit, vt à Vicario ad Episcopum non appelletur, neq; ab officiali Baronis ad Baronem, vt prosequitur Scaccia *d. q.* 8. *nu.* 103. *ex vers. contraria opinio.*

789 Tertiò, quoniam Baro ipse non habet iurisdictionem quoad suas causas quarum Iudex esse non potest, vt superius in secunda limitatione principali nu. 785. & 786. Ergo non potest eam dare officiali: nemo enim dat, quod non habet, neque plus iuris in alium transferre potest quam ipse habeat, *l. traditio,* 20. *in principio, ff. de adquir. rer. domin. l. nemo plus iuris,* 55. *l. nemo plus commodi,* 143. *ff. de reg. iur.* vbi Decius, & Cagnolus, *c. quod autem, de iurepatronatus, cap. nemo potest,* 79. vbi Dynus *de regu iur. in* 6. Surdus *consil.* 193. *numer.* 17. *lib.* 2. Tuscus *lit. D. concl.* 17.

790 Quartò, quoniam ex contractu facto cùm Barone, aut Domini loci in eius territorio non sortitur quis forum contractus, vt possit Baro ciuiliter cognoscere contra contrahentem, *l. vnica, C. de nundinis,* & ea ex notat Baldus *in d. l. qui iurisdict.* 10. *de iurisd. omn. iud.* Ergo ex delicto in offensam Baronis perpetrato non sortitur delinquens forum in territorio Baronis, seu loco delicti. Probatur consequentia, quoniam ex contractu ad delictum argui potest, quoad articulum fori, vt superius, nu. 735. in fine animaduertimus.

791 Quintò, quoniam, quod ad Regnum Neapolitanum attinet certissimum est Barones esse Regios officiales, vt notat Afflictis *in const. Capitaneorum, num.* 15. *& in constit. pœnam eorum, num.* 37. *& in tit. quæ sint regalia, verb. potestas, n.* 1. Freccia *de subfeudis, lib.* 2. *auctor.* 45. *n.* 4. Franchis *dec.* 211. *num.* 7. *& dec.* 284. *num.* 3. Carauita *ritu* 49. *num.* 7. Mastrillus *ad indultum generale, c.* 39. *num.* 18. Succedit igitur decisio textus *in d. ritu* 49. *& ritu* 51. *& ritu* 61. ex quibus in Regno desumitur commune proloquium, de delictis Officialium solam Magnam Curiam cognoscere. Quos ritus non solum actiuè, sed etiam passiuè accipi debere, idest non solùm cognoscere Magnam Curiam cum Officiales delinquunt, sed etiam cum in ipsos delinquitur decisum est à Sac. Cons. vt testatur Franchis *d. dec.* 274. *num.* 4. *& decis.* 407. *n.* 7. *&* 8. *& decis.* 505. *num.* 22. vbi ait se vidisse sic semper practicatum, Gizzarelus *dec.* 24. Regens Tapia *in pragm.* 1. *num.* 41. *vbi de delicto quis deb. conuent. lib.* 3. *Iuris Neap. rubr.* 6. Regens Rouitus *in rub. num.* 6. 7. *&* 8. *de Officialibus,* Baiardus *ad Clarum lib.* 5. *sentent.* §. *fin. q.* 16. *n.* 10. Capiblancus *in pragm.* 5. *n.* 70. *& seqq. de Baronibus,* Galluppus *in praxi, part.* 2. *c.* 6. *num.* 98. *vers. & pro coronide,* Nouarius *de electioni fori. q.* 35. *n.* 7. *sect.* 4. *in vltima impressione,* Caballus *resol. crim. casu* 148. *num.* 9. Igitur de offensa Baronis, & delicto contra ipsum commisso sola Magna Curia cognoscit, & non officialis ipsius Baronis. Et cum hæc quæstio me interueniente in Sacr. Cons. incidisset, vt paulò ante dixi, expensum est pro hac parte duntaxat primum, & secundum fundamentum, & non est decisa, quoniam fuimus in pari voto.

792 Sed subsistendum est, quoniam contrariam sententiam huic ampliationi, imo officialem ordinarium Baronis posse cognoscere de delicto patrato in offensam Baronis persuadent non leuiora, aut minus efficacia argumenta. Primò, quoniam patri, Domino, aut patrono interdicitur officium iuris dicendi in causa filij, serui, aut liberti, aut alterius familiaris, *in d. l. qui iurisdictioni,* 10. *ff. de iurisd. omn. iudic.* si causa sit criminalis, vt explicat Glossa ibi, *verb. vel liberis.* Albericus *num.* 1. Angelus *num.* 3. Fulgotius *num.* 1. Paulus *num.* 3. Alexander *num.* 3. Socinus *num.* 6. Romanus *num.* 3. Iaso *nu.* 6. Duarenus *lib.* 1. *disputat. cap.* 51. sentitq; Gloss. *in cap. infames,* 2. §. *filius, verb. Iudicem,* 3. *q.* 7. quam sequitur ibi Archidiaconus, & Geminianus *num.* 17. idem Archidiaconus *in cap. consanguinei, n.* 2. Geminianus *num.* 3. *eadem causa,* 3. *q.* 5. Antonius de Butrio *in cap. cum contingat,* 13. *num.* 22. *de foro compet.* de qua causa criminali loquitur planè textus concors *in l. lex Cornelia,* 5. *in princip. ff. de iniurijs,* secus si causa sit ciuilis, vt constat ex textu *in l. quin etiam,* 6. *ff. de recept. arbitr. & in l. in priuatis,* 77. *ff. de iniurijs,* in quibus dicitur & patrem in causa filij, & filium in causa patris Iudicem esse posse mero iure, nisi recusetur, videlicèt ab aduersario, vt inferius nu. 794. prosequemur, & notat Duarenus *in titulum de iurisdictione, cap.* 6. *vers. quintò videndum, & in tit. de iudicijs, sub rubrica de ijs, qui Iudices dari possunt, column.* 2. Ratio autem discriminis est manifesta, quoniam offensa, & iniuria filio facta, ex qua proceditur criminaliter, aut infamia regulariter resultans ex iudicio criminali passiuo communicatur patri, illumq; tangit, & è contraria iniuria, aut infamia patris tangit filium, illiq;

propria censenda est; vniuersim enim iniuriæ nostris factæ, nostræ censendæ sunt, suntque re vera, *l. 1. 2. 3. & 4. ff. de liberali causa, pariter, §. seruis, §. si communi, §. sed si libero, inst. de iniurijs*, & rectè Ioannes Andreas in cap. postremò, 36. num. 8. quem ibi sequitur Imola nu. 3. de appellationib. animaduertit in Tuscia iniurias, & offensas consanguineorum vindicari solere, etiam vltra septimum gradum, quasi etiam vltra eum gradum afficere censeantur; ac per consequens si pater in causa iniuriæ, vel offensæ filiu, vel à filio factæ iudicaret, aut e contra, filius de iniuria patris, in propria causa ius diceret; quod prohibetur in rubrica, & in l. vnica, C. ne quis in sua causa, & nequiquam permittendum est, vt superius num. 786. probauimus. Secus est cum agitur de commodo pecuniario, quippè cum commodum pecuniarum consanguinei non pertineat ad consanguineum, neq; possit iudicari consanguineo proprium: quamuis enim in causa consanguinei pecuniaria, præsumatur affectio ad consanguineum, quę est causa iusta suspicionis, ob quam à iudicando repelli debeat, si aduersus ipsum proponatur, d. cap. postremo 36. de appellationib. Hęc tamen affectio, & suspitio non parit impotentiam iudicandi in Iudice, & incapacitatem iurisdictionis, quamobrem *in d. l. qui iurisdictioni*, non dici quem non posse, sed non debere iudicare. credidit Paulus ibi num. 2. quem alij sequuntur, & notat Cuiacius in d. l. qui priuatis, 77. ff. de iud. At in casu, de quo agimus causa tangens Baronem, aut iniuria, & offensa facta Baroni, non ita pertinet ad eius officialem, aut est ei propria, vt cum de ea officialis iudicaret, censeretur in causa propria iudicasse. Quo enim consanguinitatis, aut alterio vinculo coniunguntur Baro, & officialis eius, vt iniuria vni facta propria alterius sit censenda? Neque in eo item casu procedit argumentum, quo vtitur Bartolus *in d. l. qui iurisdictioni, num. 2. ex l. obseruandum, 47. ff. de iudicijs*, quòd quemadmodum non potest dari Iudex quem pars petit, ita neque possit esse iudex quem pars dat; nam illud argumentum plane probaret non posse Baronem causam offensæ suæ iam illatæ committere, & delegare alicui Iudici, quasi eligens sibi Iudicem in sua causa; non vero probat non posse cognoscere, de causa Baronis Iudicem, seu Capitaneum ordinarium electum, & nominatum à Barone antequam posset diuinare, fore vt ipse offenderetur, & cognitio ipsius iniuriæ ad Capitaneum ab ipso nominatum, & electum deueniret, cum tempore electionis, non potuerit Baroni in mentem venire futurus euentus suæ offensæ, de qua ille, quem nominabat Capitaneus esset iudicaturus. Quod vero attinet ad decisionem 124. Capycij, certum est illam non fuisse prolatam in ciuitate Neapolitanâ, sed in Panormitana Siciliæ vltra farum ante diem 15. Augusti anni 1517. quo die reuersum se à Panormo Neapolim fatetur idem Capycius dec. 127. in ipsius tituli initio. Ego autem tempore an in Regno Siciliæ vltra farum esset consuetudine receptum, vt Barones exercerent iurisdictionem per Capitaneos, non vero per se ipsos non video expeditum. Imò verò hodie in Regno Neapolitano tametsi, vt paulo ante dicebamus num. 787. sit vsitatum, vt Barones exerceant iurisdictionem per Capitaneos, non crederem processum factum à Barone ipso, aut sententiam ab eo latam nullitatis vitio laborare ea ea sola causa, quod esset lata à Barone ipso, non à Capitaneo, dummodò proferretur, & processu fieret, ante præceptum S. Consil. aut inhibitionem Baroni factam, ne in causis vassallorum manus mitteret, sed fineret Capitaneum procedere cum ipse mero iure iurisdictionem habeat, & prouisiones quas expediri solere in Sac. Consil. tradit Franchis d. dec. 511. & cæteri ibidem relati, ad hunc effectum, indicant, ideo inhiberi solere Baronibus, quia eos vti per se ipsos iurisdictione recte gubernationi non expediat, conueniensque non sit, non quia non possint. Quod planè in Castella seruatur quoad Dominos vassallorum, quorum Iudices solent procedere in causis ciuilibus, & criminalibus ipsos tangentibus, donec à supremis tribunalibus inhibeantur, vt tradit Bouadilla lib. 2. politicæ, cap. 16. numer. 104. meminitque Mastrillus de magistrati *bus, lib. 4. cap. 16. num. 282. & 283.* Quidquid tamen sit, planè in casu prædictæ *decis.* 124. Capycij Comes processum formauerat de causa illa suę offensæ, vt costat *ex nu.* 12. ibidem, vbi dicitur suspensus processus per Comitem factus: neq; verò illi denegata est iurisdictio ad procedendum in ea causa, imò proculdubio habitus est pro cōpetente, tametsi pro suspecto; siquidem decretum est, Comitem debere eligere vnum Iudicem, vt procederet in ea causa, qui associaretur cum alio à Prorege nominando. Ex quibus colligitur primum argumentum pro prædicta ampliatione adductum, nullam vim habere ad eam comprobandam.

793 Secundò, quoniam officialis Baronis est officialis Regius, & exercet iurisdictionem nomine Regio, & non nomine Baronis, vt multis tradit Mastrillus *ad indultum generale, cap. 36. ex num. 13. & decis. 147. num. 27.* & plures ex Doctoribus à me relatis supra numer. 791. neque dependet à Barones post factam nominationem. Non est enim ad nutum amouibilis, imò debet adeptum semel officium per annum integrum exercere, vt cæteris Regij officiales, vt statuitur *in pragmat. 5. de Baronibus*, & ante amoueri non potest, vt notat Vincentius de Franchis *decision. 409.* & Rouitus *in d. pragmatic. 5. nu. 1.* ac per consequens, quod officialis facit, Baro facere non videtur. Neque obstat, quod dicebatur, idem esset tribunal Baronis, & officialis, & ab officiali ad Baronem non appellari, quemadmodum à Vicario ad Episcopum, ob id, quia vnum est, & idem esset tribunal Episcopi, & Vicarij, *c. 2. de cōsuet. in sexto*, & notat Baldus *in Authent. clericus quoque num. 5. C. de Episcop. & cleric.* Non inquam obstat, nam quantumuis vera esset similitudo, ea ea nihil colligeretur, quod ad rem, de qua agimus, faceret; imò verò minor esset dependentia causæ tractatæ ab officiali Baronis, si neque per viam appellationis ad Baronem ipsum deuolueretur, & liberius posset officialis in ea iudicare, cum iudicij sui, non Baroni, sed superioribus solùm esset rationem redditurus; sed tamen, neque veritas similitudinis est plana, & expedita: nam imò tribunal Baronis, & officialis non esse vnum, & idem, & regulariter in Regno posse appellari ab officiali ad Baronem, præsertim cùm ferè omnes Regni Barones habeant primas, & secundas causas, docuit Andreas de Isernia *in constitut. officiorum*, Afflictis *ibidem nu. 11. & 12.* Freccia *de subfeudis lib. 2. auctoritat. 16. numer. 1. & 2.* Scaccia *de appellationib. q. 8. ex num. 103.* Iason *cons. 161. ex num. 1. volum. 2.* Couarruuias *in practic. cap. 4. nu. 6. in fine*, loquens de Dominis vassallorum Regnorum Hispaniarum, Rolandus *consil. 75. num. 10. & seqq. volum. 3.* loquens de casu quo inuestitura tribuit secundas causas, ex quo satisfit secundo argumento.

794 Tertiò, quoniam Dominus directus tribuens Baroni inuestituram feudi, videtur illi concessisse omnimodam iurisdictionem, nihil sibi reseruando, ita vt quamuis regulariter concessio iurisdictionis facta à Principe, censenda sit tribuere iurisdictionem cumulatiuæ, & non priuatiuè, vt probat textus *in capit. dudum, 14. vers. nisi igitur, de præbend. in sexto*, ibi; *ptaes nor tamen nihilominus remansit maior*: notat Afflictis *in cap. 1. verb. potestas, num. 1. quæ sint regalia*, facit doctrina Bartoli per textum ibi *in leg. 1. C. de offic. Præfecti Vrbi*, textus *in l. vltima, C. de iurisdict. omn. iudic.* & quæ cumulauit Ruinus *cons. 393. ex num. 1. ad 10.* probat latè Rolandus *consil. 80. volum 2.* tamen cum iurisdictio conceditur tanquam annexa feudo, & per inuestituram feudalem intelligitur concessa priuatiuè, & non cumulatiuè; tradunt Felynus *in cap. pastoralis, 11. num. 3. de offic. ordinar.* Ioseph Ludouicus *commun. opinion. de iurisdictione, conclus. vnica fallent. 8.* Tuscus *liter. I. conclus. 556. ex num. 1.* Grammaticus *decis. 30 num 9.* & ad eum locum addentes Petra, & Didacus de Mari, Statinus *de regalibus, lib. 1. cap. 5. num. 56.* Rosental. *d. feudis, cap. 5. conclus. 5. ex numer. 2.* Hartmanus Pistor *quæst. iur. lib. 2. q. 35. n. 15.* Menochius *de præsumptionibus, lib. 2. præsumpt. 18. ex num. 5. & cons. 603. ex num. 23. lib. 7.* Crauetta *cons. 411. num. 36. & per totum, volum. 3.* Decianus *cons. 35. ex n. 60. volum. 2.* Freccia *de subfeudis, lib. 2. auctorit.*

2.auctorit.9.Rolandus a Valle *conf.16.n.14.* & *conf.48.ex num.23.* & *conf.78.ex n.2.vol.2.* & *consil.21.nu.10.* & *seqq. volum.4.* Mastrillus *de Magistratibus, lib.3. capit.2.num. 45.* & *libr.4.cap.16.num.214.* Barbosa *in leg.1. artic.4. n. 112.ff. de iudicijs*, qui multos refert, & ibidem *n.51.* Quo fit, vt Dominus directus non possit se intromittere in primis causis occurrentibus in terris vassallorum, vt notauit Baldus *in leg.1. n.53.ff. de rer. diuis.* Regens Fulutus Constantius *in l.1.num.90.cum.seqq.C. paruis fiscul.credit. præferri,lib.10.* & plurimis cumulatis, Rolandus *in d.consil.16. num.13.* dicit clarain Doctorum sententiam Petra *de potestate Principis*, *cap.8. ex num.55.* Capyeius *in inuestitura feudali, sub tit. feudorũ clausulæ, verb.cognitione primarum, & secundarum causarum, pagina mihi 127. cum cæteris clausulis sequentibus*, Mastrillus *vbi supra*, & alij Peregrinus *conf.25. nu.4. vol.5.* Cancerius *variarum resolutionum, part.3.cap.13.num.155.cum seqq.* & *num.280. 281.* & *282.* Giurba, qui eleganter loquitur, & multa in hanc rem congessit *conf. 66. numer. 18.* & *sequent.* Quare censetur concessisse Baroni iurisdictionem, circa causas etiam suas quam apud se habet, & eam in illum cum tota vniuersitate transtulisse. Cumque eam Baro habeat, & solùm sit impeditus, & suspensus ab exercitatione, & vsu eius, repugnante illo iuris axiomate, quod nemo potest sibi ipsi ius dicere, potest etiam eam suo officiali conferre, in quem non transit prohibitio illa cessante eius ratione, quod planè sentit Bossius *tit. de foro competenti, numer.38.* Bene verùm est, posse quandóque recusari officialem Baronis, vti suspectum, in causa tangente Baronem, quemadmodum Vicarius Episcopi suspecti, & recusati, potest recusari, vt notat Anastasius Germonius *libr.2. animaduersionem, capit.21.* Surdus *consil.47.numer. 2.lib.1.* Item, & delegatus à suspecto, & recusato, potest recusari, tametsi ex eo solo, quod delegetur à recusato, recusari non possit, ex textu *in lege Prætor, 17. ff. de iurisdictione omnium Iudicum*, notat Paulus Castrensis *in d.leg. qui iurisdictioni, numer.2.* Decius *numer.6. eodem titulo*, & ex textu expresso *in capit. si quis contra Clericum 4. de fore competenti*, & ibi Glossa, *verb. exequntor*, notat Baldus *in Authentic. Clericus quoque*, *numer. 5. C. de Episcopis, & Clericis*, loquens de Episcopo, qui causam suorum, quoniam in ea erat suspectus, delegauerat Vetùm recusationi locus erit, ex traditis à Doctoribus *in c. postremo,36. de appellationibus*, & alijs, qui tractant de recusationibus, quos consulto omitto, & in specie notat Capiblancus *in pragmatica tertia, ex num.165.* & *in pragmatic.8.par.1.num.184.* & *in pragmatic.16. num.77.* & *80. de Baronibus*, D. Regens Rouitus *in pragmatic. 1. num.8. de suspitionibus officialium*, Cancer *variarum resolutionum, par.3. cap 13.nu.187. cum sequentibus*, & Caramita *conf 6. num.30 in fine,* & *nu.31.32.* & *33. volum.1.* & iuxta hanc doctrinam procedit, quod decisum refert Mastrillus *decis.234. ex n. 22.* Hoc tamen ipsum arguit officialem Baronis esse Iudicem competentem causarum ad ipsum Baronem spectantium, nisi per recusationem remoueatur; nam vt remoueatur incompetens, & qui iurisditionem non habet recusatio; non est necessaria, quod præsensit Decius eo argumento vsus *in c.cæterum, nu.51. de iudicijs*, & Crauetta *conf.232. nu. 2. vol.2.* Quod ex eo item comprobatur, quoniam Iudex ipso Iure iurisdictionem habet & iudicare potest in causis suorum aduersario consentiente, & eum non recusante, vt sentit Paulus Castrensis *in d.l.qui iurisdictioni,10.num.2.* & *3.* Alexander *n.2.* & *3.* Socinus *n.2.* & *3.* Iaso *n.6.* Decius *n.4.5.11.* & *16.ff.de iurisd.omn.iudic.* idem Decius *in cap.cum venissent, num.59.* & *60.de iudicijs*, idem Socinus *regul.250.fallent.6.7.* & *8.* quoniam in re propria quilibet est moderator, & arbiter, *in l.in re mandata, C.mandat.* & tacito consensu suo aduersarius nihil opponendo contra Iudicis personam iurisdictionem confirmat, vt docet Bartol. *in d.l.qui iurisdictioni, n.4.* Decius *dicto n.26.* & quod magis est Ioannes Andreas *in dicto cap.postremo,36. num.4.* ait patrem posse esse Iudicem in causa filij, si non recusetur, idem docet Philippus Franchus *ibi,n.1. in fine*, eam que sententiam Pauli & cæterorum, optimè comprobat eam sequutus Aymo *Thomæ Carleualij de Iudicijs*.

Crauetta *conf.801.ex num.3.volum.5.* eandemque sequutus est Capycius *decis.137.* vbi cum ageretur de causa, in qua vertebatur interesse Archiepiscopi Montis regalis, coram eius Vicario, ad eum remouendum fuit necessaria recusatio, & ita decisum. Probatur autem ex textu sic explicato à Paulo, & cæteris *in dicta l.in priuatis,77.ff. de iudicijs*, Ex quo constat solutio ad tertium argumentum.

795 Quartò, quoniam ratio cur ex contractu in loco nundinarum, non sortiatur forum mercator contrahens cum Domino loci, est, quoniam contractus factus cum aliquo tanquam cum statim recessuro forum non tribuit, vt dixi superius quæst.4. num.237. cum seqq. Contractus autem factus a Domino loci in loco nundinarum cum mercatore aduena agitur tanquam cum statim recessuro; at delictum semper tribuit forum, siuè committatur ab stabiliter permanente, siuè ab statim recessuro, vt rectè notat Albericus *in l.hæres absens,19.§. si quis tutelam.n.8.ff. de iudicijs*; ex quo soluitur quartum argumentum ex contrarijs.

796 Quinto, quoniam *decisio illa* Vincentij de Franchis 274. n.4. videlicèt *ritum 49.* quo dicitur de delictis officialium cognoscere Magnam Curiam, intelligẽdum esse etiam passiuè, est maximè dubitabilis; & controuersa, cum sæpius contrarium fuerit decisum in eodem Sacro Consilio optimis rationibus, vt testatur idem Franchis *decis.407.n.8.* & Follerius *in practic. crimin.1. par.2. part. verb. audiantur excusatores, num.137.* qui contra sentit, & Fabius de Anna *conf.107. n.22. volum.2* & certè verba ritus non adaptantur ad hunc casum. Delictum enim officialis non dicitur, quod in offensam officialis fit, sed quod ab officialis committitur; vt considerat idem Follerius. Ex quo responderi potest ad quintum argumentum oppositæ sententiæ, quæ euertatur necesse est euersis eius fundamentis.

797 Ego certè si quid valet meum de ac re iudicium, in contingenti casu non dubitarem si opponeretur aduersus officialem Baronis, dum procedit in causa ad ius Baronis attinente, non posse, illum procedere in eiusmodi causa quoniam sit officialis illius, & quasi homo suus, etiam si recusatio, aut suspitionis causæ non interponerentur solemniter, & soluta forma, debere illum deinceps supersedere, & abstinere se à iudicio, causamque ad superiores remittere. Verùm si aduersarius Baronis tacito consensu nihil opponens processum approbaret crederem debere sustineri, & non ex eo defectu corruere, quod causa ad Baronem pertineat, qua si ex eo solo sit incompetens officialis Baronis. Tùm vel maximè cum sit receptissima sententia, & conclusio, apud omnes indubitata, actum etiam nullum in iudicialibus sustineri, parte non opponente, vt docent Rebuffus *tom.2. in constitution.regi. titulo de rescriptis in præfationibus, nu. 97.* Menochius *de præsumptionibus, lib. 2. præsumpt. 45. num.20.* Alexander. *in leg. vinum,22. num.19. versic. item faltis*, Decius *ibi n.20.* & *22.ff. si cert. petat.* Crauetta *consil.150. num.2.* Antonius Gabriel *libr. 2. communium, tit. de iudicijs conclus.1. num.20.* Imò vero etiam in extraiudicialibus, quoties lex, vel statutum annullat actum, etiam ipso iure, debet explicari, & intelligi, si petatur ab eo, cuius fauore nullitas introducta est, Glossa vltima *in l. vniuersa,4.C. de precib. Imperat. offerend.* Cacheranus *decision.94. num.24.* Azeuedus *in leg.10.nu.94.* & *95. titulo 17.lib.4. recopilation.* & *in l.1.n.19.* & *20. tit.2.lib.5. recopilation.* clausulaque irritans contra factum non operatur, si ille velit, & taceat, in cuius fauorem est adiecta Azeuedus *dicto numer.19.* Bæza *de non meliorand. ratione dot. filiab. cap.10 nu.67.* & quoties lex, vel statutum, quid fieri, vel non fieri mandat, vel intelligi, etiam ipso iure, vt id loco, & effectum habeat, requiritur petitio, & videtur sub ea conditione à lege statutum, si petatur, Surdus *decis.57. ex n.2.* Giurba *decis.13. n.8.* & *decis.21. n.8.9.* & *10.* & *decis.103 n.13.*

798 Sublimita modo prædictam secundam limitationem principalem, & ampliationem eius, vt non procedat in delictis notorijs; iniuriam enim notoriam sibi illatam in

officio officiando, quod dicitur non solum Baro, sed etiã eius officialis, & quocunque officialis vniuersim punire potest; idque non solum verbis duris, & asperis reprahendẽs eum, qui immodestè coram eo se gessit non deferens quem debet honorem iuxta notata à Gratiano *discept. forens. tom. 2. cap.* 284. quod etiam facere potest, iuxta textum *in l. nam salutem, 3. §. 1. ff. de offic. Praefecti vigil. l. interloquutio, C. de ijs, qui not. infam* & egregiam sententiam textus *in cap. quando necessitas, 86. distinct. & in l. 49. titulo 5. par. 1. l. 4. titulo 4. par 2.* vbi notat Gregorius *gloss. 7. l. 16. titulum 9. par. 7. & ibi gloss. 4.* & desumitur ex Diuo Gregorio *pastoralis, part. 2. cap. 10. circa finem*, tradit Paris de Puteo *de syndicatu, verb. Iudices, cap. 6. ex nu. 7.* & Emanuel Rodericus *quaestion. regular. tom. 2. quaest. 41. artic. 3.* Segura *in directorium Iudicum Ecclesiasticorũ, 1. part. cap. 6. numer. 2. & 3.* tametsi, quod ad hoc attinet modus prudenter seruari debeat, vt animaduertit Petrus Gregorius *lib. 2. de republica, cap. 6. num. 20. versic. verum hactenus*, & Emanuel Rodericus *dicta quaestion. 41. art. 2.* sed etiam re ipsa puniendo indicta multa, aut alia poena, etiam grauiori, dummodo offensa respiciat officicium, & dignitatem, non personam, quod contingere solet, cum committitur in Iudicem pro tribunali sedentem, & in officio officiando, quod vocant; item dummodò pro iniuria, seu delicto, sit expressa à iure poena ordinaria: tunc enim Iudex potius est iuris executor, quam Iudex secus si poena sit arbitraria, quia arbitrando posset iracundia, & perturbationis calore excedere modum. Quam tamen limitationem, & considerationem existimo admittendam quoad poenas corporales, quarum actus est irretractabilis: non tamen quoad pęnam pecuniariam, quae quandocunque excessiua visa fuerit superioribus, poterit restitui; atque ita in poenis pecuniarijs nunquam eam vidi praxi receptam. Praedictam sublimitationem tradiderunt Doctores *in d. leg. qui iurisdictioni, 10. ff. de iurisdictione omnium iudicum, & in d. leg. vnica, C. ne quis in sua causa ius dic.* iureque Castellano desumitur *ex lege 12. titulo 18. lib. 4. recopilation.* & circa ea loca Panormitanus *in capit. cum venissent, 12. num. 8. & 9.* Decius *num. 48.* Felynus *num. 4. de iudicijs* Gregorius Lopez *in l. 13. tit. 1. part. 2. gloss. 5. & in l. 8. tit. 17. part. 3. glos. 1. & in l. 26. tit. 23. eadem part 3. glos. 1. & in leg. 5. titulo 24. par. 4. glos. 8.* Auendanus *de exequ. mandat. 1. par. cap. 5. n. 8. & 2. par. cap. 23. ex nu. 1.* Auiles *in cap 3. Praetorum, verb. Abogados, num. 12. & verb. iurisdiction. num. 24* Azeuedus *in l. 10. & 11. num. 7. & 8. tit. 5. libr. 3. recopilat.* Petrus Gregorius *de Republica, lib. 4. c. 6. nu. 24.* Rolandus *cons. 48. ex nu. 1. vol. 2.* Gail *practicarum, lib. 1. obseruat. 39.* Tuscus *liter I. conclus. 402. tom. 4.* Oldradus *cons. 7. nu. 1.* Capycius *decis. 124. num. 4. 9. & 10. & decis. 137. nu. 5. & 8.* Caballus *resolut. crimin. casu 128. nu. 1.* Cancer *variarum resolutionum, par. 2 cap. 2. nu. 233. cum seqq.* Trentacinquius *variarum resolutionum, lib. 2. de indicijs, resolut. 5. nu 6.* Riccius *collectan. 138.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 21. nu. 83. & lib. 3. cap. 1. n. 33. & 36.* Decianus *tract. crim. lib. 4. cap. 42.* Farinacius *in praxi, q. 17. n. 45. & 46.*

799 Imò verò extendenda est hac sublimitatio, vt in casu, de quo loquitur, Iudex non solum formato processu, & sententia in scriptis prolata; verum etiam sine processu, informatione, aut sententia in scriptis, cum solo decreto oretenus lato, possit de facto & ex abrupto punire iniuriosum in ipsum pro tribunali sedentem, tanquam ob delictum notorium. Tradunt in primis tametsi subobscurè Diuus Bernardus *libr. 4. de consideratione, cap. 6. circa finem, versic. si insolentior*, apertius Bartolus *in l. 1. in principio, num. 13.* Romanus *num. 8.* Iaso *numer. 28. ff. si quis ius dicendi non obtemper.* Angelus *in l. ictus fustium, num. 2. & 4. ff. de ijs, qui notant. infam. & in l. illud, 8. nu. 1.* & ibidem Imola, & Angelus Aretinus *num. 1 ff. de appellationibus*, Speculator *lib. 3. titul. de notorijs criminibus in principio, & in §. 1. nu. 1. & in §. iam, num. 12.* Lucas de Penna *in l. quoties, 17. numer. 21. Cod. de dignitatibus, libr. 12.* Andreas de Isernia *in cap. 1. §. sancimus, el secundo, num. 2. & 3.* Afflictis *ibidem, num. 8. quo tempore miles*, idem Afflictis *in constitut. eos tantum, numer. 2. & 3. libr. 3. rubr. 32.* Puteus *de syndicatu, verb. notorium Iudici, cap. 1. per totum, & verb. potestas, cap. 2. numer. 3. & verb. praeceptum, c. 2 num. 14. circa finem*, Gandinus *de maleficijs, tit. de poenis reorum, nu. 26.* Gregorius Lopez *in l. 26. tit. 23. par. 3. gloss. 1. & in l. 4. tit. 2. par. 7. gloss. 3. in fine, & in l. 5. tit. 6. eand. in p. 7. gl. 12.* Antonius Gomez *tom. 3 variarum, cap. 1. ex num. 4.* latè, & in specie *num. 48.* Rolandus *d. cons. 48. nu. 48. vol. 2.* Baiardus *ad Iulium Clarum, lib 5. §. fin. q. 8. n. 7. et 9.* Segura *in directorio Iudicum Ecclesiasticorum 2. p. c. 6 ex num. 4.* Salcedo *ad practicam Bernardi, cap. 93. vers. nec illud*, Farinacius *in praxi, q. 17. num. 45. & qu. 21. ex num 158. & quaest. 105. ex nu. 192.* Et hanc sententiam saepius vidi practicari in tribunalibus supremis Hispaniarum.

SVMMA SECTIONIS. Secunda.

800 *Remissio est causae, vel personae, ex vno ad alium Iudicem translatio, & ex quibus causis peti soleat.*
801 *In delictis est locus remissioni ad locum delicti.*
802 *Rationes huius conclusionis.*
803 *Explicatur aequiuocatio Doctorum de hac re.*
Diuersum est Iudicem debere remittere, & esse incompetentem & vnum ex alio non infertur.
804 *Reus ad Iudicem loci delicti remittẽdus est à Iudice originis, aut domicilij requisitis, non solum ex vrbanitate, sed etiam ex necessitate.*
805 *Iudicem loci originis, vel domicilij, praeuenientem, non teneri remittere reum ad Iudicem loci delicti, qui sensorint.*
806 *Iudices originis, aut domicilij, aut praeuenientes vias accusationis, non teneri remittere, aliorum sententia.*
807 *Iudicem originis, aut domiciliis, praeuenientem, siuè per inquisitionem, siue per accusationem, verius est teneri remittere.*
808 *Litigans non potest à iudicio capto recedere post litem contestatam, sed ex capto iudicio non fit praeiudicium Iudici potiori.*
Vassalli Baronum praeiudicant sibi renunciantes declinatorijs, non Baronibus, qui in quacunque parte litis postulant & obtinent remissionem.
809 *Iudices domicilii, & originis, sunt competentes, sed debent cedere Iudici potiori loci delicti.*
810 *Noua distinctio Authoris pro concordia contrariarum opinionum in hac re, & distinctio delictorum priuatorum à publicis.*
811 *Remissio petita post sententiam, ad effectum eam exequendi fieri debet.*
Remissio petita ad tribunal Ecclesiasticum à Clerico, qui renunciauit declinatoria, & passus est se condemnari, probato post clericatu debet fieri.
Exceptio incõpetentia Iudicis, cuius iurisdictio est improrogabilis, potest opponi post tres sententias conformes.
812 *Contraria quorundum sententia improbatur.*
813 *Cum vterque Iudex habet iurisditionem aequè priuilegiatam, reus remittendus est ad locum delicti.*
Quid expendendum in priuilegijs Baronum ad expediendum articulum remissionis.
814 *In Baronum priuilegiis attendenda sunt verba, & tempora concessionum.*
Per priuilegium posterius non est derogatum iuri quaesito à tertio, cui Princeps nunquam censetur velle praeiudicare.
Priuilegium accipi debet, vt inferat praeiudicium iurisdictioni Regiae, non iurisdictioni Baronum antea concessae.
815 *Reus remittendus est ad locum delicti, etiam si fecerit nouum delictum in loco à quo petitur remissio, & quomodo practicandum.*
816 *Vagabundus est remittendus ad Iudicem loci delicti.*
817 *Qui fuerint in contraria sententia.*
818 *Fieri potest, vt Iudex competens teneatur remittere delinquentem, ad alium competentem potiorem.*
819 *Iudex requisitus tenetur remittere delinquentem, etiam si*

iuenum

in eum nullam iurisdictionem habeat.

820 *Contrariam sententiam, qui tueantur, & quibus fundamentis.*

821 *Refertur tertia media sententia de hac re.*

822 *Reijciuntur, & satisfit earum fundamentis, & refertur explicatio Fachinei ad textum in cap. 1. de priuileg. in sexto.*

823 *Refertur secunda explicatio Barbosæ.*

824 *Refertur tertia solutio Couarruuiæ.*

825 *Quartæ explicatio Authoris, & noua consideratio.*

826 *Remissio fieri non debet, si non petatur.*
Iudex si velit, etiam non requisitus, ex vrbanitate potest remittere.

827 *Remissio fit cum petitur à Iudice constituto sub eodem principe, cui subijcitur requisitus, non subijciatur diuerso Principi, & quæ sit ratio.*

828 *In foro Ecclesiastico ex quacunque Prouincia Christiani orbis locum habet remissio.*

829 *Ex vno Principatu ad alterum non fit remissio, etiam si subsit vni Principi.*
Regna vnita æquæ principaliter, & non accessorie, considerantur ac si essent omnino separata.
Regna Regis catholici Hispaniarum vnita sunt æque principaliter.

830 *Ex diuersis Regnis non fit remissio, etiam si sint confederata.*

831 *Ex necessitate non fit remissio ex vno Regno ad alterum, secus ex vrbanitate.*

832 *Ex vno Regno ad alterum fit remissio Regnis fœderatis, cum id continetur in legibus fœderis.*

833 *Consuetudo non remittendi ex vno Regno ad alterum, quando locum habeat.*

834 *Vagabundus non est remittendus ex vno Regno ad alterum.*

835 *Reus originarius, vel domiciliarium vnius Regni delinquens in altero, non est remittendus ad locum delicti.*

836 *Reus extraneus à Regno, in quo degit qui delinquit in alio, est remittendus ad locum delicti.*

837 *Vagabundus domiciliarius, & originarius puniri, & accusari possunt de delicto commisso in Regno extraneo.*

838 *Delicta non debent manere impunita.*
Debitor pecuniæ fugitiuus potest pro debito coram quocumque Iudice conueniri.
Iudex ex officio tenetur vnicuique petentis ius suum reddere.
Profugus ad Regnum extraneum censeri debet Vagabundus.

839 *Verius est pro delicto commisso in vno Regno [illegible] posse quẽ puniri in alio Regno.*

840 *Domiciliarius, vel originarius vnius Regni, in illo delinquens, & fugiens ad aliud, non potest puniri in Regno ad quod confugit.*

841 *Delinquens in Regno extraneo, & confugens ad Regnum sui domicilij aut originis, non potest in eo inquiri, aut accusari de delicto extra Regnum commisso.*
Actio differt ab accusatione, quod illa pertinet ad vtilitatem priuatam, hæc ad publicam.

842 *Nulla est iurisdictio, aut potestas communis, duobus diuersis Regnis.*

843 *Vindicta delictorum tunc pertinet ad Iudicem, cum Respublica, cui præest in toto, vel in parte est offensa.*

844 *Cum locus domicilij, aut originis, & locus delicti, sunt membra vnius Regni, potest reus accusari de delicto in loco domicilij, aut originis, non si locus delicti pertineat ad diuersum Regnum.*

845 *Crimina mere ecclesiastica vbicumque commissa possunt puniri à Iudice Ecclesiastico, loci domicilij, aut originis.*
De crimine hæresis vbicumque commisso, puniri potest hæreticus in loco domicilij.

846 *Remissio ex vno Regno ad alterum habebat locum, eo tempore quo omnes Prouinciæ erant subditæ Imperio Romano.*

847 *Vagabundus existens in vno Regno potest ibi puniri de delictis patratis in alio.*

848 *Non colligitur ex ijs delicta manere impunita.*
Multa delicta futuro iudicio reseruantur, & in hoc sæculo non puniuntur.
Hebreorum legibus designabantur sex Ciuitates effugij, in quibus rei gaudebant immunitate delictorum.
Inter christianos non datur maleficijs impunitas, ex eo, quod locis sacris concessum fuerit immunitatis priuilegium.

849 *Qui confugit ad Regna extranea factus exul ob delicta non manet impunitus.*
Exilium voluntarium non est parua pœna.

850 *Ex maleficijs non fit quis debitor, pœnæ, quemadmodum ex contractu.*

851 *Accusatori non est ius accusandi reum profugum, aut domiciliarium, ob deijcta extra Principatum.*

852 *Profugus non est vagabundus.*

853 *Remissio non fit ex necessitate ob leuia delicta, sed solum ob grauia.*
In grauibus non est locus remissioni, si agatur ciuiliter.

854 *De iure Castellæ, & Neapolitano, locus est remissioni, in delictis etiam leuibus.*

855 *Remissio non est facienda, cum eam petit Iudex inferior à Iudice superiori.*

856 *Id tamen procedit, cum superior Iudex potest auocare causas Iudicis inferioribus, secus si non possit, & quid seruetur in Regno Castellæ, & Neapolis.*

857 *Quando, & ex quibus causis, habeat locum auocatio causarum, remissiuè.*

858 *Remissio facienda est de iure Regni Neapolitani, cum eam petit Baro à tribunalibus regijs superioribus.*

859 *Declaratur Capycius in dec. 122.*

860 *Dominus non potest intromittere se in prima instantia, in causis occurrentibus in territorio vassallorum.*

861 *In multis casibus denegatur remissio Baronibus eam petentibus, & designantur nonnulli.*

862 *Remissio facienda non est cum timetur de Iudice requirente non esse administraturum iustitiam in ea causa, seu per omissionem, seu per commissionem, & vsus Sacri Consilij in hoc articulo.*

863 *Remissio locum non habet, cum petitur ad locum valde distantem.*
Refertur [illegible] cisio contraria supremi Consilij Indiarum.

864 *De iure Neapolitano fit remissio, cum reus est latro, & publicarum viarum grassator.*

865 *Remissio cuius expensis sit facienda.*

866 *Quid obseruandum in remissione, quæ petitur, allegata exceptione fori declinatora.*

SECTIO SECVNDA.

De remissionibus reorum.

800 REmissio non aliud est, quam causæ, vel personæ ex vno Iudice ad alium translatio, vt nunc accipitur a nobis; alia enim est remissio, de qua agit, & quã definit speculator lib. 2. tit. de remissionibus §. 1. cum videlicet commissarius ad committentem causam remittit; alio modo accipitur in titulo, C. de remissione pignoris, & alias eius significationes inuenies in lexico Caluini, verb. remissio. Remissio vero ista, de qua sermo est, duabus de causis fit, aut petitur à Iudice remittente. Prima, propter incompetentiam remittentis, & competentiam illius, ad quem causa, vel persona remittitur, quam ob rem orta inter eos contentione, & controuersia de cognitione causæ, vel subiectione personæ, incompetens remittere debet ad competentem. Hæc autem remissio duobus modis peti, & fieri potest. Primò, proposita à reo ipso exceptione fori declinatoria. Secundo, proposita per literas requisitorias a Iudice remissionem petente incompetencia Iudicis à quo petitur remissio, aut ex officio causam, vel personam sibi subditam ad se remitti postulante, aut ob ipsius subditi instantiam coram Iudice requirente factam. Primo casu remissio postulari debet ante litem contestatam, dummodo iurisdictio prorogabilis sit, & renunciabilis, alioquin renunciatum censebitur exceptioni fori declinatoriæ, & vlterius

rint illi locus non erit, neque remissioni, ex ea praecedenti. Quid si iurisdictio sit improrogabilis, & renunciari, non possit declinatoriae, praesertim in iudicium Iudicis competentis; quocunque tempore remissio opportunè peti poterit, & impetrari, praesertim si non à reo ipso postuletur, sed à Iudice ipso, cui ex rei omissione praeiudicium inferri non potuit, iuxta tradita à Carauita *ad ritum 205. num. 4. ex vers. tertio quaero*, & dicenda à nobis inferius num. 1059. Secunda, remissionis causa est iuris praerogatiua, quae circa cognitionem alicuius causae ex duobus Iudicibus competentib. reddit vnum alio potiorem, facitq; vt alteri praeferatur. Cùm verò oritur inter Iudices controuersia ex hac secunda causa, & non ex declinatoria, non potest à reo proponi, qui iurisdictionem Iudicis competentis procedentis aduersus ipsum subterfugere non potest eo praetex, quod alter Iudex in causae cognitione praeferri debeat; cum de iure tertij, scilicet Iudicis non possit allegare, aut illud in iudicium deducere; sed vel proponitur à Iudice ipso ex officio, vel instante actore, vel ab ipso actore petitur coram Iudice remissuro. Quod ita procedit si potioritas, & praelatio Iudicis oriatur ex ipsa iurisdictionis natura. Sciendum enim est ex duplici capite oriri inter Iudices hanc praelationem. Primò, ex ipsa iurisdictionis natura, quia ius ipsum vnius iurisdictionem praetulit alteri non spectatis ipsorum personis, neque industria. Secundo, non ex natura iurisdictionis, quae in vtroque spectata aequalis est, sed ex accidenti ob maiorem industriam vnius, veluti si is, qui alteri aequalis est, magis industrius, & diligens causam praeoccupauerit, & prius cognoscendo praeuenerit. Igitur si remissio petatur ob potioritatem iurisdictionis ex sua natura non potest à reo, peti sed à Iudice ipso, vt diximus. Si vero petatur ob potioritatem accidentalem praeuentionis, poterit quidem peti à reo proposita exceptione, ne continentia causae diuidatur, aut ne saepius de eodem delicto quaeratur. In hac autem sectione agendum est de remissione petita ratione potioritatis, & praelationis iurisdictionis Iudicis remissionem postulantis ex natura sua, nam de remissione petita ob praelationem accidentalem, ratione praeuentionis agemus sectione sequenti. Adnotare tamen oportet praeterea, hanc praelationem naturalem iurisdictionis, ex duobus capitibus oriri posse, aut ex iure communi, de qua agitur, cum contenditur inter Iudices Regios, aut ex priuilegio, de qua tractatur, cum contenditur inter iudices Barronales inter se, aut inter Baronales, & Regios; & de his omnibus contentionibus hoc loco sermo erit.

801 Statuamus iam igitur in hac quaestione secundam principalem conclusionem, & regulam in delictis locum esse remissioni locum delicti. Probatur textu *in leg. non est dubium, 11. §. illud, ff. de custod. reor. & in Authent. qua in prouincia, C. de criminib. agi oport. & in §. si verò quis comprahensorum, seu cap. 5. in Authent. vt nulli Iudicum, collat.* 9. a quo desumpta est *Authent. si vero, Cod. ad l. Iul. de adulter.* De iure Castellae *in l. 18. titul. 1. & l. 1. titul. 29. par.* 2. vbi Glossa secunda adducit concordantes *in leg.* 20. *tit. 6. lib. 3. recopilat. leg. 1. & 2. tit. libr. 8. recopilation.* de iure Neapolitano *in pragmat. 1. 3. 4. 5. & 6. vbi de delict. quis deb. conuen.* Eam tradunt communi consensu Doctores in diuersis locis, & praeter ordinarios *in d. Authent. qua in Prouincia*; & Canonistas *in capit. Romana, §. contrahentes, de foro compet. in sexto*, Hippolyt. de Marsil. *in repet. leg. vnicae, ex numer. 143. C. de rapt. virgin.* Bartholomaeus Socinus *regul. 415. aliàs liter. R. regul.* 4. Marianus Socinus, *in cap. postulasti, num. 14. de foro compet.* Chassaneus *in consuetud. Burgundiae, rubr. 12. §. vnico, ex numer.* 1. Guido Papa *decis.* 202. *ex numer.* 1. Boerius *decis.* 29. *ex numer.* 1. Grammaticus *decis.* 26. *ex numer.* 2. Peguera *decis.* 66. *ex numer.* 1. Couarruuias *in practic. capit. 11. numer. 4. versic. secundo illud*, Molinus *de brachio saeculari, cap. 40. num.* 37. Bossius *titul. de foro compet. num. 47. & 48. cum seqq.* Fullerius *in constitut. Capitaneorum, ex nu.* 20. Borrelus *ad Bellugam in specul. Princip. rubric. 11. §. ex quo praediximus, addition.* 1. vbi congessit, 31. limitationes huius regulae, Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 38. num. 19. & 21.* Villadiego *in politica, cap. 5. §. 27. ex nu.* 1. D. Rouitus *in pragmat. 1. ex num. 1. vbi delict. quis deb. conuen.* Auendanus *respons. 40. num.* 2. D. Regens Tapia *in d. pragmat. 2. ex numer. 7. lib. 3. Iuris Neapolit. rubr.* 6. vbi statuit octo ampliationes, & viginti tres limitationes eiusdem regulae Azeuedus *in leg. 1. ex principio, & ex num. 13. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. capit. 19. ex numer.* 1. Riccius *collectan. 48. & 2214.* nos referemus ea dumtaxat, quae celebriora sunt, & quae frequentius occurrere consueuerunt, & in quibus occurrunt explanandae aliquae difficultates.

802 Rationem autem huius regulae reddunt multi ex praedictis Doctoribus. Primò, quoniam maximè expedit Reipublicae scelera publicè puniri in eo loco, in quo sunt admissa propter exemplum, vt qui non delinquerunt delictorum punitione territi à criminalibus abstineat, *l. capitalium, §. famosos, ff. de poenis, cap. qua propter, 2. q. 7. cap. ad deliberandum. 17. de iudeis, cap. cum dilectus, de calumniatorib. element. 1. de offic. ordinar.* notat D. Thom. *7. 2. q. 87. art. 3. ad 2.* Secundò, quoniam illa Respublica, in cuius territorio delictum est perpetratum speciali iniuria afficitur, tùm ob scandalum ortum inter ciues ex malo criminis exemplo, tùm ob contemptum Magistratum, ad quos spectat Prouinciam purgare malis hominibus, ne ab illis quieta hominum vitam demandata sibi Republica perturbetur; atque ideò par est, vt ad eos pertineat eorum criminum punitio, vt publica fiat vindicta, & aequa satisfactio Reipublicae malo exemplo laesae, vtque tutior esse possit inter improbos innocentia, *l. 3. l. congruit, ff. de offic. Praesid. cap. factae sunt leges, 4. distinct.* Tertiò, quia quemadmodum postulat rectus ordo diuinae prouidentiae, vt per quae quis peccauit per haec, & torqueatur, Sapientiae, 11. *num.* 7. ita rectè gubernationi expediens est, vt vbi quis delinquit ibi puniatur, *l. si cui. §. idem Imperat. penultimo, l. vltima, ff. de accusationib. l. 3. in princip. ff. de re milit. Authent. qua in Prouincia, Cod. vbi de crimin. agi. oport.* Quartò, quia in loco, in quo quis delinquit facilius inuenitur delicti author, testesq; comprobationis, quod est potissimum adiumentum ad criminis punitionem, cuius examen si alibi fieret delicta quotidie manerent impunita, occultatis authoribus, cum experientia doceat, quam difficulter veritas in eiuscemodi causis eruatur, in lucemque prodeat. Quod planè significat Iustinianus *in Authent. vt omnes obediant. Iudicib. cap. 1. seu §. haec considerantes*, ex quo desumpta est *d. Authent. quia in Prouincia*. Quintò, quod desumitur ex eodem textu, quoniam iniuriam passi, si in alieno territorio publicam vindictam, iusque suum prosequi congerentur, praesertim apud eius loci Iudicem, cuius incolae sunt offensores, & apud quem habent amicos, propinquos, atque cognatos praeter maximas expensas, quas facerent, maximo essent expositi periculo, incertiq; de iustitiae administratione, quapropter desertuti potius essent causa, & iura sua quibus incommodis locus dari non debet. Sexto tandem, quoniam poena ipsa in loco delicti inflicta solatium est damnum passis cognatis, & affinibus eorum, quibus eo modo satisfit. *l. capitalium, §. famosos, ff. de poenis.* His rationibus nititur praedicta regula, quas tradunt Couarruuias *in pract. icit. dicto ca. 11. numer.* 3. Tyberius Decianus *tractat. crimin. lib. 4. cap. 19. num.* 8. Peguera *decis. 66. ex n. 2. ad 5.* Molinus *de brachio saeculari, lib. 3. c. 49. num. 11.*

803 Ante verò quàm hinc discendamus, operae pretium erit animaduertere, plurimos Doctores magnam, quod ad hoc attinet, passos aequiuocationem, dum ex eo solent arguere, Iudicem non posse de delicto cognoscere, & esse incompetentem, quoniam delinquentem ad alium Iudicem teneatur remittere. Cùm tamen apud multos alios, contrarium potius verisimiliter esset colligendum, competentem, inquam, esse eum, qui remittere potest, & debet siquidem multi credunt, omninò incompetentem remittere non posse, vt inferius adnotabimus. Planè verissimum est, valdè diuersa esse. Iudicem debere remit-

Planè verissimum est, valdè diuersa esse Iudicem debere remittere, & esse incompetentem, & vnum ex alio non inferri, *l. Papinianus, 20. ff. de minoribus*; quippè cùm ius illud remissionis postulandæ, arguat quidem Iudicis prærogatiuam, & prælationem, non solùm comparationem Iudicum incompetentium, qui delicto cognoscere non possunt, sed etiam eorum, qui legitimi, & competentes sunt, & possent iure optimo de delicto cognoscere seclusa requisitione illius Iudicis, qui iuris prærogatiua circa cognitionem delicti præferri debet. Quod superius etiam num. 726. & initio huius sectionis numer. 800. notaui; & videtur significasse Peguera *decision.* 87. *num. 6. in fine, versic. ex quibus*, & Farinacius *in praxi q. 7. nu. 21. in fine, versic. ego tamen.*

804 Amplia primò prædictam secundam regulam, & conclusionem, vt ad Iudicem loci delicti sit remittendus reus, etiam à Iudice originis aut domicilij requisitus, non solùm ex vrbanitate, (quod etiam sine requisitione fieri potest, vt remissus fuit à Pilato ad Herodem Iesus Christus Dominus noster, *Lucæ 23. n. 7.*) sed etiam ex necessitate, Ita sentiunt Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. final. quæstio. 28. num. 19.* Antonius Gomez *tomo 3. variarum, cap. 1. num. 87.* Couarruuias *in practic. cap. 11. nu. 6. in fine versic. contr. sententia*, Marianus Socinus *in cap. postulasti, num. 14. de foro competenti*, Decianus *tract. criminal. lib. 4. cap. 19. ex nu. 7.* Farinacius *in praxi, quæstion. 7. num. 25. & 19.* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdiction. n. 37. versic. redeundo, tom. 3. tractat. 1. part.* Auendanus *tractat. de exceptionibus, nu. 17.* Azeuedus *in l. 1. nu. 24. tit. 16. lib. 8. recopilation.* Cauallus *resolution. criminal. casu 162. nu. 10.* Peguera *decision. 2. 66.* Thesaurus *decision. 90. nu. 6. & 7.* Grammaticus *decision. 26.* & ad eum Petra *nu. 10.* & Didacus de Mari *ex nu. 13.* Franchis *decision. 37. nu. 5.* & ad eum Riccius, D. Regens Carolus Tapia *in pragm. 1. num. 7. & 8. vbi de delict. quis debet conuen. lib. 3. Iuris Neapolitan. rubric. 6.* D. Regens Scipio Rouitus *in dicta pragmatic. 1. ex nu. 45.* & nouissimè *consil. 22. num. 1. lib. 2.* Follerius *in constitut. Capitaneorum, num.* 53. & 54. Molinus *de brachio sæculari, cap. 42. ex numer. 5. & 6.* Nouarius *ad pragmatic. Regni Neapolitani, collectan. 22. nu. 6.* Hæc ampliatio probatur apertè ex generalitate textus *in Authentic. vt nulli Iudicum, §. si vero quis comprahensorum, collation. 9. & in Authent. qua in Prouincia, C. vbi de criminib. agi oport. & in Auth. si vero, C. ad l. Iul. de adult.* De iure Castellæ *in l. 1. & 3. titul. 16. libro 8. recopilation.* De iure Neapolitano *in pragmat. 5. vbi de delict. quis debet conueniri.*

805 Eam tamen limitandam varijs modis existimant multi, qui tamen nimis confusè, & abstractè hac in re loquuntur. Primò quidam, si Iudex loci originis, vel domicilij præuenerit in inquirendo, vel cognoscendo de maleficio: nam tunc opinantur, etiam requisitum non teneri ad remittendum reum ad Iudicem loci delicti. Ita sentiunt Ancharanus *in cap. postulasti, n. 14.* Marianus Socinus *numer. 14. de foro competenti* Hippolytus de Marsil. *in practica, § opportunè, num. 34.* Henrichus Bouerius *singulari 61.* Angelus *de maleficijs, verbo, Iudex commisit. num. 15.* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdiction. nu. 73. versic. tertio falli.* Franciscus Marcus *decision. 331. numer. 4. 2. part.* Guido Papæ *decision. 201. nu. 3.* Vincentius de Franchis *decision. 37. num. 3. decision. 88. num. 5. & decision. 505. ex num. 9.* Couarruuias *in pract. c. cap. 11. num. 6. versic. quamobrem*, Decianus *tractat. criminal. libr. 4. 19. num. 14.* Farinacius *in praxi, quæst. 7. num.* 23. Regens Carolus Tapia *in pragmatic. 1. numer. 9. vbi de delicto quis debet conueniri, libr. 3. Iuris Neapolitan. rubric. 6.* Ioannes Maria Nouarius *in pragmatica Regni Neapol. collect. 22. num. 8.* licèt agnoscat contrarium etiam decisum in Sacr. Consil.

806 Secundo alij, si præuenerit Iudex originis aut domicilij, non quidem via inquisitionis, nam hæc aiunt non tollit, quin requisitus à Iudice loci delicti reum remittere teneatur; sed via accusationis, Etenim credunt si in loco domicilij, aut originis, quis fuerit à suo aduersario accusatus, apud eius loci Iudicem, etiam si post iste Iudex à Iudice loci delicti requiratur, vt reum remittat ibi puniendum remittere non teneri. Probant primo ex regula textus *in l. si quis postea quam, & in l. vbi ceptum, de iudicijs*; Secundo, quoniam proculdubio Iudex domicilij, aut originis, est competens apud quem possit de delicto reus accusari, vt dixi supra numer. 735. & sequentibus ergo procedens hac via aduersus reum suo iure vtitur, ac per consequens requisitus desistere non tenebitur; cum de delicto eiusdem hominis sæpius quæri non debeat, *l. licet, §. final. ff. nautæ caupon. & stabul. l. sepulchri, 6. ff. de sepulchr. violat. l. 12. tit. 1. part. 7.* & ibi Glossa prima, neque ad Iudicem requirentem remittere. Hanc sententiam amplectuntur Albericus *in l. hæres absens, 19. §. si quis tutelam, numer. 7. in fine, ff. de iudicijs*, Gregor. Lopez *in l. 2. titul. 29. par. 7. gloss. 2.* Couarruuias *in practic. dicto cap. 11. num. 6. versic. contraria sententia*, Azeuedus *in l. 1. num. 24. 30. & 31. titul. 15. lib. 8. recopilation.* Didacus Perez *in l. 2. titul. 17. libr. 8. ordinamenti, gloss. 1. pagina 344. colum. 2. in fine.* Follerius *in constitution. Capitaneorum, numer. 55.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, in articulo de foro delicti, ex num. 107. & ibi numer. 115. & in l. si quis postea, 7. ex numer. 83. de iudicij*, Capiblancus *in pragmat. 8. par. 1. numer. 118. & 119. Baronibus.*

807 Verius existimo prædictam ampliationem primam subampliandam fore. Primo, vt procedebat etiam si Iudex originis, aut domicilij præuenerit Iudicem loci delicti quocunque modo, siuè per inquisitionem prius captam, seu per citationem verbalem, aut capturam, siue per accusationem, aut denunciationem, coram eo institutam, & in quocunque horum casuum requisitum à Iudice loci delicti, teneri ex necessitate remittere reum ibi puniendum. Hanc subampliationem amplectuntur Baldus *in leg. Præses Prouinciæ, 3. in secunda lectura, num. 4. ff. de offic. Præsidis, & in l. executorem, 8. numer. 30.* tametsi subobscurè, *Cod. de exequut. rei iudic.* Fulgosius *in l. 1. num. 1. Cod. vbi de criminib. agi oport.* clarius Alexander *in l. a Diuo Pio, §. sententiam Romæ, num. 4.* Iaso *num. 2. ff. de re iudicat.* Antonius Gomez *tom. 3. variarum, cap. 1. num. 87.* Thesaurus *decis. 90. numer. 6.* Molinus *de brachio sæculari, lib. 3. cap. 42. ex num. 5.* Follerius *in practic. crimin. verb. audiantur excusatores, num. 156. & 160.* Rouitus *in pragmat. 1. ex num. 60. vbi de delict. quis deb. conuen.* tametsi ibi agat in genere de præuentione, non in specie de Præuentione per accusationem. Et probatur tum ex textibus legum iuris communis, & regijs, pro confirmatione regulæ, & conclusionis secundæ principalis adductis nu. 801. qui generaliter loquuntur, & sine vlla exceptione, tum etiam ex rationibus adductis supra n. 602. quæ non minus militant in hisce casibus; tum denique ex ijs, quæ dicta sunt n. 783. de præstantia loci delicti.

808 Neque obstant, quæ pro contraria sententia expendebeantur: nam ad primum argumentum ex *l. si quis postea quam, & leg. vbi captum, ff. de Iudicijs*, respondendum est prædictarum legum regulas, procedere respectu ipsorum litigantium, qui non possunt a iudicio capto coram aliquo Iudice desistere post litem contestatam: non tamen procedunt respectu Iudicis, cuius iurisdictioni non potest præiudicium inferri. Quare licèt accusator proponat accusationem in foro domicilij, aut originis, cum ad Iudicem loci delicti pertineat satisfacere Reipublicæ suæ lasæ, & offensæ ob patratum delictus huic iuri non potest facto accusatoris derogari. Ita limitat, *dictam l. vbi captum*, Felinus post Ioannem Monschum, Ioannem Andream, Dominicum, Baldum, & Ananiam *in capit. ex tenore, 16. n. 16 versic. fallit quarto, de rescriptis.* Ex quo procedit, vt vassallus Baronis tenuncata exceptione declinatoria quocunque modo, siuè tacitè, siuè expressè, sibi, quidem præiudicere ne possit remissionem ad alium Iudicem prætere; non vero Baroni ne possit petere; remissionem ad se causæ vassalli sui: ea enim renunciatione nō obstante Baro poterit in quacunque parte litis postulare ad se remitti causam sui vassalli, eamq; obtinere debebit; vt nota: Capycius *decis. 9.* & ibi Petra, Caccuitarita 205.

ritu 205.*nu*.6.*& ritu* 231. *num.* 1.*&* 4. Anna *singular.* 55. *&* 120. Muscatellus *in praxi lib.* 1.*par.* 2.*gloss. competenter,ex nu.* 38. idem Petra *de Grammaticum decis.* 26 *nu.* 8. Mastrillus *de magistratibus,lib.*4.*cap.* 16 *ex nu.*51. Regens Tapia *in pragmat.*1 *nu.*43.*vbi de delict. quis deb. conuen.lib.*3.*Iuris Neapolit.rubr.*6. Federicus Martini *de iure censuum,cap.* 6. *ex num.* 326. Ponte *de pot. Proregis, tit.* 3.§.1.*nu.*22. Capiblancus *in pragmatic.*8.*par.*1. *ex numer.* 119.*& n.*123.*de Baronibus*, Rouitus *in pragmat.* 2. *num.*7. *vbi de delict. quis debet conueniri*, Franchis *decision.* 217. *num.* 1.*& decision.* 529. adstipulaturque Gail *de pace publica, libr.* 1.*cap.* 12. *n.* 15.

809 Ad secundum dicendum est Iudicem domicilij,& originis, esse competentes & legitimos ad cognoscendum de delictis subditorum, tàm via inquisitionis, quàm accusationiss, vt superius latè diximus, verum si requiratur à Iudice loci delicti ei debere cedere, remittereq; delinquentem, quoniam ille potior est: inter legitimos verò, & competentes potest quis esse cæteris præferendus, quemadmodum inter creditores tametsi omnes sint veri, fieri potest, vt aliquis sit potior, cui cæteri cedere debeant.

810 Nihilominus ergo pro concordia tantorum virorum nouiter limitarem prædictam primam subampliationem; vt procedat quem in delictis publicis, secus in priuatis. Ratio est quoniam in publicis principalis offensa fit Reipublicæ, ratione cuius quilibet de populo potest accusare, §.*publica,instit.de public. iudic.* Vbesembecius *in paratitla,ff.de public. iudic num.* 1. & Cuiacius *ad tit.ff.eodem*, Duarenus *lib.* 1.*disput capit.* 37. minus verò principalis fit parti, seu priuatæ personæ offensæ; at in priuatis contra principalis offensa fit parti, seù priuatæ personæ, accessoriè verò, & secundariò fit Reipublicæ, vt colligitur ex traditis ab Vbesembecio *in paratitla, ff. de priuat. delict,ex numer.* 3. Cuiacio *eodem titulo*,& Duareno *dicto cap.* 37. *post medium*, probatq; elegans text. *in l.locatio,* 9. §.*quod illicite,ff. de publican. & vectigal.* Quod fit vt eorum exercitatio soli offenso,non cæteris permittatur, ex quo colligitur, vt volente offenso in delictis publicis non possit præiudicari iuri Reipublicæ offensæ primario, & principaliter: *l.iurisgentium*,7.§.*si paciscar, ff. de pactis*, neque proposita accusatione rei apud eius domicilium vel originem offensa illa absorberi, & sopiri. Verum in priuatis delictis qualia sunt furta, iniuriæ,& alia eiusmodi, cũ ipse accusator sit principalis offensus volente ipso accusare apud Iudicem domicilij,vel originis,reus ad locum delicti remitti non debet, quasi principalis offensæ secum trahat accessoriam, & minus Principalem Reipublicæ,ita fit, vt in illis non obstante accusatione in domicilio proposita fit locus remissioni ad locum delicti; in istis autem non fit,cogitabis tamen ad hæc concordia sit ad rem.

811 Subamplia secundo prædictam primam ampliationem principalem, vt sit locus remissioni delinquentis ad locum delicti etiam si sententia condemnationis si prolata à Iudice requisito, si tunc petatur remissio ad effectum essequendi sententiam. Hæc subampliatio probatur ex eadem generaliter prædictarum legum decernentium,sine vlla limitatione remissionem delinquentium ad locum delicti, quoniam in hoc etiam casu vigent superius adductæ rationes,& textus *in d.l. capitalium,* 28. §.*famosos,ff. de pœnis.* Ita sentiunt Imola *in leg.accusatore*;13.*num.*3.*ff. de public.iudic.* Fulgosius *in l.* 1. *numer.* 1. *C.vbi de crimin.agi oport.* Alexand. *in l.a Diuo Pio,* 15. §.*sententiam Romæ,num.*3.*&* 4 *ff. de re iudicat.* Additio ad Baldum *in Authent si quis litigantium,ad numer.* 2. *verb. criminali,Cod.de Episcop.audient.* Alciatus *respons.*13. *nu.* 2.*lib.*7. Bolius *titul.de foro compet.nu.* 48. Auendanus *tit. de exceptionibus,nu.*17. Regens Tapia *lib.* 3. *Iuris Neapol. rubr.*6.*in pragmat.* 1. *n.* 49. *vbi delict. quis debet conuen.* vbi refert pro ea decisionẽ Sac. Conf. & Rouitus *in pragmat.*2.*num.*6.*eodem titulo,vbi de delict. quis debet conuen.* vbi refert alteram decisionem eiusdem Sac. Cons. & Couarruuias *in pract. dicto cap.* 11. *num.*6. *vers. contra sententia*, restringens se ad eum casum, quo Iudex prauenit via inquisitionis,& ita ex officio tulit sententiam, verùm si sententia lata est instante accusatore negans remissionem fieri debere; cui eidem sententiæ adhæsit Azeuedus *in l.*1.*nu.*15.*&* 26.*&* 27.*tit.*16.*lib.* 8. *recopilat.* quæ fuit sententia Gregorij *in l.* 2. *tit.* 29. *par.* 7.*gloss.* 2. *circa finem* Et quidem si remissio petatur ad tribunal Ecclesiasticum à Iudice Ecclesiastico, vel à Clerico, qui non opposita declinatoria passus est se condemnari à laico Iudice,& post eius sententiam etiam confirmatam per alias duas conformes,ostendit se Clericum per probationem clericatus cum debitis circumstantijs, remissio proculdubio debet fieri;non quidem, vt sententiæ à laicis latæ, quæ planè nullitatis vitio laborant exequutionis mandentur, sed vt iterum ex integro de causa cognoscantur. Quoniam exceptio incompetentiæ Iudicis cum iurisdictio est improrogabilis, potest opponi etiam post tres sententias conformes, vt tradit Grammaticus *decis.* 61. *ex nu.*18.*& cons.* 1 .*post suas decisiones,num.*47. *&* 48. Carauita *ritu* 65.*per totum*, Anastasius Germonius *de sacrorum immunitate,lib.*3.*cap* 15. *nu.* 50. Camillus de la Larata *cons.*61.*nu.*13. Couarruuias *in practic. cap.* 33. *numer.* 2. Cancer *variar.resolut.part.* 2.*cap.*2.*num.* 138. Cabedus *decis.* 22.*num.* 10.

812 Contrariam tamen sententiam huic subampliationi, quin imò remissiones petita post sententiam à Iudice originis, sed ab eodem à quo lata est esse exequutioni delicti,sed ab eodem à quo lata est esse exequutioni mandandam, amplexi sunt Baldus *in l. exequutorem, nu.* 28. *C.de exequut.rei iudic.* Salycetus *in l.*1.*vbi de criminib. agi oport.* Felynus *in cap vltimo,n.* 11. *de foro compet.* Socinus *iter. R. regul.*4. *remissio, aliar, regul.* 332. *fallent.* 1. Antonius de Matheis *de prorogation.iurisdict.numer.*73.*vers. quinto fallit,tom.*2.*tract.*1 *part.* Auendanus *respons.* 40.*nu.* 6.*vers.quinta conclusio,* Aules *in cap.* 27. *Prætorum. verb. entreguen,ex num.*7. Couarruuias *in practic. dicto cap.* 11. *nu.*6.*vers.sexto hoc,* Franciscus Marcus *decis.* 31. *num.* 1. *part.*2. Mastrillus *decis.*147.*num.*12. Chassenæus *in con. uetud.Burgundiæ,rubr.*12.§.*vnico.nu.*19. Fachineus *libro* 9. *controuersiarum,cap.*21. Anna *singular.* 56. Grammaticus *decis.*26 *num.*5. & ibi Didacus de Mari *numer.*15. Afflictis *in constitut.Capitaneorum.num.* 12.*rubr.*41.*lib.*1. Decianus *tractat.crimin.lib.*4.*cap.*19. *nu.* 12. Borellus *ad Bellugam in speculo,rubr.*11.§.*ex quo prædiximus,addit.*1.*limitat.*12 Franciscus *in praxi crimin.q.*7 *num.*24. Barbosa *in d.l.heres absens,*§.*Proinde,in articulo, de foro delicti, num.* 14. Molinus *de brachio sæculari,cap* 42.*num.*18.*&* 19. Capiblancus *in pragmat* 8.*part.*3.*num.* 91. *de Baronibus*, estq; proculdubio magis communis sententia, Fundamenta autem eius sunt illa eadem,quæ expendamus supra num. 805. pro limitationibus ampliationis primæ à nobis traditæ, quibus tamen iam satisfecimus ex num. 808. Item textus *in l.relegatorũ,*7. §.*interdicere,ff.de interdict. & relegat.* quo vtitur ad eam comprobandam Baldus relato Dyno. Fateor tarditatem meam ego non video, quomodo rectè expensu possit induci pro hac sententia: quod gaudeo animaduertisse ante me postea visos Alexand. *in l.a Diuo Pio,*§ *sententia Romæ,nu.ff* 4.*de re iudic.* & Follerium *in constit. Capitaneorum,n.* 54. alij tamen respondent ibi non esse petitam remissionem: nos verò loqui cum remissio petitur à Iudice loci delicti, eo autem causa à Iudice originis, aut domicilij, etiam post sententiam fieri debet, vt notauit vbi supra Follerius.

813 Subamplia tertiò prædictam primam ampliationem; vt procedat etiam cum vterque Iudex, tam quam is, qui petit, quàm is à quo petitur remissio habet iurisdictionem æquè priuilegiatam; veluti cum Baro loci delicti habent iurisdictionem ex priuilegio inuestituræ abdicatiuam,& priuatiuam, petit ad se remitti vassallum domiciliarium, aut originarium alterius Baronis habentis in suos vassallos iurisdictionem quoque abdicatiuam, & priuatiuam,cum priuilegio cognoscendi delictis eorum, etiam commissis extra territorium: nam in hoc casu cæteris paribus reus ille est remittendus ad locum delicti. Dixi *cæteris paribus*, quoniam expendenda sunt priuilegia, & dignoscendum, quod nam sit maius quo antiquius

quius

quius, quod nam alteri videatur præiudicare, & sententia pro potiori fereuda est. Cæterum in dubio, aut inuentis priuilegijs, paribus iudicandum est pro Barone loci delicti. Ratio ex, quoniam priuilegiatus non vtitur priuilegio suo contra pariter priuilegiatum, & tunc conquassatis priuilegijs reditur ad ius commune, vt dicebam supra num. 633. quo attento præualet forum delicti, & ad eum ex quocunque debet remitti reus. Hanc subampliationem pluribus probat Follerius *in practic. crimin. 1. par. 2. par. verb. audiantur excusatores, ex n. 65.* Scipio Rouitua *in pragmat. 1. ex nu. 6. & ex nu. 8. late, vbi de delicto quis deb. conuen.* conducunt notata à Borrello *ad Bellugã in speculo, rubr. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, sua limitat. 18. & 20.* Nouario *in pragmat. Regn. Neapol. collect. 222. num. 26.*

814 Illud tamen, quod ad hanc rem attinet est animaduersione dignum cum contenditur inter Barones circa priuilegia sibi concessa, attendenda esse eorum verba, & tempora concessionum, & semper censendum per priuilegium posterius, non esse derogatum iuri quæsito, a tertio. Et enim Princeps nunquam censetur velle præiudicare illi *l. 2. §. merito, & §. si quid à Principe, ff. ne quid in loco publico, cap. quamuis, 8. de rescript. in sexto*; atque ita priuilegium posterius quantumuis amplum, interpretandum quidem est, vt inferat præiudicium iurisdictioni Regiorum officialium, & ministrorum, quæ pertinet ad ipsum Principem, qui priuilegium concedit & post nulli facta iniuria de suis iuribus auferre, & conferre in alium non vero ita vt inferat præiudicium Baronibus, aut eorum ministris, quibus ante priuilegij expeditionem, circa similes causas iurisdictio competebat. Quod egregiè notat Follerius *vbi supra, num. 69. & seqq. & num. 160.* Barbosa *in l. 1. art. 4. num. 112. ff. de indicij*, D. Rouitu *in dicta pragmat. 1. num. 16. & 17. vbi de delict. quis deb. conuen.* quo loco latè, & optimè prosequitur explicationem clausula posterio, priuilegij concessi Baroni omnino videndus cum cumulatis a Capiblanco *in pragmat. 8. part. 2. ex nu. 64.* & magis in specie *nu. 219. de Baronibus*.

815 Amplia secundo principaliter prædictam secundam conclusionem, & regulam, vt procedat etiam si reus, cuius remissio petitur a Iudice loci delicti delinquerit in eo loco, a quo remittendus petitur; nihilominus enim remittendus est postquam à Iudice loci vbi degit, & nouiter deliquit, fuerit punitus, si delictum de quo ibi queritur non sit maius: nam eo casu, quoniam pœna grauior absorbet minorem remissioni locus non erit; secus verò pœna sint compatibiles. probatur ex text. *in l. si cui, 7. §. vltimo, ff. de accusationib.* tradit Guido Papa *decis. 202. num. 2. vers. quinto, quod non commiserit*, Chassanæus *in consuetudin. Burgundiæ, rubr. 12. §. vnico, nu. 15.* Bossius *tit. de foro compet. num 58.* Iulius Clarus *§. fin q. 38. num. 26.* Borrellus *ad Bellugã, rubr. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat. 6. & limitat. 26.* Molinus *de brachio sæculari, c. 45. ex nu. 1.* Azeuedus *in l. 1. nu. 14. cum seqq. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Regens Tapia *in d. pragm. 1. nu. 10. vbi de delict. quis deb conuen.* Farinacius *in praxi q. 7. nu. 42* Barbosa *in l. Titia, 35 nu. 55. in fine, ff. solut. matrimon.*

816 Amplia tertiò prædictam secundam regulam, & conclusionem, vt procedat etiam in vagabundo qui remittendus est ad Iudicem loci delicti eo requirente; idque probant generales illæ rationes, quas expendebamus supra nu. 802. pro prædicta secunda conclusione. Istam ampliationem docent Innocencius *in cap. 1. de raptoribus* vbi Zabarella *num. 3.* Antonius de Butrio *in cap. licet, ratione, vltimo, nu. 10.* Panormitanus *num. 51. de foro comp.* Marianus Socinus *in cap. postulasti, nu. 15. eodem titulo*, Couarruuias *in practic. d. cap. 11. num. 7. in princip.* Azedus *in l. 1. num. 33. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Regens Tapia *in d. pragmat. 1. num. 18.* Auiles *in cap. 27. Prætorum, verb. entregnen, nu. 15.* Auendanus *respons. 40. num. 9.* Follerius *in const. tit. Capitane rum, ex nu. 50.* Fachineus *lib. 9. controuersiarum, cap. 24.* Decianus *tractat. crimin. lib. 4. cap. 13. num. 7. & 8. & cap. 19. num. 12.* Menochius *de arbitrar. libr. 2. casu. 531 num 3.* Salcedo *ad practic. Bernardi cap. 9. additione ad verbum, puniri, liter. D.* Didasus Perez *in l. 2. tit. 14. lib. 8. ordinament. gloss. 2. pagin. 274. col. 1 vers. quæro vlterius*, Barbosa tametsi limitet *in d. hæres absent, 19. §. proinde, in articulo, de foro delicti, num. 12. & 13. ff. de indicijs*: & est magis communis sententia; non est enim vlla ratio cur vagabundus à regula generali sit eximendus.

817 Contrariam tamen sententiam, quinimò vagabundum captum ad locum delicti remitti non debere à Iudice, apud quem inuenitur etiam requisito, sed puniri posse ab eo sequuntur Duenas *regul. 378. forum, limitat. 4* Guido Papæ *decis. 202. nu. 1. versic. tertio, quod delatus*, Farinacius *in praxi, q 7. n. 14.* Molinus *de brachio sæculari, cap. 45. numer. 10. & 11.* Chassæneus *in consuetud. Burgundiæ, rubr 12. §. vnico, numer. 12.* Borellus *ad Bellugam in speculo, rubr. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat. 5.* Fundamentum est, quòd vagabundus vbique puniri potest vbique conueniri, Iudexque quilibet eiuscunque loco, in quo inuenitur, est legitimus, & competens, ad eum puniendum, vt plurimis relatis notat Farinacius *dicta q 7. n. 13.* & nos diximus supra quæst. 1. nu. 47. Ergo Iudex loci, vbi reperitur, non tenetur eum remittere.

818 Sed non est recedendum à prædicta tertia ampliatione, quæ est magis vera, & magis communis; tametsi Regens Tapia, vbi supra, dicat contrarium seruari. Fundamentum autem, quo contraria sententia nititur, facilè corruit, concesso antecedenti, negataque consequentia. Etenim fieri potest, vt quis sit Iudex competens de delinquentis, & nihilominus teneatur remittere ad alterum competentem potiorem, & iuris prærogatiua præferendum circa delicti cognitionem, vt rectè animaduertit Couarruuias *in practic. dicto cap. 11. num. 12. versic. nec sequitur*, & ego notaui iam supra num. 803. Talis autem est Iudex loci delicti, vt superius sæpè repetitum est, & probatum. Itaque (quod ex eo fit) vagabundus non poterit opposita fori declinatoria subterfugere iurisdictionem Iudicis aduersus eum criminaliter procedentis, quoniam ille, quicunque sit, est competens, & legitimus, quod solum volunt Doctores, dum dicunt vagabundum vbique conueniri, & puniri posse. Sed non hoc tollit, quin si requiratur à Iudicem loci potiori, & excellentiori, vt ad eum vagabundum remittat, id absque vlla tergiuersatione efficere debeat.

819 Amplia quartò, vt reus sit remittendus ad Iudicem loci delicti à Iudice requisito, apud quem inuenitur, etiam si Iudex iste requisitus nullam iurisdictionem habeat in reum neque sit illi subditur ratione, originis, vel Panormitanus *in cap. licet ratione, vltimo, num. 16. & 17. de foro compet.* Marianus Socinus *in cap. postulasti, nu. 14. eodem titulo*, Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin q. 38. nu. 22.* Couarruuias *in practic. cap. 11. num. 6.* Mandellus Albensis *consil. 208. num. 15. & 16.* Azeuedus *in l 1. ex num. 20. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Franchis *decis. 37. nu. 2.* Regens Tapia *in pragmat. 1. nu. 15. vbi delict. quis debet conueniri libr. 3. Iuris Neapolit. rubr. 6.* Fachineus *libr. 9. controuers. cap. 22.* Molinus *de brachio sæculari, libr. 3. cap. 41. per totum*, Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, in articulo de foro delicti ex num. 81. ff. de indicijs*. Probatur primò ex textu *in Authent. defensorib ciuitat. c. 8. seu §. audient. collat. 3.* vbi Iudex, qui de maiori crimine cognoscere non potest, remittit reum maioris criminis ad Iudicem competentem. Secundò, quoniam facile posset delinquens impunitatem delicti consequi, si securus etiam esset à Iudice loci delicti, extra loca originis, & domicilij sui. Tertiò, quoniam hanc sententiam planè probat de iure Castellæ, *leg. 1. 2. & 3. tit. 16. lib. 8. recopilat.* & de iure Regni Neapolitani *pragmat. 1. & 5. vbi de delicto quis deb. conuen* quibus statuitur, reum criminis remittendum esse à Iudice cuiusuis loci requisito ad locum delicti ibi puniendum. Eamque sententiam vbique praxi admitti, vt testatur Clarus.

820 Contrariã tamen sententiam huic ampliationi quinimò Iudicem requisitum si sit incompetens comparatione rei, & in illum nullam habeat iurisdictionem, non posse reum remittere ad Iudicem competentem, tuentur

Antonius

Antonius de Butrio *in d. cap. licet ratione, vltimo, num.* 10. Felynus *num.* 8. *de foro compet.* Camillus Borellus *ad Belugam in speculo, rubr.* 11. *dicto* §. *ex quo prædiximus, in additione, limit.* 14. Rebuffus *commentar. in constitut. reg. tomo* 2. *tit. de literis, requisitorijs, in præfatione, nu.* 32. Decianus *tract. crimin. lib.* 4. *cap.* 19. *num.* 2. Peguera *decis.* 2. *num.* 4. *&* 7. *decis.* 66. *num.* 19. Grattianus *discept forens. tom.* 2. *cap.* 389. *num.* 50. *&* 51. Probatur hæc sententia ex textu expresso *in c.* 1. *princip. vers. nunquid ergo de priuileg. in* 6. vbi Iudex ordinarius, quia caret iurisdictione in exemptum, potestatem non habet remittendi illum ad Iudicem loci delicti idque iure optimo, quia ad remissionem faciendam necessaria est aliqua causæ cognitio, vt superius dicebam num. 777. & captura personæ, interdumque verbalis citatio, qui omnes actus sunt iurisdictionales, & in reum omnino extraneum exerceri non possunt.

821 Tertiam mediam sententiam alij amplectuntur conciliantes primam cum secunda, vt prima locum habeat, quoties Iudices, inter quos tractatur de remissione, subsunt vni Reipublicæ, aut Regni, & superiori: secunda verò cum subsunt diuersi Princip. aut Rebuspublicis. Ita sentit Bossius *tit. de foro compet. num.* 52. *&* 53. Farinacius *in praxi crimin. q.* 7. *num* 27. 28. *&* 29. inclinat Rolandus *cons.* 60. *num.* 23. *vol.* 2. Verum isti Doctores plane referendi sunt pro prima opinione contenta in dicta quarta ampliatione, quoniam omne Doctores ibi relati loquuntur de hoc casu. Cæterùm, vbi Iudices, inter quos de remissione agitur, subsunt diuersis Imperijs, & Principibus remissionem esse denegandam omnes vniuersim asseruerunt, vt dicemus inferius n. 827. cum seqq.

822 Igitur à prædicta ampliatione quarta, quæ re vera, vt est conuenientior publicæ vtilitati, punitioni delictorum, terrorique delinquentium, ita est vsu magis recepta, discendendum non est præsertim in Regnis Castellæ, & Neapolis. Neque obstat textus *in dicto c.* 1. *de priuilegijs, in sexto*; quoniam respondet primo Fachineus *controuers. lib.* 9. *dicto c.* 22. Iudicem, apud quem reus degit requisitum à Iudice loci delicti posse reum ad eum remittere omniaque efficere, quæ ad eam remissionem sunt necessaria, quoniam id postulat iuris ratio. Hactenus Fachineus, Certè id iura volunt, vt omnes Iudices sub vno Principe constituti se inuicē coadiuuet ad punitionem delictorum, Reipublicæque communem securitatem prouenientem ex malorum hominum terrore, & persequutione, ne se alicubi tutos existiment. Cui animaduersioni conuenit lamentati Molini *de brachio sæculari, dicto cap.* 41. *num.* 8. *in fine, & num.* 9. Quo nam enim alio modo poterunt exequutioni mandari decisiones textus *in dicta Authent. vt nulli Iudicum,* §. *si verò quis comprehensorum, collat.* 9. & ceterorum concordantium;

823 Secundò respondet Barbosa *in d. l. hæres absens,* §. *proinde, in articulo, de foro delicti, num.* 84. *ff. de iudicijs*, cui eidem responsioni videtur acquiescere Molinus *dicto c.* 41. *numer.* 5. prædictum textum procedere in exemptis, quorum comparatione ordinarius non solùm est incompetens, sed etiam incapax. Iudex autem requisitus, vt reum remittat; tametsi sit competens, non est incapax; redditur autem competens quòad hunc effectum à lege, quæ iubet eum remittere delinquentes ad locum delicti. Quę quidem responsio non videtur vniuersim vera, siquidem permittitur non solùm incompetenti, sed etiam incapaci remittere in multis casibus, Laico enim Iudici, qui comparatione Clericorum est incapax, permittitur instaganti crimine Clericorum capere, vt eum remittat ad Ecclesiasticum, *cap. vt famæ, de sentent. excommunicat.* dixique supra quæst. 3. num. 158. & vbi est suspitio, aut periculum fugæ possunt exempti capi ab ordinario, vt notant Zabatella *in clement.* 1. *nu.* 16. *de officio ordinar.* Panormitanus *in cap. cum non ab homine,* 10. *num.* 10. 11. *&* 12. Felynus *nu.* 3. *de iudicijs*, idem Panormitanus *in cap. licet, vltimo, num.* 11. *vers. puto tamen*, Felynus *num.* 7. *de foro competent.* Minsingerius *singularium obseruationum, centur.* 2. *obseruat.* 65. Cochier *de iurisdictione, tom.* 1. *part.* 2. *quæst.* 45. *num.* 10. *& part.* 4. *quæst.* 52. *ex num.* 1. confirmans vtrobique alijs exemplis. Accedit quod cùm Iudex loci delicti requirit alterum eiusdem Regni, vel Prouinciæ, apud quem reus degit, vt eum ad se remittat inuocat eius brachium, & auxilium: vt verò auxilium præstet Iudex requisitus Iudici eius brachium imploranti non est necessarium, vt requisitus iurisdictionem habeat circa personam, aut causam, in qua brachium inuocatur; quippè cum soleat, etiam Iudex Ecclesiasticus in causis merè spiritualibus, aut circa personas omninò exemptas, vt Clericos, aut Monachos inuocare auxilium sæcularis, qui circa eiusmodi causas, aut personas, nullam iurisdictionem habet, & nihilominus non solùm impartiri solet brachium, verùm si id renuat ad impartiēdum compellit, vt animaduertimus supra quæst. 1. num. 40. & hac eadem num. 776. Quare textus *in dicto cap.* 1. *in princip. de priuileg. in sexto*, est accipiendus, vt loquatur in casu, quo nullum sit fugæ periculum, & in quo sit copia Iudicis competentis exemptorum, qui pro eorum remissione facilè possit adiri: tunc enim recurrendum est ad Iudicem competentem ad petendam exemptorum remissionem, alioqui poterit etiam peti, & concedi ab ordinario.

824 Tertiò respondet Couarruuias *in practic. dicto capit.* 11. *num.* 6. loqui Pontificem *in dicto cap.* 1. de remissione voluntaria, & spontanea, quā vocant ex vrbanitate, quam non potest facere, qui iurisdictionem non habet in reum, secus contingit in remissione necessaria, quæ fit a Iudice requisito: nam hæc fieri potest à Iudice nullam habente iurisdictionem in reum. Etenim ad hanc exequutioni mandandam nō inspicitur iurisdictio Iudicis requisiti, sed requirentis. Subiunge ex Mandello *dicto consil.* 208. *num.* 16. quod Iudex requisitus, & ad quem mittuntur literæ hortatoriæ seù subsidiales, efficacit in earum exequutionem, censeri efficere, velut delegatum à requirente, & mittentes literas. Addo ego, vel saltem tanquam Iudicem minorem mandato Iudicis maioris: nam requisitus censetur minor, & requirens maior, vt docet Bartol. *in l. cum quædam,* 19. *in principio, numer.* 3. *ff. de iurisdict. omn. iudic. in l. interdum,* 16. §. *idem autem, in fine, ff. de publican. & vectig.* & Ias. *in l. à Diuo, Pio* 15. §. *sententiā Romæ, ante num.* 1. post Paulum Castrensem *ibidem num.* 5. *in fine, ff. de re iudicat.* quod confirmat textus, idem, iuxta lecturam pendectarum Florentinarum, quæ habet, *si hoc iussi fuerint*, significana literas hortatoriales, missas ad alios Iudices à Iudice sententiam proferente esse, veluti præcepta, & iussiones, tribuensque quòad hoc maiorem auctoritatem Iudici requirenti, quàm requisito ergo notaui supra hac eadem disputatione num. 30. Ex quo fit, vt magis videatur hoc efficere Iudex requirens, qui in reum habet iurisdictionem.

825 Quartò, ego nouissimè considero vtilitatem publicam, quæ in puniendis maleficijs versatur; & malis hominibus exterminandis, quo illis purgetur Respublica effecisse, vt ex iurisdictione Iudicis requisiti, & requirentis & coalescat, & componatur vna plena iurisdictio, sufficiens ad efficiendum, quidquid requiritur ad remissionem per agendam; Iudex requirens est legitimus circa personam, & causam sed incompetens circa territorium extra quod nō potest iurisdictionem suam exercere, *l. extra territorium, vltima, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Iudex autem requisitus tametsi sit incompetens circa personam, & causam, est legitimus, & competens circa territoriū; ex cuius iurisdictione supplendus est defectus iurisdictionis supplendus est defectus iurisdictionis Iudicis requirentis; ac per consequens vterque tam requirens quàm requisitus simul concurrentes ad exequendam remissionem habent legitimam, & competentem, plenamque iurisdictionem ad peragendam ea omnia, quæ ad remissionem requiruntur. Quo fit, vt Iudex requisitus adiuuans iurisdictionem requirentis, eamque supplens, & complens ex instituto legum id præcipientium possit adhibere causæ cognitionem ad remissionem necessariam, & capere personam, cæteraque omnia explere, quæ ipse solus, si seorsim de causa cognosceret sine excitatione Iudicis requirentis, planè efficere non posset.

826 Iam autem prædictam secundam regulam, & conclusionem

sionem sic ampliatam limita primò, vt procedat si à Iudice legitimo, & competenti petatur remissio; secus erit si non petatur: nam eo casu remissio locum non habebit. Ratio est, quoniam Iudex remissurus, aut est incompetens, & neque potest, neque tenetur remissionem facere ex officio, cum de causa tangente reum cognoscere non possit, aut est legitimus, & tunc post de causa cognoscere, & eam definire, & sententiam exequutioni mandare, nullo obstante impedimento illato à Iudice potiori: ac per consequens non tenetur reum remittere ex officio. Bene verum est posse ipsum, si velit ea vrbanitate remittere, vt superius tetigimus, dùm de remissione Domini à Pilato ad Herodem meminimus, Caueat verò Iudex ex vrbanitate remittens, ne id faciat ex zelo simili zelo Pilati: non est enim eradicatum è mundo semen similium Pilato Iudicum. Hanc limitationem tradiderunt Paulus Castrensis *in l.1.n.6.C.vbi de crimin. agi oport.* Guido Papæ *decis.202. num.2. versic. sexto*, Boerius *decis.29.num.4.* Thesaurus *decis.90.num.7.* Peguera *decis.66. num.17.* Couarruuias *in practicis, cap.11. num.5. vers. quarto erit animaduertendum*, Antonius Gomez *tomo 3. variarum, cap.1.num.87. vers. sed breuiter in hoc articulo*, Auendanus *respon.40. num.5.* Fachineus *lib.9. controuersiarum, cap.20.* Borrellus *ad Bellugam in speculo, rubr.11. §. ex quo prædiximus, in additione, limit.10.* Decianus *tract. crimin. libr.4. cap.19.num.1.* Farinacius *in praxi, q.7. num.38.* Azeuedus *in l.1. num.35. & 36. tit.16. lib.8. recop.* Ceuallos *in specul. practicar. qu.678.nu.18. & 19.* Mo... *... sæculari, cap.45. num.2.* Regens Tapia *in* ...5. Regens Rouitus *ibi, num.55. de* ... Tellarius *in constit. Capita-*
... n &
... ur
... e-
debeat
... o alteri
... delictū
... 18.tit.1.
... nt Baldus
... m.2.C.de
... agi opor.
... Fulgosius *consil.149. num.2.* Boerius *decis.29. num.5.* Aufrerius ad Cappellam Tholosanam *decis.320.num.1.& 2.* Tepatus *in compend.variarum, tit.134. cap.3. vers. remissio delinquentis*, Fachineus *lib.9. controuersiarum, cap.23.* Iulius Clarus *lib.5.sentent.§.fin.q.38.nu.21.* Decianus *tract. crimin. lib.4. cap.19. num.10.* Farinacius *in praxi criminal. q.7.num.25.29. & 31.* Couarruuias *in practic. cap.11. num.10.* Afflictis *in constitut. pœnam eorum, num.88. lib.2. rubr.3.* Chassenæus *in consuetudin. Burgundiæ, rubr.12 §. vnico, num.14.* Peguera *decis.66. num.6. & 7.* Borrellus *ad Bellugam in speculo, rubr.11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat.3. ver. quæ tamen*, Molinus *de brachio sæculari, lib.3. cap.43. ex nu.2.* Barbosa *in l. hæres absens, 19. §. preinde, in articulo, de foro delicti, ex num.131. ff. de indicijs.* Quam sententiam est communi vsu, & praxi Christiani orbis receptam dicit ex multorum auctoritate Couarruuias, & alij. Ratio autem huius limitationis est ea, quam sæpeius commemorauimus, numer.741. quoniam cum duæ ciuitates, aut oppida, pertinent ad vnum Regnum, & Principatum, sunt veluti duo membra vnius, & eiusdem corporis: cum verò vnum membrum offenditur, totum corpus læditur, læsioque vnius partis cedit in damnum totius. Ita fit, vt si quis in vna Regni parte, seu loco delinquat, videatur cæteris omnibus, & toti Regno damnum inferre scandalo oborto ex maleficio: inde fit, vt se coadiuuent Iudices vnius Principatus ad capiendum, & puniendum delinquentem, quasi tunc tua res agatur, pa-

ries cum proximus ardet. At cum ciuitates, vel oppida ad diuersos principatus pertinet, non censentur efficere vnum corpus, & cessat prædicta ratio. In quem eundem sensum accipiendos, & interpretandos esse Cynum, Bartolum, Baldum, Panormitanum, & plurimos alios Doctores, quos *in dicta q.38. numer.20.* refert Iulius Clarus, dùm dicunt, consuetudine introductum esse vt remissiones non fiant ex vna ciuitate Italiæ ad aliam, quarum separatæ sunt iurisdictiones, & territoria, existimat idem Clarus *ibidem num.21.* & Farinacius *dicta q.7. numer.29. vers. secunda, & vers. tertia*, Cardin. Tuscus *liter. R. conclus. 552. num 19. cum seqq.* & Molinus *de brachio sæculari libr. cap.43. ex n.1.*

828 Ex quo infertur in foro Ecclesiastico remissionem ex quibusuis Prouincijs Christiani orbis locum habere. Ratio est, quoniam omnes Iudices Ecclesiastici subsunt vni capiti, scilicet summo Pontifici Romano, & omnes Christianorum Prouinciæ efficiunt vnum corpus Ecclesiæ, suntque eius membra suo vno capite, *cap. cuncta per mundum, 9. q.3.* notat Felynus *in cap. licet ratione, vltimo, n.11. de foro compet.* Belluga *in speculo Principum, rubr. 11. §. iam supra n.2.* Barbosa *vbi supra, nu.133. & 134.* Baiardus *ad Clarum §. fin. q.38. n.80.*

829 Amplia primò prædicta secundam limitationem principalem, vt idem quod dictū est de multis, & diuersis Principatibus, vt ex vno ad alterum non sit facienda delinquentium remissio, procedat etiam si diuersi Principatus sint sub vno Principe, vt cōtingit in Regnis Castellæ, Aragoniæ, Lusitaniæ, Flandriæ, Neapolis, & Siciliæ vltra fatum, subditis eidē Domino nostro Regni Philippo IV. quem Deus Optimus Maximus diu seruet incolumem: nam ex vno istorum Regnorum ad alterum remissio fieri non debet. Ratio est, quoniam cum Regna non vniuntur accessoriè, ita vt vnum alteri accedat, & fiat vnum cum illo, regaturq; legibus illius, cui accedit; quomodo videntur vnita esse Regno Castellæ, Regna Indiarum occidentalium, & Regno Lusitaniæ, Regna Indiarum orientalium; sed coniunguntur æquè principaliter, ita vt vnumquodque regatur suis legibus, quemadmodum regebatur ante vnionem; considerari debent, ac si essent omninò separata, vt notat Belluga vbi supra; & persona Regis quamuis vna, subit vicem duorum Regnum; discreta enim sunt Iura, quamuis in vnam, & eadem personam concurrat, *l. tutorem, 22. ff. de ijs, quib. vt indignis*: & in omnibus, & per omnia de illis iudicatur, quasi essent subdita diuersis Regibus, iuxta celebrem Bartoli doctrinam *in l. si conuenerit, 18. §. si nuda, num.1.2. & 3 ff. de pignorat. act.* quam sequuntur Gregorius Lopez *in l.27. tit. 7. par.1. gloss.3. in l.4.* per textum ibi *tit.12. eandem par.1. gloss.1. & seqq. & in l.7. titul.20. par.3. gloss.3.* Rolandus à Valle *tractat. de lucro dotis, quæst.85. ex num.2.* Azeuedus *in rubric. tit.2. num.215. lib.6. recopilat.* Cutierrez *libr.3. practicar. qu.17. & 18. ex num.215.* Gonzalez *in regul.8. Cancellar. glos.5. §.7. ex nu.26. & nu.119. cum seqq.* Matienzus *in l.1. tit.1. libr.5. recopilat. glos.6.* Fuluius Constātius *in l. vnica, num.159. C. de classicis, lib.11.* Menochius *cons.105. ex num.7 lib.2.* Barbosa *vbi supra, num.142. cum seqq.* Scipio Rouitus *cons.102 nu 16. lib.2.* qui alios allegat. Prædicta autem Regna Regis catholici Domini nostri vnita sunt æquè principaliter; quodlibet enim regitur suis proprijs legibus, quibus regebatur ante vnionem cum alijs, vt notat Gonzalez vbi supra num.132. ac per consequens quasi essent Regna sub diuersis Principibus constituta non est facienda remissio delinquentium ab vno ad alterum. Ita sentiunt Belluga vbi supra, Auendanus *respons.40. nu 7.* Peguera *decis.66. nu.7. in fine, & nu.8. 9. 10. & 11.* Molinus *de brachio sæculari, lib.3. cap.43. ex n.4.* Barbosa *in d.l. hæres absens, & proinde, in articulo, de foro delicti, n.142. ff. de indicijs.*

830 Amplia secundò prædictam secundam limitationem, vt ex diuersis Regnis, & Principatibus non sit facienda remissio, etiam si Regna, & Principatus sint confœderata. Ita sentit Bartolus *in leg. non dubito, 7. num.3. ff. de captiu. & in postlim. reuers.* Baldus *in l. exequutorem, num.33. C. de exequut. rei indic.* Fulgosius *cons.149. n.1.* Decius *in l. vltima,*

propria censenda est; vniuersim enim iniuriæ nostris factæ, nostræ censendæ sunt, suntque re vera, *l.1.2.3.& 4.ff. de liberali causa, patitur, §. seruis, §. si communi, §. sed filibero, inst. de iniurijs*, & rectè Ioannes Andreas in cap. postremo, 36. num. 8. quem ibi sequitur Imola nu. 3. de appellationib. animaduertit in Tuscia iniurias, & offensas consanguineorum vindicari solere, etiam vltra septimum gradum, quasi etiam vltra eum gradum afficere censeantur; ac per consequens si pater in causa iniuriæ, vel offensæ filio, vel à filio factæ iudicaret, aut è contra, filius de iniuria patris, in propria causa ius diceret; quod prohibetur in rubrica, & in l. vnica, C. ne quis in sua causa, & nentiquam permittendum est, vt superius num. 786. probauimus. Secus est cum agitur de commodo pecuniario, quippè cum commodum pecuniarum consanguinei non pertineat ad consanguineum, neq; possit iudicari consanguineo proprium: quamuis enim in causa consanguinei pecuniaria, præsumatur affectio ad consanguineum, quæ est causa iustæ supitionis, ob quam à iudicando repelli debeat, si aduersus ipsum proponatur, d. cap. postremo 36. de appellationib. Hęc tamen affectio, & suspitio non parit impotentiam iudicandi in Iudice, & incapacitatem iurisdictionis, quamobrem *in d. l. qui iurisdictioni*, non dici quem non posse, sed non debere iudicare. credidit Paulus ibi num. 2. quem alij sequuntur, & notat Cuiacius in d. l. qui priuatis, 77. ff. de iud. At in casu, de quo agimus causa tangens Baronem, aut iniuria, & offensa facta Baroni, non ita pertinet ad eius officialem, aut est ei propria, vt cum de ea officialis iudicaret, censeretur in causa propria iudicasse. Quo enim consanguinitatis, aut altero vinculo coniunguntur Baro, & officialis eius, vt iniuria vni facta propria alterius sit censenda? Neque in eo item casu procedit argumentum, quo vtitur Bartolus *in d. l. qui iurisdictioni, num. 2. et l. obseruandum, 47. ff. de iudicijs*, quòd quemadmodum non potest dari Iudex quem pars petit, ita neque possit esse iudex quem pars dat; nam illud argumentum plane probaret non posse Baronem causam offensæ suæ iam illatæ committere, & delegare alicui Iudici, quasi eligens sibi Iudicem in sua causa; non vero probat non posse cognoscere, de causa Baronis Iudicem, seù Capitaneum ordinarium electum, & nominatum à Barone antequam posset diuinare, fore vt ipse offenderetur, & cognitio ipsius iniuriæ ad Capitaneum ab ipso nominatum, & electum deueniret, cum tempore electionis, non potuerit Baroni in mentem venire futurus euentus suæ offensæ, de qua ille, quem nominabat Capitaneus esset iudicaturus. Quod vero attinet ad decisionem 124. Capycij, certum est illam non fuisse prolatam in ciuitate Neapolitanâ, sed in Panormitana Siciliæ vltra farum ante diem 15. Augusti anni 1517. quo die reuersum se à Panormo Neapolim fatetur idem Capycius dec. 127. in ipsius initio. Ego autem tempore an in Regno Siciliæ vltra farum esset consuetudine receptum, vt Barones exercerent iurisdictionem per Capitaneos, non vero per se ipsos non videos expeditum. Imò verò hodie in Regno Neapolitano tametsi, vt paulo ante dicebamus num. 787. sit vsitatum, vt Barones exerceant iurisdictionem per Capitaneos, non crederem processum factum à Barone ipso, aut sententiam ab eo latam nullitatis vitio laborare ea ea sola causa, quod esset lata à Barone ipso, non à Capitaneo, dummodò proferretur, & processu fieret, ante præceptum S. Consil. aut inhibitionem Baroni factam, ne in causis vassalorum manus mitteret, sed fineret Capitaneos procedere cum ipse mero iure iurisdictionem habeat, & prouisiones quas expediri solere in Sac. Consil. tradit Franchis d. dec. 511. & cæteri ibidem relati, ad hunc effectum, indicant, ideo inhiberi solere Baronibus, quia eos vti per se ipsos iurisdictione rectæ gubernationi non expediat, conueniensque non sit, non quia non possint. Quod planè in Castella seruatur quoad Dominos vassallorum, quorum Iudices solent procedere in causis ciuilibus, & criminalibus ipsos tangentibus, donec à superioribus tribunalibus inhibentur, vt tradit Bouadilla lib. 2. politicæ, cap. 16. numer. 104. meminitque Mastrillus de magistrat. *lib. 4. cap. 16. num. 282. & 283.* Quidquid tamen sit, planè in casu prædictæ *decis.* 124. Capycij Comes processum formauerat de causa illa suæ offensæ, vt constat *ex nu.* 12. ibidem, vbi dicitur suspensus processus per Comitem factus: neq; verò illi denegata est iurisdictio ad procedendum in ea causa, imò proculdubio habitus est pro cōpetente, tametsi pro suspecto; siquidem decretum est, Comitem debere eligere vnum Iudicem, vt procederet in ea causa, qui associaretur cum alio à Prorege nominando. Ex quibus colligitur primum argumentum pro prædicta ampliatione adductum, nullam vim habere ad eam comprobandam.

793 Secundò, quoniam officialis Baronis est officialis Regius, & exercet iurisdictionem nomine Regio, & non nomine Baronis, vt multis tradit Mastrillus *ad Indultum generale, cap. 36. ex num. 13. & decis. 147. num. 27.* & plures ex Doctoribus à me relatis supra numer. 791. neque dependet à Barones post factam nominationem. Non est enim ad nutum amouibilis, imò debet adeptum semel officium per annum integrum exercere, vt cæteris Regij officiales, vt statuitur *in pragmat. 5. de Baronibus*, & ante amoueri non potest, vt notat Vincentius de Franchis *decision. 409.* & Rouitus *in d. pragmatic. 5. nu. 1.* ac per consequens, quod officialis facit, Baro facere non videtur. Neque obstat, quod dicebatur, idem esset tribunal Baronis, & officialis, & ab officiali ad Baronem non appellari, quemadmodum à Vicario ad Episcopum, ob id, quia vnum est, & idem esset tribunal Episcopi, & Vicarij, *c. 2. de cōsuet. in sexto*, & notat Baldus *in Authent. clericus quoque num. 5. C. de Episcop. & cleric.* Non inquam obstat, nam quantumuis vera esset similitudo, ex ea nihil colligeretur, quod ad rem, de qua agimus, faceret; imò verò minor esset dependentia causæ tractatæ ab officiali Baronis, si neque per viam appellationis ad Baronem ipsum deuolueretur, & liberius posset officialis in ea iudicare, cum iudicij sui, non Baroni, sed superioribus solùm esset rationem redditurus; sed tamen, neque veritas similitudinis est plana, & expedita: nam imò tribunal Baronis, & officialis non esse vnum, & idem, & regulariter in Regno posse appellari ab officiali ad Baronem, præsertim cum ferè omnes Regni Barones habeant primas, & secundas causas, docuit Andreas de Isernia *in constitut. officiorum*, Afflictis *ibidem nu. 11. & 12* Freccia *de subfeudis lib. 2. auctoritat. 16. numer. 1. & 2.* Scaccia *de appellationib. q. 8. ex num. 103.* Iaso *cons. 161. ex num. 1. volum. 2.* Couaruuias *in practic. cap. 4. nu. 6. in fine*, loquens de Dominis vassallorum Regnorum Hispaniarum, Rolandus *consil. 75. num. 10. & seqq. volum. 3.* loquens de casu quo inuestitura tribuit secundas causas, ex quo satisfit secundo argumento.

794 Tertiò, quoniam Dominus directus tribuens Baroni inuestituram feudi, videtur illi concessisse omnimodam iurisdictionem, nihil sibi reseruato, ita vt quamuis regulariter concessio iurisdictionis facta à Principe censenda sit tribuere iurisdictionem cumulatiuæ, & non priuatiuè, vt probat textus *in capit. dudum, 14. vers. nisi igitur, de præbend. in sexto*, ibi, *penes nos tamen nihilominus remansit maior*: notat Afflictis *in cap. 1. verb. potestas, num. 1. quæ sint regalia*, facit doctrina Bartoli per textum ibi *in leg. 1. C. de offic. Præfecti Vrbi*, textus *in l. vltima, C de iurisdict. omn. iudic.* & quæ cumulauit Rominus *cons. 393. ex num. 1. ad 10.* probat latè Rolandus *consil. 80. volum 2.* tamen cum iurisdictio conceditur tanquam annexa feudo, & per inuestituram feudalem intelligitur concessa priuatiuè, & non cumulatiuè; tradunt Felynus *in cap. pastoralis, 11. num. 3. de offic. ordinar.* Ioseph Ludouicus *commun. opinion. de iurisdictione, conclus. vnica fallent. 8.* Tuscus *liter. I. conclus. 556. ex num. 1.* Grammaticus *decis. 30 num. 9.* & ad eum locum addentes Petra, & Didacus de Mart, Statinus *de regalibus, lib. 1. cap. 5. num. 56.* Rosental. *d. feudis, cap. 5. conclus. 5. ex numer. 2.* Hartmanus Pistor *quæst. iur. lib. 2. q. 35. n. 15.* Menochius *de præsumptionibus, lib. 2. præsumpt. 18. ex num. 5. & cons. 603. ex num. 23. lib. 7.* Crauetta *cons. 411. num. 36. & per totum, volum. 3.* Decianus *cons. 35. ex n. 60. volum. 2.* Freccia *de subfeudis, lib. 2. auctorit.*

2. auctorit. 9. Rolandus a Valle cons. 16. n. 14. & cons. 48. ex num. 23. & cons. 78. ex n. 2. vol. 2. & consil. 21. nu. 10. & seqq. volum. 4. Mastrillus de Magistratibus, lib. 3. capit. 2. num. 45. & libr. 4. cap. 16. num. 214. Barbosa in leg. 1. artic. 4. n. 112. ff. de iudicijs, qui multos refert, & ibidem n. 51. Quo fit, vt Dominus directus non possit se intromittere in primis causis occurrentibus in terris vassallorum, vt notauit Baldus in leg. 1. n. 53. ff. de rer. diuis. Regens Fuluius Constantius in l. 1. num. 90. cum seqq. C. pœnis fiscal. credit. præferri, lib. 10. & plurimis cumulatis, Rolandus in d. consil. 16. num. 13. dicit claram Doctorum sententiam Petra de potestate Principis, cap. 8. ex num. 55. Capycius in inuestitura feudali, sub tit. feudoris clausulæ, verb. cognitione primarum, & secundarum causarum, pagina mihi 127. cum cæteris clausulis sequentibus, Mastrillus vbi supra, & alij Peregrinus cons. 25. nu. 4. vol. 5. Cancerius variarum resolutionum, part. 3. cap. 13. num. 155. cum seqq. & num. 280. 281. & 282. Giurba, qui eleganter loquitur, & multa in hanc rem congessit cons. 66. numer. 18. & sequent. Quare censetur concessisse Baroni iurisdictionem, circa causas etiam suas quam apud se habet, & eam in illum cum tota vniuersitate transtulisse. Cumque eam Baro habeat, & solum sit impeditus, & suspensus ab exercitatione, & vsu eius, repugnante illo iuris axiomate, quod nemo potest sibi ipsi ius dicere, potest etiam eam suo officiali conferre, in quem non transit prohibitio illa cessante eius ratione, quod planè sentit Bossius tit. de foro competenti, numer. 38. Bene verum est, posse quandoque recusari officialem Baronis, vti suspectum, in causa tangente Baronem, quemadmodum Vicarius Episcopi suspecti, & recusati, potest recusari, vt notat Anastasius Germonius libr. 2. animaduersionem, capit. 21. Surdus consil. 47. numer. 2. lib. 1. Item, & delegatus à suspecto, & recusato, potest recusari, tametsi ea eo solo, quod delegetur à recusato, recusari non possit, ex textu in lege Prætor, 17. ff. de iurisdictione omnium Iudicum, notat Paulus Castrensis in d. leg. qui iurisdictioni, numer. 2. Decius numer. 6. eodem titulo, & ea textu expresso in capit. si quis contra Clericum 4. de foro competenti, & ibi Glossa, verb. exequutor, notat Baldus in Authentic. Clericus quoque, numer. 5. C. de Episcopis, & Clericis, loquens de Episcopo, qui causam suorum, quoniam in ea erat suspectus, delegauerat Veterum recusatiuni locus erit, ex traditis à Doctoribus in c. postremo, 36. de appellationibus, & alijs, qui tractant de recusationibus, quos consulto omitto, & in specie notat Capiblancus in pragmatica tertia, ex num. 165. & in pragmatic. 8. par. 1. num. 184. & in pragmatic. 16. num. 77. & 80. de Baronibus, D. Regens Rouitus in pragmatic. 1. num. 8. de suspitionibus officialium, Cancer variarum resolutionum, par. 3. cap 13. nu. 187. cum sequentibus, & Carauita cons. 6. num. 30 in fine, & nu. 31. 32. & 33. volum. 1. & iuxta hanc doctrinam procedit, quod decisum refert Mastrillus decis. 234. ex n. 22. Hoc tamen ipsum arguit officialem Baronis esse Iudicem competentem causarum ad ipsum Baronem spectantium, nisi per recusationem remoueatur; nam vt remoueatur incompetens, & qui iurisdictionem non habet recusatio; non est necessaria, quod præsensit Decius eo argumento vsus in c. cæterum, nu. 51. de iudicijs, & Crauetta cons. 232. nu. 2. vol. 2. Quod ea eo item comprobatur, quoniam Iudex ipso iure iurisdictionem habet & iudicare potest in causis suorum aduersario consentiente, & eum non recusante, vt sentit Paulus Castrensis in d. l. qui iurisdictioni, 10. num. 2. & 3. Alexander n. 2. & 3. Socinus n. 2. & 3. Iaso n. 6. Decius n. 4. 5. 11. & 16. ff. de iurisd. omn. iudic. idem Decius in cap. cum venissent, num. 59. & 60. de iudicijs, idem Socinus regul. 250. fallent. 6. 7. & 8. quoniam in re propria quilibet est moderator, & arbiter, in l. in re mandata, C. mandat. & tacito consensu suo aduersarius nihil opponendo contra Iudicis personam iurisdictionem confirmat, vt docet Bartul. in d. l. qui iurisdictioni, n. 4. Decius dicto n. 26. & quod magis est Ioannes Andreas in dicto cap. postremo, 36. num. 4. ait patrem posse esse Iudicem in causa filij, si non recusetur, idem docet Philippus Franchus ibi, n. 1. in fine, eam que sententiam Pauli & cæterorum, optimè comprobat eam sequutus Aymo Thomæ Carleualij de Iudicijs.

Crauetta cons. 801. ex num. 3. volum. 5. eandemque sequutus est Capycius decis. 137. vbi cum ageretur de causa, in qua vertebatur interesse Archiepiscopi Montis regalis, coram eius Vicario, ad eum remouendum fuit necessaria recusatio, & ita decisum. Probatur autem ex textu sic explicato à Paulo, & cæteris in dicta l. iu priuatis, 77. ff. de iudicijs, Ex quo constat solutio ad tertium argumentum.

795 Quartò, quoniam ratio cur ex contractu in loco nundinarum, non sortiatur forum mercator contrahens cum Domino loci, est, quoniam contractus factus cum aliquo tanquam cum statim recessuro forum non tribuit, vt dixi superius quæst. 4. num. 237. cum seqq. Contractus autem factus a Domino loci in loco nundinarum cum mercatore aduena agitur tanquam cum statim recessuro; at delictum semper tribuit forum, siuè committatur ab stabiliter permanente, siuè ab statim recessuro, vt rectè notat Albertus in l. hæres absens, 19. §. si quis tutelam. n. 8. ff. de iudicijs; ea quo soluitur quartum argumentum ex contrarijs.

796 Quinto, quoniam decisio illa Vincentij de Franchis 274. n. 4. videlicèt ritum 49. quo dicitur de delictis officialium cognoscere Magnam Curiam, intelligẽdum esse etiam passiuè, est maximè dubitabilis; & controuersa, cum sæpius contrarium fuerit decisum in eodem Sacro Consilio optimis rationibus, vt testatur idem Franchis decis. 407. n. 8. & Follerius in practic. crimin. 1. par. 2. part. verb. audiantur excusatores, num. 137. qui contra sentit, & Fabius de Anna cons. 107. n. 22. volum. 2 & certè verba ritus non adaptantur ad hunc casum. Delictum enim officialis non dicitur, quod in offensam officialis fit, sed quod ab officiali committitur; vt considerat idem Follerius. Ex quo responderi potest ad quintum argumentum oppositæ sententiæ, quæ euertatur necesse est euersis eius fundamentis.

797 Ego certè si quid valet meum de ac re iudicium, in contingenti casu non dubitarem si opponeretur aduersus officialem Baronis, dum procedit in causa ad ius Baronis attinente, non posse, illum procedere in einsmodi causa quoniam sit officialis illius, & quasi homo suus, etiam si recusatio, aut suspitionis causæ non interponerentur solemniter, & sulita forma, debere illum deinceps supersedere, & abstinere se à iudicio, causamque ad superiores remittere. Verùm si aduersarius Baronis tacito consensu nihil opponens processum approbaret crederem debere sustineri, & non ex eo defectu corruere, quod causa ad Baronem pertineat, qua si ea eo solo sit incompetens officialis Baronis. Tùm vel maximè cum sit receptissima sententia, & conclusio, apud omnes indubitata, actum etiam nullum in iudicialibus sustineri, parte non opponente, vt docent Rebuffus tom. 2. in constitution. regi. titulo de rescriptis; in præfationibus, nu. 97. Menochius de præsumptionibus, lib. 2. præsumpt. 45. num. 20. Alexander. in leg. vinum, 22. num. 19. versic. item fallit, Decius ibi n. 20. & 21. ff. si cert. petat. Crauetta consil. 150. num. 2. Antonius Gabriel libr. 2. communium, tit. de iudicij conclus. 5. num. 20. imò vero etiam in extraiudicialibus, quoties lex, vel statutum annullat actum, etiam ipso iure, debet explicari, & intelligi, si petatur ab eo, cuius fauore nullitas introducta est, Glossa vltima in l. vniuersa, 4. C. de precib. Imperat. offerend. Cacheranus decision. 94. num. 24. Azeuedus in leg. 10. nu. 94. & 95. titulo 57. lib. 4. recopilation. & in l. 1. n. 19. & 20. tit. 2. lib. 5. recopilation. clausulaque irritans contra factum non operatur, si ille velit, & taceat, in cuius fauorem est adiecta Azeuedus dicto numer. 19. Baeza de non meliorand. ratione dot. filiab. cap. 10 nu. 67. & quoties lex, vel statutum, quid fieri, vel non fieri mandat, vel intelligi, etiam ipso iure, vt id loco, & effectum habeat, requiritur petitio, & videtur sub ea conditione à lege statutum, si petatur, Surdus decis. 57. ex n. 2. Giurba decis. 13. n. 8. & decis. 21. n. 8. 9. & 10. & decis. 103 n. 13.

798 Subleuata modo prædictam secundam limitationem principalem, & ampliationem eius, vt non procedat in delictis notorijs; iniuriam enim notoriam sibi illatam in

officio officiando, quod dicitur non solum Baro, sed etiã eius officialis, & quocunque officialis vniuersim punire potest; idque non solum verbis duris, & asperis reprahendẽs eum, qui immodestè coram eo se gessit non deferens quem debet honorem iuxta notata a Gratiano *disceptat. forens. tom. 2. cap. 284.* quod etiam facere potest, iuxta textum *in l. nam salutem, 3. §. 1. ff. de offic. Præfecti vigil. l. interloquutio, C. de ijs, qui not. infam* & egregiam sententiam textus *in cap. quando necessitar, 86. distinct. & in l. 49. titulo 5. par. 1. l. 4. titulo 4. par 2.* vbi notat Gregorios *gloss. 7. l. 16. titulum 9. par. 7. & ibi gloss. 4.* & desumitur ex Diuo Gregorio *pastoralis, part. 2. cap. 10. circa finem,* tradit Paris de Poteo *de syndicatu, verb. Iudices, cap. 6 ex nu. 7.* & Emanuel Rodericus *quæstion. regular. tom. 2. quæst. 41. artic. 3.* Segnra *in directorium Iudicum Ecclesiasticorũ, 3. part. cap. 6. numer. 2. & 3.* tametsi, quod ad hoc attinet modus prudenter seruari debeat, vt animaduertit Petrus Gregorius *lib. 2. de republica, cap. 6. num. 20. versic. verum hactenus,* & Emanuel Rodericus *dicta quæstion. 41. art. 2.* sed etiam re ipsa puniendo indicta mulcta, aut alia pœna, etiam grauiori, dummodo offensa respiciat officicium, & dignitatem, non personam, quod contingere solet, cum committitur in Iudicem pro tribunali sedentem, & in officio officiando, quod vocant; item dummodò pro iniuria, seu delicto, sit expressa à iure pœna ordinaria: tunc enim Iudex potius est iuris executor, quam Iudex secus si pœna sit arbitraria, quia arbitrando posset iracundia, & perturbationis calore excedere modum. Quam tamen limitationem, & considerationem existimo admittendam quoad pœnas corporales, quatenus actus est irretractabilis: non tamen quoad pœnam pecuniariam, quæ quandocunque excessiua visa fuerit superioribus, poterit restitui; atque ita in pœnis pecuniarijs nunquam eam vidi praxi receptam. Prædictam sublimitationem tradiderunt Doctores *in d. leg. qui iurisdictioni, 10. ff. de iurisdictione omnium iudicum, & in d. leg. vnica, C. ne quis in sua causa ius dic.* iureque Castellano desinitur *ex lege 12. titulo 18. lib. 4. recopilation.* & extra ea loca Panormitanus *in capit. cum venissent, 12 num. 8. & 9.* Decius *num. 48.* F. lynus *num. 4. de indicijs* Gregorius Lopez *in l. 13. tit. 1. part. 2. gloss. 5. & in l. 8. tit. 17. part. 3. glos. 1. & in l. 26. tit. 23. eadem part 3. glos. 1. & in leg. 5. titulo 24. par. 4. glos. 8.* Auendanus *de exequ. mandat. 1. par. cap. 5. n. 8. & 2. par. cap. 23. ex nu. 1.* Autles *in cap 3. Prætorum, verb. Abogador, num. 12. & verb. iurisdiction. num. 24* Azeuedus *in l. 10. & 11. num. 7. & 8. tit. 5. libr. 3. recopilat.* Petrus Gregorius *de Republica, lib. 4. c. 6. nu. 24.* Rolandus *cons. 48. ex nu. 1. vol. 2.* Gail *practicarum, lib. 1. obseruat. 39.* Tuscus *liter I, conclus. 402. tom. 4.* Oldradus *cons. 7. nu. 1.* Capycius *deci. 124. num. 4. 9. & 10. & decis. 137. nu. 5. & 8.* Caballus *resolut. crimin. casu 128. nu. 1.* Cancer *variarum resolutionum, par. 2 cap. 2. nu. 233. cum seqq.* Trentacinqoius *variarum resolutionum, lib. 2. de iudicijs, resolut. 5. nu 6.* Riccius *collectan. 138.* Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 21. nu. 83. & lib. 3. cap. 1. n. 33. & 36.* Decianus *tract. crim. lib. 4. cap. 42.* Farinacius *in praxi, q. 17. n. 45. & 46.*

799 Imo verò extendenda est hæc sublimitatio, vt in casu, de quo loquitur, Iudex non solum formato processu, & sententia in scriptis prolata; verum etiam sine processu, informatione, aut sententia in scriptis, cum solo decreto ore tenus lato, possit de facto & ex abrupto punire iniuriosos in ipsum pro tribunali sedentem, tanquam ob delictum notorium. Tradunt in primis tametsi subobscurè Diuus Bernardus *libr. 4. de consideratione, cap. 6. circa finem, versic. si insolentior,* apertius Bartolus *in l. 1. in principio, num. 13.* Romanus *num. 8.* Iaso *numer. 28. ff. si quis ius dicendi non obtemper.* Angelus *in l. ictus fustium, num. 2. & 4. ff. de ijs, qui notant. infam. & in l. illud, 8. nu. 1.* & ibidem Imola, & Angelus Aretinus *num. 1 ff. de appellationibus,* Speculator *lib. 3. titul de notorijs criminibus in principio, & in §. 1. nu. 1. & in §. iam, num. 12.* Lucas de Penna *in l. quotiens, 17. numer. 21. Cod. de dignitatibus, libr. 12.* Andreas de Isernia *in cap. 1. §. sancimus, el secundo, num. 2. & 3.* Afflictis *ibidem, num. 2. quo tempore miles,* idem Afflictis *in constitut. eos tantum, numer. 2. & 3. libr. 3. rubr. 32.* Puteus *de syndicatu, verb. notorium Iudici, cap. 1. per totum, & verb. potestas, cap. 2. numer. 3. & verb. præceptum, c. 2 num. 14. circa finem,* Gandinus *de maleficijs, tit. de pœnis reorum, nu. 26.* Gregorius Lopez *in l. 26. tit. 23. par. 3. gloss. 1. & in l. 4. tit. 2. par. 7. gloss. 3. in fine, & in l. 5. tit. 6. eand. in p. 7. gl. 12.* Antonius Gomez *tom. 3 variarum, cap. 1. ex num. 41. latè,* & in specie *num. 48.* Rolandus *d. cons. 48. nu. 48. vol. 2.* Baiardus *ad Iulium Clarum, lib 5. §. fin. q. 8. n. 7. et 9.* Segura *in directorio Iudicum Ecclesiast. totum 2. p. c. 6 ex num. 4.* Salcedo *ad practicam Bernardi, cap. 93. vers. nec illud,* Farinacius *in praxi, q. 17. num. 45. & qu. 21. ex num 158. & quæst. 105. ex nu. 192.* Et hanc sententiam sæpius vidi practicari in tribunalibus supremis Hispaniarum.

SVMMA SECTIONIS. Secunda.

800 *REmissio est causa, vel persona, ex vno ad alium Iudicem translatio, & ex quibus causis peti soleat.*

801 *In delictis est locus remissioni ad locum delicti.*

802 *Rationes huius conclusionis.*

803 *Explicatur æquiuocatio Doctorum de hac re.*

Diuersum est Iudicem debere remittere, & esse incompetentem & vnum ex alio non infertur.

804 *Reus ad Iudicem loci delicti remittẽdus est à Iudice originis, aut domicilij requisitis, non solum ex vrbanitate, sed etiam ex necessitate.*

805 *Iudicem loci originis, vel domicilij, præuenientem, non teneri remittere reum ad Iudicem loci delicti, qui senserint.*

806 *Iudices originis, aut domicilij, aut præuenientes vias accusationis, non teneri remittere, aliorum sententia.*

807 *Iudicem originis, aut domiciliis, præuenientem, siuè per inquisitionem, siue per accusationem, verius est teneri remittere.*

808 *Litigans non potest à iudicio cæpto recedere post litem contestatam, sed ex cæpto iudicio non fit præiudicium Iudici potiori.*

Vasalli Baronum præiudicant sibi renunciantes declinatorig, non Baronibus, qui in quacunque parte litis postulant & obtinent remissionem.

809 *Iudices domicilii, & originis, sunt competentes, sed debent cedere Iudici potiori loci delicti.*

810 *Noua distinctio Authoris pro concordia contrariarum opinionum in hac re, & distinctio delictorum priuatorum à publicis.*

811 *Remissio petita post sententiam, ad effectum eam exequendi fieri debet.*

Remissio petita ad tribunal Ecclesiasticum à Clerico, qui renunciauit declinatoriæ, & passus est se condemnari, probato post clericatu debet fieri.

Exceptio incõpetentiæ Iudicis, cuius iurisdictio est improrogabilis, potest opponi post tres sententias conformes.

812 *Contraria quorundum sententia improbatur.*

813 *Cum vterque Iudex habet iurisditionem æquè priuilegiatam, reus remittendus est ad locum delicti.*

Quid expendendum in priuilegijs Baronum ad expediendum articulum remissionis.

814 *In Baronum priuilegiis attendenda sunt verba, & tempora concessionum.*

Per priuilegium posterius non est derogatum iuri quæsito à tertio, cui Princeps nunquam censetur velle præiudicare.

Priuilegium accipi debet, vt inferat præiudicium iurisdictioni Regiæ, non iurisdictioni Baronum antea concessa.

815 *Reus remittendus est ad locum delicti, etiam si fecerit nouum delictum in loco à quo petitur remissio, & quomodo practicandum.*

816 *Vagabundus est remittendus ad Iudicem loci delicti.*

817 *Qui fuerint in contraria sententia.*

818 *Fieri potest, vt Iudex competens teneatur remittere delinquentem, ad alium competentem potiorem.*

819 *Iudex requisitus tenetur remittere delinquentem, etiam si*

inenm

in eum nullam iurisdictionem habeat.

820 *Contrariam sententiam, qui tuentur, & quibus fundamentis.*

821 *Refertur tertia media sententia de hac re..*

822 *Reÿciuntur, & satisfit earum fundamentis, & refertur explicatio Fachinei ad textum in cap. 1. de priuileg. in sexto.*

823 *Refertur secunda explicatio Barbosæ.*

824 *Refertur tertia solutio Couarruiæ.*

825 *Quarta explicatio Authoris, & noua consideratio.*

826 *Remissio fieri non debet, si non petatur.*

Iudex si velit, etiam non requisitus, ex vrbanitate potest remittere.

827 *Remissio fit cum petitur à Iudice constituto sub eodem principe, cui subÿcitur requisitus, non subÿciatur diuerso Principi, & quæ sit ratio.*

828 *In foro Ecclesiastico ex quacunque Prouincia Christiani orbis locum habet remissio.*

829 *Ex vno Principatu ad alterum non fit remissio, etiam si subsit vni Principi.*

Regna vnita æquæ principaliter, & non accessorie, considerantur ac si essent omnino separata.

Regna Regis catholici Hispaniarum vnita sunt æque principaliter.

830 *Ex diuersis Regnis non fit remissio, etiam si sint confœderata.*

831 *Ex necessitate non fit remissio ex vno Regno ad alterum, secus ex vrbanitate.*

832 *Ex vno Regno ad alterum fit remissio Regnis fœderatis, cum id continetur in legibus fœderis.*

833 *Consuetudo non remittendi ex vno Regno ad alterum, quando locum habeat.*

834 *Vagabundus non est remittendus ex vno Regno ad alterum.*

835 *Reus originarius, vel domiciliarium vnius Regni delinquens in altero, non est remittendus ad locum delicti.*

836 *Reus extraneus à Regno, in quo degit qui delinquit in alio, est remittendus ad locum delicti.*

837 *Vagabundus domiciliarius, & originarius puniri, & accusari possunt de delicto commisso in Regno extraneo.*

838 *Delicta non debent manere impunita.*

Debitor pecuniæ fugitiuus potest pro debito coram quocumq; Iudice conueniri.

Iudex ex officio tenetur vnicuique petentis ius suum reddere.

Profugus ad Regnum extraneum censeri debet Vagabundus.

839 *Verius est pro delicto commisso in vno Regno [illegible] posse quē puniri in alio Regno.*

840 *Domiciliarius, vel originarius vnius Regni, in illo delinquens, & fugiens ad aliud, non potest puniri in Regno ad quod confugit.*

841 *Delinquens in Regno extraneo, & confugens ad Regnum sui domicilÿ aut originis, non potest in eo inquiri, aut accusari de delicto extra Regnum commisso.*

Actio differt ab accusatione, quod illa pertinet ad vtilitatem priuatam, hæc ad publicum.

842 *Nulla est iurisdictio, aut potestas communis, duobus diuersis Regnis.*

843 *Vindicta delictorum tunc pertinet ad Iudicem, cum Respublica, cui præest in toto, vel in parte est offensa.*

844 *Cum locus domicilÿ, aut originis, & locus delicti, sunt membra vnius Regni, potest reus accusari de delicto in loco domicilÿ, aut originis, non si locus delicti pertineat ad diuersum Regnum.*

845 *Crimina mere ecclesiastica vbicumq; commissa possunt puniri à Iudice Ecclesiastico, loci domicilÿ, aut originis.*

De crimine hæresis vbicumque commisso, puniri potest hæreticus in loco domicilÿ.

846 *Remissio ex vno Regno ad alterum habebat locum, eo tempore quo omnes Prouinciæ erant subditæ Imperio Romano.*

847 *Vagabundus existens in vno Regno potest ibi puniri de delictis patratis in alio.*

848 *Non colligitur ex ÿs delicta manere impunita.*

Multa delicta futuro Iudicio reseruantur, & in hoc sæculo non puniuntur.

Hebreorum legibus designabantur sex Ciuitates effugÿ, in quibus rei gaudebant immunitate delictorum.

Inter christianos non datur maleficÿs impunitas, ex eo, quod locis sacris concessum fuerit immunitatis priuilegium.

849 *Qui confugit ad Regna extranea factus exul ob delicta non manet impunitus.*

Exilium voluntarium non est parua pœna.

850 *Ex malleficÿs non fit quis debitor, pœnæ, quemadmodum ex contractu.*

851 *Accusatori non est ius accusandi reum profugum, aut domiciliarium, ob deÿcta extra Principatum.*

852 *Profugus non est vagabundus.*

853 *Remissio non fit ex necessitate ob leuia delicta, sed solum ob grauia.*

In grauibus non est locus remissioni, si agatur ciuiliter.

854 *De iure Castellæ, & Neapolitano, locus est remissioni, in delictis etiam leuibus.*

855 *Remissio non est facienda, cum eam petit Iudex inferior à Iudice superiori.*

856 *Id tamen procedit, cum superior Iudex potest auocare causas Iudicis inferioribus, secus si non possit, & quid seruetur in Regno Castellæ, & Neapolis.*

857 *Quando, & ex quibus causis, habeat locum auocatio causarum, remissiuè.*

858 *Remissio facienda est de iure Regni Neapolitani, cum eam petit Baro à tribunalibus regÿs superioribus.*

859 *Declaratur Grẏcius in dec. 122.*

860 *Dominus non potest intromittere se in prima instantia, in causis occurrentibus in territorio vassallorum.*

861 *In multis casibus denegatur remissio Baronibus eam petentibus, & designantur nonnulli.*

862 *Remissio facienda non est cum timetur de Iudice requirente non esse administraturum iustitiam in ea causa, seu per omissionem, seu per commissionem, & vsus Sacri Consilÿ in hoc articulo.*

863 *Remissio locum non habet, cum petitur ad locum valde distantem.*

Refertur [illegible] issio contria supremi Consilij Indiarum.

864 *De iure Neapolitano fit remissio, cum reus est latro, & publicarum viarum grassator.*

865 *Remissio cuius expensis sit facienda.*

866 *Quid obseruandum in remissione, quæ petitur, allegata exceptione fori declinatoria.*

SECTIO SECVNDA.

De remissionibus reorum.

800 REmissio non aliud est, quam causæ, vel personæ ex vno Iudice ad alium translatio, vt nunc accipitur à nobis; alia enim est remissio, de qua agit, & quã definit speculator lib. 2. tit. de remissionibus §. 1. cum videlicet commissarius ad committentem causam remittit; alio modo accipitur in titulo, C. de remissione pignoris, & alias eius significationes inuenies in lexico Caluini, verb. remissio. Remissio vero ista, de qua sermo est, duabus de causis fit, aut petitur à Iudice remittente. Prima, propter incompetentiam remittentis, & competentiam illius, ad quem causa, vel persona remittitur, quam ob rem orta inter eos contentione, & controuersia de cognitione causæ, vel subiectione personæ, incompetens remittere debet ad competentem. Hæc autem remissio duobus modis peti, & fieri potest. Primò, proposita à reo ipso exceptione fori declinatoria. Secundo, proposita per literas requisitorias à Iudice remissionem petente incompetentia Iudicis à quo petitur remissio, aut ex officio causam, vel personam sibi subditam ad se remitti postulante, aut ob ipsius subditi instantiam coram Iudice requirente factam. Primo casu remissio postulari debet ante litem contestatam, dummodo iurisdictio prorogabilis sit, & renunciabilis, alioqui renunciatum censebitur exceptioni fori declinatoriæ, & vlterius

rius illi locus non erit, neq; remissioni, ex ea præcedenti. Quid si iurisdictio sit improrogabilis, & renunciari, non possit declinatoriæ, præsertim in iudicium Iudicis competentis; quocunque tempore remissio opportunè peti poterit, & impetrari, præsertim si non à reo ipso postuletur, sed à Iudice ipso, cui ex rei omissione præiudicium inferri non potuit, iuxta tradita à Carauita *ad ritum 205. num. 4. ex vers. tertio quæro*, & dicenda à nobis inferius num. 1059. Secunda, remissionis causa est iuris prærogatiua, quæ circa cognitionem alicuius causæ ex duobus Iudicibus competentib. reddit vnum alio potiorem, facitq; vt alteri præferatur. Cùm verò oritur inter Iudices controuersia ex hac secunda causa, & non ex declinatoria, non potest à reo proponi, qui iurisdictionem Iudicis competentis procedentis aduersus ipsum subterfugere non potest eo prætex, quod alter Iudex in causæ cognitione præferri debeat; cum de iure tertij, scilicèt Iudicis non possit allegare, aut illud in iudicium deducere; sed vel proponitur à Iudice ipso ex officio, vel instante actore, vel ab ipso acture petitur coram Iudice remissuro. Quod ita procedit si potioritas, & prælatio Iudicis oriatur ex ipsa iurisdictionis natura. Sciendum enim est ex duplici capite oriri inter Iudices hanc prælationem. Primò, ex ipsa iurisdictionis natura, quia ius ipsum vnius iurisdictionem prætulit alteri non spectatis ipsorum personis, neque industria. Secundo, non ex natura iurisdictionis, quæ in vtroque spectata æqualis est, sed ex accidenti ob maiorem industriam vnius, veluti si is, qui alteri æqualis est, magis industrius, & diligens causam præoccupauerit, & prius cognoscendo præuenerit. Igitur si remissio petatur ob potioritatem iurisdictionis ex sua natura non potest à reo, peti sed à Iudice ipso, vt diximus. Si vero petatur ob potioritatem accidentalem præuentionis, poterit quidem peti a reo proposita exceptione, ne continentia causæ diuidatur, aut ne sæpius de eodem delicto quæratur. In hac autem sectione agendum est de remissione petita ratione potioritatis, & prælationis iurisdictionis Iudicis remissionem postulantis ex natura sua, nam de remissione petita ob prælationem accidentalem, ratione præuentionis agemus sectione sequenti. Adnotare tamen oportet præterea, hanc prælationem naturalem iurisdictionis, ex duobus capitibus oriri posse, aut ex iure communi, de qua agitur, cum contenditur inter Iudices Regios, at ex priuilegio, de qua tractatur, cum contenditur inter Iudices Barronales inter se, aut inter Baronales, & Regios; & de his omnibus contentionibus hoc loco sermo erit.

801 Statuamus iam igitur in hac quæstione secundam principalem conclusionem, & regulam in delictis locum esse remissioni locum delicti. Probatur textu *in leg. non est dubium*, 11. *§. illud, ff. de custod. reor. & in Authent. qua in prouincia, C. de criminib. agi oport. & in §. si verò quis comprehensorum, seu cap. 5. in Authent. vt nulli Iudicum*, *collat.* 9. a quo desumpta est *Authent. si vero, Cod. ad l. Iul. de adulter.* De iure Castellæ *in l. 18. titul. 1. & l. 1. titul. 29. par. 2.* vbi Glossa secunda adducit concordantes *in leg. 20. tit. 6. lib. 3. recopilat. leg. 1. & 2. tit. libr. 8. recopilation.* de iure Neapolitano *in pragmat. 1. 3. 4. 5. & 6. vbi de delict. quis deb. conuen.* Eam tradunt communi consensu Doctores in diuersis locis, & prætèr ordinarios *in d. Authent. qua in Prouincia*; & Canonistas *in capit. Romana, §. contrahentes, de foro compet. in sexto*, Hippolyt. de Marsil. *in repet. leg. vnica, ex numer. 143. C. de rapt. virgin.* Bartholomæus Socinus *regul. 415. aliàs liter. R. regul.* 4. Marianus Socinus, *in cap. postulasti, num. 24. de foro compet.* Chassæneus *in consuetud. Burgundiæ, rubr. 12. §. vnico, ex numer. 1.* Guido Papæ *decis. 202. ex numer. 1.* Boerius *decis. 29. ex numer. 1.* Grammaticus *decis. 26. ex numer. 2.* Peguera *decis. 66. ex numer. 1.* Couarruuias *in practic. capit. 11. numer. 4. versic. secundo illud*, Molinus *de brachio sæculari, cap. 40. num. 37.* Bossius *titul. de foro compet. num. 47. & 48. cum seqq.* Follerius *in constitut. Capitaneorum, ex nu. 20.* Borrelus *ad Bellugam in specul. Princip. rubric. 11. §. ex quo prædiximus, addition. 1.* vbi congessit, 31. limitationes huius regulæ, Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. q. 38. num. 19. & 21.* Villadiego *in politica, cap. 5. §. 27. ex nu. 1.* D. Rouitus *in pragmat. 1. ex num. 1. vbi delict. quis deb. conuen.* Auendanus *respons. 40. num. 2.* D. Regens Tapia *in d. pragmat. 2. ex numer. 7. lib. 3. Iuris Neapolit. rubr. 6.* vbi statuit octo ampliationes, & viginti tres limitationes eiusdem regulæ Azeuedus *in leg. 1. ex principio, & ex num. 13. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. capit. 19. ex numer. 1.* Riccius *collectan. 48. & 2214.* nos referemus ea dumtaxat, quæ celebriora sunt, & quæ frequentius occurrere consueuerunt, & in quibus occurrunt explanandæ aliquæ difficultates.

802 Rationem autem huius regulæ reddunt multi ex prædictis Doctoribus. Primò, quoniam maximè expedit Reipublicæ scelera publice puniri in eo loco, in quo sunt admissa propter exemplum, vt qui non delinquerunt delictorum punitione territi à criminalibus abstineat, *l. capitalium, §. famosos, ff. de pœnis, cap. qua propter, 2. q. 7. cap. ad deliberandum. 17. de iudeis, cap. cum dilectus, de calumniatorib. element. 1. de offic. ordinar.* notat D. Thom. *7. 2. q. 87. art. 3. ad 2.* Secundò, quoniam illa Respublica, in cuius territorio delictum est perpetratum speciali iniuria afficitur, tùm ob scandalum ortum inter ciues ex malo criminis exemplo, tùm ob contemptum Magistratum, ad quos spectat Prouinciam purgare malis hominibus, ne ab illis quieta hominum vitam demandata sibi Republica perturbetur; atque ideò par est, vt ad eos pertineat eorum criminum punitio, vt publica fiat vindicta, & æqua satisfactio Reipublicæ malo exemplo læsæ, vtque tutior esse possit inter improbos innocentia, *l. 3. l. congruit, ff. de offic. Præsid. cap. factæ sunt leges, 4. distinct.* Tertiò, quia quemadmodum postulat rectus ordo diuinæ prouidentiæ, vt per quæ quis peccauit per hæc, & torqueatur, Sapientiæ, 11. *num.* 7. ita rectè gubernationi expediens est, vt vbi quis delinquit ibi puniatur, *l. si cui. §. idem Imperat. penultimo, l. vltima, ff. de accusationib. l. 3. in princip. ff. de re militar. Authent. qua in Prouincia, Cod. vbi de crimin agi. oport.* Quartò, quia in loco, in quo quis delinquit facilius inuenitur delicti author, testesq; comprobationis, quod est potissimum adiumentum ad criminis punitionem, cuius examen si alibi fieret delicta quotidie manerent impunita, occultatis authoribus, cum ex petentia doceat, quam difficulter veritas in eiusmodi causis eruatur, in lucemque prodeat. Quod planè significat Iustinianus *in Authent. vt omnes obediant. Iudicib. cap. 1. seu §. hæc considerantes*, ex quo desumpta est *d. Authent. quia in Prouincia.* Quintò, quod desumitur ex eodem textu, quoniam iniuriam passi, si in alieno territorio publicam vindictam, iusque suum prosequi congerentur, præsertim apud eius loci Iudicem, cuius incolæ sunt offensores, & apud quem habent amicos, propinquos, atque cognatos præter maximas expensas, quas facerent, maximo essent expositi periculo, incertiq; de iustitiæ administratione, quapropter deserturi potius essent causa, & iura sua quibus in commodis locus dari non debet. Sexto tandem, quoniam pœna ipsa in loco delicti inflicta solatium est damnum passis cognatis, & affinibus eorum, quibus eo modo satisfit. *l. capitalium, §. famosos, ff. de pœnis.* His rationibus nititur prædicta regula, quas tradunt Couarruuias *in practicis, dicto ca. 11. numer.* 3. Tybertus Decianus *tractat. crimin. lib. 4. cap. 19. num.* 8. Peguera *decis. 66. ex n. 2. ad 5.* Molinus *de brachio sæculari, lib. 3. c. 49. num. 11.*

803 Ante vèro qoàm hinc discendamus, operæ prætium erit animaduertere, plurimos Doctores magnam, quod ad hoc attinet, passos æquiuocationem, dum ex eo solent arguere, Iudicem non posse de delicto cognoscere, & esse in competentem, quoniam delinquentem ad alium Iudicem teneatur remittere. Cùm tamen apud multos alios, contrarium potius verisimiliter esset colligendum, competentem, inquam, esse eum, qui remittere potest, & debet siquidem multi credunt, omninò incompetentem remittere non posse, vt inferius adnotabimus. Planè verissimum est, valdè diuersa esse. Iudicem debere remit-

Planè verissimum est, valdè diuersa esse, Iudicem debere remittere, & esse incompetentem, & vnum ex alio non infertur, *l. Papinianus, 20. ff. de minoribus*; quippè cùm ius illud remissionis postulandæ, arguat quidem Iudicis prerogatiuam, & prælationem, non solùm comparatione Iudicum incompetentium, qui delicto cognoscere non possunt, sed etiam eorum, qui legitimi, & competentes sunt, & possent iure optimo de delicto cognoscere seclusa requisitione illius Iudicis, qui iuris prærogatiua circa cognitionem delicti præferri debet. Quod superius etiam num. 726. & initio huius sectionis numer. 800. notaui; & videtur significasse Peguera *decision. 87. num. 6. in fine, versic. ex quibus*, & Farinacius *in praxi q. 7. nu. 21. in fine, versic. ego tamen.*

804 Amplia primò prædictam secundam regulam, & conclusionem, vt ad Iudicem loci delicti sit remittendus reus, etiam à Iudice originis aut domicilij requisitus, non solùm ex vrbanitate, (quod etiam sine requisitione fieri potest, vt remissus fuit à Pilato ad Herodem Iesus Christus Dominus noster, *Lucæ 23. n. 7.*) sed etiam ex necessitate, Ita sentiunt Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. final. quæstion. 28. num. 19.* Antonius Gomez *tomo 3. variarum, cap. 1. num. 87.* Couarruuias *in practic, cap. 11. nu. 6. in fine versic. contr. sententia*, Marianus Socinus *in cap. postulasti, num. 14. de foro competenti*, Decianus *tract. criminal. lib. 4. cap. 19. ex nu. 7.* Farinacius *in praxi, quæstion. 7. num. 25. & 29.* Antonius de Matthæis *de prorogatione iurisdiction. n. 37. versic redeundo, tom. 3. tractat. 1. part.* Auendanus *tractat. de exceptionibus, nu. 17.* Azeuedus *in l. 1. nu. 24. tit. 16. lib. 8. recopilation.* Cauallus *resolution. criminal. casu 162. nu. 10.* Peguera *decision. 2. 66.* Thesaurus *decision. 90. nu. 6. & 7.* Grammaticus *decision. 26.* & ad eum Petra *nu. 10.* & Didacus de Mari *ex nu. 13.* Franchis *decision. 37. nu. 5.* & ad eum Riccius, D. Regens Carolus Tapia *in pragm. 1. num. 7. & 8. vbi de delict. quis debet conuen. lib. 3. Iuris Neapolitan. rubric. 6.* D. Regens Scipio Rouitus *in dicta pragmatic. 1. ex nu. 45.* & nouissimè *consil. 22. num. 1. lib. 2.* Follerius *in constitut. Capitaneorum, num. 53. & 54.* Molinus *de brachio sæculari, cap. 42. ex numer. 5. & 6.* Nouarius *ad pragmatic. Regni Neapolitani, collectan. 222. nu. 6.* Hæc ampliatio probatur apertè ex generalitate textus *in Authentic. vt nulli Iudicum, §. si vero quis comprehensorum, collation. 9. & in Authent. qua in Prouincia, C. vbi de criminib. agi oport. & in Auth. si vero, C. ad l. Iul. de adult.* De iure Castellæ *in l. 1. & 3. titul. 16. libro 8. recopilation.* De iure Neapolitano *in pragmat. 5. vbi de delict. quis debet conueniri.*

805 Eam tamen limitandam varijs modis existimant multi, qui tamen nimis confusè, & rubricè hac in re loquuntur. Primò quidam, si Iudex loci originis, vel domicilij præuenerit in inquirendo, vel cognoscendo de maleficio: nam tunc opinantur, etiam requisitum non teneri ad remittendum reum ad Iudicem loci delicti. Ita sentiunt Ancharanus *in cap. postulasti, n. 14.* Marianus Socinus *numer. 14. de foro competenti* Hippolytus de Marsil. *in practica, §. opportunè, num. 34.* Henrichus Boucrius *singulari. 61.* Angelus *de maleficijs, verbo, Iudex commissi. num. 15.* Antonius de Matthæis *de prorogatione iurisdiction. nu. 73. versic. tertio falli.*, Franciscus Marcus *decision. 331. numer. 4. 2. part.* Guido Papæ *decision. 202. nu. 3.* Vincentius de Franchis *decision. 37. num. 3. decision. 88. num. 5. & decision. 505. ex num. 9.* Couarruuias *in pract. c. cap. 11. num. 6. versic. quamobrem*, Decianus *tractat. criminal. libr. 4. 19. num. 14.* Farinacius *in praxi, quæst. 7. num. 23.* Regens Carolus Tapia *in pragmatic. 1. numer. 9. vbi de delicto quis debet conueniri, libr. 3. Iuris Neapolitan. rubric. 6.* Ioannes Maria Nouarius *in pragmatica Regni Neapol. collect. 222. num. 8.* licèt agnoscat contrarium etiam decisum in Sacr. Consil.

806 Secundo alij, si præuenerit Iudex originis aut domicilij, non quidem via inquisitionis, nam hæc autem non tollit, quin requisitus à Iudice loci delicti reum remittere teneatur; sed via accusationis, Etenim credunt si in loco domicilij, aut originis, quis fuerit à suo aduersario accusatus, apud eius loci Iudicem, etiam si post iste Iudex à Iudice loci delicti requiratur, vt reum remittat ibi puniendum remittere non teneri. Probant primo ex regula textus *in l. si quis postea quam, & in l. vbi ceptum, de iudicijs*; Secundo, quonia proculdubio Iudex domicilij, aut originis, est competens apud quem possit de delicto reus accusari, vt dixi supra numer. 735. & sequentibus ergo procedens hæc via aduersus reum suo iure vtitur, ac per consequens requisitus desistere non tenebitur; eum de delicto eiusdem hominis sæpius quæri non debeat, *l. licet, §. final. ff. nautæ caupon. & stabul. l. sepulchri, 6. ff. de sepulchr. violat. l. 12. tit. 1. part. 7.* & ibi Glossa prima, neque ad Iudicem requirentem remittere. Hanc sententiam amplectuntur Albericus *in l. hæres absens, 19. §. si quis tutelam, numer. 7. in fine, ff. de iudicijs*, Gregor. Lopez *in l. 2. titul. 29. par. 7. gloss. 2.* Couarruuias *in practic. dicto cap. 11. num. 6. versic. contraria sententia*, Azeuedus *in l. 1. num. 24. 30. & 31. titul. 15. lib. 8. recopilation.* Didacus Perez *in l. 2. titul. 17. libr. 8. ordinamenti, gloss. 1. pagina 344. colum. 2. in fine.* Follerius *in constitution. Capitaneorum, numer. 55.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, in articulo de foro delicti, ex num. 107. & ibi numer. 115. & in l. si quis postea, 7. ex numer. 81. de iudicij*, Capiblancus *in pragmat. 8. par. 1. numer. 118. & 119. Baronibus.*

807 Verius existimò prædictam ampliationem primam subampliandam fore. Primo, vt procedebat etiam si Iudex originis, aut domicilij præuenerit Iudicem loci delicti quocunque modo, siuè per inquisitionem prius captam, seù per citationem verbalem, aut capturam, siue per accusationem, aut denunciationem, coram eo institutam, & in quocunque horum casuum requisitum à Iudice loci delicti, teneri ex necessitate remittere reum ibi puniendum. Hanc subampliationem amplectuntur Baldus *in leg. Præses Prouinciæ, 3. in secunda lectura, num. 4. ff. de offic. Præsidis, & in l. executorem, 8. num. 1. 30.* tametsi subobscurè, *Cod. de exequut. rei iudic.* Fulgosius *in l. 1. num. 1. Cod. vbi de criminib. agi oport.* clarius Alexander *in l. a Diuo Pio, §. sententiam Romæ, num. 4.* Iaso *num. 2. ff. de re iudicat.* Antonius Gomez *tom. 3. variarum, cap. 1. num. 87.* Thesaurus *decis. 90. numer. 6.* Molinus *de brachio sæculari, lib. 3. cap. 42. ex num. 5.* Follerius *in practic. crimin. verb. audiantur excusatores, num. 156. & 160.* Rouitus *in pragmat. 1. ex num. 60. vbi de delict. quis deb. conuen.* tametsi ibi agat in genere de præuentione, non in specie de Præuentione per accusationem. Et probatur tum ex textibus legum iuris communis, & regijs, pro confirmatione regulæ, & conclusionis secundæ principalis adductis nu. 801. qui generaliter loquuntur, & sine vlla exceptione, tum etiam ex rationibus adductis supra n. 802. quæ non minus militant in hisce casibus; tum denique ex ijs, quæ dicta sunt n. 783. de præstantia loci delicti.

808 Neque obstant, quæ pro contraria sententia expendebantur: nam ad primum argumentum ex *l. si quis postea quam, & leg. vbi cæptum, ff. de indicijs*, respondendum est prædictarum legum regulas, procedere respectu ipsorum litigantium, qui non possunt a iudicio cæpto coram aliquo Iudice desistere post litem contestatam: non tamen procedunt respectu Iudicis, cuius iurisdictioni non potest præiudicium inferri. Quare licèt accusator proponat accusationem in foro domicilij, aut originis, cum ad Iudicem loci delicti pertineat satisfacere Reipublicæ suæ læsæ, & offensæ ob patratum delictus huic iuri non potest facto accusatoris derogari. Ita limitat, *dictam l. vbi captum*, Felinus post Ioannem Monachum, Ioannem Andream, Dominicum, Baldum, & Ananiam *in capit. ex tenore, 16. n. 16 versic. fallit quarto, de rescriptis.* Ex quo procedit, vt vassallus Baronis renunciata exceptione declinatoria quocunque modo, siuè tacitè, siuè expressè, sibi, quidem præiudicetur: possit remissionem ad alium Iudicem præterea non vero Baroni, nec possit petere remissionem ad se causæ vassalli sui: ea enim renunciatione nō obstante Baro poterit in quacunque parte litis postulare ad se remitti causam sui vassalli, eamque obtinere debebit; vt notat Capycius *decis. 9.* & ibi Petra, Carauita *ritu* 305.

ritu 205.*nu*.6. *& ritu* 231. *num*. 1. *&* 4. Anna *singular*. 55. *&* 120. Muscatellus *in praxi lib*. 1.*par*. 2.*gloss*. *competenter*, *ex nu*. 38. idem Petra *de Grammaticum decis*. 26 *nu*. 8. Mastrillus *de magistratibus*, *lib*.4.*cap*. 16 *ex nu*.61. Regens Tapia *in pragmat*.1.*nu*.43.*vbi de delict*. *quis deb*. *conuen*.*lib*.3.*Iuris Neapolit*.*rubr*.6. Federicus Martini *de iure censuum*, *cap*. 6. *ex num*. 326. Ponte *de pot*. *st Proregi*., *tit*. 3.§.1.*nu*.22. Capiblancus *in pragmatic*.8.*par*.1. *ex numer*. 119.*& n*.123.*de Baronibus*, Rouitus *in pragmat*. 2. *num*.7. *vbi de delict*. *quis debet conueniri*, Franchis *decision*. 217. *num*. 1.*& decision*. 529. adstipulaturque Gail *de pace publica*, *libr*. 1.*cap*. 12. *n*. 15.

809 Ad secundum dicendum est Iudicem domicilij, & originis, esse competentes & legitimos ad cognoscendum de delictis subditorum, tàm via inquisitionis, quàm accusationis, vt superius latè diximus, verum si requirantur à Iudice loci delicti ei debere cedere, remittereque delinquentem, quoniam ille potior est: inter legitimos verò, & competentes potest quis esse cæteris præferendus, quemadmodum inter creditores tametsi omnes sint veri, fieri potest, vt aliquis sit potior, cui cæteri cedere debeant.

810 Nihilominus ergo pro concordia tantorum virorum nouiter limitarem prædictam primam subampliationem, vt procedat quem in delictis publicis, secus in priuatis. Ratio est quoniam in publicis principalis offensa sit Reipublicæ, ratione cuius quilibet de populo potest accusare, §.*publica*, *instit*. *de public*. *iudic*. Vbesembecius *in paratitla*, *ff*. *de public*.*iudic*.*num*.1. & Cuiacius *ad tit*.*ff*.*eodem*, Duarenus *lib*. 1. *disput capit*. 37. minus verò principalis sit parti, seu priuatæ personæ offensę; at in priuatis contra principalis offensa sit parti, seù priuatæ personæ, accessoriè verò, & secundariò sit Reipublicæ, vt colligitur ea traditis ab Vbesembecio *in paratitla*, *ff*. *de priuat*. *delict*. *ex numer*. 3. Cuiacio *eodem titulo*, & Duareno *dicto cap*. 37. *post medium*, probatque elegans text. *in l*. *locatio*, 9. §.*quod illicite*, *ff*. *de publican*. *& vectigal*. Quod sit vt eorum exercitatio soli offenso, non cæteris permittatur, ex quo colligitur, vt volente offenso in delictis publicis non possit præiudicari iuri Reipublicæ offensæ primario, & principaliter: *l*. *iurisgentium*, 7.§.*si paciscar*, *ff*. *de pactis*, neque proposita accusatione rei apud eius domicilium vel originem offensa illa absorberi, & sopiri. Verum in priuatis delictis qualia sunt furta, iniuriæ, & alia eiusmodi, cū ipse accusator sit principalis offensus volente ipso accusare apud Iudicem domicilij, vel originis, reus ad locum delicti remitti non debet, quasi principalis offensæ secum trahat accessoriam, & minus Principalem Reipublicæ; ita sit, vt in illis non obstante accusatione in domicilio proposita sit locus remissioni ad locum delicti; in istis autem non sit, cogitabis tamen ad hęc concordia sit ad rem.

811 Subamplia secundo prædictam primam ampliationem principalem, vt sit locus remissioni delinquentis ad locum delicti etiam si sententia condemnationis sit prolata à Iudice requisito, si tunc petatur remissio ad effectum essequendi sententiam. Hæc subampliatio probatur ea eadem generaliter prædictarum legum decernentium, sine vlla limitatione remissionem delinquentium ad locum delicti, quoniam in hoc etiam casu vigent superius adductæ rationes, & textus *in d*.*l*. *capitalium*, 28. §.*famosos*, *ff*. *de pœnis*. Ita sentiunt Imola *in leg*. *accusatore*, 13.*num*.3.*ff*.*de public*.*iudic*. Fulgosius *in l*. 1. *numer*. 1. *C*.*vbi de crimin*.*agi oport*. Alexand. *in l*. *a Diuo Pio*, 15. §. *sententiam Romæ*, *num*.3.*&* 4 *ff*. *de re iudicat*. Additio ad Baldum *in Authent si quis litigantium*, *ad numer*. 2. *verb*. *criminali*, *Cod*.*de Episcop*.*audient*. Alciatus *respons*.13. *nu*. 2.*lib*.7. Bosius *titul*. *de foro compet*.*nu*. 48. Auendanus *tit*. *de exceptionibus*, *nu*.17. Regens Tapia *lib*. 3. *Iuris Neapol*. *rubr*.6.*in pragmat*. 1. *n*. 49. *vbi delict*. *quis debet conuen*. vbi refert pro ea decisiune Sac. Cons. & Rouitus *in pragmat*.2.*num*.6.*eodem titulo*, *vbi de delict*. *quis debet conuen*. vbi refert alteram decisionem eiusdem Sac. Cons. & Couarruuias *in pract*. *dicto cap*. 11. *num*.6. *vers*. *contra sententia*, restringens se ad eum casum, quo Iudex præuenit via inquisitionis, & ita ex officio tulit sententiam, verùm si sententia lata est ad instantiam accusatores negans remissionem fieri debere; cui eidem sententiæ adhæsit Azeuedus *in l*.1.*nu*. 25. *&* 26. *&* 27.*tit*.16.*lib*. 8. *recopilat*. quæ fuit sententia Gregorij *in l*. 2. *tit*. 29. *par*. 7.*gloss*. 2. *circa finem*. Et quidem si remissio petatur ad tribunal Ecclesiasticum à Iudice Ecclesiastico, vel à Clerico, qui non opposita declinatoria passus est se condemnari à laico Iudice, & post eius sententiam etiam confirmatam per alias duas conformes, ostendit se Clericum per probationem clericatus cum debitis circumstantijs, remissio proculdubio debet fieri; non quidem, vt sententiæ à laicis latæ, quæ planè nullitatis vitio laborant exequutionis mandentur, sed vt iterum ex integro de causa cognoscantur. Quoniam exceptio incompetentiæ Iudicis cum iurisdictio est improrogabilis, potest opponi etiam post tres sententias conformes, vt tradit Giammatieus *decis*. 61. *ex nu*.18.*& cons*.1 .*post suas decisiones*, *num*.47. *&* 48. Carauita *ritu* 65.*per totum*, Anastasius Germonius *de sacrorum immunitate*, *lib*.3.*cap* 15. *nu*. 50. Camillus de la Latrata *cons*.61.*nu*.13. Couarruuias *in practic*. *cap*. 33. *numer*. 2. Cancer *variar*.*resolut*.*part*. 2.*cap*.2.*num*. 138. Cabedus *decis*. 22. *num*. 10.

812 Contrariam tamen sententiam huic subampliationi, quin imò remissionem petita post sententiam à Iudice originis, sed ab eodem à quo lata est esse exequutionà delicti, sed ab eodem à quo lata est esse exequutioni mandandam, amplexi sunt Baldus *in l*. *exequutorem*, *nu*. 28. *C*.*de exequut*.*rei iudic*. Salycetus *in l*.1.*vbi de criminib*. *agi oport*. Felynus *in cap vltimo*, *n*. 11. *de foro compet*. Socinus *liter*. *R*. *regul*. 4. *remissio*, *aliar*, *regul*. 332. *fallent*. 1. Antonius de Matheis *de prorogation*.*iurisdict*.*numer*.73.*vers*. *quinta fallit*, *tom*.2.*tract*.1 *part*. Auendanus *respons*. 40.*nu*. 6.*vers*.*quinta conclusio*, Aviles *in cap*. 27. *Prætorum*. *verb*. *entreguen*, *ex num*.7. Couarruuias *in practic*. *dicto cap*. 11. *nu*.6.*vers*.*sexto hoc*, Franciscus Marcus *decis*. 31. *num*. 1. *part*.2. Mastrillus *decis*.147.*num*.12. Chassenæus *in con*. *ne*. *tud*.*Burgundia*, *rubr*.12.§.*vnico*.*nu*.19. Fachineus *libro* 9. *controuersiarum*, *cap*.21. Anna *singular*. 56. Grammaticus *decis*.26 *num*.5. & ibi Didacus de Mari *numer*.15. Afflictis *in constitut*.*Capitaneorum*.*num*.12.*rubr*.41.*lib*.1. Decianus *tractat*.*crimin*.*lib*.4.*cap*.19. *nu*. 12. Borellus *ad Bellugam in speculo*, *rubr*.11.§.*ex quo prædiximus*, *addit*.1.*limitat*.12 Franciscus *in praxi crimin*.*q*.7 *num*.24. Barbosa *in d*.*l*. *heres absens*, §.*Pro inde*, *in articulo*, *de foro delicti*, *num*. 114. Molinus *de brachio sæculari*, *cap* 42.*num*.18.*&* 19. Capiblancus *in pragmat* 8.*part*.3.*num*. 91. *de Baronibus*, estque proculdubio magis communis sententia, Fundamenta autem eius sunt illa eadem, quæ expendamus supra num. 805. pro limitationibus ampliationis priuæ à nobis traditæ, quibus tamen iam satisfecimus ea num. 808. Item textus *in l*.*relegatorū*, 7. §.*interdicere*, *ff*.*de interdict*. *& relegat*. quo vtitur ad eam comprobandam Baldus relato Dyno-Fratcos tarditatem meam ego non video, quomodo rectè expensa possit induci pro hac sententia: quod gaudeo animaduertisse ante me postea visos Alexand. *in l*. *à Diuo Pio*, § *sententia Romæ*, *nu*. *ff* 4. *de re iudic*. & Follerium *in constit*. *Capitaneorum*, *n*. 54. alij tamen respondent ibi non esse petitam remissionem: nos verò loquimur cum remissio petitur à Iudice loci delicti, eo autem causa à Iudice originis, aut domicilij, etiam post sententiam fieri debet, vt notauit vbi supra Follerius.

813 Subamplia tertiò prædictam primam ampliationem: vt procedat etiam cum vterque Iudex, tam quam is, qui petit, quàm is à quo petitur remissio habet iurisdictionem æquè priuilegiatam; veluti cum Baro loci delicti habens iurisdictionem ex priuilegio inuestituræ abdicatiuam, & priuatiuam, petit ad se remitti vassallum domiciliarium, aut originarium alterius Baronis habentis in suos vassallos iurisdictionem quoque abdicatiuam, & priuatiuam, cum priuilegio cognoscendi delictis eorum, etiam commissis extra territorium: nam in hoc casu cæteris paribus reus iste est remittendus ad locum delicti. Dixi *cæteris paribus*, quoniam expendenda sunt priuilegia, & dignoscendum, quod nam sit maius quo antiquius

quius

quius, quod nam alteri videatur præiudicare, & sententia pro potiori ferenda est. Cæterum in dubio, aut inuentis priuilegijs, paribus iudicandum est pro Barone loci delicti. Ratio ea, quoniam priuilegiatus non vtitur priuilegio suo contra pariter priuilegiatum, & tunc conquassatis priuilegijs reditur ad ius commune, vt dicebam supra num. 633. quo attento præualet forus delicti, & ad eum ex quocunque debet remitti reus. Hanc subampliationem pluribus probat Follerius *in practic. crimin. 1. par. 2. par. verb. audiantur excusatores, ex n. 65.* Scipio Rouitus *in pragmat. 1. ex nu. 6. & ex nu 8. late, vbi de delicto quis deb. conuen.* conducunt notata à Borrello *ad Bellingã in speculo, rubr. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, sua limitat. 18. & 20.* Nouario *in pragmat. Regn. Neapol. collect. 222. num. 26.*

814 Illud tamen, quod ad hanc rem attinet est animaduersione dignum cum contenditur inter Barones circa priuilegia illoi concessa, attendenda esse eorum verba, & tempora concessionum, & semper censendum per priuilegium posterius, non esse derogatum iuri quæsito, a tertio. Et enim Princeps nunquam censetur velle præiudicare illi *l. 2. §. merito, & §. si quid à Principe, ff. ne quid in loco publico, cap. quamuis, 8. de rescript. in sexto;* atque ita priuilegium posterius quantumuis amplum, interpretandum quidem est, vt inferat præiudicium iurisdictioni Regiorum officialium, & ministrorum, quæ pertinet ad ipsum Principem, qui priuilegium concedit & post nulli facta iniuria de suis iuribus auferre, & conferre in alium non vero ita vt inferat præiudicium Baronibus, aut eorum ministris, quibus ante priuilegij expeditionem, circa similes causas iurisdictio competebat. Quod egregiè notat Follerius *vbi supra, num. 69. & seqq. & num. 160.* Barbosa *in l. 1. art. 4. num. 112. ff. de iudicij,* D. Rouitu *in dicta pragmat. 1. num. 16. & 17. vbi de delict. quis deb. conuen.* quo loco latè, & optimè prosequitur explicationem clausulæ posterio, priuilegij concessi Baroni omnino videndus cum cumulatis a Capiblanco *in pragmat. 8. part. 2. ex nu. 64.* & magis in spec. *nu. 219. de Baronibus.*

815 Amplia secundo principaliter prædictam secundam conclusionem, & regulam, vt procedat etiam si reus, cuius remissio petitur a Iudice loci delicti delinquerit in eo loco, a quo remittendus petitur; nihilominus enim remittendus est postquam à Iudice loci vbi degit, & nouiter deliquit, fuerit punitus, si delictum de quo ibi queritur non sit maius: nam eo casu, quoniam pœna grauior absorbet minorem remissioni locus non erit; secus verò pœna sint compatibiles. probatur ex text. *in l. si cui, 7. §. vltimo, ff. de accusationib.* tradit Guido Papa *decis. 202. num. 2. vers. quinto, quod non commiserit,* Challanæus *in consuetudin. Burgundiæ, rubr. 12. §. vnico, nu. 15.* Bollius *tit. de foro compet. num. 58.* Iulius Clarus *§. fin. q. 38. num. 26.* Borrellus *ad Bellingã, rubr. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat. 6. & limitat. 26.* Molinus *de brachio sæculari, c. 45. ex nu. 1.* Azeuedus *in l. 1. nu. 14. cum seqq. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Regens Tapia *in d. pragm. 1. nu. 10. vbi de delict. quis deb conuen.* Farinacius *in praxi q. 7. nu. 42* Barbosa *in l. Titia, 35 n. 55. in fine, ff. solut. matrimon.*

816 Amplia tertiò prædictam secundam regulam, & conclusionem, vt procedat etiam in vagabundo qui remittendus est ad Iudicem loci delicti eo requirente; idque probant generales illæ rationes, quas expendebamus supra nu. 802. pro prædicta secunda conclusione. Istam ampliationem docent Innocentius *in cap. 1. de raptoribus* vbi Zabarella *num. 3.* Antonius de Butrio *in cap. licet, ratione, vltimo, nu. 10.* Panormitanus *num. 51. de foro comp.* Marianus Socinus *in cap. postulasti, nu. 15. eodem titulo,* Couarruuias *in practic. d. cap. 11. num. 7. in princip.* Azeuedus *in l. 1. num. 33. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Regens Tapia *in d pragmat. 1. num. 18.* Aules *in cap. 27. Prætorum, verb. entregnen, nu. 15.* Auendanus *respons. 40. num. 9.* Follerius *in const. tut. Capitaneorum, ex nu. 56.* Fachineus *lib. 9. controuersiarum, cap 24.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. cap. 13. num. 7. & 8. & cap. 19. num. 12.* Menochius *de arbitrar. libr. 2. casu. 531 num 3.* Salcedo *ad practic. Bernardi cap. 9. additione ad verbum, puniri, liter D.* Didasus Perez *in l. 2. tit. 14. lib. 8. ordinament. gloss. 2. pagin. 274. col. 1 vers. quæro vlterius,* Barbosa tametsi limitet *in d. hæres absens, 19. §. proinde, in articulo, de foro delicti, num. 12. & 13. ff de iudicijs;* & est magis communis sententia; non est enim vlla ratio cur vagabundus à regula generali sit eximendus.

817 Contrariam tamen sententiam, quinimò vagabundum captum ad locum delicti remitti non debere à Iudice, apud quem inuenitur etiam requisito, sed puniri posse ab eo sequuntur Duenas *regul. 278. forum, limitat. 4* Guido Papæ *decis. 205. nu. 1. versic. tertio, quod delatus,* Farinacius *in praxi, q 7. n 14.* Molinus *de brachio sæculari, cap. 45. numer. 10. & 11.* Chassaneus *in consuetud. Burgundiæ, rubr 12. §. vnico, numer. 15.* Borellus *ad Bellugam in speculo, rubr. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat. 5.* Fundamentum est, quòd vagabundus vbique puniri potest vbique conueniri, Iudexque quilibet cuiuscunque loco, in quo inuenitur, est legitimus, & competens, ad eum puniendum, vt plurimis relatis notat Farinacius *dicta q 7. n. 13.* & nos diximus supra quæst. 1. num. 47. Ergo Iudex loci, vbi reperitur, non tenetur eum remittere.

818 Sed non est recedendum à prædicta tertia ampliatione, quæ est magis vera, & magis communis; tametsi Regens Tapia, vbi supra, dicat contrarium seruari. Fundamentum autem, quo contraria sententia nititur, facilè corruit, concesso antecedenti, negataque consequentia. Etenim fieri potest, vt quis sit Iudex compens de delinquentis, & nihilominus teneatur remittere ad alterum competentem potiorem, & iuris prærogatiua præferendum circa delicti cognitionem, vt rectè animaduertit Couarruuias *in practic. dicto cap. 11. num. 12. versic. nec sequitur,* & ego notaui iam supra num. 803. Talis autem est Iudex loci delicti, vt superius sæpè repetitum est, & probatum. Itaque (quod ex eo fit) vagabundus non poterit opposita sua declinatoria subterfugere iurisdictionem Iudicis aduersus eum criminaliter procedentis, quoniam ille, quicunque sit, est competens, & legitimus, quod solum volunt Doctores; dum dicunt vagabundum vbique conueniri, & puniri posse. Sed non hoc tollit, quin si requiratur à Iudicem loci potiori, & excellentiori, vt ad eum vagabundum remittat, id absque vlla tergiuersatione efficere debeat.

819 Amplia quartò, vt reus sit remittendus ad Iudicem loci delicti à Iudice requisito, apud quem inuenitur, etiam si Iudex ille requisitus nullam iurisdictionem habeat in reum neque sit illi subditur ratione, originis, vel Panormitanus *in cap. licet ratione, vltimo, num. 16. & 17. de foro compet.* Marianus Socinus *in cap. postulasti, nu. 14. eodem titulo,* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin q. 38. nu. 22.* Couarruuias *in practic. cap. 11. num. 6.* Mandellus Albensis *cons. 208. num. 15. & 16.* Azeuedus *in l. 1. ex num. 30. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Franchia *decis. 37. nu. 2.* Regens Tapia *in pragmat. 1. nu. 15. vbi delict. quis debet conueniri libr. 3. Iuris Neapolit. rubr. 6.* Fachineus *libr. 9. controuers. cap. 22.* Molinus *de brachio sæculari, libr. 3. cap. 41. per totum,* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, in articulo de foro delicti ex num. 81. ff. de iudicijs.* Probatur primò ex textu *in Authent. defensorib ciuitat. c. 8. seu §. audient. collat. 3.* vbi Iudex, qui de maiori crimine cognoscere non potest, remittit reum maioris criminis ad Iudicem competentem. Secundò, quoniam facile posset delinquens impunitatem delicti consequi, si securus etiam esset à Iudice loci delicti, extra loca originis, & domicilij sui. Tertiò, quoniam hanc sententiam planè probat de iure Castellæ, *leg. 1. 2. & 3. tit. 16. lib. 8. recopilat.* & de iure Regni Neapolitani *pragmat. 1. & 5. vbi de delicto quis deb. conuen.* quibus statuitur, reum criminis remittendum esse à Iudice cuiuslibet loci requisito ad locum delicti ibi puniendum. Eamq; sententiam vbiq; praxi admitti, vt testatur Clarus.

820 Contrariã tamen sententiam huic ampliationi quinimò Iudicem requisitum si sit incompetens comparatione rei, & in illum nullam habeat iurisdictionem, non posse reum remittere ad Iudicem competentem, tuentur

Antonius

Antonius de Butrio *in d. cap. licet ratione, vltimo, num.* 10. Felynus *num.* 8. *de foro compet.* Camillus Borellus *ad Belingam in speculo, rubr.* 11. *dicto* §. *ex quo prædiximus, in additione, limit.* 14. Rebuffus *commentar. in constitut. reg. tomo* 2. *tit. de literis, requisitorijs, in præfatione, nu.* 32. Decianus *tract. crimin. lib.* 4. *cap.* 19. *num.* 2. Peguera *decis.* 2. *num.* 4. & 7. *decis.* 66. *num.* 19. Gratianus *discept. forens. tom.* 2. *cap.* 389. *num.* 50. & 51. Probatur hæc sententia ex textu expresso *in c.* 1. *princip. vers. nunquid ergo de priuileg. in* 6. vbi Iudex ordinarius, quia caret iurisdictione in exemptum, potestatem non habet remittendi illum ad Iudicem loci delicti idque iure optimo, quia ad remissionem faciendam necessaria est aliqua causæ cognitio, vt superius dicebam num. 777. & captura personæ, interdumque verbalis citatio, qui omnes actus sunt iurisdictionales, & in reum omnino extraneum exerceri non possunt.

821 Tertiam mediam sententiam alij amplectuntur conciliantes primam cum secunda, vt prima locum habeat, quoties Iudices, inter quos tractatur de remissione, subsunt vni Reipublicæ, aut Regni, & superiori: secunda verò cum subsunt diuersis Princip. aut Rebuspublicis. Ita sentit Bossius *tit. de foro compet. num.* 52. & 53. Farinacius *in praxi crimin. q.* 7. *num.* 27. 28. & 29. inclinat Rolandus *cons.* 60. *num.* 23. *vol.* 2. Verum isti Doctores plane referendi sunt pro prima opinione contenta in dicta quarta ampliatione, quoniam omne Doctores ibi relati loquuntur de hoc casu. Cæterum, vbi Iudices, inter quos de remissione agitur, subsunt diuersis Imperijs, & Principibus remissionem esse denegandam omnes vniuersim asserunt, vt dicemus inferius n. 827. cum seqq.

822 Igitur à prædicta ampliatione quarta, quæ re vera, vt est conuenientior publicæ vtilitati, punitioni delictorum, terrorique delinquentium, ita est vsu magis recepta, discendendum non, est præsertim in Regnis Castellæ, & Neapolis. Neque obstat textus *in dicto c.* 1. *de priuilegijs, in sexto*; quoniam respondet primo Fachineus *controuers. lib.* 9. *dicto c.* 22. Iudicem, apud quem reus degit requisitum à Iudice loci delicti posse reum ad eum remittere omniaque efficere, quæ ad eam remissionem sunt necessaria, quoniam id postulat iuris ratio. Hactenus Fachineus, Certè id iura volunt, vt omnes Iudices sub vno Principe constituti se inuicè coadiuuet ad punitionem delictorum, Reipublicæque communem securitatem prouenientem ex malorum hominum terrore, & persequutione, ne se alicubi tutos existiment. Cui animaduersioni conuenit lamentati Molini *de brachio sæculari, dicto cap.* 41. *num.* 8. *in fine, & num.* 9. Quo nam enim alio modo poterunt exequutioni mandari decisiones textus *in dicta Authent. vt nulli Iudicum,* §. *si verò quis comprehensorum, collat.* 9. & ceterorum concordantium;

823 Secundò respondet Barbosa *in d. l. hæres absens,* §. *proinde, in articulo, de foro delicti, num.* 84. *ff. de iudicijs*, cui eidem responsioni videtur acquiescere Molinus *dicto c.* 41. *numer.* 5. prædictum textum procedere in exemptis, quorum comparatione ordinarius non solùm est incompetens, sed etiam incapax. Iudex autem requisitus, vt reum remittat; tametsi sit competens, non est incapax; redditur autem competens quòad hanc effectum à lege, quæ iubet eum remittere delinquentes ad locum delicti. Quę quidem responsio non videtur vniuersim vera, siquidem permittitur non solùm incompetenti, sed etiam incapaci remittere in multis casibus, Laico enim Iudici, qui comparatione Clericorum est incapax, permittitur infraganti crimine Clericorum capere, vt eum remittat ad Ecclesiasticum, *cap. vt famæ, de sentent. excommunicat.* dixique supra quæst. 3. num. 158. & vbi est suspitio, aut periculum fugæ possunt exempti capi ab ordinario, vt notant Zabarella *in clement.* 1. *nu.* 16. *de officio ordinar.* Panormitanus *in cap. cum non ab homine,* 10. *num.* 10. 11. & 12. Felynus *nu.* 3. *de iudicijs*, idem Panormitanus *in cap. licet, vltimo, num.* 11. *vers. puto tamen,* Felynus *num.* 7. *de foro competent.* Minsingerius *singularum obseruationum, centur.* 2. *obseruat.* 65. Cochier *de iurisdictione, tom.* 1. *part.* 2. *quæst.* 45. *num.* 10. & *part.* 4. *quæst.* 52. *ex num.* 1. confirmans vtrobique alijs exemplis. Accedit quod cùm Iudex loci delicti requirit alterum eiusdem Regni, vel Prouinciæ, apud quem reus degit, vt eum ad se remittat inuocat eius brachium, & auxilium: vt verò auxilium præstet Iudex requisitus Iudici eius brachium implorãti non est necessarium, vt requisitus iurisdictionem habeat circa personam, aut causam, in qua brachium inuocatur; quippè cum soleat, etiam Iudex Ecclesiasticus in causis merè spiritualibus, aut circa personas omninò exemptas, vt Clericos, aut Monachos inuocare auxilium sæcularis, qui circa eiusmodi causas, aut personas, nullam iurisdictionem habet, & nihilominus non solùm impartiri solet brachium, verùm si id renuat ad impartiẽdum compellit, vt animaduertimus supra quæst. 1. num. 40. & hac eadem num. 776. Quare textus *in dicto cap.* 1. *in princip. de priuileg. in sexto*, est accipiendus, vt loquatur in casu, quo nullum sit fugæ periculum, & in quo sit copia Iudicis competentis exemptorum, qui pro eorum remissione facilè possit adiri: tunc enim recurrendum est ad Iudicem competentem ad petendam exemptorum remissionem, alioquin poterit etiam peti, & concedi ab ordinario.

824 Tertiò respondet Couarruuias *in practic. dicto capit.* 11. *num.* 6. loqui Pontificem *in dicto cap.* 1. de remissione voluntaria, & spontanea, quã vocant ex vrbanitate, quam non potest facere, qui iurisdictionem non habet in reum, secus contingit in remissione necessaria, quæ fit a Iudice requisito: nam hæc fieri potest à Iudice nullam habente iurisdictionem in reum. Etenim ad hanc exequutioni mandandam nõ inspicitur iurisdictio Iudicis requisiti, sed requirentis. Subiunge ex Mandello *dicto consil.* 208. *num.* 16. quod Iudex requisitus, & ad quem mittuntur literæ hortatoriæ seù subsidiales, efficacit in earum exequutionem, censeri efficere, velut delegatum à requirente, & mittentes literas. Addo ego, vel saltem tanquam Iudicem minorem mandato Iudicis maioris: nam requisitus censetur minor, & requirens maior, vt docet Bartol. *in l. cum quædam,* 19. *in principio, numer.* 3. *ff. de iurisdict. omn. iudic. in l. interdum,* 16. §. *idem autem, in fine, ff. de publican. & vectig.* & Ias. *in l. a Diuo, Pio* 15. §. *sententiã Romæ, ante num.* 1. post Paulum Castrensem *ibidem num.* 5. *in fine, ff. de rei vindicat.* quod confirmat textus, idem, iuxta lecturam pendectarum Florentinarum, quæ habet, *si hoc iussi fuerint*, significans literas hortatoriales, missas ad alios Iudices à Iudice sententiam proferente esse, veluti præcepta, & iussiones, tribuensque quòad hoc maiorem auctoritatem Iudici requirenti, quàm requisito ergo notaui supra hac eadem disputatione num. 30. Ex quo fit, vt magis videatur hoc efficere Iudex requirens, qui in reum habet iurisdictionem.

825 Quartò, ego nouissimè considero vtilitatem publicam, quæ in puniendis maleficijs versatur; & malis hominibus exterminandis, quo illis purgetur Respublica effecisse, vt ex iurisdictione Iudicis requisiti, & requirentis & coalescat, & componatur vna plena iurisdictio, sufficiens ad efficiendum, quidquid requiritur ad remissionem per agendam; Iudex requirens est legitimus circa personam, & causam sed incompetens circa territorium extra quod nõ potest iurisdictionem suam exercere, *l. extra territorium, vltima, ff. de iurisdict. omn. iudic.* iudex autem requisitus tametsi sit incompetens circa personam, & causam, est legitimus, & competens circa territoriũ; ex cuius iurisdictione supplendus est defectus iurisdictionis supplendus est defectus iurisdictionis Iudicis requirentis; ac per consequens vterque tam requirens quàm requisitus simul concurrentes ad exequendam remissionem habent legitimam, & competentem, plenamque iurisdictionem ad peragendam ea omnia, quæ ad remissionem requiruntur. Quo fit, vt Iudex requisitus adiuuans iurisdictionem requirentis, eamque supplens, & complens ex instituto legum id præcipientium possit adhibere causæ cognitionem ad remissionem necessariam, & capere personam, cæteraque omnia explere, quæ ipse solus, si seorsim de causa cognosceret sine excitatione Iudicis requirentis, planè efficere non posset.

826 Iam autem prædictam secundam regulam, & conclusionem

sionem sic ampliatam limita primò, vt procedat si à Iudice legitimo, & competenti petatur remissio; secus erit si non petatur: nam eo casu remissio locum non habebit. Ratio est, quoniam Iudex remissurus, aut est incompetens, & neque potest, neque tenetur remissionem facere ex officio, cùm de causa tangente reum cognoscere non possit, aut est legitimus, & tunc post de causa cognoscere, & eam definire, & sententiam executioni mandare, nullo obstante impedimento illato à Iudice potiori: ac per consequens non tenetur reum remittere ex officio. Bene verùm est posse ipsum, si velit ex vrbanitate remittere, vt superius tetigimus, dùm de remissione Domini à Pilato ad Herodem meminimus, Caueat verò Iudex ex vrbanitate remittens, ne id faciat ex zelo simili zelo Pilati: non est enim eradicatum è mundo semen similium Pilato Iudicum. Hanc limitationem tradiderunt Paulus Castrensis *in l.1.n.6.C. vbi de crimin. agi oport.* Guido Papæ *decis.202. num.2. versic. sexto*, Boerius *decis.29.num.4.* Thessaurus *decis.90.num.7.* Peguera *decis.66.num.17.* Couarruuias *in practicis, cap.11.num.5.vers. quarto erit animaduertendum*, Antonius Gomez *tomo 3. variarum, cap.1.num.87. vers. sed breuiter in hoc articulo*, Auendanus *respon.40. num.5.* Fachineus *lib.9. controuersiarum, cap.20.* Borrellus *ad Bellugam in speculo, rubr.11. §.ex quo prædiximus, in additione, limit.10.* Decianus *tract. crimin. libr.4. cap.19.num.1.* Farinacius *in praxi, q.7. num.38.* Azeuedus *in l.1. num.35. & 36. tit.16. lib.8. recopil.* Ceuallos *in specul. practicar. qu.678.nu.18. & 19.* Molinus *de brachio sæculari, cap.45. num.2.* Regens Tapia *in pragmat.1.num.24. & 25.* Regens Rouitus *ibi, num.55. de vbi de delict. quis debet conuen.* Follerius *in constit. Capitaneor. num.31.* qui ibidem *ex num.32.* latiùs tractat, an & quomodo procedat de iure, & praxi Regni Neapolitani. Sublimitatque Azeuedus vbi supra, vt non procedat cum aliter fuerit lege expressum, vt re vera expressum est iure Castellæ *in l.13. tit. 13. lib. 8. recopilat.* remissionem in casu illius esse faciendam, etiam si non petatur; quare sublimitanda est iure Castellæ in casu *d. l.13.* prædicta limitatio.

827 Limita secundò, vt remissio fieri debeat cum petitur à Iudice constituto sub vno, & eodem Principe, & Republica, cui subijcitur Iudex requisitus, non verò debeat fieri à Iudice requisito, cùm petitur à Iudice subdito alteri Principi, aut Reipub. apud quem est commissum delictū. Probat hanc limitationem apud nos Hispanos, *l.18.tit.1. par.7.* vbi notat Gregorius *glos.4.* atq; ita sentiunt Baldus *in l. Præses, 3. num.4. ff. de offic. Præsid. & in l.2.num.2.C. de seruis fugitiuis*, Paulus *in l.1 nu.6.C. vbi de crim. agi opor.* Fulgosius *consil.149. num.2.* Boerius *decis.29. num.5.* Aufrerius ad Cappellam Tholosanam *decis.320.num.1.& 2.* Tepatus *in compend. variarum, tit.134. cap.3. vers. remissio delinquentis*, Fachineus *lib.9. controuersiarum, cap.23.* Iulius Clarus *lib.5. sentent. §. fin. q.38. nu.21.* Decianus *tract. crimin. lib.4. cap.19. num.10.* Farinacius *in praxi criminal. q.7. num.25. 29. & 31.* Couarruuias *in practic. cap 11.num. 10.* Afflictis *in constitut. pœnam eorum, num.88. lib.2. rubr. 3.* Chassenæus *in consuetudin. Burgundiæ, rubr.12 §. vnico, num.14.* Peguera *decis.66.num.6. & 7.* Borrellus *ad Bellugam in speculo, rubr.11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat.3. ver. quæ tamen*, Molinus *de brachio sæculari, lib. 3. cap.43. ex nu.2.* Barbosa *in l. hæres absens, 19. §. proinde, in articulo, de foro delicti, ex num.131. ff. de iudicijs.* Quam sententiam esse communi vsu, & praxi Christianis orbis receptam dicit ex multorum auctoritate Couarruuias, & alij. Ratio autem huius limitationis est ea, quam superius commemorauimus, numer.741. quoniam cum duæ ciuitates, aut oppida, pertinent ad vnum Regnum, & Principatum, sunt veluti duo membra vnius, & eiusdem corporis: cum verò vnum membrum offenditur, totum corpus læditur, læsioque vnius partis cedit in damnum totius. Ita fit, vt si quis in vna Regni parte, seù loco delinquat, videatur cæteris omnibus, & toti Regno damnum inferre scandalo oborto ex maleficio: inde fit, vt se coadiuuent Iudices vnius Principatus ad capiendum, & puniendum delinquentem, quasi tunc tua res agatur, paries cum proximus ardet. At cum ciuitates, vel oppida ad diuersos principatus pertinet, non censentur efficere vnum corpus, & cessat prædicta ratio. In quem eundem sensum accipiendos, & interpretandos esse Cynum, Bartolum, Baldum, Panormitanum, & plurimos alios Doctores, quos *in dicta q.38. numer.20.* refert Iulius Clarus, dùm dicunt, consuetudine introductum esse vt remissiones non fiant ex vna ciuitate Italiæ ad aliam, quarum separatæ sunt iurisdictiones, & territoria, existimat idem Clarus *ibidem num.21.* & Farinacius *dicta q.7. numer.29. vers. secunda, & vers. tertia*, Cardin. Tuscus *liter. R. conclus. 152. num 19. cum seqq.* & Molinus *de brachio sæculari libr. cap.43. ex n.1.*

828 Ex quo infertur in foro Ecclesiastico remissionem ex quibusuis Prouincijs Christiani orbis locum habere. Ratio est, quoniam omnes Iudices Ecclesiastici subsunt vni capiti, scilicèt summo Pontifici Romano, & omnes Christianorum Prouinciæ efficiunt vnum corpus Ecclesiæ, suntque eius membra suo vno capite, *cap. cuncta per mundum, 9. q. 3.* notat Felynus *in cap. licet ratione, vltimo, n.11. de foro compet.* Belluga *in speculo Principum, rubr. 11. §. iam supra n. 2.* Barbosa *vbi supra, nu.133. & 134.* Baiardus *ad Clarum §. fin. q.38. n.80.*

829 Amplia primò prædicta secundam limitationem principalem, vt idem quod dictū est de multis, & diuersis Principatibus, vt ex vno ad alterum non sit facienda delinquentium remissio, procedat etiam si diuersi Principatus sint sub vno Principe, vt cōtingit in Regnis Castellæ, Aragoniæ, Lusitaniæ, Flandriæ, Neapolis, & Siciliæ vltra farum, subditis eidē Domino nostro Regni Philippo IV. quem Deus Optimus Maximus diù seruet incolumem: nam ex vno istorum Regnorum ad alterum remissio fieri non debet. Ratio est, quoniam cum Regna non vniuntur accessoriè, ita vt vnum alteri accedat, & fiat vnum cum illo, regaturq; legibus illius, cui accedit; quomodo videntur vnita esse Regno Castellæ, Regna Indiarum occidentalium, & Regno Lusitaniæ, Regna Indiarum orientalium; sed coniunguntur æquè principaliter, ita vt vnumquodque regatur suis legibus, quemadmodum regebatur ante vnionem; considerari debent, ac si essent omninò separata, vt notat Belluga vbi supra; & persona Regis quamuis vna, subit vicem duorum Regnum; discreta enim sunt Iura, quamuis in vnam, & eadem personam concurrat, *l. tutorem, 22. ff. de ijs, quib. vt indignis:* & in omnibus, & per omnia de illis iudicatur, quasi essent subdita diuersis Regibus, iuxta celebrem Bartoli doctrinam *in l. si conuenerit, 18. §. si nuda, num.1.2. & 3 ff. de pignorat. act.* quam sequuntur Gregorius Lopez *in l.27. tit. 7. par.1. gloss.3. in l.4.* per textum ibi *tit.12. eandem par.1. gloss.1. & seqq. & in l.7. titul.20. car.3. gloss.3.* Rolandus à Valle *tractat. de lucro dotis, quæst.85. ex num.2.* Azeuedus *in rubric. tit.2. num.215. lib.6. recopilat.* Gutierrez *libr.3. practicar. qu.17. & 18. ex num.215.* Gonzalez *in regul.8. Cancellar. glos.5. §.7. ex nu.26. & nu.119. cum seqq.* Matienzus *in l.1. tit.1. libr.5. recopilat. glos.6.* Fuluius Constātius *in l. vnica, num.159. C. de classicis, lib.11.* Menochius *cons.105. ex num.7 lib.2.* Barbosa *vbi supra, num.142. cum seqq.* Scipio Rouitus *cons.102 nu 16. lib.2.* qui alios allegat. Prædicta autem Regna Regis catholici Domini nostri vnita sunt æquè principaliter; quodlibet enim regitur suis proprijs legibus, quibus regebatur ante vnionem cum alijs, vt notat Gonzalez vbi supra num.132. ac per consequens quasi essent Regna sub diuersis Principibus constituta non est facienda remissio delinquentium ab vno ad alterum. Ita sentiunt Belluga vbi supra, Auendanus *respons.40. nu 7.* Peguera *decis.66. nu.7. in fine, & nu.8. 9. 10. & 11.* Molinus *de brachio sæculari, lib.3. cap.43. ex n.4.* Barbosa *in d.l. hæres absens, & proinde, in articulo, de foro delicti, n.142. ff. de iudicijs.*

830 Amplia secundò prædictam secundam limitationem, vt ex diuersis Regnis, & Principatibus non sit facienda remissio, etiam si Regna, & Principatus sint confederata. Ita sentit Bartolus *in leg. non dubito, 7. num.3. ff. de captiu. & in postlim. reuers.* Baldus *in l. executorem, num.32. C. de execut. rei iudic.* Fulgosius *cons.149. n.1.* Decius *in l. vlti-*

ma,nu.15.ff.de re iurisdict.omn.iudic. Barbosa *vbi supra n.135 cum seqq.* Farinactus *in praxi,q.7.nu.6. vers. sed hæc,* qui pro contraria sententia refert Bart. & Bald. sed ego non video cur sibi persuaserit Bartolum esse in contraria sententia, cum solum dicat ex statuto ciuitatis fieri posse, vt delinquentes in ciuitatibus fœderatis in illa puniantur, quod nullus negabit, vt rectè admonet Menochius *de arbitrar.lib.1.q.100.n.10.* ex quo tamen nihil infertur cõtra conclusionem præsentis ampliationis. Ratio autem eius est, quam reddit Baldus, vbi supra, quoniam videlicet confœderatio non operatur plus, vel minus, quàm disteni leges fœderis, & pacta confœderatorum, quod etiam notauit Angelus *in quæst.8.renoua.a guerra,num.6.in fine.* Ergo ex sola confœderatione non fit, vt debeat ex vno Regno ad alterum fieri remissio.

831 Limitanda tamen est primò ampliatio ista, vt dumtaxat locum habeat cum tractatur de remissione rei facienda ex necessitate, quæ ex diuersis Regnis fieri non debet; secus dicendum est de remissione ex vrbanitate, & spontanea; hæc enim fieri solet ex voluntate Principum volentium suis fœderatis gratum facere. Cuius remissionis exempla referunt Decianus *tract.crimin. lib.4.cap.17. nu.6.* & Iulius Clarus *lib.5.sent.§.fin.q.38.num.21.circa fin.* tametsi ibidem similes, gratias, & vrbanitates reprehendat. Limitationem tradit Thesaurus *decis.90.nu.4.* Flaminius Cartarius *de exequut. sentent. capto bannito, cap.fin.num.264.& 265.* Farinacius *in praxi,dicta q.7.nu.32.* & Molinus *de brachio sæculari,cap.43. num.33.*

832 Limita secundò eandem ampliationem, vt non procedat si in legibus fœderis aliter sit conuentum: nam tunc standum est conuentioni de remissione facienda ex diuersis Regnis. Ratio est, quia pacta sunt seruanda, *l.1. in principio,l.iurisgentium,7 §.ait Prætor ff. de pactis,cap.1.cap.qualiter,de pactis,* Ita sentit Baldus *in d.l. exequutorem,num.33.* Thesaurus *decis.90. dicto num.4.* Clarus vbi supra Farinacius *dicta q.7.nu.6. vers. sed hæc,in fine,* Barbosa *in dicto articulo de foro delicti,ex nu.136.* & desumitur ex traditis à Menochio *de arbitrar. lib.1.q.100. ex n.15.* quemadmodum inter Regnum Castellæ, & Portugalliæ sunt leges, & confœderationes de remittendis inuicem delinquentibus, videlicèt *l.5. & 6.titul.16.lib.8.recopilat.* & inter Regnum Nauarræ, & Castellæ, *l.7.eodem titulo;* item inter Regnum Castellæ, & Aragoniæ, *leg.8. eodem titulo,* in Codice additionum ad recopilatione, & inter Regna Castellæ: & Valentiæ pragmatica extrauagans Philippi IV. Domini nostri promulgata anno 1624. inter Regna Neapolis, & Siciliæ vltra farum *pragmatic.3.4.& 6. vbi de delict.quis debet conueniri,* inter statum Ecclesiasticum Pontificis, & Regnum Neapolitanum est pragmatica septima, & Bulla Sixti V. anni 1585. in illa inserta, *de exulibus,* cuius meminit etiam Petra *ad Grammaticum decis.26. nu.1.* & Didacus de Mari *ad eandem n.1.* est item Bulla Pij V. inserta *in pragmat.3. de persequendis malefactoribus.* De remissionibus inter Regna Castellæ, & Portugalliæ, meminit Gamma *decis.279. & decis.363.* Barbosa *vbi supra, num.144.cum seqq.* de remissionibus inter statum Mediolani, & Mantuæ, Surdus *cons.270. lib.2.* de remissionibus inter statum Mediolani, & Venetos, Clarus *dicta q.38.nu.21. in fine,* & Chassenæus *in consuetud. Burgund.rubr.12.§.vnico n.14. in fine,* & tametsi vterque queratur de Venetis, quod fidem non seruent, & promissa circa has remissiones præstandas, ac cætera omnia semper defuerit, & illis fidendum propterea non esse moneant, quasi ij, qui sub prætextu boni semper aliquid latentis fraudis, & doli interius contineant; verùm eos ab hac detractione, & nota, testatus semper fidem tueri, ac soluere, ac ideò illam Illustrissimam Rempublicam tandiu inter tot hostes seruatam incolumem iustitia illam conseruante defendit, Baiardus *ad Clarum in d.quæst.38. num.72.*

833 Prædictam autem limitationem secundam principalem existimant nonnulli sublimitãdam esse vt procedat, & valere possit prædicta consuetudo non remittendi reos criminis ad locum delicti ex loco alterius Principatus, & Regni, cum reus potest puniri ab eo Iudice, apud quem degit: alioqui si Iudex, apud quem reus inuenitur non possit reum punire ob delictum alibi factum, credunt esse remittendum ad locum delicti ex necessitate, quantumuis remissio petatur ex Regno, & Principatu diuerso. Ita sentiunt Panormitanus *in c.licet ratione,vltimo,nu.23. de foro compet. & in cons.24. num.2.1.part.* Iaso *cons.121. ex nu.4.vol.1.* Boerius *decis.29. nu.6.* Grammaticus *decis.26.num.2. & 3.* Aufrerius ad Cappellam Tholosanam *decis.320.num.2.* Couarr. *in practic. cap.11.num.10.* Baiardus *ad Clarum dicta q.38.num.55.& 56.* & desumitur ex doctrina Baldi *in l.1. num.97. vers. tertius casus, C.de summa Trinitate,& fide catholica.* Rationẽ vero huius sublimitationis reddunt quoniam planè delictum impunitum maneret contra publicam vtilitatem, aduersus quam nulla consuetudo valere potest, si reus neque remitteretur ad locum delicti, neque puniri posset à Iudice apud quem degit, facilèque eluderet legum pœnas reus aufugiens, impunitatemque delicti consequeretur. Quæ ratio Molinus mouit, vt crederet, competentem esse quẽuis Iudicem ad puniendа delicta; aduersus communem omnium sententiam, & aperta iuris documenta, quod ille asseruit *de brachio sæculari cap.40 num.19.*

834 Ex qua prætensa sublimitatione inferuntur subsequẽtes quatuor conclusiones. Prima, vagabundum non esse remittendum ex vno Regno ad alterum; quoniam vbique puniri potest, & quicunque Iudex apud quem inuenitur, est competens ad eum puniendum, iuxta superius dicta, num.746.

835 Secunda, reum qui est originarius, vel domiciliarius in vno Regno, & deliquit in altero, non esse remittendum ad locum delicti, quoniam potest puniri in eo Regno, vbi habet originem, vel domicilium; quemadmodũ Neapolitanus in Hispania perpetrans homicidium, & aufugiens ad Regnum Neapolitanum, non erit remittendum ad Hispaniam, quoniam hic sortitur forum ex origine, vel domicilio.

836 Tertia, eum qui nec sit vagabundus, nec domiciliarius, aut originarius Regni, vel Principatus, in quem confugit cum in eo non sortiatur forum, aut ratione originis, aut domicilij, aut delicti in quibus delinquens dumtaxat puniri potest, est regula *C.l.1. vbi de crim. agi oport.* esse remittendum ad locum delicti, etiam ad diuersum Regnum, seu Principatum pertinentem, iure communi attento, & seclusis legibus fœderis inter ea Regna, & Principatus.

837 Quarta, manifestè tametsi tacitè ex ijs omnibus infertur, & illis certo præsupponitur, vagabundum, domiciliarium, & originarium puniri posse, & accusari in eo Regno, vbi degit, vbi domicilium, aut originem habet de delicto commisso in alio extraneo Regno. Quam quartam conclusionem expressius cæteris asserunt Couarruuias *in practic. dicto cap.11.n.10.* Molinus *de brachio sæculari,l.3. cap.45. ex numer.15.* Gamma *decisio.53.* Castillo *decis.158. libr.2.* & insignis Præceptor meus Franciscus Caldera *in l. a Diuo Pio,§. sententiam Romæ,n.33.ff. de re iudic. in manu scripto;* quæ confirmatur sequentibus argumentis.

838 Primò superius adducto, quod aliter dicentibus delicta manerent impunita. Secundò, quoniam dum offensus postulat iniuriæ suæ, & læsionis incursæ satisfactionem, ratione & lege naturali lædens, & offendens tenetur eam præstare; est enim illius debitor, non secus, ac debitor esse ex contractu inito, vel alia causa ciuili: sed debitor pecuniæ fugitiuus potest pro debito coram quocunque Iudice conueniri, *l.ait Prætor,10.§.si debitorem, ff. quæ in fraudem creditor.* ergo simili modo poterit coram quocunque Iudice offensus agere pro iniuria sua, & damno illato, etiam criminaliter. Tertiò, quoniam Iudex ex officio tenetur vnicuique potenti ius suum reddere; hoc est enim iustitiæ munus à iure naturali ortum, & vbicunque suam vim retinet; ergo etiam in Regno extraneo instante accusatore poterit reus puniri. Quartò, quoniam ad extraneum Regnum profugus censeri debet vagabundus, iuxta superius dicta, num.720. in fine; sed vagabundus vbicunque puniri potest, vt etiam dictum

est su-

est superius, num. 746. ergo & iste profugos.

839 Sed subsistendum est, contrariam etiam sententiam huic quartæ cõclusionis, quæ in prædictis omnibus videtur præsupponi, earumque fundamentum esse, imò pro delicto commisso in vno Regno, & Principatu, non posse quem puniri in alio Regno, sed securum esse, & liberum ab omni accusatione, & molestia, dum ibi degit, siuè sit originarius, siuè domiciliarius, siuè vagabundus, vel profugus veriorem existimo, quemadmodum vsus magis receptam. Eamq; docet Baldus *in leg. cum quædam, 19. in princip. in prima lectura, nu. 2. vers. extra quæro, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Fulgosius *cons. 149. num. 1. & 2.* qui dicit, ita consuetudinem quotidie obseruare Cagnolus *in l. 2. nu. 76. ff. de origin. iur.* Thessaurus *decis. 90. num. 4.* Boerius *decis. 29. num. 6.* Barbosa *in d. l. heres absens, 19. §. proinde, in articulo de foro delicti, ex num. 49. & ex num. 150 ff. de iudicijs,* Confirmat eadem doctrinam Baldi *in l. 1. nu. 53. C. de summa Trinitate, & fide catholica,* vbi ait territoriũ Florentinum esse liberum, & securum bannito Aretino, & ibi non posse, offendi. Item traditio Hyppol. de Marsil. *cons. 99. num. 27.* dicentis, bannitum à ciuitate Venetiarum posse securè, morari in ciuitate Paduæ, & si est bannitus à ciuitate Paduæ, posse morari Vincentiæ, vel Veronæ, vel in alijs ciuitatibus, quarum dominia sunt distincta.

840 Quæ sententia, vt funditus, & à radice explicetur, distinguendi sunt tres casus. Primus est, cum quis delinquit in vno Regno, qui in eodem habet domicilium, aut originem, & fugit ad aliud, ibiq; manet. In quo dicendum est, istum non posse puniri in Regno ad quod confugit. Ratio est, quoniam communis est, & concors omnium sententia desumpta *ex leg. 1. C. vbi de crimin. agi oport. & ex cap. vltimo, de foro competenti,* tribus locis criminis reum sortiri forum legitimum, & competentem, videlicet, aut in loco delicti, aut in loco originis, aut domicilij, vt superius latè deduximus, & probauimus. Profugus autem in Regno extraneo, vbi degit, neque delictum commisit, vt præsupponimus, neque habet domicilium, aut originem. Ergo ibidem forum non sortitur, ac per consequens puniri non potest: nemo enim potest puniri nisi à Iudice competente, & legitimo; habenteq; iurisdictionem in ipsum.

841 Secundus casus est, cùm quis delinquit in vno Regno, & in alio habet originem, aut domicilium, ac post patratum crimen confugit ad Regnum, in quo domicilium, aut originem habet; qui casus tractatur a Gamma, *decis. 53.* in qua refertur quidam Lusitanos deliquisse in Gallecia contra alterum Lusitanum, ac post confugisse in Lusitaniam, ibiq; accusatum ab altero regnicola offenso. De cuius decisionis declaratione, & limitatione videndus est Barbosa, qui doctè dubitat de ea, & eam declarat *in l. hæres absens, §. proinde, in articul. de foro delicti ex n. 53. ff. de iudicijs* & est planè casus difficilior, præsertim præsupposita doctrina superius à nobis approbata, ex num. 735. posse quem inquiri, & accusari in loco domicilij, aut originis, de delicto patrato extra suum domicilium aut originem. Sed dicendum est, non posse hoc casu reum inquiri, aut accusari de delicto extra Regnum commisso, in eo Regno, in quo domicilium, aut originem habet. Ratio est, quia accusatio criminalis, & inquisitio, quæ in eius locum subrogatur, respiciunt vindictam publicam, & publicum interesse Reipublicæ, non priuatam vtilitatem; nisi minus principaliter, & secundariò, quo differunt ab actionibus inuentis a iure ciuili ad priuatam vtilitatem, & ius priuatum in iudicio prosequendum. Notarunt Azo *in summa, nu. 1. C. de accusationibus,* additio ad Gloss. primam, *instit. de public. iudic.* & Angel. Aretinus *in rubrica, numer. 1. eodem titulo, & in tractat. de maleficijs, verb. etiam vestem cælestem, num. 6* Bartolus *in extrauaganti, ad reprimendum, nu. 25.* Diuus Thomas *2. 2. q. 33. art. 1. in corpore, & q. 68. art. 1. in corpore, & art. 3. in corpore,* Angelus Clauasius *in summa, verb. accusatio, in principio,* Siluester *in summa, eodem verbo, accusatio, num. 1.* Caluinus *in lexico, verb. accusatio,* Duarenus *libr. 1. disputat. anniuersariar. cap. 27.* Vbesembecius *in paratitla, Thomæ Carleualij de Iudicijs.*

ff. de public. iudic. nu. 3. & 5. desumiturque ex traditis ab eodem Bartolo *in l. Agraria, nu. 3. ff. de termin. mot.* vbi ait actionem pertinere ad vtilitatem priuatam, accusationem verò ad vtilitatem fisci, & publicam; consentit Anastasius Germonius *de sacrorum immunitatibus, libr. 3. cap. 12. n. 3. & cap. 15. num. 69. & lib. 1. animaduersionum, cap. 19.* Farinacius *in praxi crimin. q. 4. n. 32. vol. 1.* Sed Reipublicæ Regni, in quo degit, qui crimen in alio Regno cõmisit nullum interesse vertitur in punitione delinquentis, quoniam ipsa, neque in toto, nec in parte est offensa; siquidem postquam iure gentium introductæ sunt Regnorum diuisiones, & discreta sunt Imperia, distinctaque dominia, *l. ex hoc iure, 5. ff. de instit. & iur.* vbi notant Doctores; non efficitur vnum corpus Reipublicæ ex diuersis Prouincijs diuersis Principibus superiorem non recognoscentibus subiectis, sed sunt velut plura corpora. Hoc verò differt vnum corpus a pluribus, quod in vno corpore læsio vnius membri nocet toti corpori, & cætera membra afficit dolore, & compassione; qua similitudine vsus Cicero *Philippica 8. nu. 15.* ait: *Si quid in corpore eiusmodi est, quod reliquo corpori noceat, vri, secarique patimur vt membrorum aliquod potius, quam totum corpus intereat: sic in Republica corpore, vt totum saluum sit, quidquid est pestiferum amputetur*: id verò cum diuersa sunt corpora neutiquam contingit: nam læsio membri vnius corporis diuersum corpus non afficit: ac per consequens cùm rerum publicarum corpora diuersa sunt, læsio vnius membri, aut etiam totius Reipublicæ alteram non attingit, neque ex damno, aut iniuria, vnius altera læditur, quare nullũ eius interesse verti potest in supplicio delicti extra illius districtum patrati, ex quo nulla eius offensa resultat; quo fit, vt accusatio locum habere non possit: quod si accusatio non habet locum, neque inquisitio maiori cum ratione. Quò conferunt tradita à Baldo *in leg. cum quædam, in principio, in prima lectura, n. 3. vers. extra quæro, ff. de iurisdict. omn. iudic.* vbi, ait maleficium considerari, non solùm respectu partium, sed etiam respectu Reipublicæ, & ideò non posse accusari quem, vbi non offendit; pro qua doctrina refert Speculatorem, eique subscribit Cagnolus *in l. 2. num. 76. ff. de origin. iur.*

842 Confirmatur, quoniam cùm nulla sit iurisdictio, aut potestas communis duobus diuersis Regnis, aut Principatibus, ac per consequens nulla communis lex, sed vnumquodque suis legibus viuat, cumque Iudex vnius non subiaceat legibus alterius, & in nullo Regno sit lex, quæ iubeat punire delinquentes Regni exteri, sed solum delinquentes in illo eodem; vbi viget, & seruatur, & eos, qui intra territorium crimina patrarunt, cum extra territorium iura, & leges se non extendant, *l. vltima, ff. de iurisdict. omn. iudic. quoniam de ijs, qui foris sunt nihil ad nos pertinet iudicare, 1. Corinth. 5. num. 12.* fit, vt nullus Iudex obligetur ad punitionem eorum, qui in Regno extero delinquerunt, cum Regni exteri tutela, & cura ad ipsum non pertineat.

843 Nec dicas, ideo posse puniri delinquentes in loco domicilij, aut originis, etiam cum in diuerso Regno delinquerũt, quoniam cuiusuis Reipublicæ interest Prouinciam suam malis hominibus purgari; quoniam tunc pertinet ad Iudicem animaduertere in facinorosos cum Respublica, cui præest, aut altera, quæ sit compars, & membrum eiusdem corporis ex patrato crimine, est offensa, vt desumitur ex Baldo *in l. 1. num. 98. C. de summa Trinitate, & fide catholica*; secus cum Respublica offensa non pertinet ad idem corpus; tùm quia, quod ad hunc Iudicem attinet, non est censendus malus qui sub eius potestate inculpatè viuit, quantumuis multa facinora in Regno extero patrarit; tum etiam, quia alioqui dicendum esset, spectare ad Iudicem animaduersionem eorum, qui inter Tartaros, Turcas, aut Sinas, maleficia, furta, & homicidia commisissent, quod à nostris moribus, & totius orbis Christiani consuetudine alienum est, & prorsus inauditum.

844 Ex quibus infertur. Primò doctrinam à nobis superius traditam ex nu. 735. posse quem accusari in loco domicilij de delicto extra illum commisso limitandam esse

O 2 & ce-

& accipiendam, cum locus domicilij, aut originis, & locus delicti sunt membra vnius, & eiusdem Regni, & Principatus, efficiuntque vnam vniuersalem Rempublicam sub vna, et potestate, & iurisdictione communi: secus cum locus domicilij est constitutus sub diuerso Principatu, vel Regno, diuersaque iurisdictione a loco delicti: tunc enim locum non habet ob rationes disparitatis superius notatas.

845 Secundò infertur, quod attinet ad crimina merè Ecclesiastica, dicendum esse, in quacunque Prouincia Christiani orbis commissa sint, posse à Iudice Ecclesiastico loci domicilij, aut originis delinquentis puniri Ratio est, quia tota Ecclesia vrbis vna est, constituta sub vno Romano Pontifice, & quod consequens est, omnes Ecclesiæ particulares sunt membra vnius, & eiusdem corporis sub vno capite; quare cum vnum membrum offenditur redundat in totius corporis, & membrorum eius læsionem, damnum, & offensionem, in cuius læsionis satisfactionem, & vindictam potest ab Ecclesiastico Iudice procedi via inquisitionis, & accusationis contra criminosum. Quemadmodum ob eandem rationem superius numer. 828. diximus, remissionem ad locum delicti ex quauis Christiana Prouincia locum habere inter Iudices Ecclesiasticos, aut etiam sæculares, si remissio ab Ecclesiastico petatur implorato sæculari brachio. Inde fit, vt de crimine hæresis vbicunque commissu, quis in loco domicilij puniri possit, tametsi in eo loco nihil impium fecerit, vt notat post plurimos Iacobus Septimacensis *in catholic. instit. tit. 2. num. 15. & 16.* vbi huius rationis, & discriminis meminit Guido Papæ *decis. 202 num. 2.* Chassæneus *in consuetud. Burgund. rub. 12. §. vnico, num. 17.* Couarruuias *in practic. d. cap. 11. num. 12.* vbi bene declarat, Borrellus *ad Bellugam rubric. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limit. 24.* Duenas *regul. 378. ferum, limit. 7.* Molinus *de brachio sæculari, cap. 44. ex nu. 7.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. capit. 19. num. 23.* Farinacius *in praxi, quæst. 7. num. 17.* qui etiam dicunt, hæreticum quemadmodum, & vagabundum, vbique puniri posse, iuxta *l. Arriani, 5. C. de Hæreticis, & Manicheis.*

846 Tertiò infertur, tempore eo, quo omnes orbis cogniti Prouinciæ erant sub Imperio Romano, & sub vno Principe Imperatore, membraque vnius, & eiusdem Principatus, tunc remissiones ex quacunque ciuitate ad locum delicti, indistinctè locum habuisse, & distinctionem textus *in §. si vero quis comprahensorum, in Authent. vt nulli Iudicum, collation. 9. cum similibus.* Atque item tunc temporis in loco domicilij, aut originis potuisse, quemquè puniri de crimine extra suam Prouinciam patrato, iuxta dicta à nobis superius ea prædictu num. 735. tunc enim multo dispar ratio vigebat, ac hodie, cum videmus Prouincias orbis sub diuersis Regibus viuere, & in diuersos Principatus diuisas esse, quod adnuit recte Fuscus *iter. R. d. conclus. 152. nu. 26. tom. 6.*

847 Tertius tandem casus est, cum vagabundus in vno Regno delictum committit, ad aliud Regnum confugit; videbatur autem iste posse puniri in eo Regno vbi inuenitur, & quò profugit cum vagabundum, vbique puniri posse superius diximus numer. 746. Verùm dicendum est, neque vagabūdum in extero Regno delinquentem, qui post patratum delictum ad aliud Regnum confugit, & ibi accusari posse, aut puniri, sed securum esse, & tutum ab omni molestia, & accusatione, ob eandem prorsus rationem, quam in superiori casu expendebamus. Etenim iurisdictio, & leges Principis offensi, & Reipublicæ ex hoc delicto læsæ, non extendunt vires, & potestatem suam ad locum, vbi vagabundus in extro Regno degit, ac per consequens ibi non potest procedi ad publicam vindictam, cum non sit offensa, in quam cadere possit. Etenim quemadmodum non potest priuatus vindictam quærere, etiam in iudicio, de iniuria alij priuato sibi non cognato facta, cum non possit ius alterius in iudicium deducere, *leg. loci corpus, 4. §. competit, ff. si seruit. vindicet. l. res alienas, vltima, C. de rei vindication.* tractat latè Barbosa *in l. si alienam, 12. ex numer. 5. circa medium ff. solut. matrimon.* & Tiraquellus *in l. si vnquam, verbo, reuertatur, ex num. 356. C. de reuocand. donation.* ita non potest quoque vna Respublica neque eius nomine Iudex illi Præpositus, de iniuria, & offensa, alteri Reipublicæ facta ad se nullo modo pertinente vindictam sumere, & satisfactionem quærere. Ideò cum diximus, vagabundum vbique posse puniri, intelligendum est, si locus punitionis, & delicti sint sub eodem Principatu, non sub diuersis. Etenim Regna, & Principatus extranea, & sub diuerso Principe constituta, censenda sunt, velut asyla tribuentia securitatem, & saluum conductū ad ea confugientibus, non secus, ac Ecclesia, & loca sacra, immunitatem, & securitatem concedunt à pœna sanguinis ad se confugientibus, eosque tuentur, & defendunt, ne illi imponatur similis pœna, *l. præsenti, C. de ijs, qui ad Eccles. confug. capit. inter alia, de immunitat. ecclesiæ*, esse enim similes inter se sup. adictus casus docet Angelus *in quæstion. 8. renouata guerra, num. 6.* Socinus *in leg. 1. in principio, numer. 13.* Crottus *num. 5.* Alciatus *num. 13.* Socino Iunior *num. 70. & 71. ff. de acquir. possession.* Barbosa *in d. l. hæres absens, §. proinde, in articulo de fore delicti, num. 156. ff. de iudicijs.* Imo, ver, & in Regno Castellæ olim fuisse multas ciuitates, & castra, quibus simile priuilegium, aut concessum fuein à Regibus antiquioribus, aut ab antiquo tempore obseruatum, vt delictis obnoxios ad se confugientes mereutur, & ab omni molestia, & vexatione aduersariorum illesos defenderent, colligitur planè *ex l. 1. titul. 16. lib. 8. recopilation.* vbi dicta priuilegia reuocantur, meminit Auendanus *titulo, seu tractatu de exceptionibus, nu. 19.* atque item in Regno Neapolitano similia priuilegia quibusdam locis esse concessa, & in ipsis obseruata, apertè præsupponit eodem argumento *pragmat. 1. vbi de delicto quis debet conueniri*, & notauit generaliter, loquens Decianus *tractat. crimin. lib. 4. cap. 19. num. 25.*

848 Neque obstant, quæ superius nu. 838. pro contraria sententia adducta sunt; nam ad primum argumentum dicendum est, non colligi ea hac sententia delicta manere impunita, quod publicæ vtilitati foret aduersum. Duobus enim modis potest contingere delict. manere impunita. Primò, quoniam à Legislatore illis pœna non sit imposita, aut non sint ab illo prohibita, sed permissa; aut quia incuria Iudicis, & conniuentia dissimulentur omissis necessarijs medijs ad illorum punitionem. Hoc autem esset maximum vitium, tum legum, tum Magistratus, Reipublicæq; maxima pernicies. Secundo, quoniam per accidens, & casu delicta nō possint puniri, quia criminum reus aufugiat, vel lateat, aut tam occultè peccet, vt delictum probari non possit, hoc autem nullum est incommodum; diuina enim prouidentia disponente sine vllo Legislatoris, aut Magistratus, vitio qui omnem curam, & diligentiam, quam potest, adhibeat in purganda malis hominibus Republica, persæpè contingit, ne omnia peccata nunc suis plectantur pœnis: multa enim futuro iudicio reseruantur, sic docente Dino Augustino *lib. 1. de ciuitate Dei, cap. 8.* & D. Gregorio *lib. 5. moralium cap. 15. & lib. 26. cap. 17.* Quemadmodum enim non ideò minus erant perfectæ Hebræorum leges, a Deo ipso institutæ, & dictatæ, quod per illas statuebantur ciuitates illæ sex effugij; quo confugiebat rei homicidij, vt pœnam euaderent, in quibus securi degebant, & ab omni molestia liberi, Deuteronomij 4. *num. 41. & cap. 19. nu. 8.* Iosue 20. *ex nu. 2.* Numerorum 35. *ex num. 11.* & hoc non erat relinquere maleficia impunita. Neque item iuxta iura, quæ hodie inter Christianos vigent, iudicatur dari maleficijs impunitas, quod locis sacris fuerit concessum immunitatis, priuilegium, *ex d. l. præsenti, C. de ijs, qui ad Eccles. confug. & d. cap. inter alia, de immunitat. ecclesiæ.* quò possint malefactores confugere, & delictorum suorum pœnas euadere; ita similiter non est incommodum, cum qui post delictum confugiens ad extraneum Regnum, seu Principatum, quasi ad asillum se contulit, euadere pœnam delictorum suorum, ille enim per accidens, & casu consequitur impunitatem, eo quòd peruenerit ad locum, ad quem neque potestas legum, neque iurisdictio Regis, & Iudicis loci delicti se extendit, in quo cum tamelit

metsi velit, punire non potest; neque item Iudex Præpositus eidem loco, quoniam nullam causam habet eum puniendi, cùm non sit officij sui crimina vbicunque commissa punire. Quæ rationes consuetudine etiam receptissima, & omnium gentium moribus confirmatæ sunt, & approbatæ.

849 Secundò respondendum est, criminis reum, qui ad Regna extranea, exterosque Principatus profugus confugit, ac per ea loca peregrinatur, non manere impunitũ, eo quòd pœnam sanguinis effugiat; nam spectato iure communi, absens, si contumax perseuerat mulctatur amissione omnium bonorum, vt dixi superius num. 752. Iure verò Castellæ non solum pœna pecuniaria, sed capitali etiam damnari potest, vt dixi n. 753. Iure verò Neapolitano præter pœnam confiscationis tertiæ partis bonorum mobilium, quam ob contumaciam incurrit, banniti solet, & foriudicari, quæ sunt grauissimæ pœnæ, vt dixi num. 754. Quid quod? non parua pœna est exilium illud voluntarium, quod profugus sibi ipsi imponit si voluntarium dici potest; amissa patria procul ab amicis, & consanguineis, interdum absens à liberis, & vxore, carissimi pignoribus, aduena, & peregrinus per extranea loca, expositus ignotorum iniurijs, improprijsque peregrinationis, iuxta sententiam Sapientis, Prouerbiorum 29. nu. 30. Hæc iudicetur impunitas? imò verò pœna non exigua, vt *in l. aut facta, §. euentus, ff. de pœnis*. Iustum facinorosi supplicium existimauit hoc Demosthenes in oratione aduersus Aristocratem, dùm ait: *Facinorosi sat est, vt eorum, quos læserint, patria cedant, in aliorum ditionem, quibus nullam fecerunt iniuriam tutò commigrantes*. Neque enim futura erat aliena ab omni misericordia, & expers omni mansuetudinis, pœna ab ipso malefactore voluntariè suscepta, sed admixta debuit esse aliarum pœnarum effugio, vt ait Cicero in oratione duodecima pro Aulo Cecina, *nu. 100. Cùm homines vincula, neces, ignominiasque vitant, quæ sunt legibus constitutæ, cõfugiunt, quasi ad aram in exilium*. Cùm igitur exilium sit acerbissima pœna, fugaque ipsa exilium sit, imò, & Græcis fugæ nomen exilium significet, vt adnotauit Budeus *ad d. Paragrapho euentus*, fit, vt impunitus censeri non possit, qui fugam arripuit, & si exilij suffugio sanguinis pœnam euaserit.

850 Ad secundum argumentum dicendum est, ex maleficio non esse quem debitorem pœnæ, quemadmodum ex contractu; nam ex contractus die ipso sit debitor; qui contraxit: at pœnam non debet delinquens, nisi ex die condemnationis, *l. si qua pœna, 244. ff. de verbor. significat*. Quo fit, vt fiscus nullum habeat ius in bonis rei ante condemnationem, vt docent Bartolus *in leg. post contractum. 15. numer. 16.* Paulus de Montepico *num. 13. & 87. ff. de donationibus*, Alexander *in l. rescriptum, 11. ex num. 8. ff. de pactis*. Baldus *in l. 1. num. 14. C. de iure fisci, lib. 10. & in l. si quis post hac, n. 4. C. de bonis proscriptorum. 10.* Faber *in §. item si quis in fraudem, nu. 7. circa finem versic. ad leg. aufertur, instit. de actionibus*, Thesaurus *quæst. forens. lib. 1. q. 85.* Iulius Clarus *libr. 5. sentent. §. final. q. 78. num. 32.* Caballus *resolution. criminal. casu. 295. nu. 46.* Bossius *diuers. tractat. tit. de bonorum publicatione, nu. 81.* Tuscus *lit. F. conclus. 385.* Negusantius *de pign. 2. part. membr. 4. num. 115. & 116.* Peregrinus *de iure fisci, libr. 5. titul. 1. nu. 182. & lib. 6. tit. 6. ex nu. 12.* Alfarus *de offic. fiscal. gloss. 34. num. 133. l. 9. tit. 3. part. 5. & ibi gloss. 9.* Ob quam rationem in delictis pœna ante condemnationem ad hæredes non transit, *l. ex iudiciorum, 20. ff. de accusat. l. si pœna, 20. ff. de pœnis*. Ergo cum ante condemnationem pœna non debeatur, etiam parti læsæ, nihil ipsa à reo petere poterit, & sic similitudo ex qua ducitur argumentum eneruatur.

851 Ad tertium dicendum est, ad officium Iudicis spectare, vt ius reddat omnibus petentibus, verùm non esse ius accusatori accusandi reum profugum, aut etiam domiciliarium subditum ipsimet Iudici ob delicta facta extra Principatum, quia cum accusatio respiciat publicam vindictam, & hæc non possit sumi nisi de iniuria facta Reipublicæ propriæ, non extraneæ non poterit institui accusatio apud Rempublicam, cui iniuria facta non est, ad cuius Iudicem non pertinet vindicta Reipublicæ extraneæ, aut eius ciuium.

852 Ad quartum dicendum est, neque profugum esse vagabundum, cùm propter fugam non amittat domicilium, quod ante habebat, vt dixi supra num. 746. neque quantumuis vagabundus esset censendus, posse puniri ob delicta in alio Principatu patrata, vt probaui numero 487.

853 Limita tertiò principaliter prædictam secundam conclusionem, & regulam, vt non procedat, neque remissio facienda sit ex necessitate ob leuia delicta, sed solùm ob grauia. Ita sentiunt Cynus *in Authent. quæ in Prouincia, nu. 9. in fine, C. vbi de crimin. agi oport.* Panormitanus *in cap. vltimo, num. 17. de foro competenti*, Iacobus de Beluiso *in repetit. §. contrahentes, nu. 79. in cap. Romana, eodem titulo, in sexto*, Capella Tholosans *decis. 320.* & ad eum Aufrerius *num. 2.* Couarruuias *in practic. d. cap. 11. num. 7. vers. octauo*, Iulius Clarus *lib. 5. sentent. § fin. q. 38. num. 23.* Duenas *regul. 378. forum, limitat. 3.* Auendanus *tractat. de exceptionibus, numer. 17. vers. quod sublimita*, Follerius *in constit. Capitaneorum, numer. 52. 60. 61. & 62.* Tuscus *liter. R. conclus. 152. num. 11.* Chassanæus *in consuetud. Burgundiæ, rubr. 12. §. vnico, ex num. 7.* Peguera *decis. 66. num. 16.* Decianus *tractat. crimin. lib. 4. cap. 19. numer. 5.* Farinacius *in praxi, d. q. 7. num. 36.* Bottelus *ad Bellugam in speculo, rubric. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat. 4.* Barbosa *in dicto articulo de foro delicti, num. 104. & 105.* Addunt isti Doctores neque in grauibus, & atrocibus delictis esse locum remissioni, si agatur ciuiliter: quoniam cessat remissionis ratio, nempè publicum exemplũ solatiumque iniuria affectorum; ideoque in delictis leuibus remissionem denegandam credunt, quia causæ similium delictorum ciuilibus æquiparantur. Item quia expensæ remissionis superarent iustam leuis criminis pœnam.

854 Contrariam sententiam iure Castellæ locum habere, & sequendam esse, quinimò in delictis etiam leuibus locum esse remissioni ad locum delicti probat *l. 1. titul. 29. part. 7.* & ex ea notauit Auendanus *respons. 40. num. 3. versic. item aliud*, Azeuedus *in l. 1. per textum ibi, nu. 4. tit. 16. lib. 8. recopilat.* Didacus Perez *in l. 2. tit. 17. libr. 8. ordinamenti, glos. 1. pagin. 327.* Molinæus, qui id censuit æquius, attento etiam iure communi, & rem optimè tractat, *de brachio sæculari, cap. 46. per totum*, idemque seruandum esse, attento iure Neapolitano censuit Tapia *in pragm. 1. num. 5. & 6. vbi de delict. quis deb. conuen.* & non dissensit Rouitus *ibidem, num. 41. in fine*.

855 Limita quartò, vt remissio locum non habeat, neque facienda sit, cum Iudex minor, & inferior, eam petit à Iudice maiori, & superiori: nam tribunal superius non remittit ad inferius. Ita sentiunt Oldradus *consil. 124. numer. 4. versic. tertio remissio*, Additio ad Guidonem Papæ *decis. 203. numer. 2. verb. sexto*, Chassenæus *in consuetud. Burgund. rubric 12. §. vnico, numer. 16.* Auendanus *respons. 40. numer. 6.* Couarruuias *in practic. cap. 11. numer. 9 versic. vndecimo, & erit, & numer. 10. versic. decimo tertio*, Azeuedus *in leg. 1. numer. 50. titul. 16 libr. 8. recopilation.* Bouadilla *libr. 2. politic. capit. 13. numer. 69. in fine*, Barbosa *in leg. hæres absens, 19. §. proinde, in articulo de foro delicti, numer. 106. Digestis de iudicijs*, Molinæus *de brachio sæculari, capit. 45. numer. 25.* Farinacius *in praxi, quæstion 7. numer. 33.* Regens Tapia *in d. pragmat. 1. numer. 34. vbi de delict. quis debet. conuent. libr. 3. Iuris Neapolitan. rubric. 6.* Nouarius *ad pragmat. Regni Neapolitan. collectan. 222. numer. 18. & 21.* Probat suam sententiam Oldradus ex textu *in leg. ad cognitionem, Dig. quib. ex caus. in poss. eat. & in leg. ad Principem, ff. de appellat. & in Authent. de appellat. & intra, quæ tempor. capit. 3. seu §. illud etiam*, quos tamen textus Decianus *tractat. crimin. libr. 4. capit. 19. numer. 9.* ab hac limitatione recedens relato in eandem sententiam Bald. *in leg. & in priuatorum, vltima, numer. 12. Cod. si à non compet. iudic.* ait agere de appellationibus, non de remissionibus, in quibus multum diuersa ratio viget.

Thomæ Carleualij de Iudicijs. O 3 856 Subli-

856 Sublimita tamen primò prædictam quartam limitationem principalem, vt procedat quoties tribunal superius, seu superior Iudex potest aduocare casus tribunalis, seu Iudicis inferioris, & quoties causæ ad idē superius tribunal per appellationem deuoluuntur; tunc enim poterit causam retinere apud se cuiuscunque appellationis & grauaminis occasione, & reum non remittere; secus erit, si causam aduocare non possit; nam tunc debebit remittere reum, etiam ad tribunal inferius. Ita sentiunt Couarruuias, Aceuedus, Bouadilla, & Farinacius, relati numero præcedenti. Qua sublimitatione præsupposita, possunt inclinari Baldus; & Decianus, cum Oldrado, & cæteris. Inde fit, vt cum supremum Regium Castellæ Cōsilium, non soleat aduocare causas tribunalium inferiorum, quorum appellationem regulariter deuoluūtur, non ad ipsum Regium Consilium, sed ad Regias Cancellarias etiam à Iudicibus delegatis ab ipsomet Cōsilio, iuxta *l.20.21.& 24.tit.4.& l.11.& 12.tit.5.lib.1.recopilation.* soleat remittere reos carceratos ad Iudices inferiores ab ipsomet Consilio delegatos, vt vidi aliquando decisum, & practicarum; Atq; ex eadem ratione existimo processisse decisionem supremi Indiarum Consilij me referente, iubentis remitti quendam reum captum in Regia Curia ad Iudicem delegatum ab ipsomet supremo Cōsilio, excitati per literas supplicatorias à prædicto Iudice missas, qui remissus est ad ciuitatem Regnum Prouinciæ Peruanæ. Quoniam appellationes Iudicum illarum Prouinciarum in causis tàm ciuilibus, quā criminalibus, non deuoluuntur ad prædictum supremum Consilium, sed ad Regias Cancellarias in prædictis Prouincijs residentes. Idemq; in Regno Neapolitano seruandum esse regulariter, postquam in eo non possunt aduocari causæ ex tribunalibus inferioribus à Iudicibus superioribus, *ex pragmat.2.& 5.vbi de delicto quis debet conueniri, & pragmat.3.§.nos autem, de offic.Sac.Regij Consil.* notarunt Petra *ad Gramatic. decis.26.num.1.& 2.* & Didacus de Mari *n.3.& seqq.* quibus planè consonat Afflictus *decision.155.num.5.& 6.*

857 Quando verò, & ex quibus causis habeat locum aduocatio causarum à tribunalibus, & Iudicibus inferioribus ad superiores Iudices, vide Rebuffum *commentar. in constitut.Reg.tom.1.tit.de euocationibus, in præfationibus, ex num.11.& per totum,* Couarruuiam *in practic.cap.9.* Andreas Gail *obseruation practicar. lib.1.obseruat.41.* Auendanum *de exequend.mandat.1.par.cap.19.num.2.& seqq.* Sesse *decis.117.2.par.* Viuium *decis.208.& num.5.* Capiblancum *in pragmat.3.ex num.142.de Baronibus,* doctissimum Regentem Carolum Tapia *decis.1.supremi Italiæ Senatus, præsertim ex num.31.*

858 Sublimita secundò de iure, & praxi Regni Neapolitani, (quę sublimitatio colligitur ex præcedenti) vt quarta prædicta limitatio principalis non habeat locum cùm Baro petit remissionem à tribunalibus Regijs superioribus, vt à Magna Curia Vicariæ, seu Sacro Consilio; nam tunc facienda est, & fieri solet regulariter. Ita sentiunt Grammaticus *decis.30* & ibi Didacus de Mari *num.3.* Franchis *decis.66.& decis.426.& decis.458.& decision.529.* & ad eas Additionatores, Flauius Amendola, Riccius, & Visconte; & ita sæpè practicatum se vidisse dicit Vrsillus ad Afflictis *decis.155.nu.6.in fine,* sentit Mastrillus *de Magistratibus, lib.4.cap.16.ex num.35.* & in specie *numer.41.& 42.* Regens Tapia *in pragmat.1.num.34.* Regens Rouitus *ex nu.4.& ex num.41.vbi de delict.quis debet conueniri,* Anna *singular.120.* Carauita *ritu 205.ex num 3.& ritu 331.num.1.& 2.* Baiardus *ad Clarum libr.5.sentent.§.fin.q.38.num.60.& 61.& num.91.* Giurba *cons.66.ex num.16.* Capiblancus *in pragmat.3.num.153.& in pragmat.8.par.2.ex num.70.* latè, & ferè *vsque ad finem, de Baronibus.* Eamq; sententiam ego sæpissimè vidi vsu receptam in Sac.Cons. à quo me interueniente ferè semper remissi sunt ad Barones vassalli carcerati in carceribus Magnæ Curiæ petentibus ipsis Baronibus.

859 Neque credas huic vsui contrariam esse decisionem 222.Antonij Capycij, vt crediderunt Vrsillus *ad Afflictis decis 155.in fine,* Tuscus *litter.R.conclus.152.num.15.* qui planè errauit, dùm dixit, Magnam Curiam Neapolitanam nunquam remittere reos ad inferiorem Iudicem: nam prædicta decisio Capycij loquitur de Magna Curia Panormitana, non Neapolitana; quod etiam rectè animaduertit Franchis *d.decis.426.numer.3.* iure reprehendens Vrsillum. Prædicta tamen decisio Capycij processit ex alia ratione longè diuersa; non quidem, quia tribunal petens remissionem erat inferius, sed quia illa Magna Curia habebat præeminentiam, ne continentia causæ diuideretur, & ideò in illo casu remissionem denegauit, quoniam ex remissione votiua ex multis delinquentibus, sequeretur diuisio continentiæ causæ, quod prædicti tribunalis præeminentiæ aduersabatur.

860 Ratio autem prædictæ limitationis est, quoniam Dominus directus non potest se intromittere in prima instantia in causis occurrentibus in territorio vassallorū quibus concessit iurisdictionem in fundum, vt superius dixi multis relatis num.794. quoniam tunc videtur concessa iurisdictio, non cumulatiuè, sed priuatiuè, & abdicatiuè, cum conceditur ex inuestitura feudali, præsertim cum ex pragmaticis Regni Neapolitani præcedenti numero relatis non possint regulariter suprema tribunalia euocare causas ab inferioribus Iudicibus neque eas apud se retinere.

861 Declara tamen, & restringe prædictam secundam sublimitationem, vt quamuis regulariter superiora tribunalia Neapolitana debeant remittere causas ciuiles, & criminales ad inferiora tribunalia, & reos vassalos ad Barones; sint tamen multi casus, in quibus est deneganda, & denegari solet remissio Baronibus eam petentibus, quantumuis ampla habeant priuilegia: vt latius prosequuntur Franchis *decis.470.* Rouitus *in pragm.2.ex n.12.vbi de delicto quis debet conueniri;* Mastrillus *decision.147.& de Magistratibus, lib.4.cap.16.ex numer.214.* Capiblancus *in pragmat.8.part.2.ex numer.102.de Baronibus* Giurba *cons.66.num.20.cum seqq.* omnino videndus; veluti si petatur remissio causæ criminalis rei non carcerati; vt notant Follerius *in practica criminali, verb.audiantur excusatores, num.63.* Carauita *ritu 205.num 4.& ritu 269.num.14.& 15.* Petra *ad Grammatic.decis.26.num.9.& 10.* Capiblancus *vbi supra, numero 48.* Baiardus *ad Clarum d.q.38.num.91.* An vero debeat constare de delicto cū petitur remissio à Barone rei carcerati, vide Rouitum *in pragmat.1.numer.41.vbi de delicto quis debet conueniri,* vbi refert antiquum vsum supremorum tribunalium huius Regni fuisse, vt non remitterent reum ad Baronem, nisi constaret de corpore delicti, quod dicitur, & de culpa rei: recentiori vero vsu receptum esse, vt vassallus remittatur ad Baronem, etiam cum de eius delicto non constat, imo etiam si esset absoluendus. In qua item sententia fuit Regens Tapia *in eadem pragmatic.1.num.6.lib.3.Iuris Neapol.rubr.6.* quos sequutus est Capiblancus *vbi supra nu.99.& 100.* Deinde non esse locum remissioni ad Baronem, si delictum commissum sit à vassallo in ciuitate Neapolitana, vel suburbijs, aut Casalibus eius docet Franchis *dec.529.* Mastrillus *de Magistratibus, lib.4.dicto cap.16.nu.254.* Capiblancus *vbi supra, num.132.* Nouarius *ad pragmat.Regni Neapol.collect.222.numer.18.& collectan.223.numer.31.* Tandem vassallum Baronis contumacem contrauenientem præceptis Magnæ Curiæ vel Regiæ Audientiæ, violantemq; eorum tribunalium banna, receptantemq; aduersus ea bannitos à prædictis tribunalibus, non debere remitti ad Baronem, sed eius causam remanere apud Regia tribunalia offensa, docet Franchis *dicta decis.470.* dicens id esse receptum cōsuetudine semper approbata apud Sac.Cons. quam sententiam videntur amplecti Chassenæus *in catalogo glorię mundi, 5.par.consideràt.24.numer.195.* Surdus *cons.152.lib.2.* Menochius *cons.694 lib.7.* Natta *cons.508.num.14.17.& seqq.* Amadeus à Ponte *de laudemijs, q.24.ex num.28.* Capiblancus *in dicta pragmat.8.p.1.ex num.213.& num.216.& 2.part.numer.130.de Baronibus,* tametsi in contrariam inclinet. Rouitus *in pragmat.1.num.14.de receptator.malefact.& in pragmat.2.num.13.vbi de delict.quis debet conuenir.* Mastrillus *de Magistra-*

stra-

stratibus, lib. 4. cap. 16. nu. 221. Quamuis contrarium, imò, remissionem hòc casu esse concedendam ad Baronem petentem, decisum esse videatur apud eundem Franchis *dec.* 434. quàm decisionem sequitur Ponte *de potestate proregis, tit. 1. §. 3. ex num.* 29. & iuxta eam contra prædictam decisionem, 470. bis decisum referat Visconte additione ad ipsam *ad num.* 1. Item Follerius *in practica criminali, verb. audiantur, excusatores, ex num.* 132. *& ibi num.* 134. vbi in eodem articulo varias decisiones referi secus repugnantes; eandem sententiam sequitur Bossius *tit. de pœnis, num.* 25. Thessaurus *decis.* 133. & ibidem Thessaurus filius *in consilio inserto post dictam decisionem*; eandem doctrinam amplectitur Rouitus *in pragmat.* 5. *num. 2. & 3. de administrat. Vniuersitat. & in pragmat. 9. 1. & seqq. de empt. & vend.* Natta *cons.* 550. *ex num.* 5. *tom.* 4. Peregrinus *cons. 25. ex num. 3. volum.* 5. Ponte *de laudemijs, dicta q. 24. ex nu.* 30. limitans doctrinam generalem a se superius traditam. Quare in casu occurrenti altius cogitandum erit, expendendæque eius circumstantiæ, examinandæque ad amussim Doctorum sententiæ, procurandumque vt concilientur, ne sibi ipsius sint aduersi, vt re vera plerique sui ipsorum immemores sibi videntur metipsis aduersari. Cæteros casus cumulauit Mastrillus *dicta decision. 177. & de Magistratibus, libr. 4. dicto cap.* 16. latissimè *ex num.* 214. omninò videndus, & Capiblancus *in dicta pragm. 8. par. 2. ex n. 102. de Baronibus, & vide ibi n.* 91.

862 Limita quinto principaliter prædictam secundam regulam, & conclusionem, vt remissio facienda non sit, quoties verisimiliter timetur de Iudice requirente, eum in ea causa iustitiam non administraturum; quod duobus modis potest contingere. Primò, cum creditur, Iudicem per omissionem non puniturum delictum ob amicitiam cum reo, aut eius cognatis; aut ob nimiam rei potentiam, aut eius cognatorum, aut affinium, aut ob alias causas, aut finca. Secundò, cum existimatur, Iudicem nimis acriter, & seuerè puniturum reum, aut verius sub prætextu iustæ, punitionis acerbam de eo sumpturum vindictam, aut esse inimicum litigatoris, & vtroque casu debet denegari remissio Iudici eam petenti, etiam si alioqui competenti, & legitimo. Ita sentiunt loquentes de primo casu, Decianus *tractat. crimin. lib. 4. cap. 19. num. 24. & 27.* Azeuedus *in leg. 1. nu. 44. & 45. tit. 16. lib. 8. recopilation.* Regens Tapia *in dicta pragmatic. 1. num. 32. vbi de delicto*, quo loco notat: quid seruetur de facto in tribunalibus Neapolitanis, vt videlicet pro ea vice duntaxat sine præiudicio priuilegiorum Baronis, causa retineatur apud Regios Iudices. Quam praxim testatur vsu receptam Marcus Antonius Surgens *de Neapoli illustrata, c. 15. num. 2.* Ponce *de potestate Proregis, tit. 3. §. 1. ex nu.* 19. & idem Tapia *in constitut. statuimus, num. 34. de offic. Magistr. iustitiar.* de eodem casu Mastrillus *dicta decis. 147. n. 13. & ex num. 32. & de Magistratibus, libr. 4. dicto cap. 16. ex nu. 225. & num.* 258. Castillo *decis. 157. num. 19. libr.* 2. Capiblancus *vbi supra, dicto num. 102. & 103.* Nonnunquam etiam cum causa erat remittenda ad Baronem, & oritur contra ipsum suspitio, solet Sacrum Consilium decernere, vt Baro nominet Iudicem in ciuitate, qui causam definiat. De secundò verò casu agentes notant Oldradus *cons. 124. numer. 2. in fine* Chassenæus *in consuetud. Burgundiæ, rubr. 12. §. vnico, num. 3. vers. si vero non habet*, Peguera *decis. 66. num.* 20. Cardin. Tuscus *liter. R. conclus. 152. num.* 10. Borellus *de Bellugam rub. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat.* 9. Giurba *cons. 66. ex nu.* 20. omninò videndus, Freccia *de subfeudis, lib. 3. tit. de differentiis inter feuda quaternata, & de tabula, ex nu.* 36. Capiblancus *in pragm. 3. ex nu. 153. & in pragm. 8. dicto nu. 102. de Baronibus*, consonat Baldus *in cap. 1. §. si Iudex, nu. 3. de pace tenenda, & eius violator.* & Mastrillus *de Magistrat. lib. 4. dicto cap. 16. num.* 282. 283. Neque enim æquum est Iudicem requisitum esse instrumentum vindictæ requirentis, eiusque iniurijs, & violentijs cooperari, conniuereq; in satisfactionem sæuientis animi, cum cognoscit pœnę non irrogare indignationem, non iustitiæ zelum, sed solam durițiem continere, idque probat elegans textus *in l. si pariter, 9. versic. quod si adhuc, ff. de liberali causa.*

863 Limita sextò, vt remissio locum non habeat, quoties reus remittendus petitur ad locum longè distantem: veluti si peteretur remissio ex Hispania, vel Italia ad Indiarum Prouincias sentit Angelus *in l. non est dubium, num. 3. ff. de custod. & exhibit. reor.* Auendanus *respons. 40. num.* 10. Azeuedus *in l. 1. num. 57. 16. libr. 8.* recopilat. Castillo *dicta decis. 157. number. 26. lib.* 2. Regens Tapia *in pragmat. 1. nu. 37. vbi de delicto quis debet conueniri, lib. 3. Iuris Neapol. rubr.* 6. Ex quo ait inoleuisse practicam Sac. Consil. vt cum petitur a Barone remissio rei carcerati in carceribus Magnę Curiæ ad loca longè distantia in Regno præcipiatur illi, vt eligat Iudicem in ciuitate, quod in alijs quoque casibus fieri dixi numero præcedenti. Rationem reddunt isti Doctores, quoniam ab vna Prouincia ad alteram distantissimam, dura, periculosa, & grauis esset remissio, & expensæ magnę fierent, ob quas euitandas multa in iure sunt statuta, vt *in leg. mediterraneæ, 9. C. de annonis, & tributis, lib.* 10. præsertim si plus haberet dispendij translatio, quam esset pœna præsenti reo infligenda; & in eo casu proculdubio ex ratione legis amplectenda esset hæc limitatio. Cæterum contrarium vidi practicatum in supremo Indiarum Consilio, a quo ex supplicatione Iudicis delegati ab eodem Consilio, (vt paulo ante retuli) quidam adulterij reus carceratus in Regia Hispaniæ Curia remitti iussus est ad ciuitatem Regum Peruanæ Prouinciæ tribus leucarum millibus, aut plus, ab ea distantem, non obstante huius limitationis doctrina, quæ in specie allegata fuit. Ea autem decisio ex ratione niti potuit, ne esset in rei potestate eximere se à Iudice delegato, specialiter ad eius delictū puniendum; & extrahere aduersarium in tam remotas Prouincias ad litigandum, qui ex prædicta ciuitate ad regiam Curiam venerat satisfactionem iniuriæ suæ postulaturus, maximis cum expensis, & instabat pro remissione cum in Hispania testes delicti non adessent, nec vlla eius probatio fieri posset. Hæ & similes rationes; potuerunt mouere supremos illos Iudices ad decernendam remissionem; præsertim cum non tractaretur de inferenda pœna pecuniaria, sed capitali, aut alia maxima arbitrio, & potestati à lege delata, probato adulterio, vt constat ex Castellæ, *l. 1. tit. 2. lib. 8. recopil.* quæ fuerat antiqua lex fori, *in l. 1. tit. 7. lib. 4. fori.*

864 Limita septimo attento iure Neapolitano, vt remissio locum non habeat cum reus est publicarum viarum grassator, latro, & disrobator, barbaro nomine, qui remissione denegata à quocunque Iudice puniri potest. Ita statuitur *in pragmatica quinta Caroli Quinti Imperatoris, vbi de delicto quis debet conueniri*, notat ad eam Regens Rouitus *ex num.* 1. qui ibi *num.* 3. sublimitat in Napolitanis, Franchis, *decis.* 142. Regens Tapia *in pragmatic. 1. nu. 38 eodem titulo, lib. 3. Iuris Neapol. rubr.* 6. Nouario *ad pragm. Regn. Neapol. collectan. 225. num. 1. & seqq.* qui sublimitat duobus modis. Et extende limitationem, vt procedat etiam in latronibus, qui more piratico in mari deprędantur, iuxta egregiam animaduersionem Regentis Fuluij constantij *in l. vnic. numer. 11. C. de classicis, lib.* 11. sequuti Vincentium de Franchis *dicta decis.* 142.

865 Tandem circa hæc oportet animaduertere remissionem cum petitur faciendam esse expensis accusatoris, si nem cum petitur faciendam esse expensis accusatoris, si ille eam petierit, aut eo instante fuerit à Iudice loci delicti postulata; alioqui si ex officio petatur à Iudice requirente, ille, qui remissionem petit, ex publico ærario, eius expensas subministrabit. Ita sentiunt Baldus *in cap. nonnulli, 28. num. 10. de rescript. & in §. si Iudex, num. 1. de pace tenenda, & eius violator*, *Iaso in l. à Diuo Pio, 15. §. sententiam Romæ, nu. 2. ff. de re iudicat.* Afflictis *in constit. Capitaneum, num. 13. lib. 1. rubr.* 41. Follerius *in constitut. Capitaneorum, num.* 72. Couarruuias *in practic. d. cap. 18. num.* 11. Franchis *decis. 332. numer.* 4. Boetius *decis. 303. num.* 12. Borellus *ad Bellugam in speculo rubric. 11. §. ex quo prædiximus, in additione, limitat.* 29. Vrsillus *ad Afflictis*

flictis, decis. 71. num. 2. Regens Tapia *in d. pragmat. 1. num. 51. vbi de delicto.* Probatur ex generali doctrina, actum eius expensis esse expendiendum, cuius causa geritur, sed expensis petentis eum actum fieri, *l. sed etsi hæreditas, §. 1.* vbi notat Baldus *num. 1. ff. ad exhibend. l. cum sæpe, 17 C. de erogat. militar. annona lib. 12.* tradunt Menochius *de arbitrarijs, lib. 2. centur. 3. casu 228. num. 5.* Messia *in pragmatica taxæ panis conclusione prima, numer. 68.* Franchis *vbi supra, num. 3.* Parladorius *lib. 2. rerum quotidianarum, cap. final. 5. part. §. 10. num. 28.* Riccius *collect. 115.* Quod verò ex officio petens Iudex remissionem expensas ex fisci rationibus subministret, probatur ex textu *in l. mulier, in opus, 6. ff. de captiuis, & postlim. reuers.* At iure Regio Castellæ *ex l. 3. in fine, titul. 16. lib. recopilat.* statutum est has expensas ministrandas esse ex bonis delinquentis, si bona habeat; alioqui ab accusatore pro remissione instante; quod si neuter habeat bona, præstandas esse ab ærario eius loci, vbi capitur reus criminis. Ad quam sententiam etiam iure communi attento accedit Carauita *ritu 235. ex numer. 13.* Molinus *de brachio sæculari, capit. 47.* Farinacius *in praxi, dicta quæstion. 7. numer. 38.* Decianus *tractatu criminali, libr. 4. capit. 19. num. 19.*

865 Reliquum erat, vt hoc loco ageremus de remissionibus, quæ petuntur allegata exceptione fori declinatoria circa quas nihil hic dicendum occurrit, præterquam quòd cum illi omnes qui gaudent foro priuilegiato, quos retulimus quæstione præcedenti, capiuntur à Iudice incompetenti, vel ab eo proceditur criminaliter aduersus ipsos, ipsi solent allegare suum priuilegium, iuxta textum *in l. si quis ex aliena,* & ibi tradita Doctoribus, *ff. de iudicijs, & in lex quacunque, 2. ff. si quis in ius vocatus non ierit,* & cum de ipso Constat remittuntur ad suum legitimum Iudicem: hoc generale. Cæterùm quòad remissionem Clericorum, præsertim ordinibus minoribus initiatorum, ad Ecclesiasticos Iudices, nihil noui dicam: decreui enim me non disceptatorem, & censore, sed historicum, & relatorem dumtaxat gerere. Iuxta Castellæ, praxim, cum agitur de remittendo Clerico, & quæstione clericatus ad effectum remissionis, seruatur decisio textus *in cap. si Iudex laicus, 12. de sentent. excommunic. in sexto,* contradita à Couarruuias *in practic. cap. 33. ex num. 1.* Paz *in praxi, tom. 2. prælud. 2. num. 9.* Azeuedo *in l. 1. num. 53. & 54. titul. 16. lib. 8. recopilat.* Guttierez *lib. 1. pract. quæst. 6. num. 5.* Bouadilla, qui cæteros allegat *lib. 2. politicæ, capit. 58. num. 166.* Cancer *variarum resolutionum, part. 2. cap. 2, num. 129.* quæstio enim clericatus, & immunitati agitatur coram Ecclesiastico Iudice, qui cognoscit an sua sit iurisdictio. Qua in re manifestè lapsus est Augustinus Barbosa post hæc scripta æditus *in collectanea ad dict. cap. si Iudex laicus, num. 3.* dum Hispaniæ tribuit vsum contrarium, & opinionem contrariam Couarruuiæ, qui loco citato apertè testatur Castella practicari textum prædictum canonicum. In Gallia tamen hoc non ita seruatur, imò quæstio de clericatu ad affectum remittendi Clericum, agitur coram sæculari Iudice, qui iudicat remittendum, vel non remittendum, vt tradit Guido Papæ *decis. 138.* & alij: idem seruari in Ducatu Mediolanensi refert Clarus *lib. 5. sentent. §. final. q. 36. num. 21.* item in Regno Portugalliæ, iuxta ordinationes eius Regni *lib. 2. tit. 1. §. 15.* refert Barbosa *in leg. Titia, 35. num. 31. ff. solut. matrim.* idem similiter obseruatur in Regno Neapolitano, *ex ritu 235.* & ibi notatis à Carauita, *ex num. 4.* Tapia ibidem *lib. 1. Iuris Neapol. sub rubr. 3.* Vincentius de Franchis *decis. 189. ex num. 1. decis. 329. ex num. 4. & decis. 463. num. 3.* & ibidem Addentibus. Viuio *decis. 512. ex n. 13. libr. 3.* qui ritus me teste est in viridi obseruantia receptus quotidiana praxi à nemine ignorata. Huius autem praxis rationem elegantissimam reddit Barbosa *in d. l. Titia, ex numer. 29. & dicto num. 31. & seqq. ad 37.* eamque defendit esse conformem iuri canonico, & deriuatam ex decreto Tridentini Concilij, *sessione 23. decreto de reformat., capit. 6.* & ex bullis Pontificium, indultis Regibus Portugalliæ, quarum similes concessa esse constat Regibus Castellæ, Galliæ, & Neapolis; de bullis Regum Castellæ meminit *l. 1. & 6. titul. 4. libr. 1. recopilation.* Couarruuias *in practicis, cap. 35. num. 1.* Auendanus *de exequend. mandat. prima parte cap. 22. ex num. 11.* Guttierez *lib. 1. practicar. quæst. 5. num. 8.* & Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 18. num. 102.* Sunt autem duæ, prior Alexandri Quarti, quam commemorant Auendanus, & Couarruuias; posterior Pij IV. quam refert prædicta *l. 1. tit. 4. lib. 1. recopilation.* De bulla concessa Regi Galliarum Francisco, à Leone X. meminit Boerius *decis. 69. num. 13.* & Chassaneus, qui eam expressè, & integrè refert *in consuet. Burgundiæ, rubr. 1. §. 5. verb. fin la grace, num. 51.* & Decianus *tractat. crim. lib. 4. cap. 9. num. 88.* Bullam autem concessam Imperatori Carolo V. Regi Hispaniarum, & vtriusque Siciliæ, à Clemente VII. die 19. Ianuarij anni 1524. commemorat idem Decianus, ibidem, & eleganti commentario prosequutus est Ioannes Antonius de Nigris, post commentaria capitulorum Regni Neapolitani. De bullis Regum Portugalliæ, & alijs meminit Barbosa vbi supra num. 35. Ex quo decreto, & bullis in alijs Regnis receptum esse credit ille n. 36. à Practica iuris canonici antiqui, & à decisione, *cap. si Iudex laicus, de sentent. & excommunic. in sexto.* Etenim cum ad effectum remissionis obtinendæ à laico Clericorum in minoribus ordinibus constitutorum, iuxta prædictum Concilij Tridentini decretum, & summorum Pontificum recentes constitutiones, ac bullas, non tàm sit necessarius verus titulus ordinum, de quibus cum dubitatur an sint ritè, & rectè collati, articulus, qui iuris est, pertinet proculdubio priuatiuè ad Ecclesiasticum, estq; ad eum remittendus: imò verò, & quæstio de falsitate tituli, seu bullarum clericatus latenti ad eundem Ecclesiasticum debet remitti, vt tradit Regens Tapia *in dicto ritu 235. nu. 2.* & desumitur ex traditis à Vincentio de Franchis *dicta decis. 189. ex num. 3. & decis. 329. num. 13.* sed potius necessaria sit quasi possessio Clericatus, consistens in gestatione habitus clericalis, & tonsuræ, & seruitio, exercitationeque ordinum, per certum, & determinatum tempus ante delictum, quæ in facto consistunt, de hoc facto poterit sæcularis cognoscere, & super eo pronunciare, quamuis quæstio iuris Clericatus, & veritatis tituli, seu Bullarum eius, propria sit tribunalis Ecclesiastici, tractat eleganter Marta *de successionibus, par. 4. quæst. 16. artic. 1. ex num. 49. ad 53.* Quibus accedit, quod cum per prædictas bullas Portugalliæ sit concessa iurisdictio secularibus Iudicibus in Clericos in minoribus non gestantes habitum, & tonsuram in consequentiam eisdem videtur concessa facultas cognoscendi, an sua sit iurisdictio hæc Barbosa *in d. l. Titia num. 29. 31. & 36.* omninò videndus. Cui eidem sententiæ consentire videtur Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. final. quæst. 36. numer. 14. in fine,* & Pereira *de manu regia, 2. p. c. 41. ex nu. 3.* ad textum antem, *in d. c. si Iudex laicus,* optimè respondet Barbosa *in dict. l. Titia, ex n. 27.*

SVMMA SECTIONIS. Tertiæ.

867 *Referuntur Doctores tractantes de præuentione.*
868 *De ea proponuntur quatuor difficultates.*
869 *Traditur præuentionis diffinitio.*
870 *Præuentio est duplex, alia à Iudice, alia quæ fit à parte.*
871 *Præuentio Iudicis, aut est verbalis, aut realis.*
872 *Præuentio locum habet inter Iudices habentes parem iurisdictionem insolidum circa aliquam causam.*
873 *Præcedens regula ampliatur vndecim modis remissiuè.*
874 *Limitatur duodecim modis, remissiue.*
875 *Præuentio potest considerari quoad diuersus effectus, & quoad quem consideretur in præsenti.*
876 *Præuentio non inducitur ex sola productione libelli in actus.*
877 *Per mandatum Iudicis describenda inquisitionis, aut inquisitionem ipsam registratam non inducitur præuentio.*
878 *Per summariam delicti probationem, inducitur præuentio* ex mul-

ex multorum sententia, sed contrarium est verius.

879 Per citationem verbalem legitimam fit prævent[io].

Mandatum de in ius vocando, nisi sequatur citatio actualis non inducit præventione quoad effectum præf[er]endi Iudicem, sed solum quoad effectum perpetuandi iurisdictionem, quod tamen limitatur ibidem, relata decisione Sacri Consilij.

Ex actu nullus sequitur effectus.

880 Citationem, ut inducat præventionem, non oportet esse trinam, aut peremptoriam, sed sat est esse unicam.

881 per citationem realem, seu capturam personæ, inducitur præventio. Fortior est actus facti, quam verbi.

Per citationem verbalem, dicitur præventa causa, per realem, vero, persona.

882 Captura facta propria auctoritate, etiam licite non inducit præventionem.

883 Citatio realis facta prius ab uno Iudice, quam ab altero fiat verbalis, præfertur verbali.

Cum eodem tempore fiunt à duobus Iudicibus citatio verbalis, & realis, prefertur realis.

Item cum sumus in dubio, quæ nam fuerit prior.

884 Citatione verbali præcedenti realem, præfertur realis, secundum communiorem, & veriorem sententiam.

885 In contraria sententia, qui fuerint, imo præferendam verbalem reali.

886 Prior sententia Rebus publicis est utilior, & in Regno Castellæ lege approbata.

887 Præventio efficacior, etiam si posterior, vincit priorem præventionem minus potentem.

888 Citatio realis facta in fraudem prioris citationis verbalis, non est præferenda verbali.

Captura affectata non iuvat ad præventionem.

Beneficia iuris affectata, prodesse non solent.

889 Per confessionem in iudicio criminali factam fit præventio.

890 Citatio personalis inducit præventionem, comparatione citationis factæ domi, si utraque fiat eodem tempore.

891 Iudex procedens per accusationem, præfertur Iudici prius procedenti per inquisitionem cæteris paribus.

Accusatio est remedium ordinarium, inquisitio extraordinarium.

Remedium extraordinarium cessat accedente ordinario.

Inter Iudices iurisdictione dispares non operatur præventio, inducens accidentalem prælationem.

Causa naturalis prævalet accidentali.

892 Præceptum Iudicis iubentis reum non recedere ab aliquo loco, quoniam vult venire ad eum visitandum, vel inquirendum inducit preventionem.

893 Ex citatione prius facta inducitur præventio, non ex sententia prius lata.

894 Preveniens causam circa mandatarium, vel unum ex multis delinquentibus, censetur eum prevenisse contra mandantem, & alios eius delicti socios.

Cause continentia non est dividenda

895 Procedens pro delicto graviori, prefertur Iudici procedenti prius pro delicto leviori.

896 Data paritate temporis inter Iudices citantes, quis prævalere debeat, remissivè.

897 Obligatio gravarentiga, aut pænes acta, an inducat preventionem, remissive.

898 Primus effectus præventionis est, ut per eam perpetuetur iurisdictio delegati.

899 Secundus effectus consolidari omnem iurisdictionem, quam habent plures Iudices, & eam appropriare prævenienti.

Non potest sæpius quæri de delicto eiusdem, neq; unus reus coram diversis Iudicibus vexari.

Iudicium finem habere debet, ubi initium.

Regulare, est ut, qui prævenit, præferatur in pari causa, & deciditur quæstio de plaustris, & salmis sibi occurrentibus in augusta via.

900 Processus utriusque Iudicis valeat, non opposita præventionis exceptione.

An possit quis sæpius pro eodem delicto puniri à diversis Iudicibus, remissivè.

901 Contumax apud Iudicem prævenientem, non potest iuvare se exceptione præventionis, coram Iudice prævento.

902 Si contumax se sistat coram præveniente purgata contumacia, & refectis expensis exinde poterit se iuvare exceptione præventionis.

903 In crimine hæresis non obstat exceptio præventionis, quominus possit procedi à diversis Iudicibus contra reum.

904 Aliæ limitationes, leg. ubi acceptum, ff. de iudicijs, remissive.

905 Preventus Iudex nolit obsequi inhibitioni prævenientis, quibus remedijs sit utendum, remissive.

906 Facta preventione non potest reus, neque actor, altero invito, forum mutare, quoad litem captam, & præventam.

907 Clericus, aut Religiosus, aut Miles, aut Scholaris, aut miserabilis, aut Neapolitanus facti, post præventam causam, non gaudent foro privilegiato.

908 Factus Clericus post citationem realem non gaudet privilegio fori quoad personam.

909 Clericus factus post delictum, & carcerationem, existens extra carceris sub fideiussione, aut fugitivus, gaudet privilegio fori quoad personam, & referuntur decisiones Sacri Consilij.

910 Laico obligato sub guarentigia, facto Clerico, cuius Iudicis mandato, obligatio sit exequenda, & in quo foro.

911 Conveniendum esse reum coram Iudice cui subijciebatur tempore obligationis contractæ, qui senserint.

912 In delictis inspicitur tempus delicti commissi, & status delinquentis, eo tempore, ad dignoscendum, quis sit futurus legitimus rei Iudex.

913 Reum conveniendum esse coram Iudice, cui subijcitur tempore exequutionis petitæ, verior sententia.

Obligatio pænes acta non potest exequutioni mandari in Regno Neapolitano sine prævia accusatione, neque liquidari instrumentum sine prævia citatione.

914 Iure Castellæ non potest procedi via exequutiva sine citatione.

915 Actus Iudiciales necessarij ad via exequutivam, ut legitime, fiant debent fieri à Iudice competenti.

916 Præventio est actus iudicialis.

Nec potest quis eximere se anticipate à iurisdictione futura.

917 In contractu guarentigio alia pertinent ad essentiam contractus, alia ad exequutionem.

918 Obligatio guarentigia re vera est actus extraiudicialis.

919 Ex obligatione pænes acta, vel guarentigia, non inducitur præventio, etiam si possit exequutioni mandari sine ullo alio requisito.

920 In præsenti articulo à pari procedunt iurisdictio secularis, & ecclesiastica.

Refertur decisio Sacri Consilij.

921 Obligatio guarentigia æquiparatur rei iudicatæ, quoad vim exequutivam non quoad alios effectus.

Obligatio guarentigia non reddit rem litigiosam.

Vis exequutiva ex obligatione guarentigia præscribitur diverso tempore, ac vis exequutiva ex sententia.

922 Ex sententia non inducitur preventio.

923 Falsum est, reum esse conveniendum coram eo Iudice, cui subijciebatur tempore contractus.

924 Quoad imponendam pænam inspiciendum est tempus delicti non sententiæ.

Quoad legitimandum vero iudicium inspiciendum est tempus motæ litis, seu citationis.

Sola commissio delicti non causat præventionem.

925 Sententia lata à sæculari adversus laicum, qui ante exequutionem sit Clericus, an sit mandanda exequutioni à laico, vel exequutio debeat remitti ad Ecclesiasticum.

926 Exequutionem remittendam esse ad Iudicem, cui reus subijcitur tempore exequutionis, qui senserint.

927 Verius est, exequutionem, posse fieri à Indice, qui sententiam tulit legitime.

928 Quandocunque iurisdictio Iudicis confirmatur quoad cognitionem, censetur confirmata quoad exequutionem.

929 Si lata

929 *Si lata sententia iurisdictio Iudicis cessaret, præuentio nullum haberet effectum.*
930 *Translata possessione rei litigiosæ, in tertium gaudentem priuilegio fori, an possit idem Iudex, qui sententiam tulit, exequutioni mandare.*
932 *Distinguuntur tres casus.*
932 *Sententiam lata contra reum, qui dolo desijt possidere, non posse exequutioni mandari contra tertium possessorem, eiusdem iurisdictionis, sententia Bartoli. & aliorum.*
933 *Verior est in hoc articulo pars affirmatiua.*
934 *Iudex, qui sententiam tulit, non potest iam exequutioni mandare aduersus nouum possessorem, rei litigiosæ, subiectum alienę iurisdictionis priuilegiatæ.*
Caput Regni, Conuentus, *non habet locum contra Clericum successorem in possessione rei litigiosæ.*
Instantia non transfertur in singularem voluntarium successorem.
935 *Ex translatione rei litigiosæ, dominium non transfertur, verum transfertur possessio.*
936 *Sententiam latam a laico Iudice posse ab eodem exequutioni mandari propria auctoritate aduersus Clericum successorem rei litigiosæ, qui senserint, & referuntur quædam decisionem Sacri Consilij.*
937 *Cum constat Clericum esse possessorem, non fit exequutio à laico, secus si fiat exequutio in re existimata laici damnati, per sententiam sæcularis, quam ipse laicus crederetur possidere.*
938 *Cum successor in re litigiosa est subditus alteri Iudici ordinario, quid dicendum, & resoluitur sub distinctione.*
939 *Hæres Clericus succedens post litem captam cum defuncto laico, alligatur instantia cępta.*
940 *Perempta instantia noua lis inchoanda est coram Iudice priuilegiato rei, qui poterit petere se ad suum Iudicem remitti.*
941 *Id habet locum siuè duret is, cum quo facta est præuentio, siue succedat hæres.*
942 *Etiam si perempta instantia reuiuiscat per insufflationē spiritus vitæ, remittendus est reus ad forum priuilegiatum adquisitum post cæptum iudicium, ante vel post peremptionem instantiæ.*
943 *In tribunalibus inferioribus Regni Neapolitani, instantia ciuilis durat triennio, criminalis non perimitur.*
In tribunalibus Ecclesiasticis instantia non perimitur.
In causis ciuilibus introductis in Sacr. Consilio instantia non perimitur.
In consistorio Principis instantia durat perpetuo.
Facta semel monitione ad dicendum instantia redditur perpetua, & immortalis, quidquid alij sine fundamento dicant.
944 *Priuilegium fori post litem captam superueniens, adquisitum ex facto, vel industria priuilegiati non iuuat, secus si superueniat ex concessione Principis motu proprio facta, & quomodo id accipiendum, remissiuè.*
945 *Finita prima lite cessat effectus præuentionis, & reus in noua lite conueniendus est, coram Iudice competenti.*
946 *Clericus obtinens sententiam a sæculari in concursu creditorum, & solutionem debiti cum cautione de restituendo, si conueniatur, pro auocanda pecunia soluta, vel possessione, an coram sæculari, vel coram Ecclesiastico debeat conueniri?*
947 *Cum agitur de reuocando decreto lato in fauorem Clerici remedio appellationis, nullitatis, aut restitutionis, causa tractanda est apud tribunal sæculare.*
Sententia Sacri Consilij habet exequutionem paratam instar sententiæ præfecti prætorio.
Remedium appellationis, & similium, non deuoluit causas ex vna iurisdictione in aliam.
Causa appellationis est eadem cum prima causa.
Durante appellatione, supplicatione, nullitate, aut restitutione contra sententiam, censetur continuari prima lis, & non esse finita.
948 *Instantia appellationis quomodo sit diuersa.*
949 *Explicatur difficultas articuli.*
950 *Cum in sententia lata à laico pro danda Clerico possessione, vel facienda solutione, adijcitur clausula*, saluis iuribus potioris creditoris, *causa auocationis tractanda est, coram eodem Iudice, qui decreuit faciendam solutionem, aut immissionem in possessionem.*
Clausula, saluis iuribus, *habet effectum, vt constituat rem integram, & reducat iudicium, ad eandem instantiam.*
951 *Qui senserint contrarium, & quo fundamento.*
952 *Reijcitur eorum sententia, & fundamento satisfit.*
953 *Author æqua lance versatur inter iurisdictionem Ecclesiasticam, & sæcularem, nulli earum derogat.*
Præuentio, vt casu acciderit, pariter fauet vtrique iurisdictioni.
954 *Clerico agente coram laico super possessione, si laicus reseruat petitorium, ita vt lis non censeatur finita, petitorium est prosequendum in tribunali laico.*
955 *Obijcitur difficilis textus in cap. significauerunt, de iudicijs.*
956 *Refertur explicatio quorundam prædicti textus, qui credunt illo agi de quasi possessione iuris patronatus.*
957 *Reijcitur, & ostenditur, in illo textu non agi de quasi possessione iuris spiritualis, sed temporalis, & prophani.*
958 *Distinguuntur duo casus, & satisfit difficultati ex prædicto textus, & n. 959.*
960 *Cum aliquis immittitur in possessionem, ex qua non efficitur verus possessor, si agatur de immissioni reuocanda adeundus est idem Iudex, qui decreuit immissionem.*
961 *Cum Iudex decernit missionem in possessionem, vel iubet solui pecuniam, Clerico creditori, non adiecta clausula*, saluo iure, *si agatur de reuocanda possessione, vel auocanda pecuniam, Clericus qui obtinuit conueniendus est coram Ecclesiastico.*
962 *Proponitur quæstio ex facto in quadam causa Sacri Consilij & refertur decisio.*
963 *Reijcitur tamen, & impugnatur prædicta, decisio, & numeris sequentibus ad 967.*

SECTIO TERTIA.

De præuentionibus.

867 PRæuentionis materiam latè, & ex professo tractarunt Legistæ *in l. cum quædam, 19. in princip. ff. de iurisd. omn. iud. in leg. si quis postea quam, 7. ff. de iud. cis & in l. si pluribus, 33. ff. de legat.* 1. Canonistæ *in cap. proposuisti, 19. de foro compet.* Marianus Socinus *latissimè in d. c. proposuisti, ex num. 7.* Bossius *diuersorum tractatuum, tit. de foro compet. ex numer. 79.* Decianus *tractat. crim. libr. 4. cap. 20. 21. & 22.* & Farinacius *in praxi, quæst. 7. ex num. 52.* Scaccia *de iudicijs causarum ciuilium, & criminalium, cap. 52. ex num. 57.* Barbosa *in d. leg. si quis postea quam, ex num. 6* Tuscus *liter. P. conclusion. 646. cum seqq.* Mascardus *de probationibus conclusion. 1233. præuentio*, Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdict. ex n. 32. tom. 3. tract. 1. p.* Azeuedus *in l. 10. ex n. 1. tit. 13. lib. 8. recop.*

868 Occurrunt verò circa eam examinandæ quatuor difficultates. Prima, quid sit, & quotuplex? Secunda, inter quos Iudices, & quando præuentio locum habeat? Tertia, ex quibus actibus inducatur? Quarta, quos effectus operetur? quibus expeditis absoluemus sectionem istam.

869 Circa primam dicendum est, præuentionem iudicialem, de qua loquimur, esse anticipationem, seu præoccupationem vsus iurisdictionis alicuius Iudicis circa causam aliquam antequam alius Iudex circa eam iurisdictione vtatur. Atque hæc est melior præuentionis definitio, quam tradita à Mariano Socino *in d. c. proposuisti, nu. 7. vers. circa primum*, quæ definit præuentionem per effectus suos, quem sequutus est Marta *de iurisdictione, 2. part. cap. 2. num. 2.* Consonat autem nostræ definitioni Decianus *d. cap. 20. nu. 1.* & Caluinus *in lexico, verb. præuentio*, ex Prateio, & Azeuedus *vbi supra numer. 2. & 3.* Dicitur in ea, *anticipatio, seu præoccupatio*, loco generis, quæ sub se comprehendit; aliàs etiam anticipationes, & præuen-

præuentiones extraiudiciales, vt eam, quæ ex pluribus ad eundem locum tendentibus aliquis prius peruenit, cæteros anteuertens; nam is præoccupasse, seu præuenisse dicitur. Qui prius cæteris nobis nuncium affert præuenisse dicitur, qui prius gratiam, collationemuè beneficij, aut officis postulauit, præuenisse dicitur. Qui honore prius alium prosequitur, honore præuenire dicitur, vt apud Paulum ad Romanus 12. num. 10. *Honore inuicem preuenientes*, Alijs item modis accipitur verbum *præuenire*, vt à Iurisconsult. *in l. 1. §. item si plures, ff. de in rem verso*, & ab Imperatore *in l. vnica, C. de thesauris, lib.* 10. Qui omnes eo nprehenduntur sub generali verbo præuentionis, seu præoccupationis. Additur in definitione, *vsus iurisdictionis*, loco differentiæ; nam hic sermo est de iudiciali præuentione in vsu iurisdictionis, non in cæteris, & hoc modo accipitur verbum *præuenire*, à Iurisconsu. *in d. l. si quis postea quam 7. ff. de iudicijs*.

870 Est autem duplex præuentio, altera, quæ fit à Iudice, de qua agitur, *in d. leg. si quis postea quam*, altera quæ fit à parte, cum litigans ipse coram Iudice producit suum ius, antequam illud producat suus aduersarius, de qua agitur *in d. lege pluribus. 33. ff. de legat. 1. & in lege si maritus, 4. ff. ad lege Iul. de adulteris*; & ijs locis notant Doctores.

871 Rursus præuentio, quæ fit à Iudice est duplex. Altera verbalis, quæ fit verbotenus per decretum citationis verbalis, vel notificationem, seu intimationem ipsius: altera realis, quæ fit per capturam personæ, vt multis, relatis notat vbi supra Azeuedus *n. 6. 7. & 8.* post Mascardum *d. conclus.* 1223. *num* 8.

872 Circa secundam difficultatem, videlicet inter quos Iudices, & quando præuentio locum habeat, constituenda est conclusio, & regula generalis; præuentioni locum esse inter Iudices, quorum singuli habent parem iurisdictionem insolidum competentem circa causam aliquam. Probatur ex tex. *in l. si quis postea, 7. ff. de iudicijs, c. proposuisti, de foro compet. c. cum omnes, 8. de offic. Iudic. delegat. in 6.* notat Romanus *cons.* 412. *pro habenda, nu.* 4. Marianus *in d. cap. proposuisti, num.* 8. Decianus *d. cap.* 20. *num.* 3. Azeuedus *in d. l.* 19. *num.* 12. *tit.* 13. *lib.* 8. *recopilat.* Barbosa *in d. l. si quis postea, ex n.* 3. Cancer *variar. resolut. par. 2. cap. 2. nu.* 205. Tuscus *liter. P. conclus.* 646. Giurba *consil.* 48. *n.* 41.

873 Hanc regulam vndecim modis ampliat Decianus *d. cap. 20. ex nu. 4.* desumpta doctrina ex Marianus, & Azeuedus *ex nu.* 17 Decianum sequutus, vt locum habeat inter Iudices Ecclesiasticos inter se, & sæculares inter se, & inter Ecclesiasticos comparatione sæcularium in delictis mixti fori. Item inter Iudices habentes merum imperium, mixtum, vel simplicem iurisdictionem; inter ordinarios, & inter delegatos. Item præuentio locum habet in causis ciuilibus, criminalibus, spiritualibus, & prophanis. Item nõ solum inter Iudices æquales, & pares iurisdictione, sed etiã inter maiorem, & minorem, dummodò minor non recognoscat iurisdictionem à maiori; de qua ampliatione vide Barbosam *vbi supra, ex nu.* 9. de reliquis eundem Decianum, & Azeuedum.

874 Limitat autem duodecim modis, circa quos nihil dicendum occurrit Decianum sequitur Azeuedus *in d. l.* 10. *ex n.* 36. quos transcribere opus non est.

875 Circa tertiam difficultatem, ex quibus actibus inducatur præuentio, præsupponendum est ex doctrina Mariani Socini *in d. cap. proposuisti, n.* 15. præuentionem posse considerari quoad diuersos iuris effectus, & articulos, omissisque alijs, qui ad rem non faciunt agere nos de præuentione quoad eum effectum, vt post eam Iudex, qui præuenit, sit maneat competens in causa præuenta, vt cæteris, etiam competentibus præferri debeat, possitque eos inhibere, nec in ea se vlterius intromittant.

876 Quo præsupposito dicendum est primò, præuentionem non induci ex sola productione libelli in actis citatione non sequuta. Ita sentit Marianus *in dicto cap. proposuisti, nu.* 16. qui pro se refert Baldum *in leg. si quis postea, ff. de iudicijs*; quem tamen Baldum, vt à Mariano refertur, nunc non habemus; cum sequitur Decianus *tractatu criminali, lib. 4. c. 21. n.* 1. Scaccia *de iudicijs, lib. 1. d. cap.* 12. *num.* 76. Azeuedus *in d. leg.* 10. *num.* 55. Barbosa *in d. leg. si quis postea, num* 50. tametsi verum sit libelli oblationem esse præparationem iudicij, vt docet textus *in leg. quemadmodum, 7. ff. de inofficios. testament.* Hoc tamen limitandum credit Marianus, quem Decianus, & Azeuedus sequuntur, si adesset statutum exequens productionem libelli litis contestationi, & iubens eam haberi pro litis contestatione.

877 Secundò, per mandatum Iudicis describendo capite processus, seu inquisitione aut, etiam per ipsam inquisitionem registratam non inducitur præuentio. Hæc enim magis est censenda voluntas præueniendi, quam præuentio. Ita sentit Baldus *in l. vnica, num. 15. in fine, C. confess.* Grammaticus *consil. 28. criminali, numer.* 9. & 10 Marianus *dict. num.* 16. Decianus *dict. num.* 1. Mascardus *dicta conclus.* 1233. *num.* 10. *& seqq. volum.* 2. Azeuedus *in dict. l.* 10. *num.* 56. & 57. Barbosa *in d. l. si quis postea, num.* 49. Baiardus *ad Iulium Clarum lib. 5. sentent. §. fin. quæst.* 38. *num.* 87. Giurba *consil.* 48. *num.* 38. Farinacius *in praxi, quæst. 7. num.* 56. & 57. Franchis *decision.* 515. *numer.* 11. & 16.

878 Tertiò, si Iudex recepit testes pro summaria delictis probatione, & informatione, eosque examinauit, vt per inquisitionem procederet aduersus reum, videbitur præuenta iurisdictio Ita sentit Marianus tametsi dubius, *dicto num.* 16. Decianus *num.* 2. Farinacius *dicta quæst.* 7. *num.* 58. *in fine*, Capiblancus *in pragmatic. 8. part. 2. num.* 211. *de Baronibus*, Mastrillus *decision.* 210 *num.* 1. Regens Rouitus *in pragmat. 1. n. 78. vbi de delicto qui debet conuenire*, Giurba *dicto consil.* 48. *num.* 39. Allegat Marianus pro sua sententia textum *in leg. 1. §. non semper, ff. de appellationibus*, & Decianus ex illo transcribens, qui tamen textus non extat. Tamen Vincentius de Franchis *dicta decision.* 505. *n.* 14. & 16. & Scaccia *dicto c.* 12. *n.* 75. dubitans de hac sententia, & in contrariam inclinant quam intrepidè tuetur Azeuedus *in dicta lege* 10. *n.* 61. & Barbosa *in dicta leg. si quis postea quam, 7. num.* 51. *& ibidem num.* 43. statuit pro regula, nullum actum ante citatione inducere præuentionem; pro qua refert Baldum, Iasonem, Afflictum, Decianum, Mascardum, qui tamen non ita clarè regulam istam statuunt. Ego tamen eam verissimam existimo, eamque expressè tradit Antonius de Butrio *in dicto cap. proposuisti, num.* 6. & late probat Imola *in capit. licet vndique, ex num. 7. de offic. delegat.* Farinacius *consil.* 214. *num. 4. lib.* 3. referens decisionem Rotæ, & alios Doctores *in l. libertus aduersus, 15. per textum ibi, ff. de in ius vocand.*

879 Quartò, per citationem verbalem legitimam, dicitur facta præuentio; probatur ex textu *in lege cum quædam, 19. in principio, ff. de iurisdiction. omn. iudic. l. si quis postea, 7. lege vbi acceptum, 30. ff. de iudicijs, cap. proposuisti, de foro competent.* & his locis traditis à Doctoribus, *& ex l. 12. titulo 7. part. 3.* & ibi Gregorio *glossa prima*. Docet Marianus *in dicto cap. proposuisti, num 17. & sequentibus*, Decianus *dicto cap. 12. num.* 3. Farinacius *dicta quæst. 7. num.* 56 Scaccia *dicto cap. 12. ex num* 58. Azeuedus *in d. l. 10. nume.* 50. *tit. 13. lib. 8. recopilation* Afflictus *decision.* 219. *n.* 3. Mascardus *de probationibus, dicto conclus.* 1233. *præuentio, n. 6. volum.* 2. Tuscus *liter. P. conclus.* 246. *num.* 1. 8. 9. *& sequentibus*, Marta *de iurisdictione, p. 2. cap. 3. ex num.* 1. Franchis *dicta decision.* 505. *n.* 15. Riccius *collectan.* 1148. Mastrillus *decision.* 210. *num.* 1. Cabedus *decision.* 142. *n.* 1. 4. & 6. 1. *p.* Ceuallos *de cognitione per viam violentiæ, quæst.* 81. *nu.* 2. 6. *& sequentib* Giurba *consil.* 48. *num.* 38. Capiblaneus *in dicta pragmatic. 8. par. 2. num.* 212. *de Baronibus*, Barbosa *in dicto l. si quis postea, 7. ex num.* 22. *vbi ex num.* 24. rationem reddit, quoniam post citationem lis dicitur pendere, & citatio est fundamentum iurisdictionis contentiosæ, Dixi *per citationem*, quoniam mandatum de in ius vocando, seu decretum de citatione facienda; nisi citatio sit exequutioni mandata, & deuenerit in notitiam citati, seu in ius vocati, & ille actu sit in ius vocatus mandato Iudicis, non inducit præuentionem quoad effectum prælationis iurisdictionis, sed solum quoad effectum perpetui-

iatis

tatis eiusdem, qui diuersus est, tametsi similis, vt optimè explicat, vti supra Marianus *numer.* 19. notant Decianus *num.* 7. Scaccia *num.* 58. Farinacius *num.* 60. Barbosa *numer.* 32. *& sequentibus*, Marta *de iurisdictione, 2. par. d. cap.* 3. *ex num.* 14. Pereira *de manu regia, 2. par. cap.* 57. *num.* 9. docet Iaso *in l. more, 5. num.* 56. *& 57. ff. de iurisdict. omn. iudic.* & probat textus *in cap. gratum, 20. & in cap. licet vndique 30.* iuncta glossa 101, *verb. vti non cœperit, de offic. delegat.* & Glossa *in cap. si d subdelegato, 14. verb. processum, eod. tit. in 6.* Quod tamen ita accipiendum, & limitandum est, vt si per eum, qui in iudicium vocandum esset, data opera fieret, nec citationis notitia ad ipsum deueniret, latitando, & dolo se subtrahendo, nihilominus ex decreta citatione, adhibita iorerim diligentia per eum, cuius interest, ad quærendum reum, & illi notificandum citationis decretum, censebitur inducta præuentio; quod probat textus *in clement. 2. vt lite pendente*, vbi notat Glossa, *verb. factum, & verb. perueniret.* Qua ratione motum Sacr. Consiliū me interueniente die 15. Martij 1628. denegauit remissionem ad Curiam artis serici, cuidam reo, qui post decretam citationem latitando distulerat, ne ad eius cognitionem perueniret, & interim se describi fecerat in matricula eorum, qui gaudent priuilegio fori prædictæ Curiæ. Dixi, *legitimam*, quoniam per citationem illegitimam, non inducitur præuentio, vt notant Archidiaconus *in c. non ita, nu. 1. 2. quæst. 6.* Marianus *vbi supra, num.* 20. Farinacius *num.* 61. Decianus *num.* 4. Azeuedus *num.* 41. *&* 43. 50. *&* 51. Scaccia *numer.* 60. *&* 65. Gregorio Lopez *dicta glossa prima*, Octauianus Vestrius *in practica Romana, libr. 3. capit. 11. num. 2.* & ad eum Grauatius *numer. 5. litera B.* Cabedus *decis.* 142. *numer. 5. prima parte*, Romanus *cons.* 412. *n.* 5. Bossius *titulo de foro competenti, num.* 105. & Barbosa *in d. l. si quis postea, ex nu.* 60. vbi numeris sequentibus explicat qualitates legitimæ citationis, & ibidem iterum *ex num.* 74. Giurba *consil.* 48. *ex num.* 35. Idque probatur, tùm ex textu *in dicto cap. proposuisti, 19. ibi, d te legitimè citatur*, tùm ex eo, quod actu nullo, nullus effectus sequitur, nihilque oritur, *leg. 4. §. condemnatum, ff. de rei vindic. leg. non putauit, §. non quæuis. ff. de bonor. possess. contra tabul. l. non dubium, C. de legibus, l. si aut nullum, C. de legit. im. heredib. cap. illud, de iurepatronat. cap. non præstat, de regul. iur. in sexto*, & in specie citatio nulla nullum effectum operatur, Afflictis *dec.* 366. *num.* 15. *&* 16. Antonius Gabriel *lib. 2. comm. tit. de citationibus concl.* 3.

880 Non est autem necessarium citationem, ex qua præuentio nascitur, esse trinam, aut peremptoriam, sed sat est esse vnicam, vt docet Glossa *in clement. 1. verb. citationes, de iudicijs, ex textu d. c. proposuisti*, Archidiaconus *in d. cap. non ita num. 1. 2. q. 6.* Angelus *in d. l. si quis postea, 7. num. 5. ff. de iudicij*, & post Ioannem Andream, Butrium, & Panormitanum, notat Marianus *in d. cap. proposuisti, n.* 18. Decianus *dicto cap.* 21. *n.* 5. Scaccia *dicto cap.* 12. *n.* 64. & Azeuedus *in d. l.* 10. *n.* 62.

881 Quintò, per citationem realem, seù capturam personæ inducitur etiam præuentio, idq; maiori cum ratione, nam (vt vulgo dicitur) fortior est actus facti, quā verbi, *cap. dilecti, 52. de appellationibus, l. de quibus, in fine, ff. de legibus.* Ac per consequens, si per citationem verbotenus factam fit præuentio, vt numero antecedenti dictum est, multò magis fiet per citationem realem, seù facti: imò verò per citationem verbalem dicitur præuenta causa: per realem verò persona, vt docet Ioan. Andreas *in cap. 2. numer. 20. de obligat. ad ratiocin. non ordinan.* quem sequitur Angelus *in d. lege si quis postea, num. 4. in fine, vers. fallit, ff. de iudicijs*, Hanc quintam assertionem tradunt Baldus *in Authent, sed nouo iure, num. 12. C. de seruis fugitiuis*, Iaf. *in l. si domus, 74 §. in pecunia, num. 7. ff. de legat.* 1. Marianus *in d. cap. proposuisti, nu.* 21. Mascardus *de probationibus, d. conclus. 1233. præuentio, num.* 8. Decianus *dicto cap. 21. numer.* 8. Scaccia *libr. 1. de iudicijs, dicto cap. 12. nu.* 61. Farinacius *dicta quæst. 7. num.* 53. Azeuedus *in d. l. 10. nu. 7. & 92. tit. 13. lib. 8. recopilat.* Barbosa *in d. l. si quis postea ex n.* 65.

882 Hanc autem resolutionem, eo casu limitandam esse credunt multi, quo quinque priuatus propria auctoritate aliquem caperet, quod multis casibus iure facere potest, veluti repertum in flagranti crimine, & in casu, *l. 1. C. de raptu virg. & in l. si quis in seruitute, ff. de furt.* per has enim capturas propria auctoritate factas, non dicetur facta præuentio. Ex istis sunt Butrius *in cap. 1. n.* 22. Panormitanus *n. 33. de iudicijs*, Decianus *dicto cap. 21. nu.* 18. Azeuedus *in d. l. 10. n. 67. & 68.*

883 Quæ nam verò ex istis præuentionibus sit efficacior, & præferenda, an facta per citationem verbalem, an per realem, dubitationem habet. In qua existimo distinguendos tres casus. Primus est, cum citatio realis facta est prius ab vno Iudice, quam ab altero fiat verbalis. Quo casu proculdubio, & absq; controuersia, citatio realis præferenda est, censendaque efficacior, & maioris momenti. Secundus casus est, cum vno eodemque tempore, vtraque citatio facta est à duobus diuersis Iudicibus, vno citante verbaliter, altero realiter capiente. Et in hoc casu similiter præferenda est citatio realis verbali, indexque citans realiter, citanti verbaliter, quemadmodum sentiunt Marianus *in d. cap. proposuisti, n. 21. vers. septimo quæro, & num.* 22. Follerius *in practica criminali, rubrica audiantur excusatores, num.* 159. Iulius Clarus *lib. 5. sent. §. fin. q. 38. nu.* 28. Decianus *tractat. crimin. libr. 4. dicto cap. 21. n. 9. in fine*, Farinacius *in praxi d. q. 7. nu. 53. vers. limita primo*, Scac. *de iud. lib. 1. c. 12. n.* 61. Eodemq; pertinet, cum fuimus in dubio, quæ nam citatio prior facta sit: nam realis erit præferenda, idque ob eam rationem, quod efficacius operetur factum, quàm verbum, vt tetigimus n. 881. antecedenti.

884 Tertius tandem casus est, cum citatio verbalis præcedit citationem realem, qui est magis dubius. In quo prima sententia asserit, præuentionem per citationem realem, tametsi posteriorem præualere, & efficaciorem esse præuentione ea citatione verbali anteriori, illique præferendam. Ita sentiunt Angelus Aretinus *de maleficijs, verb. Index commisit, num.* 14. quem sequitur Alexander *ad Bartolum in l. sepulchri, 6. numer. 3. ad verbum, secundo est videndum, ff. de sepulchro violat.* Guido Papæ *dec.* 202. *num.* 4. Follerius *in practic. crimin. rubrica, audiātur excusatores, num. 76. & num. 151. in fine.* Cepolla *de seruitut. rusticorum prædiorum cap. 25. de mari, alias cap. 108. n.* 24. Hieronymus de monte *de finib. regend. cap. 25 numer.* 13. Grammaticus *dec. 30. num. 6. & in cons. crimin. 23. nu.* 12. Bossius *tit. de foro competenti, nu. 97. & seqq.* Grauatius *ad practicam Romanam Octauiani Vestrij, lib. 3. cap. 11. nu.* 5. Medices *in tract. de septem opusculis, opuscul. 5. numer. 34. circa finem, tom.* 2. Mascardus *dicta conclus. 1233. numer.* 8. Antonius de Mattheis *tract. de prorogatione iurisdictionis, num. 23. vers. quæritur*, Igneus qui latè disputat *in l. fideicommissum, 26. ex num. 226. & proprie 246. ff. ad Syllanianum.* Tepatus *in compendio variarum, tit. 134. cap. 5. versic. finali*, Azeuedus *in d. l. 10. num. 8. & 92. tit. 13. lib. 8. recop.* Mastrillus *dec* 210. *num.* 8. Bouadilla *libr 2. politic. cap. 17. num.* 164 Ceuallos *in speculo, practicar. q. 678. nu.* 24. Card. Tuscus *lit. P. conclus. 646. num. 7. & conclus. 647. numer.* 1. Marta *voto 235. num.* 7. Cancer *variarum resolutionum, 2. par. cap. 2. num.* 208. Franchis *dec. 505. ex num.* 14. tametsi *ibidem n. 4. & 5.* videatur inclinare in contrariam sententiam, Farinacius *in praxi, d. q. 7. nu.* 53. qui dicit hanc sententiam communem, & veram, Capiblancus *in pragmat. 8. p. 2. n. 214. de Baronibus*, vbi ait hanc sententiam in praxi magis receptam Ripol *variarum resolutionum, cap. 1. n.* 136. quam ante omnes videatur docuisse Baldus *consil. 124. quidam cagnus, vol.* 5 Fundamentum est illud idem, quod ante tetigimus, quod ex natura ipsa factum verbo præfertur, & effectus facti validior, & firmior esse debet.

885 Contrariam tamen sententiam, quinimo citationem verbalem præcedentem præferendam esse citationi reali, seu capturæ, Iudicemq; qui prius citauit verbaliter, censendum præuenisse causam, vt præferatur in cognoscendo, & procedendo, etiam illi, qui post carcerauit reum, seu citauit realiter, amplectuntur Marianus Socinus *in d. cap. proposuisti, num. 23. de foro compet.* vbi refert pro eadem Baldum in *Authent. sed nouo iure, num. 12. C. de seruis*

fugi-

*fugitiuis*minus tamen fideliter, nam Baldus eo loco non profert verba à Socino relata , neque videtur pro hac ſententia referri poſſe. Inclinat tamen in eam Auguſtinus Arimenſis *ad Angelum, de maleficijs, verb. Iudex commiſit, nu.* 15. qui dubitat de contraria Angeli ſententia, pro qua dicit ſe nullum textum reperire. Et adhæret Decianus *tractat. crim. lib. 4. d. c. 21. n. 9. in fine*, Scaccia *de iudicij, lib. 1. c. 12. nu. 63.* Barboſa *in l. ſi quis poſtea quam, 7. n. 70. cum ſeqq. ff. de iudicijs*, Marta *de iuriſdictione p. 2. c. 3. n. 19. & 20* Giurba *conſ. 48. n. 38. 39. & 44.* Maſtrillus *deciſ. 210. n. 2.* Pereira *de manu regia 1. p. c. 16. nu. 14. in fine*, & iuxta hanc ſententiam deciſum in Sac. Conſil. refert Galluppus *in praxi, p. 2. c. 6. nu. 68.* Ratione probatur, quoniam vt communis eſt omnium Doctorum ſententia , & nos ſuperius n. 879 diximus , præuentio cauſæ fit per citationem verbalem legitimam. Ergo factæ præuentioni non poteſt per poſteriorem capturam præiudicari, argumento *c. factum legitimæ, 73. de reg. iur. in 6.*

886 Verùm à priori ſententia recedendum non eſt, quæ vt. proculdubio eſt magis communis, & vſu recepta, ita eſt verior , & in Regno Caſtellæ approbata ex textu *in l. 10. tit. 13. lib. recopilat.* eſtq; re vera Rebuſpublicis vtilior, quo Iudices maiorem adhibeant diligentiam in capiendis delinquentibus, ſi ſciant, ſe non eſſe compellendos, vt ſemel captos ad alios Iudices remittant, quaſi oleum, & operam in eorum captura adhibitam perdituri , ſed ſi reos capiant, neque cognitionem delicti, neq; punitionem illis auferendam.

887 Neque obſtat fundamentum contrariæ, ſententiæ nam facilè reſpondetur, oriri quidem præuentionem ex citatione verbali legitima , verùm ſi poſt eam reus ab alio Iudice capiatur, vinci à poſteriore præuentione ex citatione reali, priorem ex citatione verbali, quæ minus potens, & minus efficax eſt; ac per conſequens prioris præuentionis nullam eſſe habendam rationem, ſed præferendum Iudicem, qui realiter citauit.

888 Limitabis tamen prædictam primam ſententiam , vt citatio realis, ſeu captura poſterior citatione verbali , non ſit præferenda verbali citationi, quæ cauſam præuenit, cum fit in fraudem citationis verbalis; videlicet eum eſt procurata à reo, & affectata. Veluti ſi poſt verbalem citationem ab vno Iudice factam ſe ſponte iudicio ſiſteret, ſeu preſentaret coram alio, vel ſe carcerari feciſſet ab eo, vt effugeret iudicium primi Iudicis, cuius integritatem fortè pertimeſcens, vereretur ne condignis pœnis ſe vtrè afficiatur. Nam captura affectata non iuuat ad præuentionem, quemadmodum nec cætera iuris beneficia affectata prodeſſe ſolent, *l. & qui data opera, 5. ff. ex quibus cauſis maiores*, cum pluribus congeſti à nobis queſtione præcedenti n 559. & 638. Hanc limitationem tradunt Hippolytus de Marſilijs *in leg. extra territorium, vltima, num. 202. & 203 ff. de iuriſdict. omn. iudic.* Boſſius *tit. de foro competent. numer.* 98. Hieronymo de Monte *de finibus regendis, cap. 25. num. 14.* Tuſcus *lit. P. concluſ. 646. nu. 7. & concluſ. 647. num. 5. & num. 12. & concluſ. 649. num. 3.* Cancer *variarum reſolutionum, 2. par. cap. 2. numer. 209.* Scaccia *de iudicijs, lib. 1 cap. 12. num. 62. & 63.* Farinacius *in praxi, d'cta q. 7. num. 53. verſ. ſublimita primò. & nu. 64.* Maſtrillus *d. deciſ. 210. numer. 9.* Giurba *d. conſ. 48. n 46. & 47.* Regens Rouitus *in pragm. 1. n. 71. & ſeqq. vbi de delict. quis deb. conuen.* Baiardus *ad Clarum lib. 5. §. fin. q. 38. n. 84. & 93.* Azeuedus *in d. l. 10. nu. 46. & n 72. & 73. titul. 13. lib. 8. recopilat.* Barboſa *in d. leg. ſi quis poſtea quam, 7. nu 88 ff. de iudicijs*, Decianus *tract. crim. libr. 4. cap. 20. n. 24.* Medices *tract. de ſeptem opuſculis, opuſcul. 5. n. 34. circa finem.* Qua in re notabilis eſſet adnotatio tradita a Cataura *ad ritum 269. nu. 16.* tunc dici, & cenſeri carcerationem affectatam, cùm facta eſt à minori Iudice poſt citationem maioris Iudicis reo intimatam , quem ſequitur Farinacius *d. n. 64.* verùm ſi hoc vniuerſim verum eſſet, prima ſententia ſuperiùs tradita omninò corrueret , & nunquam ad praxim reduci poſſet, limitatioq; totam regulam deſtrueret; quare res temperanda eſt, & cum contigerit caſus, ex iudicijs, & præſumptionibus alijs dignoſcendum eſt, an ſit affectata, non ex eo ſolùm, quòd citationem verbalem ſubſequatur.

889 Sexto, per confeſſionem in iudicio criminali cenſetur facta præuentio, quapropter iudex, coram quo quis confeſſus eſt delictum , poteſt procedere ad condemnationem confitentis , & præferri debet tanquam præueniens, *l. ſi confeſſus, 5. ff. de cuſtod reor. cap. 1. de accuſationibus, in ſexto*, tradunt Baldus *per textum ibi in l. ſi domus. 74. §. in pecunia, num. 2.* Gumanus *n. 2.* Paulus *n. 3.* Alexander *n. 3* Iaſo *n. 6 ff. de legat. 1.* Barboſa *in d. l. ſi quis poſtea, n* 81. Maſcardus *d concl. 1233. n. 9.* Azeuedus *in d. l. 10. n. 62. & 63.*

890 Septimò, citatio perſonalis inducit præuentionem comparatione citationis factæ domi , cum citationes eodem tempore fiunt; adeò , vt perſonalis tanquam efficacior, & maioris virtutis, præferatur citationi factæ in domo, & Iudex, qui citauit perſonaliter, præueniſſe cenſendus ſit Iudicem citantem eodem tempore in domo. Ita ſentiunt Marianus Socinus *in dicto cap. propoſuiſti, n. 21. in fine*, Decianus *tract. crim. lib. 4. d. c. 21. n. 13.* Farinacius *de q. 7. n. 63. circa finem*, Scaccia *d c. 12. nu. 79.* Azeuedus *in dict. leg. 10. n. 76. & 77.* Antonius de Mattheis *de prorogat. iuriſdiction. n. 33. verſic. redeundo ſi vtraque*, Marta *de iuriſdiction. 2. p. c. 3. n. 16.*

891 Octauò, Iudex procedens in cauſa per accuſationem ex inſtantia accuſatoris propoſitam coram eo, poſt inquiſitionem ab altero Iudice formatam, contra reum, & citationem factam, cenſetur præueniſſe cauſam , & præferendus eſt Iudici procedenti via inquiſitionis, cæteris paribus. Ratio eſt, quia ſuperueniente accuſatione, quæ eſt remedium ordinarium , ceſſat remedium inquiſitionis , quod cenſetur extraordinarium , vt rectè docuit Dynus *in cap factum legitimè, 73. n. 7. de regul. iur. in 6.* tractat latè Marianus Socinus *in cap. qualiter, & quando, 24. ex num. 165. de accuſationibus*, reſoluit Boſſius *tit. de inquiſitione, ex num. 16.* ceſſat enim regulariter remedium extraordinarium, accedente ordinario, *leg. in cauſæ, la ſecunda, ff. de minorib.* ſuperueniente igitur accuſatione, & extincta inquiſitione, pariter cenſebitur extincta præuentio , quæ eſt illius effectus, *l. cum principalis, ff. de reg. iur.* Ita ſentiunt Antonius de Butrio *in c. qualiter, & quando, 22. nu. 13. circa finem*, Marianus Socinus *nu. 1169. circa finem, de accuſationib.* Decianus *lib. 4. tract. crim. cap. 20. n. 22.* Azeuedus *in d. leg. 10. n. 44.* Giurba *d. conſ. 18. n. 43.* Barboſa *in d. l. ſi quis poſtea, ex nu. 83.* Dixi *cæteris paribus*, quoniam ſi ex aliqua cauſa diſpar ſit Iudicum iuriſdictio ex ipſamet ſua natura, veluti contingit in Iudice loci originis , vel domicilij, & loci delicti, præuentio quæ inter Iudices accidentalem prælationem inducit, nihil operabitur. Et enim cauſa naturalis præualet accidentali, *l. qui habet, 3. ff. de tutel.* Menochius *de præſumptionib. lib. 3. præſumpt. 29. num. 48. & 64.* Tuſcus *liter. C. concluſ. 147. vol 1.* quamobrem ſuperius ſectione præcedente. ex num. 807. dixi, præuentionem etiam per viam accuſationis coram Iudice domicilij, aut originis, non operari in præiudicium Iudicis loci delicti, cuius iuriſdictio, quod ad hanc rem attinet, præſtantior eſt ex natura ſua iuxta legum præſtitutum: igitur iſta præuentio operabitur inter Iudices pares duntaxat, vt dixi ſupra, n. 872 adnorauitque Gail *obſeruat. pract. lib. 1. obſeruat. 29. nu. 4.* ex Panormitanus *in cap vt debitus, 59 n. 22. de appellationibus*, & Theſſaurus *deciſ. 90. num. 6.* qui ait præuentioni locum eſſe inter Iudices in eadem ciuitate exiſtentes, habentes ſeparatam iuriſdictionem: conſonat Azeuedus *in dicto l. 10. nu. 10.* & Barboſa *in d. l. ſi quis poſtea, 7. num. 2.* Giurba *d. conſ. 48. n. 41. & conſ. 62. n. 2.* vt in Hiſpania inter Iudices ordinarios villarũ, quos *Alcaldos* vocant; ſolent enim eſſe duo in qualibet villa iuriſdictione pares , alter electus ex nobilitate alter ex plebe; atque item inter Iudicem ordinarium, vocatum Correctorem, & Alcaldum, ſeù Iudicem fraternitatis, in ijs criminibus, quæ ad vtriuſque iuriſdictionem pertinent, vt dicitur *in dict. l. 10. tit. 13. lib. 8. recopilat.* ſecus eſſet ſi vnus Iudex haberet iuriſdictionẽ priuatiuam, aut priuilegiatam, vt notat idem Giurba, *dicto conſilium 48. n. 31. 36. 37. & 41. & conſil. 62. n. 17. & 14.*

Gramaticus decis. 30. nu. 11. & 12. & ad eum Didacus de Mari ad n. 12. Decianus tract. crim. libr. 4. dicto c. 20. num 23.

892 Nonò, præuentio inducitur ex precepto Iudicis, quo iubet reum non recedere à tali loco, quoniam vult venire ad faciendam contra eum visitationem, vel inquisitionẽ; quoniam hoc præceptum habet vim citationis Federicus de Senis cons. 145. n. 3. in fine, vers. sed pone quod corruptè solet allegari, cons 140. proponit hunc casum, videtur sentire contra hanc assertionem referens se ad Archidiaconum in c. si eum, de præbend. in sexto, verùm eam tuetur, Antonius in d. c. proposuisti, n. 13. Panormitanus n. 31. Marianus nu. 25. Felynus n. 2. in fine, vers. in quæst. Decianus tract. crim. lib. 4. c. 21. n. 17. Azeuedus in dicta lege 10. n. 65.

893 Decimò, si vnus Iudex prius citat, seu vocat in iudicium reum, alter verò Iudex prius sententiam pronunciat, ex priori citatione censetur præuenta causa, potius quam ex priori sententia. Ita sentit Baldus in leg. si pluribus, 33. n. 5. in fine, Imola n. 4. ff. delegat. 1. Angelus de maleficijs, verb. Iudex commisit, n. 15. Decianus dicto c. 21. n. 15. Farinacius in d. quæst. 7. n. 59. Azeuedus in d. l. 10. num. 77.

894 Vndecimò, Iudex, qui præuenit causam citans mandatarium, vel vnum ex multis socijs delinquentibus, censetur eam præuenisse contra mandantem, aut alios omnes delicti socios. Ita sentit Nelus de sancto Geminiano in tract. bannitorum, 2. p. c. primi temporis, n. 7. tom. 11. tract. 1. p. quem sequuntur Marianus d. cap. proposuisti, nu. 22. vers. nono quæro, & nu. 23. & nu. 37. Decianus d. c. 21. nu 16. & cap. 22. nu. 4. Farinacius d. q. 7. nu. 62. Scaccia d. c. 12. n. 78. Bossius tit. de foro compet. nu. 109. & 147. Azeuedus in d. l. 10. n. 64. 65. & 84. Giurba consil. 70. n. 14. & 15. Ratio est, quia mandans, & mandatarius, & omnes socij cuiuslibet criminis, aut sunt rei vnius, & eiusdem delicti, aut saltem, negari non potest, quin eorum negotium sit vnum, & idem, & causa habeat eandem continentiam, vt pluribus probat Bossius de foro compet. n. 108. & 109. & seqq. & planè sentit Iulius Clarus lib. 5. sentent. §. fin. q. 36. nu. 46. vbi limitat. Præuentio verò operatur, vt ad illum Iudicem, qui præuenit, sit remittenda causa cum tota sua continentia, & omnibus connexitatibus, vt rectè docuit Baldus in c. 1. n. 7. & 8. de controuersia feudi apud pares terminan. & Marianus in dicto c. proposuisti, n. 32. Antonius Gabriel lib. 2. communium tit. de iudicij, conclus. 1. nu. 3. ne sequatur incommodum illud contra notissimas iuris regulas, vt causæ continentia diuidatur, quod permitti non debet, l. 1. & 2. ff. de quib. reb. ad eundem iud. eatur, l. nulli, C. de iudicijs, c. 1. de caus. possess. & propriet. c. 1. de sequestr. possess. & fruct. Qua ratione vsus est ad hanc rem comprobadam Nellus, & Marianus, vbi supra quò cõferunt, quæ ego dixi superius hac eadem quæstione, ex numer. 732. Dùm tamen intelligas, quoties dicimus ratione præuentionis vnum Iudicem alteri præferri, loqui me de Iudicibus iurisdictione paribus, & quorum vnus alteri alia iuris prærogatiua non antecellat, vt est ills, qua dixi nu. 783. Iudicem loci delicti cæteris præstare. An verò intentatio coram vno Iudice remedio, l. diffamari, C. de ingenu. & manumiss. censeatur facta præuentio, etiam in actione principali, vt debeat coram eodem Iudice in iudicium deduci, & non possit apud alium de principali agi; vide eundem Marianum in d. c. proposuisti, nu. 26. Decianum d. c. 20. n. 13. Barbosam in d. l. si quis postea, quam ex n. 90. & propriè n. 94. ff. de iudicijs.

895 Duodecimò, cum duo Iudices procedunt criminaliter contra eundem reum, & qui præuenit procedit pro delicto leuiori, vt pro vulnere; secundus autem procedat pro delicto grauiori, vt pro homicidio, aut primus procedit pro vulnere simpliciter, secundus pro vulnere cum animo deliberato, quæ qualitas delictum auget, redditq; grauius, secundus Iudex, & eius processus non potest impediri à primo Iudice prætextu præuentionis. Ita sentiunt Bossius tit. de foro competent. num. 102. & ad eum Mandosius Scaccia de iudicijs, lib. 1. d. c. 12. nu. 77. Farinacius d. q. 7. nu. 65. Ratio est, quia cum vna causa est maior altera, tunc non est locus præuentioni: qualitas enim causæ præponderat prioritati temporis, vt notant Doctores per textum ibi in c. cum parati, 19. de appellationib. vbi Decius n. 25. & seqq. & propriè n. 33. Oldradus cons. 234. factum tale est, n. 4. & probatur ex textus in l. 2. §. si simul, cum l. nisi, sequenti, ff. ad l. Iul. de adulter. & in l. contra pupillum, 54. §. is qui ad maius, ff. de re iudic. facium quæ tradit Bartolus in l. 2. §. qui exhibendi, ex n. 1. præsertim n. 4. & 5. ff. de custod. reor. Prioritas autem temporis, seu præuentio solùm habet locum inter pares, vt dixi supra n. 872. & n. 891.

896 Decimo tertiò, data paritate temporis inter duos Iudices citantes, quis præualere debeat, & præferri in cognitione causę, vide Farinacium d. q. 7. n. 63. vers. & in proposito, qui post Decianum resoluit, & distinguit quatuor casus, & Azeuedum in d. l. 10. ex n. 73. & Antonius de Matthesis tract. de prorogatione iurisdictionis, n. 33. vers. quæritur iuxta prædicta.

897 Decimo quartò, an obligatio guarentigia, seu obligatio pœnes acta, quæ obtinet auctoritatem rei iudicatæ quoad id, quod possit contra reum executioni mandari, inducat præuentionem, & eius effectus; inferiùs commodio loco tractabimus ex n. 910.

898 Reliqua est quarta, & vltima difficultas, qui nam sint effectus præuentionis? Et dicendum est primum effectum esse, vt per præuentionem perpetuetur iurisdictio delegati, quoniam res desinit esse integra. De quo effectu agunt Doctores in c. relatum, 19. in c. gratum, 20. & in c. licet vndique, 30. de offic. delegat. Archidiaconus in cap. non ita, 2. q. 6. ex n. 1. Imola in d. c. licet vndique, ex n. 7. Legista in l. & quia, 6. ff. de iurisdict. omn. iudic. ita tradit Marianus in d. c. proposuisti, nu. 15. & 19. De hoc tamen effectu modo non agimus.

899 Secundus effectus præuentionis est, consolidare omnem iurisdictionem, quã parem, & insolidũ habent plures Iudices competentes, eamq; appropriare præuenienti, vt deinceps ipse solum possit de causa cognoscere, & sit præferendus in cognitione, & processu causę, cæteris omnibus Iudicibus competentibus, & alij non debeant, neque possint, quasi per præuentionem habentes manus ligatas, se amplius in ea causa ingerere, sed processus præuenientis faciat silere processus præuentorum. Id probat textus in leg. cum quædam, 19. in principio, ff. de iurisdict. omn. iudic. l. si quis postea, 7. ff. de iudicijs c. proposuisti, 19. de foro compet. Ita sentiunt Marianus in d. c. proposuisti, n. 27. Hippolytus de Marsilijs in repet. l. extra territorium, fin. n. 201. ff. de iurisdict. omn. iudic. Decianus tract. crimin. lib. 4. c. 21. n. 1. Scaccia de iudicijs, lib. 1. d. c. 12. n. 57. & 66. Bossius tit. de foro competent. n. 79. Gail obseruation. pract. lib. 1. obseruat. 29. num. 6. Farinacius d. q. 7. n. 52. Azeuedus in d. l. 10. nu. 80. & seqq. & n. 92. tit. 13. lib. 8. recopilat. Marta de iurisdict. p. 2. c. 2. ex num. 4. Iste autem effectus ex eo prouenit, quoniam si præuentio non obesset, quominus præuentus Iudex in causa procederet, vnus reus posset coram diuersis Iudicibus ob vnam, & eandem causam vexari, molestiaq; & sumptibus affici, & sępius de eodem delicto quęri, quorum neutrum debet permitti, l. licet, §. fin. ff. nautæ, caupones, & stabularij, l. sepulchri, 6. ff. de sepulchro violat. l. qui de crimine, 9. in princ. vbi Glossa 1. & vltima, C. de accusationib. l. 12. tit. 1. p. 7. & ibi Glossa prima, notant Bossius tit. de for. competenti, n. 108. Scaccia d. c. 12. n. 57. in fine, Farinacius d. quæst. 7. num. 52. Secundò item, diuideretur continentia causę contra regulam textus in l. 1. & 2. ff. de quib. rebus ad eund. iudic. eatur, l. nulli, C. de iudicijs. c. 1. de causa possess. & proprietat. cap. 1. de sequestrat. possess. & fruct. & notata ab eodem Scaccia lib. 1. de iudicijs, c. 11. nu. 24. Mattheo de Afflictis decisio. 354. & ibi Vrsillo, & cæteris Addentibus, Capycio decis. 222. & decis. 173. Franchis decis. 426. & decis. 582. Peguera decis. 224. Gail obseruation. practicr. lib. 1. obser. 32. Menochio de arbitrarijs, lib. 2. centur. 4 casu 372. Tertiò tandem, iudicium non haberet finem, vbi sumpsit initium, contra regulam, l. vbi acceptum, 30.

tum, 30. *ff. de iudicijs*, & ibi tradita à Doctoribus, Giurba *decision*. 23. *num*. 1. Præterquam, quod regulare est, vt is, qui præuenit in quacunque pari causa præferatur, *l. neganda*, 19. *C. qui accusare non possunt*, vbi notat Bald. *nu*. 1. Franchis *decision*. 147. *nu*. 5. Decianus *dicto c*. 20. *nu*. 3. adeò vt Cynus *in l. per agrum*, 11 *num*. 4. Baldus *nu*. 2. Salycetus *num*. 2. Menesius *num*. 24. *C. de seruitut. & aqua* Tiraquell. *de iure primogenitorum*, *quæstion*. 17. *opinion*. 1. *numer*. 21. ex ea regula credant decidendam contentionem inter quo plaustra, vel salmas sibi obuiantia in tàm angusta via, vt simul transire non possint, & preoccupantis credunt esse meliorem conditionem, vt præuentus retrocedere debeat, & præuenienti locum dare. Cuius decisionis meminerunt Decianus *d. num*. 3. & Azeuedus *in d. l*. 10. *num*. 16. *tit*. 13. *lib*. 8. *recopilat*. qui prædictam regulam exornant, & confirmant, relatis legibus eam comprobantibus.

900 Limitabis tamen primò hunc secundum effectum, vt tunc locum habeat, cum litigans opponit exceptionem præuentionis, secus si non opponeret: nam tunc processus vtriusque Iudicis valeret, & sustineretur. Hanc limitationem tradit Innocentius *in cap. cum M. Ferrariensis*, 9. *num*. 10. quem sequuntur omnes teste Felino *ibidem n*. 25. *de constitut*. Marianus *in d. cap. proposuisti*, *nu*. 31. Decius *in c. ex tenore*, *num*. 35. *de rescriptis* Bossius *tit. de foro competenti*, *nu*. 81. Antonius Gabriel *lib*. 2. *communium*, *titul. de iudicijs*, *conclus*. 1. *nu*. 20. Afflictis *decis*. 354. *n*. 2. Mascardus *d. conclus*. 1233. *nu*. 13. Scacia *lib*. 1. *de iudicijs d. c*, 12. *num*. 67. Farinacius *d. q. 7. num*. 54. Decianus *d. c*. 22. *nu*. 9. & 10. Azeuedus *in d. l*. 10. *nu*. 66. 67. & 68. Barbosa *in d. l. si quis postea quàm*, *ex n*. 82. *ff. de iudicijs*, qui referunt antiquiores. An verò possit quis inquiri, damnari, & puniri sæpius pro eodem delicto à diuersis Iudicibus, quoniam id ad nostrum institutum non pertinet, vide *l*. 12. *tit* 1. *p*. 7. & ibi Gregorium Couarruuiam *lib*. 2. *variarum*. *cap*. 10. Antonium Gom.z *tomo* 3. *variarum*, *c*. 1. *ex n*. 26 & *ex n*. 38. Bossium *tit. de foro competenti*, *ex n*. 83. Decianum *tractat. crimin lib*. 3. *c*. 30. Scacciam *de iudicijs*, *libr*. 1. *dicto c*. 12. *ex n*. 81. Iulium Clarum *lib*. 5. *sentent*. §. *fin. q*. 57. & ibi Addentes Farinacius *d. quæst* 7. *n*. 26.

901 Limita secundò prædictum secundum effectum vt exceptione præuentionis non possit se iuuare coram Iudice præuento, qui fuerit contumax apud Iudicem præuenientem. Hanc limitationem tradit Marianus *in d cap. proposuisti*, *nu*. 41. Felynus *n*. 2. Bossius *tit. de foro competenti*, *nu*. 62. Scaccia *d. c*. 12. *n*. 68. Farinacius *d. q. 7. n*. 55. qui copiosè allegat, Barbosa *in d. lege si quis postea quàm*, 7. *ex n*. 182. *ff. de iudicijs*. Et hæc est vna ex limitationibus regulæ, *l. vbi acceptum*, 30. *ff. de iudicis*, quam tradit Felinus *in c. cum M. Ferrariensis*, *nu*. 25. *vers*. 4. *adde*, *de constitut*. & *in c. ex tenore*, 16. *n*. 15. & 16. Decius *n*. 34. *de rescriptis*, & multis relatis, Antonius Gabriel *lib*. 2. *communium*, *tit. de iudicijs*, *conclus*. 1. *n*. 21. Carauita *tit*. 205. *n*. 2. & 11. Franchis *decis*. 417. *numer*. 1. & *decis*. 551. *n*. 7. & Farinacius *cons* 214. *nu*. 8 *lib*. 3. Istius autem limitationis duas rationes reddit Bartolus *in leg. sepulchri*, 6. *n*. 2. *ff. de sepulcr. violat*. Prima est, quoniam non potest quis se iuuare instantia, & iudicio cæpto coram ipso Iudice, apud quem est contumax, nisi suam contumaciam purgauerit, & expensas refecerit, *lege sancimus*, *C. de iudicijs*. Ergo multo minus poterit vti beneficio illius instantiæ coram alio Iudice. Secunda, quoniam alioqui esset in potestate litigantis eludere ambos Iudices, præuenientem, & præuentum: præuentum, quia apud eum conueniri non posset allegata, & obstante exceptione præuentionis: præuenientem vero quoniam apud eum se non sisteret, sed in sua contumacia perseuerans condemnationem vitaret, pœnamque effugeret, quod permitti non debet, argumento *l. ne in potestate*, 26. *ff. de recept. arbitr*.

902 Sublimita tamen hanc limitationem secundam non procedere, si contumax se sistat coram Iudice præueniente purgata contumacia, & refectis expensis: nam ex inde poterit allegare exceptionem præuentionis, & ea se iuuare, cessantibus rationibus prædictæ limitationis Ita sentium Felynus *in d. cap. ex tenore*, 16. *num*. 16. Decius *n*. 34: & Angelus *in l. quamuis*, 10. *n*. 1. *ff. de damn. infect*. Paulus *in l. hoc amplius*, 9. §. *celsus rectè*, *num*. 8. Alexander *ibi n*. 9. *ff. eodem tit*. & *in l. si quis postea*, *nu*. 7. vbi Barbosa *ex nu*. 186. *ff. de iudicijs*, Grammaticus *dec*. 26. *nu*. 10. Antonius Gabriel *tit. de iudicijs*, *d. concl*. 1. *n*. 24. Scaccia *d. c*. 12. *n* 69 Farinacius *d. q. 7. nu*. 55. *vers. sublimita*, Caranita *ad ritum* 205. *n*. 2.

903 Limita tertio principaliter prædictum secundum effectum in crimine hæresis, in quo non obstante præuentionis exceptione potest procedi à diuersis Iudicibus speciali fidei fauore, & Religionis, *c. vt officium*, 11. *c. per hoc*, 17. *de hæreticis in* 6. notat Marianus *in d. c. proposuisti*, *n*. 29. *de foro competenti*, Felynus *in d. c. ex tenore*, 16 *nu*. 18. *in fine*, *vers. fallit* 8. & *in d. cap. cum M. n*. 25. *in fine*, Angelus *in dict. l. si quis postea*, 7. *num*. 3. Paulus *n*. 7. *ff. de iudicijs*, Antonius Gabriel *d. conclus*. 1. *nu*. 19. Decianus *lib*. 4. *d. c*. 20. *nu*. 26. Azeuedus *in d. l*. 10. *n*. 49. Directorium inquisitorum 2. *par. q*. 46. & ad eum locum Pegna, Simancas *de catholicis institutionibus*, *tit*. 34. *n*. 25. Ludouicus Carrerius *in tract. de hæreticis*, *n*. 69. & 70. Roxas *de hæreticis*, 2. *p. n*. 431. & 432. *tom*. 11. *tract. p*. 2. Quam tamen limitationem sublimitandam credit Aretinus *in l. si plurib*. 33. *in fine*, *ff. de leg*. 1. vbi vide.

904 Cæteræ limitationes prædicti secundi effectus, quæ eadem sunt limitationes, *l. vbi acceptum*, 30. *ff de iudic*. petendæ sunt à Doctoribus apud eandem legem, & à Felino *in d c. cum M Ferrariensis*, 9 *n*. 10. *de constitut*. & *in c. ex tenore*, 14. *ex n*. 15. Decio *ibi ex n*. 34. *de rescript*. eodem Felyno *in d. c. proposuisti*, *n*. 2 *de foro competenti*, Antonio Gabriel *lib*. 2. *communium*, *tit. de iudicijs*, *concl*. 1. Corseto *in singularibus*, *singul*. 143. *verb. iudicium*.

905 Quod si Iudex præueniens inhibeat Iudicem præuentum, eamq; requirat, vt in causa vlterius non procedat, sed remittat processum illeq; inhibitorialibus literis obsequi nolit, sed vlterius prosequatur, inhibitionem contemnens, ad superiorem recurrendum est, vtendumq; ijsdem illis remedijs, quibus dixi supra quæst. 5. ex n. 38. esse locum, si quis Iudex literas hortatorias, seu requisitorias à Iudice competente, & legitimo missas, noluerit exequutioni mandare. Quibus addes, quæ in hoc casu agenda notat Scaccia *d. c*. 12. *ex n*. 71.

906 Tertius effectus præuentionis ortus ex secundo prædicto, est vt facta præuentione per citationem legitimam, non possit deinceps, neque actor, neque reus, altero inuito forum mutare quòad litem cæptam, & præuentam, sed eam coram præueniente Iudice prosequi teneantur, & finire, vt potè eandem instantia perseuerante, siuè adueniat nouus forus de iure communi, siuè ex nouo superueniente priuilegio. Ita probat textus *in leg. cum quadam*, 19. *in principio*, *ff. de iurisdict. omn. iudic*. & *in l. si quis postea*, 7. *l. vbi acceptum*, 30. *ff. de iudicijs*, *c. proposuisti*, 19. *de foro compet*. in quibus locis notant omnes Doctores, singulariter, & latissimè Marianus *in d. c. proposuisti*, *n*. 36. & 38. & *ex n*. 45. Decianus *lib* 4. *d. c*. 22. *n*. 3. & 5. Barbosa *in d l. si quis postea*, *ex n*. 110. Valascus *consultat*. 57. Surdus *dec*. 110. qui optimis rationibus probat, Cancer *variar. resolut*. 2. *p c*. 2. *n*. 225. Caualcanus *dec*. 10. *n*. 32. *lib*. 5. Tuscus *liter. P. concl*. 646. *nu*. 1. Ceuallos *de cognitione per via violentiæ*, 2. *p. q*. 37. *n*. 4. & 5 Matta *de iurisdictione*, *p*. 2. *c*. 2. *ex n*. 14. Marcellus Cala *de modo articulandi*, §. 1. *gl*. 1. *nu*. 63. Giurba *dec*. 23. *n* 1. 2. & 3. & *cons*. 15. *n*. 38. & *cons*. 48. *nu*. 41. *cons*. 70. *n*. 11 Grassis *de effectibus clericatus*, 1. *effectu*, *lim*. 65. *n*. 1239. *cum seqq*.

907 Hinc oritur, vt Clerici; aut Religiosi effecti post præuentam causam a sæculari Iudice, coram eodem debeat prosequi iudicium, vt dixi supra quæst. 6. ex nu. 445. & propè num. 448. Item vt miles factus post causam præuentam quòad litem cæptam non gaudeat priuilegio fori, vt dixi eadem quæst. 6. n. 173. cum seqq. quod idem scholari facto post citationem sentiendum esse significauimus num. 448. Item vt miserabilis, qui post ceptum

iudicij coram Iudice priuilegiato desijt esse miserabilis cessante miserationis causa, veluti obiecto Gigis anulo, seu virgula diuina, & Deo vndecunq; iuuante, nihi ominus iudicium coram eodem Iudice sit prosequuturus, vt latè diximus supra, ex n. 618. Item vt qui post litem cœptam cœpit esse misserabilis ad Charontis ianuam in sperato deductus, & à sinistro genio in malum tragicum deiectus litem non possit trahere ad priuilegiatum forum, neq; eo gaudere, vt dixi multisq; probaui, & declaraui, ex n. 635. Item vt qui Neopolitanam ciuitatem adquisiuit post litem ceptam priuilegio fori Neapolitanorum gaudere non debeat, vt dixi supra n. 686.

908 Amplia primò prædictum tertium effectum, vt si facta Præuentione reali quis mutet statum factus Clericus, vel Religiosus, non solum non debeat gaudere noui fori superuenientis priuilegio quòad causam criminalem præuentam, & quòad bona, sed neq; quoad personam; atque ita nullo modo quòad causam præuentam, possit forum, & Iudicem mutare. Ita fit, vt si quis post capturam ob delictum in carceribus fiat Clericus, aut Religiosus, non solum non possit opposita fori declinatoria euadere iudicium secularis Iudicis, à quo fuit carceratus, & condemnationem quòad bona, sed neque quòad personam, cuius districtio, & pœnæ corporalis inflictio pertinebit quoque ad sæcularem, qui præuenit per citationem realem, non solum causam, sed personam. Ita sentit Io. Andreas *in c. 1. num. 20. de obligat. ad ratiocin. non ordinand.* quem sequuntur Cardin. Zabatella *ibi num. 2. vers. nouò quæro, circa finem*, Antonius de Burrio *n. 12.* Panormitanus *n. 5. post medium* Imola *n. 6.* Anchatanus *n. 2. circa finem, vers. 6. est opinio. & in c. ea quæ, 26 nu. 19. q. 23. vers. primo casu, de reg. iur. in sexto*, Cappella Tholosana *decis.* 347. Federicus de Senis *consil. seu quæst. 97. quoniam, nu. 5. vers. item quæro nunquid sit verum*, Marianus Socinus *in d. c. proposuisti, n. 53 in fine*, Bartolus *in l. 1. n. 3. in fine, ff. de sænit*, Baldus *in l. officiales, 4. n. 3. C. de Episc. & cler.* Angelus *in l. si quis postea, 7 n. 4. in fin.* Barbosa *n. 243. ff. de iudicijs*, Chassenæus *in consuetudines Burgundiæ, rubr. 1. §. 5. verb. s' il n' grace, n. 67.* Belluga *in speculo, rubr. 11. §. videndum, n. 21.* Antonius de Mattheis *tract. de prorogatione iurisdictionis, num. 57. vers. vnde Clericus*, Decian. *tract. crim lib. 4. c. 9. ex n. 237.* Caballus *resolut. crim. casu* 108. *nu. 2.* Franchis *dec. 209. num. 3.* vbi dicit omnes sequi hanc opinionem, & *dec. 384. num 14.* Fabius de Anna *cons. 139. dum in illam quæstionem, aliàs refertur 140. n. 8. & 10. lib. 2.* Cancer *variarum resolutionum, p. 2. c. 2. n. 136 & 137.* Albericus *in l. cum ratio, 8. §. ex bonis, n. 1. & 2. in fine*, Hippolytus de Marsilijs *sing. 534. attende ad vnum, & in l. statuliber, ex num. 5. ff. de quæstionibus*, Foletius *in constit. ascriptitios, n. 7. de Episcop. & cler.* Ex quibus tamen isti tres posteriores non descendunt ad particularem casum istius ampliationis, sed loquuntur in genere de Clericatu, vel Religione in fraudem susceptis, de quo agunt quamplurimi à me relati supra num. 417. Rationem huius ampliationis reddunt Ioannes Andreas, & cæteris illum sequuti, quoniam fraus sua nemini debet patrocinari, neque debet aperiri via ad eludendam iustitiam, & ius publicum, quod in puniendis delictis versatur, participantibus dolum tàm eo, qui dat, quam qui suscipit ordines, vel habitum Religionis, aut professionem. Et in his terminis nullum inueni contradictorẽ huius opinionis ex illis Doctoribus, qui præuentioni tribuunt effectum, ne Clericus, aut Religiosus omninò eximatur à iurisdictione sæculari, saltem quòad bona tametsi sciam esse quosdam alios, quamuis paucos, qui contrarium sentiat, quos refert Albericus *tract. de statutis, lib. 3. q. 41. nu. 10. in fine*; ex illis verò prioribus, solus, quod viderim, Marta *de iurisdictione, 2. p. cap. 2. nu. 26. & 4. par. casu 121. num. 19.* ab hac sententia recedit. Communis igitur Doctorum resolutio, quam supra num. 443. commemoraui, videlicet eos, qui Clericatum, vel Religionem susceperunt, etiam in fraudem, etiam si maneant subiecti quòad bona, & alligati instantia capta ante Clericatus, vel Religionis susceptionem, eximi tamen quòad personas à foro sæculari, & consequi earum immunitatem quòad districtionem corporalem, referenda est ad alium diuersum casum ab istos videlicèt cum extra carceres, & ante factam realem præuentionem, vel facta quidem, tamen cessante, & in statu libertatis actualis, ordo Clericatus, & Religio suscipiuntur; non ad istum, de quo modò agimus, vt manifestè constat ex traditis ab Auctoribus huius sententiæ, nempè Ioanne Andrea, Bartolo Angelo, & alijs ac per consequens maiorem vim tribuere censendi sunt præuentioni reali, quàm verbali.

909 An verò iste ampliatio subamplianda sit ad eum casum, quo quis relaxatus à carceribus sub fideiussoribus ante tempus, vel casum restitutionis ad carceres vel fuga ex carceribus arrepta, aut post fugam ante carcerationem bannitus, aut post latam sententiam forludicationis, cum in fuga esset, (qui sunt similes casus) susceperit ordinem Clericatus, vel ingressus est Religionem monachalem, vel militatem, aut in ea professus est ex facto dubitatum est sepius in Sacr. Consil. Neapolitano. Et apud Vincentium de Franchis *dec.* 209. pro vtraq; parte re disputata, & ibi non decisa; deinceps verò *dec.* 384. decisum est, eum debere gaudere priuilegio fori quòad districtionem personæ, & remittendum ad Iudicem Ecclesiasticum; quoniam existimatum est, eo casu solum esse præuentam causam, non personam. Cuius decisionis meminit Regens Tapia *in const. iut. de personis numer. 32.* & item tractauit *ex nu. 29. libr. 1. Iuris Neapolit rub. 3.* Idem iterum decisum est apud eundem Franchis *decis.* 709. in casu cuiusdam inquisiti relaxati sub fideiussoribus, post admissi ad Religionem sancti Ioannis Hierosolymitanam, qui remissus est ad Ecclesiasticum. Et cum iterum accidisset idem casus in persona cuiusdam fugitiui, qui post forjudicationem habitum susceperat, & professionem fecerat in eadem religione Hierosolymitana sancti Ioannis anno 1627. functus duabus aulis Sacr. Consil. cum adiunctis designatis, è quibus ego fui, cum dubitatum esset, an valida fuisset professio, qui articulus erat spiritualis, decisum est articulum validitatis, vel inualiditatis professionis, remittendum esse ad Sanctissimum, & interim reus, qui captus fuerat, retentus fuit in carceribus Magn. Cur. Vicar. habito pro constanti, posi ... illum priuilegio fori quòad personam, si professio valida foret. Et cum post re Romæ discussa, pronunciata fuisset professio non inualida, audiui eum remissum ad Ecclesiasticum forum, iuxta receptam praxim apud Franchis *d. dec. 384.* cuius sententiam sequuti sunt Cartarius *de exequutione sentent. c. bannito c. fin. nu* 308. Caballus *resolution. criminal. casu* 108. *nu. 2.* Mastrillus *decis. 294. ex nu. 51.* Marta *de iurisdictione, 4. p. casu 121. ex n. 3.* Grassis *de effectibus clericatus 1. effectu nu.* 1138. tametsi parumper videatur declinare, Giurba *cons. 15. n. 34. & 35.* Imò verò idem Franchis *decision.* 395. refert à Sacr. Consil. decisum, eum qui laicus cum esset, relegatus est in Insulam ad certum tempus, imposita pęna duplicationis exilij, & pecuniaria, si relegationem violasset, & intra illud tempus suscepisset ordinem Clericatus, & post ab Insula discessisset, captum, & carceratum, compelli a Iudice laico, qui sententiam tulerat, ad soluendam pœnam pecuniariam non posse, neq; ad eodem illi infligi duplicationem relegationis in eadem prima sententia contentam; in quam rem refert Albericum *in leg. meminisse, 10. n. 5. & 6. ff. de offic. Proconsul. & Legat.* qui tractans casum è conuerso, quando Clericus relegatur imposita pæna in casu violationis relegationis, aut ipsi Iudici reseruata, & durante relegatione contracto matrimonio cum vidua amittit fori priuilegium, decernit ob violatum exilium à laico puniendum, non ab Ecclesiastico. Quę est singularis doctrina, & ad speciem, de qua agitur accommodatissima, cui acquiescunt Fabius de Anna *d. cons. 139. dum in illam, ex n. 12.* Valascus *consultation.* 48. Marta *de iurisdictione, 4. p. casu 176. ex n. 12.* Gratianus *disceptationum forensium, tom. 2. c. 226. n. 36.* Giurba *cons. 15. num. 32.* qui alios refert.

910 Ista verò iam hic se offert prima discutienda difficultas, quam ex nu. 897. supra in hunc locum reseruauimus, an

mus, an si quis laicus cum esset, promisit creditori soluere certam quantitatem, vel quid aliud dare, vel facere facta obligatione solemni pœnes acta seu adiecta clausula guarentigia in Prouincia, in qua similes scripturæ habent exequutionem paratam, non secus, ac si essent sententiæ obtinentes auctoritatem rei iudicatæ; post obligationem verò contractam suscepit ordinem Clericatus, aut Monachatus, & priuilegium fori adeptus est, debeat conueniri coram sæculari Iudice pro satisfactione prædictæ obligationis; an verò coram Ecclesiastico? Et eadem difficultas erit è conuerso, si obligatio prædicta contracta esset à Clerico, qui postea nubens amisisset fori priuilegium, an pro illius implemento & solutione conueniendus sit coram Ecclesiastico, cui tempore obligationis contractæ subijciebatur, an coram sæculari, cui tempore actionis in iudicium deductæ, & ingressus viæ exequutiuæ, subijcitur?

911 Prima sententia, est conueniendum esse reum coram Iudice, cui subijciebatur tempore obligationis contractæ. Ita sentit Rota Romana *in antiquis decis. 5. obligatus est laicus, de foro comp alias decis.* 552. quam sequitur Marianus Socinus *in d. cap. proposuisti, num.* 54. *vers. aduerte,* Riccius *ad Franchis decis.* 656. Cancer *variar. resolut. par.* 2. *cap.* 2. *num.* 226. Fabius de Anna *d. cons.* 139. *dum in illam, num.* 2. *lib* 2. Ex qua sententia paulatim colligitur ex obligatione guarentigia, vel pœnes acta, non secus induci præuentionem, ac superius num. 879. dictum est, induci ex legitima citatione. Probatur primò, quoniam prædicta obligatio obtinet vim rei iudicatæ, & est instar sententiæ, vt notat Benedictus Baizis *tractat. de guarentigia* 2. *par. princip. q.* 2. Ergo per eam censetur inducta præuentio ex eo tempore, quo est contracta; ac per consequens quemadmodum si tunc lata esset sententia condemnatoria reus non posset mutato postea forum effugere iudicium, & iurisdictionem Iudicis, cui tunc subijceretur, ita adquisito, vel omisso post prædictam obligationem foro, non poterit eximi à potestate Iudicis, cui tempore contractæ obligationis subditus erat.

912 Secundò quoniam in delictis inspicitur tempus delicti commissi, & status delinquentis eo tempore ad dignoscendum, quis sit futurus legitimus rei Iudex, non ille fixus, qui ex post facto potest euenire. Quo fit, vt si quis delinquat tempore, quo erat exemptus, quamuis postea priuilegium exemptionis amittat, si tractetur de puniendo delicto, etiam si præuentio facta non sit, defendendus sit apud Iudicem exemptorum, vt tradit Giurba, qui sic decisum refert *cons.* 15. *ex num.* 12. *& num.* 17. vbi copiosè allegat, & præsupponunt multi alij à nobis superius relati nu. 618. in fine, Alexander *cons.* 8. *nu.* 4 *lib.* 1. Hippolytus de Marsilijs *singul.* 480. *apud Doctores.* Ergo similiter dicendum erit in contractibus, nam quemadmodum ex contractu ad delictum, præsertim quoad forum, valet argumentum, vt notaui supra num. 735. in fine, ita ex delictis ad contractus, vt notat Euerardus *in locis legalibus, loco* 43. *à delictis ad contractus;* delicta enim, & contractus in iure paria iudicantur, *l. omnem,* 20. vbi notant Doctores *ff. de iudicijs,* confirmatur ex textu *in l.* 2. *C. de iurisdict. omn. iud.* qui probat, quod ad forum inspiciendum esse tempus contractus.

913 Contrariam nihilominus sententiam, imò reum ex obligatione guarentigia, seu contracta pœnes actas, & habente paratam exequutionem conueniendum esse coram eo Iudice, cui subijcitur tempore exequutionis in iudicio petitæ, vel incusationis obligationis, vel citationis cuiusque, quæ necessaria fuerit in iudicio exequutiuo, non coram eo, qui subijciebatur tempore obligationis contractæ; & quod consequens est, non induci præuentionem ex huiusmodi obligatione, veriorem existimo. Quam tradit Imola *in leg. nemo,* 58. *nu* 9. *ff. de legat.* 1. Baldus *ibi nu.* 6. *in fine,* Ias. *in* 1. *lectur. num.* 86. *& in* 2. *lectur. nu.* 121. Alexander *nu.* 31. Cardin. Zabarella *in Clement.* 1. *n.* 5. *q.* 9. *de consibus,* Arnaldus Albertinus *in repit. cap. quoniam, q.* 13 *n* 21. *de hæreticis, in sexto,* Vincentius de Franchis *decis.* 656. Carolus de Grassis *de effectibus clericatus,* 1. *eff.* 8. *nu.* 1251 qui alios allegat Marta *de iurisdictione,* 4. *p. casu* 121 *ex n.* 1. Giurba obiter *cons.* 15. *n* 32. Ceualles *de cognitione per viam violentiæ,* 2. *p. q.* 35. *nu.* 3. *&* 4. Moltesius *cons.* 19. *nu.* 17. *&* 18. inclinat Hyppolitus de Marsilijs *in repetit. rubricæ de fideiussorib. ex n.* 132. & Surdus *cons.* 396. *nu.* 19. *&* 20. *lib.* 3. quem corruptissimè allegat Grassis, faciunt tradita ab eodem Surdo *cons.* 222. *n.* 2 *lib.* 2. & eodem Grassis *dict.* 1. *effect. n.* 281. Scaccia *de iudicijs, lib.* 1. *cap.* 11. *num.* 32. & Barbosa *in l. si quis postea quàm,* 7. *n.* 202. *ff. de iud.* Mesonio *de causis exequutiuis, lib.* 1. *ampliat. n.* 17. Et probatur primò: nam quod attinet ad vsum, & praxim Regni Neapolitani obligatio pœnes acta non potest exequutioni mandari, sine præuia incusatione, vt notat Carauita *rit.* 128. *n.* 2. *&* 3. Afflictis *in constit. edictorum n.* 33. *rubr.* 96. *lib.* 1. *& decis.* 3. *n.* 1. Franchis *decis.* 118. *n.* 8. *&* 9. *in d. decis.* 656. *num.* 1. neque liquidari instrumentum nisi præuia citatione super tenore instrumenti, vt statuitur *in ritu* 166. & ibi notat Carauita *num.* 10. Franchi *d. decis.* 118. *ex n.* 7. & est practica notissima; neque vigore pacti exequutiui decernuntur literæ executoriales in Regno, nisi præuiò mandato de soluendo sub comminatione exequutionis, quod vim citationis habet, *l. nec quidquam,* 9. *§. vbi decretum. ff. de offic. Proconsul. & Legat.* vbi notant Doctores Angelus Aretinus *in §. curare, n.* 18. *instit. de actionib.* Gail *practic. obseruat. lib.* 1. *obseruat.* 19 Maranta *in praxi,* 6. *p. tit. de sententia, num.* 27. Garcia *de nobilitate, gloss.* 11. *§.* 1. *n.* 6. Parladorius *libr.* 2. *rerum quotidianarum, c. fin.* 1. *p. §.* 1. *n.* 22. Quæ praxis tametsi in Regno Neapolitano sit vsitatissima, difficulter potest intelligi, ex qua lege illius Regni originem duxerit, & potius videtur moribus introducta, desumique posse ex ijsque notant Afflictis *in constitut. Baiulus si furem, n.* 3. *rubr.* 64. *lib.* 1. Carauita *d. ritu* 166. *n.* 10. *et rit.* 267. *n.* 3x Follerius *in praxi censuali, verb. tamquam res iudicatas, n.* 63. Franchis *d. decis.* 118. *n.* 9. Innominatus *in additione ad finem tractatus Franchis Antonij, de liquidationibus instrumentorum;* atque item exemplo sententiarum, quæ in rem iudicatam transitum fecerunt, quoniam exequutioni mandantur nisi prius expedito de mandato parendo, vt notat Afflictis *in constitut. dilationes, n.* 23. *& seqq. rubr.* 17. *lib.* 2. Carauita *d. rit.* 128 *num.* 7. Imò verò instrumentum guarentigiatum ex sui natura non potest exequutioni mandari nisi præuia citatione, vt ex Baldo *in l ab exequutione,* 5. *n.* 6. *C. quor. appell. non recip.* notat Britius *de guarentigia,* 2 *p. q.* 3 Marianus Socinus *in rubr. de dilationibus, artic.* 7. *n.* 21. *&* 22. vt ibidem docet procedere in exequutione sententiarum.

914 Quantum verò pertinet ad ius Castellæ tametsi *ex l.* 2. *tit.* 21. *lib.* 4. *recopilation.* quæ vocatur lex Toleti, instrumenta publica guarentigia habeant paratam exequutionem, & virtute illorum sine vlla citatione, res expediri possint, & soleant mandata exequutiua super, rebus, & persona debitoris, vt capiantur pignora, & ipsemet debitor si opus sit, tamen in processu viæ exequutiuæ ante pignorum addictionem, sed venditionem reus citari debet, vt obijciat si quas habet exceptiones aduersus exequutionem, iuxta *l* 19 *tit.* 21. *lib.* 4. *recop.* & ibi notata ab Azeuedo *ex n.* 95. Roderico Suarez *in l. post rem, ff. de re iudic. in declaratione l. Regni, limitat.* 12. Auendano *in dictionario, verb. Almoneda, vers. item in ista materia aliud,* Parladorio *lib.* 5. *rerum quotidianarum, c. fin.* 5. *p. §.* 9. *ex n.* 1. Volano *in curia philippica,* 2. *p. §.* 19. Villadegio *in politica, c.* 2. *n.* 107. Quemadmodum attento iure communi, post capta pignora citari solet reus, vt intra certum tempus veniat ad reluendum pignus, & soluendum debitum; vel reddendam rationem cur non debeat vendi, vel dari creditori in solutum, vt docet Glossa *verb. conueniendi, in l. debitores præsentes,* 10. *C. de pignor. & hyppothec.* Albericus *in l. creditor,* 4. *C. de distract. pign.* per textum ibi, Guido Papæ *decis.* 329 *ex n.* 1. Afflictis *decis.* 358. *n.* 3. *&* 4. & ibi Vrsillus *n.* 5 Maranta *in praxi p.* 6. *tit. de exequutione sententiæ, n.* 9 Gratianus *discep. forens. tom.* 2. *c.* 375. *ex num.* 1.

915 Actus autem isti iudiciales ad viam exequutiuam; eiusque solemnitatem necessarij, incusationis, & citationis, vt

legitimè fiant, debent fieri apud Iudicem competentem, vel à Iudicem competenti, alioqui cum legitimi non fuerint, tota via exequutiua corruet, laborabitq; vitio nullitatis. At si suscepto Clericatu à laico, eius obligatio pœnas acta incusaretur coram Iudice sæculari, incusaretur coram incompetenti, vt rectè expendit Franchis *d. decis.* 656. *numer.* 1. confirmans id ex dictis à se ipso *decis.* 395. vbi laico ad certum tempus relegato, intra quod assumpsisset Clericatum, & post violante exilium, de hac violatione, tanquam de nouo delicto cognoscit Ecclesiasticus non sæcularis, quod nos retulimus supra numer. 909. Item si citaretur Clericus reus ad pignora reluenda, vel ad sententiam additionis, citaretur incompetenter à laico, cui parere non esset adstrictus. Igitur existentibus illegitimis incusatione, & citatione, via exequutiua subsistere non poterit, aut robur firmitatis habere.

916 Secundò, quod caput est, quoniam preuentio est actus iudicialis: est enim anticipatio vsus iurisdictionis, vt dixi supra num. 869. iurisdictio autem, & eius vsus, iudicialiaque omnia ab illa prouenientia, iuris publici sunt *l.* 1. §. *huius studij, ff. de instit. & iur.* vbi notat Gloss. *verb. in sacris, in fine*, deduxit ex Duareno, *ad tit. ff. de instit. & iure*, Vbesembecio *in paratitla, eodem titulo: nu.* 14. *vers. huius studij*, cui iuri priuatorum pactis, aut cõtractibus derogari non potest, *l. ius gentium.* 7. §. *si paciscar*, *l. ius publicum*, 38. *ff. de pactis*, & ad eam obseruat Cuiacius *lib.* 2. *in Papiniani quæstiones*. At contractus etiam guarentigiati, & obligationes pœnes acta non transcendunt naturam contractuum, qui ad priuatam vtilitatem pertinet, vt notarunt prædicti; neque attingunt aut ascendere possunt ad naturam iudiciorum. Ergo contrahentes sub quibusuis clausulis, & sollemnitatibus inter se contrahendo non possunt efficere, vt censeatur per eorum contractum facta iudicialis præuentio, quo derogetur iurisdictioni legitimæ, à qua se per suum contractum anticipatè exemerint, & inferatur præiudicium iurisdictioni Iudicum, quibus post eos contractus ob euentus futuros sunt subijciendi; idque præsertim dum agitur de iurisdictionibus Ecclesiastica, & sæculari, quæ in radice, & fonte diuersa sunt, & non procedunt ab vno, & eodem capite immediato, sed à Deo tanquam à primofonte, à quo omnis potestas ordinata est, *Roman.* 13. *num.* 2. per diuersos ductu, & incilia deriuantur, & vna alteri nunquam est censenda derogare, *cap. nouit*, 13. *de iudicijs*: Non itaquam potest efficere laicus per contractum, ne postea cum Clericus mutato statu fuerit, apud Ecclesiasticum conueniatur; neque Clericus gaudens priuilegio fori, ne cum fori priuilegium amiserit conueniatur apud laicum cum iudiciorum ordo iuris publici sit, & contrahentium voluntati non subditus, cum superioribus præiudicium infertur, vt constat ex dictis supra num. 808. Idemq; dictum puta de cæteris iurisdictionibus, quæ non procedũt ab vno, & eodem capite, vt sunt in diuersis Regibus Regnis, aut Rebuspublicis superiorẽ non recognoscentibus.

917 Tertiò quoniam in contractu isto guarentigiato, aut obligatione pœnes acta, alia sunt, quæ pertinent ad substantiam ipsam, & essentiam contractus, alia, quæ pertinent ad exequutionem, & implementum ipsius obligationis, vt desumitur ex textu *in clem.* 1. *in fin. de præbend. & dignitat.* & ijs, quæ inferiùs adiungemus disputat. 5. num. 34. Certè clausula guarentigiæ pertinet ad substantiam, & naturale complementum contractus, cum pacta contractui adiecta pars ipsius contractus cẽsenda sint *leg. fundi partem*, 79. *ff. de contrah. empt. l. si venditor, in fin. ff. de seru. export. l. si steril.* §. *si tibi fundum, ff. de act. empt.* tradit Alexander *in leg. lecta*, 40. *ex num.* 17. & latè Iason *ex nu.* 24. *ff. si cert. petat.* Tuscus *liter. P. conclus.* 6. Federicus Martini *de iure censuum, cap.* 6. *ex num.* 297. Gutierrez *de gabellis, quæst.* 67. Atque item præsentia Iudicis, seu consensus, in obligatione pœnes acta, pertinet ad solemnitatem, & substantiam dispositionis, & hæc extraiudicialia sunt. Quæ verò ad exequutionem obligationis pertinent, aut extra iudicium à contrahentibus spontè fiunt, quemadmodum si reus sponte solueret, seu promissa impleret, & obligatio non diceretur in iudicium deducta, aut super ea versari lis: (lis enim tunc dicitur incipere, & pendere cum citatio legitima à Iudice fieri iussa peruenit ad notitiam citati, vt docet text. *in clementin. cum lite*, 2. & ibi Glossa, *verb. ad partem, vt lite pendẽte*, Guido Papæ *decision.* 488. Menochius *de arbitrarijs, lib.* 2. *casu* 201. *nu.* 5. & 8. Lancellotus *de attentatis*, 1. *part. in præfatione, nu.* 25. *alias num.* 18. *cum seqq. & 2. part. cap.* 4. *in præfatione, ex num.* 1. & *ex num* 28. *tom* 5. *tractat.* Couarruuias *in practicis, cap.* 15. *ex nu.* 6 Parladorius *in sesquicenturia, different.* 136. *ex num.* 3. Farinacius *in fragmentis criminalibus, liter. C. ex num.* 367.) aut adit ut Iudex, quo compellat renitentem ad satisfaciendum obligationi; & tunc obligatio in iudicium deducitur, & quãtumuis via iudicialis sit summaria, & exequutiua, quod ad hoc attinet, attamen super obligatione lis versatur, & iudicialiter proceditur ad eius implementum, inuocata Iudicis iurisdictione, & eius vsu. At qui præuentio actus iudicialis est, per citationem factus. Ergo neque inducitur ex obligatione pœnes acta, neque ea clausula guarentigiæ, quæ sunt prorsus extraiudicialia.

918 Neque satisfacies si dixeris, obligationem pœnes acta robur accipere ex calore iudicij, & Iudicis assistentia & obligationem guarentigiatam ex interuẽtu Iudicis ad contractus, vel Notario vicem Iudicis habente, & eius loco præceptum guarentigiatum illi inserente, vt latè prosequitur Rodericus Suarez *in l. post rem iudicatam, ff. de re iudicata, in declaratione, l. Regni, in euidentialibus*, §. *sequuntur vestigia, ex nu* 1. Non inquam satisfacies, nam quidquid sit obligatio pœnes acta, totum enim est vmbratilis, & fictus magis quam verus iurisdictionis vsus, & re ipsa solũ tractatus certa solemnitate, & pactis vallatus, quidquid in quam sit iudiciale in isto contractu solemni, totum est citra citationem legitimam: actus verò etiam iudicialis citra citationem, præuentionem non inducunt, vt dixi num. 876. cum sequentibus. Ergo per contractum guarentigium, aut obligationem pœnes acta, non fit præuentio; & quod consequens est, cum istæ obligationes in iudicium exequendæ deducuntur, & versatur lis super earum effectu, & implemento, debet res tractari coram Iudice rei legitimo tempore exequutionis non coram Iudice, qui erat legitimus tempore conuentionis.

919 Ex quibus infertur primò, reijciendam esse limitationem illius secundæ sententiæ, quam sequimur in quam inclinat Franchis *dicta decisione* 656. *num.* 3. & 4. videlicet, tunc censendam esse factam præuentionem ex obligatione pœnes acta, vel guarentigiata, cum in aliqua Curia, seu Prouincia istæ obligationes, ita obtinerent vim rei iudicatæ, vt nullo alio extinsecus requisito possent exequutioni mandari, vt re vera contingit in Regno Castellæ, in quo publicæ scripturæ exequutioni mandantur, sine vllo alio extrinseco requisito, præterquàm præsentatione coram Iudice facta, qua præmissa virtute earũ expediuntur literæ exequutoriales, seu mãdatum de exequendo; ea enim limitatio vera non est. Quippe cum expeditio literarum exequutorialium, seu mandati de exequendo, quis actus iudicialis est præcedat citationem, ac per consequens præuentionem non inducat, quemadmodum neque productio libelli, nec mandatum Iudicis de examinandis testibus pro inquisitione, nec eorundem testium examinatio præuentionem facit, vt dictum est superius n. 876. cum duobus sequentibus.

920 Secundò infertur, quod attinet ad præsentem articulum à pari procedere iurisdictionem sæcularem, & Ecclesiasticam; videlicèt vt quemadmodum fauorem iurisdictionis Ecclesiasticæ, non censetur facta præuentio ex obligatione guarentigia, vt laicus ex adstrictus factus Clericus conueniri possit pro eius exequutione coram Iudice laico: ita neque è conuerso, qui cum esset Clericus gaudens priuilegio fori obligationem guarentigiam contraxisset, & post amisso priuilegio de ea obligatione esset conueniendus, non ad Ecclesiasticum, sed ad sæculare forum trahẽdum esset. Neque enim vni, aut alteri iurisdictioni detrahere debemus, *dicto cap. nouit*, 13. *de iudicijs*, & quod de vna sentimus, de alia pariter, iudicemus

mus necesse est argumentum textus singularis, & optimi *in cap. 2. de exceptionibus in sexto.* & qui hanc inter iurisdictionem discrimen inducunt inter vnam, & alteram iurisdictionem discrimen inducunt, ex quibus sunt Gratianus *disceptationum forensium c. 226. fere per totum sed præsertim ex num. 20. & num. 40.* Giurba *consil. 15. numer. 31. 32. & 35.* Riccius *ad dict. decision. Franchis 656.* inuerisimiliter, & siue fundamento loquuntur cum ratio disparitatis vera sedans intellectum reddi non possit, si res adamussim, & radicitus consideretur, iuxta quam doctrinam die 15 Setembris anni 1628. decisum est in Sacr. Consil. me interueniente, cum prædicta essent allegata in causa Benedicti Code, cum Anneio de Mari Clerico, qui conueniebatur ad soluendam certam quantitatem ex instrumento guarentigio facto, tempore quo gaudebat priuilegio clericali, coram Mag. Cur. Vicar. quia tempore cæpti iudicij habitum clericalem deposuerat, & priuilegium amiserat, & nihilominus petebat remissionem ad Ecclesiasticum, denegandam esse remissionem, vt denegata erat à Mag. Cur. in banca de Villasueco.

921 Nedue obstat argumenta adducta pro prima sententia contraria. Nam ad primum respondendum est primo, obligationem pœnes acta, seu guarentigiam parem esse, & similem sententiæ, quæ robur obtinuit rei iudicatæ quòad vim exequutiuam, quoniam nouiori iure, & statutis Prouinciarum, quòad hunc effectum sunt æquiparatæ, & exequatæ, cæterum quòad alios effectu, & iuris articulos esse valdè diuersas, & dissimiles. Nam limitata exequatio limitatum producit effectum, *l. in agris, ff. de adquirenrend. rer. domin.* ideò tametsi actione re in iudicium deducta, & sententia lata, etiam quę vim rei iudicatæ obtinuit, ante exequutionem, & ad huc maneat res affecta vitio litigiosi, vt doctè adnotauit Ioannes Faber *in leg. lite pendente, C. de litigiosis,* & Ludouicus Gomez *in regula de annali possessore, quæstion. 44.* vbi doctissimè disputat, adductis in eandem rem multis Rotæ decisionibus, & Lancellottus de *attentatis, 2. part. capit. 4. ex num. 230. & 234.* & planè præsupponit Franchis *decision. 545.* quo fit, vt si quis reus damnatus restituere rem, quam possidet per sententiam, quæ in iudicatum transiret, post ipsam illam eandem rem in alium trastulerit, possit sententia exequutioni mandari contra nouum possessorem, sine nouo processu, tanquam contra possidentem rem litigiosam, vt probat in Regno, *cap. conuentus, 151.* & ad eum locum Sebastianus de Neapoli, & Ioannes Antonius de Nigris, Franchis *decis. 464. & dict. decis. 545.* quam sententiam iure communi spectato tradit Baldus *in l. ob maritorum, 2. num 8. C. ne vxor pro marito, & in l. exequutorem, 8. nu. 37. C. de exequut. rei indic.* Paulus Castrensis *in leg. à Diuo Pio 15. §. si super rebus, nu. 8. ff. de re iudic.* & alij infertus referendi. Non tamen, quia facta sit super aliqua re obligatio guarentigia, vel pœnes acta, manebit affecta vitio litigiosi. Item vis exequutiua obligationis guarentigiæ personalis iure Hispano præscribitur decennio; vis verò exequutiua sententię in rem iudicatam transactæ, & ad literas exequutoriales, redactæ durat viginti annis iuxta *l. 63. Tauri,* quæ est *l. 6. tit. 5. libr. 4. rec pilat.* vbi notant Scribentes. Præterea stante statuto, quod de qualibet sententia in iudicatum translacta soluatur gabella, aut tributum, non proterea soluetur de obligatione guarentigia, aut contracta pænes acta; Nam etsi sententijs exequentur quòad vim exequutiuam, sententiæ dici non possunt, vt deducitur ex traditis à Bartolo *in l. 1. num. 1. ff. de confessis,* Bertachino *de gabellis, 4. membr. 8. part. principal. nu. 12. & seqq. tom. 12. tractat.* & Iulio Ferretto *tract. de gabellis, 388. eodem tomo.* Sicut è contra, si statutum extaret iubens solui de omnibus contractibus guarentigiatis, & habentibus paratam exequutionem gabellam aliquam; non tamen ideò solueretur de sententijs habentibus paratam exequutionem, quod hæ sententiæ sint illis contractibus quoad vim exequutiuam exequatæ, vt colligitur ex traditis ab eodem Iulio Ferretto, *vbi supra ex nu. 317. per multos sequentes,* Itaque exequatio instrumentorum guarentigiatorum, & obligationum pœnes acta, cum sententijs in iudicatum transactis, non est definita, aut vniuersalis, neque viget in omnibus, & per omnia, ac per consequens, etiam si sint instar sententiarum, non ideò colligitur ex istis obligationibus induci præuentionem.

922 Secundò respondetur, sententiam non esse actum iudicialem eius naturæ, vt ex ea inducatur præuentio. Nam etiamsi inter duos Iudices de causa cognoscentes alter prius sententiam ferat, quam alius, non censebitur causam præuenisse, vt dictum est supra, n. 893. sed præuentio inducitur per legitimam citationem, vt dictum est n. 879. Ita cum instrumenta guarentigia, & obligationes, pœnes acta non exequentur citationi, sed sententiæ non possunt inducere præuentionem.

923 Ad secundum argumentum respondetur primò, si quid probaret, probaturum etiam non solum ex obligatione guarentigia induci præuentionem, sed etiam ex quibuisuis contractibus, & conueniendum esse reum coram eo Iudice, cui subijciebatur tempore contractus, quod planè falsum est, & absurdum, ab omnique opinione alienum.

924 Secundò respondetur, falsissimam prorsus esse, & ab omni ratione alienam plenamq; erroneam, iuxta veram iuris doctrinam illam propositionem, nempè inspiciendum esse tempus delicti ad dignoscendum quis sit futurus legitimus Iudex punitionis, pro qua plures retuli supra num. 628. in fine. Passi verò sunt æquiuocationem, qui vniuersim hac propositione vtuntur, ex textu *in leg. 1. in principio, ff. de pœnis,* & traditis ibi à Doctoribus, videlicet ad imponendam pœnam inspiciendum esse tempus delicti, non sententiæ. Quod verissimum est, non tamen inde sequitur quoad legitimandum iudicium, & adeundum legitimum Iudicem, quis est effectus valde diuersus, idem tempus esse spectandum: quod rectè considerauit Guttierez *libr. 1. practicarum, qu. 5. nu. 7.* Imò quantum ad hoc attinet, habenda est ratio temporis motæ litis, & iudicij cæpti, seu vocationis ad iudicium, quam citationem vocant, non temporis delicti. *Consiliumque* illud Giurbæ, 15. decisionemq; in illo relatam censendum est leuis fundamenti, & auctoritatis esse. Nam si illa propositio esset vera sictet, vt laicus post delictum effectus Clericus puniendus esset indistinctè à Iudice sæculari, & non recurrerent Doctores ad communissimam illam distinctionem ordinis, vel Religionis; in fraudem, vel sine fraude susceptorum, dictum est supra, num. 448 Quare solam commissionem delicti non causare præuentionem, expresse docuit Federicus de Senis *consil. 97. nu. 5. in fine,* & Card. Tuscus *liter. P. conclus. 646. nu. 14. & 27.* Deinde si idem seruandum esset in contractibus, ad quos re vera ex delictis, quòad forum, rectè argumentum ducitur, frustra *in d. l. cum quædam puella, in principio, ff. de iurisdict. omnia iudic. & in c. proposuisti, 19. de for. competenti,* Pontifex, & Iurisconsultus fundamentum decisionis illorum textuum statuissent in præuentione facta, si illa seclusa idem dicendum foret, quod superius etiam expendi num. 285. ex quo prædictis textus huic doctrinæ planè aduersantur; quæ nullum quoque fundamentum habet, vt rectè considerauit Carauita *ad rit. 66. num. 9. & 10.* Nec quidquam faciunt, quæ tradit Grammaticus *decis. 10.* quoniam fundamentum illius decisionis non fuit futilis illa doctrina Baldi *in l. affinitatis, 7. num. 4. in fine, Cod. commun. de successionibus;* & quorundam aliorum eum sine vlteriori examine, imo fortassis non visu loco sequentium instar auium volantium, inspiciendum esse tempus delicti ad legitimandum forum? sed quoniam ille Clericus delinquens, qui remissionem petebat, priuilegium fori non amiserat, vt potè coniugatus cum virgine eoq; foro vti poterat, vt Clericus coniugatus, *iuxta c. 1. de Clericis coniugatis in sexto.* Imo verò, & si Baldus attentè legatur, videtur præsupponere, in casu, de quo agit, præuentam fuisse causam ab Ecclesiastico. Nam Clericum dicit prius declinasse forum, post verò dimisisse habitum, & tonsuram, per quam depositionem, qualitatem Clericatus ait cōsumptam, idest quòad effectum fuisse extinctam. Quare mirum non est, si dicat ad Ecclesiasticum remittendum: data enim præuentione, id non habet difficultatam,

ille erit Iudex competens, & legitimus, qui eo tempore, quo reus in iudicium vocatur, fuerit, competens, & legitimus, vt planè iudicant præter modo dicta, quæ notaui supra num. 909. in fine De *lege* autem *secunda, C. de iurisdict. omn. iudic.* quæ adijciebatur pro confirmatione, latè egi supra ex num. 283.

925 Succedit secunda difficultas, an sententia lata à sæculari Iudice competente aduersus eum, qui tempore litis motæ erat laicus, ante verò, vel post sententiam efficitur Clericus, sit exequutioni mandanda ab ipso Iudice laico, vel debeat exequutio remitti ad Iudicem Ecclesiasticum? Et non agimus de sententia lata in criminalibus contra personam Clerici, quæ nulla erit, quippè cùm per susceptionem ordinis, etiam in fraudem iurisdictionis sæcularis persona Clerici exempta maneat à sæculari iurisdictione, vt dictum est supra num. 438. sed de sententia lata, contra bona Clerici in criminalibus, vel in ciuilibus causis, eo casu, quo causa præuenta est à laico Iudice, & quo non prodest ad mutationem fori priuilegium superueniens, vt *in l. cum quædam, 19. in principio, ff. de iurisdict. omn. iudic. d. l. si quis postea, 7. ff. de iudicijs, & d. cap. proposuisti 19. de foro compet.* Et similis potest occurrere difficultas in casu inuerso, videlicèt si ab Ecclesiastico lata esset sententia contra Clericum, qui ante exequutionem deposito habitu, & tonsura nuberet, priuilegiumque fori amitteret vtrum sententia esset exequenda ab ipso Iudice Ecclesiastico, an verò à laico, cui reus tempore exequutionis subijcitur.

926 Prima sententia asserit exequutionem eius sententiæ remittendam esse ad Iudicem, cuius reus subijcitur tempore exequutionis; scilicèt primo casu ad Ecclesiasticũ, si exequutio facienda est contra Clericum: secundo casu, ad laicum si is, contra cuius bona exequenda est, laicus fuerit. Ita de primo casu loquentes sentiunt Speculator *lib. 2. tit. de reo, §. 1 num. 4 in fin.* tametsi agat de sententia criminalis Lapus *allegat.* 118. *num.* 4. Aufrerius *ad Cappellam Tholosanam decis.* 147. *num.* 2. Caualcanus *decis. 10. num. 32. lib. 5.* Viuius *decis. 49. nu. 6.* Ceuallos *de cognitione per viam violentiæ, 2. par. qu. 37. nu. 5.* Ambrosinus *de immunitate, cap. 20. num. 47. & 49* Giurba *cons. 15. num* 38. Molfesius *ad consuetud. Neapolit. tom. 2. part. 2. tit. de personis, in additionibus ad quæst* 8. *num.* 3 Marta *de iurisdictione, 2. part. cap. 2 nu. 21. & 23.* vbi tamen loquitur de exequutione circa personam, non circa bona, verum *4. part. casu* 121. *num. 6. & 7. & casu* 151. *ex num. 5.* vniuersim loquitur.

927 Secunda nihilominùs sententia, quæ est magis vera, magisque iuri conformis affirmat exequutionem sententiæ latæ a Iudice laico contra laicum postea factum Clericum, vel contra Clericum in ijs casibus quibus laicus, contra Clericum potest legitimè procedere, posse fieri ab eodem Iudice laico, qui illam legitimè tulit contra bona Clerici. Eam sequuntur Io. Andreas *in cap. 1. num. 29. in fine, de obligat. ad ratiocin. non ordinand.* Federicus de Senis *cons. 97. nu. 5. in fine.* Marianus Socinus *in d. cap. proposuisti, nu. 54. vers. quintò exemplificant,* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictionis, num. 34. versic. aut in iudicio ciuili, tom. 3. tractat. 1. part.* Tuscus *liter. P. concl. 646. nu. 13. 14. & 15.* Bossius *tit. de for. competent. nu. 246. & tit. de pœnis. num.* 38. Visillus *ad Afflictis decis. 215. nu. 2. in fine,* Marta sibi inconstans *de iurisdictione, 2. part. cap. 2 num.* 27.

928 Probatur primò, ex communi doctrina Doctorum, quam colligunt ex textu *in d. l. cum quædam in principio,* qui dicunt, quandocunque iurisdictio Iudicis confirmatur, quoàd cognitionem alicuius causæ, censeri debere confirmatam quoad exequutionem, quoniam eiusdem iurisdictionis est sententiam ferre, & eam exequutioni mandare, etiam si interim forus mutetur. Ita docent *d. leg. cum quædam, in principio,* Baldus *ante num.* 1. Albericus *nu. 1.* Angelus *num. 2.* Fulgosius *num. 2.* Paulus *num. 5.* Alexander *nu. 6.* Decius *num. 7.* Ias. *num. 5* Sebastianus Sabia *num.* 28. Cagnolus *num.* 23. Antonius Faber *in rationalibus, ibi, in ratione decidendi,* Surdus *cons. 152. num. 21. & 22. libro 2.* Giurba *decis 23. nu. 2.* quorum quidam in specie loquuntur de sententia lata aduersus laicum, qui post sententiam fit Clericus.

929 Secundò quoniam præuentio nullum haberet effectum, si lata sententia iurisdictio Iudicis cessaret, apertaque esset fraudibus via, si posset reus relinquere ut vel quouis modo caueret se à iurisdictione Iudicis eum condemnantis, atque ita se immunem, & securum redderet ab exequutione sententiæ contra ipsum latæ.

930 Tertia tandem incidit hoc loco difficultas, an casu, quo præuentio locum non habet, quia subingreditur noua persona in iudicium, non vocata in locum rei, quoniam scilicèt lite pendente, seu ante, siuè post sententiam latam, in eum sit translata possessio rei in iudicium deductæ, effectæque litigiosæ, quæ tamen persona gaudeat priuilegio fori, aut alieno foro omninò subijciatur, & non Iudici, qui de causa cognouit, possit ne tunc Iudex qui sententiam tulit, eam exequutioni mandare contra nouum possessorem alieni fori propria auctoritate, quasi præuentionis effectus, non solum tangat personas in iudicio interuenientes, sed etiam redundet in res ipsas in iudicium deductas, & efficiat, vt possit cæptum iudicium vsque ad exequutionem inclusiuè continuari aduersus personam in iudicium non vocatam, ad quam dolo actoris, & exequutionis subterfugiendæ causa, est translata rei litigiosæ possessio.

931 In qua ego tres casus distinguendos existimo. Primus est, cum nouus possessor in iudicium non vocatus subijcitur foro eiusdem Iudicis, qui sententiam tulit. Secundus, cum nouus possessor subijcitur diuersæ priuilegiatæ iurisdictioni, veluti si esset Clericus, aut Monachus, aut Miles. Tertius cum nouus possessor est alterius iurisdictionis ordinariæ, veluti si esset laicus alterius territorij, aut Prouinciæ.

932 Primi casus resolutio non est sine controuersia. Nam Bartolus *in l. à Diuo Pio, 15. §. si super rebus, num. 7. ff. de re iudic. & in l. si quis missam, 17. §. Iudex, numer. 3. & 4. ff. de damn. infect.* sentit non posse recta via sententiam latam contra eum, qui dolo desijt possidere, exequutioni mandari contra tertium possessorem; sed necessarium esse prius agi actione reuocatoria, iuxta *§. item si quis in fraudem, inst. de act. et totum titulum de ijs, quæ in fraudem creditorum ff. & C.* & alienatione reuocata exequutionem suum effectum sortituram. Bartolum sequuntur Alexander *in d. §. si super rebus, num. 10.* Surdus *decis. 306. num. 16.* Rolandus à Valle *cons. 5. ex nu. 8. vol. 2.* quam sententiam Couarruuias *in practic. cap. 15. nu. 7. vers. imò ex hac,* ait iure magis probari, & esse frequentiori Doctorum suffragio receptam. Verum est Bartolum illis locis non loqui expressè de re litigiosa, sed de re per fraudem alienata, potest autem fraus in alienatione rei contingere citra vitium litigiosi.

933 Verum alij, quorum opinionem veriorem credo, in casu, de quo loquimur, existimant sententiam latam contra reum, qui rem litigiosam ante, vel post ipsam sententiam in alium transtulit dolo desinens possidere, posse recta via sine nouo processu contra tertium possessorem in iudicium non vocatum exequutioni mandari. Hanc sententiam tuetur Cynus *in l. 1. num. 11. & 12. C. de alienat. iudicij mutand. caus. fact.* eandem in his terminis amplectitur Bartolus *in l. creditores, 3. num. 23. C. de pignoribus, & in l. 1. §. si inter, num. 3. C. de litigiosis,* Baldus *in l. ob maritorum, 2. nu. 8. C. ne vxor pro marito,* Paulus *in d. l. à Diuo Pio, §. si super rebus, nu. 8.* Ias. *num. 10. ff. de re iudic.* Afflictis *in constitut. eorum fraudibus, nu. 10. & 11. rubr. 41. lib. 2.* Rodericus Suarez *in l. post rem, ff. de re iudic. in declaratione l. Regni, limitat. 1. nu.* 4. Couarruuias *in practic. d. cap 15. num. 7.* Cacheranus *decis. 65. num. 4* Peguera *decis. 205. numer. 4.* Caualcanus *decis. 16. num. 7. & 8. 1. par.* Capycius *decis. 128. num. 6.* Andreas Gail. *practicar. obseruat. lib. 1. obseruat.* 118. Surdus *cons. 405. num. 8. vol. 3. & cons. 533. ex nu. 1. vol. 4.* tametsi ibi agat de sententia in actione personali, quo casu res non est litigiosa, Hondedeus *cons. 20. nu 7. et ex num. 42. vol. 1.* Tuscus *liter. E. concl. 188. ex n. 8. tom. 3* Parladorius *lib. 2. rerum quotidianarum cap. fin. 4. par. §. 5. ex nu. 6.* Menochius *de præsumptionibus, lib.*

2. præ-

2. *præsumpt.* 97. *num.* 59. Peregrinus *de iure fisci lib.* 4. *tit.* 6. *num.* 27. Probatur hæc sententia attento iure communi ex *l. vltima, ff. de litigiosis, et ex l. vltima, C. eodem titulo, et ex §. Iulianus, in l. quanquam, ff. de aqua pluuia arcenda*; neque enim equum est licere, cuique aduersarij conditionem duriorem efficere, aut Iudicis, & iudicij auctoritatem, & vim eludere. Attento verò iure Neapolitano id apertè constitutum est *in cap. Regni, conuentus*, 151. Regis Caroli II. vbi notat Sebastianus de Neapoli, & Io. Antonius de Nigris Vincentius de Franchis *decis.* 464. *et decis.* 545. & ad ea loca Additiones, Paschalis *de patria potestate, par.* 1. *c.* 8. *n.* 217.

934 Secundo casu dicendum est, non posse Iudicem, qui sententiam tulit eam exequutioni mandare aduersus nouum possessorem rei litigiosæ diuersæ priuilegiatæ iurisdictioni subiectum; vt aduersus Clericum, aut Monachu, sed exequutionem esse remittendam ad Iudicem competentem noui possessoris, vt in casu proposito ad Ecclesiasticum. Ita sentit Abbas Panormitanus *in cap. Ecclesia sanctæ Mariæ*, 3. *nu.* 10. *propè finem, vers. & hæc sententia lata, vt lite pendente, nihil innouetur.* Bartholomeus Socinus *consil.* 13. *insignis Doctor, et cons.* 14. *circa dubia, nu.* 11. *volum.* 4. Vincentius de Franchis *decis.* 545. Marta *de iurisdictione,* 2. *par. cap.* 2. *num.* 21. *&* 23. *&* 4. *par. casu* 35. *ex nu.* 13. Riccius *collect. an.* 342. Paschalis *de patria potestate, par.* 1. *cap* 8. *dicto nu.* 217. Molfesius *ad consuetudin. Neapolit. par.* 2. *tit. de personis, q.* 8. *ex num.* 29. *vsque ad finem quæstionis, & ibi nu.* 32. refert quandam decisionem Sacr. Consil. pro confirmatione huius sententiæ, & ex consequenti decisionem *dict. capit. Regni conuentus* 151. non habere locum cõtra Clericum successorem in possessione rei litigiosæ existimauit Iacobus Antouellus de Bottis *in annotatione ad ipsum*, & Franchis *d. decis.* 545. *ex num.* 4. Eaq; resolutio ex eo probatur quoniam ad exequutionem cõplendam necessaria est citatio rei, vt sæpetiùs dicebam nu. 913. & 914. idq; præsertim in hoc casu, in quo ille aduersus quem facienda est exequutio non est in iudicium vocatus; vt pluribus probant Socinus *dict. cons.* 13. *ex numer.* 5. Octauianus Vestrius *in practica Romana aulæ lib.* 8. *cap. vltima, numer.* 4. Marta *d. casu* 35. *num.* 14. *&* 15. Hondedeus *d. cons.* 20. *ex nu.* 43. *vol.* 1. de hoc casu in specie loquentes; neque mirum id videatur, cum in eum instantia transferri non possit, vtpotè singularem voluntarium successorem; vt constat ex traditis a Bartolo *in l. si eum hominem,* 34. *num.* 4. *ff. de fideiussor.* & Mariano Socino Iuniore *cons.* 34. *nu.* 13. *libr.* 3. Peregrino *de fidei commissis, artic.* 53. *ex num.* 24. ex textu *in l.* 2. *§. non solum, ff. de hæred. vel act. vend. & in l. si pignori,* 29. *ff. famil. herc.* & tamẽ succedente hærede vniuersali, in quem instãtia etiam transfertur, *d. l. si eum hominem.* vbi notant Doctores non possit aduersu, cum fieri exequutio sine citatione, vt post Baldum, Angelum, Paulum, Alexandrum, & alios notat Rodericus Suarez *in l. post rẽ, in declaratione l. Regni extension.* 1. *nu.* 2. Rebuffus *to.* 3. *in constit. Reg. tit. de sententijs, artic. vltimo, gloss. vna num.* 10. Catania *ad ritum* 178. *num.* 5. Citationem autem, quæ actus iudicialis, est necessarium est fieri à Iudice competenti, vt legitima sit, & arctet citatum, alioqui in extraneos iurisdictio non potest legitimè exerceri, *l. extra territorium, vltima, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Ergo aduersus exemptos à sæculari iurisdictione non poterit à Iudice sæculari mandari exequutioni sententia ab eo lata, sed necessario remittenda est ad Iudicem Ecclesiasticum. Confirmant eãdem resolutionem, quæ adducit Borellus *de Regis catholici præstantia, cap.* 71. *nu.* 275. & Maria *de iurisdictione,* 4. *par. q.* 151. *ex num.* 5. vbi multis relatis tradit sententiam latam contra Clericum à Iudice laico in causa reconuentionis esse exequutioni mandandam per Iudicem Ecclesiasticum literis hortatorijs Iudicis laici requisitum, & non ab ipso laico, qui sententiam quamuis legitimè tulerit, quod an verum sit modo non disputo.

935 Nec satisfaciet, qui dixerit ea translatione rei litigiosæ in Clericum dominium non transferri, cum inualida sit alienatio, *l. vltima, C. de litigios.* vbi Doctores Afflictus *decis.* 331. *numer.* 2. Menochius *de præsumptionibus, libr.* 2. *præsumpt.* 97. *ex nu.* 31. & notaui supra num. 921. ac per consequens rem in eum alienatam manere sub dominio laici alienatis, & ideò posse sententiam à sæculari de ea restituenda exequutioni mandari tànquam in bonis subditi, & eiusdẽ iurisdictioni subiectis. Nõ inquam satisfaciet quoniam quantumuis sit inualidus titulus alienationis, translata est possessio in Ecclesiasticum, quæ etiam verè obtinetur ex titulo inualido, *l.* 1. *§. si vir vxori, ff. de adquir. possess.* vt cõsiderat etiam Socinus *d. cons.* 13. *n.* 4. *vol.* 4. qua Clericus priuari non potest, nisi in iudiciũ vocetur, *cap. licet Episcopus,* 28. *de præbend. & dignat. in sexto*: in iudicium autem à Iudice seculari vocari nequit, vt memini supra quæst. 5. num. 351. vbi ex eadem ratione dixi non posse iubente sæculari. Iudice exequutioni mandari instrumentum census aduersus Clericum ex titulo particulari successorem hippothecarum in specie censui obligatarum.

936 Contrariam tamen sententiam, quinimo latam à Iudice laico, sententiam posse ab eodem exequutioni mandari propria auctoritate aduersus Clericum, in quem alienata est res litigiosa, amplexus est Vrsillus *ad Afflict. decis.* 221. *num.* 2. *& ad decis.* 331. *num* 3. in quorum primo loco refert pro hac opinione decisionem Sac. Cõsil. latam anno 1564. sed non affert illud fundamentum. Ego refero aliam me interueniente factam die 12. Aprilis anni 1628. in causa Claudij Terracinæ Clerici cum Prudentia Benata, Actuario Carbone. In qua cum prius latum esset decretum a Sac. Cons. quo iubebatur causam remitti, qua ex parte tangebat Clericum, ad Ecclesiasticum Iudicem, & ab eo supplicatum, in instantia reclamationis facto verbo reuocatum est, & nouiter decretum causam debere remanere in Sac. Consil. habito pro vero, *cap. Regni conuentus*, locum etiam habere aduersus Clericum contra prædictam *decision.* 545. Vincentij de Franchis, & cæteri Domini collegæ testati sunt de alijs similibus decisionibus. Pro quibus solum expensum est illud, quod cõtraria sententia admissa aperiretur via fraudandi iudicia sæcularia, & eorum effectus, & eludendi iurisdictionem Iudicis sententiam ferentis, spernendique auctoritatem, & vim iudiciorum, eamque exponendi calumnijs insuperabilibus in hoc Regno frequentissimis. Eadem decisio posset confirmari ex verbis Baldi *in l. edicto, vltima, nu.* 54. *C. edict. D. Adrian. toll.* qui ait. *Nam si in fraudẽ iurisdictionis Clericus successit prædoni, non est curandum vnum obolum de Clericatu, quia Ecclesia, quod vult in se; vt sua iurisdictio non fraudetur, debet velle in alijs, cap.* 1. *vers. Ecclesia, de alienatione feudi*, qui est *titul.* 43. *lib.* 1. *feudorum*, vbi notat idem Baldus *nu.* 5. *&* 10. Posset item confirmari ex eo, quod quamuis regulare sit in singularem successorem nõ transferri instantiam, vt dixi supra quæst. 5. nu. 348. tamen id limitandum est cum in iudicio exercetur actio realis, vel in rem scripta, vt desumitur ex doctrina Bartoli *in l. Lucius,* 78. *§. rogatus, num.* 1. *ff. ad trebell.* quam approbat Puteus *decis.* 177. *li.* 2. Mohetanus *decis.* 1. *de iudicijs, alias decis.* 41. res verò non efficitur litigiosa nisi cum exercetur actio realis. *Authet. litigiosa, l.* 2. *&* 4. *C. de litigios.*

937 Verùm etsi retineas primam sententiam, quæ communior, & tutior est, ea limitanda est, vt locum habeat, quando certo constat Clericum esse possessorem, & faciendam esse exequutionem in re à Clerico possessa; secus in dubio, si exequutio fieret in re aliqua existimata propria laici damnati per sententiam Iudicis sæcularis, quam ipse reus crederetur possidere, & Clericus opponeret se exequutioni, vt eam impediret, velut oppositor tertius, petens se ad proprium Iudicem remitti. Nam eo casu Clericus coram sæculari Iudice debet agere, & apud eum sua iura proponere, & legitimè, quæ proposuerit probare; iureq; poterit Iudex sæcularis circa hanc controuersiam suum decretum interponere, eamq; definire. Ita docet Baldus *in l. testamenta,* 18. *nu.* 7. & Salycetus *in l. consulta,* 23. *num.* 2. *C. de testament.* Antonius de Canario *tract. de insinuationibus,* 2. *part. q.* 24. *ex n.* 20 *tom.* 6. *tractat. part.* 2. Aufrerius *tract. de potestat. sæcular. in ecclesiast. regul.* 2. *fallent.* 10. præsupponitq; Capycius *dec.* 8. *num.* 3.

num. 3. & Grammaticus *decis.* 41. Surdus *decis.* 26. *num.* 11. Mangilius post hæc scripta editus *tractat. de euictionibus, q.* 6. *nu.* 29. Trentacinquius *lib.* 2. *variarum, de iudicijs, resolut.* 16. *num.* 2. doctissimus Riccius *in praxi rerum fori Ecclesiastici, resolut.* 146. videtur enim eo casu Clericus actor voluntarius, iuxta notata ab Afflictis *in constit. de burgensaticis, num.* 4. *&* 8. *rubr.* 67. *lib.* 1.

938 Tertiò tandem casu, cum successor in re litigiosa est subditus alteri Iudici ordinario, vt quia sit ciuis alterius ciuitatis oportet substinguere. Nam aut res litigiosa, in qua executio facienda est, sita est in territorio Iudicis, qui sententiam tulit, & tunc potest propria auctoritate, sententiam suam executioni mandare citato tamen per requisitorias literas possessore absente. Si verò res, de qua agitur, sit extra territorium Iudicis qui sententiam tulit, atque item persona possidens rem litigiosam, tunc ad executionem peragendam vtendum est literis requisitorijs, quibus inuocetur auxilium Iudicis, apud quem reus degit, & vbi res sita est, vt sententia executioni mandetur, iuxta textum *in l. à Diuo Pio,* 15. §. *sententiam Romæ,* & ibi tradita à Doctoribus, *ff. de re iudic.* & doctrinam Baldi *in d. l. edicto,* 3. *n.* 55 *C. de edict. D. Adrian. tall.* Iudex autem requisitus debebit literis hortatorij solennibus acquiescere.

939 Amplia secundò principaliter prædictum tertium effectum præuentionis, vt si inducta iam præuentione laico succedat Clericus heres non obstante Clericatu alligetur instantia cœpta cum defuncto, & iudicium sit prosequendum, & finiendum apud Iudicem secularem, apud quem cœptum est à defuncto. Hanc ampliationem tradidi, & latè comprobaui supra quæstion. 5. ex num. 309.

940 Prædictum tamen tertium effectum limita primò, vt procedat, & locum habeat, donec durat instantia iudicij cœpti: nam eatenus durat effectus præuentionis; ceterum si perimatur instantia cœpti iudicij, & nouum iudicium sit inchoandum, litigans, cui superuenit nouum fori priuilegium, in nouo iudicio poterit allegare exceptionem fori declinatoriam, & iure petet se ad suum competentem Iudicem remitti. Ita sentiunt Anna *singul.* 129. Caualcanus *decision.* 10 *n.* 33. *lib.* 5. Marta *de iurisdic.* 4. *par. cas.* 141. *ex n.* Ceuallos *de cogn. per viam violentiæ,* 2. *par. quæst.* 37. *n.* 8. *in fine,* Grassis *de effectib. cleric.* 1. *effect. n.* 1241. qui loquuntur de laico conuento, & post facto Clerico, faciunt tradita à Paulo *in l. si conuenerit,* 18. *ex n.* 6. *ff. de iurisd. omn. iud.* & à Ronchegallo *in l. ex duobus,* 16. *n.* 17. *ff. de duobus reis.*

941 Amplia primò prædictam primam limitationē principalem, vt procedat non solum cum durat re vera eadem persona, quia in iudicio interueniente facta est præuentio, verùm etiam quando durat persona iuris fictione eadem, veluti cum defuncto litiganti successit litæ cœptæ hæres alterius fori: nam si tunc perimatur instantia Clericus, verbi gratia, hæres defuncti laici litigantis non tenebitur amplius prosequi iudicium coram Iudice laici defuncti, sed iure poterit petere remissionem ad suum Iudicem, vt dixi supra quæstion. 5. num. 311. in fine relato Carolo de Grassis *de effectibus clericatus,* 1. *effect. num.* 291. apud quem inuenies, quinam sint effectus instantiæ peremptæ.

942 Amplia secundò prædictam primam limitationem principalem, vt sit vera, tam ipsa, quàm eius prima ampliatio, etiam si per insufflationem spiritus vitæ reuiuiscat instantia, (de qua instauratione, & insufflatione spiritus latè agit Trentacinquius *variarum resolutionum libr.* 2. *de iudicijs resolut.* 4. *nu.* 31. & Rolandus à Valle *cons.* 4. *per totum, volum.* 3. nam adhuc ille, qui post peremptam instantiam erat iure remittendus ad suum Iudicem in nouo iudicio, remittendus etiam est post instantiæ resurrectionem, & antiqui iudicij instaurationem. Non enim operatur gratia insufflationis, & instaurationis instantiæ in præiudicium illius, cui per peremptionem fuerat ius quæsitum. Ita sentiunt Carolus de Grassis *de effectib. clericat.* 1. *effect. d. nu.* 1241. Anna *d. singul.* 129. Grammaticus *decisioni.* 103. *ex num.* 114. & ad eum locum Didacus de Mari *num.* 54. 55. *&* 56. Vrsillus *ad Afflictis decis.* 331. *numer.* 2. Minadous *decis.* 5. Marta, Pascalis, Trentacinquius, Rouitus, & Galluppus, quos retulit d. quæst. 5. num. 311. in fine, loquentes de casu limitationis, & ampliationis primæ prædictæ, & quæst. 6. num. 645. cum sequentibus, alios.

943 Vnum illud, quod ad hanc rem attinet, non omittam, prædictam primam limitationem, & eius ampliationes vtiles esse, & effectum habere in causis ciuilibus quæ tractantur in Regno Neapolitano in tribunalibus inferioribus, in quibus instantia durat triennio duntaxat, iuxta textum *in l. properandum, in princ. & in* §. *sint autem reus, Cod. de iudicijs, & ibi num.* 248. vbi notat Carauita *ex nu.* 1. Maranta *in praxi,* 5. *part. nu.* 2. *& ex num.* 5. *latè,* Muscatellus *in praxi Sacr. Reg. Consil. libr.* 2. *part.* 7. *glos. sententiam, ex num.* 39. Trentacinquius *variarum resolutionum, lib.* 2. *tit. de iudicijs, resolut.* 4. *ex nu.* 1. Scaccia *de appellationibus, quæstion.* 15. *artic.* 11. *num.* 241. *cum seqq.* Riccius *collectan.* 2193. Galluppus *in praxi Sacr. Cons.* 2. *part. cap.* 16. *num.* 5. at prorsus esse inutiles, & nullius effectus, quòad causas criminales in eodem Regno Neapolitano, in quibus instantia durat perpetuo, & non perimitur, iuxta *pragma.* 51. *de offic. Magist. Iustitiar. & prag. mat.* 11. §. 33. *de offic. Iudicium.* Item in tribunalibus Ecclesiasticis, in quibus instantia est etiam perpetua, & nunquam perimitur, vt notat Maranta *in praxi dicta quintæ parte, num.* 14. *ex cap. venerabilis,* 20. *de iudicijs,* vbi notant Doctores, & res est indubitata. Item in Regno Castellę, vbi instantia ea consuetudine nunquam perimitur, vt notat Gregorius Lopez *in leg.* 9. *titul.* 6. *part.* 6. *glos.* 2. *&* 4. Ioannes Guttierrez *de iuramento confirmatorio,* 2. *p. cap.* 5. *num.* 4. Paz *in praxi in initio, annotatione secunda, num.* 10. Caldas Pereira *in l. si curatorem, verb. infra legitimum tempus, num.* 1. *in fine, Cod. de in integr. restitut. minor.* quod item in Gallia seruari testatur Rebuffus *in constitution. Regi tom.* 1. *in proœmio, glossa quinta, num.* 51. iuximitque ibidem Caldas. Item in eodem Regno Neapolitano in causis etiam ciuilibus introductis in Sacro Regio Consilio quoniam illud proculdubio est consistorium Principis, in quo nomine regio proferuntur sententiæ; & in consistorio Principis instantia perpetuo durat, & nunquam perimitur, vt tradit Maranta *in praxi, dicta* 5. *part. num.* 15. Io. Guttierrez *vbi supra,* Scaccia *dict. quæstion.* 15. *num.* 266. Amendola *ad Franchis decis.* 250. *num.* 21. Regens Tapia *decis.* 1. *num.* 27. *supremi Italiæ Senatus,* Paschalis *de patria potestate,* 1. *part. capit.* 8. *nu.* 223. Molfesius *cons.* 47. *ex numer.* 3. vbi optimè probat instantiam non perire in Sacro Consilio. Eadem sententiam in genere loquens de consistorio Principis, tuetur Rebuffus *ad constit. Reg. tom.* 3. *titul. de appellation. artic.* 14 *glos. vnic. num.* 8. Thesaurus *decis.* 10. *num.* 6. Mynsingerus *centur.* 2. *obseru.* 48. & probat optima ratione singularis textus *in Authentic. de appellation & intra quæ tempora, seu nouella* 23. §. *ad hæc sancimus,* dum ait: *Quod enim vitium est litigantium si culmen imperatorium occupetur? vel quis tantæ est auctoritatis, vt nolentem Principem possit ad conuocandos Patres, cæterosque Proceres coarctare?* Neq; obstat quod Afflictis *decis.* 283. *num.* 4. & ibi Vrsillus *nu.* 9. *&* 10. quos sequitur Regens Tapia *Iuris Neapol. li.* 2. *rubr.* 2. *in pragmat.* 3. *de offic. Sacr. Reg. Consil. n.* 6. *&* 7. *& in decis. Sacr. Consil.* 38. videantur dicere contrarium, nam neque id probant, neque respondet Vrsillus ad argumenta Roberti Marantæ. Neque item obstat quotidianus vsus, & praxis obtinendi in eiusmodi causis a Domino Præside Sacro Consilio insufflatione spiritus vitæ, tum quia nunquam ipse concedit absolutè prædictam instantiæ instaurationem, sed cum clausula, *quatenus opus sit,* quæ veluti vera conditio nihil ponit in esse, Parisius *consil.* 19. *nu.* 45. *vol.* 2. Rolando à Valle *cons.* 58. *numer.* 18. *vol.* 2. Tuscus *liter. C concl.* 593. *tom.* 2. tum quia abundans cautela non nocet, imò tutius est eam semper apponere, Glossa *in l. si cum dies,* §. *plenum, & exprimere. de recept. arbitr. l. testamentum,* 17. *in fin. Cod. de testament.* vbi Glossa *verb. cautela, l. non solent.* 95. *ff. de regul. iur.* Hæc autem petitio insufflationis spiritus vitæ, & eius concessio, magis vt abun-

abundans cautela adhiberi censendæ sunt, quam quia necessariæ. Verum quidquid sit, quamuisque discedendum esset ab hac sententia, quam verissimam credo, vt sæpius, cum se obtulit occasio, affirmaui in eodem Sac. Consil. eum minimum est credendum, facta semel monitione ad dicendum, instantiam reddi perpetuam, & immortalem: non enim potest litiganti imputari, cur caosam non finiat, vt docuit Capycius *decis.* 109. *num.* 4. Muscatellus *in praxi, libr.* 1. *part.* 7. *dicta glos. sententiam, num.* 53. quod planè videtur probare *d. pragm.* 1. *de instantia causæ non restituenda*, & confirmant, quæ notat Maranta *d.* 5. *par. nu.* 3. & apertè probat textus singularis *in d.* §. *id hac, in Auth. de appellat. & intra quæ tempora.* Tametsi sciam Cataultam *in d rit.* 243. *nu.* 4. quem non relatum sequitur Franchis *decis.* 643. *ex num.* 3. dicere ex monitione ad dicendum instantiam prorogari ad nouenoium aliud. Sed & hæc fundamentum nullum habent, & melius esset istarum vanarum cœrimoniarum insuflationia spiritua vitæ, & peremptionis instantiæ prorsus ridicularum, & puerilium, rationem non habere. Cur enim moriatur, quod tam facilè reuiuiscit?

944 Limita secundò principaliter prædictum tertium effectum, vt tunc locum habeat, cum priuilegium fori post litem cæptam superuenit ex facto, vel industria priuilegiati adquisitum, nam tunc non iuuat: secus si superueniat ex concessione Principis motu proprio illud indulgentis; tunc enim etiam post litem cæptam, & præuentionem factam, priuilegiatus gaudebit priuilegio fori, & processus remittendus erit ad Iudicem ex priuilegio. Quæ tamen temperanda, explicanda, & accipienda sunt, iuxta tradita à nobis latius quæstione præcedenti ex nu. 627. vbi omninò videas.

945 Limita tertiò principaliter prædictum tertium effectum, vt locum habeat, donec finiatur lis cæpta coram Iudice præueniente prolata sententia, & facta exequutione: nam si noua lis ex eadem causa oriatur, iam cessabit effectus præuentionis, & reus erit conueniendus coram Iudice competente, iuxta *l.* 2. *C. de iurisdict. omn. iudic. & cap. cum sit, de foro compet.* nullo habito respectu ad litem anteriorem iam finitam. Hæc limitatio est conformis primæ, de qua egi supra nu. 940. eamque tradit Graffis *de effect. clericat.* 1. *effect. n.* 1246. Et ratio est manifesta: nam finita lite, non potest durare effectus præuentionis circa nouam litem, cum cessante causa cesset effectus, *cap. cum cessante, 60. de appellation. l. adigere, §. quamuis, ff. de iurepatronat.* Ista verò limitatio locum facit duabus singularibus quæstionibus, quæ etiam si frequenter contingant, non frequenter tractantur à Doctoribus, neque facilem habent expeditionem.

946 Prima est, fingamus litigatum esse coram sæculari Iudice inter Clericum actorem super exactione alicuius debiti, & laicum reum, & alios eiusdem creditores, esseque latam sententiam pro Clerico, pro cuius exequutione Clericus, vel sit immissus in possessionem bonorum debitoris communis, vel sit illi soluta certa quantitas cum cautione de restituendo, cui quibus, & quando à Iudice fuerit decretum. Post verò re melius perpensa, & examinata, vel adueniente in iudicium nouo creditore, qui ostendat meliora iura, & anteriora, agitur, vel de auocanda possessione, vel pecunia soluta. Vel esto Clericus prætendens successionem fideicommissi ex decreto Iudicis nanciscatur possessionem rerum hæreditarium, saluo iure cuiuslibet habentis potiora iura, vel citra præiudicium aliorum contradictorum. Post comparet, & opponit se nouus contradictor, & agitur de reuocanda immissione illa iam exequutioni mandata. Dubium est, coram quo Iudice sit agendum ad reuocationem, an coram Ecclesiastico, an coram sæculari. Videbatur enim agendum coram Ecclesiastico, quoniam conuenitur Clericus reus, & possessor, & regulare est, vt actor sequatur forum rei, *leg.* 2. *Codicis de iurisdict. omn. iudic. capit. cum sit generale capit. si diligenti, de foro compet.* præsertim cum prima lis, quæ coram sæculari agitabatur finita sit, cum non solùm lata sententia, sed etiam exequutioni mandata; ac per consequens locus esse videatur prædictæ tertiæ limitationi principali, paulò ante traditæ, vt cesset effectus præuentionis, cum lis contra Clericum, coram sæculari legitimè cæpta, ab eodem finita sit.

947 In qua difficultate primò certum est, & indubitatũ, si agatur de reuocando decreto lato in fauorem Clerici, remedio appellationis, supplicationis, aut reclamationis, quamuis prædictum decretum sit exequutioni mandatum, & eius vi Clericus immissus in possessionem bonorum, aut illi sit facta solutio pecuniarum debitarum, vt solent in Regno Neapolitano exequutioni mandari quodlibet decretum, vel sententia lata à Sacr. Regn. Consil. præstita cautione in casu retractionis, eum exequutionem paratam habeant, iuxta *pragmat.* 5. *de offic. Sacr. Regn. consil.* & ibi tradita a collega nostro Scipione Rouito *ex nu.* 1. & Galluppo *in praxi, part.* 3. *capit.* 3 *ex nu.* 1. Muscatello *in praxi, libr.* 2. *part.* 1. *glos. sententia ex num.* 106. est enim sententia Sacr. Consil. instar sententiæ Præfecti Pretorio, & quoad eam obseruantur statuta *in Authent. quæ supplicatio, C. de precib. Imperat. offeren.* si inquam agatur de retractando decreto, seu sententia latis a sæculari, & exequutioni mandatis, remedio appellationis, supplicationis, aut reclamationis, nullitatis, aut restitutionis in integrum, agendum fore, coram Iudicibus sæcularibus. Ratio est primo, quoniam appellationis, supplicationis, aut reclamationis, remedium non deuoluit causas ex vna iurisdictione in aliam, sed intra vnam, & eadem gradatim expeditur; vt probat optimus textus *in §. illud etiam, in Authentic. de appellationibus, & intra quæ tempora, seu nouella,* 23. & textus singularis *in cap. si duobus,* 7. §. *vltimo, de appellationibus,* & apud Castellanos, *leg.* 3. *titul.* 1. *libr.* 4. *recopilat.* quæ erat *leg.* 1. *titul.* 1. *libr.* 3. *ordinamenti veteris,* vbi notat Didacus Perez *gloss.* 2. *col* 778. & Franciscus Marcus *decis.* 365 *numer.* 6. *& decis.* 355. *numer.* 1. 2. *part.* & desumitur ex traditis ab Innocentio *in capit significauitibus,* 38. *num.* 2. *de offic. delegat.* per textum *in capit. anteriorum,* 2. *q.* 6. vbi dicitur appellationes gradatim interponi debere, & à Panormitano *in capit. significauerunt, vltimo, num* 11. *de iudicijs, & in cap. licet suscepto,* 10. *num.* 9. *p. si medium, de foro compet & in q.* 6. Gandulphus *nu.* 9. *in fine ex versiculo, secundo principaliter, cum nu.* 10 *&* 11. *sequentibus,* Decio *in rubrica, ex nu.* 46. *de appellationibus,* Iason *cons.* 123. *quod causæ, vol.* 1. Gail *libr.* 1. *obseruationum practicarum, obseruat* 119. *num.* 2. Misingeru *centur.* 1. *obseruat* 67. Tusco *liter. A. conclus.* 352. *ex numero* 24. Bouadilla *lib.* 2. *politicæ, cap.* 17. *ex num.* 196. ac per consequens si prima sententia lata est in fauorem Clerici in tribunali sæculari, ibidem gradatim est confirmanda, aut retractanda, remedio appellationis, supplicationis, reclamationis, nullitatis, vel restitutionis, quæ omnia sub vna, & eadem iurisdictione expediuntur: appellationis enim remedium, & cætera illi similia, reducunt causam ad statum, vt ea omnia facienda sint, quæ poterant in prima instantia, *leg. ita demum,* 13. *Codicis de Procurator* Valascus *consult.* 91. *num.* 4. Cornazanus *decision.* 51. *num.* 2. Imò causa appellationis est eadem cum prima causa, Surdus *decis.* 147. *numer.* 3. Tuscus *liter. A. conclusion.* 395. *ex num.* 1. Atque ex hoc fundamento, ita asserunt Graffis *dicto primo effect. num.* 1247. si sublimitans prædictam tertiam limitationem principalem, de qua supra nu. 945. Secundò, quoniam durante appellatione, supplicatione, aut reclamatione, aut interpositis remedijs, nullitatis, aut restitutionis contra sententiam, prima lis nõ est finita, imò censetur continuari pluribus probat Regens Rouitus *in pragm.* 38. §. & *similiter de diffinitiuis, ex nu.* 3. *de offic. Procurat. Cæsar.* & meminit *in pragm.* 3. *num.* 30. *in fine de minoribus.* Cum verò litigantes litem prosequuntur non possunt eam extrahere ex tribunali, in quo, & ex iurisdictione, sub qua cæpta est, eum effectum operante præuentione, vt dictum est supra numer. 906. cum sequentibus. Præsertim, quoniam dum durat eadem lis, idem manet actor, & reus, qui fuerunt ab initio litis, ac per consequens idem iuris ordo seruandus est in litis prosequutione, qui seruatus est in initio; neque po-

potest esse incompetens Iudex in continuatione, quæ fuerat legitimus in initio iudicij. Quæ eadem doctrina locũ habebit, non solum si remedium appellationis interponatur ab aliquo ex litigantibus, qui litem prosequuti sunt; sed etiam si appellatio a sententia lata, interponatur, ab aliquo tertio interesse habente, qui non litigauerat, quem planum est à sententia lata nouiter se post ipsam opponentem appellare posse, iuxta textum, & ibi tradita à Doctoribus *in l. à sententia, 5. & in l. si per lusorio 14. ff. de appellat. & in cap. cum super, 17. de sentent. & re iudic.* & ibi tradita à Canonistis, quoniam in hoc casu vrgent eędem rationes: tum vel maximè cùm tertius veniens ad causam, dicatur venire ex transuerso, & non alteret forum, vt eleganter notat Tuscus *liter. I. concl. 83. num. 11.* prosequutus latè doctissimus Riccius *in praxi aurea variarum resolut. 2. part. resolut. 145.* qui multos allegat, & Barbosa *in l. venditor, 49. ex nu. 161. ff. de iudicijs*, Cancer *variarum resolutionum, 2. part. cap. 16. nu. 40. cum seqq.* Ego dixi supra hac eadem disputatione quæst. 6 sect. 8. ex n. 663. cum seqq.

948 Neque obstat, quod instantia appellationis sit diuersa, vt notat Paulus, Castrensis *cons. 192. nu. 5. circa finem lib. 2.* & Tuscus *vbi supra, num. 12.* atque ex consequenti videatur locum habere doctrina superius tradita numer. 940. vbi dictum est perempta instantia effectum præuentionis extingui. Non inquam obstat, quoniam per appellationem causa constituitur in noua instantia sine peremptione primæ, quæ magis transfunditur, & conuertitur in secundam, quam perimatur, quippè cum ex ipsa prima iure ordinario, sine vlla gratia, aut priuilegio renascatur, & oriatur: quasi ea sententia secunda instantia, interposita appellatione. Aliud est cum ex transcursu biennij, aut triennij instantia perimitur, quæ ita extinguitur cum toto iudicio, vt nisi gratia, & priuilegio superueniente non possit reuiuiscere, aut resurgere.

949 Difficultas ergo est, cum post adeptam possessionem à Clerico bonorum in iudicio deductorũ coram Iudice laico, virtute decreti ab eo interpositi, a quo non est appellatum, vel recepta pecunia sub cautione de restituendo, venit in iudicium nouus oppositor, etiam post multũ tempus, qui deducat potiora iura, & intendat possessionem reuocare, aut auocare pecuniam solutam, an possit tractare causam coram Iudice sæculari, an vt debeat coram Ecclesiastico, cui subijcitur possessor; & vice versa possessa re a laico ex sententia Iudicis Ecclesiastici, sub cautione, a qua sententia non sit appellatum, conueniri debeat laicus super possessione, vel solutione obtenta, coram Ecclesiastico Iudice, qui sententiam tulit, an coram laico, cuius iurisdictioni subijcitur, nulla habita ratione ante acti iudicij, & decretorum, quorum virtute solutio facta est, aut capta possessio.

950 In qua difficultate ego quatuor casus distinguendos existimo. Primus est, cum in decreto, aut sententia latis a laico Iudice, quo iubet solui Clerico, aut eum immitti in possessionem bonorum debitoris, adest clausula *saluis iuribus aut iure cuiuscunque creditoris potiora iura obtinentis*, aut clausula, *citra præiudicium iurium cæterorũ creditorum, aut contradictorum, vel oppositorum.* quæ in re eadem est cum prima, & pro executione huius decreti, aut sententiæ, Clericus fuerit immissus in possessionem bonorum, aut illi soluta fuerit pecunia cum cautione de restituendo, quod fieri solet, iuxta textum *in lib. Procuratoris, 5. §. tributio, cum duabus legibus sequentibus, ff. de tributoria actione*, aut etiam sine cautione. In hoc casu dicendum est, causam tractandam esse coram Iudice eodem, qui decreuit faciendam solutionem, aut immissionem in possessionem bonorum, siue sit sæcularis, siue Ecclesiasticus. Ita sentiunt Peregrinus *de fideicommissis, art. 48. nu. 63. & seqq.* Carolus de Grasis *de effectib. clericat. 1. effect. nu 937.* Christophorus de Paz *tract. de tenuta cap. 64. nu. 13.* Ratio est, quoniam illa clausola, *saluis iuribus*, eum effectum habet, vt rem integram constituat, prout erat ante immissionem, & iudicium reducat ad eandem instantiam; quare ea vi reseruationis causa coram eodem Iudice tractari potest, imò debet, vt docuit Angelus *in l. edicto, vltima, num. 6. vers. sed ergo dico, C. de edict. D. Adrian. tollen.* cuius doctrinam commendat Peregrinus *de fideicommissis, artic. 47. num. 29. & dicto artic. 48. num. 18. 65. & 66.* sequitur Augustinus Barbosa *in remissionibus, de clausulis, clausul. 83. nu 4.* idem dicunt Baldus *cons. 104. comparuerunt num. 3. vol. 5.* Iason *in l. naturaliter. § nihil commune, nu. 190. ff. de adquir. possess.* Puteus *decis. 34. duodecima Octobris, libr. 2.* Rota diuersorum *decis. 1013. libr 3.* Hondedeus *cons. 86. ex num. 44. ad 53. vol. 2.* Natta *cons. 653 num. 5 tom. 4.* faciunt, quæ tradit Gratianus *disceptationum forensium, tom. 1. cap. 11. n. 21. & 22. & tom. 2. c. 317 ex nu. 31* alijs rationibus ad eandem rem comprobandam vtitur Peregrinus *de fideicommissis, d. art. 48. num. 63. cum seqq.*

951 Contrariam tamen sententiam, quod immo in hoc primo casu causam reuocationis agitandam esse coram Iudice Ecclesiastico ampl. ausest Zuccardus *in repetit. leg. final. C. de edict. D. Adrian. tollend. nu. 308.* Menochius *de adipiscend. possess. remed. 4. nu. 476.* Gratianus *disceptationum forensium, tom. 1. cap. 216. ex num. 93.* Marta *de iurisdictione, 4. par casu 159. ex num 6.* & ibi in specie *num. 16. & 42.* Ratio est illa, quam superius commemoraui numer. 946. quoniam, inquam, Clericus immissus in possessionem est verus possessor, & reus. Ergo standum est regulæ generali, vt conueniatur in suo foro, quoties agitur de illo amouendo à possessione cum actor forũ rei sequi debeat, *d. l. 2. C de iurisdiction. omn. iudic.* cum vulgaris.

952 Nihilominus non est recedendum à prædicta resolutione, & non obstat fundamentum contrariæ sententiæ, nam respondemus cum Peregrino *dicto artic. 48. num 69. in fine, vers. nec obstant*, regulam illam tunc locum habere, cum Clericus conuenitur coram sæculari de nouo independenter ab alio præcedenti iudicio, & non ea causa alicuius decreti obtenti per Clericum à Iudice sæculari, quo decreto, reseruata sint iura cæteris litigantibus; at vbi ex eo decreto in fauorem Clerici lato, alius litigans esset grauatus à Iudice, vtique pro reparando illo grauamine Iudex sæcularis esset competens. Ad eundem enim Iudicem pertinet reuocare, quod non rectè prouisum est qui minus rectum decretum tulit, iuxta textum *in leg. quod iussit, ff. de re iudicat.* & ad eundem reuelare, qui grauauit, vt qui facilis fuit in immittendo, facilis sit in extramittendo, vt dicebat Baldus *in l. vltima, num. 5. C. de edict. D. Adrian. tollend.* Peregrinus *dicto artic. 48. nu. 64.* relato in eadem rem Ferretto *cons 27. n. 7. & 10. & cons. 30. numer 2.* præsertim cum vi clausulæ prædictæ resurgat idem iudicium, & instantia, quæ planè prosequenda sunt coram eodem Iudice, & non possunt intelligi finita. Nam quemadmodum, cum quis in edificato pariete relinquit lapides vltra parietem protensos, significat ędificium finitum non esse, sed illi esse ius parietem vlterius protendendi versus illam partem, qua diminuuntur, & ex eis sunt, ea notatis à Capolla *de seruitutib. vrban. prædior. cap 40. ex nu. 17. & ex num. 31.* & Surdo *cons. 126. ex numer. 7. lib. 1.* ita cum Iudex in decreto lato seruat aliorum iura, significat se non finiisse iudicium, sed vlterius procedere velle, sibique ipsi ius reseruare cognoscendi de causa, quoties de decreto a se lato contentio fuerit.

953 Neque verò videri velim alicui malitioso, studiosè me derogare velle Ecclesiasticæ iurisdictioni, namque fauere sæculari, dum huic opinioni adhæreo; qui enim in eam suspitionem incideret planè ostendet, se rem exterius adspicere, non intertiis contemplari, & altius intueri. Etenim cum hæc de effectibus præuentionis in genere dicta sint, etiam si in hoc apposito exemplo videamur aliquid de Ecclesiastica iurisdictione detrahere, & sæculari adijcere; inuerso casu, & apposito exemplo in laico obtinente à Iudice Ecclesiastico simile decretum, dum iuxta hanc doctrinam asseritur, conueniendum esse eum coram Ecclesiastico possessionem decernente, etiam si laico foro subiectum, videbimur vicissimè contra vice versa minuere iurisdictionem sæcularem, vt augeamus Ecclesiasticam, vt quod ex vna parte admitur ex altera adijciatur: Ex quo indicatur manifestè; inter vtramque

non

nos æqua lance versari, simplicique & imperturbato animo, menteque ab omni effectum vacua veritati in perquirere, & natura præuentionis seruari, quæ vt casus acciderit, nunc vni, tunc alteri iurisdictioni fauebit, & in alterutrius obsequium operabitur; nihil autem censeri potest auferri, cui quod debitum est tribuitur.

954 Secundus casus est, si actum esset coram Iudice laico de possessione, & in possessorio iudicio Clericus obtinuisset sententiam pro se, Iudexque reseruasset petitorium, aut aliquid adiecisset in decreto, quo minus causa videatur omninò finita, imò potiùs adhuc pendens quoad proprietatem. Verbi gratia, ponamus litigatum esse in Hispania super tenuta maioratus apud Cancellariam, vel Regium Consilium, & Clericum declaratum esse possessorem maioratus. Occurrit dubium, an iudicium petitorium sit exercendum coram laicis Iudicibus. Regijs scilicet Consilarijs, vel causa remittenda sit ad Ecclesiasticum; & in hoc casu iudicium petitorium esse agitandum in laicis tribunalibus, in quibus tractatum est de possessorio; sentit Christophorus de Paz *tract. de tenuta d. cap. 64.* vbi rem professò tractat *ex num. 1.* qui pluribus hanc conclusionem probat. Præcipuum fundamentum est, quoniam in causa possessionis, & proprietatis habent eandem continentiam, & apud eundem Iudicem debent tractari, ne causæ continentia diuidatur, *leg. 1. & 2. ff. de quib. reb. ad eund. Iudic. eat. l. nulli, C. de iudic. c. 1. de caus. possess. & propriet. c. 1. de sequestr. possess. & fruct.* quibus locis notarunt Glossæ, & Doctores, Cenedus *ad decretales, collectan. 94. ex nu. 1.* Gutierez *canonicarum quæstionum, lib. 1. c. 34. nu. 29. & 30.* & itaque ex præuentione in vna causa, censetur præuentum quoad ea omnia, quæ habent eandem continentiam, vt dixi supra num. 894.

955 Verùm huic resolutioni vrgentissimè obstat textus *in c. significauerunt vltimo, de iudicijs*, vbi actor Ecclesiasticus obtinens in possessorio, si postea conueniatur super proprietate, non cogitur coram eodem Iudice respondere, si est Iudex laicus, & ex consequenti incompetens, vt ibidem notauit Glossa *verb. super proprietate, & in d. c. 1. verb. sub vno, de caus. possess. & propriet. & in d. c. significauerunt.* Antonius Butrius *num. 8.* Panormitanus *nu. 1.* Felynus *num. 8.* Imola *numer. 9.* Ancharanus *num. 1. & 7.* ex quorum doctrina colligitur regula generalem textum *in d. l. nulli, C. de iudicijs*, & concordantium, limitandam esse, quoties agendum est de proprietate in foro incompetente possessoris, tunc enim, neque incommodum est causæ continentiam diuidi, neque coram diuersis Iudicibus agi de possessione, & proprietate, vt obseruauit Antonius Faber *coniecturarum, lib. 20. c. 7.*

956 Tamen difficultas textus *in d. c. vltimo*, non difficilem haberet expeditionem, si diceremus, iuxta sententiā Vincentij, quam refert Io. Andreas ibi, *nu. 3.* & alij, cui videtur adhæsisse Paz *d. cap. 64. num. 15. & 25.* eidemque fauere Couarruuias *in practicis, cap. 35. nu. 1.* in eo agi de quasi possessione iurispatronatus, de cuius proprietate non potest tractari coram laico Iudice. Nam quemadmodum causæ spirituales, ita pertinent priuatiuè ad Ecclesiasticum iudicium, vt laicus Iudex sit incapax cognitionis earum, ita incapax est cognitionis causarum iurispatronatus, quæ spiritualibus sunt annexæ, *capit. quanto, 3. de iudicijs.* Sunt enim quædam causæ, quæ ex sua natura iudicium Ecclesiasticum exposcunt, & seculares respuunt, tanquam earum incapax, illæ videlicet, quæ iure diuino segregatæ sunt à secularium Iudicum cognitione, & Ecclesiasticis reseruatæ, de quibus egi supra num. 397. aliæque tametsi ad Ecclesiasticos Iudices pertineant iure humano, possent tamen eo secluso ad seculares pertinere, qui cognitionis earum incapaces non sunt, veluti iudicia super rebus temporalibus; & istæ causæ, non ex natura sua, sed ob priuilegium personæ rei, à secularibus Iudicibus amouentur. Igitur causa, de qua agitur *in d. c. significauerunt*, pertinet ad primum genus, nos agimus de causa ad secundum genus spectante. Colligitur autem, & confirmatur hæc doctrina ex communi aliorum Doctorum, *in cap. 1. de mutuis petitionibus*, vbi tametsi regula verissima sit, posse reconueniri, etiam Clericum litigantem apud laicum Iudicem, à laico conuento; nihilominùs ea regula limitanda est, locum non habeat, si Clericus litigans apud laicum, reconueniretur super re spirituali, cuius cognitionis laicus Iudex incapax est. Eam limitationem tradunt *in d. c. 1. glossa in verb. super suis quæstionib.* Innocentius *n. 1.* Io. Andreas *n. 3.* Zabarella *nu. 5.* Antonius Butrius *num. 12. vers. tertio casu*, Panormitanus *nu. 28. & 29.* Imola *n. 7.* Marianus *n. 25. & 56.* Item Canonistæ *in c. & si Clerici, in principio*, vbi Decianus *n. 153. de iudicijs*, Bartholomæus Socinus *lit. R. regul. 1. fallent. 4. alids regul. 412.* Iacobus Nouellus *reg. 172. ampliat. 3.*

957 Sed quamuis hæc doctrina vera sit, & proculdubio locum haberet, si in textu *in d. c. significauerunt*, ageretur de quasi possessione iurispatronatus, aut alterius spiritualis, verùm non adaptatur ad prædictum textum; nam res, de qua in illo agebatur, erat prophana, & temporalis, vt rectè animaduertit Io. Andreas *in dicto c. vltimo, de iudicijs, n. 3.* Couarruuias *in practicis, d. c. 35. n. 1. vers. non oberit*, Menochius *de recuperan. possess. remed. 15. n. 217.* Gutierez *canonicarum quæstionum, lib. 1. cap. 34. nu. 29.* Io. Garcia *de nobilitate, gloss. 1. §. 2. n. 17.* & ex ipso contextu constat, in quo agitur de electione Magistratus sæcularis Vniuersitatis sæcularis. Reliquum est igitur, vt in eo textu probetur limitatio communiter tradita ibi a Doctoribus illius regulæ generalis, quòd petitorium, & possessorium iudicium apud eundem Iudicem sint tractandam, præterquam, cum is Iudex fuerit incompetens erga reum in petitorio, vt contingit cum Clericus obtinuit possessionem à Iudice laico in iudicio possessorio, à qua non poterit amoueri, nisi conuentus super proprietate coram Ecclesiastico Iudice, etiamsi res, de cuius proprietate tractatur, sit prophana, & temporalis, & laicus Iudex non sit incapax cognitionis causæ, sed solùm incompetens ob priuilegium personæ rei, debeatque tunc seruari generalis alia regula, quod actor in petitorio sequatur forum rei, *l. 2. C. de iurisdiction. omn. iudic*, cum vulgatis.

958 Quæstionem hanc re vera difficilem reddit textus *in d. cap. vltimo, de iudicijs*, & nimis dubiam; videtur autem sub distinctionem resoluenda. Retento igitur casu, quo actor, & reus sint diuersi fori, duobus modis possunt inter se litigare. Primò, si actor simul intentauerit petitorium, & possessorium, deinde petitorio suspenso possessorium fuerit prosequutus, vel intentauerit possessorium, quod ex sua natura habeat admixtam causam proprietatis, & sit veluti via ad petitorium peculiari modo; ita vt obtenta sententia super possessorio lis non censeatur finita, sed decisus articulus momentaneæ possessionis duntaxat decidatur, & debito fine terminatur; atque ideò Iudex ferens sententiam super possessorio, prosequitur super petitorio, vel illud expressè reseruat, aut remittit legitimè prosequendum. In quibus terminis videtur loquutus Christophorus de Paz *præcedenti n. 956.* allegatus dum agit de iudicio tenutæ maioratuum Hispanorum, quod est Hispania legibus antiquissima consuetudine receptus est veluti via ad petitorium, ita vt nunquam, censeatur finitum, donec super petitorio sententia feratur, & probationes in vno factæ vtiles sunt in altero; ò lata sententia in possessorio leges ipsæ iubent causam expressè remitti ad regia Prætoria terminandam super proprietate, vt constat *ex l. 9. & 10. tit. 7. lib. 5. recopilation. & ex l. 5. tit. 19. lib. 4. recopilation. in Cod. additionum*, & in hac specie dicendum est, cognoscendum esse de possessione, & proprietate à Iudicibus eiusdem fori. Ratio est, quoniam lis, etiam si finita sit super possessorio, non est tamen simpliciter, & vere finita, ac per consequens præuentio operatur, vt coram eisdem Iudicibus terminetur; apud quos est cœpta, iuxta superius dicta. Præsertim cum sæpè res ipsa, & litis natura trahat ad se personam, vt in feudis, *c. ex transmissa, 6. c. verum, 7. de foro competenti*, notauit Baldus *in l. edicto, vltima, n. 54. C. de edict. D. Adrian. tollend.*

959 Secundò, potest actor intentare merum possessorium

simpliciter, quod causam proprietatis non habet admixtam, neque sortiatur tanquam via ad petitorium, sed suo quia facilius obtinetur in possessorio, & in eo leuiores probationes requiruntur, maxime, vbi neque leges, neque consuetudo introduxerunt necessariam quandam specialem connexionem inter ista duo iudicia. Et in hac specie, diuidendum est iudicium petitorium, a possessorio, vbi reus, & actor sunt diuersis fori, & Iudex decernens possessionem est incompetens comparatione eius, qui futurus est reus in iudicio proprietatis, atque apud diuersos Iudices sunt tractanda. Ratio est, quia primum iudicium est finitum, quo finito cessat effectus præuentionis, vt dictum est in limitatione tertia principalis numer. 945. atque in his terminis accipiendus est textus *in dicto cap. significauerunt, vltimo, de iudicijs*, & iuxta hunc casum interpretandus; cui interpretationi, & distinctioni à me traditæ occasionem dedit Innocentius ibi statim in principio, & Anchsranus *nu. 2. vers. sed tertio nota, & num. 7.* qui dicunt, decisionem dicti capitis ex eo procedere, quod primum iudicium super possessione finitum erat, finito igitur iudicio, si nouum iudicium esset inchoandum, recurrendum esse ad Iudicem rei legitimum, ex regula textus *in l. 2. C. de iurisdictione omnium Iudicum*. Aliter igitur dicendum esset, si iudicium inchoatum super possessione quouis modo non censeretur finitum, sed adhuc penderet super aliqua sui parte, aut quoniam consuetudo regionis necessariam quandam connexionem introduxisset inter possessorium, & petitorium, quia vnum esset via ad alterum, & quædam valde cognata appendix, & quasi pars, vt contingit in tenuta maioratum Hispanorum, aut quia actor simul vtramq; causam proposuisset, & ideo Iudex decidens possessorium vlterius, etiam ad petitorium transiret, aut reseruando, aut remittendo, aut certè prosequendo; quemadmodum si decisso possessorio concederet terminum super proprietate, & super ea partes ad probationem admitteret: tunc enim stante effectu præuentionis, causa sub eisdem Iudicibus, & eadem iurisdictione esse tractanda. Hæc quoad secundum casum.

960 Tertius casus principalis, est, cum aliquis immittitur in possessionem, siue sit Clericus, siue laicus, ex qua possessione non efficiatur verus possessor; veluti si immitteretur causa damni infecti, vel rei seruandæ, vel ventris nomine, vel pro exequutione rei iudicatæ, quibus casibus non efficitur quis verus possessor, sed solum custos, seu detentator; vt rectè tradit Negusantius *de pignoribus*, *2. membro, tertiæ partis, num. 6. & 7.* vel si immitteretur in possessione adiecta conditione, *non existente legitimo contradictore*, qui tamen existeret, vel adiecta clausula, *veris existentibus expositis*, quæ tamen essent falsa, quibus casibus decretum conditionale, non existente conditione nihil operaretur, neque possessorem faceret. Quibus casibus dicendum est, si agatur de reuocanda ista immissione, & compareat reus refectis expensis, iuxta textum *in Authentic. & qui iurat. Cod. de bon. auctorit. Iudic. posiden.* & ibi tradita, a Doctoribus, adeundum esse eundem Iudicem, qui decreuit faciendam immissionem, siue laicus aduersus Clericum, siue Ecclesiasticus aduersus laicum. Ratio est, quia per istam immissionem non est finitum officium Iudicis, neque finita est causa, atque ideo cum agitur de reuocanda immissione, non inchoatur noua causa, sed continuatur prima; quare ex vi præuentionis idem Iudex iudicium prosequitur, nulla habita ratione, an qui in possessionem est immissus, sit eiusdem Iudicis iurisdictioni subiectus, an non sit. Ita sentit Maria *de iurisdictione, 4. par. casu 159. ex n. 30.*

961 Quartus casus est cum Iudex definiens possessorium, vel iubens solui pecuniam Clerico creditori, cum cautione, aut sine illa, in decreto non adiecit clausulam, *saluo iure*, aut *citra præiudicium iurium*, sed simpliciter definiuit causam, & sententiam exequutioni mandauit, nihil reseruans. Et hoc casu dicendum est, quoties actum fuerit de reuocanda possessione, vel reuocanda pecunia, Clericum, qui obtinuit, conueniendum esse coram suo Iudice competenti: nempè Ecclesiastico; tametsi tunc fideiussor sæcularis à Clerico datus pro obtinenda sententia, aut decreto, conueniri possit apud sæcularem eundem Iudicem, vt compellatur restituere pecuniam, vel possessione. Ita sentiunt à me allegati supra nu. 951. & hanc resolutionem planè probat textus *in d. capit. vltimo, de iudicis*, loquens in fortioribus terminis. Ratio est, quoniam per finale decretum exequutioni mandatum iam lis finita est, & vlterius non pendet; atque adeò si compareat nouus contradictor, vel creditor petens reuocationem possessionis, vel reuocatione pecuniæ, manifestè inchoat nouum iudicium, *l. à Diuo Pio, §. si post addictum, cum §. sequenti, ff. de re iudic.* Ergo illud mouere debet coram Iudice rei competente, argumento *l. 2. C. vbi, & apud quem*, iuxta vulgarem regulam textus *in l. 2. C. de iurisdict. omn. iudic. c. cum sit, & c. si diligenti, de foro compet.*

962 Succedit secunda quæstio, quæ ex facto in quadam causa agitata in Sac. Consil. venit in dubitationem; mota lite super exactione redditum decursorum cuiusdam census, seu annui redditus, vel introitus, obiecerat reus exceptionem nullitatis contractus, discusso negotio, obtinuit actor sententiam pro se, qua reus condemnatus est soluere eos redditus, pro quorum solutione fuerat conuentus, & declarato valido contractu correspondere singulis annis in futurum actori. Quæ sententiæ forma vsitatissima est in Sacr. Consil. notat Afflictis *decis. 279. in fine*, & ad eam Vrsillus *numer. 2.* quemadmodum in Mantuano, in casu, de quo Surdus *decis. 120.* Ea sententia exequutioni mandata, pro redditibus tunc debitis, & prædicta sententia comprahensis, multis post annis, reus factus iam Sacerdos, cessauerat à solutione nouorum redditum, & iterum pro eorum solutione conuentus est adiecto libello processui antiquo. Opposuit reus exceptionem fori declinatoriam, & petijt remissionem ad Ecclesiasticū, vtpotè, qui proculdubio fruiturus esset priuilegio fori. Actor replicans de præuentione dicebat agendus esse in Sacr. Consi. cum per ipsum, vel Mag. Cur. Vicar. ipsi inferiorem (non enim bene memini) fuisset iam ante condemnatus reus correspondere singulis annis in futurum, ac proinde causam præuentam non posse eximi à foro sęculari, iuxta textum *in c. proposuisti, 19. de foro competenti, & in l. si quis post a quam. 7. de iudicijs*. Decisum est in Sac. Consil. denegandam esse remissionem, & causam in Sac. Cons. tractandam 28. Februarij anni 1628. in causa inter Marcum Antonium de Arriano Actorem, & Darium Pignellum Clericum Presbyterum reum, coram Borello Actuario.

963 Verum ego sum in contraria sententia, quinimo isto casu causam remittendam ad Ecclesiasticum, cum conuenitur Clericus, ad sæcularem cum laicus, etiam si Clericus ex sententia laici, laicus ex sententia Ecclesiastici ante fuerit condemnatus. Ratio est, quia prima illa lis finita est sententia exequutioni mandata, & amplius non pendet, *leg. à Diuo Pio, § si post addictum, ff. de re indicat.* vbi notabiliter dicit Paulus de Castro, in controuersia post adiudicationem adeundum esse Iudicem competentem possessoris, Alexander *in eadem lege, §. si super rebus, nu. 9. & in dicto § si post addictum, num. 1. & sequentibus*, vbi etiam Iasu post Glossam ibi. Præuentio autem catenus durat, quatenus durat lis, in qua facta est, qua finita effectus præuentionis expirat, & in quolibet iudicio de nouo inchoando adeundus est Iudex rei, non attenta præuentione in priori iudicio iam finito facta, vt dictum est supra num. 940. adeò vt perempta instantia iudicium restauratum non sit prosequendum coram priori Iudice, si reus forum mutauerit, vt dixi supra num. 942.

964 Neque obstat hoc casu adesse sententiam condemnatoriam in futurum, quapropter quoties in futurum reus cessat à solutione redditum, & sententiæ non obedit, sed illi aduersatur, virtute eius esse compellendum ab solutionem, & continuationem redditum, & ipsammet sententiam exequendam esse aduersus ipsum, quare pertinebit exequutio ad eundem Iudicem qui sententiam

tiam tulit, vt dicebam supra nu. 928. Non inquam obstat, quoniam prima lis pendebat super duobus capitibus, altero de validitate contractus, altero de solutione redditnum decursorum: non pendebat autem super redditibus in posterum decurrendis, qui tunc neque debebantur, neque eos actor exigere intendebat, cum non posset. Quòd si de illis in sententia mentio fit, non eo tendit, vt de illorum exactione tractetur, sed quoniam, cum in lite dubitabatur, an contractus esset validus, & obligatio perpetuò soluendi, & correspondendi, in futurum subsistens, vt declararetur ea obligatio soluendi futuros redditus valida, & perpetua. Quasi in sententia definiretur reum deuinctum obligatione soluendi perpetuò in futurum annuum redditum, non quasi condemnaretur ad soluendum in futurum redditus, qui neque petebantur in libello, neque peti poterant, vtpotè nondum debiti, ex quo fieret sententia libello difformis, aduersus regulam textus *in l. vt fundus, ff. communion. diuid.* frustraq; Iudex solicitus fuisset de futuris euentibus, cum tractus futuri temporis ad ipsum non pertineat, *leg. non quemadmodum, 35. ff. de iudicijs, l. 1. §. nec tamen, ff. de vsuris*, Io. Franciscus de Ponte *decis.* 32. *n.* 1. Igitur sententiæ obtemperatum credi debet, eamq; exequutioni mandatam, quoàd primum caput, cum obligatio perpetuò soluendi in futurum agnita est à reo se illi subijciente, quòad secundum, cum redditus tunc decursos soluit; atque adeò lis omninò sopita est, & iudicium penitus finitum. Et quod consequens est cum reus denuò cessat, non aduersatur sententiæ, neque facit contra, illam, quæ in omnibus, & per omnia seruata est, & quòad omnia in ea contenta exequutioni mandata, *d. l. à Diu. Pio, §. 5. §. si p. si ad dictum, ff. de re iudicat* sed aduersatur, & repugnat obligationi, qua declaratum est per sententiam illum obstrictum esse; & vt compellatur prædictæ obligationi satisfacere nouo iudicio conueniendus est. Atque dum nouum inchoatur iudicium, vt exerceat legitimè, Iudex rei est adeundus ab actore, ex vulgata regula *in d. l. 2. C. de iurisdict. omn. iudic.*

965 Neque item verùm est, quoties reus post prædictam sententiam cessat, vi sententiæ compellendum ad soluendos redditus, sed imò vi obligationis per sententiam declaratæ, quæ semper durat, habens sententiam prò firmo fundamento. Alioqui vis exequutiua sententiæ, neque se extendit ad ea, quæ in ipsa non comprehenduntur, neque posset in æternum durare, quantumuis eius verba æternitatem præ se ferant. Iure enim Regni Castellæ, finitur spatio annorum viginti, *ex leg. 6. tit. 15. libr. 4. recopilat.* quæ erat, *l. 63. Tauri*, Iure autem Regni Neapolitani, quod conuenit in hoc articulo cum iure communi, finitur spatio triginta annorum, vt notauit Afflictis *decis.* 245. *num.* 12. & 13. & ibi Addentes Cartarius *decis.* 120. Antonius Faber *lib. 7 Codicis, tit.* 13. *diffinition.* 12. Riccius *collectan.* 809. Salgado *de Regia protectione, par. 4. c. 2. nu.* 4. qui plures allegat; quia quod, verba sententiæ sunt interpretanda, vt nihil de redditibus soluendis definiant, qui tempore sententiæ non debebantur, neque erant in iudicium deducti, iuxta textum *in d. l.* 1. §. 1. *ff. de vsuris*, & elegantem textum *in l. non potest, 23. ff. de iudicijs*, notat Marcus de Mantua *singular.* 242. sed vt de præsenti definiant, consistere obligationem in futurum soluendi redditus singulis annis, vt dicebam num. præcedenti. Quæ planè comprobantur ex traditis à Vincentio de Franchis *decis.* 395. & 138. quæ dixi supra num. 909. post medium, ex versiculo, *imo vero*, quæ hic non recepto.

966 Præterea confirmatur eadem resolutio, nam si ex hac sententiæ forma resultaret præuentio quòad cæteras causa ex actionis redditu um futurorum, hæredes etiam rei condemnati alligarentur iudicio præterito, quemadmodum dixi supra quæst. 5. nu. 311. & quæst. 6. num. 646. & Paulo ante nu. 941. hæredes defuncti conuenti, & præuenti alligari instantia, etiam si gauderent priuilegio fori. Quis autem hęc dixerit? Nisi sibi etiam persuadeat, attenendum esse ad iudicia, quæ ante actis seculis præterierunt, & cum vt fert fora mortalium, nulla sit res apud

Clericos, de qua non sit litigatum apud laicos, neq; apud laicos, de qua antiquis temporibus non sit litigatum apud Ecclesiasticos, *nec valet quis quam dicere ecce hoc recens est, iam enim præcessit in sæculis, quæ fuerunt, ante nos, Ecclesiast.* 1. *nu.* 10. si antiquas istas origines inspicias, & ex illis præuentiones ducas, nullum est iudicium, quod non inuenti possit.

967 Quod verò attinet ad decisionem Sac. Consil. à me relatam, ideò eius mentionem feci, vt ab ea caueas, non vt eam sequaris; tantum enim omnis auctoritas humana tantùm valet, quantùm valet ratio. Præterquàm quòd decisionum auctoritas tunc attendenda, quando communi multorum rectè sentientium, & imperturbatorum voto proferuntur: alioqui multa corrumpit ignorantia, multa peruertit affectus iudicia; & non quid factum sit, sed quid fieri debuat, est spectandum, *leg. sed licet ff. de offic. Præsidis, c. cum causam, 27. de electione*; neque exempla nisi bona sequenda, vt rectè notauit Gelius *libr. 10. noctium Atticarum, cap.* 19. sana enim ratio exemplis anteponenda est, vt notat D. Augustinus *lib. 1. de Ciuitate Dei, c.* 23. & adnotauit ad eum locum Leouardus Coqueus. Hæc dicta sint de præuentionibus, & tota quæstione de foro delicti. Neapolis Aprilis 28. anni 1626.

SVMMA QVÆSTIONIS
Octauæ.

968 D*E materia prorogationis, qui tractent, & diuiditur, eius tractatus in sex capita.*

QVÆTIO OCTAVA,

De foro prorogationis.

968 DE materia prorogationis, quæ latissimè patet agunt Doctores Legistæ *in leg. si per errorem, 15. & in l. si conuenerit, 18. ff. de iurisdict. omn. iud. & in leg. 1. & l. 2. §. si & Iudex, ff. de iudicijs, & in leg. quidam consulebat, 57. ff. de re iudicat. & in l. si qui ex consensu, 8.* vbi Baldus, *C. de Episcop. audient. & in l. 1. C. de iurisdict. omn. iudic.* latè Barbosa *in d. l. 1. & 2. ff. de iudicijs*, Canonistæ *in c. P. & G. 40. de offic. & potest. Iudic. delegat. & in c. 1.* vbi Decius *ex n. 157. de iudicijs, & in c. signific. 16. de foro competenti*, vbi optimè Marianus Socinus Antonius de Matheis *speciali, & integro tractatu, de prorogatione iurisdictionis, tom. 3. tract. 1. p.* Miranda *in praxi, 4. p. distinct.* 12. Didacus Perez *in l. 1. tit. 4. lib. 3 ordinamenti, gloss. 1. col 4. in vers. quæro vtrum, cum sequentib. col. mihi* 884. Decianus *tract. crimin. lib. 4. c.* 23 Tepatus *in compendio variorum, tit.* 33. *c.* 11. 12. & 13. Anastasius Germonius *lib. 2. animaduersionum, cap.* 21. Cardin. Tuscus *liter. P. ex conclus.* 925. Cancer *variarum resolutionum, 2. p. c. 2. ex num.* 129. Capiblancus *in pragm. 8. p. 1. ex n.* 101. *de Baronibus*, Scaccia editus post hæc scripta latissimè *tract. de sententia, & re iudicat. gloss. 7. ex quæst. 2. ad quartam inclusiuè*, Quæ autem de illa à me dicenda sunt ad sex capita reducentur, quæ tot sectionibus comprehendam. Prima, quid, & quotuplex sit prorogatio? Secunda, quænam sint ad prorogationem necessaria? Tertia, à quibus possit fieri prorogatio? Quarta quorum Iudicium iurisdictiones possint prorogari? Quinta, quę causæ prorogationem admittant, quæ non item? Sexta, qui sint effectus prorogationis?

SVMMA SECTIONIS
Prima.

969 A*Equiuoca prius sunt distinguenda quã diffinienda.*
970 *Prorogationem esse possibilem nullus dubitat.*
971 *Prorogationis diffinitiones remissiuè, & quæ sit vera illius diffinitio.*

972 *Iurisdictio prorogata est eandem quam habebat Iudex, non diuersa.*
Extensio qualitatis, non inducit in illa diuersitatem, neque augumentum, distinctionem in re adaucta.
973 *Iurisdictio prorogata est eiusdem naturæ, & qualitatis, cum iurisdictione quæ prorogatur.*
Prorogatio semper videtur facta cum eisdem conditionibus, & qualitatibus.
Augmentum eiusdem naturæ debet esse, cuius est principalis res.
974 *Prorogatio non est coarctanda, ad solam iurisdictionem ordinariam, sed omnem iurisdictionem amplectitur.*
975 *Prorogationem comprehenditur sub iurisdictione persona, quę aliàs non comprehendebatur.*
976 *Prorogatio alia est tacita, alia expressa, & tacitæ referuntur tria exempla. Regulariter ad prorogationem sat est tacitus consensus.*
977 *Referuntur sex prorogationū species, ex sententia Glossæ, & Doctorum, & earum exempla remissiuè.*

SECTIO PRIMA.

Quid, & quotuplex sit prorogatio.

969 AEquiuoca distinquenda esse prius quàm definienda præceptum est commune dialecticorum desumptum ex doctrina Aristotelis *lib. 2. posteriorum Analiticorum, c. 13. & lib. 6 topicorum, c.* 10. Prorogationis autem nomen diuersimodè accipitur, vt rectè notat Maranta *in praxi dicta distinct. 12. n. 2.* alia enim est prorogatio termini, seu dilationis, alia prorogatio compromissi, alia iurisdictionis, de qua modò agimus, aliam addit Baldus *in c. P. & O. n. 20. de offic. de legat.*

970 Prorogationem iurisdictionis posse contingere, seu esse possibilem nullus Doctorum vnquam dubitauit, cū tàm leges ciuile, quàm decreta sacra eam passim admittant, *in d. l. si conuenerit, 18. ff. de iurisdiction. omn. iudic.* & cæteris à me paulò ante relatis, & *in cap. P. & G. 40. de offic. delegat. c. significasti, 16. de foro competenti*, & illis locis Doctores apud Castellanos *l. 32. versic. la nouena, tit. 2. p. 3. vbi glossa 14. & l. 15. tit. 1. p. 7. l. 20. tit. 21. lib. 4. recopilat.* vbi Azeuedus Certissimum enim est regulariter posse, quemuis subijcere se iurisdictioni Iudicis non sui, quod est eius iurisdictionem prorogare, vt docet Baldus *in d. l. 1. lect. n.* Cagnolus *n. 15. ff. de iudicijs*, Antonius de Amato resol. 33. n. 10.

971 Prorogationis autem iurisdictionis, seu fori, multas definitiones tradunt Doctores, quas remissiuè refert Barbosa *in l. 1. art. 1. n. 9. ff. de iudicijs*, præter illas aliam tradit Antonius de Mattheis *in d. tract. de prorogat. iurisdiction n. 2.* mihi magis placet illa, quæ desumitur ex Iasone *in d. l. si per errorem, 15. n. 1. ff. de iurisdict. omn. iudic.* in quam concurrunt Decianus, & Barbosa, & ferè cæteri pauló discrepantes, videlicèt; *Prorogatio est extensio iurisdictionis ad causam, seu personam, aliàs sub ea non comprehensam.* Dicitur *extensio*, primò, vt denotetur prorogationem iurisdictionis, præsupponere iurisdictionem in Iudice, cuius iurisdictio prorogatur: nam si ille iurisdictionem non haberet, extendi non posset, nam quod non est, non extenditur, nec prorogatur, *l. sed si manente, 5. ff. de precaria*, & clare colligitur *ex c. significasti, 18. de foro competenti, & ex l. 1. C. de iurisdict. omn. iudic.* ibi, *cum & Procurator iudicandi potestatem inter certas habeat personas*, vbi notat Fulgosius *n. 2. in fine* Baldus *in l. 1. n. 1* post glossam ibi, *C. de pedaneis iudicib.* Panormitanus *in c. P. & G. n. 20.* Butrius *n. 20. de offic. delegat.* Socinus *in dicto c. significasti, n. 8.* Ias. *in d. l. si per errorem. n. 1.* Cagnolus *in d. l. 1. n. 4. ff. de iudicijs*, Barbosa *ibid. art. 1. nu. 20. & 21.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. c. 22. num. 1.* Gail *de pace publica, lib. 1. c. 12. n. 12.* Paz *in praxi, tom. 1. 1. p. 5. tempor. n. 25.* alioqui non habens iurisdictionem, non tribueret illam priuatorum consensus, *leg. priuatorum, C. de iurisdict. omn. iudic.* Ex qua annotatione multa inferi notatu digna, idem Barbosa *dict. artic. 1. ex n. 22. ad n. 73.* quæ hic repetere non oportet.

972 Secundò, eodem verbo denotatur iurisdictionem prorogatam, esse eandem illam iurisdictionem, quam habeat Iudex extensam; non verò iurisdictionem diuersam, nam extensio qualitatis non inducit in illa diuersitatem, neque augumentum discrimen, & distinctionem in re adducta, vt probat eadem *d. l. sed si manente, & l. dict cautioni, 4. in princip. ff. de damn. infect. l. si cum dies, 25. in princip.* vbi notat Gloss. prima *ff. de recept. arbitr.* Glossa vltima *in c. P. & G.* vbi Panormitanus *num. 12. de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Boerius *decision. 284. num. 8. & 12.* Parisius *consil. 43. num. 1. lib. 1.* Decius *cons. 397. nu. 1. & 2. volum. 2.* Socinus Iunior *consil. 75. nu. 28 lib. 3* Felynus *in c. 1. num. 5. de iureiurand.* Barbosa *in d. l. 1. art. 5. num. 1. 2. & 5. ff. de iudic.* Hippolytus Riminaldus *in repetit. cap. de Quoduultdeo, num. 72. de iudicijs.* Quare Iudex qui vtitur iurisdictione prorogata, tametsi eius iurisdictio extensa sit, & complectatur, quæ seclusa prorogatione non complecteretur, non videtur nouam iurisdictionem adquirere, sed eandem illam exercet post prorogationem, quam exercebat in causas, & personas sibi subiecta ante prorogationem.

973 Tertiò, denotatur eodem verbo, iurisdictionem prorogatam esse eiusdem naturæ, & qualitatis, cum iurisdictione præxistente, quæ prorogatur, notat Glossa *in cap. hi qui, 12. verb. specialiter, de præbend. & dignitatib. in sexto*, quam sequitur ibi Dominicus Geminianus *nu. 9* Philippus Franchus *num. 5.* Petrus Ancharanus *num. 3. versic. quæro, quæ fuit ratio*, Felynus *in c. de causis, 4. nu. 2. versic. secundo limita* Decius *ibi numer. 50. & 51. de offic. delegat.* Parisius *d. cons. 43 num. 10. lib. 1.* Paulus Castrensis *in l. 1. n. 4.* Cagnolus *nu. 6.* Barbosa *art. 1. nu. 74. & 75. ff. de iudicijs*, Marianus Socinus *in d. c. significasti, num. 47. in fine, vers. quæro, & nu. 48. vers. assumo num. de foro competenti*, Menchaca *quæst. vsu frequentium, c. 14. num. 34.* Maranta *in praxi, 4. par. dict. distinct. 12. nu. 16.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. d. cap. 23. nu. 6. & 7.* alioqui non esset iurisdictio prorogata, sed noua, & diuersa denuò concessa, vt mulris relatis probat Antonius Gabriel *li. 2. communium, tit. de dilationibus, conclusion. 2. num. 25.* Gutierrez *de iuram. confirm. 1. par. cap. 49. num. 8.* nam prorogatio semper videtur facta cum eisdem conditionibus, & qualitatibus existentibus in re quę protogatur, *l. Labeo art. 30. §. hæc autem clausula, ff. de recept. arbitr.* Boerius *d. dec. 284. ex n. 9.* Tiraquellus *de retract. conuent. § 1. glos. 7. n. 27.* Didacus Perez *in l. 1. tit. 4. libr. 3. ordinamenti, col. mihi 886. vers. dubitatur*, Barbosa *in d. leg. 1. art. 1. nu. 75. ff. de iudicijs*, & augumentum eiusdem naturæ esse debet, cuius est res principalis, *l. etiam, C. de iure dotium, l. inter socerum. 26. §. cum inter, ff. de pact. dotal. l. Insula, 56 in principio, ff. de adquir. rer. domin.* Tiraquellus *de retract. lignag. §. 1. glos. 18. num. 51. & in l. si vnquam, verb. donatione largitus, n. 226. C. de reuocan. donat.* Albertus Brunus *in tract. de augumento, rebusque addditis, conclus. 5. principali, ex num. 1. tom. 17. tractat.*

974 Addidi in definitione *iurisdictionis*, quò distinguam prorogationem, de qua hoc loco sermo est, à cæteris, prorogationum generibus, non addidi verò *ordinariè*, quod additur à Barbosa, *vbi supra, nu. 10.* cuius verbas explicationem prosequitur *ex num. 203. vers. his ita, cum numeris sequentibus*; quoniam non est coarctanda prorogatio ad solam iurisdictionem ordinariam, sed omnem iurisdictionem perambulat; ordinariam, & delegatam, vt rectè notat Marianus Socinus *in d. cap. significasti, num 25. de foro compet.* voluntariam, & contentiosam, simplicem, & imperium, seu merum, siuè mixtum. Hoc regulare est, tametsi fallat, & limitandum sit in quibusdam casibus, vt inferius prosequar sect. 4.

975 Dixi tandem, *ad causam, seu personam, alioqui sub ea non comprehensam*, quia tunc dicitur interuenire prorogatio, cum seclusa prorogatione causa, vel persona, cuius comparatione iurisdictio Iudicis extenditur, & prorogatur, non comprahendebatur sub iurisdictione Iudicis prorogati; id enim efficit prorogatio, vt per eam subijciatur, & submittatur Iudici persona, & causa, extra eius iurisdictionem posita, & quæ seclusa prorogatione non subijcere-

subijceretur. Ex qua doctrina quædam notanda colligit, & prosequitur Barbosa *in d. l. 1. art. 1. ex n. 229.* quæ suis locis à nobis commodius si oportuerit inferentur.

976 Est autem multiplex prorogatio. In primis est duplex, alia tacita, alia expressa, notat Imola *in d. c. P. & G. num. 114. de offic. delegat.* Tacita, quæ fit tacito consensu eorum, qui se alienæ iurisdictionis subijciunt, veluti si exerceant aliquem actum, cui sit annexa ex iuris, & legum, præscripto subiectio alieno Iudici. Exemplum est, in contrahentibus, vel delinquentibus in alieno territorio, qui ratione contractus, aut delicti, subijciunt se alieno Iudici, & si nihil exprimant, iuxta tradita à Doctoribus *in l. heres absens, 19. §. proinde, ff. de iudicijs, & in l. 1. C. vbi de criminib. agi oport. & in cap. dilecti, 17. & in cap. vltimo, de foro compet.* nos diximus latè supra hac eadem disputatione quæstion. 4. ex num. 160. & quæst. 7. ex n. 716. Secundum exemplum, cum litigat quis scienter coram Iudice alieno non opposita exceptione fori declinatoria vt notat Cagnolus *in l. 1. num. 17. ff. de iudicijs,* & Maranta *in praxi, 4. par. distinct. 12. nu. 11.* Tertium exemplum tacitæ prorogationis est, si quis actor alienæ iurisdictionis, vt Clericus coram sæculari, reconueniatur coram eodem Iudice, coram quo proposuit actionem; nam tunc prorogatur tacitè iurisdictio Iudicis de causa cognoscẽtis, circa causam reconuentionis. De qua prorogatione latè agit Antonius de Mattheis *tract. de prorogat. Iurisdict. ex n. 59.* Maranta *d. distinct. 12. n. 17.* Barbosa *in d. l. 1. artic. 1. ex n. 62. ff. de iudicijs, & ibidem ex n. 158.* Et regulariter ad prorogationem sat esse tacitum consensum, docet Alexander *in l. extra territorium, vltima, n. 6. in fine, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Panormitanus *in cap. P. & G. 40. numer. 20. de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Socinus *in c. significasti, nu. 37. de foro competenti,* Vantius *de nullitatibus, titulum quibus modi sententia nulla defendi possit, ex num. 76.* Barbosa *in d. l. 1. articul. 3. ex nu. 4. ff. de iudicijs,* & inferius latius prosequemur. Expressa verò prorogatio est, quę fit expresso consensu aliquorum, facta aperta submissione alieno Iudici, eique subijcientium personas, & bona sua, cum renunciatione proprij fori, & Iudicis, de qua agitur *in d. l. si conuenerit, 18. ff. de iurisdict. omn. iudic.*

977 Rursus prorogationis sex solent species constitui, tres enumerat Glossa *in l. 2. §. si & Iudex, verbo inhibita, ff. de iudicijs,* Bartolus ibi *in principio, num. 6. & 7.* & cæteri. Glossa *in d. cap. P. & G. 40. verb. prorogatio nulla, de offic. delegat.* quam sequuntur Canonistæ ibi Primò, potest prorogari iurisdictione de personis ad personas, vt in *l. 1. ff. de iudicijs.* Secundò de rem ad rem vt in *l. de qua re, 74. §. Index, ff. eodem tit.* Tertiò, de tempore ad tempus, vt in *l. 2. §. si & Index, ff. eodem titulo, & in c. de causis, 4. de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Quartam speciem addunt Doctores, vt prorogetur iurisdictio de loco ad locum, vt in *c. statutum, 11. §. in nullo, de rescriptis in sexto,* sumpto argumento de tempore ad locum, vt quemadmodum fit prorogatio de tempore ad tempus, *dicto § si & Index,* sic de loco ad locum: valet enim in iure argumentum de tempore ad locum, vt tradunt Doctores *in l. vinum, 22. ff. si certum petatur, & in l. vltima. per textum ibi, ff. de condict. tritical.* Euerardus *in locis legalibus, in loco 88. à tempore ad locum.* Qua ratione hanc prorogationem locum habere docent Bartolus *in d. leg. 2. numer. 7. ff. de iudicijs,* Alexander *in d. l. vltima, ex num. 3. ff. de iurisdiction. omn. iudic.* Maranta *in praxi, 4. part. distinct. 12. num. 3.* Euerardus *vbi supra, num. 1.* in qua tamen prorogatione illud est speciale, vt requiratur ad eam expressus consensus, nec satis sit tacitus, vt probat textus *in dicto c. statutum, 11. §. in nullo,* & notat Panormitanus *in dicto cap. P. & G. num. 14.* Maranta *vbi supra, num. 15.* Barbosa *in d. l. 1 artic. 2. num. 5. & 6. ff. de iudicijs.* Quintam speciem prorogationis addit Panormitanus *in eodem cap. P. & G. num. 15.* videlicet de casu ad casum, vt *in cap. cordi, 1. de appellationibus, libr. 6.* Sexta tandem idem ibidem de causa ad causam, tametsi Barbosa *in d. l. 1. artic. 2 num. 2.* existimet hanc esse reducendam ad prorogationem de re ad rem. Harum prorogationum exempla, & explicationes, prosequitur latè Panormitanus *in d. cap. P. & G. ex n.*

Thomæ Carlenalij de Iudicijs,

12. Imola *ex nu. 54.* Marianus Socinus *in dicto cap. significasti, ex num. 29. de foro competenti.* Maranta *in praxi, 4. par. dicta distinct. 12. ex num. 3.* Antonius de Matheis, *de prorogation. iurisdiction. num. 19.* Scaccia *de sententia, & re iudicata, gloss. 7. quæst. 4. per totam,* vbi latissimè Barbosa *in dicto artic. 2. per totam,* quibus nihil addendum occurrit.

SVMMA SECTIONIS Secundæ.

978 *Quinque sunt requisita ad prorogationem.*

979 *Ad prorogationem requiritur consensus prorogantium iurisdictionem.*

980 *Consensus, aut est expressus, aut tacitus, & ad prorogationem non est necessarius expressus.*

Taciti, & expressi idem est iudicium.

981 *In prorogatione de loco ad locum, non sufficit tacitus consensus, sed necessarius est expressus.*

982 *Pauli sententia consentis in prorogatione de tempore ad tempus, & de re ad rem, esse necessarium expressum consensum & duo eius fundamenta, & n. 983. & 984.*

985 *Tacitus consensus in mentre retentus, non satis est ad prorogationem, sed manifestatus per actus exteriores.*

Paria sunt actu, vel verbo aliquid significari.

986 *Prorogationis de loco ad locum possibilitatem negarunt Bartolus, & Baldus.*

Non omnium, quæ à maioribus constituta sunt, ratio reddi potest.

987 *Explicatur text. in c. statutum, §. in nullo, de rescriptis in sexto, cuius decisio in illo solo casu locum habet.*

988 *Explicatur verba leg. 1. ff. de iudicijs,* se subijciant, & consentiant.

989 *Actus ex quibus elicitur consensus tacitus necessarius ad prorogationem sunt multi.*

Alij iudiciales alij extraiudiciales, alij positiui, alij negatiui.

Prorogatio iurisdictionis facta per contractum, aut delictum, in alieno territorio, est irretractabilis.

990 *Litis contestatio coram alieno Iudice inducit prorogationem irretractabilem.*

991 *Propositio exceptionum dilatoriarum coram alieno Iudice, inducit prorogationem irretractabilem, ex sententia Bartoli, & communè Doctorum.*

992 *Refertur contraria multorum sententia prorogationem ex propositione dilatoriarum non esse efficacem, quin possit Iudex declinari.*

Vsque ad litis contestationem potest opponi declinatoria.

Inducta ad vnum finem non debent operari contrarium.

Argumentum de minori ad maius, affirmatiuè non valet.

Tacitus consensus, in aliquibus actibus iudicij, non porrigitur ad alios actus, qui sequuntur.

Consensus limitatus, limitatum producit effectum.

Consensus tacitus limitatur iuxta actum, ex quo colligitur.

993 *Reijcitur prædicta sententia, & eius fundamenti satisfit.*

994 *Cum exceptio proposita respicit personam Iudicis, & eius iurisdictionem, potest postea eius iurisdictio declinari.*

995 *Proposita exceptione cum protestatione potest declinari iurisdictio iudicis.*

Protestatio conseruat ius protestantis.

996 *Inquisitus in casu prohibito, proponens exceptiones dilatorias, non prorogat iurisdictionem inquirentis, quin possit eam quandocunque declinare.*

997 *Per actus iudiciales, citra litis contestatione, non prorogatur Iudicis iurisdictio, vt si quis petat copiam libelli.*

Neque per satisdationem de iudicio sisti.

Neque per satisdationem de iudicato soluendo.

Neque per confessionem coram incompetentè, tametsi contra sentiat Gregorius Lopez.

998 *Consensus Idoneus ad prorogationem nonnunquam elicitur ex actibus negatiuis, vt ex omissione declinatoria, patientia, & taciturnitate.*

Index satis videtur acceptare prorogationẽ, si patiatur litigantes.

tigantes coram se in iudicium venire, & actione suas tanquam coram Iudice proponere.

999 *Consensus tacitus elicitus ex patientia, inducit prorogationem limitatam respectu illius iudicij, & instantiae solum, in qua adhibetur, non in alio iudicio.*

1000 *Ad prorogationem non satis est consensus fictus, & interpretatiuus.*

Contumax non prorogat.

1001 *Contumax coram Iudice ipso iure incompetenti non prorogat eius iurisdictionem, sed si est incompotens ope exceptionis contumax amittit declinatoriam.*

1002 *Si Iudex incompetens pronunciet se competentem contra contumacem, qui per contumaciam redderetur inhabilis ad appellandum, non posset postea opponere declinatoriam.*

Quod limitandum est, cum iurisdictio est improrogabilis.

1003 *Iurisdictio Iudicis alieni, in quem litigantes expresse conueniunt, vt de aliqua causa cognoscat censetur prorogata.*

Ex consensu sine vllo adiuncto mero iure inducitur prorogatio.

Decretum citationis est prima sententia interloquutoria, ad quam ex solo consensu legitimatur iurisdictio Iudicis alieni.

1004 *Prorogatio ex solo expresso consensu facta non est irreuocabilis, sed per pœnitentiam reuocari potest.*

1005 *Mutatio voluntatis, quae prorogationem reuocat, ex vtraq; parte interuenire debere, qui senserint.*

1006 *Verius est, ex vnius pœnitentia infirmari conuentionem de Iudice factam inter duos priuatos, antequam Iudex adeatur.*

1007 *Rationes decidendi l. si conuenerit, ff. de iurisd. omn. iud. reddunt Doctores, & quas reddat Socinus.*

Quae publici iuris sunt non subciuntur pacti priuatorum.

Pactum nudum non producit actionem.

Faciliter res reuertitur in suam pristinam naturam.

1008 *Referunt improbationes Ripae & Barbosae.*

1009 *Consensus in Iudicem siue per pactum nudum, siue per stipulationem adiecta pœna potest impune reuocari.*

Regula est, non valere stipulationem interpositam de ijs, de quibus pacisci non licet.

Attento iure Canonico, & Regio Castellae actio datur ex pacto nudo.

Ex pacto, aut stipulatione circa iurisdictionem non oritur actio efficax, nam pactum, & stipulatio possunt reuocari.

1010 *In dict. leg. si conuenerit, agitur solum de pacto nudo ex sententia Bartoli, & complurium, & in ea nulla continetur specialitas.*

1011 *Pactum de prorogando iurisdictione, nisi quid aliud eidem superaddatur, eius naturae est, vt ab eo mutata voluntate recedi possit.*

1012 *Quae aduersantur consensui repugnant prorogationi, eamq; tollunt.*

1013 *Error impedit consensum, & progationem.*

Dubitatio impedit proregationem.

Siue erret vtraque pars, siue altera siue antè, siue post litem contestatam, siue errore iuris, siue facti, impeditur prorogatio,

Error, & ignorantia in dubio praesumuntur, si quis consentiat in Iudicem non suum.

1014 *Violenta coactio impedit prorogationem mero iure.*

Metu irritatur ipso iure prorogatio.

Regulare est, gesta per metum mero iure valere.

Speciale est in prorogando iurisdictione, vt prorogationem metus ipso iure nullam reddat.

Recognitio alicuius in superiorem facta per metum, ipso iure nulla est, & non quaeritur iurisdictio metū inferenti.

1015 *Expenditur l. 2. in principio, ff. de iud. pro hac sententia, & quid posset ad eam responderi.*

1016 *Confirmatur tamen ex verbis eiusdem legis communis sententia, & quibus modis dicatur vis.*

1017 *Explicatur textus in leg. interdum, ff. quod falso tutore auct. re.*

1018 *Redditur ratio specialitatis, cur hoc casu metus ipso iure vitiet prorogationem.*

1019 *Ad prorogationem vltra consensum requiritur, vt partes Iudici se subijciant, & per hanc subiectionem prorogatio redditur firma, & irretractabilis.*

1020 *Per quos actus videantur partes se subijcere, & submittere Iudici.*

1021 *Per stipulationem solemnem additam nudo pacto de iurisdictione proroganda, non fit prorogatio irretractabilis.*

Ex stipulatione oritur actio, qua peti potest interesse ab eo qui mutata voluntate à priori pacto recedit.

Obligatio facti non obligat praecisè ad factum, sed liberatur quis soluendo interesse.

Stipulatio de litigando coram aliquo iudice continet factum.

Pactum de proroganda iurisdictione redditur irreuocabile per actus iudiciales, non extraiudiciales.

1022 *A conuentione de proroganda iurisdictione, etiam si solem in stipulatione vallata ex dissensu vnius partis potest impune recedi.*

Verbum conuentionis complectitur, tam pactum nudum, quam stipulationem.

Qui facit lege permittente pœnam non meretur.

Pacta seruari oportet.

1023 *Pacto de proroganda iurisdictione stipulatione confirmato queritur actio ad interesse contra mutantem voluntatem.*

Ex pacto nudo oritur exceptio,

A contractu, inuito altero ex contrahentibus, non receditur.

1024 *De iure canonico ex pacto nudo oritur actio.*

de iure canonico non habet locum d. l. si conuenerit.

1025 *De iure Castellae ex nudo pacto datur actio.*

De iure Castellae non procedit decisio d. leg. si conuenerit.

1026 *Vtraque ex praedictis sententijs est satis probabilis.*

1027 *An interesse promissum ob non impletam promissionem possit peti apud Iudicem prorogatum, à quo per dissensum recessum est, remissiuè.*

1028 *An idem dicendum sit de pœna, quod de interesse, remissiuè.*

1029 *An per clausulam,* quod reus possit vbicunque conueniri, *fiat prorogatio irreuocabilis, verior est pars negatiua.*

1030 *Quid dicendum sit de clausula, vel pacto quo promittat quis, se responsurum coram quocunque Iudice.*

1031 *L. si conuenerit, quae loquitur in casu pacti nudi, extendenda est ad casum pacti cohaerentia contractus, vestiti, vel stipulationis contractae.*

1032 *Dicta l. si conuenerit, limitanda est, si prorogationi adhibeatur iuramentum.*

Iuramentum fortius confirmat pactum, quam stipulatio, cum ex iuramento compellatur quis praecise facere.

Iuramentum, cum possit seruari sine dispendio salutis aeternae, praecisè seruandum est.

Iuramento interueniente non possunt partes à conuentione recedere.

1033 *Contrariam sententiam, imo etiam si prorogationi adhibeatur iuramentum, pœnitentia litigatorum posse reuocari, qui fuerit amplexi.*

Iuramentum sortitur naturam actus, cui accedit.

Iuramentum non efficit irreuocabilem actum, natura sua reuocabilem.

Neque testamentum iuratum.

Neque donationem causa mortis.

Neque maioratum iuratum.

Neque statutum iuratum

Haec sententia est satis probabilis.

1034 *Media sententia.*

1035 *Reijcitur, & impugnatur.*

1036 *D. l. si conuenerit, non procedit si quis se obliget ad prorogandum per instrumentum guarentigiatum, & tunc non admittitur pœnitentia.*

Obligatio guarentigia aequiparatur sententiae obtinenti auctoritatem rei iudicatae.

Obligatus ad factum ex obligatione guarentigia, quemadmodum ex sententia, tenetur praecisè facere, neq; liberatur soluendo interesse.

1037 Dicta l. si conuenerit, locum non habet, si illi fuerit renunciatum.

Renunciatio d. l. si conuenerit, vulgatissima in instrumentis tabellionum Regni Castellæ.

Cuilibet licitum est iuri suo renunciare.

1038 Renunciari non posse l. si conuenerit, qui senserint, & quibus rationibus.

Priuati efficere non possunt, vt per renunciationem suam, ex pacto nudo, detur actio.

Neque vt in contractibus innominatis non detur pœnitentia.

Neque vt ex pacto citra traditionem transferatur dominium.

Neque immutare generales iuris dispositiones, & statuta.

1039 In renunciatione d. l. si conuenerit, continetur pactum geminatum.

Ex nudis pactis geminatis datur actio, ex quorundam sententia.

1040 Verius est ex pacto geminato non dari actionem, præsertim si adycitur in continenti.

Ex pacto geminato resultat sola obligatio facti, ex qua obligatur quis ad interesse, & non ad factum præcisè.

1041 in d. leg. si inuenerit, non continetur ius priuatum, sed ius publicum, cui priuatorum pactis non derogatur.

1042 Animaduersio Decij ad concordandas dissidentes sententias in hac re.

Facto potest renunciari d. l. si conuenerit, non verbo.

1043 Cur possit quis facto renunciare fauori suo, non verbo.

1044 Qui facto renunciat, adycit prorogationi, quod requiritur ad eius irreuocabilitatem, non qui verbo.

Sæpè accidit, vt facto quis præiudicet sibi, & iuri suo renunciet, pacto autem id efficere non possit.

Minor potest facto suo renunciare restitutioni in integrum, non pacto.

Peccator facto potest renunciare pænitentiæ, non pacto.

1045 Textus in d. l. si conuenerit, est valde difficilis, & continet sinuosam materiam.

Renunciatio l. si conuenerit, & renunciatio fori, seu exceptionis declinatoriæ, idem prorsus est, & vna renunciatio diuersis verbis concepta.

Vbi est eadem ratio, idem debet esse ius.

Vna res non debet, diuerso iure censeri.

1046 Dicta l. si conuenerit, non potest renunciari, renunciatione generali, sed debet esse specifica, & idem seruandum est in exceptioni fori.

1047 Eadem difficultates occurrunt, circa renunciationem fori, & d. l. si conuenerit, quæ supra tactæ sunt, circa consensum in Iudicem.

1048 Ex renunciatione fori, & l. si conuenerit, redundat pactum geminatum.

1049 Renunciatio fori, & l. si conuenerit, eatenus valet, quatenus valet consensus in Iudicem, sed non excludit declinatoriam fori.

Consensus in omnes vniuersim Iudices, adiecta fori renunciatione, non excludit reum a fori declinatoria, & potest quis nihilominus à priore voluntate recedere.

1050 Distinguuntur duo casus, in quibus solet fieri renunciatio fori.

Renunciatio fori adiecta consensui in Iudicem, alias non competentem, est reuocabilis.

1051 Renunciatio fori ad corroborandam iurisdictionem iudicis, aliàs competentis est efficax, & irreuocabilis.

1052 Pactum de non adeundo aliquo Iudice competenti, ex multis valet, & est irreuocabile.

1053 Ratio discriminis inter duos prædictos casus.

1054 Explicatur l. 20. in fine, tit. 21. lib. 4. recop.

1055 Qui non possint suo foro renunciare, remissiuè.

1056 Exempti non possunt suo foro, & exequutioni renunciare.

1057 Religiosi non possunt suo foro renunciare.

1058 Vassallus Burgensis non potest foro Baronis sui renunciare.

1059 Renunciatio fori facta à vassallo Baronis, præiudicat vassallo, non Baroni.

Baro petit remissionem causæ sui vassalli, omittentis declinatoriam, aut victi, in articulo ipsius declinatoriæ.

1060 Agricolæ de iure Castellæ non possunt suo foro renunciare.

1061 Qui potest prorogare, potest renunciare exceptioni fori, & qui potest renunciare, potest prorogare.

Atque item, qui non potest renunciare foro, non potest prorogare, & è contra, qui non potest prorogare, non potest renunciare.

1062 Proponitur quæstio, cui foro censeatur renunciare, qui sortitus plures, renunciat exceptioni fori declinatoriæ.

1063 Renuncians priuilegio fori, si non habeat forum ex priuilegio, censetur renunciare illi foro, cuius renunciatio est necessaria ad effectum, ob quem interponitur renunciatio.

Verba sunt impropriianda, iuxta subiectam materiam, ne reddatur inutilis dispositio.

1064 Si renunciatio fori fiat simpliciter, non expresso foro priuilegij, aut iuris communis, ex fine renunciationis colligendum est, cui foro sit renunciatum.

1065 Gaudens foro priuilegiato, & foro iuris communis, si renunciet priuilegio fori, censeri renunciasse foro priuilegiato, sententia quorundam.

1066 Contraria sententia, imò censeri renunciatum, foro iuris communis, si id requiratur, ad effectum, ob quem interponitur renunciatio, est verior.

1067 Postquàm Iudex est aditus, non admittitur pænitentia consensus in Iudicem.

Aditus censetur Iudex, si ipso præsente litigantes in ipsum consentiant.

1068 Lite contestata omissa declinatoria non admittitur pænitentia.

1069 Proposito exceptionum dilatoriarum præter declinatoriam, post consensum in Iudicem, facit prorogationem irreuocabilem.

1070 Ratio cur requiratur ad prorogationem reddendam irreuocabilem aliquis actus subiectionis.

In corporalibus requiritur traditio, & non sufficit conuentio, ad transferendum dominium.

In corporalibus autem requiritur aliquid vice traditionis.

1071 Ad prorogationem requiritur ex parte Iudicis, vt ille iurisdictionem habeat.

1072 Regulariter ad prorogationem non requiritur consensus Iudicis prorogati, & limitatur.

1073 An requiratur consensus superioris, eius, qui iurisdictionem prorogat, vt prorogatio sit firma, proponitur quæstio.

1074 Statuitur regula generalis negatiua.

1075 Limitatur primo, in Clericis, qui sine consensu suorum superiorum non possunt iurisdictionem, alieni Iudicis etiã Ecclesiastici, prorogare.

1076 Clerici iurisdictionem Iudicis laici cum licentia, neq; sine illa, prorogare non possunt.

1077 Superior cuius licentia requiritur in prorogatione Clerici est Episcopus Diœcesanus.

In exemptis est Papa.

1078 Difficile est inuenire rationem huius limitationis, & res adducuntur, & num. seq.

1079 Clericus magis subiacet Episcopo, quam laicis suis superioribus.

1080 Iurisdictio Ecclesiastica emanauit à Deo, & concessa est Ecclesiæ, & eius supremo pastori, & ab eo deriuata in cæteros Pontifices.

Laica profecta est à Deo, concessa populo, à populo autem in suos superiores transfusa.

1081 Decisio c. significasti, de foro comp. non procedit ex speciali subiectione Clericorum erga Episcopos, sed ex speciali modo iurisdictionis Episcoporũ erga Clericos sibi subditos qui habent iurisdictionem priuatiuam.

1082 Princeps supremus potest prohibere, ne subditi prorogent iurisdictionem aliorum Iudicum.

1083 Clericus tacite sine consensu sui superioris potest prorogare iurisdictionem alieni Iudicis Ecclesiastici, si contrahat, solutionem destinet, vel delinquat in territorio alterius.

1084 Con-

1084 *Contraria sententia quoad forum, dumtaxat destinatæ solutionis, & reÿcitur.*

1085 *Clericus mutato domicilio in aliam Diœcesim subÿcitur Episcopo illius.*

Clerici sine sui Episcopi licentia non possunt mutare domicilium extra Diœcesim.

1086 *Clericus conuentus coram Iudice competenti mero Iure sine consensu sui superioris, potest omittere declinatoriam fori ex priuilegio, vel alia ratione.*

1087 *Clericus primæ tonsuræ potest prorogare iurisdictionem Iudicis alieni sine licentia sui Episcopi, iuxta quorumdam sententiam.*

Ordines minores non imprimunt caracterem, neque sunt sacramenta, sed sacramentalia.

Tonsura non est ordo.

Ordinis solum sunt septem.

1088 *Reÿcitur prædicta sententia, & ostenditur decisionem cap. significasti, de foro competenti procedere in Clericis tonsuratis.*

Sub nomine Clericus comprehenditur tonsuratus.

Tonsuratus non gaudens priuilegio fori, potest prorogare sine consensu Episcopi.

1089 *Clerici tonsurati, etiam si illis caracter non imprimatur censetur res spirituales.*

Ordines minores imprimunt caracterem ex sententia Diu. Thomæ.

Non rectè ducitur argumentum affirmatiuè, neq; negatiuè à caractere ad priuilegium fori.

1090 *Laici in spiritualibus sacramentalibus non possunt prorogare iurisdictionem Iudicis, non sui, sed alieni Parrochi, sine licentia sui propry Iudicis.*

1091 *In spiritualibus non sacramentalibus non potest fieri prorogatio in Iudicem Ecclesiasticum alienum, sine consensu sui superioris.*

Non potest prorogari illud, quod non venit nisi solùm à Deo.

1092 *Contraria sententiam refertur, quæ probabilis est.*

1093 *Vassalli feudatarÿ non possunt prorogare iurisditionem alterius Iudicis sine consensu Dominorum directorem.*

1094 *Id tamen procedit, cum controuersia est de re feudali, aut iuribus Domini directi, secus si controuertatur, de iuribus ad feudum non pertinentibus: nam ad prorogationem non requireretur consensus Domini directi.*

1095 *Vassalli burgenses non possint prorogare iurisdictionem Iudicium extraneorum sine consensu Baronum.*

1096 *Vassallos burgenses non posse prorogare iurisdictionem Iudicis extranei sine sui Baronis consensu, multorum sententia in Regno Neapolitano continua praxi confirmata.*

1097 *Vassalus subditur Domino, secundum nudum vsum iurisdictionis, potest prorogare inscio, aut inuito Domino; subditus vero vltra nudum vsum iurisdictionis, non potest consentire in alienum Iudicem sine consensu Domini.*

Vassalli burgenses subduntur Baronib. vltra nudum vsum iurisdictionis.

1098 *Vassalli burgenses non possunt prorogare iurisdictionem alieni Iudicis præter Baronem, cum agitur de oneribus, & muneribus ipsi debitis, secus cum in lite nullum versatur interesse Baronis.*

1099 *Spectato iure communi feudali, vassalli, burgenses prorogant sine consensu Baronis in litibus, in quibus non versatur intereße Baronis.*

1100. *Cum iurisdictio conceditur in inuestitura feudali, cum clausulis priuatiuis, abdicatiuis, & decreti irritantis, non potest fieri prorogatio sine consensu Baronis.*

Concessio iurisdictionis annexa feudo censetur fieri priuatiuè, & non cumulatiuè.

Priuilegia Baronum non obseruantur in tàm ampla forma, quàm sonant verba priuilegÿ.

Concessio, quæ tribuit priuatiuè iurisdictionem, non comprehendit casum prorogationis.

Ad impediendam prorogationem oportet, vt specialis inhibitio interueniat.

De enixa voluntate Principis denegantis facultatem prorogandi, constat ex clausulis abdicatiuis, & decreti irritantis.

In Regno Neapolitano regulariter in inuestituris inseruntur istæ clausulæ, ex quo vsus obtinuit vt causæ vassallorum remittantur ad Barones ipsis petentibus.

1101 *Vassalli non possunt tacitè prorogare iurisdictionem alieni Iudicis etiam si possit Clerici.*

Vassalli burgenses in Regno Castellæ liberè possunt prorogare iurisditionem quorumuis Iudicium, & in eo Domini vassalorum non petunt remissionem causarum suorum vassallorum.

SECTIO SECVNDA.

Quænan sint ad prorogationem necessaria.

978 QVæ hac sectione dicenda sunt, concernunt examē naturæ prorogationis, ac ideò post definitionem prorogationis oportuit ea subÿcere, & ante cætera examinanda præmittere, quę viam etiam post dicendis apertura, & munitura sunt. Sunt autem quinque requisita ad prorogationem, de quibus hac sectione agendum est. Duo ex parte prorogantium, duo verò ex parte Iudicis prorogari, alterum tandem ex parte superioris eorum, a qui iurisdictionem prorogant.

979 Igitur ad prorogationem primo requiritur consensus iurisdictionem prorogantium, & submittentium Iudici, cuius iurisdictio est proroganda. Probat textus *in d.l.1. & in l.2. in princ. ff. de iudicÿs, & in l. si per errorē, 15. & in l. si conuenerit, 18. ff. de iurisd. omn. Iud. l. si qui ex consensu, 7. C. de Episc. audient. cap. de causis, 4. de offic. & potestat. Iud. deleg.* & alÿs locis notant Doctores.

980 Et cum consensus duplex sit, tacitus, & expressus, ad prorogationem non est necessarius consensus expressus. Sed satis est tacitus, vt notaui supra, num. *976.* & probatur textus *in cap. cum olim, el primo,* vt eum expendit, Panormitanus ibi *n. 3. de offic. deleg.* & docet idem Panormitanus *in d. cap. P. & G. 40. n. 20.* Imola ibi *n. 56. eod. tit.* idem Panormitanus *in cap. significasti, n. 18.* Marianus *n. 37.* Felynus *n. 5. de foro compet.* Decius *in cap. 1. n. 103. de iudicÿs,* Parisius *cons. 15. n. 4. lib. 4.* Bartolus *in d.l. 1. n. 12.* Sabia *n. 12. ff. de iudicÿs,* Alexander *in l. vlt. ma. n. 6. in fin. de iurisd. omn. iudic.* Maranta *in praxi, 4. p. distinct. 12. n. 11.* Menochius *de præsumptionibus, lib. 2. præsumpt. 19. n. 1.* Barbosa *in d.l. 1. art. 3. ex n. 4.* & est communis sententia. Quæ ex eo probatur, quoniam taciti, & expressi, idem est in iure iudicium, & par virtus, *l. cum quid, 3. ff. si cert. petat.* vbi Doctores notant.

981 Quamuis autem hoc regulare sit, limitandum est ex communi sententia in prorogatione, quæ fit de loco ad locum: nam in hac non sufficit tacitus cōsensus partium, sed necessarius est expressus, iuxta apertum textum *in d. cap. statutum, 11. §. in nullo, de rescriptis in 6.* vbi notant Io. Andreas, Antonius Buttius, Dominicus Geminianus, Philippus Francus, Petrus Ancharanus; Panormitanus *in c. cum olim Abbas n 32. n. 3. & in cap. P. & G n. 14 de offic. deleg.* Marianus *in d. cap. significasti, n. 37. vers. aduerte, circa finem de for. comp.* Vantius *de nullitatibus, tit. quib. mod. sentent. nulla defendi possit, n. 79* Maranta, & Barbosa in eandem rem relati paulò ante sectione præcedenti n. 977. circa finem, tametsi nullus eorum reddat rationem specialitatis huius prorogationis.

982 Paulus tamen Castrensis *in leg. consensisse, 2. §. sed si Iudex, n. 1. & 2. ff. de Iudicÿs,* & Imola *in d. cap. P. & G. n. 62.* & Menochius *cons. 340. n. 56. lib. 4.* extendunt hanc limitationem, vt locum habeat etiam in prorogatione de tempore ad tempus, vt ad eam etiam sit necessarius expressus consensus. Imò verò id etiam credit extendendum Paulus ad prorogationem de re ad rem; a quo parumlatim videtur esse in contraria sententia, videlicet non satis esse ad prorogationem, quamuis consensum tacitū, sed expressum esse necessarium. Quam etiam defendit Andreas Siculus, quem refert Barbosa *d. art. 3. n. 5.*

983 Reddunt verò Paulus, & Imola eam rationem, cur tàm prorogatio de loco ad locum, quàm de tempore ad tem-

tempus, requirat expressum consensum. Quoniam cum vtroque modo prorogatur iurisdictio opus est, vt Iudici sit nota, qui scit, vel scire debet, lapso tempore contento in rescripto, aut extrà locum in eodem rescripto contentum se non esse Iudicem. Quare si prorogationem ignoret, non poterit vltra tempus, & locum præfixum validè iurisdictionem exercere, cum acta valere non possint, si se non esse Iudicem credat; sed si consensus prorogationis non est expressus, non potest esse Iudici notus, qui non potest scire id quod partes habent in corde. Ergo istis casibus requiritur expressus consensus.

984 Secundò, probat Andreas Siculus id omni prorogationi commune esse, vt requirat expressum consensum *ex L. 1. ff. de iudicijs*, vbi dicitur, *si se subijciant, & consentiant*. Ergo ne superflueret verbum, *consentiant*, significat expressum consensum partium, nam tacitus satis continebatur in verbo præcedenti, *se subijciant*.

985 Sed neque est recedendum à priori sententia, neque approbanda specialitatis ratio considerata à Paulo: non enim dicimus tacitum consensum in mente retentum, & in corde occultum, cuius nullum appareat exterius vestigium sat esse ad prorogationem. Quis vnquam id cogitauit? sed tacitum consensum manifestatum per exteriores actus, qui non sint verba; quam cum paria sint facto, vel verbo aliquid significare, *l. de quibus, ff. de legibus*, eundem habebit effectum quoad prorogationem consensus per verba patefactus, & per actus, vel positiuos, vel negatiuos, videlicet omissiones, declaratus. Quo fit, vt non minus possit ad notitiam Iudicis deuenire prorogatio, quæ fit factis ipsis apertè manifestantibus voluntatem, quam ea, quæ verbis expressis facta est. Quod etiã significauit Ioannes de Imola *in dicto cap. P. & G. nu. 62. in fine*.

986 Rationem verò specialitatis prorogationis, quæ fit de loco ad locum eam reddere possumus, quod sit tam aduersa iuris rationi, vt eam possibilem esse negauerit Baldus *in l. si qui ex consensu, n. 9. & 10. C. de Episcop. audient.* & Bartolus *in d. lege consensisse in principio, n. 7. ff. de iudicijs*; ideo fortassis in ea requiritur consensus expressus, nam Pontifex, qui repugnante iuris ratione eam concessit *in dicto §. in nullo*, rectè illam ita coarctauit, vide Rotam *decisio. 15. alias 380 si Iudex in nouis, de officio delegati*. Quod si hæc displiceat cum non omnium, quæ a maioribus constituta sunt ratio reddi possit, *lege non omnium ff. de legibus*, quia mihi alia non occurit eam libenter ab alijs discam.

987 Addo fortassis in nullo alio casu locum habere decisionem textus *in dicto §. in nullo*, quàm in illo, de quo ibi agitur. Tractat textus de delegato Pontificis, qui non propria, sed Pontificia iurisdictione vtitur, *L. 1. §. qui mandatam. ff. de eo, cui mandat. est iurisdict.* quæ nullo loco coarctatur ex natura sua, *capit. cum nota per mundum, 9. quæst. 3.* ac per consequens, quod ad ipsum attinet, posset vbicunque exerceri; est autem fauor impetrantium rescriptum, vt non possint extrahi à loco in illo expresso, cui fauori, & beneficio si renuncient consentientes expressè, vt delegatus cognoscat de causa in alio loco, iurisdictio ipsa ex se, & natura sua ad omnem locum extenditur, vt dicebam supra quæst. 1. *nu. 29.* Quare Pontifex in eo casu ne quod concessum est ob fauorem conuertatur in odium, quod permitti non debet, *l. quod in fauorem, C. de legibus*, laxat iurisdictionis habenas, vt eo excurrat, quo consentiunt litigantes: at in alijs casibus in quibus exercetur iurisdictio territorio adhærens, & limitata, illique adiacens, & illius coarctata limitibus, crederem, conformius esse iuri, vt non possit de loco ad locum iurisdictio prorogari. Quod præsensit ex hac eadem ratione Marianus Socinus *in dicto cap. significasti, numer. 25. versic. tertio limitatur*. Inde fit, vt decisionem illius textus *in dicto §. in nullo*, limitandam credant Butrius, & Anchaianus ibi; imò verò, & ipse textus videtur loqui limitatè, dum ait: *in nullo quoque casuum prædictorum*. Frustra ergo quærimus rationem diuersitatis inter prorogationem de loco ad locum, & cæteras, si illa in illo solo casu, & cum illis conditionibus, & circumstantijs permittenda est, quod in cæteris non contingit. Addo videndum Scacciam post hæc scripta editum, *de sententia, & re iudicata, cap. 1. glos. 7. quæst. n. 4. spec. 2. ex n. 183.* Verum est, quantum ad prorogationem iurisdictionis de tempore ad tempus, occurrere specialem rationem (quæ tamen est noua consideratio, quam nulli acceptam refero, quia à nullo audiui, apud neminem vidi,) quoniam illud huic prorogationi peculiare est, vt seruet vitam iurisdictionis alioqui perituræ, nam iurisdictio, quæ quouis alio modo prorogatur, exclusa prorogatione viuit, existit in rerum natura, & permanet tametsi limitata; at iurisdictio de tempore ad tempus prorogata, si prorogationem secludas, extinguenda est, perit, & moritur; cum igitur in hoc casu prorogatio tàm insignem producat effectum, vt vitam iurisdictionis alioqui extinguendæ conseruet, mirum non est, si requirat voluntatem magis apertam, explicatam, & expressam, & vt sic dicam, magis enixam.

988 Ad secundam rationem Andreæ Siculi respondendum est verbum illud, *se subijciant*, coniunctum *in leg. 1. ff. de iudicijs*, cum verbo, *consentiant*, non referri ad consensum expressum, neque item verbum, *consentiant*, additum verbo, *se subijciant*, denotare solum consensum expressum, vt Siculus autumat. Etenim verbum illud, *consentiant*, satis excludebat sub generali sua significatione vtrunque consensum, tum tacitum, tum etiam expressum prorogationem requisitum: sed referri ad aliquid aliud, quod consensui debet superaddi, quò reddatur efficax, & irreuocabilis, & producat prorogationem irretractabilem: illud verò esse subiectionem, & submissionem Iudici factam, præter consensum ipsum, qua ipse consensus, qui alioqui facili negotio reuocaretur, redditur firmus, & irreuocabilis, & subijcit Iudici efficaciter litigantes, vt ex doctrina Aretini, & Socini respondet Barbosa *in d. art. 3. nume. 7.*

989 Actus verò, ex quibus elicitur consensus tacitus ad prorogationem tacitam necessarius, & sufficiens, multi sunt, vt optimè explicat Butrius *in dicto cap. P. & G. num. 21. de offic. delegat.* Decius *in cap. 1. numer. 170. & 171. cum seqq. de iudicijs*. Quidem sunt actus extràiudiciales: exemplum, si quis alienæ iurisdictionis delinquat, vel contrahat in territorio Iudicis non sui: nam tunc quoad contractum, aut delictum prorogat iurisdictionem alieni Iudicis, vt supra tetigimus num. 975. & latè prosequitur Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictionis, ex num. 63.* & hæc prorogatio est irretractabilis, & in ea non habet locum pœnitentia, (quam in expressam prorogatione sæpius locum habere inferius declarabimus,) vt notarunt *in leg. si conuenerit. ff. de iurisdictione omnium Iudicum.* Albericus *num. 1.* Angelus *numer. 1.* Decius *numer. 22.* Iaso *num. 23.* Salycetus *in l. nullum, numer. 3. C. de testibus*, idem Decius *in dicto cap. 1. lectur. num. 171. de Iudicijs*, Syntagma communium opinionum *lib. 3. tit. 11. numer. 10.* quoniam prorogatio facti fortior est quam prorogatio verbi, vt probat textus *in cap. dilecti, de foro competenti*, & Alciatus *in dicto cap. 1. num. 29. de iudicijs*. Alij autem sunt actus iudiciales, qui aut sunt citra litis contestationem, aut ipsa litis contestatio, & vlteriora; & isti omnes actus sunt positiui. Alij sunt negatiui, vt omissiones: aut non allegando exceptione declinatoria, aut in respondendo, & veniendo ad iudicium post vocationem, ex quo incurritur contumacia, & de singulis, quam vim habeant ad inducendum tacitam prorogationem videndum est.

990 Quod attinet ad actus iudiciales, inclusa litis contestatione, ex illa, & illis inducitur consensus sufficiens ad prorogationem irretractabilem. Nam si quis coram alieno Iudice litem contestaretur, prorogat eius iurisdictionem, & non est locus pœnitentiæ, vt sentit Glossa *in d. l. si conuenerit, & verb. adiret. ff. de iurisdict. omn. iudic.* & ibi Bartolus *n. 3.* Albericus, Fulgosius, Paulus, Socinus, Alexander, Iaso, Decius, Oroscius, per textum ibi à contrario sensu.

991 Quod verò ad alios ante litis contestationem, in primis si quis proponat coram Iudice quamuis exceptionem

potest esse incompetens Iudex in continuatione, quæ fuerat legitimus in initio iudicij. Quæ eadem doctrina locũ habebit, non solum si remedium appellationis interponatur ab aliquo ex litigantibus, qui litem prosequuti sunt; sed etiam si appellatio à sententia lata, interponatur, ab aliquo tertio interesse habente, qui non litigauerat, quem planum est à sententia lata nouiter se post ipsam opponentem appellare posse, iuxta textum, & ibi tradita à Doctoribus *in l. à sententia*, 5. *& in l. si perlusorio* 14. *ff. de appellat.* *in cap. cum super*, 17. *de sentent. & re iudic.* & ibi tradita à Canonistis, quoniam in hoc casu vigent eędem rationes: tum vel maximè cùm tertius veniens ad causam, dicatur venire ex transuerso, & non alteret forum, vt eleganter notat Tuscus *liter. I. concl.* 83. *num.* 11. prosequuntur latè doctissimus Riccius *in praxi aurea variarum resolut. 2. part. resolut.* 145. qui multos allegat, & Barbosa *in l. venditor*, 49. *ex nu.* 161. *ff. de iudicijs*, Cancer *variarum resolutionum*, 2. *part. cap.* 16. *nu.* 40. *cum seqq.* Ego dixi supra hac eadem disputatione quæst. 6 sect. 8. ex n. 563. cum seqq.

948 Neque obstat, quod instantia appellationis sit diuersa, vt notat Paulus, Castrensis *cons.* 192. *nu.* 5. *circa finem lib.* 2. & Tuscus *vbi supra*, *num.* 12. atque ex consequenti videatur locum habere doctrina superius tradita numer. 940. vbi dictum est perempta instantia effectum præuentionis earum [illegible]. Non inquam obstat, quoniam per appellationem causæ constituitur in noua instantia sine peremptione primæ, quæ magis transfunditur, & conuertitur in secundam, quam perimatur, quippè cum ea ipsa prima aute ordinatio, sine vlla gratia, aut priuilegio renascatur, & oriatur: quasi ex semine secunda instantia, interposita appellatione. Aliud est cum ex transcursu biennij, aut triennij instantia perimitur, quæ ita extinguitur cum toto iudicio, vt nisi gratia, & priuilegio superueniente non possit reuiuiscere, aut resurgere.

949 Difficultas ergo est, cum post adeptam possessionem à Clerico bonorum in iudicio deductorũ coram Iudice laico, virtute decreti ab eo interpositi, a quo non est appellatum, vel recepta pecunia sub cautione de restituendo, venit in iudicium nouus oppositor, etiam post multũ tempus, qui deducat potiora iura, & intendat possessionem reuocare, aut auocare pecuniam solutam, an possit tractare causam coram Iudic. sæculari, aut debeat coram Ecclesiastico, cui subijcitur possessor; & vice versa possessa re a laico ex sententia Iudicis Ecclesiastici, sub cautione, a qua sententia non sit appellatum, conueniri debeat laicus super possessione, vel solutione obtenta, coram Ecclesiastico Iudice, qui sententiam tulit, an coram laico, cuius iurisdictioni subijcitur, nulla habita ratione ante acti iudicij, & decretorum, quorum virtute solutio facta est, aut capta possessio.

950 In qua difficultate ego quatuor casus distinguendos existimo. Primus est, cum in decreto, aut sententia latis a laico Iudice, quo iubet solui Clerico, aut eum immitti in possessionem bonorum debitoris, adest clausula *saluis iuribus aut iure cuiuscunque creditoris potiora iura obtinentis*, aut clausule, *citra preiudicium iurium cæterorũ creditorum, aut contradictorum, vel oppositorum*. quæ in re eadem est cum prima, & pro exequutione huius decreti, aut sententiæ, Clericus fuerit immissus in possessionem bonorum, aut illi soluta fuerit pecunia cum cautione de restituendo, quod fieri solet, iuxta textum *in lib. Procuratoris*, 5. *§. tributio*, *cum duabus legibus sequentibus*, *ff. de tributoria actione*, aut etiam sine cautione. Et in hoc casu dicendum est, causam tractandam esse coram Iudice eodem, qui decreuit faciendam solutionem, aut immissionem in possessionem bonorum, siuè sit sæcularis, siue Ecclesiasticus. Ita sentiunt Peregrinus *de fideicommissis*, *art.* 48. *nu.* 63. *& seqq.* Catulus de Grelis *de effe. lib. clericat. 1. effect. nu* 947. Christophorus de Paz *tract. de tenuta cap.* 64. *nu.* 13. Ratio est, quoniam illa clausula, *saluis iuribus*, eum effectum habet, vt rem integram constituat, prout erat ante immissionem, & iudicium reducat ad eandem instantiam; quare ex vi reseruationis causæ coram eodem Iudice tractari potest, imò debet, vt docuit Angelus *in l. edictο, vltima*, *num.* 6. *vers. sed ergo dico*, *C. de edict. D. Adrian. tollen.* cuius doctrinam commendat Peregrinus *de fideicommissis*, *artic.* 47. *num* 29. *& dicto artic.* 48 *num.* 48. 65. *&* 66. sequitur Augustinus Barbosa *in remissionibus*, *de clausulis*, *claus.* 83 *nu* 4. idem dicit Baldus *cons.* 104. *comparuerunt num* 3 *vol.* 5. Ias. *in l. naturaliter* *§. nihil commune*, *nu.* 190 *ff. de adquir. possess.* Puteus *decis.* 34. *duodecima Octobris*, *libr.* 2. Rota diuersorum *decis.* 1013. *libr* 3. Hondedeus *cons.* 86. *ex num.* 44. *ad* 53. *vol.* 2. Natta *cons* 653 *num.* 5 *tom.* 4. faciunt, quæ tradit Gratianus *disceptationum forensium*, *tom.* 1. *cap.* 11. *n.* 21. *&* 22. *& tom.* 2. *c.* 317 *ex nu.* 31 alijs rationibus ad eandem rem comprobandam victus Peregrinus *de fideicommissis*, *d. art.* 48. *num.* 63. *cum seqq.*

951 Contrariam tamen sententiam, quinimo in hoc primo casu causam reuocationis agitandam esse coram Iudice Ecclesiastico amplectitur Zucardus *in repetit. leg. final. C. de edict. D. Adrian tollend. nu.* 308. Menochius *de adipiscend. possess. remed.* 3. *nu.* 476. Gratianus *desceptationum forensium*, *tom.* 2. *cap.* 238. *ex num.* 93. Marta *de iurisdictione*, 4. *par casu* 159. *ex num* 6. & ibi in specie *num.* 16. *&* 22. Ratio est illa, quàm superiùs commemoraui numer. 946. quoniam, inquam, Clericus immissus in possessionem est verus possessor, & reus. Ergo standum est regulæ generali, vt conueniatur in suo foro, quoties agitur de illo amouendo à possessione cum actor forũ rei sequi debeat, *d. l.* 2. *C de iurisdiction. omn. iudic.* cum vulgaris.

952 Nihilominus non est recedendum à prædicta resolutione, & non obstat fundamentum contrariæ sententiæ, nam respondemus cum Peregrino *dicto artic.* 48. *num* 69. *in fine*, *vers. nec obstant*, regulam illam tunc locum habere, cum Clericus conuenitur coram sæculari de nouo independenter ab alio præcedenti iudicio, & non ex causa alicuius decreti obtenti per Clericum à Iudice sæculari, quo decreto, reseruata sint iura cæteris litigantibus; at vbi ex eo decreto in fauorem Clerici lato, alius litigans esset grauatus à Iudice, vtique pro reparando illo grauamine Iudex sæcularis esset competens. Ad eundem enim Iudicem pertinet reuocare, quod non rectè prouisum est qui iniustum decretum tulit, iuxta textum *in leg. quod iussit*, *ff. de re iudicat.* & ad eundem reuelare, qui grauauit, vt qui facilis fuit in immittendo, facilis sit in extramittendo, vt dicebat Baldus *in l. vltima*, *num.* 5. *C. de edict. D. Adrian. tollend.* Peregrinus *dicto artic.* 48 *nu.* 64. relato in eadem rem Ferretto *cons* 27. *n.* 7. *&* 10. *& cons.* 30. *numer* 2. præsertim cum vi clausula prædictæ resurgat idem iudicium, & instantia, quæ planè prosequenda sunt coram eodem Iudice, & non possunt intelligi finita. Nam quemadmodum, cum quis in edificatio parietem relinquit lapides vltra parietem protensos, significat ędificium finitum non esse, sed illi esse ius parietem vlterius protendendi versus illam partem, qua dimittuntur, & ex ensi sunt, ex notatis à Capolla *de seruitutib. vrban. prædior. cap* 40. *ex nu.* 17. *& ex num.* 31. & Surdo *cons.* 126. *ex numer.* 7. *lib.* 1. ita cum Iudex in decreto lato seruat aliorum iura, significat se non finijsse iudicium, sed vlterius procedere velle, sibique ipsi ius reseruare cognoscendi de causa, quoties de decreto a se lato contentio fuerit.

953 Neque verò videri velim alicui malitioso, studiosè me derogare velle Ecclesiasticæ iurisdictioni, nimisque fauere sæculari, dum huic opinioni adhæreo; qui enim in eam suspitionem inciderit planè ostendet, se rem exteriùs adspicere, non interiùs contemplari, & altius intueri. Etenim cum hæc de effectibus præuentionis in genere dicta sint, etiam si in hoc apposito exemplo videamur aliquid de Ecclesiastica iurisdictione detrahere, & sæculari adijcere; inuerso casu, & apposito exemplo in laico obtinente à Iudice Ecclesiastico simile decretum, dum iuxta hanc doctrinam asserimus, conueniendum esse eum coram Ecclesiastico possessionem decernente, etiam si laico foro subiectum, videbimur vicissimè contra vice versa minuere iurisdictionem sæcularem, vt augeamus Ecclesiasticam, vt quod ex vna parte admitur ex altera adijciamus. Ex quo indicatur manifestè; inter vtramque

nos

nos æqua lance versari, simplicique & imperturbato animo, menteque ab omni affectum vacua veritatem perquirere, & naturam præuentionis scrutari, quæ vt casus acciderit, nunc vni, nunc alteri iurisdictioni fauebit, & in alterutrius obsequium operabitur; nihil autem censeri potest auferri, cui quod debitum est tribuitur.

954 Secundus casus est, si actum esset coram Iudice laico de possessione, & in possessorio iudicio Clericus obtinuisset sententiam pro se, Iudexque reseruasset petitorium, aut aliquid adiecisset in decreto, quo minus causa videatur omninò finita, imò potius adhuc pendens quoad proprietatem. Verbi gratia, ponamus litigatum esse in Hispania super tenuta maioratus apud Cancellariam, vel Regium Consilium, & Clericum declaratum esse possessorem maioratus. Occurrit dubium, an iudicium petitorium sit exercendum coram laicis Iudicibus Regijs scilicet Consiliarijs, vel causa remittenda sit ad Ecclesiasticum; & in hoc casu iudicium petitorium esse agitandum in laicis tribunalibus, in quibus tractatum est de possessorio, sentit Christophorus de Paz *tract. de tenuta d. cap. 64.* vbi rem professo tractat *ex num. 1.* qui pluribus hanc conclusionem probat. Præcipuum fundamentum est, quoniam causa possessionis, & proprietatis habent eandem continentiam, & apud eundem Iudicem debent tractari, ne causæ continentia diuidatur, *leg. 1. & 2. ff. de quib. reb. ad eund. Iudic. eat. l. nulli, C. de iudic. c. 1. de caus. possess. & propriet. c. 1. de sequestr. possess. & fruct.* quibus locis notarunt Glossæ, & Doctores, Cenedus *ad decretales, collectan. 94. ex nu. 1.* Gutierez *canonicarum quæstionum, lib. 1. c. 34. nu. 29. & 30.* & itaque præuentione in vna causa, censetur præuentum quoad ea omnia, quæ habent eandem continentiam, vt dixi supra num. 894.

955 Verùm huic resolutioni vrgentissimè obstat textus *in c. significauerunt vltimo, de iudicijs,* vbi actor Ecclesiasticus obtinens in possessorio, si postea conueniatur super proprietate, non cogitur coram eodem Iudice respondere, si est Iudex laicus, & ex consequenti incompetens, vt ibidem notauit Glossa *verb. super proprietate, & in d. c. 1. verb. sub vno, de caus. possess. & propriet. & in d. c. significauerunt.* Antonius Butrius *num. 8.* Panormitanus *nu. 1.* Felynus *num. 8.* Imola *numer. 9.* Ancharanus *num. 6. & 7.* ex quorum doctrina colligitur regula generalem textum *in d. l. nulli, C. de iudicijs,* & concordantium, limitandam esse, quotiens agendum est de proprietate in foro incompetente possessionis, tunc enim, neque incommodum est causæ continentiam diuidi, neque coram diuersis Iudicibus agi de possessione, & proprietate, vt obseruaui. Antonius Faber *coniecturarum, lib. 20. c. 7.*

956 Tamen difficultas textus *in d. c. vltimo,* non difficilem haberet expeditionem, si diceremus, iuxta sententiã Vincentij, quam refert Io. Andreas ibi, *nu. 3.* & alij, cui videtur adhæsisse Paz *d. cap. 64. num. 15. & 25.* eidemque fauere Couarruuias *in practicis, cap. 35. nu. 1.* in eo agi de quasi possessione iurispatronatus, de cuius proprietate non potest tractari coram laico Iudice. Nam quemadmodum causæ spirituales, ita pertinent priuatiuè ad Ecclesiasticum iudicium, vt laicus Iudex sit incapax cognitionis earum, ita incapax est cognitionis causarum iurispatronatus, quæ spiritualibus sunt annexæ, *capit. quanto, 3. de iudicijs.* Sunt enim quædam causæ, quæ ex sua natura iudicium Ecclesiasticum exposcunt, & seculare respuunt, tanquam earum incapax, illæ videlicet, quæ iure diuino segregatæ sunt à secularium Iudicum cognitione, & Ecclesiasticis reseruatæ, de quibus egi supra num. 397. aliæque tametsi ad Ecclesiasticos Iudices pertineant iure humano, possent tamen eo secluso ad seculares pertinere, qui cognitionis earum incapaces non sunt, veluti iudicia super rebus temporalibus; & istæ causæ, non ex natura sua, sed ob priuilegium personæ rei, à secularibus Iudicibus amouentur. Igitur causa, de qua agitur *in d. c. significauerunt,* pertinet ad primum genus, nos agimus de causa ad secundum genus spectante. Colligitur autem, & confirmatur hæc doctrina ea communi alia Doctorum, *in cap. 1. de mutuis petitionibus,* vbi tametsi re-

Thomæ Carleualij de Iudicijs,

gula verissima sit, posse reconueniri, etiam Clericum litigantem apud laicum Iudicem, à laico conuento; nihilominus ea regula limitanda est, locum non habeat, si Clericus litigans apud laicum, reconueniretur super re spirituali, cuius cognitionis laicus Iudex incapax est. Eam limitationem tradunt *in d. c. 1. glossa in verb. super suis quæstionib.* Innocentius *n. 1.* Io. Andreas *n. 3.* Zabarella *nu. 5.* Antonius Butrius *num. 12. vers. tertio casu,* Panormitanus *nu. 28. & 29.* Imola *n. 7.* Marianus *n. 25. & 56.* Item Canonistæ *in c. & si Clerici, in principio,* vbi Decianus *n. 153. de iudicijs,* Bartholomæus Socinus *lit. R. regul. 1. fallent. 4. alias regul. 412.* Iacobus Nouellus *reg. 172. ampliat. 3.*

957 Sed quamuis hæc doctrina vera sit, & proculdubio locum haberet, si in textu *in d. c. significauerunt,* ageretur de quasi possessione iurispatronatus, aut alterius spiritualis, verùm non adaptatur ad prædictum textum; nam res, de qua in illo agebatur, erat prophana, & temporalis, vt rectè animaduertit Io. Andreas *in dicto c. vltimo, de iudicijs, n. 3.* Couarruuias *in practicis, d. c. 35. n. 1. vers. non oberit,* Menochius *de recuperan. possess. remed. 15. n. 217.* Guttierez *canonicarum quæstionum, lib. 1. cap. 34. nu. 29.* Io. Garcia *de nobilitate, gloss. 1. §. 2. n. 17.* & ex ipso contextu constat, in quo agitur de electione Magistratus sæcularis Vniuersitatis sæcularis. Reliquum est igitur, vt in eo textu probetur limitatio communiter tradita ibi à Doctoribus illius regulæ generalis, quòd petitorium, & possessorium iudicium apud eundem Iudicem sint tractanda, præterquam, cum is Iudex fuerit incompetens erga reum in petitorio, vt contingit cum Clericus obtinuit possessionem à Iudice laico in iudicio possessorio, à qua non poterit amoueri, nisi conuentus super proprietate coram Ecclesiastico Iudice, etiamsi res, de cuius proprietate tractatur, sit prophana, & temporalis, & laicus Iudex non sit incapax cognitionis causæ, sed solum incompetens ob priuilegium personæ rei, debetque tunc seruari generalis alia regula, quod actor in petitorio sequatur forum rei, *l. 2. C. de iurisdiction. omn. iudic.* cum vulgaris.

958 Quæstionem hanc re vera difficilem reddit textus *in d. cap. vltimo, de iudicijs,* & nimis dubiam; videtur autem sub distinctionem resoluenda. Retento igitur casu, quo actor, & reus sint diuersi fori, duobus modis possunt inter se litigare. Primò, si actor simul intentauerit petitorium, & possessorium, deinde petitorio suspenso possessorium fuerit prosequutus, vel intentauerit possessorium, quod ex sua natura habeat admixtam causam proprietatis, & sit veluti via ad petitorium peculiari modo; ita vt obtenta sententia super possessorio lis non censeatur finita, sed decisus articulus momentaneæ possessionis dùm lis deciditur, & debito fine terminatur; atque ideò Iudex ferens sententiam super possessorio, prosequitur super petitorio, vel illud expressè reseruat, aut remittit legitimè prosequendum. In quibus terminis videtur loquutus Christophorus de Paz *præcedenti n. 956.* allegatus dùm agit de iudicio tenutæ maioratuum Hispanorum, quod est Hispanis legibus antiquissima consuetudine receptus est veluti via ad petitorium, ita vt nunquam censeatur finitum, donec super petitorio sententia feratur, & probationes in vno factæ vtiles sunt in alio; imò lata sententia in possessorio leges ipsæ iubent causam expressè remitti ad regia Prætoria terminandam super proprietate, vt constat *ex l. 9. & 10. tit. 7. lib. 5. recopilation. & ex l. 5. tit. 19. lib. 4. recopilation. in Cod. additionum,* & in hac specie dicendum est, cognoscendum esse de possessione, & proprietate à Iudicibus eiusdem fori. Ratio est, quoniam lis, etiam si finita sit super possessorio, non est tamen simpliciter, & verè finita, ac per consequens præuentio operatur, vt coram eisdem Iudicibus terminetur; apud quos est cœpta, iuxta superius dicta. Præsertim cum sæpè res ipsa, & litis natura trahat ad se personam, vt in feudis, *c. ex transmissa, 6. c. verum, 7. de foro competenti,* notauit Baldus *in l. edicto, vltima, n. 54. C. de edict. D. Adrian. tollend.*

959 Secundò, potest actor intentare merum possessorium

Q simpli-

simpliciter, quod causam proprietatis non habet admixtam, neque intentatur tanquam via ad petitorium, sed suò quia facilius obtinetur in possessorio, & in eo leuiores probationes requiruntur, maximè, vbi neque leges, neque consuetudo introduxerunt necessariam quandam specialem connexionem inter illa duo iudicia. Et in hac specie, diuidendum est iudicium petitorium, à possessorio, vbi reus, & actor sunt diuersis fori, & Iudex decernens possessorium est incompetens comparatione eius, qui futurus est reus in iudicio proprietatis, atque apud diuersos Iudices sunt tractanda. Ratio est, quia primum iudicium est finitum, quo finito cessat effectus præuentionis, vt dictum est in limitatione tertia principalis numer. 945. atque in his terminis accipiendus est textus *in dicto cap. significauerunt, vltimo, de iudicijs*, & iuxta hunc casum interpretandus; cui interpretationi, & distinctioni à me traditæ occasionem dedit Innocentius ibi statim in principio, & Ancharanus *nu. 2. versic. tertio nota, & num. 7.* qui dicunt, decisionem dicti capitis ea eo procedere, quod primum iudicium super possessione finitum erat; finito igitur iudicio, si nouum iudicium esset inchoandum, recurrendum esse ad Iudicem rei legitimum, ex regula textus *in l. 2. C. de iurisdictione omnium Iudicum*. Aliter igitur dicendum esset, si iudicium inchoatum super possessione quouis modo non censeretur finitum, sed adhuc penderet super aliqua sui parte, aut quoniam consuetudo regionis necessariam quandam connexionem introduxisset inter possessorium, & petitorium, quia vnum esset via ad alterum, & quædam valdè cognata appendix, & quasi pars, vt contingit in tenuta maioratuum Hispanorum, aut quia actor simul vtramque causam proposuisset, & ideo Iudex decidens possessorium vlterius, etiam ad petitorium transiret, aut reseruando, aut remittendo, aut certè prosequendo; quemadmodum si deciso possessorio concederet terminum super proprietate, & super ea partes ad probationem admitteret: tunc enim stante effectu præuentionis, causa sub eisdem Iudicibus, & eadem iurisdictione esse tractandæ. Hæc quoad secundum casum.

960 Tertius casus principalis, est, cum aliquis immittitur in possessionem, siuè sit Clericus, siuè laicus, ex qua possessione non efficiatur verus possessor; veluti si immitteretur causa damni infecti, vel rei seruandæ, vel ventris nomine, vel pro exequutione rei iudicatæ, quibus casibus non efficitur quis verus possessor, sed solùm custos, seu detentator; vt rectè tradit Negusantius *de pignoribus, 2. membro, tertiæ partis, num. 6. & 7.* vel si immitteretur in possessione adiecta conditione, *non existente legitimo contradictore*, qui tamen existeret, vel adiecta clausula, *veris existentibus expositis*, quæ tamen essent falsa, quibus casibus decretum conditionale, non existente conditione nihil operaretur, neque possessorem faceret. Quibus casibus dicendum est, si agatur de reuocanda ista immissione, & compareat reus refectis expensis, iuxta textum *in Authentic. & qui iurat. Cod. de bon. auctorit. Iudic. possiden.* & ibi tradita, à Doctoribus, adeundum esse eundem Iudicem, qui decreuit faciendam immissionem, siuè laicus aduersus Clericum, siuè Ecclesiasticus aduersus laicum. Ratio est, quia per istam immissionem non est finitum officium Iudicis, neque finita est causa; atque ideo cum agitur de reuocanda immissione, non inchoatur noua causa, sed continuatur prima; quare ex vi præuentionis idem Iudex iudicium prosequitur, nulla habita ratione, an qui in possessionem est immissus, sit eiusdem Iudicis iurisdictioni subiectus, an non sit. Ita sentit Marta *de iurisdictione, 4. par. casu 159. ex n. 30.*

961 Quartus casus est cum Iudex definiens possessorium, vel iubens solui pecuniam Clerico creditori, cum cautione, aut sine illa, in decreto non adiecit clausulam, *saluo iure*, aut *citra præiudicium iurium*, sed simpliciter definiuit causam, & sententiam exequutioni mandauit, nihil reseruans. Et hoc casu dicendum est, quoties actum fuerit de reuocanda possessione, vel auocanda pecunia, Clericum, qui obtinuit, conueniendum esse coram suo Iudice competenti: nempè Ecclesiastico; tametsi tunc fideiussor sæcularis à Clerico datus pro obtinenda sententia, aut decreto, conueniri possit apud sæcularem eundem Iudicem, vt compellatur restituere pecuniam, vel possessione. Ita sentiunt à me allegati supra nu. 951. & hanc resolutionem planè probat textus *in d. capit. vltimo, de iudicijs*, loquens in fortioribus terminis. Ratio est, quoniam per simile decretum exequutioni mandatum iam lis finita est, & vlterius non pendet; atque adeò si compareat nouus contradictor, vel creditor petens reuocationem possessionis, vel auocationem pecuniæ, manifestè inchoat nouum iudicium, *l. à Diuo Pio, §. si post addictum, cum §. sequenti, ff. de re iudic.* Ergo illud mouere debet coram Iudice rei competente, argumento *l. 2. C. vbi, & apud quem*, iuxta vulgarem regulam textus *in l. 2. C. de iurisdict. omn. iudic. c. cum sit, & c. si diligenti, de foro compet.*

962 Succedit secunda quæstio, quæ ex facto in quadam causa agitata in Sac. Consil. venit in dubitationem; mota lite super exactione reddituum decursorum cuiusdam census, seu annui redditus, vel introitus, obiecerat reus exceptionem nullitatis contractus, discusso negotio, obtinuit actor sententiam pro se, qua reus condemnatus est soluere eos redditus, pro quorum solutione fuerat conuentus, & declarato valido contractu correspondere singulis annis in futurum actori. Quæ sententiæ forma vsitatissima est in Sacr. Consil. notat Aff. ictis *decis. 279. in fine*, & ad eam Vrsillus *numer. 2.* quemadmodum in Mantuano, in casu de quo Surdus *decis. 120.* Ea sententia exequutioni mandata, pro redditibus tunc debitis, & prædicta sententiæ comprehensis, multis post annis, reus factus iam Sacerdos, cessauerat à solutione nouorum redditruum, & iterum pro eorum solutione conuentus est adiecto libello processui antiquo. Opposuit reus exceptionem fori declinatoriam, & petijt remissionem ad Ecclesiasticum, vtpotè, qui proculdubio fruiturus esset priuilegio fori. Actor replicans de præuentione dicebat agendum esse in Sacr. Cons. cum per ipsum, vel Mag. Cur. Vicar. ipsi infertorem (non enim bene memini) fuisset iam ante condemnatus reus correspondere singulis annis in futurum, ac proinde causam præuentam non posse eximi à foro sæculari, iuxta textum *in c. proposuisti, 19. de foro competenti, & in l. si quis postea quam. 7. de iudicijs*. Decisum est in Sac. Consil. denegandam esse remissionem, & causam in Sac. Cons. tractandam 28. Februarij anni 1628. in causa inter Marcum Antonium de Arriano Actorem, & Dattum Pignellum Clericum Presbyterum reum, coram Borello Actuario.

963 Verum ego sum in contraria sententia, quoniam isto casu causam remittendam ad Ecclesiasticum, cum conueniatur Clericus, ad sæcularem cum laicus, etiam si Clericus ex sententia laici, laicus ex sententia Ecclesiastici antè fuerit condemnatus. Ratio est, quia prima illa lis finita est sententia exequutioni mandata, & amplius non pendet, *leg. à Diuo Pio, § si post addictum, ff. de re iudicat.* vbi notabiliter dicit Paulus de Castro, in controuersia post adiudicationem adeundum esse Iudicem competentem possessoris, Alexander *in eadem lege, §. si super rebus, nu. 9. & in dicto § si post addictum, num. 1. & sequentibus*, vbi etiam Iaso post Glossam ibi. Præuentio autem catenus durat, quatenus durat lis, in qua facta est, qua finita effectus præuentionis expirat, & in quolibet iudicio de nouo inchoando adeundus est Iudex rei, non attenta præuentione in priori iudicio iam finito facta, vt dictum est supra num. 940. adeò vt perempta instantia iudicium restauratum non sit prosequendum coram priori Iudice, si reus forum mutauerit. vt dixi supra num. 942.

964 Neque obstat hoc casu adesse sententiam condemnatoriam in futurum, quapropter quoties in futurum reus cessat à solutione redditruum, & sententiæ non obedit, sed illi aduersatur, virtute eius esse compellendum ab solutionem, & continuationem redditruum, & ipsammet sententiam exequendam esse aduersus ipsum, quare pertinebit exequutio ad eundem Iudicem qui senten-

tiam

tiam tulit, vt dicebam supra nu. 928. Non inquam obstat, quoniam prima lis pendebat super duobus capitibus, altero de validitate contractus, altero de solutione redditnum decursorum: non pendebat autem super redditibus in posterum decurrendis, qui tunc neque debebantur, neque eos actor exigere intendebat, cum non posset. Quod si de illis in sententia mentio fit, non eo tendit, vt de illorum exactione tractetur, sed quoniam, cum indies dubitabatur, an contractus esset validus, & obligatio perpetuò soluendi, & correspondendi, in futurum subsistens, vt declararetur ea obligatio soluendi futuros redditus valida, & perpetua. Quasi in sententia definiretur reum deuinctum obligatione soluendi perpetuò in futurum annuum redditum, non quasi condemnaretur ad soluendum in futurum redditus, qui neque petebantur in libello, neque peti poterant, vtpotè nondum debiti, ex quo fieret sententia libello difformis, aduersus regulam textus *in l. vt fundus, ff. communion. diuid.* frustraq; Iudex solicitus fuisset de futuris euentibus, cum tractus futuri temporis ad ipsum non pertineat, *leg. non quemadmodum, 35. ff. de iudicijs, l. 1. §. nec tamen, ff. de vsuris*, Io. Franciscus de Ponte *decis. 32. n. 1.* Igitur sententię obtemperatum credi debet, eamq; exequutioni mandatam, quoad primum caput, cum obligatio perpetuò soluendi in futurum agnita est à reo se illi subijciente, quòad secundum, cum redditus tunc decursos soluit; atque adeò lis omninò sopita est, & iudicium penitus finitum. Et quod consequens est cum reus denuò cessat, non aduersatur sententiæ, neque facit contra, illam, quæ in omnibus, & per omnia seruata est, & quoad omnia in ea côtenta exequutioni mandata, *d. l. à Diu. Pio, 15. §. si p. si adictum, ff. de re iudicat* sed aduersatur, & repugnat obligationi, qua declaratum est per sententiam illum obstrictum esse; & vi compellatur prædictæ obligationi satisfacere nouo iudicio conueniendus est. Atque dum nouum inchoatur iudicium, vt exerceat legitimè, Iudex rei est adeundus ab actore, ex vulgata regula *in d. l. 2. C. de iurisdict. omn. iudic.*

965 Neque item verum est, quoties reus post prædictam sententiam cessat, vi sententiæ compellendum ad soluendos redditus, sed imo vi obligationis per sententiam declaratæ, quæ semper durat, habens sententiam prò firmo fundamento. Alioqui vis exequutiua sententię, neque se extendit ad ea, quæ in ipsa non comprehenduntur, neque posset in æternum durare, quantumuis eius verba æternitatem præ se ferant. Iure enim Regni Castellæ, finitur spatio annorum viginti, *ex leg. 6. tit. 15. libr. 4. recopilat.* quæ erat, *l. 63. Tauri*, Iure autem Regni Neapolitani, quod conuenit in hoc articulo cum iure communi, finitur spatio triginta annorum, vt notauit Afflictis *decis. 245. num. 12. & 13.* & ibi Addentes Cartarius *decis.* 120. Antonius Faber *lib. 7 Codicis, tit. 13. deffinition. 12.* Riccius *collectan.* 809. Salgado *de Regia protectione, par. 4. c. 2. nu. 4.* qui plures allegat; quid quod, verba sententiæ sunt interpretanda, vt nihil de redditibus soluendis definiant, qui temp. re sententię non debebantur, neque erant in iudicium deducti, iuxta textum *in d. l. 1. §. 1. ff. de vsuris*, & elegantem textum *in l. non potest, 23. ff. de iudicijs*, notat Marcus de Mantua *singular.* 242. sed vt de præsenti definiant, consistere obligationem in futurum soluendi redditus singulis annis, vt dicebam num. præcedenti. Quæ planè comprobantur ex traditis à Vincentio de Franchis *decis.* 395. & ijs, quæ dixi supra num. 909. post medium, ex versiculo, *imo vero*, quæ hic non recepto.

966 Preterea confirmatur eadem resolutio, nam si ex hac sententiæ forma resultaret præuentio quoad cæteras causa ea actionis redditu um futurorum, hæredes etiam rei condemnari alligarentur iudicio præterito, quemadmodum dixi supra quæst. 5. nu. 311. & quæst. 6. num. 646. & Paulo ante nu. 941. hæredes defuncti conuenti, & præuenti alligari instantia, etiam si gaudeant priuilegio fori. Quis autem hęc dixerit? Nisi sibi etiam persuadeat, attenuandum esse ad iudicia, quæ ante actis seculis prætereunt, & cum vt fert fors mortalium, nulla sit res apud Clericos, de qua non sit litigatum apud laicos, neq; apud laicos, de qua antiquis temporibus non sit litigatum apud Ecclesiasticos, *nec valet quis quam dicere ecce hoc recens est, iam enim præcessit in sæculis, quæ fuerunt, ante nos, Ecclesiast. 1. nu. 10.* si antiquas istas origines inspicias, & ex illis præuentiones ducas, nullum est iudicium, quod non inuenti possit.

Thomæ Carlena lij de Iudicijs.

967 Quod verò attinet ad decisionem Sac. Consil. à me relatam, ideò eius mentionem feci, vt ab ea caueas, non vt eam sequaris; mecum enim omnis auctoritas humana tantùm valet, quantùm valet ratio. Præterquàm quòd decisionum auctoritas tunc attendenda, quando communi multorum rectè sententium, & imperturbatorum voto proferuntur: alioqui multa corrumpit ignorantia, multa peruertit affectus iudicia; & non quid factum sit, sed quid fieri debuat, est spectandum, *leg. sed licet ff. de offic. Præsidis, c. cum causam, 27. de electione*; neque exempla nisi bona sequenda, vt rectè notauit Gelius *libr. 10. noctium Atticarum, cap. 19.* sana enim ratio exemplis anteponenda est, vt notat D. Augustinus *lib. 1. de Ciuitate Dei, c. 23.* & adnotauit ad eum locum Leonardus Coqueus. Hæc dicta sint de præuentionibus, & tota quæstione de foro delicti. Neapolis Aprilis 28. anni 1626.

SVMMA QVÆSTIONIS
Octauæ.

968 D*E materia prorogationis, qui tractent, & diuiditur eius tractatus in sex capita.*

QVÆTIO OCTAVA,

De foro prorogationis.

968 DE materia prorogationis, quæ latissimè pater agunt Doctores Legistæ *in leg. si per errorem, 15. & in l. si conuenerit, 18. ff. de iurisdict. omn. iud. & in leg. 1. & l. 2. §. si & Iudex, ff. de iudicijs, & in leg. quidam consulebat, 57. ff. de re iudicat. & in l. si qui ex consensu, 8.* vbi Baldus, *C. de Episcop. audient. & in l. 1. C. de iurisdict. omn. iudic.* latè Barbosa *in d. l. 1. & 2. ff. de iudicijs*, Canonistæ *in c. P. & G. 30. de offic. & potest Iudic. delegat. & in c. 1.* vbi Decius *ex n. 127. de iudicijs, & in c. signific. 18. de foro competenti*, vbi optimè Marianus Socinus Antonius de Mattheis *speciali, & integro tractatu, de prorogatione iurisdictionis, tom. 3. tract. 1. p.* Maranta *in praxi, 4. p. distinct. 12.* Didacus Perez *in l. 1. tit. 4. lib. 3 ordinamenti, gloss. 1. col 4. in vers. quæro vtrum, cum sequentib. col. mihi* 884. Decianus *tract. crimin. lib. 4. c. 23* Tepatus *in compendio variorum, tit. 33. c. 11. 12. & 13.* Anastasius Germonius *lib. 2. animaduersionum, cap. 21.* Cardin. Tuscus *liter. P. ex conclus.* 925. Cancer *variarum resolutionum, 2. p. c. 2. ex num.* 129. Capiblancus *in pragm. 8. p. 1. ex n. 101. de Baronibus*, Scaccia editus post hæc scripta latissimè *tract. de sententia, & re iudicat. gloss. 7. ex quæst. 2. ad quartam inclusiuè*, Quæ autem de illa à me dicenda sunt ad sex capita reducentur, quæ tot sectionibus comprehendam. Prima, quid, & quotuplex sit prorogatio? Secunda, quę nam sint ad prorogationem necessaria? Tertia, à quibus possit fieri prorogatio? Quarta quorum Iudicium iurisdictiones possint prorogari? Quinta, quę causæ prorogationem admittant, quæ non item? Sexta, qui sint effectus prorogationis?

SVMMA SECTIONIS
Primæ.

969 A*Equiuoca prius sunt distinguenda quã diffinienda.*
970 *Prorogationem esse possibilem nullus dubitat.*
971 *Prorogationis diffinitiones remissiuè, & quæ sit vera illius diffinitio.*

972 *Iurisdictio prorogata est eandem quam habebat Index, non diuersa.*

Extensio qualitatis, non inducit in illa diuersitatem, neque augumentum, distinctionem in re adducta.

973 *Iurisdictio prorogata est eiusdem naturæ, & qualitatis, cum iurisdictione quæ prorogatur.*

Prorogatio semper videtur facta cum eisdem conditionibus, & qualitatibus.

Augmentum eiusdem naturæ debet esse, cuius est principalis res.

974 *Prorogatio non est coarctanda, ad solam iurisdictionem ordinariam, sed omnem iurisdictionem amplectitur.*

975 *Prorogationem comprehenditur sub iurisdictione persona, quę aliàs non comprehendebatur.*

976 *Prorogatio alia est tacita, alia expressa, & tacitæ referuntur tria exempla. Regulariter ad prorogationem sat est tacitus consensus.*

977 *Referuntur sex prorogationis species, ex sententia Glossæ, & Doctorum, & earum exempla remissiuè.*

SECTIO PRIMA.

Quid, & quotuplex sit prorogatio.

969 AEquiuoca distinquenda esse prius quàm definienda præceptum est commune dialecticorum desumptum ex doctrina Aristotelis *lib. 2. posteriorum Analiticorum, c. 13. & lib. 6 topicorum, c. 10.* Prorogationis autem nomen diuersimodè accipitur, vt rectè notat Maranta *in praxi dicta distinct. 12. n. 2.* alia enim est prorogatio termini, seu dilationis, alia prorogatio compromissi, alia iurisdictionis, de qua modò agimus, aliam addit Baldus *in c. P. & O. n. 20. de offic. de legat.*

970 Prorogationem iurisdictionis posse contingere, seu esse possibilem nullus Doctorum vnquam dubitauit, cùm tàm leges ciuile, quàm decreta sacra eam passim admittant, *in d. l. si conuenerit, 18. ff. de iurisdiction. omn. iudic.* & cæteris à me paulo ante relatis, *& in cap. P. & G. 40. de offic. delegat. c. significasti, 16. de foro competenti*, & illis locis Doctores apud Castellanos *l. 32. versic. la nouena, tit. 2. p. 3. vbi glossa 14. & l. 15. tit. 1. p. 7. l. 20. tit. 21. lib. 4. recopilat.* vbi Azeuedus Certissimum enim est regulariter posse, quemuis subijcere se iurisdictioni Iudicis non sui, quod est eius iurisdictionem prorogare, vt docet Baldus *in d. l. 1. lect. n.* Caguolus *n. 15. ff. de iudicijs*, Antonius de Amato resol. 33. n. 10.

971 Prorogationis autem iurisdictionis, seu fori, multas definitiones tradunt Doctores, quas remissiuè refert Barbosa *in l. 1. art. 1. n. 9. ff. de iudicijs*, preter illas aliam tradit Antonius de Mattheis *in d. tract. de prorogat. iurisdiction n. 2.* mihi magis placet illa, quæ desumitur ex Iasone *in d. l. si per errorem, 15. n. 1. ff. de iurisdict. omn. iudic.* in quam concurrunt Decianus, & Barbosa, & ferè cæteri paolò discrepantes, videlicet; *Prorogatio est extensio iurisdictionis ad causam, seu personam, aliàs sub ea non comprehensam.* Dicitur *extensio*, primò, vt denotetur prorogationem iurisdictionis, præsupponere iurisdictionem in Iudice, cuius iurisdictio prorogatur: nam si ille iurisdictionem non haberet, extendi non posset, nam quod non est, non extenditur, nec prorogatur, *l. sed si manente, 5. ff. de precaria*, & clare colligitur *ex c. significasti, 18. de foro competenti, & ex l. 1. C. de iurisdict. omn. iudic.* ibi, *cum & Procurator iudicandi potestatem inter certas habeat personas*, vbi notat Fulgosius *n. 2. in fine* Baldus *in l. 1. n. 1* post glossam ibi, *C. de pedaneis iudicib.* Panormitanus *in c. P. & G. n. 20.* Butrius *n. 20. de offic. delegat.* Socinus *in dicto c. significasti, n. 8.* Ias. *in d. l. si per errorem. n. 1.* Cagnolus *in d. l. 1. n. 4. ff. de iudicijs*, Barbosa *ibid. art. 1. nu. 20. & 21.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. c. 22. num. 1.* Gail *de pace publica, lib. 1. c. 12. n. 12.* Paz *in praxi, tom. 1. 1. p. 5. tempor. n. 25.* alioqui non habent iurisdictionem, non tribueret illam priuatorum consensus, *leg. priuatorum, C. de iurisdict. omn. iudic.* Ex qua annotatione multa infert notatu digna, idem Barbosa *dict. artic. 1. ex n. 22. ad n. 73.* quæ hic repetere non oportet.

972 Secundò, eodem verbo denotatur iurisdictionem prorogatam, esse eandem illam iurisdictionem, quam habeat Iudex extensam; non verò iurisdictionem diuersam nam extensio qualitatis non inducit in illa diuersitatem, neque augmentum discrimen, & distinctionem in re adducta, vt probat eadem *d. l. sed si manente, & l. dies cautioni, 4. in princip. ff. de damn. infect. l. si cum dies, 25. in princip.* vbi notat Gloss. prima *ff. de recept. arbitr.* Glossa vltima *in c. P. & G.* vbi Panormitanus *num. 12. de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Boerius *decision. 284. num. 8. & 12.* Parisius *consil. 43. num. 1. lib. 1.* Decius *cons. 397. nu. 1. & 2. volum. 2.* Socinus Iunior *consil. 75. nu. 28 lib. 3* Felynus *in c. 1. num. 5. de iureiurand.* Barbosa *in d. l. 1. art. 5. num. 1. 2. & 5. ff. de iudic.* Hippolytus Rimnaldus *in repetit. cap. de Quoniam ideo, num. 72. de iudicijs*. Quare Iudex qui vtitur iurisdictione prorogata, tametsi eius iurisdictio extensa sit, & complectatur, quæ seclusa prorogatione non complecteretur, non videtur nouam iurisdictionem adquirere, sed eandem illam exercet post prorogationem, quam exercebat in causas, & personas sibi subiecta ante prorogationem.

973 Tertiò, denotatur eodem verbo, iurisdictionem prorogatam esse eiusdem naturæ, & qualitatis, cum iurisdictione præxistente, quæ prorogatur, notat Glossa *in cap. hi qui, 12. verb. specialiter, de præbend. & dignitatib. in sexto*, quam sequitur ibi Dominicus Geminianus *nu. 9.* Philippus Franchus *num. 5.* Petrus Ancharanus *num. 3. versic. quæro, quæ fuit ratio*, Felynus *in c. de causis, 4. nu. 2. vers. secundò limita* Decius *ibi numer. 50. & 51. de offic. delegat.* Parisius *d. cons. 43 num. 10. lib. 1.* Paulus Castrensis *in l. 1. n. 4.* Cagnolus *nu. 6.* Barbosa *art. 1. nu. 74. & 75. ff. de iudicijs*, Marianus Socinus *in d. c. significasti, num. 47. in fine, vers. quæro, & nu. 48. vers. assumo num. de foro competenti*, Menchaca *quæst. vsu frequentium, c. 14. num. 34.* Maranta *in praxi, 4. par. dict. distinct. 12. nu. 18.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. d. cap. 23. nu. 6. & 7.* alioqui non esset iurisdictio prorogata, sed noua, & diuersa denuò concessa, vt multis relatis probat Antonius Gabriel *li. 2. communium, tit. de dilationibus, conclusion. 2. num. 25.* Guttierrez *de iuram. confirm. 1. par. cap. 49. num. 8.* nam prorogatio semper videtur facta cum eisdem conditionibus, & qualitatibus existentibus in re quę prorogatur, *l. Labeo art. 30. §. hoc autem clausula, ff. de recept. arbitr.* Boerius *d. dec. 284. ex n. 9.* Tiraquellus *de retract. conuent. § 1. gloss. 7. n. 27.* Didacus Perez *in l. 1. tit. 4. libr. 3. ordinamenti, col. mihi 886. vers. dubitatur*, Barbosa *in d. leg. 1. art. 1. nu. 75. ff. de iudicijs*, & augumentum eiusdem naturæ esse debet, cuius est res principalis, *l. etiam, C. de iure dotium, l. inter socerum. 26. §. cum inter, ff. de pact. dotal. l. Insula, 56 in principio, ff. de adquir. rer. domin.* Tiraquellus *de retract. lignag. §. 1. gloss. 18. num. 51. & in l. si vnquam, verb. donatione largitus, n. 226. C. de reuocan. donat.* Albertus Brunus *in tract. de augumento, rebusque addisis, conclus. 5. principali, ex num. 1. tom. 17. tractat.*

974 Addidi in definitione *iurisdictionis*, quò distinguatur prorogationem, de qua hoc loco sermo est, à cæteris, prorogationum generibus, non addidi verò *ordinariè*, quod additur à Barbosa, *vbi supra, nu. 10.* cuius verbis explicationem prosequitur *ex num. 203. vers. his ita, cum numeris sequentibus*; quoniam non est coarctanda prorogatio ad solam iurisdictionem ordinariam, sed omne iurisdictionem perambulat; ordinariam, & delegatam, vt rectè notat Marianus Socinus *in d. cap. significasti, num 25. de foro compet.* voluntariam, & contentiosam, simplicem, & imperium, seu merum, siuè mixtum. Hoc regulare est, tametsi fallat, & limitandum sit in quibusdam casibus, vt inferius prosequar sect. 4.

975 Dixi tandem, *ad causam, seu personam, alioqui sub ea non comprehensam*, quia tunc dicitur interuenire prorogatio, cum seclusa prorogatione causa, vel persona, cuius comparatione iurisdictio Iudicis extenditur, & prorogatur, non comprahendebatur sub iurisdictione Iudicis prorogati; id enim efficit prorogatio, vt per eam subijciatur, & submittatur Iudici persona, & causa, extra eius iurisdictionem posita, & quæ seclusa prorogatione non subijcere-

subijceretur. Ex qua doctrina quædam notanda colligit, & prosequitur Barbosa *in d l.1 art. 1. ex n. 229.* quæ suis loeis à nobis commodius si oportuerit inserentur.

976 Est autem multiplex prorogatio. In primis est duplex, alia tacita, alia expressa, notat Imola *in d. c. P. & G. num. 114. de offic. delegat.* Tacita, quæ fit tacito consensu eorum, qui se alienæ iurisdictionis subijciunt, veluti si exerceant aliquem actum, cui sit annexa ex iuris, & legum, præscripto subiectio alino Iudici. Exemplum est, in contrahentibus, vel delinquentibus in alieno territorio, qui ratione contractus, aut delicti, subijciunt se alieno Iudici, & si nihil exprimant, iuxta tradita à Doctoribus *in l heres absens, 19. §. proinde, ff. de iudicijs, & in l. 1. C. vbi de criminib. agi oport. & in cap. dilecti, 17. & in cap. vltimo, de foro compet.* nos diximus latè supra hac eadem disputatione quæstion. 4. ex num. 160. & quæst. 7. ex n. 716. Secundum exemplum, cum litigat quis scienter coram Iudice alieno non opposita exceptione fori declinatoria vt notat Cagnolus *in l. 1. num. 17. ff. de iudicijs,* & Maranta *in praxi, 4. par. distinct. 12. nu. 11.* Tertium exemplum tacitæ prorogationis est, si quis actor alienæ iurisdictionis, vt Clericus coram sæculari, reconueniatur coram eodem Iudice, coram quo proposuit actionem; nam tunc prorogatur tacitè iurisdictio Iudicis de causa cognoscẽtis, circa causam reconuentionis. De qua prorogatione latè agit Antonius de Mattheis *tract. de prorogat. Iurisdict. ex n. 59.* Maranta *d. distinct. 12. n. 17.* Barbosa *in d. l. 1. artic. 1. ex n. 62. ff. de iudicijs, & ibidem ex n. 158.* Et regulariter ad prorogationem sat esse tacitum consensum, docet Alexander *in l. extra territorium, vltima, n. 6. in fine, ff. de iurisdict. omn. iudic.* Panormitanus *in cap. P. & G. 40. numer. 20. de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Socinus *in c. significasti, nu. 37. de foro competenti,* Vantius *de nullitatibus, titulum quibus modi sententia nulla defendi possit, ex num. 76.* Barbosa *in d. l. 1. articul. 3. ex nu 4. ff. de iudicijs,* & inferius latius prosequemur. Expressa verò prorogatio est, quę fit expresso consensu aliquorum, facta aperta submissione alieno Iudici, eique subijcientium personas, & bona sua, cum renunciatione proprij fori, & Iudicis, de qua agitur *in d. l. si conuenerit, 18. ff de iurisdict. omn. iudic.*

977 Rursus prorogationis sex solent species constitui, tres enumerat Glossa *in l. 2. §. si & Iudex, verbo inhibita, ff. de iudicijs,* Bartolus ibi *in principio, num. 6. & 7.* & cæteri. Glossa *in d. cap. P. & G. 40. verb. prorogatio nulla, de offic. delegat.* quam sequuntur Canonistæ ibi Primò, potest prorogari iurisdictione de personis ad personas, vt *in l. 1. ff. de iudicijs.* Secundò de rem ad rem vt *in l. de qua re, 74. §. Iudex, ff. eodem tit.* Tertiò, de tempore ad tempus, vt in *l. 2. §. si & Iudex, ff. eodem titulo, & in c. de causis, 4. de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Quartam speciem addunt Doctores, vt prorogetur iurisdictio de loco ad locum, vt in *c. statutum, 11. §. in nullo, de rescriptis in sextò,* sumpto argumento de tempore ad locum, vt quemadmodum fit prorogatio de tempore ad tempus, *dicto § si & Index,* sic de loco ad locum: valet enim in iure argumentum de tempore ad locum, vt tradunt Doctores *in l. vinum, 22. ff. si certum petatur, & in l. vltima, per textum ibi, ff. de condict. triticar.* Euerardus *in locis legalibus, in loco 88. à tempore ad locum.* Qua ratione hanc prorogationem locum habere docent Bartolus *in d. leg. 2. numer. 7. ff. de iudicijs,* Alexander *in d. l. vltima, ex num. 3. ff. de iurisdiction. omn. iudic.* Maranta *in praxi, 4. part. distinct. 12. num. 3.* Euerardus *vbi supra, num. 1.* in qua tamen prorogatione illud est speciale, vt requiratur ad eam expressus consensus, nec satis sit tacitus, vt probat textus *in dicto c. statutum, 11. §. in nullo,* & notat Panormitanus *in dicto cap. P. & G. num. 14.* Maranta *vbi supra, num. 15.* Barbosa *in d. l. 1 artic. 2. num. 5. & 6. ff. de iudicijs.* Quintam speciem prorogationis addit Panormitanus *in eodem cap. P. & G. num. 15.* videlicet de casu ad casum, vt *in cap. cordi, 1. de appellationibus, libr. 6.* Sexta tandem idem ibidem de causa ad causam, tametsi Barbosa *in d. l. 1. artic. 2 num. 2.* existimet hanc esse reducendam ad prorogationem de re ad rem. Harum prorogationum exempla, & explicationes, prosequitur latè Panormitanus *in d. cap. P. & G. ex n.* 12. Imola *ex nu. 54.* Marianus Socinus *in dicto cap. significasti, ex num 29. de foro competenti.* Maranta *in praxi, 4. par. dicta distinct. 12. ex num. 3.* Antonius de Matheis, *de prorogation. iurisdiction. num. 19.* Scaccia *de sententi a, & re iudicata, glosf. 7. quæst. 4. per totam,* vbi latissimè Barbosa *in dicto artic. 2. per totam,* quibus nihil addendum occurrit.

Thomæ Carlenalij de Iudicijs,

SVMMA SECTIONIS Secundæ.

978 *QVinque sunt requisita ad prorogationem.*
979 *Ad prorogationem requiritur consensus prorogantium iurisdictionem.*
980 *Consensus, aut est expressus, aut tacitus, & ad prorogationem non est necessarius expressus.*
Taciti, & expressi idem est iudicium.
981 *In prorogatione de loco ad locum, non sufficit tacitus consensus, sed necessarius est expressus.*
982 *Pauli sententia consentis in prorogatione de tempore ad tempus, & de re ad rem, esse necessarium expressum consensum & duo eius fundamenta, & n. 983. & 984.*
985 *Tacitus consensus in mentre retentus, non satis est ad prorogationem, sed manifestatus per actus exteriores.*
Paria sunt actu, vel verbo aliquid significari.
986 *Prorogationis de loco ad locum possibilitatem negarunt Bartolus, & Baldus.*
Non omnium, quæ à maioribus constituta sunt, ratio reddi potest.
987 *Explicatur text. in c. statutum, §. in nullo, de rescriptis in sexto, cuius decisio in illo solo casu locum habet.*
988 *Explicatur verba leg. 1. ff. de iudicijs,* se subijciant, & consentiant.
989 *Actus ex quibus elicitur consensus tacitus necessarius ad prorogationem sunt multi.*
Alij iudiciales alij extraiudiciales, alij positiui, alij negatiui.
Prorogatio iurisdictionis facta per contractum, aut delictum, in alieno territorio, est irretractabilis.
990 *Litis contestatio coram alieno Iudice inducit prorogationem irretractabilem.*
991 *Propositio exceptionum dilatoriarum coram alieno Iudice, inducit prorogationem irretractabilem, ex sententia Bartoli, & communi Doctorum.*
992 *Refertur contraria multorum sententia prorogationem ex propositione dilatoriarum non esse efficacem, quin possit Iudex declinari.*
Vsque ad litis contestationem potest opponi declinatoria.
Inducta ad vnum finem non debent operari contrarium.
Argumentum de minori ad maius, affirmatiuè non valet.
Tacitus consensus, in aliquibus actibus iudicij, non porrigitur ad alios actus, qui sequuntur.
Consensus limitatus, limitatum producit effectum.
Consensus tacitus limitatur iuxta actum, ex quo colligitur.
993 *Reijcitur prædicta sententia, & eius fundamenti satisfit.*
994 *Cum exceptio proposita respicit personam Iudicis, & eius iurisdictionem, potest postea eius iurisdictio declinari.*
995 *Proposita exceptione cum protestatione potest declinari iurisdictio iudicis.*
Protestatio conseruat ius protestantis.
996 *Inquisitus in casu prohibito, proponens exceptiones dilatorias, non prorogat iurisdictionem inquirentis, quin possit eam quandocunque declinare.*
997 *Per actus iudiciales, citra litis contestatione, non prorogatur Iudicis iurisdictio, vt si quis petat copiam libelli.*
Neque per satisdationem de iudicio sisti.
Neque per satisdationem de iudicato soluendo.
Neque per confessionem coram incompetenti, tametsi contra sentiat Gregorius Lopez.
998 *Consensus Idoneus ad prorogationem nonnunquam elicitur ex actibus negatiuis, vt ex omissione declinatoria, patientia, & taciturnitate.*
Iudex satis videtur acceptare prorogationẽ, si patiatur litigantes

tigantes coram se in iudicium venire, & actione suas tanquam coram Iudice proponere.

999 Consensus tacitur elicitur ex patientia, inducit prorogationem limitatam respectu illius iudicij, & instantiæ solum, in qua adhibetur, non in alio iudicio.

1000 Ad prorogationem non satis est consensus fictus, & interpretatiuus.

Contumax non prorogat.

1001 Contumax coram Iudice ipso iure incompetenti non prorogat eius iurisdictionem, sed si est incompetens ope exceptionis contumax amittit declinatoriam.

1002 Si Iudex incompetens pronunciet se competentem contra contumacem, qui per contumaciam redderetur inhabilis ad appellandum, non posset postea opponere declinatoriam.

Quod limitandum est, cum iurisdictio est improrogabilis.

1003 Iurisdictio Iudicis alieni, in quem litigantes expresse conueniunt, vt de aliqua causa cognoscat censetur prorogata.

Ex consensu sine vllo adiuncto mero iure inducitur prorogatio.

Decretum citationis est prima sententia interlocutoria, ad quam ex solo consensu legitimatur iurisdictio Iudicis alieni.

1004 Prorogatio ex solo expresso consensu facta non est irreuocabilis, sed per pœnitentiam reuocari potest.

1005 Mutatio voluntatis, quæ prorogationem reuocat, ex vtraq; parte interuenire debere, qui senserint.

1006 Verius est, ex vnius pœnitentia infirmari conuentionem de Iudice factam inter duos priuatos, antequam Iudex adeatur.

1007 Rationes decidendi l. si conuenerit, ff. de iurisd. omn. iud. reddunt Doctores, & quas reddat Socinus.

Quæ publici iuris sunt non subciuntur pacti priuatorum.

Pactum nudum non producit actionem.

Faciliter res reuertitur in suam pristinam naturam.

1008 Referunt improbationes Ripæ & Barbosæ.

1009 Consensus in Iudicem sine per pactum nudum, siuè per stipulationem adiecta pœna potest impunè reuocari.

Regula est, non valere stipulationem interpositam de ijs, de quibus pacisci non licet.

Attento iure Canonico, & Regio Castellæ actio datur ex pacto nudo.

Ex pacto, aut stipulatione circa iurisdictionem non oritur actio efficax, nam pactum, & stipulatio possunt reuocari.

1010 In dict. leg. si conuenerit, agitur solum de pacto nudo ex sententia Bartoli, & complurium, & in ea nulla continetur specialitas.

1011 Pactum de proroganda iurisdictione, nisi quid aliud eidem superaddatur, eius natura est, vt ab eo mutata voluntate recedi possit.

1012 Quæ aduersantur consensui repugnant prorogationi, eamq; tollunt.

1013 Error impedit consensum, & prorogationem.

Dubitatio impedit prorogationem.

Siue erret vtraque pars, siuè altera siuè antè, siuè post litem contestatam, siuè errore iuris, siuè facti, impeditur prorogatio,

Error, & ignorantia in dubio præsumuntur, si quis consentiat in Iudicem non suum.

1014 Violenta coactio impedit prorogationem mero iure.

Metu irritatur ipso iure prorogatio.

Regulare est, gesta per metum mero iure valere.

Speciale est in proroganda iurisdictione, vt prorogationem metus ipso iure nullam reddat.

Recognitio alicuius in superiorem facta per metum, ipso iure nulla est, & non quæritur iurisdictio metū inferenti.

1015 Expenditur l. 2. in principio, ff. de iud. pro hac sententia, & quid posset ad eam responderi.

1016 Confirmatur tamen ex verbis eiusdem legis communis sententia, & quibus modis dicatur vis.

1017 Explicatur textus in leg. interdum, ff. quod falso tutore auctore.

1018 Redditur ratio specialitatis, cur hoc casu metus ipso iure vitiat prorogationem.

1019 Ad prorogationem vltra consensum requiritur, vt partes Iudici se subijciant, & per hanc subiectionem prorogatio redditur firma, & irretractabilis.

1020 Per quos actus videantur partes se subijcere, & submittere Iudici.

1021 Per stipulationem solemnem additam nudo pacto de iurisdictione proroganda, non fit prorogatio irretractabilis.

Ex stipulatione oritur actio, qua peti potest interesse ab eo, qui mutata voluntate à priori pacto recedit.

Obligatio facti non obligat præcisè ad factum, sed liberatur quis soluendo interesse.

Stipulatio de litigando coram aliquo iudice continet factum.

Pactum de proroganda iurisdictione redditur irreuocabile per actus iudiciales, non extraiudiciales.

1022 A conuentione de proroganda iurisdictione, etiam si solem in stipulatione vallata ex dissensu vnius partis potest impune recedi.

Verbum conuentionis complectitur, tàm pactum nudum, quàm stipulationem.

Qui facit lege permittente pœnam non meretur.

Pacta seruari oportet.

1023 Pacto de prorogāda iurisdictione stipulatione confirmato quæritur actio ad interesse contra mutantem voluntatem.

Ex pacto nudo oritur exceptio,

A contractu, inuito altero ex contrahentibus, non receditur.

1024 De iure canonico ex pacto nudo oritur actio.

de iure canonico non habet locum d. l. si conuenerit.

1025 De iure Castellæ ex nudo pacto datur actio.

De iure Castellæ non procedit decisio d. leg. si conuenerit.

1026 Vtraque ex prædictis sententijs est satis probabilis.

1027 An interesse promissum ob non impletam promissionem possit peti apud Iudicem prorogatum, à quo per dissensum recessum est, remissiuè.

1028 An idem dicendum sit de pœna, quod de interesse, remissiuè.

1029 An per clausulam, quod reus possit vbicunque conuentus fiat prorogatio irreuocabilis, verior est pars negatiua.

1030 Quid dicendum sit de clausula, vel pacto quo promittat quis, se responsurum coram quocunque Iudice.

1031 L. si conuenerit, quæ loquitur in casu pacti nudi, extendenda est ad casum pacti cohærentia contractus, vestitis vel stipulationis contracta.

1032 Dicta l. si conuenerit, limitanda est, si prorogationi adhibeatur iuramentum.

Iuramentum fortius confirmat pactum, quam stipulatio e eum ex iuramento compellatur quis præcisè facere.

Iuramentum, cum possit seruari sine dispendio salutis æternæ, præcisè seruandum est.

Iuramento interueniente non possunt partes à conuentione recedere.

1033 Contrariam sententiam, imo etiam si prorogationi adhibeatur iuramentum, pœnitentia litigatorum posse reuocari, qui fuerit amplexi.

Iuramentum sortitur naturam actus, cui accedit.

Iuramentum non efficit irreuocabilem actum, natura sua reuocabilem.

Neque testamentum iuratum.

Neque donationem causa mortis.

Neque maioratum iuratum.

Neque statutum iuratum.

Hæc sententia est satis probabilis.

1034 Media sententia.

1035 Reijcitur, & impugnatur.

1036 D. l. si conuenerit, non procedit si quis se obliget ad prorogandum per instrumentum guarentigiatum, & tunc non admittitur pœnitentia.

Obligatio guarentigia æquiparatur sententiæ obtinenti auctoritatem rei iudicatæ.

Obligatus ad factum ex obligatione guarentigia, quemadmodum ex sententia, tenetur præcisè facere, neq; liberatur soluendo interesse.

1037 Dicta

1037 *Dicta l. si conuenerit, locum non habet, si illi fuerit renunciatum.*

Renunciatio d. l. si conuenerit, vulgatissima in instrumentis tabellionum Regni Castellæ.

Cuilibet licitum est iuri suo renunciare.

1038 *Renunciari non posse, l. si conuenerit, qui senserint, & quibus rationibus.*

Priuati efficere non possunt, vt per renunciationem suam, ex pacto nudo, detur actio.

Neque vt in contractibus innominatis non detur pœnitentia.

Neque vt ex pacto citra traditionem transferatur dominium.

Neque immutare generales iuris dispositiones, & statuta.

1039 *In renunciatione d. l. si conuenerit, continetur pactum geminatum.*

Ex nudis pactis geminatis datur actio, ex quorundam sententia.

1040 *Verius est ex pacto geminato non dari actionem, præsertim si adijciatur in continenti.*

Ex pacto geminato resultat sola obligatio facti, ex qua obligatur quis ad interesse, & non ad factum præcisè.

1041 *In d. leg. si inuenerit, non continetur ius priuatum, sed ius publicum, cui priuatorum pactis non derogatur.*

1042 *Animaduersio Decij a concordandas diffidentes sententias in hac re.*

Facto potest renunciari d. l. si conuenerit, non verbo.

1043 *Cur possit quis facto renunciare fauori suo, non verbo.*

1044 *Qui facto renunciat, adijcit prorogationi, quod requiritur ad eius irreuocabilitatem, non qui verbo.*

Sæpè accidit, vt facto quis præiudicet sibi, & iuri suo renunciet, pacto autem id efficere non possit.

Minor potest facto suo renunciare restitutioni in integrum, non pacto.

Peccator facto potest renunciare pœnitentiæ, non pacto.

1045 *Textus in d. l. si conuenerit, est valde difficilis, & continet sinuosam materiam.*

Renunciatio l. si conuenerit, & renunciatio fori, seu exceptionis declinatoriæ, idem prorsus est, & vna renunciatio diuersis verbis concepta.

Vbi est eadem ratio, idem debet esse ius.

Vna res non debet diuerso iure censeri.

1046 *Dicta l. si conuenerit, non potest renunciari, renunciatione generali, sed debet esse specifica, & idem seruandum est in exceptioni fori.*

1047 *Eadem difficultates occurrunt, circa renunciationem fori, & d. l. si conuenerit, quæ supra tacta sunt, circa consensum in Iudicem.*

1048 *Ex renunciatione fori, & l. si conuenerit, redundat pactum geminatum.*

1049 *Renunciatio fori, & l. si conuenerit, eatenus valet, quatenus valet consensus in Iudicem, sed non excludit declinatoriam fori.*

Consensus in omnes vniuersim Iudices, adiecta fori renunciatione, non excludit reum a fori declinatoria, & potest quis nihilominus à priori voluntate recedere.

1050 *Distinguntur duo casus, in quibus solet fieri renunciatio fori.*

Renunciatio fori adiecta consensui in Iudicem, alias non cõpetentem, est reuocabilis.

1051 *Renunciatio fori ad corroborandam iurisdictionem Iudicis, aliàs competentis est efficax, & irreuocabilis.*

1052 *Pactum de non adeundo aliquo Iudice competenti, ex multis valet, & est irreuocabile.*

1053 *Ratio discriminis inter duos prædictos casus.*

1054 *Explicatur l. 20. in fine, tit. 21. lib. 4. recop.*

1055 *Qui non possint suo foro renunciare, remissiuè.*

1056 *Exempti non possunt suo foro, & exequutioni renunciare.*

1057 *Religiosi non possunt suo foro renunciare.*

1058 *Vassallus Burgensis non potest foro Baronis sui renunciare.*

1059 *Renunciatio fori facta à vassallo Baronis, præiudicat vassallo, non Baroni.*

Baro petit remissionem causæ sui vassalli, omittentis declinatoriam, aut victi, in articulo ipsius declinatoriæ.

1060 *Agricolæ de iure Castellæ non possunt suo foro renunciare.*

1061 *Qui potest prorogare, potest renunciare exceptioni fori, & qui potest renunciare, potest prorogare.*

Atque item, qui non potest renunciare foro, non potest prorogare, & è contra, qui non potest prorogare, non potest renunciare.

1062 *Proponitur quæstio, cui foro censeatur renunciare, qui sortitus plures, renunciat exceptioni fori declinatoriæ.*

1063 *Renuncians priuilegio fori, si non habeat forum ex priuilegio, censetur renunciare illi foro, cuius renunciatio est necessaria ad effectum, ob quem interponitur renunciatio.*

Verba sunt improprianda, iuxta subiectam materiam, ne reddatur inutilis dispositio.

1064 *Si renunciatio fori fiat simpliciter, non expresso foro priuilegij, aut iuris communis, ex fine renunciationis colligendum est, cui foro sit renunciatum.*

1065 *Gaudens foro priuilegiato, & foro iuris communis, si renunciet priuilegio fori, censeri renunciasse foro priuilegiato, sententia quorundam.*

1066 *Contraria sententia, imò censeri renunciatum, foro iuris communis, si id requiratur, ad effectum, ob quem interponitur renunciatio, est verior.*

1067 *Postquam Iudex est aditus, non admittitur pœnitentia consensus in Iudicem.*

Aditus censetur Iudex, si ipso præsente litigantes in ipsum consentiant.

1068 *Lite contestata omissa declinatoria non admittitur pœnitentia.*

1069 *Proposito exceptionum dilatoriarum præter declinatoriam, post consensum in Iudicem, facit prorogationem irreuocabilem.*

1070 *Ratio cur requiratur ad prorogationem reddendam irreuocabilem aliquis actus subiectionis.*

In corporalibus requiritur traditio, & non sufficit conuentio, ad transferendum dominium.

In corporalibus autem requiritur aliquid vice traditionis.

1071 *Ad prorogationem requiritur ex parte Iudicis, vt ille iurisdictionem habeat.*

1072 *Regulariter ad prorogationem non requiritur consensus Iudicis prorogati, & limitatur.*

1073 *An requiratur consensus superioris, eius, qui iurisdictionem prorogat, vt prorogatio sit firma, proponitur quæstio.*

1074 *Statuitur regula generalis negatiua.*

1075 *Limitatur primo, in Clericis, qui sine consensu suorum superiorum non possunt iurisdictionem, alieni Iudicis etiã Ecclesiastici, prorogare.*

1076 *Clerici iurisdictionem Iudicis laici cum licentia, neq; sine illa, prorogare non possunt.*

1077 *Superior cuius licentia requiritur in prorogatione Clerici est Episcopus Diœcesanus.*

In exemptis est Papa.

1078 *Difficile est inuenire rationem huius limitationis, & res adducuntur, & num. seq.*

1079 *Clericus magis subiacet Episcopo, quam laicis suis superioribus.*

1080 *Iurisdictio Ecclesiastica emanauit à Deo, & concessa est Ecclesiæ, & eius supremo pastori, & ab eo deriuata in cæteros Pontifices.*

Laica profecta est à Deo, concessa populo, à populo autem in suos superiores transfusa.

1081 *Decisio c. significasti, de foro comp. non procedit ex speciali subiectione Clericorum erga Episcopos, sed ex speciali modo iurisdictionis Episcoporũ erga Clericos sibi subditos qui habent iurisdictionem priuatiuam.*

1082 *Princeps supremus potest prohibere, ne subditi prorogent iurisdictionem aliorum Iudicum.*

1083 *Clericus tacite sine consensu sui superioris potest prorogare iurisdictionem alieni Iudicis Ecclesiastici, si contrahat, solutionem destinet, vel delinquat in territorio alterius.*

1084 Con-

1084 *Contraria sententia quoad forum, dumtaxat destinatæ solutionis, & reijcitur.*

1085 *Clericus mutato domicilio in aliam Diœcesim subijcitur Episcopo illius.*

Clerici sine sui Episcopi licentia non possunt mutare domicilium extra Diœcesin.

1086 *Clericus conuentus coram Iudice competenti mero Iure sine consensu sui superioris, potest omittere declinatoriam fori ex priuilegio, vel alia ratione.*

1087 *Clericus primæ tonsuræ potest prorogare iurisdictionem Iudicis alieni sine licentia sui Episcopi, iuxta quorumdam sententiam.*

Ordines minores non imprimunt caracterem, neque sunt sacramenta, sed sacramentalia.

Tonsura non est ordo.

Ordinis solum sunt septem.

1088 *Reijcitur prædicta sententia, & ostenditur decisionem cap. significasti, de foro competenti procedere in Clericis tonsuratis.*

Sub nomine Clericus comprehenditur tonsuratus.

Tonsuratus non gaudens priuilegio fori, potest prorogare sine consensu Episcopi.

1089 *Clerici tonsurati, etiam si illis caracter non imprimatur censentur res spirituales.*

Ordines minores imprimunt caracterem ex sententia Diu. Thomæ.

Non rectè ducitur argumentum affirmatiuè, neq; negatiuè à caractere ad priuilegium fori.

1090 *Laici in spiritualibus sacramentalibus non possunt prorogare iurisdictionem Iudicis, non sui, seu alieni Parrochi, sine licentia sui proprij Iudicis.*

1091 *In spiritualibus non sacramentalibus non potest fieri prorogatio in Iudicem Ecclesiasticum alienum, sine consensu sui superioris.*

Non potest prorogari illud, quod non venit nisi solùm à Deo.

1092 *Contraria sententiam refertur, quæ probabilis est.*

1093 *Vasalli feudatarij non possunt prorogare iurisditionem alterius Iudicis sine consensu Dominorum directorem.*

1094 *Id tamen procedit, cum cōtrouersia est de re feudali, aut iuribus Domini directi, secus si controuertatur, de iuribus ad feudum non pertinentibus: nam ad prorogationem non requireretur consensus Domini directi.*

1095 *Vassalli burgenses an possint prorogare iurisdictionem Iudicium extraneorum sine consensu Baronum.*

1096 *Vassallos burgenses non posse prorogare iurisdictionem Iudicis extranei sine sui Baronis consensu, multorum sententia in Regno Neapolitano continua praxi confirmata.*

1097 *Vassalus subditus Domino, secundum nudum vsum iurisdictionis, potest prorogare inscio, aut inuito Domino; subditus verò vltra nudum vsum iurisdictionis, non potest consentire in alienum Iudicem sine consensu Domini.*

Vasalli burgenses subduntur Baronib. vltra nudum vsum iurisdictionis.

1098 *Vassalli burgenses non possunt prorogare iurisdictionem alieni Iudicis præter Baronem, cum agitur de oneribus, & muneribus ipsi debitis, secus cum in lite nullum versatur interesse Baronis.*

1099 *Spectato iure communi feudali, vassalli, burgenses prorogant sine consensu Baronis in litibus, in quibus non versatur interesse Baronis.*

1100 *Cum iurisdictio conceditur in inuestitura feudali, cum clausulis priuatiuis, abducatiuis, & decreti irritantis, non potest fieri prorogatio sine consensu Baronis.*

Concessio iurisdictionis annexa feudo censetur fieri priuatiuè, & non cumulatiuè.

Priuilegia Baronum non obseruantur in tàm ampla forma, quàm sonant verba priuilegij.

Concessio, quæ tribuit priuatiuè iurisdictionem, non comprehendit casum prorogationis.

Ad impediendam prorogationem oportet, vt specialis inhibitio interueniat.

De enixa voluntate Principis denegantis facultatem prorogandi, constat ex clausulis abdicatiuis, & decreti irritantis.

In Regno Neapolitano regulariter in Inuestituris inseruntur istæ clausulæ, ex quo vsus obtinuit vt causæ vassallorum remittantur ad Barones ipsis petentibus.

1101 *Vassalli non possunt tacitè prorogare iurisdictionem alieni Iudicis etiam si possint Clerici.*

Vassalli burgenses in Regno Castellæ liberè possunt prorogare iurisdictionem quorumuis Iudicium, & in eo Domini vassalorum non petunt remissionem causarum suorum vassallorum.

SECTIO SECVNDA.

Quænam sint ad prorogationem necessaria.

978 QVæ hac sectione dicenda sunt, concernunt examē naturæ prorogationis, ac ideò post definitionem prorogationis oportuit ea subijcere, & ante cætera examinanda præmittere, quæ viam etiam post dicendis apertura, & munitura sunt. Sunt autem quinque requisita ad prorogationem, de quibus hac sectione agendum est. Duo ex parte prorogantium, duo verò ex parte Iudicis prorogari, alterum tandem ex parte superioris eorum, qui iurisdictionem prorogant.

979 Igitur ad prorogationem primo requiritur consensus iurisdictionem prorogantium, & se submittentium Iudici, cuius iurisdictio est proroganda. Probat textus *in d.l.1.& in l.1.in princ.ff. de iudicijs, & in l.si per errorē, 15. & in l.si conuenerit, 18.ff. de iurisd. omn. Iud. l. si qui ex consensu, 7. C. de Episc. audient. cap. de causis, 4. de offic. & potestat. Iud. deleg.* & alijs locis notant Doctores.

980 Et cum consensus duplex sit, tacitus, & expressus, ad prorogationem non est necessarius consensus expressus, sed satis est tacitus, vt notaui supra, num, *976.* & probatur textus *in cap. cum olim. el primo,* vt eum expendit, Panormitanus ibi *n. 3. de offic. deleg.* & docet idem Panormitanus *in d. cap. P. & G. 40. n. 20.* Imola ibi *n. 56. eod. tit.* idem Panormitanus *in cap. significasti, n. 18.* Marianus *n. 37.* Felynus *n. 5. de foro compet.* Decius *in cap. 1. n. 103. de iudicijs,* Parisius *cons. 15. n. 4. lib. 4.* Bartolus *in d.l. 1. n. 12.* Sabia *n. 12. ff. de iudicijs,* Alexander *in l. vlt. ma. n. 6. in fin. de iurisd. omn. iudic.* Maranta *in praxi, 4. p. distinct. 12. n. 11.* Menochius *de præsumptionibus, lib. 2. præsumpt. 19. n. 1.* Barbosa *in d.l. 1. art. 3. ex n. 4.* & est communis sententia. Quæ ex eo probatur, quoniam taciti, & expressi idem est in iure iudicium, & par virtus, *l. cum quid, 3. ff. si cert. petat.* vbi Doctores notant.

981 Quamuis autem hoc regulare sit, limitandum est ex communi sententia in prorogatione, quæ fit de loco ad locum: nam in hac non sufficit tacitus cōsensus partium, sed necessarius est expressus, iuxta apertum textum *in d. cap. statutum, 11. §. in nullo, de rescriptis in 6.* vbi notant Io. Andreas, Antonius Butrius, Dominicus Geminianus, Philippus Francus, Petrus Ancharanus; Panormitanus *in c. cum el. in Abbas n 32. n. 3. & in cap. P. & G n. 14. de offic. deleg.* Marianus *in d. cap. significasti, n. 37. vers. aduerte, circa finem de for. comp.* Vantius *de nullitatibus. tit. quib. mod. sentent. nulla defendi possit, n. 79* Maranta, & Barbosa in eandem rem relati paulò ante sectione præcedenti n. 977. circa finem, tametsi nullus eorum reddat rationem specialitatis huius prorogationis.

982 Paulus tamen Castrensis *in leg. consensisse, 2. §. sed si Iudex, n. 1. & 2. ff. de Iudicijs,* & Imola *in d. cap. P. & G. n. 62.* & Menochius *cons. 340. n. 56. lib. 4.* extendunt hanc limitationem, vt locum habeat etiam in prorogatione de tempore ad tempus, vt ad eam etiam sit necessarius expressus consensus. Imò verò id etiam credit extendendum Paulus ad prorogationem de re ad rem; ex quo paulatim videtur esse in contraria sententia, videlicet non satis esse ad prorogationem, quamuis consensum tacitū, sed expressum esse necessarium. Quam etiam defendit Andreas Siculus, quem refert Barbosa *d. art. 3. n. 5.*

983 Reddunt verò Paulus, & Imola eam rationem, cur tàm prorogatio de loco ad locum, quàm de tempore ad tem-

tempus, requirat expressum consensum. Quoniam cum vtroque modo prorogatur iurisdictio opus est, vt Iudici sit nota, qui scit, vel scire debet, lapso tempore contento in rescripto, aut extrà locum in eodem rescripto contentum se non esse Iudicem. Quare si prorogationem ignoret, non poterit vltra tempus, & locum præfixum validè iurisdictionem exercere, cum acta valere non possint, si se non esse Iudicem credat; sed si consensus prorogationis non est expressus, non potest esse Iudici notus, qui non potest scire id quod partes habent in corde. Ergo istis casibus requiritur expressus consensus.

984 Secundò, probat Andreas Siculus id omni prorogationi commune esse, vt requirat expressum consensum *ex l. 1. ff. de iudicijs*, vbi dicitur, *si se subijciant, & consentiant*. Ergo ne superflues verbum, *consentiant*, significat expressum consensum partium, nam tacitus satis continebatur in verbo præcedenti, *se subijciant*.

985 Sed neque est recedendum à priori sententia, neque approbanda specialitatis ratio considerata à Paulo: non enim dicimus tacitum consensum in mente retentum, & in corde occultum, cuius nullum appareat exterius vestigium satis esse ad prorogationem. Quis vnquam id cogitauit? sed tacitum consensum manifestatum per exteriores actus, qui non sint verba: nam cum paria sint facto, vel verbo aliquid significare, *l. de quibus, ff. de legibus*, eundem habebit effectum quoàd prorogationem consensus per verba patefactus, & per actus, vel positiuos, vel negatiuos, videlicèt omissiones, declaratus. Quò fit, vt non minus possit ad notitiam Iudicis deuenire prorogatio, quæ fit factis ipsis aperte manifestantibus voluntatem, quam ea, quæ verbis expressis facta est. Quod etiā significauit Ioannes de Imola *in dicto cap. P. & G. nu. 62. in fine*.

986 Rationem verò specialitatis prorogationis, quæ fit de loco ad locum eam reddere possumus, quod sit iam aduersa iuris rationi, vt eam possibilem esse negauerit Baldus *in l. si qui ex consensu, n. 9. & 10. C. de Episcop. audient.* & Bartolus *in d. leg. consensisse in principio, n. 7. ff. de iudicijs*; ideo fortassis in ea requiritur consensus expressus, nam Pontifex, qui repugnante iuris ratione eam concessit *in dicto §. in nullo*, rectè illam ita coarctauit, vide Rotam *decis. 15. alias 380 si Iudex in nonis, de officio delegati*. Quod si hæc displiceat cum non omnium, quæ a maioribus constituta sunt ratio reddi possit, *lege non omnium ff. de legibus*, quia mihi alia non occurit eam libenter ab alijs discam.

987 Addo fortassis in nullo alio casu locum habere decisionem textus *in dicto §. in nullo*, quàm in illo, de quo ibi agitur. Tractat textus de delegato Pontificis, qui non propria, sed Pontificis iurisdictione vtitur, *l. 1. §. qui mandatam. ff. de eo, cui mandat. est iurisdict.* quæ nullo loco coarctatur ex natura sua, *capit. cum nostra per mundum, 9. quæst. 3.* & per consequens, quod ad ipsum attinet, posset vbicunque exerceri; est autem fauor impetrantium rescriptum, vt non possint extrahi à loco in illo expresso, cui fauori, & beneficio si renuncient consentientes expressè, vt delegatus cognoscat de causæ in alio loco, iurisdictio ipsa ex se, & natura sua ad omnem locum extenditur, vt dicebam supra quæst. 1. nu. 29. Quare Pontifex in eo casu ne quod concessum est ob fauorem conuertatur in odium, quod permitti non debet, *l. quod in fauorem, C. de legibus*, laxat iurisdictionis habenas, vt eo excurrat, quo consentiunt litigantes: at in alijs casibus in quibus exercetur iurisdictio territorio adhærens, & limitata, illique adiacens, & illius coarctata limitibus, crederem, conformius esse iuri, vt non possit de loco ad locum iurisdictio prorogari. Quod præsensit ex hac eadem ratione Marianus Socinus *in dicto cap. significasti, numer. 25. versic. tertio limitatur*. Inde fit, vt decisionem illius textus *in dicto §. in nullo*, limitandam credant Butrius, & Ancharanus ibi; imò verò, & ipse textus videtur louit limitare, dum ait: *in nullo quoque casuum prædictorum*. Frustra ergo quærimus rationem diuersitatis inter prorogationem de loco ad locum, & cæteras, si illæ in illo solo casu, & cum illis conditionibus, & circumstantijs permittendæ est, quod in cæteris non contingit. Addo videndum Scacciam post hæc scripta editum, *de sententia, & re iudicata, cap. 1. glos. 7. quæst. 4. n. 4. spec. 2. ex n. 183.* Verum est, quantum ad prorogationem iurisdictionis de tempore ad tempus, occurrere specialem rationem (quæ tamen est noua consideratio, quam nulli acceptam refero, quia à nullo audiui, apud neminem vidi,) quoniam illud huic prorogationi peculiare est, vt seruet vitam iurisdictionis alioqui perituræ, nam iurisdictio, quæ quouis alio modo prorogatur, exclusa prorogatione viuit, existit in rerum naturæ, & permanet tametsi limitata; at iurisdictio de tempore ad tempus prorogata, si prorogationem secludas, extinguenda est, perit, & moritur; cum igitur in hoc casu prorogatio tàm insignem producat effectum, vt vitam iurisdictionis, alioqui extinguendæ conseruet, mirum non est, si requirat voluntatem magis apertam, explicatam, & expressam, & vt sic dicam, magis enixam.

988 Ad secundam rationem Andreæ Siculi respondendum est verbum illud, *se subijciant*, coniunctum *in leg. 1. ff. de iudicijs*, cum verbo, *consentiant*, non referri ad consensum expressum, neque item verbum, *consentiant*, additum verbo, *se subijciant*, denotare solum consensum expressum, vt Siculus autumat. Etenim verbum illud, *consentiant*, satis excludebat sub generali sua significatione vtrunque consensum, tum tacitum, tum etiam expressum prorogationem requisitum: sed referri ad aliquid aliud, quod consensui debet superaddi, quò reddatur efficax, & irreuocabilis, & producat prorogationem irretractabilem: illud verò esse subiectionem, & submissionem Iudici factam, præter consensum ipsum, qua ipse consensus, qui alioqui facili negotio reuocaretur, redditur firmus, & irreuocabilis, & subijcit Iudici efficaciter litigantes, vt ex doctrina Aretini, & Socini respondet Barbosa *in d. art. 3. nume. 7.*

989 Actus verò, ex quibus elicitur consensus tacitus ad prorogationem tacitam necessarius, & sufficiens, multi sunt, vt optimè explicat Butrius *in dicto cap. P. & G. num. 21. de offic. delegat.* Decius *in cap. 1. numer. 170. & 171. cum seqq. de iudicijs*. Quidem sunt actus extràiudiciales, exemplum, si quis alienæ iurisdictionis delinquat, vel contrahat in territorio Iudicis non sui: nam tunc quoàd contractum, aut delictum prorogat iurisdictionem alieni Iudicis, vt supra tetigimus num. 975. & latè prosequitur Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictionis, ex num. 63.* & hæc prorogatio est irretractabilis, & in ea non habet locum pœnitentia, (quam in expressam prorogatione sæpius locum habere inferius declarabimus,) vt notarunt *in leg. si conuenerit, ff. de iurisdictione omnium Iudicum*. Albericus *num. 1.* Angelus *numer. 1.* Decius *numer. 22.* Iaso *num. 23.* Salycetus *in l. nullum, numer. 3. C. de testibus*, idem Decius *in dicto cap. 1. lectur. num. 171. de Iudicijs*, Syntagma communium opinionum *lib. 3. tit. 11. numer. 10.* quoniam prorogatio facti fortior est quam prorogatio verbi, vt probat textus *in cap. dilecti, de foro competenti*, & Alciatus *in dicto cap. 1. num. 29. de iudicijs*. Alij autem sunt actus iudiciales, qui aut sunt citra litis contestationem, aut ipsa litis contestatio, & vlteriores; & isti omnes actus sunt positiui. Alij sunt negatiui, vt omissiones aut in allegantia exceptione declinatoria, aut in respondendo, & veniendo ad iudicium post vocationem, ex quo incurritur contumacia, & de singulis, quam vim habeant ad inducendum tacitam prorogationem videndum est.

990 Quod attinet ad actus iudiciales, inclusa litis contestatione, ex illa, & illis inducitur consensus sufficiens ad prorogationem irretractabilem. Nam si quis coram alieno Iudice litem contestaretur, prorogat eius iurisdictionem, & non est locus pœnitentiæ, vt sentit Glossa *in d. l. si conuenerit, 18. verb. adiret. ff. de iurisdict. omn. iudic.* & ibi Bartolus *n. 3.* Albericus, Fulgosius, Paulus, Socinus, Alexander, Iaso, Decius, Oroscius, per textum ibi à contrario sensu.

991 Quod verò ad alios ante litis contestationem, in primis si quis proponat coram Iudice quamuis exceptionem

nem dilatoriam, quæ ante litis contestationem proponenda est, cap. inter Monasterium, 20. de re indic. & omittat exceptionem fori declinatoriam, dubitant Doctores, an inducatur tacita prorogatio pœnitentia irretractabilis. In qua difficultate Bartolus in d. l. si conuenerit, num. 2. & 3. ff. de iurisdict. om. iudic. & in l. quidam consulebant, 57. n. 9. & 10 ff. de re iudic. & in l. vltima, per textum ibi, Cod. de exception. Alexander in d. l. quidam consulebant, num. 22. & Baldus in d. leg. si conuenerit, n. 1. Angelus, n. 1. Paulus nu. 3. Socinus n. 28. Decius n. 24. Iaso num. 33. & seqq. Curtius n. 5. Cagnolus n. 18. Innocentius in d. cap. inter Monasterium, num. 2. Baldus n. 5. Panormitanus ex num. 5. & n. 8. & seqq. Felynus ex n. 4. idem Decius in cap. 1. 1. lect. num. 179. de iudicijs, Maranta in praxi, 4. par. distinct. 12. nu. 11. Menochius de præsumptionibus, libr. 2. præsumpt. 19. n. 11. Vantius de nullitatibus, tit. quib. mod. sententia nulla defendi possit, n. 80. Paz in praxi, 1. tom. 1. par. 5. temp. n. 22. & 23. Azeuedus in l. 1. n. 17. cum seqq. tit. 5. li. 4. recopilat. Gutierrez de iuram. confirm. 1. par. cap. 28. n. 1. Surdus cons. 280. num. 15. & 16. lib. 2. Tuscus liter. P conclus. 926. n. 8. Barbosa in d. l. 1. art. 3. num. 69. ff. de iudicijs, & communiter Doctores censent, induci eo consensum in Iudicem, & subiectionem, submissionemq; ipsi factam, ita vt non possit litigans à iudicio per pœnitentiam vlterius recedere, propositionem cuiuslibet exceptionis, etiam dilatoriæ, omissa declinatoria. Probant ex textu in l. sed etsi susceperit, 52. in princ. ff. de iudicijs, præsupposito ad inductionem, quod non per solam litis contestationem, sed etiam ante ipsam dicitur quis actionem, & iudicium suscipere, vt notat Alexander in d. l. si conuenerit, n. 17. & post ipsum Decius in cap. 1. 1. lect. nu 179. de iudicijs reprobato Fulgosius in eadem l. si conuenerit, n. 5. contrarium dicente. Item probant ex textu in l. vltima, C. de exceptio. & ratione, quoniam qui coram Iudice proponit exceptiones videtur petere, Iudex super eis pronunciet, quapropter in eius iurisdictionem videtur consentire, eique se subijcere, ex quo fit, vt qui, quamcunque exceptionem dilatoriam proponat ante declinatoriam fori, præcludat sibi viam ad eandem declinatoriam post proponendam, quoniam videatur in Iudicem consensisse, & eius iurisdictionem efficaciter prorogasse.

992 Contrariam tamen sententiam quinimò per propositionem exceptionem dilatoriarum non esse efficaciter prorogatam iurisdictionem Iudicis, neque induci consensum, & subiectionem in eum efficacem, quin possit post declinari, sentit Fulgosius in d. l. si conuenerit, num. 5. Iosola in d. l. quidem consulebant, n. 19. cum seq. ff. de re iud. & in d. cap. inter Monasterium, 20. extra eod. tit. n. 7. & in eam satis inclinat Felynus n. 4. ibidem, Antonius de Mattheis de prorogatione iurisdictionis, n. 12. §. videamus, circa finem, in vers. dubium est, pro qua Bartholomeus Socinus in dicto l. si conuenerit, num. 28. refert Glossam, Iacob. de Aret. Cynum, Io. Andream, Speculator, Baldum, Angelum, & Franciscum Aretinum; ac proinde erit hæc sententia communis contra communem. Quę probatur primò, quia vsque ad litis contestationem potest opponi declinatoria contra Iudicem, leg. apertissimi, C. de iudic. l. nemo, C. de iurisd. om. ind. Authent. offeratur, C. de litis contest. Ergo dum lis non est contestata, quamuis aliæ exceptiones sint propositæ, non dum elapsum est tempus proponendi declinatoriam. Secundo, quia omnis exceptio, quæ opponitur ante contestationem, videtur opponi fine repellendi iudicium, & licet quantum ad cognitionem illius exceptionis, videatur prorogata iurisdictio, non tamen debet videri prorogata quoad causam principalem, quia inducta ad vnum finem, non debent operari contrarium, l. quod fauore, C. de legibus, cap. quod ob gratiam, de regul. iur. in sexto. Tertio, quia qui approbat Iudicem super dilatorijs quæ sunt parui momenti, nō approbat eum necessario super causa principali, quæ affert grauius præiudicium: hoc enim est arguere de minori ad maius affirmatiuè, quod argumentum non valet, vt notatur in c. cum in cunctis, de election. & in Authent. multo magis, C. de sacrosan. eccles. Quarto quia tacitus consensus in aliquibus actibus iudicij, non porrigitur ad alios actus, qui sequuntur, vt notatur per Glossam in clement. sæpè, de verbor. signific. verb. partib. approbatam à Doctoribus ibi & Panormitano in cap. quoniam contra, n. 37 in fin. de probationibus; consensus enim limitatus limitatum producit effectum, l. in agris, ff. de adquir. rer. domin. & consensus tacitus limitatur, iuxta actum ex quo colligitur, l. vltima, C. ne vxor pro marito, dixi supra eadem disputatione n. 381.

993 Nihilominus non est recedendum a priori sententia, quæ verior & communior est, neque obstat argumenta proposita. Nam ad primum respondetur, textum in d. l. apertissimi, cum similibus, esse intelligendum regulariter, dummodo ante litis contestationem non sit factus alter actus, ex quo inducatur consensus in Iudicem: nam si eiusmodi actus fiat, extunc, etiam si lis contestata non sit, non poterit declinari iurisdictio; ita respondet Decius ex sententia Alexandri, & Panormitani in d. cap. 1. 1. lect. nu. 175. de iudicijs, & in d. l. si conuenerit, nu 24. Ad secundum dicendum est, exceptionem quæ ante litem contestatam opponitur, tendere ad excludendum iudicium, non omninò, & simpliciter, sed eo respectu, quo obijcitur, videlicet respectu libelli, vel respectu Procuratoris vel respectu actoris, sed non respectu Iudicis, contra quem cum nihil opponitur, censetur eius iurisdictio approbata, siquidem coram eo excipitur, & ab eo petitur super exceptione pronunciari, d. l. sed & si susceperit prin. ff. de iudicijs, vnde inducta ad vnum finem vno respectu, alio respectu in consequentiam, contrarium quoque operantur, l. denique, §. interdum, vbi Bartolus per illum textum, ff. de penul. legat. Decius in cap. intelligimus n. 29. de iudicijs, ita respōdet idem Decius in d. cap. 1. 1. lect. nu. 176. & in d. l. si conuenerit, nu. 24. in fin. Ad tertium, & quartum dicendum est consensum qui colligitur ex oppositione dilatoriarum coram Iudice, tametsi videatur limitatus circa exceptiones ipsas propositas, non esse limitatum circa personam Iudicis, contra quam nihil opponitur; ac per consequens eius iurisdictio approbatur; ideò qui Iudicem approbat in præparatorijs non potest illum in causa principali recusare, l. ordinarij vbi Baldus num. 2. C. de rei vindicat. ita respondet idem Decius in d. cap. 1. ex num. 179. & in d. l. si conuenerit, n. 25.

994 Retenta igitur prædicta priori opinione limitatur. Primò, vt non procedat quando exceptio proposita respicit personam Iudicis, & eius iurisdictionem; nam tunc ei denegetur iurisdictio, etiam si petatur pronunciatio super exceptione, non videtur approbata persona Iudicis in causa principali; neq; facta submissio, quin possit postea idem Iudex declinari, vt probat textus in C. super literis, 20. de rescrip. Hanc limitationem tradit Panormitanus in c. inter Monasterium, n. 20. Felinus ibi, n. 6. de re iud. Baldus in l. non videtur, 33. in 1. lect. ff. de iud. Decius in d. l. si conuenerit, n. 25. ff. de iurisd. omn. iud. & in c. 1. n. 181. & 182. de re iud. in 1. lect.

995 Limita secundò, si quis proposita exceptione protestetur se non consentire in Iudicem, quoniam protestatio conseruat ius protestantis. Hanc limitationem tradit Decius in d. c. 1. 1. lect. n. 187. de iudicijs, Felynus in d. c. inter Monasterium, n. 8. Barbosa in d. l. 1. art. 3. n. 16. ff. de iud. vbi alios refert.

996 Limita tertiò, vt non procedat, etiam si Iudex formaret inquisitionem contra aliquem in casu prohibito; tunc enim etiam si inquisitus proponeret coram ipso quaslibet exceptiones dilatorias, non fieret prorogatio, quia posset quandocunque declinare iurisdictionem eius: Ratio est, quia per exceptionem declinatoriam iudiciū redderetur retro nullum. Hanc limitationem tradunt Baldus in l. licet, 24. n. 6. C. de Proc. Alexander in l. quidam consulebant, 57. n. 21 ff. de re ind. Socinus in d. l. si conuenerit, n. 28. in fine, Decius n. 26. & in d. c. 1. n. 183. cum seq. Alias limitationes vide apud Felynum in d. c. inter Monasterium, ex n. 5. de re ind.

997 Quod ad cæteros actus iudiciales positiuos citra litis contestationem pertinet, si quis petat copiam libelli non videtur in Iudicem consentire, neq; prorogat iurisdictionem eius, non videtur, 33. ff. de re ind. vbi omnes Imo potius

tius videtur petere, vt deliberet, vt in l. 1. ff. de edendo, & in Auth. offeratur, C. de litis contest. & notat Bartolus in d. l. si conuenerit, num. 2. Oroscius num. 10. Cagnolus nu. 48. idem Bartolus in d. l. quidam consulebant, numer. 10. Imola num. 18. Alexander num. 24. Butrius in d. cap. P. & G. num. 31. Imola ibidem numer. 110. de offic. delegat. Panormitanus in d. cap. inter Monasterium, numer. 6. & 9. Felynus n. 9. Maranta in praxi, d. distinct. 12. numer. 11. Item nec per satisdationem de iudicio sisti, quia in illa subintelligitur conditio, nisi Iudex postea ex legitima causa declinaretur, aut recusaretur, vt notat Bartolus in d. l. si conuenerit, num. 2. Romanus ibi numer. 1. & cæteri modo relati ex textu in Auth. offeratur, C. de litis cōtestat. & Fulgosius in eadem l. si conuenerit, n. 12. vers. quarta limitatio est, vbi limitat. Item nec per satisdationem de re iudicando soluendo, vt notat idem Bartolus in l. vir bonus, 18. nu. 4. ff. iud. solu. Soluinus in d. l. si conuenerit, num. 29. Oroscius num. 9. Cagnolus num. 18. Imola in d. l. quidam consulebant, 57. nu. 19. Alexander nu. 24. qui limitant. Addendi sunt Marianus Socinus in d. cap. significasti, num. 47. de foro compete. Marsilius sing. 227. per dationem, Menoch. de præsumptionibus, lib. 2. de præsumpt. 19. ex nu. 7. Decianus tractat. crimin. libr. 4. cap. 23. n. 19. Tuscus liter. P. conclus. 926. nu. 10. Nec per confessionem rei coram incompetenti prorogatur iurisdictio, neque inducitur tacitus consensus, & subiectio, seu submissio, quia nō sponte sed compulsus illā videtur facere, docet Fulgosius in d. l. si conuenerit, nu. 15. in fin. vers. vigesimaquinta, Socinus consil. 108. numer. 20. vol. 4. qui probat optimis rationibus, Maranta in praxi, 4. par. d. distinct. 12. num. 15. Farinacius in praxi, q. 7. num. 4. vers. sublimitando, Auendanus respons. 40. num. 6. vers. secundo, Bossius titul. de foro comp. num. 179. Decianus d. cap. 23. num. 15. & nu. 16. omnino videndus, tametsi contrarium sentiat Gregorius in leg. 15. tit. 1. par. 7. gl. 2. & Angelus in l. 1. n. 3. ff. de confessis. Angelus Aretinus de maleficijs, verb. comparuerunt dicti inquisiti, & confitentur totum, numer. 4. & 5.

998 Cæterùm tacitus iste consensus idoneus ad prorogationem, non semper elicitur ex actibus positiuis, sed quādoque etiam præsumitur ex negatiuis, vt ex omissione, patientia, & taciturnitate: nam si partes patiantur aliquem Iudicem procedere in causa, & decernere tanquā Iudicem aliquid contra eos, nihil opponentes, neque iurisdictionē declinantes, is tacitus consensus sufficit ad inducendam prorogationem, vt probat textus in lege sed etsi susceperit, in princ. ff. de iudic. & in leg. vltim. C. de exception. & notat Alexander in l. 2. nu. 12. Ias. nu. 39. ff. si quis in ius vocat. non ier. Menochius de præsumptionibus, lib. 2. præsumpt. 19. num. 6. Barbosa in d. l. art. 3. num. 8. quemadmodum ex parte Iudicis satis videtur acceptata prorogatio, si patiatur partes coram eo, in iudicium venire, & actiones suas proponere, tanquam coram Iudice, vt notat idem Alexander in d. l. si conuenerit, nu. 7. Oroscius nu. 8. ff. de iurisdict. omn. iudic. Felinus in cap. causam quæ, 14. n. 10. in fin. de re iudic. Imola in d. cap. P. & G. n. 62. in fin. de offic. deleg. Menochius consil. 3. n. 57. lib. 4. Barbosa vbi supra, num. 9. qui numer. 10. reijcit sententiam contrarium sentientium.

999 Verùm an iste tacitus consensus semel præstitus, & ex ista omissione, & patientia elicitus, inducat prorogationem limitatam respectu illius iudicij solū, & instantię, in qua adhibetur; ita vt, qui sic tacitè consensit in Iudicem, & eius iurisdictionem prorogauit, si iudicium redderetur retro nullum, aut perimeretur instantia, possit in iudicio nouo denuò inchoando dissentire, & Iudicem declinare; an verò arguat prorogationem diuturnam, & durabilem, respectu causæ, etiam nouo iudicio discussæ, ex qua, quis semel Iudicem approbauit, amplius reprobare non possit, & præcluserit sibi viam, ad proponendam deinceps declinatoriam in eadem causa, tractant Baldus in d. l. si conuenerit, 1. lect. n. 4. Angelus n. 3. Paulus nu. 6. Alexander n. 21. Socinus n. 31. Decius in d. c. cap. 1. 1. lect. ex nu. 95. Alciatus, n. 27. & 28. de iudicijs. Romanus singul. 145. vltimo dico tibi, Antonius de Mattheis de prorogat. iurisdict. n. 12. circa finē, vers. his vanis, inferendus casus, Hippolytus Riminaldus, in repetit, cap. 1. ex n. 79. de iudicijs. Et communis resolutio est non præcludi viam declinatoriæ in alio iudicio, saltem in casu consensus taciti, qui videtur esse limitatus solùm ad præsentem instantiam iudicij, & ad futurum non extendi.

1000 Oportet tandem hac in re animaduertere, quamuis ad prorogationem satis sit præsumptus consensus, qui tacitè elicitur ex prædictis actibus, seu positiuis, seu negatiuis, vt dictum est; non sat esse ad prorogationem consensum fictum, & interpretatiuum, inductum per legem; vnde lic contumax interpretatiuè habeatur pro consentiente, l. de ætate, §. qui tacuit, ff. de interogat. action. tamen iste fictus consensus non est idoneus ad inducendam prorogationem. Quare licet Iudex procedat contra non subditum absentem tanquam contumacem, & sic se gerat pro Iudice; absens autem taceat, & se iudicio non sistat, neque compareat, allegans declinatoriam, poterit, quidem procedere contra eum ad mulctam, iuxta notat in l. si quis ex aliena, ff. de iudicijs; non tamen censebitur vere prorogata eius iurisdictio, & ideò alia gesta per eundem Iudicem erunt inualida, & irrita. Quod videtur probari in l. si qui ex consensu, 7. C. de Episcop. audient. vbi notat Baldus n. 7. Fulgosius in d. l. si conuenerit, nu. 12. vers. nona limitatio, cum nu. 13. sequenti, Panormitanus in d. cap. P. & G. n. 21. de offic. deleg. Marianus Socinus in d. cap. significasti, n. 37. vers. aduerte tamen, de foro compet. Francus in cap. si duobus, 7. in princ. n. 30. de appellationib. Ias. in l. 2. n. 39. si quis in ius vocat. ier. Romanus consil. 48. nu. 1. ad fin. Afflictus decis. 133. Thomas Grammaticus vot. 27. num. 2. & 3. Maranta in praxi, 4. p. distinct. 12. n. 16. Follerius in pract. criminal. 2. part. 3. par. rubr. & si confitebuntur, nu. 24. Tuscus liter. P. conclus. 926. n. 6. Carauita rit. 205. nu. 5. Surdus decis. 26. nu. 14. Farinacius in praxi, q. 7. n. 4. vers. sublimita secundò, Bossius tit. foro competent. num. 170. Capiblancus in pragmatic. 8. par. 1. nu. 115. & 116. de Baronibus, Cancer variarum resolutionum part. 2. cap. 2. nu. 190. Barbosa in dicto articul. 3. ex num. 11.

1001 Quæ tamen conclusio, vt per contumaciam non inducatur prorogatio, limitanda est ex mente prædictorum; vt procedat, quoties Iudex cognoscens de causa contumacis est ipso iure incompetens; secus si esset incōpetens ope exceptionis, quam posset allegare reus comparens, cui competeret fori præscriptio, seu priuilegium. Nam cum per contumaciam amittatur exceptio fori declinatoria, & ei videatur renunciatum, vt dixi supra quæst. 6. sect. 7. n. 600. cum pluribus Doctoribus, quos retuli, & ex Innocentio notat Franchus in d. cap. si duobus, in principio nu. 29. & 30. de appellation. semel contumax non poterit postea effugere iudicium. Hęc tamen re vera non est prorogatio iurisdictionis, cum non sit augmentum iurisdictionis Iudicis competentis, sed potius non diminutio, resultans ex amissione exceptionis, seu remotio obstaculi, vt rectè notat Baldus in d. l. si conuenerit, in 1. lect. n. 2. in fi. ff. de iurisdict. omn. iud. & Io: Faber in l. si qui ex consensu, in princip. C. de Episcop. audien. Tametsi, vt verum fatear, hæc doctrina eam difficultatem patiatur, quod non incurritur contumacia cum Iudex est incompetens mero iure cum citatio eiusmodi Iudicis non arctet citatum, vt rectè Follerius, vbi supra animaduertit.

1002 Si verò Iudex incompetens pronunciaret se competentem contra contumacem, qui per contumaciam redderetur inhabilis ad appellandum, non posset postea declinatoriam opponere, neque dicere iurisdictionem non esse prorogatam, vt docet Bartolus in repet. l. ex qua cunque, 2. nu. 6. ff. si quis in ius voc. non ier. cuius doctrinam insequitur Fulgosius in d. l. si conuenerit, nu. 12. vers. septima limitatio Gregorius Lopez in l. 15. tit. 22. part. 3. gloss. 1. Antonius de Mattheis de prorogat. iurisdict. nu. 16. vers. tertio limitationem intelligē, Afflictis decis. 354. nu. 15. Barbosa d. art. 3. nu. 20. latè examinat, & declarat Marianus in d. c. significasti n. 37. Decius consil. 18. num. 5. qui limitat in casu, quo iurisdictio non est prorogabilis. Hactenus de consensu tacito ex quo inducitur prorogatio.

1003 Veniamus iam ad consensum expressum. Qua in re indubitatum est, si litigantes expressè conueniant inter se

vt

vt certus Index, cui non sunt sub...iti, de causa aliqua cognoscat, ex eo consensu eius iurisdictionem censeri prorogatam, vt possit de ea causa cognoscere; vt continetur in textu expresso *in l. si conuenerit, 1. ff. de iurisd. omn. iudic.* itaque consensus sine vllo alio adiuncto, sat est ad inducendam mero iure prorogationem, donec prorogantium voluntas mutata non fuerit, & legitimandam iurisdictionem Iudicis, in quem litigantes consenserunt, vt possit procedere in causa ac decretum citationis, quod est prima sententia interloquutoria, iuxta rectè notata à Ioanne de I mola *in d. l. quidam consulebant, 57. n. 23. ff. de re iudic.* quemadmodum egregiè adnotarunt Ioa. Andreas *ad Speculator lib. 2. tit. de competent. iudic. addition* §. 1. *n. 9. ad verbum conuenerit*, idem Imola *in d. cap. 3. P. & G. nu. 112. de offic. delegat.* Alexander *in d. l. si conuenerit, n. 8. in fi.* Socinus *ibi n. ... & n. 27.* qui dicit communem sententiam Legistarum, & Canonistarum idem Decius *in cap. 1. 1. lect. n. 146. de iudic.* Seraphinus *de privilegijs iuramentis privileg. 74. n. 183.* non iure reprehensi, à Barbosa *in d. art. 3. nu. 123.* qui non distinguit inter prorogationem reuocabilem, & irreuocabilem, quasi ad adquirendam etiam reuocabiliter iurisdictionem in prorogantes requiretur præter consensum, vt se iudici subijcerent, sin qua eadem sententia videtur esse Antonius Faber *in rationalib. ad eadem l. si conuenerit verb. mutata voluntas*, quod est planè tallum, & contra textum *in d. l. si conuenerit*, ...

1004 Illo vero expresso consensu in Iudicem, conuentione litigantium declarato, tametsi nu mero iure inducatur prorogatio iurisdictionis, non tamen oritur prorogatio firma, & irreuocabilis, nisi partes in eadem voluntate perseuerent; imo vero reuocabilis per pœnitentiam, vsque quo Iudex adeatur, vt probat expressè textus *in d. l. si conuenerit*, in prima sui parte, quæ statuit non esse compellendos stare conuentioni, qui conuenerunt, vt alienus Iudex adiretur, si prius quam adeatur, mutata voluntas fuerit.

1005 An autem mutatio voluntatis, qua prorogationem reuocat, & dissoluit, debeat interuenire ex vtraque parte consentiente; an vero satis sit vnius dissensus, vt euanescat capta prorogatio, difficultas est. In qua sunt, qui sentiunt pœnitentiam illam, qua conuentio, & consensus de Iudice dissoluitur, ex vtraque parte intercedere debere, alioqui vnius partis dissensu conuentionem non dissolui, neque consensum reuocari; regulare enim esse, vt quæ duorum consensu gesta sunt, eorum dissensu retractentur; iuxta regulam in textus *in §. hoc amplius, institut. quibus mod. tol. oblig. & in l. 3. C. quando licet ab empt. disced.* Huius sententiæ meminit Alfericus *in d. lib. si conuenerit, ante nu. 1.* credens eo sensu legem accipi posse, & nullam pati difficultatem; eamque amplectitur Decius *ibidem nu. 1. & cap. 1. 1. lect. nu. 92.* Alciatus *ibi nu. 25. de indicijs, & lib. 2. peradoxorum, cap. 17.* Corrasius *libr. 4. miscellan. cap. 5.* Couarruuias *in cap. quamuis pactum, 1. par. §. 4. nu. 13. de pact. in 6.* Federicus Martini *de iure censuum, cap. 6. n. 323.*

1006 Nihilominus communior, & verior sententia affirmat ex dissensu vnius eius solius pænitentia irritari, & infirmari conuentionem de Iudice inter duos priuatos factam, dummodo contingat dissensus, antequam Iudex adeatur. Ita sentiunt Cynus *in d. l. si qui ex consensu, nu. 9. C. de Episcop. audient.* Bartolus, Albericus Baldus, *in 1. lect.* Angelus, Paulus, Fulgosius, Socinus, Alesand. Iaso, Oroscius, *in leg. si conuenerit, 18. ff. de iurisdict. omn. iudic.* omnes n. 1. præsupponentes eam conuentionē non obligare paciscentes, quin ab ea, antequam Iudex adeatur, possint recedere, Guido Papæ *decision. 77. nu. 1.* Cuiacius *ad Africanum tract. 7. ad d. leg. si conuenerit*, Antonius Faber *in rationalib. in pandect. ad eandem legem*, & Anastasius Germonius *lib. 2. animaduersionum, cap. 22.* Etenim si lex de mutata voluntate virtusque paciscentium caponenda esset, quam potuisset habere rationem dubitandi, vt de ea re quæsitus fuisset Africanus Iurisconsultus eius legis author *in lib. 7. quæstionum?* Mouebat autem dubitandi rationem, vt rectè considerat Bartolomeus Socinus *ubi supra*, quod enim pactum illud, neque esset aduersus leges, neque aduersus bonos mores videbatur esse seruandum, & ab eo vnius pœnitentia recedi non licere *leg. iurisgentium, 7. §. ait Prætor, ff. de pact. l. sicut, C. de action. & oblig.*

1007 Rationes verò decidendi eius legis diuersas reddunt Doctores, vt sentiunt diuersis sensus esse accipiendam. Etenim qui credunt speciale esse in pacto de iurisdictione prorogandà, vt vnius dissensu dissoluatur, inter quos sunt Socinus *in d. l. si conuenerit, as n. mer 1.* Cagnolus *n. 29.* rationes decidendi dic... esse. Primò, quia hoc pactum versatur circa iurisdictionem, quæ publici iuris est, *l. 1. §. huius study, ff. de iustit. & iur.* & ideò non subiecta pactis priuatorum, *d. l. iurisgentium, 7. §. pacisci, &* §. *& generaliter l. ius publicum, 39. ff. de pactis, leg. priuatorum, C. de iurisdiction. omn. iudic. cap. si diligenti, 12.* vbi glossa prima optima *de foro competent.* Inde fit, vt hoc pactum sit minus efficax, quam cætera, & non solùm non producat actionem, quod omnibus nudis commune est, *dicta l. iurisgentium, §. sed cum nulla, in fine* sed neque exceptionem, quod est peculiare. Secundò, quia dissimile non est, quem inuitum coram suscepto Iudice litigare, *l. apertissimi, C. de iudic.* Tertiò quia per hanc pœnitentiam recurritur ad ius commune, idest ad iurisdictionem ordinariam, quæ fauorabilis est, atque ita facilè negotium res recurritur in suam pristinam naturam, *leg. si vnus, 27. §. pactus ne peteret, vers. quod & in specie, ff. de pactis.* Quare & addit Antonius Faber *in prædictum lege si conuenerit in rationalibus*, competens Magistratus iurisdictionē habet in inuitum, *d. l. inter stipulant. 83. §. si scyphum, ff. de verbor. obligat. nemo, C. de iurisdiction. omn. iudic.* sed qui est incompetens nō potest habere nisi in volentem, *leg. si quis filio, 6. §. quid si quis, ff. de iniusto, rupto irritoque fact. testamen.* volens autem intelligitur, non qui voluit, sed qui vult eo præcisè tempore, quo exercetur primus actus iurisdictionis. Quod idem dixerat Iulius Pacius *legum conciliatarum cent. 1. ex tit. de iurisdictione, q. 60.*

1008 Ripa tamen *in cap. 1. num. 48. de iudicijs*; has & alias rationes reijcit, & impugnat, quamuis ipse nullam reddat. Hæc autem interpretatio ideò displicet Petro Barbosæ *in dicto articul. 3. numer. 85.* quia in ea recurritur ad specialitatem, quod Glossa *in leg. filium, quem habentem, verb. hæreditaria parte prædicij, in principio, C famil. hercifcund.* vocat refugium miserorum. Sed non potest censeri refugium miserorum recursus ad specialitatem, cum redditur specialitatis ratio; quemadmodum in hoc casu reddunt Doctores, & ego in has rationes decidendi magis inclino.

1009 Ex quibus decidendi rationibus colligitur, decisionem *dicto lege si conuenerit*, ampliandam esse, vt procedat, non solum cùm consensus in Iudicem continet pactum nudum, sed etiam si contineat stipulationem, & pœnam: nam nihilominus poterit à contractu imponē recedi, quia cum lex vtatur generali conuentionis verbo, quod comprehendit tam pactum, quàm stipulationem, *l. 1. §. conuentio, ff. de pactis*, & sub eodem verbo generali pœnitentiam permittat, & recessum à priori voluntate antequam Iudex adeatur, quod fit lege permittente, pœnam non incurrit, *l. Gracchus, C. ad leg. Iul. de adulteris*, & in hoc conuentionis genere id voluit lex esse speciale, ob id quod versatur circa iurisdictionem, quæ vtpote ad ius publicum spectans priuatorum pactis subdita non est, vt probatur num. 1007. antecedenti. Est autem regula non valere stipulationem interpositam de his, pro quibus pacisci non licet, *dict. l. iurisgentium, §. & generaliter, versicul. & si stipulatio, ff. de pactis.* Similiter idem dicendum erit, attento iure Canonico, & Regio Castellæ, iuxta quæ regulariter actio datur ex pacto nudo, *cap. 1. cap. 3. de pactis, l. 2. titul. 16. libr. 5. recopilation.* non esse dandam nihilominus actionem ad interesse, aut pœnam, ex hac conuentione; quoniam ex eo ius in illa mutationem voluntatis permittit, ne omninò priuatorum pactionibus, attinentia ad iurisdictionem subijciat, ob quam eandem rationem, neque ex pacto oritur exceptio mutata voluntate, quemadmodum neque ex stipulatione actio efficax, quoniam mutata voluntate, & pactum, & stipulatio red-dun-

duntur omninò inefficacis.

1010 Verùm Bartolus *in d. l. si conuenerit*, Albericus, Fulgosius, & Paulus ibidem, omnes *num*. 1. Butrius *in cap*. 1. *nu*. 37. 38. *&* 39. Zabarella *nu*. 5. Panormitanus *num*. 20. *de iudicijs* 10. Imola *in dicto c. P. & G. nu*. 106. *de offic. delegat*. Marianus Socinus *in dicto c. significasti, n*. 46. *de foro competent*. Cuiacius *tractat. 7. ad Africanum ad eandem leg. si conuenerit*, Iulius Pacius *legum conciliatarum, centur. 1. tit. de iurisdictione, dicta quæst*. 60. Fachineus *libr. 1. controuersiarum, cap*. 61. Guttierrez *de iurament. confirm. 1. par. cap*. 28. *num*. 2. Barbosa *d. art* 3. *nu*. 87. *&* 88. Additio Ferterij *ad Guidonem Papæ decis*. 77. existimant textum *in d. l. si conuenerit*, esse interpretandum, vt agat solùm de pacto nudo, & cum ex pacto nudo non detur actio, *d. l. iurisgentium, §. sed cum nulla, ff. de pactis*, non discendendo à communibus regulis iuris, neque recurrendo ad specialitatem, dicitur in eo texto neminem compelli eiusmodi conuentioni stare mutata voluntate, quod regulare est in quouis pacto nudo, non speciale in pacto de iurisdictione proroganda. Quare in hoc casu nonnulli Doctores non rectè vtuntur nomine pœnitẽtiæ, quod cadit solùm propriè in contractus innominatos qui producunt actionem, *l. naturalis, ff. de præscript. verb*. à quibus re integra pœnitentia receditur *leg. si pecuniam, §. in principio, ff. de conditione causa data*: at cum ex pacto nudo actio non oriatur, *dict. §. sed cum nulla*, pænitentiæ verbum in eo non rectè cadit, inata Glossam *in l. si cum fundum, 37. verb. possideret, ff. de pactis*. Incidit tamen in hac interpretatione illa difficultas quoniam si generale est, vt ex pacto nudo actio non oriatur, & nemo illi stare compellatur, nulla videtur fuisse ratio dubitandi, *in d. l. si conuenerit*.

1011 Quidquid sit, illud est indubitatum, pactum de proroganda iurisdictione non esse eius naturæ, vt ab eo recedi non possit mutata, voluntate, nisi quid aliud eidem superaddatur, quo reddatur firmum, efficax, & irretractabile, vt planè probat textus *in dict. leg. si conuenerit*.

1012 Et huc vsque dictis infertur, cum ad prorogationem sit necessarius consensus, ea omnia quæ consensui aduersantur, repugnare prorogationi, eamque tollere. Quæ inter alia prorogationis impedimenta enumerat Cynus *in l. si qui ex consensu, n. 10. Cod. de Episcop. audient*. Didacus Perez *in l. 1. titul. 4. lib. 3. ordinamenti, versic. error, col. mihi* 890.

1013 In primis error, vt impedit consensum, impedit prorogationem, *l. si per errorem*, 15. vbi communiter interpretes, *ff. de iurisdictione omnium Iudicum, l. consensisse*, 2. *in principio, ff. de iudicijs, l. 15. titul. 22. par. 3*. & ibi Glossa secunda, & Glossa tertia *in l. 15. titul. 1. part. 7*. Error enim consensum tollit, & nihil tàm contrarium consensui, quàm error, *l. cum testament. cum l. consequenti*, vbi notat Bartolus *ff. de iuris, & fact. ignor*. vbi dicitur: *voluntatem. & consensum errantis nullum esse*. Nihil quippè volitum est, quin præcognitum, iuxta Philosophorum axioma, quod affirmat Baldus *in l. certi iuris, num. 2. C. de locato, & in l. quæ fortuitis, num. 2. C. de pignorat. action*. & ideò errorem consensui repugnare docent vnanimi consensu Philosophi post Aristotelem, *lib. 3. moralium ad Nichomacum, cap. 1. &* 2. quem commemoraui supra, n. 366. & Theologi post Magistrum sententiarum *in quart. distinct*. 30. Diuus Thomas *prima secunda quæst. 6. art*. 8. Sanchez *de matrimonio, lib. 7. disput. 18. ex num*. 1. Cardin. Tuscus *liter. C. conclusione* 754. & in proposito tradunt Marianus Socinus *in dicto cap. significasti, numer. 38. de foro compet*. Bartholomeus Socinus *regul*. 265. qui adijcit: 5. *limitatione, alias litera I. regul*. 38. idem Cardin. Tuscus *liter. P. conclus*. 926 *num*. 12. *&* 13. Duenas *regul*. 257. Maranta *in praxi, quarta parte, dicta distinct* 12. *n*. 21. Decianus *tract. crimin. lib. 4 cap. 23. n*. 13. Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. n. 16. vers. tertiò limitatur*, Iulius Pacius *legum conciliatarum, d. cent. 1. ex tit. de iurisdictione, q*. 59. Barbosa *d. art. 3. ex n*. 21. qui rectè extendit eandem conclusionem, vt similiter ac error, dubitatio prorogationem impediat, & vbi interuenit dubitatio excludatur consensus ad prorogationẽ necessarius, ex Bartolo, Baldo, Paulo: notat etiam Decian. *d. n*. 13. Et procedit, siuè erret vtraque pars, siuè altera tantùm, siuè error contingat ante, siuè post litem contestatam, siuè sit error iuris, siuè facti, vt docet Glossa *in d. l. si per errorem, verb. qui errant*, Didacus Perez *in d. l. 1. tit. 4. lib. 3. ordinamenti, col* 890. *vers. error*, & Barbosa *vbi supra, d. art. 3. nu. 22. &* 23. quidquid contrarium de errore iuris sentiat Isernia *in constitut. statuimus, in fine de offic. Magistr. Iustitiar*. & ibidem Afflictis *n*. 44 illum sequutus. Nam consensus, qui elicitur ex errore iuris, iuxta *l. non fatetur, ff. de confess*. est interpretatiuus, qui non satis est ad prorogationem, vt superius animaduerti nu. 1009. Cæterum consensum, tùm expressum, tùm præsumptum, & tacitum, tollit planè error iuris, & ex consequenti impedit prorogationem. Errorem autem, & ignorantiam in dubio præsumi, si quis in Iudicem non suum consentiat, notant Speculat. *lib. 2. tit. de compet Iud. addition. §. 1. num. 7. vers. sed nunquid*, Iaso *in d. l. si per errorem, n. 10*. Socinus *cons. 108. n. 20. libr*. 4 Natta *cons. 82. nu. 12. & 13. lib*. 1. Menochius *de præsumptionibus, lib. 2. præsump. 19. nu*. 12. Tuscus *liter. P. concl. 926 num*. 14. Giurba *cons. 77. num*. 25. quorum doctrinam, examinat, declarat, & prosequitur Barbosa *d. art. 3. ex n*. 26. omninò videndus, & approbat Syntagma communium opinionum *lib. 3. tit. 11. n*. 116.

1014 Secundò, etiam consensum impedit violentia, & coactio, quæ eatenus impedimento est prorogationi. Quare si per vim, & metum, quis compellatur, aut in Iudicem consentire, aut actum facere, quo eius se iurisdictioni subijciat, nulla erit prorogatio, neque Iudex adquiret iurisdictionem aliquam in prorogantem. Ita probat textus *in l. 2. in princip ff. de iudicis, & in l. si qui ex consensu 8 C. de Episcop. audient*. iuxta interpretationem, Gloss. ibi, *s. bolio vltimo, & in l. 15. tit. 22. p*. 3. ex quibus receptum est, metu irritari ipso iure prorogationem iurisdictionis. Notat Paulus *in l. in criminali, num. 7. C. de iurisd. omn. iudic*. Imola *in d. c. P. & G. n. 58. de offic. delegat*. Rulandus à Valle *cons. 2. n. 85. & 86. vol. 1. & cons. 57. ex n 53. vol*. 3. Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. n. 16. vers. quinto principaliter limitatur*, Decianus *tract crim. lib. 4. c. 23. n*. 14. Sarmiento *de redditib. ecclesiast. 1 par. cap. 4. n*. 6. Antonius Faber *in rationalib. ad l. 2. in princip. verb. viribus præturæ compulsus, ff. de iudicijs*, Balthassar Bogollon *tractat. de ijs, quæ vi, metusuè causa fiunt, c. 9 num*. 18. Et cum regulare sit gesta per metum mera iure valere, tametsi rescindenda sint per restitutionem, seu actionem, quod metus causa, *l. si mulier, 21. §. si metu, ff. de eo, quod met. caus*. Sanchez *de matrimonio, lib. 4 disput. 8. ex n*. 4. qui refert omnes: tamen speciale esse in proroganda iurisdictione, vt prorogationem metus ipso iure nullam reddat, sensit Glossa prima circa finem *in c. Abbas, 2. de ijs, quæ vi*, vbi Panormitanus *n. 12. & in d. cap. P. & G. num. 22. in fine*, & ibi Imolam *n*. 59. item Glossa *in d. l. si mulier, 21. §. si dos, verb. vlla esse, in fine scholij, & in l. 1. §. vltimo, in verb. non valet ff. de actor. tut*. Bartolus *in l. 2. ante num. 1. ff. de ind*. Baldus *in d. l. si qui ex consensu, num*. 7. Marianus *in d. cap. significasti, num*. 39. Barbosa *in l. 1. art. 3. n. 45. ff. de indic*. Et vniuersim si quis per metum alium in superiorem recognoscat, recognitionem ipso iure nullam esse, neque quæri iurisdictionem metum inferenti, sentit idem Bartolus *in tract de tirania, n*. 14. Panormitanus *in c. licet de vitanda 6. n. 12. de elect. & cons. 3. n. 5. vers. videntur autem, 2. p*. conferunt, quæ tradit Decius *cons. 690. nu. 14. cum seqq*.

1015 Vt verum fatear, communem istam sententiam non videtur nimis vrgenter probare textus *in d. l. 2. in princ. ff. de iudicijs*; cui facile posset responderi, eum, de quo ibi, viribus præturæ compulsum pati, non agere, ac per consequens nullum in ea passione eius consensum intercessisse, siuè tacitum, siuè expressum, ex quo etiam mero iure induci possit prorogatio. Ex actibus enim consistentibus in passione nullus inducitur consensus; notat Innocentius *in c. cum. 17. n. 2. de restit. spoliator*. Antonius Butrius *in cap. gratum, 20. n. 21. vers. nota limitationem, de offic. deleg* Imola *ibidem, n*, 16. Felynus *in c. cum M. Ferra-*

vienfis,9.n.80.in fin.de consilit. At si fecisset aliquid,& consensisset, quamuis consensu coacto valuisset saltem mero iure prorogatio, licet veniret rescidenda per actionem, quod metus causa, vt valuit susceptio iudicij, ad quam Prætor compulerat, *in l.interdum,5.ff. quod fals.tut.auctor.* ad quam rescindendam restitutione opus fuit, atque ita nihil in hoc articulo reperiri speciale, aut extraordinarium, sed obseruandam esse communem regulam, vt valeant mero iure, quæ metu gesta sunt, iuxta textum *in d.l. si mulier, §. si metu*.

1016 Aliquid tamen dandum est communi persuasioni, cui ita etsi aduersari videatur textus *in d. l. 2. in principio*, dum verbum, *resistere*, vbi positum, significat factam à Prætore vim aliquam expulsiuam, ablatiuam, aut inquietatiuam, quibus resisti solet, & qui resistit agit, qui verò vincitur,& patiatur, nihil agit: atque ideò eas sustinet sine consensu aliquo ex parte sua, ex quo possit etiam mero iure inferri prorogatio; tamen idem textus eidem ex alia parte fauet, dum adiungit verbum, *viribus prætoris compulsus est*, quod significat vim compulsiuam, qua quis compellitur facere, quod sponte aliàs minimè esset facturus; significat igitur Vlpianus, metu præturæ compulsum eum, de quo agit, actum aliquem, tametsi coactum fecisse, quo consensus in Iudicem visus sit, quæ vis in alijs casibus regulariter locum facit actioni, quod metus causa, vt adnotauit Menochius *in præludijs, de recup. possess. n.41*. Caballus *resolut.criminal.cent.1.casu 95.n.10. cum seqq.* in hoc verò speciali prorogationis de quo agimus, reddit actum merò iure nullum iuxta commune interpretum placitum.

1017 Neque obstat textus *in d.l.interdum*, nam Glossa ibi, *verb. restitutio*. Respondet, rationem diuersitatis in illo casu esse, quod ibi agatur de Iudice suo proprio, & competenti illius, qui compulsus est, qui per iurisdictionem innatam,& propriam compulit; verùm *in d. l. 2. ff. de iudic.* agitur de Iudice alieno, qui per metum, & compulsionem volebat iurisdictionem adquirere; quam solutionem Glossæ approbat Baldus *in d. 2. in princ. 1. lect. n. 3.* Albericus *n. 2.* Angelus *n. 1.* Paulus *n. 8.* Antonius de Mattheis *de prorog. iurisdict. n. 16. vers. redeundo* tamen minus placet Petro Barbosa *in d. art. 3. nu. 49.* qui tamen post *nu. 57. & 58.* vel inuitus descendit in eandem sententiam.

1018 Specialitatis autem rationem, cur in hoc casu metus ipso iure vitiet prorogationem, reddit Antonius Faber *in rationib. ad prædictam l.2.* quoniam quemadmodũ res digna est Prætore, & alio quolibet Magistratu, propriam iurisdictionem tueri, ac pœnali quoque si opus sit iudicio defendere, *l. 1. ff. si quis iudicem non obtemper.* ita nihil indignius, quam si aliquid per vim, aut iniuriam faciat, præsertim ad vindicandam sibi, & arrogandam iurisdictionem, quam non habeat, cum ad eius officium maximè pertineat vim,& iniuriam, quæ ab alijs fiat coercere, *l. vltim. in fin. ff. quod met. caus. l. non est singulis, 176. ff. de regul. iur.* potius adiungere, *l. meminerint, C. vnde vi*. Quo eodem recurrit ratio, quam reddit Fortunius Garcia *tract. de vltimo fine iuris n.423. & 424. tom. 1. tract.* quæ tamen præteritam supplet. Nam cum hæc ratio solum procedat in casu, quo Iudex compellit litigantes, de quo dumtaxat agit textus *in d. l. 2.* non verò vbi metus à priuato illatus est, quo compellatur litigans in Iudicem non suum consentire, addit ille etiam in hoc casu prorogationem nullam esse. Quoniam cum Prætor promittat se per metum gesta, rata non habiturum referens se ad iudicia *l. 1. ff. quod met. caus.* id est ea, quæ inuenerit metu esse facta non obseruaturum, nec ea illis iudicium daturum, postulat recta ratio, vt si metus in ipsis iudicialibus inferatur, actus non valeat. Etenim si cæterorum metu gestorum Prætor cum ad iudicium acceditur nullam rationem habet, quæ ad iudicium pertinent, si metus interueniat irritabuntur, quasi iudiciũ, quod valida infirmat, in se liberum, & purius ab omni vi,& metu esse debeat. Hæc ferè Fortunius *d. n. 424. in* addit Barbosa *d. art. 3. ex n. 50.* cum Iudex cogit prorogare litigantes iurisdictionem suam in effectu iubet se fieri iudicem, quod lege Iulia de iudicijs erat prohibitum, *l. sed etsi susceptum, 9. §. si quis Iudex, ff. de recept arbitr. l. Prætor, 4. ff. de offic. Prætor. l. Præses, 5. ff. de offic. Præsid. l. Prætor, 4. ff. de tutor. & curator. datis ad his.* Cuius legis Iuliæ iudiciariæ meminerunt Gelius *lib. 14. noct. atticor. c. 2.* Macrobius *lib. 1. saturnaliorum, c. 10.* Duarenus *in tit. de iudicijs, sub rubr. de varijs iudiciorum præceptis*, Cuiacius *ad l. 1. & 2. ff. de iudic.* & Caluinus *de legib. Romanis*. Lege autem prohibente nulla potest quæri iurisdictio metum inferenti, *l. non dubium. C. de legib.* Imo verò etiam si non Iudex, sed alius metum inferat, quò in Iudicem consentiatur non valebit prorogatio, *l. si qui ex consensu*, iuncta Glossa vltima ibi *C. de Episcop. audient.* quoniam Iudex ipse, qui postea ratum habet factum vim inferentis, perinde est, ac si à principio mandasset, *l. vltim. C. ad Senatusconsult. Macedonian.* & sic reincidit eadem ratio. Hactenus de consensu, tàm tacito, quàm expresso, necessario ad prorogationem, in quo consistit primum requisitum.

1019 Secundò, ad prorogationem est necessarium requisitum, vt vltra consensum partes Iudici se subijciant, & eius iurisdictioni se submittant; qua submissione, & subiectione consensui adhibita prorogatio redditur firma, & efficax,& irretractabilis, & post à præstito consensu recedi non licet. Ita probat textus *in l. 1. ff. de iudic.* ibi, *si se subijciant aliqui iurisdictioni, & consentiant.* Ex qua *d. l. 1.* videtur esse limitata, *d. l. si conuenerit*, in qua solùm agitur de nudo consensu,& conuentione; in dicta autem *l. 1.* de consensu,& conuentione, cui superaddita, & adiuncta sit subiectio, vt rectè interpretatur Cuiacius *tract. 7. ad Africanum, ad d. l. si conuenerit*.

1020 Reliqua est igitur dubitatio, per quos actus videantur partes se subijcere, & submittere Iudici, quibus reddatur prorogatio per consensum mero iure facta efficax, & irreuocabilis, ita vt non liceat per dissensum, & mutationem voluntatis ab illa recedere; simulque agemus de limitationibus prædictæ *leg. si conuenerit*, quæ eodem recurrunt.

1021 In primis autem (vt tractemus de actibus extraiudicialibus) per stipulationem solemnem adiutam nudo pacto de iurisdictione prorogando non fit prorogatio irretractabilis, quoniam tametsi stipulatio pactum regulariter confirmet,& actionem producat, ex qua peti possit interesse ab eo, qui mutata voluntate a priori pacto recederet, *l. idem proferre, §. fin. ff. de recept arbitr.* tamen non ita confirmat pactum de iurisdictione prorogando, vt ei præcisè standum sit,& ab eo recedi non liceat: imò verò etiam stipulatione interueniente licet pœnitere ante subiectionem, & submissionem Iudici factam, idque ex communi omnium sententia. Nam cum obligatio facti vniuersim non obliget præcisè ad factum, sed liberetur quis soluendo interesse, *l. stipulationes non diuiduntur, 72. in princip. vers. Celsus*, vbi Bartolus *n. 12. & nu. 36. cum seqq. ff. de verbor. obligat.* & communem sententiam dicit Ias. *in l. si quis ab alio, 13. §. si quis promiserit, ex nu. 1 ff. de re iudic.* idem obseruant Ias. *in §. actionum, nu. 46. & 47. instit. de action.* Parladorius *lib. 1. rerum quotidianarum, c. 6. §. 2. n. 2.* Cardin. Mantica *de tacit. & ambig. conuention. lib. 14. tit 32. n. 1.* vbi ait idem seruandum esse attento iure canonico, Antonius Gomez *2. tom. variarum, c. 10. num. 22.* Bernardus Diaz *reg. 505.* Gratianus *regul. 184.* Gutierez *de iuram. confirm. 1. p. cap. 39. ex nu. 1.* Matienzus *in l. 2. tit. 16. libr. 5. recopilat. gloss. 6. n. 1.* Couarruuias *in c. quamuis pactum, 1. p. § 4. num. 11. de pact. in 6.* cum plurimis omnibus consulto: stipulatio autem de litigando coram aliquo Iudice plane factum contineat, ea vi, & natura stipulationis ipsius non obligat præcisè ad factum, sed potest ex sententia communi ab ea recedi, ita vt non præcisè impleatur, neque suum consequatur effectum, si ambo contrahentes, aut ipsorum alter mutet voluntatem, antequam Iudex adeatur,& antequam se illi iudicialiter subijciat. Istem enim dumtaxat modus statuitur à iure confirmandi pactum de prorogando iurisdictione, & reddendi illud irreuocabile, nempè per actus iudiciales, aut concernentes iudicia, vt in *d. l. 1. & 2. in princ. ff. de iudic.* non per actus extraiud-

tra iudicia lès, quales sunt contractus, inter quos stipulationes enumerantur. Itaq; inter omnes Doctores communiter conuenit, paciscentes, seu nudo pacto, seu stipulatione vallato, continente etiam expressè pœnam, & interesse, de iurisdictione proroganda, posse muta voluntate ab eo pacto recedere, & pactum non implere. Quod optimè animaduertit Angelus *in l. 1. n. 4. ff. de indic.* & Decius *in c. 1. 1. lect. n. 114. vers. ista opinio efficaciter probatur, de iudic.* Difficultas autem, & controuersia solùm in eo versatur inter eos, an sicut cum pacto nudo in iudicem à litigantibus consentitur, attento iure ciuili licet vni recedere inuito altero iuxta *d. l. si conuenerit*, impunè sine metu pœnæ, aut interesse, quæ nulla actione peti possunt, quippè cùm ex pacto nudo non queratur, *in d. l. iurisgentio, §. sed nulla, ff. de pact.* Ita etiam liceat cum pactum, vel vallatur stipulatione, vel coherentia contractus vestitur.

1022 Et illi qui existimant, *d. l. si conuenerit*, continere specialitatem, non ob formam conuentionis, quoniam inquam in illa agatur de pacto nudo; sed ob materiam illius, videlicèt, quia conuentio, de qua ibi, versatur circa prorogationem iurisdictionis, quorum sententiam retuli supra nu. 1007. censet conuentionem de proroganda iurisdictione, etiam si solenni stipulatione vallata eiusmodi esse, vt ab ea possit impune recedi ex vnius partis dissensu, neque pœnitentia incurri vllam obligationem pœnæ, aut interesse, eodem prorsus modo, quo si conuentio solùm nudum pactum contineret. Imò verò etiam si regulare si ex pacto nudo oriri exceptionem, *l. iurisgentium, §. sed cum nulla, ff. de pact.* ex hoc pacto nudo neque exceptionem oriri inuita alterius paciscentium, vel vtriusque voluntate. Ita sentiunt Cynus *in d. l. si qui ex consensu, n. 9.* post Petrum de Bellaperrica, *C. de Episcop. audient.* Io. Andreas *ad Speculatorem lib. 2. tit. de compet. Iudic. addition. §. 1. n. 9. ad verbum conuenerit, & n. 19. ad verbum, Bononiæ*, Bartholomeus Socinus *in d. l. si conuenerit, nu. 20.* Ias. *n. 28.* Alciatus *in cap. 1. nu. 29. de iudicij*, Couarruuias *in c. quamuis pactum, p. 1. §. 4. n. 13. de pactis in sexto*; & in disputando probabilem sententiam credit Decius, tametsi postea ab ea recedat, *in d. c. 1. 1. lectur. num. 114. de iudicijs*, eam tamen amplectitur *in eodem c. 1. in 2. lect. num. 76.* Ratio verò huius sententiæ ea expenditur ab Alciato, quoniam *d. l. si conuenerit.* loquitur per verbum generale conuentionis, quod non solùm pactum nudum, sed etiam stipulationem complectitur. Ergo generaliter est accipienda non limitatè. Addit Decius, quod si stipulatio de proroganda iurisdictione committeretur ad interesse, nihil speciale contineret prædicta *l. si conuenerit*, quippè cùm à quauis etiam stipulatione factum continente recedi possit, mutata voluntate alterius contrahentium, soluto tamen interesse, cum reus non compellatur præcisè facere, sed habeat facultatem soluendi interesse, quo se à faciendi obligatione liberet: aliquid verò speciale videatur in ea lege contineri circa pœnitentiam iurisdictionem prorogantium, quam cum lex permittat, qui facultate a lege indulta vtitur pœna, aut interesse mulctari non debet, *leg. Gracus, Codicis ad leg. Iul. de adulter.* Accedit, quod non ideò, quia ex pacto nudo actio non oriatur licitum est, & honestum, per pœnitentiam ab eo recedere, imò pacta seruari oportet, cùm obligationem saltem naturalem producant, *l. iurisgentium, 7. §. Prætor ait, ff. de pact.* & hac ratione etiam in eis implendis pœnitentiæ locum non esse animaduertit Bartholomæus Socinus *in rubr. n. 24. circa fine, ff. de verbor. obligat.* Ergo aperta permissio pœnitentiæ specialis est in ista conuentione, in qua cum contineatur publicum ius, non solùm pactum, sed neque stipulatio efficax esse potest, *d. l. iurisgentio, §. si paciscar §. & generaliter, in vers. et si stipulatio, ff. de pact. l. illud, §. in princ. & in §. 1. ff. de pact. dotalib.* Cæteras rationes referunt Socinus Decius, & Alciatus.

1023 Qui verò existimant prædictam *l. si conuenerit*, duntaxat agere de conuentione pacto nudo facta, (quorum sententiam retuli supra num. 1010.) dicunt si pacto nudo de proroganda iurisdictione accedat confirmans stipulatio, vel vestimentum contractus coherentia teneri eum, qui voluntatem mutauerit ad interesse, ad quod petendum ex stipulatione, vel pacto vestito cohærentia contractus actio quæritur. Imò vero ex pacto nudo quæri exceptionem, tametsi actio non competat, *d. §. sed cum nulla*, quæ poterit etiam vtilis esse, vt expendit Barbosa *in d. l. 1. art. 3. ex nu. 95. ad 97. ff. de iudic.* & proinde partes tenebuntur stare conuentione causatiuè, quamuis non præcisè. Ita sentiunt Bartolus *in d. l. si conuenerit, n. 4.* Albericus *ante n. 1.* Baldus *in 2. lectur. nu. 2.* Angelus *nu. 3.* Paulus *n. 2.* Fulgosius *nu. 11.* Alexander *nu. 3.* Decius *nu. 10.* Ias. *nu. 27.* Oroscius *nu. 2. & 6.* Speculator *lib. 2. tit. de compet. Iudic. adit. §. 1. n. 19.* Butrius *in c. 1. n. 37.* Panormitanus *nu. 20.* Decius *1. lectur. n. 111. & 114. in fine*, Ripa *n. 55. de iudicijs*, Marianus *in d. c. significasti n. 46. vers. tertia opinior de foro competent.* Gutierrez *de iurament. confirmat. 1. p. c. 28. nu. 4.* Cartarius *decis. 6. n. 7. & 8.* Barbosa *d. artic. 3. ex n. 99. & in l. hæres absens, 19. §. proinde, ex n. 48. ff. de iudic.* Et probatur *ex l. idem proferre, 27. §. final. ff. de recept. arbit.* Deinde quoniam regulare est stipulationem valere, & à contractu non recedi inuito altero ex contrahentibus, *l. sicut, C. de actio. & obligat. l. ex placito, C. de rer. permut.* in hoc autem casu nihil inuenitur speciale, quoniam *d. l. si conuenerit*, agit de pacto nudo, non de stipulatione, vt expendimus supra, dicto num. 110. Cæteras rationes referunt Doctores.

1024 Ex qua posteriori sententia infertur primò, cum de iure canonico ex pacto nudo oriatur actio, *cap. 1. de pactis*, idem quod dictum est de prorogatione iurisdictionis per stipulationem facta, vt ex ea possit agi ad interesse, si non impleatur, dicendum esse de progatione per nudum pactum, attento eodem iure canonico. Qua ratione iuxta idem ius Pontificium non habere locum, & limitandam esse, *d. l. si conuenerit*, tradunt Fulgosius *ad eam n. 15. vers. vigesimasecunda*, Alexander *n. 5.* Decius *nu. 17.* tametsi non firmiter, Socinus *n. 24. & 25.* Ias. *n. 28.* Oroscius *n. 2. & 3.* Marianus *in d. c. significasti, n. 46. vers. tertia opinio*, idem Decius *in c. 1. 1. lectur. n. 110. & 116. de iudic.* Couarruuias *in c. quamuis pactum, 1. p. §. 4. n. 13. de pactis in sexto*, & Gutierrez *de iurament. confirmat. 1. p. d. c. 28. n. 5.*

1025 Secundo infertur, idem prorsus ob similem rationem dicendum esse, attento iure Castellæ: nam cum eo iure ex nudo pacto detur actio, *l. 2. tit. 16. lib. 5. recopil.* non procedit iuxta illud decisio, *d. l. si conuenerit.* neque licebit impunè pœnitere potest factam nudo pacto prorogationem, quin possit pars, cuius intererit, agere ad interesse, vel pœnam pacto contentam aduersus alteram, quæ pactum non seruauerit, vt obseruat, Oroscius *vbi supra, n. 3.* & Gutierrez *d. c. 28. n. 5.*

1026 Si verò inter has oppositas sententias nostrum iudicium expectas, censemus vtramque esse satis verisimilem, & sustineri posse, & vtriusque fundamentis satisfaciunt ex vtraque parte Socinus, & Decius supra relati, qui vtramque sententiam probabilem iudicant, & ferè ad æquilibrium rem reducunt, nisi quod in priorem ego magis inclino.

2024 Retenta tamen posteriori sententia, quæ proculdubio est magis communis, an interesse commissum ob non impletam promissionem possit peti apud Iudicem prorogatum, à cuius iurisdictione per dissensum recessum est disputant, & declarant Barbosa *in d. artic. 3. nu. 103. cum seqq.* qui post Gulielmum, Albericum, Iacobum, Antonium, Panormitanum, Imolam, Decium, & Antonium de Mattheis, affirmat, & Marianus *in d. c. significasti, n. 46. vers. de circa prædicta*, Ripaq; *in c. 1. nu. 56. de iudicijs*, qui negant verosimilius iudicio meo.

1028 Et an idem dicendum sit de pœna, quod de interesse dicitur, negat Barbosa *vbi supra, ex n. 109.* reddens rationem discriminis.

1029 Ex prædictis colligitur primò, quid dicendum sit, vbi in contractu adijcitur pactum à contrahentibus, vel in instrumento clausula, quod reus possit vbicumque conueniri, vel vbicunque reperiatur conueniri, & an per

hoc pactum, & clausulam censenda sit facta prorogatio efficax, & irreuocabilis iurisdictionis Iudicis loci, vbi reus inuentus fuerit, qui possit virtute eius de causa cognoscere, & non possit declinari. Et dicendum est ex hoc pacto vel clausula iudici mero iure prorogationem Iudicis cuiuscunque loci, vbi reus fuerit inuentus, & re vera reddi competentem, & legitimum, reuocabiliter tamen, nam ab ea prorogatione mutata voluntate, licet contrahentibus recedere antequam Iudex adeatur, vel antequam superaddatur aliquid, quo ipsi contrahentes Iudici se subijciant quo reddatur prorogatio efficax, & irreuocabilis iuxta textum *in d. l. 2. & 2. ff. de iudic.* Nam etiam si verbotenus dicant se subijcere, & submittere vni, vel omnibus Iudicibus hæc verbalis subiectio, & extraiudicialis submissio, nihil aliud operatur, quam expressus in Iudicem consensus, à quo per pœnitentiam mutata voluntate receditur, & quo non obstare à Iudice opposita exceptione fori declinatoria discendi potest. Ita docent Bartolus *in l. non vtique, 3. §. si quis ita, nu. 3. ff. de eo quod certo loco, & in d. l. si conuenerit, n. 4. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* vbi Fulgosius *num. 11.* Alexander *nu. 17.* Socinus *nu. 15.* Romanus *nu. 2.* Ias. *nu. 36. & 37.* Decius *nu. 29. 30. & 31.* Oresteius *n. 6.* Angelus *in l. cum res. 49. n. 2. ff. de leg. 1.* Marianus Socinus *in c. dilecti, nu. 30. de foro competenti*, idem Decius *in cap. 1. 1. lectur. n. 169.* Ripa *ibi n. 73. de iudicijs*, Speculator *lib. 2. tit. de compet. Iudic. addition. §. 1. n. 18. & 19* vbi Io. Andreas *ad verbum, Bononia, & n. 20. in fine, & n. 21.* Baldus ibidem *in additionib. vers. sub tribus modis*, Cartarius *decis. 6. nu. 5.* Gratianus *decis. 180. in additione, n. 9. & 10.* Minsingerius *singular. obseruation. centur. 1. obseruat. 88. n. 1. & 2.* Rudericus Suarez *in l. post rem, ff. de re iudicat. in declaratione l. Regni §. circa Iudicem; seu quæst. 5. n. 18.* Cardin. Tuscus *liter. C. conclus. 294. ex n. 15. & liter. P. conclus. 437. num. 8. & 9. & conclus. 438. num. 5.* Peregrinus *de fideicommissis, artic. 53. nu. 4.* Federicus Martini *de iure censuum, c. 6. ex num. 320. ad 322. & nu. 332.* Riccius *collect. 750.*

1030 Secundo colligitur, quid dicendum sit, cum quis adijcit instrumento clausulam, vel contractui pactum, quo promittat se responsurum coram quocunque Iudice, & in quocunque loco, quem actor elegerit. Nam si dicat simpliciter, *respondere*, vt significet idem quod litigare, idem dicendum erit de hoc pacto, quod de præcedenti, cum verba idem prorsus significent, & pactum sit in substantia idem, notat Barbosa *in d. l. 1. art. 3. ex nu. 229. ff. de iudicijs*, cum alijs, quos refert. Si verò dicas, se responsurum de pecunia, quod verbum indicat obligare se contrahentem ad solutionem, & eo sensu accipi verbum, *respondere*, animaduertit Paulus *in dicta l. si conuenerit, nu. 5* Socinus *nu. 15. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* Decius *in l. si quis in conscribendo, n. 22. C. de pactis*, Felynus *in c. 1. nu. 7. de iudicijs*, Barbosa latè *in d. l. 1. art. 3. ex n. 227 ad finem articuli, ff. de iudicijs*, vel alijs indicijs colligitur verbum *respondere*, accipi pro soluere, seu satisfacere; idem dicendum erit, quod de promissione de soluendo vbique locorum, & solutione destinata in omnia loca, diximus latè agentes supra quæst. 4. ex nu. 253. atque ad hunc locum, qua ex parte ad eum pertinet, reseruauimus num. 258.

1031 Tertiò eandem colligitur decisionem, *d. l. si conuenerit*, quæ loquitur in casu pacti nudi extendendam, & ampliandam esse ad casum pacti cohærentia contractus vestiti vel stipulationis contractæ, vt istis, etiam casibus tametsi prorogatio mero iure valeat, dum prorogantium voluntas eadem perseuerauerit, atque item fortassis valeat, vt committi possit stipulatio ad interesse, si non impleatur; nihilominus possint partes mutata voluntate Iudicem, in quem consenserunt, declinare, forique præscriptionem, seu exceptionem declinatoriam opponere, & prorogationem retractare.

1032 Hæc tamen conclusio, seu decisio *d. leg. si conuenerit*, primò limitanda est, si consensui in Iudicem seu prorogationi adhibeatur iuramentum nam eo adhibito prorogatio redditur efficax, & irreuocabilis, & non poterit iurans a conuentione recedere. Ita sentiunt Ancharanus *cons. 192. in auxilium veritatis, n. 4. vers. dixi 3. & n. 5* Felynus *in c. 1. nu. 6.* Decius *ibi 1. lect. num. 117. cum seqq.* Ripa *ex n. 57.* Alciatus *n. 30. de iudicijs*, Angelus *in d. l. si conuenerit, n. 1.* Paulus *n. 2.* Alexander *nu. 2.* Fulgosius *n. 12.* Decius *ex n. 3.* Socinus *n. 7.* Iaso *n. 6.* Oresteius *n. 8.* Guido Papæ *decis. 77.* Franciscus Marens *decis. 276. n. 5. p. 1.* Couarrouias *in cap. quamuis pact. 1. p. §. 4. n. 12. cum seqq. de pact. in 6. & in practic. cap. 10. num 6.* Ant. Gabriel *lib. 2. communium, tit. de iureiurando. concl. 9. n. 12.* Gutierrez *de iuram. confirm. 3. p. c. 16. num. 5. & 6. & 1. p. c. 28. num. 9.* Ant. de Mattheis *de prorogat. iurisdict. n. 12. vers. dum secundo.* Natta *cons. 426. n. 23. tom. 2.* Fachineus *lib. 1. controuersiarum, c. 61.* Seraphinus *de priuilegijs iuramenti, priuileg. 74. ex n. 165. ad n. 194.* vbi rem ex professo copiosissimè, & doctissimè disputat, vt ferè mihi addi possit, & tandem decit hanc sententiam magis communem, & veriorem, Benchendorfius ad eundem Seraphinum *priuileg. 105. nu. 3.* Et eandem sententiam, vt sibi consentiant, amplexi sunt quicunque credunt rationem decidendi *in d. l. si conuenerit*. consistere in eo quòd agatur in illa de pacto nudo, non de pacto stipulatione vel lato, vel vestito coherentia contractus: quippè cùm iuramentum fortius confirmet pactum quam stipulatio, cùm ex iuramento compellatur quis præcisè facere, vt notat Decius *in c. 2. 1. lect. n. 120 de indicijs*; & Anton. Gabriel qui quamplurimus refert *lib. 2. communium, tit. de iureiurando, conclus. 8.* Seraphinus *dicto priuil. 74. n. 2* Gutierrez *de iurament. confirmat. 1. p. c. 39. ex n. 6.* quod stipulatione non fuit, *l. stipulationes non diuiduntur, 72. § Celsus, ff. de verbor. obligat.* & tradunt præter Doctores ibi, supra dictis locis citatis. Ratio limitationis est, quia cùm iuramentum seruari potest, sine dispendio salutis æternæ, vt in hoc casu contingit, præcisè seruandum est, *c. cum contingat, de iureiurando.* Secundò, quoniam interueniente iuramento partes non possunt à conuentione recedere, sed cogendæ sunt illam præcisè adimplere, iuxta glossam receptam *in l. si pecunia n. 5. in principio, verb. necesse habeat, ff. de condictione causa data*, quam singularem dicit Iaso *in § actionum, num. 47. institut. de action.* & doctrinam nuper relatam.

1033 Contrariam tamen sententiam huic primæ limitationi, quinimmo etiam si conuentioni de proroganda iurisdictione, & consensui de Iudice, adhibeatur iuramentum, nihilominus posse ad eis recedi pœnitentia litigatorum, seu alterius eorum, amplexi sunt Antonius Butrios *in cap. 1. nu. 40* & ibi Panormitanus *nu. 22. de iudicijs* Romanus *in d. l. si conuenerit, nu. 2.* Alciatus *in l. si quis in conscribendo, nu 9. C. de pactis*, Natta *consil. 321. nu. 5. tom. 2.* In quam satis inclinant Decius, & Seraphinus, relati pro priori sententia. Probatur ex eo, quoniam iuramentum sortitur naturam actus, cui adhæret. Ergo si actus, cui iuramentum adhibetur, natura sua est reuocabilis, per iuramentum non efficietur irreuocabilis, vt in genere de actu reuocabili loquentes tradunt idem Decius *in dicta l. si conuenerit, nu. 4.* Iaso *n. 5.* Seraphinus *dicto priuilegio 74. n. 192. versicul. quartò allegatur*, Natta *consil. 607. num. 2. tomo tertio*, in specie autem de testamento iurato, Couarruuias *in rubrica de testamentis, 2. p. n. 44.* Menchaca *de successionibus, tomo 1. libr. 3. §. 29. nu. 26. & tomo 3. lib. 1. § 1. num. 2. cum sequentibus*, Gutierrez, *de iurament. confirmat. 1. 2. p. cap. 1. num. 2. versic. secunda opinio*, de donatione causa mortis, idem Couarruuias *dicta num. 44.* Gutierrez *de iurament. confirmat. 1. p. c. 12. n. 9.* Seraphinus *priuileg. 71. nu. 48.* Menchaca *de successionibus, tom. 1. lib. 2. §. 15. n. 102. & 103.* Molina *de primogen. lib. 4. cap. 2. num. 40. & 45.* Natta *dicto cons. 607. n. 3.* de maioratu iurato, idem Molina *dicto c. 2. num. 56. & 57.* de statutis iuratis, idem Gutierrez post multos, quos allegat, *de iurament. confirmat. 2. p. c. 1. nu. 4* Cùm igitur consensus in Iudicem, & conuentio de illius iurisdictione proroganda natura sua sit reuocabilis, etiam si iuramentum accedat manebit reuocabilis. Huic sententiæ adstipulatur etiam ratio decidendi prior quam prædictæ *l. si conuenerit*, assignare multos

dixi

diaui supra numer. 1007. quod videlicet conuentio de qua ibi, versatur circa iurisdictionem, quæ publici iuris est, & habet retractabilitatem, magis ex materia, in qua versatur quam ex forma, & quia sit pactum nudum, cum idem dicendum foret, etiam si conuentio illa per stipulationem fieret. Rationes tam pro hac sententia, quam pro contraria expendunt Decius, & Seraphinus supra citati, & illis satisfaciunt, & vtramque est satis probabilis.

1034 Quidam sunt, qui inter has sententias media via incedendum cedunt; nam præsupponentes ex consensu solo iurisdictionem non prorogari, nisi accedat aliquis actus, quo se litigatores Iudici subijciant, existimant, ex iuramento consensui adhibito, non fieri quoque prorogationem irreuocabilem. Quoniam per iuramentum litigatores non se magis subijciunt Iudici, quam per cõsensum: ac per consequens sicut per consensum nudum litigatorum non adquiritur Iudici iurisdictio, ita neque per iuramentum adquiritur eidem irreuocabiliter iurisdictio: nihilominus ob iuramenti reuerentiam compellendos, qui iurauerint prorogandæ iurisdictione stare cõuentioni eamq; præcisè adimplere. Ita sentit Barbosa *in d. l. 1. art. 3. ex num. 115. ff. de iudicijs*, & eius fundamento apertè fauet Panormitanus *in dicto capit. 1. numer. 18. de iudicijs*, & Imola *in cap. significantibus, numer. 25. de offic. delegat.*

1035 Verùm non placèt hoc diuerticulum, nam existimo præsuppositum esse falsum, videlicèt, non fieri prorogationem mero iure ex solo partium consensu antequã per actum aliquem se Iudici subijciant. Quoniam submissio, & subiectio Iudici facta, eum effectum habet, vt pænitentia non admittatur, & prorogatio reddatur irreuocabilis, quæ solo consensu ipso iure facta fuerat, tametsi reuocabiliter, non vt prorogatio fiat, vt notaui supra num. 1003. cum sequenti. Quare qui sibi persuaserint conuentionem super iurisdictione proroganda non esse natura sua retractabilem; sed reuocabilitatem eius oriri, ex eo, quod fiat pacto nudo dicturi sunt consequenter ex iuramento adhibito conuentionem fieri irreuocabilem, & pœnitentiam non esse admittendam in prorogatione ex pacto iurato facta cui compellendi sunt litigatore præcisè stare, ac proinde deinceps excludendi sunt à declinatoria.

1036 Limita secundo decisionem *d. l. si conuenerit*, vt non procedat si quis se obliget ad prorogandum seù consentiendum in Iudicem per instrumentum guarentigiatum: nam tenebitur præcisè stare contractui, neque ei admittetur pœnitentia. Ita sentiunt Decius *in cap. 1. 1. lect. n. 158. & 129. de iudicijs*, Io. Bernardus Diaz *regul. 642. fallen. 12.* Antonius de Matheis *de prorogatione iurisdictionis, num. 12. vers. dum secundo loco dixit*. Ratio limitationis est, quia obligatio guarentigia æquiparatur sententiæ obtinenti auctoritatem rei iudicatæ, vt notat Benedictus de Barzis *tract. de guarentigia, 2. par. principali, q. 2.* & obligatus ex illa ad factum, quemadmodum ea sententia, tenetur præcisè facere, nec liberatur soluendo interesse, vt notant Baldus *in l. vnica, num. 62. C. de sentent. quæ pro eo quod interest*, Decius *vbi supra d. nu. 129.* Paradoxius *lib. 1. rerum quotidianarum, cap. 6. §. 1. nu. 8.* atque fortassis in eum sensum accipiendi sunt, Couarruuias *in d. cap. quamuis pactum, 1. p. §. 4. n. 13.* & Gutierrez eum sequutus *de iurament. confirmat. 1. par. cap. 28. num. 10.* dum asserunt in praxi admittendam non fore responsionem Iurisconsulti *in d. l. si conuenerit*, si quis post pactum prorogandæ iurisdictionis alicuius Iudicis, quẽ prorogari potuisset, etiam ante litem contestatam pœniteret; ideò fortassis, quod in Hispania id effici soleat in instrumentis publicis, & guarentigijs, alioqui contra aperta iura loquuntur.

1037 Limita tertio, vt non admittatur pænitentia iurisdictionem prorogantium, si renunciatum fuerit, *d. l. si conuenerit*, cuius renunciatio in instrumentis tabellionum vulgatissima est, præsertim in Castella, vt apud Monterosum *in practica, tract. 7. tit. declarac. y practica, de las fuerças, de las obligationes, y contratos, y porque sellamen guarentigiat*: etenim iuri suo cuilibet licitum est renunciare *l. si quis in scribendo, penultima, C. pactis*. Hanc limitationẽ tradit Albericus *in d. l. si conuenerit n. 5. & 6.* Decius *nu. 15. in fin.* Oroscius *n. 9.* idem Decius *in cap. 1. 1. lect. nu. 142. de iudicijs* Gutierrez *de iurament. confirmat. 1. par. c. 28. n. 6.* Duarenus *in tit. de iurisdict. c. 6. ver. septimò Magistratus*; Sintagma communium *lib. 3. tit. 11. nu. 110.* Guido Papæ *decis. 77. n. 2.*

1038 Sed substinendum est, quoniam contrariam huic limitationi sententiam, quinimò non posse renunciari prædictæ *leg. si conuenerit*, & ea consequenti renunciationem eius nullius, momenti esse, neque vllum effectum habere docuit Baldus *in d. cap. P. & G. n. 16. de offic. delegat.* ex eo, quod in ea lege contineatur ius publicum pactis priuatorum non subditum. Quam eandem sequuntur Decius *in d. l. si quis in conscribendo, 29. num. 19. cum seqq.* Alciatus ibidem *ex nu. 5.* & propriè *nu. 7. C. de pactis*, Ias. *in d. lege. si conuenerit, nu. 25.* & ibi idem Decius *nu. 15. & 16. & in cap. 1. 1. lect. num. 140. & 143. de iudicijs*, Barbosa *in d. l. 1. art. 3. nu. 68. ff. de iudicijs*. Et vrgentissimè probatur, quoniam decisio *d. l. si conuenerit*, aut nititur et fundamento, quod in conuentione, de qua ibi, versatur ius publicum, cui pactis priuatorum, neque renunciari, neque præiudicari potest, vt dicebat Bal. paulò ante relatus; aut potius ei, quod ex pacto nudo non detur actio, vt expendebam superius n. 1010. At priuati neque consensu, neque pacto, neque renunciatione sua efficere possunt, vt ex pacto nudo detur actio, vt pluribus prosequitur Hieronymus Butigella *in repetit. rubr. ff. de verbor. obligat. ex nu. 23.* & Decius *in d. l. si quis in conscribendo, nu. 19. in fine*, Alciatus ibi *num. 52.* quemadmodum neque possunt efficere, vt in contractibus innominatis non detur pænitentia, idem Decius *nu. 20.* & Alciatus ibidem nu. 53. neque item possunt efficere, vt ex pacto circa traditionẽ transferatur dominium, *l. non statim, 8. ff. de pecul. l. traditionibus, C. de pactis*; neque item possunt immutare in alijs articulis iuris generales dispositiones, & statuta. Ergo renunciari non potest dispositioni *l. si conuenerit*, & si renunciatum fuerit, nihilominus integer manebit illius effectus, vt quoniam ex pacto nudo actio non datur, possit ab eo recedi.

1039 Neq; satisfaciet, qui dixerit, ideo valere reuocationẽ *d. l. si conuenerit*, quod in ea contineatur pactum geminatum: alterum videlicet conuentionis consensus in Iudicem, alterum renunciationis pœnitentiæ, quæ stante sola prima conuentione locum erat habitura, ex qua geminatione nudorum pactorum poterit dari actio, vt vniuersim de pacto geminato docent Raphael Cumanus *in rub. n. 8. ff. de verb. obligat* & ibidem Alexander *n. 15.* Alciatus *in 2. lect. n. 20.* Hieronymus Verius *in repetit. eiusdem rubricæ ex n. 113. ad 136.* latissimè examinans, Marchesilanus *sing. 36.* quia voluntas geminata, & reiterata arguit maiorem deliberationem; quo pacto geminato interposito, & orta ex eo actione, locum habere non poterit decisio *d. l. si conuenerit*, cuius ratio non est alia nisi quod ex pacto nudo non detur actio.

1040 Non tamen satisfacit, primo quoniam verior est opinio contraria, videlicet ex pacto geminato actionem non dari, quam tuentur Decius *in l. legem. 10. ex nu. 9 C. de pactis*, Ias. *in rubr. n. 11. & 12. ff. de verbor. obligat.* Ripa ibi *n. 3.* Hieronymus Butigella *in repet. eiusdem rubricæ, ex nu. 23.* latè, & benè, Baldus Nouellus ibidem *num. 46.* Io. Croccus *nu. 6. cum seqq.* Bulgarinus *ex nu. 10* Lancellotus Galiaula *ex numer. 78.* Iacobus de Nigris *ex num. 41.* Beringuttus *circa finem repetitionis, § & licet Decius*, & insignis præceptor meus Franciscus Caldera *in eadem rubrica nu. 27.* Secundò, quoniam tametsi daremus ex pacto geminato oriri actionem, illud tunc contingeret ex communi sententia id asserentium, quando adijcitur ex interuallo, secus si in continenti adhibetur. Quare cum in casu, de quo agimus, statim adijciatur renunciatio prædictæ *leg. si conuenerit*, post consensum in Iudicem, nihil operari poterit iuxta concordem omnium sententiam. Tertiò, quoniam tametsi pactum geminatum valeret ad producendam actionem, tamen cum ex illo non resultet altera obligatio, quam obligatio facti, cum plurimum

pacta geminata obligabunt ad interesse pactis nō implen-tis non tamen fiet illis, vt quis maneat praecisè obliga-tus ad factum. Quod si litigator, qui se responsurum coram aliquo Iudice promiserit, etiam interposita re-nunciatione *d. l. si conuenerit*, non est ad hoc factum praecisè obligatus, poterit factum non implere, & soluto interesse redibit ad declinatoriam, vt dixi supra nu. 1028. contingere, cum in praedicta conuentione interponitur stipulatio.

1041 Ex quo facile satisfit fundamento praedictae limita-tionis ex eadem doctrina Baldi, & aliorum, nam *in d. l. si conuenerit*, non continetur ius priuatum, cui quis renun-ciare possit, iuxta *d. l. si quis in conscribendo, C. de pact.* sed ius publicum, cui priuatorum pactis non derogatur, *leg. ius publicum 38. ff. de pactis, c. si diligenti, 12. de foro comp.* cum agatur de prorogandа iurisdictione, & Iudice con-stituendo, quae prorogatio eam habet à iure naturam, vt antequàm Iudex adeatur, possit penitentia, & mutatio-ne voluntatis reuocari. Neque ius huic consensui vllam vim voluit tribuere, ad compellendum paciscentes eā stare, nisi vterque eorum in eadem voluntate perseuera-uerit, & se Iudici prorogato subiacerit, vt planè dicitur *in d. l. si conuenerit, iuncta l. 1. ff. de iudic.* Ita fit, *vt praedi-cta l. si conuenerit*, non fuerit correcta *ex d. l. si quis in con-scribendo*, vt Duarenus ante se alius autumat: loquuntur enim de casibus diuersis.

1042 Sed adhuc Decius *in d. l. si conuenerit, nu. 15. in fine, & in cap. 1. lectur. nu. 142. de iudicijs* conatus conciliare prae-dictam tertiam limitationem cum Baldi sententia, sic eam explicat, vt quatenus praedicta *l. si conuenerit*, conti-net priuatum commodum paciscentis, cui permittitur poenitentia post consensum, si paciscens permissa peni-tentia non vtatur, renunciare possit fauori suo; secus erit si dicas, quod in casu *leg. si conuenerit*, non habeat locum poenitentia, quia eo modo renunciatio facta non valeret: nam quod quis obligetur ex contractu, & quatenus obli-getur, pendet a potestate legis, non à voluntate hominis. Quod planius dixisset, facto posse renunciari praedictae *l. si conuenerit*, non verbo.

1043 Verum cur si potest quis poenitentia non vtens renun-ciare fauori suo contento in praedicta *l. si conuenerit*, non possit etiam a principio renunciare, & non secus verbo, quam facto, quiuis actus fieri possit, *l. de quibus ff. de legi-bus*, hoc Decius non explicat. Imo verò *in d. c. 1. n. 142.* se inuoluit, dum distinguit duos casus sub eisdem ferè ver-bis & in primo concedit renunciationem, in secundo ne-gat, cum tamen vnus non videatur ab altero differre, & res est satis inuoluta.

1044 Sed re attentius perspecta responderi potest, eum, qui ex facto poenitentia non vtitur, re vera adijcere prio-ri consensui id, quod ius requirit ad faciendam proroga-tionem irreuocabilem, quod non facit, qui verbotenus renunciat. Nam qui penitentia non vtitur, quid aliud facit, quam pati conueniri se coram Iudice omissa decli-natoris non discedens a priori consensu, nec voluntatem mutans ante Iudicis additionem, quod licebat? Ergo se Iudici subijcit, qui postquam aditus est ante mutationem voluntatis consentientium in eum, deinceps non potest declinari, neque iudicium eius subterfugi. Qui verò solis verbis penitentiae renunciat, nihil magis facit, quā se Iudici subijciat, quod necessarium est ad prorogatio-nem irrauocabilem reddendam, quàm prius per consen-sum fecerat. Quare penitentiam in eo casu à lege per-missam, a se non abijcit, neq; effectus huius renunciatio-nis dari potest, qui non sit contra ipsius iuris dispositio-nem, quod constitutionem Iudicis priuatorum pactis subijcere noluit. Sępè autem accidit, vt qui, facto sibi praeiudicet, & iuri suo renunciet; non possit autem pacto ad efficere, vt docet Io. Andreas *in cap. si diligenti, 12. n. 6. de foro competent.* vbi Antonius Butrius *num.* 19. Maria-nus Socinus *num.* 18. nam minor potest suo facto restitu-tioni in integrum renunciare, ea non viens *l. si Iudex. 42. ff. de minor.* non tamen potest pacto tollere sibi potesta-tem restitutionis petendae. Alios casus similes retulit Glossa *in cap. inolita, 12. verb. Pontifice, 18. quaest. 1.* & ille ab illa omissum est ratis ad rem. Peccator, quis si mo-riatur impenitens potest renunciare remedio penitentiae, quae ad remissionem peccatorum à Deo prouisa est; ve-rum si pacisceretur etiam cum Diabolo se paenitentia nō vsurum, aut moriturum se impenitentem, pactum non valeret, qui renunciaret paenitentiae, & ab illa non mane-ret exclusus.

1045 Ego quidem, dum hactenus tradita a Doctoribus circa praedictam limitationem mihi non satisfaciunt, quā sinuosam continent materiam, varijsque nodis implica-tam, à nullo huc vsque bene dissolutam, ex quampluri-mis, qui commentarijs sui prosequuti sunt dictam *leg. si conuenerit*, vt indicat varie as eorundem quorum senten-tias retulit Nicolaus Genua *in conciliatione legum, ad l. si quis in conscribendo C. de pactis*, multa meditatus, inue-nio pleraque non animaduersa, aut non intellecta, aut à ne-mine bene explicata. Primò, certissimè credendum est (quod nemo quem viderim explicuit) renunciationem *l. si conuenerit*, & renunciationem fori, seu renunciationē exceptionis fori declinatoriae, vel fori, idem prorsus esse, vnamq; & eandem renunciationem diuersis verbis con-ceptam. Quid enim aliud est fori renunciatio quam re-nunciatio exceptionis declinatoriae, qua quis paciscitur se non vsurum exceptione declinatoria, sed passurum se conueniri coram aliquo Iudice non opposita exceptione declinatoria, neque mutaturum eam voluntatem, qua in Iudicem consensit? Quod expressis verbis docuit apud nos Hispanos, *l. 70. tit. 18. par. 3.* dum formans instrumen-tum mutui, adijcit subsequentem clausulam: *E otra si le otorgo, e le prometio, que le pagaria aquellos dineros, do qui-er que gelos demandase, e que non poniar ante si defension ninguna, e senaladamente aquella, que el lugar, do gelos demandasse, no era de su fuero.* Ecce renunciationem fori. At quid aliud est renunciatio, *l. si conuenerit?* In ea statuitur, vt postquam quis in iudicem consensit, ante quam eum adeat: possit mutare voluntatem, & fo-rum declinare: planè, qui huic fauori renunciat, ex-ceptioni fori renunciat; & si vna, & eadem est renun-ciatio, de vtraque idem debet esse ius, *l. illud, ff. ad leg. Aquil. l. à Titia, 108. ff. de verb. obligat. §. si igitur iussu, institut. quod cum eo*; non enim debet vna, & eadem res diuerso iure censeri, *l. eum, qui aedes, ff. de vsucap. cap. cum in tua, de decimis.*

1046 Ex quo infertur primò, quemadmodum *d. l. si con-uenerit*, non potest renunciari renunciatione generali, neque intelligitur comprehensa in renunciatione gene-rali, sed necessarium est, vt illi renuncietur in specie, vt docet Albericus *in eadem l. si conuenerit, nu. 5. & 6.* ita exceptioni fori nunquam intelligi renunciatum per re-nunciationem generalem, sed opus esse, vt illi renun-cietur in specie, & expressè, vt docet Aretinus *in §. idem iuris est, numer. 47. institut. de exception.* Iaso *in dict. leg. si conuenerit, num. 25.* Decius *in cap. 1. 2. lect. numer. 65. de iudicijs*, Auiles *in cap. 27. Praetorum, verb. entre-guen numero* 20. & probat textus *in leg. 1.* vbi notat Glos-sa *verb. specialiter, ff. si quis in ius vocat. non ier.* cumque significat planè textus *in d. l. 70. tit. 18. p. 3.* ibi: *E senalada-mente aquella.*

1047 Secundo infertur, quod attinet ad hanc renunciatio-nem fori, & *d. l. si conuenerit*, se incidere difficultates su-pra tractas circa consensum in Iudicem; nam renunciatio ista fori, & *l. conuenerit*, instrutae sunt ad conualidandum, & confirmandum consensum in Iudicem semel praesti-tum. Igitur spectandum est, an istae renunciationes fiant per pactum nudum, vt censeatur pactum nudum renun-ciationis, additum pacto nudo consensus; an vero fiant per pactum nudum, vt censeatur pactum nudum renun-ciationis, additum pacto nudo consensus: an verò fiāt per stipulationem. Item an adhibeatur renunciationi iura-mentum, vel fiat in instrumentu gaurentigio; his enim spe-ctatis poterit definiri, an renunciationi praecisè sit stan-dum, an causatiuè ob pęnā, & interesse, an impunè possit ab ea recedi, eodem prorsus modo, quo supra definita sunt ista omnia circa consensum in Iudicem. Quam ani-maduersionem video à Doctoribus praetermissam.

1048 Tertiò

1048 Tertiò infertur, cum ex renunciatione ista fori, & *l. si conuenerit*, redundet geminatum pactum, considerandum esse, an renunciatio fiat in continenti post consensum, an ex interuallo. Effectus enim erit, quod primo casu, censebitur inefficax, & nullius effectus; ex communi omnium sententia; secundo verò, ex multorum sententia danda erit illi efficacia stipulationis, quemadmodum illam habet pactum nudum geminatum, vt dicebam superius, n. 1039. & 1040. quod item video prætermissum.

1049 Quartò infertur renunciationem fori, & *l. si conuenerit*, eatenus valere quatenus valet consensum in Iudicem; videlicet vt legitimentur omnia acta ante pœnitentiam, seu mutationem voluntatis, vt dixi supra num. 1003. & 1004. non verò valere, aut eum habere effectum, vt excludatur pœnitentia, & præcludatur via exceptioni fori, si litigator antequam Iudici se subijciat, & patiatur se conueniri, voluntatem mutet, & Iudicem declinare velit; poterit enim non obstante renunciatione id efficere, & ita explicandus est Baldus, & cæteri Doctores eum secuti, quos retuli num. 1038. & id expressim tradit Gutierez *de iurament. confirmat. 1. par. d. cap. 28. nu. 1.* Probaturque argumento ineuitabili ducto à communi, & vera Doctorum resolutione, de qua supra num. 1029. & 1030. nam cùm quis facit pactum generalis submissionis, & consensus in omnes vniuersim Iudices adiecta clausula, vt possit vbilibet conueniri, vel promittit se vbicunque conueniatur responsurum, nõ obstante hac clausula, vel pacto, interposita etiam fori renunciatione, quæ nihil superaddit nisi consensum reiteratum, & magis explicitum; poterit nihilominùs fori declinatoria obijcere, & à priori voluntate recedere. Quod expressim ab omnibus tradit Misingerius *singular. obseruat. cent. 1. obseruat.* 88. Gratianus *decis. 180. in additione, num. 9.* Rodericus Suarez *in l. post rem, in declaratione legis Regni, quæst. 5. nu. 20.* Caualcanus *decis. 1. nu. 81. par.* & Federicus Martini *de iura sensuum, cap. 6. num. 332.* Ergo simili modo contingit in consensu speciali in particularem Iudicem, adiecta eadẽ renunciatione declinatoriæ, vt si pœnitentia ductus litigator voluntatem mutet; possit nihilominùs declinatoriam proponere, non obstante renunciatione, quemadmodum non obstante priori consensu, nam ab vtroque æquè poterit recedere. Consequentia probatur quoniam tantundem operatur dispositio generalis, quoad omnia, quantum specifica, quoad singula, *leg. si duo, in fine,* vbi Glossa vltima *ff. de administr. tut.* Ant. Gomez *tom. 3. variarum, c. 7.* Parladorius *lib. 1. rerum quotidianarum, cap. 3. §. 1. n. 16.* Pelaez *de maiorat. 1. par. q. 4. in antiquis, nu. 31. in nouis, n. 89.*

1050 Quintò adijciendum est, pro perfecta explicatione prædictæ tertiæ limitationis, & concordia eius cum sententia Baldi commemorata, distinguendos esse duos casus, quibus fieri solet renunciatio fori, aut prædictæ *l. si conuenerit*. Primus, quando renunciatur exceptioni fori aut *l. conuenerit*, ad corroborandam iurisdictionem Iudicis non alioqui competentis, quàm ex consensu, & prorogatione paciscentium. In quo siuè consensus sit generalis in omnes Iudices, siuè specialis in aliquem, valet quidem mero iure renunciatio, verùm mutata voluntate inefficax redditur, & reuocatur, tàm consensus, quàm renunciatio, vt ex communi sententia dixi numero præcedenti, & ita accipienda est sententia Baldi, & aliorum quos retuli n. 1038. & eatenus est vera.

1051 Secundus casus est, cum fit renunciatio exceptionis fori ad corroborandam iurisdictionẽ Iudicis iure communi competentis ex alio capite, quàm ex prorogatione. Exempli causa, si paciscatur quis cum aduersario promittens se responsurum, aut passurum se cõueniri coram Iudicibus, domicilij, originis, rei, si, ex contractus, vel destinatæ solutionis vel competentis sibi, vt hæredi, vel priuilegij, vel delicti apud quos, iuxta hactenus dicta quæst. 1. 2. 3. 4. 5. 6. & 7. quis forum sortitur; & addiciat renunciationem *d. l. si cõuenerit*, & fori, seu exceptionis declinatoriæ sibi quomodolibet competentis, vel iure communi, aut ex speciali priuilegio, vt competit Scholari, Curiali, & similibus; quod re vera est pactum de non declinando Iudice, magis quàm de prorogando: & hoc casu concors est ferè omnium Doctorum sententia, renunciationem valere ab initio efficaciter, vt non sit locus pœnitentiæ, aut mutationi voluntatis, etiam antequam Iudex adeatur, & ab ea recedi non possit quominus qui in Iudicem consensit renunciatio foro possit: apud eundem conueniri; quo sensu, accipienda est prædicta tertia limitatio, & eatenus est vera, & amplectanda. Quæ sententia probatur *ex l. si quis in conscribendo, C. de pactis, & in cap. 1. de iudicijs,* quæ in eum sensum accipiuntur à Doctoribus, & approbatur apud nos Hispanos *in d. l. 20. tit. 21. lib. 4. recopilat.* cuius occasione hæc scripsimus; fuit autem sententiã Glossæ *in l. 1. scholio vltim. si quis in ius vocat. non ier. & in dict. l. si conuener. schol. vltim. ff. de iurisd. omn. Iudic.* quam sequitur Bartolus *ibidem nu. 4.* Baldus *in 1. lect. nu. 3. & in 2. lect. num. 2.* Albericus *numer. 1.* Paulus *nu. 5.* Angelus *nu. 1.* Fulgosius *num. 11. & num. 15. vers. decimaquinta limitatio, & vers. vigesimaprima,* Romanus *nu. 2.* Socinus *nu. 14. 15. & 16.* Alexander *nu. 8. 9. & seqq.* Iason *num. 29. & 35. cum seqq.* Decius *num. 23. & num. 29.* idem Baldus *in l. si quis in conscribendo, 29. nu. 2. Cod. de pactis,* idem Decius *in cap. 1. 1. lect. num. 100. & ex num. 149. de iudicijs* vbi Ripa *n. 65.* Alciatus *num. 31.* idem Romanus *singul. 283.* item Alexander *in addition. 1. ad Bartolum in l. 1. ante n. 1 verb. si se subijciant, ff. de iudicij,* Guido Papæ *decis. 77. nu. 2.* Couarruuias *in practicis, cap. 10. n. 5. & 6.* Gregorius Lopez *in l. 70. tit. 18. part. 3. gloss. 7.* relata ad textum ibi, Auiles *in cap. 27. Prætorum, verb. entreguen. n. 19* Bernardus Diaz *regul. 642. fallent. 1.* Tuscus *liter. F. conclus. 442. nu. 9. cum seqq.* Riccius *collectan. 750.* Gutierez *de iurament. confirmat. 1. par. cap. 28. nu. 8.* Felicianus cum multis quos refert, *de censibus, tom. 2. lib. 2. cap. 3. nu. 13. vers. pro qua sententia,* Barbosa *in d. l. 1. art. 3. num. 214. cum seqq. vsque ad finem articuli, & in l. hæres absens, 19. §. 1. ex num. 43. ff. de iudicijs.*

1052 Ad eundem secundum casum pertinet pactum illud, de quo agit Iurisconsultus *in d. l. hæres absens, §. proinde, ff. de iud.* ibi: *nisi alio loco se se vt defenderet cõuenit,* quod explicat Gl. *in verbo, vt defenderet conuenit,* cõceptu esse negatiuè, quasi conuenerit, vt in loco contractus non teneretur se defendere, & in effectu continere, quandam renunciationem fori contractus, quam valere existimat nõ obstante decisione text. *in l. si cõuener. ff. de iurisdict. omn. Iud. ex l. si quis in conscrib. C. de pact.* Quoniã tametsi pactum affirmatiuũ de Iudice eligendo, non valeat efficaciter, quin possit mutata voluntate retractari, iuxta, predictã *legem si conuenerit*; cùm in eo agatur de danda iurisdictione, quæ publici iuris est: at pactum negatiuum de renunciando foro, & non adeundo aliquo Iudice particulari ex multis competentia, valet ab initio efficaciter, & irreuocabiliter. Quam Glossam approbant ibi communiter Doctores, quos retuli, & sequutus sum supra, quæst. 4. num. 247. Nam cùm exempli causa contrahens non solum sortiatur ex contractu forum in loco contractus, sed etiam in loco domicilij sui, *d. l. hæres absens, §. illud sciendum,* poterit renunciare foro domicilij efficaciter, vt conueniatur in foro contractus, aut foro contractus, vt conueniatur in foro domicilij, & ea renunciatio erit valida, & irreuocabilis.

1053 Rationem verò discriminis inter duos prædictos casus, cur in primo renunciatio fori, & consensus in Iudicem non valeat efficaciter, quin relinquatur locus pœnitentiæ; in secundo verò valeat ab initio efficaciter, & irreuocabiliter, reddit Glossa in prædictis locis, quòd, cum agitur de proroganda iurisdictione, & danda Iudici, qui alioqui competens non est negotium est graue, & magni momenti, tangiturq; res ad ius publicum pertinens, quod priuatorum pactis non subditur, *leg. ius publicum. 39. ff. de pactis,* nisi limitatè, & pedetentim, vt in *d. l. si conuenerit*; cùm verò agitur de iurisdictione declinanda, res est leuis, & quæ in iure priuato consistit, cui quilibet renunciare potest, *d. l. si quis in conscribendo. C. de pactis*, Nam cum iura fecerint multos Iudices competentes in eodem negotio, mirum non est indulsisse facultatem priuatis eligendi, quem velint, vt re vera concesserunt

vniuersim constitutum est, ne deinceps vllo in casu possent suo foro renunciare, foro inquam domicilij.

1061 Octauò, & postremo, ex dictis elicitur, esse tàm affinem prorogationi iurisdictionis, renunciationem fori, seù renunciationem exceptionis declinatoriæ fori, tamq; cognatam, aut potius cum illa connexam, vt possit statui regula affirmatiua & negatiua. Nempè vt qui potest prorogare, possit renunciare exceptioni fori, & qui potest renunciare foro, seù declinatoriæ possit prorogare; atque item, qui non potest renunciare foro, non possit prorogare, & è contra, qui non potest prorogare, non possit renunciare; foro vt ex parte significat Capib. *in pragma. 8. p. 1. n. 110. de Baronib.* idque iure optimo. Nam prorogatio est discessus quidam à Iudice proprio, accessusq; ad alienū & semper fit per consensum in Iudicem alienum, non solum non declinando illum, seù omittendo oppositionem declinatoriæ, sed etiam positiuè se illi subijciendo, vt paulò inferius declarabo.

1062 Illa tamen hoc loco se se offert difficultas, demus aliquem sortiri plures foros multos quidem iure communi, alium vero, seu alios ex priuilegio, & hunc renunciare foro, seù declinatoriæ fori, dubitari poterit, cui foro censeatur renunciatum, an foro priuilegij dumtaxat, quod facilius tollitur, *l. eius militis, 35. §. militia missus, ff. de milit. testam.* an omnibus foris etiam iure communi competentibus. Dubitationem facit, quod plura iura habens, & vni renuncians, alteri renunciare non videtur, *l. si dom. 20. ff. de seruit. vrbanor. l. si mihi 20. ff. de seruit. rusticor. cap. pastoralis, 19.* vbi glossa vltima, *de priuilegijs.*

1063 Et refert quibus verbis sit concepta renunciatio, & ad quem finem. Nam primò, si renunciatum sit priuilegio fori, & renuncians non habeat forum ex priuilegio, sed solum ex iure communi ex foro renunciatum censebitur, cuius renunciatio est necessaria ad eum effectum, ob quem ipsa renunciatio interponitur. Ratio est, quoniam verba sunt improprianda, iuxta subiectam materiam, ne reddatur inutilis dispositio, *l. quibus diebus, 40. §. Dominus, ff. de cond. & demonstrat.* Cardin. Tuscus *lit. V concl. 110. & 111. & 112. tom. 8.* at si verba in hoc casu acciperentur proprie, inutilis maneret dispositio. Ergo ne id accidat debet intelligi renunciatum esse ei foro iuris communis, cuius renunciatio est necessarias ad effectum a contrahentibus intentum. Id etiam probatur ex textu *in l. 1. ff. si quis in ius vocat. non ier. ibi nisi priuilegio suo specialiter renunciauerit,* iunctis verbis præcedentibus ibi: *non suppositum iurisdictioni illius*, & adiecta Glossa ibidem, verbo, *pro non dato*, in quo ille, qui specialiter priuilegio renunciantis, nullum aliud forum sortiri videbatur, quam forum iuris communis. Quem expendit Decius *in dicto cap. 1. num. 166.* Ripa *num. 65. de iudicijs,* qui ita sentiunt, & Ias. *in eadem l. 1. num. 9.* quos sequitur Alciatus *de præsumptionibus, regul. 3. præsumpt. 36. num. 8.* & Menochius *de præsumptionibus lib. 6. præsumpt. 6. nu. 7.*

1064 Secundo, si renunciatum sit simpliciter foro, seù exceptioni fori, non expresso, an foro priuilegiato, an foro iuris communis renuncietur, simili modo ex fine renunciationis cuius gratia adhibita est, colligendum est, quid actum sit: nam si ad eum finem, ob quem facta est renunciatio, est necessaria renunciatio fori iuris communis, non obstante illo axiomate, quod tollantur facilius, quæ iure speciali, quam quæ iure communi competunt, renunciatum censebitur foro iuris communis, ne alioqui eludatur mens, & voluntas contrahentium, quæ ratio proponderat. Ita videtur sentire Decius, & cæteris, vbi supra, significatq; Orosetus *in d. l. si conuenerit, num. 4.*

1965 Tertio, si renuncietur priuilegio fori, & renuncians gaudeat foro priuilegiato, & alijs foris iuris communis est maior difficultas, quo modo hæc renunciatio interpretanda sit. Et in hoc casu Decius *in d. cap. 1. num. 166.* & Ripa ibidem *n. 65. de iudic.* existimant, renunciatum foro priuilegij, non foro iuris communis: eandem sententiam tuetur Ias. *in l. 1. n. 9. ff. si quis in ius vocat. non ier.* Ratio est quia cum verba verificari possint in foro priuilegij, quo gaudet contrahens, & id apertè sonent, in clariois non erit opus coniecturis, *l. continuus, 131. §. cum ita, ff. de verb. obli.* neque tunc habebit locum doctrina, de qua in primo casu, nam hic renunciatio potest effectum habere sine verborum impropietate.

1066 Contrariam tamen sententiam, quinimo censeri renunciatum foro iuris communis, si id requiratur ad effectū, ob quem interponitur renunciatio, amplectitur Couarruuias *in practicis, cap. 10. numer. 5. vers. septimo,* quem sequitur Molinus *de brachio sæculari, capit. 30.* & videtur consentire Menochius *de præsumptionibus, libr. 6. dicta præsumpt. 6. num. 7. & 8.* Exemplum sit contrahit quis in loco aliquo, habet forum domicilij iure communi competens, præter forum contractus & præterea forum priuilegij, subijcit se Iudici contractus, & renunciat foro priuilegij, eo fine, vt in foro contractus conueniri possit absque metu exceptionis declinatoriæ; censebitur renunciasse foro domicilij, sine cuius renunciatione non potest obtineri finis intentus; nam si illi non esset renunciatum, sed solum intelligeretur renunciatum foro priuilegij, cum iste conueniretur in foro contractus, posset allegare exceptionem declinatoriam, ob forum domicilij, quæ illi salua remansisset, dum non esse comprehensa sub renunciatione priuilegij fori; atque ita frustraretur alter contrahens intento fine: *Non enim*, vt rectè inquit Cicero *oratione 12 pro A. Cæcina, num. 52. & 53. ex verbis debet pendere ius, sed verba seruire hominum consilijs, & auctoritatibus: voluntas enim semper valet, quæ si tacitis nobis intelligi posset, verbis omnino non vteremur, quia non potest, verba reperta sunt, non quæ impedirent, sed quæ indicarent voluntatem.* Cessat igitur ratio contrariæ sententiam nam effectus, quem contrahentes intendunt non obtinebitur, nisi verba improprientur, recurrimusq; ad doctrinam Gloss. *in d. l. 1. §. verbo, pro non dato, ff. si quis ius vocation. non ier.* quam sequitur Decius relatus *in dicto primo casu*, itaque verbum illud, *priuilegium fori*, non aliud significat, quam fori præscriptionem, seù exceptionem, vt rectè interpretatur, vbi supra Couarruuias.

1067 Quartò limita decisionem *d. l. si conuener.* vt non admittatur pœnitentia, & recessus à priori voluntate, & consensu in Iudicem, post quam Iudex est aditus. Quæ limitatio colligitur ex eadem lege à contrario sensu, vt rectè animaduertit Barbosa *in dict. l. 1. artic. 3. ex num. 120. ff. de iudicijs,* Dicetur autem aditus primò, si præsenta Iudice, & acceptante expresse, aut saltem non contradicente, facta sit conuentio inter litigatores, vt coram ipso actionem suam, & iudicium prosequantur e nam deinceps penitentia non admittetur. Ita sentiunt Angelus *in d. l. si conuenerit, numer. 1.* Fulgosius *num. 7.* Paulus *numer. 2.* Alexander *numer. 6.* Decius *numer. 13. & 24.* Iaso *numer. 18.* Barbosa *in d. artic. 3. num. 64. & 65. cum seqq. et numer. 122.* idem Decius *in cap. 1. numer. 101. de iudicijs,* Imola *in cap. P. et G. num. 108. de offic. delegat.* Belluga *in speculo Principum, rubr. 15. §. sed quid dices numer. 1. & 2.* Syntagma communium opinionum *lib. 3 tit. 11. nu. 110* Matthesilanus *singular. 106. cum additione, & annotatione ibi.*

1068 Secundo, si lis sit contestata omissa declinatoria, nam post litem contestatam pœnitentia non admittitur, vt docet Glossa *in d. l. si conuenerit, verb. adiretur*, & omnes interpretes ibidem, Imola *vbi supra n. 59.* Barbosa *d. art. 3. ex num. 62.*

1069 Tertiò, si propositæ sunt coram Iudice exceptiones aliæ dilatoriæ, præter declinatoriam, iuxta *l. sed et si susceperit, 52. in princ. ff. de iudicijs,* idque iure optimo. Nam si disceptatio super exceptionibus inducit tacitum consensum sufficientem ad prorogationem irretractabilē, vt dixi supra nu. 991. & 993. multo maiori cum ratione, superaddita consensui expresso, faciet irreuocabilem prorogationem, & hoc loco repetenda sunt, quæ superius dixi de actibus, ex quibus elicitur tacitus consensus ad prorogationem necessarius. Nam si isti adijciantur supra consensum expressum, facient irreuocabilem prorogationem, & planum erit, non posse deinceps prorogationem

nem mutata voluntate reuocari. In istis enim, & similibus actibus consistit subiectio, & submissio illa, quam iuris requirit, vt prorogatio censeatur efficax, & irreuocabilis *in l. 1. & 2. in princ. de iudicijs*.

1070 Rationem autem opinamur, cur requiratur ad prorogationem efficaciter, & irreuocabiliter inducendam aliquis actus subiectionis, & submissionis, vltra consensum in Iudicem, reddit Barbosa *d. artic. 3. ex nu. 75.* Nam quemadmodum in corporalibus requiritur traditio, & non sufficit conuentio ad transferendum dominium, *l. traditionibus, C. de pactis*, ita in incorporalibus requiritur aliquid vice traditionis, & huius loco sunt similes actus subiectionis, quibus, quis quasi tradit se Iudici, quo iurisdictionem mero iure prorogatam, & reuocabiliter adquisitam irretractabilem reddat. Quæ eadem fuit adnotatio Socini *in d. l. si conuenerit, num. 27.* Alciati *in l. si quis in conscribendo, nu. 5. C. de pactis*, & in similí obseruat Guido Papæ *decis. 315. nu. 1.* De cæteris limitationibus *d. l. si conuenerit*, nam omnia prosequi non possumus, videantur interpretes in eadem lege, *& in c. 1. de iudicijs*, vbi latè tractant. Hæc de duobus requisitis ad prorogationem ex parte prorogantium.

1071 Tertio, ad prorogationem requiritur ex parte Iudicis, vt ille iurisdictionem habeat, alioqui eius iurisdictio prorogari non poterit, vt animaduertit supra sect. 1. nu. 971. & notat Marianus *in d. cap. significasti, num. 21. & n. 40. vers. quinto quæro*.

1072 Quarto, dubitari potest, an ad prorogationem requiratur consensus Iudicis, cuius iurisdictio prorogatur? Et dicendum est regulariter non requiri, *l. 2. §. conuenire, ff. de iudicijs*, notat Speculator *lib. 2. titul. de compet. Iudic. adit. §. 1. num. 23.* Bartolus *in eadem l. 2. in principio, & nu. 1.* Baldus *in d. §. conuenire num. 1.* Albericus *numer. 3. & 4.* Angelus *nu. 1.* Paulus *nu. 1.* & Cuiacius Iaso *in d. l. conuenerit, numer. 21.* Antonius Butrius *in d. cap. P. & G. numer. 20. vers. requiritur tertio*, Panormitanus, *num. 22.* Imola *n. 62. & 124. de offic. delegat.* Marianus *in d. cap. significasti, num. 48. de foro compet.* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictionis, num. 13.* Dixi *regulariter*, quoniam in prorogatione, quæ fit de persona ad personam, consensus Iudicis non requiritur; at in prorogatione, quæ fit de tempore ad tempus, requiritur consensus Iudicis, vt probat textus *in d. l. 2. §. si & Iudex*. iuxta literam Florentinam, & ibi omnes interpretes: consensus verò intelligitur, qui scit, & non contradicit, vt expresse notant Butrius, Panormitanus, Imola, & Marianus, supra relati, & Barbosa *in l. 1. art. 2. n. 13. cum seqq. ff. de iudicijs*, vbi plurimos allegat. Argumento autem de tempore ad locu, idem dicendum erit ne prorogatione, quæ fit de loco ad locum quoties illa locum habeat. Aduertendum tamen est iuxta communem Doctorum mentem, eatenus requiri consensum Iudicis ad prorogationem, quatenus requiritur notitia eiusdem, etenim notitia cum vsu inducit consensum, eatenusque ex defectu consensus vitiari prorogationē, quatenus vitiantur acta iudicij ex ignorantia prorogationis. Igitur cum iurisdictio ritè exerceatur sine prorogationis notitia, non est necessarius consensus Iudicis ad prorogationem: verum cum Iudex ritè non vtitur iurisdictione, si prorogationem ignoret, tunc ad prorogationem requiritur consensus; melius Doctores dixissent notitiam prorogationis requiri. Rationem verò discriminis inter has prorogationes, reddit Angelus *in d. §. si & Iudex, nu. 1.* Nam iurisdictione ordinarij, quæ prorogatur de re ad rem, & persona ad personam, non est limitatum certum, & determinatum tempus, cum duret vsque ad aduentum successoris, ita vt eo etiam veniente non extinguatur funditus iurisdictio, *l. si fortè, 17. ff. de offic. Præsid.* notat Innocentius *in cap. cum dilecta 22. nu. 1. de rescript.* Ita fit vt quamuis Iudex ignoret factam prorogationem, erret solum in qualitate iurisdictionis, non in substantia, cum se Iudicem sciat. At in iurisdictione delegata tempus est determinatum, quare delegatus cognoscens de causa post tempus suæ delegationis, errat circa substantiam iurisdictionis, cum eam exerceat tempore, quo scit se non esse Iudicem, nisi de prorogatione habeat notitiam. Itaque dum prorogatur iurisdictio de persona ad personam ignorantia prorogationis cum plurimum inducit errorem in qualitate, qui actum non vitiat; dum de tempore ad tempus, quod in delegata contingit, ignorantia inducit errorem circa substantiam, qui vsum iurisdictionis irritat; nam irritum erit iudicium, si iudicet is, qui credit se non esse Iudicem argumento textus *in l. quæro, ff. de eo, qui pro tutor. negot. gess.* notat Bartolus *in d. l. 2. num. 2. ff. de iudicijs*, a qua hæc ratio desumpta est, quam omnes approbant. Idem seruari oportere in prorogatione, quæ fit de quantitate ad quantitatem, ob eandem rationem, notat Cuiacius *in d. l. 2. in fine*, cui adnotationi addenda sunt, quæ tradit Barbosa *in d. l. 1. artic. 2. ex nu. 7. ff. eodem titulo* Et vniuersim idem dicendum erit in quauis prorogatione, in qua prædicta ratio locum habuerit.

1073 Quintò dubitari potest, an requiratur consensus superioris, eius, qui iurisdictionem prorogat, ad hoc, vt prorogatio sit firma. Ratio dubitandi est quoniam ad superiorem videtur attinere, eumque tangit, quòd eius subditus alieno Iudici se subijciat, atque ita opus esse eius consensu argumento *cap. quod omnes tangit, 29. de regul. iuris in 6. l. non debet alteri 74. ff. de regul. iur.*

1074 Sed pro resolutione statuenda est regula generalis, non esse necessarium consensum superioris Iudicis, v. subditus possit prorogare iurisdictionem Iudicis non sui. Ita probat textus *in cap. significasti, 18. de foro compe. enti*, vbi hæc regula limitatur, per locum ab exceptione ad regulam, de quo Euerardus *in locis legalibus, loco 9. ab exceptione ad regulam, & per locum ab speciali, de quo idem loco 99. ab speciali*: nam exceptio firmat regulam in contrarium, *leg. nam quod liquidè, ff. de pœna legat.* Ita sentiunt Glossa *in cap. inolita 42 verbo, Pontifice, 11. quæst. 1.* Bartolus *in l. 1. §. & post operis, num. 8.* Baldus *num. 2.* Paulus *num. 6.* Imola *num. 25.* Romanus *num. 19.* Alexander qui latè tractat *ex num. 15.* Ias. *ex num. 11. ff. de nou. oper. nunciation.* Isernia *in cap. imperialem. nu. 78. de prohibit. feud. alienat. per Federicum*, Capycius *decis. 9. num. 1.* Afflictis *in constitut. Iustitiarij nomen, nu. 22. lib. 1. rubric. 42.* Follerius *in eadem constitutione, numer. 111. & 114.* Maranta *in praxi, 4. par. distinction. 12. numer. 25.* Barbosa *in d. l. 1. artic. 3. num. 161. ff. de iudicijs*, Antonius Butrius *in dict. cap. P. & G. num. 20. versicul. circa hunc consensum*, Imola *num. 45. 71. & 97. cum seqq.* Marianus Socinus *in dicto c. significasti, nu. 44.* Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. n. 14.* Federicus Martini *de iure censuum, cap. 6. n. 325.*

1075 Limita primo prædictam regulam in Clerico, qui sine consensu sui superioris, non potest iurisdictionē alieni Iudicis, etiam Ecclesiastici prorogare. Hanc limitationem continet expressè textus *in d. cap. significasti*, vbi notant omnes Cannonistæ, *& in c. 1. in principio, de foro compet. libr. 6.* docet Bartolus *in d. l. 1. num. 1. ff. de iudicijs*, Aretinus *in §. idem iuris est, nu. 42. institut. de exceptionib.* Couarruuias *in practicis, cap. 10. numer. 5. versic. octauo* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictionis, numer. 14.* Viuius *decis. 125. numer. 1.* Barbosa *dicto artic. 3. ex num. 179.* & ibidem *numeris sequentibus*, rectè animaduertit, satis esse tacitum consensum, qui elicitur ex scientia, & permissione, seu non contradictione, qui etiam superueniat ex post facto, tametsi ab initio non interuenerit.

1076 Dixi, *alieni Iudicis, etiam Ecclesiastici*, quoniam Iudicis laici iurisdictionē, Clericus nullatenus potest prorogare, neque cum licentia sui superioris, neque sine illa, *cap. si diligenti de foro competenti*, notat Marianus *in dicto cap. significasti, nume. 42. in fine vers. solutio*, Aretinus *in dicto §. idem iuris est nu. 42.* & probat latè Barbosa *dicto artic. 3. ex num. 173.* etiam si tacitè se coram sæculari conuenire pateretur, non opposita exceptione fori declinatoria: nam nihilominus iudicium non subsistet, Iaso *in l. 2. num. 39. ff. si quis in ius vocat. non ierit*, Couarruuias *in practicis cap. 33. numer. 2.* Azeuedus *in l. 1. num. 21. tit. 5. libr. 4. recopilationis*, Barbosa *vbi supra, num. 177.*

1077 Quia autem esse debeat superior iste, cuius consensus requiritur in prorogatione à Clerico facta, tractat Ma-

Marianus *in dicto cap. significasti, num 42.* & ait hunc superiorem esse Episcopum Diœcesanum, etiam si Clericus habet alium superiorem immediatum, eumque sequitur Barbosa dict. artic. 3. n. 210. Id autem limitat idem Marianus ex sententia Panormitani, quando vterque superior habet iurisdictionem subordinatam in Clericum: secus si Abbas, vel alius haberet iura Episcopalia, & iurisdictionem quasi Episcopalem; nam ad eum pertineret eo casu præstare consensum prorogationi, à Clerico factæ, non ad Episcopum. Eodem in loco extendit prædictam primam limitationem, ad omnes Clericos cuiuscumque gradus, nam neque Episcopus, neque Archiepiscopus possunt prorogare iurisdictionem iudicis non sui sine consensu suorum superiorum. Quod idem existimat dicendum esse de exemptis, non posse, inquam, sine licentia, & consensu Papæ, cui subduntur prorogare alicuius Iudicem iurisdictionem; idem dixit Gregorius *in l. 7. tit. 9. part. 1. gloss. 9.* & Barbosa *in d. l. 1. art. 4. num. 43. ff. de iudiciis.*

1078 Difficile tamen est inuenire rationem huius limitationis, & cur in Clericis hoc sit speciale. Multas autem recenset Marianus *in dicto cap. significasti, num. 45.* examinatq; & reijcit Barbosa *in dicto artic. 3. ex num. 186.* Verum Imola *in dict. cap. P. & G. nu. 98. de offic. delegat.* Alexander *in l. 1. dicta §. & post aperit, num. 19. ff. de nou. oper. nunciation.* & Felynus *in dicto capit. significasti in principio verfic. rationes differentiæ*, credunt nullam esse demonstratiuam, & concludentem, sed omnes censent persuasiuas, seu probabiles.

1079 Sed non displicet primo, ea quam adducit Marianus dicto num. 45. quòd Clericus, inquam, magis subiaceat Episcopo quam laici suis superioribus; quippè cum non solum sub iaceat Episcopo secundum nudum vsum iurisdictionis, sed vltra etiam ratione ordinum susceptorum, & si habet beneficium, etiam ratione beneficij. Nam cum Clericus ordinem recipit, se totum Deo dedicat, *cap. Clericor, 21. distinct. cap. cum partio, cap. duo sunt, 12. qu. 1. cap. cum secundum, 16. de præbend. & dignit.* ita fit, vt Clericus non possit sine sui superioris licentia prorogare; nam etiam laici sine superiori licentia prorogare non possunt, cum superiori subdantur vltra nudum vsum iurisdictionis, vt vassalli, qui subduntur ratione fidelitatis, & seruitij, vt statim dicemus. Ex qua radicali diuersitate oriuntur etiam quædam alia discrimina inter laicos, & clericos, quæ retulit Glossa notatione digna *in cap. alita, 42. verb Pontifice, 11. quæst. 1.* Nam laicus potest iurare sine licentia sui superioris, sed Clericus non potest, *c. inhærentes, de iurament. calumn.* Item Clericus nō potest ab alio Episcopo ordines accipere: ergo nec iudicium quod maius est, *cap. nullus primas, 9. quæst. 2.* Item non potest ab alio, quam à suo Prælato petere iudicium animæ, quod est occultum, *cap. placuit, de pœnitent. distinct. 6. c. omnis vtriusque sexus, de pœnitent. & remission.* ergo multo fortius, nec manifestum. Et re vera hæc fuit originalis sententia Innocentij, vt ex illo retulit Alexander *in dicto §. & post aperis, nu. 19.* tametsi ego eam apud illum non inueniam in loco ab Alexandro relato. Quam rationem differentiæ approbarunt Panormitanus *in dict. cap. P. & G. numer. 18. & in d. cap. significasti, num. 7. in fine,* Dominicus de sancto Geminiano *in cap. Romana, in principio, numer. 4.* & ibi Philippus Franchus *num. 2. in fine, de foro com. etenim in sexta* Romanus *in dicto § & post aperis, num. 19. & 20.* Iason *n. 11.* & in eadem incidit Barbosa *in dict. artic 3. ex num. 195.* tametsi videatur velle nouum aliquid afferre.

1080 Secundam aliam rationem tribuit Alexander Dominico de sancto Geminiano, quæ similiter apud illum non reperitur, sed inuenitur apud Innocentium *in c. de causis, 4. num. 3.* & Baldum *ibi, num. 31. de offic. deleg.* (certè hac de causa commentaria antiquorum, quæ apud nos vulgo circumferuntur, valdè mihi suspecta redduntur, & incerta, quod ea, quæ alij alijs attribuunt relatis etiam eorum verbis, apud ea non inueniantur) agnoscit diuersitatem Dominicus inter Ecclesiasticam, & sæcularem iurisdictionem, quod illa emanauit à Deo, & concessa est Ecclesiæ, & eius supremo Pastori, & ab eo deriuata in cæteros, Pontifices. at laica profecta est ab ipso populo, quem collectio singulorum constituit, cui immediatè à Deo concessa est, ab ipso autem populo in suos superiores transfusa. De quo discrimine rectè agunt Victoria *relect. 1. de potestat Eccles. sect. 5. & in relect. 3. de potestat civil. ex nu. 7.* Molina *de iustit. tract. 2. disput. 21. §. habemus deinde, cum disput. seqq.* Bellarminus *tom. 1. vol. 1. controuers 3. de Romano Pontifice, lib 4. c. 22. 23. & 24. & vol 2. controu. 5. lib. 3 cap. 2. & cap. 9.* Ac per consequens mirum non est, si maior facultas concessa sit laicis prorogandi iurisdictionem laicam, quam ipsi dederunt vt partes, populi; quam prorogandi iurisdictionem Ecclesiasticam subditi illius quæ ab ipsius nullatenus emanauit. Quam rationem videtur approbasse idem Baldus *in l. si qui ex consensu, nu. 10. C de Epis. aud.* Quæ ratio non iure displicet Alexandro, neque ab eo impugnatur efficaciter.

1081 Tertiam rationem prædictæ limitationis excogitauit Follerius *in constit. Iustitiarij nomen, num. 115.* quam dicit alibi non tactam, & quidem non contemnendam, videlicet decisionem *d. cap. significasti,* non procedere ex speciali subiectione clericorum erga Episcopos, sed ex speciali modo iurisdictionis Episcoporum erga Clericos sibi subditos. Quæ decisio communis etiam erit omnibus laicis, si habeant iurisdictionem erga subditos, simili modo qualificatam. Hæc autem qualitas in eo consistit, quod Episcopus habet in Clericos sibi subditos iurisdictionem priuatiuam, comparatione aliorum Episcoporum *c. nullus primas, c Epis. 9. q. 2 c. 1. & c. 2 de for. comp.* inde prouenit, vt non possit Clericus sine sui superiori licētia prorogare alieni Iudicis iurisdictionem; quod item in laicis contingit habentibus iurisdictionem priuatiuè supra suos subditos, vt inferius tangemus.

1082 Quartam rationem addit Hernia *in const. cum satis;* quoniam Princeps supremus potest inhibere subditis ne litigent coram alienis Iudicibus, & eos cohibere à prorogatione Iudicis extranei, *leg. 2. §. si Iudex, ff. de iud.* quod ita iure fieri posse prosequitur Barbosa *d. artic. 3. nu. 142. & num. 139 cum seqq.* notat sic factum esse à multis Regibus. Et in Regno Castellæ *in l. 11. & 13. tit. 4. lib. 4. recop.* prohibitum est, ne laici se subijciant Iudicibus Ecclesiasticis, aut declinent laicos: quod ea ratione fit ne minuatur iurisdictio prohibentium. Id ipsum igitur factum est à Pontifice *in cap. si diligenti, 12. et in d. c. significasti, de for. compet.* qui ne sua iurisdictio diminueretur, aut illi præiudicaretur, prohibuit ne Clerici consentirent in Iudicem laicum, atque ne minueretur Episcoporum iurisdictio, inter quos distributa erat potestas, designatis certis subditis, *9. q. 2. per totam,* ne sine consensu proprij Episcopi, consentirent in Iudicem Ecclesiasticum. Quam rationem præsensit Panormitanus *in d. cap. significasti, nu. 8. in fine,* & est optima ratio.

1083 Quæ tamen prædicta prima limitatio sic probata, sublimitanda est primò, vt Clericus etiam sine sui superioris consensu, possit prorogare iurisdictionem alieni Iudicis Ecclesiastici tacitè; videlicet, si contrahat, vel quod idem est, solutionem destinet, vel delinquat in territorio alterius. Ratio est, quia hæc prorogatio, non oritur ex sola voluntate, & consensu Clerici prorogantis, sed ex dispositione, & assistentia iuris, quod iubet, quem forum sortiri, vbi contrahit, vel delinquit, & ibi eum etiam inuitum responderet compellit, *cap. dilecti, cap. vltim. de for. compet cap. Romana, §. contrahent. eod. tit. in 6. cap. 1. de priuileg in 6.* & ego latissimè dixi q. 4. ex nu. 160. Hanc sublimitationem tradit Speculator *lib 2. tit. de compet. Iud. addition. §. n. 21. Panormitanus in d. cap. dilecti, nu. 4. Marianus n. 5. & 17.* Ripa *in cap. 1. n. 67 de iudicijs,* Decius *in cap. Clerici, nu. 57. eod. titul.* Angelus *in l. 1. num. 5.* Paulus *num. 10.* Alexander *in additione ad Barthol. ibidem nu. 2.* Barbosa *artic. 3. nu. 222. 225. & 225. ff. de iudicis,* idem Alexander *cons 89. num. 1. & 6. lib. 7.* Maranta *in praxi, 4. par. d. dist. 12 num. 24.* Nauarrus *in relectione, cap. accepta, de restit. spoliat. in solutione appositionis, 8. nu. 5. tom 3.* Couarruuias *in practic. cap. 10. n. 5. vers. nono,* Marta *de iurisdict. 2. par cap. 6. num. 46. & 47.* Carrocius *decis. 52 numer.*

24 Eam

23. Eam autem sublimitationem extendit Barbosa *vbi supra n.223.* vt si contrahat Clericus in aliquo loco, & renunciet foro, seu promittat se non vsurum declinatoria, etiam sine sui superioris licentia, possit absens quoque ibidem conueniri, quod inferius sectione vltima tractabimus n.1252.

1084 Contrariam tamen sententiam huic sublimitationi quoad forum destinatæ solutionis duntaxat, quinimo nō posse Clericum sine sui superioris licentia prorogare iurisdictionem Iudicis loci, in quem solutio destinata est, amplectitur Speculator, vbi supra, quem sequitur Angelus *in d. l.1. nu. 5. ff. de iudicijs*, & prædicta additio Alexandri *ad Bartho. ibidem n.2. ad verbum, haberent feudum* Sapia *in ead. l.1. nu.19* Decius *in cap.1. 1. lect. num.166. in fin. de iudicijs*, conatus acutam rationem disparitatis inter hunc, & alios foros assignare, sed non solidam; cum iuris interpretatione quisque censeatur contrahere in loco, in quem contulit solutionem, *l.3. ff. de bonis auto. Iud. possid. l. contraxisse ff. de action. et obligat.* quod explicat eleganter Ioannes Baptista de santo Seuerino *in repetit. l. cunctos populos, num.140 C. de summa Trinitate, fide cath. lica*, & ego late supra, dicta quæst.4. num. 248. cum sequentibus. Quare iure optimo ab hac sententia recedunt cæteri paulo ante pro contraria priori sententia relati, præsertim Couarruuias *in practicis, d. cap.10. num.5. vers. nono ex premixè*, & eam refellit Barbosa *dicto nu.226.* ex textu quasi capitello *in dicto cap. delicti, de foro comp.*

1085 Sublimita secundo prædictam primam limitationem principalem, si Clericus mutet domicilium in alium locum, quod iure communi permittitur, *l. cum quædam 19. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* notat Hostiensis *in summa de foro competenti, numer.* 10. nam post mutatum domicilium incipit subiacere Episcopo noui domicilij, & in prorogatione denuo facienda indigeret consensu illius Episcopi, in cuius Diœcesi domicilium habet, non eius, qui eum ordinauit, & cui ante mutatum domicilium subiacebat: nam is ea dispositione iuris subrogatur loco illius Episcopi, qui clericum ordinauit: quemadmodum si iste mutans domicilium ordines suscipere deberet, adituius esset Episcopum noui domicilij, non antiqui mutati, *cap. cum nullus, 3. de temp. ord. lib.6.* Hanc sublimitationem tradit Barbosa *in d. art.3. n. 213.* pro qua refert Imolam *in d. c. P. & G nu. 36. de offic. deleg.* quamuis ille non agat de foro externo, sed de foro interno pœnitentiali; verum ex illo desumitur argumentum ad externum: quo vsa est Glossa *in d. cap. inolita 11. quæst.* Circa quam tamen sublimitationem adnotare oportet, non posse Clericos, vt possent laici sine sui Episcopi licentia domicilium mutare extra Diœcesim, *cap. non oportet, c. si qui vero, c. si quis Presbyter, 2. cap. propter eos, 7. quæstion.* 1. & istis locis notant Archidiaconus, & Geminianus, Hostiensis *in summa de foro competenti, nu.* 14. Grassis *de effectibus clericatus, effect.25.* nec possunt sine eiusdem licentia a sua Ecclesia abesse, *c. si quis in Clerico, eadem causa, & quæstione*: quare in quauis mutatione domicilij præsupponitur consensus Episcopi.

1086 Sublimita tertio eandem primam limitationem, si Clericus conueniatur coram Iudice competente mero iure, à quo tamen posset subtrahere opposita exceptione declinatoria ex priuilegio, vel qua uis alia ratione procedente de iure communi: nam poterit Clericus declinatoriam omittere, & sinere se conueniri siue consensu sui superioris: hæc enim non est vera prorogatio, sed remotio obstaculi iurisdictionis, vt dicebam supra, num.1001. Hanc sublimitationem tradunt Parnon itanus *cons. 25. n. 3 statim post principium, versic. sed dubium est nunquid s.* p. Ripa *in c.1. n. 6. de iud.* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictioni, n.14. vers. & hæc de consensu,* Barbosa *d. art 3. num.221.*

1087 Quarto prædictam primam limitationem soblimitandam credit Barbosa *d. art 3. num. 216.* vt non procedat in Clerico prima tonsuræ, quem credit posse prorogare iurisdictionem Iudicis alieni, sine consensu proprij Episcopi. Quod ea eo probat, quia ea prima tonsura non imprimitur caracter, vt docent Theologi *in 4. dist.* 24. vbi Dominicus Soto *quæst.1. artic.4. conclus.7.* existimat ordines, etiam minores infra subdiaconatum, non imprimere caracterem, neque esse sacramenta, sed sacramentalia quædam ad sacramentum disponentia, *& quæst.2. artic.5. ad quartum*, ait, primam tonsuram non esse ordinem, referens in eadem sententiam Diu. Thomam, Bonauenturam, & Richardum, Diuus autem Thomas *in additionibus ad tertiam partem, quæst.37. ar.2* tonsuram inter ordines non enumerauit. Sunt enim solum septem, videlicet, tres sacri, Sacerdotium, Diaconatus, Subdiaconatus; quatuor minores, Acolitus, Lectoris, Exorcista, Ostiarij, & non plures, *& in 4. distinct. 24. quæst.3. artic. 1. quæstiunc.2.* ait tonsuram non esse ordinem, nec per eam imprimi caracterem, & Diuus Antonius *tertia parte summæ, tit. 14. cap. 16. §.6.* ait primam tonsuram non esse ordinem, sed dispositionem ad ordines, item Diuus Isidorus *in cap. Cleros, 21. distinct.* omnes ecclesiasticos ordines recenset, tonsuræ nullam mentionem faciens; & idem Diuus Thomas in eisdem additionibus *quæst. 39. art. c. 2* expressè negat primam tonsuram esse ordinem; idem afferit Franchis *dec. 189. num.9.* & statuit Vazquez *in tertiam partem D. Thom. tom.3. disputat. 236. cap.1. num.3. & seqq. & cap.2. num. 15. & seqq.* ait solum esse in Ecclesia septem ordines Ex qua doctrina colligit Barbosa tonsuratum non effici rem spiritualem, vt per ordines efficiuntur Clerici, ex quo prouenire existimat, vt sine Episcopi permissu non possint iurisdictionem alieni Iudicis prorogare.

1088 Sed ego de hac sublimitatione multo dubito: imò si accipienda, & intelligenda sit vniuersim, vt iacet, eam existimo falsam, salua doctissimi viri reuerentia; quin potius censeo decisionem *d. cap. significasti*, non solum in Clericis, in sacris, in minoribus ordinibus constitutis, sed etiam in tonsuratis recipiendam esse. Nam cum textus Clericos nominet, & sub nomine, *Clericos*, comprehendatur etiam tonsuratus, *c. vnico de Cleric. coniug. in sexto*, Trident. *sess.22. decreto de reform. cap.1.* & omnia priuilegia concessa Clericis, & statuta loquentia de Clericis, locum habeant in Clericis primæ tonsuræ, vt tradit Felynus *in cap. Ecclesia sanctæ Mariæ, num.110.* & ibi Decius expressè *num.20. & seq. de constitution. & in cap. cum non ab homine, numer. 8. de iudicijs*, non video cur limitandus sit textus *in d. cap. significasti*, sine auctoritate, & sine ratione vlla, vt non procedat in Clericis tonsuratis Illud tamen existimo verissimum, illum textum non procedere in Clericis, etiam minorum ordinum, qui no gaudent priuilegio fori, eo quod non seruent requisita à Tridentino *sess.23. decreto de reformat. c. 6.* Ratio est manifesta, quia eiusmodi Clerici non subduntur foro Episcopi, sed laicorum, a quibus iudicantur, ac per consequens non indigent ad eligendum sibi Iudicem venia Episcopi, cuius foro non sunt subiecti, & a quo in iudicio non pendent; & hactenus vera erit traditio Barbosæ non vltra.

1089 Neque obstat eius fundamentum. Nam in primis Clerici, etiam tonsurati, eatenus censendi sunt res spirituales, quatenus diuino obsequio dedicantur, & in partem Domini hæreditatemque eius vocati segregantur à cæteris, vt docet D. Thom. *in additionib. ad 3. part. qu. 39. art. 2. & 3. & in 4. distinct. 24. quæst. 3. art. 1. quæstiunc. 2. ad secundum*, etiam si illis non imprimatur caracter: quoniam vasa etiam sacra, & aqua lustralis, & alia sacramentalia spiritualitatem contrahunt ex benedictionibus, vel consecratione Sacerdotum, & Episcoporum, etiam si illis caracter non imprimatur. Quid quod? quantum attinet ad ordines minores, D. Thom. *in additionib. ad 3. quæst.35. art. 1. & in 4. distinct. 24. qu. 1. art. 2. quæstiunc. 2.* existimat per illos imprimi etiam caracterem, cuius sententiam approbat Bellarminus *tom. 2. controuers. 5. lib.2. cap. 8.* vbi addit minores ordines esse sacramenta; verum est tamen in illis non includi tonsuram. Sed quidquid sit, nescio, qua crassa, & supina quorundam Iuristarum ignorantia factum sit, vt dum agitur de priuilegio fori, inuoluatur tractatus de caractere, cū nihil commune habeant caracter, & priuilegium fori. Imò verò,

mo re

more dislecticorum loquendo, sint termini impertinentes, qui neque se inferunt, neq; sibi repugnant. Cui tamen errori ansam, & occasionem videtur præbuisse Nauarrus in repetit. cap. nouit. de iudicijs, notabil. 6. num. 30. & in eum paulatim lapsus est, doctissimus alioqui Franciscus Suarez in defensione fidei contra errores Anglicanos, libr. 4. c. 10. n. 11. & seqq. Ad priuilegium quidem fori non est necessarius caracter, quippè cùm eo gaudeant tonsurati cũ qualitatibus Tridentini: item Monachi, & Moniales, cum nemo somniauerit tonsura, aut ingressu Religionis imprimi carecterem. E contra verò Clerici in sacris de grad ti priuilegio fori non gaudent, sed manent subiecti foro laicorum, vt dixi supra n. 773. & notat Parladorius in quinquagesimaria, different. 9. §. 4. num. 4. cùm tamen caracterem, qui est qualitas indelebilis non ammittant, iuxta tradita à D. Thom. 3 p. quæst. 63. artic. 5. & adnotata ad eum locum à Francisco Suarez tom. 3. in tertiam partem, & Gabriele Vazquez tom. 2. in eandem tertiam partem, disput. 134. c. 5. ex n. 86. Non est igitur sumendum argumentum à caractere, ad priuilegium fori, neque è contra, aut affirmatiuè, aut negatiuè.

1090 Limita secundò principaliter prædictam regulam, vt neque laici in spiritualibus sacramentalibus possint prorogare iurisdictionem Iudicis non sui, seu alieni Parochi sine licentia sui proprij Iudicis. Ita probat textus in cap. placuit, 9. quæst. 2. repetito in c. vltimo, de penitẽtia, distinct. 6. & c. omnis vtriusque sexus, de pœnitent. & remission. traditque Innocentius in cap. de causis, 4. n. 4. de offic. de legat. Butrius in d. cap. P. & G. num. 22. in fine eodem titulo, Panormitanus in d. cap. significasti, num. 15. Marianus num. 30. Felynus num. 1. Franciscus Marcus decis. 689. num. 3. aliàs deci. 897. 2 part. Menchaca controuersiarum vsu frequentium, cap. 14. num. 31. Antonius de Mattheis de prorogatione iurisdictionis, num. 5. vers. prorogabilis, est iurisdictio spiritualis, Antonius Natta consil. 413. num. 7. tom. 2. Barbosa in d. l. 1. artic. 1. nu. 207. & artic. 3. nu. 197. ff. de iudicijs, Franciscus Suarez tom. 4. in tertiam partem Diui Thomæ, disputat. 27. per totam, Gabriel Vazquez in eandem tertiam partem, quæst 93. art. 2. dub. 1. n. 3. & dub. 2. n. 3. & 4. & dub. 3. n. 6. tomo item 4.

1091 Amplia prædictam secundam limitationem, vt procedat etiam in spiritualibus non sacramentalibus, vt in matrimonialibus, decimalibus, & similibus causis, in quibus non potest etiam fieri prorogatio in Iudicem Ecclesiasticum alienum, siuè consensu proprij superioris. Ita sentiunt Hostiensis in dict. c. P. & G. quem omnes referunt, & ibidem Ioannes Andreas num. 19. idem Hostiensis in summa, de foro competenti, nu. 14. Dixi in Iudicem Ecclesiasticum alienum; nam vt fieret prorogatio in laicum, non sat esset consensus proprij superioris sed requiretur consensus summi Pontificis, vt notat Butrius, Panormitanus, Marianus, & Felynus, paulò ante relati, & Follerius in practica censuali, verb. & submissionis cuicunque foro n. 1. Et probatur ista ampliatio primò ex textu in c. nullus primus, in fine, 9. quæst. 2. vbi ex spiritualibus sacramentalibus, desumitur argumentum ad iudicialia. Ergo quemadmodum requiritur proprij superioris consensus in illis, ita in istis. Secundò pro ista ampliatione facit secunda ratio differentiæ inter Ecclesiasticam, & laicam iurisdictionem expensa supra num. 1080. quam etiam notat ibidem Ioannes Andreas dicto nu. 19. & Baldus in leg. si qui ex consensu, num. 10. in fine, C. de Episcop. audient. notabiliter dixit, non posse prorogari illud, quod non venit, nisi solùm à Deo, consensit Maranta in praxi 4. part. dicta distinct. 12. num. 23. Barbosa in d. artic. 1. num. 207.

1092 Contrariam tamen sententiam huic ampliationi, imò prædictam secundam limitationem non procedere in spiritualibus non sacramentalibus, & sic sublimitandam esse, & quoad illa standum esse regulæ generali, vt non requiratur consensus proprij superioris, vt laicus faciat prorogationem, censent, & tuentur Antonius Butrius in dicto c. P. & G. n. 21. Panormitanus n. 15. Imola ex nu. 40. ad 47. vbi satisfacit textui in d. cap. nullus primus, idem Panormitanus in d. cap. significasti, nu. 15. Felynus num. 1. Marianus numer. 30. de foro competenti, qui dicit hanc sententiam esse communem Doctorum Natta consil. 413. num. 6. & 7. tom. 2. Barbosa d. artic. 3. ex num. 208. & ex num. 200. prosequitur latè interpretationem textus in d. c. nullus primus. Probabilis quidem est sententia; verùm difficultatem habet secunda illa ratio discriminis commemorata numero præcedenti.

1093 Limita tertiò principaliter prædictam propositam regulam, vt vassalli feudatarij subditi Dominis directis ratione feudorum illis concessorum, non possint sine eorum consensu prorogare iurisdictionem alterius Iudicis; Ratio est, ne in præiudicium Domini directi aliqua collusio committatur. Hanc limitationem probat textus in c. imperialem, §. præterea si inter duos, de prohibit. feud. alienat. per Federicum, & in c. cæterum, 5. de iudicijs, & in c. ex transmissa, 6. & in c. ex parte, 15. vbi notat Panormitanus numer. 21. de foro competenti, docet Bartolus in lege 1. num. 2. ff. de iudicijs, Baldus in l. 2. nu. 6. C. de oper. libert. Iaso in l. 1. §. & post operis, nu. 13. ff. de nou. oper. renunciat. Felynus in d. cap. significasti, n. 2. Imola in d. cap. P. & G. n. 99. de offic. delegat. Angelus Aretinus in §. idem iuris est, num. 45. institut. de exception. Præpositus in dict. c. imperialem, §. præterea si inter, num. 5. Afflictis decision. 265. num. 35. vbi Vrsillus nu. 38. & 39. idem Vrsillus ad decis. 155. num. 3. Capycius decis. 9. nu. 8. in fine, vers. secundo limita, & num. 9. Grammaticus decis. 103. num. 133. Ponte decis. 33. num. 6. Cacheranus dec. 78. num. 13. & 18. Natta cons. 413. num. 7. tom. 2. Bossius diuersorum tractatuum, tit. de Principe, num. 261. Maranta in praxi 4. part dicta distinct. 12. nu. 25. Iulius Clarus lib. 4. sentent. §. feudum, quæst. 90. nu. 10. Federicus Martini de iure censuum, c. 6. num. 320. cum seqq. Barbosa dict. artic. 3. nu. 156. & artic. 4. num. 51. Regens Rouitus in pragmat. 2. n. 7. vbi de delicto qui debet conueniri.

1094 Sublimita tamen, & declara prædictam tertiam limitationem, vt procedat cum vassallus litigat de re feudali, aut iuribus Domini directi super feudo: secus litigaret de alijs iuribus ad feudum non pertinentibus, nam ad prorogationem super ea lite non egeret Domini directi consensu. Ita sublimitant, & declarant Iaso, Bossius, & Capycius, vbi supra, Baldus in leg. 1. §. & post operis, nu. 2. Romanus num. 20. ff. de nou. oper. nunciat. Angelus in l. 1. nu. 6. ff. de iudicijs, Isernia in constitut. cum satis, vers. tamen credimus, & in d. cap. imperialem, nu. 78. in fine, Iulius Clarus in §. feudum, dicta quæst. 90. nu. 10. Amedeus de Ponte in tit. quis sit Iudex in causa feudali, n. 19. post quæstiones de laudemijs, Follerius qui strenuè declarat in constitut. Iustitiarij nomen, num. 112. & in practica censuali, verb. & submissionis cuicumque foro numer. 3. Maranta vbi supra, dicto numer. 25. Barbosa dicto artic. 3. nu. 157. Cancer variarum resolutionu. par. 3. cap. 10. nu. 33. Capiblancus in pragmatic. 8. par. 1. num. 121. & 122. de Baronibus: nam hoc casu nullum Domini præiudicium vertitur in prorogatione.

1095 Sed subsistendum est, quoniam ex hac limitatione videtur inferri, contrarium prorsus dicendum esse de vassalis burgensibus, subiectis feudatarijs solùm secundum nudum vsum iurisdictionis, vt videlicet isti, qui nihil habet à Baronibus, quibus subduntur, sed dumtaxat subiacent nudæ iurisdictioni illorum, possit prorogare iurisdictionem extraneorum Iudicum sine consensu Baronem: ac per consequens si litem moueant aut patiantur apud Iudices Regios, aut aliorum Baronum, inuitis Baronibus, quibus subduntur, non possint Barones ipsis superiores petere remissionem earum litium, & causarum suorum vassallorum burgensium: Quod videtur præsensisse Romanus in d. l. 1. §. & post operis, nu. 20. ff. de nou. oper. nunciat. Huius autem consequutionis vsum contrarium videmus admissum continua, & communi praxi in hoc Regno Neapolitano, & planè consequutio falsa censenda est, & contra communem sententiam.

1099 Nam imo, neque vassallos burgenses posse prorogare iurisdictionem Iudicis extranei sine sui Baronis consensu sentiunt Bartolus in dicto l. c. §. et post operis, n. 8. Angelus n. 2. qui Bartolum approbat Paulus nu. 6. Cu-

Thomæ Carlenalij de Iudicijs.

S manus

manus *num.* 6. Imola *num.* 26. Romanus *num.* 29. Alexander *num* 15. *ff. de non. oper. nunciat.* Baldus *in lege decernimus,* 15. *nu.* 4 *C. de sacrosanct. eccles. & in dict. cap. imperialem, §. praterea si inter duos, num.* 19. vbi Afflictis *num.* 2. *&* 10. *de prohibit. feud. alienat. per Federicum.* Ancharanus *in c.* 1. *in principio, num.* 3. *circa finem, de foro competenti in sexto,* Marianus Socinus *in d. cap. significasti, num.* 45. idem Afflictis *decis.* 265. *num.* 35. Visillus *ibi, num.* 37. *vers. circa decimam tertiam, & n.* 38. *&* 39. *& decis.* 155. *ex n.* 3. Guido Papæ *decis.* 77. *n.* 4. remittens se ad Baldum vbi supra Capycius *decis.* 9. *n.* 3. Boerius *decis.* 114. *n.* 4. *&* 5. *& nu.* 10. *cum seqq.* Cacheranus *decis.* 78. *nu.* 12. 13. *&* 17. *cum seqq.* Franchis *decis.* 417 *n.* 2. *& decis.* 529. & ibi adeotes Gail *practicar observationum libr.* 1. *observat.* 40. *n.* 2. *&* 6. Laurentius Siluanus *cons.* 25. *n.* 40. Fabius de Anna *consil.* 107. *nu.* 12. *lib.* 1. Menochius *consil.* 340. *n.* 55. *lib.* 4. Marta *vol.* 163. *n.* 7. Bellug. *in speculo Principum, rubr.* 15. §. *sed quid dicet n.* 7. *& in rubr.* 41. §. *leges Regni, n.* 59. Guillelmus Benedictus *in repetit. c. Raynutius, verb. & uxorem nomine Adelasiam decision.* 2. *n.* 54. *de testament.* Curtius *de feudis,* 7. *p. ex n.* 19. Duarenus *in consuetud. feudor. c.* 20. *n.* 8. Freccia *de subfeudis, lib.* 2. *auctorit.* 10. Carauita *ritu* 205 *n.* 6. Amadeus de Ponte *in tit. quis sit Iudex in causa feudali, nu.* 19. *&* 20. Surdus *consil.* 47. *ex n.* 34. *lib.* 1. Ponte *de potestat. Prorog. tit.* 3. §. 1. *nu.* 21. *&* 22 Mastrillus *de magistratibus, lib.* 4. *c.* 16. *n.* 61. *&* 62. Marcellus Calla *de modo articulandi,* §. 1. *glos.* 1. *nu.* 77. *&* 107. Federicus Martini *de iure censuum, c.* 6. *num.* 320. *&* 325. Cancer *variarum resolutionum, p.* 3. *c.* 10. *ex num.* 30. Petra *de potestat. Princ. c.* 11. *n.* 7. *&* 8. Capiblancus *in pragmat.* 8. *p.* 1. *nu.* 118. *&* 119. *de Baronibus.* Et hæc sententia in Regno Neapolitano confirmata est, certa, & continua praxi, vt notat Franchis *d. dec.* 417. *nu.* 2. ego autem ad uerti, supra, loquens de criminalibus, quæst. 7. præcedenti num. 858.

1097 Neque satisfacies, si dixeris, quinimò hanc sententiam esse conformem limitationi supra traditæ n. 1093. & rationi, quæ ad eam, & hanc asserendam mouentur Doctores: nam ferè omnes post Bartolum distinguunt, an vassallus subdatur Domino solùm secundum nudum vsũ iurisdictionis, vt in hoc casu possit, aut inscio, aut inuito Domino iurisdictionem prorogare; an verò subdatur aliquo alio modo vltra nudum vsum iurisdictionis, vt in eo casu non possit sine Domini consensu in alienum Iudicem consentire. Quod eleganter notauit Marianus *in d. c. significasti, n.* 44. Afflictis *in constitut. Iustitiarij nomen, num.* 22. Franciscus Marcus *dec.* 313. *num.* 3. 2. *p.* at vassalli, etiam burgenses, Baronibus feudatarij subduntur vltra nudum iurisdictionis vsum, nam obligantur etiam ad subuentiones, & seruitia personalia Dominis impedenda, ad iurandam fidelitatem, ad angarias, & perangarias, munera ærariatus, Camerlingatus, & similia, multasq; alias operas, obsequiales, vt constat in hoc Regno Neapolitano, tùm ex vsum, tùm etiam ex *constit. quamplurimum. & constitut. Comitibus, & pragm.* 10. 14. *&* 16. *de Baronibus,* & ijs, quæ ad eas adnotauit Capiblancus, & Rouitus *in pragmat.* 64. *n.* 31. *de offic. Procurator. Cæsar.* & docui Afflictis *in cap. imperialem,* §. *præterea si inter duos, n.* 10. *de probib. feud. alienat. per Federicum,* vbi ait omnes habitantes in Terra Baronis iurare fidelitatem Baroni, etiamsi non habeant feudum, quia saltem pro aere, terra, & aqua, & igne, quæ recipiunt de terra Domini, tenentur ad præstandam fidelitatem: consentit Capycius *d. dec.* 9. *n.* 5. *&* 6 Franchis *d. decis.* 417. *num.* 2. Guillelmus Benedictus *in c. Raynutius, verbo, & vxorem, n.* 54. *de testamentis,* præsenteiatq; Baldus *in d. leg. decernimus,* 15. *nu.* 4. *C. de sacros. eccl.* consentiunt item multi ea relatis à me numero præcedenti. Cùm igitur vassalli burgenses subdantur Baronibus vltra nudum vsũ iurisdictionis, non poterunt, iuxta communem sententiam, iurisdictionem alienam, sine consensu Baronum, quorum subditi sunt, prorogare.

1098 Non inquam satisfacies, quoniam dato hoc ita esse, incideremus in sublimitationem ante traditam nu. 1094. vt tunc non possit vassalli burgenses prorogare iurisdictionem alieni Iudicis præter Baronem, cum agitur de oneribus, & muneribus ipsi debitis, ne sic defraudentur Baronum iura: quemadmodum ipsi Barones, & vassalli feudatarij non possunt prorogare iurisdictionem, & consentire in alienum Iudicem præter Dominum directum, cum tractatur de feudo, vel eius oneribus; at cum nullum versatur interesse Baronis, sed alterius vassalli burgensis priuati, aut etiam Baronis alieni, tunc aliena iurisdictio prorogari poterit. Quod idem obseruatur in litibus Baronum inter se, aut cum vassallis alienis circa iura ad feudum non pertinentia, vt in prædicta sublimitatione dicebamus, & ea pressè asseuerunt loquentes de vassallis burgensibus, Isernia *in d. c. Imperialem,* §. *præterea si inter duos, num.* 78. *in fine,* Aluarottus *ibi, nu.* 4. *vers. non obstat regula, in fine,* Præpositus *nu.* 5. Marianus *in d. c. significasti, nu.* 44. post Panormitanum, quem vocat Dominum suum, Angelus *in l.* 1. *nu.* 6. *ff. de iudicijs.* Angelus Aretinus. *in* §. *idem iuris est nu.* 45. *instit. de except.* Maranta *in praxi,* 4. *p. d. dist.* 12 *nu.* 25. Capycius *d. dec.* 9. *num.* 7. *&* 8. Follerius *in praxi censuali, verb. & submissionis cuicumque foro, num.* 3.

1099 Quid dicendum in re tàm controuersa? Certè amplectenda est ea sententia, vt dicamus, vassallos burgenses spectato iure communi, etiam feudali, posse prorogare iurisdictionem cuiusuis Iudicis extra suum Baronem, dummodò lis verseture circa iura diuersa a vassallagio, & iuribus Baronis. Quod nonnulli contra Paulum *in d.* §. *& post operis. nu.* 6. extendendum credunt, etiam si Baro propter prorogationem vassallorum amitteret sportulas, vel aliud speratum lucrum. Inter quos sunt Imola *in d. c. P. & G. num.* 101. *de offic. delegat.* Alexander *in d.* §. *& post aperis, nu.* 20. Capycius *dicta decision.* 9 *num.* 12. Barbosa *in dicto artic.* 3. *num.* 148. Resolutionem verò principalem amplectuntur relati numero præcedenti in fine, & plurimi ex ijs, quos superius num. 1094. retuli, qui dum generaliter loquuntur; ita sunt intelligendi, & interpretandi, vt loquantur de omnibus vassallis.

1100 Verùm ea doctrina limitanda sit, cùm iurisdictio in inuestitura feudali conceditur priuatiuè, & abdicatiuè, respectu aliorum Iudicum, & cum clausula decreti irritantis, si aliter fiat. Nam tunc propter inuestituram, & priuilegium in ea contentum, non poterunt alij Iudices de causis vassallorum burgensium cognoscere, neque vassalli burgenses prorogare iurisdictionem Iudicis alieni, cum detrimento iurisdictionis Baronis proprij, sine eius consensu: quod si alijs de causis vassallorum cognoscant iure Barones petent, vt causæ suorum vassallorum burgensium ad suos Iudices remittantur. Dixi, *cum iurisdictio conceditur abdicatiuè, & priuatiuè, & cum clausula decreti irritantis,* quoniam alioqui sola concessio iurisdictionis annexæ feudo, censetur fieri priuatiuè, & non cumulatiuè, vt aduerti supra quæstione præcedenti, num. 794. At sola concessio iurisdictionis in inuestitura feudali non haberet hunc effectum. Tùm, quia priuilegia Baronum non obseruantur in tàm ampla forma, quàm priuilegij verba sonare, & importare videntur, nedum si non sonent, vt asserit Carauita *ad ritum* 205. *num.* 4. conferuntque, quæ adducit Natta *cons.* 614. *ex nu.* 7. *tom.* 3. Tùm, quia prædicta concessio, quæ tribuit priuatiuè iurisdictionem, non comprehendit casum prorogationis, in quo mediante ea voluntate subditorũ, & assistentia iuris tribuitur Iudici iurisdictio, vt in eo extraneum Iudicem iurisdictione priuet, vt probat textu *in l. in sacris,* 13. §. *modum,* iuncta Glossa ibi, *verbo es, C. de proxim. sacrorum scriniorum, lib.* 12 & no. at Isernia *in constit. statuimus in fine,* & ibidem Afflictis *n.* 43. *de offic. magistr. Iustitiar.* Barbosa *in dict. leg.* 1. *artic.* 4. *nu.* 60. *ff. de iudicijs.* Idque confirmatur ea doctrina Ioannis de Imola in simili casu *in d. cap. P. & G. num.* 47. *in fine, de offic. delegat.* & mirabili doctrina Salycetti *in l. certa,* 5 *num.* 2. *in fine, C. quando prouocar. non est necess.* vbi ait ad impediendam prorogationem oportere, vt specialis inhibitio interueniat; in quam rem multa ibidem notatu digna congessit, consonat Barbosa *in d. leg.* 1. *artic.* 1. *num.* 111. *&* 112. *& seqq. &* 152.

cum

cum seqq. Atque ideò debet constare de enixa voluntate Principis infeudantis volentis denegare subditis facultatem prorogandi, vt illa videtor denegata. De ea autem videtur constare per istas clausulas geminatas, vt notat Capycius *in inuestitura feudali, sub tit. feudorum clausula, verbo, ita quod de illis nullus, pagina* 127. *colum.* 2. Cùm verò in Regno Neapolitano in inuestituris regulariter inserantur istæ clausulæ abdicatiuæ, & decreti irritantis: inde fit, vt vsus obtinuerit attestante Vincentio de Franchis *dicta decis.* 417. *nu.* 2. vt causæ vassallorum petentibus Baronibus ad eos remittantur. Id tamen non prouenit ex natura vassallagij, aut iurisdictionis priuatiuæ, sed ex virtute clausularum inuestiturę, vt doctè, & cum iodicio obseruat Follerius *in practica criminali,* 1. *p.* 2. *partis, verb. audiantur excusatores, nu.* 63. & elegantur explicat, & prosequitur *in constitut. Iustitiarij, nomen, nu.* 112. 113. *&* 115. quod ante ontauerat Capycius *dicta decis.* 9. *nu.* 15. *&* 16. *& seqq.* & ad eum notauit Petra ibi, *additione vltima, verb. clausula annullatiua,* Maranta *in praxi,* 4. *part. distinct.* 12. *nu.* 26. Barbosa *in d. l.* 1. *artic.* 3. *nu.* 153. *cum seqq. & artic.* 4. *ex num.* 48. *&* 51. sequiturque Capiblancus *in pragmat.* 8. *part.* 1. *ex num.* 73. *latissimè, & n.* 118. *&* 119. *de Baronibus,* Quare cum casus occurerit, accuratè inspicienda sunt priuilegij verba, & clausulæ, reuocando io memoriam doctrinam Carauitæ *in ritu* 205. *nu.* 4. vbi ait, Barones in Reguo non esse in possessione clausulæ regulariter insertæ in inuestituris, de qua ibi, neque eam obseruari, cuius obseruationis meminit Barbosa *in dicto artic.* 3. *num.* 155. eam probans, & notata à Marco Antonio Natta *dicto cons.* 614. *ex nu.* 7. *tom.* 3.

1101 Illud etiam hic occurrit notandom, tametsi in Clericis etiam exemptis, & priuilegiatis licita sit tacita prorogatio in Iudices extraneos, quamuis fiat sioe sui superioris consensu, veluti si contrahant in aliena Diœcesi, vel ibidem conferant solutionnem, vel delinquant, *cap. dilecti, de foro competenti, c.* 1. *de priuilegijs in sexto*: nam tunc magis prorogatur forus à iure, quàm ea subditorum voluntate, vt aduerti superius n. 1083. verùm tamen in vassallis strictiorem esse hanc facultatem; oam etiam si delinquant, vel contrahant in alieno territorio, aut in illud solutionem conferant, nihilominus quoties super istis contractibus, aut delictis, in iudicium vocati fuerint ab extraneis Iudicibus, poterit peti à Baronibus, vt ad eos remittaotur, quod ego notaoi supra num. 813. & 814. idque erit ita faciendum, si priuilegium ostendant, cuius virtute id fieri debeat, alioqui standum erit iuri communi. Quod viderur obuiter adnotasse Amadeus *in dicta quæstione quis sit Iudex in causa feudi, numer.* 20. *& de laudemijs, quæstion.* 24. *num.* 49. *&* 50. vt vel sic intelligas, hanc facultatis prorogandi, & conueniendi sub alienis Iudicibus coarctionem, non tàm a subiectionis vassallorum burgensium natura prouenire, quam à priuilegio inuestituræ Baronum, quod iuri communi derogat ex potestate, & voluntate Principis concedentis. Ideò vassalli burgenses in Regno Castellæ, vbi non conceditur iorisdictio Baronibus, seù Dominis vassallorum sub istis clausulis, & tenore inuestiture, liberè possunt prorogare iurisdictionem quorumuis Iudicum, seù aliorum Baronum, seù Regiorum, & nusquam in eo Regno auditum est, Dominum vassallorum petijsse remissionem causarum suorum vassallorum, cum se alienis Iudicibus subiecerunt; ita obseruat quotidiana eius Regni præsis, Hæc dicta sint de quinque requisitis ad prorogationem necessarijs,

SVMMA SECTIONIS, Tertiæ.

præterquam Correctoris Regij proximioris loco vbi degunt.
1132 *Refertur pragmatica Regis Philippi III. lata anno 1619. qua statutum est Agricolas non sortiri forum in loco contractus, aut desti natæ solutionis.*
1133 *Prædicta pragmatica non tollitur, quin Agricola possit conueniri in loco rei sitæ.*
1134 *Stante lege antiqua Agricolæ poterant tacitè prorogare iurisdictionem alienorum Iudicum.*
1135 *Reijcitur sententia Iacobi Collantes negantis Agricolam sortiri forum in loco destinatæ solutionis, iuxta terminos antiquæ legis Castellæ.*
1136 *Reprehenditur Ignatius Vilar.*
1137 *Reijcitur explicatio Narbona textus in cap. 1. de priuileg. in sexto.*
1138 *Quæ fuerint innouata per pragmaticam anni 1619. circa priuilegia Agricolarum.*
1139 *Proponitur quæstio, an stante noua pragmatica possit Agricola conueniri extra locum domicilij, si ibidem administrasset tutelam, vel patrimonium Vniuersitatis, vel Ecclesiæ, ad reddendam rationem administrationis.*
1140 *Quid esset dicendum iure antiquo.*
1141 *Agricolam stante etiam iure nouo ibi redditurum rationem, vbi titulum administrauit.*
Vnius priuilegium non debet trahi in alterius damnum, & iniuriam.
Quæ notabiliter fiunt, nisi specialiter exprimantur, videntur quasi neglecta.
1142 *Miserabiles personæ non possunt prorogare iurisdictionem alieni Iudicis.*
Perpetuum est, vt non possit prorogare, qui non potest renunciare.
1143 *Prorogatio non potest fieri per Procuratorem sine speciali mandato.*

SECTIO TERTIA.

A quibus possit fieri prorogatio.

1102 PRorogationem facere possunt, qui impedimentum non habent, quominus prorogent; hoc autem impedimentum, aut prouenire potest à iure, aut ab homine; videlicet si quis prohibitus esset prorogare à iure, vel ab homine. Quod autem attinet ad prius impedimentum à iure, ille censetur permissus prorogare, qui non est prohibitus argumento *l. mutus, 41. §. 1. ff. de Procurat. & lege nec non, 28. §. quod eis, ff. ex quib. caus. maior. c. cum apud 23. de sponsalib. cap. 1. de Procurator. in sexto*; nam cum regulariter quis prorogare possit, *l. 1. ff. de iudicijs*, qui non est prohibitus, permissus censendus est.

1103 Quod autem ad secundum impedimentum attinet, primo loco videndum est, quis possit prohibere prorogationem, quam regulariter iura permittunt.

1104 Prima sententia ait, prorogationem non posse prohiberi, nisi à Principe supremo non recognoscente superiorem. Ita sentit Baldus *in d. c. imperialem, §. præterea si inter duos n. 19.* & ibi Præpositus *num. 5. vers. nec obstat*, tametsi subobscurè, *de probib. feud. alienat. per Federicum*, Petrus, & Cinus *in l. si qui ex consensu, numer. 11. C. de Episcop. audient.* Albericus *in l. 1. num. 4. in fine, ff. de iudicijs*, Alexander *in l. 1. §. & post operis, n. 22. ff. de nou. oper. nunciat.* Panormitanus *in d. cap. P. & G. num. 10.* Imola *n. 97. de offic. deleg.* idem Panormitanus *in d. cap. significasti, n. 7. de foro compet.* Capycius *decis. 9. num. 2.* Marianus *n. 45.* Cacheranus *decis. 32. n. 3.* Barbosa *in d. l. 1. art. 3. ex num. 142. & artic. 4. n. 44. cum seqq. ff. de iudicijs*, Capiblancus *in pragmat. 8. par. 1. n. 120. & 121. de Baronibus.* Probatur primò ex textu *in d. l. 2. §. si & Iudex*, ibi; *nisi specialiter principali iussione prorogatio fuerit inhibita, ff. de iudicijs.* Secundò ratione, quia facultas prorogandi à iure, & legibus concessa, non potest tolli, nisi per eum, qui legibus ipsis superior sit.

1105 Secunda sententia affirmat, illos omnes superiores, etiam si non sint Principes supremi, sed qui alios superiores recognoscant, quorum consensus requiritur ad prorogationem, posse prohibere subditos, ne prorogent iurisdictiones alienorum Iudicum, & litigent apud eos, seu statuto generali, siuè præcepto peculiari. Ita sentiunt Boerius *decision. 114. nu. 2.* Afflictis *in cap. imperialem. §. præterea si inter, n. 10. de prohib. alien. feu. per Federicum*, Vrsillus *ad Afflictis decision. 155. n. 4. & ad decision. 265. n. 39.* Petra *de potestate Princip. c. 12. n. 7. & 8.* Freccia *de subfeudis, lib. 2. auctorit. 10.* Gail *obseruation. pract. lib. 1. obseruat. 40. num. 6.* Cacheranus *decision. 78. numer. 12.* Franchis *d. decis. 417. n. 2.* Cancer *variar resolut. par. 3. c. 10. num. 30.* Mastrillus *de magistratibus, lib. 4. c. 16. n. 62.* & plurimi ex alijs, quos retuli supra nom. 1096. Quæ sententia probatur, quoniam is, cuius assensus in aliquo actu requiritur, potest actum prohibere, quemadmodum potest assensum non præstare, argumento *lege parietem, 7. ff. de seru. vrban. & l. Sabinus, 28. in princip. ff. commun. diuid.* sed requiritur assensus Domini vtilis etiam recognoscentis alium superiorem, scilicet Dominum directum, in prorogatione laici vassalli, exempli causa, burgensis, vt superius dixi nu. 1100. & in prorogatione Clerici opus est assensu proprij Episcopi, *d. c. significasti, de foro competenti*, etiam si Episcopus habeat sibi superiorem Archiepiscopum, & Papam. Ergo superiores quamuis non supremi poterunt inhibere subditos, ne prorogent extraneorum Iudicium iurisdictionem, aut coram alijs litigantes auocare.

1106 Ego medio distinctionis conciliandas existimo duas istas inter se diffidentes sententias. Duo enim casus sunt distinguendi. Primus est, cum illi, qui prorogant non indigent consensu suorum superiorum; quo casu non possunt prohiberi, quominus prorogent, nisi à Princip. supremo, & superiorem non recognoscente, qui poterit beneficium à legibus concessum auferre subditis cum expedierit, & iuxta hunc casum interpretanda est prima sententia.

1107 Secundus casus est, cum illi, qui prorogant, indigent consensu suorum superiorum, vt sunt Clerici, vassalli; & isto casu possunt prohiberi ne prorogent ab illis, quorum consensus ad prorogationem requiritur, etiam si non sint supremi Principes. Quoniam cum illis iura non concedant simpliciter facultatem prorogandi, sed limitatam, & adstrictam consensui suorum superiorum, fit, vt illi non præstando assensum, possint nullo subditis illato grauamine, eos coram alio Iudice litigantes auocare, & vt ad se remittantur petere, inhibereque ab initio, ne apud alios Iudices conueniant, aut conueniantur, saltem quatenus agitur de præiudicio ipsorummet superiorum: nam prorogatio quatenus infert subditis ipsis præiudicium, vero similius est ipso iure valere, vt dixi supra nu. 1059. post multos, quos retuli.

1108 Deueniamus iam ad examen propositæ difficultatis, quænam, inquam, personæ possint prorogare. Primò autem occurrit Papa, de quo an possit prorogare tractat Io: Andreas *in c. ecclesia sanctæ Mariæ, n. 5. in fine, de constitution.* vbi Felynus *nu. 5.* Decius *n. 62. cum seqq.* idem Io: Andreas *in d. c. significasti, n. 2.* Antonius Butrius *n. 8. & 10.* Marianus Socinus *ex nu. 10.* Glossa per textum ibi *in c. nos si competenter, 2. quæst. 7.* vbi Archidiaconus, & Geminianus, Panormitanus *in d. c. P. & G. nu. 17. de offic. delegat.* idem Decius *in l. ast receptum, 14. n. 2. & 13.* Iaso *ex n. 2. ad 6.* Oroscius *ex n. 3. ad 11. ff. de iurisdiction. omn. Iudic.* Romanus *consil. ultim. quod est 423. & singular. 144. lex est*, Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. nu. 10. & 135*, quæ Doctores dixerunt, nihil addendum occurrit.

1109 Secundò, Imperator potest se subijcere Iudicib. inferioribus; idem dicendum est de Regibus, & alijs Principibus sæcularibus non recognoscentibus superiorem, vt de Rege Hispaniæ, quem nullum superiorem recognoscere dixi supra quæstion. 2. n. 128. in fine, & de Rege Galliæ, quem similiter esse immunem ab Imperio, tradit apostilla marginalis ad Glossam *in c. Adrianus, 22. verb. per singular, distinct. 63.* & videtur probare per textum *in c. per venerabilem, 13. §. videntur autem, versic. insuper, qui filij*

sunt

sint legitimi. Qui tamen non obstante eo, quod sint supremi, possunt se subijcere inferioribus; idque probatur ex textu expresso *in leg. est receptum, 14. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* vbi omnes Doctores docent, *& in l. illo à quo, 13. §. tempestiuum, ff. ad Senatusconsult. Treb.* Marianus *in d. c. significasti, num. 14. de foro competenti*, Felynus *in dicto cap. Ecclesia sancta Mariæ, 10. n. 5 de constit. ut.* Gregorius Lopez *in leg. 7. per textum ibi, titul. 9. par. 1. gloss. 9 & gloss. 2. in princ. in l. 2. tit. 7. p. 3.* Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. n. 10. vers. Imperator.* Regens Rouitus *consf. 70. n. 14. lib. 2.* vbi alios allegat. Quod tamen ita intelligendum est, vt possint isti supremi Principes se subijcere, quod etiam faciunt ex honestate, & decentia, non ex necessitate: nam possent de iuris rigore in suismet causis sibimet ius dicere, vt notaui supra quæst. 7. præcedenti n. 786. propè finem cum plurimis, quos retuli.

1110 Tertiò, Archiepiscopi, & Episcopi, quemadmodum cæteri Clerici non possunt prorogare iurisdictionem alieni Iudicis sine consensu sui superioris, vt dixi supra n. 1075. quare ad prorogandum Archiepiscopus eget consensu Primatis, si illum habet, alioqui Papæ: Episcopus autem consensu Archiepiscopi: item Abbates suorum superiorum, notat Marianus *in d. c. significasti, n. 15. & 42.* & Antonius de Mattheis vbi supra *d. n. 10.*

1111 Quarto, exempti non possunt prorogare iurisdictionem Iudicis non sine consensu Papæ, cui immediatè subduntur, etiam si sit proprius Episcopus, quemadmodum suo foro renunciare non possunt, vt dixi supra num. 1056. Notat Panormitanus *in quæst. 7. duo clericali caractere, num. 14. 15. 16. & 17. cum seqq.* optimè tractatus *& in d. cap. significasti, ex num. 9.* Marianus *ibi, num. 16. & 42. de foro competenti*, Didacus Perez *in l. 2. tit. 1. lib. 3. ordinamenti. gloss. 1. vers. vtrum autem, col. mihi 777.* Gail. *observation practicar. lib. 1. obseruat 40. nu. 2. 3. 4. & 5.* Antonius de Mattheis *de prorogat iurisd. ct. dicto num. 10. in fine*, Cocnier *de iurisdictione ordinarij in exempto, to. 1. 2. part. q. 7. ex numer. 4.* vbi refert octo ampliationes huius conclusionis, *& ex num. 18.* Felinus *de censibus, tom. 2. lib. 2. cap. 3. n. 13. ex vers. contrarium vero* qui elleganter disputat, & optimè probat, atque sententiam esse receptiorem, & crebriorem, Barbosa *in d. l. 1. art. 4. num. 43. ff. de iudicijs*, Capiblancus *in pragmat. 8 par. 1. num. 107. de Baronibus*, Probaturque textu *in cap. cum tempore, 5. de arbitris, & in cap. authoritate, 4. de priuileg. in sexto* expenduntur a Feliciano, vbi supra. Ratione etiam, quoniam in exemptione non solùm versatur fauor exempti, sed etiam eximentis, *dicto c. cum tempore*, cui facto exempti subtrahentis se iurisdictione eximentis, præiudicari non potest.

1112 Ex quo rectè infertur, Officiales Regios perpetuos huius Regni Neapolitani, qui exempti sunt ex Regijs rescriptis, à iurisdictione, & cognitione omnium Iudicum inferiorum, etiam Proregis, in causis criminalibus, vt constat ex rescriptis illis, quæ refert Reg. ns Iapia *in decisionibus supremi Senatus Italiæ, decision. 3. n. 148. & n. 151.* & omnibus, quæ ibidem ab eodem congesta sunt, traditisque à Surgente *de Neapoli illustrata, libr. 1. cap. 17. ex n. 40.* Fuluio constantio *in leg. vnica, C. de classicis, lib. 11. n. 88.* Boerio *dec. 149 n. 14.* Gregorio Lopez *in l. 4. tit. 24. par. 2. glossa. 3* & I. Dominico Tassono post hac scripta edito *in pragmatica de antefato, vers. 2. obseruat. 2. ex n. 38.* qui ibidem *n. 40.* refert aliud regium rescriptum, quod nunc continetur *in pragmat. 11. de officio Iudicum, in compilatione nouissima*, iuxta antiquam legem Imperatoris Zenonis, *in l. vltima, C. vbi Senatores, vel clarissimi*, cuius meminit Ponte *decision. 13. n 2. vers. in viris illustrib*, non posse prorogare iurisdictionem cuiusquam inferioris, etiã Proregis, qui est prorsus incompetens, à cuius iurisdictione expressè sunt exempti; quod rectè adnotauit Capiblancus *in dicta pragmat. 8. p. 1. n. 107. & 108. de Baronibus*, & colligitur ex traditis à Barbosa *in dicto l. 1. art. 4. n. 147. & 148.* præsertim cum cognitio criminalis causarum ad istos ministros pertinentium sit de reseruatis Principi, In quibus etiam non potest fieri prorogatio, vt dicemus inferius, n. 1228. & n. 1233.

1113 Contrariam tamen sententiam quinimo exemptos posse exemptioni suæ renunciasse, & prorogare iurisdictionem saltem sui ordinarij, sine licentia Papæ, tàm in foro pœnitentiali interno, quàm in externo, sequuti sunt Ioannes de Lignano, & Federicus de Senis, qui eum refert *cons. 14.* Felinus *in c. cum omnes, 6 n. 8. vers. 4. probatur, & in c. cum accessissent, 8. n. 6. de constitution.* Nauarrus *cons. 15. n. 4. de priuileg.* & Iason *in l. si vnus, 27. §. pactus ne peteret, n. 9. ff. de pactis* quorum fundamentis egregiè satisfacit Felicianus vbi supra, atque ideò à prædicta priori sententia recedendum non est.

1114 Qua retenta, eam limitabis, vt exempti tacitè possint suo priuilegio renunciare, & ordinario se subijcere sine licentia eximentis, veluti si delinquant, vel contrahant in loco non exempto, vt probat textus *in cap. 1. de priuileg. in sexto*, & notat Erasmus Cochier *de iurisdict. ordinarij in exemptos, tom 1. 2. p. q 45. n 1. & seqq. & n. 22.* quod tamen ibi sublimitat *n. 3. & 25. & seqq.* Hæc enim prorogatio magis fit ex iuris assistentiam, quam ex voluntate exemptorum.

1115 Hanc autem limitationem ego extenderem, si exempti destinarent solutionem in locum non exemptum, quia iuris censura ibi contrahere intelligunt, quo solutionem conserunt, *leg. contraxisse, ff. action. & obligation* quod ex eadem ratione supra diximus de Clerici n. 1083. cum sequenti.

1116 ex quibus dubia redditur decisio quæstionis propositæ & disputatæ à Filiciano *in d. c. 3 ex n. 13.* quoniam in illo casu videtur posse ab Ordinario mandari executioni aduersus exemptos instrumentum contractus census, etiam si in prorogatione non interuenit consensuum Papæ, aut eius Legati, si esset collata solutio censuum decursorum in locum non exemptum, nisi fortè id impedierit tenor priuilegij exemptionis quod ibidem non præsupponitur.

1117 Quintò, Religiosi ob eadem rationem, quia exempti, non possunt prorogare iurisdictionem Ordinarij sine licentia Papæ, vt notat Emanuel Rodericus *tom 2. quæst. regularium, q. 63. art. 10.*

1118 Sextò, quod ad laicos attinet, vassalli feudatarijs, & burgenses subditi feudatarij, non possunt progare iurisdictionem alieni Iudicis laici sine suorum superiorum licentia, iuxta dicta sectione præcedenti n. 1093. cum sequentibus, vsque ad finem sectionis.

1119 Septimò, ijdem vassalli laici regulariter, & attento iure communi possunt prorogare iurisdictionem Iudicis Ecclesiastici sine licentia suorum superiorum. Ita docent Antonius Butrius *in d. cap. significasti, num. 9.* Marianus *n. 40* Io. Faber *in l. si qui, nu 6. C. de Episcop. audient.* Franciscus Marcus *decis. 196. nu. 5. 1. par. & dec. 544. num. 1. 2. part.* iuxta impressionem Lugdonensem anni 1585. nam hæc decisio deest in alia impressione recentiori anni 1587. Boerius *decision. 69. num. 5.* Cacheranus *decis. 78. nu. 1. & 2.* Viuius *decision. 125. num. 2.* Aufrerius *tract. de potestat. ecclesiast. super laicis, nu. 25.* Natta *consil. 413. nu. 4. tom. 2.* Nauarrus *consil. 51. n. 2. sub tit. de sent. ex excommunicat.* Barbosa *in d. l. 1. art. 3 n. 133. ff. de iudicijs.* probatur primò ex textu *in d. l. ex si qui consensu, 7. l. Episcopale, 8. C. de Episc audient.* & vtrobique notatis à Glossa, & Doctoribus. Secundò ratione, quia vassalli non egent consensu superiorum ad prorogandam iurisdictionem Iudicum alienorum, cum litigant super iuribus ad superiores non attinentibus, nisi impediantur priuilegio alio concesso illis, quibus subduntur, vt dixi supra num. 1064. 1099. & 1100 cum sequenti. Ergo cum nullum impedimentum adsit, quominus laici prorogent iurisdictionem Ecclesiasticorum, illam possunt prorogare. Ex quo rectè docuit Franciscus Marcus *decis. 1085. n. 3. 1. par.* non posse Iudicem secularem inhibere laico, ne respondeat coram Iudice Ecclesiastico.

1120 Neque obstat argumentum à simili, quod non possint laici prorogare iurisdictionem Ecclesiastici, quemadmodum nec Clerici iurisdictione laica, *cap. si diligenti, 12. de foro competenti*. Non inquam obstat, quoniam laici quoad causas spirituales, & Ecclesiasticas sunt incapaces iurisdi-

iurisdictionis, cap. decernimus, 2. de iudicijs; quoad temporales vero Clerici sunt prohibiti consentire in laicum, dict. capit. si diligenti: at secus est in Iudicibus Ecclesiasticis, qui capaces sunt iurisdictionis quoad causas saeculares, vt rectè notat Oldradus consil. 83. num. 7. laici autem non sunt prohibiti subijcere se Ecclesiastico Iudici, imò permissi, dict. l. si qui ex consensu, & l. Episcopale, C. de Episcop. audient.

1121 Quam conclusionem sic probatam limita, vt attentis iuribus municipalibus Multarum Prouinciarum, non possit laici, etiam vassalli burgenses Regij, prorogare iurisdictionem Iudicium Ecclesiasticorum in illis videlicet Prouincijs, vbi vigent leges prohibentes, ne laici Iudicibus Ecclesiasticis se subijciant, & eorum iurisdictionem prorogent in causis merè prophanis. Quam limitationem in genere tradit Io. Faber in d. l. si qui, n. 6. C. de Episcop. audient. Habet autem locum in Regno Castellae, in quo lata est leg. 10. & 11. titul. 1. & ad eas notat Azeuedus, & leg. 23. tit. 25. libr. 4. recopilat. quibus interdicitur ne laici Iudicibus Ecclesiasticis submittant, quarum meminit Orosctus in dict. leg. est receptum, 14. num. 12. ff. de iurisdict. omn. Iudic. Similis lex viget in Regno Portugalliae, vt testatur Barbosa in d. l. 1. art. 3. num. 139. & Pereira de manu regia 2. part. cap. 35. num. 1. & 2. & in Regno Nauarrae, vt tradit Nauarrus consil. 51. numer. 3. & sub tit. de sentent. excommunicat. & ibi num. 5. asserit eas leges, & consuetudines esse iustas, consentit Menchaca controuers. vsu frequent. cap. 14. num. 35. post Angelum, & Paulum; idem probat Azeuedus ad praedictam l. 11. ex num. 1. tit. 1. libr. 4. recopilation. multis relatis. Idem seruari in Regno Franciae obseruant Gulielmus Benedictus in cap. Raynutius, verb. & vxorem, decis. 2. num. 53. de testament. Aufrerius tract. de potestate Ecclesiae super laicis, nu. 25. & in eo est similis constitutio apud Rebuffum tomus 3. in constitut. reg. tit. vt laici non conueniantur coram Iudicib. Ecclesiasticis, vbi ille in glossa vnica, n. 9. notat latam esse tuendae regiae iurisdictionis gratia. Idem testatur Franciscus Marcus d. decis. 544. n. 2. 2. part.

1122 Octauo, an ijdem vassalli possint prorogare iurisdictionem Iudicis extranei ab eo Regno, vel Republica, in qua degunt, & consentire in Iudicem alieni Regni vel Reipublicae, sine licentia sui superioris, difficultatem habet. Exempli gratia, an possit Neapolitanus consentire in Iudicem Genuensem, Venetum, vel Romanum, seclusis Neapolitanorum priuilegijs, vel Hispanus in Iudicem Gallum, aut è contra Gallus in Hispanum? in qua Paulus in l. 1. §. & post operis, n. 6. ff. de noui oper. nunciat. & in l. 1. n. 4. C. vbi de crimin. agi oport. videtur sentire, tametsi non multum apertè loquatur, vassallos vnius Regni, vel Prouinciae, non posse consentire in Iudices alterius Regni, vel Prouinciae, vel prorogare iurisdictiones eorum, vbi dominia sunt distincta. Idem docet Aegidius Bellamera cons. 11. num. 3. & cons. 33. num. 43. vbi considerat Prouincias omnes fuisse subditas Populo Romano; ideò potuisse eo tempore quemcunque prorogare iurisdictionem cuiuslibet Iudicis; caeterum hodie cum subsint diuersis Regibus, & iurisdictiones sint diuisae subditum vni Regi non posse prorogare iurisdictionem Iudicis alteri Regi subditi, vtpotè cessante praedicta ratione. Eamque sententiam apertè amplectitur Gregorius Lopez in l. 1. tit. 1. par. 7. gloss. 2. in fine, quam confirmat ex doctrina Bal., quem sic interpretatur in dicto l. si qui ex consensu, num. 6. C. de Episcop. audien. Paulus autem Castrensis alleg. pro sua hac sententia textum in capit. per venerabilem, 13. §. videbatur autem vers. in super, qui filij sint legitimi.

1123 Contrariam tamen sententiam, imò regulariter, & attento iure ordinario posse subditos vnius Regni prorogare iurisdictionem Iudicum alterius Regni veriorem existimat, Alexander in leg. 1. dicto §. post operis, numer. 20. ff. de non. oper. nunciat. Io. Faber in d. l. si qui ex consensu, num. 6. C. de Episcop. audient. Capycius decis. 9. nu. 2. Barbosa in d. l. artic. 3. numer. 161. 163. & 164. Quae probatur ex generalitate textus in leg. 1. & 2. ff. de iudicijs, & ex eo, quod superius assequuimus, regulariter non requiri consensum superiorum, vt laici prorogent iurisdictionem cuiuslibet Iudicis capacem prorogationis, nisi aliquo alio extrinseco impediantur, vt contingit in vassallis feudatarijs, & eorum subditis burgensibus, praesertim in Regno Neapolitano, vt dixi supra n. 1099. & 1100.

1124 Neque obstat textus in dicto cap. per venerabilem, versicul. in super, qui filij sint legitimi: quoniam vt respondet Alexander, & caeteri supra relati, eius decisio ex alio capite procedit. Ideò enim non potest ibi quoad legitimationem superiorum proroga iurisdictionem Papae subditus Regis Francorum, quoniam spuriorum legitimatio est de reseruatis Principi. Authent. quibus modis natur effic. sui, § fin. collat. 7. in quibus, vt inferius dicemus sect. 5. non potest fieri prorogatio, ne superioris reseruationi praeiudicium inferatur.

1125 Hanc tamen sententiam limitandam credit Barbosa, vbi supra ex nu. 165. in illis Regnis, & Prouincijs, in quibus viget lex, & consuetudo prohibens prorogare laicos Ecclesiasticorum Iudicum iurisdictionem in quibus admittendam existimat opinionem Pauli Castrensis supra relatum, vt vassalli, etiam burgenses, non possint prorogare iurisdictionem Iudicum extraneorum à suo Regno, vel Prouincia, sine licentia Regis proprij, vt contingit in Regni Castellae, Portugalliae, Nauarrae, & Galliae, vt dixi suprà numer. 1121. Rationem probat, quoniam in istis Regnis, prorogatio in Ecclesiasticos Iudices permissa iure canonico, ex textu in dicto cap. significasti, per locum ab specialis, ideò est prohibita; ne minuatur iurisdictio laicorum, vt in eodem praedicto numero in fine ego aduerti, & obseruat Nauarrus dicto cons. 51. num. 4. sub titul. de sententiam excommunicat. Haec autem ratio similiter vim habet in eo casu, quo subditus vnius Regis prorogat iurisdictionem Iudicis extranei Regni, quae nullo iure, saltem expressè, inuenitur permissa. Ergo in vtroque casu idem ius statuendum est, l. illud, ff. ad l. Aquil. Nam ex identitate rationis etiam extenditur dispositio poenalis, & odiosa, quamuis non quoad poenam, c. in poenis, de reg. iur. in sexto, saltem quoad dispositionem principalem, vt notat Panormitanus in cap. 1. num. 10. de locat. Cagnolus in l. final. num. 115. C. de pactis, Farinacius in fragmen. criminal. liter. E. nu. 171. Gramaticus tract. de extensionibus, ex nu. 181. tom. 18. tractatuum, Ripa de remedijs ad conseruandam vbertatem, n. 49. & 50.

1126 Sed haec limitatio, & eius fundamentum non placet; potest enim considerari vrgens ratio, cur laicis permittantur magis à Principibus supremis, prorogare Iudicum saecularium extraneorum Regnorum iurisdictionem quam Ecclesiasticorum Iudicum, tametsi vtraque iurisdictio sit diuersa inuicem, & separata. Primò quoniam iurisdictio laica duorum Regnorum magis similis est, & symbola inuicem, quam laica & Ecclesiastica vnius, & eiusdem Regni; & in symbolis facilior est transitus, l. in rem. 24. §. item quaecunque, ff. de rei vindicat. lege sed cum patrono, 6. in principio, ff. de bonor. possession. l. an inutilis, 8. §. acceptum, lege si acceptolatum, 19. in principio, ff. de acceptilation. Baldus in l. Centurio, 15. n. 5. ff. de vulgar. & pupillar. substit. Ancharanus consil. 422. numer. 4. Paulus consil. 414. num. 3. 2. par. Imola in dicto cap. P. & G. num. 89. de offic. delegat. Cardin. Tuscus liter. S. conclusion. 248. Secundò, quoniam inter laicos sit quoad prorogationem permutatio; non verò inter laicos, & Ecclesiasticos. Dicam clarius: mirum non est, si Rex Hispanus permittat subditus suo prorogare iurisdictionem Iudicis Franciae, siquidem Rex Franciae vicissim permittit subdito suo, vt proroget iurisdictionem Iudicis Hispaniae. Quae mutua subditorum prorogationis permissio est vtilissima, & ferè necessariam ad vsum commerciorum, quae procedunt a iura gentium, l. ex hoc iure, ff. de iustitia, & iure; ac per consequens ex ipsa etiam videtur originem duxisse. At non ita contingit inter Ecclesiasticos, & saeculares, nam superiores Ecclesiastici non permittunt subditos prorogare iurisdictionem Iudicum saecularium; imò prohibent, c. si diligenti, de foro competenti; quare vicissim Principes saeculares prohibent subditos suo prorogare iurisdictionem Ecclesiasticorum Iudicum in praedictis Prouincijs,

uincijs, ne minuatur eorum iurisdictio.

1127 Verùm nihilominus pro plena huius difficultatis resolutione, ego existimo distinguendos tres casus. Primus est, cum subditus vnius Regni prorogat iurisdictionem Iudicis alterius Regni per solam conuentionem extraiudicialem, secluso iuramento. Tunc autem dicendum est, prorogationem eatenus esse validam, quatenus ambo prorogantes perseuerent in eadem voluntate, alioqui mutata voluntate, antequam Iudex adeatur, prorogatio euanescit, vt dicebam superius ex numero 1029. contingere, cùm intra idem Regnum fit prorogatio, adiecta clausula, in contractu, quod quis vbicunque conueniatur.

1128 Secundus casus est, cùm quis præter pactum de prorogando, & consentiendo in Iudicem extranei Regni, confert solutionem in locum eiusdē Regni velut si quis contrahens Neapoli, vel Romæ, vel Madriti, conferat solutionem faciendam Parisijs, vel alia legitima causa in alio Regno sortiatur forum, vt ratione contractus, rei sitæ, originis, & cæt. Hoc verò casu dicendum est fieri prorogationem efficacem, etiam sine licentia Regis loci, vbi fit contractus. Ratio est primò, quoniam Clerici etiam qui sine suorum superiorum licentia non prorogant, hoc modo sine illa prorogare possunt, vt notaui supra numero 1083. Ergo si nihil modo laici, in quibus nullo iure expresso cauetur, ne sine licentia prorogent, imò generaliter, & indistinctè prorogare permittuntur *l. si conuenerit, ff. de iurisdictione omnium Iudicum, l. 1. & 2. ff. de iudicijs*. Secundò, quoniam nullum infertur præiudicium superiorum iurisdictioni, inter quorum subditos vicissim, vt paulò ante dicebamus, fit prorogatio nunc subijciendo se ex hoc Regno extraneo, nunc huic ex extraneo, videlicèt nunc Hispanus Gallo, nunc Gallus Hispano se submittit, & quod ex vna parte aufertur, ex alia compensatur reciproca prorogatione ad commercia vtilissima, & ferè necessaria. Tertiò, quoniam hæc non est propriè prorogatio, cum quis, etiam præciso prorogationis pacto, in extraneo Regno sortiatur forum, vt consideraui supra, numero 1083. & magis operetur pactum remotionem obstaculi, & renunciationem exceptionis fori, quam nouam fori constitutionem.

1129 Tertius casus est, cum quis subditus vni Regi tacitè prorogat iurisdictionem alterius Regis extranei, vel Iudicum eius. Exempli causa, si Neapolitanus nullo facto expresso pacto de prorogando, aut consentiendo in extraneum Iudicem, contrahat Romæ, aut eodem solutionem conferat, vel Romanus Neapoli, Hispanus Lutetiæ, vel Gallus Hispali. Quo casu planè dicendum est prorogationem posse fieri sine licentia Regum earum Prouinciarum; alioquin commercia cessarent, & sustineri non possent: consentit Barbosa *d. art. 3. nu. 172.* & probat textus *in cap. dilecti, de foro compet.* vbi notat Panormitanus, *n. 4.* Idque ex eo etiam constat, quòd Clerici hoc modo possunt prorogare sine suorum superiorum licentia, vt dixi supra nu. 1083 & 1084. & apertè deducitur ex ijs, quæ dixi de foro contractus, quæst. 4. ex n. 160. intelligendo tamen, & limitando ex ibidem dictis ex n. 218.

1130 Nouò, minores 25. annis, & pupilli nō possunt prorogare iurisdictionem alieni Iudicis, aut suo foro renunciare sine authoritate curatoris, aut tutoris, quia non habent legitimam personam standi in iudicio, *l. 1. & 2. C. qui legitim. person. l. clarum, C. de authorit. præst.* notat Speculator *lib. 1. titul. de actore, §. 1. n. 9.* Et ea hac ratione hanc conclusionem tradit Angelus *in leg. 1. nu. 5. ff. si quis in ius vocat. non ier.* vbi eam ampliat, etiam si minor renunciet foro adhibito iuramento; quoniam in iudicijs non habet locum *Authent. sacramenta puberum, C. si aduersus vendit. & in leg. 1. nu. 7. C. de iurisd. omn. Iudic.* Marianus Socinus *in d. cap. significasti, num. 19. de foro comp.* Eam tamen conclusionem limitat Baldus *in d. l. 1. n. 6. C. de iurisdict. omn. Iudic.* si intersit minoris litigare coram alieno Iudice, nam tunc iudicium, & prorogatio valebit; argumento textus *in l. non eo minus, 14. C. de Procurator.* quam legem Baldus ibi *n. 1.* dicit locū habere in pupillo. Confirmatur ex doctrina Glossæ *in lege neque tutores, 11. verbo, interueniente, C. eodem titulo, de Procurator.* quam approbat ibi Bartolus *num. 19. in fine, & in d. l. non eo minus,* quæ ait iudicium, & sententiam latam pro minore, cum Procuratore constituto ab ipso sine tutoris authoritate, valere. Limitationis exemplum adducit Baldus *in d. leg. 1. num. 6. C. de iurisdict. omn. Iudic.* in pupillo expulso de Bononia commorante Ferrariæ, qui petebat dari sibi tutorem per Iudicem Ferrariæ, qui videbatur incompetens: cōcludit nihilominus cum expediat pupillo dari sibi tutorem, posse quoàd id prorogari iurisdictionem Iudicis Ferrariensis. Baldum sequitur Marianus Socinus *in d. ca. significasti n. 19.* Angelus autem *in d. l. 1. n. 7. C. de iurisdict. Iudic.* eodem ferè apposito exemplo videtur sublimitare limitationem Baldi, vt procedat tantùm in casu, quo pupillus ille haberet litem Ferrariæ, & in illa lite peteret sibi curatorem: nam tunc posset dari à Iudice Ferrariensi. De quo exemplo, & Iudice competenti ad curatorem dandum ad litem, vide latè Antonium de Amato *resolutionum variarum, resolut. 33.* Marantam *in praxi 4. part. distinct. 15. num. 64.* Aymonem Crauettam *in conf. 844. nu. 7. & l. 1. C. vbi petant. tutor. vel curat.* & Bartolum *in l. pupillo, 27. ff. de tutor. & curator. dat. ab his.*

1131 Decimò, de iure Castellæ, Agricolæ non poterant prorogare iurisdictionem Iudicum extraneorum à suo foro, & ei renunciare; præterquàm si se subijcerent, & submitterent correctori Regio loci proximioris loco, vbi degunt; & in locis exemptis, Correctori loci capitis iurisdictionis, à quo exempti sunt *ex lege 25. cap. 4. tit. 21. lib. 4. recopilation.* & traditis à Io. Palladorio *in sesquicenturia quotidianarum, differentiarum, different. 79. §. 1.* vbi prædictam legem comentatus est, *cap. 4.* Iacobo Collantes *commentar. in pragmatic. in fauorem rei frumentariæ, libr. 3. c. 6. n. 1. & seqq.* Ignatio Villar *in sylua responsorum, lib. 2. respons. 16. cap. 4. n. 1. & seqq.* Alphonso de Narbona *in tertiam partem recopilation. ad leg. 25. ti. 21. libr. 4. gloss. 27. ex nu. 1.* Ita enim statutum erat ob fauorem Agricolarum, ne vexarentur expensis litium in locis extraneis à suo domicilio, & ab eo multum distantibus, aut ab agricultura amouerentur, contra textum *in l. colonos nunquā, 15. C. de Agricol. & censit. libr. 11.* & adnotata à Renato Choppino *tractat. de priuilegijs rusticorum, li. 1. par. 1. cap. 8. tom. 18. tractat.* à cuius artis exercitatione, & vsu pendet omnis Respublica, vtpotè à fonte alimentorum totius humanæ creaturæ, & in ea versatur ob eam rationem publicus fauor, & vniuersalis vtilitas.

1132 Superuenit ad hanc legem noua pragmatica Regis Philippi III. lata anno 1619. in cuius tertiò capite facta mentione de prædicta *l. 25.* ita statuitur: *Que sin embargo, que por la dicha ley se les permitte, someterse al Corregidor Realengo mas cercano, y en los lugares eximidos al de la cabeza de la iurisdiction, de donde se eximieron: no puedan de aqui adelante hacer la dicha submision, ni otra alguna; sino que por las deudas, que contraheren, ayan de ser conuenidos en el fuero de su domicilio, y no ne otra parte.* Qua pragmatica inductum est, Agricolæ non solùm non posse se subijcere, & submittere cuiuis alieno Iudici: sed etiam, vt non sortiantur forum in loco contractus, aut destinatæ solutionis contra regulas iuris communis, & dicta à me supra quæst. 4. n. 160. & n. 248. quod rectè aduertit Narbona *in dicto l. 25. gloss. 27. nu. 248.* & est noua limitatio, addenda traditis in dicta quæst. 4. ex nu. 218. & propriè nu. 280.

1133 Illud oportet animaduertere non tolli prædicta pragmatica, quin Agricola conueniatur in foro rei sitæ, in quo non conuenitur actione personali ex debito contracto, sed actione reali, quę etiam locum habere potest, vbi nullum est contractum debitum, iuxta dicta supra, q. 3. num. 144. & 151. iuxta *d. l. 25.* adnotauit Collantes *in pragm. rei frumentar. lib. 3. c. 7. n. 3.*

1134 Eadem etiam noua pragmatica stante, cessat antiqua difficultas, an Agricolæ possint tacitè prorogare iurisdictionem Iudicis extranei, contrahendo in territorio extra suum domicilium, aut destinando solutionem in eundem extraneum locum; quæ difficultas stante prædi-

cta

cta *l.25.* antiqua se se offerebat. Et re vera iuxta terminos prædictæ antiquæ legis dicendum erat, prorogationem tacitam, ea non obstante locum habuisse, & potuisse Agricolas tacitè prorogare iurisdictionem alienorum Iudicium, contrahendo in eorum territorijs, vel in ea conferendo, & destinando solutionem contracti debiti. Idq; planè probat textus *in cap. dilecti de foro competenti, & in cap. 1. de priuilegijs in sexto*, quibus dicitur, posse exemptos tacitè prorogare iurisdictionem Iudicis ordinarij contrahendo; & apud eum de contractibus conueniri posse exemptione non obstante, etiam si expressè non possint prorogare iurisdictionem Ordinariorum. Quod ex eo etiam probatur, quòd Clerici prohibiti in alienos Iudices expressè consentire sine suorum superiorum licentia, *c. significasti*, possunt in eosdem tacitè consentire contrahendo in territorio ipsis subdito, vt notaui num. 1083. prouenit autem ex eo, quod ista prorogatio, non tàm oriatur ex consensu, & voluntate prorogantis, quàm ex authoritate, & assistentia iuris. Ex quo satisfit argumento eorum, qui ex paritate taciti, & expressi, contrariam sibi sententiam persuaserunt. Atque ita, quod ad forum contractus attinet, rectè id adnotauit Collantes *in pragmaticam rei frumentariæ, lib. 3. d. c. 5. num. 3.* & non dissentit Narbona *in d. gl. 17. n. 7. 8. & 10.* attenta prædicta antiqua *l. 25.*

1135 Qua in re non consequenter idem Collantes *d. l. 3. cap. 7. num. 1.* negauit, Agricolam iuxta terminos eiusdem *l. 25.* forum sortiri in loco destinatæ solutionis, & ibidem conueniri posse: siquidem eadem prorsùs ratio viget in loco destinatæ solutionis, quæ in loco contractus, cum iuris censura locus destinatæ solutionis sit locus contractus, *l. contraxisse, 21. ff. de actio. & oblig. l. 3. ff. de bon. author. Iud. possid.* & contrahens in alium locum conferens solutionem, non in loco contractus, sed in loco solutionis, forum sortiatur: quod latius prosequutus sum quamplurimis in id relatis supra quæst. 4. ex num. 248. atque ita idem ius in vtroque casu vigere debeat, *l. illud, ff. ad leg. Aquil.*

1136 Ignatius item Villar *dicto respons. 16. cap. 4. num. 2. & seqq.* tametsi magis consequenter loquutus videatur, magis errauit dùm negauit Agricolam in vtroque casu contractus, & destinatæ solutionis posse conueniri in locis contractus, & solutionis: quasi lex, quæ expressam prorogationem sustulit: sustulerit etiam hanc tacitam. Nam planè loquitur contra textum *in d. cap. dilecti, de foro competenti, & in c. 1. de priuilegijs in sexto*, motus debili admodum fundamento, similitudinis taciti cum expresso, cui ex paulò ante dictis facilè satisfit.

1137 Neque satisfacit Narbona *in dicta gloss. 17. num. 14. & seqq.* dum conatur euacuare difficultatem prædictorum textuum, quatenus confirmant sententiam Iacobi Collantes relatam num. 1134. dicens, agi in illis de priuilegio concesso aliquibus eorum particulari fauore, vt nō possint, nisi sub certo Iudice conueniri, cui tàm tacitè, quàm expressè renunciari potest, ex generali regula textus *in l. si quis in conscribendo, C. de pactis*, iuxta quam quilibet potest iis, quæ pro se inducta sunt renunciare. Non inquam satisfacit, quoniam aperta diuinatio est adaptare textui, qui loquuntur in genere de priuilegio, & exemptione, ad priuilegium, & exemptionem concessa fauore particulari priuilegiatorum: præsertim cum textus in *d. c. 1. de priuilegijs in sexto*, duos casus comprehendat, primum ex exemptis secundum de priuilegiatis: & quamuis in secundo videatur loqui de ijs, quibus peculiare priuilegium est indultum a sede Apostolica, vt non nisi coram certo Iudice conueniantur; in primo includuntur proculdubio exempti omnes, vt Religiosi, & Monachi, vt sentiunt communiter interpretes ad eum locum, quibus non fauore particulari, sed fauore communi Religionis indulgetur exemptio. Quod iudicat textus ipse, dùm facit mentionem de loco exempto: nam nunquam eximitur locus nisi cum alicui Religioni conceditur exemptio, & simul eximitur domus, & monasteria Religiosorum. Isti autem exempti non possunt priuilegio exemptionis renunciare, vt dixi supra, num. 1056. & 1057. & 1111. cum sequentibus quoniam in eorum exemptione versatur etiam fauor eximenti. Igitur non ex eo procedunt decisiones prædictorum textuum, quòd priuilegiati, & exempti possint fauori suo renunciare: imò præsupponitur non posse renunciare expressè, & ex eo formatur ratio dubitandi, iuxta communem Doctorum mentem.

1138 Istæ tamen resolutiones, quæ verissimæ essent, attenta *d. l. 25.* antiqua, sublatæ iam sunt per dictam nouam pragmaticam anni 1619. nam per illam statuitur, ne Agricola alibi, quàm in foro domicilij conueniatur; quare neque in loco contractus, neq; destinatæ solutionis, tametsi essent alioqui fori priuilegij, & non extranei idem Agricolæ, conueniri potest, neq; ibidem forum sortitur, quantumuis amplè se subijciat, & submittat, ex prædicto nouo priuilegio, cui renunciari non potest, vt continetur in eadem pragmatica *cap. 6.* eatenusque approbandam censeo sententiam Narbonæ *in dicta gloss. 17. num. 10. & 17. cum seqq.* Est autem hoc priuilegium multos amplius, quàm si prohiberentur, prorogare iurisdictionem extranei Iudicis, quod non tolleret, quin possent Agricolæ coram Iudice loci contractus conueniri, si ibi inuenirentur, cum Iudex loci contractus non possit censere extraneus, vt notaui supra nu. 1001. & 1051. sed hoc tollit ne, possit etiam conueniri coram Iudice alias competenti, cum solùm in loco domicilij sit conueniendus.

1139 Illud tamen dubium reliquum est, an stante dicta noua pragmatica, si Agricola in loco extra domicilium administrasset tutelam, vel patrimonium alicuius Vniuersitatis, aut Ecclesiæ vel priuati, & ageretur de reddenda ratione administrationis, possit conueniri in loco administrationis gestæ, vt regulariter faciendum esse dixi supra quæst. 4. numer. 167. & 168. an verò ex huius pragmaticæ priuilegio, cuius verba generalia sunt debeat conueniri dumtaxat in foro domicilij.

1140 Et quamuis Collantes *in pragmaticam rei frumentariæ, lib. 3. cap. 7. n. 2.* resoluat, non obstante *d. l. 25.* antiqua Agricolam redditurum rationem in loco administrationis, & hæc resolutio non solùm sit vera, sed neque videatur pati difficultatem, stante sola *d. lege 25.* at post dictam nouam pragmaticam, si expendantur eius verba vniuersalia negatiua, redditur difficilis: nam cum lex prohibet, ne Agricola de debitis contractis possit alibi, quàm in foro domicilij conueniri, omnes casus videtur exclusiue.

1141 Nihilominus dicendum est, Agricolam ibi redditurum rationē, vbi tutelam administrauerit, vel aliam administrationem exercuerit iuxta *l. 1. & 2. C. vbi de ratiociniis agi oportet.* & adnotata à me supra dicta quæst. 4. n. 168. Ratio enim illa contenta *in d. l. 2.* quòd non possint malè gesta probari, nisi in loco, in quo quis administrationem gerit, non solùm se extendit ad administrationem gestam ab Agricola, sed efficit, ne possit censeri Legislator, voluisse extendere ad hunc casum priuilegium Agricolarum, cum damno minorum, Ecclesiarum, & Vniuersitatum, aut etiam maiorum, quorum patrimonia Agricola administrauerit Primò, quoniam iniquum est, & fieri non debet, vt vnius priuilegium trahatur in alterius damnum, & iniuriam, aut alteri generet præiudicium, eiusque ius lædat, *l. impuberi, 41. ff. de administr. tut. l. cum filius, 28. ff. de milit. testament. l. debitor, 3. in princip. ff. de separat. l. 2. §. si quis à Principe. ff. ne quid in loco publico cap. ex multiplici, 3. de decimis, cap. quamuis, 8. cap. si propter tua debita, 10. de rescriptis in sexto*, Molina *de primogen lib. 2. cap. 1. num. 10. cum seqq.* Molina *de iustitia, tom. 3. disput. 578. num. 6. vers. secunda item pars, in fine*, Peregrinus *de iure fisci, lib. 1. tit. 3. ex n. 21.* Riccius *collect.* 1010 Secundò, quoniam cum in prædicta pragmatica hic casus, in quo tam specialis ratio viget, expressus non sit a succedit regula, vtque notabiliter faciunt, nisi specialiter exprimantur, videantur quasi neglecta, & excepta à dispositione *l. item apud labeonem, 15. §. hoc edictum, ff. de iniurijs, c. quamuis, 4. de præbendis in sexto*, Afflictis *dec. 265. n. 13. 15. & 22.* Collantes *in pragmaticam rei frumentariæ lib. 1. c. 4. n. 6.*

1142 Vt-

1142 Vndecimo, miserabiles personæ non possunt prorogare iurisdictionem alteri Iudicis; tradit Baldus *in cap. de causis, 4. n. 49. de offi. & potestat. Iudic. deleg.* Ratio est, quia non possunt suo foro renunciare, iuxta dicta supra, n. 998. & n. 1055. Perpetuum vero est, vt prorogare, non possit, qui non potest renunciare, vt obseruaui supra, nu. 1061. quidquid contrarium adstruere conetur Barbosa *in d. l. 1. artic. 4. ex n. 67. ff. de iudicijs.*

1143 Duodecimo, tandem prorogatio non potest fieri per procuratorem, cum sit de tempore ad tempus, nisi habeat speciale mandatum, vel generale, cum libera. Ita docet, & probat Innocentius *in dicto cap. de causis, 4. numer. 1. in fine, de offic. delegat.* Panormitanus *in cap. cum olim Abbas, 32. num. 10.* per textum ibi, *eodem titulo*, Marianus *in dicto cap. significasti, num. 20. de foro competenti.* In ceteris autem prorogationum generibus Procurator non prorogat sine speciali mandato; eo quod Iudicis noui constitutio, & electio, videatur res magni momenti, quam Procurator sine speciali mandato expedire non potest, *cap. qui ad agendum, 4* vbi Glossa, *verbo, vel pacisci, & cap. qui generaliter, 5. de Procurator in sexto*, sentiunt Marianus *dicto num. 20.* Angelus *in l. 1. n. 7. C. iurisdictione omnium Iudicum*, Guido Papæ *decision. 285. num. 2. & decision. 462. num. 2.* Lanfranchus Balbus *decision. 66.* Franciscus Marcus *decis. 313. num. 4. 2. part.* Antonius de Matheis *de prorogatione iurisdictionis, nu. 11.* Didacus Perez *in l. 1. tit. 4. lib. 3. ordinamenti, colum. 885. versic. dubitatur præterea.*

SVMMA SECTIONIS
Quarta.

1144 *QValibet iurisdictio ex natura sua potest prorogari, nisi quid aliud eam impediat prorogare.*
1145 *Iurisdictio putatiua potest prorogari.*
1146 *Iurisdictio competens in habito potest prorogari, vt reducatur ad actum.*
Habere iurisdictionem in habitu, quid sit, & afferuntur tria exempla.
Primum, In Iudicibus cartularijs.
Secundum, in Iudicibus, qui sunt extra territorium.
Tertium, in iurisdictione, quæ potest elidi opposita exceptione.
1147 *Refertur contraria sententia, non posse prorogari iurisdictionem, quæ est in habitu.*
Non potest prorogari iurisdictio non existens.
Parrochianus obtenta licentia à suo Parrocho, confitendi alieno Sacerdoti, debet confiteri alteri Parrocho, non Sacerdoti simplici.
1148 *Reijcitur prædicta sententia, & satisfit primo argumento contrario, explicaturque quid sit iurisdictio in habitu.*
1149 *Attento iure communi canonico Parrochianus, qui obtinuit licentiam à suo Parrocho, confitendi alieno Sacerdoti, potest absolui à quolibet Sacerdote, etiam non habente curam animarum.*
1150 *Secus est attenta Constitutione Triden. sess. 23. decreto de reformatione c. 15.*
1151 *An possit prorogari iurisdictio Regiorum Consiliariorum Sac. Consilij Neapolitani consensu partium.*
Consiliarij Sac. Reg. Consil. Neapolitani, vt vniuersi habent iurisdictionem ordinariam supremam in tot Regno, tam ciuilem, quàm criminalem.
1152 *In causis commissis à Præside Sacri Consilij, an vtatur iurisdictione ordinaria, an delegata? & refertur sententia eorum qui credunt esse delegatam.*
Discrimen inter Regios Consiliarios ex vna parte, & Iudices Mag. Cur. Vicar. Præsidentesque Cameræ Summariæ ex altera.
1153 *Reprehenditur, & reijcitur, ostenditurque Regios Consiliarios, vt singulos, vti iurisdictione ordinaria circa causas sibi commissas, non delegata.*
Iurisdictio ordinaria est, quæ datur à lege, vel consuetudine.
1154 *Iurisdictio Regiorum Consiliariorum, in causis sibi commissis, quam exercent, vt singuli, est annexa officio perpetuo.*
Quicunque habent officium perpetuum, censentur ordinarij.
Iurisdictio, quæ datur tanquam annexa officio, est ordinaria.
1155 *Commissio causarum facta à Præside S. Cons. non est delegatio, sed diuisio, & distributio causarum.*
Iurisdictio Regiorum Consiliariorum est similis iurisdictioni Sacerdotum, quæ illis datur in foro interiori tempore collationis ordinum.
Præses Sacr. Consil. non posset ipse per se de causis cognoscere, aut illas diffinire, neq; potest reuocare commissionem semel datam.
Non appellatur ad Præsidem Sac. Cons.
1156 *Respondetur ad fundamentum contrariæ sententiæ, & affertur exemplum de iure Castellæ, iuxta l. 7. tit. 18. lib. 4. recopil.*
1157 *Attentis communibus regulis iuris iurisdictio Regiorum Consiliariorum habitualis potest prorogari consensu partium.*
Iuxta pragmat. 79. de offic. Sacr. Reg. Consil. inter prætermissas, prorogatur iurisdictio Consiliarij cognoscentis de causa ob tacitum consensum litigatorum per spatium vnius mensis. 1
Ex mente pragmat. 41. cap. 6. de offic. Sacr. Reg. Consil. videtur ista prorogatio in hibita, præterquam in casu dictæ pragm. 79. & quænam sit ratio. 5
Si tempore porrectæ supplicationis coram Præside S. Cons. litigatores in aliquem Iudicem consentiunt, ille debet dari, quem partes vnanimiter petunt.
Sententia ferenda est, iuxta consensum litigatorum.
1158 *Iurisdictio non solum contentiosa, sed etiam voluntaria potest prorogari, & quid sit iurisdictio voluntaria.*
1159 *Notantur duo discrimina inter iurisdictionem voluntariam, & contentiosam quoad prorogationem.*
Prorogatio iurisdictionis voluntariæ potest fieri extra territorium, & exerceri iurisdictio non impetrata licentia Iudicis, in cuius iurisdictione exercetur.
Iurisdictio contentiosa potest prorogari in parem, vel minorem proroganti, non autem iurisdictio voluntaria, & ratio huius discriminis.
1160 *Taxatur doctrina Petri Barbosæ.*
1161 *Non solum prorogatur iurisdictio ordinaria, sed etiam delegata.*
1162 *Iurisdictio delegata non admittit prorogationem de persona ad personam, & quæ sit ratio.*
2163 *Traditur limitatio Afflictis.*
1164 *Iurisdictio delegati ad Vniuersitatem causarum admittit omne genus prorogationis.*
1165 *Explicatur præcedens doctrina.*
1166 *Iurisdictio competens ex iure speciali, vel priuilegio, potest prorogari.*
1167 *Refertur contraria sententia.*
1268 *Iurisdictio concessa ad certam speciem, & qualitatem causarum potest prorogari ad causas diuersæ qualitatis, & qui Doctores id senserint, & quo fundamento.*
1169 *Contraria sententia, & eius Authores, & fundamentum.*
1170 *Iurisdictio vnius speciei non potest prorogari ad aliam speciem, vt ciuilis ad criminalem, aut spiritualis ad temporalem.*
1171 *Iurisdictio ad causas certæ quantitatis potest prorogari, ad causas maioris summæ.*
1172 *Qui fuerint in contraria sententia, & eorum fundamentum.*
1173 *Limitata iurisdictio ad certam summam, ex natura sua non comprehendit maiorem summam, sed sola limitatio non impedit prorogationem.*
1174 *Explicantur Doctores Hispani negantes prorogationem de causis minoris summæ ad maiorem, & agitur de leg. 7. tit. 18. lib. 4. recopilat. & de variatione illius, successu temporum.*
1175 *Iudices appellationis non habent iurisdictionem, nisi deuolutam per appellationem legitimam.*

Iure

Iure Castellæ legitima appellatio inter ponitur ad tribunalia Regia, nisi in causis minoris summæ.
Iudex a quo, inde fit, vt non possit fieri prorogatio ad maiorem quantitatem in casu d.l.7.
1176 *Iurisdictio limitata ad causas certæ qualitatis, quæ requirat diuersum modum procedendi à modo aliarum, non potest prorogari ad causa diuersæ qualitatis, quonia istæ causæ differunt specie moraliter.*
1177 *Sub vno genere subalterno continentur diuersæ species.*
1178 *Iurisdictio tribus modis potest limitari, iuxta quos proponitur tres casus.*
1179 *Duæ difficultates quo ad prorogationem notantur in quolibet prædictorum casuum, altera facti, altera iuris, & attendendum esse, an concedens iurisdictionem voluerit prorogationem impedire.*
1180 *Inhibitio ad Iudices relata, duobus modis fieri potest, altero fauore Iudicis, altero fauore subditorum, & referuntur exempla.*
1181 *Iurisdictio limitata quoad genus personarum, & non quoad genus causarum, capax est cuiusuis prorogationis ad alias causas, & ad alias personas.*
1182 *Iurisdictio limitata ad certum genus personarum, non solùm potest extendi ex consensu partium, ad personas diuersas eiusdem qualitatis, sed etiam ad alias personas diuersæ qualitatis.*
1183 *Iurisdictionem limitatam ad certum genus personarum, non posse prorogari ad personas diuersæ qualitatis, qui senserint, & quibus fundamentis.*
1184 *Reijcitur istorum sententia, eius fundamentis satisfit.*
1185 *Iurisdictio limitata ad certas singulares personas ad alias non nominatas, prorogari non potest.*
1186 *Iurisdictio limitata ad causas vnius generis personarum, adiectis clausulis abdicatiuis, & decreti irritantis non potest prorogari ad personas diuersæ qualitatis.*
Ex istis clausuli colligitur voluntas superioris prorogationem inhibentis.
Cum idem est effectus non curamus de modo.
1187 *Ex diuersis consectariis colligi potest voluntas inhibendi prorogationem.*
1188 *In Ciuitate Neapolitana non est admittenda prorogatio subditorum vnius Curiæ, in Iudices alterius Curiæ.*
1189 *Concordia diuersarum sententiarum de hac re.*
1190 *Iurisdictio limitata ad causas vnius materiæ, non facta limitatione personarum potest prorogari ad causas diuersæ materiæ ex natura sua.*
Iurisdictio ad causas vnius speciei non potest prorogari ad causas specie diuersæ.
1191 *In contraria sententia, qui fuerint, & quibus fundamentis.*
1192 *Reijcitur prædicta sententia, & fundamentis satisfit.*
1193 *Cum in concessione iurisdictionis limitata ad certas causas adijcitur clausula, abdicatiua, & decreti irritantis, non permittitur prorogatio.*
1194 *Quoties constat ex coniecturis superiores voluisse, separatas esse iurisdictiones, videtur inhibita prorogatio.*
1195 *Ex sola simplici diuisione iurisdictionum, non rectè colligitur, tacitè inhibitam esse prorogationem.*
1196 *Cum iurisdictio est limitata ad causas, & personas ex se & natura sua est prorogabilis, nisi coniecturis constet prorogationem esse inhibitam.*
1197 *Iurisdictione concessa priuatiuè circa causas aliquas non est impedita prorogatio.*
1196 *Cum datur Iudex certus certis personis ob earum priuilegium, censeatur datus priuatiuè, & eius subditi nihilominus possunt prorogare.*
1199 *Iurisdictio feudis annexa censetur concessa priuatiuè.*
1200 *Iurisdictio regulariter conceditur priuatiuè in fauorem subditorum, non eius, cui conceditur.*
1201 *Refertur contraria sententia ex concessione iurisdictionis priuatiuæ tolli facultatem prorogandi, & eius fundamenta.*
1202 *Reijcitur, & fundamentis satisfit.*
203 *Cum concessioni iurisdictionis priuatiuæ, adijciuntur clausulæ abdicatiuæ, & decreti irritantis, censetur inhibita prorogatio.*
1204 *Ex alijs etiam coniecturis concessa iurisdictione priuatiuè intelligitur inhibita prorogatio.*
1205 *Quando, & ex quibus censenda sit, concedi iurisdictio priuatiuè, & non cumulatiuè, remissiuè.*
1206 *Iurisdictionis alienæ prorogatio facta in fraudem iurisdictionis Iudicis proprij non valet.*
Priuilegium adquisitum per fraudem, adquirenti non prodest. Ex dolo, & fraude sua nemo commodum reportat.
1207 *Iurisdictio ex die, vel sub conditione, ante euentum diei, vel implementum conditionis, prorogari non potest.*
1208 *Iurisdictio ordinaria non potest prorogari per subditos, ita vt fiat arbitraria.*
1206 *Iuris ratio non patitur, vt ille, qui habet perfectum, & superius ius in re, adquirat ius inferius in eadem.*
1210 *Refertur & reijcitur contraria quorundam sententia.*
1211 *In ordinarium potest consentire à subditis, vt in arbitratorem, & amicabilem compositorem.*
1212 *An id habeat locum de iure nouiori Regni Castellæ, & resoluitur affirmatiuè.*
Lex generalis posterior non corrigit anteriorem legem specialem.
1213 *De iure canonico compromitti potest in Ordinarium, tanquam in Arbitrum Iuris.*
1214 *In Iudicem ordinarium, cui non sunt subditi compromittentes, possunt compromittere tanquam in Arbitrum.*
1215 *Consentientes in Ordinarium, an censendi sint prorogare iurisdictionem eius ordinarium, an consentire tanquam in Arbitrum, remissiuè.*

SECTIO QVARTA.

Quorum Iudicum iurisdictiones possint prorogari?

1144 REgula generalis statuenda est, quamlibet iurisdictionem ex se, & natura sua prorogari posse, nisi quid aliud eam impediat prorogari, quod colligitur ex *l. 1. & 1. ff. de iudicijs*, & *ex in dict. l. si conuenerit, ff. de iurisdict. omn. Iudic.* vbi statuitur in genere in quemlibet Iudicem consentiri posse. Ex quo consequens est, vt omnis iurisdictio, tam merum imperium, quàm mixtum, & simplex iurisdictio, possit prorogari. Hanc regulam tradit Gloss. *in d. l. 1. schol. penultimo, & vltimo*, Paulus Castrensis ibi, *num. 18. & 19.* Barbosa *artic. 1. ex numer. 172. ff. de iudicijs*, Menchaca *quæstion. vsu frequent. cap. 14 ex num. 27.* quæ regula amplianda est, seu potius exemplificanda, & declaranda in omnibus iurisdictionis speciebus, & formis. Eamque significat Budæus *in eadem l. 1. in fin.* dum ait, posse consentiri in quemuis Iudicem, siue eius, qui tribunal habet, idest maioris, siue eius, qui subsellia, idest minoris, iuxta animaduersionem Reuardi *in lib. singulari pro tribunalium c. 7.* & Duarent *ad titulum, ff. de iudicis, sub rubrica de Iudice*, ex Asconio Pediano, & Caluini *in lexico, verb. subsellia, & verb tribunal.*

1145 Amplia primo, vt etiam iurisdictio putatiua, & non vera, vt illa, de qua *in l. Barbarius, ff. de offic. Prætoris*, possit prorogari, quemadmodum sustinetur ob publicum, & communem errorem. Hanc ampliationem tradit Speculator *lib. 2. titul. de compe tentis Iudic. adition. §. 1. n. 9* Paulus Castrensis *cons. 203. viso quodam saluo conducto, n. 1. 1. p.* Barbosa *d. art. 1. n. 173.*

1136 Amplia secundò, vt non solum possit prorogari iurisdictio competens actu, sed etiam competens in habitu, vt reducatur de habitu ad actum. Ita sentiunt Innocentius *in cap prudentiam, 21. nu ver. 10. & 11. de offic. delegat.* Albericus *in l. Præses Prouinciæ, la prima, num. 5. ff. de offic. Præsidis*, Baldus *in l. si quis ex consensu, 8, nu. 98 C. de Episcopal. audient.* Paulus *in d. l. 1. num. 18.* Cagnolus *num. 5. & 40.* Barbosa *dicto art. 1. num. 189. ff. de iudicijs*, idem

Paulus

Paulus *conf.84. num.4. 2. par*, Imola *in dicto cap. P. & G. n. 120. de offic. delegat.* idem Cagnolus *in l. vltima, nu.25. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* Alciatus *in l. si is, qui pro emptore, n. 148. ff. de vsucapionibus*, Ludouicus Burgensius *in repetit. d. l. 1. ex num. 88. & 89. ff. de iudicijs*, Afflictis *in constitut. Iustitiarij nomen, num. 20. & 21. lib. 1. rubr. 42.* Menchaca *controuersiar. vsufrequent. cap. 14 num. 26.* Cui ampliationi occasionem dedit Gloss. *scholio penultimo in d. l. 1.* dum ait, posse prorogari iurisdictionem Iudicum carthulariorum, quam non habent in actu, cum ante consensum partium eam exercere non possint, & per consequens solum eam habent in habitu. Explicat verò Burgensius dicto n. 89. quòd habere iurisdictionem in habitu, & non in actu sit, habere quidem dignitatem actu, cui tamen desit aliquid, vt eius administratio in actum reducatur. Exemplum primum in prædictis Iudicibus carthularijs, de quo vide, quæ scribunt Marianus Socinus *in dicto cap. significasti, num. 27. de foro competenti*, Menchaca *controuersiar. vsufrequent. d. cap. 14. n. 26.* Franciscus Marcus *decis. 488. n. 9. 1. par.* Barbosa *d. art. 1. nu. 174.* Exemplum secundum in Iudicibus, qui sunt extra territorium, quorum iurisdictionem posse prorogari ab ijs, qui sunt extra Prouinciã, docent Imola *in d. cap. P. & G. num. 75. & 76.* Marianus *in d. cap. significasti n. 22.* Alexander *in l. vltima, n. 3. & 4. & 5.* Iaso *n. 14.* Hippolytus de Marsilijs *numer. 22. & 194. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* idem Iaso *in l. vltima, num. 10. ff. de iustit. & iur.* Maranta *in praxi, 4. part. distinct. 12. nu. 3. in fine*, Barbosa *d. art. 1. num. 195.* qua tamen prorogatione debet interuenire consensus expressus Iudicis, in cuius territorio fit prorogatio, aut saltem tacitus, qui efficitur ex scientia, & patientia vsus iurisdictionis prorogatæ vt rectè notauit Angelus *in l. 1. num. 6. C. de iurisdict. omn. Iudic.* Alexander *in d. vltima, numer. 7.* Hyppolitus de Marsilijs *nu. 22. & 194. ff. de iurisdict. omn. Iud.* Panormitanus *in cap. nouit n. 3. de offic. legat.* Imola *in d. c. P. & G. num. 79. de offic. delegat.* Decius *in cap. cæterum, num. 40. & 41. de iudicijs*, Romanus *singul. 50.* alioqui iniuria fieret Iudici, in cuius territorio exerceretur iurisdictio, *cap. ex parte, 23. de verbor. signific. cap. Episcopi, 9. quæst. 2. cap. 1. de offic. ordinar. in sexto*, notat Baldus *in l. sicuti, §. Aristo, nu. 2. ff. si seruit. vendic.* Chassanæus *in consuetud. Burgundiæ, rubr. 12. §. vnico, n. 3.* Rebuffus *tom. 2. in constitut. regi. tract. de literis requisitorijs in princip. n. 5.* Barbosa *d. art. 1 num. 185.* turbaretur enim eius iurisdictio, iuxta tradita à Farinacio *in praxi crimin. q. 114. inspect. 1. ex n. 21. & proprie nu. 60.* Tertium exemplum in iurisdictione, quæ potest opposita exceptione elidi, quæ nihilominus interim prorogari, poterit, vt probat textus *in cap. si duobus, 7. in princ. de appellat.* tradit Innocentius *in c. pastoralis, 14. nu. 3. in fine, de rescriptis* Felynus *in d. cap. P. & G. nu. 6.* Barbosa *d. art. 2. n. 190.*

2146 Contrariam tamen sententiam huic secundæ ampliationi, quinimo non posse prorogari iurisdictionem, quæ est in potentia, seù habitu, sed solùm eam, quę est in actu tuetur Marianus *in d. cap. significasti, num. 21.* Et probatur primò, quia non potest prorogari iurisdictio non existens, quia iurisdictionem non potest dare priuatorum consensus, *l. priuatorum, 3. C. de iurisdict. omn. Iudic.* & notatum est supra num. 971. & ideò necessarium esse, vt iurisdictio prorogationem admittat, vt competat in essentia, & actu, & non in sola potentia, docet Bartolus *in l. si is, qui pro emptore, num 8. ff. de vsucap.* Secundo probatur ex doctrina celebri Glossæ *in capit. omnis vtriusque sexus, 12. verb. alieno Sacerdoti, de pænitent. & remiss. & in clement. 1. in princip. verb. speciali de priuilegijs*, quæ ait, si Parochus concedat licentiam subdito, vt alteri Sacerdoti confiteatur peccata, oportere, vt illi sit commissa actu cura animarum: nam si non esset commissa, & ita non haberet in actu potestatem absoluendi, sed solum in habitu acceptam cum caractere Sacerdotali, etiam cum tali obtenta licentia non posset pœnitentiam absoluere, quia eius spiritualis iurisdictio, quæ in habitu tantùm competit, non potest prorogari; cui sententiæ subscribunt Panormitanus *in dict. cap. omnis vtriusque sexus, nu. 14. & in d. cap. significasti, num. 5.* Marianus *num. 21. de foro compet* Capella Tholosana *q. 222.* & Antonius de Matheis *de prorogat. iurisdict. num. 7.* qui asserit hanc esse omnium sententiam.

2148 Sed nihilominus à prædicta ampliatione recedendum non est, quæ communior est, & verissima. Vereorq; ne controuersia versetur magis circa voces, & modum loquendi, quam circa rem ipsam; videlicet in explicando quid sit iurisdictio in habitu, quid in actu; vt constabit ex solutione argumentorum aduersæ partis. Ad quorum primum respondendum est, non negare nos iurisdictionem, quæ prorogatur, debere competere in essentia, & actu, vt actus distinguitur à potentia remota qualem habet quilibet popularis, qui potest creari Iudex, antequam Iudicis dignitatem actu consequatur: sed existimandum est, sat esse vt prorogetur, vt sit iurisdictio in habitu. Vocamus autem iurisdictionem in habitu illam, quæ tametsi vera sit, & actualis iurisdictio; suspensa tamen est ab actuali vsu, & administratione ob defectum materiæ, circa quam exerceatur, aut alterius extrinseci requisiti, ob quem caret effectu tametsi ipsa quantum est ex se, & natura sua posset in actum iurisdictionis prorumpere. Atque ita nihil hic dicimus aduersus doctrinam traditam dicto n. 971.

2149 Ad secundum, doctrinam illam, quamuis celebrem Glossę, non esse veram quinimo veriùs: & receptius esse, attento iure communi canonico antiquo, Parochianum qui a suo Parocho obtinuit licentiam generalem confitendi, alieno Sacerdoti, posse absolui à quouis Præsbytero, etiam non habente curam animarum, cui fuerit confessus, vt sentiunt Hostiensis *in summa de pænitentijs, & remissionibus, num. 14.* & mutata sententia Panormitanus *in clement. 1. num. 16. de priuilegijs*, D. Antonius, *3. part. tit. 17. cap. 4. versic. tertius casus, & cap. 9. versic. quintus effectus*, Iaso *in l. si per errorem, 15. num. 8. ff. de iuridict. omn. Iudic.* Aufrerius *ad Capellam Tholosanam, d. quæst. 222. nu. 2.* Angelus Clauas. *in summa, verbo confessio, 3. num. 4.* Syluester *verb. confessor, 1. num. 5.* Caietanus *in summa, verb. absolutio pœnitentialis*, Nauarrus *in cap. placuit. 6. n. 53. de pœnitent. distinct. 6.* Dominicus Soto *in 4. distinct. 18. quæst. 4. artic. 3. vers. his tamen non obstantibus*, Ioannes Medina *Codice de confessione, quæst. 34.* Franciscus Suarez *in tertiam partem D. Thom. tom. 4. disput. 28. sect. 3. num. 4. & seqq.* Gabriel Vazquez *in eadem tertiam partem, tomo item 4. quæst. 93. artic. 1. dub. 5. numer. 4.* qui in eodem *art. 1. dub 2. num. 23. & 24.* explicat comparando iurisdictionem simplicis Sacerdotis collatam illi tempore ordinationis, & annexam potestati ordinis, & caracteri, cum iurisdictione Iudicum carthulariorum.

2150 Dixi, *attento iure communi canonico, antiquo*, quoniã hodie attenta Constitutionem Concilij Tridentini *sess. 23. decreto, de reformation. cap. 15.* secùs est: non enim potest quis eligere confessorem Sacerdotem, quem velit, ex licentia obtenta à Parocho, sed debet eligere Sacerdotem ab Episcopo approbatum, Non quidem ex eo, quod desit iurisdictio habitualis prorogabilis in Sacerdotibus simplicibus, quemadmodum erat ante Concilium; sed quoniam visum fuit expediens Ecclesiæ, prorogationem inhibere, quod superioribus licet, *leg. 2. §. si & Iudex, ff. de iudicijs*, superius notauit number. 1104. & num. 1106. quod etiam animaduerterunt Suarez, & Vazquez vbi supra.

2151 Ex his infertur, quid dicendum sit ad quæstionem, quam apud neminem vidi tactã, videlicèt, an possit prorogari iurisdictio Cõsiliariorum Sac. Reg. Cons. Neapolitani, consensu partium? Ad cuius resolutionem præsupponendum est Consiliarios Sacri Consilij Neapolitani, vt vniuersos, habere ordinariam iurisdictionem supremã in toto Regno, tam ciuilem, quam criminalem, sine vllo vlteriori recursu, vt constat *ex pragm. 2. 3. 4. & 5. capit. 4. de offic. Sac. Reg. Cons.* & ijs, quæ notant Bartolus *in l. præcipimus, 32. §. quod si à duce, n. 1.* vbi Alexander *in additione, Cod. de appellat.* Baldus *in eadem l. præcipimus, ante num. prim.* Afflictis *in constitut. summo periculo, n. 2. in fine lib. 2. rubric. 36.* Surgens *de Neapoli illustrata, lib. 2. c. 17. ex num. 42.* Tapia *lib. 2. Iuris Neapolitan. rubric. 2. ex n.* Rouitus *in*

prag-

pragmat. in rubr. de offic. Sac. Reg. Consil. præsertim num. 4. faciunt, quæ tradit Fuluius Pacianus *de probationibus, l. 2. cap. 43. n. 71. cum seqq.* & in hoc nulla est difficultas, aut controuersia.

1152 Quam verò iurisdictionem habent, vt singuli, cum cognoscunt seorsim de causis sibi commissis à Præside Sacri Consilij, an illa sit ordinaria, an delegata, conuertunt practici. Credentibus multis, Consiliarios Sacr. Reg. Consil. circa cognitionem causarum sibi commissarum, vt singulos, vti iurisdictione delegata, non ordinaria; quia sine commissione Præsidis cognoscere non possunt de illis causis. In quo existimat versari inter Regios Consiliarios ex vna parte, & Iudices Magnæ Curiæ Vicariæ, Præsidentesque Cameræ Summariæ ex altera, maximum discrimen, quod isti sint etiam, vt singuli, Iudices ordinarij, illi verò delegati Ex isti sunt Afflictis, vbi supra, *& decis. 1. nu. 8.* Surgens *d. cap. 17. numer. 44.* Carranita *ritu 265. num. 28. & 29.* Rouitus *in pragm. 1. de causis dicendis, num. 3. & rubr. de offic. Sac. Reg. Consil. n. 4.* Petra *ad Grammatic. decis. 9. n. 2.* & Didacus de Mari *ad eandem num. 3.* & sic Scribæ solent in initijs actorum, seu decretorum dicere, *N. Regius Consiliarius huius causæ Commissarius delegatus.*

1153 Verum crassus iste pragmaticorum error, salua reuerentia, nullo iuris fundamento nititur, & indubitata est sententia contraria, videlicet Regios Consiliarios, vt singulos, vt circa causas sibi commissas iurisdictione ordinaria, non delegata. Quod ita sentiunt Baldus *in d. l. præcipimus, ante num. 1. C. de appellat.* & Clarius *in l. vltima, n. 4. C. vbi senator. vel clariss.* ad cuius sententiam se refert eam approbans Alexander *in l. more maiorum, 5. numer. 18.* eandem sequitur Iaso ibidem *num. 52. ff. de iurisd. omn. Iud. & in l. ius ciuile, 6. numer. 8. vers. tertio limita, ff. de iustit. & iur.* Felynus *in rubrica num. 3. post medium, de rescriptis*, Alciatus *in rubrica nu. 21. de offic. ordinar.* Grammaticus *decis. 9. num. 5.* tametsi minus clarè, Barbosa *in l. cum Prætor. 12. §. 1. n. 75. ff. de iudicijs*, Antonius Corsetus *tract. de potestate Regia, 5. par. num. 56. & 57. tom. 16. tractatuum*, Oliuanus *de iure fisci, cap. 4. num. 48.* Parladorius *in sesquicenturia, different. 129. n. 2.* & idem Rouitus mutata sententia re melius perpensa *in dicta rubrica, num. 6. in additione, de offic. Sacr. Reg. Consil.* Quæ sententia probatur primò, quoniam iurisdictio ordinaria, est quæ datur à lege, vel consuetudine, *l. more maiorum, 5. l. & quia, 6. ff. de iurisdict. omn. iudic. leg. cum Prætor. 12. §. Iudicem, & item hi, ff. de iudicijs*, notat Glossa *in d. l. & quia, ver. nec ipsa lex, & in l. 1. verb. specialiter*, vbi Paulus *num. 2. C. ne liceat potentioribus*, Bartolus *in d. l. more, num. 9.* Socinus *n. 17.* Iaf. *in principio, ante num. 1.* Decius *num. 7.* & Cuiacius ibi, idem Paulus *in l. a Iudice, 5. num. 9. & 10. C. de iudicijs*, Antonius Butrius *in d. cap. P. & G. num. 27. & 28.* post Glossam ibi, *de offic. & potestat. Iudic. delegat.* idem Decius *in cap. ceterum, n. 10. de iudicijs*, Alciatus *in rubrica, n. 5 de offic. ordin.* Antonius Corsetus *singular. 325. verb. statutum*, 16. Barbosa *in d. l. t. ar. 1. n. 221. ff. de iudicijs.* Sed Regijs Consiliarijs Neapolitanis à lege defertur iurisdictio, vt cognoscant, vt singuli, de causis sibi commissis, vt constat *ex pragm. 16. & pragm. 41. c. 11. de offic. Sac. Reg. Consil.* Ergo eorum iurisdictio est ordinaria.

1154 Secondo, quoniam iurisdictio, quam habent Regij Consiliarij ad substantiandas causas, & decidenda incidentia, & emergentia; imò & ad definiendas lites paruæ quantitatis seorsim, & vt singuli, *iuxta pragm. 41. §. 11. de offic. Sac. Reg. Consil.* est perpetua, & annexa officio perpetuo creato à Rege ad administrandam in Regno iustitiam: ergo est iurisdictio ordinaria. Consequentia ex eo constat, quod quicumque habent officium perpetuum, censentur ordinarij; vt *in l. iurisperitos, in principio, ff. de excusat. tutor.* notat. Barbosa *in dict. l. cum Prætor, 12. §. 1. numer. 75.* & eleganter probat ex doctrina Bartol. *in l. ambitiosa, numer. 34. ff. de decret. ab. ordin. facien.* vbi ait, iurisdictionem, quæ datur, tanquam annexa officio, esse ordinariam. Quod prosequitur idem Barbosam *in eodem §. 1. à numer. 29.* & notauerat Couarruuias cum multis, quos refert, *lib. 3. variarum, capit. 20. num. 6.* & Cabedus *decis. 22. num. 5. 1. part.*

1155 Tertiò, quoniam commissio causarum facta à Præside Sac. Cons. non est delegatio, sed potius diuisio, & distributio causarum, vt expresse statuitur *in dicta pragm. 41. c. 6. de offic. Sacr. Reg. Consil.* atque ita nullam nouam iurisdictionem tribuit Consiliarijs, quibus illa inest ratione officij, cui est annexa, data à Rege ex tempore collationis ipsius, vt rectè considerat Baldus, & Iaso, & omnium clarissimè Felynus, supra relati; sed solum designat materiam, circa quam iurisdictio competens in habitu prædictis Consiliarijs, reducatur ad actum, & in qua exerceatur: non secus quidem, ac Sacerdotibus, tempore collationis ordinum, datur potestas etiam iudicialis in foro interiori, & facultas absoluendi cum iurisdictione habituali, vt paulo ante dixi, num. 1147. Quare succedit doctrina Alciati *in rubrica nu. 21. de offic. ordinar.* vt censeatur ordinarius Auditor, qui ante commissionem habet iurisdictionem saltem in genere; nam tunc commissio distribuit causas non delegat. Hoc autem in nostro casu ex multis colligitur. Primò quia Consiliarij Regij non vtuntur iurisdictione mandata à Præside Sac. Consil. vt vterentur si essent delegati, *l. 1. §. qui mandatam, ff. de eo, cui mand. est iurisdict.* sed propriam Regiam iurisdictionem exercent; quia Præses Sac. Consil. non posset ipse per se de causis cognoscere, aut illas definire, vt statuatur, *in pragm. 9. §. 1. de offic. Iudicum*; ideo cùm eas committit, non delegat: nemo enim dat, quod non habet, *cap. nemo potest, de regul. iur. in sexto*; neque Præses Sac. Cons. potest reuocare semel datam commissionem, *iuxta pragm. 8. §. 3. de offic. magistr. Iustitiarij*, vt potest delegans delegationem, *l. iudicium soluitur, 58. ff. de iudicijs*, neque appellatur ad Præsidem Sac. Cons., vt appellatur à delegato ad delegantem, *l. 1. §. 1. & vltim. ff. quis, & a quo appellat. c. super quæstionum, 2. l. §. porro, de offic. deleg.*

1156 Ex quibus constat, qui respondendum sit ad fundamentum contrariæ sententiæ, nempè quod non possint Consiliarij cognoscere causa aliqua, nisi sibi committatur à Præside: nam commissio prædicta non est delegatio, sed diuisio, & distributio causarum, in quibus iurisdictio competens in habitu Regio Consiliario, & illi à lege delata, & officio annexa reducatur ad actum, & exercitationem. Est appositissimum exemplum de iure Castellæ *iuxta l. 7. tit. 18. lib. 4. recopilat.* in Decurionibus Ciuitatum, & Villarum Regni, quarum Consilijs à lege delata est iurisdictio proculdubio ordinaria, in gradu appellationis à sententijs latis à Iudicibus ordinarijs in causis ciuilibus non excedentibus summam decem mille marauedinorum, de qua lege, & casu inferius iterum agemus. Qui Decuriones non possunt cognoscere de causa deuoluta per appellationem ad Concilium, nisi ab eodem Concilio nominentur, & eligantur, vt illam iudicet. Concilium verò cum illos nominat, & eligit, nullam tribuit iurisdictionem, sed illis nominatis illam lex defert. Scribarum autem errorem ortum ex contrariæ sententiæ persuasione, cuius meminit Afflictis *d. decis. 1. n. 8.* ego sæpius emendari feci iubens, vt verbum illud, *delegatus*, deleretur, idq; semper faciendum est.

1157 Reliqua est igitur proposita difficultas, si Regijs Consiliarijs competit iurisdictio in habitu, & iuxta prædicta iurisdictio in habitu potest prorogari consentientibus litigatoribus, & ad actum reduci, an possit simili modo prorogari iurisdictio Regiorum Consiliariorum? Et proculdubio dicendum est, attentis communibus iuris regulis in materia prorogationis, de quibus huc vsque dictum est prorogationem valere, & posse partes litigantes consensu suo Regiorum Consiliorum iurisdictionem habitualem prorogare, vt possint cognoscere de quauis causa in prima instantia, eodem modo, quo idem Consiliarij de illa cognoscunt in prima instantia per commissionem Præsidis Sacri Consilij, quod est prorogare iurisdictionem de habitu ad actum. Idque confirmatur ex eo, quod à lege ipsa prorogetur consiliarum iurisdictio, vt non possint declinari, neque possit obijci exceptio incompetentiæ Commissarij, etiam si vere sit incompetens, ob tacitum litigatorum consensum, si Commissarius

quiuis

quiuis spatio vnius mensis in causa processit, vt statuitur *in pragmat 79. de offic. Sacr. Reg. Cons. inter prætermissas*, nunc *pragmat. 6. dilationibus*, & melius *pragm. 7. eodem titulo in nouissima compilatione*; in qua statuitur tempus trium mensium præsentibus, sex autem absentibus. Ergo simili modo poterit prorogari per consensum partium expressum. Verùm cum Principis Inhibitione possit impediri prorogatio, *l. 2. §. si & Iudex, ff. de iudicijs*, existimo ex mente *prædictæ pragm. 41. c. 6. de offic. Sacr. Reg. Cons.* tamet minus apertè, hanc prorogationem esse inhabitam; dùm intelligas exceptam eam, quæ à posteriori prædicta *pragm. 79. eodem tit.* nunc *pragm. 6. & 7. de dilationibus, in nouissima compilatione*, promissa est. Nam cùm iniungat officio Præsidis Sac. Consil. diuisionem, & distributionem causarum arbitrio suo, tàm inter aulas quàm inter consiliarios Sac. Cons. si litigatores sibi Iudicem eligerent, facultati Præsidis, eiusq; arbitrio, & dispositionis ex ante versione præiudicium fieret, oririque posset confusio, & perturbatio tribunalia, cuius euitandæ causa, prædicta pragmatica eam facultatum Præsidi Sacr. Cons. concessit. Igitur eius mens fuit, ne prorogationem, ex qua tot incommoda sequerentur, permitteret. Nihilominus censeo, si tempore porrectæ supplicationis, coram præside Sacr. Cons. litigatores in aliquem Iudicem consentirent, eumq; sibi dari poterent, eorum voluti, & consensui annui oportere, eumque Iudicem dari, quem partes, vnanimi consensu voluerint, nisi quid aliud incommodum impedimento sit. Nam & si Iudex dari non possit ille, quem vnus ex litigatoribus petit, regulariter loquendo, *l. obseruandum, 47. ff. de iudicijs, l. 20 tit. 4. p. 3.* post tamen dari, quem ambo elegerint, vt notat Glosa *in eadem leg. obseruandum, schol. 1. & in c. Iudices, 11 quæst. 1*, & dicit iterum *in c. super quæstionum, 27. §. verum, de offic. & potestat. Iudic. deleg. & in c. cæterum, 3. de rescriptis*, & statuit *d. l. 20. tit. 4. p. 4.* præsupponiturque *in l. ex consensu, 23. ff. de appellat.* & antiquitus id seruari solitum obseruat Reuardus *in libro pro tribunalium c. 11.* Quemadmodum etiam sententia ipsa ferenda est, iuxta conuentionem, & consensum litigatorum, *l. si conuener. 26. ff. de re iudic.* nedum Iudex designandus.

1158 Amplia tertiò prędictam principalem regulam, vt possit prorogari iurisdictio, non solùm contentiosa, sed etiam voluntaria. Est autem iurisdictio voluntaria, quæ inter volentes tantum exercetur; contraposita iurisdictioni contentiosæ, quæ redditur in inuitos, *l. inter stipulantem, 83. §. 1. de verbor. obligat.* vt notat Glossa *in leg. omnes, 2. schol. 1. ff. de offic. Proconsul. & Legat.* & ibi interpretes, & *in l. vltima, ff. de iurisdict. omn. Iudic.* Igitur si commune consensu partes subijciant se habenti iurisdictionem voluntariam, cui alioqui non subduntur, eius iurisdictionem prorogabunt. Ita sentiunt Baldus *in l. secundã, 32. n. 3. C. de donationib.* Angelus *in l. 1. n. 5. & 6. C. de iurisdict. omn. Iudic.* Cagnolus *in l. vltima, nu. 24. & 25. ff. de iurisdict. omn. Iudic* Paulo Castrensis *cons. 84. num. 4. 1. par.* Angelus Aretinus *in §. præterea, nu. 3. instit. quib. mod. ius patr. potest. solu.* Decius *cons. 150. n. 1.* Chassanæus *cons. 31. num. 17.* Antonius Butrius *in cap. pastoralis, 11. num. 4. de offic. ordinar.* Imola *in d. c. P. & G. nu. 94. de offic. deleg.* Mercanua *in d. cap. significasti, nu. 27. de foro compet.* Felynus *in cap. cæterum, 5. num. 2. vers. quintò limita, de iudicijs*, Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. nu. 5 in fine, vers. prorogabilis est iurisdict.* Barbosa *in d. l. 1. art. 1. num. 181. ff. de iudicijs*, Probatur ex textu *in l. emancipari 36. §. 1.* & vbi Glossa *schol. 1. & 2. ff. de adoptio. & l. omnes, 2. ff. de offic. Proconsul. & Legat. & in l. etiam, 15. §. vltimo, & in l. apud Proconsulem, 18. in princ. ff. de manumiss. vindict. & in l. 1. C. de emancip. liber.* Ratio verò esse videtur quoniã iurisdictio voluntaria non respicit certum genus subditorum, sed in omnes volentes exercetur; quare tametsi ij a qui sunt liberi à iurisdictione contentiosa eius, qui voluntariam quoque habet, in eum consentiat, voluntaria in eos exerceri potest; ideò Bartolus *in l. Modestinus, 23. n. 3. ff. de donation.* tradit actum voluntariæ iurisdictionis posse exerceri in non subditum, si spontè se subijciat habenti iurisdictionem voluntariam. Et ob eandem rationem receptum est, posse extra territorium iurisdictionem voluntariam exerceri, citra voluntatem Iudicis eius territorij, vt notat Romanus *singul. 49.* & docent communiter interpretes *in d. l. extra territorium, vltima. ff. de iurisd. omn. iudic.* & ex illis Couarruuias *lib. 3. variarum, d. c. 20. n. 8.* & Barbosa *d. artic. 1. n. 185.*

1156 Sunt verò inter iurisdictionem voluntariam, & contentiosam, quod ad prorogationem attinet, duo notanda discrimina, quæ expendit idem Barbosa *d. art. 1. ex num. 184.* Primum, ortum ex prædicta doctrina, quòd prorogatio iurisdictionis voluntariæ potest fieri extra territorium, & iurisdictio prorogata extra territorium exerceri, non impetrata licentia Iudicis territorio Præferti, quod in iurisdictione contentiosa locum non habet. Secundum, quòd iurisdictio contentiosa potest prorogare in parem, vel minorem, quàm sit prorogans, *l. est recept. 14. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* & ego notaui supra n. 1109. iurisdictio autem voluntaria non potest prorogari in parem illi, vel minorem illo, qui prorogat, vt probat textus *in l. apud eum, 14. in princ. ff. de manumiss. & in l. apud filium familiar, 18. §. 1.* iuxta literam Florentinam, *ff. de manumiss. vind.* Cuius discriminis meminit Glossa *in d. l. est receptum schol. 1.* quam approbant ibi Baldus *n. 2.* Angelus *n. 2.* Albericus *n. 3. & 4.* Fulgosius *nu. 1.* Paulus *n. 4.* Alexander *nu. 4.* Iaso *num. 7.* Decius *numero 6.* Oroscius *num. 13.* Ratio autem diuersitatis inter istos casus, est quoniam in contentiosa iurisdictione nemo potest sibi ius dicere, *l. vnica, C. ne quis in sua causa iudicet, l. qui iurisdictionis, ff. de iurisdict. omn. Iudic.* quòd si posset de potentia absoluta, non potest de honestate, vt animaduerti quæstione præcedenti n. 786. in fine, & hac eadem quæstione dicto nu. 1109. & ideò ad consequendum suum ius potest subijcere se alterius Iudicis iurisdictioni: est enim tàm honestum, & decens, ne quis, tametsi supremus Princeps, sibi ius dicat, vt subiectio inferiori facta non solùm non dehonestet, & contemptui exponat maiestatem, sed potius eam extollat magis, & magis commendabilem reddat, *l. dig. vox, C. de legibus.* Vt non omittam iurisdictionem ab initio lege Regia a populo Principi collatam, & deriuatam à Republica, eam secum in ipsa collatione conditionem tulisse, vt ei, & in eum data sit, *l. 1. ff. de constit. Princip.* idest, Imperium, & potestatem sic à populo in Principem translata fuisse, vt Principi iuris dicendi potestas sit, & aduersus Principem ius dici possit, quomodo populo, & aduersus populum potuit, vt cautè, & eleganter interpretatus est Oroscius *in d. l. est receptum 14. num. 16.* argumento ducto à similibus verbis eiusdem legis. In inferioribus verò illud est necessarium, vt alijs se subijciant, cum nullo modo possint suas met causas iudicare; & sic necessitas ipsa, excusatio est in decentiæ submissionis. At in iurisdictione volũtaria secus est, nam cum ad eam attinentia possit Magistratus apud se metipsum expedire, *l. si Consul, 3. ff. de adop. l. 1. §. Consules, ff. de offic. Consul.* neque vlla subsit necessitas submissionis, ius non permittit, vt contra maiestatem iurisdictionis suæ possit se submittere, quod saluo illius honore fieri non posset. Quam rationem reddunt omnes, sed melius omnibus expendit Fulgosius, vbi supra.

1160 Ceterùm tertium aliud discrimen, quod addit idem Barbosa *dicto artic. 1. nu. 188.* non video, quomodo possit conciliari, cum dicta ab eodem nu. 128. nam cùm ibi dixisset, iurisdictionem voluntariam posse prorogari, postea eam posse prorogari negat. Verum est Baldum *in l. testamenta, 18. nu. 2. & 3. C. de testament.* Paulum ibidem *n. 3.* Iasonem *n. 2.* quos ille pro se refert, dicere, non propriè cadere prorogationem in negotio, in quo non adest contradictor, qualia videntur esse attinentia ad iurisdictionem voluntariam. Tamen magis videtur esse controuersia de modo loquendi cùm ipsemet Baldus sæpè, & in specie *in l. repetita, 39. n. 1 C. de Episcopis, et Clericis*, quo loco refertur à Barbosa pro suo illo discrimine, expressè admittit prorogationem in iurisdictione voluntaria, & cæteri locis à me superius relatis.

1161 Amplia quartò, vt non solũ possit prorogari iurisdictio ordinaria, sed etiam delegata. Et quod attinet ad ordinariam,

dinariam, res est certa, admittere prorogationem. *ex l. 1. & 2. in principio, ff. de iudicijs, & cap. P. & G. de offic. delegat.* & istis locis traditis à Doctoribus, quid id statuant communi consensu. Admittit autem iurisdictio ordinaria omne genus prorogationis ex ijs, quæ enumeraui supra, num. 977. videlicet, de persona ad personam, de re ad rem, de tempore ad tempus, de loco ad locum, de casu ad casum, & de causa ad causam, vt explicant, & prosequuntur ij, quos eodem loco retuli. Et in specie quò ad prorogationem de tempore ad tempus, quæ iurisdictione ordinaria videtur habere difficultatem, videndus est Baldus *in d. l. si quis ex consensu, nu. 9. C. de Episcop. audient.* quoad prorogationem vero de loco ad locum, Bartolus *in d. l. 2. in principio, nu. 7. ff. de iudicijs*, & de vtraque Barbosa *in d. l. 1. art. 2. ex n. 5. ff. eodem titulo.*

1162 Quod vero attinet ad delegatam iurisdictionem, nō admittit prorogationem de persona ad personam, *dicto cap. P. & G. de offic. delegat.* tradunt ibi Doctores, & Afflictis *decis. 227 ex n. 1.* Gail *obseruationum practicarum, lib. 1. obseruat. 35. n. 3.* Maranta *in praxi, 4. par. distinct. 12. nu. 20.* Barbosa *in d. l. 1. art. 1. ex num. 204. & art. 2. num. 4.* cæterarum autem prorogationum capax est, *cap. cum olim, el primo, de offic. deleg. c. statutum, §. in nullo, de rescriptis, in sexto*, docet Marianus Socinus *in d. cap. significasti, nu. 25. de foro competent.* Barbosa *d. art. 1. num. 215. cum seqq. & art. 2. numer. 5. & nu. 29.* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictionis, n. 20.* Franciscus Marcus *decis. 68. n. 3. 1. p.* Menchaca *quæstion. vsufrequ. cap. 14. nu. 49.* Rationem verò, cur delegata iurisdictio non admittat prorogationem de persona ad personam, cum eam admittat ordinaria, ea est, quam reddit Barbosa *d. artic. 1. ex num. 213.* desumptam ex Mariano, vbi supra, quia illa competit alieno nomine, *l. 1. §. fin. ff. de eo, cui mandat est iurisdictio, l. solet. 16. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* & non vltra, quā per delegantem conceditur, *c. cui de non Sacerdotali, 27. de præbendis in sexto*, qui autem committit causam certæ personæ aduersus certam personam, vel inter certas personas earum expressis nominibus, ad eas se restringit, ita vt alias censeatur excludere, ex doctrina Gloss. *in l. si quis ita, 16. verb. quis si filio*, & ibi Bartoli *nu. 1. ff. de testament. tut.* Ergo cum delegato tacitè denegetur iurisdictio respectu aliorum, & ipse nihil aliud habeat proprium, non erit locus prorogationi; quam rationem videtur præsensisse Panormitanus *in d. c. P. & G. n. 5.*

1163 Nihilominus id, quod dicimus delegatam iurisdictionem non prorogari de persona ad personam, neque extendi limitat notabiliter Afflictis *d. decis. 227. n. 2.* quem refert, & sequitur Maranta *in praxi, 6. par. titul. de laudatione quinto membro iudicijs, n. 10.* cum processus contra personam in delegatione non comprahensam, venit in consequentiam primæ litis, & habet connexionem cum illa veluti, si delegetur causa venditionis inter emptorē, & venditorem, poterit prorogari iurisdictio ad authorem laudatum: imo & sine progatione poterit aduersus ipsam procedi ex virtute primæ delegationis, atque ita illa non est vera prorogatio. Eandem planè limitationem tradit Marianus *in dict. cap. significasti, nu. 25. versic. item aduerte, & versic. limita etiam*; vbi ait delegatum ad causam principalem, posse procedere contra fideiussores; quos sequitur Barbosa *in d. art. 1. n. 223. & 224. cum seqq.*

1164 Amplia quintò, vt iurisdictio delegati ad vniuersitatem causarum, admittat omnes genus prorogationis. Ita sentit Glossa *in d. l. 1. verbo, qui tribunali, ff. de iudicijs* quam probat Felynus *in d. cap. P. & G. num. 6. versic. sextò fallit, de offic. delegat.* Barbosa cum alijs, quos allegat *in eadem l. 1. art. 1. n. 217. & art. 2. n. 30. & 31.* reprobans Panormitanum *in d. c. P. & G. n. 5.* Marianum *in d. cap. significasti, n. 25. de foro competent.* & Paulum *in l. 1. n. 9. C. de iurisdict. omn. Iudic.* & alios, qui contra sentiunt. Ratio ampliationis est, quoniam delegatus ad vniuersitatem causarum est instar ordinarij, & in omnibus exequatur ordinario, vt adnotabo infra disput. 4. n. 32. cum multis, quos allegabo, & præter eos notat Alexander *conf. 12. n. 5. lib. 6.* Potest igitur prorogari eius iurisdictio, quemadmodum, & ordinaria.

1165 Ego verò pro concordia limitatem hanc ampliationem, vt tunc procedat, cum delegatio sit ad vniuersitatem causarum, & personarum, vel ad vniuersitatem personarum, etiam si sit limitata ad vnum genus causarum, vt succedit in delegatione facta ad administrationem gabellarum, quæ expediri solet in consilio Regij patrimonij Hispaniarum, in qua nulla est limitatio quoad personas, etiam si sit limitatio ad genus causarum ad gab. illas pertinentium, & in eiusmodi alijs, secus esset, si limitaretur delegatio quoad certas personas, vt si expediretur commissio ad causas vertentes inter Titium, & Sempronium: nam tunc cum detur iurisdictio limitata ad illas personas tantum, non poterit prorogari ab extraneis; idque duntaxat probant rationes adductæ pro contraria sententia à Doctoribus eam amplectentibus.

1166 Amplia sextò, vt etiam iurisdictio competens ex iure speciali, vel ex priuilegio, possit prorogari. Ita sentiunt Marianus *in d. c. significasti, n. 23. de foro compe.* Sebastianus Sapta *in d. l. 1. n. 25.* Barbosa *art. 1. n. 197. ff. de iudicijs*, Couarruuias *lib. 3. variarum, c. 20. num. 9.* & videtur probari *ex l. 1. C. de iurisdict. omn. Iudic.*

1167 Contrariam tamen sententiam, videlicet iurisdictionem speciali iure, vel ex priuilegio competentem, prorogari non posse, tuentur Antonius de Butrio *in d. c. P. & G. n. 19. circa finem, vers. prædicta sunt vera*, Imola ibi *n. 6.* Panormitanus *in c. excommunicatis, 9. n. 5. in fine, de offic. Legat.* Romanus *singul. 49.* Hyppolitus de Marsilijs *in repetit. l. extra territorium, vltimm. n. 195. cum seqq. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* Felynus *in cap. cæterum, nu. 1. de iudicijs*, Maranta *in praxi, 4. p. dicta distinct. 12. n. 10.* Huius sententiæ fundamenta refert Barbosa *d. art. 1. n. 197.* & illu benè satisfacit *ex n. 198.* & resolutio vera huius difficultatis colligenda est ex ijs, quæ in sequenti ampliatione latius dicenda, & explicanda sunt.

1168 Amplia septimo, vt possit etiam prorogari iurisdictio concessa ad certam speciem, & qualitatem causarum; nam si deputetur iudex ad certam speciem, & qualitatem causarum, ex prorogatione partium, seu litigatorum poterit de alijs causis diuersæ qualitatis cognoscere. Ita sentiunt Paulus Castrensis *in l. testamenta omnia, 18. num. 5.* & inclinat Iaso ibi *num. 1.* Fulgosius *nu. 2. C. de testament.* Sapta *in l. 1. numer. 1.* Ludouicus Burgensius *num. 156. ff. de iudicijs* Herma *in constitut. statuimus, propè finem, vers. sed nunquid. & §. sed vtrius est*, quem sequitur ibidem Afflictis *nu. 43.* Cabedus *decis. 22. num. 5.* & ante eos idem docuit Glossa prima, iuncto textu *in leg. si per errorem, 15. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* quatenus probat cessante errore posse causas ciuium iudicari a Prætore peregrino, & Glossa *in verb. iurisdictionem, in fine, in d. l. 1. ff. de iudicijs* Glossa item secunda *in l. 1. C. de pedan. iudic.* idem Paulus *in l. vltima, num. 10.* & ibi Cagnolus *numer. 46. de iurisdict. omn. Iudic.* atque iterum idem Paulus *conf. 2. n. 3. ad finem, part. 2.* & Afflictis *decis. 27. nu. 3.* vbi agit de prorogatione per reconuentionem. Fundamentum huius sententiæ deluitur *ex l. 1. C. de iurisdict. omn. Iudic.* vbi Procurator fisci, qui iurisdictionem habet limitatam cognoscendi de causis inter fiscum, & priuatos, *l. 1. C. si aduersus fiscum*, & eadem ratione inter priuatos competens Iudex esse non potest, *l. 1. C. de pedan. iudic. & d. l. 1. C. de iurisdict. omn. iudic.* tamen de consensu litigatorum est etiam competens Iudex inter priuatos, quod notauit Surdus *conf. 280. n. 17. vol. 2.* Ergo iurisdictio limitata ad causas certæ qualitatis potest prorogari ad causas diuersæ qualitatis.

1166 Verum hæc ampliatio multum cōtrouersa, est, multumq; perplexa, & ambigua. Nam contrariam, sententiam, quā potius iurisdictionem limitatam ad certam speciem, & qualitatem causarum prorogari non posse ad causas diuersæ qualitatis, atque ideo si statuto concessa sit alicui iurisdictio cognoscendi de causis mercaturę, aut mercatorum, non posse eundem etiam de consensu litigatorum cognoscere de causis, quæ non sint mercaturę, aut mercatorum amplexi sunt per plures. Inter quos Cynus *in d. l. 1. n. 2. in fin. C. de iurisdict. omn. Iudic.* subscribit Baldus *in d. l. testamenta omnia, 18. num. 4.* Fulgosius *nu. 2.*

Alexander

Alexander num. 2. Iaso nu. 1. C. de testament. Hippolytus de Marsilijs in repetit. l. extra territorium, vltima, n. 197. ff. de iurisdict. omn. Iudic. Idem Iaso in d. l. si per errorem, 15. n. 4. & seqq. ff. eodem titulo. idem Baldus in c. de causis, 4. n. 48. de offic. & potestat. Iudic. delegat. Panormitanus in d. c. P. & G. nu. 15. Imola nu. 86. 87. & 88. cum seqq. Felynus nu. 12. eodem titulo, idem Panormitanus in d. cap. significasti, nu. 16. Marianus nu. 29. & nu. 30. vers. tertio quæritur de foro compet. Romanus cons. 132. nu. 2. Natta cons. 82. nu. 7. & 8. tom. 1. Vallascus consultat. 27. nu. 5. Gauuna decis. 219. Capycius decis. 9. nu. 16. Maranta in praxi, 7. p. distinct. 6. nu. 33. qui ex nu. 28. optimè disputat, & resoluit difficultatem, Didacus Perez in l. 1. glos. 1. tit. 4. lib. 3. ordinamenti, vers. item quarto fit prorogatio, col. 887. qui bene loquitur, Guttierez de iurament. confirmat. 3. p. c. 5. n. 20. in fine, Caldas Pereira in l. si curatorem, in princip. n. 20. C. de integr. restit. minor. Vantius tract. de nullitatib. tit. 9. de nullitate ex defectu iurisdictionis, & vnde, & c. n. 51. & 52. Antonius de Amato variarum resolutionum, resolut. 33. n. 16. in fine, & est proculdubio communior sententia. Fundamentum eius desumitur ex eo, quod dicebam supra num. 973. quòd prorogatio semper censetur fieri cum eisdem conditionibus, & qualitatibus. Nam quod prorogatur debet præexistere, & prorogatum cum prorogato est eiusdem naturæ; quare Iudex ex prorogatione debet habere in prorogantes eandemmet iurisdictionem in specie, & qualitate, quam exercet in subditos: alioquin prorogantium consensus tribueret Iudici nouam iurisdictionem, quam non haberet, contra regulam, l. priuatorum consensus, 3. C. de iurisd. omn. Iudic. in quam rem legi potest Panormitanus in c. at si Clerici, in princ. n. 19. & 21. de iudicijs.

1170 Nodus iste non habet facilem dissolutionem. Pro qua tamen, & istarum sententiarum concordia, & explicatione, primò, dicendum est, iurisdictionem vnius speciei non posse prorogari ad diuersam speciem, vt merum imperium ad mixtum, aut iurisdictionem, simplicem, neque è contra. Quare iurisdictio criminalis non extenditur ad causas ciuiles, neque ciuilis ad criminales ex litigatorum consensu, neque iurisdictio spiritualis ad causas temporales, aut temporalis ad spirituales. Ita sentiunt vnanimi consensu Doctores relati pro prima, & secunda sententia, & præter prædictos Decianus tract. crimin. lib. 4. cap. 23. num. 3. Barbosa in d. art. 1. n. 115. & seqq. & nu. 242. cum seqq. & colligitur apertè ex fundamento prædictæ secundæ sententiæ, relato numer. præcedenti. Probaturque ex textu in l. solemus, 61. §. latrunculator, ff. de iudicijs.

1171 Secundò dicendum est, iurisdictionem limitatam ad causas certæ quantitatis ex consensu partium posse prorogari ad causas maioris quantitatis. Ita probat textus expressus in l. de qua re, 74. §. Iudex, ff. de iudicijs, & in l. inter conuenientes, 28. ff. ad municipal. & de incol. Quantitas enim maior, aut minor, non facit causas specie diuersas, sed accidentalem solum diuersitatem inducit, & quæ differunt secundum magis, & minus, genere non differunt, l. vltima, ff. de fundo instructo. Hanc sententiam amplectuntur Baldus in l. si qui ex consensu, 8. nu. 8. C. de Episcop. audient. Salycetus in l. certa ratione, 5. num. 2. C. quando prouocar. non est necess. Paulus in d. l. de quare, §. 1. idem videtur sentire Iaso in d. l. testamenta omnia, 18. nu. 1. C. de testament. & Riccius ad eum locum ad n. 2. Viuius decis. 126. num. 4. Panormitanus in d. cap. P. & G. num. 12. de offic. delegat. Marianus in d. cap. significasti, de foro competenti, nu. 26. Felynus in cap. cæterum, num. 2. vers. tertio limita, de iudicijs, Guido Papæ decis. 285. num. 1. Maranta in praxi, 4. part. distinct. 6. num. 32. Auiles post capita Prætorum, in forma secretæ sindicationis, interrogat. verb. condenar. num. 15. Barbosa in d. l. 1. art. 1. nu. 122. ff. de iudicijs. Paz in praxi, 1. tom. 6. par. cap. 13. num. 15. in fine, tametsi statim num. 16. videatur recedere, dùm refert contrariam sententiam, & nihil resoluit. Et ob eandem rationem iurisdictio Iudicis, qui non potest cognoscere, nisi vltra certam summam, poterit ex partium consensu prorogari ad causas minoris summæ, & Iudex prorogationis vi, de illis cognoscere, vt in specie adnotarunt Baldus, & Marianus nuper relati.

1172 Contrariam tamen sententiam, videlicet iurisdictionem limitatam ad certam quantitatem non posse extendi ad causas maioris quantitatis, sequuti sunt idem Baldus sibi contrarius in d. l. certa ratione, 5. num. 4. C. quando prouocar. non est necess. cuius sententiam videtur approbare Romanus cons. 132. n. 2. commendat Gregorius ad Lopez in l. 4. tit. 18. par. 3. gloss. 1. & non improbat Iaso vbi supra; sed eam securè tradunt Hispani, Messia ad legem Toleti, 1. part. fundament. 10. nu. 59. Guttierez de iuramet. confirmat. 3. part. c. 5. num. 20. & lib. 3. practicarum q. 25. num. 1. Azeuedus in l. 7. nu. 25. tit. 18. lib. 4. recopilation. & in additionibus ad Curiam Pisanam lib. 4. cap. 6. num. 31. Bouadilla libr. 3. politic. cap. 8. num. 139. & 224. Heuia Volano in curia phippica, 5. part. §. 6. n. 1. Ignatius Villar in sylua responsorum, respons. 15. q. 8. ex nu. 1. & per totam, Narbona in tertiam partem recopilat. in l. 18. nu. 7. tit. 18. lib. 4. recopilat. Fundamentum Baldi est, quia cùm lex ad plura procedit, distinguendo potentias, & statuendo, vt vnus Iudex non habeat iurisdictionem nisi intra certam summam, & ab inde supra pertineat ad alterius cognitio, quod vni assignatur, denegatur alteri, l. quod in rerum 24. §. si quis, ff. de legat. 1. Quæ ratio denegati, & concessi facit vt iurisdictio prorogari non possit; quod enim facit Iudex vltra id, quod lex concedit, lege prohibente facere videtur, argumento l. qui aliena, 33. §. libertor, ff. de negot. gest. id enim potuerit ex natura limitationis, vt in l. Dominus, 64. §. per fideicommissum, & ibi gloss. schol. vltimo, in fine, & in elleganti textu in l. ex facto, 43. §. item quæro ff. de vulg. & pupill. subst.

1173 Sed non est recedendum à prædicta priori sententia; quæ verior, & communior est, & habet firmissima fundamenta. Argumentum verò Baldi, quo secundam sententiam probat, facilè soluitur ex doctrina Salyceti relati pro priori: si dicamus, conuincere Iudicem, qui habet limitatam iurisdictionem ad certam summa, ex natura, & vi iurisdictionis suæ non posse cognoscere de maiori summa, verum non inde colligitur, non posse etiam ex vi prorogationis, quæ nisi specialiter denegetur, & inhibeantur expressè litigantes prorogare, non censetur prohibita. Cui solutioni acquiescit Barbosa dicto artic. 1. num. 122. & ego dixi supra sect. 2. numer. 1100. diuersum quid esse, iurisdictionem à superiore non tribui, & prorogationem inhiberi, in qua maximè ex litigatorum voluntate, & assistentia iuris potuerint iurisdictionis vsu. Quod verò expendit Baldus de vi limitationis, paulò post explicabitur commodiore loco, & plenius toti difficultatis satisfiet ex numer. 1181. & propriè ex numer. 1184.

1174 Neque verò ideò reprehendendi sunt Doctore Hispani ei sententiæ adhærentes. Quorum multi, tametsi agnoscant regulariter admittendam esse prorogationem de causis minoris summæ ad causas maioris, eam tamen doctrinam limitant iure optimo in speciali casu, leg. 7. tit. 18. libr. 4. recopilation. in cuius explicatione versantur. Concedit lex illa iurisdictionem Capitulis, seù Concilijs ciuitatum, & villarum Regni, vt possint in gradu appellationis cognoscere de causis ciuilibus, quæ non excedant summam decem mille marauedinorum, deuolutis ad ipsa Concilia per appellationem interpositam à Iudicibus ordinarijs earundem ciuitatum, aut villarum Quæ Concilia eligunt duos ex Decurionibus, qui simul cum eodem Iudice ordinario, qui sententiam tulit, procedant ad reuidendam sententiam; statuiturque ne eiusmodi appellationes interponi possint ad superiora tribunalia. Hæc lex immutata est ex leg. 18. eodem titulo, & libro, in Codice additionum, in qua, summa decem mille marauedinorum extensa est ad quantitatem viginti mille marauedinorum. Quæ lex desumpta est, ex capit. 65. Curiarum Matritensium, captarum anno 1592. finitarum anno 1594. publicatarum anno 1604. ad petitionem 65. Sed salua Compilatoris reuerentia, (vt id etiam animaduertam) diuersissimum sensum habet lex compilata à capite, ex quo sumpta est. Suppli-

catum enim fuit Regi, vt in causis viginti mille marauedinorum liceret appellationem interponere ad Concilia Decurionum; respondit, *fiat vt petitur*. Qua decretatione attenta, licebat appellationem interponere ad Concilia, sed non erat sublata facultas appellandi ad suprema tribunalia in illis causis viginti mille marauedinorum, quemadmodum per *dicta l. 7.* sublata erat facultas appellandi ad suprema tribunalia in causis decem mille marauedinorum, & aliarum infra eam summam. Verùm attenta lege compilata, in qua relata *dicta leg. 7.* decernitur: *Ordenamos que la dicha quantia sea de veinte mil marauedis*, manet subiecta summa viginti mille marauedinorum eidem legi, quæ lata erat super summa decem mille marauedinorum; ac per consequens, quemadmodum in causis illius quantitatis, & infra eam summam, non poterat appellari ad Regia tribunalia, ita modo in causis viginti mille marauedinorum, & infra. Quæ diuersitas est notabilis, & effectus eius maximè dãnosus: cumque non constet Compilatori datam esse à Rege facultatem variandi, & mutandi, aut alterandi statuta, sed solùm compilandi, crederem standum esse potius capitulo Curiarum, & eius tenori, quàm tenori legis compilatæ, & tametsi liceret iuxta prædictum *cap. 65.* in causis viginti mille marauedinorum appellare ad Còncilia, non esse tamen sublatam facultatem appellandi ad Cancellarias, & Regia tribunalia. Sed iam cessat hæc difficultas, nam superuenit regium rescriptum Regis Phillippi III. D. N. impetratum a Regno, expeditum 28. Iunij die anni 1619. quo velut vniuersali lege extensa est quantitas viginti mille marauedinorum, contenta in dicto capite Curiarum, & *dict. leg. 18.* compilata, ad quantitatem triginta mille marauedinorum, & cautum iuxta prædictam *leg. 7.* vt non solùm concilia Decurionum cognoscat de causis eius quantitatis, & infra eam summam; verùm etiam, ne illis admittatur appellatio ad Regia tribunalia, quibus præcipitur, ne in eas causas se intromittant, & ab earum cognitione deinceps abstineantur, & statuitur, vt illæ ad prædicta Concilia omninò remittantur.

1175 Quibus legibus attentis tractant Doctores Hispani, an possit prorogari iurisdictio Conciliarum ad causas maioris summæ; & respondent, non posse prorogationem locum habere idque iure optimo. Rationem reddunt, quoniam in causis appellationis non admittitur prorogatio, cuius vim inferius examinabimus num. 1226. Verùm quidquid sit, quo ad propositum attinet ex co redditur firma quoniam regula est: attento iure Castellæ neminem posse cognoscere de causis quibuslibet in gradu appellationis, etiam de partium consensu, nisi suprema tribunalia, *l. 20. tit. 4. l. 12. tit. 5. lib. 2. recopillat.* non enim est liberum litigatoribus facere ad libitum Iudices superiores eos, qui non sunt superiores iis, à quibus appellatum, est, vt docet Bartolus *in authent. & consequenter. nu. 15. C. de sentent. & interloquut. omn. Iudic.* Non potest autem de appellatione cognoscere, nisi illi, qui sit superior Iudicis, à quo appellatum est, *cap. 2. de consuetud. in sexto c. Romana, 3. in princ. de appellation. eodem lib. 6.* quamuis consensu suo possint quemlibet Iudicem appropriare sibi, *d. l. si conuenerit, ff. de iurisd. omn. Iudic. d. l. 1. ff. de iudicijs*. alioquis ius publicum, quod in ea re maximè versatur, priuatorum voluntati subderetur, quod permittendum non est, *d. l. priuatorum, Cod. de iurisdict. omn. Iudic.* Ab hac autem regula dumtaxat excipiuntur causæ minoris summæ, in quibus à lege defertur iurisdictio Concilij Decurionum, dùm ad ea appellatur à litigatoribus: in cæteris autem manet firma regula, vt ad ea non possint litigatores via appellationis adire: appellatio enim esset nulla. Appellatione autem irrita, quæ medium est, & via adquirendi iurisdictionem, iurisdictio quæri non poterit, quia vbi remouetur medium, quo finis adquiritur, finis non obtinentur, *leg. huic. scripturæ, 15. ff. ad l. Aquil. l. qui libertinus, 37. §. posthumo, ff. de operis libert.* notat Baldus *in l. benignius, 17. nu. 7. ff. de legibus.* Cùm igitur illegitima appellatio non deuoluat causam ad superiores, etiam si accedat partium consensus, vt notant Auendanus *de exequend. madat. 1. par. cap. 1. nu. 32. versic. duodecima causa*, & Gutierez *de iuramet. confirmat. 3. p. c. 5. n. 20. post medium*, & Iudex appellationis nullam iurisdictionem habeat, nisi per deuolutionem vt docet Baldus *in d. authent. & consequenter, n. 12.* neque possit cognoscere, nisi de eo, quo cognouit Iudex, a quo, in prima instantia, vt docet Bartolus communiter receptus *in leg. 1. n. 3. C. si aduersus libertat.* Baldus *in leg. per hanc 4. numer. 18.* per textum ibi, *C. de tempor. & reparat. appellat.* Afflictis *decision. 52. n. 2.* Decianus *reg. 48. limitat. 2.* Maranta *in praxi, p. 4. distinction. 6. n. 25.* Puteus *decision. 180. n. 2. & 3. libr. 2.* Pistor *quæstionum iuris, libr. 4. quæstion. 23. ex n. 17.* Hyppolytus de Marsilijs *singular. 240.* Ignatius Villar *in sylua, respons. 15. dicta quæstion. 8. num. 16. in fine*, fit, vt in casu *dict. leg. 7.* non possit habere locum prorogatio. Quia si in prima instantia facta est prorogatio ad maiorem quantitatem, per appellationem ad Concilia, Decurionum, vt potè illegitimam, causa non deuoluitur: si verò est facta in secunda instantia, & in prima non erat facta, Iudices appellationis non possunt cognoscere, vtpotè de causa per appellationem non deuoluta.

1176 Tertiò dicendum est, iurisdictionem limitatam ad causas certæ qualitati, cum qualitas est eius naturæ, vt requirat in causa specialem modum procedendi diuersum, à modo procedendi in alijs causis, non posse extendi, & prorogari ad causas diuersæ qualitatis, in quibus ordo iudicandi, & procedendi immutandus est. Exemplum huius conclusionis oppositissimum desumitur ex doctrina Cyni, & aliorum, quos retuli supra num. 1159. fit si statuto constituatur aliquis Iudex mercatorum, ad cognoscendum de causis mercaturæ, illius iurisdictio nõ possit prorogari ad causas non attinentes ad mercaturam. Nam qualitas illa causarum ad mercaturam attinentium, desiderat diuersum modum procedendi in illis, ac in cæteris causis seruari solet. In causis enim mercatorum respicientibus mercaturam, & earum Curia, proceditur ex bono, & æquo, & non ex rigore, neque ex apicibus iuris, & non attenduntur solemnitates, sed sola facti veritas inspicitur, vt tradit Bartolus *in l. si fideiussor, 29. §. quædam, nu. 2. & in leg. Quintus Mutius, 48. ff. mandat.* Iaso *in l. 2. §. item si in facto, num. 17. ff. de verbor. obligat.* Angelus Aretinus *in §. item si quis in fraudem, nu. 21. institut. de action.* Negusantius *de pignoribus, 8. p. membr. 1. num. 29.* Mantica *de tacit. & ambigu. conuention. libr. 16. tit. 16. nu. 3.* Marcus Antonius Eugenius *consil. 89. num. 25. & 26. lib. 1.* Boerius *decision. 221. num. 14.* Benuenutus Straccha *tract. de mercatura, 3. particul. vltimæ partis principalis, quomodo in caus. mercat. sit procedend. rubrica de exceptionibus, num. 5. & 6. & 14. cum seqq.* Cacheranus *decis. 2. numer. 2.* Maranta *consil. 57. num. 1. & in praxi, 4. par. distinc. 9. ex nu. 48.* Cùm tamen in alijs causis pertinentibus ad eandem speciem iurisdictionis simplicis, quæ sunt diuersæ qualitatis regulariter attendatur vt solemnitates iuris, & eius rigor sit seruandus, *l. Iudices, 9. C. de iudicijs, l. 1. C. de exequut. rei iudicat.* Hanc conclusionem amplectitur Barbosa *in dicta l. 1, art. 1. ex. nu. 126. ff. de iudicijs*, probaturque; primò, quoniam etiam si accidentalis quantitas non mutet speciem, neque inducat diuersitatem in natura, vt notat Bartolus *in l. denunciasse, 17. §. quid adrien, num 5. ff. ad l. Iul. de adulterijs*, cùm verò qualitas causæ est eiusmodi, vt habeat annexum diuersum modum procedendi, & definiendi, proculdubio alterat, & mutat naturam causæ in genere moris, & constituit diuersam speciem moralẽ. Causa enim istius qualitatis iure censebitur diuersæ speciei ab altera, quæ similem qualitatem non habeat, & in qua diuerso modo procedendum sit, vt planè significat Baldus *in l. hæredes, palam 21. C. sed & si notam, num. 4. ff. de testament.* & rectè alio in proposito animaduertit Suarez *in tertiam partem Diui Thomæ, tom 3. disput. 2. sect. 4. §. vt verò distinguamus*, vbi qualitates, quæ immutant res in ordine ad vsum humanum, etiam si non inducant varietatem in specie, physica, & naturali, notat causare diuersitatem specificam moralem. Et notum est circumstantias, quæ ac-

eidentia

eidentia sunt actus humani, & non mutant speciem naturalem actus, inducere diuersitatem specificam in genere moris, vt docent Theologi Thomistæ post *Diuum Thomam, 1.2. quæst. 7. artic. 1. & quæstiona. 18. artic. 3. & 5. & 10.* prosequitur Gabriel Vazquez *tom. 1. disput. 53. & 54. & 55. per totar, & disputat. 56. capit. 2.* Franciscus Suarez *ad primam secunda Diui Thomæ, tract. 3. disput. 7. sect. 8. num. 9. & 10.* ea quo receptum est, eiusmodi qualitatem aduenientem rei, ita illam afficere, vt ipsam reponat in diuersa specie; notat Hippolytus de Marsilijs *singular. 520. qualitas adueniens*, Natta *cons. 139. numer. 5. & 6. tom. 1.* & deducitur ex doctrina Bartol *in l. iur ciuile, ff. de lustit. & iur.* & ex teatu *in l. si cui lana, 70. in principio & in l. hæres meus, 100. §. duo statuta, ff. de legat. 3. & in cap. licet canon. 14. iuncto capit. statutum, 22. de election. in sexto.* Eodem tendit, quod Alciatus docet *lib. 6 parergon, capit. 17.* iudicium non esse idem, sed diuersum, si cum prius ordinariæ ageretur, post agatur summariè, rectè notat Decius *in l. vnica, in 1. lect. n. 13. & 84. & in 2. lect. n. 96. C. de sent. quæ pro eo, quod interest*, quidquid sit apud Dialecticos, apud Legistas tamen ex parua, & leui differentia, species constitui secundum quod iura loquuntur, licet in quidditate, & essentia non videantur differre. Succedit igitur conclusio, de qua supra nu. 1170. vt si causæ istæ specie diuersæ sunt, non possit ex iurisdictione vnius ad alteram fieri prorogatio, quia videretur facta ad actum nouum, qui virtute iurisdictionis præaistentis non posset expediri, in quo casu prorogatio deneganda est, iuxta doctrinam Glossæ, & Doctorum, quos coptosè retulit supra n. 973.

1177 Confirmatur quoniam tametsi causę ciuiles videantur pertinere ad idem genus subalternum; sub eo autem continentur diuersa inferiorum genera, seu species infimæ, quæ secum inuicem comparatæ diuersæ item sunt. Quam doctrinam ex Bartoli, & Baldi traditionibus rectè eapendit, & exornat Barbosa *dict. artic. 1. ex numero 136.* Causæ autem mercaturæ, etiam si comprehendantur sub genere ciuilium, multum differunt ab alijs ciuilibus causis, vt modo diximus. Ergo iurisdictio limitata ad eas, non potest prorogari ad alias, cum ob eandem rationem non possit prorogari iurisdictio ex vna specie ad aliam, qua non potest prorogari de vno genere ad aliud.

1178 Quartò dicendum est, reliquam esse; quod ad hoc attinet, maximam difficultatem, cum iurisdictio alicui Iudici concessa est, limitatè ad certum genus causarum, quæ neque specie differunt ab alijs causis, si iurisdictionem ipsam spectes, neque in eis seruant diuersus procedendi modus, quia certa earum qualitas id non exigit; exempli gratia, si designaretur Iudea ad causas pupillorum, & viduarum, vel ad causas peregrinorum, vel mercatorum, vel ad causas mutui, vel matrimoniales, aut beneficiales, an possit eius iurisdictio prorogari, ad causas diuersæ materiæ, non obstante limitatione iurisdictionis. Oportet autem distinguere tres casus: primus, cùm iurisdictio limitatur quoad certum genus personarum, non quoad genus causarum. Exempli graria, in hac ciuitate Neapolitana Curia Admiratiæ habet iurisdictionem quoad omnes causas, tàm ciuiles, quam criminales, inter personas viuentes de arte maris, sed non potest in causis aliorum iurisdictionem exercere. Similiter Curias artis serici in omnes officiales, & mercatores artis serici matriculatos. Curia artis lanę in personas viuentea de arte lanę. Curia Ragusceorum in omnes causas Raguserum. Curia Catalanorum in omnes Causas Catalanorum, & sic de cæteris. Et Rector scholarium Academiæ Complutensis in Hispania, aut scholasticus Salmaticensis, habet iurisdictionem in omnes causas scholasticorum, iuata dicta supra quæstione octaua, numèr. 498. Et antiquo iure Prætor peregrinorum cognoscebat de omnibus causis peregrinorum, *leg. 2. §. post aliquot deinde annos, ff. de origin. iur.* notat Fenestrella *de Magistratibus Roman. cap. 19.* Pomponius Letus *de Magistrat. Roman. titulo de Prætoribus*, Claudius Prævocius *commentario de Magistrat. Roman. capitul. 7.*
Thomæ Carleualij de Iudicijs.

Caluinis *in libello de Magistrat. Roman. verbum Prætor peregrinus*, Rosinus *de antiquitat. Roman. lib. 7. cap. 18.* Secundus casus, cum iurisdictio est limitata ad certum genus causarum, non ad personas vt si designaretur Iudex ad causas matrimoniales, aut ad causas restitutionis in integrum, aut ad causas publicationis testamenti, vt *in l. testamenta omnia, 18. C. de testament.* aut ad insinuationem donationum, vt *in l. In hac, 30 l. secundum, 32. C. de donationibus*; & in Hispania conceditur iurisdictio de legatis administratoribus gabellarum ad causas gabellarum inter quascunque personas. Et Procuratori Cæsaris est concessa iurisdictio ad causas fiscales indistinctè, nulla excepta personarum conditione, *leg. 1. & 2. l. ad fiscum, 5. C. vbi causæ fiscales, l. 2. C. si aduersus fiscum.* Tertius casus est, cùm iurisdictio limitatur ad certum genus personarum, & causarum, vt concessa erat antiquo iure illis, qui pręerant Collegio professionis, at negationis alicuius ad causas illius negotiationis, & personas illius Collegij, *leg. periniquum vltima, C de iurisdiction. omn. Iudic.*

1179 In omnibus autem istis casibus occurrit duplex difficultas circa prorogationem, altera ad factum, altera ad ius spectans. Auæ ad factum ea est, an iurisdictionem concedens limitatam, prorogationem in hibuerit, eoque sine limitatum vsum iurisdictionis concesserit, vt subditos prorogare prohiberet. Duobus autem modis prorogationis effectus potest impediri à superiore iurisdictione certam dante. Primo, si subditos ipsos prorogare veret, *iuxta dict. l. 2. §. si Iudex, ff. de iudicijs*, & superius num. 1121. diximus in Regnis Castellæ, Portugalliæ, Nauarræ, & Galliæ inhibitam esse laicis prorogationem in Iudices Ecclesiasticos. Secundo, si ipsos Iudices prorogatos iurisdictione prorogata vti prohibeat, iubens ne in talibus, vel talibus causis se intromittant, sed eas statim remitant ad Iudices competens. Vtroque modo impeditur prorogationis effectum, sed hoc interest inter vnum, & alterum, quod primo modo prorogatio ipso iure impeditur, impedito eius ortu, & natiuitate; secundo modo non impeditur ipso iure, quoniam non impeditur origo, & natiuitas, sed dumaxat effectus; nam Iudex prohibetur vti iurisdictione prorogata. Atque ita etiam si daremus processum factum coram prorogato valere, dum à Iudice competente non est inhibitus, potest tamen Iudex prorogatus, à superiore, vel altero competente, ad quem ex destinatione Principis causa spectat inhiberi, & requiri, vt eam remittat. Discrimen verò ex eo colligitur, quòd prorogatione impedita secundo modo, cum verba legis, vel rescripti non dirigantur ad inferiores prorogantes, sed ad ipsum Iudicem, in quem consentitur, cui iniungitur ne de illis causis iudicet, ad quas alter Iudea destinatus est, prohibitio non afficit prorogantes, sed Iudicem ipsum prorogatum.

1180 Hęc autem inhibitio ad Iudices relata, duobus item modis fieri potest. Primò, ita vt fauore Iudicis, cui iurisdictio cōceditur, cæteri Iudices circa causas ista commissas, & concessas inhibeantur; vt cùm conceditur iurisdictio alicui, cum clausula abdicatiua, & decreti irritantis: exempli causa, si diceretur, de talibus causis tu solus cognoscas, & nullus alius in easdem se intromittat, aut possit intromittere, sed eas debeat ad te remittere, & quidquid aliter fiat, sit nullum, & irritum. Atque eo modo solet in hoc Regno cōcedi iurisdictio Baronibus, iuata supra tradita numer. 1100. Huiusmodi autem inhibitio semper censetur facta fauore eius, cui iurisdictio conceditur, magis, quam fauore subditorum, nisi id alijs iudicijs manifestetur, vt si iurisdictio ista priuatiua concederetur alicui, non ratione suæ personæ, sed ratione vniuersitatis, cui præest, cui superior velit priuilegium, & immunitatem concedere præposito illi certo Iudice, vt contingit in Iudicibus Monachorum, Scholasticorum, & Militum. Secundo modo fit inhibitio, non fauore Iudicis, sed magis subditorum, cùm adijcitur non ad priuilegiandam, sed potius limitandam eius iurisdictionem, vt respiciat magis fauorem Iudicum eatraneorum, quibus reseruantur causæ exceptæ à iurisdictione ista; quæ limi-

tatur. Exemplum si sit, diceretur, tu cognoscas de talibus causis, & in alias te non intromittas, sed eas remittas ad competentes: vel per modum legis generalis directæ ad aliquem Iudicem, vel tribunal, prohibendo ne ille Iudex, vel tribunal cognoscat de talibus causis, sed eas debet ad alios Iudices remittere, vt de iure Regni Neapolitani *in pragmatic. 61. cap. 8. cum sequentibus, & pragmat. 63. de offic. Procurator. Cæsar.* statuitur, ne tribunal Regiæ Cameræ Summariæ se intromittat in causas, in quibus fiscus non habet interesse, sed eas ad Sacrum Consilium remittat. Et de iure Castellæ statuitur *tit. l. 10. titul. 5. libr. 5. recopilation.* vt omnes causæ litium inter partes remittantur ad Regia auditoria, & in illas non se intromittat Regium Supremum Consilium. Et in eo te rescripto Regio, cuius memini supra nu. 1174. cantuum est ne Regia suprema tribunalia Castellæ se intromittat in causas quantitatis triginta mille maranedinorum, & infra eam summa, sed earum cognitionem omninò remittant ad Concilia Decurionum ciuitatum, & villarum Regni. Item *in l. 22. tit. 5. dicto. lib. 2. recopilationis*, inhibentur Regia Auditoria circa certas causas, quæ remitti iubentur ad Regium Supremum Consilium. Quæ à nemine video animaduersa claré cum prædictæ distinctiones sint necessario diligenter attendenda ad dijudicandum, an & quando prorogatio si inhibitæ, aut admittenda, & quoties de ea re controuersum fuerit, oporteat tum ea omnia scrutari; tùm sigillatim expendere verba, quibus iurisdictio concessa est, & causa ob quas est limitata.

1181 Secunda verò difficultas, quæ in iure consistit, tribus conclusionibus enodanda est, quæ respondent tribus propositis casibus. Prima conclusio, Iurisdictio limitata quòad genus personarum, & non quoad genus causarum, capax est prorogationis cuiusuis in alias causas, & ad alias personas. Hanc amplectitur Bartolus *in dict. l. 1. n. 8. ff. de iudiciis*, tùm ad explicandos casus prorogationis, de quibus agitur in eadem lege prima, vtitur exemplò iurisdictionis Doctoris, quam habet limitatam ad scholares suos, *Authent. habita, C. ne filius pro patre*, & tamen eam posse prorogari docet in qua eadem sententia fuit Panormitanus *in c. 1. n. 37. in fine, & n. 38. de mutuis petitionib.* Barbosa *in d. l. 1. art. 1. n. 118.* Et probatur primo ea testu *in d. l. 1. C. de iurisdiction. omn. Iudic.* vbi iurisdictio Procuratoris Cæsaris, quæ limitata est quòd ad personas eorum, qui cum fisco controuersiam habent, & non est limitata ad causa; permittitur prorogari. Secundò, quoniam si iurisdictio limitata quòad personas prorogationem non admitteret, nulla iurisdictio prorogari posset, quippè cùm omnis iurisdictio limitata sit personas subditorum es traditis *in l. vltima. ff. de iudic. & in c. 2. de constitut. in sexto*.

1182 Amplia tamen hanc conclusionem, vt iurisdictio limitata ad certum genus personarum, non solùm possit extendi, & prorogari ex consensu partium ad personas diuersas eiusdem qualitatis sub ea non comprehensas; sed etiam ad alias personas diuersæ qualitatis Exemplum sit, Iudex Curiæ serisci huius ciuitatis Neapolitanæ, qui cognoscit de causis mercantorum serici ciuium, potest cognoscere de consensu partium inter mercatores serici Auersanos, aut Sulmonenses, vel Brundusinos; atque item de consensu poterit cognoscere de causis eorum, qui non sint matriculati in arte serici, vel inter mercatores artis lanæ, vel alios, etiam non mercatores. Item si quis esset Iudex causarum pupillorum, aut viduarum, posset cognoscere de causis aliarum personarum, quæ neque sint viduæ, neque pupilli, si in eum consentirent. Hæc ampliatio quoad primam partem nullam patitur difficultatem, & eam tradit Imola *in d. cap. P. & G num. 88. de offic. delegat.* & eum sequutus Barbosa *in d. l. 1. art. 1. n. 245. ff. de iudiciis*, quæ manifestè probatur ex secunda ratione adducta pro prædicta prima conclusione. Quòad secundam verò partem, eam amplectuntur Cabedus *dicta decis. 22. nu. 5. 1. part.* & idem Barbosa *d. artic. 1. nu. 251.* & desumitur ex Bartolo & Panormitano, relatis numero præcedenti.

1183 Sed contrarium sententiam huic ampliationi quòad secundàm partem, quinimo iurisdictionem Iudicis limitatam ad certum genus personarum, vt ad causas mercatorum popillorum, & viduarum, non posse prorogari de consensu partium ad personas diuersæ qualitatis, videlicèt ad causas eorum, qui non sint mercatores, pupilli, aut viduæ, tuentur Baldu. *in cap. de causis, 4. num. 48. & in d. c. P. & G. 40. n. 10. de offic. & potest. Iud. deleg.* Felynus ibi *nu. 12.* Marianus *in d. cap. significasti, nu. 30. vers. tertiò probatur, de foro compet.* Vantius *de nullitat. tit. de nullitat. ex defectu iurisdict. ordinar. ex n. 51. & 52.* Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. nu. 5. post medium, vers. idem si est alterata respectu causarum.* Et probatur primò, quoniam causa limitata, limitatum, producit effectum, *l. in agris, ff. de adquir. rer. domin.* Ergo limitatio iurisdictionis à superiore facta, eum effectum debet operari, ne possit Iudex de alijs causis cognoscere, quam de comprehensis sub iurisdictione limitata eidem concessa. Secundò, quia quando certa qualitas est fundamentum iurisdictionis, & est causa dandi iurisdictionem alicui Iudici, de illa qualitate debet ante omnia constare, vt Iudex possit iurisdictionem suam exercere, *cap. cæterum, 5. de iudicijs, cap. si Clericus laicum, 5. de foro compet.* Sed qualitas viduitatis, aut pupillaris ætatis, aut negociationis mercaturæ præsupponuntur ad hoc, vt si quis subiectus Iudici viduarum, aut popillorum, aut mercatorum. Ergo ille, cui istæ qualitates non insint, non potest subdi Iudici illorum.

1184 Nihilominus non est recedendum à secunda parte prædictæ ampliationis, quæ verissima est, si iurisdictio etiam limitata spectetur quòad suam naturam, & essentia. Neque obstans contraria argumenta, nam ad primum respondetur, limitationem concessionis iurisdictionis, eum effectum habere, ne Iudex possit cognoscere ex vi iurisdictionis suæ, & aduersus inuitos, de alijs, causis, quã in concessione contentis; at ex vi prorogationis factæ de litigatorum concensensu hæc iurisdictio limitata ad alias personas potest extendi: hæc enim extensio, nisi speciali inhibitione prohibita sit, communi iure conceditur, vt dixi supra n. 1100. ex doctrina Salyceti, & aliorum, & nu. 1173. Ad secundum, conceditur qualitatem, quæ est fundamentum iurisdictionis præsupponi; tunc verò qualitas illa subditorum est requisita, cùm Iudex procedit aduersus inuitos: nam tunc procedit ex vi iurisdictionis sibi concessæ; cùm verò de consensu litigatorum, & ex vi prorogationis, qualitas præsuposita ex parte Iudicis est iurisdictio præexistens, ea parte autem litigatorum consensus, quibus præsuppositis processus factus ea vi prorogationis substinendus est, & alia qualitates non requirit.

1185 Prædictam verò primam conclusione limitabis primò, vt procedat in casu, quo iurisdictio limitata est ad certum genus personarum: secus esset si iurisdictio limitata sit ad certas singulares personas; nam hæc iurisdictio ad alias personas non nominatas prorogari non potest. Ita sentit Cabedus *dicta decis. 21. numer. 2. 1. part.* & esse communem sententiam dixi supra, nu. 1162. & 1165. loquens de prorogatione iurisdictionis delegatæ, quæ ideò ad diuersas personas non extenditur quia limitatè inter certas personas est concessa.

1186 Limita secundò, si in concessione iurisdictionis limitatæ ad causas vnius generis personarũ, adijceretur clausula abdicatiua, & decreti irritantis. Exempli gratia, si diceretur, talis Iudex cognoscat de causis viduarum, & in alias causas, vel in causas aliarum personarum non se intromittat, nec intromittere possit, sed eas remittat ad alios Iudices competentes, & quidquid secus factum fuerit sit nullum, irritum, & inane; tunc enim non habebit locum prorogatio. Hanc limitationem docent Baldus *in l. repetita, 19. num. 1. C. de Episcop. & Cleric. & in l. cum eorum, 5. n. 8. C. de sentent. & interloquut. omn. Iudic. & in authent. habita, nu. 58. C. ne filius pro patre*, Paulus Castrensis *cons. 2. nu. 3. in fine, 2. part.* Ludouicus Burgensius *in repetit. l. 1. nu. 159.* Barbosa ibi *art. 1. ex num. 103. ad 107. & artic. 4. ex num. 46. ff. de iudicijs* Marianus Soci-

nus in

nus *in d. cap. significasti, nu. 30.* Gamma *decis. 219.* Et apertè probatur ex textu *in d. l. repetita, & in l. testamenta omnia, 18. & in l. consulta, 23. C. de testament. & in l. secundum 32. C. de donation.* constatque ex dictis supra dicto numer. 1100. nam ex illis clausulis manifestè colligitur, voluntatem superioris iurisdictionem concedentis esse, ne Iudex ita creatus, vtatur iurisdictione prorogata, etiam si verba rescripti, vel statuti non dirigantur ad subditos prohibendo ipsos prorogare. Idem enim est effectus, etiam si diuersus sit modus de quo curandum non est *l. mulier, 22. in princip. ff. ad trebelliam. l. cum seruus, 104. ff. de verbor. obligat. l. fideicommissa, 11. §. si cui ff. de legat. 3.* Tiraquellus *in l. si vnquam, verb. susceperit liberos, numero 142. C. de reuocand. donation.* Raudensis *decis. 4. numer. 26.* Sarmiento *de redditibus ecclesiasticis, 1. part. cap. 2. numero 16.* Menochius *cons. 35. num. 22. lib. 1.* Hondedeus *cons. 82. num. 1. vol. 2.* Euerardus *in locis legalibus, in loco ab æquipollentibus, 101 nu. 8. in fine,* Alexander *in l. 1. §. lex falcidia, numer. 9. ff. ad l. falcid.* quid enim interest, an subditi prohibeantur prorogare, vel Iudex vti iurisdictione prorogata.

1187 Limità tertiò, si ex coniecturis alijs colligi possit, superiorem iurisdictionem concedentem, & creantem diuersos Iudices ad causas diuersarum personarum diuidentemque diuersas iurisdictiones, id fecisse (vt ferè semper fieri solet) ob fauorem earundem personarum, quibus specialē Iudicem concedit; & quoniam publicè interest iurisdictiones esse diuisas, seorsim ad rectionē Reipublicæ gubernationē, & ne causę, & processus confundantur: nam tunc ex coniecturata mente eiusdem colligitur, noluisse permittere prorogationem, ex qua omnia confunderentur, & sic censendum est eo casu prorogationem locum non habere. Hanc limitationem planè significat Baldus *in d. cap. P. & G. 40. numer. 10. de offic. delegat.* dum negans locum esse prorogationi, si iurisdictiones Iudicū sint taxatæ, & limitatæ, reddit rationem ne iurisdictiones, & processus Iudicum confundantur, & ita interpretandus est idem Baldus, & alij, quos refert Barbosa *in d. l. 1. art. 1. num. 155 ff. de iudicijs,* & Natta *cons. 82. num 7. & 8. libr. 1.* Baldum sequutus, & Regens Fuluius Constantius postea visus *in l. vnica, num. 78. C. de classicis, lib. 11.* & eadem ratione ego supra quæstion. 8. sect. 9. num. 702. notaui non posse fiscum prorogare iurisdictionem Iudicum extraneorum. Ratio autem huius limitationis est, quoniam planè prorogationis permissio esset contra finem à superiore intentum, dum iurisdictiones diuisit, siquidem prorogatio efficit, vt Iudex extendat iurisdictionem suam vltra metam, & taxam præscriptam à Legislatore, & sic, vt processus, & causas alieni tribunalis tractet, quod est iurisdictiones diuisas confundere.

1188 Ex qua limitatione infertur in hac ciuitate Neapolitana, vbi diuisę sunt Curiæ, & iurisdictiones, vt viuentium de arte maris, de arte lanæ de arte serici, &c. nō esse permittendam prorogationem, si artifices, vel mercatores lanæ prorogarent iurisdictionem Consulum, & Iudicis artis serici, vel Curiæ Admiratiæ, neque permittuntur litigatores in causis, quæ ad fiscum non pertinent prorogare iurisdictionem tribunalis Regiæ Cameræ Summariæ, & apud eam litigare, stante inhibitione facta *in pragmat. 62. & 63. de offic. Procur. Cæsar.* & clarius *in pragmat. 37. de offic. Sac. Regn. Cons.* vbi hæc eadem ratio exprimitur; ne inquam iuris ordo confundantur. Quod tunc maximè locum habet, cum Iudices prorogati cognoscunt de causis ex consensu partium non opponentiū exceptionem declinatoriam, sed spontè adeuntium extraneum forum, verùm inhiberentur à Iudicibus legitimis, & competentibus requirentibus, vt causas suorum subditorum ad se remittant. Tunc enim proculdubio causa remitti debet, & Iudices prorogata iurisdictione vtentes à superioribus inhiberi, ne confusioni causarum, & tribunalium detur locus, & ne item inferiorum prorogatio superiorum iurisdictioni præiudicio sit, quod esse non debet, iuxta adnotata à me supra, num. 808. & num. 1059.

1189 Secundò ex prædictis limitationibus infertur conciliatio, & concordia diffidentium sententiarum, quas supra retuli, n. 1168. & n. 1169. atque item numeris proximè pręcedentibus 1182. & 1183. quæ facta casuum distinctione iuxta istas limitationes ad vnum, & eundem sensum reducendæ sunt.

1190 Secunda conclusio, Iurisdictio limitata ad causas vnius materiæ, vt mercantiles, matrimoniales, beneficiales, gabellarū, aut restitutionis, nulla tamen facta limitatione personarum ex se, & ex natura sua spectata, potest prorogari ad causas diuersæ materiæ. Dixi, *ad causas diuersæ materiæ,* non ad causas diuersæ speciei, quoniā indubitatum, & incontrouersum est apud omnes, & superius dixi, numer. 1170. iurisdictionem ad causas vnius speciei, nō posse prorogari ad causas specie diuersa; hoc enim magis esset iurisdictionem de nouo dare, quod fieri non potest, *l. priuatorum, Cod. de iurisdict. omn. Iudic.* quam prorogare. Diuersæ autem materiæ causarum non faciunt causas specie diuersas, neque inducunt inter iurisdictiones diuersitatem specificam, sed solùm materialem, & accidentalem: ex quo fit, vt iurisdictio ex se, & ex natura sua, possit ad alias causas extendi. Idque planè probat *d. l. 1. Cod. de iurisdict. omn. Iudic.* vbi Procuratoris Cæsaris iurisdictio ad solas causas fiscales data consensu partium, potest prorogari ad causas non fiscales. Hanc conclusionem amplectuntur Doctores à me relati supra numer. 1188. pro illa septima ampliatione in ista istam conclusionem interpretandi. Quæ conclusio ex eo item confirmatur, quoniam iurisdictio etiam limitata ad certum genus causarum sine limitatione personarum, præsertim si est annexa alicui officio, aut à lege vel statuto delata, re vera est iurisdictio ordinaria, aut saltem delegata ad vniuersitatem, causarum, vt docet Baldus *in l. solet. 16. nu. 2.* Alexander *num. 9.* qui dicit esse sententiam communem, *ff. de iurisdict. omn. Iudic.* Socinus *in l. more maiorum, nu. 40. ff. eodem titulo,* Decius *in cap. causam matrimonij, num. 43. de offic. delegat.* Barbosa *in l. cum Prætor. 12. §. 1. num. 48 ff. de iudicijs.* Iurisdictio autem ordinaria admittit prorogatione de re ad rem, vel de causa ad causam, vt ex communi sententia dixi supra num. 1161. ampliatione quarta, & de iurisdictione delegata ad vniuersitatem causarum indubitatum est, admittere omne genus prorogationis, vt dixi etiam supra num. 1164. ampliatione quinta. Ergo iurisdictio limitata ad causas vnius materiæ, sine limitatione personarum admittit prorogationem ad alias causas. Secundò, quoniam si limitatio obstaret, quominus posset prorogari iurisdictio prorogari posset, quoniam omnis inferiorum iurisdictio limitata est, tùm quoad territorium, tùm quoad subditos; & tamen nihilominùs capax est prorogationis. Ergo limitatio cum prorogatione non repugnat.

1191 In contraria tamen huic conclusioni sententia sunt illi Doctores, quos retuli num. 1169. qui sentiunt iurisdictionem limitatam ad causas vnius materiæ non posse prorogari ad causas diuersæ materiæ. Quibus item fauent, quos retuli, num. 972. & 973. dum asserunt, iurisdictionem prorogatam debere esse eandem natura, & qualitate cum ea, quam exercet Iudex in proprios, & inuoluntarios subditos. Probatur primò, quoniam limitatio ad certos casus, & materias nihil operaretur, si ea non obstante posset fieri prorogatio ad causas, & materias dissimiles. Secundò, quoniam quemadmodum Iudex causarum ciuilium nō potest etiam ex consensu partium extendere iurisdictionem suam ad causas criminales, quia non habet iurisdictionem criminalem ita qui habet iurisdictionem ad casus limitatos, & circa limitatam materiam, vt ad causas matrimoniales, exempli gratia, non habet iurisdictionem ad causas mutui, aut emptionis, & venditionis. Ergo consensus priuatorum non potest illi dare iurisdictionem, quam non habet, *l. priuatorum, C. de iurisdict. omn. Iudic.*

1192 Nihilominùs non est recedendum à prædicta secunda conclusione. Neque obstant argumenta contra eam adducta. Nam ad primum respondendum est, limitationem iurisdictionis ad certos casus operari, ne Iudex ex vi iurisdictionis suæ primitiuæ, & aduersus inuitos possit

extra

extra illos casus cognitionem extendere, sed non tollere, quin ex prorogatione, vbi adest consensus litigatorum, & assistentia iuris Iudex procedat extra casus in sua primitiua & propria iurisdictione comprehensos. Ad secundum dicendum est, quoties iurisdictiones ex se, & ex natura sua in se ipsis spectatæ sunt specie diuersæ, non posse admitti prorogationem ex vna ad aliam, quia Iudex, qui habet vnam, non habet aliam, & non potest consensus priuatorum dare illi iurisdictionem, quam non habet, vt dixi paulò ante numer. 1190. secus est, cum iurisdictiones, non specie, & essentia differunt, sed solùm per accidens, & pœnes, materiam circa quam versantur: nam cùm iurisdictio circa causas vnius materiæ, non sit diuersa à iurisdictione circa causas alterius materiæ, potest ex vna ad alteram fieri prorogatio. Ex quo intelligitur, cùr ex iurisdictione ciuili ad criminalem, vtpotè inter iurisdictiones specie diuersas, non admittatur prorogatio; admittatur verò ex iurisdictione ad causas matrimoniales ad iurisdictionem ad beneficiales, vel ex iurisdictione ad causas mutui, ad iurisdictionem ad causas venditionis, aut permutationis.

1193 Quæ conclusione retenta, eam limitabis primò, vt non procedat, quoties in concessione iurisdictionis limitatæ ad certas causas adiecta fuerit in statuto, vel rescripto, clausula abdicatiua, & decreti irritantis: nam eo casu, etiam si subditi nō prohibeantur expressè prorogare, Iudices prohibeantur iurisdictione prorogata vti, vt in simili dixi supra num. 1186 & deducitur ex traditis numer. 1100.

1194 Limita secundò, si constet ex coniecturis, hanc diuisionem causarum à superioribus factam fuisse, vt sint separatæ causæ, processus, & tribunalia, & eorum iurisdictiones, & vnus Iudex nō se intromittat in causas ad aliū Iudicem attinentes, quoniam id exigat recta Respublicę gubernatio; tunc enim tacitè censenda est inhibita prorogatio, ex qua fit, vt Iudex prorogatus in alienas causas manus mittat, & ex prorogationis permissione processus, causæ, & iurisdictiones confunderentur, quod permitti non debet. Quam rationem rectè expedit Caldas *in d. l. si curatorem, in princ. nu. 20. C. de integr. restit. minor*, & Barbosa *in d. l. 1. artic. 4. num. 47. ff. de iudicijs*, & in simili nos vsi sumus in tertia limitatione primæ conclusionis num. 1187.

1195 Circa quam tertiam limitationem, ne quis etiam onerosam esse suscipiatur, animaduertendum occurrit, non rectè elici ex sola simplici diuisione iurisdictionū, & distinctione Iudicum, mentem illarum, aut superioris Iudices distinguentis fuisse prorogationem tacitè inhibere, sed id alijs coniecturis, & iudicijs superadditis, & aliundè, quam ex diuisione petitis colligendum, & arguendum esse: alioquin nunquam iurisdictio posset prorogari; cùm ea locum habere non possit, nisi cùm ex aliena, & diuisa iurisdictione subditus, in alienum Iudicem cōsentit; *d. l. si conuenerit, ff. de iurisdict. omn. Iudic.* & notum sit diuisam fuisse iurisdictionem Procuratoris Cæsaris, ab ordinariorum Iudicum iurisdictione, ex quo prouenisbat, vt ille circa causas subiectorū iurisdictionis ordinariæ ad fiscum non pertinentes esset incompetens Iudex, & nihilominus eius iurisdictio poterat prorogari, *l. 1. C. de iurisdict. omn. Iudic.* Ergo iste animus prorogationem inhibendi, ex alijs indicijs debet coniecturari, vt ex clausulis creationis, aut vsu antiquo; & ex illis conciliabis contrarias quoad hoc relatas Doctorum sententias.

1196 Tertia conclusio, cum iurisdictio est limitata ad causas, & personas, simili modo dicendum est, ac dictum est in duabus conclusionibus præcedentibus, videlicet ex se, & natura sua esse prorogabilem: verùm prorogationem impediri, si aut adiecta sit clausula abdicatiua, & decreti irritantis, aut aliunde ex coniecturis constet, ex partitione iurisdictionis voluisse superiorem, prorogationem inhibere, ne oriatur iurisdictionum confusio, vt in superioribus conclusionibus dictum est.

1197 Amplia octauò principaliter prædictam regulam principalem, vt iurisdictione etiā concessa priuatiuè circa causas aliquas, nihilominus prorogatio non sit impedita, sed permissa; & possint, aut subditi illius Iudicis, cui concessa est priuatiuè iurisdictio respectu certarum causarum, prorogare iurisdictionem in Iudicem extraneorum circa easdem causas, aut subditi extraneorum Iudicum, prorogare iurisdictionem Iudicis priuatiui ad causas diuersas qualitate, & materia dùm specie, & essentia non differant. Ita sentiunt Bartolus *l. in sacris, 13. num. 1. post glossam ibi, verb. eos, C. de proxim. sacror. scrinior. li. 12* Barbosa *in d. l. 1. art. 4. num. 52. cum seqq. ff. de iudicijs*, Capiblancus *in pragmat. 8. par. 1. nu. 112. de Baronibus*, & alij, quos retuli supra nu. 1100. Ratio, est ea, quam ibidem expendi, quia cōcessio, quæ tribuit priuatiuè iurisdictionem solum prohibet tacitè, ne alij Iudices in illas causas propria authoritate se intromittant aduersus inuitos, nō tollit autem potestatē subditis, vt si velint spontè adeant, quem velint Iudicem, neque inhibet prorogationem, in qua mixtim ex assistentia iuris, & voluntate litigatorum tribuitur Iudici vsus iurisdictionis, vt probat textus *in d. l. in sacris, iuncta glossa ibidem, in verb. eos*, Secundò probatur ex textu *in l. si quis in conscribendo, 29. C. de pactis*, vbi Bartolus *numer. 1. in vtraque lectura*, & Gozzadinus *ibidem, in principio*; & alij adducunt exemplum casus illustratus in milite, & scholari, quos præsupponunt suo foro posse renunciare, & sic coram alijs Iudicibus conueniri. Quod tradiderat idem Bartolus *in d. l. si conuenerit 18. nu. 1. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* & Baldus *in l. si quis in conscribendo, 49. num. 7. C. de Episcop. & Cleric.* & colligitur *ex l. 1. iuncta glossa ibi, verb. militarem, C. ad l. Cornel. de sicarijs*. Ex quo consequens est, vt isti, quibus ob eorum priuilegium Iudices dati sunt, possint prorogare. At quando Iudex certus datur certis personis ob earum priuilegium, censetur datus priuatiuè, ita vt alij Iudices non possint in illarum causas se intromittere, vt probat textus *in l. nec quidquam in princ. vers. sanè si fiscalis, ff. de offic. Proconsul. & Legat.* traditq; Baldus *in l. vnica, §. vbi autem, num. 7. C. de caduc. tollend.* Paulus Castrensis *in l. si quis cum Procurator, 31. §. Iulianus ait, nu. 2. ff. de Procurator.* Felynus *in cap. Pastoralis, 11. n. 2. versic. limita quintò, de offic. Iudic. ordinar.* Afflictis *decis. 41. num. 3.* Io. Garcia *de nobilitate, gloss. 1. num. 5. vers. item facit*, qui allegat Aretinum *cons. 102. num. 2.* Barbosa *in d. l. 1. artic. 4. numer. 56. num. 134.* Franchis *decis. 417. num. 7.* Menochius *de præsumptionibus, l. 2. præsumpt. 18. nu. 17.* Ergo de primo ad vltimum, concessa iurisdictione priuatiuè non censetur inhibita prorogatio.

1199 Tertiò probatur, quoniam iurisdictio feudis annexa censetur concessa priuatiuè, & non cumulatiuè, vt dixi post multos, quos allegaui quæstione præcedenti n. 794. nihilominùs subditi feudatariorum possunt prorogare, attento iure feudorum, iurisdictionem Iudicum extraneorum, & in eos consentire, vt dixi section. 2. nu. 1099. Ergo ex concessione iurisdictionis priuatiuæ non censetur sublata prorogandi facultas.

1200 Quartò, quoniam regulariter iurisdictio conceditur priuatiuè in fauorem subditorum, vt ex Ruyno tradit Barbosa *d. art. 4. num. 65.* & nōn in fauorem eius, cui conceditur. Succedit igitur regula textus *in d. l. si quis in conscribendo, 29. C. de pactis*, vt rectè expendit idem Barbosa *in d. art. 4. ex nu. 23. ad 28. & ex num. 61. ad 66.* videlicet, vt quamuis subditus non possit præiudicare iuribus superioris sui, & renunciare ijs, quæ eiusdem superioris fauore concessa sunt; possit tamen præiudicare sibi, & suo fauori renunciare; & quod consequens est, etiam si subditus sit superiori habenti priuatiuam iurisdictionem, prorogare iurisdictionem alterius in sui præiudicium, quod adnotaui, loquens de subditis Baronum in fortiori casu, quo iurisdictio concessa sit abdicatiuè, & cum clausula decreti irritantis, supra n. 808. n. 159.

1201 Sed contrariam sententiam huic ampliationi, quinimò concessa priuatiuè iurisdictione circa causas aliquas tolli facultatem prorogandi, vt non possint alij Iudices cognoscere de illis causis ex consenso litigatorum, & ex vi prorogationis, amplectitur Cabedus *decis. 22. num. 2. 1. part.* & Gamma *decision. 219.* & sibi contrarius Barbosa *in d. l. 1. art. 1. nu. 105. ff. de iudicijs*. Et probatur ex textu *in l.*

repe-

Pepetita 39. *C. de Episcop. & cleric. in l. testamenta omnia,* 18. *& in leg. consulta,* 23. *C. de testament. & leg. secundum,* 32. *C. de donat.* Secundò, quoniam prorogatio non potest fieri contra prohibitionem Principis, *leg.* 2. *§. si & Iudex, ff. de iudicijs,* cùm autem Principes concedit priuatiuè iorisdictionem circa certas causas, videtur cæteris Iudicibus inhibere, ne illas causas se intromittant. Ergo de illis causis etiam de litigatorum consensu alij Iudices cognoscere non possunt.

1202 Sed non est recedendum à proposita octaua ampliatione, & non obstant fundamenta sententiæ contrariæ. Nam ad primum argumentum respondendum est, omnes illos textus ibidem relatos agere de casu, quo non solùm concessa est priuatiuè iurisdictio, sed etiam adiecta clausula abdicatiua, & decreti irritantis, quo limitandam esse prædictam ampliationem statim dicemus. Ad secundum dicendum est, Principem com concedit iurisdictionem priuatiuam circa causas aliquas, solùm prohibere ne quis alius authoritate propria, & aduersus inuitos de illis cognoscat, præter Iudicem a se designatum, quod etiam extendendum est, quamuis in concessione iurisdictionis adsit dictio taxatiua, *tantum*, vt eleganter explicat, & prosequitur Barbosa *in dict. art.* 1. *n.* 115. *&* 112. *cum seqq.* verùm non auferre litigatoribus potestatem prorogandi iurisdictionē aliorum Iudicum in similibus causis, quę nisi speciali, & aperta inhibitione non censetur prohibita, vt dixi dicto n. 1100.

1203 Qua ampliatione retenta eam limitabis primò, vt non procedat, cùm concessioni iurisdictionis priuatiuæ adijcitur clausula abdicatiua, & decreti irritantis, ex qua declaratur voluntas Principis inhibentis prorogationem, aut eius vsum, vt superius in simili dixi nu. 1186. & nom. 1193. cui limitationi assentitur Capiblancus *in pragm.* 8. *par.* 1. *num.* 113. *de Baronibus,* & in eundem sensum accipiendus est Barbosa *in dicta art.* 1. *num.* 105. ne sibi videatur contrarius, tametsi ille, vt verùm fatear, videatur inducere differentiam inter duos casus, videlicèt, si Princeps iurisdictionem concedens dicat in lege, aut statuto, *talis Iudex cognoscat de talibus causis, & alij non possint de illis cognoscere, aut se in cognitionem earum intromittere;* & si dicat lex vel statutum, *talis, Iudex cognoscat de talibus causis tantùmodò,* & in primo casu prorogationem negat, in secundo admittit. Sed cum dictio taxatiua, *tantum*, resoluatur, & exponatur per duas propositiones, *tu cognoscas, & nullus alius cognoscat,* non videtur inter hos casus inducenda differentia, & vtriusque resolutio reducenda est ad hanc limitationem, vt quoties clausula abdicatiua, & decreti irritantis, iurisdictioni concessæ adijcitur, censeatur inhibita prorogatio, si non adijcitur, permissa. Idq; sic intelligendum, non solùm, cum subditi huius Iudicis prorogant iurisdictionem Iudicum extraneorum, sed etiam cum subditi extranei prorogant iurisdictionem huius Iudicis. ad dissimiles causas, ab ijs, de quibus ipse per priuatiuam iurisdictionem cognoscit.

1204 Secundò limita, cum ex coniecturis & iudicijs colligitur, factam esse concessionem iurisdictionis priuatiuæ ob rationes respicientes regimen publicum, ad segregandas causas concessas Iudici priuatiuo ab alijs tribunalibus, ne causę confundantur, misceanturq; iurisdictiones. Quoniam indè colligitur, tacita prorogationis inhibitio, vt dixi paulò ante in similibus casibus nu. 1187. & 1194.

1205 Quoniam verò celebris est, non minùs, quàm ardua illa quæstio, quando, & ex quibus censenda sit concedi iurisdictio priuatiuè, & non cumulatiuè; de illa videtur Doctores *in l. quod in rerum,* 24. *§. si quis post, ff. de legat.* 2. *& in l. testamenta omnia,* 13. *Cod. de testament.* Gregorium Lopez *in l.* 24. *tit.* 9. *part.* 2. *gloss.* 6. & Menochium *de præsumptionibus, lib.* 2. *præsumption.* 18. Ioannem Garciam *de nobilitate, dicta gloss.* 1. *numer.* 5. *ex vers. hic tamen incidit,* Cancer *variarum resolutionum.* 2. *part. cap.* 2. *ex nume.* 119. lateq; & optimè disputantem Petrum Barbosa *in dicta l.* 1. *artic.* 4. *ex numer.* 73. *ff. de iudicijs,* cum alijs, quos copiosè cumulaui quæstione præcedenti sect. 1. num. 794.

1206 Regulam autem principalem prædictam sic ampliatam, & declaratam, limitabis primò, vt non valeat iurisdictionis alienæ prorogatio facta in fraudem iurisdictionis propriæ, seù eius, cui subicitur prorogans, & eius nulla ratio habenda sit. Hanc limitationem tradit Baldus *in l. si qui ex consensu,* 8. *num.* 6. *C. de Episcop. audient. & in cap. de causis,* 4. *nu.* 52. *de offic. & potestat. Iudic. delegat.* Angelus *in dicta leg.* 1. *num.* 11. Paulus *num* 20. *ff. de iudicijs,* Imola *in dicto cap. P. & G. num.* 104. *de offic. delegat.* Marianus *in dicto cap. significasti, num.* 57. *de foro compet.* Gregorius Lopez *in l.* 15. *tit.* 1. *part.* 7. *gloss.* 2. Barbosa *in eadem l.* 1. *art.* 4. *num.* 30. *& in leg. si quis postea quam.* 7. *num* 219. *cum seqq. ff. de iudicijs.* Et videtur desumi ex ijs, quæ ex Innocentio, docet idem Baldus *in d. cap. de causis, numer.* 18. quod si quis per collusionem accusatus fuerit coram aliquo Iudice, coram quo se conueniri reus patiatur poterit de eodem delicto, iterum accusari coram Iudicem loci delicti, *c.* 2. *de collus. detegen. l.* 3. *ff. de præuaricator.* Confirmatur quoniam priuilegium adquisitum per fraudem adquirenti non prodest, *l. hoc accusare,* 12. *in principio, ff. de accusat. l. si maritus,* 15. *§. legis Iuliæ, ff. ad l. Iul. de adulterijs, l. vltima, ff. de re militar. l.* 1. *C. qui milit. possunt, lib.* 12. de quis ex dolo, & fraude sua commodum reportet contra regulam textus *in cap. ex tenore,* 16. *de rescriptis.* Conferunt quæ dixi supra n. 868. 888. & 908. vbi pro hac eadem doctrina copiosè retuli Doctores.

1207 Limita secundo, vt non possit prorogari iurisdictio ex die, vel sub conditione ante aduentum diei, vel implementum conditionis. Hanc limitationem tradit Marianus Socinus *in d. cap. significasti, numer.* 21. Imola *in d. cap. P. & G. num.* 84. *&* 85. Antonius de Mattheis *de prorog. iurisdict. num.* 5. *circa medium, versic. exemplum est si delegatus,* Barbosa *in dicta l.* 1. *art* 1. *num.* 22. *&* 45. *cum seqq.* vbi sublimitat. Ratio huius limitationis est, quoniam vt iurisdictio prorogetur debet actu existere, vt dixi supra sect. 1. num. 971. & sequentibus, & hac eadem sectione n. 1148. alioquin creabitur de nouo magis quam prorogabitur. Sed iurisdictio ex die, vel sub conditione data ante aduentum diei, vel implementum conditionis non existit actu, sed solum est spes illam habendi, *leg. cedere diem,* 213. *ff. de verbor. significat.* adnotarunt *gloss. vltim. circa medium, in cap. cum plures,* 8. *de offic. & potestat. Iud. de leg. in sexto.* Socinus *cons.* 99. *nu.* 19. *lib.* 3. & multis relatis, Vantius *de nullitatib. tit. de nullit. ex defect. iurisdict. delegat. num.* 91. *&* 92. Ergo ea Iurisdictio tunc prorogari non potest.

1208 Limita tertiò prædictam regulam principalem, vt iurisdictio ordinaria non possit prorogari per subditos, ita vt fiat arbitraria, neque possint subditi consentire in Iudicem ordinarium, & in eum compromittere tanquam in arbitrum. Ita sentit Glossa *schol.* 1. *in leg.* 1. *ff. de iudicijs,* cuius sententiam approbant Paulus *ibi num.* 11. Cagnolus *nu.* 33. Barbosa *art. nu.* 230. Antonius Faber *in rationalibus ibidem ad verbum, est iurisdictio,* eamque limitationem amplexum est ius Castellæ *in l.* 24. *tit.* 4. *part.* 3. eam expresse statuens, vbi notat Gregorius *gloss.* 8. *&* 9. *& in l.* 13. *& in l.* 17. *tit.* 15. *lib.* 2. *recopilat. & in l.* 9. *tit.* 6. *li.* 3. *eiusdem recopilat.* item ius Neapolitanum *in pragmatic.* 2. *cap.* 13. *de Commissarijs. & Exequutoribus.* Et probatur hæc limitatio ex textu *in l. sed & si in seruum.* 9. *§. si quis Iudex, ff. de recept. arbitr.* vbi dicitur lege Iulia prohibitum esse ne ordinarius iudicet ex compromisso, lege inquam Iulia de Iudicijs, cuius hoc erat vnum caput, vt notat Caluinus *in legibus Romanis, verb. Iulia, de iudicijs.* Eandem limitationem tradiderunt Bartolus, Albericus, Baldus, Fulgosius, *in d. §. si quis Iudex,* & Romanus *in l.* 1. *§. & post operis, n.* 5. *ff. de nou. oper. nunciat.* Marcus Antonius Blancus *tract. de compromissis inter coniunctos, quæst.* 2. *ex nu.* 4. 1. vbi huius limitationis reddit decem rationes, Olanus *in concordia Antinomiarum, lit. I. n.* 64. Borrellus *de compromissis, §.* 2. *gloss.* 4. *num.* 49.

1299 Ea rationibus autem hanc limitationem probantibus, quas Blancus addocit, Barbosa vbi supra num. 236. magis approbat tertiam, & decimam desumptam à Baldo,

do, quam etiam reddit Auiles *in c.9. Pretorum, verb. compromissos num.* nempè quod iuris ratio non patitur, vt ille, qui habet perfectum, & superius ius in re, in eadem re adquirat ius inferius, vt probat textus *in leg. si heres institutus, 79 in princip. ff. ad trebell.* quo ad id probandum vritur Socinus *in l. si filius, qui patri, nu. 16. ff. de vulgar.* & Iaso *in l. possideri, 3. §. ex pluribus, n. 44. ff. de adquir. possess.* Si autem Iudex ordinarius fieret eiusdem causæ arbiter descenderet, & non ascenderet: ergo id ei permittendum non est. Accedit, quod ego addo, officium Iudicis datum esse illi à Rege, vel Republica ob publicam causam ad administrandam inter litigatores iustitiam; officium vero arbitri deferri ab ipsius litigatoribus; æquius verò esse, decentius, & rationi congruentius, vt Iudex in dijudicandis causis satisfaciat officio publico iniuncto sibi à Rege, vel Republica, quam muneri arbitri imposito à priuatis.

1210 Contrariam sententiam huic limitationi, quinimò ordinarium posse consensu litigatorum fieri arbitrum tuentur Decius *in l. & si Pretor. 3. num. 5. de offic. eius, cui mand. est iurisd.* Lodouicus Burgensius *in repitit. l. 1. ex nu. 56. in fin cum seqq.* Petrus Calcesatus *ibidem ex n. 40. ff. de iudicijs.* Sed non est recedendum a prædicta limitationem, quæ verior est, & receptior, & habet vrgentiora fundamenta.

1211 Qua dicta limitatione retenta sublimita eam primò, vt nihilominus possit consentiri in ordinarium, vt arbitratorem, & amicabilem compositorem. Ita docet Gloss. *in dicto §. si quis Iudex, in verb. in ve se,* quam sequuntur ibi communiter Doctores, etiam relati pro prædicta limitatione principali, & Angelus *consil. 218. nu. 1.* Cagnolus *in d. l. 1. n. 35. ff. de iudicijs,* Guido Papæ *dec. 69. n. 1.* Franciscus Marcus *dec. 464. n. 2. 1 part.* Grammaticus *dec. 9 nu. 1.* Barbosa *d. art. 1. n. 240. & 241.* Borrellus *de compromissis, §. 2. dicta gloss. 4. n. 52.* & hanc sublimitationem statuit expressè apud Hispanos *d. l. 24. in fine, tit. 4. par. 3.* vbi notat Gregorius *gloss. 10.* sentit Messia *in l. Toleti. 1. p. fundam. 10. nu. 49.*

1212 Quæ tamen sublimitatio an locum habitura sit de iure nouiori Regni Castellæ *in d. l. 9. tit. 5. lib. 3. recopil. & l. 13. & l. 17. tit. 5. lib. 2. eiusdem recopil.* controuersia est inter Castellanos Doctores. Nam Auendanus *in Dictionario, verb. Aluedriadores, vers. hodie tamen,* Auiles *in cap. 9. Pretorum, verbo, compromissos, numer. 1. vers. & licet sit ista communis opinio,* Olanus *in concordia, liter. I. nu. 64.* existimant de iure nouiori sublimitationem locum non habere, & non posse Iudices ordinarios constitui arbitratores; eo quod nouæ leges caueant verbis generalibus, ne Iudices compromissa recipiant; sub quibus verbis tam videntur contineri compromissa tanquam in arbitrios, quàm compromissa tanquam in arbitratores, & quoad hoc correctam esse eodem nouiori iure prædictam *l. 24. tit. 4. part 2.* Verùm Azeuedus *in d. l. 9. nu. 4. tit. 6. libr. 3. recopilat.* cui ego magis assentior opinatur ex verbis generalibus eiusdem leg. 9. & similibus non esse correctam antiquam legem Partitæ, & sic prædictam sublimitationem locum habere, attento iure hodierno, Iudicesque ordinarios posse esse arbitratores, quamuis non possint esse arbitri. Quod in primis indicat Gregorius *in dicta gloss. 10.* dum diuersam multo rationem esse ait inter casum arbitrij, & arbitramenti. Deinde probatur ex celebri doctrina Gloss. *scholio 1. in l. Decurionib. 3. C. de Sillentiarijs libr. 12.* quam commendat, & sequitur Bartolus *in lege sed, & posteriores, 27. ff. de legibus,* eidem assentitur Dynus *in regular. generi, 34. n. 10. de reg. iur. in sexto,* Decius *in l. in toto iure, 80. n. 7.* Cagnolus *n. 10. ff. de reg. iur.* videlicèt, legem generalem, tametsi posteriorem, non derogare anteriori legi speciali, aut eam corrigere, imò potius manere limitatam, & derogatam in casu speciali, anteriori lege speciali definito. Ergo lex recopilationis, quæ generaliter loquitur de compromissis, non corrigit legem Partitæ specialiter loquentem de arbitramentis; præsertim quia verbum illud, *compromissos,* significat magis arbitrium iuris, quam arbitratum, vt constat *ex l. 1. ff. de recept. arbit. iunct. l. idem Pomponius, alias l. si de re sit, 14. §. recepisse eod. tit.* & notatis à Nebrisensi *in vocabulario iuris verb. compromissum, & compromittere,* & Caluino *in lexico eod. verb.* dicta verò *l. 6. tit. 6. libr. recopilat.* vtitur eodem verbo recipiendi compromissa quod inuenitur *in d. §. recepis.* Potius autem est toleranda superfluitas, quam legum correctio, vt rectè considerat Azeuedus in loco relato, ne quis obijciat, videri leges nouas superfluas, quæ veteribus nihil adderent.

1213 Sublimita secundo, vt prædicta limitatio non procedat de iure canonico, quo attento compromitti potest in ordinarium tanquam in arbitrum iuris. Ita probat text. *in c. cum tempore, 5. c. cum olim 7. c. cum a nobis, 13. de arb. & in c. nisi essent, 21 de præb.* sentit Bart. *in leg. sed & si in seruum. 7. §. si quis Iudex, ff. de recep. arb.* Paul. *in l. 1. n. 14. ff. de iudicijs,* Alexander *in l. 1. §. & post operis, n. 5. ff. de nou. oper. nunciat.* Franciscus Marcus *dec. 464. n. 2. 1. part.* Marcus Antonius Blancus *tractat. de compromissis, quæst. 2. ex nu. 17. tom. 3. tractat. 1. part.* Batista à santo Blasio *in tract contradictionum iuris canonici cum iure ciuili, vers. vndecimo tom. 1. tract.* Cagnolus *in d. l. 1. num 34.* Barbosa *ibidem, art. 1. n. 243. ff. de iudicijs,* Auiles *in cap. 19. Pratorum, verb. compromissos, nu. 1. vers. tertia opinio,* Azeuedus *in d. l. 9. nu. 4. tit. 6. libr. 3. recopilat.* Borrellus *de compromissis, §. 2. dicta gloss. 4. nu. 50.*

1214 Sublimita tertiò, vt in Iudicem ordinarium cui non sint subditi compromittentes, possint subiecti alienæ iurisdictioni compromittere tanquam in arbitrum, quia respectu non subditorum cessant rationes superius adductæ. Hanc sublimitationem probat textus *in l. si qui consensu, 8. C. de Episcop. audient.* iuxta primam interpretationem Glossæ *ibi schol. in princip.* & amplectitur Bartolus *in d. l. 1. num. 4.* post Glossam *ibidem schol. 1. post. medium,* Barbosa *in d. art. 1. nu. 239. ff. de iudicijs,* Alexander *in d. §. & post. operis, nu. 2.* Marcus Antonius Blanchus *d. qu. 2. nu. 42.* Borrellus *d. gl. 4. nu. 51.*

1215 Consentientibus autem non subditis in Iudicem aliquem ordinarium, an censeantur in eum consentire tanquam in Iudicem prorogando iurisdictionem eius ordinariam, an tanquam in arbitrum, & ex quibus id discernendum sit, vide Glossam *in d. l. 1. ver. consent. ff. de iudicijs* & ibidem Bartolum, Paulum, & alios, & Barbosam, qui optimè explicat *in d. art. 1. ex nu. 246.*

SVMMA SECTIONIS Quinta.

1216 Regulariter in omnibus causis admittitur prorogatio.

1217 In causis criminalibus habet locum prorogatio.

1218 Prorogatio in criminalibus fit in Iudicem habentem merum imperium, non in habentem simplicem iurisdictionem, aut imperium mixtum.

1219 Prorogatio iurisdictionis licet non valeat de vna specie ad aliam, valet intra eandem speciem ex infimo gradu ad supremum.

1220 In criminalibus valet prorogatio, cum proceditur per viam accusationis, non per viam inquisitionis.

1221 Adnotatio necessaria circa hanc doctrinam.

1222 Prorogatio in criminalibus etiam via inquisitionis admittitur, cum reus consentit in Iudicem contra ipsum inquirentem.

1223 Prorogatio in criminalibus valet in præiudicium prorogantium, non in præiudicium Iudicis competentis.

124 In causis appellationum non admittitur prorogatio.

1225 Qua ratione motus id asseruerit Baldus, & reijcitur. Appellatio non mutat natu am prioris causæ.

1226 Refertur verum fundamentum prædictæ conclusionis.

1228 Casus in quibus limitatur superior conclusio.

1228 In Causis reseruatis Principi, non habet locum prorogatio.

1229 Reseruata Principi esse in duplici genere.

1230 Iniuriam infert Principi, qui ea, quæ ipse sibi reseruauit absque eius consensu, in alium transfert.

1231 In ijs, quæ Princeps sibi reseruare, vult, & ad se aduocat tacitè videtur inhibita prorogatio.

1231 Exem-

1232 *Exempti non possunt prorogare, sine licentia Papæ, quia causas exemptorum sibi reseruauit.*

1233 *Officiales Regij perpetui Regni Neapolitani, non possunt prorogare iurisdictionem Iudicis inferioris, etiam Proregis, sine licentia Domini nostri Regis, quia eorum causæ criminales sunt de reseruatis Principi.*

SECTIO QVINTA.

Quæ causæ prorogationem admittant, quæ non item?

1216 REgulariter in omnibus causis admittitur prorogatio, vt planè colligitur ex late traditis sectione præcedenti; & probatur ex generalitate textus *in dict. l. 1. & 2. in princ. ff. de iudicijs, & in d. l. si conuenerit, ff. de iurisdict. omn. Iud.* & per locum ab speciali *in d. c. significasti de foro competenti*, nisi specialiter inueniatur in aliqua causa prohibita, argumento item ducto ex textu *in l. nec non, 28. §. quod eis, ff. ex quib. caus. maior. l. mutus. 24. §. 1. ff. de Procurator. l. 1. ff. de testibus, cap. cum apud, 23. de sponsalibus, cap. 1. in princ. de Procurator. in sexto.* Sumus enim in materia, in qua quod non est prohibitum censetur permissum, & concessum; notat ex Ruyno Barbosa *in dict. l. 1. art. 4. num. 1. ff. de iudicijs.* Solum occurrit hoc loco tractandum de tribus articulis, qui specialem difficultatem videntur continere, videlicet de causis criminalibus, de causis appellationis, & de causis Principi reseruatis.

1217 Prima conclusio, in causis criminalibus habet locũ prorogatio. Hanc probat textus *in l. 1. C. vbi de criminalibus agi oport.* iuncta Glossa ibi, *verb. inchoata, & in l. 1. C. ad l. Cornel. de siccarijs*, iuncta glossa ibidem, *verb. militarem, & in l. non valet. 4.* iuncta glossa *in principio scholij, C. ad leg. Flauiam, de plagiarijs.* Approbat Io. Andreas *in additionibus ad Speculat. lib. 2. titul. de competentis Iudic. additione, §. 1. n. 14. ad verbum, sensu*, Baldus *in additionibus ad eundem locũ vers. quod in criminali, & in l. si qui ex consensu, 8. nu. 5. C. de Episcop. audient.* Panormitanus *in d. cap. P. & G. num. 15.* Imola *ex num. 43.* Felynus *num. 9. de offic. delegat.* Marianus *in d. cap. significasti, nu. 36.* Bartolus *in d. l. 1. nu. 9.* Paulus *num. 20.* Cagnolus *num. 46.* Barbosa *art. 4. ex nu. 2. ff. de iudicijs*, idem Bartolus *in l. inter conuenientes, 26. ff. ad municipal. & de incol.* idem Paulus *in d. l. 1. nu. 4. C. vbi de crimin. agi oport.* idem Baldus *in cap. de causis, 4. nu. 17. de offic. delegat.* Decianus *tractat. crim. libr. 4. cap. 23. num. 2.* Gail. *de pace publica, lib. 1. cap. 12. ex numer. 10.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. §. fin. quæst. 42. ex num. 1.* qui dicit hanc esse communem opinionem Didacus Perez *in leg. 1. tit. 4. lib. 3. ordinamenti, colum. 884. vers. quid autem*, Menchaca *quæstion. vsufrequent. cap. 14. num. 30.* Nat. *consil. 82. num. 5. tom. 1.* Follerius *in constit. Capitaneorum, num. 38.* Capiblaneus *in pragmat. 8. par. 1. nu. 105. de Baronibus*, Cancer *variar. resolut. par. 2. cap. 2. nu. 194.* Et in Hispania hæc conclusio est approbata per *l. 15. tit. 1. par. 7.* vbi notat Gregorius *gloss. 2.* & ad ea, quæ contra hanc sententiam obijci possent rectè respondet Barbosa *dicto artic. 4. ex n. 3.*

1218. Hanc autem primam conclusionem limita primò, vt procedat cum prorogatio fit in Iudicem habentem merum imperium, & iurisdictionem criminalem: secus esset, si prorogatio fieret in Iudicem eiusdem habentem solam simplicem iurisdictionem, aut mixtum imperium. Ita animaduertit Gregorius Lopez *d. gloss. 2.* & plurimi ex relatis pro dicta prima conclusione, & Barbosa, qui alios refert *d. artic. 4. num. 18.* ex eo manifestè probatur, quoniam iurisdictio non potest prorogari ad causas diuersæ speciei, vt dixi sectione præcedenti n. 1170. sed debet fieri prorogatio intra eandem speciem iurisdictionis alioqui esset noua concessio iurisdictionis non antiquæ, & præexistentis extensio, vt expendebamus sect. 1. n. 971. cum duobus sequentibus.

1219 Cui tamen limitationi addenda est adnotatio Barbosæ *d. art. 4. numer. 21.* vbi ait tametsi non valeat prorogatio de vna specie iurisdictionis ad aliam diuersam, tamẽ intra vnam, & eandẽ speciem valere ex infimo gradu ad supremum eiusdem iurisdictionis, allegat Bartolum, Paulum, & Cagnolum, qui minus expressè loquuntur; & ego id latius non examino, videtur tamen hæc doctrina tantisper difformis ijs, quæ tradidi sect. præcedenti num. 1176. & 1177.

1220 Limita secundò, vt prædicta prima conclusio locum habeat, cum proceditur contra reum per viam accusationis; secus si per viam inquisitionis, nam in ea non fit prorogatio, neque valebit processus inquisitionis factus ab incompetente prætextu prorogationis factæ à reo. Ratio huius limitationis est, quia ad prorogationem opus est consensu partium, vt dixi latè sect. 2. nu. 979. sed consensus non datur in eo, contra quem fit inquisitio, & si aliquis colligitur ex eius taciturnitate, & ex eo, quod se non sistat, & non obijciat exceptionem fori est, fictus, & interpretatiuus, qui non sat est ad prorogationem, vt dixi numero 1000. cum sequentibus. Ergo facto processu via inquisitionis non fit prorogatio. Ex quibus hanc limitationem tradunt Baldus *in d. l. 1. nu. 10. C. vbi de crim. agi oport. & in l. 1. num. 2. C. ad l. Cornel. de siccarijs*, Alexander *consil. 216. num. 16. libr. 6.* Socinus *consil. 108. num. 21. lib. 4.* Felynus *in cap. ad petitionem, 22. num. 6. circa finem, vers. & istis adde Baldum, de accusationibus*, Natta *dicto consil. 82. num. 5. tom. 1.* Gregorius Lopez *in d. leg. 15. titul. 1. par. 7. gloss. 2.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. § fin. dicta quæst. 41. num. 3.* Decianus, *tractat. crimin. libr. 4. d. cap. 23. num. 4.* Barbosa *in d. l. 1. art. 3. num. 14. & art. 4. ex num. 15. ff. de iudicijs.*

1221 Adnotauit tamen circa hanc limitationem Barbosa *dicto art. 4. num. 17.* quod si contra delinquentem via accusationis procedat Iudex prorogatus, & alter Iudex competens velit contra eundem procedere via inquisitionis, non valebit processus Iudicis competentis, iuxta regulam *cap. de his de accusationibus*, quæ procedit etiam, quando contra iam accusatum proceditur de nouo per viam inquisitionis, vt adnotauit Paulus Castrensis *in d. l. 1. num. 20. in fin. ff. de iudicijs*, Iulius Clarus *dicto § fin. quæst. 57. numer. 7.* Quæ tamen adnotatio ita generaliter accepta est falsa, sed eautè accipienda est, iuxta distinctionem à me traditam, quæst. 7. præcedenti, sect. 1. num. 810. vt videlicet tunc locum habeat, cum prorogatio facta est in criminibus priuatis, in quibus non potest Iudex competens procedere via inquisitionis, nisi ex instantia, & petitione offensi, vt animaduertit Ioan. Andreas post Guidonem de Suza in additione ad Speculator *lib. 2. titul. de competent. Iudic. adition. §. 1. num. 14. ad verbum, sensu*, & Marianus *in d. cap. significasti, nu. 57. de foro compet.* Decianus *d. cap. 23. num. 4.* & confirmat apud Hispanos *l. 4. tit. 10. lib. 8. recopilation.* Eo enim casu, cum ex ipsius offensi voluntate facta sit in alium Iudicem prorogatio neque Iudicis competentia iurisdictioni, neque iuri Reipublicæ malo exemplo læsæ fit præiudicium, si esset inquisitio; secus esset si crimina essent publica, & Iudex competens posset ex officio, & non instante offenso formare inquisitionem; tunc enim, neque accusator, neque reus poterunt voluntate sua iuri Reipublicæ læsæ, & offensæ, aut iurisdictioni competenti obesse, quominus procedat ad punitionem delicti, & satisfactionem damni, & iniuriæ, quod rectè adnotauit Iulius Clarus *dict. quæst. 42. num. 3. in fine*, & Clarus Gregorius *in d. l. 5. titul. 1. part. 7. gloss. 4.* & iam statim dicam in tertia limitatione principali.

1222 Sublimita prædictam secundam limitationem, vt tunc non procedat, & admittenda sit in criminalib. prorogatio, etiam in processu facto per viam inquisitionis, cum reus expressè, vel tacitè, indubitatis tamen iudicijs, consenserit in Iudicem contra ipsum inquirentem. Quod ex eo probatur, quia tunc cessat ratio limitationis, videlicet defectus consensus. Neque mouere debet, quod non adsit in inquisitione duplex consensus actoris, & rei, qui videtur ad prorogationem necessarius, iuxta dicta num. 979. Nam tunc requiritur consensus duorum ad prorogationem, cum de vtriusque præiudicio tractatur cum verò de vnius præiudicio agitur: sat est ad prorogationem vnius consensus, quemadmodum cùm proro-

gatur

do, quam etiam reddit Auiles *in c. 9. Pratorum, verb. compromissor. num.* nempè quod iuris ratio non patitur, vt ille, qui habet perfectum, & superius ius in re, in eadem re adquirat ius inferius, vt probat textus *in leg. si hæres institutus, 79 in princip. ff. ad trebell.* quo ad id probandum vtitur Socinus *in l. si filius, qui patri, nu. 16. ff. de vulgar.* & Iaso *in l. possideri, 3. §. ex pluribus, n. 43. ff. de adquir. possess.* Si autem Iudex ordinarius fieret eiusdem causæ arbiter descenderet, & non ascenderet: ergo id ei permittendum non est. Accedit, quod ego addo, officium Iudicis datum esse illi à Rege, vel Republica ob publicam causam ad administrandam inter litigatores iustitiam; officium vero arbitri deferri ab ipsius litigatoribus; æquius vero esse, decentius, & rationi congruentius, vt Iudex in dijudicandis causis satisfaciat officio publico iniuncto sibi à Rege, vel Republica, quam muneri arbitri imposito à priuatis.

1210 Contrariam sententiam huic limitationi, quinimò ordinarium posse consensu litigatorum fieri arbitrum, tuentur Decius *in l. & si Prætor. 3. num. 5. de offic. eius, cui mand. est iurisd.* Lodouicus Burgensius *in repetit. l. 1. ex nu. 56. in fin cum seqq.* Petrus Calcesatus *ibidem ex n. 40. ff. de indicijs.* Sed non est recedendum a prædicta limitatione, quæ verior est, & receptior, & habet vrgentiora fundamenta.

1211 Qua dicta limitatione retenta sublimita eam primò, vt nihilominus possit consentiri in ordinarium, vt arbitratorem, & amicabilem compositorem. Ita docet Gloss. *in dicto §. si quis Iudex, in verb. in re se,* quam sequuntur ibi communiter Doctores, etiam relati pro prædicta limitatione principali, & Angelus *consil. a 18. nu. 1.* Cagnolus *in d. l. 1. n. 35. ff. de indicijs,* Guido Papæ *dec. 69. n. 1.* Franciscus Marcus *dec. 464. n. 2. 1 part.* Grammaticus *dec. 9 nu. 1.* Barbosa *d. art. 1. n. 240. & 241.* Borrellus *de compromissis* §. 2. *dicta gloss. 4. n. 52.* & hanc sublimitationem statuit expressè apud Hispanos *d. l. 24. in fine, tit. 4. par. 3.* vbi notat Gregorius *gloss. 10.* sentit Messia *in l. Toleti. 1. p. fundam. 10. nu. 49.*

1212 Quæ tamen sublimitatio an locum habitura sit de iure nouiori Regni Castellæ *in d. l. 9. tit. 5. lib. 3. recopil. & l. 13. & l. 17. tit. 5. lib. 2. eiusdem recopil.* controuersia est inter Castellanos Doctores. Nam Auendanus *in Dictionario, verb. Aluedriadores, vers. hodie tamen,* Auiles *in cap. 9. Prætorum, verbo, compromissor, numer. 1. vers. & licet sit ista communis opinio,* Olanus *in concordia, liter. I. nu. 64.* existimant de iure nouiori sublimitationem locum non habere, & non posse Iudices ordinarios constitui arbitratores; eo quod nouæ leges caueant verbis generalibus, ne Iudices compromissa recipiant; sub quibus verbis tam videntur contineri compromissa tanquam in arbitrios, quàm compromissa tanquam in arbitratores, & quoad hoc correctam esse eodem nouiori Iure prædictam *l. 24. tit. 4. part 2.* Verum Azeuedus *in d. l. 9. nu. 4. tit. 6. libr. 3. recopilat.* cui ego magis assentior opinatur ex verbis generalibus eiusdem leg. 9. & similius non esse correctam antiquam legem Partitæ, & sic prædictam sublimitationem locum habere, attento iure hodierno, Iudicesque ordinarios posse esse arbitratores, quamuis non possint esse arbitri. Quod in primis indicat Gregorius *in dicta gloss. 10.* dum diuersam multo rationem esse ait inter casum arbitrij, & arbitramenti. Deinde probatur ex celebri doctrina Gloss. *scholio 1. in l. Decurionib. 3. C. de Sillentiarijs libr. 12.* quam commendat, & sequitur Bartolus *in lege sed, & posteriores, 27. ff. de legibus,* eidem assentitur Dynus *in regular. generi, 34. n. 10. de reg. iur. in sexto,* Decius *in l. in toto iure, 80. n. 7.* Cagnolus *n. 10. ff de reg iur.* videlicèt, legem generalem, tametsi posteriorem, non derogare anteriori legi speciali, aut eam corrigere; imò potius manere limitatam, & derogatam in casu speciali, anteriori lege speciali definito. Ergo lex recopilationis, quæ generaliter loquitur de compromissis, non corrigit legem Partitæ specialiter loquentem de arbitramentis; præsertim quia verbum illud, *compromissor,* significat magis arbitrium iuris, quam arbitratum, vt constat *ex l. 1. ff. de recept. arbit. iunct. l. idem Pomponius, alias l. si de meis, 14. § recepisse eod. tit.* & notatis à Nebrisensi *in vocabulario iuris verb. compromissum, & compromittere,* & Caluino *in lexico eod. verb.* dicta verò *l. 6. tit. 6. libr. recopilat.* vtitur eodem verbo recipiendi compromissa quod inuenitur *in d. §. recepiss.* Potius autem est toleranda superfluitas, quam legum correctio, vt rectè considerat Azeuedus in loco relato, ne quis obijciat, videri leges nouas superfluas, quæ veteribus nihil adderent.

1213 Sublimita secundo, vt prædicta limitatio non procedat de iure canonico, quo attento compromitti potest in ordinarium tanquam in arbitrum iuris. Ita probat text. *in c. cum tempore, 5. c. cum olim 7. c. cum a nobis, 13. de arb. & in c. nisi essent, 21 de præb.* sentit Bart. *in leg. sed & si in seruum. 7. §. si quis Iudex, ff. de recep. arb.* Paul. *in l. 1. n. 14. ff. de indicijs,* Alexander *in l. 1. §. & post operis, n. 5. ff, de nou. oper. nunciat.* Franciscus Marcus *dec. 464. n. 2. 1. part.* Marcus Antonius Blancus *tractat. de compromissis, quæst. 2. ex nu. 47. tom. 3. tractat. 1. part.* Batista à sancto Blasio *in tract. contradictionum iuris canonici cum iure ciuili, ver. vndecimo tom. 1. tract.* Cagnolus *in d. l. 1. num 34.* Barbosa *ibidem, art. 1. n. 243. ff. de iudicijs,* Auiles *in cap. 19. Prætorum, verb. compromissor, nu. 1. vers. tertia opinio,* Azeuedus *in d. l. 9. nu. 4. tit. 6. libr. 3 recopilat.* Borrellus *de compromissis, §. 2. dicta gloss. 4. nu. 50.*

1214 Sublimita tertiò, vt in Iudicem ordinarium cui non sint subditi compromittentes, possint subiecti alienæ iurisdictioni compromittere tanquam in arbitrum, quia respectu non subditorum cessant rationes superius adductæ. Hanc sublimitationem probat textus *in l. si qui consensu, 8. C. de Episcop. audient.* iuxta primam interpretationem Glossæ *ibi schol. in princip.* & amplectitur Bartolus *in d. l. 1. num. 4.* post Glossam *ibidem schol. 1. post. medium,* Barbosa *in d. art. 1. nu. 239. ff. de indicijs,* Alexander *in d. §. & post. operis, nu. 2.* Marcus Antonius Blanchus *d. qu. 2. nu. 42.* Borrellus *d. gl. 4. nu. 51.*

1215 Consentientibus autem non subditis in Iudicem aliquem ordinarium, an censeantur in eum consentire tanquam in Iudicem prorogando iurisdictionem eius ordinariam, an tanquam in arbitrum, & ex quibus id discernendum sit, vide Glossam *in d. l. 1. ver. consent ff. de indicijs* & ibidem Bartolum, Paulum, & alios, & Barbosam, qui optimè explicat *in d art. 1. ex nu. 246.*

SVMMA SECTIONIS
Quintæ.

1216 R*Egulariter in omnibus causis admittitur prorogatio.*

1217 *In causis criminalibus habet locum prorogatio.*

1218 *Prorogatio in criminalibus fit in Iudicem habentem merum imperium, non in habentem simplicem iurisdictionem, aut imperium mixtum.*

1219 *Prorogatio iurisdictionis licet non valeat de vna specie ad aliam, valet intra eandem speciem ex infimo gradu ad supremum.*

1220 *In criminalibus valet prorogatio, cum proceditur per viam accusationis, non per viam inquisitionis.*

1221 *Adnotatio necessaria circa hanc doctrinam.*

1222 *Prorogatio in criminalibus etiam via inquisitionis admittitur, cum reus consentit in Iudicem contra ipsum inquirentem.*

1223 *Prorogatio in criminalibus valet in præiudicium prorogantium, non in præiudicium Iudicis competentis.*

124 *In causis appellationum non admittitur prorogatio.*

1225 *Qua ratione motus id asseruerit Baldus, & reijcitur. Appellatio non mutat naturam prioris causæ.*

1226 *Refertur verum fundamentum prædictæ conclusionis.*

1228 *Casus in quibus limitatur superior conclusio.*

1228 *In Causis reseruatis Principi, non habet locum prorogatio.*

1229 *Reseruata Principi esse in duplici genere.*

1230 *Iniuriam infert Principi, qui ea, quæ ipse sibi reseruauit absque eius consensu, in alium transfert.*

1231 *In ijs, quæ Princeps sibi reseruare, vult, & ad se aduocat tacitè videtur inhibita prorogatio.*

1231 *Exem-*

1231 *Exempti non possunt prorogare, sine licentia Papæ, quia causas exemptorum sibi reseruauit.*

1223 *Officiales Regij perpetui Regni Neapolitani, non possunt prorogare iurisdictionem Iudicis inferioris, etiam Proregis, sine licentia Domini nostri Regis, quia eorum causæ criminales sunt de reseruatis Principi.*

SECTIO QVINTA.

Quæ causæ prorogationem admittant, quæ non item?

1216 Regulariter in omnibus causis admittitur prorogatio, vt planè colligitur ex late traditis sectione præcedenti; & probatur ea generalitate textus *in dict. l. 1. & 2. in princ. ff. de iudicijs, & in d. l. si conuenerit, ff. de iurisdict. omn. Iud.* & per locum ab speciali *in d. c. significasti de foro competenti*, nisi specialiter inueniatur in aliqua causa prohibita, argumento item ducto ex textu *in l. nec non, 28. § quod eis, ff. ex quib. caus. maior. l. mutur. 24. §. 1. ff. de Procurator. l. 1. ff. de testibus, cap. cum apud, 23. de sponsalibus, cap. 1. in princ. de Procurator. in sexto.* Sumus enim in materia, in qua quod non est prohibitum censetur permissum, & concessum; notat ex Ruyno Barbosa *in dict. l. 1. art. 4 num. 1. ff. de iudicijs.* Solum occurrit hoc loco tractandum de tribus articulis, qui specialem difficultatem videntur continere, videlicèt de causis criminalibus, de causis appellationis, & de causis Principi reseruatis.

1217 Prima conclusio, in causis criminalibus habet locũ prorogatio. Hanc probat textus *in l. 1 C. vbi de criminalibus agi oport.* iuncta Glossa ibi, *verb. inchoata, & in li. 1. C. ad l. Cornel. de siccarijs*, iuncta glossa ibidem, *verb. militarem, & in l. non valet. 4.* iuncta glossa *in principio scholij, C. ad leg. Flauiam, de plagiarijs.* Approbat Io. Andreas *in additionibus ad Speculat. lib. 2. titul. de competentis Iudic. additione, §. 1. n. 14. ad verbum, sensu,* Baldus *in additionibus ad eundem locũ vers. quod in criminali, & in l. si qui ex consensu, 8. nu. 5. C. de Episcop. audient.* Panormitanus *in d. cap. P. & G. num. 15.* Imola *ex num. 48* Felynus *num. 9. de offic. delegat.* Marianus *in d. cap. significasti, nu. 36.* Bartolus *in d. l. 1. nu. 9.* Paulus *num. 20.* Cagnolus *num. 46.* Barbosa *art. 4. ex nu. 2. ff. de iudicijs,* idem Bartolus *in l. inter conuenientes, 28. ff. ad municipal. & de incol.* idem Paulus *in d. l. 1. nu. 4. C. vbi de crimin. agi oport.* idem Baldus *in cap. de casibus, 4. nu. 17. de offic. delegat.* Decianus *tractat crim. libr. 4. cap. 23. num. 2.* Gail. *de pace publica, lib. 1. cap. 12. ex numer. 10.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. § fin. quæst. 42. ex num. 1.* qui dicit hanc esse communem opinionem Didacus Perez *in leg. 1. tit. 4 lib. 3. ordinamenti, colum. 884. vers. quid autem,* Menchaca *quæstion. vsufrequent. cap. 14. num. 30.* Natta *consil. 82. num. 5. tom. 1.* Follerius *in constit. Capitaneorum, num. 38.* Capiblancus *in pragmat. 8. par. 1. nu. 105 de Baronibus,* Cancer *variar. resolut. par. 2. cap. 2. nu. 194.* Et in Hispania hæc conclusio est approbata per *l. 15. tit. 1. par. 7.* vbi notat Gregorius *gloss. 2.* & ad ea, quæ contra hanc sententiam obijci possent rectè respondet Barbosa *dicto artic. 4. ex n. 3.*

1218 Hanc autem primam conclusionem limita primò, vt procedat cum prorogatio fit in Iudicem habentem merum imperium, & iurisdictionem criminalem: secus esset, si prorogatio fieret in Iudicem ciuilem habentem solam simplicem iurisdictionem, aut mixtum imperium. Ita animaduertit Gregorius Lopez *d. gloss. 2.* & plurimi ex relatis pro dicta prima conclusione, & Barbosa, qui alios refert *d. artic. 4. num. 18.* ex eo manifestè probatur, quoniam iurisdictio non potest prorogari ad causas diuersæ speciei, vt dixi sectione præcedenti n. 1170. sed debet fieri prorogatio intra eandem speciem iurisdictionis alioqui esset noua concessio iurisdictionis non antiquæ, & præexistentis extensio, vt expendebamus sect. 1. n. 971. cum duobus sequentibus.

1219 Cui tamen limitationi addenda est adnotatio Barbosæ *d. art. 4. numer. 21.* vbi ait rametsi non valeat prorogatio de vna specie iurisdictionis ad aliam diuersam, tamẽ intra vnam, & eandẽ speciem valere ex infimo gradu ad supremum eiusdem iurisdictionis, allegat Bartolum, Paulum, & Cagnolum, qui minus expressè loquuntur; & ego id latius non examino, videtur tamen hæc doctrina tantisper difformis ijs, quæ tradidi sect. præcedenti num. 1176. & 1177.

1220 Limita secundò, vt prædicta prima conclusio locum habeat, cum proceditur contra reum per viam accusationis; secus si per viam inquisitionis, nam in ea non fit prorogatio, neque valebit processus inquisitionis factus ab incompetente prætextu prorogationis factæ à reo. Ratio huius limitationis est, quia ad prorogationem opus est consensu partium, vt dixi latè sect. 2. nu. 979. sed consensus non datur in eo, contra quem fit inquisitio, & si aliquis colligitur ex eius taciturnitate, & ex eo, quod se non sistat. & non obijciat exceptionem fori est, fictus, & interpretatiuus, qui non sat est ad prorogationem, vt dixi numero 1000. cum sequentibus. Ergo facto processu via inquisitionis non fit prorogatio. Ex quibus hanc limitationem tradunt Baldus *in d. l. 1. nu. 10. C. vbi de crim. agi oport. & in l. 1. num. 2. C. ad l. Cornel. de siccarijs,* Alexander *consil. 216. num. 16. libr. 6.* Socinus *consil. 108. num. 21. lib. 4.* Felynus *in cap. ad petitionem, 22. num. 6. circa finem, vers. & istis adde Baldum, de accusationibus,* Natta *dict. consil. 82. num. 5. tom. 1.* Gregorius Lopez *in d. leg. 15. titul. 1. par. 7. gloss. 2.* Iulius Clarus *lib. 5. sentent. § fin. dicta quæst. 41. num. 3.* Decianus *tractat. crimin. libr. 4. d. cap. 23. num. 4* Barbosa *in d. l. 1. art. 3. num. 14. & art. 4. ex num. 15. ff. de iudicijs.*

1221 Adnotauit tamen circa hanc limitationem Barbosa *dicto art. 4. num. 17.* quod si contra delinquentem via accusationis procedat Iudex prorogatus, & alter Iudex competens velit contra eundem procedere via inquisitionis, non valebit processus Iudicis competentis, iuxta regulam *cap. de his de accusationibus,* quæ procedit etiam, quando contra eum accusatum proceditur de nouo per viam inquisitionis, vt adnotauit Paulus Castrensis *in d. l. 1. num. 20. in fin. ff. de iudicijs,* Iulius Clarus *dicto § fin. quæst. 57. numer. 7.* Quæ tamen adnotatio ita generaliter accepta est falsa, sed cautè accipienda est, iuxta distinctionem à me traditam, quæst. 7. præcedenti, sect. 1. num. 810. vt videlicet tunc locum habeat, cum prorogatio facta est in criminibus priuatis, in quibus non potest Iudex competens procedere via inquisitionis, nisi ex instantia, & petitione offensi, vt animaduertit Ioan. Andreas post Guidonem de Suza in additione ad Speculator *lib. 2. titul. de competent. Iudic. adition. § 1. num. 14. ad verbum, sensu,* & Marianus *in d. cap. significasti, nu. 57. de foro compet.* Decianus *d. cap. 23. num. 4.* & confirmat apud Hispanos *l. 4. tit. 10. lib. 8. recopilation.* Eo enim casu, cum ex ipsius offensi voluntate facta sit in alium Iudicem prorogatio neque Iudicis competentis iurisdictioni, neque iuri Reipublicæ malo exemplo læsæ fit præiudicium, si cesset inquisitio; secus esset si crimina essent publica, & Iudex competens posset ex officio, & non instante offenso formare inquisitionem; tunc enim, neque accusator, neque reus poterant voluntate sua iuri Reipublicæ læsæ, & offensæ, aut iurisdictioni competenti obesse, quominus procedat ad punitionem delicti, & satisfactionem damni, & iniuriæ, quod rectè adnotauit Iulius Clarus *dict. quæst. 42. num. 3. in fine,* & Clarus Gregorius *in d. l. 5. titul. 1. part. 7. gloss. 4.* & iam statim dicam in tertia limitatione principali.

1222 Sublimita prædictam secundam limitationem, vt tunc non procedat, & admittenda sit in criminalib. prorogatio, etiam in processu facto per viam inquisitionis, cum reus expressè, vel tacitè, indubitanter tamen iudicijs consenserit in Iudicem contra ipsum inquirentem. Quod ex eo probatur, quia tunc cessat ratio limitationis, videlicèt defectus consensus. Neque mouere debet, quod non adsit in inquisitione duplex consensus actoris, & rei, qui videtur ad prorogationem necessarius, iuxta dicta num. 979. Nam tunc requiritur consensus duorum ad prorogationem, cum de vtriusque præiudicio tractatur cum verò de vnius præiudicio agitur: satis est ad prorogationem vnius consensus, quemadmodum cùm proro-

gatur

gatur iurisdictio voluntaria, cum igitur in inquisitione de solius rei præiudicio agatur, eius solus consensus satis erit ad prorogationem. Hanc sublimitationem tradit Salycetus *in l.1.nu.6 C.ubi de crimin.agi oport.* Marianus *in d.cap.significasti,nu.34.* sequitur Felynus *in d.cap.P.& G. nu.9.* Iulius Clarus *d.§.fin.quæst 42.nu.3.* Follerius *in const.Capitaneorum n. 38.*

1223 Limita tertiò principaliter prædictam primam conclusionem, vt prorogatio in criminalibus valeat, & teneat in præiudicium prorogantium, non tamen, vt ex ea inferatur præiudicium Iudici competēti, & ille impediatur, quominus aduersus delinquentem procedat ad eum puniendum, & resarciendum ius Reipublicæ offensæ malo exemplo delicti. Pro hac limitatione faciunt, quæ latè adduxi quæstione præcedenti sect. 2. ex num. 808. & num. 1059. Ratio autem eius est manifesta, quam paulò ante tetigi, quoniam voluntate priuatorum prorogantium non potest præiudicari iuri publico, *l.iurisgentium, 7.§.si paciscar,l.ius publicum,38.ff.de pactis*; at ius publicū in puniendis maleficijs versatur, *leg ita vulneratus,51 ff.ad leg Aquil.l.locatio,9.§.quod illicite,ff.de publican.& vectigal.* Hanc limitationem tradunt Paulus Castrensis *in d.l.1.num.*20. Cagnolus *numer.* 16 Calefatus *numer.*81. Barbosa *artic.4.num.23.ff.de iudicijs*, Baldus *in l.si qui ex consensu,8.num.6. C.de Episcop audient.* Panormitanus *in d.cap P.& G.num.*15. Imola *n.102.cum seqq.de offic.deleg.* Marianus *in d.cap.significasti,n.57.de foro compet.* Io.Andreas *ad Speculator lib.2.tit.de compet.Iudic.addition.§.1.nu.24.ad verbum,sensu*, Gregorius Lopez *in d.l.15.tit. 1. par.7. gloss.4.* Antonius de Mattheis *de prorogat iurisdict. n.15.vers.ad secundum dictum*, Decianus *tract.crimin lib.4.cap.23.nu.2.4.& 5.* Iulius Clarus *dict.§.fin.quæst.42.nu.3.* Maranta *in praxi,4.par.dicta distinct.12.nu.14.* Gail *de pace publica,lib.1.cap. 12. num.* 15. Neque mirum videatur, si possint subditi prorogatione præiudicare sibi, non Reipublicæ, neque Iudici superiori, si quidem possunt etiam facere conuentiones in sui præiudicium, non in præiudicium superiorum, vt adnotauit Curtius Iunior *in l.debitorum,n.4.C de pactis*, quem refert, & sequitur Barbosa *vbi supra,n.*28. & Felynus *in cap. ad petitionem 22.n. 6.circa finem,vers.& ad intellectum textus hic in fine*, ait, licèt pars non possit tollere iurisdictionem tributam Commissario à Papa, posse consentire in sui præiudicium, vt alius de causa cognoscat non in præiudicium Iudicis. Faciunt tradita à Carauita *ad ritum* 166. *ex nu.* 73. & Marcello Cala *de modo articulandi*, §. 1. *gloss.* 1. *num.*61.

1224 Secunda conclusio in causis appellationum non admittuntur prorogatio. Ita sentiunt Baldus *in cap.1.versic. hoc quod nos,num.21.de pace constantiæ,& in cap.de causis, 4.n.51.& in cap.P.& G.40.num.*11. Panormitanus *nu.* 15. Imola *num.*85. Felynus *n.7. de offic. deleg.* Marianus *in d. cap.significasti,num.35.de foro compet.* Ancheranus *consil. 345.in fin.* Natta *cons.* 82. *num.* 7. & 8. *tom.* 1. Maranta *in praxi,4.par. dicta distinct.12.num.* 22. Auendano *de exequend.mandat.1.par.cap.1.n. 31.vers. undecima causa, & in cap.6.n.1.eadem 1.par.& respons.26. num.*10. Gutierez *de iurament.confirmat.2.par.cap.5.n.*20. Azeuedus *in l.7. num.25.& 26.titul.18.lib.4. recopil.& in additionibus ad Curiam Pisanam,lib.4.cap.6.num.32.*& 82. Bouadilla *lib. 3.politic.cap.8.num.*193. *gloss. A*, Ignatius Villal *in sylua responsorum,respons.15.q.8.n.6.* Cancer *variar.resolut.2.p. cap.2.n.*193. additio *ad Bartol.in l. 2.num.1. verb.confessisse,ff.de iudicijs*, Barbosa *in d.l.1.art.1.n.*165. & 166. *ff. eodem titulo*, Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. n.5.circa finem, vers. nec prorogabilis est iurisdictio Iudicis appellationis.*

1225 Fundamentum huius conclusionis illud tradit vbique Baldus, quòd causæ appellationis sint meri, aut saltem mixti imperij, quæ imperia prorogari non possunt; sed hoc iustæ reprehensioni subiacet, tanquam falsum, & inefficax. Falsum, quoniam appellatio non mutat naturam prioris causæ, vt docet Innocentius *in cap. cùm speciali,61.num.7.de appellationib.* nota Franchis *decis.*520 *num.*1. & Decius *in cap.cùm in,num.5.& 6.de offic.delegat.& in cap.cæterum, num. 7.de rescriptis, & in cap. Pastoralis, num.20.eodem titulo*. Primæ autem causæ non semper pertinent ad merum, aut mixtum imperium, sed interdum ad iurisdictionem simplicem. Ergo neque omnes causæ appellationis pertinebunt ad imperium mixtum, aut merum. Inefficax verò, quoniam non rectè infertur, non posse fieri prorogationem in causa, quoniam sit meri, vel mixti imperij quippè cùm in causis meri imperij, videlicet criminalibus, dictum sit conclusione prima, prorogationem locum habere; & in causis mixti non sit ratio, quæ prorogationem excludat. Quod si Baldus, dùm ait, causas appellationis esse meri, vel mixti imperij, significet, vt re vera credo eum significare non posse cognoscere de causis in gradu appellationis Iudicē, qui solùm habeat simplicem iurisdictionē, quales sunt minores Magistratus, sed qui habeat merum imperium, aut mixtum, tametsi id regulare sit, quamuis non perpetuum, & necessarium, nihil inde colligitur, quod ad propositæ conclusionis probationem faciat.

1226 Vera igitur eius ratio est, quoniam non potest appellari ad Iudicem, qui non sit superior appellati, *capit.2. de consuetud.in sexto,capit.Romana,in principio,de appellationibus in sexto*, & ibi Glossa *verb.ad ipsos*, Bartolus *in l.1.num.3.in fine,ff. de appellation.* nam appellatio gradatim facienda est. Et quamuis litigatores suo consensu possint subijcere se iurisdictioni illius Iudicis, cui alias subditi non erant, vt superiùs probatum est, non tamen possunt efficere proprio consensu, vt qui non est superior Iudicis à quo appellatum est, sit superior eius; quemadmodum neque possunt suo consensu efficere, vt Iudex superior, ad quem interposita est appellatio, retineat causam principalem, non iustificata causa appellationis, *cap.vt debitus, 59. in fine, de appellation.* neque vt Iudex, ad quem lapsis fatalibus appellatum est, & ad quem ideo causa non est deuoluta, sit Iudex causę, Ancharanus *dicto cons.* 345. *numer.* 1. & 2. Cacheranus *decis.* 7. *n.6.& 7.* Ponte *cons.64 ex n.8.& n.14. volum.*1. Tiraquellus *de retract.lignag.§.1.gloss.10. nu.*32. Scaccia *de appellationibus quæst.15.art.10.n.196.& 197.cum seqq.* Barbosa *in d.art.1.n.*171. Quò fit, vt si quis appellet ad Iudicem qui non sit superior Iudicis, à quo appellatum est, quamuis aduersarius taceat, & declinatoriam non opponat, & ideo sequatur condemnatio, processus appellationis non valeat, vt rectè animaduertit Marianus *in d. cap. significasti,num.*35. Idque iure optimo, quoniam ius publicum, quod maximè in distributione iurisdictione versatur, & dispositione ordinis monarchici, non debet esse subiectus priuatorum voluntati, & libidini, vt dicebam supra n. 1175.

1227 Ex qua ratione fundamentali rursus colligit Marianus *dicto num.*35. & illum sequutus Barbosa *dicto n.*166. cum ille cessauerit, limitandam esse prædictam secundā conclusionem, & admittendam prorogationem in causa appellationis, si contingere potuerit, litigatores appellare ad verum superiorem Iudicis à quo. Exempli gratia, si quis contra regulas iuris ciuilis omisso medio appellaret ad supremum Iudicem, quamuis non assee appellandum ad ipsum tanquam mediatum, & pars aduersa, nihil opponeret prorogatio valeret, & processus sustineretur, *leg.1.§.si quis in appellatione,ff.de appellationibus*. Eodem tendit secundum aliud exemplum apud Mattheum de Afflictis *decision* 155 *num.6.* dum ait, lata sententia in causa appellationis à Sacr. Consil. in possessorio, planè remittendam fuisse causam petitorij ad Baronem, ratione priuilegij primarum causarum, ex doctrina Baldi *in leg.si de proprietate, num.20. C. si à non competent. Iudic.* dicentis, Iudicem, qui possessorio cognouit, non posse cognoscere de petitorio, si per hoc alterius iurisdictioni, & cognitioni præiudicium fiat; verùm, quia partes prorogarunt consensu suo iurisdictionem Sacr. Consil. & voluerunt, vt sententia possessorij exequutioni mandata, ageretur de proprietate in eodem Sacro Consilio, & huic prorogationi Baro, de cuius præiudicio agebatur, non contradixit, processum esse ad causam proprietatis. Et Vincentius

Fran-

de Franchis *decision.* 529. agnoscit prorogationem in Sacro Consilio in causa appellationis fieri posse à vassallis Baronum; verùm si Baro contradicat causam esse ad eum remittendam; quod ego notaui quæstione præcedenti numero 858. Nunc autem animaduerto, in his exemplis non cernis propriam prorogationem cùm prorogantes, etiam prorogatione seclusa, semper sint subditi Iudici prorogato, & dumtaxat inuertatur in processu, & disturbetur gradualis illa ascentio obseruari solita, dùm per saltum ab inferiori ad supremum procedi- tur omisso medio. Repugnareque aliam iuris regulam supra numero 1175. traditam, scilicet, Iudicem appellationis non posse cognoscere, nisi de eo, de quo cognouit Iudex à quo, cum nulla alia cognitio, nisi ista ad ipsum deuoluatur, quam etiam apertè tradit Couarruuias *in practicis, cap.* 9. *n* 2. *&* 3. Tametsi vt verum fatear, in supremis tribunalibus ea regula non semper obseruetur, cùm possint etiam causas ab inferioribus euocare, quod idem Couarruuias *eodem n.* 3. animaduertit; & in hoc Sacro Regio supremo iustitiæ consilio Neapolitano, in quo cognoscitur sola facti veritate inspecta, sæpius vidi hanc subtilitatem insuperhaberi, cùm & ipsum possit causas inferioribus, instis rationibus euocare. Quò etiam videtur respicere textus *in cap.* 1. §. *post hoc. de appellationib. in sexto*, expensus, & optimè explicatus à Barbosa *dicto articul.* 1. *ex. n.* 24. *ad n.* 32.

1228 Tertia conclusio, in causis reseruatis Principi non habet locum prorogatio, neque potest subditus consensu suo iurisdictionis vsum in alium etiam parem transferre, eique se subijcere. Hæc conclusio probatur ex textu *in cap. per venerabilem.* 13. §. *insuper, qui filij sint legitimi*, iuncto textu *in* §. *finali, in Auth. vt natural. efficiat sui, collation.* 7. Ex quo textu *in dicto* §. *insuper*, dicit Panormitanus *in eodem cap. per venerabilem, numero* 11. colligi manifestè, & alibi non ita benè, non posse patrem in legitimatione filij subijcere se iurisdictioni alterius, sine consensu sui Domini. Et ex eo textu prædictam conclusionem amplectitur Imola *in dicto cap P. & G. num* 105. Alexander *in leg.* 1. §. *post operis numer.* 20. Iaso *num.* 14. *ff. de nouis operis nunciatione*, Baldus *in cap. imperialem*, §. *præterea si inter duos, n.* 19. Aluarottus *nu.* 4. *vers. sed intelligas*, Præpositus *num.* 5. *versicul. nec obstat, de prohib feud. alienat. per Federicum*, Ancharanus *consil.* 320. *n.* 3. Decius *consil.* 150. *n.* 5. Rolandus *consil.* 88. *n.* 35. *volum.* 1. Socinus Iunior *consil.* 100. *nu.* 30. *lib.* 2. Chassenæus *consil.* 31. *n.* 20. Hieronymus Gabriel *consil.* 29. *n.* 8. *&* 9. *libr.* 1. Capycius *decision* 9. *n.* 14. Couarruuias *de sponsalib. & matrimon.* 2. *part. c.* 8. §. 8. *n.* 43. *&* 44. Peregrinus *de fideicommissis, artic.* 23. *n.* 17. Barbosa *in dicta leg.* 1. *artic.* 3. *n.* 136. *&* 137. *& artic.* 4. *ex n.* 333. *ad* 43. *ff. de iudicijs* Capiblancus *in pragm.* 8. *p.* 1. *n.* 105.

1229 Ad explicationem autem huius conclusionis oportet aduertere reseruata Principi esse in duplici genere. Alia sunt reseruata in signum supremæ potestatis incommunicabilis, & inamissibilis, quam habet in subditos iuxta *l.* 1. *tit.* 15. *lib.* 4. *recopil.* vt est recursus querelæ, & appellationis vltimæ, ius cognoscendi de causis miserabilium, & alia huiusmodi, quæ non possunt à dignitate Principis separari: alia sunt reseruata Principi in signum dignitatis Regalis, quæ nulli alij conpetunt, quàm Regi, vt impositio vectigalium creatio tabellionum, spuriorum legitimatio, & his similia, vt rectè distinxit post alios Couarruuias *in cap. possessor, par.* 2. §. 2. *nu.* 10. *&* 11. *de reg. iur. in sexto*, Regnerus Sextinus *de regalib. c.* 2. *nu.* 1. qui adnotauit vocari illa, regalia maiora, hæc minora, & maiora enumerat ibidem *ex n.* 8. *ad* 44. minora autem *ex n.* 45. Petra *de potestate Principis ex c.* 3. latissimè, & Feudistæ *in tit. quæ sint. regalia.* Cùm igitur dixi in prædicta conclusione, prorogationem non posse fieri à subditis in causis Principi reseruatis, loquor de causis vtriusque generis, vt conclusio prædicta omnes istiusmodi causas complecti censenda sit.

1230 Ratio eius fundamentalis est, quam reddunt Couarruuias *de sponsalibus* 2. *part. cap* 8. §. 8. *dicto numer.* 43. & Peregrinus *de fideicommissis, art.* 23. *numer.* 17. quibus assentitur Barbosa *d. art.* 4. *nu.* 35 quoniam maximam iniuriam infert Principi, qui ea, quæ ad ipsum propriè pertinent, & quæ ipse in signum sui supremi dominij sibi reseruauit absque eius consensu in alium transfert, estque hæc maxima irreuerentia, vt planè indicat textus *in d.* §. *insuper.*

1231 Amplia prædictam tertiam conclusionem, vt procedat etiam in ijs, quæ natura sua non sunt Principi reseruata, tamen Princeps ex voluntate ex accidenti ea sibi reseruare vult, & ad se priuatim aduocat: nam in eis censenda est tacita inhibita prorogatio, & locum habere non potest obstante ista tacita inhibitione. Hanc ampliationem probat textus *in c. vt nostrum*, 56. *de appellat.* & ex eo eam asseruit Felynus *in d. c. P. & G num* 6. *in fine vers. si vero Papa*, & refert pro eadem Innocentium, & Baldum, Socinus *cons.* 87. *numer.* 3. *libr.* 3. Rolandus *cons.* 88. *num.* 21. *volum.* 1. Maranta *in praxi*, 4. *p. dicta distinct.* 12. *num.* 26. Barbosa *in dicto art.* 3. *num.* 170. *& art.* 4. *num.* 42. Capiblancus *in pragm.* 8. *par.* 1. *n.* 106. *&* 107. *de Baronibus.*

1232 Ex quo rectè infert idem Barbosa *dicto art.* 4. *numer.* 43. exemptos non solum, quia Clerici sunt, vel personæ Ecclesiasticæ, ex regula generali textu *in dicto cap. significasti, de foro competenti*, non posse sine licentia Papæ, superioris sui prorogare iurisdictionem alieni Iudicis; sed etiam quia papa reseruat suæ cognitioni causas exemptorum, & sic eorum causæ sunt de reseruatis Principi.

1233 Secundò infertur officiales Regios perpetuos Regni Neapolitani, videlicet Regentes Collateralis Consilij, Præsidem Sacri Consilij, Locumtenentem Regiæ Cameræ Summariæ, Consiliarios eiusdem Sacr. Reg. Consil. & Præsidentes Regiæ Cameræ, in causis criminalibus non posse consensu suo prorogare sine licentia Regis Domini nostri iurisdictionem alterius inferioris Iudicis, etiam proregis. Quoniam eorum causæ criminales sunt de reseruatis Principi, vt constat ex Regio rescripto, quod refert Regens Tapia *in decisionibus supremi Italiæ Consilij, decis.* 3. *ex num.* 151. nunc *ex pragm.* 11. *de offic. Iudicum*, in compilatione nouissima, adnotauit Capiblancus *in dicta pragmat.* 8. *part.* 1 *numer.* 107. *&* 108. & ego animaduerti supra nu. 1132. vbi vide. Quod si ex reseruatione prouenit, vt voluntaria prorogatio exemptorum cedat in magnum Principis irreuerentiam, & iniuriam, vt expendunt Couarruuias, Peregrinus, & Barbosa, paulò ante relati; quanto maiorem irreuerentiam committere, & iniuriam inferre reseruationi Regiæ censendus est, qui aduersus eos inuitos, & reluctantes, præsertim innoxios, & immerentes procederet, eosque calumnijs prosequeretur, molestijsque & vexationibus afficeret? Res est, quæ tangit Regiam authoritatem, & quæ postulat exemplarem, & solennem animaduersionem, si quis tàm audacter, & potenter, ne dicam inuerecundè, se gerat, vt regia præcepta contemnens, authoritatem regiam, à Principe supremo sibi reseruatam, vsurpet, non secus, ac si titulos Principi reseruatos arrogaret sibi, aut regijs ceremonijs vteretur, quod olet, & sapit læsæ maiestatis crimen, iuxta tradita ab Aymone Crauetta *consil.* 28. *num.* 2.

SVMMA SECTIONIS Sextæ.

1234 F*Acta prorogatione, potest successor in officio vti iurisdictione prorogata.*

1235 *Iurisdictio prorogata non transit in successorem, cum sit contemplatione personæ.*

1236 *Prorogatio facta, in Iudicem non habente successorem, extinguitur, extincta eius iurisdictione.*

1237 *Sententia lata in causa à Iudice prorogato, appellatio interponitur ad Iudicem superiorem prorogati, non ad superiorem prorogantium, si sit diuersus.*

Appellatio semper est interponenda gradatim.

Si prorogatio fiat in Iudicem, à quo non potest appellari, non poterunt appellare prorogantes.

Si non potest appellari à Iudice proprio prorogantium, &

potest appellari à prorogato, potuerunt prorogantes appellare à sententia prorogati.

1238 *Prorogatus potest mandare exequutioni sententiam adversus proroganes, si potest sententiam suam exequutioni mandare aduersus subditos proprios.*

1239 *Si iurisdictio Iudicis talis est, vt ad exequutionem egeat auxilio alterius iurisdictionis, prorogata eiusdem iurisdictio, eodem auxilio indigebit in prorogata causa.*

Prorogatio non immutat iurisdictionis naturam.

In Regno Castellę, non possunt Ecclesiastici Iudices sententias latas contra laicos subditos exequi quoad personas, aut bona, nisi implorato auxilio à secularibus.

Decisio l. Episcopale, in fine, C. de Episcopali audientia hodie cessat.

1240 *Iudex prorogatus compelli potest sententiam ferre, si prorogationi consensit.*

1241 *Iudex prorogatus potest causam, in qua prorogatur, est delegare, sicut caeteras causas propriæ iurisdictionis.*

1242 *Coram Iudice prorogato sortitur quis forum legitimũ, & competens, tàm in ciuilibus, quàm in criminalibus.*

1243 *Cum sortitur quis forum, ex sola prorogatione ante litis contestationem potest à foro electo discedere.*

1244 *Id locum habet, etiam si suo foro renunciaret.*

1245 *Reus absens à loco Iudicis progati non compellitur in iudicium venire in loco prorogationis.*

1246 *In foro prorogationis, deducta in iudicium sola actione personali, reus absens conueniri non potest, etiam si habeat bona in eo loco.*

1247 *Attento iure communi potest reus citari à Iudice prorogato legitimè.*

1248 *De iure Regni Castellæ virtute submissionis, generalis in quemcunque Iudicem, etiam cum renunciatione declinatoriæ non potest procedi ad exequutionem contra reum petitam, nisi reus sit præsens, vel bona reperiantur in loco Iudicis, coram quo petitur exequutio, quod limitatur, vt ibi.*

1249 *Cum forus prorogationis concurrit cum alio, modo sortiendi forum, distinguendum est, an renuncietur declinatoriæ, an non renuncietur.*

1250 *Prorogatio concurrens cum alio foro, non renunciata declinatoria, facit, vt non possit forus declinari, sed Index eo casu procedit, eodẽ modo, quo potest Iudex loci contractus: & hoc casu non potest peti remissio rei à iudice loci, vbi est præsens.*

Vbi non adest renunciatio declinatoriæ fori, non potest ex contractu peti remissio rei ad locum contractus.

1251 *Vbi concurrunt forus legitimus, & forus prorogationis, & adijcitur renunciatio fori, Iudex non solum non potest declinari, sed potest etiam compellere reum absentem coram se comparere, & petere, a quocunque Iudice, remissionem rei, ad suum tribunal.*

In hoc casu limitatur regula generalis, in contractibus non esse locum remissioni.

1252 *Clericus contrahens, extra locum domicilij, renuncians foro, sine sui superioris licentia, remittendus est ad Iudicem Ecclesiasticum loci contractus.*

1253 *Explicatur l. 20. tit. 21. lib. 4. recop. & proponuntur quatuor exempla in ea contenta.*

SECTIO SEXTA.

Qui sint effectus prorogationis.

1234 PRimus effectus prorogationis est, vt facta in Iudicem prorogatione, possit successor in officio iurisdictione prorogata vti. Ita sentiunt Paulus *in d. l. 1. num. 2.* Cagnolus *ex num.* 11. Barbosa *art. 1. ex num. 169. vers. his ita explicatis, cum num. 170. ff. de iudicijs,* Socinus *in d. c. significasti, num. 59. de foro compet.* Menchaca *quæst. vsufrequen. cap. 14. nu. 23. & 24.* Maranta *in praxi, 4. par. dicta distinct. 12. nu. 9.* Franciscus Marcus *decision. 73. num. 10. 1. part.* Decianus *tractat criminal. lib. 4. cap. 23. num. 12.* Ratio est, quoniam cum ea parte Iudicis ad prorogationem sit necessaria iurisdictio, prorogatio semper videtur facta magis contemplatione iurisdictionis, quam personæ Iudicis; quo fit, vt iurisdictio prorogata transeat in successorem, argumento regulæ textus *in cap. quoniam Abbat, 14. de offic. delegat.* vbi omnes notant, *& in l. 47. in fine, tit. 18. par. 3.* vbi Gregorius *gloss. 8.* Alexander *in l. more, 5. num. 9. in fine, ff. de iurisdict. omn. Iud.* Decianus *tractat. crim. lib. 4. cap. 25. num.* 45. Euerardus *in locis legalibus, loco 122. à vi subrogationis, numer. 3. & 4.* Bouadilla *libr. 2. politic. cap. 20 numer. 39.* Probat ille textus, & Doctores isti, delegatione facta in aliquem ratione contemplatione, & nomine dignitatis, transire in successorem dignitatis, idem igitur dicendum est de prorogatione.

1235 Limita tamen prædictum primum effectum, si constiterit prorogationem factam fuisse contemplatione personæ habita ratione qualitatis eius, videlicet scientię, vel integritatis; & ideò prorogatio facta fuerit sub nomine proprio: nam tunc prorogatio non transibit in successorem. Quæ limitatio colligitur *ex d. c. quoniam Abbas,* eamque tradit Speculator *lib. 2. tit. de compet. Iud. addition. §. 1. num. 8.* Cagnolus *in d. l. 1. num. 12.* Calefatus *n. 20.* Barbosa *art. 1. n. 171. ff. de iudicijs,* & ad eum sensum reducendus est Marianus *in d. c. significasti, n. 59. vers. primo casu, in fine, de foro comp.*

1236 Secundus effectus est, qui colligitur ex hac limitatione primi, vt si prorogatio facta fuerit in Iudicem, qui successorem non habeat, vt in delegatum, & eius iurisdictio finiatur, quia fuerit reuocata, vt *in l. iudicium soluitur, ff. de iudicijs,* vel aliter fuerit extincta, tunc etiam iurisdictio prorogata expiret, & omninò cessat. Ita sentiunt Speculator *lib. 2. tit. de compet. Iud. addition. §. 1. num. 9.* Antonius Butrius *in d. cap. P. & G. nu. 30. de offic. delegat.* Albericus *in d. leg. 1. num. 10.* Barbosa *d. art. 1. n. 69. ff. de Iudicijs;* Marianus *in d. cap. significasti, n. 59. vers. secundo casu, & vers. concludit,* Decianus *tract. crim. lib. 4. dicto cap. 23. n. 8.* Ratio est, quia prorogatio iurisdictionem non dat, sed præexistentem præsupponit, & in ea fundatur, neque eius naturam immutat, aut alterat; accidens autem destruitur destructa substantia, ædificium corruit diruto fundamento, & cum principalis causa non subsistit accessoria permanere non possunt, *l. cum principalis, 139. ff. de reg. iur. & accessorium, de reg. iur. in sexto.*

1237 Tertius effectus est, vt prorogatione facta, & sententia lata in causa à Iudice prorogato, appellatio sit interponenda ad superiorem Iudicis prorogati, ad quem ordinarij subditi ipsius prorogati appellare solent, non autem ad Iudicem superiorem prorogantium, si ille sit diuersus. Ita sentit Speculator *vbi supra nu. 12.* Marianus *in d. c. significasti, num. 58.* Ratio est, quoniam appellatio semper est interponenda gradatim *l. præcipimus, 32. Cod. de appell. l. Imperatores, 21. ff. eodem titulo, c. dilecti, 52. de appellationibus.* Sed Iudex superior appellantium, si est diuersus à superiori Iudicis, à quo appellatum est, non facit illi gradum, ergo ad illum non debet appellari. Deinde, quia iurisdictio prorogata est eadem iurisdictio, & eiusdem naturæ cum præexistente, vt dixi supra num. 972. sed cum Iudex exercet iurisdictionem suam in proprios subditos, interponitur ab eo appellatio ad suum superiorem. Ergo ad eundem debet interponi, cùm vtitur iurisdictione prorogata. Ex quo prouenit, vt si prorogatio fiat in Iudicem, à quo non potest appellari, non possit tunc appellari à sententia lata ab eodem Iudice inter prorogantes, vt probat textus *in l. Episcopale, 9.* vbi ex ipso notat Bartolus, & Baldus *nume. 1. C. de Episcopal. audient.* Romanus *singul. 11.* Panormitanus *in c. causam, 24. num. 4. in fine de re iud.* Imola *in d. cap. P. & G. num. 67.* Marianus *in d. cap. significasti num. 48. versic. assumo nunc,* Paulus *in d. leg. 1. num. 4.* Cagnolus *num. 6.* Barbosa *art. 5. nu. 13. & 14. ff. de iudicijs,* Decius *consil. 3. num. 8.* Gamma *dec. 222. num. 11. & 12.* Antonius de Mattheis *de prorogation. iurisd. num. 77. & vers. & si talis.* Et contra si prorogantes non possent appellare a sententia Iudicis proprij, sed inferiores ordinarij prorogati possunt ab eodem appellare poterunt quoq; appellare prorogantes, vt notat Albericus *in eadem l. 1. nu. 10. ff. de iudicijs,* Marianus *in d. cap. significasti, num. 58.* Gamma *dec. 222. nu. 10. 11. & 12*

Decianus

Decianus *tract. crim li. 4. dicto c. 23. num. 7.* Quoniam videlicet iurisdictio prorogata est eiusdem naturæ cum præexistente, & per prorogationem non alteratur iurisdictio.

1238 Quartus effectus est, vt facta prorogatione, & lata sententia, Iudice prorogato, ipse idem, si iurisdictio eius inter subditos est talis naturæ, vt suas sententias possit mandare exequutioni, possit eam etiam vi prorogationis exequutioni mandare. Ita sentiunt Speculator *lib. 2. tit. de compet. Iudic. adition. dicto §. 1. nu. 13.* Antonius Butrius *in d. cap. P. & G. nu. 30.* Imola *ex n. 130. de offic. delegat.* Marianus *vbi supra n. 52.* Alexander *in l. à Diuo Pio, §. sententiam Romæ, nu. 6. in fine, ff. de re iudicat.* Decius *in l. cùm quædam, 19. in princ. numer. 7.* Cagnolus *numer. 26. ff. de iurisd. omn. Iudic.* Barbosa *in dicto l. 1. art. 5. num. 29. cum seqq. ff. de iudicijs,* Antonius de Mattheis *de prorogatione iurisdictionis, num. 77. vers. sequitur præterea,* Guido papæ *decision. 77. numer. 4.* qui dicit hoc seruari de stilo, Decianus *tractat. criminal. libr. 4. dicto cap. 23. nu. 11.* Capiblancus *in pragmatic. 8. part. 1. num. 104. de Baronibus.* Ratio est, quia iurisdictio ex prorogatione adquisita est eiusdem naturæ, & eadem cum iurisdictione innata, propria, & naturali, vt modo dixi. Ergo si iurisdictio propria est idonea ad exequendum suas sententias inter subditos, erit quoque potens, & sufficiens prorogata ad exequendas sententias inter prorogantes.

1239 Limita tamen istum effectum, si iurisdictio, quæ prorogatur, possit inter subditos suos exequi per se ipsam suas sententias, sed eas debeat exequi, inuocato auxilio alterius iurisdictionis: nam tunc prorogatio iurisdictionis non efficiet, vt Iudex possit sua sententias exequi, sed egebit ad exequendam suam sententiam alterius Iudicis brachio, & auxilio per literas requisitorias, aut hortatorias inuocato. Ratio est eadem modo notata, quoniam prorogatio non immutat iurisdictionis naturam, & conditionem, & quemadmodum non minuit eius potestatem, eam non auget, sed iudicatur secundum vires, & similitudinem iurisdictionis prorogatæ, vt ait Bartolus *in d. l. Episcopalem, n. 1.* & Paulus *num. 1. in fine, C. de episcop. audient.* Hæc limitatio probatur ex textu *in eadem l. Episcopale, 9. in fine,* præsupposito ad inductionem, quod ibi notat Baldus *nu. 2.* Paulus *nu. 3* Barbosa *d. art. 5. n. 32. in fine,* Bernardus Laurentius *in tractat. Iudex sæcularis, in quibus potest imponere manus in personas Clericorum sine metu excommunicationis, num. 18. tom. 11. tractat. 1. part.* scilicet Episcopos tempore illius legis nullum habuisse territorium quoad temporalia, neque familiam, per quam possent exequi suas sententias, & ideò tunc necessarium erat eas exequi per alios, inuocato auxilio, & brachio sæculari. Quemadmodum, & hodie in Regno Castellæ non possunt ecclesiastici Iudices exequi sententias latas contra laicos, etiam sibi subditos, quoad personas, bona sui eorum, nisi implorato auxilio à sæcularibus, vt statuitur *in leg. 14. & 15. titul. 1. libr. 4. recopilat.* vbi notat, & explicat Azeuedus, qui alios allegat, & Couarrunias *in practicis, cap. 10. nu. 1. & 2.* & in simili notat Panormitanus *in cap. si quis contra, 4. numer. 31. de foro compet.* loquens de sententia Doctoris, aut Rectoris scholarium, qui eadem ratione, quòd careant territorio, & familia, non possunt sententias suas exequutioni mandare, sine auxilio alterius Iudicis ordinarij. Decisio tamen *d. l. Episcopale, in fine,* hodie cessaret; cùm Episcopi iam habeant territorium, & familiam, etiam quoad temporalia, *cap. 1. de offic. ordinar. cap. cum contingat, 13. de foro compet.* & notat Barbosa *vbi supra num. 33.* Atque in sensum huius limitationis accipiendi sunt iuxta eam intelligendi, & ad eam reducendi, Alexander *in d. l. cum quædam, 19. in princip.* Iaso *num. 5. de iurisd. omn. Iudic.* Felynus *in d. cap. P. & G n. 8. de offic. deleg. & in cap. postulasti, 14. n. 11. vers contrarium sentit, de foro compet.* Guido Papæ *dec. 77. nu. 4.* Maranta *in praxi, 4. part. dicta distinct. 12. nu. 19.* & apertiùs omnibus loquutus Antonius de Mattheis *vbi supra nu. 77 dicto vers. sequitur præterea,* dùm negant sententiam latam à Iudice prorogato, posse ab eodem exequutioni mandari; id enim ita demum verum erit, si Iudex prorogatus sententias latas inter suos subditos ex iurisdictione propria non posset exequutioni mandare.

1240 Quintus effectus est, vt Iudex prorogatus compelli possit, si semel prorogationi consensit, eamque expressè, aut tacitè admisit, causam ad se per prorogationem delatam lata sententia diffinitiua terminare, sicut in cæteris causis, de quibus vi iurisdictionis propriæ sine prorogatione cognoscit, *l. de qua re, 74. in princ. ff. de iudicijs, l. Prætor, 13. §. si post causam, ff. de vacat. et excusat. muner.* Probatur ex textu *in l. sancimus, 6. C. de aduocat. diuer. iudic. & in l. munerum, 18. §. iudicandi, ff. de muner. & honor.* iuncto textu *in l. 3. § tametsi, ff. de arbitr.* Ita sentit Speculator *dict. §. 1. nu. 13. & 22.* Antonius de Butrio *in d. c. P. & G. 40. nu. 20. versic. requiritur tertio,* Imola *numer. 124. de offic. deleg.* Marianus *in d. cap. significasti, nu. 51. de foro compet.* Decianus *tract. crimin. lib. 4. d. cap. 23. num. 10.* Barbosa *in d. l. 1. art. 1. num. 27. ff. de iudicijs,* Antonius de Mattheis *de prorogat. iurisdict. n. 77. vers. in super sequitur, & vers. quod verum putat.*

1241 Sextus effectus est, vt Iudex prorogatus possit causam, in qua prorogatus est delegare, sicut posset causas propriæ iurisdictionis. Ratio est, quia iurisdictio prorogata est eiusdem rationis, & naturæ cum iurisdictione propria, & præexistenti, vt sæpius dixi. Ergo si Iudex potest delegare causas ad propriam iurisdictionem pertinentes, vt *in l. à Iudice, 5. C. de iudicijs:* poterit etiam delegare causam, in qua est prorogatus, nisi natura illius delegationem non admittat. Ita sentiunt Speculator *lib. 2. titul. de compet. Iudic. adition. d. §. 1. nu. 12. in fine,* qui tamen exigit, vt lis sit contestata, sed ante litem etiam contestatam, & indistinctè prorogati delegationem admittit, Socinus *in d. cap. significasti nu 50.* potiori ratione, & Abbas Panormitanus *cons. 61. n. 3. 1. par.* Gammá *decis. 222. n. 12.* Decianus *tract. crim lib. 4. d. cap. 23. n. 9.* Barbosa *in d. l. 1. art. 5. n. 2. ff. de iudicijs.*

1242 Septimus tandem effectus prorogationis est, vt possit conueniri reos coram Iudice prorogato, qui se submisit, & coram eo forum competens, & legitimum sortiatur, tàm in ciuilibus, quàm in criminalibus, vt ex hucusque dictis constat; verùm, vt iste effectus omninò explicetur, oportet distinguere diuersos casus, vt aperiatur, quid in vnoquoque seruari debeat.

1243 Primus casus est, cùm aliquis solùm ex prorogatione constituit sibi forum, & forus prorogationis non concurrit cum alio modo sortiendi forum Exempli gratia, si duo Auersani consentirent in Iudicem Capuanum, vel duo Toletani in Iudicem Burgensem, vel Cordubensem. Quo casu dicendum est sortiri illos forum apud Iudicem prorogationis, verùm data alterutrius pœnitentia, ante litis contestationem, vel alium actum, quo se Iudici prorogato subijcientes reddant prorogationem irreuocabilem, posse à foro electo resilire, & a Iudice prorogato recedere, vt constat ex dictis supra sect. 2. ex nu. 1003. cum seqq. ad n. 1011. & n. 1029. cum seqq.

1244 Quam resolutionem ampliabis, vt similiter locum habeat, siuè quis renunciauit suo foro, seù exceptioni declinatoriæ fori, (quod idem est,) siuè non renunciauerit vt constat ex dictis supra nu. 1047. & 1049. & 1050. iuncto n. 1054.

1245 Verùm ea resolutio limitanda est primò, vt non procedat, si reus sit absens à loco, cui præfectus est Iudex prorogatus; nam tunc, etiam non data pœnitentia non poterit conueniri in loco prorogationis, vt compellatur in iudicium venire. Ratio est, quoniam iste forus prorogationis, qui ex voluntate partium conformi resultat non est efficacior, quàm forus contractus: imò cum sit maximè similis minus est efficax, tùm quoniam prouenit ex pacto nudo, quo infirmius est contractu, tùm quonia potest reuocari pœnitentia alterius ex consentientibus, *d. l. si conuenerit,* cùm ibi notatis, *ff. de iurisdict. omn. Iudic* quod non potest forus contractus, qui firmus est, & irreuocabilis ab initio At in foro contractus contrahens conueniri non potest, nisi ibi inuentatus, vt dixi supra quæst. 4. n. 218. cum seqq. Ergo neque in foro submissionis, seù prorogationis. Quod statuit apertè *d. l. 20. in fine*

tit. 21. lib. 4. recopilat. versic. otrosi mandamos, & animaduertit Couarruu. *in practicis c. 10. n. 6. vers. vndecimò ex his*, & ego notaui dicto n. 1054.

1246 Limita secundò, vt in foro submissionis, seu prorogationis solius, si deducatur in iudicium sola actio personalis, & non realis, reus absens conueniri non possit, etiam si habeat bona in loco subdito Iudici prorogato. Ratio est, quia existentiæ bonorum nullum effectum habet nisi actio, qua agitur, & quæ in iudicium deducitur, realis sit: quare idem prorsus dicendum est actione personali mota, & reo absente, siuè bona sint, siuè non sint in territorio iudicij, vt animaduerti supra dicto num. 1504. vt videlicèt reus absens non possit cogi venire ad iudicium.

1247 Attento tamen iure communi existimo virtute huius pacti posse reum instante actore citari legitimè à quocunque Iudice, in quem fuerit consensum, cùm ipso iure censeatur facta prorogatio, vt dixi numero 1029. Qua citatione facta non excludetur reus ab allegatione declinatoriæ, verùm si eam omittat, & se conueniri patiatur, aut contumax fuerit, ea impropria contumacia, quæ incurritur ea citatione facta à Iudice loci contractus, iuxta dicta supra quæstion. 4. nu. 221. poterit Iudex qui eam legitimè citauit, procedere propria auctoritate admissionem in possessionem bonorum, quæ reus habet in districtu prorogati in possessionem verò eorum, quæ habuerit extra districtum per literas hortatoriales, eodem prorsùs modo, & sub eisdem conditionibus, & limitationibus, quibus dictum est de Iudice loci contractus, dicta quæst. 4. ex numer. 220. quasi Iudex prorogatus esset Iudex loci contractus, solùm ab eo discrepans, quòd coram Iudice loci contractus, non poterit reus opponere declinatoriam; potest verò ea opposita subterfugere iudicium prorogati.

1248 De iure verò Regni Castellæ crederem hoc correctum esse *in d. l. 20. tit. 21. lib. 4. recopil.* Nam virtute submissionis generalis in quemcunque Iudicem, adiecta etiã renunciatione declinatoriæ fori, quæ neque maiorem vim habet in hoc casu, quam ipsa prorogatio, neque alium habet effectum, vt dixi supra n. 1047. & 1049. non potest procedi ad exequutionem instrumenti guarentigiati contra reum petitam à Iudicibus inferioribus, nisi vel reus ipse personaliter, vel bona eius reperiantur in loco subdito Iudici, coram quo petitur exequutio; atque ita neque per requisitorias ille, Iudex poterit decernere exequutionem vel missionem in possessionem, & eas per alterum fieri mandare, vt constat *ex d. l. 20.* Quod tamen in Iudicibus superioribus Curiæ, seu Alcadis, limitat prædicta lex in principio; quos ex sola prorogatione cum renunciare fori factos Iudices, decernit posse facere exequutionem per requisitorias contra reos absentes, & bona extra districtum, & eos petere ad se remitti vt paulò post in fine huius sectionis referemus. Hac quod attinet ad primum casum.

1249 Secundus casus principalis est cum forus prorogationis concurrit, cum alio modo sortiendi forum, veluti cum foro contractus, rei sitæ, hæredis, vel priuilegij: sub quo rursus comprehenduntur alij duo. Aut enim litigantes simpliciter, consentiunt in Iudicem, & non renunciant exceptioni declinatoriæ fori, & *l. si conuenerit. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* aut consentiunt in illum Iudicem contractus, rei sitæ, priuilegij, &c. renunciantes prædictę *l. si conuenerit*, & exceptioni fori declinatoriæ.

1250 Primo casu dicendum est, submissionem, & prorogationem ex coniunctione, & colligatione, cum alio foro legitimo, cum effectum habere, vt non possit opponi declinatoria ad subterfugiendum iudicium, & sic prorogationem manere, & reddi irreuocabilem; sed reum manere, subiectum Iudici loci contractus, eodem modo, quo si submissio facta non fuisset. Ita vt prorogatio ex admixtione cum foro coniuncto participet irreuocabilitatem; sed forus contractus nullam vim nouam participet ex prorogatione, quam antea non haberet. Ex hoc enim consensu non fiet, vt Iudex loci contractus alio modo possit contra reum procedere, quàm procederet prorogatione non facta, quasi expressio eius consensus, qui tacitè contractui ipsi inerat, nihil operetur, *lege hæc verba, 2. ff. de delegat. 1.* vbi Doctores Duenna *regula 285. litera E.* Quare prædictus Iudex poterit citare reum sine metu declinatoriæ fori, poterit decernere missionem in possessionem bonorum absentis, si se defensurus non comparuerit; sed non poterit petere à Iudice loci, vbi reus adest, vt eum ad se remittat, vt dixi dicto numero 220. ex textu celebri *in c. Romana, §. contrahentes, de foro compet. in sexto*, cum numeris sequentibus Nam vt contrahentes in loco contractus conueniatur præcisè, & cogatur ad iudicium venire, necessaria est eius præsentia, vt dixi dicta quæstion. 4. num. 218. & sic vbi non adest renunciatio, non potest ex contractu peti remissio rei ad locum contractus, vt adnotauit Couarruias *in practicis, cap. 10. num. 6. versic. vndecimò ex his*, Tuscus *litera F conclus. 442. nu. 11.* & planè sentiunt omnes, qui ad effectum remissionis postulant fori renunciationem, quos statim numero sequenti referemus, & indicat *dicta l. 10. in fine titul. 21. lib. 4. recopilat.* quæ etiam ad effectum, vt procedat Iudex contractus contra absentem, requirit renunciationem proprij fori.

1251 Secundo casu dicendum est vbi cùm foro legitimo concurrit forus prorogationis, & adijcitur renunciatio fori & *dicta leg. si conuenerit*, effectum esse non solùm, vt Iudex prorogatus non possit declinari, sed etiam vt possit compellere reum absentem coram se comparere, & personaliter sistere, petereque à quocunque Iudice per literas hortatorias, seu requisitorias, vt eum ad se remittat, & Iudex requisitus obsequi teneatur, limitata generali regula, in contractibus non esse locum remissioni, de qua dixi dicta quæstion. 4. num. 218. referens pro ea plurimos Doctores. Esse verò in hoc casu celeberrimam eius limitationem dixi num. 219. vbi remisi ad hunc locum maiorem eius declarationem. Tradit autem hanc limitationem Glossa celebris, & singularis *in l. 2. verbo. pro non dato, cum scholio sequenti, ff. si quis in ius vocat non ierit.* Quam approbant ibi Bartolus *num. 3.* Albericus *nu. 2.* qui dicit approbatam esse vsu iudiciorum, Baldus *n. 5.* Paulus *num. 11. & 12.* Romanus *num. 5.* Socinus *num. 11.* Alexander *num. 6. cum seqq.* Iaso *n. 6.* Oroscius *num. 6.* qui ait esse sententiam in scholis, & iudicijs receptissimam, quamuis eam reprobant Angelus *nu. 3.* Fulgosius *n. 4. &* 4. Sed communem Glossæ opinionem, præter dicto sequuti sunt Panormitanus *in c. 1. n. 23. de iud.* Marianus *in c. dilecti, num. 39. de foro competenti*, idem Romanus *singular. 283.* regula est, idem Socinus *regul. 416. fallent. 1. & regul. 417. fallent. 1. alias liter. R. reg. 5. & 6. in fallent. 1.* Bernardus Diaz *regul. 642. remissio, fallent. 1.* Decius *in dicto cap. 1. 1. lectur. num. 165. & 166. de iudicijs*, Ripa ibi *n. 65.* Felynus *num. 6. vers. vbi renunciatum est*, Alciatus *numer. 33. vers. fallit etiam*, Couarruuias *in practicis, c. 10. n. 5. vers. quinto hinc, & vers. sexto subdeducitur*, Menchaca *quæst. vsufrequent. cap. 52. num. 4.* Aulesin *cap. 27. Pratorum, verb. entreguen num. 19.* Auendanus *titul. de las exceptiones, n. 9. versicul. item dicta clausula poterit*, Azeuedus *in l. 1. nu 54. & in dicta l. 20. nu. 14. & 15. cum seqq. tit. 21. lib. 4. recopilation.* Gutierez *de iurament. confirmat. 3. par. cap. 16. num. 4.* Paz *in praxi, 1. tom. 4. par. cap. 2. num. 8.* Menochius *de præsumptionibus, lib. 6. præsumpt. 6. num. 8.* Barbosa *in d. l. 1. art. 3. num. 224. & in d. l. hæres absens, 19. §. 1. num. 43. & 45. ff. de iudicijs*, Riccius *collect. 750.* Tuscus *liter. F. dicta conclus. 442. num. 9.* Molinus *de brachio seculari, lib. 2. cap. 28.* Antonius de Amato *variarum resolutionum, resolut. 33. num. 13 & 14* Capiblancus *in pragmat. 8. part. 2. num. 152. & 153. de Baronibus.* Et eius Glossæ sententiam approbauit, & seruari iussit apud nos Hispanus, *d. l. 20. tit. 21. lib. 4. recop.* de qua Paz vbi supra num. 12.

1252 Amplianda autem est hæc resolutio, vt procedat, etiam si Clericus contrahens extra locum domicilij, renunciauerit foro sine sui superioris licentia: nam ex vi huius renunciationis remittendus est ad Iudicem Ecclesiasticum loci contractus, vt supra tetigi, numer. 1083. & docuit Barbosa *in d. l. 1. art. 3. nu. 223.* quem sequutus est

Capiblan-

Capiblancus *in d.pragm.8.p.2.dicto n.153.de Baronibus*. Ratio est, quia renunciatio ista non dat forum, sed corroborat forum contractus à iure constitutum, *in d.c.dilecti, de foro compet.*

253 Has resolutiones confirmat, & continet apertè, si rectè intelligatur *d.l.20.tit.21.lib.4.recopilat.* quæ tota eò tendit, vt cùm forus prorogationis constituitur seorsim ab alijs, etiam cum renunciatione proprij fori, Iudex prorogatus nihil possit efficere nisi reo præsente, aut eius bonis constitutis in territorio, & districtu suo: cùm verò forus prorogationis superadditur foro alioqui competenti, & cum eo coniungitur adiecta renunciatione proprij fori, possit Iudex prorogatus procedere aduersus reum absentem, & bona eius extra districtum sita, per requisitorias; aduersus præsentem verò, & bona in districtu inuenta, authoritate propria. Idque statuit prædicta lex propositis quatuor exemplis. Primo de submissione facta in Iudices Curiæ, quos vocamus, *Alcaldes de Corte*. Secundo submissione facta in Præsidem, & Auditores Regiarum Cancellariarum, aut aliorum Regni Auditoriorum. Tertio de submissione facta in Iudices Prouinciarum, quos vocant, *Alcaldes de Adelantamientos*. Quarto de submissione facta in cæteros Iudices Regni ordinarios. Dum tamen ad inductionem præsupponatur, districtum tàm Regij Consilij, quam Regiorum Auditoriorum, atque item iudicium *de los Adientamientos*, quòad causas primæ instantiæ, esse distantiam quinque leucarum in girum à loco auditorij, *l.21.tit.5.l.4.tit 7.lib.2. recopil.l.17.24.27.31.tit.4. lib.3.recopilat.* Verùm prædicta resolutio, vt Iudex ea sola prorogatione nihil possit efficere contra reum absentem, cum simul absunt bona à suo districtu, ex prædicta lege limitanda decernitur in primo illo ex propositis casibus, seu exemplis, quo submissio prorogatio facta est in Iudices Curiæ, seu *Alcaldes de Corte*, cum renunciatione fori. Nam isti, Iudices constituti ea sola prorogatione possunt contra reum absentem, & bona extra districtum mittere literas requisitorias, & petere reum ad se remitti, & causam exequutionis prolata addictionis sententia definire, & terminare, vt rectè explicat Azeuedus *in dicta leg.* 20. Ratio autem huius limitationis non alia esse potest, nisi quòd Rea voluerit istis maioribus Iudicibus, maiorem authoritatem, & potestatem tribuere, quam cæteris ordinarijs inferioribus, dùm eorum iurisdictio prorogatur. Ex quo habes effectus prorogationis factæ sine renunciatione, & prorogationis factæ cum renunicatione, quando est separata ab alijs foris, & eiusdem prorogationis cùm coniungitur cum alijs foris. Hactenus dictum sit de foro prorogationis, & tota ista prolixa disputatione; quę vt mihi, & multo stetit tempore, & maximo labore, ita optarem, vt cedat in proximiorum magnam vtilitatem, & publicam, maioremque Dei optimi, maximi honorem, & gloriam. Neapoli 8. Ianuarij die, anni 1629.

SVMMA DISPVTATIONIS Tertia.

1 *IVdicibus non licet negotiari cum subditis.*
Mutuum accipere non est negotiari.
2 *Sententia prima, Iudicem accipientem mutuum incurrerè crimen repetundarum.*
3 *Qui accipit mutuum, accipit à subditis compendium.*
4 *Et est venditor legum, & prouinciæ.*
5 *Præsumitur fraudem facere legi, qui cum liberè actum facere non potest, dicit facere se eo modo, quo potest.*
6 *Secunda sententia negatiua, & eius Authores.*
7 *Leg.præsidis, §. Præses, ff. si certum petatur. exponitur, & num. 8.*
9 *Leges Castellæ quoad prohibitionem munerum strictiores sunt, quàm leges iuris ciuilis, & canonici.*
10 *Qui accipit à subditis id, quod non æstimatur pecunia, non violat leges Castellæ.*
11 *Mutui datio non est pecunia æstimabilis.*
Vsura omni iure est illicita.
12 *Error est in fide vsuras esse licitas.*
Leges, & statuta permittentia, vsuras abrogata esse iure canonico, cui standum est.
13 *Mutui acceptio non est Iudicibus prohibita.*
14 *Qui acciepiebat mutuum sub vsuris non censebatur corruptus iure antiquo.*
15 *Iudices possunt emere à subditis sibi necessaria, etiam credito.*
16 *Approbatur secunda sententia.*
17 *Limitatur primo.*
18 *Limitatur secundo.*
19 *Cessante impressione licet Iudici à subditis mutuum accipere.*
20 *Ferè omnes Authores prioris sententiæ rem ex professo non tractarunt.*
Communis opinio est, quam sequuntur, qui rem ex professo disputant, non qui aliorum authoritate sine iudicio, & examine ducti.
21 *Qui accipit gratis mutuum, nullum sentit compendium.*
22 *Non debet quis alteri onus imponere ob id, quod gratis facere debet.*
23 *L.quisquis, C. si certum petatur, quadruplex interpretatio, & n. 24. 25. & 26.*
27 *Non est subueniendum ei, qui in necessitate se posuit, & num. 28.*
29 *Præsumitur fraus contra Iudicem mutuum accipientem, ex adiunctis circumstantijs.*
Iudex abstinere debet à mutuo quantum fieri possit.
30 *Mutuum si verè constet contractum a Iudice, nulla pœna dignus est.*

DISPVTATIO III.

Vtrum Iudex possit gratis mutuum recipere à subditis, licitè, & sine nota criminis repetundarum;

Ad l. tit. 6. lib. 3. recopil.

1 LOngè diuersa est quæstio ista, ab ea, vtrum licitum sit Iudicibus negotiari cum subditis, de qua dissentiunt Doctores *in l. principalibus ff. si cert. pet.* vbi textus eam decidit negatiuè, cum quo conuenit nostra *l. 5. tit. 5. p. 5.* & ibi notat Gregorius Lopez *gl. 2. & seqq.* & in Regno Neapolitano *prag. 1. de mercatura officialib. prohibita*, tractat Peregrinus *d. iure fisci lib. 4. tit. 7. n. 12.* Est in quam hæc quæstio diuersa, quonia mutuam accipere pecuniam simpliciter non est negotiari, vt notat glossa per textum ibi *l. cum 19. in prin verb. vtilis, ff. de inst. act.* vbi notat Angelus Salyc. Paulus, Bartolus, *in l. legatis, 65. in princ. n. 2. ff. de l. 3.* Baldus *in leg. 1. n. 2. C. de inst. & exerc. act.* Benuenutus Stracca *de mercatura, p. 1. nu. 40. & 41.* Quod igitur disputandum suscipimus est; vtrum seclusa negotiatione Iudex, qui mutuam accipit pecuniam gratis, sine vsurarum præstatione, non vt mercaturæ det operam, sed vt suis necessitatibus satisfaciat, eo ipso incurrat crimen repetundarum, seq; syndicatoris coertioni, & supplicio subijciat.

2 Prima sententia ait, Iudicem, qui mutuum accipit à subditis gratis, & sine vsuris, incurrere crimen repetundarum, posseq; ob id syndicatu puniri. Ita sentiunt Bald. *in l. 1. n. 4. ff. de calumniator. & in l. quisquis, 16. n. 1. C. si cert. petat.* Paris de Puteo *de syndicatu verb. corruptio, c. 3. n. 1.* Io. Bernardus Diaz *reg. 508.* Gregorius Lopez *in l. 6. tit. 4. p. 3. gloss. 3. in fine*, Macienzus *in dialogo relatoris, 3. p. c. 25. n. 1. vers. 4. si fuerit, & c. 31.* Thomas Grammaticus *cons. 35. super causis fiscalib. n. 8. vers. item committitur*, Monochius *de arbitr. Iudicũ, lib. 2. cent. 4. casu 342. n. 34.* Mascardus *de probationib. concl. 164. n. 4. & concl. 454. corruptam, vitium, num. 10.*

n.10. & 21. vol. 1. Tiberius Decianus *tract. crim. lib. 8. cap. 35. nu. 7.* Farinacius *in praxi crim. q. 111. num 171. vol. 2.* Cardinalis Tuscus *liter C. conclus. 1053. n. 4. tom. 2. & liter. O. concl. 100. tom 5.* Amadeus *de syndicatu, n. 166. vers. item si accepit* Auiles *in c. 1. Praetorum, verb. dadiuas, n. 14* Azeuedus *in l. 1. n. 23. in fine, tit. 6. lib. 3. recopilat.* Bouadilla *lib. 2. polit. c. 12. ex n. 61.*

3 Probatur primò haec sententia, quoniam quicunque Iudex accipit aliquid à subditis, ex quo quid omninò compendij sentiat, intelligitur corruptus, & incurrit crimen repetundarum, vt probatur manifestè *ex l. 56. tit. 5. recopil. & ex l. 6. in fine, eod. tit. & ex l. 1. tit. 6. lib. 3. recop.* Sed Iudex, qui recipit mutuam pecuniam sine vsuris à subditis, ex illa gratuita receptione sentit commodum, & compendium, *l. qui etiam, 2. ff. de calumniator.* Ergo ille Iudex censeri debet corruptus. Confirmatur quia ob eandem rationem censetur calumniator, qui vt alicui negotium faciat, vel non faciat, recipit gratuitam pecuniã mutuam, *d. l. quin etiam*, quoniam inquam, vetitum est accipere pecuniam hac de causa, vel aliquid pro pecunia, sentire quia hoc quoquo modo aliquid compendij, *l. & generaliter, 3. in princ. ff. de calumniator.*

4 Secundò, eandem sententiam videtur expressè probare textus *in l. quisquis, 16. C. si cert. pet.* iuxta interpretationem Baldi ibi, in qua is, qui dederit Iudici mutuam pecuniam fenebrem, puniri iubetur quasi emptor legum, ac Prouinciae. Ergo multo magis puniri debet Iudex, qui eam accipit quasi venditor legum, ac Prouinciae: iuxta regulam vulgarem correlatiuorum, qua statuitur dispositum in vno correlatiuo, includere aliud, *l. 1. C. de expressi ex laco Dauhnensi, l. 11.* & tradita ab Abbate Panormitano *in proœmio Gregoriano, nu. 19. & 20.* Gregor Lopez *in l. 11. tit. 7. p. 5. gl. 1.* Auiles *in c. 1. Praetorum. verb. donaciones ex nu. 14. ad 19.* Tiraquello *de retract. lignag. §. 1. gl. 9. n. 171.* vbi ex textu *in l. vltima, C. de edict. D. Adrian. tollen. & ex d. l. 1.* probat regulam illam procedere in correctorijs, & pœnalibus: correlatiua autem sunt emptio, & venditio, *iuxta d. l. 1.*

5 Tertiò, quoniam praesumitur fraus facta legi, quoties cùm quis actum liberè facere non potest, actui titulum iustum imponit, proferturq; se actum facere eo modo, quo iustè potest fieri, *l. qui testamentum, 27. ff. de probationib. l. 3. tit. 14. p. 3.* Rebuffus *in repet. textus in c. extirpandae, §. qui vero, nu 93. de praebendis*, Antonio Gomez *in l. 29. Tauri, n. 23. vers. ex quibus infertur*, Ioanes Garcia *de nobilitate, gl 2. in princ n. 18.* Ludouicus Molina *de Hispan. primog. lib. 2. c. 10. nu. 39.* Petrus Barbosa *in l. 1. 6. p. n. 29. & 31. ff. sol. matr.* Iacobus Menochius *de praesump. lib. 2. praesum. 67. n. 9. 10. & seqq.* Ianinius *de citati. ne reali, lib. 2. c. 6. nu. 65.* Loesius *de iure vniuersitatis, p. 3. c. 10. nu. 10.* Sed Iudex prohibitus est, ne accipiat aliquid dono, *d. l. 1. tit. 6. lib. 3. recop.* Ergo si accipiat pecuniam titulo mutui praesumendum est aduersus ipsum, esse palliatam donationem, fraudemq; committi aduersus praedictam legem.

5 Secunda sententia contraria asserit, Iudicem, qui accipit mutuo verè à subditis pecuniam gratuitò, & sine vsuris ad subleuendas suas necessitates, non incidere in crimen repetundarum. Dixi *mutuo verè*, quoniam si dolus, aut fraus intercederet, imponereturq; titulus mutui muneri gratuito, & donationi, iam esset verum crimen, delictumq; multò peius, quàm esset aperta doni receptio; siquidem non solum violatur lex, sed etiam peccatum tegitur, ne puniri possit. Quae circumstantia malitiam auget, & aggrauat delictum, cui miscetur contumacia, *l. vltima, ff. de rit. nupt.* & reddit dignum grauiori pœna, *l. si Dominus, 2. vers. qui si meg, ff. de his, qui sunt sui, vel alieni iur. l. relegati, 4. in fin. ff de pœnis*, notat Baldus *in l. fraus, 29. ante nu. 1. 1. lectur ff. de legib.* & Aristoteles *lib. 7. de moribus ad Nicomachum, cap. 7. & lib. 6. Eudimorum, cap. 6.* egregiè docuit, quò quisque occultior, & insidiosior est, eo eum esse iniustiorem, quò iniustior autem est, eò esse superiorem. Quo conferunt congesta à Ioannes Roaas *de baratitis, 1. p. ex n. 72.* & Ribadeneira *de virtutibus Principis christiani, lib 2. c. 2.*

6 Secundam istam sententiam sequuti sunt Accursius in *l. Praesidis, 34. verb. non prohibetur, ff. si cert. petat.* Bartolus *in l. principalibus, nu. 2. ff. eodem*, Angelus ibi *in princip. & num. 1.* Salycetus *num. 1. & 2.* Paulus *n. 1.* Alexander *nu. 4. vers. quinto limita, & lectura nouissima eiusdem legis, nu. 11. & 12.* Decius *num. 13.* Iaso *in princ. & nu. 2. vers. quarto limita*, idem Salycetus *in d. l. quisquis, 16. num. 1. Cod. si cert. pet.* vbi ait, hanc esse communem Doctorum sententiam, Baldus sibi contrarius *in l. venales, num. 5. C. quando prouocar. non est necess.* Auiles *in cap. 1. Praetorum, verb. donacion. num. 25.* Cataldinus *de syndicatu num 50. in fine, quaest. 96.* Peregrinus *de iure fisci, lib. 4. tit. 7. num. 12. vers. limita quarta.*

7 Probari autem videtur ista sententia ex textu expresso *in l. Praesidis, 24 §. Praeses, ff si cert. petat. Praeses Prouinciae,* (ait Iurisconsultus Paulus) *mutuam pecuniam fenebrem sumere non prohibetur.* Et ad eum locum Accursius, quem caeteri frequenter sequuntur, ita interpretatur, vt non prohibeatur Praeses accipere mutuum ad vsum suum quotidianum.

8 Sed respondebit quispiam non ineptè, eo textu nullatenus probari propositam secundam sententiam, quoniam Iurisconsultus loquitur de longè diuerso casu. Dubitabatur enim ibi, an liceret Praesidi mutuum accipere sub vsuris: ratio autem dubitandi, qua conuinci videbatur non posse, ea erat, quoniam negotiatio, fœnorisq; exercitium praesidibus erant interdicta, iuxta notatum *in l. principalibus, praecedent. in, & l. cor, 3 C. si cert. pet.* & adnotata à Peregrino *de iure fisci, lib. 4. tit. 7. nu. 12. in princ.* quo fieri videbatur, vt quemadmodum Praeses fœnori dare non poterat, ita neque sub fœnore accipere, iuxta regulam de correlatiuis, quam expendimus supra numer. 4. Nihilominus resoluit Paulus, licere Praesidibus mutuum accipere sub vsuris, seù quia mutuam accipere pecuniam, non sit negotiari, vt animaduertimus supra n. 1. seù quia necessitas, quae lege caret, *cap. quanta, de consuetudine, cap. 2. in fine de obseruat. ieiunior.* excusare eum poterat, vt plerique Doctores obseruarunt inter quos Peregrinus *vbi supra, vers. limita quarto*, seù potius, quod satis est verisimile, minus sit indecens Praesidem sub vsuris accipere mutuum, quam dare cum nota turpis quaestus, & illiberalis negotiationis. Agere verò Iurisconsultum de mutuo sub vsuris, ex eo patet, quoniam Praesidi licere dixi accipere mutuam pecuniam fœnebrem, quae pecuniae qualitas intelligi debet, iuxta tempus verbis, ex vulgari regula textus *in l. in delictis, §. si damnum, alias §. si extraneus, ff. de noxalib. actionib. leg. si vxor, in princip. ff. ad leg. Iul. de adulter. l. Titius, 25. ff. de militar. testament.* ac per consequens pecuniam tunc esse fœnebrem, cum a Praeside accipitur, atque ita accipi sub vsuris. Haec autem decisio parum, aut nihil confert ad comprobationem propositae sententiae, videlicet licere Iudicibus accipere à subditis mutuam pecuniam sine vsuris: quod planè subolfecit Antonius Faber *in rationalib. in praedicto §. Praeses*, post haec scripta editus.

9 Fundamentum igitur firmum, ac solidum istius postremae sententiae est, quoniam leges Regni nostri, videlicet, *d. l. 6. in fine, & l. 56. tit. 5. lib. 2. recopilation. & l. 1. tit. 6 lib. 3. & l. 21. titul. 1 lib. 9. recopilation.* prohibent, ne Iudices quid quam accipiant a subditis gratuitum, cuiuscunque sit valoris, etiam esculentum, aut poculentum, neque ex eorum donis, quid vsquam compendij sentiant. Rigidiores certè leges, quod ad hoc attinet, quàm vetera iura ciuilia, & canonica, iuxta quae motum est, non vsque adeò Iudices ab omni munerum genere abstinere debere, quin licitum fuerit ipsis quandam dono accipere saltem esculenta, aut poculenta, *l. solet, §. non vero, ff. de offic. Proconsul. & Legat. non vero* (ait Vlpianus) *in totum Xenijs abstinere debebit Proconsul, sed modum adijcere, vt neque morosè in totum abstineat, neque auarè modum Xeniorum excedat, & c. Nam valdè inhumanũ est à nemine accipere, sed passim vilissimum, & omnia auarissimum;* nonetq; seruandum esse vetus prouerbium, *neque omnia, nec passim, neque ab omnibus*, de quo meminit Erasmus *Adagiorum chiliad. 2. cent. 4. adag. 16. l. plebiscito, 18. ff. de offic. Praesidis Plebiscito continetur* (ait Modestinus) *ne quis Praesidum*

dum munus, dumtaxat caperet, nisi esculentem, poculentumue, quod intra dies proximos prodigatur, & Bonifacius *in c. statutum, 11. §. insuper, de rescriptis in sexto*, delegatis Ecclesiasticis permittit non cupidam, & illiberalem acceptationem muneris esculentis, aut poculenti mera liberalitate oblati, quod paucis consumi possit diebus, ne aenia producantur ad munerum qualitatem iuxta consilium Vlpiani, quod adnotauit Menochius *de arbitrarijs, Iudicum, lib. 2. cent. 6. casu* 517. Sanctè tamen iura nostra patria restrinxerunt periculosum istud arbitrium, sublata penitus sub hoc velo peccandi occasione cupidis hominibus, quales vtinam non sint, qui Iudicum officia exercent, radicitusq; auaritiæ semina, & fomitem extirparunt, prohibendo Iudices ab omni omninò munere, siuè id pecunia sit, siuè quæuis alia res pecunia æstimabilis. Quod etiam animaduertit Molina *de iustitia, tract. 2. disput. 86. in fine, §. quod ad Regnum Castellæ*, & Florez de Mena *lib. 1. variarum, q. 8. §. 4. n. 12.* referens alios. Huc idem in sua illa Republica sub mortis pœna statuendum censuit Plato *dialogo 12 de legibus, paulo post medium*, & in omni bene instituta Republica statui oportere existimauit, Petrus Gregorius *de Republica lib. x. c. 6. num. 16. ad finem*, quod confirmat egregia doctrina Philonis Iudei, *libro de Iudice*, & D. Thomæ *opusculo de eruditione Principum, lib. 4. c. 3. & 4. & seqq.* vbi enumerat incommoda, quæ consequuntur Principum, Iudicum, aliorumq; ministrorum auaritiam, & rapacitatem, munerumque receptionem. Hæc vt rectè in nostro Regno instituta sunt, vtinam tàm rectè seruarentur.

10 Quibus quidem legibus planè satisfecisse censendus est, quicunque Iudex eiusmodi munera prætio æstimabilia non acceperit, tametsi à subditis aliqua alia beneficia gratis accipiat, quæ & pecunia æstimari non solent, & ob id gratis ab hominibus in homines conferuntur. Etenim qui alijs hominibus non eget, cuique eorum auxilio opus non est, supra naturam humanam est, vt alio in proposito animaduertit Aristoteles *lib. 1. politicorum, c. 2.* Ex eo verò, quòd quis erectur Iudex, non illicò supra naturam humanam constituitur, fitque particeps diuinæ, aut angelicæ, vt censendus sit ab omni necessitate immunis, & ab omni humanitate alienus; neque vera est superbientium stultorum existimatio, qui se, quod Iudices sunt diuinos scientia, & potentia, auctoritateque credunt diuinosque honores deposcunt, & exigunt. Non est itaque prohibitus Iudex ab aliorum hominum officio, & ope, vt eleganter expendit Abulensis *in Exod. cap. 23. q. 8.* Nonne poterit habere Sacerdotem, cui confiteatur peccata? Nonne poterit consilium petere, & accipere à subditis quoties indiguerit? Quis credat vetasse leges, ne Iudex vno, vel altero die accipiat à subdito commodatum equum ad deambulandum? Quis persuadeat sibi, contra leges facere, si recreandi animi causa Iudex in hortos subditorum secedat, adhibita etiam comite familia? Planè Iudici hæc, & eiusmodi alia licent; hæc enim exempli gratia expressa sunt, quamuis ex ijs, & similibus beneficium sentiat; eiusmodi enim beneficia non æstimantur pecunia. Imò verò tam exigua sunt, vt neque beneficij nomen occupare possint, si credimus Senecæ *lib 4. de beneficijs, cap. 29.* ea enim magis humanitati, quàm hominibus dantur, quæ etiam si gratitudine digna sint, gratiq; hominis animum deuincere soleant, qui ea accipit, non dicitur accepisse aliquid pecunia æstimabile, vt censeatur corruptus, incurrisseq; crimen repetundarum.

11 Igitur (vt redeamus ad institutum) qui pecuniam mutuam accipit ad vsum, nihil accipit pecunia æstimabile. Ergo non potest videri corruptus, neque huiusmodi acceptio censenda est legibus interdicta, quæ prohibent accipere à subditis munera pecunia æstimabilia, cuiuscunque sint valoris. Antecedens, videlicèt vsum pecuniæ mutuæ, non esse pecunia æstimabilem, tam certum est, quam vsuras esse illicitas, omnique iure naturali, diuino, & humano, canonico, & regio, prohibitas. Est verò hoc tam certum, vt oppositum sit error in fide, *clement. 1. §. sanè de vsuris*; & vsuras omni iure esse illicitas, latè prosequuntur Theologi Thomistæ cum D. Thoma *2. 2. q. 78. artic. 1.* vbi Aragon. *in explicatione articuli*, Salon *controuers. 1.* Dominicus Soto *de iust. & iur. lib. 6 q. 1. art. 1. conclus. 1.* Ioannes Medina *C. de rebus per vsuram adquisitis, qu. 1.* Molina *de iustit. tract. 2. disput* 304. *vol.* Leonardus Lessius *de iust. & iur lib. 2. cap. 20. dubitat. 4. ex num. 23.* Rebellus *de oblig. iustitiæ, par. 2 q. 2. sect. 2.* Bonacina *summæ moralis tom. 2. tract. de restitutione, & contractibus disp. 3. q. 3. punct. 2. tertia propositione*, Vincentius Filiuccius *moral. quæst. trac. 34. 2. p. c. 1. ex n. 10.* Azor *instit. moral. tom. 3. lib. 5. titul. de vsura, cap. 2.* Summistæ *verb. vsura*, Nauarrus *in manualis, c. 17. nu. 207. vers. habetur secundo, & in commentario, cap. si feneraberis, 14. q. 3. ex nu 7.* Couarruuias *lib. 3. variarum, cap. 1. nu. 5.* Ioannes Lupus, P. Iac. Rube, *in repetit. cap. per vestras, notabil. 6 num 5.* & ibi additionatores, Ioannes Baptista Lupus *de vsuris, comment. 1. in l. curabit, Cod. de action. emp. §. 3. ex n. 20.* Simancas *de catholic. instit tit. 66.* Guttierrez *lib. 1. canonicar quæst. cap. 18. ex n. 1.* Cagnolus *in d. l. curabit, nu 3.* & omnes catholici communiter, scribit; optimè Gaspar Rodericus *de annuis redditibus libr. 3. q. 4. præsertim ex n. 56.*

12 Cauendum autem est ab errore eorum qui vsuras licere existimarunt credentes non esse peccatum accipere aliquid vltra sortem ob pecuniam mutuo datam; quem errorem adscribit Græcis, Guido Carmelita, quem refert Alphonsus de Castro *lib. 14. aduersus hæreses, verb. vsura*, & Carolo Molineo, Nauarus, Couarruuias, & Lessius, paulò ante relati. Cui item errori adhæsit aute Hermanus Meirer *tractat. de pignoribus, & hyppothecis, lib. 1. tit. 7. num. 7. & 8.* eò ductus argumento, quod leges ciuiles iuris antiquoris id lucrum recipere permittant; & ordinatio politica, cuius Deus author est vsuras admittat. Sed eius fundamentum non minus est erroreum, quam conclusio, in cuius probationem adducitur. Etenim omissa ea difficultate, quam inferius fortassis obiter attingemus, antiqua iura ciuilia vsuras saltem moderatas permiserint; in confesso est apud catholicos omnes, multa per iura antiqua ciuilia permissa fuisse, quæ iure naturali sunt vetita, quemadmodum, vt alia omittamus concubinatum, & meretricium: non ergo rectè argumentatur Hermanus, aut rectè colligit, licitum esse aliquid lege naturali, ex eo, quod permittatur lege ciuili, nisi velit persuadere nobis de meretricio, & concubinatu, quod persuadere conatur de vsuris ex eadem ratione, quæ planè infirma est. Quemadmodum etiam non rectè infertur licitum esse, quod legibus non punitur, *l. at si quis, 14. §. Diuus autem Marcus, ff. de religios. & sumpt. funer.* obseruat Couarruuias *de sponsalibus, prima par. cap. 4. in princ. nu. 10 vers. nec sequitur*, Gaspar Rodericus *de annuis redditibus, libr. 3. dicta quæst. 4 nu. 56* notauit superius disputatione secunda, num. 270. Quod vero attinet ad id, de quo agimus, certum est apud catholicos quascumque leges ciuiles permittentes vsuras in præteritum, seu in posterum permissuras abrogatas fuisse decreto Concilij Viennensis, quod refertur *in dicta clementina vnica, in principio, de vsuris*, velut errantes contra naturale ius. Quapropter, vtpotè in se spectante ad animarum salutem, finemque supernaturalem, ius canonicum præualet ciuili, Pontificiaque potestas excedit laicas, vt rectè adnotauit Couarruuias *lib. 3. variarum, cap. 1. nu. 6. vers. ego sane* Molina *de iustitia, dicta disp. 304. §. erant vero iniquæ, colum. mihi 341. volum. 2.* Lessius *de iustitia, & iure libr. 2. c. 20. dubitat. 4. n. 32.* Cardinalis Tuscus *litera L. conclusion. 277. num. 41. cum sequentibus tomo 5.* Gaspar Rodericus *de annuis redditibus, libr. 3. dicta quæst. 4. num.* 56, 97, 104. *&* 105.

13 Si igitur Iudex, qui mutuum accipit gratis, nullum accipit donum, nullum munus admittit prætio æstimabile, vt eleganter probat D. Thomas *secunda secundæ, dicta q. 78. art. 1. in corpore*, sed dumtaxat beneficium, quod verè gratis tenetur conferre in quemlibet proximum pius, & christianus homo, vt idem D. Thomas docet *dicta quæst. 78. art. 2. ad secundum*, non est cur censeatur violare leges prohibentes munerum, & donorum cuiuscunque valoris acceptionem. Quam rationem, & fundamentum huius sententiæ apertè præsensit, & approbauit Baldus *in l. venaler,*

nales, n.5. C. quando prouocar. non est necess. cum dixit, non videri corruptum eum, qui recipit gratis pecuniam à fœneratore per ea, quæ notat Speculator *tit. de vsuris*, quo in loco Speculator non aliud dixit, quam vsuras esse illicitas, & tuta conscientia exigi non posse, prohibitasq; esse iure canonico; quod est propositum à nobis argumentum, congruamq; solutionem habere non potest.

14 Secundo probatur prædicta sententia, quia Iudex, qui iuxta antiqua ciuilia iura accipiebat mutuam pecuniam sub vsuris non existimabatur corruptus etiam si eam sub vsuris deberet, vt probat textus *in l. Præsulis, §. Præses, ff. si certum petatur*, quem expendebamus supra n. 7. & 8. Ergo iure nostro non est delictum Iudicem debere pecunia sine vsuris, quia vsuræ deberi non possunt. Neque vero obiiciat quis nobis textum *in l. quisquis, 16. Cod. si certum petatur*, qui videtur directo contrarius textus *in dicto §. Præses*, quoniam inferius in solutione ad secundum argumentum primæ sententiæ satisfaciemus ei antinomiæ.

15 Tertiò probatur, quoniam Iudices emere possunt, quæ necessaria sunt illis ad victum, & cultum *l. vnica, §. Prouincias, de contract. Iudicum l. 5. titul. 5. part. 5.* notat Peregrinus *de iure fisci, libr. 4. titul. 7. n. 12. versic. limita secundò*, ac per consequens non prohibetur, quin hæc necessaria emant credito habita fide de pretio, Auiles *in cap. 2. Pratorum, verbo, de mercaderia, n. 41. & capit. 4 verbo, sea obligado, n. 17. &* 18. Bouadilla *lib. 2. politic. cap. 12. nu. 51.* Neque enim Iudices minus indigent cæterorum auxilio, quam reliqui; paria autem sunt debere aliquid ex mutuo, vel ex venditione: ea enim ratione vsura committitur, si quis pluris vendat credito, quam præsenti pecunia, quoniam in debito ex venditione inest mutuum, tacitum, & interpretatiuum, *cap. in ciuitate, de vsuris*, & ibi Doctores, Ioannes Baptista Lupus *de vsuris, commentar. 3. §. ex nu.* 200. & docet D. Thomas *secunda secundæ, quæstion. 78. artic. 2. ad septimum*, & Theologi communiter, Molina *de iustitia, tract. 2. disput.* 355. Dominicus Soto *de iustitia, & iure libr. 6. quæst. 4. artic.* 1. Lesius *de iustitia, & iure, lib. 2. cap. 21. dubitat. 6. n. 51.* Nauarrus *in dicto cap. si feneraueris, ex nu. 26. & in manuali, cap. 17. ex n. 210.* Couarruuias *lib. 2. variarum, cap 3. nu. 7.* Gutieres *lib. 1. canonicarum, quæstionum, cap. 39. n. 16. & seqq.* Parladorius *lib. 2. rerum quotidianarum, cap. 2. nu. 10.* Gaspar Rodericus *de annuis redditibus, lib. 3 quæst. 7. num. 30. & 37.* Ergo Iudices possunt etiam sine delicto accipere mutuam pecuniam sine vsuris.

16 Meum verò iudicium hac in re, si requiras existimo secundam sententiã verissimam, iuxta quam censeo consulendum, & iudicandum, si se casus offerat; dum tamen adhibeantur quædam cautelę, seu mauis limitationes.

17 Primò igitur limitabis prædictam secundam sententiam, vt Iudex mutuum accipere non possit a litigante, vel ab eo, qui proximè litigaturus sit ad ipsum. Quam limitationum apud Gallos lege à multis Regibus lata stabilitam esse testatur Guillelmus Benedictus *in cap. Raynutius, verb. duas habens filias, num. 51. de testament.* & expressè cauetur de iure Regni Neapolitani *in pragmat. 2. & 4. sub tit. de munerib. official.* notauitq; Baiardus *ad Iulii Clarum lib. 5. sentent. §. fin. q. 73. nu. 30.* idemq; statutum erat *in consti. communiter, de prohibito Curialium commertio*, sequitur Caballus *resolut. crim. centur 2. cas.* 195. Hoc enim casu vix est, vt possit cessare impressio, metusq; ex parte mutuantis; preces enim Iudicis comparatione litigantis habent latantem vim imperii, vtpotè superioris erga subditum, vt eleganter cecinit Ausonius epigrammatè ad Theodosium Augustum.

Scribere me Augustus iubet, & mea carmina poscit.
Pene rogans, blando vis latet imperio.

Atque præsensit diuinus Plato *libr. 36. suor. oper. epist. 7.* cum ait; *Preces Tiranorum necessitati permixtas esse non ignoramus*, notauit Bartolus *tract. de tirania, n. 21.* Mauritius *tract. de integr. rest. c. 277. num. 15.* Rebuffus *tom. 2. in leges Galliæ tract. de rescissione contractuum, in præfatione, nu. 14.* Tiraquellus *in tract. de pœnis temperandis, caus.* 35. Erasmus Cochier *de iurisdictione, to. 2. part. 2. quæst. 46 num. 5.* Cardin. Tuscus *liter, P. conclus.* 484. Celsus Hugo *consil. 120. num. 69 vers. nec omitto*, Mascardus *de probationibus, concl.* 193. Præsumit enim quicunque litigans nisi Iudicem sibi gratum reddat obsequio, obtemperando iussi, iustitiam se non obtenturum, à qua impressione, & metu, quàm maximè debent Iudices abstinere ne incurrant pœnam statutam *l. si per impressionem, C. de iis, quæ vi, metusuè caus.* videanturq; tiranicæ extorquere à subditis, quæ acceperunt, quod præsumi, docuit Bartolus *in d. l. principalibus, num. 2. ff. si cert. petat.* ex textu *in l. vnica*, & ibi Glossa *C. de salgamo hospitibus non præstando libr. 12.* Decianus *tract. crim. lib. 8. cap. 38. num. 17.* præsertim quia gratitudo Comes est nobilitatis cum turpissima sit ingratitudo teste Seneca *initio, lib. 3. de beneficiis*; nobilitate autem Iudicem exornatum esse oportet, vt prosequitur Matienzus *in dialogo relatoris, 3 p. cap. 2. & seqq.* Ita fiet, vt si a subdito litigatore beneficia accipiat, in eius ius plus debito propendeat, liberque non sit in iudicio, ac per consequens ad iudicandum ineptus; quippè cùm vt rectè docuit Diu. Thomas *opusc. 2 c. 245.* ad rectitudinem iudicii requiritur, vt animus Iudicis sit liber ab his, de quibus iudicaturus est; monendi sunt igitur Iudices ne se huiusmodi suspitioni exponant accipientes mutuum à litigatoribus.

18 Secundò limitabis eandem sententiam, vt Iudex non possit accipere mutuum gratis, & sine vsuris à mercatoribus, & negotiatoribus, qui pecuniam in suis quæstuosis artibus occupant; nam si ab istis accipiat gratis pecuniam mutuam, meritò censeri debet corruptus, vt notauit Caballus *dicto casu* 195 *num* 4. Ratio est, quia cùm istis ob damnum emergens, ac item ob lucrum cessans, licitum sit in mutuo aliquid accipere vltra sortem, vt docet D. Thomas *2. 2. quæst. 78. art. 2. ad 1.* Sotus *de instit. & iur lib. 6. q. 1. art. 3.* Molina *de iustitia, tract. 2. disputat.* 314. & 315. Lessius *de iust. & iur. libr. 2. cap. 20. dub. 10. & 11.* Nauarrus *in manuali, cap. 17. num. 211 & 212.* Couarruuias *lib. 3. variarum, cap. 4. num. 1 & seqq.* Ioannes Baptista Lupus *de vsuris, comment. 1. §. 6. num. 101. cum seqq.* si Iudex ab eis accipit gratis mutuam pecuniam, remittitur ei licitus quæstus, qui ex huiusmodi mutuo posset exigi, ea verò remissio, an renunciatio vim habet donationis, vt docet Bartolus *in l. si fraudator. 25. in principio, ff. quæ in fraud. credit* Baldus *in rubrica, num. 7. Cod. de reuocandis, quæ in fraud. creditor.* Tiraquellus *in leg. si vnquam, verb. donatione largitus, num. 173. & seqq. C. de reuocand. donation.* Couarruuias *lib. 2. variarum, dicto c. 4. num. 8.* qui alios refert. Castillo *in l. 55. Tauri, in verb. por quito, num. 24. in fin.* Matienzus *in leg. 2. tit. 3. lib. 5. recop. gloss* 3. Nauarrus *in comment. de spoliis Clericorum, §. 15. num. 5.* & est doctrina Glossæ *in c. ex parte, 12. verb. dimittere, de offic. & potest Iudic. deleg.*

19 Exceptis istis duobus casibus, cessanteq; impressione, & violentia, abusuque potestatis iudiciariæ, non crederem, imputandum Iudici vitio, aut culpæ, neque imputarem in iudicio syndicatus, aut visitationis, si mutuum cepisset à subditis gratis, quibus reddita principali sorte, nihil sua inde debet, quia nihil ab eis accepit, quod prætio posit æstimari, vt dictum est.

20 Neque vero aduersus hanc sententiam, quidquam faciunt argumenta in primæ probationem adducta. In primis autem (ne id quoque omittamus) si rectè expendantur loca authorum, quos pro ea retulimus, inuenientur quamplures ex illis non exactè quæstionem disputasse, sed retulisse se ad aliorum placita, inter quos enumerari potest Doctissimus Gregorius Lopez. Baldus autem, item Auiles videntur in hoc articulo sibi contrarii, & recantasse palinodiam. Bernardus Diaz regulam statuit quam censet limitandam, iuxta Iasonis doctrinam, ac per consequens nobis contrarius non est; cæteri non exactè rem tractatunt. Non est autem magni ponderis auctoritas eorum, qui sine vllo iudicio, & examine aliorum placita recensent tacitè approbantes; quod adeò verum est, vt communis opinio dici non possit ea, quæ plures Doctores eam asserentes habet nulla disputatione præmissa, sed perfunctoriè, (vt dicitur) per transenam illam sequentes, vt doctè monuit Ioannes de Neuizanis *in sylua nuptia-*

ptia-

ptiali, lib. 5. num. 29. Alciatus *de præsumptionibus, regul.* 1. *præsumpt.* 51. *num.* 2. Menochius *de præsumptionibus, libr.* 2. *præsumpt.* 71. *num.* 39. *& consil.* 51. *num.* 54. *libr.* 1. Sanchez *de matrimonio, lib.* 3. *disput.* 44. *n.* 2. *in principio.* Ideò multi dixerunt nulla, aut parua consideratione habenda esse, quæ persunctoriè, & in transitu dicuntur, inter quos sunt Tyberius Decianus *respons.* 3. *num.* 35. *volum.* 3. Mascardus *de probationibus, conclusion.* 1143. *opinionem communem, num.* 11. *volum.* 3. Antonius Gabriel *lib.* 1. *communium, tit. de testibus, conclus.* 4. *num.* 85. Gonzalez *in regul.* 8. *Cancellar. glos.* 5. §. 8. *numer.* 56. *& seqq.* qui alios referunt. Et Nauarrus *in manuali, cap.* 27. *num.* 289. rectè, & grauiter censuit communiorem esse illam opinionem, quam sex, vel septem Authores classici rem ex professo tractantes assererent, quàm probatam à quinquaginta, sola ferè authoritate priorum adductis, & qui more auium volatum anteriorem sequantur, quod familiare esse Iurisconsultorum vitium, præter Nauarrum, & Sanchez, relatos, notarunt Decius *consil.* 494. *num.* 15. *& consil.* 499. *num.* 12. Molina *de primogen. lib.* 2. *cap.* 8. *num.* 31. *in fine,* & Ioseph Ludouicus *decis. Lucensi,* 21. *num.* 22. Opinio enim communis non ex numero oppinantium, sed ex pondere authoritatis fit. Quam doctrinam vellem haberent præ oculis stilistæ, & communistæ, quorum minus indocti ex multitudine Authorum, quod verum, & equum est, dijudicant, aduersantes præceptu Imperatoris *in l.* 1. §. *sed neque, C. de veter. iur. enucl.* alij ex solo stylo (sic enim vocant) sine lege, sine Doctore, imò verò ex suo prorsus capite vtinam benè sano.

21 Ad primum argumentum respondendum est, concessa maiori propositione, & negata minori; qui enim accipit gratis mutuam pecuniam, nullum sentit compendium, cùm ex mutuo nullum possit licitum commodum mutuanti prouenire, neque à mutuario extorqueri, attento ciuili iure Hispano, & communi canonico, imò verò naturali, & diuino, vt notauimus supra n. 11. & 12. Textus verò *in l. quin etiam,* procedebat iuxta ius ciuile antiquum Romanorum, per quod licebat mutantibus recipere vsuras ex mutuo, vt inferius attingemus, ac per consequens, si cui pecunia mutua sine fænore dabatur, videbatur remitti compendium, & lucrum, quod leges illæ permittebant accipere, qua propter censebatur corruptus, quippè cùm lucrum sentiret ex eo, quod alteui faceret, vel non faceret negotium; iure verò nostro ea ratio cessat.

22 Ad confirmationem dicendum est, illicitum quidem esse, accipere mutuam pecuniam cum onere faciēdi, aut non faciendi alicui negotium; ob id quem, quod gratis debuisset, quis potius facere, quàm extorquendo mutuum ab eo, qui sponte illud non daret. Itaque duabus de causis id turpiter accipitur, primò, quia per impressionem, & metum inducitur ad mutuandum is, qui alio, qui non mutuaret, adnotata *in l. si per impressionem, C. de ijs, quæ vi.* secundò, quia venditur id, quod gratis potius fieri debuisset, *l. vltima, ff. de condict. ob turp. caus. l.* 54. *tit.* 14. *par.* 5. qui est optimus textus, & *l.* 47. *eodem titulo.* Spectato igitur iure Castellæ non consistit turpitudo recipientis in eo, quod ex mutuo gratuito compendium, & lucrum sentiat mutuatarius ob onus iniunctum, videlicèt, vt alicui negotium faciat vel nō faciat; nullum enim sentit, & restituens principalem sortem reddit omne, quod debet, sine vlla alia vtilitatis, & lucri reliquia; sed in eo, quod mutuantem compellit ad mutuandus, & onus mutuant imponit ob id, quod gratis potius facere debuisset. Quemadmodum illicitum quoque est mutuare sub pacto de remutuando, vt post D. Thom. 2. 2. *q.* 78. *art.* 2. *ad* 4. & cōmunem sententiam Theologorum latè prosequitur Molina *de iustitia, tractat.* 2. *disput.* 308 *vol.* 2. & Gaspar Rodericua *de anna reddit. lib.* 3. *q.* 5. *nu.* 18. tametsi remutuatio ipsa non sit res prætio æstimabilis.

23 Ad secundum argumentum desumptum ex *l. quisquis, C. si cert. petat.* respondendum est eam legem duobus sensibus accipi posse, seu (vt cum vulgo loquar) duos habere intellectus, vt omittam alios, quos illi Accursius assignat, tàm ibi, quàm *in d. l. Præsidis,* §. *Præses, ff. eodem titulo,* qui videtur textus contrarius. Primus est, vt intelligatur de eo, qui pecuniam fænebrem, idest eam, quæ sub vsuris dari solebat, dat Iudici mutuam sine vsuris; iste enim iubetur puniri, quasi emptor legum, ac Prouinciæ, atque item Iudex, qui eam accipit iuxta iura. Secus est, si quis daret Iudici pecuniam fænebrem sub vsuris, aut ipse sub vsuris acciperet; iste enim casus extra pœnam est, vt *in d. l. Præsidis,* §. *Præses,* atque ita conciliari potest ista Antinomia.

24 Quod si ita explicetur *d. l. quisquis,* Iure optimo procedebat, iuxta ius ciuile antiquum Romanum, quo permittebantur vsuræ vt adnotauit Couarruuias *libr.* 3. *variarum, cap.* 1. *num.* 6. *vers. ego sanè.* Gaspar Rodericua *de annuis reditibus, lib.* 3. *q.* 4. *n.* 56. *& ibi ex num.* 54. rem exactè examinat recitatis omnium sententijs, Molina *de iustitia, tractat.* 2. *disp.* 305. §. *quod ad ius Cæsareū, cum seqq.* Lessius *de iustit. & iur. lib.* 2. *cap.* 20. *dubitat.* 4. *num.* 31. *& seqq.* Idque non solùm, quia tolerarētur vsuræ, quasi conniuentibus superiorum oculis, vt alia pleraque illicita, vt nunc quoque publica prostibula, & simplices fornicationes, quæ non deueniunt ad concubinatum, quos notat Hippolytus de Marsilijs *singular.* 150 post Bartol. *in l. si vxor,* 13. *in princip. num.* 1. *&* 4. per textum ibi, *ff. ad leg. Iul. de adulter.* & alios, impunibiles esse de iure, quo dumtaxat modo permissas fuisse vsuras, videtur sentire D. Thom. 2. 2. *dicta q.* 78. *art.* 1. *ad* 3. sed etiam, quia quodam modo approbarentur concessa ab antiquis legibus actiones ad eas recuperandas, & denegata repetitione, quasi quæstus vsurarius non esset turpis, & illicitus; quod quid alij dixerint: de quo videatur Sotus *de iustit. & iur. lib.* 6. *q.* 1. *artic.* 1. *ad tertium argumentum.* Io Baptista Lupus *de vsuris, comment.* 1. *in l. curabit, C. de action. empt.* §. 3. *ex numer.* 35. Federicus Martini *de iure censuum, cap.* 1. *ex num.* 65. Iam verò inter catholicos eò res deuenit, vt non leuis dubitatio sit, an possit licet Princeps Christianus vsurarum exercitium subditis sui permittere, quam tractarunt Baldus *consil.* 449. *ius naturale, lib.* 3. Alexander *consil.* 1. *&* 2. *lib.* 2. Couarruuias *lib.* 3. *variarum, dicto cap.* 2. *nu* 8. Thesaurus *decis.* 57. in qua inseruntur de eadem re duo consilia, Maria *de iurisdictione,* 2. *part. cap.* 3. *ex num.* 17. Gaspar Rodericus *de annuis redditibus, libr.* 3. *dicta quæst.* 4. *nu.* 97. Itaque antiquo iure Romanorum spectato Iudex, qui recipiebant sine vsuris fænebrem pecuniam videbatur lucrari vsuras, quæ possent iuxta leges illa exigi, earumq; remissio censebatur planè donatio, vt notauimus supra num. 18. iure verò nostro spectato, quod est conforme iuri naturali diuino, & canonico, nihil censetur accipere prætio æstimabile, qui pecuniam mutuam accipit sine vsuris, præterquàm si acciperet ab eis, qui ratione damni emergentis, aut lucri cessantis possent vltra sortem aliquid exigere, iuxta adnotata dicto numero 18. quo casu rectè procederet hodie, *dicta l. si quisquis.*

25 Sed quoniam fortassis prædicta interpretatio videbitur diuinatoria, subiungam secundam, quam communiter Doctores amplectuntur, videlicèt *d. l. quisquis,* agere de Iudice, qui accipit mutuum lucri, & negotiationis causa, quod tanquam à iure reprobatum pœna dignum est; textum vero *in dicta l. Præsidis,* §. *Præses,* agere de Iudice accipiente mutuam pecuniam ad vsus necessarios. Ita conciliatur vnus textus cum alio, & *d. l. quisquis* non est aduersa nostræ sententiæ. Ea interpretatio placuit Accursio *in d. l. Præsidio, verb. non prohibetur,* Bartolo, *in d. l. principalibus, num.* 2. *ff. si cert. petat.* eam sequuti sunt Cynus, Albericus, Baldus Angelus, Salycetus, Fulgosius, *in d. l. quisquis,* & Paulus Castrensis *in dicta l. principalibus* vbi Romanus *nu.* 2. Alexander *num.* 2. *&* 4. *vers. quinto limita,* Iaso *nu.* 2. *vers. quarto limita.* sed non video quantumuis sit cōmunis, quomodo à diuinatione sit excusanda, quod erat vitium præcedentis. Tametsi fetam licitum esse diuinare ad conciliandas legum Antinomias, vt docuit Bartulus *in l. ita stipulatus,* 115. *nu.* 28. *ff. de verbor. obligat.* quem sequitur Ripa *in l.* 1. *nu.* 22. *ff. de vulgar. & pupillar. substit.* Petra *de fideicommissis, quæst.* 9. *num.* 47. eleganterq; adnotauit Claudius Cantiuncula *in topicis legali-*

galibus, in loco de comparatione, circa medium.

26 Addo tertiam interpretationem; pœnam inquam *d. l. quisquis*, latam esse non aduersus eum, qui Iudici pecuniam sub fœnore dederit ex vero mutui contractu, nulla simulatione, aut fraude interueniente, quod planè licebat, iuxta textum *in d. l. Præsidis, §. Præses*, sed aduersus eum, qui sub prætextu fœnoris Iudicem donatione pecuniæ corrumpit, & aduersus Iudicem, qui se sub mutui prætextu corrumpi patitur; quod ex ipsius legis contextura conijci poterit. Expendamus literam, quæ quod ad casum, de quo agimus attinet omisso, quod extra rem est, ita habet, *quisquis Iudici fœnebrem pecuniam mutuauerit, si in Prouincia fuerit versatus, quasi emptor, legum, ac Prouinciæ, exilij pœna vna cum ipso Iudice plectatur.* Certè *versari in Prouincia*, non dicitur quis propriè, quod in Prouincia habitet, vel degat, sed verbum, *versor* magis ad mores pertinet. Calepinus, *versor versari, volutor, obuersor, tractor, auditor, consuesco*, Caluinus in lexico ex Spiegelio, verbo, *versari, est autem versari in aliqua re assiduũ esse, l. 1. §. 7. ff. de offic. Præfect. Vrb.* quare clausula illa, *quasi emptor legum, ac Prouinciæ*, nõ est referenda ad verbũ sequens, *plectatur*, sed ad illum antecedens, *fuerit versatus*. Quis autem quæso versatur in Prouincia, quasi emptor legum, & Prouinciæ, nisi is, qui solet Iudices donis corrumpere eorumq; fauorem, & familiaritatem emere, vt pluris postea vendat, & eo modo sibi quæstum paret? ita fit; vt lata sit lex aduersus simulatos Iudicum corruptores, qui sub mutui prætextu donationibus sibi Iudices deuinciunt, non aduersus simplices homines, qui charitatis Christianæ, misericordiæ, aut veræ amicitiæ affectu, Iudicum necessitatibus subueniunt mutuata pecuniam, quam post recipiant ab obligatis ad eius restitutionem. Adijcio aliam coniecturam, quoniam lex duos casus complectitur, & duo delicta eadem, & pari pœna coercet. Primum est eius, qui Iudici pecuniam fœnebrẽ mutauerit: secundum eius, qui honoris pretium dederit; vbi autem idem ius est, & eadem pœna, eadem etiam esse debet ratio delicti, *l. illud, ff. ad l. Aquil.* cum similibus. In secundo autem casu Iudici pretiũ datur honoris; ergo vt primus cum secundo conueniat; in primo pretium datur iustitiæ sub palliata donatione sine onere restituendi; vt quemadmodum in secundo Iudex punitur vt venditor honoris, ita in primo puniatur quasi venditor iustitiæ. Certè Salycetus *in d. l. quisquis*, hanc interpretationem subolfecit, *cum n. 1.* postquam dixerat, non posse subditum dare Iudici pecuniam mutuam, adiecit: *Item nota, quod dans præsumitur Iudicem corrumpere, ex quo sequitur, quod in eis barattaria præsumitur, licet titulus mutui adijciatur*; consonat Alciatus *in d. l. Præsidis, n. 5.* explicans secundum casum *d. l. quisquis*, de eo, qui pecuniam dedit Iudici, vt dignitatem emat, *quo casu* (ait) *suspectus esset, ne mutuanti iustitiam proderet*, & Decianus *tract. crimin. lib. 8. cap. 38. nu. 14.* cum ijs, quod referemus infra num. 29.

Verùm, vt ingenuè fatear, nulla ex istis interpretationibus difficultatem textus euacuat, neque mihi omninò placet. Magis arridet quarta interpretatio, quam tradit Iulius Pacius *legum conciliatarum, cent. 3. quæstion. 75.* videlicèt *dictam l. Præsidis*, agere de Præside, cui quia Præses est licet mutuũ dare, dictam verò *l. quisquis* agere de Iudice propriè sumpto nomine idest de eo, qui actu Iudex est, & apud quem litigat is qui mutuum dedit. Quare tametsi verum sit, appellatione Iudicis, tùm Præsidem, tùm Prætorem, & cæteros Magistratus cõtineri, *l. si Iudex, 41. ff. de minor. l. 1. ff. de iudicijs, Rubr. ff. de rebus author. Iudic. possiden.* nihilominus isti ijdẽ Magistratus, quibus liceret mutuum dare alias, tunc mutuum accipere prohibentur, cùm ab ijs accipiunt, inter quos iudicant. Quod ideò placuit, ne prætextu mutui iudicia corrumpantur, & sententiæ Præsidum venales sint igitur, prædicta *l. quisquis*, solùm probat eam limitationem, quam tradidimus supra num. 17. & nullatenus aduersatur textui *in d. l. Præsidis, §. Præses.*

27 Aduersus tamen secundàm interpretationem, quæ magis recepta est, obijci posse videtur, Quia ratio cur Doctores permittunt Iudicibus accipere mutuam pecuniã à subditis est, quoniam necessitate videtur excusari, cùm ad vsus suos pecunia egent; quæ necessitas multa indulget, quæ ea seclusa nequaquam concedi possent, vt rectè obseruat Alciatus *in d. l. Præsidis, num. 7.* Salycetus *in d. l. quisquis, n. 1. in fine*, & nos supra nu. 8. At hæc necessitas ex eo non videtur eos excusare, quoniam se in necessitate constituerunt Magistratum subeuntes: necessitas autem excusare non solet eum, qui sibi ipsi causa necessitatis fuit, quare illi non est subueniendum, *l. si fideiussor, 7. §. si necessaria, in fine, ff. qui satisdar. cogant. l. 2. §. si quis tamen*, & ibi glossa *verbo, arctauerit, ff. si quis cautionibus, l. 3. §. subuenitur, ff. ad Syllanian.* Felynus *in cap. quæ in Ecclesiarum, n. 67. de constitution.* Gregorius Lopez *in l. 31. titul. 9. par. 1. gloss. 7. & in l. 22. tit. 1. par. 3. gloss. 3.* Couarruuias *lib. 2. variarum, c. 16. n. 9. & in practicis, cap. 6. n. 2. in fine*, Menochius *de arbitrar. Iudic. lib. 2. cent. 2. cas. 182. ex nu. 37.* cum plurimis omissis. Melius igitur faceret Iudex iste pauper, & egenus, si se Magistratu abstinuisset, ne illum necessitas cogeret à subditis necessaria petere, & accipere mutuam pecuniam ad suas necessitates subleuandas, quam si voluntariè in egestatem incidendo per Magistratus susceptionem, prohibitionem legum excusatione necessitatis effingiat.

28 Respondendum est, regulam quidem esse, nulli subueniendum, qui se in necessitate constituerit; verùm esse limitandam tunc, cùm culpa non est ordinata ad necessitatem; eo enim casu, etiam si culpa sua quis in necessitatem inciderit; eum necessitas excusat, & non redit indignum beneficio. Quæ fuit doctrina Glossæ *in cap. quia diuersitatem, verb. suspensus, de conces. præbend.* quam sequitur Panormitanus ibi *n. 11. & 13.* Felinus *in d. cap. quæ in Ecclesiarum, n. 67. vers. non obstat etiam, de constitution.* Decius ibi *n. 37.* qui loquitur in indiuiduo de paupertate, docuit Bartolus *in l. 2. §. simili modo, ff. si quis cautionibus* Angelus *in quæst. 6. Bononiensis suæ ciuitatis bannitus, nu. 15.* Menochius *de arbitrarijs, cas. 182. nu. 59.* Surdus *decis. 262. ex num. 16.* & alij, quos diximus disput. 2. nu. 616. Non est autem putanda causa necessitatis Magistratus susceptio, siquidem multi, diuites etiam, tàm Magistratus quàm non Magistratus incidunt quotidie in necessitates, ob quas coguntur petere mutuum. Ita fit, vt necessitas excuset Magistratum ex communi Doctorum sententia, si mutuum petat à subditis, quia non ordinatur Magistratus administratio ad necessitatem incurrendam, neque eam consequitur necessitas infallibiliter, præsertim cum ex salario publico, & emolumentis Iudex ali possit.

29 Ad tertium argumentum dicendum est, aduersus Iudicem, nõ ex eo solo, quòd mutuum accipiat ad suas necessitates subleuandas, præsumẽdam esse illicitam numerum palliationem, seù simulationẽ; alioqui ex eo, quod emat necessaria ad victum, vel vendat semel, aut iterum superflua, posset eadem simulatio præsumi, sed id ex adiunctis circumstantijs esse præsumendum, veluti si clàm acciperet, si interposita persona suspecta, si a litigatore, vel alio simili suspitioni obnoxio. Verùm tamen si mutuum palam, & bona fide contractum esset, & de simulatione non constaret, veluti si se Iudex, vel in priuato chirographo, vel publica scriptura obligasset ad id restituendum, vel acepisset mutuum sub pignore, quod planè non fecisset, si pecunia dono illi data esset; (eiusmodi enim dona solent, tàm occultè accipi, vt nullum eorum remaneat vestigiũ neque possit donator donatarium ad restitutionem compellere) nullius criminis esset reus Iudex, qui eo modo mutuum acciperet. Tametsi verùm sit, Iudicibus consilium esse dandum, vt quantum fieri possit abstineant ab istis contractibus inter subditos, quemadmodum eos hortata est apud Neapolitanos *pragmat. 4. vers. præterea eosdem, de munerib. official.* quoniam, vt prudenter animaduertit Molina *de primogenijs lib. 2. cap. 8. n. 41. & lib. 4. cap. 5. n. 29. ex l. si pupillorum, §. si pupillus ff. de reb. eor.* antequam actus fiat, tutior pars est eligenda; Iudex autem propter istas prohibitiones expositus est periculo suspicionis, vt adnotauit Farinacius *in praxi criminali. q. 111. n. 170. cum tribus sequentibus, vol. 3.* Mascardus *dicta conclus. 164.*

tlus.164.n.5. Baiardus *ad Iulium Clarum, lib.5. sentent. §. fin.q.73.n.27. & seqq.*

30 Si tamen id fecerit vrgente necessitate, constetque syndicatori de veritate mutui, presertim si tempore syndicatus iam solutum sit, nulla pœna dignus est. Idque si benè aduertamus probat argumentum ipsum, quod dissoluimus, siquidem mutuum Iudici factum vocat titulum iustum prohibitæ donationis, quod planè indicat licitum esse Iudici mutui contractum exercere; illicitum verò donationem recipere, dolumque esse, iniustum iusti nomine, & titulo tegi, & dissimulari, quod nos non negamus.

SVMMA DISPVTATIONIS quarta.

1 *TRiplex est genus emolumentorum Iudicis.*
2 *Disputatio tractanda est de Iudice delegato salariato.*
3 *Iudex delegatus non salariatus absque dubio percipit partes pœnarum, &c.*
4 *Extenditur resolutio ad Iudices superiores, Auditores Regios, aut Alcaldes, cum delegantur.*
5 *Explicantur l.15.tit.6.lib.2.recopilation. & n.6.& 7.*
8 *Confirmatur resolutio alijs legibus, & limitatur.*
9 *Ratio decidendi d. l.15.*
10 *Secunda ratio decidendi d. l.15.*
11 *Titulus disputationis proponitur, & declaratur.*
12 *Prima sententia negatiua.*
13 *Probatur primò.*
13 *Probatur Secundò.*
15 *Probatur tertiò.*
16 *Probatur quartò.*
17 *Secunda sententia affirmatiua, & n.18.*
19 *Distinguuntur causas, & primus refertur.*
20 *Prima conclusio.*
21 *Laboris, & præmij perpetua est, & mutua proportio.*
22 *Ratio dicendi in l.9.tit.5.lib.3.recopilat. designatur omissa à scribentibus.*
23 *Præmium promissum capienti malefactorem, non debetur familiæ potestatis eum capienti, iuxta Bartolum.*
24 *Non debet quis duplici damno onerari.*
25 *Rationes dicendi l.31.tit.6.lib.3.& l.11.tit.21. lib.4. & l.13.tit.7.lib.9. recopilation.*
26 *Secundus casus proponitur.*
27 *Secunda conclusio, qua deciditur.*
28 *Tertius casus distinguitur.*
29 *Tertia conclusio.*
30 *Probatur efficaciter, & vbi lex non distinguit, neque nos stinguere debemus.*
31 *Eadem ratio quoad hoc militat in ordinario Iudice, quæ in delegato.*
32 *Delegatus ad vniuersitatem causarũ est instar ordinarij.*
33 *Est cur Principes magis æstiment delegatos Iudices, quam ordinarios, curque eis magis faueant.*
34 *Nõ est lex, quę prohibeat delegatos adquirere quędã lucra*
35 *Consuetudinis, quod Alcaldi Curiæ percipiant* derechos de los despreces omecillos, y sangre, *quænam sit ratio.*
36 *Dissoluuntur primum, & secundum argumentum primæ sententiæ.*
37 *Tertium argumentum dissoluitur.*
38 *Quarto argumentum satisfit.*
39 *Admonitio Authoris, & omnes homines esse lucri cupides tametsi quidam dissimulent, aut contrarium simulent.*

DISPVTATIO IV.

Vtrum Iudex delegatus salariatus possit vltra salarium exigere sportulas actorum, & partes pœnarum, quas leges Regiæ Iudicibus designant, & applicant?

Ad l.31.titul.6.lib.3.& l.15.titul.6.lib.2.l.11.tit.21. lib.4.& l.13.tit.7. lib.9. nouæ recopilat.

1 EMolumentorum, quæ Iudices ratione officij sui onerisque iniuncti percipiunt, tria sunt genera. Primum est, salarium publicũ, quod in nostro Regno Hispano designatur, tùm ordinarijs Iudicibus, tùm delegatis. Secundum sunt minuta quædam commoda pecuniarum, quasi, per stipem collectarum iure actorum, quæ Iudex quotidie facit, de quibus statuitur *in libr.3.recopilationis, titul.10.de Aranzel de los derechos de las justitias ordinarias.* Has vocamus sportulas, de cuius nominis significatione videndi sunt Alexãder ab Alexandro *lib. 5. genialiũ dierum, cap.24.* Cælius Rodiginus *libr.12. lectionum antiquarum, cap.21.in fine,* Alciatus *libr.3.dispunctionum, cap.17.* Caluinus *in lexico iuris verb. sportula,* Ioannes Garcia *de expensis, & meliorationibus, cap. 21. ex num.11.* vbi de translatione huius nominis ad hæc significanda, & est in Codice Iustiniani *titul.2.lib. 3. de sportulis, & sumptibus in diuersis iudicijs faciendis, &c.* Tertium genus emolumẽtorum est pars quædam pœnarum pecuniariarum, quam ob varia delicta leges Iudicibus assignant, vt fere in pragmaticis recentioribus designatur tertia, vel quarta pars pœnæ applicanda Iudici sententiam ferenti. Item in rescriptis regijs de administratione eius contributionis, quam in nostro Regno, vulgo vocamus, *Millones,* & in statutis ciuitatum, & populorum circa custodiam montium, & agrorum, vt erat statuta in saltu illo, quem commemorat Gordianus Imperator *in leg.2.C.de noxalibus action.* De hoc tertio genere emolumentorum agit, textus *in dicto titul.10.cap.1.2.& 10.libr. 3. recopilation.* Est verò inter molumenta primi, & secundi generis ex vna parte, & emulumenta tertij ex alia, discrimen notatu dignum; quòd salarium, & sportulæ Iudicibus assignata censenda sunt fauorabilia: fauore enim Iudicis sunt constituta, vt habeat vnde alatur, eique de victu, & cultu prouisum sit. Emolumenta verò tertij generis censenda sunt odiosa, quæ non tàm respectu Iudicis, & vt ipse commodum sentiat, ac ditescat, designata sunt à legibus, statutis, aut rescriptis, sed odio potiùs delictorum, atque vt Iudices, & Officiales, qui fortassis, non ita permouerentur zelo vtilitatis publicæ ad insectanda delicta, sed dissimularent potius, vt plerumque faciunt in ijs causis, ex quibus commodum non expectant proprij lucri cupiditate, & quæstus sibi propositi auiditate saltem delinquentes persequerentur, delictaque impunita non manerent, hominesque vel penarum, & multarum metu, quas sibi certò sciunt infligendas sine vlla remissione, cùm ad Officiales iustitię iure pertineant, deterreantur à peccatis, & à delictis abstineant. Tametsi enim leges istæ per accidens, (vt phylosophicè loquar) faueant Iudicis lucro; per se tamen, & præcipua intentione spectant ad delictorum terrorem, & punitionem, adhibentque lucrum Iudicis tanquam medium ad consequutionem finis principalis, nempè vt delinquentes nullibi se tutos existiment ab Officialibus suum lucrum inhiantibus, vt planè indicat textus *in l. 66. titul. 21.libr. 5. recopilation.* & obseruat Redinus *tractatu de maiestate Principis, a d verbum, non armis solùm decoratam, secunda parte, numer.201.* loquens de armis, quæ applicantur exequutoribus *in leg.28.tit.23.libr.4. recopilation.* Ac per consequens rectè dictum est eiusmodi emolumenta censenda esse odiosa; quia odium in eis præcipuè viget, etiam si aliquis fauor inueniatur; ille enim ordinatur ad illud tanquam ad finem. Censura autem fauoris, vel odij in dispositionibus desumenda est ab eo, quod præcipuum est, iuxta communem traditionem Doctorũ *in l.quæritur, ff. de statu hominum,* cuius meminit Geminianus *in cap. sciant cuncti, 12. numer.6. de electione in sexto,* Philippus Franchus *ibidem num item 6.* Tiraquellus *de retrac.lignag §.30.gl.1.n.4.& 5.* vbi rectè docet semper actum iudicari à principali inuentione agentium, Peregrinus *de fideicom.art. 1.n.24. & 25.* Flaminus Parisius *de confident.benefic.quæst.13.ex n. 11.* Molina *de primog.*

primog.l.1.c.18.n.3. Prætis *de interpret. vlt. vol. l.1.interpr. 1.dub.4.solut.12.ex n.11.* Menoch. *de recuperan. possess. remed.1.ex n.13.* Gutierrez *ll.4.pract.quæst.24.n.28.& sequ.*

2 Quæstio verò proposita est à nobis de Iudice delegato salariato; neque enim dubitatio est, quin Iudex ordinarius præter salarium possit omnia ista commoda percipere, cum id expressè leges illi concedant, videlicèt *totus ille titulus decimus, libr.3.recopilation.& l.9.titul.3. l.7 & 8.tit.6.eiusdem lib.3.& l.12.tit.21.lib.4.recop.*

3 Neque item dubitant Doctores nostri, quin Iudex delegatus, cui per commissionem suam salarium non assignatur, possit percipere ista emolumenta; id enim planè videtur probari *ex leg.11.titul.21.libr.4. recopilation.versicul. ymandamos*, ibi, *que noll uen mas derechos de execution* (videlicèt cùm cognoscunt de causa tanquam delegati) *de los que les pertenaciere, y debieren lleuar como Iueces ordinarios de los tales lugares, & leg.31.titul. 6.libr.3.* ibi *Y no lleuando salario solamente lleuen los derechos por la tabla del concejo, donde se hiciere la execution*, quæ lex loquitur de Iudicibus delegatis, seù Commissarijs. Notat Bouadilla *lib.2.politicæ, cap.21.n.35.& lib.5. cap.1 num.243.* Rodriguez *tractatu de exequutione, capit. 7, num. 11.* Ioannes Heuia Volano *in curia philippica, 2. par. del juicio executiuo, §.33.num.8.*

4 Quæ quidem resolutio, quæ apud nostros est indubitata, amplianda est, etiam si Iudex delegatus non salariatus sit aliquis de Iudicib. superioribus, videlicet aut Regius Auditor, aut Iudex criminum, quem *Alcalde* vulgo vocamus. Isti enim cùm delegantur ad aliquas causas sine designatione salarij, si causæ sint eius naturæ, & conditionis, in quibus alij Iudices ordinarij, vel delegati possent iure applicare sibi per sententias, & percipere partes pœnarum per leges assignatas, possunt etiam ipsi eas sibi applicare, & percipere, dummodò per delegatorum instrumenta, seu rescripta, id eis prohibitum nō sit. Qua in re vidi præcipitem lapsum supremi eiusdem tribunalis existimantis, non posse Iudices istos applicare sibi partes istas pœnarum: verùm vbi caput se in præceps dat, caput membra sequuntur. Ampliationis tamen nostræ fundamentū est, *l.15.tit.6. lib.2.recopilat.* cuius verba referā; *Madamos que asi en los pleitos, que de aqui adelante se mouieren, como en los que al presente estan pendientes, que no estuuierē sentēciandos en reuista, los Alcaldes de nuestra casa, y corte, y los Alcaldes de las nuestras audiecias y chancillerias, y los otros Iueces superiores, de los quales, y en los cassos, que no ay grado para appellar, o suplicar para otros tribunales, en los negocios, y delitos, que sentenciaren, aunque ayan venido ante ellos en primiera instācia, no puedan lleuar, ni lleuen la parte de las penas, que por leyes, y pragmaticas destos Reynos se aplica a los Iueces, que las determinaren, y que la parte, que conforme a las dichas leyes auian de auer los dichos Iueces de aqui adelante sean, y se apliquen para la nuestra camera, y fisco. De manera, que el Iuez, o Iueces dequien, y en los cassos, que no uuiere grado de appellacion, o suplicacion para otro superior, no pueda llenar, ni lleue parte de las dichas penas quedando las dichas leyes en su fuerza, y vigor, enquanto a los Iueces inferiores.* Quæ lex continet limitationem eius regulæ generalis, quòd Iudices possint per suas sententias assignare sibi partes pœnarum statutas à legibus, seù pragmaticis Regijs. Ea enim est limitanda, cum Iudex cognoscit de causa tanquam superior, a quo non potest interponi appellatio, seu supplicatio ad superius tribunal. Quæ limitatio ampliāda est etiam si talis causa deueniat in prima instantia ad eiusmodi Iudicem. Quæ tamen lex, vt vberius explicetur, duo casus notandi, & distinguendi sunt. Primus, quem expressè lex ipsa continet, & determinat, est, cùm Iudices isti superiores Auditores, aut Alcaldi cognoscunt de aliqua causa non vt singuli, sed vt vniuersi, & per modum vnius tribunalis, vt coniudices cum alijs quorum singula vota, & iudicia non constituunt sententiam, sed coniuncta cum votis aliorum iuxta *l.26.43.44. 47.tit.5.libr.2.recopil.* & doctrinam Bartoli *in l. si vni ex pluribus, 36. aliàs Pomponius, num.1.& seqq. ff. de re iud.* Quo casu a sententia pronunciata ab Auditoribus, aut Alcaldis non potest interponi appellatio, aut supplicatio ad superius tribunal, sed interponitur supplicatio ad idem tribunal, in quo per sententiam reuisionis confirmatur, aut reuocatur prior sententia, sine vllo alio recursu ordinariò, iuxta *l.22.tit.4.lib.2.rec.*

5 Primò igitur isto casu, *d.l.15.* quàm interpretamur definit, non posse Iudices istos superiores applicare sibi partes pœnarum per suas sententias, quas leges iudicibus decidentibus causas applicant. Idq; non solùm si cognoscant de causa in gradu appellationis interpositæ à Iudicibus inferioribus, sed etiam si causa ad eorum tribunal deueniat in prima instantia, vt multis casibus potest deuenire.

6 Secundus casus est, quem lex non exprimit; apertè tamen indicat distinguendum à primo, quo Iudices isti, qui alias vnam vniuersitatem superiorem componunt cognoscentem de causis in gradu appellationis, efficiuntque tribunal supremum à quo non potest appellari, cognoscunt de causis ipsis, non vt vniuersi, sed vt singuli, videlicèt tanquam delegati ab aliquo superiore intra, vel extra Curiam. Quo casu votum ipsorum ab aliorum votis separatum, & singulariter pronunciatum facit sententiam, & litem determinat. Quo item casu ab ipsis interponitur appellatio ad superius tribunal, vt testatur, tùm stylus ipse omnibus patens, tùm leges diuersæ nouæ recopilationis, *l.16.lib.26.titul.8.lib.2.l.16.cap.17.titul.6 leg.20.titul.4.eodem lib.2.* Quæ leges tametsi loquantur de Alcaldis, vt Iudicibus Prouinciæ decidentibus causas ciuiles; idem tamen contigit cum cognoscunt de causis criminalibus ex iurisdictione delegata: tunc enim solus Alcaldus delegatus decernit litem, & ab eo interponitur appelatio ad superius tribunal delegantis, vt est luce clarius, & quotidianis experimentis notissimum. Idem de Auditoribus dictum puta.

7 De isto autem casu, quo Iudex alioqui superior sit Iudex inferior, & cognoscit, & procedit, vt inferior, *d. l. 15.* nihil expressè definit; sed eo ipso, quòd omisit reliquisse videtur, quid faciendum sit, sub dispositione iuris communis, *l. commodissimè, ff. de liber. & posthum. l. si extraneus, 6. ff. de condict. caus. dat. l. præcipimus, 32. in fin. C. de appellat. c. susceptum, de rescript. in sexto*, cum traditis à Petro Barbosa *in l. si cum dotem, 23. in princ. ex nu. 17. 21. & 45. ff. de solut. matrim.* Eò maximè, quòd in calce legis ea verba adiecerit Legislator: *Quedandos las dicas leyes en su fuerza, y vigor, enquanto a los Iueces inferiores.* Atq; in eo contrariam decisionem sequendam esse decisioni casus præcedentis apertè insinuant totius legis verba limitantia, decisionem eius ad precedentem casum, ibi: *De los quales, y en los casos, que no ay grado para appellar, o suplicar para otros tribunales;* & iterum inferius in fine: *De manera, que el Iuez, o Iueces, de quien, y en los casos, que no vuiere grado de appellacion para otro superior, no pueda llenar, ni lleue parte de las dichas penas.* Ergo in alijs casibus contrarijs contrarium est dicendum, nempè posse Iudices istos pœnarum partes percipere; aliquī cur limitatè lex loqueretur, & non potius simpliciter, & absolutè percepisset Iudices istos nunquam, & nullo casu, siuè ab eis posset, siuè non posset interponi appellatio ad superius tribunal, percipere partes pœnarum in causis, de quibus iudicant? Succedit igitur regula, vt limitata verba limitatū effectum producant, *l. in agris, ff. de adquir. rer. domin. l. cancellauerat, ff. de ijs, quæ in testam. delent. l. age, C. de transact.* Meres *de maioratib. 2. par q. 6. in prima impressione, n. 106. in secunda, n. 531. & seqq.* Symon de Prætis *de interpret. vlti. volunt lib.1. interpr. 1. dubit. 4. resol. 12. per totam fol. mihi 62.* Ioannes Garcia *de nobilitate, gloss. 1. in princ. ex num. 29.* quoniam si Legislator aliud voluisset facilè aliud expressisset. Quo argumento vsus est Pontifex *in cap. ad audientia, de decimis;* vbi notat Abbas Parnomitanus *n. 2. cap. inter corporalia, vers. vnde si circa, de translat. Episcop. l. vnica, §. sin autem ad deficientis, C. de caduc. toll.* ibi: *Nam si contrarium volebat nulla erat difficultas coniunctim ea disponere, l. si seruum, 7. §. Prætor ait, ver. non dixit Prætor, ff. de adquir. hæredit.* Bouadilla *lib.5. politic. c.1. n.14.* Fit igitur, vt hæc exceptio, & limitatio firmet regulam in contrarium,

trarium,

tarium, *l. nam quod liquidè, §. vlt. ff. de penu legata, l. quæsitum, §. denique, ff. de fund. instruct.* Paulus Castrensis *conf.* 257. *nu.* 5. 2. Decius *in l. 1. n. 21. ff. de regul. iur.* Simon de Prætis *de interpret. vltimar. volunt. lib. 4. interpr. 2. dubit. 3. per totam, fol. mihi* 212. Couarruuias *lib. 2. variarum, c. 5. n. 5. & 6.* Metes *de maioritatib. 1. par. quæst. 22. ex n. 1.* Matienzus *in l. 3. tit. 10. lib. 5. recopilation. gloss. 15.* Mantica *de tacit. & ambigu. conuention. lib. 7. tit. 16. n. 30. & seqq.*

8 Id quoque apertè probat mihi aliæ leges nostræ, in primis *l. 10. tit. 6. lib. 2. recopilat.* ibi: *Y mandamo a los dichos nuestros Alcades de Corte no lleuan parte alguna de las penas enque condenaren, que pertenezcan a nuestra Camara y fisco,* ista sunt verba limitata; & *in l. 11. eod. tit.* prohibentur Alcaldi applicare sibi partes pænarum, in ijs casibus, in quibus leges illi nullas applicant partes; aut percipere in ijs, in quibus leges assignant Fisco pœnas condemnationis. Quę planè denotant prohiberi cum limitatione percipere pœnas ijs eisdem casibus, quibus idem prohiberetur Iudicibus alijs inferioribus: permissum verò esse percipere pęnas ijs casibus, quibus pęnæ à legibus applicantur Iudicibus vniuersim, & nulla distinctiune facta, vt denotat textus *in tit. 10. c. 10. lib. 3. recopilation.*

Idem probat apertius *l. 13. cap. 16. tit. 14. lib. 2. recopilat.* cuius verba sunt: *Otrosi mandamo, que los dichos, nuestros Alcaldes, ni los denunciadores de qualesquiera delitos, no reciban, ni cobren, ni lleuan la parte, que les pertenece de las dichas condenaciones, hasta tanto, que ante, y primiero lo pague al dicho nuestro Receptor, lo que dellas pertenece a nuestra Camara, so pena de lo pagar con el doblo,* quę lex apertè præsupponit; imò docet partem pœnarum eiusmodi condemnâtionum pertinere ad Alcaldos eodem modo, quo pertinet ad delatores, & posse ab eis exigi, verùm præcipit ne ab eis prius exigatur, quàm Receptori fisci sit satisfactum, quod ab inferioribus Iudicibus seruari iobet, *dicto c. 10. tit. 10. lib. 3. recopilation.*

Ex quibus venit Explicanda *l. 20. tit. 1. lib. 3. recopilat.* cuius verba sunt; *Que los dichos Gouernador, y Alcades maiores* (loquitur lex de Regio auditorio Gallaciæ) *no pongan, ni apliquen, ni lleuen para si penas algunas, ni para sus officiales, ni para sus familiares; in sus officiales la pongan, ni lleuen para los dichos Gouernador, y Alcaldes maiores, ni para si, saluo que todas las penas pertenecientes, a la nuestra Camara, y qualesquiera otras, que ellos sentenciaren, las hagan poner en deposito de manifesto el Receptor, el qual tenga cargo de las cobras, y cobre por ante Escrinano, para acudir con ellas a quien nos manderemos, y las otra para gastarlas, por mandamiento de los dichos alcades en las obras, y cosa, paraque fueren aplicandas, l. 25. eod. tit.* quæ prohibet ne isti Auditores Gallaciæ percipiant partes pænarum, quas per suas condemnationis imponunt. Sunt enim leges iste intelligendæ, & practicandæ, iuxta superius dictæ in duobus casibus. Primus est, cùm pęnę sunt arbitrariæ, & lex nullam partem pœnæ Iudici attribuit, tunc enim Iudex non potest per suam sententiam partem pænę imponendæ sibi applicare iuxta *l. 2. tit. 26. lib. 8. recopil.* Secondos casus, cùm isti Auditores cognoscunt de causa quapiam per modum supremi cuiusdam tribunalis, a quo non est recursus appellationis aut supplicationis ad aliud tribunal superius, & non vt singuli, sed vniuersi, vt conueniât cum dicta *l. 15. tit. 6. l. 2.* superius explicata: in alijs verò casibus contrarium iudicandum est.

Limitanda tamen est decisio prędictæ *l. 15. per l. 18. tit. 5. libr. 9. recopil.* vt non procedat in pæna tripli, quam incurrit committens fraudem, & dolum in ratiocinio regiorũ redditoum: nam si rationem reddens dolosè omiserit in calculi parte, quam onerationem, seu introitum, vel *cargo*, vocamus aliquam summam, vel partitam, vel eam addat in exoneratione, aut exito, incurrat pœnam tripli, cuius tertias pars applicatur Auditoribus tribunalis ratiocintorum regiorum causam definientibus, iuxta *d. l. 18.* & ordinationes Consilij Regij patrimonij, & compotorum eius, tametsi ab eis non sit recursus ad aliud tribunal, quod ita vsu receptum est, sæpè vidimus, etiam si non careat scrupulo.

9 Ratio verò decidendi *d. l. 15.* cor prohibitum fuerit ne Iudices superiores partes pęnarum percipiant ijs casibus quibus ab eis non est recorsus ad superius tribunal, duplex est iudicio meo, tametsi neminem ex nostris eam videam attigisse. Prima quoniam durissima res est, (negari non potest) Iudicem ex causa, quam iudicat vllum percipere commodum, & in ea versari eius interesse. Id enim planè est in sua causa sibi ipsi ius dicere, quod repugnat cum naturali dictamine rationis; ex quo prouenit ne quis valeat vlcisci de propria iniuria, ne sit idem Iudex & actor, & cum regulis iuris ciuilis *in Rubr. C. ne quis in sua causa iudicet, vel sibi ius dicat.* ideo rectissimè *in l. vnica eod. tit.* dexerant Imperatores, *in re propria iniquum admodum est alicui licentiam tribuere sententię,* & elegantissima fuit obseruatio Bartoli *in leg. de iure, 37. in princ. n. 1.* post Glossam ibi, *verbo, Prouinciæ, ff. ad municipal. & deincol.* dicentis: *Ex hac mirabili glossa nota, quod quando Iudici applicatur decimum, quod ipse non potest cognoscere, na ipse si Iudex competens,* & plurima ad eam rem cumulauit Surdus *cons. 193. n. 6. lib. 2.* Tametsi Baldus *in l. ex quacunque, n. 7. ff. si quis in ius vocatus non ierit,* dicat commodo sportularum, vel alio lucro incidentet peruenienti Iudici non reddit illum suspectum quominus possit pronunciare incidenter de iurisdictione; in quam rem legatur Carrasco *ad nouam recopilationem, c. 9. n. 68. & n. 226.* & Philippus Franchus *in c. ad addientiam, 34. num. 3. de appellation.* Barbosa *in l. si quis ex aliena, ex num. 11. & propriè ex num. 117.* cum textu ibi, *ff. de iudicijs,* Causa autem propria alicuius dicitur, in qua eius vtilitas vel interesse vertitor, *l. 1. §. in propria, l. 2. §. vltimo, ff. quando appell. sit.* Heringios *tract. de fideiussorib. c. 29. num. 12.* in qua non solum Iudex, quod magis est, sed nec testis, quod est minus quis esse potest, *l. nullus, ff. de testibus l. omnibus, Cod. eod. tit.* Mascardus *de probationib. concl. 1364.* testes in causa, *ex n. 1. vol. 3.* Farinacius latissimè *in praxi crim. q. 60. ex nu. 1.* Cardinalis Tuscus *liter. T. conclus. 197. volum. 8.* Vnde fit, vt iustissima sit causa recusationis si damnum, vel emolumentum litis ad Iudicem quocunque modo pertineat, ex quo possit dici causa propria Maranta *in praxi, 6. par. tit. de appellatione, n. 32.* Aufrerius *de recusationibus, num. 76.* Caualcanus *decis. 28. num. 114. caus. 78. 2. par.* Tuscus *liter. S. concl. 908. nu. 1.* neque solum si causa ipsum tangat, verom si similem causam habet, *cap. causam quę de Iudicijs,* Farinacius *in fragment. criminaliter. I. num. 784.* qui multos allegat. Verum in hac regula versetur dumtaxat interesse priuatum, & alia parte publicè intersit puniri maleficia legibus prohibita, *l. ita vulneratus, ff. ad l. Aquil. l. locatio, §. quod illicitè, ff. de pub. & vectigal. c. vt famę, de sentent. excommunic.* Tuscus *lit. D. conclus. 157.* ad quorum punitionem quibusdam casibus non aliud cõmodius medium potuit adhiberi, quàm facere Iudicem participem pœnæ imponendæ pecuniariæ, quo moueatur acrius ad eorum, vindictam proprio commodo, & vtilitate stimulatus (vt superius aduertimus hac eadem disputatione nu. 1.) in superhabenda fuit iniquitas ista priuata victa ab vtilitate communi; quod ne iure nouum non est, vtilitas enim publica præfertur priuatæ, *l. vnica, §. fin. C. de caduc. toll. Authent. res quæ C. commun. delegat. l. vtilitas publica, C. de primipilo, libr. 12.* & ob eam multa in iure ciuili contra strictam rationem disputandi recepta esse innumerabilibus exemplis probari potest, *d. l. si ita vulneratus, §. æstimatio, ff. ad l. Aquil. l. sunt personæ, ff. de religios. & sumptib. funer.* temperanda tamen res fuit, & quod vtilitas publica suadebat, in prima instantia sequendum fuit, in qua Iudex particeps sit pœnæ pecuniariæ imponendę per suam sententiam, cum si reus acquiescat, & sua ipsius conscientia conuictus condemnationi consentiat benè acta res est; satis enim iusta est condemnatio, quã reus ipse illi acquiescendo iustam putat: quod si reus grauatum iudicet, prouocetq; ad superius tribunal appellatione interposita res deuoluitur ad Iudices superiores, a quos causa nullatenus pertinet, qui ab omni effectu vacui, & interesse liberi, de causa cognoscunt, vtpotè qui ex sententiam nullum vtilitatem possunt captare. Qua ad eos deuoluta tandem non offenditur prior illa ex iure naturali deducta regula, ne

Iudex propriam causam iudicet, vbi restauratur ius rei, si læsum est apud Iudicem inferiorem, Itaque nullum reputatur incommodum, quòd reus lædi possit à Iudice, cuius sententia non est exequenda, nisi reo ipso consentiente; esset verò magnum, si Iudices, quorum sententia mandanda est exequutioni sine vllo recursu, participes forent lucri ea sententia percipiendi. Quæ ratio extendit ad eas etiam causas, quæ ad superiora tribunalia deueniunt in prima instantia, quas lex ipsa se amplians complectitur.

10 Secunda ratio est, quoniam sequuta confirmatione primæ sententiæ latæ in prima instantia, non agitur ex prima sententia, quæ appellationis remedio videtur extincta, *l. 1. §. vltimo, ff. ad Turpillan.* sed ea secunda sententia lata in gradu appellationis confirmatoria, vt docuit Accursius *in l. eos verb. vel in instam, in fin. C. de appellation. & in l. furti, verb. hodie, ff. de ijs, qui not. infam. & in l. si quis priore, 29. verb. sed teneri, ff. ad trebellian. & in leg. chirographis, 58. §. vltimo, schol. penultimo, ff de administr. tutar* & Glossa Bernardi *in c. pastoralis, §. Præterea, verb. discussa. in fine, de offic. deleg.* & est recepta sententia ex Alexandro *in l. 1. nu. 5.* Iasone *n. 11. ff. de re iudic.* quos sequitur Barbosa *in l. diuortio, 8. §. si vir, n. 51. in ff. sol. matrimon.* & Fuluius Constantius *in l. 1. ex n. 29. C. pænis fiscalib. creditor. præferri, libr. 10.* Si igitur Iudices appellationis perciperent partes Pœnæ pecuniariæ per suas condemnationes impositæ, nunquam Iudices inferiores, a quorum sententijs condemnatorijs ferè semper interponitur appellatio ad superius tribunal, illas perciperent, sed suo lucro fraudarentur, & illorum labor in persequendis delinquentibus, & puniendis delictis foret irritus, & inanis: lucrum enim omne ad superiores deuoluerent, & in eos rectè caderent Virgiliana carmina: *Sic vos non vobis*. Item leges distribuentes pœnas pecuniarias, earumque partem Iudicibus sententias ferentibus adscribentes; & attribuentes, suo fine frustrarentur: ideo enim lucrum Iudicibus proponunt, (vt initio huius disputationis aduertimus,) quò eos ad inquisitionem, & punitionem delictorum promoueant, non mouerentur autem, si scirent lucrum à legibus propositum ipsis, non ab ipsius, sed à superioribus sententias suas confirmantibus capiendum esse. Necessarium igitur fuit, vt tribunalia superiora, ad quæ causæ in gradu appellationis deuoluuntur, & in quibus terminantur sine vllo alio recursu, nihil ex istis pœnis pecuniarijs participarent, aut perciperent: quod sensit Paladorius *in sesquicenturia, different. 111. n. 17.* confirmans *ex l. 6. tit. 14. lib. 2. recopilat.*

Quæ rationes planè non militant in casu, quo Iudices alioqui superiores cognoscunt de causis tanquam inferiores delegati, à quorum sententijs ad tribunalia superiora reis conceditur appellatio, & recursus.

11 Reliqua est igitur difficultas, quam disputandam proposuimus de Iudice delegato salariato, vtrùm possit partes pœnarum pecuniarum, & sportulas actorum vltra salarium percipere.

12 Prima sententia negat Iudicem delegatum salariatum posse percipere sportulas, aut partes pœnarum pecuniariarum, quas leges Iudicibus designant, & attribuunt, aut vlla alia emolumenta præter salarium. Hanc amplectuntur Bouadilla *lib. 2. politicæ, cap. 21. num. 23. & libr. 5. c. 1. n. 243.* Rodriquez *tract. de exequutione, cap. 7. num. 10.* Ioannes Heuia Volano *in curia philippica, 2. p. de juicio executiuo, §. 23. n. 9.*

13 Quæ sententia probatur primo *ex d. l. 31. tit. 6. libr. 3. recopilat.* qua præcipitur Iudicibus ordinarijs, ne permittant Iudices delegatos ad aliquam exequutionem designato salario, aliqui vltra salarium percipere, ibi: *Que no consientan a nuestro Commissarios, ni a otro Iueces algunos, ni executores lleuar derechos algunos de execucion, ni assessorias, ni vistas de processos, ni otro salario alguno, saluo lo contenido en nuestras cartas*. Ergo Iudices salariati delegati duntaxat possunt salaria sua percipere.

14 Secundo probatur *ex l. 11. tit. 21. libr. 4. recopilat.* ibi. *Ningun Alguacil, ni Executor, ni otra persona, que imbiaremos con nuestras cartas, y poderes, o imbiaren, los nuestro Consejo, y Oidores de las nuestras Audiencias, a los nuestros Contadores mayores aquien mandaremos dar salario senalados en nuestra cartas, agora sea por cada dia de los que ocupare, o per tiempo senalado, o por todo el tiempo, que ocupare en lo que vuire de hacer, no lleue otros derechos de execucion, ni de meajas, ni otros derechos algunos de mas de su salario, ni los concejos, ni personas particulares a quien tocan, se los den, ni las nuestras justicias se los consientan lleuar; y si el tal. Executor, o Alguacil de hecho la lleuare, por la primera vez lo buelua con el quatro tanto, y por la segunda vez con las setenas*, cui similis est textus *in leg. 18. in fin. tit. 7. lib. 9. recopila.* Ecce leges prohibentes Commissario salariato quid vltra salarium percipere.

15 Tertio probatur, quoniam regula est Iudicem nihil commodi percipere posse, nisi quatenùs illi per leges attribuitur expressè, *l. 11. in fin. tit. 6. lib 3. recopilat. l. vnica, cap. 10. tit. 10. eodem libr. 3. recopilat.* Glossa *in verb. qualitercunque, in cap. statutum, §. insuper, de rescript. lib. 6.* Sed leges Regni non applicant sportulas Iudicibus delegatis, sed duntaxat ordinatis, *l. 7. tit. 6. dicto libr. 3. & dicto tit. 10. eodem libro*, qui inscribitur, *del Aranzel de los derechos de las justicias ordinarias*: nusquam verò reperitur taxa sportularum delegati apud leges regias. Ergo delegatus non potest sportulas percipere.

16 Quarto probatur à Bouadilla *dicto libr. 2. politicæ, cap. 21. n. 42. circa finem*, & censet esse rationem à priori huius discriminis inter delegatum, & ordinarium, quoniam delegatus duntaxat habet vsum officij Iudicis; ordinarius verò habet vsumfructum, vt videtur probari *in l. 1. §. qui mandatam, ff. de eo, cui mand. est iurisdict.* & ex tradit. à Doctoribus ibi, *& in rubr. eiusdem titu.* Ita fit, vt ordinarius possit frui omnibus commoditatibus iurisdictionis, non verò delegatus.

17 Secunda sententia affirmat delegatum posse præter salarium recipere sportulas easdem, quas accipit ordinarius. Ita videtur sentire Glossa *in verb. pedaneis, in Auth. de ducibus, §. ne autem*, & ibi Bartolus *nu. 1. & 2* sequitur Matienzus *in dialogo relatoris, 3. par. cap. 24. nu. 6.* Ioannes Garcia *de expensis, c. 21. n. 10. in fine, cum seqq.*

18 Quod verò attinet ad partes pœnarum, quas leges applicant Iudicibus, nullum hucusque inueni Doctorem, qui earum percipiendarum facultatem concedat delegato salariato, nisi quod Villadiego *in sua instructione politica, c. 5. §. 32. n. 40 41. & seqq.* ait, pertinere ad Iudices extractionum, quos Hispanè dicimus, *Iueces de sacar*, partes pænarum in denunciationibus, quæ apud ipsos fiunt extractionum rerum prohibitarum extrahi à Regno. Isti autem Iudices sunt delegati, & salariati.

Compellor referre quocunque scriptores Hispanos, tùm quod hęc difficultas versetur in patrijs nostris legibus, de qua tractant solùm ferè ij, quos retuli, qui eam cum alijs ad vulgus vulgata lingua detulerunt, ne nostra ætate deessent multi Flauij, qui Iurisconsultorum mistería enunciarent, & in publicum ederent: tùm etiam quòd nulli Scriptorum suam inuideam gloriam qualemcunque, sciamque debere multum ijs, qui quo quomodo studia iuuenerant.

19 Hęc sunt, quæ nostri Castellani de proposita difficultate tradiderunt. Nos vero vt eam commodius resoluamus, credimus distinguendos esse multos casus.

Primus casus est, cùm Iudex delegatur ad vnam aliquam singularem causam, seù ciuilem, seù criminalem, in qua si procederet ordinarius, habet iuxta leges certa emolumenta; veluti si delegatur ad exequutionem faciendam in loco, in quo iuxta consuetudinem, statutum, aut legem debetur decima; at si delegatur ad puniendum delictum, cui imposita est à lege pœna pecuniaria, cuius pars applicatur Iudici; & illo casu designatur salarium expensis debitoris morosi, vel delinquentis vt solet ferè semper assignari eiusmodi delegatis.

20 Prima conclusio, cùm Iudex delegatur ad exequendum cũ salario præstando à debitore moroso, vel ad puniendum aliquod delictum expensis delinquentis, non potest vltra salarium exigere sportulas actorum aut partem pœnæ impositæ eiusmodi delicto, quam lex Iudici appli-

aplicat. Hæc conclusio est conformis primæ sententię, quæ iuxta eam est intelligenda, & non aliter, & in eius terminos est arctanda, & limitanda, vt sit vera; alioqui erit falsa, & Prorsus inuerisimilis, vt statim inferius ostendemus.

21 Probatur primò, quia laboris, & præmij commodi, & oneris perpetua, & mutua proportio, iuxta omnia iura naturalia, & positiua, *l. secundum naturam, ff. de regulis iuris, l. vnica, §. pro secundo, C. de caducis tollend. c. vltimo*, & ibi Glossa vltima, *7. quæst. 2. cap. rationi congruit, de regulis iuris in sexto, §. ne autem, in authent. de Iudicibus, collation. 6* notat Surdus *consil. 42. num. 22. §. vltimo non aduersatur, lib. 1.* vnum igitur laborem, & onus, vnum tantùm debet sequi præmium, & commodum, vt sic seruetur debita proportio. Quemadmodum enim bona fides non patitur, vt idem debitum bis exigatur, sed vnum debitum, & vna obligatio, vnica solutione tollitur, *leg. bona fides, ff. de regulis iuris, cap. bona fides 83. de regulis iuris in sexto, leg. qui bis idem, 18. ff. de verborum obligation.* iuxta interpretationem Accursij ibi; Petri de Bellapertica, Dini, & Baldi, Cuiacij ad Africanum *tractu septimo, Heringij, de fideiussoribus, cap. 24. nu. 116. & 117.* cui fauet Fulgosius *in l. vltima, C. de nomat. num. 1.* ita vni officio, vnum dumtaxat præstatur salarium, & vnus labor, vna solùm mercede compensatur, *cap. felicis, versicul. adijcientes, de censibus, libr. 6. l. 10. tit. 6. libr. 3. recopilation. l. 7. tit. 21. lib. 4. recopil.* vbi cauetur ne ob vnius debiti ex actionem soluantur duplicata exequutionis, iura, seù sportulæ. Confirmat hoc, quod tradũt Doctores, nempè salarium minui pro rata minuti laboris, vt obseruarunt Magonius *decision. Lucensi. 12. num. 18.* Costa *de portione rata, quæst. 13. num. 2.* Cardinalis Tuscus *litera S. conclusion. 15. num. 5. & 6. volum. 7.* Ex quo eodem capite prouenit, vt ei, qui habet licitè duplex officium, duplex quoque debeatur salarium, *l. his scholaribus, C. de erogatione militar. annonæ. lib. 12.* notat Baldus *in l. 4. num. 5. C. de appellation.* est textus vbi notat Bartolus *Authent. vt Iudices sine quoquo suffragio, §. illud. tamen.* meminit Gregorius Lopez *in leg. 60. tit. 5. p. 1. glos. 3.* vbi plures refert. Felynus *in cap. cum olim, 12. nu. 1. de sentent. & re iudicat.* Menochius *de arbitrarijs, lib. 2. centur. 3. casu 223. nu. 8.* Gail *obseruationum practicarum, lib. 1. obseruat. 44. nu. 8.* Gratianus *decision. Marchiæ 101. num. 1. & sequentibus*, Costa vbi supra *num. 3.* Tuscus *dicta conclusion. 15. num. 1. & sequentibus*, Caballus *resolution. criminal. centur. 3. casu 229. numer. 14.* Bouadilla *libr. 2. politicæ, cap. 20. numer. 69.* quia vbi crescit expensa, & labor debet crescere pretium, seù salarium, cùm tàm labor, quàm pecunia diuisionem recipiant, *l. Seio amico, in principio, ff. de annuis legatis*, & ibi notant Doctores, Capola *de seruitutib. verban. cap. 50. num. 26. & 27.* Ita fit vt simplici labori, simplex merces, simplici officio, simplex salarium, simplici merito, simplex respondeat præmium; duplici verò, duplex. Planè cùm alicui committitur aliqua exequutio cum salario, vel punitio alicuius delicti, designatur illi merces, quam ex eiusmodi negotio, & occupatione debet percipere. Et ne videatur ob vnum laborem accipere duplicem mercedem, & ob vnum debitum duplicem solutionem, non potest vltra salarium taxatum habere sportulas, decimam, aut partem pœnæ, quæ commoda lex defert Iudicibus non salariatis, ob pœnam quidem morosorum, & delinquentium, tanquam ob finem præcipuum, & magis intentum, sed simul in præmium, & satisfactionem laboris, & diligentiæ, quam Iudex adhibet, seù in exactione debiti, seù in punitione delicti.

22 Ex quo fundamento, quod verissimum est, infertur ratio decidendi, *ad l. 9. titul. 5. lib. 3 recopilation.* qua cauetur ne Iudices ordinarij, aut eorum substituti accipiant aliquid ob iudicandas lites, aut videndos processus *No lleuent cosa alguna de los pleiteantes, ni de otro por ellos, por razon de assessorias, ni vistas de processo, que vieren, para sententiar, y sentenciaren en diffinitiua, o interloquutoria, en las causas, que ante ellos penden* cuius meminit Auiles *in capit. 9. Pratorum, verbo, assessorias, & verbo, comission, & verbo, ley*, Auendanus *de exequend. mandat. secunda p.* Thomæ Carleuali de Iudicijs, *capit. 10. numero 6.* Matienzus *in dialogo relatoris, tertia parte, capit. 24. num. 6.* Bouadilla *lib. 2. politicæ, cap. 20. nu. 59.* Florez de Mena *libr. 1. variarum, quæstion. 8. §. 4. num. 1. & sequentibus* Segura Dauallus *in directorio Iudicum Ecclesiasticorum, prima parte, cap. 14. nu. 38. 39. & sequentibus*, tradit Azeuedus *in eius commentario num 1. & in l. 9. num. 1. & sequentibus titul. 6. dicto lib. 3. recopilation.* quę concordat cum *dicta leg. 9. titul. 5.* eisque similis est, *leg. 12. titul 7. lib. 9. recopilation.* quam tamen decidendi rationem Scribentes isti non expenderunt. Est itaque decisionis harum legum ea ratio, quoniam causarum definitio, & processuum examen est præcipuum munus Iudicis, & ad eius officium directò pertinet Hostiensis *in summa, tit. de offic. ordinarij, nu. 3. & seqq.* Quò fit, vt salarium, quod Iudici assignatur ob officium, compręhendat hoc onus, & eius intuitu solui censendũ sit, ac per consequens Iudex non potest ob eam rationem aliquid vltra à litigatoribus accipere, quibus non incumbit Iudicem sibi constituere, & ei stipendia præstare, Glossa *in capit. cum ab omni, verbo, præter expensas, de vita, & honestate Clericorum*, Mastrillus *de Magistratibus, libr. 1. cap. 22. num. 16. & 17. & cap. 21. num. 18. & sequentibus*, Ioannes Garcia *de expensis, dicto cap. 21. nu. 20.* seclusa contraria consuetudine, aut statuto, iuxta quam contrarium dicendum esset cum Deciano *consil. 41. num. 74. & sequentibus, libr. 2.* Menochio *consil. 1047. ex num. 1. libr. 11.* Auiles *in cap. 1. Prætorum, verbo salario, num. 2.* vt vtrumque notauit Florez *libr. 1. variarum, quæst. 8. §. 1. num. 6. & sequentibus.* Non potest inquam Iudex vltra accipere, ne videatur, aut duplicem sui muneris mercedem exposcere, si vltra salarium postulet assessoriam, (liceat vti ea voce,) quæ ratio in salariato ordinario procedit aut stipendium exigere ab eis, qui stipendium non debent, quæ, ratio militat in non salariatis: qui tamen sibi imputent, si suis expensis voluerunt militare, & gratis Iudicum munus obire: eo enim casu gratis suo officio satisfacere tenebuntur, quidquid dicat Antonius à Corduua *in summa casuum conscientiæ, quæstion. 110.*

23 Quam rationem decidendi, & fundamento confirmat egregia doctrina Bartoli *in l. si quis in graui, 3. §. verũ num. 2 ff. de ad syllanianum*, vbi ait: *Et per hoc dico, quod præmium, quod debetur capientibus exbannitos, non debetur officialibus, vel familiæ potestatis capientibus, non enim vltro faciunt, sed ex necessitate eorum officij, quod est purgare Prouinciam malis hominibus, l. congruit, ff. de offic. Præsid. ergo non vltro, & sic non habebunt præmium, vt hic: præterea qui gratis facere tenetur, si præmium accipit turpiter facit, l. fin. de condict. ob. turp. caus.* Bartolum sequitur ad eum locum, Albanus *num. 2. & nu. 3.* addit: *Pari ratione ex hoc Bartoli documento infertur, Præfectis triremium non debere præmium statutum capientibus piratas, vel alios prędones maria deprædantes, quia hoc faciunt ex debito officij eorum, cum ad id potissimum fuerint destinati*, idem tenet Felynus *in cap. de hoc, 11. nu. 7. de simonia*, allegans Bartolum vbi supra, & addit: *Item facit notabile dictum Petri de Anchorano cons. 197. incipit. Præmittendum est*, (aliàs est cons. 201.) *vbi consuluit, quod si Papa delegat causam ordinario, qui in eadem causa erat ordinarius, non debentur ei sportulæ, quia omnino tenebatur de causa cognoscere*, Hucusque Felynus. Idem docuit Decius *in l. 1. n. 2. C. de bonor. possess. contra tab. libert. quæ, &c.* Angelus *de maleficijs, verbo, quod fama publica n. 74.* Corsettus *singul. 309. verb. statutum, 7.* & Petrus Gerardus *singul. 14. n. 9. & 10.* Syluester *in summa, verb. dignitas, n. 9.* Bouadilla *lib 5 politic. cap. 7. nu. 18.* Caballus *resolut. crimin. cent. 3. casu. 279.* Additio ad Decium vltima *in l. qui cum alio, 19. ad. nu. 11. in verbo, ex propria voluntate. ff. de regul. iur.* Peguera *dec. 67.* Ponte *cons. 59. ex n. 15. volum. 1.* Baldus *cons. 64. vol. 2.* idem Ponte *de potestat. Pereg. titul. 5. ex num. 24.* Menochius *cons. 112. num. 44. libr. 2.* Pinellus *in l. 1. 3. part. num. 62. versicul. infertur, 13. C. de bon. matern.* Ionnes Lupus *in rubric. §. 50. ex num. 32. de donation. inter*, Cardin. Tuscus *lit. P. conclus. 516. tom. 6.* Farinacius *in praxi criminal. quæst. 103. num. 356.*

24 Secundo probatur eadem conclusio, quoniam non de-

bei quis dupliei damno onerari, *l. nauis, §. cum autem, ff. ad l. Rhodiam, de iact. l. iure succursum, 7. ff. de iure dot. c. at si Clerici. §. fin. in fine de iudic.* Tiraq *de retract. lignag. §. 1. gloss. 18. n. 9.* Pianchi *decis. 87. nu. 5.* Monterius *decis. 14. nu. 97.* imò verò, qui in vno grauatur, in alio debet releuari, *l. eum qui, ff. de iureiuran.* Sed reus debitor, seù delinquens, eum creatur Iudex ad eum exigendum, aut puniendum, onerantur onere salariorum, quæ soluere debet Iudici. Ergo non debet simul onerari onere decimæ, aut pæna soluēdæ Iudici; imò verò quoad hoc debet releuari.

Hac duas rationes existimo fuisse fundamenta Legis-
25 latoris, & rationes decidēdi *in d. l. 31. tit. 6. lib. 3. & in l. 11. tit. 21. lib. 4. & in l. 13. in fin. tit. 7. lib. 9. recopilat.* quas adduximus in comprobationem primæ sententiæ supra nu. 13. 14. & 15. tùm inquam ne eidem debito bis satisfieret, tùm ne subditi duplici onere grauarentur. Quæ tamen rationes (vt planum est) non militant in Iudicibus delegatis non salariatis, in quibus per consequens, neque illæ lege seruundæ sunt, neque de eis proposita conclusio intelligenda, vt & superius ex n. 3. adnotauimus.

26 Secundus casus est, cùm delegatur Iudex ad multas causas designato salario expensis morosorum, vel delinquentium; qui Iudex vocatus delegatus ad pluritatem causarum, vt notat Salycetus post Baldum *in l. à Iudice, nu. 3. 4. & C. de iudic.* & æquiparatur delegato ad generalitatem, non ad vniuersitatem causarum.

27 Secunda conclusio. Iudex delegatus ad multa debita exigenda è multis debitoribus, aut ad multos delinquentes puniendos, non potest ex eiusmodi negotio vlla alia emolumenta percipere; quàm salarium in rescripto suæ commissionis à Rege præscriptum, & taxatum. Hæc conclusio eisdem prorsus rationibus, ac fundamentis nititur, quibus præcedens: inter casum enim illum, & primum nulla esse potest ratio disparitatis, eadem erit igitur iuris dispositio, *l. illud, ff. ad l. Aquil. l. à Titio. 108. ff. de verbor. oblig. §. si igitur iussu, institut. quod cum eo.*

28 Tertius casus est, cùm delegatur Iudex ad aliquod vniuersale negotium principaliter tractādum expensis delegantis, vel etiam ad vniuersitatem aliquam causarum iniuncto mandato, vt cognoscat de incidentijs, & dependentijs, & puniat quos inuenerit reos: vt cùm quis delegatur ad administrationem gabellarum, seu ad exactionem vectigalium, quæ barbarè appellantur portagia, eorumq; administrationem, qui Iudices puniunt fraudantes regios redditus, & extrahentes res prohibitas incidenter, & propter connexionem, quam habent ista delicta cum principalis negotio. Neque ideò minus censendi sunt delegati ad vniuersitatem causarum, quòd videantur delegati ad causas vnius generis, siquidem delegatus ad causas mutuit vertentes in aliquo castro, sine limitatione aliqua personarum, censendus est delegatus ad vniuersitatem causarum, vt docet Baldus *in l. sole, 16. n. 2.* Alexander *nu. 9.* qui dicit communiter teneri, *ff. de iurisdict. omn. Iudic.* Bartholomeus Socinus *in l. more maiorum, num. 40. ff. eod. tit.* Decius *in cap. causam matrimonij, n. 43. de offic. deleg.* Barbosa *in l. cum Prætor, 12. §. 1. nu. 48. ff. de iudicijs.*

29 Tertia conclusio. Tertio isto casu, Iudex delegatus ad negotia aliqua principaliter tractanda expensis delegantis, aut ad vniuersitatem causarum designato salario, simili modo ex bonis delegantis, nempè fisci, iniuncto mandato, vt incidenter cognoscat de delictis, & puniat quos inuenerit reos, vt accidere solet in rescriptis commissionum Iudicum administratorum gabellarum, aut vectigalium, seu portagiorum; si aliquam inueniat deliquisse aliquo genere delicti, cui imposita sit pæna pecuniaria, cuius pars applicatur Iudici sententiā ferenti, poterit in sententia quam protulerit applicare sibi eiusmodi partem pænæ, & eam accipere; atque in causis ciuilibus exequutiuis, de quibus incidenter tractat poterit percipere quælibet commoda, & sportulas, quæ in eiusmodi causis lex, vel consuetudo Iudicibus defert. Hæc conclusio est conformis secundę sententiæ, quę hactenus, & non vlterius est existimanda vera.

30 Probatur autem efficaciter, quoniam omnia commoda, quæ lex Iudicibus defert licitè ab eis percipiuntur; nisi alioqui prohibeantur. Sed istæ partes pænarum, & sportulæ applicantur Iudicibus in punitione delictorum quorundam, & causis exequutionum, & nulla alia lege prohibentur ea accipere: ergo iustissimè ei fruuntur. Minor probatur. Quoniam leges, quæ partes pænarum applicant Iudicibus non loquuntur in specie de Iudicibus ordinarijs, sed genericè de Iudicibus, quo nomine cōprehenduntur, tùm ordinarij, tùm delegati, iuxta doctrinam Glossæ *in rubric. ff. de iurisdiction. omn. Iudic.* & Alexandri ibi *n. 1.* Decij *n. 3.* qui iurisdictionem in genere prolatam, docent comprehendere ordinariam, & delegatam. Succedit igitur vulgaris regula, vbi lex non distinguit, neque nos debere distinguere, sed generaliter, & sine exceptione accipere leges generaliter loquentes, *l. non distinguemus, ff. de recept. arbitr. l. de pretio, ff. de public. in rem act. l. 1. §. quod autem Prætor, ff. de aleatorib. l. 1. §. generaliter, ff. de leg. præstand. l. in fraudem, §. fin. in fine, ff. de testam. milit. l. vltima, C. de hæredit. vel. act. vendit.* notat Castillo *de vsufructu, c. 3. n. 81.*

31 Neque verò occurri potest esse diuersam rationem quoàd hunc iuris articulum in ordinario, quàm in delegato, quoniam id falsum est, & sine fundamento; neque enim leges magis consulunt commodis ordinariorum, quàm delegatorum, neque Principes intendunt, vt ordinarij magis ditescant, quàm delegati, vt ordinarijs salariatis ista commoda concedant; delegatis verò salariatis denegent: imò verò (vt superius aduertimus nu. 1.) leges, quæ applicat pænas Iudicibus, non eum finem respiciunt, vt Iudices habeant maius lucrum in præmium suorum laborum, sed vt homines à maleficij deterreantur pœnarum metu, & Iudices quæstus sui auidi in delinquentium punitionem incitentur. Quę ratio æque militat in Iudicibus ordinarijs, & delegati.

32 Accedit, quod delegatus ad vniuersitatem causarum, qualis est Iudex, de quo modò loquimus est instar ordinarij Iudicis fere quoàd omnia, vt animaduertit Glossa *in verb. delegare, in cap. super quæstionum, 27. § si v. ro, de offic. delegat. & in c. cùm causam, 62. de appellat, verb. delegatus, in fin.* item Glossa *in verb. non habet, in fine, in l. à Iudice, 5. C. de iudicijs,* vbi notat Baldus *num. 2.* Alexander *nu. 6.* Iaso *nu. 7.* Gail *obseruation. practicar. lib. 1. obseruat. 97. n. 12.* Menochius *de arbitrar. libr. 1. q. 67. num. 59.* Sanchez *de matrimonio, lib. 3. disput. 31. num. 1. vers. secundum fundamentum.* vbi plurimos refert. Ex quo fit, vt idem concedendum sit isti delegato, quod ordinario conceditur, *in verb. moderatas, in fine, in c. statutum, §. insuper, de rescriptis in sexto,* Cardinalis Tuscus *liter. I. concl. 426. num. 3. & seqq. tom. 4.*

Imò verò est cur Iudices Commissarios pluris æstimet
33 Principes, quàm ordinarios; curq; eis magis faueant, & consultum velint; siquidem delegati sunt manus, & bracia regia, quę ordinarium defectus supplent, quippè cùm iuxta patria nostra iura creandi non sint nisi cùm ordinarius, aut est negligens in administranda iustitia, aut metu potentium imbecillis, & impotens; quibus casibus delegatorum industria succurritur ordinarij negligentiæ: audacia autem, & fortitudine imbecillitati, *l. 8. tit. 1. lib. 8. recop.*

34 Non est autem lex, quę prohibeat delegatos ista lucra adquirere. nam leges illę, videlicèt, *l. 21. tit. 6. lib. 3. recop. & l. 12. tit. 21. lib. 4. & l. 13. tit. 7. libr. 9.* superius allegatæ num. 13. & 14. & 25. non sunt extendendæ vltra casus, quos continent, de quibus diximus in prima, & secunda conclusione, & rationes decidendi earum, quas supra assignauimus numer. 21. & seqq. ad 25. non se extendunt ad casum, de quo modò est sermo: nam iste Iudex non accipit salarium ob istas incidentias, & dependentias, quę fortassis nunquam contingent, ac per consequens non veniunt in considerationem designantis salarium, sed accipit illud ob negotium principale; atque ita non fit, vt ob vnam occupationem Iudex habeat duplicem satisfactionem. Neq; item oritur hoc casu alterum incommodum, vt qui oneretur duplici damno; nam delinquens, qui punitur pæna pecuniaria, non soluit Iudici salarium

sed so-

sed soluit ipse delegans. Hoc igitur casu quemadmodum ordinarius vltra salarium adquirit ista commoda; ita potest ea iustè adquirere ille delegatus.

35 Ex hoc intelliges, quodnam sit fundamentum eius consuetudinis, quam receptam semper vidisse se testatur Bouadilla *lib. 2. politicæ, cap. 21. num. 42.* tametsi ipse eam sine vlla ratione improbet, vt videlicet delegati etiam si sint Iudices Curiæ, quos *Alcaldes* vulgo vocamus, vltra salarium percipiant commoda, quædam ex bonis delinquentium, contra quos procedunt in pœnam contumaciæ, aut præmium capturæ. Sunt autem ista, arma delinquentium, quæ *l. 28. tit. 23. libr. 4. recopilat.* applicat capienti delinquentem, & *l. 21. tit. 7. libr. 2. recopilat.* id extendit ad Alcados Cancellariarum, & aliæ sportulæ, quas vocamus, *derechos de presos, omecillos, y sangre.* Est autem huius consuetudinis eadem ratio, quæ nostræ huius tertiæ conclusionis Quoniam inquam est commoda caduntur ex incidentibus in negotio principali, quæ quidem per accidens contingunt, & possent non accidere, ac per consequens Princeps, qui Iudici constituit salarium ob prosequutionem principalis negotij non respicit ea, neque habet in consideratione, vt censendus sit ob ea salarium assignasse, aut eorum intuitu, vt ea censenda sint comprehensa sub salario causæ principalis Contumacia enim delinquentis, ob quam imponuntur quædam ex dictis pœnis coniungitur per accidens cum delicto, & posset non coniungi, quia posset delinquens non esse contumax; præterquam quod cum sint modica, seu minima, dottua ista lucra, de illis non curat lex, quæ de nimis non curat, vt latè prosequitur Peregrinus Ianinus *tract. de citatione reali, lib. 2. cap. 2. num. 93. cum sequentibus, & num. 237. cum sequentibus,* Nauizanus *in sylua nuptiali, li. 5. n. 88.*

36 Reliquum est, vt satisfaciamus argumentis pro prima sententia adductis, quatenus videntur pugnare cum tertia conclusione à nobis proposita. Ad primum, & secundum argumentum desumpta ex textu *in l. 31. titul. 6. libr. 3. recopilat. & in l. 11. tit. 21. libr. 4. & in l. 13. in fine, titul. 7. lib. 9.* constat ex dictis à nobis leges illas dumtaxat probare non posse Iudicem, cui ob vnum negotium stipendium designatur aliud vllum stipendium quærere ob illud met negotium, & subditos grauare: cum verò contingit coniungi aliquid cum negotio principali, ob quod constituitur Iudici salarium, quod posset quidem non coniungi, ac per consequens non potuit constituens salarium assignare ipsum intuitu eius, quod foro vt contingeret, ignorabat, ex quo incidenti negotio leges aliquod lucrum Iudici detulerunt, poterit delegatus salariatus nō minus, quam ordinarius salariatus id lucrum precipere; eadem enim prorsus ratio in vtroque viget, vt id possint, aut non possint.

37 Ad tertium argumentum dicendum est, verum quidem esse leges regias non præscripsisse sportulas delegatorum, quoniam leges respiciunt casus freqentiores, *l. nam ad ea, ff. de legib.* verum vbi iustum fuerit delegatus accipere sportulas, iuxta distinctionem à nobis traditam, accipiendæ sunt iuxta constitutionem, & taxam sportularum ordinariorum, vt insinuat *d. leg. 31. & d. l. 11.* neque nouum est leges ad similia trahi, *l. non possunt, 12. & l. nam vt ait, 13. ff. de legibus,* Iudex vero, qui iuxta leges, seu expressas, seu interpretatione extensas suas commoditates percipit, iustissimè procedit.

38 Ad quartum argumentum dicendum est, inter Iudicem ordinarium, & delegatum, multa quidem esse discrimina, de quibus consulendi sunt Doctores Legistæ *in rubrica, ff. de eo, cui mand. est iurisdict. & per totum titulum,* & Canonistæ *in rubr. de offic. & potestat. iudic. de legat. de offic. ordinarij,* Maranta *in praxi, 4. par. distinct. 5.* Tuscus *liter. I. conclusion. 426. tom. 4.* Triuisanus *de c. r. libr. 1.* Alexander Raudensis *lib. 1. variar. resolutio. cap. 67.* Parladorius *in sesquicenturia, different. 129.* Ianinus *de citatione reali, lib. 1. cap. 1, ex num. 492.* qui enumerat quadraginta differentias; tametsi non meminerim vidisse vsquam præterquam apud Bouadilla illam æquiparationem vsufructuarij ordinario, & vsuarij delegati. verum est Angelum *in l. more maiorum, numer. ff. de iurisdict. omn. Iudic.* comparare ordinarium proprietario, delegatum autem vsuario: quæ tamen similitudo displicet Fulgosio ibi *num. 6.* licet eam defendere conetur Iaso *num. 1.* sed similitudo est in articulo multum diuerso ab isto; præterquam quòd comparatio Angeli procedit inter ordinarium delegantem, & delegatum ab ipso, non inter ordinarium, & delegatum absolutè. Sed siuè sint similes, siuè non sint, (de quo modo non curò) nihil ad rem; non enim ex eo colligitur posse ordinarium frui commodis, quibus non possit frui delegatus; quemadmodum ex eadem dissimilitudine non colligitur, non posse delegatum habere salaria, quia ordinarius salarijs fruatur; sed inde dumtaxat colligitur delegatum pro termino solum commissionis suæ, ijs commodis frui, aut vti quibus vtitur, & fruitur ordinarius pro tempore sui officij.

39 Illud admonuerim, nè quis existimet me, qui videor Iudicum potestatem extendisse, ac dilatasse aliquanto magis, quam scrupulosos, minutosque quosdam ac nimis religiosos. Scriptores Hispanos, ea ampla potestate vsum, dum exercui munus Iudicis delegati permultos annos, quo iuuante Deo iam functus sum, permisisseque mihi, quæ alijs licita esse iudicaui. Scio docente Paulo *1. Corinth. 6. num. 12. & cap. 10. num. 22.* non omnia, quæ licent expedire: ego autem sic me gessi ne facta mea possent ad disputationem trahi, vt sentiret de illis, quisque vt liberet; mihi scrupulosus, & vndequaque cautus vixi; cum alijs autem mitius ago mihi tutiorem partem elegi alijs quænam sit magis probabilis, ac iudicio meo vera ostendo, alios ego ita iudicatem, ab aliorum autem iudicio semper caui. Tametsi ingenue fatear, quod alij aut fateri verebuntur, aut falsò, & fraudulenter negabunt, me lucri cupidum esse, nam omnes homines lucri cupidos esse dici à platone *in fine dialoghi de lucri cupiditate,* qui inscribitur Hiparculus, quem ita concludit. *Nemo igitur rectè vituperabit lucri cupidos, cum ipse quoque lucri cupidus sit,* & ab Aristotele eidem consentiente, *li. 2. politicorum, cap. 3. alia cap. 5.* Innatum esse a natura ipsa omnibus hominibus lucri appetitum, animaduertit insignis Author aurei libelli summo in pretio apud pios habiti, ac ferè Canonici reputati, Contemptum mundi dico, seu de imitatione Christi, *lib. 3. cap. 59.* quod non latuit Accursium, qui *in l. cura, 4. §. deficientium, verb. si ex voto, ff. de muner. & honor.* tantum interpretatus est dicens *Quilibet anhelat ad lucrum, vt hic, & C. arbitr. tutel. leg. si defunctus,* nè quis se tam Curium simulet, vt ab hoc appetitu prædicet alienum, sat erit prudenti, ac temperanti viro, si appetitum illum intra rationis, ac legum diuinarum, & humanarum metas cohibeat, ac moderetur; sed vituperandus non est, qui iustum sectetur lucrum. Neminem certè hucusque noui, qui lucrum non sectetur, tametsi nouerim nonnullos, qui cùm ipsi essent lucri cupidissimi, abhorrebant ab alijs moderatissima commodo sectantibus, qui alimentis necessaris contenti viuerent. Huc peruenit nullorum temporum hypocrisis.

SVMMA DISPVTATIONIS Quintæ.

1 *CAsus frequentissimus, infrequens apud Scriptores nostros.*
2 *Salarium diuisim exigitur, si rei sint soluendo.*
In exactione quis modus seruandus.
3 *Distinguuntur multi casus, & proponitur primus de multis reis obligatis, simpliciter, ex vno contractu, & primitiua eius obligatione ad solutionem salarij.*
4 *Ex contractibus oritur duplex obligatio, & actio.*
5 *Obligatio secundaria contrahitur aliquando tacitè & aliquando expressè.*
6 *Resoluitur casus.*
7 *Amplia vt resolutio procedat, tàm in reis principalibus quam eorum fideiussoribus.*
8 *Id tamen procedit iuxta ius Regium.*
9 *Secundus casus de multis obligatis insolidum ad solutionem salarij ex primaria obligatione vnius contractus, quo isti insolidum*

insolidum conueniuntur, & soluit idoneus pro non idoneo.

10 *Fideiussores non gauden beneficio diuisionis, cum insolidum obligatur attente iure Regio.*

11 *Tertius casus, cum multi obligantur ex secundaria obligatione vnius contractus, quo insolidum conueniuntur, & soluit idoneus pro non idoneo.*

12 *Secundaria obligatio non oritur ex contractu nisi interueniente dolo, vel culpa debitoris.*

13 *Qui obligantur ex dolo, obligantur insolidum quia dolus pro parte committi non potest.*

14 *Textus id probantes.*

15 *Qui ex mora obligantur, obligari insolidum.*

16 *Quartus casus, cum multi obligantur ex officio obligatione primaria, vel secundaria.*

17 *Ex obligatione officij primaria, multi obligantur insolidum.*

18 *Limita si administratio sit legitimè diuisa.*

19 *Ex obligatione officij secundaria multi tenentur insolidum, & quoties à multis incurritur obligatio insolidum, soluit idoneus pro non idoneo.*

20 *Quintus casus, cum multi obligantur ex vno delicto ad salarium, & iste tenentur singuli insolidum.*

21 *In pœna, quod vnus soluit alterum non liberat, secus in interesse.*

Expensæ processus criminalis magis sunt, reputandæ tanquam interesse, quam quasi pœna.

22 *Officiales in officio delinquentes ad pœnam conuenti gaudent beneficio diuisionis.*

23 *Sextus casus, cum multi obligantur ex multis delictis ad solutionem salarij alicuius Iudicis, quo singuli insolidum tenentur.*

24 *Iudex à quolibet delinquente cæteris existentibus non soluendum exigit sua salaria insolidum.*

25 *Ex quo capite proueniat indiuiduatio delictorū remissiuè.*

26 *Declara, vt debeat Iudex simul procedere aduersus omnes reos.*

27 *Declara secundo, si Indici designetur vnum salarium quotidianum, siuè procedat contra vnum, siuè contra plures, secus si salarium diuisim assignetur ex bonis multorum.*

28 *Septimus casus, cum multi obligantur ad salarium ex secundaria obligatione multorum contractuum: quo etiam singuli insolidum tenentur, & n. 29.*

30 *Id tamen tunc procedit, quando Iudex simul format processum contra plures.*

31 *Notatur discrimen inter duos casus, quo Iudex procedit aduersus reos vnius obligationis, vel reos plurium.*

32 *Ad exigenda plura debita in vno loco, non plures, sed vnus solum ex actor mittendus est.*

33 *Obiectio aduersus prædicta.*

34 *Solutio, & verba ad exequutionem relata non immutant dispositionem.*

35 *Verba accipienda sunt cum effectu.*

Vbi forma à lege inducta præcisè impleri non potest, illa remittitur, & actu aliter factu sustinetur.

36 *Expendit r textus in l. 1. C. si plures vna sententia.*

37 *Octauus casus, cum multi obligantur ad salarium ex sententia distinguitur in alios diuersos.*

38 *Damnati insolidum conueniuntur.*

39 *Præceptum de soluendo factum pluribus in exequutionem obligationis insolidum contractæ, tenet insolidum eos, & facit, vt insolidum exigantur.*

40 *Sententia diffinitiua condemnatoria plurium lata in exequutionem obligationis pœnalis, ex maleficio tenet omes insolidum.*

41 *Sententia condemnatoria lata simpliciter contra multos in exequutionem obligationis contractæ non insolidum, sed pro virili.*

42 *Rei damnati simpliciter, vt soluant quantitatem, ad quam omnes insolidum tenebantur, si conueniuntur ex actione iudicati, exiguuntur pro virili.*

43 *Si verò conueniatur ex actione primitiua in iudicium deducta (quod possunt) conueniri possunt insolidum sine metu exceptionis rei iudicatæ.*

44 *Beneficium diuisionis, & vtilis actionis conceditur multis reis ex obligatione ciuili, siue primaria, siuè secundaria.*

35 *Beneficium cessionis, & vtilis actionis denegatur reis ex delicto, vel quasi, dolo, aut culpa dolo simili.*

46 *In foro interiori reus delicti, qui solution alterius correi liberatus est ab interesse, tenetur ei satisfacere pro rata.*

47 *Beneficium diuisionis an concedatur reis ex delicto, vel quasi, res est controuersa, & multi negant.*

48 *Multi affirmant, & vide, remissiuè.*

DISPVTATIO V.

Vtrum Iudex de legatus, cui per commissionem desi natur, certum salarium exigendum à multis reis, contra quos simul proc dit exequutiuè, vel criminaliter, & diuidendum inter ipsos, possit ab vnoquoque, cæteris existentibus non soluendo, salarium insolidum exigere?

Ad l. 32. tit. 6. lib. 3. recopilation. & ad l. 1. §. 3. tit. 31. lib. 4. recopilation.

1 FRequentissimus casos; sed satis infrequens apud nostros Scriptores ex facto aliquando venit in disputationem, & apud graues viros de eo dubitatum est; in quo, vt incipiamus à certis, & indubitatis quædam præsupponenda sunt.

2 Statuo in primis, si rei omnes soluendo existant, salaria debere exigi per partes diuiso toto in singulos pro pro rata, ita vt nemini fiat iniuria, si ab eo exigatur, quod ab alio exigi posset; quoniam eum effectum habere debet clausula commissionis, quæ hæc diuisio fieri iubetur, cui obedire debet Iudex quantum fieri possit. Idem prorsus dicendum est, si aliquis ex reis, a quibus salarium exigendum est, etiam si non habeat pecuniam promptam ad solutionem salarij, habet tamen bona, ex quorum fructibus, vel venditione, sperare potest Iudex de proximo fore, vt redigatur pecunia sufficiens ad solutionem salarij debiti; nam si se Iudices cum subditis gerere debent, quemadmodum vellent si essent subditi, vt cum eis se gereret Iudex, *cap. quorundam, distin. 2. 73.* Abbas *in proœmio Gregoriano, verb. Rex pacificus, ante num. 1.* memores parabolæ conserui *Matthei 18. ex nu. 23.* vbi monemur tales nos præbere erga proximos qualem se nobis exibet pater misericordiarum, Seneca *lib. 1. de clementia, cap. 7.* Principes monet tales se ciuibus, quales sibi Deos vellere debere; neque exactio facienda est tam amarè, & tanquam inter infestos, vt alias dicebat Iurisconsult. *in l. si id quod. 28. §. si quas, ff. de donationibus inter virum. Oportet enim exactorem non esse acerbum, & contumeliosum, sed moderatum, & cum efficacia benignum, & cum instantia humanum, l. si bene, 33. ff. de vsuris; etenim vt debitor delicatus ferendus non est, ita neque onerosus creditor debet audiri, l. si seruos, 25. ff. de pignorat. action.* notat Escobar *de ratiociniis, prima parte, cap. 19. nu. 29.* quoniam in mora modoci temporis paruum est præiudicium, *leg. si debitori 21. ff. de iudiciis:* nam & ipsum ius quadrimestres inducias ad parendum iudicatis indulsit, *l. 2. & 3. C. de vsuris rei iudicat.* & moderatam dilationem debitoribus ipsis fiscalibus eam ad comparandam pecuniam petentibus negari non permisit, *l. in fraudem, § si fiscalib. ff. de iure fisci,* Et igitur difficultas pertractanda, eo casu, quo constat soluendo non esse aliquem, vel aliquos ex reis.

3 Secundo statuendum est, quod attinet ad præsentem difficultatem multos casus distingui posse. Primus casus est,

est, cum multi obligantur ad soluendum salarium Iudicis in vno contractu simpliciter, & non in solidum ea primitiua contractus obligatione, quæ parit primitiuam actionem ad eiusmodi salarium exigendum.

4 Pro cuius casus, & sequentium explicatione notandum est, in quolibet contractu duplicem obligationem spectari posse, ex qua oritur duplex actio. Prima obligatio est illa, quæ resultat ex natura ipsa contractus ad implendum id, quod partes consentiunt, & principaliter intendunt, quæ vocatur obligatio primitiua; & ex ea oritur actio ex vtraque parte ad compellendam alteram, vt impleat istam primitiuam obligationem, quę item vocatur actio primitiua. Secunda obligatio est secundaria, quasi per accidens ex contractu orta, ex eo, quod aliquis ex contrahentibus non impleat contenta in prima, illa obligatione; succedit enim ista subsidiaria ad supplendum defectum primæ; item actio secundaria ad resarciendum ius læsum ex defectu implementi primæ illius obligationis. Exemplo res plana fiet. In commodato, vel deposito primæua obligatio est, vt restituatur suo tempore res commodata, vel deposita, talis qualem recepit depositarius, vel commodatarius: quod si ille non impleat, vt debet, oritur ex eodem contractu obligatio secundaria soluendi interesse deponenti, vel commodanti: atq; eodem prorsus modo ex primæua contractus obligatione oritur primæua actio ad recuperandam rem depositam, vel commodatam; sed interueniente dolo, vel lata culpa depositarij, vel commodatarij, qui vel rem restituere non possit, vel deteriorem reddiderit, datur deponenti, & commodanti actio secundaria, qua prosequatur suum ius circa damnum illatum sibi dolo, vel culpa depositarij, vel commodatarij. Hæc doctrina apertè colligitur *ex l. prima, ff. depositi*, in multis paragraphis, & legibus sequentibus, *& ex l. si vt certo, l. in commodato, l. in rebus, ff. commodati*. Item in verborum obligationibus primitiua obligatio est, quæ verbis continetur, vt impleatur statuto tempore: & primitiua actio est ad implementum istius obligationis; ea vero suo tempore non impleta succedit obligatio secundaria ad damna, & interesse, orta ex non implemento, & actio ad exigendum eiusmodi interesse, & resarciendum damnum, quæ vocatur secundaria. Huc pertinet, *l. si insulam cum materia, ff. de verborum obligat.* & multi alij textus. Pertinet item communis conclusio, quod in obligationibus facti post moram succedit obligatio ad interesse, quæ est obligatio secundaria, & subsidiaria, de qua conclusione latè Bartolus *in l. stipulationes non diuiduntur ex num. 36. ff. de verborum obligat.* Gratianus *regula* 184. Item alia communis conclusio, quod debitor, qui est in mora dandi, seu soluendi pecuniam suo creditori, tenetur ipsi ad interesse lucri cessantis, & damni emergentis; de qua Decius *in capit. cum venerabilis, numer.* 55. *cum sequentibus, de exceptionibus*, Plotus *de in litem iurando, §. 11. in dotis actione numer.* 30. *&* 31. qui id intelligunt quoad lucrum cessans in solito negotiari, *& in §. 27. per totum*, Bellonus *decision.* 139. *nu* 7. qui dicit hanc sententiam, ita esse canonizatam in scholis, & palatijs, vt ab ea recedere nefas esse videatur, Tuscus *liter. I. conclusion.* 303. Bertazolius *consil. criminali* 264. *num.* 1. *& seqq. lib.* 2. Hondedeus *consil.* 50. *volum.* 1. Surdus *de alimentis. tit.* 1. *quæst.* 45. *ex n.* 27. Atque hanc doctrinam de dupplici actione, videlicèt, primatiua, & secundaria, ortis ex contractibus, tradunt Bartolus *in l. eandem, 9. in princ. nu.* 3. *ff. de duobus reis*, & ibi Angelus *n.* 2. Paulus *n.* 2. Ronchegallus *n.* 254. *cum seqq.* Mantica *de tacitis, & ambiguis conuentionibus, lib.* 9. *tit.* 2. *num.* 10. 11. *&* 12. *& tract.* 4. *n.* 5. *& lib.* 15. *tit.* 2. *nu.* 6. *tom.* 2.

5 Illud tamen obiter addendum est, obligationem istam secundariam, de qua agimus, cui locum dat dolus, culpa, aut mora alterius contrahentis, aliquando contrahi tacitè, cum videlicet in ipso contractu, nihil aliud exprimitur quam quod pertinet ad principalem, & primitiuam obligationem: quemadmodum in obligationibus facti, post moram tacitè contrahitur obligatio ad interesse: aliquando vero expressè, cùm in contractu nonsolum exprimitur, quod principaliter agendum est, sed etiam quid præstandum sit interueniente mora, vel dolo, aut culpa alterius, vel vtriusque contrahentis; quemodmodum cùm adijcitur stipulationi principali stipulatio pœnalis, sub conditione, si principalis stipulatio non impleatur. Docet id apertis verbis optimus textus *in lege si pœnam, 68. ff. de verbor. obligation.* item *in l. si fundum certo die, 124. ff. eodem titulo*, qui agit de tacita obligatione secundaria post moram; notat doctè vt alia Mantica *de tacit. & ambigu. conuentionib. lib.* 14. *tit.* 9. *nu.* 28. Hæc autem expressio plerumque fit in contractibus, cum in eis interuenit scriptura; promittitur enim, aut interesse in genere, aut certa quantitas loco, interesse, verbi causa promittitur salarium exactori prestandum in casu moræ, vt dicitur *in l. 20. tit. 21. lib. 4. recopilation. vers. otrosi, el primo*, & aduertit Gaspar Rodericus *de annuis redditibus lib.* 2. *quæst.* 7. *n* 9. *&* 10. *lib.* 3 *quæst.* 5. *n.* 10.

6 Igitur (vt eò redeamus, vnde digressi sumus,) primo isto casu resoluendum est, multos reos obligatos obligatione primitiua ad soluendum salarium Iudicis simpliciter, & non insolidum, non posse insolidum exigi; sed vnusquisque soluere debet pro virili parte siue alij idonei sint, siuè non sint. Quod ex eo probatur, quoniam obligatio a principio diuisa est pro rata inter omnes, & vnuquisque tantum obligatur pro parte ipsum tangente, & non pro parte alterius, *l. reor, §. cum tabulis, ff. de duobus reis*. Ergo vnus pro alterius debito conueniri non potest, neque exigi ab vno, quod alius debet, *l.* 3. *in fin. C. ne vxor pro marito*, ibi: *Certissimum enim est ex alterius contractu neminem obligari, l. legatorum in principio, ff. de leg.* 3. *l. solent, in fine, ff. de aliment. & cibar. lege*. Regula enim iuris est, non debere alteri per alterum iniquam conditionem inferri, *l. non debet alteri, ff. de regul. iur.* Tuscus *liter. A conclus.* 313.

7 Declaratur hęc resolutio, vt sit intelligenda, non solum de reis principalibus simpliciter obligatis, sed etiam de fideiussoribus obligatis eodem modo; quoniam inter fideiussores simpliciter obligatos diuiditur à principio ipso iure obligatio fideiussoria, quemadmodum inter reos principales. Decisionem enim textus *in d. l. reor, §. cum tabulis*, extendit ius Regium ad casum fideiussorum *in l.* 1. *tit.* 16. *lib.* 5. *recopilat.* vt ad eam explicant Castellani Doctores, Azeuedus ibi *n.* 1. Matienzo *glos.* 1. & ante eos Gregorius Lopez *in l.* 8 *tit.* 12. *par.* 5. *glos.* 5. & Villalobos *in antinomia, liter. F. n.* 14. Olanus *dicta liter. F. n.* 35. sequitur Gaspar Rodericus *de annuis redditib. lib.* 2. *quæst.* 5. *nu.* 6. & alij ab eo relati.

8 Limitabis tamen hanc declarationem, vt accipienda sit, iuxta ius Regium; nam communi iure attento, tametsi quod attinet ad reos principales, id ita verum sit, nempe obligatos esse dumtaxat pro virili parte, cum obligantur simpliciter, iuxta textum *in d. l. reor, §. cum tabulis, ff. de duobus reis*, secus tamen est in fideiussoribus obligatis simpliciter qui non pro virili, sed insolidum obligantur ipso iure, *l. non rectè, 3. C. de fideiussor, §. si plures institut. de fideiussorib.* tametsi indulgebatur illis beneficium epistolæ Diui Andriani, si omnes erant idonei, vt vnusquisque pro virili portione conueniretur, *d. l. non rectè, & d. §. si plures* de quo tamen alibi latius agemus Deo volente.

9 Secundus casus est, cum multi obligati sunt ad soluendum salarium Iudicis primitiua obligatione vnius, & eiusdem contractus, qui se insolidum obligarunt, veluti cum multi debitores insolidum se obligant ad soluendas creditori expensas exactionis. Quo casu dicendum est, posse vnumquemque insolidum conueniri pro tota quantitate salarij, si cæteri soluendo non existant. Ratio est, quoniam hoc casu isti debitores sunt multi rei debendi; porrò cùm multi rei debendi sunt, potest creditor ab vnoquoque solidum exigere, *leg. in duobus, §. vbi duo, ff. de duobus reis, l. creditor, C. eodem titul.* Si verò cæteri idonei sunt inter eos debet diuidi obligatio, & non sunt insolidum exigendi, idque duabus rationibus, in casu, de quo modo agimus. Prima est, quoniam præsupponimus in rescripto commissionis statuti, vt salarium diuisim

exigatur

exigatur inter istos reos, & ne totum ab vnoquoque, quod ita seruandum est, quantum fieri possit. Secunda, quoniam etiam si cessaret ista ratio ius ipsum indulget multis reis principalibus insolidum obligatis beneficiū diuisionis, quando omnes idonei sunt soluendo, *Authent. hoc ita, C. de duobus reis, l. 10. tit. 12 part. 5.* ac per consequens multi rei idonei non sunt exigendi insolidum, sed pro virili.

10 Obseruandum autem est, attento iure Regio, tametsi constituenda sit, quòad hoc differentia inter reos principales insolidum obligatos ex vna parte, & fideiussores obligatos insolidum ex altera, quod illi gaudent beneficio diuisionis, iuxta textum *in d. l. 10. titul. 12. part. 5.* & explicationem Gregorij *in l. 8. tit. 12. part. 5. gloss. 1. in fin.* Isti tamen nullo diuisionis beneficio potiuntur, iuxta textum *in d. l. 8.* & preter Gregorium modo relatum adnotarunt Villalobos apud Olanum *in concordia antinomiarum liter. F. num. 32.* & ipse Olanus ibi *nu. 33.* & est verissima animaduersio, quidquid alij dixerint. Verùm quod attinet ad casum, de quo modo loquimur, si fideiussores obligati insolidum ad solutionem salarij sunt omnes idonei, non sunt insolidum conueniendi quoniam beneficium diuisionis, quod ius Regni illi denegat, concedit rescriptum commissionis Iudicis istius delegati, de quo agimus, cui mandatur, vt salarium diuisim exigat ab obligatis pro virili portione exigendo ab vnoquoque eorum.

11 Tertius casus est, cùm multi sunt obligati ad soluendum salarium ex secundaria obligatione vnius, & eiusdem contractus, siuè tacitè, siuè expressè. Exemplum est, si multi siuè rei, siuè fideiussores interuenerunt in mutuo, vel locatione Regiorum redditūm, qui in casu moræ, & cessationis obligati sunt, siuè tacitè ex natura contractus, siuè expressè, quia in scriptura ita expressum est, ad expensas exactionis, videlicèt salaria exactorum, & exequutionis sportolas, & expensas factas in venditione bonorum, & eorumdem subhastationibus. Quo casu resoluendum est, quibusdam non existentibus idoneis, & soluendo, posse vnumquemque insolidum exigi, & conueniri idoneum pro non idoneo.

12 Fundamentum istius resolutionis est, quoniam hęc secundaria obligatio nunquam oritur ex contractu, nisi cùm interuenit dolus, culpa, vel mora debitoris, ita supposito contractu ipso tanquā semine, & primo principio ipsius, nascatur ista obligatio, & actio secundaria, tanquā ex radice immediata, & causa proxima, ex dolo, culpa, aut mora contrahentis, iuncta anteriori contractui, & cùm minimè, vt debitor illi secundariæ actioni, & obligationi maneat obnoxius incurrit moram, quæ in sui ratione, & essentia includit culpam, cùm mora sit dilatio debitoris culposa in debito soluendo, vel creditoris indebito recipiendo, vt docuit Saliccius *in l. quod te, 5. num. 2. ff. si cert. petat* Socinus ibi *num. 2.* Decius *in 2. lectur. nu. 3. & 4.* Iaso *in l. si ita quis, 13 1. §. Seia sanit, numer. 18. 19. & 20. ff. de verbor. obligation.* Mascardus *de probationibus conclusion. 1071. mora cùm sit facti, nu. 2. volum 2.* Barbosa *in l. si mora, 10. ante numerum primum, ff. solut. matrimon.* Pichardus *disputatione de mora num. 10.* imò verò mora delictum est, vt notat Iaso & Mascardus locis relatis post alios, & probatur ex textu *in d. leg. quod te, & in l. q i fine, 63. ff. de regul. iur.* & qui est in mora soluendi, quod debet suspectus est de dolo, vt notat Glossa *in verb. non tenetur, in l. mora, 32. §. 1. ff. de vsuris,* & colligitur *ex leg. si Procuratorem, 8. §. fin. ff. mandati,* cuius Glossæ opinionē sequuti sunt Paulus *in d. l. quod te, num. 4.* Decius ibi *in 1. lectur. nu. 2. & in 2. lectur, nu. 5. & 6.* & certum est moram non incurri sine lata culpa quæ dolo æquiparatur, iuxta *l. quod Nerua, ff. depositi,* vt post Bartolum, Fulgosium, Alexandrum, Iasonem, Decium, Ripam, Purpuratum, Cagnolum, Petrum Gregorium, Curtium, animaduertit Barbosa *in d. l. si mora, 10. nu. 1. ff. solut. matrimon.*

13 Succedit igitur elegans Doctrina Bartoli *in l. eandem, 9. in principio. n. 3. in fine, ff. de duobus reis,* quam ipsum sequuti tradiderunt Angelus ibi *num. 2. & in l. reos in princip. num. 2. eod. tit.* Ioannes de Imola *in d. l. eandem, num. 1. versic. vnde potest attentari, & nu. 2. vers. secundum est, & in d. l. reos, num. 1. circa finem, versic. item aduerte, & in lege cum duo 19. num. 3 in fine, & num. 4. & 5. ff. eodem,* Paulus Castrensis *in d. l. eandem, num. 2. & in d. lege reos, numer. 5.* Ronchegallus *in d. l. eandem, num. 254. & seqq. & n. 258. & seqq. & num. 271. cum seqq.* Cardinalis Mantica *de tacitis, & ambiguis conuentionibus lib. 15. titul. 2. num. 6.* videlicèt eos, qui obligantur ex contractu ratione secundariæ obligationis ex dolo, aut culpa teneri insolidum, non solùm, si id actum est: tunc enim erunt propriè duo rei debendi, sed etiam ex natura ipsa doli, & culpæ, quæ cùm non possint pro parte committi, sed insolidum, ideò suos auctores tenent, & obligant insolidum, & se habent tanquam duo rei debendi. Dixi, *se habent tanquam duo rei debendi,* quia quòad obligationem solidi ipsis similes sunt, sed sunt dissimiles quòad alia; diuersum enim est in iure esse reos debendi, & esse insolidum obligatos, vt latè prosequuntur Doctores cum Bartolo *in leg. in duobus 3. §. 1 ex num. 6.* vbi notant Ronchegallus *nu. 87. & in d. l. eandem, 9. in principio, num. 268. & in l. reos, §. cum tabulis nu. 66. ff. de duobus reis.*

14 Probant autem egregiam istam doctrinam textus notatu digni à Bartolo in eius probationem adducti. Primus *in l. 1. §. si apud duos, ff. depositi. Si apud duos* (ait Iurisconsultus) *sit deposita res aduersus vnūquemq; eorum agi poterit, &c. Proinde si ambo dolo fecerunt, & alter, quod interest præstiterit, alter non conuenietur, exemplo, duorū tutorum, quòd si alter, vel nihil, vel minus facere possit, ad alium peruenietur,* item textus *in l. in depositi, 9. ff. eodem, in depositi actione si ex facto defuncti agatur aduersus vnū ex pluribus hæredibus pro parte hæreditaria agere debeo: si verò ex suo delicto pro parte nō age: merito, quia æstimatio refertur ad dolum, quem insolidum ipse hæres admisit, & in leg. si duo hæredes, 22. ff. eodem. Si duo hæredes rem apud defunctū depositam dolo interuerterint quodam vtique casu in partes tenebuntur: nam si diuiserint decem millia, quæ apud defunctum deposita fuerant, & quina millia abstulerint, & vterque soluendo est, in partes obstricti erunt: neque enim amplius actoris interest; quod si lancem constauerint, aut conflari ab aliquo passi fuerint, aliavè quæ species dolo eorum interuersa fuerit, insolidum conueniri poterunt, ac si ipsi seruandam suscepissent; nam certè verum est insolidum quemque dolo fecisse, & in l. si vt certo, §. si duobus vehiculum, in fine, ff. commodati,* ibi: *Sed esse verius ait, & dolum & culpam, & diligentiam, & custodiam in totum me præstare debere: quare duo quodam modo rei habebuntur, & si alter conuentus præstiterit alterum.* Qui textus planè agit de secundaria obligatione contractus commodati.

15 Ex quibus tandem planè colligitur eos, qui ex sua mora virtute secundariæ obligationis vnius, & eiusdem contractus incurrunt reatum soluendi salarij, esse insolidum obligatos ad salarij solutionem, ac per consequens loco eorum, qui soluendo non sunt, conueniri posse idoneos, & insolidum exigi, quibus nulla fit iniuria, si quidem non amplius ab eis extorquetur, quam ipsi debebant, cum quilibet totum salarium debeat. Quæ verò aduersus hanc resolutionem obiicij possunt, & difficultatem faciunt, inferius numer. 33. oportuniore loco dissoluenda sunt.

16 Quartus casus est, cùm multi obligantur ad soluendum salariū ex officio, sub quo rursus subdistingui possunt alij duo. Primus cùm multi obligantur ad soluendū salarium, aliquod exprimitiuo, seù primaria obligatione officij. Secundus cum multi obligantur ad soluendum salarium ex obligatione officij secundaria; etenim quemadmodū ex contractu oritur duplex illa obligatio primitiua, & secūdaria: ita similiter ex officio quolibet, & eius acceptatione oritur duplex obligatio: primitiua inquam quæ comprehendit ea, quæ pertinent ad munus, & onus officij, ad qua quis obligatur ex officij susceptione. *Qui enim officiū desiderat bonum opus desiderat,* vt de Episcopatu dixit Paulus *2. ad Timoth. 3. nu. 1.* vbi enumerat quę pertinent ad officium Episcopi; vt eleganter animaduertit Diuus Augustinus *lib. 19. de ciuitate Dei, c. 19.* Diuus Gregorius *1. part. pastoralis, capit. 8.* Diuus Thomas

quod-

quolibet.5.articul.22.in corpore, & egregiè interpretatur Cornelius à Lapide, in eum locum Pauli; docet enim Apostolus iuxta horum sententiam Episcopatum nomen esse operis, non honoris, quod proportione sua de quolibet officio potest intelligi ob eadem rationem. Secundaria autem est illa obligatio, quæ ex eo oritur, quod quis primitiuè obligationi non satisfecerit, seu omittendo per negligentiam, quæ facere debebat, seu committendo aliquid contra officij debitum; quam obligationem incurrit quicunque officium malegerit. Quæ doctrina planè colligitur ex textu *in leg.1.ff.tutel.& ratio.distrah.& in l.2.C.de diuidend.tut.* præterquam quòd rectè ducitur argumentum a contractibus ad quasi contractus recte Euerardo *in locis legalib.loc.37.* quasi contractus autem celebratur in officij susceptione, *§.tutores, instit. de obligat. quæ ex quasi contract.*

17 Primi casus exemplum est, si quis minor debeat salarium, puta, minor est Comes, Marchio, vel Dux, & habet Iudices designatos in villis suæ iurisdictionis, quibus constituta sunt salaria, vel habet Procuratores, vel familiares, quibus salaria sunt constituta. Ista enim salaria, & salaria Magistrorum minoris, tutores ipsius ex primitiua officij obligatione soluere tenentur, iuxta *l.cum plures, 12. §.cum tutor, ff.de administrat.tutor.* Item administratores Regiorum redditum ex primitiua officij obligatione tenentur soluere salaria officialium inferiorum, ita enim continetur in titulis suorum officiorum, & prouisionibus Regijs suarum commissionem. Igitur hoc casu, si plures sint deputati alicui officio, veluti sint plures administratores Reipublicæ, vel tutores minoris debentis salaria, possunt exigi insolidum nomine eius, qui salarium debet: nam quilibet insolidum debet, & est obligatus soluere eiusmodi salarium. Ratio est, quia ex officio redundat obligatio insolidum in pluribus officialibus deputatis ad officium publicum, vel administrationem publicam, vel priuatam, *l.creditor, 60.§.duobus quis, ff.mandat.l. si plures.39 ff.de administrat.tutor.l.1.§.nunc tractemus, ff. tut. & ration.distrahen.l.Imperator, 11 ff.ad municip.& de incol.l.2.C.de diuid.tut.l.1.C.quo quisque ordin.conuen.l.11.* & ibi Bartolus, & Angelus, Ioannes de Platea *num.2.* & Lucas de pæna, *& l.2.* & ibi Platea *num.1.C.eodem titulo*, Boerius *decis 59. & 60.* tractat latè distinguendo Bartolus *in d.l.eandem, n 7.& seqq.ff.de duobus reis*, & Ronchegalus ibi *in princ. eiusdem legis, ex num.210.* Baeza *de decima tutoris, cap.2.nu.132.* Imò id quoque procedit in actione mandati contrari, vt colligitur ex notabili textu *in l.si mandato, 59.§.Paulus, el secundo, ff.mandati*, datur enim contra plures mandatores insolidum.

18 Limita hanc resolutionem, si administratio sit diuisa interueniente authoritate Iudicis, vel eius, qui possit legitimè eam diuidere, nam ratione huius legitimæ diuisionis fit, vt plures officiales non teneantur insolidum, sed quilibet pro sua parte ex obligatione primitiua, vt plane docet textus *in d.l.2.C.de diuid.tutel.* & tradit Bartolus *in d.l.eandem in princ.n.7.*

19 Secundi casus exemplum est in minore, vel Republica debentibus aliquid sub vsuris, seu cum obligatione soluendi salaria exactori in casu moræ cuius tutores, vel administratores sint negligentes in solutione eiusmodi obligationis. In quo casu ipsi possunt ratione suæ culpæ conueniri, & exigi insolidum, & idoneus soluet pro non idoneo. Ita docet textus, *in d.l.2.C.de diuid.tutel. vers. in diuisionem autem*, ibi: *Nisi per dolum, aut culpam, &c.* & colligitur ex textu *in d.l.1.§.nunc tractemus, vers. plane, ff.tutel.& ration.distrah.* notat Bartolus post glossam *in d.l.eand.in princ.nu.9.* facit textus notabilis *in l.si multi, 6.ff. de public.& vectigal.* secundum expositionem Bartoli, & Ioannis de Imola ibi, & textu *in l.si plures, 38.§.si quidam ff.de administrat tutor.* notat Franciscus de Claperijs *caus. 61.quæst.4.n.2.& seqq.* Obseruat tamen vniuersim verum esse, quoties quilibet ex multis obligatis conueniri potest insolidum quia est insolidum obligatus tunc idoneum obligatum insolidum conueniri, & exigi pro non idoneo, vt colligitur ex dictis supra n.15.cum seq.

20 Quintus casus est, cum multi sunt obligati ex vno delicto ad salarium, veluti occisor, auxiliator, consilium dans ad homicidium perpetrandum, tenentur ad soluenda salaria Iudicis delegati ad punitionem eiusmodi homicidij. Et dicendum est, istu casu omnes delinquentes, & delicti participes, & complicem teneri insolidum, & conueniri posse idoneum pro non idoneo, compellique soluere expensas istas, & salaria. Ratio est quia delictum non committitur pro parte, sed insolidum, *d.l. in deposi-ti.9.d.l.si suo hæredes, 22.ff.depositi, l.ita vulneratus, 51. in fin ff.ad l.Aquil.* Ex quo fit vt omnes delicti participes, & singuli ad pœnam insolidum teneantur. Ita probatur textu *l.item Mela, §.sed si plures, & §.si plures, ff.ad l.Aquil.l.1.§.nunc tractemus, vers.planè, ff.tutel.& ration.distrah. l.si multi, 6.ff.de public.& vectigal.l.qui seruo, §.si duo, l.interdum.56.§.si duo, ff.de furt.l.vulgaris, § si duo ff.eod.tit. l.aufertur §.si multi, ff.de iure fisci, l.si plures, ff. arborum furtim Cæsar, l.2.C.de diuid.tutel.l.1. C de condict. furti.* apud nos *l.20.tit.14 p.7.* Notat Bartolus, & Doctores in istis locis, Boerius *decis.310.* Bossius *variorum tractatuum tit.de pænis, num.1.* Couarruuias *in regula peccatum, 2.par. §.12 n.1.3.& 4.* Thessaurus *decis.251.* Magonius *decis.Lucensi, 27.num.53.& 54.* Hieronymus de Laurentijs *decis. Aueniensi, 112.* Tuscus *liter.D. conclus.186.* Antonius Gomez *tom.3.variarum, cap.1.nu.86.* Iulius clarus *lib.5. sentent.§.fin.quæst.85.num.7.* & ad eum Baiardus Caballus *resolt.crimin.cent.2.casu 198.* Farinacius *in prax.crim. q.197.nu.94.* Bouadilla *lib.2.politicæ, cap.21.num.251.* & esse communem regulam testatur Natta *cons.79.num.9.& 10.vol.1.*

21 Duo tamen sunt hac in re obseruatione digna. Primum est, quod tametsi multi delinquentes teneantur singuli insolidum ad pænam delicti, & quod vnus soluit alterum non liberet, vt dicit Iurisconsult. *in d.l.item Mela, §.sed si plures, ff.ad l.Aquil* verum si plures ad interesse teneantur ex delicto, etiam si singuli solidum debeant, & quisque possit per obligationem ex suo dolo contractam, in solidum conueniri, & exigi, quod vnus soluit, liberat alterum vt agnoscens hoc discrimen inter pænam, & interesse, egregiè notauit Glossa *in d.§.sed si plures, verb.pena*, Ioannes de Imola *in l.cum duo, vltima, num. ff. deduobus reis.* probat textus, quem citat *in l.1.§.si plures, ff.de eo, per quẽ factũ erit.& in l.si duo, ff.depositi*, ibi: *Neque enim amplius actoris interest.& in l.1.§.si apud duos, ff.eod.ti.& in l.si ex duobus, 15.ff.tutel.& ration.distrab.& in l.1.C. de condict. furt.* apud nos *in l.20.tit.14.p.7. circa fin.* docuit D.Th. *2.2.q.60.ar.ad 2.* quem sequitur Couarr. *in regula peccatum, 2.p.§.12.n.3.* quibus adde Anton. Gomez *lib.3.variar.c.1. num.88.vers.ex quo infertur.* Ex quo rursus fit, vt si vnus ex delinquentibus soluat salaria Iudicis, & litis expensas, cæteros liberet. Nam obligatio soluendi salaria Iudicis, & expensas processus criminalis, quamuis oriatur ex delicto, non tam reputanda est delicti pœnas, quam interesse Reipublicæ & fisci, ad quem pertineret ista soluere, si delinquentes non essent idonei, iuxta latius tradita à Peregrino *de iure fisci, lib.5.tit.1.num.193. cum seqq.* Caballo *resolut.crimin.cent.3.cas.201. ex nu.21.* Baiardo *ad Iulium Clarum lib.5.sentent.§.fin.q.78.nu.169.* Petro Gerardo *singul.14.nu.13.* Ioanne Lupo *in repetit.cap.per vestras, §.39.num.6.* & ad eum locum Barahona, Auendano *de exequ.mandat.2.par.cap.10.nu.14. et seqq.* Hieronimo de Laurentijs *decis.121.nu.5.* Afflicto *in §. bona committentium, n.47.tit.quæ sint regalia, lib.3.feud.* Thoma Sanchez *in summa lib.2.cap.22.n.93.*

22 Secundum est, quod etiam si ex maleficio oriatur obligatio ad pœnam insingulis participibus delicti, quæ eos insolidum teneat tamen quando crimen velari potest prætextu alicuius officij, idest quando delinquitur a multis in officio, & ex hoc delicto proceditur contra multos illos officiales in officio delinquentes, lex indulget illis beneficium diuisionis ope exceptionis quoad exactionẽ pœnæ, mitiusque agit cum eis, quam cum alijs, quorum crimen prætextu officij velari non potest. qui non gaudent isto beneficio. Consistit autem eiusmodi beneficium in eo, quod singuli satisfaciunt præstando partem pænæ, si cæteri soluendo sint: si vero cæteri non sunt idonei, pro

non

non idoneis, qui sunt idonei, conueniuntur. Ex quo rursus colligitur re vera singulos ipso iure teneri in solidum alioqui non possent exigi in solidum, etiam alijs existentibus non idoneis, iuxta *lege 1. C. si plures vna sententia*, & ea, quæ dicemus in fine huius numeri. Item colligitur hoc beneficium non concedi eis ipso iure, sed ope exceptionis duntaxat. Hoc verò discrimen inter duplex illud delinquentium, genus assignat Iurisconsultus *in dicta lege si multi ff. de publican. & vectigal.* dum ait: *Si multi publicani sint qui illicitè, quid exegerint, nō multiplicatur duplici actio, sed omnes partem præstabunt, & quod ab alio præstari non potest, ab altero exigetur, sicut Diuus Seuerus, & Antoninus rescripserunt: nam inter criminis reos, & fraudis participes multum interesse constituerunt.* Vocat *criminis reos*, eos qui delinquunt sine officij velamine; *fraudis* autem *participes*, eos qui pretextu officij delinquunt, vt interpretantur ibi Bartolus Angelus, Imola, Cumanus Paulus, Romanus, deserta Glossæ sententia *in verbos, reos*, aliter interpretantis, vt textus significet, inter eos, qui soli, & eos, qui cum socijs delinquunt, discrimen esse quasi textus dicat, *refert solus, an cum alio delinquat*. Idem continet textus, & ibi iterato notauit Bartolus *in l. aufertur, 46. §. si multi, ff. de iure fisci Si multi* (ait) *fisco fraudem fecerint, non vt in actione furti singuli solidū, sed omnes semel quadrupeli pœnam pro virili portione debent, sane pro non idoneis, quæ sunt idonei conueniuntur*. Idem notat, idem Bartolus *in l. qui in contractibus, 8. numero 2 C. de iure fisci, libr. 10.* & Franciscus Aretinus eum sequutus *in dicta leg. eandem nu. 4. volum. 2. ff. de duobus reis*. Quod verò, dicitur, *debere omnes pro virili portione*, non tàm ad obligationem ipsam, quam ad exactionis modum refertur, vt Paulò ante diximus, & doctè animaduertit Paulus Castrensis *in dicta lege si multi numer. 2. in textu ibi* (inquit) *sed omnes partem præstabunt intellige, quod quilibet tenetur in solidum, & condemnatur in solidū cum hac modificatione, quod vna solutio sufficiat, & post latam sententiam si sunt omnes soluendo quilibet exigitur pro parte, aliàs non procederet, quod sequitur in sequēti versiculo, quia si quilibet teneretur pro parte, vel condemnaretur pro parte, altero eorum reperto, non soluendo alter, non teneretur pro illo, vt lege legatorū, in principio, ff. de legat. 2. & de aliment. & cibar legat. l. solent, in fine*: Hactenus Paulus. Eandem doctrinam tradit Franciscus de Claperijs *causa 62. q. 4. num. 3. & 4. & causa 104. q. vnica, n. 2. & 4.*

23 Sextus casus est, cùm multi sunt obligati ad soluendū salariū Iudicis alicuius, ob multa, & diuersa delicta, puta deputatur Iudex ad puniēda varia, & diuersa delicta, iubeturque ei, vt distribuat salarium ipsi designatur inter multos reos, contra quos procedit, atque vt id ab eis exigat. Quo casu dicendum est, singulos insolidum teneri ad soluendum integrum salarium, & conueniri posse idoneos pro non idoneis, exigique pro illis. Idque probatur apertè, quoniam ex multis delictis multi delinquentes tenentur singuli insolidum ad pœnam, *leg. si quis id quod, §. hoc vero edicto, cum l. adeo sequenti, & l. si familia, ff. de iurisdict. omn. Iudic. leg. itē Mela, §. sed si plures lege ita vulneratus, in fine, ff. ad l. Aquil. l. vulgaris, §. si duo, ff. de furt. l. si plures, ff. arborū furtim cæsar.* notat Alexander *in dicto l. si quis id quod, num. 12.* Paulus *num. 14.* Decius *n. 45.* Iaso *num. 39.* Bartolus *in d. l. si familia, n. 12.* Baldus *nu. 6. in 2. lectur.* Angelus *num. 1. & 2.* Paulus *num. 1. & 2.* Romanus *in principio, Socinus num. 6. & 10.* Decius *num. 2. 15. & 18.* Innocentius *in cap. sicut dignum nu. 6. de homicidijs*, Cinus *in l. is qui debitorem, numer. 7. & 8. ff. ne quis eum, qui in ius vocat. vi exim.* Marianus Socinus *in d. cap. sicut dignum, n. 16. & seqq.* Antonius Gomez *tom. 3. variarum, cap. 1. n. 88.* Caballus *resolution. crimin. casu 198. n. 9. & 10.* idque manifesta ratione. Si enim multi, qui ad vnum delictum cōcurrunt, tenentur singuli insolidum ad pœnam, & interesse, ex eo quòd delictum non potest pro parte committi, sed committitur insolidum vt diximus suprà, num. 13. 14. & 20. multo magis id locum habebit, cùm delinquentes in delicto non communicant, sed singuli per se, & separatim delinquunt; nulla enim tunc excusatio esse potest, ne contrahant in solidum reatum pœnæ delicto impositæ. Si igitur vnusquisque ex multis istis delinquentibus ad pęnam insolidum obligatur, insolidum quoque obligabitur, ad omne id, per quod ad istam pęnam deuenitur, cùm non possit reddi maior ratio vnius, quam alterius, argumento *l. oratio, ff. de sponsalibus*. Nam cum in maleficijs qualisqualis reperiatur consensus ad pęnam, *leg. Imperatores, ff. de iure fisci*, Paulus Castrensis *in lege omnem obligationem, 10. ff. de iudicijs*, & ibi Doctores post Glossam *in lege 1. §. bestias, ff. de postuland. in verb. honorari*, Tuscus *liter. A. conclusion. 151. nu. 5. & 11.* & qui vult consequens, velit etiam antecedens, & è contra, *leg. illud, ff. de adquirend. heredit.* Molina *de primogen. lib. 4. cap. 5. n. 2.* Mantica *de coniecturis vltimarum voluntatum lib. 8. tit. 1. num. 22.* ex ijs enim, quæ inter se sunt connexa, non potest admitti vnum sine altero, *leg. 1. ff. de iurisdiction. omnium Iudicum*, planè fit, vt qui se ad pęnam per maleficium obligat, eique se subdit, obliget quoque se ad expensas processus, qui fieri solet, & debet ad maleficium puniendum, ac per consequens singuli ex multis delinquentibus incurrunt obligationem in solidum soluendi expensas salariorum officialium, qui contra ipsos procedunt; ratione cuius obligationis iure posset Regium Consilium delegare Iudices diuersos, quorū singuli aduersus singulos malefactores procederent: clementer tamen facit eum iustam suam potestatem moderatur, ne tàm magnis expensis delinquentium patrimonium consumat, eosque sumptuum magnitudine vexet, ac conficiat, & vnum Iudicem dat ad puniendos multos malefactores, & multa delicta, vt sumptus inter se diuidant: id verò non tollit, quin singuli in solidum sint obligati, quemadmodum erant obligati à principio ex ipsa natura negotij.

24 Ex quo rursus fit, vt possit Iudex à quocunque ex istis delinquentibus sua salaria exigere, cæteris existentibus nō soluendo. Etenim quando multi sunt in solidum obligati, & se habent velut multi rei debendi, in solidum exigi possunt, nisi omnes sint idonei tunc enim inter eos diuiditur exactio, alioqui vnusquisque potest pro non idoneo conueniri, & exigi, vt diximus supra n. 9.

25 Ex quo autem capite proueniat delictorum indiuiduatio (loquendo more metaphysicorum) idest, vt delicta sint multa, vel vnum, lege Bartolum, & Doctores *in dicta leg. si familia, ff. de iurisdictione omnium Iudicum*, vbi latè Couarruuiam *lib. 2. variarum, cap. 10. n. 8.* Boetium *decis. 219.* Cardinalem Tuscum *liter. D. concl. 159.* Menochium remissiuè *lib. 2. de arbitrar. Iudic. centur. 6. casu 591. in principio*.

26 Declaratur tamen primò, hæc resolutio, vt procedat quando Iudex simul, & eodem tempore exercet suam commissionem contra multos delinquentes; tunc enim poterit ab vnoquoque altero existente, non soluendo sua integra salaria exigere: secus esset si diuersis temporibus procederet aduersus eos: nam salarium eius temporis, quo Iudex processit aduersus eum, qui idoneus soluendo non est, & non aduersus idoneum non poterit exigere ab idoneo. Ratio est, quoniam obligatio in solidum soluēdi salaria in istis duobus delinquentibus, non complicibus, etiam si ex delicto oriatur quod singuli commiserunt insolidum: pendet tamen à concursu processus, & expensarum; nam nisi aduersus eos procedatur, simul vnus non debet, quod attinet ad expensas alterius, quod planè docet textus *in leg. si multi, ff. de public. & vectigal.* secundum interpretationem Glossæ ibi, verbo, *reos*, quæ constituit discrimen inter eos, qui soli, & eos, qui cum alijs delinquunt, vt in illis non teneatur vnus pro alio: in illis verò contra res habeat. Estque id conforme regulis iuris vulgaris: nam vnus pro debito alterius non potest conueniri, *C. ne vxor pro marito, & Cod. ne filius pro patre* in rubricis, melior textus de iure *in lege vnica, C. vt nullus ex vicaneis, libro 11. Graue est* (ait Imperator) *non solum legibus, verùm etiam æquitati naturali contrarium pro alienis debitis alios molestari, cap. vnico de iniurijs, & damno dato in sexto, l. 15. tit. 10. par. 7. l. nullum, C. de exequutoribus, libr. 12.* Cassiodorus *variarum, libr. 4. epistol. 10.*

epistol. 10. notauimus supra hac eadem disputatione nu. 6. in fine. Ergo vt possit ab idoneo exigi salarium non idonei, necesse est, vt simul fiat processus aduersus idoneum; alioqui non poterit debere idoneus expensas, quas solus non idoneus separatè causauit. Quod ex eo quoque confirmatur, quoniam si Iudex processit aduersus idoneum, & eum condemnauit, & condemnationem exegit, post sententiam autem processit aduersus inopem delinquentem, iniustè exiget expensas processus ab idoneo iam punito, & pœnæ suæ solutione purgato, vt igitur possit iustè exigere salaria, & expensas a malefactore idoneo, necesse est, vt simul & eodem tempore aduersus idoneum, & non idoneum procedat. Quod non est accipiendum, ita vt omnibus horis, & momentis, diebus, ac noctibus sit simul procedendum aduersus omnes reos, vt sit iusta ista exactio, de qua loquimur, quod esset captare verba, & ea Iudaice accipere, vt eleganter notat alio in proposito Bartolus *in lege quominus, numero* 11. *ff. de fluminibus*, sed intelligenda sunt humano, & ciuili modo: ita inquam, vt cum aduersus vnum inquiritur, processus aduersus alterum non penitus quiescat, sed vel inquiratur aduersus eum, vel admittatur ad probationem, & dilatio simul currat, vel aliquis alter articulus processus formetur; ita enim fit, vt simul vtriusque delinquentis processus incrementum accipiat, quod satis est, vt ex doctrina Bartoli *in dicta lege quominus, num.* 11. colligitur.

27 Declaratur secundò, hanc solutionem intelligendam esse eo casu qui frequens est, iuxta vsum nostri Regni, videlicèt, quando Iudici designatur idem salarium quotidianum, siuè procedat aduersus vnum, siuè aduersus plures reos: tunc enim hoc salarium exigere potest ab idoneo pro non idoneis, contra quos simul processum format iuxta superius dicta, & in hoc militant rationes adductæ ad eam resolutionem comprobandam; secus esset, si Iudici designaretur quotidianum salarium quingẽtorum nummorum, verbi causa, vt procederet aduersus Ioannem, qui dem erat idoneus, & aliorum quingẽtorum vt procederet aduersus Petrum, qui non erat soluendo: hoc enim casu ex bonis Ioannis non posset exigere illud salarium, quod illi designatum esset ex bonis Petri, & ratione processus facti contra Petrum ne Ioannes solueret, quod Petrus debet; id enim esset omnibus modis iniquum, vt diximus numero præcedenti.

28 Septimus casus est, cùm multi sunt obligati ad soluendum salariũ Iudicis alicuius ex secundaria obligatione multorum contractuum videlicèt, quoniam multi contrahentes incurrerunt moram soluendi suis designatis temporibus; ob quorum moram Iudex aliquis deputatus est ad omnia illa debita orta ex diuersis contractibus exigenda; & iste est casus, de quo dubitatum est quoniam cõmissiones illæ, quas multis annis in Regia Curia exercui, datæ sunt ad exigenda multa debita orta diuersis contractibus, & obligationibus, in quarum solutione singuli contrahentes morosi fuerunt; liceat enim id verbum ex mora deducere, & eo ad significandum eum, qui in mora fuit vti. In quo casu simili modo dicendum est, posse Iudicem delegatum ad eiusmodi debita exigenda exigere salarium à quocunque ex illis debitoribus idoneis, cæteris existentibus non soluendo. Ratio est, quoniam etiam si cæteri debitores non essent morosi iustissimè procederetur aduersus morosus idoneum, & ab eo exigeretur salarium ordinarium Iudicis delegati, & officialium eius. Ergo non debet esse deterioris conditionis Iudex, & eius officiales, quoniam illis multa negotia committantur, & maior, labor & onus eis imponatur quoad suorum salariorum exactionem, quæ tanto difficilior, & deterior redditur, quo in plures debitores diuiditur, *l. cum ij, §. causæ, ff. de transaction. planè, ff. famil. herciscund.* notat Thesaurus *libro* 1. *quæstionum forensium quæst.* 19. *nu.* 2. vt ideò amittant partem salarij, quàm non idoneus erat soluturus, aut exigant ab ipso creditore, qui similiter non minus iustis habet ad exigenda salaria officialium deputatorum ad sua debita exigenda ab ipsis morosis debitoribus, veluti expensas necessarias exactionis, & verum interesse, quoniam multi sunt morosi, quam si vnus esset dumtaxat morosus; essetque maximum incommodum, posse creditorem, qui vnum solum debitorem habet morosum, ab eo exigere integras expensas exactionis sui debiti: ex eo verò, quod habeat plures debitores morosos, non posse easdem integras, expensas exigere præsertim cum non sint maiores expensæ necessariæ ad exigenda multa, quam ad exigendum vnum debitum; sed cum damno multarum morarum solutionis debitorum suorum, sentire quoque damnum solutionis partis expensarum, quam soluere deberent debitores non idonei: fieret enim inde planè, vt multiplicata debitorum culpa in damnum iuris creditoris redundaret, & vnus debitor ex alterius debitoris culpa reuelaretur à damno, contra duo iuris principia, alterum in textu *leg. si sequens gradus, ff. ad syllanianam*, alterum *in l. non debet alteri, ff. de regul. iur.* & contra naturalem ipsam rationem, quæ sine vlla constitutione sufficit ad causas decidendas, *l. scire oportet* 13. *§. sufficit, ff. de excusat. tutor.*

29 Est autem huius conclusionis eadem ratio, & fundamentum, quod casus præcedentis; nam quemadmodum multi delinquentes, qui non sunt complices vnius delicti, insolidum obligantur singuli ad sui delicti pęnam, & ad expensas processus punitionis eorum, quo fit, vt si simul, & eodem tempore aduersus ipsos procedatur possit ab vnoquoque solidum exigi cæteris existentibus non idoneis ita prorsus similiter multis debitores morosi, qui neque vnius obligationis, neque vnius moræ (quæ culpa est) participes sunt, obligati sunt insolidum ad soluendas suæ exactionis expensas, & exactoris salaria, ex quo procedit, vt possit ab vnoquoque solidum salarium exigi, si alij ad soluendum non sint idonei.

27. Declaranda tamen est ista resolutio (quemadmodum, & præcedens,) vt tunc procedat quando Iudex deputatus ad multorum exactionem simul, & eodem tempore procedit exerceteque commissionem suam aduersus omnes debitores, nam si diuersis temporibus eorum obligationes exequatur, non poterit exigere ab vno salaria eius temporis, quo aduersus ipsum non processit quoniam cùm vnus eorum non sit particeps culpæ alterius, aut obligationis alterius non potest ab eo exigi salarium temporis, quod iudex in altero exigendo occupauit, nisi simul illud occuparit in exigendo idoneo; tunc enim eò, quòd sit obligatus soluere in solidum expensas temporis occupati in sua obligatione exigenda, & exequenda, si alterius executio concurrat cum sua iustè exigitur ab ipso salarium solidum, quod idem posset ab ipso exigi, si aduersus solum ipsum procederetur, argumento *l. ex par* 40 *in principio, ff. famil. herciſc.*

31 Hinc colligitur manifestum dicrimen inter duos casus supra propositos. Primus est, quando idem Iudex procedit aduersus plures complices, vnius & eiusdem obligationis ciuilis, vel criminalis. Secundus, quando procedit aduersus plures obligatos separatim, & non participes, vnius & eiusdem obligationis, seu ciuilis seu criminalis, sed qui per actus diuersos, & separactos, facti sunt rei suarum obligationum. Nam primo casu, siue procedat Iudex vnde, & eodem tempore aduersus omnes siuè diuersis, semper exigit ab idoneo pro non idoneis. Ratio est, quoniam participatio in vna, & eadem culpa, per se, & ex natura sua habet hunc effectum, eò quòd in solidum obligat omnes delinquentes, & cùm culpa vna sit, & delictum vnum, quilibet ex delinquentibus est reus in solidum, & videtur esse in causa, cur aduersus omnes procedatur, iuxta dicta à nobis supra nu. 20. & sequentibus. In secundo tamen casu, cùm delicta sint multa, & diuisa, & obligationes inuicem separatæ, & vnus delinquens, vel reus, non participet, de culpa alterius, neque vllam communicationem habet cum pœna eiusdem; per accidens tamen contingit, vt quia quilibet in solidum tenetur ad expensas sui processus, & vno, & eodem tempore fit processus aduersus omnes, neque maior est expensa plurium, quam vnius; quslibet enim die constituitur Iudici salariũ mille marauedinorum, siuè aduersus vnum siuè aduersus multos procedat, hæc enim est

taxa

taxa congruę sustentationis Iudicis, hinc oritur, vt si simul, & eodem tempore aduersus plures reos Iudex procedat, possit ab vnoquoque solidum salarium exigere, & ab idoneo pro non idoneis. Caeterum si vno tempore aduersus vnum dumtaxat procedat, cùm alter in nullo sit particeps, non poterit ab eo exigere salarium temporis, quod in eius causa non occupauit. Quare cautus debet esse Iudex, qui eiusmodi commissionem impetrauerit, quoties vnus ex reis sit non idoneus, non procedat aduersus eum solum neque in eius solo processu aliquod tempus occupet, sed simul procedat aduersus idoneos, vt possit ab eis salarium exigere suæ occupationis, alioqui si vel idonei priua puniantur, vel sua debita soluerint, non poterit postea ab eis exigere salaria eius temporis, quod post eos punitos, vel exactos, in causa non idoneorum occupauerit. Atque iuxta istam resolutionem ego in dictis commissionibus semper practicaui tametsique difficilis visa fuerit superioribus res illa, primo aspectu ante visa fuerit, post quam tamen ratione reddidi; cur iustè fieri posset ista exactio, ab eis hactenus permissa fuit, & nullus deinceps fuit, qui obloqueretur.

32 Obseruare tamen oportet hac in re, quoties contigerit vno loco esse multos debitores morosos, ob quorum negligentiam mitti solet exactor ad debita exigenda, siuè à Regio Consilio, siuè à creditore priuato, etiam si rigore iuris attento possit creditor multos exactores designare, quorum singulis singulorum debitorum exactionem commendet: suggerente tamen æquitate vnus dumtaxat exactor eligendus est ad ista omnia debita exigenda, ne debitores patiantur illud incommodum, quod oritur ex multorum exactorum salarijs. Quod procedit ex ijsdem fundamentis, quibus motus Senatus Pedemontanus decidit, plures consortes, qui à subditis exigunt census minutos, ratione feudi debere vnum tantum exactorem depurare, cui soluantur referente Gaspare Antonio Thesauro *libro 1. quæstionum forensium quæst. 49.* cui consonat constitutio Anastasij Imperatoris *in lege vltima, C. de exactor tributor lib. 10.* quæ est vna ex legibus recenter additis ad tres libros Codicis, in impressionibus nouioribus, aduersus exactorem multitudinem lata. Qua statuitur in singulas Prouincia (nedum in singulas ciuitates) vnum tantum ad exigenda debita exactorem mittendum, ne exactorum multitudo, & fisci rationibus, & Collatoribus damnum afferat, cui consonat de iure Neapolitano *pragmatic. 11. capit. 62. de officio iudicum*.

33 Sed aduersus hanc resolutionem vrget, quoniam videtur aduersari præcepto Regio, incluso in commissionis rescripto, quo iubetur iste Iudex diuidere salarium inter multos reus illudque exigere per partes, quo fit, vt singulos ex illis videatur dumtaxat tangere partis solutio, ac per consequens iniustè totum exigetur ab eo, qui partem tantum debet.

34 Sed respondendum est primo, verba rescripti commissionis, in quibus agitur de percipiendo salario, nihil includere attinens ad partitionem eius, Sed Simpliciter Iudici assignare salarium mille nummorum, seu marauedinorum, & cuicunque officialium certam sui salarij quantitatem; post assignatum verò salarium subiungi, verba, quæ agunt de salarij partitione, & diuisione; sic enim fere dici, solet, vt in meæ commissionis rescripto continebatur, *los quales dichos salarios cobrareis repartiēdolos, &c.* Quæ vera referuntur planè ad exequutionem, seu exactionem; quò fit, vt locum habeat regula, quod verba, quæ referuntur ad exequutionem, non immutant dispositionem, quam tradit celebris textus *in clement. 1. de præbendis*, Bartolus *in l. Lucius, num. 3. ff. de aliment. & cibar. legat. & in l. inter stipulantem, 83. §. sacram, num. 6. ff. de verbor. obligation.* Alexander *in l. quæ dotis, 34. num. 12.* Iaso *num. 41. ff. solut. matrimon.* Decius *in l. non omnis, numero 11. ff. si cert. petat. & in l. de quæstione, 30. numer. 21. C. de Pactis*, Paulus Castrensis *consil. 398. num. 3. 1. parte*, Couarrouias *in rubrica de testamentis, 2. parte numer. 38. versicul. tertia conclusio*, Ioannes Garcia *de expens. & meliorationib. c. 4. num. 38.* Riccius *decisionum collect. 786.* Ex quo infertur, si iuxta iure, & æquitatem ipsam isti rei obligati sunt insolidum ad ista salaria soluenda, vt hactenus diximus, & conueniri possunt in solidum id rei pro non idoneis, hanc ipsam obligationem non esse immutandam ex verbis, quæ referuntur ad exequutionem ipsius modumque exigendi, sed mansuram in suo eodem robore.

35 Secundo addendum est, verba illa, quæ pertinent ad istorum salariorum exactionem, accipienda est, cum effectu, vt solent, & debent verba cuiusq; dispositionis, *lege quamuis, ff. de in ius vocan. & l. si per alium, §. docere, ff. ne quis eum, qui in ius, vocat. est vi exim.* Quare præceptum illud Regium circa modū exactionis, eo modo exequendum est, quo eius exequutio sit possibilis, videlicèt si omnes rei sint idonei facta inter eos salarij diuisione, aliosqui soluendo non sint, fieri non potest, vt ei obtemperetur, & eo casu præceptum remittitur, & res temperatur, vt quoniam officiales sua salaria amittere non debent, in quorum exactione magis de damno vitando, quam de lucro captando certant, quippè cùm salarium sit merces operarum, & laborum, quæ nemini denegari debet, §. *ne autem, in Authent. de Iudicib. cap. Sacerdos, 1. quæst. 2.* imò denegare impietas esset, *l. quidam cum testamentum, § illo, videlicet. C. de necess. seruis hæred. instit.* animaduertit Hieronymus de Laurentij *decis. 128. numer. 3.* ea exigant, vt de iure possunt. Nam vbi ea forma, quam lex induxit, præcisè impleri non potest ob contingens impedimentum, quod impossibilem reddat eius obseruationem, illa remittitur, & actus aliter factus sustinetur, Romanus *consil. 433. num. 5.* Crauetta *cons. 177. numer. 5.* qui multos adducit, Tiraquellus *de legib connubial. gloss. 6. num. 29. & 34.* Rolandus *cons. 81. ex num. 25. volum. 1. & cons. 43. num. 36. volum. 2. & cons. 30. num. 13. volum. 3.* Rota Roma *in decisione coram D. Litta in causa Placentina*, quam refert ad verbum Garzia *de beneficijs, par. 9. cap. 2. num. 90. in principio*, Peregrinus latinius *de citatione reali, lib. 2. cap. 1. num. 190. 193. & 204.* Itaq; cùm in illiusmodi commissionibus præcipitur salarium exigi diuisione facta inter reos, subintelligendi est conditio, si fieri possit, iuxta Glossam notatu dignam *in cap. quemadmodum verb. conditio, de iureiurand.* si verò id non possit fieri, & obseruata diuisione exactio effectuum non sit habitura, recorrendum est ad exactionem possibilem, & iustam; neque credendum Principem velle fraudare officiales suos iusta mercede operarum, & debito salario, contra iustitiam, & pietatem, ad quod accipiendum, non eos habendi ducit cupiditas, sed cogit viuendi necessitas, *d. cap. Sacerdos*, sed præsumendum potius, eum velle ministros suos iusta percipere emolumenta, si non possunt modo a quo iubentur, saltem quo licitè valent.

36 Secundò, aduersus prædicta opponi potest textus *in l. 1. & 2. C. si plures vna sententia*, vbi multi condemnati ad solutionem certę quantitatis manent obligati singuli pro virili, & vnus non soluit, quod ab alio seruari non potest, neque censendi sunt rei debendi, obligati insolidum ad eam solutionem, imò obligatio a principio est diuisa. Igitur hoc casu, de quo agimus, idem dicendum est, nempe obligationem soluendi salaria à principio diuisam esse inter istos reos, & vnum non teneri potest alio, qui idoneus non est; siquidem clausula illa commissionis, quę præcipit salaria ab istis exigi est, velut præceptum de soluendo quoad omnes illos, & quasi sententia condemnatoria, per quam damnantur ad expensas exactionis ob moram incursam, vel inquisitionis, & processus ob culpam commissam. Huius tamen argumenti solutio pendet, infertur ex resolutione octaui casus, quam mox subijciemus.

Octauus casus est, cum multi sunt obligati ad soluen-
37 dum salarium ex sententia: qui tamen, vt commodius resoluatur, subdiuidendus est in plures articulos. Aut enim multi, qui condemnantur ad soluendum salarium condemnati sunt ad soluendum illud insolidum, quod Hispanè dicimus, *estar en la sentencia mancomunados, para la paga*; aut condemnati sunt ad soluendum salarium simpliciter

pliciter, non expresso; quod insolidum sint obligati ad soluendum.

38 Primò casu planè dicendum est, conueniendos esse multos istos reos, velut insolidum obligatos, ita vt omnes possint satisfacere, debeat inter eos solutio diuidi pro rata, sin minus conueniantur idonei pro non idoneis; quoniam eum effectum habet ista condemnationis forma, vt obseruarunt relati a nobis supra n.20.præsertim, Bouadilla *dicto lib.2.politicæ,cap.* 21. n. 251. cum multis, quos ibi congessit.

39 Secundus casus, pluribus adhuc modis potest contingere. Primò hæc condemnatio multorum simpliciter facta, vt soluant certam quantitatem salarij, fieri potest per præceptum de soluendo, in exequutionem obligationis præcedenti in solidum contractæ. Et hoc casu adhuc dicendum est, manere reos insolidum obligatos ad soluendam quantitatem contentam in præcepto de soluendo, ac per consequens teneri idoneum pro non idoneo; hæc enim est vis, & natura obligationis in solidum contractæ, Ita sentit *Baldus in dicta l.1.num.2.C. si plures vna sententia*, cuius doctrinam sequutus est Senatus Neapolitanus apud Vicentium de Franchis *decis.*680.& Riccius *collect.*246.

40 Secundò, hæc condemnatio multorum, vt soluant certam quantitatem, seu ratione salarij, siue alicuius alterius obligationis simpliciter facta, fieri potest per sententiam diffinitiuam, quæ lata sit in exequutionem obligationis pœnalis contractæ, ex maleficio, dolo, vel culpa veluti si per statutum imposita esset certa pœna delictum aliquod perpetrantibus, & delinquentibus multis, Iudex damnaret eos diffinitiuè simpliciter, vt soluerent pœnam legibus statutam. Quo casu dicendum est reos, ita simpliciter damnatos, nihilominus teneri singulos in solidum ad soluendam pœnam, & quod consequens est idoneos pro non idoneis conueniri. Ita docet Baldus *in dicta l.1.num* 3.4.& 5.*C.si plures vna sententia*, & Salycettus *in eadem l.1.*& quam legit sub *leg. vltim. C. de vsur.rei iudic.num.2.vers. quære tertiò*, post Innocentium *in cap.constitutus,num.3.de religiosis domibus*, Hieronymus a Laurentij *decis.*112. Vrsillus *ad Afflictis.*215.*n.* 1.& ita hoc casu, & præcedenti limitanda est, *d.l.* 1.*C. si plures vna sententia*.

41 Tertiò, hæc sententia diffinitiua condemnatoria multorum simpliciter lata, esse potest in exequutionem obligationis non ortæ ex maleficio, & quæ à multis contracta fuerit, non in solidum, sed pro virili. Quo casu plures isti rei condemnati exiguntur duntaxat pro virili, & non insolidum, & vnus non debet, quod ab alio non potest exigi, quia obligatio à principio est diuisa, vt in similī superius probauimus n.6.& 22. apertè deciditur *in d.l.* 1.*& in l.legatorum,in princ.ff.de legat.*2.*et in l.solent,in fine ff. de alim. et cibar. legat.*

42 Quartò, sententia ista diffinitiua simpliciter lata contra plures reos super obligatione ciuili contracta ab omnibus in solidum producit ex se, & natura sua actionem iudicati aduersus omnes, non quidem in solidum, sed pro virili; ac per consequens si actor conueniat istos reos ex actione iudicati, orta ex sententia, & obligatione eidem actioni correspondenti, non potest eos conuenire in solidum, sed pro virili; vt dicit textus *in dicta lege* 1. & ibi Doctores, *& in l.Paulus*,43.*ff. de re iudicat et in l. si qui separatim*, §. *quoties, ff. de appellation.* Afflictis *decis.*215. Grammaticus *decis.*68. *num.* 9. Boerius *decis.* 59. *num.* 8. Flaminius Cartarius *decis.*28. Giurba *decis.* 46. *num.* 1. *& sequentibus*, Abbas Panormitanus *consil.*33. *numer.* 8. *lib.* 2. Quam tamen resolutionem limitandam docet Peguera *decis.*18 1. post Zasium *in dicta l.Paulus*, in sententia lata super indiuiduis, vt super hypotheca bonorum contracta à pluribus, quem sequitur Riccius *dicta collectan.* 246. Giurba vbi supra n. 5.

43 Quintò, fieri potest, vt post latam sententiam diffinitiuam simpliciter contra plures reos in solidum obligatos obligatione ciuili, actor non vtatur actione iudicati orta ex sententia, sed velit eos conuenire vi actionis primitiuæ in iudicium deductæ, quæ oritur ex obligatione soli-

di. Et eo casu potest quilibet reus conueniri in solidum siue metu exceptionis rei iudicatæ, vt *in dicta leg.*1. notat Glossa *in verbo, virilibus, in fine*, quam sequuntur ibi Doctores communiter, Bartolus, Baldus, Angelus, Salycettus Paulus, Bouadilla *lib.*2.*politicæ cap* 20.*numer.*58.alios refert Scipio Rouitus *consil.*58. *ex num.* 2. *libr.* 2. post hæc scripta editus, qui nihil resoluit. Quæ nostra resolutio ex eo planè confirmatur, quòd non soleat esse deterior conditio eorum, qui actionem suam in iudicium deduxerunt, quam si non deduxissent, per iudicium enim potius melior redditur actio litigantium, quam deterior fiat, *l. aliam,*29.*ff. de nouationibus, l.non solet.*87.*l.nemo,*88.*ff. de regul.iur.* notant Doctores istis locis, & in *l.*1.*C. de iudicijs*. Si igitur actori ante cæptum iudicium licebat singulos reos insolidum conuenire, & ab idoneis debitum suum pro non idoneis exigere, cur id post sententiam latam negandum erit, nisi per iudicium iuris eius conditio deterior facta fuerit? Ex quibus constat expositio *dictæ leg.* 1. & solutio difficultatis à nobis propositæ superius nu. 36.

44 An verò in quolibet ex istis casibus quibus superius diximus, multos reos esse insolidum obligatos, concedendum sit illis beneficium diuisionis, si cæteri sint soluendo; & postquàm alij pro alijs soluerunt, soluentibus competat beneficium cessionis, & vtilis actionis quo possint recuperare portionem pro alijs solutam; difficultas est, quæ longiorem postulabat sermonem. Sed ne videamur per negligentiam, quod ad hoc attinet omisisse, distinguendi sunt duo casus. Primus est, cùm obligatio est ciuilis orta ex contractu, vel quasi, siuè sit primitiua, siuè secundaria, & non orta ex delicto, aut quasi delicto. Quo casu in vniuersum dicendum, est multis reis indulgeri beneficium diuisionis, ne conueniantur nisi pro rata, *Authentic. hoc ita, C. de duobus reis, leg.* 10. *titul.* 1 2. *part.* 5. Idque dummodo cæteri sint idonei, vt iam animaduertimus supra numer. 9. Quo eodem casu soluentibus conceditur etiam beneficium cessionis, & vtilis actionis, per quam consequantur, quod pro alijs soluerunt, *l.* 1. *C. de duobus reis*, & ibi notant Doctores, *& in d.l. Modestinus, ff. de solutionibus*.

45 Secundus casus est, cùm obligatio est criminalis orta ex delicto, vel quasi delicto, ex dolo, aut culpa dolo simili. In quo, si agamus de beneficio cessionis, & vtilis actionis, vniuersim dicendum est, hoc beneficium denegari soluentibus ob proprium delictum, & culpam, ne quid consequantur à cæteris doli participibus. Textus est notatu dignus *in lege* 1.§.*nunc tractemus, versicul. planè, ff. tutel. & ration. distrahend. Planè si ex dolo communi conuentus præstiterit vitor, neque mandanda sunt actiones, neque vtilis competit, quia proprij delicti pœnam subit, quæ res indignum eum fecit, vt à cæteris quid consequatur doli participibus: nec enim vlla societas, vel communicatio iusta damni ex maleficio est*. Cui consonat textus in *l. si ex duobus, ff. eodem, & in l. si plu es,* §. *vnde quærendum, ff. de administrat tutor. Vnde quærendum est*, (ait Papinianus) *an actione pupillus ei, qui solus conuenitur, in altarum pro parte scilicet præstare debeat. sed cùm propria cuiusque contumacia puniatur qua fronte poterit hoc desiderari?* Notant istis locis Doctores, Ronchegallus *in dicta leg. eandem, in principio nu.*220. *& sequentibus, ff. de duobus reis* Franchis *decision.* 662. *ex numer.* 8. Ponte *decision.* 10. *ex numer.* 1. Bouadilla *libr.*2.*politicæ c.*21.*n.*252.*& libr.*5.*c.*3.*n.*68. vbi multos refert.

46 Illud admoneo, tametsi quòad forum exteriùs hæc resolutio sequenda sit, in foro tamen interiori, in ijs casibus, in quibus multi conueniuntur ex dolo, vel culpa communi ad interesse, in quibus diximus supra hac eadem quæstione num. 21. vnica solutione reos omnes liberari, teneri eos, qui solutione alterius liberati sunt, ei pro rata sua parte satisfacere, non secus, ac si ipsi possent cedi actiones pro rata. Ita docuit Innocentius *in cap. sicut dignum nu.*5.*de homicidio*, D.Thomas 2.2 *quæst.* 62. *art.*6. *ad.*1.*& art.*7.*ad.*2. & istis locis Caietanus, Couarruuias *in regula peccatum* 2.*p.*§.12.*nu.*4 Lessius *de iustitia, & iure, lib.*2.*c.*13.*dubit.*5.*n.*40.*&* 47. significauit Magonius *decis. Lucens.* 27. *n.* 54.

47 Quod tamen attinet ad beneficium diuisionis, an concedendum sit multis reis in solidum obligatis ex delicto, vel quasi, res est controuersa. Nam Angelus *in l. reos, in princip. numer. 5. ff. de duobus reis*, post Azonem, Glossam & Bartolum, quos refert, est in sententia negatiua.

48 Contrariam tamen sententiam affirmatiuam sequitur Bartolus *in dicta leg. reor, in principio, num. 5.* & ibidem Paulus *num. 5.* qui recedit à sententia Angeli, eamq; impugnat ex textu, cuius Angelus non meminit *in l. si plures, in principio, ff. de administrat. tutor.* qui videtur hanc sententiam probare. Adde eundem Bartolum *in d. leg. 1. §. nunc tractemus, nu. 2. & 3. ff. tutel. & ration. distrah.* Ponte dicta *decis. 10. num. 2.* & Doctores *in leg. 1 Cod. de transactionibus*, & dicta à nobis hac eadem disputatione numer. 2.

SVMMA DISPVTATIONIS sextæ.

1 *Salariorum condemnatio exequutioni mandari potest appellatione non obstante.*

2 *Salariorum celeris solutio fuit præceptum diuinum veteris legis.*

3 *Præcepta iudicialia veteris legis in noua non obligant ex auctoritate legis, sed possunt seruari, vt rationi naturali consona.*

Ius Romanorum non obligat in regno Castell. auctoritate legis, sed seruatur ex vi rationis.

4 *Præcepta Regia rescriptis contenta habent exequutionem paratam.*

5 *Sententiæ in causis alimentorum mandantur exequutioni appellationi non obstante.*

6 *Condemnatus in causa alimentorum non auditur appellans, antequam alimenta soluerit.*

7 *Salarium officialium æquiparatur victui, seù alimenti.*

8 *Admonitio ad superiores Iudices.*

9 *Talis debet esse superior erga subditum, qualem erga se superiorem desiderat.*

10 *Paupertas victoris requiritur, vt sententia alimentorum exequutioni mandetur, & Iudices delegati ferè semper sunt pauperes.*

DISPVTATIO VI.

Vtrùm Iudex possit non obstante appellatione ad superiores interposita, exequutiuè exigere sua, & suorum ministrorum salaria.

1 COmmunis est hac in re Doctorum ferè omnium sententia salaria Iudicis delegati, & officialium eius rescripto delegationis designata, quæ vt soluat reus damnatus est, exequutiuè exigi posse appellatione ad superiores interposita nõ obstante. Eam sequuti sunt quotquot de exactione salariorum expressè tractarunt, Rebuffus *to. 1. in const. regi tract. de sent. prouisional. ar. 3. gl. 7. per totum*, vbi ait vniuersim eã doctrinam veram esse in salariorum omnium operariorum, eorumq; qui quocumq; modo seruiunt, planum est, autem Iudices eorumq; officiales in suo ministerio Regi, Republicæq; inseruire; esseq; etiã operarios, quod notauit Hieronymus de Laurentijs *decis. 12 t. n. 3.* addit vbi supra Rebuffus *n. 6.* ex Imberto *lib. 1. instit. forens. §. præterea.* Quòd si quis fuerit condemnatus ad salarium, & aliam rem, vna sententia, quòad salarium exequetur sententia, sed non quòad aliam rem non fauorabilem, atque arresto ita iudicatum asserit die 7. Martij, anni 1529. Rebuffum sequitur, & refert ex nostris Azeuedus *in l. 9. n. 38. tit. 15. lib. 4. recopilat.* eidem sententiæ adhæsit Quintilianus Mandosius *in tractat. de monitorijs, quæst. 59.* quem refert, & sequitur Paz *in praxi, 1. tom. 4 p. c. 1 nu. 56.* Florez de Mena *lib. variarum, quæst. 8. §. 2. n. 23.* Amator Rodriquez *tract. de exequutione, c. 1. art. 3. num. 24.* Bouadilla, qui loquitur de salario Iudicis in specie, & officialium eius, *libr. 2. politicæ, cap. 21. numer. 238.* vbi testatur de vsu, & practica huius conclusionis, dicens apud nos receptum esse, exigi ea salaria exequutiuè appellatione non obstante; idque sæpiùs in multis Senatibus decisum est. In primis in ea sententia fuit Rota Romana *decision. 764. part. 1. diuersorum*, Rota Florentina apud Magonium *decisio. Florentin. 12. nu. 11.* Senatus Siciliæ apud Milanensem *decis. 5. nu. 26 lib. 1.* Gratianus *decis. Marchiæ. 53. n. 5.* & additio ad eam *ad nu. 2.* Andreas Gail *obseruationem practicarum, lib. 1. obseruat. 44. nu. 6. & 7.* vbi ait in Camera Imperiali, non solum expediri pro salarijs literas exequutoriales, (quæ vicem habent mandati exequutorij,) sed etiam quandoq; præceptum de soluendo, quod nos dicimus, *mandamiento de pago, o apremio*, quod satis est notatu dignum, obseruauit Tepatus *in compendio variarum, tit. 87. c. 13. vers. salarium.*

2 Probatur primò, quoniam id tàm iustum est, æquum, ac rationi consonum, vt lege diuina populo Israelitico fuerit constitutum, ac præceptum ab ipso Deo, Leuitici 19. numer. 13. dicitur: *Non morabitur opus mercenarij tui apud te vsque mane*, & Deuteronom. 24. numer. 14. & 15. *Non negabis mercedem indigentis, & pauperis fratris tui, siue aduenæ, qui tecum moratur in terra, & intra portas tuas est; sed eadem die reddes ei pretium laboris sui, ante solis occasu, quia pauper est, & ex eo sustentat animam suam, ne clamet contra te ad Dominum, & reputetur tibi in peccatum* & Thomæ 4. nu. 55. *Quicumque tibi aliquid operatus fuerit, statim ei mercedem restitue, & merces mercenarij tui apud te omninò non remaneat.* Si igitur salarium tàm citò, & celeriter solui præcipitur, citò & celeriter poterit exigi, iuxta regulam correlatiuorum; exactio enim, & solutio correlatiua sunt, & quod de vno statuitur, alterum comprehendit, *l. vltima, C. de cupressis ex luco daphensi, lib. 11.* diximus supra disp. 3. num. 4. & plures auctoritates congessimus.

3 Neque verò huic rationi obstat, quòd iuxta doctrinam D. Thomæ, *1. 2. quæst. 104. art. 3. in corpore*, & Theologorum omnium, quos referens, sequitur Suarez *tractatu de legibus liber. 9. cap. 11. num. 3.* quod animaduertit Tiraquellus *de retractu, in præfatione ex num. 8.* præcepta iudicialia veteris legis post nouam non obligent, neque obseruari debeant, vt præcepta. Nam respondendum est, verum quidem esse, cessasse aduentu nouæ legis vim obligatiuam in præceptis veteris iudicialibus, non autem vim directiuam, videlicèt, vt desinat esse rationabilia, & non possint eadem, quę illi populo iniungit nostro à Principibus, & superioribus: imo vero ob conuenientiam possunt reuocari, & denuo constituit quemadmodum tùm in legibus Imperatorum, tùm etiam in iure Canonico multa ex præceptis iudicialibus veteris legis, eo quod sint aqua, congruentiaq; Republicæ nostræ desumpta sunt, notat Gratianus Cum glossa ibi *in §. his itaque distinct. 6.* Io. Antonius de santo Georgio, Præpositus Cardinalis Alexandrinus *in proœmio ad libros feudorum, nu. 12.* Ioannes de Imola *in l. testamenti, 3. nu. 6. ff. de testam. ordinand.* Decianus *respons. 11. num. 3. vol. 4.* Salon de Pace *in relectione proœmij legum Tauri, num. 100.* & Couarruuias *lib. 1. variarum, c. 17. nu. 1.* Atque vt ex multis quædam commemoremus, præcepta legis Aquiliæ ferè desumpta sunt ex Exodo *c. 21.* moltæque aliæ leges, & canones concordant cum præceptis iudicialibus veteris legis traditis in libris Numerorum, Leuitici, & Deuteronomij quod satis idicat idem D. Thom. *d. q. 104. art. 3.* dùm ait: *Præcepta iudicialia sunt quidem mortua, quia non habent vim obligandi, non tamen sunt mortifera, quia si quis Princeps ordinaret in Regno suo illa iudicialia obseruari non peccaret.* Certè & in Regno Castellæ quamquis non obliget ius ciuile Romanorum in vim legis *l. 3. tit. 1. lib. 2. recopil.* obseruatur tamen tanquam ius æquum, & rationi consentaneum, & ex illo, & iuxta illud deciduntur lites in omnibus tribunalibus, nisi quatenus reperitur correctum per nostras leges, vt asserunt Ioannes Lupus de Palacios Rubios *in introductione ad rubricam de donationibus inter virum, & vxorem, num. 16.* Burgo Salon de Paz *in l. 1. Tauri, ex num.*

509. An-

309. Antonius Gomez ibi *in principio*, Gregorius Lopez *in l.6.tit.4.p.3.gloss.* 2. Didacus Perez *in proœmio in ordinationes Regias, 3.quæstion. proœmiali*, Azeuedus *in rubricam.4.& sequentibus, tit.1. lib. 2. recopilat.* Olanus *in præfationibus ad concordiam suam, num. 2. & sequentibus, & num. 7. & 13.* Franciscus Suarez *de legibus, lib. 3. cap. 8. num. 4. & 5.* quemadmodum in Gallia seruari testatur Chassæneus *cons.8.numer. 25.& sequentibus*, & Rebuffus *in proœmio constitutionum Regiarum, gloss. 5. numer. 127.* multò maiori, & fortiori ratione obseruanda erit lex iudicialis à Deo ipso imposita, cuius ratio adhuc viget, ex vi naturalis iustitiæ, & æquitatis à nostris legibus non dissonantis; quod planè docuit textus *in c. per venerabilem, §. rationibus, qui filij sint legitimi*, in quo Pontifex Innocentius III. argumentum desumit ad decisionem casus ex lege Deutoronomij; ita fit, vt non ineptè Rebuffus *tractatu de sententijs prouisionalibus, dicta gloss.7.n.1.* confirmarit legem Galliæ, eamque rationi conformem, & æquam esse comprobauerit testimonijs Leuitici, & Deuteronomij a nobis adductis.

6 Secundò probatur eadem sententia, quoniam præceptum Regium Regio rescripto contentum regulariter habet paratam exequutionem, *l.1.ff.de constitution. Princip. l.28.& 52 tit.18 par.3.* & ibi Gregorius *gloss.2. & 5.* & ibi ab exequutione similium rescriptorum denegatur appellatio, nisi exequutor modum, & mandatum excedat, Suarez *in l.post rem notabili seu casu, 12.ff. de re iudic.* & Valdea ad eum locum, Rebuffus *tom.2.in constitut. Reg. tractatu de rescriptis, artic.1.gloss 3.* Parladorius *lib. 2. rerum quotidianarum, cap.fin.1.par.§.7 ex n.1.* Bouadilla *lib. 2. politicæ c.10.n. 59.cum sequentibus.* Planè Regio rescripto commissionis Iudicum delegatorum, & ordinariorum, continetur clausula de exigendis salarij, & soluendis Iudici ipsi delegato, & officialibus eius iure igitur pro exactione eorum ex vi ipsius rescripti, poterit procedi exequutiuè, & appellatione postposita.

5 Tertiò probatur, quoniam sententiæ in causis alimentorum exequutioni mandantur non obstante appellatione, ne alioqui in illud incidamus incõmodum, vt qui ali debet iterum, dum lis apud superiores tractatur, & tribus sententijs finitur, fame pereat; venter enim dilationem non patitur, nec ferre potest, vt esse in veteri prouerbio, tradit Menochius *de arbitrarijs, lib.2.centur.1.cas.52.n.12.* nimirum quia auribus caret, vt meminit Erasmus *in adagio, venter auribus caret, chil.2.centur.8. adagio 84.* retulit Seneca *epistol.21.& in fine*, & ad eum Lypsius; & fames est male suada Virgilio *lib.6. Æneidos, vers. 276.* imò verò, & sancto Gregorio *in pastorali, p.3.cap. 7. circa finem. Esurientis etenim* (inquit) *mentem doctrinæ sermo non penetrat.* Istam conclusionem tradiderunt Speculator *lib.2.titul.de appellatione, §.in quibus num. 10. & 11.* per textum *in leg. vltima, ff.de appellation.recip.* Bartolus *in l.2.nu. 5.in fine, ff.de re iudicat.* Baldus Nouellus *de dote, 9.p.priuileg. 7.n. 2.* Tiraquellus *tractatu de priuilegijs piæ causæ, priuileg. 153.* Socinus *regul.40. fallent. 12. alias liter. A. regul 24. fallent.21.* Rebuffus *tom.2.in constitut. Regias, tractatu de sentent.prouisionalib.artic. 1.gloss.2.n.34.* Cassadorius *dec. vnic.num.1. tit. de mutuis petitionibus*, Rota *decision. 764. par.2. diuersorum.* Paulus Aemilius verallus *decision. 24. & dec.39.1.par.* Cacheranus *decision.25.n.20* Peguera *decision.170.* Triuisanus *dec.17.nu.7. lib. 2.* Bareius *decis. 69. num.10.* Viuius *decision.523.num.41.* Milanensis *decis. 5.n. 32.lib.1.* Marius Giurba *decision.5.nu. 27.* Fachineus *lib. 1. controuersiarum, cap.77.* Lara *in l. si quis i liberis, §. si vel parens, num.26.& sequentibus, ff. de liber. agnosc.* Surdus *de alimentis, tit.8.priuil g.60. per totum*, Barbosa *in leg.1.1.par.nu.56.ff.solut.matrimon.* Gutierrez *lib.1.practicarum, quæst.106.* Lancellotus *de attentatis, 2. par. cap. 12.limit.24.per totam*, Scaccia *de appellationibus, quæst.17. limitat.7.ex n. 1.*

6 Imò verò, vt adnotauit Surdus *dicto priuileg 60. nu.20. & priuileg.96. per totum*, appellans à sententia condemnatoria in causa alimentorum, non auditur apud superiores, nisi prius soluerit alimenta.

7 Salarium autem tàm officialium, quam cæterorum

Thomæ Cleualij de Iudicijs.

seruentium æquiparatur victui, seu alimentis, & in eorum locum succedit, vt notat Angelus *in leg. si non sortem, §. libertus, num.9.ff.de condict.indebit. iuxta lege 2.* & ibi notata per Glossam *C.de locat.* Cassadorus *d. decis.vnica, num. 1.* Surdus *de alimentis, titul.1.quæstion.67. num. 7.* Scaccia *dicta quæst.17.limitat.7.num.9.& limitat.8.num. 8. & 9.* Idque planè probatur ex eo, quod Diuus Paulus 1. *ad Timoth.5.numer.18.* Salaria & emolumenta Sacerdotum, quæ percipiunt ex altaris ministerio, æquiparauit cibo, an alimentis, de quibus interpretatus est textum Deuteronomij 25.*numer.24. Non alligabis os boui trituranti*, addens; *Dignus est operarius mercede sua*, quod idem fuerat Christi doctrina, *Lucæ 10. num.7.* refertur *in cap. quicunque, 66. duodecima quæst 2.* & iterum 1.*Corinth. 9. num. 7. & sequentibus; Quis militat suis stipendijs vnquam, &c. an & lex hoc non dicit? scriptum est enim in lege Moysi non alligabis os boui trituranti, nunquid de bobus cura est Deo? An non propter nos vtique hoc dicit, & cæt. Nescitis quoniam, qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt edunt, et qui altari deseruiunt cum altari participant? ita et Dominus ordinauit ijs, qui Euangelium annunciant de Euangelio viuere*, quo spectat textus *in c. cum secundum Apostolum, 16. de præbendis, et dignitati.* Ex quo planè fit exequendas esse sententias circa salaria, seu condemnationes salariorum appellatione non obstante.

8 Neque vero superiores Iudices id grauiter ferè debent aut impedire inferiores suas sẽtentias de salarijs exequentes, ne censeantur alligare os bobus triturantibus, auferreque stipendia militiæ suæ inferioribus, eaque illis inuidere. Quamuis enim nõ auferatur, quod differtur, *l. quoties, C.de precib. Imperat.offerend. c. nemo desperandus, de pœnitent.distinct. 7.* quibus locis id notant Doctores: auferre planè est differe exactionem salariorum vsque ad finem litium, quæ nunquam sunt exitum habituræ, vt ferè non habent illæ, quas agunt priuati cũ fisco, nisi ipsi priuati eas finire studeant. Neq; item equum est permittere, vt postquam officiales sua munera fideliter exercuerunt, moueantur eis lites circa stipendia sua, quæ eorũ exactionem impediant; hoc enim est facessere negotium alijs cõtra ius, & æquitatem, quod certè sibi fieri nollent. Meminerint quæso sententiæ illius ex ipso naturæ lumine, & dictamine primo rectæ rationis ortæ, sacrisque literis commendatæ sæpius Thobiæ 4.*numer. 16. Quod ab alio oderis fieri tibi, vide ne tu aliquando alteri facias*, Matthæi 7.nu. 12. *omnia ergo quæcunque vultis, vt faciant vobis homines, & vos facite illis hæc est enim lex, & Prophetæ*, Lucæ 6. n.31. *Et prout vultis vt faciant vobis homines, & vos facite illis similiter.* Certè sæpius ego hoc tam sanctum præceptum in memoriam reuoco, quod videam in obliuionem superiorum venisse, tantoque lubentius obseruantiam eius iniungo, quanto minus seruari video, infringique plerumque testis sum. Dolenda certè res, quod superiores alium sibi Deum alium inferioribus velint, vt Hispano prouerbio dicitur; sed licet hæc sit hora sua, & potestas tenebrarum notum illis sit fore, *vt eadem mensura, qua mensi fuerint, remitiatur ipsis*, Lucæ 6. Igitur congiteor, quam lentè pateremus, si Rex illis circa suorum salariorum exactionem litem moueret, aut moueri sineret, cum tempus solutionis istaret. Quod si hoc ferendum non esset æquum est, vt se tales erga subditos gerant, quales erga se superiores desiderant, *cap. quorundam. distinct. 74.* Seneca *epistol. 47. Hæc* (inquit) *præcepti mei summa est cum inferiore sic viuas, quemadmodum tecum superiorem velles viuere*, notat Diuus Thomas, qui multa adiungit *opusculo de eruditione Princip.lib.3. cap. 3.* & Abbas *in proœmio Gregoriano, verbo, Rex pacificus, ante numer. 1.* eodemque iure, quod in alios statuunt vti debent, *in rubro, & nigro, ff.quod quisque iuris*: idem enim debet esse ius in membris, quod in capite, *cap.in Synodo, distinct. 63.* ibi Glossa, *verbo. ac per hoc*, alioqui rei, ac participes erunt eius peccati, quod, iuxta Diuum Thomam *de erudition.Princip.lib.7.cap.1.* ad Deum clamat, videlicet detentionis mercedis mercenariorum; eius enim detentionis satis est particeps, qui mercedem exigi non permittit, in eumque iure cadit, re

præhensio Apostoli Iacobi in sua canonica, *cap. vltimo; Ecce merces operariorum vestrorum, quæ fraudata est à vobis clamat, & clamor eorum in aures Domini sabaoth introiit.*

30 Neq; obstare potest, quominus hæc ita obseruentur, quod in causis alimentorum, vt sententiæ exequutioni mandentur appellatione ad superiores non obstante, requiratur paupertas eius, in cuius fauorem sententia est exequenda, atq; vt aliundè non habeat, vnde ali possit, vt nota Baldus Nouellus *tractatu de dote, part. 9. priuileg. & num. 2.* Surdus *de alimentis, titul. 8 priuileg. 60. nu. 21.* Lata *in l. si quis à liberis, §. si vel parens, num. 31. ff. de liber. agnoscend.* Lancellotus *de attentatis, 2. part. c. 12. limitat. 24. n. 15.* Scaccia *de appellation, quæst. 17. limitat. 7. n. 17.* cum alijs, quos referunt. Ea enim qualitas inest omnibus Iudicibus inferioribus delegatis, & eorum officialibus, vt ferè semper contingere videmus, in eisq; vt potè operarijs, paupertas vt qualitas naturalis præsumitur, Tiraquellus *de retractu lignag. §. 32. glossa vnica, n. 94.* Scaccia *de appellation. dicta quæstion. 17. limitat. 8. n. 8.* qui nisi ægerent eas delegationes non susciperent; insanirent enim, si non ægentes istiusmodi pessimæ occupationi se immiscerent; quod si vnquam acciderit Iudicem delegatum esse diuitem, iustissimè incidet in laqueum eiusmodi litium, siquidem ad id officium venit ductus sordida, & cæca cupiditate: nullum enim existimo futurum tàm ignatum, quem eo pertrahat ambitio, præsertim nostro sæculo, ac tempestate, qua publicarum dignitatum honos tàm miserè iacuit.

SVMMA DISPVTATIONIS septimæ.

1 *Multis casibus potest Iudex restituere aduersus suas sententias.*
2 *Iudex postquam sententiam tullit officio suo functus est.*
3 *Iudex multis casibus post suam sententiam retractare, remissiue.*
4 *Noua causa emergente potest Iudex de causa finita cognoscere.*
5 *Lata sententia expirat officium Iudicis mercenarium, sed durat nobile.*
6 *Productis post sententiam nouis instrumentis, intra triennium conceditur restitutio aduersus rem iudicatam in causis fiscalibus, & publicis.*
7 *Proponitur dubium, an restitutionem contra suam sententiam possit solus ordinarius concedere, vel etiam delegatus.*
8 *Tres sententiæ communes de hac re, & nulla vera.*
9 *Prima sententia negatiua.*
10 *Primum fundamentum ex l. si vt proponis, la prima, C. quomodo, & quando Iudex.*
11 *Secundum fundamentum ex l. minor autem, §. idem Imperator, in fine, ff. de minorib. l. aduersus, C. si aduersus rem iudicatam, l. 1. C. & vbi apud quem.*
12 *Secunda sententia Affirmatiua, & fundamentum eius.*
13 *Tertia sententia distinguens.*
14 *Reijcitur tertia sententia, & eius fundamentum.*
15 *Proponitur noua distinctio, & conciliatio primæ, et secundæ sententiæ.*
16 *Cùm iurisdictio delegati per sententiam non expirat, potest restituere, & cognoscere de nullitate.*
17 *Quando expiret iurisdictio delegati, vel non, ex alijs iuris principijs expendendum est, & n. 18.*
19 *Delegatus non potest restituere aduersus interloquutoriam, totam commissionem absorbet.*
20 *Delegatus ab ordinario restituit aduersus interloquutoriam, aduersus diffinitiuam.*
21 *Distinguuntur duo casus, quoad diffinitiuam delegati inferioris à Principe.*
22 *Delegatus ab inferiore, qui tullit sententiam nulliter an possit de nullitate cognoscere, & sententiam iterum ferre.*
23 *Sententiam affirmatiuam minus communis, sed verior.*
24 *L. si vt proponis exponitur.*
25 *Delegatus à Principe ad ferenda diffinitiuam, non potest aduersus ipsam restituere.*
26 *Delegatus à Principe simpliciter ad causam restituit antequam exequatur, etiam contra diffinitiuam, non potest.*
27 *Solutio Pauli Castrensis, & Ioannis Guttierrez, adhibita fundamento prædictæ resolutionis.*
28 *Reijcitur, & impugnatur.*
Vna est, & eadem iurisdictio ad restituendum, & exequendum, & vnum, & idem Iudicis officium.
29 *Delegatus ad vniuersitatem causarum restituit aduersus suam diffinitiuam.*
30 *Delegatus ad exequutionem, antequam exequutio effectum habeat, restituit, & cognoscit de nullitate suæ sententiæ.*
31 *Reijciuntur aliæ distinctiones inuentæ à Doctoribus, & numer. 32.*
33 *Delegatus à Principe ad exactionem, eandem potestatem habet, ac delegatus ad exequutionem.*
Sententia posterior non semper est iustior, & melior, neq. superior semper doctior, sed quandoq; etiam stultus eleuatur in locum sublimem.
34 *Confirmatur tandem, & approbatur tradita resolutio.*
35 *Quæstionem, an delegatus cognoscat de nullitate suæ sententiæ, tractant multi Doctores, & ex alijs principijs, resoluunt.*
36 *Satisfit textui in d. l. si vt proponis, et n. 37.*
38 *Declaratur l. 1 C. vbi, & apud quem, & quis fuerit institutor officij Procuratoris Cæsaris.*
Augustus Cæsar fuit primus institutor publicorum salariorum.
39 *L. minor autem, §. idem Imperator, et d. l. aduersus declarantur, & 40.*
41 *Satisfit fundamentis secundæ sententiæ.*

DISPVTATIO VII.

Vtrùm Iudex delegatus possit aduersus suam sententiam concedere restitutionem in integrum, & de eius nullitate cognoscere.

Ad l. 3. tit. 25. part.

1 Planum est multos esse casus, in quibus iure potest Iudex ipse, qui sententiam tullit, concedere restitutionem in integrum, aduersus sententiam à se prolatam. Ita docet textu *in l. in causæ, la secunda, §. vltimo, in fine, cum leg. sequenti, ff. de minorib. c. causa, 9. de integr. restitut.* consonat *l. 3. tit. 25. par. 3.* notat Glossa vltima *in d. l. in causæ, 17.* & Glossa prima *in l. 1. C. sententiam rescindi non posse,* & istis loci Doctores.

2 Neque obstat, quòd Iudex postquam sententiam tulit officio suo ita functus videatur vt iam non possit amplius in eam causam manus mittere, quasi extincta quoad ad iurisdictione, *l. quod iussit, 14. in fine, l. Iudex postea quàm, 55. ff. de re iudic. l. cum rubrica, C. sententiam rescindi non posse, l. pœnam 15. C. de pœnis.*

3 Non inquam obstat, quoniam tametsi verum sit, eam regulam plerumque, & ferè semper esse obseruandam, habet tamen suas, non paucas exceptiones, quas fallentias, & limitationes vocant nostri. Earum plures recensuit Glossa prima *in d. l. 1. C. sententiam rescindi non posse,* vbi multorum casuum meminit, in quibus Iudex sententiam à se latam, à qua non est appellatum, & quæ rei iudicatæ robur accepit, reuocare potest, Septemdecim refert Romanus *in l. admonendi, ex nu. 34. ff. de iureiurand. & in eadem leg.* Alexander Iaso, & Ripa notant, alios Felynus *in cap. qualiter, & quando, el primo, ex num. 23. de accusationib.* Marianus Socinus ibi *ex n. 64.* & Doctores *in d. l. Iudex postea quàm*: Est autem ea regula in primis intelligenda, & practicanda, rebus sic stantibus, quæ conditio tacite inest in multis actuum, & dispositionū generibus, vt colligitur ex textu *in cap. quemadmodum,* & ibi Glossa *verbo, conditio, de iureiurand. & in l. quod seruius, ff. de condict. ob*

dict. ob causs. & in l. cùm quis, 38. ff. de solution. in princip. obseruat. Iaso in l. si qui putas, 15. n. 5. n. 9. ff. de adquir. heredit. & in d. l. quod seruius, nu. Tiraquellus in d. l. si vnquam, in præfatione, n. 166. cum seqq. C. de reuoc. donat. Hippolytus de Marsilijs de fideiussoribus, n. 173. secundum aliam impressionem n. 151. Guido Papæ decis. 199. n. 3. Cacheranus decis. 91. n. 2. 3. 14. & 15. Magonius decis. Lucens. 1. n. 32. Seraphinus decis. 612. n. 5. Marta de clausulis, 1. p. clausul. 123. cum multis omissis.

4 Cæterùm prædicta regula fallit, vbi noua emergit causa, nam hæc viam aperit Iudici, vt possit denuo de lite finita cognoscere: nam plerumque noua emergente causa, nouum debet adhiberi remedium, l. de ætate, §. ex causa, ff. de interrogat. action. l. 1. in princip. ff. de inspiciendo ventre, cæterùm, de iurament. calum. l. 6. tit. 25. p. 7. Hippolytus singul. 233. Peregrinus de iure fisci, lib. 1. tit. 2. n. 67. idq; regulare. Ita fit, vt ex causa noua apparente post sententiam possit ipsa sententia retractari.

5 Tametsi verò lata sententia Iudex functus sit officio; officium tamen illud, quod prolata sententia expirauit, finitumq; est, est officium mercenarium, quod deseruit actioni, vt in d. l. Iudex postea quam, 55. obseruat Bartolus n. 2. Cumanus in princ. ante n. 1. Ioannes de Imola nu. 4 Alexander n. 2. durat autem post sententiam officium nobile Iudicis, quo expeditur, tùm in integrum restitutio, tùm etiam executio sententiæ, vt ijdem notarunt.

6 Inter alios verò casus, in quibus restitutio aduersus rem iudicatam concedi potest, & debet, ille est notatu dignus, quando post rem iudicatam inueniuntur, & producuntur instrumenta, quæ si ante sententiam in processu producta fuissent, Iudicem permouissent ad sententiam aliter ferendam, idque peculiariter in causis fiscalibus, & publicis. Nam quamuis regulare sit sententiam, prætextu nouorum instrumentorum retractari non posse, l. sub specie, C. de re iudicata, vbi notat Baldus num. 1. & Salycetus, Cynus, Angelus, Fulgosius, Paulus; fallit tamen hæc regula fauore Fisci, & Reipublicæ, iuxta textum l. Imperatorer, ff. de re iudicat. & in l. vnica. C. de sentent. aduersus Fiscum latis, retract. lib. 10. & in l. 19. titul. 22. p. 3. vers. otrosi decimor, vbi notat Gregorius gloss. 9. Doctores in d. l. Imperatorer, & in dicta l. vnica, & Baldus in dicta l. sub specie, n. 1. Salycetus n. 1. Paulus n. 2 & consil. 157. n. 2. 2. par. quod in antiquis erat n. 335. Hippolytus de Marsilijs singular. 229. Padilla in l. sub prætextu, n. 7. C. de transactionibus. Ioannes Garcia de nobilitate, gloss. 6. §. 2. nu. 5. Peregrinus de iure fisci, libr. 7. tit. 4. nu. 2. Sforcia de restitut. in integr. 2. p. quæst. 75. a tit. 1. in causis enim publicis, & fiscalibus, & ob instrumenta denuò reperta, vel producta intra triennium conceditur restitutio, vt in dicta l. vnica, C. de sentent. aduersus fiscum latis, retract. lib. 10. & in dicta l. 19. tit. 22. p. 3. & ibi Gregorio gloss. 11. de quo tamen vide latius Paulum & Salycetum in d. l. sub specie, & Ioannem Garcia d. gl. 6. §. 2. n. 14. Quæ iuris conclusiones difficultatem non habent.

7 Est tamen dubium, quod memini ex facto visum esse non leue, tametsi iudicio meo immerito, an istam restitutionem possit concedere dumtaxat Iudex ordinarius; an vero etiam delegatus. Certè facultatem concedendi restitutionem in integrum in vniuersum videtur tribuere, tam ordinarijs, quàm delegatis Iustinianus in l. vltima, C. vbi & apud quem, solum arbitris eam denegans, & Gregorius IX. in cap. causa restitutionibus, 9. de integr. restitut. apud nos l. 3. tit. 25. par. 3. correcto in hoc articulo antiquo iure digestorum, quo solùm Magistratus maiores habentes merum, & mixtum imperium, poterant in integrum restituere iuxta textum in l. in causa, 17. §. vltimo, & l. Præfecti, 18. ff. de minoribus. Magistratus autem minores quales sunt municipales, non poterant id auxilio impartiri, l. ea quæ, ff. ad municip. & de incol. Iure vero nouiori fauore minorum, vtq; eis possit promptius, & facilius subueniri introductum est, vt omnes Iudices, siuè maiores, siuè minores, siuè ordinarij, siuè delegati, præter arbitros, & eorum delegatos, & compromissarios, possint restitutionem concedere id quod notauit Glossa in d. §. vltimo, verb. pro iurisdictione, quam sequitur Bartolus, &

Baldus Mauritius de restit. in integr. c. 35. in fin. Sfortia Oddus 1. par. q. 32. art. 4. estq; communis opinio. Vnde iam iure nouo facultas restituendi competit iure Magistratus, ac per consequens est delegabilis, iuxta l. 1. ff. de offic. eius, cui mand. est iurisdictio, vt probat textus in d. leg. vltima, C. vbi, & apud quem cognitio integr. restitut. agit. sit Verùm oportet textus istos enucleare, & difficultatem profundius inspicere.

8 Tres fuerunt in hac re Doctorum sententiæ, omnes communes, duæ extremæ, altera media illas distinctione facta concilians, & ad concordiam reducens; quarum tamen nulla iudicio meo scopum veritatis attigit.

9 Prima sententia vniuersè negat Iudicem delegatum, siuè ab ordinario, siuè Principe à posse restituere aduersus suam sententiam. Ita senti: Cynus in l. aduersus, in fin. C. si aduers. rem iudic. & in l. 1. & vltima, Cod. vbi, & apud quem, Albericus in dicta l. vltima, Ancharanus in c. ex literis, 4. n. 2. de integr. restitut. & alij, quos refert Sfortia de restitut. in integr. 1. part quæst. 32. artic. 18. nu. 139. vbi dicit communem.

10 Hæc sententia, quod attinet ad delegatum ab ordinario, probatur ex textu in l. si vt proponis la prima, C. quomodo, & quando Iudex; in quo Iudex, qui sententiam tulit obnoxiam vitio nullitatis, non potest iterum sententiam pronunciare, eò quòd iurisdictio eius expirasset. Ergo ob eandem rationem iste Iudex delegatus prolata sententia non poterit aduersus ipsam restitutionem concedere.

11 Quoad delegatum autem à Principe probatur, quoniam aduersus sententiam delegati à Principe, solus Princeps restituit, l. minor autem, 18. §. idem Imperator, in fin. ff. de minorib. l. aduersus, C. si aduersus rem iudicat. l. 1. C. vbi & apud quem. Ergo ipsemet delegatus restituere non potest; quo fit, vt neuter delegatus, neque ab ordinario, neque à Principe possit restitutionem concedere.

12 Secunda sententia extremè opposita indistinctè concedit delegato à principe præsertim facultatem restituendi aduersus quamlibet suam sententiam. Hanc tenetur Petrus relatus à Cyno in d. l. aduersus, Bartolus in l. minor autem, §. sed & Prosenio, ff. de minorib. Fulgosius in d. l. aduersus, n. 2. C. si aduersus rem indic. & in d. l. 1. n. 2. C. vbi, & apud quem, vbi Paulus Castrensis n. 1. Rebuffus tom. 2. in constitut. regi. tract. de restitutionibus, in præfatione, n. 12. licèt de stylo Regni Franciæ, aliud seruari testetur in tribunalibus secularibus, Maranta in praxi, 5. p. n. 36. & istam communem sententiam dicit Sfortia dicto art. 18. nu. 139. Fundamentum huius sententiæ desumitur ex generalibus verbis textus in d. l. in causa, §. vltimo, in fin. ff. de minorib. & in d. l. 3. C. vbi, & apud quem, quibus in vniuersum, & sine limitatione vlla videtur concessa Iudicibus, tùm ordinarijs, tùm delegatis à Principe facultas restituendi aduersus suas sententias; quod planè confirmant verba, c. causam de in integr. restitut. quæ eam facultatem concedunt delegatis à quolibet ordinario.

13 Tertia sententia media est inter istas, easque fœdere distinctionis conciliare conatur: aut enim (inquit) agimus de sententia interloquutoria, & tunc locum habet secunda sententia, nempè Iudicem delegatum, siuè ab ordinario, siuè à Principe posse concedere restitutionem aduersus illam: aut agimus de sententia diffinitiua; & eo casu prima sententia vera est, scilicèt non posse delegatum aduersus ipsam restituere. Hanc sequitur Bartolus in d. l. aduersus, n. 1. C. si aduersus rem indicat. vbi Baldus n. 2. qui pro ea refert Iacobum Butrigarium, Angelus n. 2. Salycetus n. 2. Paulus n. 1. Abbas in dicto cap. causa restitutionis, 9. n. 7. Sfortia de restitutione, 1. p. dicta quæst. 32. art. 18. n. 139. circa finem, Guttierez lib. 2. canonicarum quæstionum c. 2. n. 37. & Sfortia ait hanc distinctionem esse magis communem. Quæ sententia colligitur ex fundamentis primæ, & secundæ, & orta est ad conciliandas leges, quæ sibi ipsis videntur contrariæ.

14 Si tamen in tàm controuersa re licèt nostrum interponere iudicium, tametsi existimem duas illas sententias, primam, & secundam, distinctione conciliandas esse, credo longè diuersam distinctionem hoc casu locum habe-

Thomæ Carleualij de Iudicijs,

Y 3 re, ata-

te, amplectandamque esse: id quod apertè colligimus ea mente ipsa Doctorum, qui sequuntur propositam tertiam sententiam, & distinctionem eius. Nam fundamentum vnicum, quo omnes nituntur, qui delegato denegant potestatem restituendi aduersus suam sententiam diffinitiuam est, quòd postquàm sententiam tulit officio suo functus videatur, eiusque iurisdictio finita: nemo verò sine iurisdictione sententiam suam retractare potest, seu per restitutionem, seu quouis alio modo, cum iurisdictionis actus sit restitutionem concedere, *l. 1. ff. de in integr. restit. d. l. in causa, §. nunc videndum, cum legib. sequent. ff. de minorib. l. eum qui ff. de iurisdict. omn. Iudic. iuncta l. omnes, ff. de integr. restit.* Hoc autem fundamentum planè infirmum est, fallaq; & lubricum, nam si quid probaret illud, etiam probaret non posse à Iudice ordinario, concedi in integrum restitutionem aduersus suam sententiam, quia videlicet non minus finitur iurisdictio ordinaria, ordinarij officium quoad causam iam iudicatam, quam delegati in causa delegata postquàm tulit sententiam, vt probat textus *in d. l. Iudex postea quàm, ff. de re iudic.* Quemadmodum igitur hoc argumentum efficax non est quoad ordinarium, & suam habet solutionem, vt attigimus supra hac eadem disputatione n. 5. ita eneruari potest, & dilui, quod attinet ad delegatum.

15 Aliter igitur distinquendum est, aut sententia, siue interloquutoria, seu diffinitiua lata, finitur, expiratq; commissio Iudicis delegati, eiusque iurisdictio, aut non finitur, nec expirat. Primo casu Iudex delegatus non potest restituere aduersus suam sententiam, siuè interloquutoria sit, siuè diffinitiua. Ratio est, quia concedere restitutionem est actus iurisdictionis, vt probauimus numero praecedenti, & notat *in d. l. Iudex postea quàm,* Bartolus, Imola, Cumanus, & Alexander, relati supra n. 5. Ergo iurisdictione finita, & officio Iudicis extincto concedi non potest restitutio, seu aduersus interloquutoriam sententiam, seu aduersus diffinitiuam. Idque tam est perpetuum, & vniuersim verum, vt non solum locum habeat in Iudice delegato, sed etiam in ordinario: nam si contingeret iurisdictionem ordinarij, casu aliquo expirare, finirique officium eius, post latam in aliqua causa sententiam diffinitiuam, aut interloquutoriam, planè deinceps non posset concedere restitutionem in integrum aduersus quamlibet sententiam à se prolatam, vt probat apertè textus *in leg. cum qui ff. de iurisdictionem omnium Iudicum.*

16 Secundo autem casu, quando per prolationem sententiae, seu interloquutoriae, seu diffinitiuae, non finitur mandatum, vel commissio, neque expirat iurisdictio delegati concedere potest restitutionem in integrum, aduersus suam sententiam, seu interloquutoriam, seu diffinitiuam; atque item cognoscere de nullitate suae sententiae, expedire quae reliqua, quae Iudicis officio expediuntur. Probatur manifestè, quoniam eo casu durat post sententiam iurisdictio, Iudicisque officium, ac per consequens facultas iuris dicendi, aequitatisque statuendae, seu administrandi iustitiam subditis eam petentibus. Ergo nihil impedit, quominus Iudex delegatus suam iurisdictionem exercere possit siquidem nulla lex est, quae eius potentiam, & iurisdictionem coarctet, denegetque illi facultatem concedendi istam restitutionem, quod euidenter constabit ex solutione argumentorum contrariorum. Confirmatur ex doctrina glossae approbatae communiter à Doctoribus *in d. l. in causa, 16. §. nunc. videndum, verbo, pro iurisdictione sua,* cuius meminimus supra nu. 7. dicentis, facultatem restituendi competere iam Iudicibus iure Magistratus, idest eo ipso, quod sunt Magistratus. Ergo durante officio, & Magistratu, duret quoque restituendi facultas. Quae me rationes euidenter conuincunt, vt in hanc sententiam descendam.

17 Sed eo videtur haec difficultas reducta esse, vt videamus, & examinemus, quando expiret iurisdictio delegati lata sententia, & quando censenda sit post sententia durare, vt ex eo iudicemus, quando possit delegatus aduersus sententiam suam restituere, vel de nullitate suae sententiae cognoscere, quod ex ijsdem principijs deriuatur.

18 Respondendum est tamen, id definiendum esse ex alijs iuris principijs, spectata primum commissionem, & mandato Iudicis, ex quo pendet eius iurisdictio, eiusque exercitium: item spectata natura delegationis prouenientis ab ipso delegante. Nam delegatus a Principe in multis differt à delegato ab inferiori ordinario, vt notant Legistae *in rubrica, ff. de officio eius, cui mandat est iurisdictio* & Canonistę *in rubrica de officia, & potestate Iudic. delegat.* Maranta *in praxi, 4. p. distinct. 5. ex n. 23.* & alijs à nobis relatis supra disputatione 4. n. 38. Quàm tamen doctrinam, vt sigillatim prosequamur, & ad peculiares casus descendentes declaremus, nonulla subijciemus exempla, ex quibus apertiùs constabit Doctores in huius difficultatis resolutione, halucinatos.

19. Infertur primo ex istis, eo casu, quo sententia interloquutoria talis est, vt totam causam delegatam absorbeat, iurisdictionemque finiat, non posse delegatum etiam a Principe concedere aduersus ipsam restitutionem aut de nullitate suae sententiae cognoscere. Ita obseruant Albericus *in l. minor autem. n. 4. ff. de minorib. & in l. eum scimus, 3. n. 3. C. vbi & apud quem,* Ancheranus *in cap. causa, 9. nu. 7. de integr. restitut.* quos sequitur sfortia *de restitut. 1. part. quaest. 32. art. 18. num. 141.* & Guttierrez *lib. 2. canonicarum quaestionum, dicto cap. 2. nu. 38. in fine,* idque ob rationem iam autem dictam.

20. Infertur secundo delegatum ab inferiore ordinario simpliciter ad aliquam causam, regulariter posse restituere aduersus sententiam interloquutoriam à se prolatam, aut de eius nullitate cognoscere; quoniam adhuc durat iurisdictio eius; & articulus restitutionis est incidens in causa principali cognoscitque de ipso, vt incidenti. Ita probat textus *in d. cap. causa, 9. de integr. restitut.* sed prolata sententia diffinitiua non posse aduersus ipsam concedere in integrum restitutionem, aut de eius nullitate cognoscere, quia nempè eius iurisdictio expirat prolata sententia, & post eam finitam non potest dici incidens esse restitutionis articulus, quod ex eodem textu planè colligitur.

21 Verùm quod attinet ad diffinitiuam prolatam à delegato inferioris à Principe, distinguendi sunt duo casus. Primus est, quando delegatus inferioris protulit sententiam diffinitiuam iure validam; quo casu sine controuersia receptum est expirare iurisdictionem delegati ab inferiore a Principis, ac per consequens non poterit tunc iste delegatus cognoscere de nullitate suae sententiae, si nullitas aduersus ipsam obijceretur, aut contra ipsam restituere.

22 Secondus casus est, quando protulit sententiam nullam; quo casu Doctores frequentiùs sentiunt, non posse delegatum inferioris cognoscere de nullitate suę sententię. Ita sentit Glossa vltima *in d. l. si vt proponis, la prima,* quam sequuntur Bartolus, & Baldus, & alij ibi, *C. quomodo & quando Iudex:* Abbas Panormitanus *in cap. in literis, 9. num. 4. de officia delegati,* Menochius *de arbitrarijs, libr. 1. quaest 67. ex num. 21.* tametsi ibi non tam examinet, an possit iste delegatus cognoscere de nullitate suę sententiae, quàm an possit causam iterum definire; verum ex ijsdem principijs pendet vtraque quęstio. Probant istam sententiam *ex d. l. si vt proponis.* Consulto tamen pretermittimus isto casu quaestionem, an possit Iudex iste contra eiusmodi sententiam restituere; quoniam cùm sententia ipsa nulla sit, & nullam esse praesupponamus restitutione rescindi non potest, *l. nam, & sub conditione, vers. post defectum, ff. de iniusto rupto, irrito quae fact testament. l. 3. §. ex his, ff. eodem tit l. quos vetrani, 3. C. si aduersus libertatem, c. ad dissoluendum, de desponsat. impub.* idque iure quidem optimo, cum priuatio praesupponat habitum, *manumissiones, 4 ff. de iustitia, & iure, leg. Titio vsufructus, 95. ff. de condict. & demonstrat. l. decem, 110. ff. de verbor. obligationi.* Meminit Tuscus *liter. P. conclus. 715.*

33 Contrariam tamen sententiam, imo Iudicem delegatum ab ordinario, qui sententiam tullit, quae nolla est posse iterum pronunciare, cognoscereque de nullitate suae sententiae, sequutus est Cumanus *in l. à Diuo Pio, in principio, n. 3. ff. de re iudic.* quem suppresso nomine sequitur Decius *in d. cap. in literis, num. 13. de offic. & potest Iudic. delegat. de*

gat. & Parisiensis author damnatus ad Dynus in cap. quod semel, n. 2. de regu. iur. in sexto, in verb. deleg. Fundamentum est, quoniam sententia nulla non absorbet, nec consumit iurisdictionem delegati; nam non præstat impedimentum, quod de iure non sortitur effectum, c. non præst. de reg. iur. in sexto, & quod nullum est, nullum habet effectum, l. 4. §. condemnatum, ff. de re iudic.

24 Ad textum autem in d. leg. si vt proponis, dicunt nullo modo probare id quod existimant communiter Doctores; ideò enim ibi delegatus non potuit de nullitate suæ sententiæ cognoscere, & in causa iterum sententiam ferre, quoniam delegans reuocauit delegationem, & alteri causam denuò tractandam commisit, idque iustè fecit, quoniam in culpa fuit delegatus pronuncians sententiam die feriato, & parte non citata; præsumitur enim in Iudice dolus, quando contra reum procedit more insolito, & solemnitatibus iudicij non seruatis, Thessaurus decis. 1. num. 9. Cacheranus decis. 22. num. 6. Tuscus liter. B. conclus. 127. Mascardus de probationibus, conclus. 240. & 241. Farinacius in praxi crimin. quæst. 37. n. 138. volum. 1. Crauetta cons. 854. num. 6. & consil. 669. numer. 14. volum. 5. Surdus cons. 377. num. 38. lib. 3. Bouadilla libr. 2. politicæ, cap. vltimo. nu. 137. & lib. 5. cap. 1. num. 206. quare meritò Præses alteri causam delegauit qua noua delegatione facta non potuit delegatus amplius de causa cognoscere, l. iudicium soluitur, ff. de iudicijs. Si verò ibi delegatio non esset reuocata, posset delegatus, & de nullitate suæ sententiæ cognoscere, & causam iterum definire. Quæ sententia satis est probabilis, etiam si sit minùs communis, imò iudicio meo vera.

25 Tertiò infertur delegatum à principe ad procedendum in aliqua causa vsque ad diffinitiuam, seù ad proferendũ diffinitiuam in aliqua causa, non posse postquam sententiam tulerit diffinitiuam, aduersus suam sententiam restituere, aut de nullitate eius cognoscere. Ratio est in promptu, quoniam iurisdictio eiusmodi delegati limitata est, & tandiu durat, donec sententia profertur, qua prolata expirat, finiturque: istum tamen iudicem posse restituere aduersus sententiam interloquutoriam à se latam, ob contrariam rationem, scilicet quod prolata interloquutoria eius iurisdictio, durat vsque ad diffinitiuã proferendam. Hactenus vera est tertia sententia quam proposuimus, & non est vlterius extendenda, vt ex ijs, quæ statim subijciemus erit manifestum.

26 Quartò infertur, delegatum simpliciter à Principe ad aliquam causam, posse aduersus suam sententiam, tam interloquutoriam, quam definitiuam restituere, & de earum nullitate cognoscere. Ratio est, quia iurisdictio delegati à Principe simpliciter ad aliquam causam, non finitur prolata sententia, sed adhuc durat vsquequo eam mandet exequutioni per se, vel per alium, (quod intra annum facere potest, iuxta ius canonicum,) cap. in literis, 9. cap. quæreuti, 26. de offic. & potestat. Iudic. delegat. docet Bartolus in d. l. à Diuo Pio, in principio, numer. 2. Angelus ibi num. 1. & 2. Imola nu. 1. Alexander num. 2. qui dicit communem sententiam etiam de iure ciuili, quidquid contrarium post Accursium dixerit Iason ex num. 6. qui tamen tandem consentit n. 10. in fine sententiæ Bartoli, & aliorum; pro qua etiam videri potest Maranta in praxi, 4. part. distinct. 5. nu. 45. Menochius de arbitrarijs, lib. 1. quæst. 64. ex nu. 48. tametsi ab ea videatur discessisse, sed eam sequutus est Molina de iustitia, tractat. 5. dispu. 26. num. 4. qui dicit esse in nostro Regno vsu receptam. Ergo durat in eo facultas iuris dicendi, administrandique iustitiam, ac per consequens si suata præscripta legum, restitutio, quæ ab eo petitur, concedi potest, non erit cur ipsam non concedat, aut cur non cognoscat de nullitate ob defectum iurisdictionis. Ita sentit Angelus in l. Iudex postea quam 55. num. 6. ff. de re iudicat. Abbas Panormitanus omninò videndus consil. 87. 1. par. quem sequitur Tuscus liter. R. conclus. 278. tom. 7. Decius in dicto c. in literis, nu. 14. cum seqq. Boerius decis. 7. Menochius de arbitrarijs, lib. 1. quæst. 67. ex num. 43. alios refert pro eadem sententia Tiraquellus in l. boner, §. hoc sermone, limitat. 21. num. 4. & 5. ff. de verb. significat. Verum quidem est, hunc cum

dem delegatum, non posse concedere restitutionem aduersus suam definitiuam, aut de nullitate eius cognoscere, si id ab eo peteretur, postquam diffinitiuam à se latam exequutioni mandasset, quoniam eo tempore iurisdictio eius cessasset, & officio suo functus esset, dicto, cap. in literis, vbi notant Doctores. Et hæc illatio è directo est opposita tertiæ sententiæ supra propositæ.

27 Sed respondet Paulus de Castro in dicta l. aduersus, nu. 1. C. si aduersus rem iudicam, ad textum in dicto cap. quæreuti, de offic. delegat. qui sequitur Ioannes Guttierrez lib. 2. canonicarum dicto cap. 2. num. 23. & 40. verum quidem esse durare iurisdictionem delegati à Principe intra annum à prolata sententia, id tamen intelligendum esse, dumtaxat quoad exequutionem sententiæ, non verò quoad destructionem, & rescissionem per restitutionem in integrum.

28 Sed hæc euasio indigna est ingenio Pauli, & inexcusabilis, indignationem certè meretur, quando bonus Homerus dormitari, si Ioanni Guttierrez ignosci potest, qui illum sequutus errauerit. Est itaque responsio omninò inuerisimilis, quoniam non est duplex iurisdictio, aut duplex officium Iudicis nobile, vnum quo sententia exequutioni mandetur, alterum quo restitutio in integrum concedatur, & cognoscatur de nulitate sententiæ, sed duplex iste actus, seù effectus ab vno, & eodem fonte, & principio procedit, ab vna, & eadem iurisdictionem, & officio Iudicis nobili deriuatur, vt obseruarunt Bartolus, Cumanus, Imola, Alexander, relati supra hac disputatione num. 5. & colligitur ex traditis ab Hostiensi in summa, de officio Iudicis, num. 3. Speculator lib. 1. eodem titulo, de officio omnium Iudicum, §. possest, 7. Canonistis in rubric. & cap. 2. de officio Iudici, vbi notat Parnormitanus num. 5. Legistis in l. 1. ff. de iurisdiction. omn. Iud. vbi præter alios Oroicius nu. 23. & 24. qui testatur de communi. Ergo merè voluntariè, & sine fundamento dicitur manere iurisdictionem quoad vnum effectum, non quoad alium: est que id manifesta petitio principij, vt dialectico more loquamur: idem enim est, de quo dubitamus, & quod probari deberet, non assumi, vt alio in proposito, sed sapienter notauit Ripa in l. heredes mei, §. cum ita, num. 78. in fine, ff. ad trebellian. Interim enim donec durat iurisdictio, & officium Iudicis nobile, quod natura sua est principium multorum actuum, durat facultas exercendi omnes illos actus, siquidem nullo iure coarctatur facultas ista ad vnum actum potius, quam ad alium. Atque quemadmodum per exercitium vnius actus iurisdictionis, præscriptam iurisdictio quoad omnes actus vnius, & eiusdem speciei, etiam si aliorum actuum nullus fuerit vsus, ex eo, quod omnes isti actus procedunt ab eodem fonte, & quasi habitu, vt eleganter notauit Iaso in l. imperium, nu. 23. ff. de iurisdiction. omn. Iudic. Baldus qui multos refert tractat. de præscriptionib. 2. part. principal. quæst. 2. num. 16. cum sequentibus, & numer. 22. & sequentibus: imò verò, vt ibidem post Bartolum, & alios, notauit idem Baldus num. 26. quod attinet ad retentionem iurisdictionis, quæ fauorabilior est, quam præscriptio, per vnum solum actum retinetur in vniuersum iurisdictio, etiã quoad alias species; ita similiter in casu proposito, quo agitur de retinenda iurisdictione & officio Iudicis, Iudex delegatus, qui post sententiam retinet iurisdictionem, & officium quoad exequutionem iuxta textum expressum in d. cap. in literis, cap. significasti, & cap. quæreuti, de officio delegati, retinebit eam quoque quoad facultatem restituendi, tametsi hæc esset diuersa facultas à facultate exequendi, nedum cum vna, & eadem sit facultas, à qua procedit vterque actus.

29 Quintò infertur, delegatum ad vniuersitatem causarum posse restituere aduersus suam sententiam, tam interloquutoriam, quam diffinitiuam, quia nempè post latas sententias officium, & iurisdictio eius durat, & ob eandem rationem post de suarum sententiarum nullitate cognoscere. Ita sentiunt in d. leg. Iudex postea quam ff. de re iudicat. Albericus num. 2. Angelus num. 5. Imola nu. 6. tametsi sub dubio. Alexander num. 13. Baldus in d. l. si vt proponis, 4. nu. 10. C. quomodo, & quando Iudic. & ibi Salycetus

lycetus *num. 3. circa finem*, Philiphus Francus *in cap. cum causam 62. num. 25. de appellation.* Decius *in cap. in literis, nu. 8. de offic. delegat.* Panormitanus *in capit. qualitate, & quando el primo, nu. 2. & 3. de accusationib.* Felynus ibi *nu. 40.* Ripa *in l. quod iussit, num. 64. ff. de re iudicat.* Vantius *tract. de nullitatib. tit. coram quo nulliter, n. 17.* Menochius *de arbitrariis, lib. 1. quæstio, nu. 67. num. 47.* Guttierez *lib. 2. canonicorum, dicto cap. 2. nu. 25. & sequentibus*, Maranta *in praxi, 4. part. distinct. 5. num. 51.*

30 Sexto infertur, delegatum ad exequutionem aliquam, donec cum effectu fuerit exequutus mandatum suum, iurisdictionem habere, ac per consequens posse, vel de nullitate processus, vel sententiæ cognoscere, vel etiam restitutionem concedere. Exemplum est in delegato à Papa ad conferendum beneficium, etenim si primo contulit nulliter beneficium, non ideò impeditur, ne possit iterum beneficium conferre, donec gratia Pontificis habeat verum effectum. Ratio est, quia cum Princeps, delegat exequutionem, videtur magis cogitare de effectu, quam de nudo facto, & consequenter delegatus nō dicitur functus officio suo donec res plenum sit effectum sortita. Ita sentit Innocentius *in dicto cap. in literis, num. 2. & 3. de officio delegati*, quem sequuntur ibi, Zabarella *numer. 1.* Io. Andreas *num. 3.* Ancharanus *num. 1.* Baldus *nu. 2.* Felynus *num. 2.* Decius *num. 29.* idem Baldus *in l. item 6. §. si decuriones, ante num. 1. ff. quod cuiusque vniuersit. nom.* Marianus Socinus *in c. qualiter, & quando, el primo nu. 83. de accusation.* & ibi iterum Felynus *nu. 45.* Oldradus *cons. 295. num. 2.* Henricus Boerius *singular. 7. num. 17.* Messia *in l. Toleti, in conclusione vltimæ partis, num. 48.* vbi multos refert, Guttierez *dicto cap. 2. nu. 33.* Et confirmatur ex textu *in l. à Diuo Pio, §. si super rebus, ff. de re iudicat.* vbi facta exequutione super vna re, quæ apparuit litigiosa, potest denuò fieri exequutio super alia, quę fuit obseruatio Ancharani *in d. cap. in literis, n. 1. vers. quæro dicitur.*

31 Neque verò admittenda est, quoad hoc differentia, quam plerique tradiderunt, sed non assignata ratione differentiæ, inter mandatam iurisdictionem, & mandatum facti extra iudicialis, vt hæc doctrina locum habeat in mandato facti extraiudicialis; non verò in mandato iurisdictionis. Quod docuit vbi supra Innocentius, & Baldus, & Menochius, cum multis, quos sequutus retulit *in dicta quæst. 67. nu. 71.* certè hoc verum esse in commissione facti, probat optimus textus *in l. 2. in princip. vers. data ff. de option. leg.* sed interim, donec ratio discriminis designetur, ille probat mihi idem in iurisdictione mandata, cùm sciam rectè duci argumentum à mandato Procuratoris ad mandatum iurisdictionis, iuxta obseruationem Euerardi *in locis legalibus, loco 35.* & textum *in l. & quia, in fin. ff. de iurisd. omn. Iudic.* vbi omnes doctores notant Iaso *in l. more, n. 20. ff. eodem titulo.* Itaque vbi discriminis ratio non redditur, asseritur sine fundamento; discriminis autem rationem ergo nullam inuenio.

32 Non est item admittendum discrimen aliud inter delegatum, qui per errorem facti commissionem suam nulliter execuit, & eam, qui per errorem iuris, vt primus possit actum reformare non secundus; tametsi enim ista discrimina à doctissimis viris inuenta sint; sunt tamen figmenta sine fundamento vllo introducta, quæ alijs non minus doctis displicuerunt, vt videri potest apud Tiraquellum vtrosque referentem *in l. boues, §. hoc sermone, limitat. 21. num. 4. & 5.* planiùs, & verius est, quod in vniuersum diximus, delegatum ad exequutionem iurisdictionem habere donec fuerit exequutus mandatum, idque differenter, & in omni casu accipiendum est ex superiùs adductis.

33 Septimò infertur, Iudicem delegatum à Principe ad exactionem alicuius quantitatis sibi debitæ ab aliquo reo, & eius fideiussoribus, inter donec quantitas non est exacta, non esse functum officio suo, sed eius iurisdictionem durare, & quod consequens est, si sententiam aliquam tulit in processu exequutiuo, post quam producantur noua instrumenta, ratione quorum locum habeat petitio restitutionis in Fisci fauorem, poterit concedere illam aduersus suam sententiam diffinitiuam processus exequutiui. Quod ita ex facto non semel iudicaui, iudicaremque quoties se casus offerret, alijsque iudicandum suaderem, quoniam existimo hanc sententiam verissimam, & firmissimo fundamento innixam; contrariam autem prorsus falsam, & contra iura aperta, efficacissimamque rationem, cui satis fieri congruè non potest. Quare quidquid Guttierez *vbi supra, nu. 41.* repræhenderit Aduocatum, qui testabatur sæpiùs se vidisse concedi à delegato restitutionem aduersus suam diffinitiuam, dixeritque suam illam sententiam veram esse, & tenendam in iudicando, & consuluendo; tametsique viderim ex meis illis sententijs aliquas reuocatas à Iudicibus superioribus in gradu appellationis non recedo tamen à mea sententia, donec videam euersa fundamenta quibus nititur. Quippè cùm sciam, etiam posse forsam vnius, & deterioris, sententiam, & multos, & maiores aliqua in parte superare, *l. 1. §. sed neque. C. de veter. iur. enucl.* sciam etiam non esse ideò quem deteriorem, quòd inferior sit, neque maiorem scientia, quod superior, imò verò sępè sæpiùs videas cum sapiente Ecclesiastes 10. *Stultos positos in dignitate sublimi. Est quoque qui stultus apparet, post quam eleuatus est in sublime*, Prouerbior. 30. n. 32. *Nā exaltatio stulti ignominia*, Prouerbior. 3. nu. 35. *Atque viderim ideò nonnunquā* (vtinam non sæpè) *bene latas sententias in peius reformari, neque enim vtique melius pronūciat, qui nouissimus sententiā laturus est*, vt testatur Vlpianus *in l. 1. ff. de appellation.* Ne dicam cum celebri Rotæ Aduocato Capharelo, cuius dictum retulit Glossa regularum Cancellariæ Innocentij VIII. in procemio non longè à fine, & eius, vt notatu digni, meminit Ioannes de Neuizanis *in sylua nuptiali, lib. 5. nu. 2.* Corrasius *de communi opinione lib. 2. tit. 9. cas. 10. nu. 58.* Ioseph Ludouicus *decis. Lucens. 3. nu. 48.* videlicèt. *Rota aliquando rotat.* Igitur qui vtriusque sententiæ fundamenta attentè, & imperturbato animo inter se contulerit, maturèque pensitauerit, poterit inter vtranque iudicare.

34 Octauò tandem infertur, veram esse proculdubio resolutionem, quam sumus amplexi, & distinctionem, quam adhibuimus ad conciliandas duas illas extremas sententias primam, & secundam, quas retulimus; eam verò, qua vtitur tertia à nobis relata sententia insufficiētem esse, & fundamento carere, nisi ad limites nostræ distinctionis reducatur. Planè tertia illa sententia, & aliæ quædam limitationes, & distinctiones, quarum meminimus num. 31. & 32. introductæ sunt ad conciliandas leges, quæ in hoc articulo videntur inuicem contrariæ: quæ tamen neque secum repugnant, neque ea conciliatione indigent, vt mox apparebit.

35 Non omitto multos Doctores tractasse de ea quæstione, an possint delegatus cognoscere de nullitate suæ sententiæ, & resolutionem eius ex alijs principijs deduxisse. De qua consuli possunt Cumanus *in l. à Diuo Pio, in principio, num. 3. ff. de re iudicata*, Ripa *in l. quod iussit, ex num. 62. ff. eodem*, Paulus *in l. aduersus, num. 3. C. si aduersus rem iudicatam*, Philippus Francus *in cap. dilecto, vltimo, ex numer. 64. de appellationibus*, Socinus *consil. 83. volum. 4.* Magonius *decision. Florentina, 90. num. 10. & sequentibus*, Maranta *in praxi, 4. part. distinct. 5. ex num. 21* Vantius *de nullitatibus, titulo coram quo nullitas, ex nu. 14.* Bouadila *libr. 2. politica, cap. 21. num. 214.* Azeuedus *in l. 2. num. 6. & 7. tit. 17. lib. 4. recopilation.* præter eos, quos hac disputatione sparsim retulimus.

36 Ad fundamenta igitur primæ sententiæ quatenus pugnant cum nostra respondendum est, ad primum desumptum *ex l. vt proponis, la prima, C. quomodo, & quando Iudex*, dicendum est primò, in eo textu reuocatam esse delegationem, atque ex eo factum esse, vt delegatus non potuerit iterum iudicare, iuxta *l. iudicium soluitur, ff. de iudicijs*, aliter responderet Imperator, si delegatio reuocata non esset, vt diximus hac eadem disputatione numer. 24.

37 Secundò dicendum est, textum loqui de delegato inferioris à Principe, cuius iurisdictio regulariter finitur prolata sententia diffinitiua, & officio finito, neque restituere, neque de nullitate suæ sententiæ cognoscere potest,

potest, vt diximus supra numer. 20. longè aliter res habet in delegato à Principe, cuius iurisdictio nobilior, & firmior est duratque adhuc post prolatam diffinitiuam, vt diximus num. 26. & sequentibus, & planè docet Bartolus *in l. terminato, 3. num. 8. C. de fruct. & lit. expens.* Ita explicat illum textum Decius *in dicto cap. in literis, num. 18. de officio delegati*, & Syluester Aldobrandinus ibi in additione, verbo, *denuò*; tametsi enim prolata sententia, cesset officium Iudicis mercenarium, iuxta textum *in l. Iudex posteaquàm, 55. ff. de re iudicata*, durat officium nobile, quo expeditur exequutio sententiæ, & in integrum restitutio, vt diximus supra n. 5. & 28.

88 Ad secūdum desumptum *ex l. minor autem, §. idem Imperator, cum versic. sequenti, ff. de minoribus*, & ea concordanti textu *in leg. aduersus, C. si aduersus rem iudicatam, cum l. 1. C. vbi, & apud quem* responderunt in primis *in dicta l. 1. C. vbi, & apud quem*, non agi de sententia delegati à Principe, sed de sententia Procuratoris Cęsaris, aduersus quam non Præses Prouinciæ, à quo ibi restitutio petita erat restituere potest, iuxta eam legem, sed solus Princeps, Procurator autem Cæsaris erat Magistratus superior ordinarius, à quo acta, vel gesta sic comprobabantur, ac si à Cæsare gesta essent. Is Magistratus creditur institutus ab Augusto, qui testante Dione Cassio Historiæ Romanæ *lib. 53. in principio*, Anno ab Vrbe condita 726. *instituit, vt administrationi Aerarij quotanis bini Pratorij viri præficerentur*, & inferius paulo ante mediū eiusdem libri: *Imperator etiā Procuratores (sic enim ij vocantur, qui publicos redditus colligunt; certasq; e impensas faciūt) in omnes suas, ac populi Prouincias ex Equitib. alios alios ex libertis mittit*, refert item cōstituisse illis salariū. Quodque notatu dignum est, fuisse Augustum primum inuentorem, & authorem salariorum, quæ gerentibus publica officia designantur, cum antiquitus, qui aliquod à Republica munus suscepissent omnia suis impendijs agere consueuissent; quemadmodum Senatus Romanus post captam à Fabio Terracinam stipendia de publico solui militibus decreuit, cùm ante id tempus de suo quisque functus eo munere esset, Authore Liuio *decade prima, libr. 4. sub finem*. Deinde à succedentibus Principibus aucta paulatim est eius Magistratus iurisdictio, dignitas, & authoritas, vt colligi potest *ex titulo Digestorū, de offic. Procuratoris Cæsaris*, & Vbesembecio *in paratitia, eodem titulo*. Certè Cornelius Tacitus *libr. duodecimo annalium* testantur huuc Magistratū sub Claudio vires sumpsisse, *Eodem anno* (inquit) *sæpiùs audita vox Principis parem: vim rerum habendam à Procuratoribus suis iudicatarū, ac si ipse statuisset, ac ne fortuito prolapsus videretur, Senatusconsulto quoque cautum pleniùs, ac uberiùs quā antea.* Idē paulò aliter refert Suetonius Tranquillus in Claudio, *cap. duodecimo*. Sub recentioribus vero Cæsaribus mutatum est nomen Procuratoris Cæsaris in nomen Comitis rerum priuatarum, & sacrarum largitionum, vt constat ex titulis libri primi Codicis, & ijs, quæ scribit Cassiodorus *libr. 6. variarum, cap. 7. 8. & 9.* De initio, & progressi istius Magistratus, videbis si placet, quæ scribit in suo Lexico Ioannes Caluinus, *verbo Procurator Cæsaris*, & in libello de Magistratibus Romanis, *eodē verbo*, diximus aliqua disputatione, secunda, quæstione octaua, sectione nona, num. 701. Nobis satis sit notasse, dignitatem Procuratoris Cæsaris, non fuisse inferiorem dignitate Præsidis, vt aduersus illius sententiam apud hunc posset peti restitutio. Atque item tustum Procuratorem non fuisse, delegatum Principis, sed ordinarium Iudicem, circa materias fiscales, & patrimoniales, quo fit, vt textus *in dict. l. 1. Cod. vbi, & apud quem*, nihil aduersus nostram sententia faciat.

89 Ad textum verò *in dicta l. minor autem, §. Imperator, cū versicul. sequenti, & in dicta l. aduersus, C. si aduersus rem iudicatam*, quibus dicitur aduersus sententiam delegati à Principe, solum Principem restituere posse, respondetur, dictionem, *solus*, excludere omnes alios Iudices ordinarios, qui non possunt restituere aduersus sententiam delegati à Principe; idque ob duas rationes. Prima, quoniam minor Iudex non restituit aduersus sententiam maioris, *l. minor autem, 18. in principio, ff. de minoribus*, vbi notant Doctores delegatus autem in sua causa maior est quolibet ordinario, *cap. significasti, cap. sanè quia, cap. pastoralis, §. quia vero, de officio delegati*, quibus locis notāt, Doctores: & *in rubrica de officio delegati*, vbi Ioannes Andreas *num. 3.* Ancharanus, Felynus *ante numerum primum*, & Cardinalis Zabatella: item *in rubrica, ff. de officio eius, cui mandat. est iurisdict.* vbi Paulus Castrensis, Aleaander *num. 4. & 5.* Iaso *in principio & num. 1.* Decius *ex nu. 2.* disputat latè Alciatus, tametsi ab omnibus discedat *ex nu. 30.* idem Decius *in d. in cap. in literis, num. 16.* Menochius *cons. 51. nu. 9. libr. 1.* Bouadilla *lib. 2. politica. cap. 22. num. 59.* qua ratione ad hoc probandum vsus est Bartholomeus Socinus *cons. 83. num. 5. 6. & 7. volum. 4.* Secunda, quoniam semel per Principem delegata causa, tacitè videtur ad ipsum aduocata, *cap. studuisti, de officio legati, cap. cæterum, 3.* & ibi Doctores, *capit. pastoralis, 14. capit. cum contingat. 24. de rescript.* Quò fit, vt mandato etiam finito non possit ordinarius amplius in eam manus mittere, aut de ea cognoscere, *cap. licet, de offic. legat. cap. vt nostrum, 56. de appellationib.* Rota *decis. 48. in fi. de rescript. in antiquis, & decis. 1. de election. in nouis*, Baldus *in l. si vt proponis, 4. in 1. lectur. n. 12. C. quomodo, & quando Iudex*, Decius *cons. 137. nu. 4.* Alciatus *consil. 48. hac in attentatorum, nu. 9. lib. 6.* Menochius *de arbitrarijs, lib. 1. qu. 67. nu. 46.* Auendanus *de exeq. mand. 1. par. cap. 19 numer. 3. vers. tacita ergo*, Guttierrez *lib. 3. practicarum, q. 23. nu. 5. & q. 24. num. 13.* Bouadilla *lib. 2. politica cap. 21. num. 34. 59. & 60.* vbi refert multos, Scaccia, *de sentent. & re iudicat. cap. 1. gloss. 4. q. 6. num. 24.* Aymon Crauetta *cons. 21. num. 1. inter consilia feudalia diuersorum* Dictio verò illa, *solus*, nō excludit Iudicem ipsum delegatum, qui vice, & nomine Principis restituit, ac per consequens ipse Princeps restituere videtur; vt enim rectè animaduertit Bald. *in d. c. studuisti n. 5.* delegati vice Principis fungūtur, & possunt idē quod ipse Princeps; quia vices suas gerunt, vt dicitur *in d. cap. sanè quia*; Princeps autem, qui per alium facit, videtur facere per se ipsum, *capit. is qui, 12. de præbendis in sexto*, notat Gloss. *d. in l. vltima, verb restitutionē, & in d. l. in causa, §. vltimo verb. pro iurisdictione, in fine, ff. de minorib.* & Paulus Castrensis *in d. l. vltima. n. 3.* vbi per eum textum notat, ea, quæ facit Iudex delegatus, censeri facta esse à delegante. Confirmatur ex textu *in leg. item eorum, 6. §. si decuriones, ff. quod cuiusque vniuersit. nomia.* vbi si decuriones dederunt alicui potestatem eligendi, qui eligitur vi istius potestatis; videtur electus ab ordine decurionum, & non ab eo, qui ea commissione decurionum elegit, vbi Baldus notat, & Bartolum *in l. vnum ex familia, §. si de falcidia, nu. 1. ff. de legat. 2.* Decius *cons. 443. nu. 8.* Et quod magis est solutio ista plane descendit ex textu *in d. l. vltima, C. vbi, & apud quem*, vbi Iustinianus satisfaciens tacitè obiectioni, quę resultabat aduersus generalem decisionem illius legis concedentis facultatem delegatis à Principe restituendi aduersus suas sententias, ex conclusione *d. l. aduersus*, quod aduersus sentētias delegati à Principe, solus Princeps restituit, subiunxit: *Sancimus non solū apud Iudices pro tribunali huiusmodi causa cognitionē proponi, sed etiam apud eos Iudices, quos Augustalis dederit maiestas, aut nostra Reipublica administratores, vel in hac Regia Vrbe, vel in Prouincijs, vt videatur* (attēde, & nota) *ipse, qui Iudicem destinauerit, vtpotè pro tribunali cognoscens, in integrum dare restitutionem.* Eadem doctrinam confirmat dicta Glossa ibi, *in verb. restitutionem*, ea textu *in l. & si Prætor. ff. de offic. eius, cui mandat. est iurisdict.* Neq; verò nouum est in iure, vt ea, quæ fiunt à mandatario, censeantur à mandante fieri, imo id regulare est, *l. vnum ex familia. in principio, & §. 1. ff. de legat 2* & ibi Doctores, Felynus *in cap. cum R. canonicus, num. 3. de offic. deleg.* Cardinalis Tuscus *litter. A. concl. 154.*

Quod verò illa verba, *solus Princeps, in d. leg. aduersus*,
40 non excludant delegatum, sed solum Magistratus ordinarios, probat planè ipsius legis contextus. *Aduersus sententiam* (ait) *eius, qui tunc vice Principis iudicauit, in integrum restitutionis auxilium apud Prætorem, seù Præsidem Prouinciæ clarissimū virum flagitarem nequaquā poteris:*

teris:

terit: nam aduersus eius sententiam, qui vice Principis cognouit, solus Princeps restituit. Restitutio igitur ista petita non est coram Delegato, sed coram Prætore, aut Præside Prouinciæ; Iudicibus ordinarijs qui eam concedere non poterant ob rationes numero præcedenti allatas. Petita est autem ista restitutio eo tempore, quo commissio delegati, eiusque mandatum finitum erat. Sed quo argumento? quoniam id indicant illa verba, *qui tunc vice Principis iudicauit*: nam aduerbium, *tunc*, non adiungitur verbo præterito, nisi ad significandam rem multo ante præteritam; notat Bartolus *in l. tutoribus, num. 1. ff. de testament. tutel.* Cùm igitur casus illius textus præsupponat, finito delegati mandato restitutionem peti, & definiat quæstionem, vbi & apud quem sit petenda restitutio aduersus sententiam delegati eius delegatione finita, mirum non est, textum dicere à solo Principe posse concedi, siquidem eo casu non à delegato, quia commissio eius finita erat, ac per consequens eius iurisdictio cessauerat, neque ab ordinario, quia minore concedi potest. Relinquum est igitur, vt solus Princeps possit eam indulgere. Aliter respondissent Imperatores, si restitutio petita esset coram delegato ipso, qui iudicauerat iurisdictione eius durante. Ita sit, vt non sit necessarium recurrere ad solutionem Glossæ *in d. l. aduersus, verb. solus*, quæ credidit legem illam corrigi, *à l. vltima, C. vbi, & apud quem*, quæ disertis verbis sine vlla limitatione concessit facultatem restituendi Iudicibus à Principe delegatis.

41 Fundamenta autem secundæ sententiæ non faciunt contra nostram resolutionem: nam licèt verum sit Iudices delegatos à Principe facultatem habere restituendi aduersus suas sententias, sicut & ordinarios, quod attinet ad naturam suæ iurisdictionis, id tamen intelligendū est, datis terminis habilibus, quemadmodum intelligitur in quauis dispositione, & conclusione iuris, *leg. qui testamento, in princ. ff. de testament. l. dudum, Cod. de contrah. emp. cap. 1. de ætat. & qualit. & ordin. præficiend.* Itaq; dum durat iurisdictio delegati à Principe, potest concedere restitutionem aduersus suas sententias iuxta textum *in d. l. vltim. C. vbi & apud quem, & in cap. causa, de in integr. restit.* Finita verò iurisdictione expirat hæc facultas, quod in Iudicibus quoque ordinarijs locum habet, vt considerabamus supra n. 15.

SVMMA DISPVTATIONIS Octaua.

1 *IN Regno Castellæ quis sit vsus concedendi promissa, & quid eo nomine significetur.*
2 *Administratores patrimonij fiscalis cum vendunt, vel locāt res fiscales sub hasta, & Decuriones in venditione, vel locatione rerum ad ciuitates pertinentium, & hæredes cum vendunt res hæreditarias ad satisfaciendos creditores, possunt promissa concedere.*
3 *In quo consistat difficultas præsentis disputationis.*
4 *Prima sententia affirmatiua. In re propria quilibet est moderator, & arbiter. Factū iudicis censetur factum partis.*
5 *Secunda sententia negatiua.*
Solum potest concedere promissa, qui habet administrationem generalem cum libera.
Iudex exequutor circa bona, quæ vendit ex causa iudicati non habet administrationem generalem cum libera.
Administratores publici possunt transigere.
Differt administratio publica cum mandato cum libera, concessa à lege, vel concessa ab homine. Iudex non potest vendere pignora capta in causam iudicati, nisi præsenti pecunia.
6 *Promissorum concessio continet grauamen debitoris, spectato futuro euentu, tametsi de præsenti videatur fauorabilis.*
Potestas in re aliena tota pendet ex Domini mandato.
Mandati fines diligenter sunt custodiendi.
Negotiatio, quæ exponitur res discrimi lucri aut iacturæ soli Domino rei reseruatur.
Negotiorum gestor tenetur de damno, & non consequitur lucrum.
7 *Ratio discriminis inter Administratores publicos, & Iudices vendentes pignora.*
8 *Factum Iudicis censetur factum partis, cùm ritè, & rectè procedit, non cum abutitur sua potestate.*
Factum Iudicis æquiparatur facto partis in venditione iudiciali quoad euictionem, non quoad alia.

DISPVTATIO VIII.

Vtrum Iudex pro exequutione sententiæ vendens sub hasta pignora debitoris capta in causam iudicati, possit licitatoribus augentibus prætium, & afferentibus meliorem oblationem promittere pro pręmio augmenti partem pręij rei licitatæ.

1 IN Regno Castellæ, cum locantur Regij reditus, eorum Administratores eo iure facultatem habent, concedendi licitaturibus afferentibus meliorem oblationem partem prætij aucti. Quam partem licitatores prætium subhastationis augentes omni modo lucrantur: nam siuè ipsis redditus reddicantur, tantò minùs soluunt, quantum est illis promissum, siuè post ipsos alius meliorem conditionem offerat, & posteriori licitatori redditus addicantur, ille, velut partem ab eo debiti prætij, soluit anteriori oblatori quantitatem promissi, ab Administratore concessam, Hispani *prometidos* vocant. Quorum concedendorum facultatem tribuit Administratoribus gabellarum *l. 22. titul. 13. libr. 9. recopilation.* & ibi *in l. 25.* declaratur promissum censendum esse partem prætij. Item *in d. l. 22.* statuitur quintam partem ipsius met promissæ quantitatis, credere debere lucro Regis. Estque mirabilis modus augendi licitationis calorem de quo vide Gutierrez *libr. 7. practicarum de gabellis, quæst. 151. & 152.* vbi etiam quando promissum amittatur. Eas leges ego sæpius practicaui, dum administrarem Regios redditus gabellarum ciuitatis Astigitanæ in Bætica Prouincia.

2 Eandem facultatem concedendi promissa ad inuitandos licitatores habere quoslibet deputatos administrationi patrimoniorum quorumlibet *Principum*, testatur Franciscus Lucanus *tractatu de Fisco, 4. part. nu. 5. tom. 12. tract.* item hæredes dum vendunt bona hæreditatis ad soluenda debita defuncti, & eius credito res satisfaciendos, docet Bartolus *in l. vltima, § in computatione, nu. 3. Cod. de iure deliberand.* Item Decuriones ciuitatis dum locant redditus publicos, notat Auendanus *de exequend. mandat. part. 2. cap. 12. n. 12. versicul circa quod Auiles in cap. 22. Prætorum, in verb. depuiar, nu. 16.* Bouadilla *lib. 5. politicæ, cap. 4. num. 60.* Azeuedus *in dicta l. 32. num. 2. tit. 13. lib. 9. recopilation.* Gutierrez *de gabellis, dicta quæst. 152. nu. 3.*

3 Nunc verò dubitamus, vtrum quod licet Regis administratoribus in subhastatione Regiorum reddituum, & Decurionibus in locatione publicorum liceat circa bona vendita subhasta quibuscunque Iudicibus sententiam exequutioni mandantibus, vt eo modo augeatur licitationis calor, & rerum venditarum prætium, quod videtur cedere in beneficium debitoris, cuius pignora venduntur.

4 Prima sententia affirmat, posse à quouis Iudice vendente concedi promissa, seu partem prætij rei venditæ in præmium auctę oblationis. Hanc amplectitur Escobar *de ratiocinijs administratorum, 1. par. cap. 24. num. 43.* Probatur, quoniam debitor ipse, si venderet pignora, posset ea promissa concede, cùm in re propria, quilibet sit moderator, & arbiter *l. in re mandata, C. mandat.* sed factum Iudicis vendentis pignora capta in causam iudicati, censetur factum ipsius debitoris, & illi æquiparatur, *l. si ob causam, C. de euictionib.* Ergo Iudex, seu Exequutor vendens, potest promissa concedere.

5 Secunda sententia verior negat, promissa concedi posse

à Iudice

à Iudice vendente sub hasta pignora capta in causam iudicati ad satisfaciendos creditores. Ita sentit Parladorius, *libr. 2. rerum quotidianarum cap. final. 5. par. §. 13. num.* 8. Ioannes Hævia Volano *in Curia philippica* 2. *par.* §. 22. *nu.* 3. *in fin.* Probatur primò, quia is solùm potest concedere ista promissa, qui habet administrationem generalem, vel cum libera, bonorum, quæ locat, vel vendit, vt colligitur ex traditis à Bartolo, & communiter Doctoribus *in l. à Diuo Pio*, 15. §. *sed si emptor, ff. de re iudicata.* Sed Iudex, vel Exequutor non habet administrationẽ generalem, vel cum libera pignorum captorum in causam iudicati: ad eius enim officium solum pertinet administrare iustitiam in causa execqutionis, circa quam habet mandatum, vt acutè adnotauit Iaso *in l. Præses*, 12. *numer.* 10. *C. de transactionibus*, vbi ait Administratores publicos, electos ad gerendum negotia publica ciuitatis, posse trãsigere, secus si essent electi ad reddendum ius, vt in Potestate. In quam sententiam refert Cynum, Raynerium, Bartolum, & Alexandrum, & in singulare dictum Baldi *in l. iusiurandũ, quod ex cõuentione*, §. *final. in vltimis verbis, ff. de iure iurand.* vbi ait, si in creatione Potestatis detur ei ampla facultas, & opponatur verba cum libera, nihil operari, nisi quantum attinet ad ius reddendum. Idem docet Paulus *in l. ciuitas*, 27. *num.* 1. *ff. si certum petatur*; Imò & idem Iaso *in l. Procurator*, 7. *nu.* 2. *C. de Procuratoribus*, distinguit administrationem concessam cum mandato cum libera, à lege, vel ab homine, vt concessa illa non possit Administrator alienare, vel transigere, hac verò possit. Ex quo prouenit, vt exequutor vendens pignora in causam iudicati, capta ad satisfaciendum creditoribus, non possit ea vendere habita fide de prætio, vt posset Procurator generalis cum libera, sed ea debeat necessario vendere præsenti pecunia, vt expressè statuit textus *in dicto* §. *sed si emptor, versicul. oportet enim*, vbi notant Bartolus *nu.* 2. Cumanus *nu.* 4. Paulus *in principio*, Imola *in principio, & num.* 20. Alexander *num.* 3. Iaso *nu.* 4. 6. & 7. Gratianus *tom.* 2. *disceptationum forensium cap.* 325. *n.* 4. & 5.

6 Secundò, quia ista promissorum concessio continet speciale præiudicium, & grauamen debitoris domini rei venditæ, vel locatæ, siquidem cùm ea lucraturis, qui meliorem obligationem affert, diminuitur prætium venditionis, vel locationis: ea prætio enim deducitur in lucrum adiectoris, cui sunt concessa, & auferuntur domino rei. Nam quamuis verum sit, spectato eo tempore, quò fit adiectio esse vtilem domino rei venditæ promissorum concessionem, quippè cùm qui adijcit sea ob promissionem duorum spectato tempore adiectionis adijciat solum quatuor in commodum domini rei venditæ, quod illi vtile est, cùm pretium rei suæ eo tempore, siue vllo damno, aut diminutione augeatur: tamen attento futuro euentu vlterioris adiectionis, paratur eidem domino grauamen, & præiudicium, cum pars prætij suæ rei sit conuertendum in vtilitatem primi adiectoris. Ac actus omnes, qui continent speciale damnum, aut etiam grauamen, requirunt specialem, & expressam voluntatem eius, qui passurus est læsionem, neque possunt expediri sine speciali mandato eius, sine quo non potest esse legitima potestas cùm potestas in re aliena tota pendeat ex domini mandato, *dicta leg. in re mandata C. mandati*, & exacto officio geri necesse sit, colligitur ex textu, & ibi glossa præsertim penultima, & vltima, & Doctoribus *in c. qui ad agendum de Procuratoribus in sexto.* Ergo sine speciali, & commissione, & mandato, vel voluntate domini, non potest Iudex, vel exequutor promissa concedere in venditione pignorum captorum in causam iudicati; non enim debet transcendere fines mandati qui diligenter sunt custodiendi *l. diligenter*, 5. *leg. si quis pro eo*, 46. *ff. mandat.* facit textus *in lege si pupillorum*, §. *si Prætor, ff. de rebus eorum*, cum traditis à Molina *de primogen libr.* 4. *cap.* 5. *ex numer.* 10. vbi ex illo textu docet facultate data alicui ad vendendum rem aliquam, quam alioqui alienare non liceret, non licere ei eam rem pignori subijcere, & in decreto, aut mandato, non licere quod est minus cui licet, quod est plus, cum a forma decreti, aut mandati recedendum non sit. Ita igitur permissa est in causa exequutionis pignoris capti venditio, vt totum rei prætium in vtilitatem debitoris, & conuertatur, & eius creditorum, quod idem est. Concedens autem promissa exponit se periculo conuertendi partem pretij in vtilitatem adiectoris, quod ei non licet, cùm nemo possit negotiari circa rem, alienam, etiam si aliquid lucretur, exponens eam periculo damni, aut diminutionis. Negotiatio enim periculosa, qua res exponitur dubio discrimini lucri, aut iacturæ, soli domino rei reseruatur, aut cui ipse commiserit. Quo fit vt negotiorum gestor, qui præter domini mandatum administrat, teneatur de damno, & lucrum non consequatur, *leg. si negotia*, 11. *ff. de negotijs gestis.*

7 Ex quibus deducitur, cur Administratores Regij patrimonij, aut rerum ad ciuitates pertinentium, videlicèt Decuriones, possunt ista promissa concedere non verò Iudices, aut exequutores. Ratio enim disparitatis est, quòd illi cum habeant à lege administrationem officio annexam, censetur habere mandatum cum libera, vt notant Ioannes Lupus *in repetit. rubricæ, de donation. inter*, § 66. *num.* 29. Ponte *de potestate Proregis, titul.* 4. §. 5. *num.* 29. Mandellus *consil.* 393. *ex numer.* 2. & 3. *volum.* 2. Trentacinquius *lib.* 2. *variarum de Procuratoribus, resolut.* 1 *ex num.* 1. Natta *consil.* 641. *num.* 5. *tom.* 3. Doctores *in l. Præses*, 12. *C. de transactionibus* per textum ibi Iudex verò, vel exequutor non habent potestatem administrandi pignore capta in causam iudicati, sed administrandi iustitiam, vt planè colligitur ex textu *in l. magis puto*, 5. §. *si æs alienum, ff. de reb. eorum* ibi: *Prætori enim non liberum arbitrium datum est distrahendi res pupillares, sed ita demum si æs alienum immineat.*

8 Argumentum verò prioris sententiæ, facili negotio diluitur, si dicamus in primis in casu, de quo agimus, neque ipsi pignorum dominio licere cõcedere promissa augentibus licitationem. Nam cùm promissa pars pretij sint, & res capta in causam iudicati, vendatur ad satisfaciendos creditores, tota quantitas pretij eiusdem rei conuerti debet in creditorum beneficium, eorumque lucro cedere, & non licet partem eius creditoribus auferri, & in lucrum licitatorum conuerti. Quamuis enim in re propria quilibet si moderator, & arbiter, ita id debet accipi ne tertio præiudicium fiat, & debitoris liberalitas damnum creditoribus afferat, deinde tunc factum Iudicis, censeri factum partis, cùm Iudex procedit ritè, & rectè, vt optimè animaduertit Gratianus *tom.* 2. *disceptationum forensium, cap.* 326. *nu.* 7. secus si iurisdictione, & potestate sua abuteretur. Quare non potest efficere, quod posset ipso dominus; non enim potest rem vendere habita fide de prætio, & non præsenti pecunia, vt *ex lege à Diuo Pio*, §. *sed si emptor, ff. de re iudicata*, & Doctoribus ibi notaui paulò supra num. 5. neque posset vendere rem minori prætio, quàm iusto, aut sine subhastationibus, vt posset dominus efficere, hatenus autem dumtaxat factum Iudicis æquiparatur facto debitoris in venditione pignorum, iuxta *d. l. si ob causam, C. de euictionibus*, vt debitori ex vẽditione Iudicis maneat obligatus ad euictionem, ac si ipse vendidisset, vtpote, qui ex venditione commodum percipiat, cùm vtilitatem eius totum pretium venditionis conuertatur, non tamen vlterius, & quoad alia, vt rectè adnotauit Felicianus *de censibus tom.* 2. *libro* 3. *cap.* 2. *num.* 14. *versicul. tertio pro eadem parte.* Atque hæc dicta sint de toto primo titulo, de iudicum legitima potestate, & priori tomo totius operis: cui finem imposui Neapoli die sancti Matthiæ Apostoli Februarij 24. Anni 1620. In quo si quæ dicta sint vtilia Deo optimo maximo essentia vni, personis trino, gratiæ habeantur; cuius ope ad huius operis finem, post multorum annorum spatium succedentibus sibi plurimis impedimentis, & occupationibus tandem peruentum est; sicubi verò erratum, vt re vera sæpius fortassis erratum esse suspicor, ingenij mei imbecillitati tribuatur. Id humanum ingenium suapte natura fert errores, & ignorantias, nisi diuinæ gratiæ radij, & splendore illustretur. Omnia autem dicta sanctæ matris Ecclesiæ Catholicæ censuræ, & correctioni subiecta sunto;

sunto; in cuius fide, & sub cuius obedientia viuere mê, & moriturum protestor.

☞ Vltra disputationes in praecedenti libro contentas instituerámus quasdam alias adijcere, circa difficultates passim occurrentes de legitima iudicum potestate, quae planè in nostro hoc opere desunt. Sed quoniam neque speramus otium, neque quietem, quousque Dominus tribuat nobis illam requiem sempiternam, quam confidimus per suam gratiam, & misericordiam ob Iesu Christi Domini nostri merita adepturos, noluimus studiosum lectorem ex toto fraudare. Itaque proponemus difficultates, & quaestiones, quas eramus disputaturi, & iudicabimus loca ex quibus possit earum resolutio colli, vt vel sic totum titulum de legitima iudicum potestate absoluamus, & perficiamus;

DISPVTATIO IX.

Vtrùm iudex possit cognoscere, an sua sit iurisdictio in qualibet causa?

Vide pro resolutione Canonistas *in capit. super literis 20. de rescript.* vbi Parnomitanus *ex num.* 10. *Felin. ex nu.* 28. *Glossam in l. ex quacumque, Scholio 2. ff. si quis in ius vocat non ierit.* & ibi Doctores, *Franciscum Marcum decis.* 157. *nu.* 4. 2. *part.* & longam remissionem apud me 2. *tom. tit. 2. disput. 5. num.* 10.

DISPVTATIO X.

Vtrùm iudex possit coarctare dilationem legalem?

Vide, quòd possit in causis summarijs, & executiuis; *Bouadilla lib. 2. Politic. cap. 20. numer. 29. cum sequentib. Gironda de Gabellis 4. part. in princip. ex numer. 7. ad 14. Franchis decision. 588. ex numer. 6. Didacum Perez in lege 1. titul. 3. lib. 3. Ordinamenti ad verbum. Hasta nueue dias, versicul. quid autem erit*, colum. 866. *ad medium Marantam in praxi 4. part distinct. 9. n.* 21. Amplia, vt etiam post concessionem possit dilatio ex causa coarctari, *Bouadilla lib. 3. Politic. cap. 14. nu.* 84. Limita post *Molina de primog. libr. 2. cap. 13. num.* 19.

DISPVTATIO XI.

Vtrùm iudex possit partes litigantes compellere ad concordiam.

Vide Canonistas *in cap. 1. de mutuis petitionib.* vbi Butr. *ex num.* 23. *Alexand. in leg. 1. §. & post operis, num. 7. ff. de noui oper. nuntiat. Iasonem in leg. quidam existimauerunt 21. numer. 3. & 4. ff. si cert. petat*, & ibidem alios Doctores, *Bellugam in speculo Principum, rubric.* 11. §. *compendiose, num. 6. & 7. & Rubric. 27. num.* 49. & 51. *Afflict. decis.* 194. *num.* 5. & 6. Menesium, qui latè tractat in *Rubric. ex num. 4. ad 15. C. de transf. Molina de primog. lib. 4. cap. 9. nu. 29. Lancellot. Conradum in templo omn. iudic. lib. 1. cap. 1. §. 3. tractat. de Duello, & pace, part. 6. conclus.* 102. *Gratian. regul.* 251. *Ponto de potestat. Proregi, tit. 1. in princip. numer.* 8. & 10. *Cened. ad decretales collectaneo* 70. *Martam de iurisdict. 2. par. cap. 22. ex num. 10. Collantes in pragmaticam rei frumentaria, lib. 3. cap. 11. n.* 9. Et quandoque potest.

DISPVTATIO XII.

Vtrùm iudex delegatus possit in causa fiscali eligere Officiales, Procuratorem, Aduocatum, & Nuncium Fiscalem?

De Nuncio vniuersim affirmat Baldus, per textum *ibi in leg. cessante 2. num. 9. C. quomodo, & quando iud. Marian. Socin. in Rubric. de dilationibus, artic. 10. numer.* 3. De Notario affirmat idem *Baldus in leg. si cum dies 26. in 2. lectur. num. 4. & 5. ff de recept. arbitr.* & ibidem, an possint Nouarios, seu actuarius mutari ad libitum, *& in d. l. cessante, n.* 10.

De Procurator, & Aduocato negant aliqui, dicuntque, si iudex elegerit Procuratorem, & Aduocatum, processum cum eo factum fore nullum, & inualidum. Ita Afflict. *decis. 366. Peregr. de iure fisci, lib. 7. tit. 2. n.* 5.

Contrarium, imò posse iudicem istos Officiales eligere in causa fiscali. Sentiunt Antonius Gomez *tom. 3. var. cap. 1. num. 10. Matienz. in leg. 1. titul. 14. libr. 5. Recopilat. gloss. 9. n.* 1.

DISPVTATIO XIII.

Vtrùm iudices Conseruatores possint cognoscere de exactione debitorum ciuilium coram ipsis à Religiosis petitorum.

Vide Concil. Trident. *session. 14. Decreto de reformat. c.* 5. *Guidonem Papa singul. 361. & decis. 18. Valasc. consult. 152. Guttierez libr. 3. practic. quaestion. 9. & 10. & libr. 4. quaest. 63. Emanuel Rodericum 1. tom. Regularium, quaest. 65. artic. 11. 12. & 13. Molinam de instit. tractat. 5. disputat. 29. num. 3. Couall. in Speculo pract. tomo 4. quaest. 897. ex nu. 702. Ripol. variar. resolutio cap. 1 ex nu. 37. Erasmum Cochier de iurisdic. Ordinarijs in exemptor, tom. 2. par. 1 quaest. 39. nu. 31. & tom 2. par. 2. quaest. 4. Salcedum ad Bernardum Diaz in pract. crim. canonic. cap. 3. in fin. ad notationis, versic. Hac de conseruatoribus, Dianam resolt. Moral. part. 3. resol.* 20.

DISPVTATIO XIV.

Vtrùm iudex possit promittere praemium indicanti, & capienti delinquentem?

Vide *Bart. in l. 1. nu. 4. ff. de iustitia & iure, Gregor. Lop. in l. 10 tit. 28. part. 3. gloss. vlt. in fin. Iul. Clar. lib. 4. sentent. §. fin. quaest. 29. num. 6. cum seqq. Auila in capitul. 1. Pratorum, verb. Salario, num. 9. Bouadil. libr. 2. Politic. capit. 13. num. 76. & cap. 16. num. 64. & lib. 5. cap. 4. num. 18. & capit. 7. num. 18. Escobar. de Ratiocin 1. par. cap. 25 ex numer. 12. & cap. 26. ex num.* 33. & resoluunt, posse. Et quòd iudex recuperat expensas factas in capiendo delinquente. *Clarus vbi supr. & Baiard. ad eum in dict. quaest. 29. numer.* 20. Vide additionem ad Capiumi *decis. 149. lit. A. Thuscum liter. B. conclus. 3. nu.* 1. & nota iudicem, neque posse promittere praemium pro captura delinquentis ipsis Ministris, qui eum debent capere ex officij obligatione, neque ipsos ministros accipere, vt notat *Escobar. d. cap. 26. n.* 34. & nos diximus supra, *disp. 4. nu.* 23.

DISPVTATIO XV.

Vtrùm iudex possit augere, vel minuere poenas legibus impositas?

Vide *Diuum Thomam 2. 2. quaest. 67. artic. Alexandrum in leg. & si seruilor, nu. 2. C. ex quibus caus. infam. irrogat. & ibi, numer. 5. & 8. Franciscum Marcum decisio 908. 1. part. Tiraquellum in tractat. de poenis temperandis per tot. Couarruuias lib. 2. variar. cap. 9. nu. 8. Anton. Gomez tom. 3. variar. cap. 13. numer. 7. Gregor. Lopez in l. 22. tit. 1. parto 7. gloss. 11, Didacus Perez in l. 7. tit. 16. libr. 2. Ordinamenti, colum. 597. & in Rubric. tit. 9. libr. 7. Ordinament. pag. 218. & in leg. vltim. tit. 7. lib. 3. Ordinament. col. 981. Auil. in ca. 1. Pratorum. ver. Derechamente, ex n. 5. & n. 22. et 24. Plaza in epitome delictorum cap. 33. num. 6. Iulium Clarus libr. 5. sentent. §. fin. quaest. 85. numer. 10. & 11. & ibi Balardum ex num. 23. Menochium de arbitrar. lib. 1. quaest. 96. Farinac. in praxi crimin. quaest. 17. ex num. 10. Bouadill. lib 2. Polit. cap. 21. ex num. 138, Peregrin. de iure fisci, libr. 3. titul. 8. ex num. 14. & ex num. 21, Caball. resolut. crimin. cas. 172. numer. 38. tom. 1. Franciscum Suarez lib. 5. de legibus, cap. 11. nu. 4. & 8. Eman. Rodericus tom. 2. Regularium, quaest. 41. articul. 5. Merlin. decis. 54. num. 3. Thuscum liter. I. conclus. 474. nu. 3. & liter.*

& liter. P. conclusion. 255. *Sebastianum Medices in repetition-capit. erit quart. distinct. ex numer.* 73. *& ex numer.* 83. *Follerium practic. criminal.* 4. *par. principale, numer.* 2. *Anguian. de legibus, libr.* 2. *controuers.* 5. *Azeuedus in leg.* 14. *ex numero quarto per textum ibi, titul.* 26. *libr.* 8. *Recopil Riccius collect.* 261. *& coll.* 591. *Ronitus in pragmatic. prima ex numer. terzo & quarto de pœnis Fragosum in Regimine Christianæ Reipublicæ, lib. quarto disputation.* 11. *Paragrapho primo, & secundò textum in leg.* 8. *in final. titul.* 31. *part.* 7. *& ibi gloss.* 1. 3. *&* 16.

Aducrte item in atrocissimis iudicem posse iura transgredi vt notat *Farinacius in praxi, quæstion.* 37. *numer,* 84. *&* 90. *& Riccius collect.* 1841. *&* 1842.

DISPVTATIO XVI.

Vtrùm iudex possit pœnam impositam reo per sua sententiam moderari, sententiamque sua reuocare?

VIde textum, qui probat partem negatiuam *in leg. moris* 9. *Paragrapho ista ferè, ff. de pœnis, leg. acta* 45. *Paragrapho, de amplianda, ff. de re iudic. leg. pœnam* 15. *Codic. de pœnis, leg.* 9. *titul.* 31. *part.* 7. *Thesaur. decision.* 232. *Franch. decision.* 358. *num.* 6. *Cacheran. decision.* 101. *Peregria. di iure fisci, liber.* 4. *titul.* 8. *numer.* 17. *& ex numer.* 19. *& libro, quinto, titul. secundò num. tertio.*

Verùm hanc conclusionem limitandam esse quandoque, & sigilatim ex causa paupertatis. probat textus *in leg.* 4. *titul.* 22. *part.* 3. *vbi Gregorius, gloss.* 4. *Azeued. in leg.* 15. *numero* 2. *titul.* 5. *lib.* 2. *Recopilation. & in leg.* 2. *numer.* 231. *cum sequentibus, titul.* 10. *libro* 8. *Recopil. Gomezius de Leon in sua centur. Responsorum, Rersponso* 40. *numer. tertio, & quarto* vbi ait, ita, obseruari passim a iudicibus in Hispania, *Auendanus de exequend. mandat. prima part. capit.* 7. *numer.* 8. *Bouadill. libr.* 4. *Politic. capit.* 5. *numer.* 66. 67. *& seqq. Auiles in capit.* 1. *Prætorum, verb. Derechamente, numer.* 7. & vide *ibi, ex numer.* 5. *Bernard. Diaz in pract. criminal. canonica, capite, pœni suè alijs pecuniarijs, mihi* 142. & ad eum locum *Salced. liter. D.* vide *Tiraquellus de pœnis temperandis causa* 32. qui distinguit & ad *Baezam de inope debitore, capit.* 11. *ex numer.* 1. *Menochium de arbitrar. libr.* 2. *cas.* 447. *ex numer. primo Capiblanc. de Baronib. libr.* 2. *capit.* 30. *ex numer.* 7. Ex quibus locis habebis interpretationem eius vulgaris dicti, *qui non habet in ære leuat in corpore*, desumptum est text. *in leg. vltim. ff. de in ius vocand.*

DISPVTATIO XVII.

Vtrùm iudex minor possit punire officialem iudicis maioris delinquentem in suo territorio?

POsse iudicem minorem punire officialem iudicis maioris delinquentem in ijs, quæ ad suum officium pertinent, dummodo id notum faciat iudici maiori. Sentit *Boerius decision.* 9. Vide *Auendan. de exequend. mnadat.* 2. *part. capit.* 11. *numer.* 9. *Petrum Gregorius de Republica, libr.* 4. *capit.* 6. *numer.* 24. *in fin. & Garauit. in ritu* 49. *ex numer.* 13. Et delegatus potest punire suos officiales delinquentes circa suum officium *Caball. resolution. criminalib. tom primo, casu.* 117. *&* 128. *& tom.* 2. *centur.* 3. *cas.* 262. *Volazo in Curia Phillipica* 3. *part. Paragrapho,* 6. *numer.* 15. *Azeuedo in leg.* 23. *numer.* 2. *titul.* 7. *libr.* 3. *Recopilation. Franchius, decision.* 407. *& decision.* 679. *numer. secundò, Capiblancus de Baronibus libr. secundo, capit.* 56. *numer.* 1. *&* 2. *&* 3. *Follerius, Thomæ Carlenalij de Iudicijs.*

In practic. crimin. prima part. seconda, part. Rubric. fiat. relatio, numer. 1. *Lucas de Penna in l. quinque summates* 57. *ex numer. secundo, Codic. de decurionibus libr.* 10. *Farinacius, consilio,* 134. *volumin. secundo* Facit *Riccius collectan.* 433. & vide in *praxi rerum quotidian. part.* 3. *resolut.* 492.

DISPVTATIO XVIII.

Vtrùm iudex delegatus delinquens puniri possit ab Ordinario?

VIde *Auendanum de exequend. mandat. prima part. capitul.* 11. *numer.* 9. *& Bouadilla libr. secundo, Polit. capitul.* 21. *ex numer.* 95. *Caballum resolutionibus criminalibus, cas.* 53. *Garauitam ad Ritum* 49. *numero,* 14.

DISPVTATIO XIX.

Vtrùm iudex possit delinquenti concedere saluum conductum in suo territorio?

COnsule *Bartolus, in leg. is, qui reus* 5. *numer.* 12. *ff. de publicis iudicis, Baldum in Paragrapho, imperialis clementia, numer. quarto de pace constantiæ, Angelum quæstion. sexto, Bononiensis suæ ciuitatis bannitus, numero* 17. *Felinum in capitul. accedens ex* 3. *numero* 2. *vt lite non contestata. Afflict. decision.* 4. *&* 5. *& ibi Addentes, Iulium Clarum libr. quinto, sentent. Paragrapho final. quæstion.* 32. *numer.* 14. & ibidem *Baiardum, Menoch. de arbitrar. libr. primo, quæstion.* 81. *& libr. secundo, cas.* 327. *numer. secundo, & consilio* 100. *numer.* 116. *libr.* 1. *Boerium decision.* 179. *Farinacius in praxi criminalibus, quæstion.* 29. *numer.* 79. *& sequentibus, & ex numer.* 102. *Caball. resolutionibus, criminalibus, tom.* 1. *cas.* 50. *Thuscum liter. S. conclusionibus* 21. *&* 22. *Ponte de potestate Proregis, titul. primo. Paragrapho, quarto numero* 51. *&* 52. *Bouadilla libr.* 3. *Politica capit.* 13. *numero* 17. *&* 19. *& Fachineum controuers libr.* 9. *capit.* 62. *Colerum de processibus executiuis quarta part. ex capit. primo, ex numer.* 203. *Giurbam consilio* 66. *ex numero* 17. *Capiblancum de Baronibus, libro secundo cap.* 31.

DISPVTATIO XX.

Vtrùm iudex superior possit inhibere inferiorem in aliqua causa sine cognitione causæ, & citatione litigantium?

PArtem negantem probat textus *in capit. Romana tertia, Paragrapho si vero de appellat. libr. sexto, & docet Panormitan. in capitul.* 1. *numer.* 10. *circa medium de iure iurand. Marianus Socinus in Rubric. de dilationibus, articul. septimo, numero* 60. *versicul. Trigessimus secundus, Rebuffus tom. primo in constitutionibus, Regi, tractat. de sentijs executorijs articul. vulg. gloss. primo, numer. primo, Maranta in Speculo aureo, part. quarta distinction.* 11. *numer.* 55. *Trentacinquius, variarum resolution. libr. secundo titulo de executione rei iudicata, resolut. primo, ex num.* 12. *& apud Castellanos l.* 54. *&* 55. *titul.* 5. *libr.* 2. *Recopilation.*

DISPVTATIO XXI.

Vtrum iudex vnius causæ possit esse in eadem Actuarius?

VIde *Alensum in leg. curent 22. verbo, Si ipsor, ff. de testibus, & in leg. iubemus 14. Paragrapho, &c quoque verb. Ius gestorum, per textum ibi, Codic. de sacrosanct. Eccles. vbi Bald. in Paragrapho, rerum, numero* 11. & 12. qui affirmant Bartol. *in Authent. defensor. ciuit. in princip. nu. 3. Abbatem in cap. ex literis 7. numero 10. & 11. deprobat Mathesilianum singular. 1. Guidonem Papæ decision. 564. Viuium decision. 48. Vrsillum ad Afflictis decision. 250. numer. 9. Marcell. Cala de modo articul. Paragrapho, 1. gloss. 3. numer. 6. in fin.* remissiuè *Azeued. in leg. 4. numer. 14. titul. 3. libr. 7. Recopilat. Trentacinquium variarum resolution. libr. 2. titulo de iudicijs, resolut. 1. ex num. 2. Cabed. decision. 60. 1. part. Riccium collectan.* 1017. *textum in leg. Magistrat. secundo, C. de Magistratib. municip.* qui expressè probat sententiam glossæ, & aliorum. Hæc habui, quæ adnotarem ad mea scripta, sub correctione Sanctæ Matris Ecclesia.

Finis Laus, Honor, & Gloria Deo.

IN-

INDEX COPIOSISSIMVS OMNIVM RERVM

Quæ in hoc opere continentur.

Primus numerus Disputationem, secundus eiusdem numerum denotat.

INDEX.

C Calumia.

I N D E X

I N D E X

Commendatio.

Concessio.

Concordia.

Concubinatus.

Conde-

I N D E X.

I N D E X

Digni-

I N D E X.

& ex

Fis

Iudex

INDEX.

INDEX.

non

Iudicium.

Iurisdictio.

Iuramentum.

Iura.

INDEX

& ve-

Nea-

I N D E X.

Pau-

I N D E X

Subie-

I N D E X.

I N D E X.

F I N I S.